

ΕΒΙ ΟΕΗΗ
ΤΑΧΕΥΣΤΗΜΟΤ ΟΑΝΗΝΟΗ

95200374554

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΗΝ ΑΡΙΘ. _____

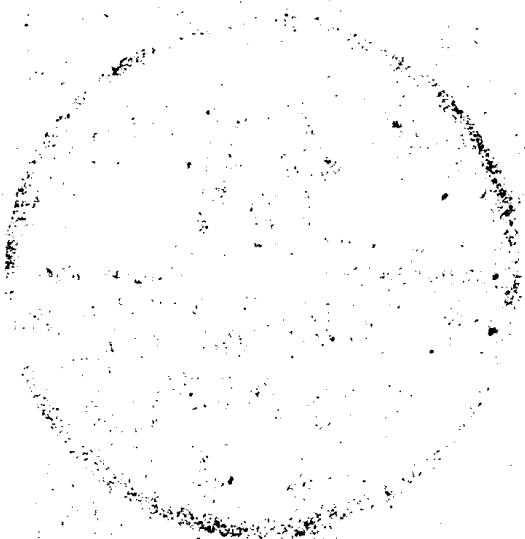
EPISTOLOGRAPHI GRÆCI

[Handwritten signature]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
[Faint circular stamp with an eagle and an open book]

BK1
E15

PARISIIS. — EXUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

Αριθ. εσ. 141108

ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

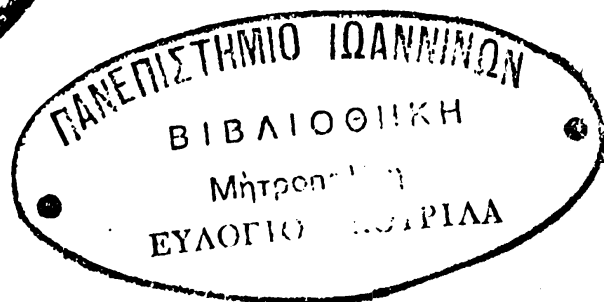
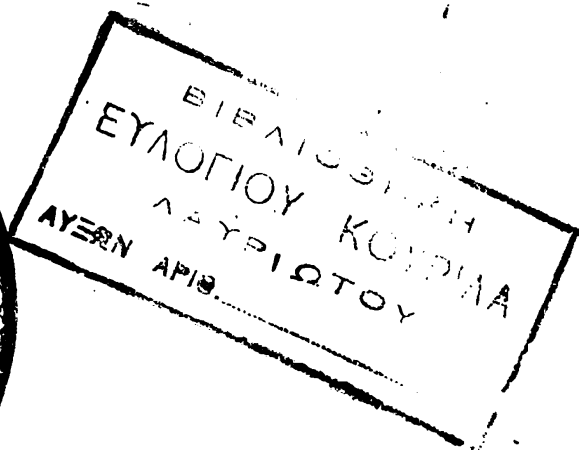
ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΗ ΓΡÆCΙ

RECENSUIT RECOGNOVIT

ADNOTATIONE CRITICA ET INDICIBUS INSTRUXIT

RUDOLPHUS HERCHER

ACCEDUNT FRANCISCI BOISSONADII AD SYNESIUM NOTÆ INEDITÆ

PARISIIS

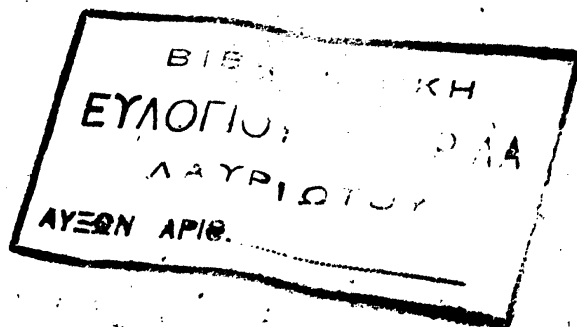
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT

INSTITUTI FRANCIE TYPOGRAPHO

VIA JACOB, 56

M DCCC LXXIII

VIRO ILLUSTRISSIMO
AMBROSIO FIRMIN DIDOT
LITERATORI GRÆCO ERUDITISSIMO
LITERARUM GRÆCARUM PER QUINQUAGINTA ANNOS PATRONO

D. D. D.

R. H.

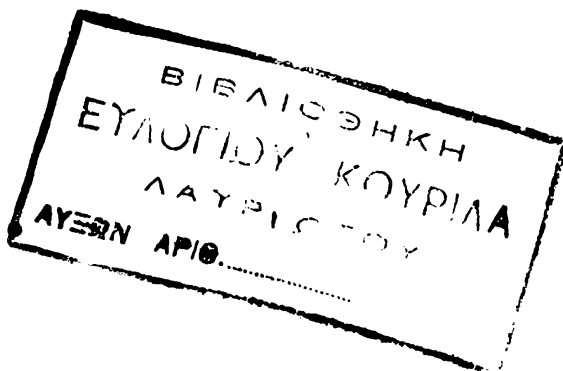

PRELIMINARY

The following information is provided for your information and is not intended to constitute an offer of insurance or any other financial product. It is intended to provide you with a general understanding of the product and the risks associated with it. This information is not intended to be a substitute for professional advice. You should consult your financial advisor or insurance broker for more information. The information is provided for your information and is not intended to constitute an offer of insurance or any other financial product. It is intended to provide you with a general understanding of the product and the risks associated with it. This information is not intended to be a substitute for professional advice. You should consult your financial advisor or insurance broker for more information.

PRÆFATIO

Epistolographorum Græcorum greges dispersos et errantes in unum locum compulimus, ut vocis eorum modi et varietates, si cuius aures ad eam accipiendam pateant, commodius quam antea pernosci et æstimari possent. Prodeunt scriptores amplius sexaginta, epistolæ mille sexcentæ.

Auctor huius libri et inceptor Antonius Westermannus fuit, professor Lipsiensis, quem nuper ex amicorum conspectu fatalis necessitas abduxit. Is cum dimidiam fere partem eorum, quæ hoc volumine continentur, ita conformasset, ut satis voluntati suæ fecisse videretur, infirmus ex gravi et diuturno morbo susceptum onus deposuit ac schedas suas Parisios tramisit, ut futuro Epistolographorum editori traderentur. Dübnero hortante meis manibus traditæ sunt.

Westermanni exemplum Græcum meo periculo reſinxi totum, ut iam unus ego præstem et quæ bene gesta reperientur et quidquid contra artis leges commissum est.

Iuvat, ut intellegatur quantum ad quorundam scriptorum redintegrationem profectum sit, pauca ponere speciminis loco.

Anacharsidis epistolam nonam in fine mutilam et amputatam manu scriptorum ope iusto supplemento explevi.

Aristæneti centunculum, qualis in novissima editione relictus est, admissis hominum doctorum sarturis assutisque fidentius quam olim factum est veterum scriptorum pannulis, quibus ille sua interpolavit, refeci et reconcinnavi. Nonnulla etiam suppeditavit liber Vindobonensis.

In Hippocratis epistolas induxi infinitum prope lectionum numerum, quem in oblivione iacentem ex intimo sinu gremioque marginis Litreiani abstrahere licuit. Unde quasdam epistolas non emendavi solum sed transfiguravi.

Isocratem recognovi ad nobilissimum codicem Urbinatem, quem ipse de nouo contuli.

Iuliani imperatoris epistolas nonnullas correxi ad codices Italicos, longe plurimas ad codicem Vossianum, cuius collationem Dübnerus a se nctam (nam ipse olim ceperat consilium edendi Iulianum) liberalissime mecum communicaverat. Hanc ut cum ipso Vossiano componerem data postea potestas est. Unde intellexi Dübnerum diversitatem graviolem unam prætermi-

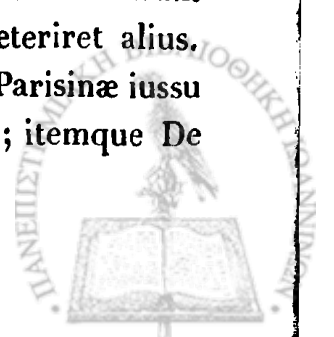
sisse, reliqua pro assidua codicum exercitatione, quam quotidie fere subibat, egregie et præclare administrasse. Est autem quod de illo dono vel maxime mihi gratuler. Dübnerus enim, ut in lucem revocaret literarum lineamenta, quæ vetustate in Vossiano evanuisent, suco infectore quodam pretiosissimas chartas illeverat ad tempus efficaci, sed in posterum funesto. Itaque ipsi quidem, ut aiebat, eventus ex sententia processit; sed paullatim factum est, ut charta liquoribus istis perfusa nigresceret; iamque eo res deducta est, ut non pauca, quæ ille artificio suo aut omnino aut ex parte recuperaverat, nullo prorsus modo dispici possint. Horum igitur locorum diiudicatio in solis Dübneri repertis collocata est.

Procopii epistolas CIV, quas Angelus Maius, vel, ut verum loquar, sordium eius impurus administer Matranga ex Vaticano codice ita descriperat, ut sexcentis locis mutila esset et hians oratio, eiusdem Vaticani diligentius scitiusque lecti et Laurentianorum duorum virtute mundulas feci iisque odiosum Procopii fucatumque nitorem restitui. Iisdem codicibus ad perluenda supplendaque Procopiana ab Aldo edita usus sum indidemque inedita quædam in lucem suscepi.

Synesii epistolæ ut quam minime inquinatæ adsumerentur, Laurentiani potissimum integritate effeci. Dicendum autem hoc loco est de schedis Boissonadianis, quas pergrata derivatione in usum meum convertit Gustavus Boissonadius, Francisci filius, vir disciplina iuris civilis eruditissimus, qui non semel antiquitatis studia beneficiis suis complexus est. Scripsit igitur Franciscus ineunte fere sæculo commentarium in Synesii epistolas, in quo quatuor codicum Parisinorum lectiones proposuit cum notis Petavii et suis, maximam partem imperfectis et postea a se supplendis. Harum eas, quæ ad epistolam quartam pertinent, anno 1842 in publico collocavit cumulatissime auctas; alias (mature enim omnem de edendo Synesio cogitationem abiecissee videntur) ita consumpsit, ut eas per multiformes commentarios, quibus procedente tempore Græcos scriptores communiebat, dispergeret ac disseminaret. Reliquæ etsi et ipsæ minus consummatæ sunt, attamen vel sic Synesii orationi interpretandæ non mediocriter inserviunt. Ex iis igitur quæ commodissime observata esse videbantur, infra apposui.

Sed de propria huius voluminis laude tantum. Αὐτὸ δείξει, ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος ἔφη. Nunc verbo monendum de nonnullis eius vitiis.

Etenim cum octavus hic sit annus, ex quo *Epistolographi Græci* typis excubiri coepti sunt (cuius moræ omnem culpam causamque in me unum confero), accidit ut semel me ipse præterirem, semel me præteriret alius. Nimirum Æliani epistolas, quas anno sexagesimo quinto operæ Parisinæ iussu meo absolverant, proximo anno paulo emendatius edidi Lipsiæ; itemque De

forma epistolari libellum; quem ex Westermanni potissimum recensione in principio huius voluminis posueram, anno sexagesimo nono Hugo Hinckius Vaticanorum librorum auctoritate ita in medium protulit, ut dubitari nequeat, quin antiquiorem ac veriorem libelli formam illi custodierint.

Deinde, tam multis tamque variis scriptoribus in unam copulam coniectis, fieri non potuit, ut æquabiliter omnes colerem, diligerem, amarem, ut eadem semper in me facies, idem vultus esset, ut eandem et unam in omnibus emendandis curam ponerem. Quis enim est, qui, nisi ad hoc ipsum natus sit, Phalarideis, ut his utar, per omne anni tempus se applicet vel Dionysii Antiocheni futilibus commenticiisque sententiis immoriatur?

Tum illud malitiose fortuna egit, quod quorundam scriptorum orationi opis indigenti præsidium manuscriptorum, quod principi editioni opponi posset, aut nullum aut satis debile et infirmum relictum est. Unde in male iacto fundamento coniecturas periclitatus sum sapore diversas et mendas non paucas aliorum acumini commisi. Neque enim in *Epistolographorum* crisi facienda infinito tempore cessare licebat ac spe moveri perpetua ac diuturna, me per eadem vestigia errantem casui vel ingenio meo nova semper et meliora extorturum esse, sed circumcidenda tandem aliquando opera fuit.

Ad aliud transeo. Interpretationem Latinam, qua Græcæ orationi procludere solet *Bibliotheca Græca*, Westermannus partim ex superioribus editionibus acceptam diligenter ac sollerter refinxit, ut Latina Græcis accuratius responderent, partim primus confecit, veluti epistolarum Diogenis. Ipse ego Dionysii et Procopii epistolas a me et a Maio primum editas Latine interpretatus sum, itemque cetera, quæ primus publici iuris feci.

Indices confeci duo, unum initiorum epistolarum, alterum nominum et rerum.

De siglis, quibus ad brevianda codicum nomina usus sum, in adnotatione suis locis dicetur. Nuda vocabula, quotienscunque post lemmata inferuntur, codicum lectiones monstrant. Aldinam litera *a* notavi. B litera Boissonadium significat, W Westermannum. Rectis uncialibus ubique indicavi emendatores et coniectores, obliquis libros manu scriptos. Asteriscum in notis feci, sicubi de meo codicum auctoritatem infringi vel certe infringere volui; in oratione binos, ubicunque hiatus patebat.

Personatos scriptores uncis coercere nolui, ne ægre illis facerem, qui vel post Bentlei aliorumque disputationes non sophistarum frigidulas fallacias sed certos ipsorum regum tyrannorum poetarum philosophorum partus intueri sibi videntur. Hoc igitur et eorum causa dictum esto, qui adhuc Platonis et Isocratis epistolis tanquam genuinis adhærescere solent.

Male in hoc volumen rettuli Alexandri epistolas, quas Arrianus libro suo de

rebus ab Alexandro gestis infulsit. Item aliud agens ex Iosepho recepi epistolas Antiochi regis et Ptolemæi Philadelphi cum epistola Eleazaris. Hæ igitur transsiliendæ. E contrario receptam oportuit Appiani epistolam et fortasse epistolas Frontonis.

Sed finem faciam præfandi. Superest ut gratiam quantam maximam animus meus capere potest et agam et habeam gravissimis operæ meæ adiutoribus, Bæhrio Heidelbergensi, Bruunio Havniensi, Halmio Monacensi, Pluygerio Lugdunensi, qui de thesauris suis firmissima mihi salutis Themistoclis et Iuliani fundamenta exhibuerunt.

Scrpsi Cal. Decembr. a. MDCCCLXXI.

ADNOTATIO CRITICA.

BIBLIΟΘΗΚΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΠΡΩΤΟΥ
ΑΥΓΗΝ ΑΡΙΘ.

DEMETRII PHALEREI

EPISTOLARES TYPI.

Ad hoc opusculum emendandum adhibui codicem Laurentianum plut. LX 16 (L), cuius diversitates sero ad me tramissas ne totas exhaurirem typi iam formis inclusi vetabant. Feci quod licuit. Laurentiani utilitates quivis facile indagabit.

Pag. 1, 1. ὦ acc. ex L | ἐχόντων θεωρίαν συνεστά-
ναι L || 2. ναι μεν om. L relicto spatio || 3. ἀναβάλ-
λεσθαι L | ἀπό] ἐκ L || 5. δ' L || 6. ταττομένοις L

|| 7. θεωρῶν ab eadem L | φιλομαθείαν L || 8. δῆ]διά
L | συστήσειν L | πόσας] πῶσας L || 10. προσεκθήμενος
L || 12. εἴ τι L : εἴγε || 13. εἰδήσεις L : εἰδείης || 15.
καὶ πέρα] κάμῃ L || 16. Post μεθέξειν in L inferuntur
huc : οὐ γὰρ μόνον γένος τι τοιοῦτον καὶ παρὰ τὴν ἡλι-
κίαν ἐφευρίσκειν μέθοδον προθυμήθην, καὶ ταῦτα τῆς πε-
ριστάσεως τὸν εὐφρέστατον δυναμένης ἐμποδίζειν. οὐ γὰρ
οὗ ἀποδοχῆς τεύξεται πρεσβύτερος ἀνὴρ πλεῖστον κατανα-
λώσας χρόνον πρὸς μάθησιν ὡς οὖσαν ἐπισημῆ καὶ περι-
κίνδυνον ἡλικίαν πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων κατα-
χρησάμενος. ἴσως μὲν γὰρ αὐτοῖς ὁ χρόνος διαρκῶν εὐ-
χερῆς καθηγητῆς γίνεται τούτων ἐχόντων ποικίλην πειθῶ.
δ' αὐτὸς τῆς νεότητος συνίσταται καιρὸς πολλὰς ἔχων
δυσχερείας || 17. μὲν οὖν] δὲ L | ἐπὶ τοῦ παρόντος om.
L || 20. ἄλλος-τύπος om. L || 22. ἕκαστον L | οὕτω
L || 26. ἀποφατικὸς L || 27. αἰτιολογικὸς-ἀπολογητι-
κὸς om. pr. L || 30. γράφουσι δὲ om. L || 31. ὑπάρ-
χοις κείμενος L | ὑπ | στέρουσ (ita) L || 33. ἄλ-
λους ἴσους L | διοικέτας L || 34. καὶ προσ om. L |
τούτους ἀγνοοῦντες L | οὐ γὰρ διὰ om. L relicto spatio
|| 35. συγκεράσθαι L : συγκεράσθαι α | μῆ] μίαν L || 36.
Post γράφουσιν in L additur ὑπομένειν καὶ ποιήσειν

ὧν γράφουσιν cum spatio novem fere literarum || 37.
δὲ * : τε α, μέντοι L | καλεῖται τῆς ἐπιστολῆς L || 38.
τοιοῦτος L : οὕτως || 39. εἴ]εἰ L || 40. πάσχω τοῦτο
L | σοῦ] οὐδὲ L || 41. Post με sec. L addidit σου |
οὐδὲ τῆς om. L | ἡμῖν om. L.

Pag. 2, 1. πάνυ L || 3. γνώμην ἔχοντα L || 5.
ἔχουσι L || 6. δέονται L || 7. ἂν addidi || 9. ἔπακνον
L : ἐπαλνω α || 10. ἄγοντες-γνώσιν] λέγοντες ἢ ἔγνω-
σμένους L | οἶον om. L || 12. σοι om. L || 13.
πρ' om. L | κεκρίμενον om. L relicto spatio || 16.
εἴτε πράξιν L : πράξιν τε || 17. καὶ * : καὶ οὐ || 18.
ἔστι χρεῖαν L : χρεῖαν ἔστι || 20. δ' L : om. α | ὁ-
προσδεχόμενος om. L || 22. εἴ] οἶον εἰ L | μηδέπω
καιρὸς ὧν ἐπέπνοθας ἐκτίσαι L || 24. ὑπείληφα τὸ μὴ
μνημονεύειν ὧν ἔπαθες σὺ δὲ καὶ L || 25. προστίθεις σοὶ
μὲν οὖν μεμνημένα τρόπον ἔχοντι τοιοῦτον αὐτοῦς L ||
27. ἡγνοοῦμεν L : ἀγνοοῦμεν α || 28. τὸν-ἡμῶν] αὐτὸν

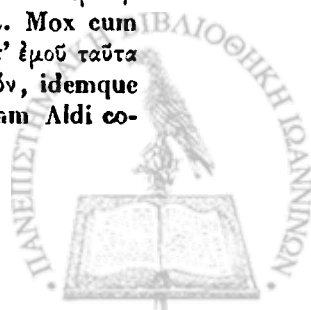
ὧρ' αὐτοῦ L || 29. προεργετημένον L | ἔπραξε om. L
relicto spatio | θνειδίζομεν L || 31. γνώσιν L | καὶ om.
L || 32. γε] δ' ἂν L | ἐφ' ἡμῖν L || 34. δὴ τούτων L ||
35. καίπερ οὐδὲ L : καὶ εἴπερ δὲ || 36. σχῆμα κεκτημέ-
νος L (ita corrige : ordinem perverterunt operæ) :
ὅμως ἔχεις σχῆμα α | λέγε-ἔμαθον om. L || 39. λήπης
L || 40. ἔχει] ἔστι L | οὕτως] τοιοῦτος L. Desunt in
L verba ἀκούσας τὰ usque ad ἀσάλευτον ἔξεις (p. 4, 5),
ut vacuas reliquerit librarius paginas duas et dimi-
diam || 41. ἀχαρίτου * : ἀχαρίστου || 45. συνεφώραζον * :
συνεφώραζον

Pag. 3, 10. τὸ addidi || 13. νοουθετητικὸς * : νοουθε-
τικὸς || 23. μὴ τι γε πανέσχατον * : μῆτε τὸ πᾶν ἔσχα-
τον || 43. οἷς * : οἷς ἂν || 46. οἷς * : εἰ || 51. τι * : τινα

Pag. 4, 6. δὲ om. L | ἐστὶν adieci | ἐνδεήσει-δὲ] τό-
πος οὗτος καὶ ἔστι δωδέκατος L || 9. περὶ ὧν ἔφησ αὐτὸς
εἰς σὲ διαπεπράχθαι L || 10. Malim προσηγέθην || 11.
μᾶλλον-αὐτὸς] εἴπερ σὺ L | διελέχθης ἀλλ' om. L ||
12. ἐμοὶ] ἐμοὶ οὖν L | ἀνάθες καὶ εἰς L | συνάξει om.
L || 13. οἶδα-ὄντα] σὲ γὰρ οἶδα καὶ χρηστὸν L || 14.
ὄλοσχερῶς-Ὀμηρικόν om. L | Ὀμηρικόν] Π. 9, 493
|| 16. δὲ] τοίνυν καθ' ὄμηρον L | τοι L || 17. δέ τε
om. L || 18. ἐρωματικὸς L | δέ ἐστὶν om. L | τινος
L || 19. ἀντιφωνῆσαι οἶον ἀκούω L || 20. τὸν φιλότο-
πον om. L || 21. πάρεστιν] ἐστὶν πάρεστιν L || 23.
ἀποφατικὸς ἐστὶν τὸ πρὸς τὸν πυθανόμενον ἀποφάνεσθαι
οἶον ἔγραψας L || 24. διτιθηποτοῦν * : δὴποτοῦν || 25.
ὄν-πάρεστιν] ὁ δεῖνα πάρεστιν οὖν L || 27. ἐπιμενεῖν * :
ἐπιμένειν || 28. δέ ἐστὶν om. L || 29. βουλώμεθα μὲ-
νον εἰδέναι καὶ δι' ἑτέρου L || 30. εἰκόνα om. L | Post
σημαίνωμεν L addit οἶον || 32. κρατήσεις δὴ πάντως]
συνήδομαι οὖν ἀπονητὶ γὰρ κρατήσεις L || 33. σεσημαγ-
κας ὅτι ὑπείληφας L || 34. ἕτερος L || 36. εἰδῆτε L
|| 37. πρᾶγμα om. L | ἐσήμανεν L || 38. εἰπεῖν ὅτι οὐ
L | εἰδῆτε L || 39. καὶ δένδροκοπημένην om. L || 41.
ἢ addidi | δένδρον L || 42. ὅτε L || 43. οὐ γέγονεν L
| διτιθηποτοῦν σημαίνωμεν * : σημαίνωμεν διτιθηποτοῦν α,
σημαίνωμεν ὀπωσθηποτοῦν L || 45. διακομίζεσθαι] ἐλ-
θεῖν L || 46. τούτου-πάντα] τοῦτο πρόκειται πάντα δ'
L || 47. ἀντιπεριπέπτωκεν L || 48. εὐρεῖν-ἐμπεπλέγ-
μεθα] εὐπορίσαι πάντων εἰλυσμένων πρὸς τὰς λειτουρ-
τῶν ων ων

γίας καὶν εὐρωμῶν τὸν ἀνεμὸν ἐναντιούμενον ἀπρακτεῖν
ἀνάγκη ἐν τῷ μεταξύ δὲ καὶ εἰς κρίσιν ἐμπέλεγμαι L ||
49. οὐ γὰρ] Immo οὐτ' || 51. τὸν-σώματι om. L || 52.
ἔξιν] εἰ οὖν L || 53. ἐκδέχου] ἐκδέχου με L.

Pag. 5, 1. ἐστὶν] ὁ L. Scribendum ἐστὶν ὁ || 2.
Post ἐνηργημένων L addit οἶον || 4. πρὸς τὸν στρατη-
γὸν om. L | γὰρ] Scr. γὰρ οὐ cum L. Mox cum
eodem legendum κακῶς δὲ καὶ σὺ τῷ κατ' ἐμοῦ ταῦτα
λέγοντι σαυτὸν ἐνεχείρισας καίτοι εἰδὼς αὐτόν, idemque
in proximis quoque non raro veriora quam Aldi co-

dex propagavit. Sed hæc digito monstrasse satis habeo || 8. δὲ] δὲ καὶ λυπεῖς L || 9. δοκιμάσας ὅτι τῶν ἄλλων κατηγορούντων πρὸς σε L || 10. ἐρεῖν τι] τοῦτο ποιεῖν L || 13. δέ om. L | πρὸς τὰ κατηγορούμενα L || 14. Post εἰσφέρων L addit οἶον || 16. γεγραφεῖν-ἐμοῦ om. L || 17. δὴ * : δὲ a, om. L | ἐποίησεν L || 18. περιποίησασα L : ποιήσασα a || 20. με acc. ex L | μᾶλλον-μηνῶν om. L | καταπλεῦσαι] καταπλεῦσαι ἡμῖν L || 21. οὔτε-φιλον (v. 33)] ὥστε οὔτε συνέθη μοι ἰδεῖν οὔτε συντυχεῖν τὸν περὶ οὗ κατηγοροῦμαι. ἄλογον δὲ καὶ τὸ μηδεμιᾶς γενομένης μοι πρὸς σέ διαφορᾶς κατηγορεῖν σου τοῦ μηδὲν ἀδικούντος. ἀλλὰ φαίνονται οἱ διαβάλλοντες αὐτοὶ πεπραχότες τι ἄτοπον καὶ ὑποψίαν ἔχοντες μή τί σοι περὶ αὐτῶν γράψω προδιαβεβλήκασιν ἐμέ. σὺ δὲ εἰ μὲν κεναῖς φάσεσι πεπίστευκας εἰπέ * εἰ δὲ διαμένεις οἶον δεῖ πρὸς ἐμέ, παραγεννηθέντος μου μαθήσῃ πάντα. καὶ γὰρ εἰ μὲν κατ' ἄλλων πρὸς σέ πώποτε εἴρηκα, πιστὸν ἦν, ὅτι καὶ κατὰ σοῦ πρὸς ἐτέρους. προσδέχομαι οὖν καὶ πάντα πρὸς ἕλεγχον ἐλεύσεσθαι, ἵνα σὺ μὲν γνῶς ὡς καλῶς με κέρικας φιλον L || 21. Immo ἐδρακα || 33. γνῶς L : γνώση a || 35. ἡμᾶς μὲν] ἡμᾶς μᾶλλον ἀλλήλοις L | προσάξουσιν καὶ ἑαυτοὺς ἀποπνέουσιν L || 37. δέ om. L | μεγάλοις τισὶ ἢ παραδόξοις πράγμασι L || 38. συνηδόμενοι L : συνδεδόμενοι a || 39. γράφομεν οἶον οὐχ L || 41. χαρὰν ἡλικίην παρ' ἐμέ πυθόμενον τὰ συμβεβηκότα σοι ἀγαθὰ πέποιθα δὲ βουλομένης τῆς τύχης καὶ ἔτι μελίζονα L || 43. γὰρ σὸν L || 44. τοῖς μελίζουσιν] θεοῖς L | Post ἀπαρασήμαντον L addit ἔστιν || 45. τοὺς om. L | τοὺς om. L || 47. δέ om. L || 48. ἀγαθοῦς] κελούς καὶ ἀγαθοῦς L | λέγωμεν] λέγωμεν οἶον L || 49. ἀπέδειξας L : ἀπέδειξαι a | πάλιν L || 50. χρόνων om. L | σου κάγαθῆ * : σου καὶ ἀγαθῆ a, κάγαθῆ σου L | 51. ἀνήρηκας L : ἤρηκας || 52. δυσφορήσης * : δυσφορῆς L, δυσφορεῖ a || 53. οἶον] οἶον αὐτὸς L.

Pag. 6, 1. δέ om. L | ὀ-βουλόμενος] τὸ μνημονεύειν ὀφείλειν χάριν οἶον L || 3. νῦν-καθήκοντος] σπουδάζω ἔργω δεῖξαι τὴν ἐμαυτοῦ προαίρεσιν ἣν ἔχω πρὸς σέ ἰλάττον γὰρ τοῦ καθήκοντος ὑπέληφα τὸ δι' ἐμοῦ σοὶ γινόμενον L || 5. γινόμενον L : γενόμενον a || 6. προϊέμενος * : προβέμενος || 7. ἀποδώσειν L | εὖ acc. ex L || 8. ποιῆσαι om. L || 10. μουσικόν-πανηγυρις (v. 34) desunt in L || 13. τι * : τε || 29. πάρεῖ * : παρῆς

sua emiserat) Westermannum secutus sum, et firmiter quidem presso vestigio; neque enim tanti esse videbatur novos conquirere codices, quo libellus pro levitate sua satis limatus aliquanto evaderet limatior. Nunc qui volet ex Hinckii fontibus hauriet. Unum addo, epistolam 36, qualis infra legitur, ceteris non esse immistam ante septimum p. Chr. sæculum; est enim Theophylacti Simocattæ. Quanquam erret qui inde coniecturam de tempore quo cetera conscripta fuerint certo iudicio fieri posse arbitretur.

26. Φιλίστρατος] Pag. 364 ed. Kays. || 34. σαφήνειαν διὰ συντομίαν Kayserus || 35. μιμούμενον W : μιμούμενοι || 37. τὸ * : πολὺν || 41. Infinitivos restituit W ita : τὸ στοχάζεσθαι καὶ-βάλλειν-ἀλλὰ μόνον τὸ-στοχάζεσθαι καὶ-σαφηνίζειν || 47. ὡς] ἔστω W, ἔσται Kayserus || 49. τινὰς] τι τὰς Dübnerus || 53. χρῆσις W : χρήσεσι

Pag. 8, 2. συνετοῦς Vat. 306 et Venetus 531 : συνετοῦς ὑπογράφαιμι || 3. Scrib. cum iisdem ἐκάστη οἰκείαν ἀρμόσας προσηγορίαν. Quod in oratione est, Westermannus coniecit, cuius codices habent ἐκάστην οἰκείας ἀρμόσας προσηγορίας || 21. παράδειγμα W : χαρακτῆρα || 22. ὑβρίζων Ottobonianus 259 : ὑβρίζειν || 41. ὡς καὶ φίλοις] ὅν καὶ φίλοις W || 47. Glossam indicavi.

Pag. 9, 1. πάλαι * : πάλιν || 5. καὶ W : ἢ || 14. λεγούση * : ἔχουσι Vat. 306 || 22. ὑπεδεξάμεθα * : ὑποδεχόμεθα Vat. 306 || 51. μᾶλλον add. W.

Pag. 10, 35. Immo τοιοῦτου γὰρ φίλου || 39. Scr. καὶ τὴν ψυχὴν ἐκάστου cum Paris. 1630 ap. Boisson. ad Theophyl. p. 260 || 46. Rectius πολλὰ καὶ δεινὰ.

Pag. 11, 6. συνήθως ἀξιούμεν scripti. Delevi ditto-graphiam | χαρίσασθε W : χαρίσασθαι || 41. Uncos addidi.

Pag. 12, 23. με Theophylactus Simocatta Ep. 28 : μοι | Ex eodem corrige ἀφήκας ἀλλ' ἔτι-ταμειβόντες. Mox ἐκκάθαιρε W, ἐκκάθαρε scripti || 52. Immo ἐπαίνεσει.

Pag. 13, 6. * In editione Hartungiana subiuncta leguntur παραδείγματα τῶν ἐπιστολῶν XXXVIII, quæ utrum ex libro descripta an ab editore inventa sint ignoro. * WESTERM. Extant ista in codice manu scripto Veneto 521.

PROCLI PLATONICI DE FORMA EPISTOLARI.

Duplicem huius libellis formam scripti codices pro-pagarunt, ampliorem et brevem. Iidem ordine differunt, quo materies orationis disposita est, neque auctoris idem omnibus nomen inscriptum est, sed alii Proclum moustrant, alii Libanium. Illam formam anno 1862 ex codicibus Parisino 1630 et Palatino 43 a se emendatam exhibuit Westermannus, alteram, ignarus operæ Westermannianæ, ex Vaticanis libris H. Hinckius in Annal. philol. et pædag. anni 1869 p. 637 sqq. Ego (nam Hinckius eo tempore quo huius voluminis pars prior exscripta fuit nondum

EX DEMETRII

LIBRO DE ELOCUTIONE.

18. Rhett. Gr. Walzii IX. p. 96—100 | Ἀριστοτέλης, Apud Rosium n. 615 || 27. Εὐθυδήμῳ] Pag. 271, A.

Pag. 14, 7. Ἀριστοτέλης] Rosius n. 620 || 22. Ἀριστοτέλης] Id. n. 609 || 41. γὰρ * : δὲ || 43. λέγοντο * : γένοιτο || 45. αἱ τοῦ-πολλὰι * : τὰ-πολλὰ

Pag. 14, 8. Immo τοῦ τύπου τοῦ ἐπιστολικοῦ || 28. τοιαύτη * : αὕτη || 30. αἱ τοιαῦται * : τοιαῦται αἱ || 32. καὶ addidit nescio quis.

EX PHILOSTRATO.

39. Pag. 364 ed. Turic.

Pag. 15, 8. ὠράζονται * : ὠραζοίτο || 15. μὴν * : μὴ

GREGORII NANZIANZENI

EPISTOLA.

23. ἄν τε * : ἄν τι || 46. ἀχάρिता * : ἀχάριστα

Pag. 16, 2. δὴ deleam || 8. Immo ἀντιθετα δὲ καί.

PHOTII

EPISTOLA.

45. χρηματίζειν W : χρηματίζων

ÆLIANUS.

Superstruxi coniecturas meas Aldinæ fundamentis; scriptum enim codicem, ex quo illa expressa fuit, frustra quaesivi.

Pag. 17, 3. ἐπιτεθυμμένος * : ἐπιτεθυμημένος || 4. διενουόμεν * : διενόουν || 6. καί, nisi quid excidit post hanc vocem, delendum est. Præterea malim ἄσμενος || 9. F. Δροπαλω | φελλεῖ * : φελλέα | ἐπέκοψε | ἐπέλεψε M (Meinekius) in Hermæ vol. I. p. 421. Sed v. Thes. III. p. 1647, C. || 10. ἰσχυρῶς | χρηστῶς α, quod male mutavi, v. Bergler ad Alciphr. I, 36. | αὐτοῦ] Immo αὐτό, v. Menandrum Com. Gr. IV. p. 98, unde hæc expressa || 13. τὴν-ἔρια] Deest participium, velut ἔχουσαν. Verum et proxima ἦν ἐπαινώ πρὸς σε labem contraxerunt || 16. σοὶ * : σοῦ || 18. Malim ἔχεται τοῦ ἔργου || 20. στενάξειε * : στενάξει || 21. προσελούμενον Lobeckius : προσηλούμενον || 22. δυοῖν * : δυεῖν. M ἴσως οὐ δυοῖν μναῖν ἀξίου || 25. συκιδῶν * : συκιδίων | Uncos apposui. Pro ἀπαλά M ἀπαλάς || 26. ἑλαῖας * : ἑλαίας. Cf. Aristoph. Acharn. 998 | Malim εἰτά μοι δεῖπνον ἦν καὶ et mox ἄσμενος || 31. οἴκους * : οἴκους εἰς

Pag. 18, 1. Immo ἐνθέων | 2. ὑπὸ] ἀπὸ M || 3. ἀνθεισίων * : ἀνθεσίων || 6. οὐδὲ ἔν * : οὐδὲν || 9. περὶ αὐτὰ] Delenda videntur. Aristæen. Ep. II, 1 ὁ δὲ λειμῶν γεγήρακε. περιλυπα M || 10. εὐχαρίτω * : εὐχαρίστου || 18. Callarum Ælianus sumpsit ex Demosthenes p. 1280 | εἰ * : εἰ γὰρ || 20. γὰρ adieci. Demosthenes p. 1276 οὐ γὰρ ἐκπιεῖν γε δῆπου με Καλλικλῆς αὐτὸ προσαναγάσσει || 21. Scr. πεπιστώται cum M || 26. 38. Δερκύλος-Δερκύλω * : Δέρκυλλος-Δερκύλλω || 32. καὶ ὁ ἀγροῖκος λεῖος M || 33. καταπειράσας] καταγελάσας α. Scribendum erat κατελάσας cum Berglero ad Aristoph. Pac. 721 | τε * : γε || 35. συζῶντι M || 40. Immo ὠράζεσθαι || 45. ταύτη * : ταύτη περ || 47. καὶ deleam

Pag. 19, 4. σῶμα adieci || 11. βαρύτατον * : βαρύτερον || 13. ἀκκίζονται καὶ θρύπτουσιν * : ἀκκίζουσι καὶ θρύπτουσιν ἑαυτάς. Rectius scripsissem θρύπτονται | μυστιλλῶνται * : μυστιλλῶνται || 14. ἀναλοῦσι * : ἀλοῦσι || 16. ὠράζονται M || 18. δ' ἄν] Malim δὲ omisso ἄν. δ' ἄρα M || 19. σαλουμένην M || 20. ἀράμενος μέσην] Courier. ad Asin. p. 198 || 24. σου * : σοι || 25. ὡσπερ οὖν M || 27. ἔχειν] ἔγειν idem ad Athen. IV. p. 228 || 28. ἀποφανῶ * : ἀποφαίνω || 29. δλόκληρον * : δλοκλήρους || 30. δάπου dittographia est || 36. γὰρ] δ' ἄρ' M || 42. παρόντα] Videtur latere γέροντα vel πρᾶον. W malebat πατέρα || 44. προσπατταλεύσομεν * : προσπατταλεύσομαι

Pag. 20, 1. δὲ * : δὴ || 4. διὰ σμικρότητα M ponit post ἰδεῖν || 11. Post γῆς M excidisse suspicatur ἐργάταις vel ἐργατῆρσι. Hauptius γῆταις pro τῆς γῆς | καλὴν] γαληνὴν M. Malim ἀκαλὴν || 12. ἄγριος M || 13. οὖν] Rectius γοῦν | 19. λήθην] ἀθήνη Hauptius || 20. φλε M || 25. αὐτόν * : σαυτόν || 26. φονῶ * : φωνῶ || 36. παθῶν * : μαθῶν || 39. χῆρόν * : χεῖρον || 40. ἀποφανεῖς * : ἀποφανεῖς || 41. παθῶν * : παθῶν || 44. μονήρης * : πονηρὸς || 45. ἡμερον Gesnerus : ἡμέραν | καὶ ταῦτα M ponit ante αἰδοῖ.

Pag. 21, 14. οὐδ' ἄν * : οὐδὲν || 19. νοοῦντός σοι ἀγαθὰ * : νοοῦντος εἰς ἀγαθόν || 21. ἴν' addidi | γὰρ] δὲ M || 31. προσεῖεις * : προσήεις || 34. μὲν μοι] μέντοι M || 35. ἄλασθαι * : ἄλλεσθαι || 37. Δερκύλος * (resedit pravus accentus) : Δέρκυλλος || 39. χρηστῶν] γρηστῶν ὠρων M || 44. πάντας M || 45. ζηλότυπα * : ζηλοτύπως || 47. ὡς addidi | φθονεῖν M.

Pag. 22, 16. πονοῦντες * : ποιοῦντες || 17. Conieci καὶ αὐτὴ οὔσα πιστοτέρα. M καὶ ταύτης πιστοτέρας βεβαιωτέρας τ' ἔχει || 19. Κορμίας? || 21. μὲν * : μὲν καὶ αὐτὸς || 28. μόλις] Malim τέλος || 36. συνεπιλαμβάνη Hemsterh. ad Lucian. I. p. 465 : συναπολαμβάνη || 41. ἡ deleam | ἡ αὐτὴ * : αὐτὴ || 42. τῶν-χρησιμώτατοι * : ἐν τοῖς ἀγροῖς δένδρων τὰ κάλλιστα καρπῶν τὰ χρησιμώτατα || Quæ in Etymologico Florentino p. 275 leguntur verba παρὰ γὰρ κηπουρῶν καὶ γλιστρῶν γεωργῶν τὴν ἄν τις κερδάνειε πλέον ἢ σφακίλους καὶ κλαύματα Millerus ad Aristænetum rettulit, ad Ælianum Meinekius Hermæ III. p. 455, uterque temere.

ÆNEAS SOPHISTA.

Æneæ epistolarum scriptum codicem vidi unum Vaticanum Regiæ n. 139. Descriptus fuit ex Aldina. Itaque solius Aldinæ differentias in proximis notavi.

Pag. 24, 6. ἐρᾶ * : ἐρᾶ γεωργὸς εἶναι || 7. ἔρως * : ἔρως κυνηγέτης εἶναι | ἄλλω * : ἄλλο || 10. τὸν addidi || 11. σου * : σοι || 15. Κασσῶ W || 25. Rectius μακρά || 31. σοι * : σὺ || 36. ἠρλίζειν * : ἠρίζεν

Pag. 25, 9. Scripsi Ζωναίνω. Ζωναίνος est in Boissonadii An. vol. 5. p. 48. Ζωναίνω α. Melius W Ζωναίω coll. Suida s. v. || 12. ἐδόκει * : ἐδόκει || 15. ἔστι * : ἔστιν ὅτι || 16. μοι] Malim με || 17. μικρὰν * : μικρὴν || 18. εἰπὼν καὶ] εἰπόντος W || 19. Οὐλλῶ *

οὐλία || 23. καλὸν] Malim καλὸν ἦν | δὲ addidi || 31. ἀντέχισθε * : ἀντέχετε || 33. Πάμπω] Πάμπω W. Suspicor fuisse Λάμπω vel Λάμπωνι || 34. μου] F. σου || 36. ἐτύγχανον * : ἐτύγγανον ὁ || 37. τῶν addidi || 40. γινώσκω * : γινώσκω

Pag. 26, 5. ἐξελάσωμεν W || 33. Μαρινιανῶ] Immo Μαρκιανῶ. Cf. ep. 24 || 37. ἐμπίπλαται * : ἐμπίματα || 40. ἐμπνεύσετε * : ἐμπνεύσητε || 45. καὶ ante τοὺς de- leam.

Pag. 27, 11. F. ἐφῆκα || 19. Εὐκρατίω? || 35. ἀλλ' εἶναι] « Hæc quid sibi velint non intelligo. » Westerm. || 40. συνεπαίχομεν * : συνεπαίξον || 44. αἴσχιστος] Hom. II. II, 216 || 47. ἀπό του W.

Pag. 28, 3. καὶ] κὰν W || 33. ἀτιμάσετε * : ἀτιμάσθι || 50. Διονύσιος * : διόνυσος

Pag. 29, 2. πρεσβύτας * : πρεσβευτάς || 4. καὶ ante ὅτι addidi || 21. καταίρουσιν οἱ * : καταίρουσι | ἀκαδημείας * : ἀκαδημίας || 23. Immo ὑμῖν | ἀκαδημειαν * : ἀκαδημίαν || 27. ὑπογράφουσιν * : ὑπογράφουσι || 30. γενέσθω * : γινέσθω || 44. ἀλλ' ὡς] ἄλλως τε W || 46. Malim μεταξύ τοῦ λόγου || 47. Ἀπ πληττόμεθα? πληττομαι νῦν W.

Pag. 30, 4. μὲν * : δὲ || 5. τῆ-φιλοσοφία * : τῆς ἀλλης φιλοσοφίας || 6. ἢ τῶν] ὡς? || 19. ἀγεννήης] Thes. vol. I. p. 278, D || 23. μᾶλλον] ἀλλ' || 31. Πλάτωνος] Rep. VI. p. 495, E || 38. ἀλλ' W : ἀλλ' ἢ || 42. κελεύει * : κελεύοι

Pag. 31, 1. εἰς κάλλος ζῆν καὶ γράφειν? εἰς κάλλος ζῆν dictum ut εἰς κάλλος κυνηγετεῖν || 3. πόσοι] πολλοὶ W || 28. ὁ] Immo καὶ ὁ || 35. ἤδιστον W : ἡλίσιον || 37. ἔνα τοῖς * : ἐν αὐτοῖς || 41. ἄξων * : ἀγών || 42. καὶ ante συγκινεῖ deleam.

Pag. 32, 2. Immo γίγνεται || 3. ἐτέρου] ἐντελευτῆς Hauptius || 4. πάθωμεν * : πάθοιμεν

ÆSCHINES.

Pag. 33, 3. Κεῖων α : κίων || 10. ἐπέθοντο H. Wolfius : ἐπύθοντο || 33. μηδὲ Bekkerus : μήτε

Pag. 34, 9. οὐδὲ-οὐδ' idem : οὐδὲ-οὐδ' || 20. οὐδενὸς Taylerus : οὐδὲν

Pag. 35, 12. ὦ ταὶ Brunckius : ὦτε || 13. Πινδάρου] Bœckh. fragm. 46 || 18. ἐν add. Hemst. ad Arist. Plut. p. 479^b || 41. παντὸς μᾶλλον * : μᾶλλον πάντων || 51. Hanc epistolam quartæ præfigendam esse Taylerus intellexit.

Pag. 36, 4. Restitue οὐ pro οὐδὲ || 16. δὴ * : δ' || 36. ποτὲ Reiskius : ποιεῖ || 37. δοκῶ idem : ὦ || 39. με * : μοι || 40. μνήμη Bekkerus : γνώμη || 41. Corrigite κολλυτοῦ || 52. μηδενὸς Reiskius : μηδὲνα || 54. συνέλθοις Bekkerus : συνέλθης

Pag. 38, 8. ἔδοξεν videtur dittographia esse. Quod si vere conieci, scribendum ἐμήκυνεν || 13. πλειῆστα * : πλειόνα || 17. ἂν μηχανώμην H. Wolfius : ἐμηχανώμην || 23. οὐκ ἔθους Dobræus : οὐ κήδους || 26. βλὴν ἔχων ἀφθονον Reiskius || 28. ἂν addidi || 33. αὐτὰ ἕκαστα scribendum esse dixi in Hermæ vol. 2. p. 320. Ibidem proposui ἐν ἢ ἐγγυῶνται τοὺς γά-

μους οἱ Ἰλιεῖς τῶν θυγατέρων. Neque proxima san. sunt || 41. μεγάλη] καλὴ καὶ μεγάλη Marklandus | 45. τοῖς * : αὐτοῖς

Pag. 39, 4. ποιήσω Reiskius : ποιήσω σοι || 5. οὐ μὴν * : οὐ μὴν καὶ || 17. οὐδὲν δι' αὐτὸ ἔδρισεν scripti. Delevi dittographiam || 26. ἔζη Bekkerus : ἔξοι || 34. δ' ἔδοκεῖ Reiskius : δὲ δοκεῖ || 35. παίξειν * : παθεῖν || 39. ἀπιστίας] ἀγωνίας? || 44. πρὸς * : πρὸσθεν || 45. ἄλλως * : ἄλλος || 50. Immo ὄμην || 51. τῶν delet Saupprius.

Pag. 40, 4. τὰ προσήκοντα * : προσήκειν || 14. γράφονται * : γράφονται || 39. τοῦ * : τοῦ ταῦτα || 50. μὲν * : μὲν ἡμῖν || 53. ἤβη * : ἤβη νέων

Pag. 41, 3. Malim ὅτι ἐδικάζοντο ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς οἱ θεοὶ omissis εἰσεγένοντο ἐν αὐτῇ || 18. ἐπιχειρεῖτε Bekkerus : ἐπιχορηγεῖ τοῖς || 25. θαυμαστὸν Reiskius : θαυμαστὰ || 34. ἔχωμεν Marklandus : ἔφομεν || 38. ἀποχρησάτω Bekkerus : ἀπόχρη τὸ || 48. τραφεῖς idem : γράφειν

Pag. 42, 15. ἐμὲ πεπολιτεῦσθαι Reiskius : πολιτεῦσθαι || 17. τελέως Bekkerus || 20. ἀνθρωποὶ Turicenses : ἀνθρωποὶ οὕτως || 21. ὅποιοι τινες Bekkerus : τινες ὅποιοι || 33. ὡς-Μακεδόνας glossæ speciem refert || 54. περαίας Marklandus : στερεῆς

Pag. 43, 29. πείσαιμι' ἂν Reiskius : πεισαιμην | ὡς μή μοι μὴ μόνον idem || 39. Post πάσαις idem addit ἀρεταῖς.

ALCIPHRO.

B = Berglerus

C = Cobetus

M = Meinekius

R = Reiskius

S = Seilerus.

Diligenter indicavi, ubicunque in librorum vicem aut meæ coniecturæ aut aliorum sumptæ sunt. Librorum scripturas, quæ receptis a novissimo editore probabiliores videbantur, tacite introduxi.

Pag. 44, 2. ταύτην ἡμέραν Nauckius in « Mélanges Gréco-Romains » a. 1863 p. 480 : ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν καὶ || 4. βορραῖ M : βορεῖς || 7. εἶσω] ἔξω M || 8. ἀργία C : ἀεργία || 10. δρυῶν κατέλιπον * : δρυῶν ἄς ἐξέτεμον ἀπέλιπον || 18. ἔργου Hirschigijs : ἔργων | ἀποθεν Neapolitanus : ἀπιθεν || 19. ἰχθύων B : ἰχθῶν || 20. ὑφάλους R : ὑφάλου || 22. ἀσπλάς Hemsterhusius : εἴλας vel ὕλας || 23. ἐξαρτήσαντες M : ἐξαρτήσαντες καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον | ἀστυδ' * : ἀστυδ' ἐκ Φαλῆρων || 25. ὀλίγον * : ὀλίγον ἔχων τῶν || 26. λεπτοτέρων B : λεπτομερῶν | ἐπιλάβοι M : ἐπιλάβοιτο || 29. εἴλας B : ἄλης vel ἀέλης || 35. ἰχθῦς C : ἰχθύας || 36. ἀποχρῶν * : ἀποχρῆ scripti. Heliod. IV, 6 ὡσπερ ἀποχρῶν αὐτῶ καὶ μόνην τὴν οἰκισιν τῆς Χαρικλείας περισκοπεῖν. ὁ δὲ post participium absolutum est apud Theodorum Prodr. Epigra p. 5 δέον δὲ μισεῖν τοῦ κακοῦ τὴν αἰτίαν ὁ δ' ἀλλ' ἐπιγνούς πατῆρα γεννᾷ τὸν Κάιν || 39. Post ἐπέταττε ex Parisino reducendum κομίζειν.

Pag. 45, 1. ὦσθ'] Malim καὶ | προσαπηγήκει (ita iam Wagnerus) ὁ δ' Ἐρμων M || 2. φερνίον M : φορτίον || 3. κωπήρους B : κωπήροις || 4. θαλαστουργοῖς B : βαλαουουργοῖς || 7. ἀκλίνδονον * : ἀκλίνδονον οὐ μάτην γούν ἀνησθίωσαν ταύτην ὀνομάζουσιν ἀθηναῖοι ἀνείψαν ὄωρα δι' ὧν ἔστι ζῆν καὶ σώζεσθαι || 9. ποτὲ] πρῶτην M || 11. ἐνεροχράτων C : ἐνερόχρωτος || 13. ἐπιστύφον M : ἐπιστύφοντος | δ' Ἀράτου B : δὲ ἄρα τοῦτο || 15. ἄλιγον] Aratus 299 || 19. τῶδε M : τὰδε || 23. Κυμβόου * : κύμοθος || 31. ἡλακάτην Dobræus : ἀκτὴν || 37. ἀπιθι * : ἀπιθι εἰς τὸν ἀνδρα || 43. χρυσοῦς κόμματος M : χρυσοῦ κόμματα || 44. Delet A. Kiesslingius τῆς ἐπὶ σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λεῖψανα || 47. ἡμετέρων C : ἡμετέρων ὁ θεμιστοκλέης || 48. Restitue τῶν ante Μῦδων.

Pag. 46, 5. οὐδὲ * : οὐδὲ μίαν || 8. ἀρότω B : ἀραρότων || 10. ἀρροδίσιον R : ἀρροδισίων | ἐκχευμένους C : κεχυμένους || 12. Immo Ἐρμιονίδος | δρώντων M : ἐρώντων || 17. οὐτ' ἐθέλεις * : οὐτε θέλεις || 24. οὐτ' S : οὐδ' || 28. κατέαγε R : κατέαγετο || 29. γάρ M : γὰρ ἢ || 30. θαρραλέως * : θαρραλέως | κοινὰ M : κοινὰ τὰ || 34. ἡρημένην scribendum esse dixi in Philologi vol. 10. p. 299 : εὐρημένην || 40. ὁ addidit C. F. Hermannus || 41. ἔστι M : τὸ | αὐτῷ B : αὐτῇ || 43. πόρων * : πόρων εὐμεγέθεις || 49. ταλάντευε Schnei lerus : ταλαντεύη | ὕποι M : ὕπου

Pag. 47, 2. Lege εἴωθεν | ἢ τῶν φίλων συμβουλή τῆς γνώμης * : τῆς γνώμης ἢ τῶν φίλων συμβουλή || 6. λυπρὰν C : λυπηρὰν || 19. πολλὰ R || 31. ἐπέτρεψαν M : ἐπιτρέψαντες || 35. οὐδενός M : οὐδὲν || 38. περινοστήσομεν B : ἀερί νοστήσομεν || 40. Operarum sphalma. Lege τῶν ἐκ ναυαγίας || 43. τέρπει M || 44. πρὸς delet Theodoros Heysius || 46. καταβάλλονται M.

Pag. 48, 3. λύουσι * : λύουσι τῶν ἡόνων || 5. δὲ addidit M || 8. φεύγομεν] Rufinus in Anthol. Pal. 5, 75, 6 || 9. ἀνδρολογοῦσιν * : ἀνδρολογοῦσι δὲ | κάκ * : καὶ || 11. ἔλιον * : ὄλιον | δ' ἄν * : δὲ || 15. μένειν M : μέλλειν | παραδιδόντας Heysius : παραδιδόναι || 18. ἔστι * : εἰσὶ || 21. Lege παραπλεῖν cum C || 33. ἔστιν ἔτε? || 39. Εὐεπίς Nauckius. Malim Εὐτέρπη || 42. πύσης M : πῦν || 43. ἐπεῖθον * : οὐδὲ || 45. βαρύτερον * : βαρύτερος | Pro ἀπέλαθον restitue quod M coniecit κατέβαλεν. Scripti κατεβάλετο. Excidit Pamphilus || 46. διέγει C : διέγει || 49. Ἀρμένι * : ἀρμενίω

Pag. 49, 4. ποτε] εἰπέ μοι? Vide 1, 18, 2 || 10. φαντάζομαι * : ἐκφαντάζομαι | τὸν B : τὴν || 19. χρόνου C : χρόνου παλαιότητος || 23. περιοικούντων * : ἐνοικούντων || 25. ἐκείνων B : ἐνοίκων | ἀλλὰ γὰρ] Didymus Alexandr. de trin. 3, 3. p. 336. Aelian. Epist. 7. Mar. Vit. Procl. 3. Errat Meinekianus || 37. σκοπιωρὸς Perizonius : σκοπιουρὸς || 42. ἐπέλιδες C : ἐλπιδες || 43. ἀποφανεῖν M : ἀποφαίνειν || 45. μόγις ποτὲ * (cf. 1, 22, 4) : μόγις πολλῶ

Pag. 50, 1. ἐπεγγελάσης C || 3. ἐμέ S || 4. λυρωδοῦ B : λουιδόρου || 5. ἐκείνην B : ἐκείνη || 7. τοῦθ' ὁ γειτόνων C : τοῦτο γειτόνων ὁ | Σωσίας-ὄλιθοι * : σωσίας ἔστι δὲ τῶν ἐπεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος εἰς ψευδογῶρας ὄλισθησεν οὕτως ἐκείνος Σωσίας ὁ τὸν χρυστὸν καὶ ἦδον γάρων ἔψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπιζεται τῇ σαγήνῃ, || 13. ὁ addidit || 14.

ἡρέθης C : ἡράσθης || 15. ταύτην * : ταῦτα || 18. ἦ * : ἦ τὸ || 19. ἔχοντι * : ἔχοντι σοι | ἐπικαλέσασθαι * : ἐπικαλέσθαι || 21. Erat τηνάλλως || 27. Post ἔχω scripti habent πρὸς θαλάττης, quod expunsi. Nimirum fuit olim adscriptum a nescio quo ad πρὸς μητρός, tum deinde alieno loco in orationem receptum || 30. προσεοικὸς Piersonus : προσεοικὸς διὰ τὴν ἐκ τῆς πιότητος λεπτότητα || 32. μοιρίδιοι? || 33. τροπὴν? || 35. Hiatum indicavit R. Suffecerit pro τῇ scribi χαλεπῇ. Χαλεπὴν φορὰν habet Demosthenes || 41. ἐργάσασθαι B : ἐργάσασθαι || 43. πρωτεύουσιν M : πρωτεύουσιν ἐξαναλοῦν τὸ πρὸς τῆς οὐσίας || 44. κρίνον M : κρίνων || 45. δὲ in scriptis post ἡμέρας lectum transposuit Valekenarius.

Pag. 51, 2. Restitue ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς et dele καὶ || 5. δράσω * : δράσαιμι || 8. Γέλωνος πλακοῦς] Anonymus apud Hauptium in Ind. Scholarum Univ. Berol. a. 1871/2 p. 9 colostram cum melle et Gelonianum || 9. αὐτὰ * : ταῦτα || 16. ἐξέτεινον C : ἐξέτειναν | τῆς addidit | περισσοδούσης * : περισσοδουμένης || 17. καὶ * : τέλος || 22. μᾶλλον Nauckius : μᾶλλον ἐπράττετο || 24. τέλος * : τέλος ὡς εἰκὸς || 28. παρολκῆ * : παρολκῆ τῆς βραδυτῆτος || 29. De Ἐρεθινοθλέοντι vide quae dixi in Philologi vol. 9. p. 42 || 31. ἡμᾶς C : ἡμῶν || 34. ἦρετο * : ἦρετο || 39. ὀβλούς C : ὀβλούς ἢ τοὺς καμίνους || 44. βαλανεῖον * : βαλανεῖον ἰδιωτικῆς οἰκίας || 50. πρόοδον B : πρόσσοδον

Pag. 52, 6. ἔχωμεν M : ἔχοιμεν scripti. Malim ἔχω || 7. αὐτῷ τῷ μέτρῳ Herelius (Hesiod. O. et D. 348) : αὐτὸ τὸ μέτρον || 10. ὑπὸ addidit || 14. χρεῶν Nauckius : χρέος || 15. εἰμαρμένη Davisius : ἡμέρα ἐκείνη || 26. οἶδ' ὅ τι * : οἶδα τί || 30. Βλεψίου (Lucian. Tim. 58. Diall. Morti. 27) * : μαρτίου || 40. οἶκταν ὑποθησόμενος C. F. Hermannus : οὐσαν ὑποθέσει μνησ

Pag. 53, 3. αὐτῇ σακῆ M || 5. ὀε C : ὀεω || 7. ἀρτίως * : ἀρτίως ἦκειν || 11. ἡλικίας * : ἡλικίας ἀνούσας || 12. γενειάζειν Nauckius : νεάζειν || 13. ἀργὸς M : ἀργός || 15. βλέπει B : βλέπει βλέμμα | καὶ ἔρωτα ἀναπνεῖς? || 16. σεαυτὸν * : σεαυτὸν ὦ πρέσβυ || 18. ἡμῖν B : ἡμῶν || 20. οἶδα C : οἶδας || 21. ὑστερησαι] Lobeck. ad Aiac. v. 782 || 25. οἶδες C : οἶδα || 30. αὐτὸν M : αὐτὸν οὐκ || 36. τις C : τις ἦ || 40. Ὑπερεῖδη * : ὑπερεῖδη || 46. μηδὲ S : μήτε

Pag. 54, 1. Ὑπερεῖδης * : ὑπερεῖδης | Malim πολλὰ τοίνυν κάγαθὰ || 6. ὄπου C : ὄπη || 10. εὐρες M : εὐρες ὑπερεῖδην || 15. στερόμενος C : στερούμενος || 18. Ὑπερεῖδην * hic et infra : ὑπερεῖδην || 21. παρ' B : δι' || 27. ἄν addidit S || 34. Φρόνην idem : μυρρίνην || 43. Ζευξίπην R : εὐξίπην || 48. προσεῖμην C : προσεῖμην

Pag. 55, 6. Ζευξίπην R : εὐξίπην || 13. εἶδεν B : οἶδεν | 16. Ζευξίπην R : εὐξίπην || 17. μέ τι M : μ' ἔτι || 18. οὐ * : οὐκ ἐν || 19. ἀλλ' * : ἀλλ' ἐν || 23. Ἀκαδημειαν M : ἀκαδημειαν || 25. ἦ addidit M || 31. προσεῖμην C : προσεῖμην | περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι delet M || 32. τῶν addidit || 37. ἔστι M : εἰσι || 45. εἰσι M : εἶεν || 49. τυραννίδα C.

Pag. 56, 7. Hiatum signavit M || 13. φέρει C : φέρειν | φιλοτιμίαν C : φιλοτιμίαν οἶε || 22. ἐνεφορηθῆν C : ἐνεφορηθᾶμεν || 26. ὁ' ἔτι ἔστι aut δὲ περὶ C || 26. λυγράν * : λυπρὰν | ἐν addidit B || 39. τέρψεις exhibui

auctore Nauckio pro manu scriptorum μέμψεις. Iniuria. Est enim μέμψις ἔρωτική apud Iulianum quoque epist. 17 || 46. ἀργυρεῖς S : ἀργυροίς

Pag. 57, 4. αὐτόθεν C. Keilius : ποθὲν || 5. Verba ἀλλὰ δακρυεῖς πεπαύση μετὰ μικρὸν vulgo post ζήσειν lecta transposui || 7. φιλεῖν R : φιλεῖς || 10. Hiatum indicavit M | 11. Φιλῶτις S : φιλότης | εὐμενεστέροις Wagnerus : τοῖς εὐμενεστέροις || 21. ἐπίκωμος] Strato Epigr. 89 ἐπίκωμος ἰών || 35. κοιμησόμενος M : κοιμηθασόμενος | ἐὰν δὲ et βουληθῆ̄ nescio unde irrepserint. Restitue εἰ δὴ et βουληθεῖη || 37. εἰ M : ἐὰν || 44. ἐκκορήσει M : ἐκκορήσειεν || 46. με * : ἐμέ

Pag. 58, 6. τότε-νῦν Abreschius : τὸ τέλος οὐ πονηροῦ τῆν || 21. ἤγοντα S : ἀγοντα || 25. διεωθεῖτο C : διωθεῖτο || 31. ἀδίκως C || 33. ψάσω R : ψάω || 35. τοῖς | ἐν τοῖς? || 36. κολακεύμασιν * : κολάσμασιν || 40. πάντως Aristænetus : ἅπαντα || 41. χερσὶ * : χάρσι

Pag. 59, 4. ἐκ τοσούτου χρόνου C || 12. Ζευξίπη * : εὐξίπη || 14. ἀποκοιμίσασα * : ἀποκοιμίσασα τὸν || 20. ὑπόσκιος anonymus apud Wagnerum : ὑποσκόις | τις * : τισι || 21. ἐνέλειπε Dobræus : ἔλιπε || 23. γοῦν] Lege δ' οὖν cum S || 30. ἐνεργοῦσα * : ἐνεργοῦσά τι | ὥστε με * : ὥστ' ἐμέ || 35. καὶ addidi | ἀποδύσα C : ἀπεδύσατο || 37. ἀχραιφνές * : ἀχρίβεις || 39. ἔγκλισιν M : ἔγκρισιν || 45. τὴν addidit C || 46. περιάλλων M : περὶ ἄλλων || 47. Hiatum indicavit M || 49. οὖν * : γοῦν

Pag. 60, 3. κατῆμεν S : κάτιμεν || 7. Ἀδωνίσις Piersonus : ἀλώσις || 8. ἐστιασόμεθα M || 10. κηπίον Bastius : κήτιον | Aut οὖν abiciendum cum quibusdam scriptis aut δν σὺ περιψύχεις, quod ductum esse videtur ex §. 3 || 14. καὶ delet Hirschigius || 16. δς addidit M || 17. ἐπέτρεψας Wagnerus : ἐπιτρέψας | σοι Hirschigius : καὶ οὐχ || 20. θεάσωμαι * : θεάσωμαι καὶ ἀκούσω | 30. εὐχομαί σε M : εὐχομένη | ἐμαντῆ * : ἐαυτῆ || 32. με M : μέγα || 34. ἡ ante Μακεδονία addidit M || 38. τὰ * : ταῦτα | ἔχω-νικᾶν * : ἔχω εἰ-νικᾶ || 41. καὶ γὰρ S : ἄν | περιουσία * : περιουσιάσαι | γεγένηται S : γένηται | ὑπὸ | παρὰ? || 43. πεποιηχυῖα B : πεποιηχυῖα | γε B : τε

Pag. 61, 1. οὔτε-οὔτε? || 3. ἀποπτῆναι * : ἀναπτῆναι || 4. πτεροῦται * : πτεροῦται καὶ | εἴωθε * : εἴωθεν ἀπογνωσθεῖς || 7. ἐραστάς Iacobsius : ἐραστάς πρὸς ὑμᾶς δὲ οὐδὲ ὑπερτίθεσθαι ἔξοστιν ὥστε φόβον εἶναι κόρου | λοιπὸν οὖν ἡμᾶς * : λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ | σκώπτειν * : ποιεῖν || 9. κοσμεῖν B : κοσμεῖν σοι || 12. ἀπλούστεραι * : εὐαλοῦστεραι || 14. ἐτέρους B : ἐταίρους || 19. πλάττεσθαι B : φυλάττεσθαι scripti. Delet Keilius || 22. Θηριπιδίου B (male expressum Θηριπιδίου) : θηριπιδίου || 27. ἐν addidit S || 28. ὄρεσι delet R || 31. δέ μοι * : δ' ἐμοὶ || 34. μειρακιομένου B : μειρακιομένου || 36. ἀδίκει * : διοικεῖ || 37. διωλυγούς C : ἀδιαλύτους || 41. ὑπομένει * : ὑπομενεῖ || 45. ἐγὼ πολιορκητὴν Kayserus : ἐπιπολιορκητὴν || 46. τοῦτον Keilius : τοιοῦτον || 48. στωμύλλεσθαι C : στωμυλεύεσθαι || 49. τὸν addidit C.

Pag. 62, 3. τὴν σὴν addidi || 7. Delenda verba καὶ τὴν πρῶτην ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτοῦ aut transponenda post οἰκοῦσαν || 10. χρυσία M : χρυσεῖα || 11. Ἰνδὸς Ἰνδοῦς M, quod reponendum || 16. Hiatum signavit R | πρῶτην R : πρῶτον || 21. μὴ M : καὶ μὴ || 22. ἐπελθέτω Dobræus : ὑπελθέτω || 25. θάλπει * : θάλπει

τι | 30. δ' addidit M || 34. γεραίτερον * : ἕτερον et ὕστερον | ἀντεραστὴν * : ἀντεραστὴν γέροντα || 39. Ἰδρωκα R : ἰδρῶ καὶ || 43. κόρον] χωρισμὸν M || 49. αὐτὸν * : αὐτῶ || 50. τὸ ἐρᾶν] γέρων M, δ ἐρῶν R | τοῖ-νυν ἔσομαι * : ἔσομαι τοῖνυν

Pag. 63, 2. Post ἐναντίον errore typographi ἐκείνων excidit || 3. σου χωρίζεσθαι B : σοι χωρίζεσθαι | μόνη C : μόνη ὡς || 5. ἄν addidit M || 7. σὰ addidit Dorvillius || 11. ἐς R : ἐν || 12. ζῆλος τίνων ἄλλων R || 13. μὴ δὴ M : μὴ δὲ scripti. Rectius fortasse Heysius ὦν μηδὲ || 18. σῆς * : τῆς || 19. παρὰ C : ἀπὸ || 22. καὶ προτρέπεται, quod in scriptis post δεήσεις legitur, transposui || 27. δὲ] δὲ αὐτοῦ S || 29. καὶ ante ἅπαντα adiecit C || 34. οὔτω C : οὔτω καὶ || 36. ταυτηλ C : ταῦτη γε || 42. αὐλάς addidit B || 43. μὲν C : μὲν οὖν | ἐλεύθερον Dobræus : ἀνελεύθερον || 46. ἀφθονα C || 48. πιθογίας * : ὁμολογίας | 49. Ἀκαδημείας M : ἀκαδημίας

Pag. 64, 5. τοῖς ἱεροῖς κόμοις R : ταῖς ἱεραῖς κόμοις || 26. κηλεῖται * : δεῖται || 31. δ' Ἐῤῥνος delet M || 34. οὐδὲ S : οὔτε || 36. Verba τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ στέφεσθαι κιντὸν in scriptis post Πτολεμαῖε illata transposuit M || 38. ἐσχάρας] Dittenberger. de ephēbis Atticis p. 63, 10. C. Keil. in Mus. Rhen. a. 1864 p. 631 || 51. ἐκπλαγῆς M : ἐκπαθῆς et ἐκπαλλῆς

Pag. 65, 1. Typographi error. Lege ἦ τε μήτηρ || 2. Εὐφρόνιον M : εὐφόριον || 9. Lege τί ἄρα σοι cum C, τί ἄρα τί σοι scripti || 10. σώματι * : σώματι καὶ πᾶσιν | ἡμῖν C : ἡμῖν τις | καὶ M : καὶ τὸ σῶμα || 11. ἐπιχάριτον * : ἐπιχάριτόν τι || 13. βασιλείας * : βασιλείας τρόπον τινὰ || 20. δὴ adiecit M || 27. ἀττικισμοῖς] ἀστεισμῶς C || 33. παρασηνίους M : προσκηνίους || 34. καὶ τρέμουσα post θέατρον ponitur in scriptis * || 36. ἱερὰν * : ἱερὰν τῶν δραμάτων || 39. Immo ὑπερθαλάσσιοι || 45. σκηνοβατουμένου * : ἐνοκηνοβατουμένου || 48. τὸν πάνυ * : τὸν πάντη διὰ τὸ κλέος αὐτοῦ | 49. περιεκειμένου] Hom. II. XIX, 4 εὐρε δὲ Πατρόκλῳ περιεκειμένου δν φίλον υἱόν

Pag. 66, 4. ἐπ' αἰσίοις * : πᾶσι θεοῖς || 8. ναυτὶς Heysius : αὐτὴ | σύμπλους C || 9. κᾶν-ναυτιᾶς Dobræus : καὶ-ναυτίας || 11. μῆτων B : μύθων || 13. νησιωτικαῖς * : ναυτικαῖς || 21. σε M : σε μήτε || 23. ἀλλ' οἱ πατέρες M || 28. πάθει B : πᾶσι || 33. ἡδονῆς C : ἡδοναῖς | ἔσται-πάθος M : τε καὶ διὰ τὸ πλῆθος || 44. δὲ * : δὲ καὶ || 46. χρηστηριασώμεθα * : χρηστηριασθώμεν || 48. μένοντες * : μένοντες πρὸς ἀμφοτέρω scripti. Rectius C retento πρὸς ἀμφοτέρα eicit καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες || 50. γυνάτκα νεωστὶ Hirschigius || 52. καὶ ante τῆ addidit S, itemque δὲ M || 53. νεκρῶν * : θεῶν

Pag. 67, 1. ἔοικε Iacobsius : ἔφη καὶ || 3. Cum M scribendum σελήνας eiecto πέμματα || 4. ἀνθρώπων] ἄγων C || 11. οὐδὲ σὺ Iacobsius : σὺ δὲ οὐ || 12. ὄλος C : ὄλος || 18. καὶ addidit R || 19. ἦσαι C : ὀνησαι | σαυτοῦ * : αὐτοῦ || 22. Σικυώνιον εἶτε ὀτιοῦν M : σικυῶ οὖν cum novem literarum spatio || 31. διὰ σοῦ Iacobsius : δι' ἄλλου | καὶ S : κᾶν || 32. Dele σε, quod operarum stupore huc irrepsit || 36. μαθησομαι C : μνηθήσομαι

Pag. 68, 2. τὸ πρῶτον Iacobs. ad Achill. p. 401 || 4. αὐτοῦ Neapolitanus III, A 14 : αὐτῆς reliqui. Neque

tamen ita locum persanatum esse arbitror || 14. δέν Valckenarius : δὲ | κορικῶς B : κωρικῶς || 15. ἀπέξουσαι M : ἀπέξουσαι || 16. καὶ κατὰ σεαυτὴν | Malim τὸ κατὰ σεαυτὴν, id est, ἢ δύνασαι. Cf. Heliodor. VI, 15 | καὶ post σεαυτὴν addidi | βράζει Bastius : βρίζει || 21. ἀπολέσας Dobræus : ἀπλώσας || 25. τὴν ὄψιν * : τὰς ὄψεις || 36. Διομηίδι L. Dindorfius : διομήτιδι || 38. Φλυέα S : φλοία || 41. ἐπεπορρίκειν M : ἐπεπονήκειν || 42. Πασίωνα S : πασέωνα || 44. κατ' ἐξωλείας Bastius : κατκλώνας vel κατέξων || 45. μήποτε * ἄν * : μήποτε || 46. εἰ add. M | κατασκληῖναι Eustath. ad Hom. p. 1508, 26 : κατασκληθῆναι

Pag. 69, 1. Λοπαδεκθάμβω Reinesius : λοπαδεχθάμβω || 2. ὦρα * : ὦρα σοι || 4. καλωδίου Herelius : καλωδίου ἀπάγξασθαι | γὰρ * : γὰρ καὶ || 10. οἰκέτην Boissonadius : ἰκέτην || 17. Ἐтноδιώκτης S | Μαγδαλιοκάπη * : μανδουλοκάπη || 23. ἰχθῦς * : ἰχθύες || 28. ὄλιγου addidit M. Rectius de hoc et proximo (32) loco statuit Bekkerus Hom. Bl. p. 287, 20. Pausan. IV, 17, 8 ὥστε αὐτῶν ἐδέξαντο οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιλαθέσθαι τῶν ἐν χερσίν || 31. ἔναυλον nescio quis : ἔναυλον ἐγκειμένην | κακῶδη * : κακῶδη || 32. ὄλιγου addidit M || 37. Κνισόζω aut Κνισοζώω Nauckius Philol. 1851. p. 419 | μακρὸν Irmiscus : μικρὸν || 41. αἰτεῖ | ἀεὶ αἰτεῖ Kayserus || 44. συσκληῖναι R : συσταλῆναι

Pag. 70, 5. μ' ἐν ἀκαρεῖ * : με ἀκαρεῖ || 8. Θεασάμενος Arnaldus : θεασάμενος ἕνα τῶν κάτω | τοῖς addidi || 9. ἀνελεῖν Arnaldus : ἀνελὼν || 10. ἐπηνάγκασεν M : ἀπηνάγκασεν || 13. οἶα γὰρ B et C : οἶα γὰρ οἶα πάσχει τὰ δίκαια || 16. παρεῖθαι C : παρῶθαι || 18. κερασάμενος S : ἐργασάμενος || 19. πιθάνια S : πιθάνια et πιθάνιας || 20. πῶς C : ποῦ || 21. ἐχώρησα τοσοῦτον B : ἐχώρησε τοσοῦτον || 23. κινδύνου * : κινδύνου φανερώς | εἰς Πειραιᾶ * : πειραιῶ || 25. μεταθήσων S : μεταθείς || 26. δημολογουμένην | Cf. HI, 16, 3 || 31. στενωπὸν B : στεφίλων || 32. τὸν add. R | τὴν ἄγνον B : τὸν ἄγνον || 35. γὰρ N : δὲ || 42. κἄν M : καὶ || 43. ἀπαγάγοιμεν * : ἀπάξαιμεν plerique scripti. Operarum errore ex Meinekiana resedit δηνησόμεθα, quod delendum est. ἀρπάξαιμεν C || 45. κόμματος R : σκέμματος || 47. καὶ M : καὶ τὸ

Pag. 71, 4. εἰς * : κατὰ | λαγῶ * : λαγῶν | διασπορήσας * : διασπορήσας || 5. οἶμοι M : οἶ μοι || 6. ἐπέλωσαν * : ἀπέλωσαν | ἐθορύβει | ἔθει ῥύμη C frustra. Vide Arrian. Cyn. 4, 3, 20, 3 || 7. λαγῶς * : λαγῶς || 16. Ἐράστῳν vel Ἐράστῳ vel Ἐράστῳν L. Dindorfius in Thes. | Recte M miratur verba κακῶς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος. Fortasse ad Alciphronem hæc sola redeunt, ἐπιτριβέη ὁ κάκιστος ἀλεκτρῶν || 21. εἴκειν | Immo ἔδοκον vel ἔμην || 26. ὁ post δῆμος addidit C || 30. ἔμῳ δ' C | ἐγὼ delet C || 33. Χιονίω Kayserus : χρονίω || 35. Immo ἀστεως || 40. ἀπόλωσθε S : ἀπολείσθαι || 42. ἀλιθῶ * : ἀμιλλῶ || 43. ἀστικαῖς Ruhnkenius : ἀττικαῖς

Pag. 72, 4. πίτων M : πῖτων πρὸς τὰς αὔρας ἐκχειμένην || 8. μου M : μοι || 13. ἡδοναῖς | νομαῖς M || 17. οἶος ἦν C : οἶός τε ἦμην || 18. ναματιαῖον B : ναματιδῖον || 30. Post φρονεῖς deleui χαιρεῖν, quod revocandum. Similiter Plato epist. VII. p. 338, C ἔμῳ δ' οὖν ἀσφαλέστερόν μοι ἔδοξε χαιρεῖν τότε γε πολλὰ καὶ Δίωνα

καὶ Διονύσιον ἐᾶν || 32. Ἀκαδήμειαν M : ἀκαδημίαν || 37. πλέα S : πλεῖα || 40. μακρὸν idem : μακρὸν | ἔχω * : ἔχω οὖν || 41. τὸ γὰρ κοινὰ τὰ B : τὰ γὰρ κοινὰ

Pag. 73, 2. ἄν * : ἄν καὶ || 4. ἐξεθέρισσας * : ἐκθερίσας || 5. ἀπέθλιψας * : ἀποθλίψας || 6. ἐπλήρωσας * : πληρώσας || 12. τε * : τε δ | γενοῦ R : ἐγγύς || 14. Δηρινὴ * : λειριόνη | Δηρινὴ * : λειριόνη || 15. κατακοιμήσασα C : κατακοιμήσασα || 17. κεραιμᾶ * : κεραιμῆα || 18. ἔνεκα * : ἔνεκεν || 23. Πιθακνίονι * : πιθακνίονι | ἑορτάσων M : ἑορτάζων || 24. Πιθακνίον * : πιθακνίον || 26. σύργαστρον R : συνέργαστρον || 36. Immo Πιθακνίον.

Pag. 74, 4. εἰς σὲ B : εἴτω || 6. μιάρων * : μιάρων οὐχοι || 8. πάλαια M : πάλαια | Idem hiatus indicavit suppletive ἀστουδε ἐληλακέναι. Deinde mavult καταγαγόντα οὖν, ὡς ταῦτα ἀπεδομήν, τῶν τις γνωρίζων ἄγει με λαβῶν εἰς τὸ θέατρον || 18. εὐρίσκομεν * : ἀνευρίσκομεν || 19. ταῖς παροψίαι * : παροψίδα. Malim ποτὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως πάνθ' ὑπὸ μιᾷ || 23. σφαγῆς * : κεφαλῆς || 24. ἀνελόμενος πάλιν * : πάλιν ἀνελόμενος || 28. Verba τὰ κατὰ ἄγρον videntur delenda esse ut dittographia || 30. ἡμέραν Nauckius : ἡμέραν ἔχων || 31. Παραμένων B : παραμένων || 34. φωνῶδες : φωνῶδες τι || 41. πρὶν C : πρὶν τὰς || 42. Malim ἐπὶ τὴν μιάρων ἀλώπεκα et ἐπολέμει ἔκαπτεν ἀπέτεμε || 43. τοῦ σκανδάλου * : τῆς σκανδάλας || 44. ταῖς σταφυλαῖς R : τὰς σταφυλάς | ἔκαπτον C : ἔκοπτον

Pag. 75, 1. ὀριμὸς καὶ * : ὀριμὸς || 3. πυκνὸς C : πυκνὸς || 4. ἀπαγαγὼν : ἀγαγὼν || 5. τοῦ addidi cum Seilero || 11. νεκρὸν delet C, sed eadem abundantia Alciphro III, 51, 4 || 15. τὸ addidit C || 17. Πιτυσῶω Keiliius || 19. Typotheta error. Scr. ἔχω. C ἔχων οὖν et πρῶτον μὲν τοῖς 0. ἀπρηξάμην || 24. εἰς M : καὶ εἰς || 25. Deest ἄν. μελίζονα M pro μείζω || 31. καὶ * : καὶ πρὸς || 33. ψύττα κατατείνας B : ψύττας κατὰ τινος || 40. Νομῆ C || 44. ἀστικὸν Ruhnkenius : ἀττικὸν

Pag. 76, 4. ἀποθεμένω C : ἀποτιθεμένω || 5. Κωρυκαῖος M : κωρύκειος || 8. ὥστε με * : ὡς || 9. τῆ addidi | προσοφλεῖν C : προσοφλεῖν || 11. Σαλμωνίδι B : σαλαμωνίδι || 19. ἀναγκάσω C : ἀναπέσω || 21. Σαλμωνίης B : σαλαμωνίης || 26. Revocanda librorum scriptura στυγῶ τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη τοῦτο δὲ || 34. Ὀρειος Bastius : ὄριος || 39. ἔνεκα δικομαχοῦντας B : ἔνεκεν ἀδικομαχοῦντας

Pag. 77, 2. ὅτι M : ὅτι μοι || 11. στρουθῶν * : στρουθίων || 15. κοινὰ γὰρ τὰγαθὰ * : κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν || 17. Θεστύλω * : θεστύλλω || 19. τοὺς addidi || 20. ἀγροικίας * : ἀγροικίας μαθεῖν || 21. γενήσεται * : γένοιτο. Nunc malim cum G. Hermanno Opusc. vol. I. p. 277 ἦν-γένηται | ἀπάξων C : ἀπάξων νῦν || 24. τὰ κεί C τὰκεῖθι || 26. Σκορδιάδης * : σκορπιάδης || 28. τὸ μέτρω R : τῷ μέτρῳ τὸ || 29. ἔστεργε * : ἔστεργε συνεχῶς δὴ περιφερομένης τῆς κῦλικος ἦν τοῖς ἀρνούμενοις τοῦτο τοῦπιτμῖον | γὰρ * : γὰρ αὐτοῦς || 31. ἡμέραν Nauckius : ἡμέραν ἔχω καὶ || 34. ἦδη * : ἦδη λοιπὸν || 38. Παρθένιον S : παρθενίον | ἦ addidit Tourpius.

Pag. 78, 1. Εἶρα Καλλιχομιδῆ et Καλλιχομιδῆ * || 5. Ἀπημάντου B : ἀπήμαντον || 9. νεοιλοῦτων R : μεσοπλούτων || 10. Φειδωνός τε B : φειδώνοντες | Γνήμωνος B : γνήμωνες || 12. πάντα * : πάντα ὑπομένειν | ἀνεχόμενον M : ἀνεχόμενον || 15. ἀρούρας * : ἀρούρας αὐ-

τάς || 19. εἶχε addidit B || 20. κάπρον B : καρπὸν || 21. χόνδρους S : χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας || 26. Πρατίνας idem : πρατίνος || 29. σαρίσσας B : σισάρας. Expunxi alterum sigma | δέρρεις B : δέρας || 35. ὡς * : τῷ || 39. Immo ἀνθέων hic et p. 79, 6.

Pag. 79, 4. εὐρήσουσα C || 7. Deletis virgulis scribe τι || 8. καὶ Nauckius : καὶ ἔχω || 9. ἀπειρατον C : ἀπειραστον || 15. ἐργηγορὸς Lobeckius : ἐργηγορῶς || 16. περιχαρείας M : περιχαρίας || 17. ἄρα B : ἔμα || 20. κεκοιμήσθαι M : κεκοιμησθαι ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν ἡρακλέους τρίεσπερον || 21. ποιόην Hirschigius : ποιοίμην || 23. B nomen Φιλομήτωρ ex sequentis epistolæ inscriptione huc et Eὐθύδικος illuc transponendum censet || 29. εἶναι * : εἶναι παρ' ἀθηναίους || 30. θύουσιν C : θύουσιν || 31. ἐπειχθείης C : ἐπειχθείης ἔρχη || 32. συνθύσεις R : συνθύεις || 33. ναὶ B : καὶ || 35. ὡς-δύστροπον] Deleta malim || 36. δὲ * : δὴ || 40. Φιλίσκω M || 42. ὄτουσιν * : ὄτου || 43. αὐτὸν C : αὐτὸν οὐκ ἔχω λέγειν || 45. πάθος Wagnerus : πάθος τὴν λύτταν

Pag. 80, 6. ἄπρακτος] ἀκαρτος R || 10. εὐδηλος R : εὐδηλον | περιορῶν * : περιορᾶν || 11. στυγῶν C : στυγεῖν || 18. λεωργέ * : γεωργία || 21. Expunxi verba ἀπὸ τοῦ φρονεῖν in scriptis post ἀνδραποδίζοντας illata, quæ olim ad φροντιστήριον adscripta fuerunt || 22. κατέλιπον * : ἀπέλιπον || 23. Μηλιόνη * : μηλιόνη || 26. πρὶν C : πρὶν φθάσαι || 33. δὲ C : δὲ ἢ καὶ || 53. τὰς ἐγγύθεν καμίνους?

Pag. 81, 2. καὶ τὸ-θέρεσθαι] A glossatore fictum ex I, 23, 3 || 5. Κύναιθος Keilius : κύναιθος οἱ παράσιτοι | ἐν Σηραγγεῖω * : εἰς τὸ ἐν σηραγγίω βλαναεῖον. ει pro i posuit C || 8. ἄσμενος C : ἀσμένως || 12. σωμαμμάτων Ἀττικῶν καὶ αὐτοχαρίτων αἰμυλίας M || 13. δὴ M : δι' vel δὲ || 18. τὸ Piersonius : τὸν | τὸν Χαρικλέα C || 19. ἀνδραπόδων C : ἀνδραπόδων || 22. ὑστριχίδι M : ὑστριχίδι | ὄλλγας οὐδ' εὐαριθμήτους * : ὄλλγας οὐδ' εὐαριθμήτοις || 32. τὸ ἄστν B : τοῦ ἄστεος || 34. ἀνέωγεν * : ἀνέωγεν ἢ || 37. φέρει] Delet Hirschigius || 41. δεξιᾶ Fridericus (in Annal. Philol. et Pæd. 1870. p. 543) : δεξιᾶ τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Sumpta sunt hæc verba ex Demosthenis Olynth. II. p. 8 C.

Pag. 82, 1. Δηριόνη * : λειριόνη || 2. καινήν R : ἰκανήν || 4. καταπύγωνα Lobeckius : καταπύγωνα | περικαταῖσαι M : περικατεῖσαι || 5. θραύματα M : θραύσματα || 8. τουτωνὶ C : τούτων εἰ || 12. Στεμφυλοχάρων * : στεμφυλοχάρων | Ergat Τραπεζοχάρωντι * || 13. Τραπεζοχάρων C : τραπεζοχάρων || 16. δεῖπνον C : δεῖπνον τέρπειν || 23. ἐξηλλόμην * : ἐξηλλόμην ὡς ἐν τῇ φυγῇ τοῖν διαβάθροιν θάτερον ἀποβαλεῖν || 26. πολύμιτον O. Iahnus in Philol. XXVIII, p. 1 || 27. Πιθακνίωνα C : πιθακνίωνα || 32. ἀν addidit M || 34. ἀωρὶ Nauckius : ἀωρία || 38. ἀκρωτήρια B : ἀκροθίνια || 41. Post ἐπιτολῆς expunxικαί.

Pag. 83, 2. ὥστ' C : ὡς || 4. καταναλώσω C : ἀπαναλώσω || 6. ἐπιλήθεται * : ἐπιλήσεται || 7. Ματταφανίσω * (v. Hermæ vol. I, p. 280) : ματταφανίσω || 10. τινὶ] Immo τε || 17. ἀποτρύγων M : ἀπέτρων || 20. ἐλελούμην * : λελούμην || 24. πέρα B : πέραις || 26. ἀχαῖτου C : ἀχαρίστου || 29. κεκλήρωσαι καὶ delet C || 30. συνδῶν * : συνδῶν || 32. γήθνα S : τηθθα | ὄα * : πόαν || 40. δὲ * : δὲ καὶ

Pag. 84, 4. συνοικίας καὶ ἀγρούς B : συνοικίαι καὶ

ἀγροί || 6. ποιεῖται * : ποιεῖται τοῦ | τὰ addidit B || 13. πολλήν C : πολλήν τὴν || 25. ἀράριτοι R : ἀχάριστοι || 28. ὥστ' C : ὡς | μασᾶσθαι C : ἐπιμασᾶσθαι || 30. καινουργεῖν M : καὶ νεουργεῖν || 32. εἶτα * : εἶτ' ὅστις || 34. περιφρηγνύντες * : ἐπιφρηγνύντες || 35. τοῖς ἄλλοις] τοῖς ἐξ ἀνθρώπων? || 36. πολιοῦχε * : πολιοῦχε τοῦ ἄστεος || 39. κεῖσθαι B : ὑεῖσθαι || 40. ἀντέχεσθαι Valckenarius : ἀνέχεσθαι || 41. Κοπαδίων * (vide Hermæ vol. I, p. 280) : κοπαδίων | οἱ addidit S || 42. Γενθίων * : γρόνθων || 45. δράμα M : δράμα ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστόν· φέεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν πᾶσι τὸ χρηστόν καὶ πιστόν ἦθος καὶ ὑγιές

Pag. 85, 7. ἄλλας * : πολλὰς || 11. Χυνοκράτει S : χυνοκράτῳ || 14. Μεγαρικὰς Herelius : μαγειρικὰς || 16. φάγοιμι C : ἀν φάγοιμι || 32. Πατελλοχάρωνι * : πατελλοχάρωντι || 41. ἐκείνοις τῶν B : τῶν ἐκείνοις ἐτῶν ἐκείνων | ἐμοὶ B : μοι || 44. ἦν * : ἦμην || 45. Ὀρθίας B : πυθίας || 48. λιποθυμήσας C : λειποθυμήσας

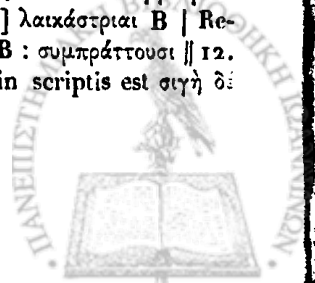
Pag. 86, 12. Εὐθυκλῆς R : εὐοκλῆς. Rectius Εὐκλῆς Valckenarius || 13. κουριῶν Schneiderus : κουρειῶν || 14. ῥυσότερον M : ῥυσοότερον || 18. κικίνουος B : κικίνας || 19. ἐπὶ R : ὑπὸ || 21. Πυθαγόρειος * (cf. §. 7) : πυθαγορικὸς || 28. στελέχει B : στελεῶ || 31. ἡρτυμένην Iacobsius : ἡρτημένην || 35. περισσοδούσης * : περισσοδομένης || 36. Εὐθυκλῆς R : νεοκλῆς. Εὐκλῆς Valck. || 38. τι * || 44. ψάλτριαν * : ψάλτριαν ὡς αὐτὸν || 47. εὐρεὶ Lehmannus : οὐρεὶ || 50. ἀπάντων C : ἀπάντων δρώντων

Pag. 87, 1. ἔτι M : ἐστι. Nunc ἦν malim cum eodem || 7. Θαμβόφαγρος * : Θαμβόφαγος || 11. Ἀρχιτάτης M : ἀρχάτης || 15. γυμνὸν C : γυμνὸν τῆς οἰκίας | χρόνου C : χρόνον ἐκβλήθοντα || 17. Ποτηριοφλυάρω B : ποτηροφλυάρω | τοῦ Reitzius : τὸν || 20. φειδωνίω C : φειδωλῶ τῷ || 22. ἐνστάντων M : ἐνστάντων ὑποδήματα || 24. τούτῳ S : ταύταις || 26. διαμασῶμαι idem : διαμασῶμαι || 29. τηλικαῦτα M : τηλικαῦτα || 31. κατῴσειν M : κατῴσει | ἀγεννήτους (ita corrigere) Valcken. in Mnemos. vol. I, p. 63. ἀνηνύτους R || 34. ἑταίρας Piersonus : ἑορτὰς || 36. ὑποφαινόντων * : ὑπομενόντων || 40. κἄνδοκῆ B : καὶ-δοκεῖ || 45. τουτωνὶ C : τούτων εἰς

Pag. 88, 11. γὰρ C : κατ' ὄναρ || 15. καὶ εἶναι delet C || 26. ἐξηγρόμην C : ἐξηγερόμην || 39. ἐνυπομείναν C : ἀπομείναν. Sed illud compositum inauditum. Verissime R ἐναπομείναν || 41. τινὸς * : τι || 44. ἔκαπτον B : ἔδαπτον || 47. ἀχαρίτους C : ἀχαρίτους

Pag. 89, 4. Ὑδροσφράντης * : ὕδροσφράντης || 7. τὸ ἄδοξον τοῦ ὑβρίζοντος? || 9. κατὰ γένος delet M || 12. ἐν addidit Hemsterhusius || 16. Δωσιάδης M : δωσιάδης | πύκνα C : πνύκα || 17. κἄν S : καὶ || 23. Ὑδροσφράντην * : ὕδροσφράντην || 25. Σκοροδολέπιος * : σκοροδολέπιος | Καπνοσφράντη R : καπνοσφράντη | ἐπίστασο B : ἡπίστασο || 28. τρέφεται Ἐλευσινίον C : τρέφεται τοῖν θεοῖν τοῖν Ἐλευσινίον || 30. οἶονται B : οἶδντε || 34. προύλακτοῦσι B : προσυλακτοῦσι || 36. πρὸς τοῦτον Hemsterhusius : παρὰ τούτων || 37. διόουρα idem : ἰδιούρα || 39. συνίασαι B : συνίασι || 42. ἔσθ' B : οἶδ' || 45. ὅτι C : οἶδ'

Pag. 90, 1. βλακικώτερος C || 4. Πινακοσπογγίω * : πινακοσπογγίω || 5. Λαιστρυγόνες] λαικάστριαι B | Restitue αὐται αἱ τῇ | συμπράττουσαι B : συμπράττουσι || 12. σιγᾶν C : σιγῶν | Post σιγῶν in scriptis est σιγῆ δὲ

ἔστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Delevit M || 16. Scr. cum M Ἐραλλοκύθη | ἀγνοίας M || 17. προὔτρεψε M : ἐπέ-
τρεψε || 19. ἀξιώτατον * : ἀξιώτερον || 20. σχινδαλοῦς * :
κίλδαμοῦς || 23. τῶν addidit C || 28. χαμαιτυπετα B :
χαμαιτυπίης || 30. κατολισθῶν * : κατολισθήσας | αὐτή
C : αὐτὴ || 32. ἔτι ἀντιτείνεται Arnaldus : ἐπανατείνεται
|| 35. Scr. cum C πολλά ἀγαθὰ || 38. εἴ Iacobsius : ἴν
|| 44. Πηξάγων * : πηξάγωνος | ῥυτομάχῳ * : ριγομάχῳ
| Ἰστρίας Wagnerus : Ἰστρία || 46. πλουσιωτάτους C :
πλουσίους

Pag. 91, 2. ἐκχευμένως C : κευμένως || 4. μετα-
πεψάμενος * : μεταπέψας || 6. τῶν addidit M || 12. τῷ
προσώπῳ αὐτοῦ * : τὸ πρόσωπον αὐτῶ || 14. προσπαῖσαι
B : προσπεσεῖν || 15. Theocrit. 8, 82 || 19. Φαττοδαρ-
δάπτω * : φαγοδαρδάπτω. Alierius nominis posterior
pars γαρων scribenda || 21. τὰ addidit C | τοὺς M : τοὺς
χειροθέτας || 24. ξυρεῖσθαι L. Dindorfius : ξυριεῖσθαι |
ἀσμενος C : ἀσμένως || 26. μου * : μοι || 39. οὐδ' addi-
dit M || 40. δ * || 41. Νεβρίδα R : νευρίδα

Pag. 92, 2. Post με operarum errore πάντες excidit
| ἐκρινθησθαι Boissonadius : κριθῆναι || 9. ἐξέχεαν C :
ἐξέχον | Βαθύλλω L. Dindorfius : βαθύλω || 13. ἀνα-
κτες * : ἀνακτες | Erat Λεωπρεπούς || 16. Κνωσοτρα-
πέζω * : κοσσοτραπέζω || 20. ἀπεδύσατο Wyttenbachius :
ἀπελύσατο || 23. Τενεδίω B : στενεδίω || 25. Αιμιπύκτης
M : λιμοπύκτης || 26. ἐπ' B : ἐν | ἀσικῆς Ruhnkenius :
ἀσικῆς || 27. οὐ R : ἦ || 31. σοβεῖν * : σεῖεν || 37. ἀνε-
κτὰ * : ἀνεκτὸς || 39. πλουσιῶν B : μουσιῶν vel μου-
σειῶν | ἀνοσιότητος Th. Heysius coll. 3, 74, 1 : ἀνισό-
τητος || 44. μετέμελε B : μετέμε vel μετάμελλε || 45.
ἐπὶ M : μετὰ

Pag. 93, 1. ἀστεῖος C : δεκτὸς || 13. τοῖς addidit C ||
15. ὦν M : ἐξ ὦν | φωνήματος M : φρονήματος || 17. τού-
του δὲ τραφήσεσθαι * : τοῦδε τραφησόμενον || 18. Ante
Διονυσίους exprunxi ἐκμαθόντα, adscriptum olim ad τὸ
τοῦ οἰκέτου σχῆμα ἀναλαθόντα et derivatum ex sequen-
tibus, ubi est τὸ δῶμα ἐξέμαθον || 28. Οἰνοχάρων * :
οἰνοχάρων | οἱ addidi || 29. Malim εἰς τὰς γείρας || 37.
κυσσόδη C : κυσσόδη || 38. ἤγαγε C : ἤγε || 42. οὐ-
τως * : ὡς, quod perperam mutavi || 43. ταρταραῖαι L.
Dindorfius : ταρταραῖαι || 47. τὰ addidit C || 48. δὲ Wa-
gnerus : δὲ ψόττα κατὰ τινὰς

Pag. 94, 8. κριθῶν Bastius : κριθῶν. Restitue οὐ-
σῶν pro ὄντων || 16. συμπινόντων * : συμπαρόντων || 20.
σχετλιάζων M : σχέτλια || 29. Μονογνάθη * : μονογνα-
θῆ || 33. ἔστηκα C : ἔστηκα ἐπὶ | σῆς adieci | Ἐρωτος * :
ἔρωτος ἕμα

Pag. 95, 4. τῆς addidit M || 13. ἐδῶκει προσπνεῖν C :
δοκεῖ προσπνεῖν || 14. περισκελλῶν Wagnerus : περι-
σκελλῶν || 19. ὑμῶν * : αὐτῶν scripti, αὐτῶν editi ||
21. Ante Λαῖς operarum incuria intercidit Λαῖς ἐν
τοῖς κορυφαῖς || 23. πανταχῇ ad priora traxi. Erat παν-
ταχῇ πάντες || 32. ὄλης | αὐτῆς? Neque enim ὄλος idem
esse potest quod ὀλοκύλου || 33. αὐτῶν addidi ex
Aristæen. I, 1. Mox scripsi μελάντατον pro αἱ κόραι με-
λάνταται || 37. μυρρίναι S || 39. ἀνοδος S : ἀμφοδος ||
42. ἐπόθεν C : πόθεν | ποῖ S : ποῦ || 43. καταπιεῖν C :
ἐκπιεῖν || 46. γάρ | δὲ S, οὖν M.

Pag. 96, 4. Post ἀνωσθεῖσα operarum stupore perit
εὐθύς δὲ περὶ τὴν οὐσίαν ἤμεν | ἀπωθεν M : ἀποθεν || 7.

ἐπιποκῆς * : ἐπιπολῆς | τῆ] Immo τῶ || 13. κατηρξά-
μεθα * : καταρχόμεθα. Nunc malim κατηρξόμεθα cum
S || 17. εὐτρεπεῖς S : εὐπρεπεῖς || 19. πρὸς * : πρὸς γε
scripti, quod πρὸς τε scribebat C || 21. ἀν S : οὖν ||
22. ἦν ἰδοῦ Piersonus : ἦν· ἰδοῦ || 23. ἐν κύκλῳ] Na-
tum esse videtur ex ἐν μέσῳ κύκλῳ, quod §. 8 legitur
|| 24. κατακλιθῆναι C : κατακλιθῆναι || 25. Immo μα-
λακῶν et mox μαλακῶν || 26. ἔχει * : ἔχτιω || 31. στι-
βάδα inseruit M || 33. ἀνθεμα διαποικίλα Dorvillius :
ἀνθεμάδια ποικίλα | Immo ὄραζον || 38. σὺ * : ἔξ | ἔφης
Dorvillius : ἔφη || 39. ἔξ Ἐλευστίνι * : ἔξ Ἐλευσίνος ||
40. ὧὰ τε τετμημένα * : ὧὰ τὰ τε τρέμοντα vel ὧὰ τὰ
τρέμοντα vel ὧὰ τὰ τε τρέμοντα ταῦτα. Nunc malim ὧὰ
τετμημένα abiecto τε | ὥσπερ λίσσας. * : ὥσπερ αἱ πυγαί
|| 42. γαλάκτινα * : γαλάκτια || 43. πυτίας] Malim κα-
πύρια vel καπυρίδια | σκόληκας] κόλλικας M || 44. τὰ
πεμμάτια] Exrunxerim || 44. ὀπώρας] ὄρας M || 46.
αἱ S : οἱ || 49. ὑποψεκάζοντα * : ὑπεψέκαζε μὲν | μὲν ad-
ieci || 50. κρουμάτιον M : κρουσμάτιον | Μεγαρίς * : μεγά-
ρας || 51. πρὸς τὰ μέλη] Delendum videtur.

Pag. 97, 2. ἐδόνησεν] Ante hanc vocem delevi ἔν-
δον, quod nihil est nisi proximarum literarum itera-
tio || 3. ὑποθεβεργμένον M : ὑποθεβεργμέναι | οἶθα * :
οἶδας || 4. Malim τὰς δὲ τῶν || 5. οὐκ ἀπροσδιούσως * :
πρὸς διονύσω || 17. ἐπήνει * : ἐπανῆει | λέγουσα de-
leam. || 20. διέτρωγε * : διέτρωγε ὥσπερ ἀκκίζομένη ||
21. πᾶσαι * : πᾶσαι γὰρ || 23. παρήρχοντο M : περιήρ-
χοντο | παρεμπορευσαμέναις S : παρεμπορευσάμεναι || 24.
δ' ἦν M : δὴ || 26. ἦδη * : ἦδιον || 28. Immo λαγωδίων
|| 29. Rectius ἄστεως || 30. κομισθέντες S : οἱ κομι-
σθέντες || 33. Scribendum θριδακίνα. An πηλίκαι? || 40.
ἐρεῖσασαι Hauptius : ἐαρῖσασαι || 41. μάλα S : ἀλλὰ ||
42. τοῦ addidit idem || 47. δμίλα M : φίλα || 49. Hia-
tum indicavit M || 50. ὄντως M : οὔτως || 51. ἤξεν * :
ἤξεν ἔνδον || 52. οὐκ addidit M.

ANACHARSIS.

P = Parisinus 3011

L = Laurentianus plut. LVII, 51.

Pag. 102, 1. γελᾶται ἐμῇ φωνῇ PL || 5. ἀπερ PL ||
7. ὅς ἂν ἐμφανίζη PL || 8. ὅς ἂν] ἔταν PL | ἐφίχεται * :
ἐφικνῆται, quod restituendum || 10. ἦ post ἐχούση

add. L || 12. ἀταξίας P || 13. βαρβάρων * : βάρ L βαρ-
βάρου Pa || 14. τρόπον PL || 15. μέγα φρονούντες PL ||
17. ἡμεῖς L || 19. παρακολουθῆ PL : παρακολουθεῖ a. λό-
γοις post παρακολουθῆ ponit P || 20. γίνωνται PL :
γίνονται a || 22. βαρβάρων L | διὰ P : μετὰ La || 24.
διότι L || 25. δοκιμάζοντες L || 29. τοῦτο PL || 30. ἐπι-
τρέπετε P || 31. καὶ] μὴ PL || 32. σολοικίζουσι πειθαρχ-
οῦντας PL : σολοικίζουσιν ἐπακολουθοῦντας a || 33. με-
γάλα PL : μέγα a || 35. μὲν post σῶφρων add. PL ||
37. εἰδέναι] Corruptum. Fortasse εἶναι | ἀφελαντο P
|| 38. θεοὶ PL : οἱ θεοὶ a | ἐξετάζοντας * : ἐξετάζοντας
λόγοις || 40. λόγοις πρὸς ἔργα εἰ PL : λόγοις γὰρ πρὸς
ἔργ' αἰ a || 41. στολή W in Comment. er. in scripti.
Gr. III. p. 7 : στήλαι | κόμοις P.

Pag. 103, 1. ἐμπόδια *PL* || 3. ἀσυνεσίας post αὐτὰ ponit *P* || 5. ἠδούλετο *PL* || 6. μὴ δεῖν] με δεῖ *PL* || 8. κείνω *P* | τοιοῦτον *L* || 9. πότε *PL* : πό cum spatulo *a* || 10. ἐπὰν *PL* | λέγη *PL* : λέγοι *a* || 11. οὐ] οὖν *PL* | ἔχειν-δοκεῖ] ἔχει *PL* || 13. ἀξιώσαντα *PL* || 14. Post ξενίας *P* addit ἀναχάρσιδι, *L* ἀνάχαρσις || 15. Ἰππάρχῳ] ἀνάχαρσις ἰππάρχῳ τυράνῳ *PL* || 18. εὐχερῶς *PL* | & ἐπιβάλλεται om. *L* || 21. σεαυτοῦ * : ἑαυτοῦ || 22. μὴ acc. ex *PL* || 23. τότε δὲ Mazarineus 611 *A* : καὶ τότε *PL*, τότε *a* || 25. φαύλης om. *PL* || 28. τούτους *PL* || 29. τοῖς om. *L* | εὐ προάγουσι *L* | αὐτοῖς *P* || 31. ὡς διατελοῦσιν om. *L* spatium versus unius et dimidii relicto | πολέμια *P* : πολέμιον *a* | ἐκδιώκοντες * : ἐκδιώκουσι καὶ *a*, φυγῆς ἀποδιομομοποῦντες *P* || 32. Expressit hanc epistolam Cicero Tusc. 5, 32 | μὲν om. *PL* || 33. καὶ om. *PL* || 34. καὶ-καὶ om. *PL* || 34. ὀπτόν-ὑδωρ] πᾶν ὄψον πεῖνα *PL* || 35. ἀγοντος] ἀπόντος *L*, οὐ ποιοῦντος *P* || 36. παραγίνου *PL* || 37. ὑμεῖς δ' ὄσοι] καὶ δώσαι *P*, καὶ δώσει *L* || 38. χαρχηδονίων *P* | εἰς-θεοῖς] & σὴν χάριν ἀνάθεσ θεοῖς *P*, οἷς χάριν σὴν ἀνάθεσ θεοῖς *L*. *W* malebat ὑμεῖς δ' ὡς Καρχηδονίων εὐχαριστήρια ἀνάθεσθε θεοῖς || 39. βαλλάντιον *P*, βαλλάντιον *L* || 41. οὐθεῖς *L* | δὲ θέλεις] δ' ἐθέλησαι *P*, atque ita *L* a pr. manu, sed eraso σ ante εἰς, ut iam εἰς ad ῥήψας pertineat.

Pag. 104, 1. Τηρεῖ] ἀνάχαρσις τυρεῖ θρακί *P*, ἀνάχαρσις τηρεῖ θρακί χαλεπῶ δεσπότῃ *L* || 2. πρόβατον *PL* || 5. σοῖς *L* | χρήσιμον *PL* || 6. ὦν ἄν ἦς] ἔων ἀνὴρ ἔων *P*, ὦν ἀνὴρ ἔων *L* | οὐ] εἰ *PL* || 7. σῆ *L* : σὴ *P*, τῆ *a* | νῦν δὲ σπανίη μὲν ἀνδρῶν *L*, νῦν μὲν σπανίη μὲν ἀνδρῶν *P*. *W* conicit νῦν δὲ σπανίζεις ἀνδρῶν εἰς πόλεμον, σπανίζεις δὲ χρημάτων εἰς διοίκησιν, οὐδὲ στρατιώτας κτησόμενος τηροῦντας σὸν σῶμα, ἐὰν μὴ καταλείπῃς τροφὴν ἀρκοῦσαν. ἔπηξαν καὶ ἐνδύντες δενδρήσειν (ἐνδυνέτες δενδρήσειν pro simplici ἐν præbet Mazarineus 611 *A*) ὄρεσιν καὶ ἐρήμοις πεφυκόσιν ἐν τούτοις κτλ. || 8. ἀρπάζει *L* || 10. θρωροῦντες *PL* | καταλίπης *PL* || 11. ἔστησαν *P* || 11. ὄρεσιν] οἷς δενδρήεν ὄρος *P*, δεισοῦρην ὄρος *L* || 12. τούτοις] οἷς *PL* || 15. φιλεῖ τῶν] φυλάσσει *PL* | Adieci τὴν | οἰκίαν *P* || 22. Κροίσῳ] ἀνάχαρσις κροίσῳ βασιλεῖ *P*, ἀνάχαρσις κροίσῳ *P* || 24. θαλάσσης *P* || 25. ἐλληνικῆς ἰδιοπραγίης *PL* | κοινωσίην γὰρ οὐδεμίην *P* || 27. ὑπελίποντο *PL*, quod rependendum || 28. πῆ ποτε *L* : πῆ *P*, τί ποτε *a* | φροντίσωμεν *PL*, quod rependendum || 32. παρενόμησαν *P* || 34. ἔριν *PL* : ἔριν γὰρ *a* || 36. τὰ acc. ex *PL* | ἔφω *PL* : ἔφω τὰ *a* || 37. τοῖσι *P* | ἀροτοῖ *P* | σπῆροισι]

καὶ σπῆροισι *L* || 39. μικρά * : μικρῶν | τέχνας * : τέχνας | ποικίλλοντες *P* : ποικίλοντες *La* || 40. τροφὴν *PL* : τροφὴν *a* | γῆς *P* : ἴνα τε γῆς *La*. Reliqua huius epistolæ pars adhuc desiderabatur. Edidi ex codicibus *PL* in Hübneri Herma vol. 6. p. 56 | τε om. *L* | διάφορα * : διαφόρως *P*, διαφόρους *L* || 43. πόνω * : νόμω || 44. πόνον * : νόμον || 47. εἰ ἀγρὸν σοφίαν ἐπρίω *L*.

Pag. 105, 1. οἷς] ὄσω *P* || 2. πίμπλασθαι *P* | ἀποχέτευσιν * : ἐποχέτευσιν *L*, ὑποχέτευσιν *P* || 3. Τυροθητῶν arbitrio positum est quod in oratione legitur. Sufficiens ex *L* ἀλλὰ σωματῶν μὲν ἰατροῦς ἴχετε ἀμέτρους δι' ἡδονὰς ἀμέτρους. In *P* est ἀλλὰ σω-

μάτων δι' ἡδονὰς ἀμέτρους ἰατροῦς ἔχετε || 6. ὅτε] οὐτα *L* || 7. τὸ χρυσίον *L* || 9. ἀπεκάρθρας * : ἀπεκάρθρας | αὐτὸν *L* | φρονήματος *P* || 10. ἐλεύθερος *L* || 12. θαυμαστὸν * : θαυμαστὴν || 12. ἄλλα * : καλὰ || 12. ἀκρατῆ δέ σε] καὶ σὲ ἀκρατῆ *L* || 13. ἐπήμνη * : ἐπήνησεν || 15. ὁ om. *L* || 16. τὰ ἀκουστα * : τῆς ἀκούστου | τὸ σὸν πάλαι κακὸν *L* || 17. ἐκείνοις * : κείνοις || 18. δευτέρας *P* || 20. χώραν om. *L* || 21. περιβάλλοντες *L* || 22. προσαρκέσαι * : προσαρκέσειν || 23. οὐ post κακὸν addit *L* || Fortasse κενῆ προσπλέοντες τῇ νηὶ || 24. ἐπετίθεντο * : ἐνετίθεντο || 24. τῷ φόρτῳ * : τῷ φορτίῳ *P*, ἰῶν φορτίων *L* | καὶ τὰ ἀγώγιμα * : ἀνω ἅμα καὶ τὰ φορτία *P*, ἅμα καὶ τὰ φορτία *L* || 27. ἐκείνοις *L* || 28. ἠεὶ *L*, ἦε *P* | ἀρπαγῆ * : ἀρπαγῆ *L*, ἀρπαγῆν *P* || 35. προσκείμεθα *P* || 36. πολὺ *L* || 38. τὴν τελευταίην κελύων *P* | νῦν] γῆν *P* || 38. ἀποβάν * : ἀποβάν λέγων || 39. λέγων * : ἔλεγεν || 40. τὴν] τῆδ' *P*. Videtur dicere Anacharsis : non dixit aperte quid vellet || 42. ἀκμάζει * : ἀκμάσει || 46. οὐδὲν * : οὐδέ

ANAXIMENES.

Pag. 106, 1. Ex Diog. L. II, 4 et 5.

ANTIGONUS.

Pag. 107, 1. Ex Diog. L. VII, 7. Respondet ad hanc epistolam Zeno p. 792.

ANTIOCHUS.

Pag. 108, 1. Ex Iosephi Antiq. Iud. XII, 3.

APOLLONIUS TYANEUS.

K = Kayserus.

Pag. 110, 9. μαθήσει *K* delet. Rectius cum Oleariana delebitur κτήσει, v. Plutarch. Mor. p. 2 B.

Pag. 111, 1. ἐκείνη? || 17. γράψατο *K* recte || 18. καὶ ante ἔχοις δ' abesse malim || 23. Post καὶ γὰρ operarum incuria intercidit ὁ Ἔλληνα || 24. ἐρεῶν nescio quis : ἱερῶν. Malim καὶ γὰρ τῶν ἐρεῶν καθαρῶτερα || 39. Cf. ep. 116.

Pag. 112, 6. Immo Καισαρέων τοῖς προβούλοις || 10. τῷ Operarum sphalma. Lege τῶν || 13. ἔμοιγε] ἔμοι τε Spengelius || 18. ἀπωθεν * : ἀποθεν || 19. πρὸς ἀμοιβὴν ἢ ὑμῶν ἄν πρὸς τίσιν *K* | ἄν addidit *W* || 41. γεγενῆσθαι *K* : γεγενῆσθαι

Pag. 113, 4. ἄν inserui || 25. ὧδέ που] καὶ ὧδέ που? || 26. δεῖνος Spengelius : διδς || 28. τοὺς θεοὺς *K*.

Pag. 114, 27. θεηκόλοις *K* : θεηκόροις

Pag. 115, 28. Scr. φράσαιμ' || 29. Respicitur Eurip. Or. 485.

Pag. 116, 25. καὶ addidi || 26. εὐχέσθε K.

Pag. 117, 12. εἶην] εἶμι K || 20. λόγον K | παθῶν] καὶ παθῶν K || 21. τε * : γε

Pag. 118, 8. ἂν addidit W || 28. Post ὁ ἐμὸς K addit οἰκέτης || 36. μὴ add. Hamakerus || 30. ἰδόντες] συνόντες vel δόντες K. Post ἔχεις v. 31 pone signum interrogationis.

Pag. 120, 3. ἀπιέναι K : ἀπειναι || 12. εἰ δ' ἡμῖν] εἰ δ' ἡ μὲν K || 18. σοὶ post γὰρ addit K. Idem γόνος pro γάμος || 87. τὰ ante τέκνα addit K.

Pag. 121, 31. τότε δὲ] τὸ δὲ μεῖζον K || 42. Post βουλήσεται K addit ἀπεύχεσθαι || 45. αἰτίους] ἀθλίων K || 51. ἦ add. Spengelius.

Pag. 122, 3. εἶποι K : εἶπεν || 23. οὐδὲ * : οὕτε | ἂν adiecit K || 33. τὰν δεδομενῶν τιμῶν K : τὰν δεδομένων τιμῶν | ἀπεστάλακαμες Cobetus Mnem. VIII. p. 80 || 35. εἰδῆς et ἔχεν (v. 39) idem | γᾶς idem : γάνος | οἰκῶν] οἰκίας idem | ἔγκτασιν K : ἔκτασιν || 40. ἐστάκαμες et ἀρετᾶς Cobetus.

Pag. 123, 3. καὶ add. K || 4. ὑποδεδεμένους ὑποδήματα Ἰωνικά Cobetus || 9. Immo Ἀρτέμιδος || 15. τὸ γὰρ ἱερὸν τῶν ἀποστερούντων μυχὸς ἐστίν K || 18. παροικίων Spengelius : παροικήσων || 23. τῆς K : τὰ || 31. πρόκριτον K | δύο delet idem.

Pag. 124, 4. δὲ add. W || 7. Κροτωνιάτας K : κρότωνας || 14. τῶν παρ' K : παρ' || 30. καλῶς delet Cobetus Mnem. VI. p. 305. Idem corrigit Φαδρικίων || 33. Λευκόλλων * : λουκούλλων

Pag. 125, 14. νέοι * : νέοι πάντες || 39. ἔχοις] Lege ἔχεις || 29. Immo Ταντάλειον.

Pag. 127, 17. Quæ abhinc sequuntur usque ad fragmentum 113 in Aldina post ep. 42 extant itemque in Laurentiano LVII, 12 (L). Adieci diversitates quæ inter Kayseri recensionem (k) et Laurentianum sive Aldinam intercedunt || 18. Λακεδαιμονίων-διερθεῖσθαι abest a k || 24. διανοήθης La || 25. δὲ La : δὲ δ || 26. λύει abest a k, item δ v. 27.

Pag. 128, 1. τὸ abest a k || 3. εἰς ἀπολογίαν ἑαυτῶν k || αὐτῶν ἑμῶν] ἑαυτῶν La || 19. σοφοῖς χαίρειν] σοφοῖς La, χαίρειν k || 23. ἰδέτω] ἰδέτω δὲ k, quod reducendum.

Pag. 129, 1. βασιλεῖ] στρατηγῶ Ῥωμαίων k || 2. δηλῶν] δηλῶ k || 8. Σουνιεῖ] κυνὶ k || 9. με] μοι k || 14. ἔπραττον] ἔπραττεν k.

ARCESILAUS.

Pag. 131, 1. Ex Diogene L. IV, 44.

ARCHYTAS.

Pag. 132, 1. Ex Diogene L. VIII, 80. III, 22.

ARISTÆNETUS.

Aristænetum unus propagavit codex Vindobonen-

sis, inter codices « philosophicos et philologicos » treccentesimus decimus. De cuius librariis perversa tradidit E. Hofmannus in Dilthei Cydippe p. 125 s. Veriora docui in Hermæ vol. 5. p. 281. Accuratam eius collationem ipse institui, ut iam de eius lectionibus, quarum Bastius non paucas aut minus studiose excerpserat aut omnino prætermiserat, firma fixaque prostent. Patebit etiam, ut hoc statim addam, quibus adhibitis correctionibus codicem suum secutus sit princeps Aristæneti editor, Ioannes Sambucus.

Codex correctorem expertus est, qui interdum verum vidit, sæpius corrupit orationem. Ineptias eius, ut par erat, silentio pressi, utilia commemoravi.

Argumenta epistolarum, qualia in codice præfigurantur, ut alienissima ab Aristæneto in adnotationem relegavi. A ceteris codicis verbis diductis literis distincti.

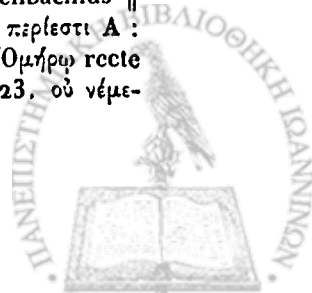
Polyzois epistolam, quam Boissonadius extremis Aristæneteis adiecit, a falsario profectam esse luce clarius est. Itaque abegi.

V	=	Vindobonensis
A	=	Abreschius
B	=	Boissonadius
b	=	Boissonadiana
M	=	Mercerus
m	=	Merceriana
P	=	Pauwius
R	=	Reiskius
S	=	Sambucus.

Pag. 133, 1. Ἐπιστολαὶ ἀρισταινέτου V | ἀρισταινετος φιλοζάλω V. || 2. ἐκόμη v V tribus literis detritis. Supplevit manus recentissima || 5. ὦ recte V || 6. ὦ recte V || 11. διηρημένα m : διηρημένα (sic) | ὄψους V | δὲ * : τε || 15. τὸ δὲ-λευκόν] Ex Alciph. fragm. 5, 4 || 16. αὐτῶν μελάντατον * : αὐτῶν αἱ κόραι μελάντατοι | λευκόν * : λευκὸν ἀγγλῆν V. Posterior vox vide ne ex σὶ γλῆναι truncata sit, quam ad τὸ μέλαν adscriptam fuisse arbitror haud aliter atque αἱ κόραι | λευκότατοι V. A manu recenti suprascriptum est γρ. λευκότατον || 17. ὑπερβολὴν * : ὑπερβολῆ || 20. ὑακινθίνω M coll. Hom. Od. ζ, 231 : ὑακίνθω || 24. περιδέραιον * : περιδέραιον || 28. συνδιατεθειμένον * :

ο |
μν'
συνδιατιθέμενον || 31. φοῖνιξ V | σείο i. e. σείόμενοι V a prima manu, σείόμενος a secunda || 35. δέοι] Immo δέη || 40. οἰ-βιαῶς] * E poeta sumtum videtur. Namque, si ὠθοῦσι scribas, hexameter exhibit. * Dorvillius in Vanno p. 600.

Pag. 134, 4. ἠνίκα-σειρήνες] Ex Alciph. I, 38 || 6. στωμύληθρος S : στωμύληθρον || 7. ὑπέζωσται * : ὑπέζωσατο V atque ita codices Alciphronis I, 38 | μειδιᾷ-ἐπαγωγόν] Ex Luciano Dial. Mer. 1 || 8. τρυφῶσαν ὑπὸ πλούτου] Ex Platonis Euthyphr. p. 12, A || 10. μωμήσατο sec. V : μιμήσατο pr. V | ἄρα Bastius : ἄρα | τοιαύτης] Saltem τῆς τοιαύτης. Sed deesse videtur substantivum || 13. δίκης] νίκης Wytttenbachius || 16. προσβλέποντες m : προβλέποντες || 18. περίεστι A : περίεστιν | εὐπρέπεια m : εὐπρέπεια || 21. Ὁμήρω recte V || 22. ἠτύχησαμεν * : εὐτυχίσσαμεν || 23. οὐ νέμε-

σις] Hom. II. Γ, 156 || 24. ξυθ' - κάλλος] Ex Alciphr. fragm. 5, 2 | ξυθ' οί * : ξυθα || 26. οδυ-λέγω] Ex Plat. Apol. p. 20, E | παύωμαι S : παύομαι || 30.

ω
παρθέναι νεανίσκω (νεανίσκον m) ἐφ' αμείλλ πο-
οῦσαι V. ἐφ' αμείλλως M || 31. ἀποβλέπουσαι * : ἀνα-
βλέπουσαι V. Cf. p. 165, 1 || 32. Ἐρωτος * : ἔρωτος
μειδιῶσαι | μόνω m : μόναι || 38. ἐμπέπληκας * : ἐμπέ-
πληκας ἐκατέρως | ἔνεκα m : ἔνεκε || 42. οὐδ' ἑτέραν V ||
43. Scr. νεάνιδες, ut codex habet || 44. ζυγομαχίας
sec. V : ζυγομαχίας pr. V || 46. ἄμοσον Bastius : ἄμοιον
|| 47. οὐδ' ἑτέραν V || 48. ἦν * : εἶ || 49. Immo ἔφασαν |
εὐκαιρον Cobetus : εὐκαιρον εὐροῦσαι || 50. οδυ-εἶ] Ex
Plat. Euthyphr. p. 15, D. Indidem proxima hausit
Aristænetus καταβαλεῖς-μεγάλης || 51. καταβαλεῖς * :
καταβάλης

Pag. 135, 1. μέχρη-ἐντεῦθεν] Ex Plat. Conv. p. 217,
E || 2. Scribe ἐντινοῦν ex Platone || 3. οὐδὲ μίαν V
|| 5. ἐταίρα καὶ νέος ἐπὶ δένδρῳ συνευχαθέν-
τες ἀλλήλοις V | λειμῶνι pr. V | συνεσιτώμην
Cobetus : συνεσιτάμεν || 9. εἰδοῦται pr. V | ἐφ' ἤσ-
των Hauptius : ἐπὶ τὸ πῆδον (sic) κατεκλιθήμεν οἱ
τῶν || 10. θαπιδῶν Heringa : θαπέδων | δένδρῳ τε m :
δενδρίται | ὀπώρας πληθύνοντα * : τῆς ὀπώρας πλησίον
V. Sed fuit fortasse πολλῆς τῆς ὀπώρας πληθύνοντα ||
12. ὄγγυαι * : ὄγγυαι V. Cf. Hom. Od. η, 115 || 15.
ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι V, quod revocandum.
Sumpsit Aristænetus a Platone in Phædr. p. 230, B ||
16. φύλλον V, quod eadem manus effecit ex φύλλον.
De accentu vide p. 136, 18 || 19. τε P : γε V. Nunc
malim παρμῆμεις καὶ σφῆδρα γε ψηλαί. Constantinus
enim Patricius, qui in Epistola ad Gabrielem Seve-
rum (in Lamii Del. Erud. t. 12, p. 35) hæc verba
respexit, habet καὶ λίαν ψηλαί | κυπαρίττους recte co-
dex. Patricius παντοδαπῶν δένδρων γένη περιελάττονται
|| 21. οὐ μὲν-δοκοῦσιν] Ex Philostr. Imagg. II, 17 || 25.
ἀναβεβλήκως sec. V || 27. γεωργῶ ὑπεργεγηρακότι * :
τῷ γεωργῶ ὡσπερ γεγηρακότι | ἢ δὲ-τεκυήρασθαι] Ex
Plat. Phædr. p. 230, B, ubi pro ὥστε γε corrigendum
ὥς γε ex Aristæneto || 30. An συνυπονηγομένων? |
καὶ * : καὶ διαυγῆς ὑδάτιον || 31. Malim καταφαίνεσθαι
|| 32. δ' adieci || 34. μαστῶν m : μασθῶν | μεταξὺ * :
μεταξὺ τοῖς ὑδασι || 35. κατεδραξάμην Piersonus : κατε-
δεξάμην || 36. μαστῶν m : μασθῶν || 37. κωλιάδας * :
κοπίδας || 38. εὐειδεστέροις P || 40. καίπερ * : καὶ ||
41. ἀπρόσωπος] Plat. Charm. p. 154, D || 42. εὐ-
κραῶς * : εὐκραῆς || 43. χαλεπὸν Wyttenbachius :
λεπτὸν V. Post hanc vocem in codice est ἄμα, quod
expuncti. Natum ex proximo versu || 43. περιμυθου-
μένη pr. V || 47. δρότιμος A || 49. λιγυρῶν-τῶ] Ex
Plat. Phædr. p. 230, C. Indidem rectius cum m pro
ἔμπνοον seribes εὔπνοον | ὑπηγεῖ τὸ M : ὑπηγεῖτο V.
Male expressum est ὑπήγει || 50. τὸ πνίγος-ἐγγεγόνει]
Item e Phædr. p. 279, B. πνίγος V.

Pag. 136, 5. ὁ μὲν-ἐκεῖθεν] Ex Philostr. Imagg. I,
9, ex quo mox ἐπισιτίσασθαι A pro codicis ἀποσιτίσα-
σθαι || 8. ὑφειμένη-τούτων] Philostr. ibid. I, 22 || 9.
ἀποπτῶνται * : ἀποπτῆσωνται || 11. δὲ * : τε | τοῦ m :
τοῦτο V. Puncta addidit manus secunda | δεχτηγοῦ]

Hom. Od. φ, 259 || 12. σμινύη m : σμινύη || 13. τὸ
βέυμα P : τῷ βέυματι || 14. πόματος * : πόματος | ἤφρει
A : ὑφρει || 16. διακεκριμμένας V || 17. δλκάδος sec. V,
quod verum videtur || 18. πῆρθον * : ὀρθροῦτὸ | Μη-
δικοῦ φυτοῦ m : μηδικὸν φῶλον (sic) | εὐφύλλον * : φῶλ-
να

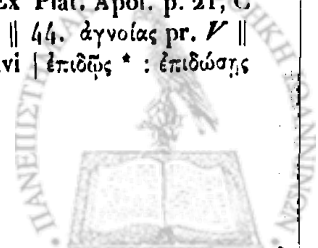
λον || 19. ἰστία m : σιτία || 20. κυβερνοῦμαι V, ναὶ a
manu secunda || 21. ταχυναυτήσασαι | Ita V distincte
|| 23. βρεῖς pr. V || 24. ὑπουργικῶς * : ὑπάργωγος || 25.
ἴσον V | κεκραμένην Cobetus : κεκραμένην μετρίως || 26.
τοσοῦτω m : τοσοῦτο | θερμότερον S : θερμότερος || 28.
ἐπιπολάζον αὐτῷ Gavellus : ἐπιπελάζων οὐτῷ | An ὑπο-
ψύχειν? || 30. καταλείποτο * : καταλήφοιτο || 31. ἀμρι-
διατρίβη] Ex Plat. Conv. p. 177, E || 32. συνάδοντες
Casaubonus || 34. δεινὸς ἐπιτρέψαι M ex Philostr.
Imagg. I, 21 : δὴν ἐπιτρέψαι || 35. ταῖς | τοῖς Philostrat-
us, quod fortasse recipiendum. Ex eodem feci ἐν

τρ'
ῶρα pro codicis ῶραις βᾶστα | φαῖδρω pr. V, i. e. on ad-
didit secunda | βόδοις m : λόγοις || 36. ἦ * : εἴη || 37.
φυλλῶνος V || 38. τοιούτων χαρίτων * : τοιούτων εὐχαρυ
|| 39. συναπόλαυε m : συναπόλαυε || 40. νέος στοχα-
στικῶς τοῦ τρόπου τῶν γυναικῶν V || 42. τῇ ad-
ieci | παιδίσκη m : παιδίσκην || 44. ὄσον * : οἶον | γοῦν]
Ita V | πλησιαίτερον * : πλησίον V. Nunc πλησίον ut
glossam deleverim || 46. μοι * : μοι τὸ || 48. οὐχ male
adieci cum Bastio || 49. ἀφικόμενος * : ἀφικνουμένους ||
51. ἀφίης οὐ pr. V || νῆ * : δ νῆ

Pag. 137, 2. προτεῖ pr. V || 4. ἐπαισθάνη * : ὑπαι-
σθάνη || 5. ψελίων : ψελλίων || 6. ἐξ ἐπίτῃδος V |
ἀνακουφίζουσαι M. Hauptius : ἀνακομιζόμεναι || 7.
ἀπροχειρίζουσαι m : ἀπροχειρίζουσαι || 8. συμβόλοις * :
συμβόλοις διὰ τούτων | προκαλούμεναι * : προσκαλούμε-
ναι || 10. ἰστέον οὖν * : ἰτέον οὖν ἔστιν || 12. τὸν ποσι-
μὸν M ex Plat. Theæt. p. 200, E : τῶν ποταμῶν || 13.
φανερὸν m : φανερώς | ὡς εἰ θέλομεν R : θέλοι pr. V,
εἰ θέλοι sec V. In contextu typographi vitio factum est
Θέλομεν || 14. προπελάσας pr. V | προσσιπέων] Ita V ||
15. αὐτὸν pr. V || 16. γύναι V || 18. οὐδὲ m : οὐδὲν
|| 19. ἂν αὐτῇ * ex Plat. Ep. VII. p. 339, C : αὐτῇ
ἂν || Θέλης * : θέλοις | Θελήσεις ex Platone * : θέλη-
σεις || 20. οὕτω σοι εἴη ἴλεων τὸ τιτθλον Heraldus ab-
surde. Sapienter B « οὕτω certum, cetera non item »

δλ'
|| 23. δὲ * : τε || 24. ἠρρυθρίασε ὁ : ἐρρυθρίασε || 25. αὐγῆν V,
αὐδῆν

ut sit αὐγῆν. Sed eadem manus punctis circa delta po-
sitis supra scriptam syllabam eluendam esse indicavit.
Fallitur Bastius, qui sibi legere visus est δι || 25. οἶα
A : οἶα || 26. τότε m : τότε || 30. συνάπολαυσον V |
ἐρωτικῶς V, sed deleto sigma || 31. Post μάθημα ini-
uria typhotetæ excidit τῶν ἐρωτικῶν. Verba τούτο-
εἶναι a Platone mutuatus est Aristænetus, Theag.
p. 128, B | ὄντινοῦν ex Platone * : ὄντινα οὖν || 32.
δεινότερος m : δεινότερον || 33. δόλος γυναικῶς
καινοπρεπῶς τὸν σύνοικον ἀπατώσης V | παν-
δημεῖ V || 35. ὀνόματι-λέγειν] Ex Plat. Apol. p. 21, C
|| 37. προΐουσαν A : προσιούσαν || 44. ἀγνοίας pr. V ||
48. Excidisse nonnulla significavi | ἐπιδῶς * : ἐπιδῶσης

|| 50. ἐτέρωσε A : ἐτέρως || 52. ἐφθη-ὕπεκφυγούσα] Ex Luciani Diall. Mer. 15, 2.

Pag. 138, 2. βουκολήσουσι] Ita V || 6. ἐόρακεν * : ἐϊόρακεν || 11. παρατεθέντων * : προτεθέντων || 12. ἀνένηψε Gavellus : ἀνένηψε || 13. ὑπὸ τῆς μετανοίας * : μετὰ τῆς ὑπονοίας || 15. γύναι V || 20. περὶ τῆς πρὸ γάμου φθορείσης V || 21. εἶπω * : εἶποιμι || 22. ὁμώμοκεν V || 23. ὤς-εἰρησθαι] Ex Plat. Gorg. p. 462, B || 24. εὐθὺς ἀνακέραγεν V. Delevi dittographiam || 26. ἔχε ἡσυγῆ] Ex Plat. Charm. p. 159, B || 29. τί οὖν] Ita V, nisi quod o a m. sec. additum in litura || 31. καθ' ἦν] Ex Plat. Epp. VII. p. 329, C || 32. οἶα A : οἶα | τε addidi ex Plat. || 33. γέγονε m : γεγόνενα : || 35. τοῦ πόθου m : τῷ πόθῳ || 35. μ' ἐράτεις P : με κρατεῖ || 39. μὲν τὸ Cobetus : μέντοι || 41. ἔχει pr. V || 42. μηδὲ * : καὶ μὴ δὲ || 43. προήκοντι m : προσήκοντι || 46. ταχὺ] Ita V | κατάφωρος m : κατάφορος || συνειπνεύσειαν * : συνειπνεύσουσιν || 48. δεήτεις A : δεήσιτοι || 51. δόξειε * : δόξη

Pag. 139, 1. ἀλιεὺς αἰτηθεὶς ὑπὸ κόρης τὴν αὐτῆς ἐπιθήτα φυλάξαι μέχρις ἀναπόλουσήτα : τῆ θαλάττης· καὶ ταύτην ὄρων μάλιστα γυμνωθεῖσαν V | Malim Κύρτων || 2. ἐχθὺν V || 6. βελτίων m : βελτίῳ || δὲ addidi. Nunc malim ἄγρα αὐτή. » ἢ δὲ « τὴν || 11. γυμνωθεῖσαν * : καταγυμνωθεῖσαν V. ἀπογυμνωθεῖσαν Cobetus || 12. χιτωνίσκον m : χειτωνίσκον | ὄλος Pauwiana : ὄλος || 14. εὐανθὴς * : ξανθὴ || 16. δὲ adiecit M | φιλονεικία Iacobsius Exercitt. Critt. vol. II. p. 213 : φοινικία || 17. παρενήχεται * : παρενήχεται τῆ θαλάττης || 21. θρυλούμενων * : ὀρηλλουμένων || 22. ὄρων V, sed correctum ab eadem || 24. οὐτα-ζωγράφου] Ex Philostr. Ep. 36 || 26. ἀπεδίδουν R : ἐπεδίδουν || προσπαίζων Bastius : προσπέζων || 29. θυμουμένης * : θυμουμένη | κάλλιον P : καλλίων || 31. τε] Malim δὲ || 33. θαλάττης b : θαλάσσης || 33. παρεστῆκεν * : παρεστῆκεν || 36. ἱπποκόμος ἱππέως ἐρωτικῶς V | Ἐχέπωλος m : ἐχέπωλος || 37. πέφυκεν * : πέφυκεν δ || 39. τριπόθητος Schneidewinus in Philol. 1848. p. 256 : περιπόθητος || 42. οἰκίως] Delectum malim itemque mox ἄδων καί.

Pag. 140, 1. ἱπποδρόμον * : ἱπποδρομὴν V. Fortasse scribendum ἱπποδρομεῖν || 3. Malim ἕως δὲ τοῦτό || 6. δόλος γυναικὸς δι' οὗ θεραπόντων καὶ συνοίκων (συναίτου M) παρόντων ἐφήψατο τοῦ μοιχοῦ V || 7. περιστοιχίζετο V, sed eraso o ante iota || 8. προσόντα R : προϊόντα || 11. ἀκούσαι pr. V | αὐτῆ * : αὐτῆ || 14. πεπτωκυῖαν P : πεπτωκυίας || 16. ἀμφοτέραι pr. V || 17. οὖν adieci || 18. δῆπου] δὴ Cobetus. An fuit δῆποτε? Similiter Plat. Ep. VII. p. 338, A ἔπεισα ἐπὶ δῆποτε' ἐδυνάμην Διονύσιον. Poterat etiam scribi εἶπεν ἄττα δῆπου abiecto καὶ ἐφη. Infra II, 2 καὶ ἄττα δῆπου πρὸς ἐκυτόν ψιθυρίζει || 19. λάθρα τῷ A : λαθρῶ || 20. πεφίληκε P : πεφίληκει || 24. ὡς ἐν ἐπιστολῇ τὸ κατὰ Ἀχόντιον καὶ κυδῖππην ἐρωτικὸν διήγημα V | ἐρατοκλεία V. F. Ἐρατοκλεία || 25. ὡς-προσπελάζει] Ex Plat. Conv. p. 195, B || 26. κατὰ θεῖον S : καταθῖον | καὶ inserui || 27. φιλοτίμως Taylerus : φιλοτίμοις || 28. γὰρ inserui || 30. περιεχόμενος Pauwiana : περιχορεύει (sic) pr. V, περιχορεύει sic. V || 31. παιδρὸι-σώφρονος] Ex Xenophonte Eph.

I, 2 | καλοὶ V. καλοῦ Douza, κόρου Diltheius Cydipres p. 127 || 32. σόφρονος Douza : σόφρονες || 33. ἐπιτρέχε Pauwiana : ἐπιτρέχον || 35. τοῦτου * : τούτων || 36. πολὺ pr. V || 37. διὰ R : διὰ τοῦτο || 44. διαφῆκε Abreschius Lectt. Aristæm. p. 9 : διεφῆκε || 47. ἀει-διὰ-πλέκων] Ex Platonis Conv. p. 203, D.

Pag. 141, 2. ἀπατηλὸν * : ἀπάτης || 6. ἄρα A : ἄρα | μετεώρως * : μετέωρος || 9. τεθέασαι P : τεθέαμι || 14. τοῖς ὄμμα pr. V || 15. μὰ] νῆ aut ναὶ μὰ Cobetus || 17. ὄδον * : λόγον || 19. κἂν-ἠρῶθρασε] Ex Demosth. pro Cor. p. 270, 11. Scribe ἐρωθρασε || 23. διαφέρει pr. V || 24. συνελάβετο Hemsterhusius : συνεβάλετο || 28. κλάειν] Ita V || 29. νοεῖ V || 32. εἰς ἀγρὸν-ἐφοῖτα] Callim. fr. 26 || 36. ἔμελεν m : ἔμελλεν || 38. εἶποιτε * : εἶπητε μόνον || 39. ἢ γοῦν-καλήν] Callim. fr. 101 || 40. ἐπονομάσει Cobetus : ἐπονομάζει || 41. Κυδίππη-δὲ] εἰ σε καὶ εὐορκον ὁμοίως προσεῖποιμι ταχύ, μὴ ἢ Ἄρτεμις ἐπὶ σοὶ ποινάων βέλος ἀφῆ καὶ ἀνέλη, μένη δὲ Struvius, qui μένη sumsit a Pauwio. μενεῖ codex. ἐπὶ σὲ scripsi cum v. d. nescio quo pro codicis ἐπὶ sci. Corrigendum fortasse Κυδίππη, καλήν σε καὶ εὐορκον ὁμοίως προσεῖποιμι ταχύ, μηδὲ Ἄρτεμις ἐπὶ σὲ ποινάων βέλος ἀφῆ, μένοι δὲ τὸ πῶμα προσκειμενον τῆ φασέτρα || 46. τὰς ἀμελοῦσας Pauwiana || 49. ἔστω m : ἔσται | παρθένε * : παρθένος || 51. μεμέληγέ σοι Cobetus : μεμέληγας || 54. ἦπερ m : εἶπερ

Pag. 142, 2. κἂν Pauwiana : κἂν ἐν || 4. ἀν adieci. Præterea ex Reiskii sententia μόνον insertum malim ante ἐφυλλοροεῖτε. Denique requiritur οὐδὲ τοὺς pro καὶ τοὺς || 5. ὁμοῦ nescio quis : ὁμοῦ V distincte. Falsa refert Bastius. « Altera manus » commentum est novissimi editoris || 6. ὑπονοστήσας] ὑπονομεύσας Iacobs. ad Achill. p. 481. Malim ὑπολισθήσας || 7. τὸ παιδίον Cobetus : ἀκόνητος τὸ παιδίον V, quod revocandum. Supra p. 140, 45 δὲ κάλλιστον παιδίον Ἀκόνητιε. Polyæn. VIII, 41 τοῦ δὴ παιδὸς τοῦ Βάττου || 11. καὶ-φθέγμα] Ex Philostr. Imagg. II, 2 || 11. μελίφωνοι ex Philostr. * : μελιχίφωνοι (sic) || 14. ἀνέσφηλε m : ἐνέσφηλε || 15. Τύχης m : ψυχῆς || 22. Κυδίππην] F. καὶ Κυδίππην. Alhan. H. A. III, 23 ἄλλως τε, εἰ τι ἐγὼ νοῶ, καὶ υποθέσθαι τῶν θεῶν βουλομένων || 23. ἐπιμλξιας * : ἐπιμλξιας || 26. ἡλικιωτίδης m : ἡλικιωτίδης V || 28. καὶ-ἐνεβίβαξε] Ex Philostr. I. c. || 28. ἐπέβλεπε Dorvillius ex Philostr. : ἐπέβλεπε || 29. ἀπέδουσαν Philostr. : ἐπέδουσαν | χειρονομοῦσα * : χειρονομοῦσα τὸν τρόπον || 30. καὶ ἡ-κυμβάλων] Ex Philostr. Imagg. I, 2 || 32. τὸ m : τὸν || 33. ἄπαντα-ἐδόκει] Ex Xenoph. Eph. I, 8 || 35. ἐωρακέναι * : ἐωρακέναι || 36. νυκτὸς S : νύκτα sec. V. A prima quid fuerit non liquet | ἦς A : ἀκόνητος || 37. Μῖδου m : μήδου || Ταντάλου R : πάντα || 40. ὁ m : ὡς V. Malim Ἀκόνητος δ' οὖν || 41. τό γε m : τό τε || 42. ἐκάοντο * : ἐκαον || 43. δαίδεις V || 44. κἀεσθαι b : καίεσθαι || 47. κολοφῶνα S : κολοφῶναι || 50. Post κάλλος nonnulla intercidijsse videntur —'

|| 51. μερ V, i. e. μερακίω, quod reponendum.

Pag. 143, 1. γυνὴ ποθοῦσα μειράχιον πυνοθα-νεταὶ τῆς δοῦλης εἰ καλὸς δὲ ποθοῦμενος V || 2. πυθὸν * : ὀποθὸν || 12. Ἐρμᾶς M : ἐραστᾶς || 13. καλόν] Achill. Tat. V, 25 κάλλους καλοῦ βέσσανε || 14

Malim ἐπὶ τῷ κάλλει || 15. ὑπερφηανταν sec. *V*, quod reponendum || 16. μὲν inserui || 17. ἐπίγρυπον *M* : ἐπήγρυπον pr. *V*, ἐπηγρυπον sec. *V* | ἡ κόμη-οὐς] Ex Philostr. *Imagg.* I, 10 || 18. καλλίων *P* : καλλίω || 19. τῷ ἰούλω *P* ex Philostrato : τῶν ἰούλων || 20. χλανισκίδιον? || οὐ-μετανθεῖ] Ex Philostr. I. c. || 25. εὐμενεστέροις-εἶδον] Ex Alciphr. I, 36 || 28. ὑφ' ἡφεί] Ex Platonis *I.ys.* p. 113, *E* || 29. ἡφεί *R* : ὑφεί || 33. ἡ adiecit *P* | ἐρασθῆ * : ἐρασθείη || 34. νέους προσκαλλομένους (προκαλ. *R*) πάντας τῆς φίλης δοκιμάσαι (sic) τὸ κάλλος *V* || 34. ἄρα *M* : ἄρα || 35. ἠχόντων * : ἠκέτωσαν || 36. ἐρωτικοί * : ἐρωτικοὶ φιλογύναικες || 42. τῆς ἡλικίας * : τὴν ἡλικίαν || 45. ἐταίρας *M* : ἐτέρας || 46. ἀπλότητα *M* : ἀπαλότητα || 47. τῆς τάξεως βελτίω * : τῆς τάξεως τοῦ βελτίω βίου || 48. δ' ὅτι δῶ τις ἐπαινεῖ ex oraculo ap. Strab. VI. p. 262 * : δὲ ὁ τις δῶ (sic) ἐπαινεῖ || 49. ἐταίρα *M* : ἐτέρα

Pag. 144, 1. Feci asteriscos || 3. τὰ * : τὰ τερπνὰ | μόνον videtur glossa esse vocis τοσοῦτον || 4. ἐρεθίσαι *M* : αἰρεθεῖσα || 6. ἄσθμα *V* || εἰ-ἀπόζει ex Philostrati *Imagg.* I, 15 * : ἡ-ἀπόζειν || 7. τοῖς καλοῖς pr. *V* || 9.

οὐκουν *M* : οὐκ οὖν || 10. ἔφην *V*. Puncta addidit manus secunda || 12. ἄν adieci | κἂν *B* : κἂν || 13. τὰ] τὸ pr. *M* || 16. ἤττων *M* : ἤττον || 18. φασὶν *V* | ὄρα *M* : ἐρα *V*. « Rectus erit senarius, si scripseris : Φίλος τοσοῦτον ὅσον ὄρα τις ἐναντίον. » *Mercerus* || 21. δὲ adiecit *P* | διαλιπὼν * : διαλιπὼν καὶ || 24. καθομηρίζων] *Od.* ψ, 296 || 25. ἀσπάσιοι *Dorvillius* : ἀσπασίον | ἔχοντο *M* : ἔχοιτο || 26. παῖς ἐπέθει τὴν τοῦ φύσαντος παλλακίην. ἰατρὸς διέγνω τὸν ἔρωτα τύχη πλέον ἢ τέχνη χρησάμενος, καὶ μεθ' ὁδῶ περὶ τὸν πατέρα τῶ παιδὶ παραχωρήσαι τῆς παλλακίδος *V* || 29. τῆς Θεοῦ *R* || 31. μακρόν-ἀκούσαι] Ex Platonis *Rep.* IV. p. 432, *E* || 34. πόθω *P* : ποθῶν || 36. αἰτιώμενος] *F.* αἰνιττόμενος || 37. Πανάκειον * : πανάκειον || 45. ἤλατο *A* : ἤλλατο || 47. Πανάκειος * : πανάκειος || 48. οὐχ *M* : οὐκ *V*. οὐκ εἶχεν *R* || 51. δὲ *M* : τε

Pag. 145, 3. διακρινόμενας *V* || 5. ἡρμοκῶς *M* : ἀρμονικῶς (sic) || 13. προφασισάμενος *A* : προφασισάμενος || 16. κομιεῖν * : κομίζειν || 17. Post δυσφοροῦντα operarum neglegentia excidit ψυχαγωγῶν || 18. ἐπηγγελλόμενον *M* : ἐπηγγελλόμενον pr. *V*, ἡπηγγελλόμενον sec. *V* || 21. Θεραπείαν *M* : Θεοπρέπειαν || 28. ἐκτόπος *V*.

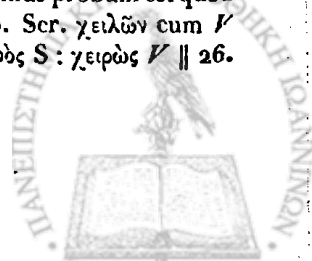
Puncta et priorem accentum sec. m. adiecit || 30. ἀπειλουμένω] *F.* κάκιστ' ἀπολουμένου vel simpliciter ἀπολουμένου, si verum est, quod ap. Suidam legitur v. ἐξώλης : ἀπολλύμενος κίναϊδος || 31. τὴν in extremo codicis versu. In proximo γνόσον (sic) || 32. Πανάκειον * : πανάκειον | ὄλος *Berglerus* : ὄλος || 33. ἀπόκησε pr. *V* || 36. Πανάκειος * : πανάκειος || 37. αἰνιττόμενον *R* : αἰτιώμενον || 38. μεταβαλεῖν * : μεταβάλλειν | μάστροπον pr. *V* | [] * || 39. *F.* εἰ καὶ μὴ || 40. ἐνέκειτο * : ἐπέκειτο || 42. ὑποθέσει *B* : ἐπιθέσει || 44. οὐ δ' *M* : οὐδ' ἂν εἰ δ' *B* : ἂν δ' || 46. Πανάκειος * : πανάκειος || 47. Πολύκλεις *B* : πολυκλῆς || 54. ἑαυτὸν * : ἑαυτῶ

Pag. 146, 1. δὲ *Tollius* inseruit || 2. μετριώτερον pr. *V* || 3. πορνίδιον πρὸς νέους ἄμουσον οὐκ ἀρ-

γυρῶ προτρεπομένους αὐτὴν *V* | Φιλημάτιαν *M* : φιλομάτιον || 3. ἐταίραν *V* | λύρα τις pr. *V* || 4. πόρνας pr. *V* || 6. ἐμψυῶντες *S* : ἐνψυῶντες | σύριγγι * : σύριγγι οὐδὲν ὑμᾶς ὀνήσει τὰ κιθαρίσματα | τί] *Malim* τί δὲ || 7. πράγματα-χορδαῖς] Ex Platonis *Rep.* VII. p. 487, *C* || 9. Post τίνος excidisse videtur μένεις || 10. ἡ] *Ita V* | *Cobetus* « Corrigendum est πάντες pro πάντως, quod cum που coniungi non potuit. » *Coniunxerunt Heliodorus* I, 15 *Longus* III, 26. IV, 4 alii || 11. οὐδὲν *M* : οὐδὲ | ἐτέρας pr. *V* | ἐστὶ] εἴ τι pr. *V* || 14 ἡ *V*. Eadem manus, ut videtur, fecit ἡ || 18. παρατέθημε *V*, correxit *S* | ξυρὸς *A* || 20. μετίζον *P* : μελίζω || 22. ἀστειζόμενοι *M* : ἀστειζόμενον || 23. πολλακῆς pr. *V* || 24. εἰκείνο pr. *V*, εἰκείνο sec. *V*. *Correxit S* || 26. οὐκ οὖν *V* | ἀλλήλοισι pr. *V* || 27. λόγον * : νόμον || 29. τό-κωλύσει] Ex Platonis *Gorg.* p. 458, *D* || 30. κάλαύνεται * ex *Schol.* *Aristoph.* *Eccl.* 109 : κέλαύνεται (sic) || 31. δὺο πάλης κατ' ἀλλήλων διέκειντο πολεμῶς. μιᾶς τοίνυν τούτων βασίλειος ἡράσθη κόρης ἐκ τῆς ἐναντίας πόλεως ὡς ἐπαφροδίτως ἐκμανεῖσθης αὐτῶ, καὶ γάμου τυχερῶν ἐν ἀμοιβῆς μέρει πρὸς τοὺς πολίτας ἐσπεύσατο τῆς φιλιτάτης *V*. ὡς ante ἐπαφροδίτως recte delet *A.* ἐκμανεῖς ἐπ' αὐτῆ *Casaubonus* | ἀφροδίσιος pr. *V* || 37. παρασκευῆν *Cobetus* | τὸ ζότης *V* || 39. ἀγριότητα δὲ ἐξορῶν addidi cum *Wytttenbachio* ex Platonis *Conv.* p. 325, *C.* || 40. ὀπλίτης-δύσμαχος *Struvius* : ὀπλίτην μὲν ἰδὼν εἰ καὶ δύσμαχον || 43. ἀκοντι *M* : ἀκοντὶ | προσανατείνας *Struvius*. Sed bene habet codicis lectio. προσ praefixum est, ne vocalium fieret concursus *Ita* προσανατείνων II, 2 et προσῆ pro ἡ Platonis I, 18. p. 150, 2 || 45. γ' οὖν *V* || 46. Μουσοῦς αἰ *M* : μουσοῦσα || 49. βραχὺ] βραχὺ τι *R* | καίρον (sic) *V*.

Pag. 147, 2. ἐκάτεροι *R* : ἐκάτερος | ἐπιούντο *V*. corr. *M* || 5. φύσει τε καλῆ *M* : φύσει τε καὶ κάλλει *V*. τε operarum errore excidit | ἀφροδίτις pr. *V* || 11. κόρη * : κόρη τὴν πρώτην | φανείση *M* : φανείσαν || 14. ἐναφροδισιάσας *A* : ἐναφροδιᾶσας || 15. πρέπουσα pr. *V* || 16. *F* χαριέστατον || 19. Ante κάλλει operarum errore excidit καὶ || 21. πλοκίων *Trillerus* : πόλειων | περιδέρατον * : περιδέρατον *V* || 25. ἐώρας *Tollius* : ἐώρας τὸ πρόσωπον *V*. Cf. *Plat.* *Alcib.* II. p. 138, *A* || 27. ὑποκλίνασα *Tollius* : ἀποκλίνασα || 30. ἔστιν *V* || 34. ἐθέλωμεν * : ἐθέλομεν || 35. φιλόπαιδος pr. *V* || 41. φύσις pr. *V* | αἰ-δειναὶ] Ex *Demosth.* *Ol.* II. p. 23 || 42. τοῖς εὐτυχήμασιν] *Delenda* videntur || 48. ἄλλως * : ὄμως || 49. ἀπρακτον glossam redolet || 51. εἶθε με] *Plutarch.* *Mor.* p. 254, *B.*

Pag. 148, 1. ἡρατίς (sic) ἀπόρητον ἔχων τὸν πόθον· εἶτα τυχὸν (τυχὸν *M*) ἐκ περιχαρείας γεγράφηκε φίλω *V* || 4. γῆ τε κούρανῶ *Koenius* coll. *Eur. Med.* 57 : γυναίξιν οὐρανῶ || 6. ἔτι] *Ita V* || 7. ἔρω] *Ita V* || 8. ἐκλαλῶν *M* : ἐκκαλῶν | τῆς ἀδτημονίας *Ruhnkenius* : τῆ διάνοια (sic) || 10. ἴσω *V*. ἴση *Dorvillius*, qui et ἴσω βέλει, quod nunc verum puto: *Itaque restituendum* πραοτέρω codicis pro eo quod scripsi πραοτέρως || 12. ἀμαυρώσε *V*. *Recepi* ἀμαυρωθῆ, quod nescio quis coniecit. Non minus probum est quod *Auratus* coniecit ἀμαυρώσης || 20. *Ser.* χειλῶν cum *V* || 21. *ἔρω] δ' ἔρω || 26. χειρὸς *S* : χειρῶς *V* || 26.

ἐμάλαττεν-χαλῶσα] Ex Alciph. fr. 6, 13 || 30. ἀνέ-
κλασε-χεῖλη] Ex Luciani D. Mer. III, 2 | F. τὸν ἐμὸν
αὐχέναν || 31. ἀπέσπασε * ex Luciano : ἀποσπᾶσαι || 32.
κατὰ τῆς τριπλῆς nescio quis : κατὰ τριπλῆς (sic) || 33. χεῖλῶν
V. Scr. χεῖλῶν || 37. τοσοῦτον] Ita V. τοιοῦτον typo-
graphi errore rescidit || 38. πρὸς-ἐρῶν] Ex Xenophonte
Eph. I, 9, 9 || 41. ὠλισθανον * : ὠλισθαίνον || 42. ὁ
τῆς κακοήθους ἐρῶν V || 42. Ξενοπεύθης M : ξενο-
πειθῆς | ὦ pr. V ter, quod male his relictum est in
contextu meo || 43. τετιθασευμένης * : τιθασευμένης |
[] * || 46. ὑπηρετικά (sic) V. Correxit nescio quis.
F. τῷ θεῷ || 47. ἀμαρεῦον P : ἀμαρέων || 48. πολλὰ
addidit Cobetus || 49. ἐπιτυχῆς M : ἐπιτύχης

...

Pag. 149, 3. Ξενοπεύθης M : ξενοπειθῆς | ἐστίν V.
Puncta fecit manus altera || 5. ὑπεροῶ pr. V || 8.
Recte V χεῖλῶν || 9. μὴ σκυθρῶπαζε] Ex Aristoph.
Lys. 7 || 10. σὺναγε Hemsterhusius coll. Arist. Plut.
756 : ἀναγε || 12. ἔνος S : ἐνός | γρῦ V || 13. ταῦτα de-
leverim || 15. πέτρα pr. V || 16. αἰθίς] Glossæ speciem
refert || 17. πᾶ pr. V, λιν superscripsit secunda ||
18. νικήσει * : νικήσει με | ἡ δυσμεταχειρίστος V. Ex-
puncti articulum || 20. καὶ τοῦτο] Malim καὶ τοῦτό γε
vel καὶ τοῦτό γε τοῦ coll. p. 156, 11 || 24. τριχυμίας M :
τριχυμίας | τρόπον B : τὸν τρόπον || 25. κοινή V || 27.
ἐταῖρα (sic) μόνοις καλοῖς τε καὶ νεανίαις (εὐ-
πειθῆς vel simile quid excidisse arbitratur B) V | Μετ-
ρακοφίη M || 28. ἰδιότιον V. Corr. M | γ' οὖν V || 32.
ἐρωτικῶς-καλῶν] Ex Platonis Conv. p. 216, D | ἀμε-
λῆς-ἐπιμελῆς] Indidem p. 197, D || 33. εὐπρεπῶν M :
δυσπρεπῶν (sic) | λακίνας V. Correxit M || 34. εὐ μετα-
θεῖς M : ἐμμεταθεῖς | Post μεταθεῖς operarum errore
excidit τε | αἰσθη * : αἰσθοί || 35. τοὺς δὲ πρεσβύτας καὶ
παντελῶς ἀτερπεῖς R. Malim τοὺς δ. π. ὡς π. ἀ. || 37.
προτείνῃ G. Hermannus : προτείνου || 38. μὴ-μεταχει-
ρίσασθαι] Ex Platonis Phædr. p. 240, D. Ex V resti-
tue μεταχειρίζεσθαι, quod etiam apud Platonem est ||
39. δρῶσαν M : τρῶσαν || 42. δὴ ἔργον V. Verissime M
δὴ ἔργοις | προκειμένης V. Corr. M || 43. προσάσεως M :
προφάσεως || 44. ἤλικα-παρέχεται] Ex eodem Phædro
p. 240, C | γὰρ δεῖ καὶ V. Scripsi γὰρ καὶ ex Platone.
Ex eodem malim χρόνων || 46. ἀγούσα M : ἀλοῦσα |
ὁμοιότητα P : ὁμοιότατον | ὁ μὲν τις-ἀσπαζομένους] Ex
Platonis Rep. V. p. 474, D || 48. φῆς * : ἔφης | τὸν P :
τὸ || 49. ἐμμετρότητα V. Corr. P || 51. μελιχρῶς M ex
Plutarcho de Rect. aud. p. 45, A : μελιχρώτους || 51.
τοῦνομα τίνος ἄλλου nescio quis : τοῦνομα τινός V | Post
ποίημα typhothæ incuria excidit εἶναι.

Pag. 150, 2. ἐν * ex Platone : εἰ μόνον || 4. φιλερα-
στεῖς V, φιλεραστέλας M, quod correxī. Mox ἀποβάλλ-
ειν posui ex Platone. ἀποβαλεῖν V || 8. θεωρήσαι μὲν
V, corr. M || 10. μουσουργὸν ἐταῖραν τῆς (sic)
ἀπέστησεν (ἀνέστησεν?) ἐραστῆς παιδὸς αὐτῷ
παρ' ἐκείνης ὁμοιοτάτου τεχθέντος V | ἐφρό-
νιον V. Corr. M || 14. ἐκ ποδῶν V | δ' οὖν B : γ' οὖν
|| 16. αὐτῇ V || 19. θεάτρον μεστῇ] Ex Platonis Conv.
p. 194, B || 20. πρῶτον? || 22. κατὰ μνήμην ἐμὴν]
Plat. Alc. I. p. 106, E || 26. χαριζομένου V, corr.
M || 26. πολύτιμον] Ex Hippocrate de nat. pueri
p. 236 Fæus. || 30. ἀποβαλοῦ pr. V | ἡκχῶσι * : ἀκχ-

κῶσι || 32. γυνῆ V | μέλλῃ * : μέλλοι || 33. οἱ M : οἱεν
| μένει Cobetus : ἐμμένει || 35. διαφύλαττεν V, corr. M.
ἐρύλαττεν Cobetus || 36. συμβάν B : τὸ συμβάν | ἔφραυσε
V. Corr. Tollius || 37. ἐμπεροτέρων pr. V || 46. ἐρ-
μαιον V | ἔρμαιον-εὐτόχημα] Ex Platonis Conv.
p. 217, A || 47. αὐτῇ B : αὐτῆς || 48. ὑπερηγάπα V.
Corr. R.

Pag. 151, 6. ἀπέστησεν V, corr. Cobetus coll. De-
mosth. de Cor. §. 129. Idem ἀπὸ inserit ante τῆς,
quod reliqui propter hiatum || 7. ἐπάρω pr. V, corr.
Hemsterhusius | τὴν adiecit B || 9. τῆς] F. ἀπὸ τῆς ||
11. περιβαλομένη P : περιλαβομένη || 15. ἀπαλὸν V,
corr. R || 16. Immo χρόαν || 17. τῷ θεῷ (sic) V || 21.
ἀμφιδέας M : ἀμφιδέτας || 22. περιέργους V || 23. ἐλευ-
θερία V, corr. B || 24. ἐν addidi | περιλαυχένιον V |
25. δέ? | φασαν V, corr. M || 26. σχῆμα * : σχῆμα δὲ
|| 27. ἅπαντα] τοιαῦτα? || 28. γυναικῶν τισὶ V, corr. M ||
30. μεταμψισασμένη nescio quis : μεταμψιασασμένη || 34.
παρούσα M : παρουσία || 36. φρούραρχος μοιχευ-
θείσης αὐτοῦ τῆς γαμετῆς ὑπὸ τίνος ἐμβεβλη-
κέναι (ἐμβεβλημένου M) μοιχοῦ V | φυλακίδες (sic)
V, corr. M || 37. νεανικὸν Valckenarius : νεανίσκον ||
40. ὁ δὲ μοι] Ita V || 41. ἀποδιδούς Cobetus || 42. φα-
σάν M : φ cum spatio septem fere literarum capaci V
|| 45. κολπῆς V, corr. M || 46. πρὸς Piersonson addidit,
qui idem ἐπὶ proposuit | ἀλλ' οὐ M : ἀλλὰ || 48. περι-
βόητον * : περιβόητον ὡς παράδοξον καὶ παγγέλιον || 51.
ἐρύλαξ pr. V.

Pag. 152, 1. περὶ γυναικῶς πάντα πλὴν μί-
ξως οὐκ (delet P) ἐπιτρεπούσης τῷ ἐραστῇ V | τι * :
τὸ | καὶ οἶον * : τοιοῦτον || 2. πρότερον M : τρόπον | λε-
σίπης pr. V || 8. ἀνιάσεις] αἰτιάσει vel αἰτίαση Cobe-
tus || 9. δεδόχθω M : δὲ μόχθω || 10. εἰ-ἐχθρόν] Ex
Platonis Theæt. p. 162, B | ὦ M : ὡς || 12. καὶ] καὶ
Bastius | ἀπολαύων Rutgersius : ἀπολαβῶν || 15. Ma-
lim ἠδὺς καὶ εὐχαρίας || 16. περιέφρονήθη V || 18. αἰ-
ἐναντία] Ex Platonis Ep. VII. p. 328, B || 19. καὶ * :
καὶ αὐταὶ | ἐαυταῖς V || 21. τῇ inseruit B || 24. δόλος
προαγωγῶν V | χαρίων pr. V || 27. τοῦ βούλεσθαι μι-
σεῖν τὸ λαν φιλεῖν Hemsterhusius : τὸ βούλεσθαι φιλεῖν
μισεῖν τὸ λαν μισεῖν φιλεῖν || 28. συμβολεύεται V, corr.
M || 29. ἄβρα P : αὔρα || 31. προῆλθεν V || 33. φησὶν V
|| 34. τί δ' ἐστὶ Struvius : τί δὲ τί V. Valckenarius τί
δαί; μὴ τι πρὸς θεῶν νεώτερον συμβέβηκεν; || 41. ἐπλη-
ξεν M : ἐπληξεν V. Sed requiri videtur ἐμὲ γοῦν ἠπει-
ληκε πλῆξεν ἀπειδῶς, ἂν σου μόνον-ἐνέγκω. Pro ἡρεμέτ
(sic), quod in codice est, periclitatus sum ἡρεμί Ari-
stophanem; ἡρέμα Mercerus || 43. ἐπ' Wyttenba-
chius : ὑπ' || 44. ἐκπαθῶς * : ἐκφανῶς || 45. τεθνηκός
R : τεχνικῶς V. Imitatur Æschinem de Falsa leg.
p. 251, C || 46. εἴωθε-καταβάλλεσθαι] Ex Alciph. I,
37 || 47. βαρῦτης ἐάν M : βαρῦτης καὶ | ἐδάκρυε τε
ἀστακτὶ M : ἐδακρύεται ἀστακτὶ || 48. τῇ δὲ V, corr. M
|| 49. ἀποπέμπεσθαι V, corr. M.

Pag. 153, 6. ἐστίν V || 7. καὶ deleverim || 8. καὶ
adiecit Bastius || 9. ἀναρισθητήσιμον V, corr. idem ||
10. ἐπανήρητο S : ἐπανήρητο || 11. οὐδὲν nescio quis :
οὐδ' ἂν || 12. κωλύει P : κωλύειν || 14. ἐταίρας M : ἐτέ-
ρας || 15. Verissime V τριπόθητος || 16. ἡ γλυκέρα μὲν
τέως τὸν V, corr. A || 18. ἐρεῖβουσα * : ἀνερεῖβουσα ||

20. ξυνέβη *V*. Feci sigma || 21. μανιζός Colbetus || 22. φλοον (sic) *V*, corr. *M* || 26. ἐρωτικὸς κυβευ-
τῆς περὶ ἀμφοτέρα δυστυχήσας *V* || 28. ἔγω
R : ἔγων || 30. πεσοῖ] Ita *V* distincte | εὐβολώ-
τερον Salmasius : εὐβολότερον || 31. F. πρὸς τοὺς ἀντι-
ρῶντας || 32. τοῦ ἔρωτος μεμνητός] Expungenda esse
videntur || 34. παρολογιζόμενο (sic) pr. *V* || 35. κα-
ταδεστέρων *V* || 36. ἐν ταῖς ἡ. βολαῖς? || 38. ἀπιθῶν (sic)
V, corr. Tollius || 40. δὴ μετὰ A : δὴ μετὰ || 41. δω-
ροῦνται M : δωρεῖτε || 42. ἀπὸ interposuit A | με Co-
betus : ἐμὲ || 43. μοι] F. μοι τὸν | ἔτω *V*, corr. *M* ||
45. ἡ τῶν ἐραστῶν ἕνα προκρίνουσα μόνον *V* |
Λύσιδι * : λυσία | Error operarum. Ser. συναθροισθέν-
τες | κρυφαῖοι *V*, corr. *M* || 47. τὸν M : τῶν *V*. Cf.
Plat. Phædr. p. 84, D | προεῖθι * : προῖθι | διεξελ-
θεῖν *V* || 48. δ P : ἡ | θρασυτάτος * : θρασύτερος || 49.
πρόσσηματι *V*, corr. *M*.

Pag. 154, 4. ἡμῶν B : ἡμῶν ὦν | Λύσιδι * : λυσία ||
6. τοσοῦτους M : τοσοῦτοις *V*. Errat Bastius || 8. γοῦν]
δ' οὖν B. Sed videtur Aristænetus retinuisse γοῦν quod
apud Platonem est in Lyside p. 204, C, unde hæc
derivata sunt || 9. ἐκκενώφωκας R : ἐκκεφώκηκας || 10.
Λύσιδος * : λυσίου | ἀνεγερμένους *V*, corr. B || 13. τοῦ
τὶ *V*, corr. *M* || 18. λχθέντων (sic) pr. *V* || 19. θατέ-
ρου * : θατέρω || 20. ἀπεκρίθη pr. *V* || 21. Λῦσιν * : λυ-
σίαν || 22. μεθ' ἡμέραν P : μεθ' ἡμέρα (sic) || 26. ἄγαν P :
ἄγαν μετὰ μετὰ (sic) τῶν χειρῶν || 28. ἐμὲ-θέλω] Ex Al-
ciphir. II, 2, 6 | ἀλ' ὃ (sic) *V* || 29. Λῦσιν * : λυσίαν ||
30. μελήσας pr. *V* || 31. φιλήματι pr. *V* || 32. In codice
spatium 26 fere literarum est || 35. Λῦσι * : λυσία ||
39. ἐτατρα μεμφοεται τῇ ἀδελφῇ ὑπελθούσης
(ὑπελθούση M) αὐτῆς τὸν φίλον *V* || 40. μεταπέμ-
πομεν *V*, corr. Polyzois | κακὸν inserui || 42. Malim
πρῶτον μὲν γὰρ | ἦλθεν *V* || 43. ἐντρίμματι Valckenar-
ius : ἀτρέμα | F. πρὸς τὸ ἔσοπτρον || 44. καθῆκε Colbe-
tus ex Luciani Amor. 41 : ἀψῆκε || 45. ἀγλαίσματι *V*,
corr. *M* | δέρης * : δέρρεις || 47. ἀμφωλένια *V*, corr. R
| περικρανίων * : περὶ κρανίων || 48. ταράντιον *V*, corr.
M | ἐξ-θεᾶται] Ex Xenophontis Mem. II, 1, 22 | **]
Imperfectam orationem signavi || 49. θαμὰ Dorvillius :
ἄμα || 50. διέσκοπεῖτο *V*.

Pag. 155, 1. παρακαθέζεται nescio quis : παρακαθέ-
ζετε | μέση-διαλάδη] Ex Platonis Conv. p. 222, E || 4.
αὐτὴν *V*, corr. *M* || 5. καὶ ante ἐρωτικὸς addidi || 9.
κεκραμένον * : κεκραμένον καὶ || 10. μῆλου-παρέδουσε] Ex
Luciani D. Mer. 12 || 14. ζηλήμονα Valckenarius :
ζήλην ἔμοι *V*. Sed fortasse dederat scriptor φήλην ἔμοι
|| 15. τοιαῦτα] Ita *V* || 21. τοῖνον] Corruptum || 24.
ἀδ-κοῦμεν *V*, corr. Huetius | Malim εὐρήσω καγὼ ἐτέ-
ραν ἀλώπεκα reiectis τοιοῦτον ἢ || 27. τὴν addidit A |
ἀφελέσθαι M : ἀφελήσῃ || 28. πρὸς ὄρχηστρίδα *V* |
σὴν addidit B || 29. Fortasse παρέστης. Tollius male-
bat παρέστησε πρῶτον ἢ τύχη || 30. ἦ M : ἦ || 31. Post
ὄρω participium deesse videtur, velut ἔν, nisi fuit κάλ-
λιον pro μάλλον || 33. ἡμῖν M : ἡμᾶς | ὑποκρίνειν *V*,
corr. R || 34. αὐτῶ *V*, corr. *M* || 36. ὑπάρχει *V*, corr.
P interpretatione || 37. πολυστήμων Wytenbachius :
πολυσημῶ || 39. πρωτὰς pr. *V* || 43. σοβεῖς *V*, corr. M
| διηγούνται * : διηγέται || 48. ἀνάξιον Casaubonus :
ἄξιον || 51. διελήλυθα nescio quis : διελήλυθε *

Pag. 156, 3. ὑπερφέρουσα *V*, corr. *M* || 4. ἡ τὸν ἐρα-
στὴν ἀνιτιτομένη μάτην περὶ αὐτὴν πονοῦντα
V || 8. εὐπάρφος *V*, corr. P || 9. ταῖς-γραφαῖς] Ex Philo-
lostr. Imagg. II, 5 | εὐμουσο pr. *V* || 14. ἐαυτὸν *V*, corr.
M || 16. Pro εἶναι, quod Bastius inseruit, in *V* spa-
tium quinque fere literarum est || 18. φλωὺν ἄτυγον *V*,
corr. M | ἐπονόμαζεν pr. *V* | φρονῶν-ῶσον] Ex Platonis
Conv. p. 217, A || 19. πολλῶν *V*, corr. A | βλέπειν
V, corr. M || 25. τέρπου Polyzois : τέρπη | ἐρωτομανεῖς
V, corr. P || 27. μάτην delet Ruhnken. ad Tim. p. 199
|| 28. λειθηθριῶν *V*, corr. Bastius | περιττούς R || 29.
τῶ θεῷ M : τῷ ὄῳ (sic) || 30. ἔφασκε * : ἔφασκε δὲ |
33. ἕτερα-δυνατά] Ex Xenoph. Eph. I, 3 || 37. ὅσα * :
ὁσάκις || 38. πέξεις *V*, corr. M || 39. τοιοῦτον videtur
delendum esse || 40. τοῦτον *V*, corr. M | ἱετεύεις *V*,
corr. Tollius || 41. τὸ σὸν Bastius : σοῦ τὸν | διαμυκω-
μένη *V*, corr. M || 44. μή-γένιτο] Ex Luciani D. Mer.
13 || 45. κεναῖς-ἐπέισθης] Ex Æschyli Pers. 806 || 46. **]
In codice desunt quinque literæ. εἶναι supplebat v. d.
nescio quis | τοιοῦτον *V*, corr. P || 50. φησὶν *V*, corr.
M | οὔτε πλεῖν S : οὔτ' ἐπλεῖν || 51. μεθεκτέον * : ἐκτέον
| ἔστιν *V*.

Pag. 157, 1. ὀφιλημάτων pr. *V* | οὔτε * : οὐδὲ || 2.
ἀπηλλατέον *V*, corr. A || 3. νέος ἀδημονεῖ πρὸς
τὴν τῆς ἐρωμένης παλιμβουλον (παλιμβολον M)
γνώμην *V* | Κοχλίδος A : κολχίδος || 5. ἐκλύομαι-ἀπο-
ρίας] Ex Luciano D. Mer. 9 | ἐκλύομαι νῆ M : ἐκλυο-
μένη | ὑπὸ * : ἀπὸ | ἀπορίας *V*, corr. M || 6. τὸν S : τὸ
|| 8. στάθμην λευκὴν] Ex Platonis Charm. p. 154, B
|| 9. διατένων *V*, corr. M | ἐπιστῆναι *V*, corr. A || 10.
χρήσωμαι * : χρήσομαι || 11. Post ἐπόνυμος tyrographi
errore excidit ἄρα || 12. ἐρῶν M : ἔρωσ | ἐξήγησε *V*,
corr. M | ἀστάθμητον Casaubonus : στάθμητον pr. *V*, στά-
θμη τὴν sec. *V* || 13. δυσξυμβουλον *V*, δυσξυμβολον P.
Feci δυσσύμβολον || 14. σφοδρότης *V*, corr. M || 20. ὑπο-
γίου pr. *V* || 21. τί * : τίς || 23. ἐπιθυρομένη *V*, corr. M
|| 24. ἱετεύεις *V*, corr. idem || 28. Τιμόκρατες nescio
quis : τιμόκρατε || 29. ἀνδρὸς P. Fortasse ἐπεὶ τοῦτο γε
ἴδιον ἀνδρὸς τὸ τὰ || 32. Κοχλίδος A : Κολχίδος

Pag. 158, 1. ἀρχὴ τοῦ ὄ βιβλίου *V* | πρὸς ἐτατραν
ὑπὲρ φίλου πρεσβευτικῆ *V* || 2. συναργῆς] Ita *V* ||
3. ἐπιστελλω * : ἐπιστελλαιμι || 4. εὐχθω * : εὐξάσω |
οὕτως *V*, sed radendo factum οὕτος || 5. φλέγεται Ba-
stius : φθέγγεται || 6. ὀνήζεται bis in *V* scriptum || 7.
ἐπινεύσει *V*, corr. M || 10. Ἐρινύες Hemsterhusius :
ἔρωτες || 12. ἔπταισεν M : ἐπταίτης | ἔσται *V*, corr. P ||
15. διέπει Nicetas Eug. in Ep. ad Grammaticam p. 11 :
δίπει | τῇ idem : τῷ || 16. διμιλοῦσα idem : οὐκ οὔσα ||
17. οὖν accessit ex eodem || 18. αὐτῇ *V*, corr. M || 23.
ὑποδείκνυσιν αἰεὶ ποθεῖν *V*, corr. Berglerus. || 26. ὄματα
pr. *V* | ὄξυς-ἐραστάς] Ex Alciphir. II, 1, 37 | ἀποπτῆ-
ναι * : ἀναπτῆναι || 27. καὶ deleam | ἀπεπλάσας M : ἀφελ-
πίσας | ταχὺ πτερορροεῖν R : ταχυπτερορροεῖν || 28. εἰώ-
θεν * : εἰώθεν ἀπογνώσθεις | ἔστιν eraso sigma *V* || 34.
χρήσαι M : γρήσει || 37. ἕρα-καλώδιον] Ex Luciani D.
Mer. 3 | παροιμίαν M : ροι sequente spatio trium lite-
rarum || 38. τείνοντες * : τείναντες || 41. ἔστιν *V* || 44.
ὄπωρῶναι Hemsterhusius : ὄπωρῶνες || 45. ἔση M in-
terpretatione : ἔσται | γεράνδιον *V*, corr. M | οἱ M :
οὐ || 50. τέως * : ἔως

Pag. 159, 2. ἀνοή· του (sic) δ δὲ V cum spatio quinque literarum. Asteriscos posuit nescio quis || 3. τε] δι? | ἦν Schwidopius : εἰ || 4. ἔτι] Ita V || 5. ἀναθεῖ-μένει] Ex Platonis Conv. p. 196, A || 8. ἀποτέταλκα V, corr. M interpretatione | Addidi τὸν et v. 13 ἐπεὶ || 15. Malim ἤξω || 16. δι' μου (sic) pr. V | κηρύκιον V, corr. M || 18. ἀλλὰ-εὐμένης] Ex Platonis Phædr. p. 257, A || 20. ἠράσθη τίς κόρης· ἦν ἐπιπροσευχόμενος εἶδε καὶ ταύτη πρόσπεποθῶς (sic) ἐπιστέλλεις (ἐπιστέλλει nescio quis) V || 23. καλῶν V, corr. M || 27. με M : μοι V || 29. δ' οὖν * : γούν | δέριν V, corr. M | προβέβληκα V, corr. idem || 31. θέλεις M : θέλοις || 32. Πυθιάδος M : πυθιάδως || 33. γενόμενος * : γινόμενος || 34. ἐπαινέομαι V, corr. R | καὶ delet Struvius || 37. διανύσατε Valckenarius : διανύσω | δμυμι-βούλει] Ex Platonis Phædr. p. 236, D || 38. ἦ * : εἰ | ἐπεύξομαι * : ἐπηυξάμην | ἀρτίως] πάντας R. Malim πᾶσι θεοῖς. Dativum Pauwius præxit || 39. θέλοις V, corr. Struvius || 41. γαμετῆ ῥήτορος ἀμειξίας αἰτιᾶται τὸν ἄνδρα V | Φιλίνα nescio quis : φίλνα (sic) || 43. πόρω (sic) V || 44. ἔλαξε * : ἐδιδάχθη | δίκαξ M : νίλαξ || 46. τῶ S : τῷ | χειρε B : χεῖλε || 47. τί M : τίς

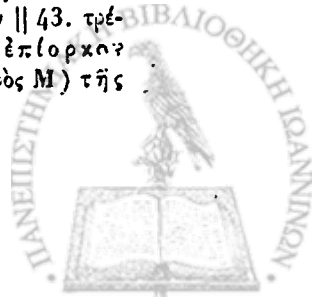
Pag. 160, 1. πραγμάτων M : πραγμάτων μῆ (sic) V. Lineam subterecit manus recentior | μεταδῶ Struvius : μεταδύη || 2. δικῶν M : δοκῶν || 6. ῥήτωρ S : ῥήτορ || 9. δυνάμην V, corr. M || 12. λοιπούς V, corr. M || 13. ἄλλως * : ἄλλως αὐτὴν V. Sed malit fortasse aliquis καὶ ἄλλως ἐμὴν αὐτανεψιᾶν οὖσαν || 14. τὸν γάμον R || 18. ἀναίτιον αἰτιάσθαι] Respicit Homeri Il. N, 775 || 19. ἡ τῆ δούλη προσκαρτερῶν τέως ἀσχολουμένη V | στενοπῶ (sic) V || 20. προκύψασα * : ὑπεκύψασα || 23. παρῆστη V, corr. Tollius || 23. F. οὐπω καταβεβήκεναι καιρῶς || 24. σοι Pauwius : σε V. Idem ille proposuit σε et περιπτύξω. Nunc malim σε et περιψύξω. Pro τυχὸν γλυκύτατε R probabiliter ψυχὴ γλυκύτατη vel ψυχῆδιον γλυκύτατον. Restant tamen in quibus hæreas || 25. ἀνάμεινον R : ἀμεινον V. Pauwius malebat μένον. Similiter Bion I, 43 μένον, Ἄδωνι δύσποτμε, μένον, Ἄδωνι, πανύστατον ὡς σε κιχέω, quem attulit A || 26. μελήσεως V, corr. M || 32. προφασισαμένου V, corr. M || 33. Post ταχὺ in V est ἐπαύτων, quod deleui. ἐπ' αὐτό Valckenarius || 33. ἐπιλαβοῦ τῶν ὤτων (sic) V, correxerunt P et Valckenarius. Nunc præfero τοῖν ὤμοιν, quod propius ad codicis ductus accedere videtur. Ita post pauca de puellæ coma, καθήπλωται τοῖν ὤμοιν || 34. κάλπιν * : κάλπην || 38. ὤμοιν A : ὠτοιν | αἰ δὲ-ἕμερον] Ex Philostr. Imagg. II, 5. Indidem proxima sunt φιλησαι-ῥῆδιον || 43. Rectius τὰπὶ τούτοις. Sumpsit ex Aristophanis Plut. 57 || 46. παρθένος ἐρῶσα κιθαρω· δοῦ V | ἀρπεδόνη V.

Pag. 161, 1. ἐννοίας-μελῶν] Ex Philostr. Imagg. I, 21 || 2. τε M : δὲ || 5. οἰκοί πινάκων R : οἰκοπινάκων || 7. χεῖρονος V, corr. A | ποθήσειεν V || 8. θεασαίμην * : θεάσομαι | τούτω M : τούτω || 11. παλλωμένης pr. V || 12. ἐκπῆδᾶ Struvius : ἐκπῆδᾶν (sic) | φλέγισθαι Dorvilius : φλέγγισθαι || 13. δοκεῖ B : δοκᾶν εἰ (sic) | τότε A : τότε | εἰς τὰ-ἐγκλίνει] Ex Philostr. Imagg. I, 18, apud quem τὰ recte deest || 14. αἰδοῦμαι-πνευστιῶ] Ex Xe-

nophonte Eph. I, 9, 1 || 16. τίς ποτέ σε * : τί ποτε | πεφίτοχεν * : πεφοίτηχεν || 20. δὲ addidi | Malim ὑποπῆδᾶ || 24. ἦ] Ita V | ὄνπερ * : ὄπερ || 25. ἔρωξ ἢ ἔρωτος M || 28. πολεμεῖ S : πολιμεῖ | ταυδισάκιον V, corr. M || 29. Ἀφροδίτης * : ἀφροδίτη | θαλαμειομένην P : θαλαμειούμενον. Nunc relicto neutro malim φρουρούμενον et προκύπτων || 31. φροντῖδων S : φροτῖδων || 32. ἐπιμελής M : ἐπιμένης (sic) || 35. θαρρῶ M : θαρρῶν || 42. ἀνομιλητος συνουσίας] Ex Platonis Ep. VII. p. 715, B, unde apparet iniuria Cobetum coniecisse παιδιᾶς || 43. ἐρρέτω αἰδῶς] Ex Apollon. Rh. III, 785 || 45. ἐπαισθάνομαι * : ὑπαισθάνομαι || 46. βουλομένης M : βολομένης V, v. Nauckii Fr. Tragg. Gr. p. 516 || 48. ἀνακτῆσομαι * : ἀνακτῶμαι | ἔπταρων M : ἔπαρον || 50. εἶθε * : εἶθε καὶ δι' | διὰ ante μόνων adieci || 51. ἀπολαύσομεν R : ἀπολαύσομαι || 52. ἀρπεδόνη V. Mutavi spiritum | ἐξεπίτηδες * : ἐξεπίτηδες ὡς ἔχω πάθους || 54. σύμβολος V, corr. M.

Pag. 162, 1. τῶν μάλιστα ἐς γυναῖκας * : μάλιστα τῶν γυναῖξιν || 3. ἐπωμνησθα V, corr. S || 5. νέος ὑπ' ἀντεραστοῦ τῆς φιλῆς παρῆκ (παρεκβεβλημένος M) V | ὑπεραίρης V, corr. S || 9. ἐπαίρει P || 10. τοῦ φουσμάτος debebat Valckenarius. Desunt verba ista apud Athen. XIII. p. 591, F | καρδιαπῶς * : καὶ βαδῖος V. Nunc ῥαδῶς glossam esse arbitror sequentis ταχύ, alieno loco in orationem immissam. Copulam addidit qui in orationem recepit || 12. « ἡ μᾶλλον indicium præbet lacuna, et periodus excidit illi respondens quæ incipit ab ἡ μ. et finit in οὔσα. » Reiskius. Nihil excidit. ἡ μᾶλλον nihil est nisi an forte, ut p. 161, 24 | ἔχων M : ἔχον || 13. ὄνοισθε V, corr. M ex Luciani D. Mer. XIV, 4 || 18. τὸν θορύχεις V, corr. M || 21. ἐκβέβληκατακράτος V, corr. P || 22. ἥδιον * : ἥδιον || 26. περὶ δούλης φιλοῦσης τὸν προσφθειρόμενον τῆ κεκτημένη V || 28. ἔλαβε Cobetus : ἔλαξε | οὖν? γούν? || 33. αὐτη V, corr. M || 35. ὑπὸ τῆς δουλείας vel τῆ δουλεία R. Sed δουλεῖα ipsos servos hoc loco significat. V. Ruhken. ad Tim. p. 215 || 41. φιλτατέ με V, corr. nescio quis || 43. δοκῶ-σοι] Ex Xenoph. Eph. I, 9 || 44. τί φῆς-ἐγώ] Ex Luciani D. Mer. VI || 48. ὀμφάκινα * : ὀμφάκια

Pag. 163, 1. ἀπολάων P : ἀπέλαον || 5. βρύματι * : βρύματι τὸ δὲ ἄσθημα πυκνόν | γὰρ adieci || 6. θυρῶν] Immo χειλῶν, v. II, 19 | ἦν Schwidopius : εἰ || 7. ὄψη V, corr. M. nescio quis || 11. τὸ σῶμα V, corr. M || 15. τὸν-Ἐρωτα] Ex Platonis Phædro p. 265, C || 16. ταῖς-δειδίζουσα] Ex eodem p. 349, F | λάθης * : λάθοις | σὺ M : σοὶ || 17. ἐκείνων V, corr. Tollius || 19. φησὶν V || 20. Ἐμπεδόκλεις * : πεδοκλῆς V. Nunc malim Πεδιόκλεις || 21. ἄωρον inserui || 23. ἐστιν V || 24. κολακίαν V, corr. A | οἴαπερ A : οἴαπερ || 27. καταφιλεῖτε V, corr. S || 30. πενθερᾶς ἐραστῆς ἐγκρατῶς ἀπομάχεται πρὸς τὸν πόθον V | Ὑπερῆδη * : ὑπερῆδη || 31. κατενεγύησαν * : κατενεγγύησαν || 34. ἀσφαλέστερος * : ἀσφαλέστερον | τηγὸς V, unde radendo factum est τινός || 35. ἀλλ' ὅ * : ἀλλὰ || 37. ἀνεδῶς V, corr. manus secunda || 39. οὖν διαλέξομαι V, quod scripsi συνδιαλέξομαι. Nunc malim διαλέξομαι delecto οὖν || 43. τρέψετε V, corr. Cobetus || 45. νέος πρὸς ἐπὶ ορχαν ἐρωμένην δεδιδῶς μῆ τι προ (sic) (πρὸς M) τῆς

ἐπιρρηκίας ἐκείνη πείσεται χαλεπὸν *V* | διονυσίδωρος *V*, corr. B || 46. τοῦτο *V*, corr. A.

Pag. 164, 1. τηλικούτον M : τηλικῶς (sic) τὸν | τοῦ μὲν M : τοῦ μὲν || 2. καὶ τὸν * : καὶ σὺ || 5. ποιήν S : ποιήν || 6. ἀνιαρώτερον *V*, corr. B || 7. τὸ adieci || 10. ἐλθεῖν * : δεῖν || 11. σοι S : συ (sic) || 15. τίς-ζῶδικού-μενος] Hæc verba delet Diltheius || 17. ζωγράφος εἰκό-κόνος κόρησ παρ' αὐτοῦ γεγραμμένης ἐρῶν *V* | χρωματίων S : χρωματίων || 19. κατατοξεύομαι *V*, corr. Cobetus | ὅς inserui || 20. γὰρ ἂν * : γὰρ || 28. προσῆγε * : προσῆψε | διεκέχυτο * : διεκέχυτο ἂν || 29. περιέρρει * : παρέρρει | ἡ μὲν-κάλλους] Ex Philostr. Imagg. I, 23 || 35. ἡδὺ || Malim καὶ ἡδὺ || 41. προτρέπω P : προ τρέπων || 42. ἐταίρα M : ἐταίρω || 43. τῆ κλίνῃ S : τῆ κλινῃ, ut videtur || 44. τυχὴν S : τυχην || 45. θεραπεύση] Ita *V* | τέλειον * : πλέον || 47. δι' ἀφυγον Bernardus : διὰ τυχὸν

Pag. 165, 3. δόητε S : δόητε || 4. κρείσσονα τέχνης S : κρείσσον ἀτέχνης *V*. Fortasse tamen κρείσσον τέχνης verum est | φύσιν post ἔργων addebat A || 5. τέχνην M : τε || 7. νέος γαμετῆς τε καὶ φίλης ὁμοίως ἐρῶν *V* || 9. περιπέπτωκε S : περιπέπτωκα || 16. ἀπειλη-μένω *V*, corr. Hueticus | μὲν] μὲ' (sic) pr. *V* || 19. δι-τοῖ Diltheius coll. Anthol. Pal. XII, 88, 91 : οἶ || 20. τῆ μῆ * : τῆ ἐμῆ || 22. εὐπορος πενιχρὰν ἀυθαίρε-τως γήμας ἵνα μὴ δὲν ἀλαζονικὸν ἐκ πλουσίας ὑπομείνῃ *V* | εὐβολίδης ἐγισιστράτω *V*, corr. M | μᾶλλον] ἄμαχον R. μᾶλλον similiter dictum est ut su-
pra in ἡ μᾶλλον p. 162, 12. V. etiam L. Dindorfium in Thes. vol. 5. p. 335, D || 23. παρασκευᾶσθαι *V*, corr. R || 26. ὑποστήσωμαι * : ὑποστήσομαι || 30. τοσοῦτον Κᾶνιος : τοῦτιον || 33. καὶ-ἀπέχεται] Ex Platonis Conv. p. 213, D || 40. ἐκ ποταμῶν] Immo ποταμηδὸν || 41. θοιμάτιον-σπαθᾶς] Aristoph. Nub. 54 || 44. δέ με P : με δέ | τὸν ἀγαπῶντα M : τῶν ἀγαπῶντα || 45. ἐστίν *V* || 47. ἐκπέμφασθαι M : ἐκπέμφασθε | σκεότερον pr. *V*.

Pag. 166, 1. ἐπὶ M : ἔπαν || 3. ἔστω M : ἔστιν || 4. ἄρκου pr. *V* | φασίν M : φησίν || 5. ἐταίρας εὐλογίᾳ πρὸς ὑποκνιζόμενον φίλον *V* | χελιδόνιον M : χελιδώνιον | φιλωνίδι *V* || 7. ἄσπον] ὡς ὕσον Struvius. Malim ἄσπον γὰρ || 9. ἀρεῖς Μέγαράδε M : ἀρεῖς με γὰρ ἄδε || 10. τοῦτο nisi prorsus delendum, fortasse ad proxima trahendum est, ita, τοῦτ' οὐκ ἔστι Φιλωνίδης ἀλλὰ Θεσεύς] ἔστιν *V* || 12. εἴθε inserui cum Struvio || 13. οὐκ-ἐμεινήμην] Ex Luciano D. Mer. 9 | φοι M : μοι || 15. τὴν adieci Struvius || 17. καρδία pr. *V* || 18. παρασκευάζοιο Struvius : παρασκευάζου || 19. εἰκότως glossæ speciem refert || 33. καὶ καθ' P : καθ' || 35. φιλίας ἀνάκλησις *V* | φιλοχαρτίη (sic) *V*, corr. P || 38. ἑμᾶς *V*, corr. M || 39. μάτην] ἀλλὰ μάτην R || 41. φίλιον Wyttienbachius coll. Plat. Alcib. I. p. 27, E : φίλιον ἔρωτα || 42. ἐπὶ] εἰς? | δομάτιον *V*, corr. M || 46. ἀπιστοῦσα R : προσκπιστοῦσα || 48. ὑπὸ A : ὑπὲρ || 49. τὸ M : τὸν | ἑώρακας * : ἑώρακας | μελισσάριον *V*. Feci ττ, ut in inscriptione est.

Pag. 167, 2. ἄσμενος P : ἀσμένως || 5. τοῦτο (sic) pr. *V* || 6. ἐρώντων M : ἐρώτων || 8. γαμετῆ καὶ χήρα γεγόνασι φίλαι καὶ ποθοῦσιν ἡ μὲν τῆς χήρας τὸν δοῦλον ἡ δὲ τῆς ἐτέρας τὸν ἄνδρα *V* | Χρυσίς M : χρυσοῖς (sic), ut factum sit χρυσοῖς ex χρυσοῖς |

μυρρίνη * : μυρίνη || 11. θεραπεύσειεν * : θεραπεύση | ἐδεσθῆν] Videtur excidisse τῆς Ἀφροδίτης || 14. ἦν οὕτω S : ἦν (sic) οὕτω *V*. οὕτω οὖν R, recte, nisi rectius etiam οὕτω propter hiatum | μυρίνη *V*. Feci ῥρ || 15. δὲ addidit A || 16. δόκει R : δόκει· δόκει οὖν | οἰ-καίας *V*, corr. M || 19. εὐκτετος *V*, quod debebat R, v. Mnemos. I. p. 331. Scripsi Εὐκτετος. Nunc puto probabilius scribi posse Εὐκτος || 20. παρ'] πρὸς B. Possis etiam ἄτε παρὰ φίλην || 22. ἐξαποστέλλω *V*, corr. M || 27. συγκοιμήσει S : συγκοιμήσει | καμοὶ * : καὶ μοι || 31. πόρνη πρὸς νέον ἄλλην αὐτῆς προκρίνοντα φί-λην *V* | Malim ἐμὲ τὴν ποθοῦσαν || 34. ποτε] πρότερον Alciphro I, 34 | ὀρόπη-εἰσεδεχόμεν] Ex Luciano D. Mer. 12 || 35. ἐλθόντα M : ἐελόντα | Malim εἰσεδεξά-μεν ex Luciano || 37. ἐγὼ-γίγνεσθε] Ex eodem dialogo | καόμενον * : καίομενον (sic) || 38. ὑπεράγκλωντα (sic) *V*, corr. M || 42. ἔταν * : ἔτε || 43. τὴν delet A. Vi-
detur μοῖραν deesse || 44. εἰ Wyttienbachius : ἡ || 45. ἡλιθάτων A. Nauckius in « Mélanges Gréco-Latines » a. 1867 p. 15 : ἡ λαϊκὰς τῶν || 46. ἐπομοσαμένη * : ἐπο-
μοσαμένη | Malim διαλύσειν.

Pag. 168, 1. ὑπελάμβανον Wyttienbachius : ἐπελάμ-
βανεν || 2. ἀεὶ R : δὴ || 5. ὑποτελέσαι *V*, corr. idem || 8. μῆδεν R : μῆδὲ | ἔτι * : αὐτὸς || 9. μοιχὸς ἐπιμόνος καὶ πρὸς σώφρονα *V* || 13. φωραθῆς S : φοραθῆς || 14. οὐ * : καὶ | ἀλλ' * : ἀλλ' εἰ τοιαῦτά μοι παραινέεις | οὐπωποτε Cobetus : οὐπω τε || 16. ἀπειρότατα * : ἀπειρό-
τερον || 18. δέη B : δέοι || 22. ἀνδρείαν * : ἀνδρίαν || 24. ἔφασκον M : φάσκων || 25. ἐπὶ ταύτῃ (sic) *V*. Scripsi ἐπὶ ταύτης. Nunc malim ἐπὶ ταύτην || 26. τὸ adieci | ἄσμε-
νος * : ἀσμένως || 27. τρίς *V*, corr. M || 30. ἐστίν *V* || 32. περὶ προαγωγῶν πρὸς ἔραστὴν μαγγανείαν πλασαμένην (πλασαμένου M) *V* || 36. κυνὶ-ἡμερω-
τάτω] Ex Platonis Soph. p. 231, A | κυνὶ M : κυνῶν | ἀγριώτατον * : ἀγριώτατος || 39. δεξάμενος-διεθερμάνθη] Ex Platonis Phædro p. 251, B | ἀπορροὴν P : ἀπορροὴν || 44. Deesse aliquid significavit M || 46. ἐπηγγεῖλατο S : ἐπιγγεῖλατο || 47. λόγοις * : μόνως | δαιμονίως] Ita *V* | καταδουλοῦσα pr. *V* || 48. πρότερον S : προ πρότερον

Pag. 169, 1. τὴν M : τῶν || 3. ἐνενεανιεύετο, corr. M || 4. M malebat ὑπόκρισιν πιστουμένη vel ὑπόκριτιν τοῦ ἀνθρώπου πιστουμένη, ac similiter R. Posui asteri-
scos || 6. καταπέπτωκε *V*, corr. M || 8. πειρασθεῖσα *V*. corr. Polyzois || 9. δρώμαια *V*, corr. M || 18. πενί-
μυρία] Ex Platonis Apol. p. 23, C || 19. περιπεφρονή-
κασι M : πεφρονήκασι | Post ὁ μὲν operarum socordia excidit οὖν et mox πάλιν post ἰκέτσε || 20. φλτροποῖον *V* || 21. ἔγγας *V*, corr. M | ἦγετο * : ἠγέτο || 24. φαι-
ναλισαντες *V*, corr. M || 25. πλασαμένης *V*, corr. M || 26. ὁ M : ἡ || 32. γυνὴ προπαρασκευάζουσα προ-
αγωγὸν αὐτῆ τὴν θεραπείαν ἰδαγενέσθαι *V* || 35. καὶ μαστῶν *V*, corr. M | ἐμοῦ μαχομένων Valckenar-
ius : ἐμου μένων *V* cum spatio septem literarum. νέων κωμαστῶν ὑπορχουμένων Jacobs. Lectt. Stob. p. 29 || 36. νυκτῶν Hemsterhusius : νύκτωρ || 39. ἴσα *V* | σειρήνος *V*, corr. P || 40. νέος-ὑπήνη] Ex Philostr. Imagg. II, 9 || 42. ἱποθαλῆς *V* | ἱκανός-γινώσκεισθαι] Ex Platonis Lys. p. 204, E || 49. δοκῆ * : δοκοῆ || 50. τὴν-ἀνθίστας] Ex Philostr. Imagg. II, 15 || 51. ἀνθίστας Piersonus : ἀνθήσασιν

Pag. 170, 1. Post στέρων operarum errore excidit στέρων || 5. συναντῶσιν *V* | μήτις * : ἡμήτις (sic) || 7. περὶ γυναικὸς αὐστηρῶς ἀποθουμένης (ἀπώθουμένης *M*) νέον διὰ τὴν μετὰ χρόνον τῶν ἔραστῶν ὑπεροψίαν *V* | Ὀκεάνειος * : Ὀκεάνιος || 8. ἀπειθοῦσι, *S* : ἀπειθοῦσι || 11. ὄρωσα] Malim ἔρων ὄρωσα || 18. ταχύτατα *V*, corr. *A* || 21. θαυμαστόν * : θαυμαστόν οὖν || 22. ἐπικλίνασα * : ὑποκλίνασα || 24. μάλα * : ἄμα | φησὶν *V* || 25. ἄλλως Lobeckius ad Ai. p. 370 : μάλλον | ἐθέλει * : ἐθέλεις || 26. ἀντάκουε Lobeckius : ἄκουε || 28. ζωγράφῳ *V*, corr. *M* || 29. μανθάνει * : μανθάνει καὶ θυμὸν | ὡς αὐτῶς *V* || 30. ἐκδιδάσκειται *V*, corr. *M* | Malim θηριοτροφοῦντες || 31. τοὺς νέους *V*, corr. *P* || 32. ἀτρώτους *V*, corr. *M* || 34. ἀξιοῦντες] Ita *V* || 38. ἀποπληρώσετε χρόνον *V*, corr. *P* || 39. πρότερον *S* : πρότερον || 40. ποιήσετε *V*, corr. *P* || 42. τριποθήτοις * : περιποθήτοις || 47. φυλαττομένας * : φυλαττομένας αὐτοῖς

Pag. 171, 1. δ συμβαλῶν (συμβάλλων *A*) τὴν ἑαυτοῦ φίλην πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας *V* | οὐ μὲν ΔΓ * : μὲν δὲ || 2. ἀψομαι * : ἀψαίμι || 4. κἀκείνων ab eadem manu supra lineam adiectum est | τῆς-κἀλλει] Hac glossam redolent || 6. ἀντικρίνω Dukerus : ἀντεκρίνω (sic) | εἰς * : εἰς σὲ | 7. πάση *V*, corr. nescio quis || 9. ἄδολος *V*, corr. *M* || 11. μέλαινα *V*, quod reponendum, v. Theocr. XX, 24 || 12. οὐδὲ * : οὔτε | στεφανοῦσθαι-αὐτῇ] Ex Philostr. Imagg. I, 6 || 17. ἐμή Dorvillius : ἐμέ || 20. τῷ ἰσῶ Cobetus, quod recipere debebam || 23. ζῶης-ζῶης idem : ζῶις-ζῶις || 24. φλέγομαι idem : φέρομαι || 26. σὺ μὲν αἰεὶ ταύτην *A* || 29. περῶ *V*, corr. *M* || 35. περὶ τῆς ἐν μεθ' ὁδῶ τὸν μοιχὸν ἀπολουούσης *V* | προσεμβατεύοντα *M* : προσέμματεύοντα (sic) || 39. ἐνετάραξε *V*, corr. Cobetus || 40. ἔρισμα *V*, corr. *P* || 41. φησὶν *V* || 42. εἶ] ἦν Schwidopius || 44. ἀνέωξε? | τοιχορύχον *V* || 46. συλλαγωγῆσαι *V* || 50. φυλάξω *M*.

ARISTOTELES.

Contuli Palatinum 134 (*H*) sæc. XV.

- Pag. 172, 1. Φιλίππῳ] ἀριστοτέλους φιλίππῳ χάρειν *R* || 2. οὐδ'] οὐ *R* | ὑπὸ * : ἀπὸ *Ra* || 3. τὰς ἀρχάς * : ταῖς ἀρχαῖς *Ra* || 6. ἐχυρὸν *R* : ἰσχυρὸν *a* || 7. Restitue οὐδ', quod in *Ra* est | τραχέα? | ταχέα? | τροπή *R* | συναλλοιοῖ *R* : συναλλοιεῖ *a* || 9. ἡμετέρας *R* || 10. τύχη *R* : φύσις *a* | μετασκευάζει * : μετασκευάζεται *Ra* | διεψεύσμεθα * : δὲψεύσμεθα *R*, διεψεύμεθα *a* || 11. αὐτὴν *R* : ἄλλον *a* | ὄνπερ * : ὅσπερ *Ra* || 12. ἕκαστα * : ἕκαστον *Ra* | συμβαίνειν *R* || 15. ῥήμασι * : ληρήμασι *Ra* || 16. στιβαρώτερον et ἀβουλείας *Ra*, quæ correxi || 22. ὑγίαια *R* : ὑγίαια *a* || 23. Ἀλεξάνδρῳ] ἀριστοτέλους ἀλεξάνδρῳ *R* | ἀπορρῶ *R* || 24. ἂν om. *R* | ἐπιβάλλω * : ἐπιβάλλω *Ra* | τὴν διάνοιαν * : τῇ διανοίᾳ *Ra* || 28. προτρέψω *R* || 30. κατατίθεσθαι * : κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν *a*, κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν ἀρετῆς *R* || 32. τῶν χρεῶν *R* || 33. τῇ μνήμῃ *R* || 34. ἀλόγως *R* : ἀλογίστως *a* | ἠνέχθης * : ἠχθης *Ra* || 35. πατρώϊος *Ra* | παιδία *R*

Pag. 173, 2. συμφέροντα * : ξυμφέροντα *Ra* || 3. Φι-

λίππῳ] ἀριστοτέλης (sic) φιλίππῳ *R* | ἰσόμοιρον * : ἰσόμοιρον *R*, ἰσότιμον *a* || 5. δόσις καὶ ἀμοιβή * : ἀμοιβή καὶ δόσις *Ra* || 8. ἀναξίως accessit ex *R* || 18. εὐεργετηθέντων *R* : εὐεργετημάτων *a* | ἀποδόσειν *R* | τὴν om. *R* || 24. τῷ αὐτῷ] ἀριστοτέλης φιλίππῳ *R* || 28. ἑκατέραν *R* || 31. τὰ ἀναγκαῖα *R* | ποτέρα *R* : πρότερον *a* || 36. ἀληθῶς * : ἀληθῆς *Ra* | ἐκκεῖται * : ἔγκεται *Ra* || 37. διαγωγῆ * : διαυγή *Ra* || 39. ἐκ adieci || 40. ταχύτητα *Ra* || 42. τῆρει * : ἡγοῦ *Ra* || 44. μὲν] δ' *R*.

Pag. 174, 1. Quam Boissonadius Aristophanis nomine insignitam ex Vaticano 483 edidit epistolam « ad Theophrastum » (v. *Notices et Extraits des Mss. de la Bibl. Roy.* vol. XI. 2. p. 51) ea diversa non est a quinta Aristotelis. Vidit hoc Rosius Aristot. Pseudepigr. p. 585. Extat etiam in Marciano 81 (fol. 149 b (*V*)), cuius lectiones apposui | Θεοφράστῳ] ἀριστοτέλης Θεοφράστῳ *R*, ἀριστοφάνης Θεοφράστῳ *V* | πολυχρόνου *V* : πολυχρόνου χάριτος *Ra* | λυσιτελεστέρη *V* : λυσιτελεστερον *Ra* || 3. καὶ ante τὴν μνήμην accessit ex *V* | γηράσκουσα καὶ περιπεποιημένη *V* : γηράσκει ὡς ἂν πεποιημένη *Ra* | ἔχθραν *V* : ἔργον *Ra* | ἀίδιον * : αὐδιμον *Ra*, ἀοιδιμον *V* || 5. παρασκευάζει *V* : παρασκευάζειν *Ra* | καὶ τῇ μὲν * : καὶ τὴν μὲν *V*, καὶ τοι *Ra* | λόγον δωρησάμενοι *V* : λόγῳ δωρησάμενοι *R*, δῶρῳ λογισάμενοι *a* || 6. ἠύρομεν * : εὐρομεν *Ra*, εὐραμεν *V* | τῇ δὲ *V* : πῃ *Ra* | τὰς accessit ex *V* || 7. ἀνίας Boissonadius : ἀνοίας *V*, διανοίας *Ra* | προθυμὸν (sic) *R* || 8. ἑταίρειαν *V* ἀδικεῖν *V* : εὐδοκεῖν *Ra* | οὐδὲ γὰρ *V* : καὶ *a*, καὶν *R* | ἔχει *RV* : ἔχειν *a* | τὴν accessit ex *V* | ἀκουσίως] οὐκ ἄλλως *R* || 10. πράξαντα *V* | μὲν accessit ex *V* || 11. μὴ *V* : μὴδὲν *Ra* | ἔστι addidi ex *V* || 12. διασώσασθαι *V* : διασώσασθαι ἦν *Ra* | τι καλὸν *V* : τις μέμψιν καλῆς *Ra* || 13. τοῦτο addidi ex *V* | εὐσταθοῦς-ἔστιν *V* : εὐσταθοῦσης κρίσεως ἰδίῳ ἔστι. τὰ δ' ἄλλα ἔρρωσο *Ra*. τὰ δ' ἄλλα ἔρρωσο restituendum. Ita τὰ δ' ἄλλα εὐ πράττε ep. 1. τὰ δ' ἄλλα πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτελεῖ δὲ τὰ δόξαντα ep. 2. τὰ δ' ἄλλα καθὼς ἂν δοκιμάζης πράττε μὴ παρορῶν τὰς λυσιτελεῖς ψήφους ep. 3 || 14. βασιλεῖ addidi ex Gellio XX, 5, 12 | ἀπροκτικῶν Gellius : ἀπροκαματικῶν *Ra* | 16. καὶ ante ἐκδοδομένους adieci ex *R* et Gellio. Ceterum cum hac epistola coniungenda Alexandri Magni ep. 1.

ARTAXERXES.

Pag. 175, 1. Ex Iosepho Antiqu. Iud. XI, 6, 6 et 12.

BRUTUS.

Bruti epistolas ad codices Palatinum 398 (*A*) 356 (*B*) Vaticanum (*C*) Parisinos duos, unum bibliothecæ olim regie vel imperialis suppl. 352 (*D*), alterum bibl. Mazarin. 611 *A* (*E*), recensos Westermannus edidit anno 1856. A cuius recensione (*w*) ubi librorum auctoritate recessi, accurate indicavi, itemque si qua ab

hominibus doctis correcta citra librorum fidem in orationem recepta sunt. Primus ego usus sum Monacensi 490 Laurentiano plut. XXXII 32 Marciano 521 (N) Vaticano 622 (V). Huius variam lectionem proposui integram.

Pag. 177, 1. Mithridatis epistolam om. V.

Pag. 178, 11. Habet Plutarch. vit. Brut. c. 2 | δολαβδέλλα V | Lege δεδωκέναι γρήματα cum Vw || 12. ἀδικεῖν Plutarchus : ἀδικεῖν με Vw || 13. ἀποδεξέτε V || 14. δολαβδέλλα V | ἔτι om. V || 15. ἤτησας A : ἤτηκας Vw || 19. παρέγειν V || 20. τῶ] τὸ V || 21. ὄσονπερ V || 22. In V inter καὶ et εἰκὸς litura est trium litterarum || 23. ἀφῆρησθε V || 26. βράδιος V || 31. ἐστὶν

ἔργον V || 34. φαίνεσθαι V || 39. βούλεσθε V ab eadem.

Pag. 179, 2. ὑποσχέσεως πλείονα om. V || 3. μικροτέρων V || 4. ἐπορίσαμεν] ἐσπουδάσαμεν V || 6. δολαβδέλλας V | μὲν om. V || 10. ἐς V | καμείν V || 11. πρὸς α : ὡς Vw || 12. κολακείαν V || 13. ἀποκλίνομεν V || 17. ἀπεκρίμισαν] ἀπέδωσαν V || 18. ἀπὸ V | στρατεῖαν V || 21. δὲ] δὲ καὶ V | Lege τάλλα cum N || 23. δολαβδέλλα V | τὰ om. V || 25. τάχιον] « Immo τὸ πρὶν sive τὸ παλαιὸν vel πάλαι sive τὸν ἄλλον χρόνον. » Westerm. Nimirum τάχιον abici non potest propter βραδέως. Itaque malim καὶ πάλαι τάχιον | φρονούμεν V | δ] ὡς V || 27. πλείον Vα : πλείω w. Malim πλείν || 28. δολαβδέλλα V | τάλαντα V || 31. ὑπεραίρει α : ὑπερέχει Vw || 32. ἡμᾶς V || 33. αὐτῶν om. V || 34. ἡμῖν om. V || 35. ἐλευθέρους δὲ καὶ αὐτονόμους αὐτοὺς εἶναι ἀφῆντες εἰς ἐπισκευήν V || 37. παρ'] ὑπ' V || 38. ἐαυτῶν α : αὐτῶν Vw.

Pag. 180, 2. ξανθίους V || 4. ἐξηγήθησιν V | δεκασθέντας V || 10. τῶ] τὸ V || 11. κώοις] ῥοδοῖς V || 12. ἰσχύος * : ἰσχύος μᾶλλον | βιαιότερον pr. V || 13. δ' V | ἐπήκοος pr. V || 14. ἐκ α : om. Vw | ὠφελιμὴν Vα : προσλομένη w || 15. ἐκοῦσα γὰρ εἴλετο A : ἐκόντες γὰρ εἴλαντο V, ἐκόντες γὰρ εἴλοντο w | ἔμελλε μὴ βουλομένη A : ἔμελλον ἀκόντες Vw, atque ita BCD, unde nunc malim ἔμελλεν ἀκούσα || 16. ἐλέσθε A : αἰρεῖσθε Vw || 17. γενέσθαι α : λέγεσθαι Vw || 18. οὔτε V : οὔθ' w || 20. ἔλπις μὲν γὰρ V | ἀξιόπιστα α : ἀξιόπιστον Vw || 21. ἠλλοτριωμένοις] ἄλλοτριόις V | εὐκαταφρόνητα α : εὐκαταφρόνητον Vw || 22. ἄνωθεν] ἂν ὦδε V | προχωροῦντες V || 23. εἴ γε α : εἰ Vw | δόξομεν * : δόξαιμεν || 24. ἀπόδειγμα in w typhotetarum sphalma est || 25. ἐφ'] πρὸς V | προσδέου α : προσδέχου Vw || 26. οὔτε Vα : οὔτε γεωργοῖς w || 32. φύσει ταῦτα Vα : ταῦτα φύσει w || 35. δυοῖν * : δυεῖν | ἀφράκτων pr. V || 36. παρὰ V : παρ' w | ἐρμολόχου V | τοῦ Σαμίου ἐμπόρου om. V | Σαμίου α : Σαμιακοῦ w || 37. τῶ α : om. Vw.

Pag. 181, 2. ποι om. V | τῆς γῆς ὑμῶν * : τῆς ὑμῶν γῆς A, τῆς ὑμῶν Vw || 3. ἀδικίαν καὶ ἀνανδρίαν W : ἀδικίας καὶ ἀνανδρίας || 5. σὺ V || 6. προσήγγελλεν V | εἰσπεύσας pr. V || 7. οὔτω] οὐ pr. V || 8. σύγγνωθι Vα : σύγγνωθι καὶ w || 9. ἦς acc. ex α | καὶ τῆ-ὑποτίμησιν * : ὑποτίμησιν καὶ τῆ ἀρχῆ w || 10. δέδωκας α : δεδωκώς Vw

| ἀδικίας] ἀληθείας pr. V | τὰ V | αταδέχσθαι V ab eadem || 15. τῶν om. V || 17. πρεσβεύομενοι * : πρε-

σβεύοντες || 21. ὑπολείπες V || 22. Post τοὺς W • lacunæ signum • posuit | δ μὴ α : μὴ δ Vw | σπουδάζοντες α : σπουδάσαντας Vw || 23. ὑμῖν ἐστὶ A : ἐστὶν ὑμῖν Vw | μηχανικὰ ἔργα A : ἔργα μηχανικὰ Vw || 24. Καῦνον W : καύνου α, κανου (sic) V, κάννου CD || 26. ταύτην τὴν ἐπιστολὴν V || 27. ἵνα α : ὅπως Vw || 28. ἀναγκασθῶμεν-ὑμῶν * : ἀναγκασθῶμεν-ἡμῶν α, ἂν ὕστερ-ρήσῃτε δεήσῃ (δεήσει V) καθ' ὑμῶν γρήσασθαι Vw || 29. ἀπόκρasis V | ἔαδῶς] • Exspectes ταχέως sive μὴ βραδέως n. Westerm. || 30. φθάσαι τοῖς ἔργοις α : τοῖς ἔργοις φθάσαι Vw || 31. παρ'] ὑπὲρ V || 34. ἐπ'-ἀρχήσῃ] ἐπ'ἂν ἀλοῦσα φανῆναι διὰ παλαιότητα V || 35. Λυκίοις] λυκίοις κοινῆ V | αἱ μηχαναὶ] Ita sec. V. Prima quid habuerit, non apparet | πόλεμον] πόλεμον μὲν V || 37. κάσιος V || 38. ἐφθάνει V.

Pag. 182, 1. νικᾶν] ταχὺ pr. V | συμβαίνει W : συμβαίνοι || 2. μὴ] δὲ superscriptum a secunda m. || 3. ἂν post κελύσεις ponit V | κελύσεις V | μᾶλλον γρόνων V || 4. τυγγάνη pr. V | κάσιος V || 5. Λυκίοις] λυκίοις κοινῆ V || 6. τῆς Plutarchus vit. Brut. c. 2 : τῆς Ἰδίας] ἀνοίας V (vide v. 11) : ἀπονοίας w || 7. τὰ om. V || 8. καὶ om. pr. V || 9. παρ' ἐτέρων pr. V || 10. Λύκιοι] λυκίοι κοινῆ V || 11. τῆς addidi | τῶ μὲν] τὸ μὴ V || 12. ἔμα] ἀλλὰ V || 13. δ] ἔμα δ V | ἡμελλεν V || 14. δ' V || 15. κεκωλυμένων V || 16. ἐλέσθαι] αἰρεῖσθαι V || 18. πείσονται Ξανθίων α : Ξανθίων πείσονται Vw || 19. κωρικίους V || 20. ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς α : αὐτοὺς ὑποδεξάμενοι Vw || 21. ἵνα * : ἵνα τοῦτο | αὐτοῖς W : αὐτοῖ || 22. αἰσθάνονται V || 24. ὑποδέξασθαι α : ὑποδέξεσθαι V, ὑποδέξεσθαι ἂν w. ἂν adiccerat W de suo || 25. μέλλομεν Vα : ἐμέλλομεν w prater codices || 26. κάσεινα pr. V | παραλειπόντες sec. V || 27. ὀνήσοντας V || 28. Μυρεῦσι-Φασηλίταις (vide v. 19) * : Φασηλίταις καὶ Μυρεῦσι καὶ Κωρυκίοις w || 32. Χαρῆς pr. V || 35. εἰς om. V || 36. τί α : εἰς τί Vw || 37. γὰρ πλέον V, atque id ipsum W postulaverat. Reliqui libri et α γὰρ πλέον ὄραλος. τί πλέον cum genetivo iunxit Aelianus ep. 6. p. 48, 22.

δεῖ

Pag. 183, 2. παρηγυρεῖσθαι V | γρῆ V ab eadem || 3. καταγγέλλοι V : καταγγέλλει w || 5. εἶναι acc. ex α | διὰ W : εἰς | ἐλλίπη V || 6. γοῦν V | ἀχραιφνῆς * : τὸ ἀχραιφνῆς A, τοῦτο ἀχραιφνῆς-reliqui prater E, qui habet τοῦτο ἀχραιφνῆς || 8. τὸ πλέον om. V | τὰ α : τὰ Vw | προθύμως * : ἀπὸ τῶν προθύμως V, ἀπόντων w | εἰς ὁ α : οἷς Vw || 9. ὑπακούειν α : πειθομένων Vw | ἐνδείκνυται V : ἐπιδείκνυται w || 10. ὑπὲρ] περὶ V || 12. πάσας V || 13. βεβαιότητος * : ἀεὶ βεβαιότητος Vw, τῆς ἐκεῖ βεβαιότητος B, τῆς βεβαιότητος ἀεὶ α || 16. μὴ τὸ V || 17. δὲ V || 18. τὴν παλαιὰν α : τὴν πάλαι sec. Vα, πάλιν pr. V || 19. καὶ τὰ πρότερα α : κάσεινα Vw || 20. τότε-πεπλάσθαι] μάτην κεκτῆσθαι V || 21. πάντως] μάτην pr. V || 23. ἀποφαίνου V || 25. δὲ om. V || 26. ἀποκρί-νισθαι V || 27. μέχρι ABE : ἄχρι w, om. V || 29. ἂν om. V | αὐτοὶ α : αὐτοὶ μάλιστα BCDVw | κομιδῆς α : παρακομιδῆς Vw || 30. ἔλθοι ἡμῖν V. Post hæc verba in codicibus est ὡς ἂν εἰ καὶ παράπαν φθαρείη, quod delevi ut a glossatore verbis ἦ καὶ ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γέ-νοίτο adscriptum ac deinde a librario aliquo alieno loco in orationem invecum. Iam utraque epistola, et

Bruti et Cyzicenorū, vocabulis constat tricenis novenis. Haud aliter epistolae tricesima tertia et quarta vocabula octona monstrant. Videtur autem personatus Brutus id egisse, ut nonnulla harum epistolarum paria simillima sibi redderet ambitu verborum, plurima versuum numero || 30. καὶ om. *V* || 33. κατὰ θάλατταν *a* : ναυσὶ *Vw* || 34. τάναντιώτατα *V* : τὰ ἐναντιώτατα *w* | τάχος *a* : ταχυτήτα *Vw* || 35. λελειψόμεθα *a* : λειψόμεθα pr. *Vw*.

Pag. 184, 1. τὰ ἐκ τῆς τύχης συμβησόμενα *a* : τὸ ἐκ τῆς τύχης συμβησόμενον *V*, τὸ ἐκ τύχης συμβησόμενον *w* || 3. μοι post ἐκομισθῆ add. *V* | καιρὸν] καιρὸν ἐκομισθῆ *V* || 4. τῆς οὖν λειτουργίας *a* : τῆς λειτουργίας οὖν ἡμῖν *Vw* | ἡμῖν addidi ex *a* || 5. Προκόννησον] προκοννησίαν νῆσον *V* || 7. ἐσπουδάσαμεν *CD* : ἐσπεύσαμεν *w*, ἐσπευσαν *V* || 9. ἀξιούμενοι *a* : εἰ ἀξιούμεθά σοι *Vw* || 10. προκοννησίαν *V* || 11. συνέτυχόν μοι *a* : ἐμοὶ συνέτυχον *Vw* || 14. ἦν acc. ex *a* | κατεπειγούσης *V* : οὕτως ἐπειγούσης *w* || 15. πρότερον *a* : πρόσθεν *Vw* | κἄν acc. ex *a* | νῦν om. *V* || 16. πλεῖον *V* | λειτουργίαν *a* : ὑπουργίαν *Vw* || 17. ἐπεὶ *Va* : ἐπειδὴ *w* | τὰ *a* : τὴν *Vw* | προσλαβεῖν *V* | ἐλπιδι *a* : ἐλπιδῶ *Vw* || 18. αἰτιάσθαι *V* || 19. ἀκούων *V* ponit post ἦδομαι | ὑμᾶς acc. ex *a* | χακοῦς ὄντας ἰσχύειν *V* || 22. τοῦ om. *V* || 23. γε *V* | ἡμᾶς post προδιδόντας ponit *V* || 24. προδόντας *a* : προδιδόντας *Vw* || 29. ἔχθρας om. *V* | γὰρ *V* : γὰρ *w*. πᾶν τούναντιον ep. 42 || 30. τὸ πολυωρεῖν *a* : ὡς τὸ πολυωρεῖν *w*, ὡς τὸ πολυωρεῖν *V* || 31. διακονήσαντας *a* : διακονήσαντας οὕτω δὲ *V* et ceteri libri. Westermannus de suo οὕτω δὲ dedit || 32. πρὸς ἐφήδεσθαι *W* : προσεφήδεσθαι | τῇ ἀδυναμίᾳ *W* : τῆς ἀδυναμίας || 33. ἡμῶν *W* : ἡμῖν | ἐλλείπειν] δεῖν *V* || 35. θέλεις *V* || 36. σου acc. ex *a* || 38. νῦν δὲ *a* : νυνὶ δὲ καὶ *w*. νυνὶ-εὐχόμενοι om. *V*.

Pag. 185, 2. ἡγεμόνας] ὑπηκόους pr. *V* | τὸν] τότε *V* || 3. ὅτε om. *V* | ὑπουργεῖ *V* || 4. ὑπουργοῦν * : ὑπουργεῖν *w*, ὑπουργῆσαν *V* || 5. ἐκπλήσαι *V* | ὅσα] ὅσα ἂν *V* | πρὸς *a* : εἰς *w* pr. *V*, πρὸς sec. *V* || 6. φανείσθε *a* : φανείητε *Vw* || 9. δὲ-ἀρκεῖν *a* : δ' ἔστι τὸ ἔσθ' ὅτε μὴ ἔξ ἀνάγκης ἀρκεῖν *Vw* || 10. τε *BCD* : δ' *w* || 11. κελυβόντων *V* || 12. ἐλλείπεις *V* | καὶ πάλαι *a* : τὰ ἄλλα *Vw* || 13. ἐλειτουργοῦμεν *a* : ἐλειτουργήσαμεν *Vw* | νῦν om. *V* || 14. πᾶν *a* : πως *Vw* | ἐδόκει? δοκεῖς *V* || 15. μὲν om. *V* || 16. αἰ ὑπουργία] τὰ ἐπιτάγματα pr. *V* | διεκλήθησεται pr. *V* || 18. λείπον pr. *V* || 20. τοὺς om. *V* | τοῦ πολέμου om. pr. *V* || 22. ἴση χρῆσθαι] ἰσχυρίζεσθαι *W* de suo || 24. καὶ τοῖς ἄλλοις *a* : τοῖς ἄλλοις δὲ *w*, καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ *V* | ἀποκρητύτομεν *a* : προκηρύττομεν *Vw* || 27. Ξανθίους * : Ξανθίους μὲν || 29. ἴση *Va* : ἴσον ἢ *w* | τοὺς-ἐλπίς *a* sec. *V* : τοῦ πολέμου τὰς ἐλπίδας *w* pr. *V* || 31. πρὸς] ὡς pr. *V* || 32. παρασκευαστικὴν *V* : παρασκευαστὴν *w* | ἐννοίας pr. *V* | ἀπειλή-ἐχθραν *a* : ὅτι ἀπειλὴ μὲν ἐχθρὰ (ἐχθρὰν *V*) *Vw* || 33. πρὸς acc. ex *a* et sec. *V* || 34. διαφόρους *a* : πρόσωθεν *Vw* || 37. ἀφικέσθαι om. *V* | ἀμεινον *a* : μᾶλλον ἀμεινίζω *Vw* || 39. βραδυτῆς *V* : βραδύτης *w* || 40. γινόμενον pr. *V* : γενομένον sec. *V*, γεγεννημένον *w*.

Pag. 186, 1. νικήσαντι τὸν πόλεμον *ABV* : τὸν πόλεμον νικήσαντι *w* || 5. γὰρ om. *V* | κινηθῆναι τοῦ κἄν ὑστερησῆναι πρὸς τὰ λοιπὰ ὁμοιον *V* || 6. χρημάτων] χρημάτων μὲν *V* || 8. μηδὲ *V* | ἔχειν γενναίως ἀγωνιούμε-

νοὺς *a* : γενναίως ἀγωνιούμενους (ἀγωνιζόμενους pr. *V*) ἔχειν φῆσαι *Vw* || 9. ἴστε acc. ex *a* et mox τῆς || 10. ἐλεγχόμενοι *a* : ἐλέγχει *Vw* | δὲ] δὲ & *V* || 11. ὅσα] ὅσα οἱ *V* || 14. πολλῶν pr. *V* || 15. εὐποροῦν διὰ] εὐπόροις ἔνδειτα pr. *V* || 17. ἀρκοῦμεν *V* || 18. μέχρι om. *V* | καὶ εἰ *V* | μηδὲ *a* : μὴ *Vw* || 19. τῶν πέλας] ἐτέοις *V* || 25. οἱ acc. ex *a* || 27. χρῆσθαι *V* || 28. αὐτα acc. ex *a*. Rectius omittitur cum *V* et *BCD* || 29. χρῆσα-

σθαι * : χρῆσθαι *w* || 31. τραλιανοῖς *V* | μὲν] μὲν οὖν *V*. Puncta fecit manus altera | δολοδέλλαν (sic) *V* || 32. ἀνεχόμενοι ante δολοδέλλαν ponit *w* || 34. ὄντων οἰκείων *a* : οἰκείων ὄντων *Vw* || 35. οὖν om. pr. *V* || 36. ὅπως μὴ ἀρ' pr. *V* | ἡμῶν] ἡμῶν τι *V* || 37. φάσκητε *V* | ὧν delevit *W* | αὐτοὶ] αὐτὴν *w* praeter codices.

Pag. 187, 1. καὶ *a* : εἰ καὶ *w*, τῷ καὶ *V* | δολαδέλλαν *V* | στρατοπεδεύειν *V* || 2. μετ' ἐκείνον] κοινὸν pr. *V* || 3. εἰς pr. *V* || 4. ἦδη] ἦδη ἂν *V* || 5. διγγέλακαμεν pr. *V* || 7. ἔργω] ἔργω τὸ *V* | δολοδέλλαν *V* || 8. στρατοπεδεύειν * : ἐνστρατοπεδεύσαι *Vw*, στρατοπεδεύεσθαι *a* || 9. τραλιανοῖς *V* | καὶ om. pr. *V* | δολαδέλλαν (sic) *V* || 10. στρατοπεδεύοντα περιορῶντες *a* : στρατοπεδεύειν ἔδωντες *Vw* || 11. μὲν] γὰρ pr. *V* | 12. εἰ *Va* : εἰ καὶ *w* || 13. ἀντιποιησάμενοι * : ἀντιποιησόμενοι *Vw*, ἀντιποιούμενοι *CD* || 14. ὡς] sec. *V* suprascripsit ὅσα | στρατοπεδεύειν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐδίδοτε *V* || 15. τοῦ πολέμου sec. *V* || 17. τραλιανὸν *V* | δολαδέλλα *V* || 18. οὕτε ἐν] οὐ τῇ *V* || 20. τὸ pr. *V* || 23. ἐξεγέροιστε *V* | ἀκουσῶν * : ἀκουσῶν || 24. ἐχθροῦς φανῆναι βρωμαίοις *V* || 25. τραλιανοῖς *V* | ἠγέλθη *V* | ὑμέτερον πολίτην *a* : πολίτην ὑμέτερον *Vw* || 26. δολαδέλλα *V* || 27. στρατοπεδεύειν sec. *V* || 28. καὶ ante νῦν om. pr. *V* || 29. δέξασθαι *V* || 30. δολαδέλλαν *V* | τούτων ἔτι πλείω *V* || 31. Operarum error. L. προαχθεῖητε || 32. οὐδὲ μὴν οὐδὲ * : οὐδὲ μὴν οὕτε *a*, οὐδὲ μὴν ὅτι *Aw*, οὐδὲ *BCD* | Post ξενία plene interpungendum. μὴν ὅτι in *V* erasum a manu secunda || 36. ἀμαρτεῖν *a* : ποιεῖν *Vw* || 37. Post Μηνόδωρον cum *BIw* adde μὲν || 38. λυσιτελοῦς *a* : λυσιτελοῦντος *Vw* | ἔνεκεν *V* | Scr. γέ] τι om. *V* || 39. δολαδέλλαν *V* || 40. τε γῆς *a* : χώρας τ' *w*. Nunc malim cum *BV* τε χώρας | δὲ *aV* : δὲ καὶ *w*, quod restitue || 41. ταῦτα *V* || 42. προαχθῆναι *V* | ἀλλὰ *V* || 43. τούτων * : ταύτην *a*, ταῦτα εἰπεῖν καὶ *Vw* | δοῦναι *a* : ἐνδοῦναι *Vw*, quod et ipsum probum est | ἐθελοντας *a* : θέλοντας *w*, om. *V*.

Pag. 188, 1. τραλιανὸν *V* | δολαδέλλαν *V* || 2. προσηγάγετο *V* | στρατοπεδεύοντα-ἐπειθεν *a* : στρατοπεδεύσαντα (στρατοπεδεύσαντος pr. *V*) — ἐπεισεν (ἐπειθεν sec. *V*) *Vw* || 4. ἠιδούμεθα *V*. Idem post hanc vocem addit μὴ | αὐτῷ sec. *V* || 5. τοιαύτης εὐβουλίας ἀφορμὴν *a* : τοιαύτην ἀφορμὴν συμβουλίας *Vw* | παρησχῆσαι *V* || 6. ἂν intercidisse vidit *W*. Insuper post γὰρ | ὁμολογήσαμεν pr. *V* ὁμολογήσωμεν sec. *V* || 7. ἡμεῖς om. *V* | ἡμῶν] • Immo ἡμῖν. » Westerm. | δολαδέλλα *V* || 9. Post γοῦν pr. *V* addit τωι, quod delevit altera | περιγένοιτ' ἂν *V* : περιεγένετο *w* || 11. μέντοι] τοι pr. *V* || 12. δολοδέλλα *V* || 14. οὐδὲ *Va* : οὐδὲν *w* | ἀδικεῖσθαι *V* | συνίστασθαι εἰς * : συνίστασθαι *AE*, συγκατασθαι *V*, συγκατακτᾶσθαι *w* || 17. ἀμύνεσθαι *a* ἀμύνειν τινὰς

*V*ω | δεῖν erasum in *V* a manu altera, quæ superscripsit δεῖν μὴ || 19. μέμψη *a* : μέμψη *V* ω || 20. εἰ

V | ἔχθραν *a* : ἔχθρως *V*ω | αἰτίας *V* ab eadem || 22. ἀπ

δολαβδέλλας (sic) *V* | ἔθετο *V* ab eadem || 26. γε *a* : τι ω, om. pr. *V* | φατέν pr. *V* || 27. γὰρ] γὰρ ἂν *V* | δικαίως *V* || 28. τοῖς] εἶεν οἱ *V* | φίλοι *V* | ἤ-μηδὲν] μέχρι τοῦ μηδένα *V* || 29. αὐτοὺς παθεῖν *a* : τοὺς τι παθεῖν *V*, παθεῖν αὐτοὺς ω | Post λυσιτελήσαι *V* addit αὐτοῖς || 31. τραλιανοὶ *V* | δολαβδέλλαν (sic) || 34. ταφῆς pr. *V* || 38. ἀλυσιτελῆ εἶναι * : ἀλυσιτελήσαι || 39. ἐὰν *a* : ἂν *V*ω || 40. εἰσπράττομεν *a* : ἐπιτάττομεν *V*ω || 41. ἡμεῖς *a* : ὑμῖν ω. ἔργα ὑμῖν *V* || 42. φορῶν *V* | μεμνησθαι om. *V* || 43. ἀναλοῦνται *V*.

Pag. 189, 2. πλεῖον] Immo πλεον cum *V*ω | τοῦ πλεόμενου χρώμενος *a* : χρῆσόμενος *V*ω || 3. ὑμῶν] ὑμῖν *V*, recte || 4. δὲ om. *V* || 5. ὅσον pr. *V* || 6. τοσοῦτον pr. *V* || 7. αὐτὰ αὐτοὺς ἀναλίσκων κοπιᾶς *V* || 10. χρᾶσθαι *V* || 11. ἐστὶ βῆδιον om. *V* | καὶ om. *V* | πολλῶν] πολ-

λῶν χρῆ *V* || 12. Post ἡμᾶς sec. *V* addit δύνασθαι || 13. ἐκυτῶν φροντίζοντας *a* : φροντίζοντας ἑαυτῶν *V*ω || 15. Ἀκύλαν] « Exspectes Ἀκύλιον. » *Westerm.* || 16. στρογγύλους pr. *V* || 18. παρεσχῆσθαι *V* || 19. ταῦτα om. *V* | ἂν addidi ex *a*. Indidem scripsi ἀνακομισθῆ pro ἀνακομισθῆναι | πρὸς] εἰς *V* || 21. τῶν] τῶν μὲν *V* || 22. τὴν-παρακομιδὴν *V* || 23. θάλατταν *V* || 24. δολαβδέλλα (sic) *V* || 25. Βιθυνοὶ] Βιθυνοὶ κοινῆ *V* | δολαβδέλλας (sic) *V* | τοῦτ' *V* || 26. ἐκέλευ inserui ex *a* || 27. ναῦς ὡς οὐ *V* | πλεον *BCDF* : πλείονας ω || 28. παρασκεῖν *a* : παρασχεῖν ἐκέλευ *V*ω || 29. καὶ addidi ex *a* || 30. ἐνεγκεῖν *V* || 31. δὲ οὐδὲ] μὲν γὰρ οὐδὲ *V* | δολαβδέλλας (sic) *V* || 32. παρασχεῖν addidi ex *a* || 33. ἐπήγγειλε *a* : ἐπέστειλε ω, ἐπέστελλεν *V* | σοὶ *W* : σέ || 34. κάκεῖνω *W* : κάκεῖνον || 35. Post Βιθυνοῖς *V* addit κοινῆ] τινὰ ἐν *V* | ῥαθυμίαν ἐγκεῖσθαι *a*. Inverso ordine *V*ω || 36. εἰς *a* : ἐπὶ *V*ω | ἐκεῖνον *a* : ἐκεῖνον μὲν *V*ω, quod revocandum || 37. ἀνεξικακίας] ἐπὶ τὰ πλοῦτα *V* punctis superscriptis | ἐπιστολαῖς *V* || 38. παρ' *BCDF* : καθ' ω || 40. διὰ *W* : δίχα || 42. ἀκοντας-ἐκόντας *a* : ἐκόντας μόνον ἀλλὰ καὶ ἀκοντας ω partim citra codices, quorum *BCDF* exhibent ἐκόντας ἡμῖν ἀλλὰ καὶ (hoc addit *B*) ἀκοντας || 43. εἰς τὰ] πλεῖστα *V* | ὁμοίως scripti. *W* de suo ἐμοί.

Pag. 190, 1. συναγωνίζεσθαι *a* : συναγωνιεῖσθαι *V*ω | ἐκ *a* : ῥᾶδιον γὰρ ἐκ *V*ω || 2. ῥᾶδιον acc. ex *a* | τεκμήρασθαι *V* || 3. τῆς om. *V* || 5. ἀμελοῦντες *V* | ἀληθῶς acc. ex *a* | ἐγνώσκομεν *V* || 6. περὶ αὐτῆς σοὶ *a* : σοὶ περὶ αὐτῆς *V*ω || 8. δ' *V* || 9. διαπειλεῖς λύσιν *V* || 14. κερδαίνουσιν *V* *a* : κερδανούσιν ω | ἂν addidi || 17. ἀπεστείλαμεν *V* | ἐργάταις *V* | σιτηρεσίω om. *V* || 22. μὴ acc. ex *V*ω || 23. καὶ οἱ] καιρὸν *W* in oratione de suo || 25. φιλανθρωπίας *V* || 27. ἀγωνισόμεθα *V* || 29. ἂν om. *V* || 31. Post θαλάσση *V* addit πάντα || 34. ὑστερίσατε *V* || 37. ἐνοχλήσαι * : ἐνοχλήσειν || 38. εἰς δὲ νευτικὴν παρασκευὴν ἐξηνάλωσε *L*.

Pag. 191, 3. τὴν om. *L* || 6. Habet Plutarchus vit. Brut. c. 2 | θαλλίους *L* | καὶ post δλίγωροι add. *L* || 8. τάλλιοι *L*.

CALANUS.

Ex Philonis libro, quo omnem probum liberum esse docet, t. II. p. 460 ed. Mang.

CHILON.

Ex Dion. L. I, 73.

CHION.

M = Mazarineus 611

o = Orelliana.

Mazarineum contulit Westermannus.

Pag. 194, 1. Χίων Μάτριδι χαίρειν] MATPIΔI *a* | Λύσις * : Λύσις *oa* || 6. ἐπὶ om. *a* | ταύταις * : ταῦταις ἐπ' || 11. λυπούμενοι *M* : λυπουμένους *oa* || 12. προδείνανε *M* : προσθεῖναι *oa* || 16. προσῆκεν *M* | ἔρρωσο add. *M* || 17. Χίων Μάτριδι χαίρειν] τῷ αὐτῷ *a* hic et infra || 20. τὴν addidi | 22. καὶ *Ma* : ἦ *o* || 25. ἴνα-αὐτῶν om. *a*.

Pag. 195, 6. ἀνδρείας * : ἀνδρίας || 12. θαυμαστότερον * : θαυμασιώτερον || 15. ἠύρημένοι * : εὐρημένοι || 17. τῶν om. *M* || 19. τε om. *M* | σαλπικτιῆς cod. August. recte | ἐσήμηνεν *M* : ἐσήμαινεν *oa* || 21. καὶ acc. ex *M* || 27. διεξιόντα *M* : διεξιόντα μὲν *oa* || 31. ζάλης *a* (Homer. Od. o, 341) || 33. βουλευομένους om. *M* | ὑμῖν * :

ἡμῖν || 34. ἀπιθεῖν *a* || 36. αὐτοῖς *M*, αὐτοῦ *a* || 39. ἔκα στον *M* : ἕκαστος *oa* || 42. ἐδύνατο *M* : ἡδύνατο *oa* || 44. Βυζαντίοις acc. ex *M* || 47. σωκράτην *M* || 49. Δρ *M* :

Δία *oa* | διαλέγετο *M*.

Pag 196, 1. νῦν Cobetus : μενοῦν Medicei 12 et 46, με εἶναι *oa*. De *M* non liquet || 2. πλεῦσεσθαι * : πλευσεῖσθαι || 5. πυθόμενον *a* || 6. καὶ πάνυ om. *M* || 9. ἐκ addidi || 10. σφοδρὰ λύειν *M* : σφοδρὴν διαλύειν *oa* || 14. δὲ *a* || 16. ταῦτα πάντα *M* : inverso ordine *oa* || 18. ἀνδρείαν *M* : ἀνδρίαν *oa* || 23. καὶ ante στρατεύματα acc. ex *M* || 29. πολέμους * : πολεμίους || 31. οὐχ *M* : οὐδὲν *oa* || 32. οὐχ ἱκανὰ * : οὐ τοῦ ἱκανοῦ || 33. ἱκανοῦ * : πάνυ πολλοῦ *M*, πάνυ *a*, πολλοῦ *o* errore, ut videtur | γίνωσκε *M* : γίγνωσκε *oa* | τῷ *M* et codd. Boissonadii ad Choric. p. 341 : τὸ *oa* | πλεῖον (sic) *M* || 35. Σῆμον * : σεῖμον *M*, Σῆμον *oa* || 37. ἡμῖν om. *a* | σὺν *M* : ἐν *oa* || 41. ἐγχεύαζον * : ἐχλεύασαν | προβεβλήσθαι *a* || 44. οὐδὲ *a* || 45. ἀληθὲς *M* : ἀληθὲς αὐτοῖς *oa* | δὲ καὶ *M* : δὲ *oa* || 47. Σηλυμβρίαν *M* : Σωλληβρίαν *oa*.

Pag. 197, 2. ἀπιδόντες *M* || 15. Βασιτύλος etiam codd. Boissonadii ad Choric. p. 333. Βατυλος *a* || 17. ἔκαστος μάχαιραν * : ἕκαστω μάχαιρα || 31. δ' *M* : οὖν *oa* || 33. παρὰ * : περὶ || 40. γὰρ acc. ex *M* || 41. Erat ἀνήρ || 45. σὴν addidi | σωκράτην *M* || 46. συνήθειαν * : σου συνήθειαν || 47. τῶν καὶ * : καὶ τῶν

Pag. 198, 5. ταρίχου Cobetus : ταρικοῦ | ῥοδιᾶν] ῥόδιαν *M* cum rasura duarum literarum capaci. ῥοδίον

Cobetus || 8. ἐκεῖνο *M* | δὲ *a* || 10. τινὰς om. *a* || 17. δὲ *a* | ὑμᾶς *M* || 18. φιλοπραγμοσύνην *a* || 20. ἔρρωσο add. *M* || 24. τῇ ἀποπληξίᾳ * : τὴν ἀποπληξίαν || 25. οἰθηθῆ * : οἰθηθείη | οὗτος *M* : οὗτος γὰρ *oa* || 28. ἀνεστρέφετο *M* : ἀπωθεῖτο *oa* || 30. δ' *M* : δ' εἰς *oa*.

Pag. 199, 2. τὰ δὲ *a* || 4. ποτε om. *M*. Vide Boisson. ad Pachym. p. 137 || 6. λόγον *a* || 7. τὸ γράμμα *M* : τὰ γράμματα *oa* || 13. καὶ om. *M* | αὐτὸν acc. ex *M* || 16. Χίων et χαίρειν om. *a* hic et infra | ἐμὲ *M* et cod. ap. Boisson. ad Choric. p. 344 : ἐμοῦ *oa* | οὐκ * : οὐκ ἂν || 17. οὐδ' * : οὔτε || 19. γράμματα *a* | τῶν ἄλλων φίλων *M* : ἄλλων *oa* || 16. Χίων et χαίρειν om. *a* hic et infra || 20. γεγεννημένων nescio unde in orationem irreperit. Scribendum cum scriptis et editis omnibus γενομένων || 22. τῶ | τὸ *M* || 25. τι ἐν om. *a* || 31. οὐδὲ *M* || 32. αὐτῶ *M* : αὐτὸν *oa* || 35. τέτταρες *M* : τέσσαρες *oa* | τούτῳ *M* || 36. σπυσιππου *M* || 37. πεπόμφει *M* | δὲ *a* || 45. ἤρμους Cobetus : ἤρμουςται || 46. Ἀθήνησι χαριστάτους * : χαριστάτους Ἀθήνησιν

Pag. 200, 5. Χίων-χαίρειν | τῷ αὐτῷ *a* et sic deinceps || 10. πλειῶ *Ma* : πλειόνα Cobetus et *o* nescio unde || 12. οἷς συμπαθῶ *M* : ἢ συμπαθεῖν *oa* || 16. εὐτελέστατα *M* : εὐτελέστερα *oa* || 18. τὰ | ἃ *M* et codd. duo ap. Boisson. ad Choric. p. 340 || 19. σὺν *M* : δὲ τὴν *oa* || 24. ἔρρωσο add. *M* || 25. σοι om. *a* || 29. Immo πλεύσομαι || 32. ἂν addidi | τύχη * : τύχοι || 35. ἀρετῇ μὲν παραπλήσιον * : ἀρετῇ μὲν παραπλήσια *M*, ἀρετῇ μὲν παραπλήσιά *oa* || 37. Λύσις * : Λύσις || 39. οὔτως *M* : οὔτω *oa* | σιληνὸν *M* || 41. ἀπέστειλε *M* : ἐπέστειλε *oa* || 42. πολιορκήσαντας *M* || 43. Κότυς | τις *a*. κότυς etiam Vossianus. Vide Voss. ad Vell. Pat. 2, 97. p. 1101.

Pag. 201, 3. ὅπερ *M* : ὡπερ *oa* || 4. αὐτὸν τε *a* || 8. αὐτοῦ acc. ex *M* || 10. ἀποτρέψας *M* || 14. πλεύσομαι * : πλεύσομαι || 21. οὔτω *a* || 29. δοκοῖη * : δοκῆ | Κρωδύλον codex ap. Boisson. ad Choric. p. 333 : Κρώδουλον || 34. μὲν deleverim || 36. στερομένη *M* : στερουμένη *oa* || 39. ταῦτα * : τοῦτον *M*, τοῦτων *oa* | συντυχίας * : εὐτυχίας || 41. ἀκατάλυτον *M* : ἀκατάληκτον *oa* || 46. ἢ om. *a* || 48. γὰρ addidi | ὑπέργεται * : ἐπέργεται *oa*, ἐπάργεται *M* || 49. τοὺς δουλουμένους * : τοῖς δουλουμένοις | λέν *M* : λύσις *oa* || 50. πρὸς τοῦ πλῆθους * : πρὸς βουλόμενον τὸ πλῆθος. Mihi βουλόμενον ex δουλουμένοις natum esse videbatur. Westermannus malebat πρὸς δουλούμενον τὸ πλῆθος. Vide etiam Boisson. ad Choric. p. 342.

Pag. 202, 4. αὐτὸ restitui ex scriptis et editis. αὐτὸς Cobetus de suo, atque ita *o* || 10. γὰρ om. *M* | ἐπεὶ *M* : ἐπεὶ καὶ *oa* || 12. ἢ adiecti et τὸ ante μέλλον || 20. ἤττον] In nig *M* κρείττον || 32. πάνυ τι * : πάντη *M*, πάνυ *oa* || 35. αὐτὸς τι | αὐτῶ *M* | ἀλλὰ *M* : ἀλλ' ἴνα *oa* || 39. δυνήσωμαι *a* || 42. διήκειν *M*.

Pag. 203, 1. ὡμὸν om. *a* || 7. ἐφ' αὐτῶν *M*. V. Boisson. ad Philostr. Epp. p. 161 || 14. τὸν τε *W* : τὸν γε || 16. κἂν *M* : ἂν *oa* || 22. καρπούσαιο Stephanus : ἐκαρπούσατο || 25. ὅταν δὴ *M* || 27. ἠύρησθαι *W* : εὐρήσθαι || 31. Χίων et χαίρειν om. *a* || 32. ἔγραψαν * : ἔγραψεν || 33. τὰς addidi | ἐκέλευον] Ita *Ma* || 37. εὐπορον *a* | οὔτε *W* : οὐδὲ || 38. περιεβάλου * : περιεβάλλου || 39. οὔθ' *W* : οὐδ' || 42. ἠβρισκον *M* : εβρισκον *oa* || 48. ἐπεφίλοσοφῆκειν * : πεφίλοσοφῆκειν

Pag. 204, 1. ἀπεχθείας *M* : ἐπαχθείας *oa* || 4. ἀνιάρωτερον *M* || 11. μηδέπω καὶ τήμερον] Lucian. Piscat. 11 || 12. ἑορακῶς * : ἑωρακῶς || 14. ὑποπτεοῖς *M* || 18. ἀπεδήμησα μὲν Cobetus : ἀπεδημήσαμεν || 21. τι * : τις || 26. ἐκ *M* : ἐκ τῆς *oa* || 29. Θεατῆς ἤρων γενέσθαι *M* : ἤρων *oa* || 32. ἔσχον Medicus 12 : ἔχων || 36. οὔτε *W* : οὐδὲ || 37. οὔτε *W* : οὐδὲ || 40. ὑπ' *M* : παρ' *oa* || 41. τὴν δὲ] τὴν *M*.

Pag. 205, 4. ἀδικούντα * : ἀδικούντα ἄριστον μὲν | ἀμύνεσθαι *M* (Boisson. ad Choric. p. 321) : ἀμείβεσθαι *oa* || 7. ἀλλὰ om. *a* || 9. τῶν om. *M* | τρέψει *M* || 15. ἐφῆς * : ἀφῆς || 17. ἡσυχ[ας] φιλοσοφίας *a* || 33. λέγει *M* || 39. ἔρρωσο add. *M* || 42. ἐπεμψα *a* || 46. κἂν-δέη *M* : κἂν δέη διὰ πυρὸς ἐλθεῖν *oa* || 49. ἐχυρά *M* || 51. τὴν addidi ex *M*.

Pag. 206, 1. ἀπολιποῖμι *M* || 5. ἐναργεστέραν] Ita *Ma* || 14. μακαριώτερον * : μακαριώτατον | γενήσεσθαι *M* : γενέσθαι *oa* || 18. δράσωμεν *M* (Boisson. ad Choric. p. 336) : δράσομεν *oa* | ὦν * : οἷς

CLEOBULUS.

Pag. 207, 1. Ex Diog. L. I, 93 || 2. ποτανωτάταν] Ahrens. de dial. Dor. II. p. 138.

CRATES.

V = Vaticanus 483
N = Marcianus 81
B = Boissonadius
b = Boissonadiana.

Pag. 208, 1. Immo Διογένη, ut est p. 212, 11. 213, 25. || 7. κακίας *N* : κακῶν *a* || 9. ἔξεται *N* | ἀπαιτεῖν *N* : αἰτεῖν *a* || 10. ἀπαιτεῖν *N* || 11. τοῦ] τὸ *N* || 12. ἔξωθεν *N* : ἔξω *a* || 13. ἀρετῇ δὲ *N* : ἀλλ' ἀρετῇ *a* || 15. In *N* hæc epistola post quintam insertur | εἶτε *N* | αἰρετὸν *N* : αἰρετὸν δ *a* | πόνος * : πόνος πόνει *a*, πόνος πονεῖτε *N* | πόνει] πονεῖτε *N* || 16. πονής] πονεῖτε *N* | διὰ γὰρ-πόνος] οἱ γὰρ φεύγοντες τοὺς πόνους τὸ μὴ πενεῖν οὐ φεύγουσι διὰ γὰρ τοῦ πονεῖν φυγαδεύεται πόνος *N* || 17. δ' *N* | Post ἐναντίω *N* add. τις || 18. κρείττον *N* || 19. βαδίζεται *N* || 20. ἀνάγκη τοῦ ἐκουσίου omissio τι ποιεῖν *N* || 24. Post ἀδικεῖν in *N* sequitur epistola tertia, quæ ita cum quinta coaluit, ut nullo discrimine distineatur || 27. οἱ addidi || 28. δὲ] δὲ καὶ *N*.

Pag. 209, 1. πρὸς δὲ] ἐπὶ *N* || 2. κἂν] καὶ *N* || 4. πλουσίους *N* : αὐτοῖς *a* || 5. μερικὰ *N* || 6. προδίδοτε-φονεύετε καὶ om. *N* | ὅσα-ἐστι] τὰλλα (sic) ὅσα ἐστι τοιαῦτα *N* || 9. σινωπέος *N* | πάντ' *N* : πάντα *a* || 10. πάντ' *N* : πάντα *a* || 11. καὶ φόβον om. *N* | καὶ κενοδοξίαν καὶ φόβον *N* || 12. δὴ om. *N* || 14. καίτοι νῆ τὸν] καὶ τὸν *N* || 15. παρ'] ὑπ' *N* || 16. καὶ πλεύσομαι * : καὶ σπύσομαι *N*, πλεύσας *a* | ἀθηνᾶ *N* || 17. ἀντι τῆς ἐλευθερίας acc. ex *N* | ἐξελετο *N* : ἐξελεθ' *a* || 18. ἐμαυτὸν-κτιημάτων *N* : ἐμαυτῷ τὸ κρείττον πάντων κτιήματα || 20. Epp. IX et X absunt a *N* || 28. Λύσι *a* || 30.

Ἄμωρος] Od. φ, 295 || 32. Εὐρυτίωνα Vatic. 1354 : ἀρυτίωνα α | ἄσσε * : ὤλεσε α, ἀπώλεσε Vatic. 1354 || 34. διατίθησι * : διαθήσει α || 38. δεῖν addidi || 41. In α hiatus est 10 literarum. Non est in Vatic. 1354 || 42. Deesse aliquid ad orationis integritatem significavi || 44. τό γε * : τότε α.

Pag. 210, 4. ποιῆ * : ποιεί α | ἄσχημον * : εὐσχημον α || 7. γίνεσθαι * : γενέσθαι α || 10. ἄν adieci || 13. ἔγγυς θεῶν Ν || 14. τὸ δ' Ν : τὸ γὰρ α | ἐξέσται Ν : ἔψεται α || 15. θεῶν-ζώων * : θεῶν καὶ ἀλόγων ζώων θεοῖς Ν, Θεοῦ καὶ ἀνάλογον θεῖον α | τῷ Ν : τινι α | γένει om. Ν || 16. καὶ μὴ * : καὶ μὴ ἀλόγοις Ν, καὶ μὴ ὅτι ἀνκλόγως α || 17. Ὀρίωνι Ν : Ὀριγένει α | ἄστου om. Ν || 19. καὶ μὴ κακοῦς Ν : ἀλλὰ μὴ φαύλους α || 20. εἰς Ν : κατ' α | φιλοσόφους Ν || 21. μαθήσονται Ν || 22. καὶ om. Ν | αὐτόματος * : αὐτόματον | ἐμβαῖνον Ν | ψυχῆ] φύσει Ν || 24. στολῆ Ν : τόλμα α | Διογένειος post ἀσφαλῆς ponit Ν | πιστότερος Ν : πλουσιώτερος α || 25. τὰ om. Ν | καρχηδὸνα Ν | φοροῦντων * : φρουροῦντων Ν, φρονούντων α || 26. καὶ] κὰν (sic) Ν | Περσικοῦ Ν : περισσοῦ α || 27. διαγωγῆ Ν : ἀγωγῆ α | ἐλευθερωτέρα Ν || 28. Σαρδαναπάλλου * : σαρδαναπάλου || 28. εἰ om. Ν | κρεῖττον Ν : κρεῖττων α | τὸ ἀσφαλῆς acc. ex Ν || 29. καὶ Ν : καὶ ἡ α || 30. καὶ Ν : καὶ ἡ α | τῆς acc. ex Ν | διαγωγῆς Ν : διατριβῆς α | ἡ καὶ Ν || 31. πάντων-Διογένην] ἀπάντων ὥστε φιλοσοφεῖν κατάλλους ἡ διογένην Ν | Immo Διογένην || 33. ἐπ'] ἐπὶ τὴν Ν || 34. νεοῖς] νεανίσκοις Ν, quod repono | ἐθίζεσθε * : ἔθιξε Ν, ἐθίζετε ἑαυτοὺς α || 34. ἔχθους δὲ καὶ οἴνου Ν : ἔχθον τε καὶ οἶνον α || 35. γεύεσθε * : γεύεσθαι || 37. Hactenus α. Reliquas Cratetis epistolas ex libro Vaticano 483 primus edidit Boissonadius in « Notices et Extraits » t. XI. P. 2. p. 16-46 || 38. ἀδικίαν καὶ ἀκρασίαν * : ἀδικίας καὶ ἀκρασίας || 41. μόναις-ἐνατενεῖτε * : ἐπὶ μόναις-ἐπιτελεῖτε Ν, ἐπιτελεῖται Ν.

Pag. 211, 4. ἀλλ' ἀρετήν] Verba corrupta. χρυσίον Ν || 7. πονῶν Β : πόνος || 10. συντόμως Β || 11. ἀγαθοί * : ἀγαθὸς κακὸς λεγόμενος (sic) scripti. ἀγαθοὶ Boissonadius quoque. Sed idem κακοὶ λεγόμενοι ante ἡσχάλλετε delet || 12. ὅτε adieci. Poteram etiam ὅπου vel εἰ, quod Boissonadio placebat || 15. δὲ inserui || 16. πειρᾶσθαι Ν || 18. αὐτοῖς] ἐταίροις Ν || 22. διὰ τοῦτο] « Ces mots indiquent une relation à un antécédent qui ne paraît pas suffisamment exprimé. » Boiss. || 25. διδομένου] Ita Ν. διαδομένου β | Feci asteriscos. ἔστι Β, quo nihil adiuvamur. ἔτι scripti || 29. ἐθίζεσθε] Ita Ν. ἐθίζετε β | ψυχρῶ * : ψυχρὰ || 30. κατακλίνεσθαι? || 34. θερμῶ * : θερμὸν || 35. ἀμπέχεσθαι Ν | ἀλουργῆ Ν : ἀλουργίδι Ν || 37. ὀδυσσεύς Ν | τὸν] τῶν Ν || 42. δὲ post ἐπαινῶν add. W.

Pag. 212, 1. ὀπόσ' ἄν Β : ὀπόσα | χαρῖσαιτο β. Restitue χαρῖσσιτο, quod exhibent Ν || 2. Διογένην * : διογένην || 7. ἐς τιμᾶς om. Ν || 10. ἐξέσται-ζηλοῦν (cf. ep. 11) * : ἔψεται-δηλοῦν || 11. διογένην Ν | πολλοὺς W : πολλὸν Ν et Ν, in cuius margine a manu sec. est γρ.

πολλ || 12. δι' * : ἐξ || 17. Post ἐμαυτῶ Ν addit περιφθαλμῶν. Idem mox omisit ὑπὲρ φθαλμῶν || 20. καὶ ante οὐκέτι addidi. Nisi fuit οἱ δὲ μου ταῦτα ἐπακούσαντες οὐκέτι | ἐνχειρήσαντες W : ἐγγειρήσαντες || 24.

ὕγιαιας * : ὑγείας | ἀπελείποντο W : ἀπελῖποντο || 25. ταῦτα ante ἄ ponunt Ν. Correxit Β || 26. ἄ] ἄ ἄν? || 28. διατριβούσιν * : διατριβόειν || 29. τάχιον * : τάχιστα || 31. φαίνει Ν : φαίνη Ν || 33. ἐπιγραφαὶ Β || 37. τὸ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς Ν | ἰέμενοι Β : ἰόμενοι || 41. ἡ acc. ex Ν || 45. πάλιν adieci Β coll. Stob. Floril. XV, 9. Diog. L. VI, 67.

Pag. 213, 2. τὴν κόμην] τὴν κεκαρμένην κόμην Β | φιλεῖς Ν | τὰ ἀλουργῆ] τάλουργῆ Ν || 3. παύσει Ν : παύση Ν || 4. ὥστε Ν || 6. εἰ] εἰς (sic) Ν || 10. τοὺς ἐπιβουλεύοντας Β : τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῶν ἐραστῶν | ἔτι πελάσειν * : ἐπιπελάσειν || 13. κυνῆ Ν || 14. αὐτὴν Β : αὐτῆ || 16. Deest μάλλον || 17. ἐπιμελεῖσθε Ν || 19. ὑμᾶς om. Ν || 23. χειροτονημένους ποιεῖσθε Ν. στρατηγούς excidisse arbitratur Β || 24. τὸ μὴ ὄν] τὸ μὴ ὄν ἐπιτήδειον vel τὸ μὴ ὄνησιμον Β || 28. χειροτονήσατε * : χειροτονῆσαι Ν || 36. ἀσχάλετε Ν | ἀπαιτεῖσθαι Ν || 37. ἔστι] ἔ (sic) Ν || 38. τοῦ θεοῦ add. Β | τῶν addidi || 41. μεθισμένοι Ν | συμφοράζετε * : συμφοράζεσθε Ν, συμφράζεσθε Ν.

Pag. 214, 1. τοῦ σπουδαίου Β : τούτου || 2. λημμάτων Β : λημάτων || 3. οὐ τὰ W : οὐτ'] ἀλλὰ] ἀλλὰ καὶ Ν || 5. αἰτεῖσθε Ν || 6. ἀποδίδοτε Β : ἀποδίδοσθε || 7. οὐκ add. Β || 9. μέμνησαι * : μέμνη | ἀπολιποῦ Β : ἀπολίπου || 10. πείσειας Β : πείσεις | ὡς] ὡς οὐ Β | θρύπτει Ν : θρύπτει || 13. Sequitur in utroque codice epistola Hipparchiae (τῆ Ἰππαρχίᾳ Ν) inscripta hæc : ἐγὼ δ' ὅτι μὲν σοι μελέται μου, ἀπεδεξάμην σε : ὅτι δὲ ἰδιωτεύεις καὶ οὐ φιλοσοφεῖς, εἰς ὃ σε προυτρεψάμην, μέμφομαι. Ad quam Boissonadius : « Cette lettre est un fragment de la dix-neuvième [tricesimæ secundæ huius editionis], et en a été séparée par quelque erreur de copiste. » Verba perperam iterata delevi || 14. ἀδιαφορεῖν Β : διαφορεῖν || 15. ἐκάλεσαν * : ἐκάλεσαν καὶ ἡμᾶς κύννας || 16. ἀνυπομνήματα Ν || 19. αἰ] Ita Β et Ν, nisi leviter eum inspexi; οἱ Ν || 20. ὡς γε? || 24. ἀμφέχεσθαι Ν || 25. πολλῆ σπουδῆ Β : πολλῆς σπουδῆς || 27. ἡγόμεν Β : ἡγεόμεν Ν. Nunc præfero eiusdem Boissonadii ἡγαγόμεν | ποιεῖς * : ἐπολεῖς || 30. τὸν om. Ν || 32. καὶ Β : ὃ || 34. ἀνθέξει Ν, quod repono. Post κτήματος excidisse aliquid suspicatur Β.

Pag. 215, 1. μέλλει Ν | καλλωπίζει Ν, quod restitue] δι' ἄ Β : διὸ || 11. δ' deleverim | συμβῆ Ν : συμβῆ κὰν συμβῆ Ν | νοσερὰ τὰ βρέφη] νοσερὰ μένει. Ἰππαρχίᾳ (Ἰππαρχίᾳ Ν). τὰ βρέφη Ν, ut nova incipiatur epistola. Correxit Β || 12. γεννῶνται] Immo γεννάται || 14. μελήσει] μελήσει μέλησε Ν | ἐπεισέλοθις Β : ἐπεισέλοθις | Feci asteriscos || 16. γε W : καὶ || 17. κόρου Ν | ὀστρακίω Ν : ὀστρακίω Ν || 20. αὐτῶ Ν || 23. ἑαυτῶν * : αὐτὸν Ν, αὐτὸ Ν || 24. ὀρέψαι * : πέμψαι || 27. ἦν * : σοι scripti. ἔτι ἄν σοι καὶ νῦν ἦν Β || 29. ἠνεγκε Ν : ἔνεγκε Ν | ὥστε * : ὡς || 31. τί δήποτε; W, quod nunc displicet. εἰ δήποτε scripti. Boissonadius aut εἰ δήποτε aut εἰ μὲν delendum censebat || 33. οὐς] ὡς Ν | μέλλετε Β : μέλετε || 35. δρώμεθα * : δρώμεθα ὑμῖν || 36. οὐκ οἶσθε Β : οὐ γοιόνται Ν, οὐχ οἶόν τε Ν || 37. ὧδε ἐπιμελεῖσθαι Ν, quod reponendum. ἐπιμελεῖσθε ὧδε Ν, quod in notis Β scriptis ἐπιμελεῖσθαι ὧδε || 42. τούτω * : τοῦτο || 45. εἰς Ν || 48. τ' ἡλόμος Β : τῆυσκον Ν, τῆ υσκον Ν. Hom. II. Ω, 602.

Pag. 216, 1. παύσεσθε * : παύσεθε || 2. εἰς * : ἐπὶ || 9. ἀπαθείας B : ἀπειθείας || 11. τις B : τι || 12. πωληταῖς B : πολλοῖσι || 17. ἐπράχθη N || 19. ἐπιδείξαι N || 20. ἀφῆσιν * : μάθησιν || 21. οὔτε-οὔτε * : οὐδέ-οὐδέ || 26. ἀπερ B : ἀπερ VN * Ce mot ἀπερ a produit le datif Ἀπέρει du titre. * Boiss. | χρησμὸς * : χρησμός μὴ || 29. ἀτυχεῖν B : τυχεῖν || 35. μὲν adieci || 37. γίνονται add. B | ἀγνοίας B || 40. καὶ ante ἀτάραχος adieci || 43. τῶ] τὸ N | συμβούλοις B : συμβόλοις || 44. σε addidi || 45. ἀρέσκη N || 46. σαυτὸν] κατὰ σαυτὸν B | ἐκείνον N || 47. οὐ μόνον τῶν αἰτούντων ἀργύριον Δ. ἀπερ. τὸ πτωχ. B.

Pag. 217, 2. ἐλεγκτικὸν V | λήψει N, quod restitue || 3. τοῦτον-οὐδένα] Excidisse aliquid suspicatur B.

DEMETRIUS PHALEREUS.

Ex Iosepho Ant. Iud. XII, 2 et Eusebio Fræp. evang. VIII, 3.

DEMOSTHENES.

Pag. 219, 20. πάντα addidi || 25. ὡς Schäferus : καὶ Pag. 220, 4. ἀπλῶς Baiterus et Sauppis : μηδ' ἀπλῶς || 10. ἐν addidit Wolfius || 11. μηδὲν add. idem || 22. μήτε Sauppis : μήτε πόλει μήτε || 36. τινὰς ὀλίγους τινὰς Reiskius || 42. οὔτε Bekkerus : οὐδέ || 49. εἴρηται Wolfius : εἴρηται

Pag. 222, 52. περιγενήσεσθε Schäferus.

Pag. 223, 21. οὔτε-γεγονώς] Hæc supra legebantur post κακῶν. Transposuit Sauppis | 37. οὐδὲν Wolfius : οὐδένα || 40. οὐδ' Baiterus et Sauppis : οὐτ' || 44. οὐδαμῶς Reiskius : οὐδαμῶς || 49. ἐπεὶ Bekkerus : ἐπειθ'

Pag. 224, 8. μάλιστα' ἂν Baiterus et Sauppis : μάλιστα || 11. Καλαυρέα G. Dindorfius : καλαυρέα || 30. ἂν addidi | βούλησθε * : βούλοισθε | χρησθήσθε ε : χρησθήσθε

Pag. 225, 32. βοηθήσαντας Schäferus : βοηθήσαντας ἂν

Pag. 226, 3. Intercidisse aliquid indicavit Dindorfius || 43. γ' Schäferus : τ' || 46. δῆσαι Dobræus : δηλώσαι

Pag. 227, 37. ἢ περὶ Wolfius : ἢπερ

Pag. 227, 3. ἀγνώσι Dobræus : ἀγνώμοσι || 24. οὐδεις Sauppis : οὐδεις ἂν

Pag. 228, 49. ἀποδεδεγμένων Schäferus.

Pag. 229, 6. ἀνέχεσθαι Reiskius : ἀνέξεσθε || 9. πατρῶους Wolfius || 24. Operarum errore post ὅστις intercidit εἰς

Pag. 230, 15. ἂν add. Bekkerus || 29. οἷς add. Schäferus || 32. ἂν κομισαίμην Reiskius : ἀνακομισαίμην || 38. ἀπολλόμενον Schäferus : ἀπολούμενον || 46. τὸ περιφανές Hermogenes in Walzii Rhet. vol. 3. p. 234 : ἀφανές

Pag. 331, 31. τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθειον] Westerm. ad Dem. de Cor. § 253.

Pag. 333, 16. ἀπὸ τῆς Reiskius : τῆς ἀπὸ τῆς || 24. ἀ] οἷα Schäferus.

Pag. 234, 1. Πολεμιστοῦ Dindorfius || 7. ἔξιν Reiskius : ἔχιν

DIOGENES

P = Palatinus 398

V = Vaticanus 135

M = Mazarineus 611 A

Palatinum post Boissonadium ipse denuo contuli. Huius excerpta et mea ubi in diversum abeunt, mihi velim credatur.

Pag. 235, 2. οὖν P : γοῦν a | διὰ τοῦτο om. P || 4. τὴν om. P || 5. καὶ om. P || 6. ἀχαιοὶς γείτοσι χρώμενοι recte P || 7. πανέλλησιν P : Ἑλλησιν a || 8. συμπολιτεύονται P || 9. ὄφελον P | ἡμῖν P || 10. ἐν om. P || 11. ἐπιστήσω P || 12. οὖν ἐμὲ πρὸς ὑμῶν φυγαδευθῆναι συνήρει. τοῦναντίον δὲ καὶ πιστεύω P. συνερεῖ W || 15. τῆς addidi || 16. οὐδεις P : οὐδὲ a || 17. ἔπου δήποτε P : πεῦ δήποτε | ἢ οὕτως ὑμῖν συνοικεῖν προσενηθεῖσιν P || 20. μεῖραχία ἀποθρυπτόμενα κακοναῶν ἀπὸ P. In κακοναῶν latere κακὸν ἄλυν (sequitur ἀλύοντες) certum est : de reliquis nihil affirmo || 21. καισφισιν sine accentu P | ἐπεὶ] ὡς P || 23. τεῦτλα] τοιαῦτα P || 24. ἔλεξαν P | ἐπαύοντο P : ἐπαύσαντο a || 25. ταῖς κεφαλαῖς διασπάρσαντες ἐξέβαλλον καὶ τὰς χλανίδας ἐν κόσμῳ ἀνεβάλλοντο καὶ ἡσυχυλά εἰς ἄστῳ P | περιεβάλλοντο * : περιεβάλλοντο || 28. οὐς-διεξήειν] οὐ διεξήειν P || 34. δὲ acc. ex P | τε] γε P | συνετοῦ P | μὴ] μὴν καὶ (sic) P || 35. ἀπολείποιο P : ἀπολίποιο a | ἡμῖν] μῆνων P | ὀχμινῶς] θαλλεινῶς P || 36. ἐπιστέλλοις P : ἐπιστέλλεις a | γὰρ αἱ M : γὰρ καὶ P, γὰρ a.

Pag. 236, 1. με] μοι P || 2. μηδ' P : οὐδ' a || 4. τοῦτο ἔπραξα P || 5. τάχ'] τὰδ' P || 6. δόξωσιν βασιλεύσιν P | ἀντιπεῖν P || 7. ἀλλ' ἔτι-ἀντιπεόμεν σοι καὶ οὐχ ὑπεροψίας P. Scripsi ὑπεροψία. Operarum errore excidit σοι. Totum hoc comma abest ab a || 11. ἔστι W : ἐνι P, ἦν a || 12. βασιλέως P : βασιλεύσιν a | Post αὐτὴ a habet φυλακῆ οὖν τῆς οὐσίας μάλλον ἀντείπαμέν σοι καὶ οὐχ ὑπεροψίας | ἔἂν P | ἂν W : ἔἂν P, om. a | δύνηται P : δύναται a || 13. ὦ μακάριε acc. ex P || 14. δὲ] Ita P || 15. ἐχθρῶν P || 16. τε om. P | καταστρεφόμενος * : καταστρεφάμενος P, καταστρεφόμενος a | τὰ τῶν om. P || 18. ταῦτα P : αὐτὰ a | δ' ἔτι P : δέ τι a || 20. Post σχεδὸν adde οὐδ' cum P | ἔἂν ἡμᾶς ἀθήνησιν P || 26. οὖν] δὲ P | Πάνοπος M : πάνωπος a, πάνως P || 28. τις θεῶν θέραψ τῶν τὴν ἀγορὰν ἐργαζομένων

P || 29. εἰρύετο P || 30. ἔπινε P : ἔπινεν a | δόξας (sic) P || 32. σοὶ εὐρῶν] συάγγρων P || 33. ἐπὶ Θηβῶν ἀνερχομένους] ἠπιθήβων ἐρχομένους P. Rectius ἐπὶ Θήβας Paris. 1760 || 34. τῶν] δ τῶν P || 36. ἐκάστοτε post ἀγορὰν addit P | διατρίβουσιν P : δὴ τρίβουσιν a || 39. ἀνθρώπου P || 41. ἰκέτη P : τῶ πατρὶ ἰκέτη a | ὦ om. P | ἔτι ὁ κύων P || 43. χειροῖν P | ἐπὶ] ἔστι P || 44. μάλλον δὲ ἤδεσθαι om. P | Post ὀλίγοις Operarum errore excidit μὲν.

Pag. 237, 1. ἔστιν P || 2. τὸ] τὸ μὲν P || 3. πρὸς ὑφ

W : πρὸς τὸ α, σὺν τῷ P | μὴ] μηδὲ P | πράγμασιν P | δ'] τε P || 4. ἐνδοξόν πῶς ἔστι] ἔτι πῶς ἐνδοξόν ἔστιν P | δ om. P || 5. οὐχ ὁ γῆς om. P | εἰκάζω ἑμαυτόν P : ἔοικα α || 7. ἀναθεθείκως] Ita P | καὶ οὐκ εἰς τὸν πλησίον acc. ex P || 8. δὲ] μὲν γὰρ P | Ὀδυσσεά acc. ex P || 9. φορῆσαι M : φορέσαι P, φορεῖσθαι α || 10. ἐπανῆει] ἐπανῆλθεν P | ὑποσημοσύνη P | καὶ acc. ex P | οὕτως P || 11. μὴ] μηδὲ P | εὔρημα εἶναι P : εὔρεμα α || 13. ἔδωκεν P || 14. εὐαγέα P | μεμορυγμένα P || 17. πυκνὰ-θορτήρ acc. ex P || 18. ὦ acc. ex P | ὁ P : ὦ α || 19. καὶ ἐπὶ P : ἐπὶ α | στολῆ τὸ μὲν κοινόν ἔστι πρὸς θεῶν τὸ δὲ εὔρεμα P || 20. ἦ δὲ] τὸ δὲ P | εὔρημα * : εὔρεμα | τοῦ θεοῦ abest α P, in α solum est θεοῦ, quod restitue. Saltem esse debebat τῆς θεοῦ || 21. Ἐδγνησίω] Nomen corruptum, quod abest α P | μεγάρων P : μεγαρέων α || 22. τὴν] εἰς τὴν P | προϊσταμαι διδασκαλίω P || 23. μοι om. P | εὔ acc. ex P | ἐραψύδου P | ἔδοξέ μοι πυθέσθαι P recte || 24. αὐτοὺς] αὐτοὺς τὰ γράμματα οἱ δὲ μοι ἀπεκρίναντο P || 26. ἀποκρίνασθαι P || 27. ἐπὶ τῶν βάρων ἐκάθισα ἑμαυτόν εὐκόσμως P || 28. αὐτὸν ὁ δὲ καὶ γὰρ ἐλέγετο πρὸς P || 29. ἐπιστρέφει P. Malim ὑποστρέφεται || 31. διονύσει P : διόνυσε α || 32. τῆ] ἐκπτώσει P || 34. Post διόγενες P habet τὰ ἀνθρώπων σὺ μέντοιγε || 35. τῷ] τὸ P, in cuius mg est ab eadem manu τῷ εὔ τὸ οὐκ ἀληθές· καλῶς ποιῶ μὴ ἀληθῶς συναλγῶν σοι | ἀληθές P, quod repone || 37. τὰ νῦν καὶ] καὶ ὅτι P || 39. ἐναποθανεῖν P : ἀποθανεῖν α | Malim καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν | σε om. P | ἄπασαν τὴν οὐσίαν P || 44. οὖν] τε P || 46. θελῆσαι P | μεταπέμψασθαι * : μεταπέμψεσθαι (sic) P, μεταπέμψαι α || 49. δὲ om. P.

Pag 238, 3. τὰ ἄλλα P || 5. Μητροκλεῖ] Μητροκλεῖ εὔ πράττειν P || 5. στολῆ P : ἐπιστολῆ α || 8. γέ om. P || 9. ναῦς σίτον καὶ οἶ] ναυσοῖ P || 10. πυρετοῦ P : πυρεττοῦ α || 11. λιμοῦ καὶ τοῖς ἐρώσι τὰ παρὰ P || 12. καὶ om. P | ἐπαρήματα P : ἀπαρήματα α || 13. φασίν P || 14. προῖκα * : προῖκα αἰτεῖν | Scr. οὐδὲ ex Pa | τῆ σωτηρίᾳ W : τῷ σωτηρίῳ || 15. ἔστιν αἰτεῖν] Ita P, qui et supra αἰτεῖν habet. ἔστιν omisso αἰτεῖν α | τὴν om. P || 16. ταυτί σε ποιεῖν P | καὶ om. P || 17. κρείσσονα P | αὐτός om. P || 18. σοι τὴν-πρὸς τὴν om. P || 19. πάντη μάχου] πανταχοῦ μάχου P || 20. μηθὲν P | σε

ἐπέιγη] οἰσεπιτησχαλοῦ (sic) P | τι] τοι α || 21. σωκράτη δὲ λέγειν μὴ P || 22. Scr. ἀλλ' cum Pa || 23. ταυτ' P || 25. δὲ εἶναι P : δὲ α || 27. εὔ πράττειν addit P | ἐν τῇ ἀγορᾷ Γα, quod repone || 28. ἐντεύξη] τεύξη P || 30. κιδονολόγοις ἐπιδίδωσιν P || 31. ἑαυτοῦ-πύρρω acc. ex P | εἰσὶ δὲ] πλησίον δὲ εἰσιν P || 34. εὔ πράττειν addit P | ἐπὶ adieci || 35. ἀκούσωσιν] ἔνται] ἀκούσονται P || 36. ἐπὶ φιλοσοφίαν] φιλοσοφεῖν P | δὲ P || 37. ὡς * : ὡς οἶ. Nunc malim ὡσεὶ || 38. ἀσθμαίνοντες P || 39. ποῦ * . ποτε | τὴν μαλακίαν-ἀπαθίαν * : τῆς μαλακίας ἀλλὰ τῆς ἡμῶν ἀπαθείας P, atque ita α, nisi quod habet ἀμαθίας || 40. εἶν P || 41. γὰρ] τοιγαροῦν P | οὕτως post αὐτοὺς add. P || 42. οὐκ εἰς P : οὐχ εἰς α] διαβάλλουσιν P | ὁ μείζων δι' ὄν P || 43. δουλεύουσιν P : δουλεύουσιν α || 46. καὶ ante κατ' om. P | ἡμῖν om. P | πέφουκεν P.

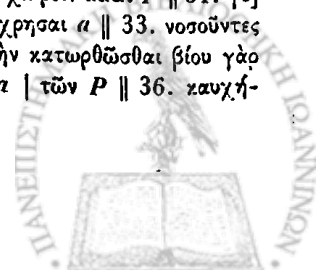
Pag. 239, 1. Ἀπολλήξειδι W : ἀπολλήξειδι | χαίρειν

add. P | ἀπεθέμην] ὀηθαῖτε μεγάσθενες ἀπεθέμην P || 4. ὅτι om. P | τὴν] ἦν P || 5. ἡλικίαν] ἔλευθερίαν τούτου P || 7. χαίρειν add. P || 8. ἐπιτρεπόμενον P || 9. ἐπιτείνω] ἴν' ὅσοι ἂν ὦσιν οἱ μιμούμενοί P | τέλειον] Ita P || 10. εἶναι] γένωνται P || 11. χαίρειν add. P | ἀκούω] Ita Pa | τριπλοῦν P || 13. εἶναι acc. ex P | δὲ α | ἔκαστον P || 14. αὐτῶν P : αὐτοῖν α || 15. ταύτη δεῖ κεχρησθαι acc. ex P || 16. οὐδ' acc. ex P || 17. δὲ τὰ μηδὲν P : δὲ μηδὲ τὰ α | ἀλλὰ τῷ λόγῳ P : ἀλλ' ἅμα τῷ λόγῳ τὸν βίον α. Nunc malim τῷ λόγῳ τὸν βίον abiectio ἅμα || 18. ἀ δὴ P : ὁ δεῖ α || 19. μοι] μὲν P || 20. τὸν Κορινθίων P : τῶν κορινθίων α || 21. ἔστιν P || 23. Ἀπολλήξειδι W : ἀπολλήξειδι α, ἀποδειξίω χαίρειν P | χάρις] χάριτας P || 24. εἶδρον Pa | ἀλεξάνεμον-πίθον P : ἀλειπνὴν α || 26. ταύτης acc. ex P | ἀνευρίσκουσιν P : εὐρίσκουσιν α || 27. χαίρειν add. P || 29. ὅτι acc. ex P | πείσεις P : πείθειν α || 30. τι φρονεῖν περὶ σοῦ P : περὶ σοῦ φρονεῖν τι α | οὐδὲ om. P || 31. τὴν om. P | εἰς] ἔτι P || 32. προσενεγκεῖν P || 33. οὐδὲ σέ] σὺ δὲ σέ || 37. ταυτὰ-ἴνα μὴ om. P || 38. προσφωνεῖς P | ἀλλὰ] ἀλλ' οὐ P || 39. Ἀπολλήξειδι W : ἀπολλήξειδι α, ἀπολλή-

οῦ ἦ
ξίδι χαίρειν P | ἀψύχων ἡμῖν ab eadem P || 40. σοι P : μοι α | γελοιστάτην P : γελοιωτάτην α || 41. εἴση] οἶε P.

Pag. 240, 2. δι' αὐτοῦ P || 3. Ἀναξιλᾶω] ἀναξιλᾶω τῷ σοφῷ χαίρειν P || 5. ἔστιν μου P : ἐμοῦ ἔστι α | χλανίς (sic) P || 7. καρηκομῶ * : καρηκομῶ. Feci asteriscos. Excidit forsitan λόγισαι ὅτι | ὁ acc. ex P || 8. ἐψιλοχόρησεν P : ἐψιλοχόρησε α || 9. καὶ ante φρονεῖν om. P | αὐτὸς ἔφα] αὐτόσοφα P || 11. χαίρειν add. P | λυπηθῆναι P || 13. εἰ] ἦ P | δ' P : δὲ α || 14. ἐπλήγη P : ἐπλήχθη α || 16. μήτε καταισχύνεσθαι P, quod restitue || 17. δὲ P || 19. βουλεύομενοί τε τὰ P, quod probum est || 19. προσήκοντα] συμφέροντα P || 23. χαίρειν add. P | οὐχ ἔκτεον] οὐκ ἐκτιστέον P | οὕτε τοῦ γενέσθαι acc. ex P || 24. οὕτε] οὕτ' ἐκ P || 26. ἦ] μὴ δὲ P | γὰρ] δὲ P || 27. ἔστιν P || 29. ἐγὼ προφήτης P || 31. ὁ om. P || 32. ὁ om. P || 33. χαίρειν add. P | ἔστιν P : ἦν α || 34. παραμένειν W : παραμένειν | σοι acc. ex P | γράψω * : γράψω || 35. πῆρα] ἠγείρα P | ταμιεῖον Paris. 3047 : ταμεῖον || 37. ἑμαυτῷ] ἐν αὐτῷ P | σύννοδα om. P | τὴν] ἦ P | τὴν acc. ex P | φθορά P || 38. ταῦτα P | αὐτοῖς σε τὰς P || 39. καὶ σοι P || 40. πλέον P : πλεῖον α || 41. λακύδα P : ἀλεξάνδρω] χαίρειν add. P.

Pag. 241, 2. βουλέσθω P : βουλεύεσθω α || 3. λόγων P : λόγου α || 4. ὅσον] ὅσον ἔστιν P || 5. καὶ om. P || 6. ἀλεξάνδρω P : τῷ αὐτῷ] χαίρειν add. P | κάγαθος W : καὶ ἀγαθός || 10. ἔπλωνι P : ἐπλίωνι α | παρεκάλεις P : παρακαλεῖς α || 12. γενόμενος * : ἐσόμενος | καὶ om. P || 13. δ' P : δὲ α || 14. Scr. τοῦτο cum Pa | εἶναι] ἐπεῖναι P || 15. τῆ om. P | καὶ τὰ * : καὶ || 16. ἐπιτρεπτέα * : ἐπιτρεπτέον | ταύτη-ἐγέννησε] αὐτῆ ὡς γὰρ ἐγέννησεν P || 17. εὐλαβηθῆς ὕλως τῶν τότε ἀνασθητος ὢν P || 19. παρατεθῆναι P : παραθεῖναι α | με acc. ex P | λοιμάνεσθαι P || 21. Abest hæc ep. α P || 27. ἂν addidi || 30. ἀνικέριδι P : ἀνικέριδι α | χαίρειν add. P || 31. γε] τε P || 32. ἀποκέχρησαι P : κέχρησαι α || 33. νοσοῦντες P | ὑπ' ἐμοῦ δὲ μόνου τὴν ἀρετὴν κατωρθῶσθαι βίου γὰρ P || 35. ἤσκηκεν P : εὔρηκεν α | τῶν P || 36. καυχῆ-

σαίτο * : αὐχῆσαιτο *P*, καυχῆσθαι *a* | παρόντος *P* : φανέντος *a* | ἀνακλόουθα *P* || 37. τούτοις *om.* *P* | ἀτέλι- στον γὰρ δι' ἀνδρείαν δοκοῦντες οἰκεῖν *P*. Unde sumpsit ἀνδρείαν, ἀνδρείαν *a* || 39. ἐκδεδώκασιν μηθένα *P* | αὐτῶν *P* : αὐτὸν || 41. πολεμοῦνται | ἀπολοῦνται *P* || 42. δύναιτ' ἂν ἐρρῶσθαι Parisinus 3047 : ἠδύναντο ἀνερρῶσθαι τὴν ψυχὴν *P*, δύναιτ' ἂν ἐρρῶσθαι ἢ ψυχῆ *a* | κατεχόντων post τῶν add. *P* || 44. Διογένης ὁ κῶων] Ita Vatican. 1353. Paris. 2755, *om.* *a*. ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΕΛΛΗΘΙΝ ὁ κῶων *P*. Malim ὁ κῶων omisso Διογένης.

Pag. 242, 1. τοῦτο *P* || 3. μὲν *acc. ex P* | γινώσκειτε *P*, quod reponendum || 4. τιμωρεῖται *P* : τιμωρεῖται μὲν *a* || 6. μάρτυρα *P* | πεφουσιωμένης *P* || 7. οὐδέποτε *P* || 8. καταγρηῶτε] καταγρηῶτε *P*. κατηγάγετε *W* | κακῶν *P* : κακῶς *a* || 9. καὶ addidi | ἀλλήλοις φθονοῦντες *acc. ex P*, item mox ἄλλον et μικρῶ || 10. ἴσθαι *P* || 12. καὶ-ἐνδοξα *P* : καὶ ἐνδοξα καὶ πιθανὰ *a* || 13. κατολισθάνοντες *P* : κατολισθαίνοντες *a* || 14. ἀλλὰ] Ita *P*. ἀλλ' *a* | ὑπ' *P* || 18. πολλὰ *P* : πλείω *a* || 19. γε *acc. ex P* || 21. πλεονέκται ὄντες] πλεονεκτοῦντες *P* || 22. οὐκουν * : οὐκοῦν || 23. ὑπὸ τοῦ δήμου *W* : ὑπὸ τοῦ δήμου *P*, ἀπὸ τοῦ δήμου *a* || 24. πίνοντες-ἐπὶ *P* : πίνοντες οἱ δὲ δημοσία ἐπὶ *a* || 25. δῆλον ὅτι *P* || 27. γὰρ *acc. ex P* | ὑμῖν *P* || 28. χρεῖα *P* : χρεῖα ἐτύγχανεν οὕσα *a* | μέλλομεν *P* : ἐμέλλομεν *a* || 29. πάντως ἐστὶ χρεῖα * : πάντως δήπου ἐστὶ *a*, πάντως ἐστὶ που χρεῖα *P*. Nunc malim πάντως ἐστὶν abiecto χρεῖα || 31. τὰ *om.* *P* | ἴν' *P* || 32. ὅταν-τούτων *W* : ὅταν ποτὲ χρεῖα δὴ τούτων *P*, ὅποτε ἢ χρεῖα τούτων *a* | ἀδίκους]

καὶ (sic) δικαίους *P* || 33. χρῆσθε *P* : χρῆσθαι *a* | ὁπόταν-δικαίων *P* : ὁπότε ἢ χρεῖα δικαίων *a*, ὁπόταν χρεῖα δικαίων ἢ (sic) *P* || 34. χρεῖαν] χρεῖαν δήπου *P* || 35. ἦταν *P* : ὁπόταν *a* | ὑπελέσθαι *P* : ἀπελέσθαι *a* || 35. Post τοῦτο operarum incuria excidit ἀλλ' || 36. πράττειτε *P* : πράσσετε *a* | τὰ *acc. ex P* itemque proximo versu ἂν || 38. ἐπιχειρήσθε *W* : ἐπιχειρήσετε | τούτους *P* : τούτοις *a* || 39. τοῖς *acc. ex P*, ex eodemque ἢ παναθήναια καὶ ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ || 41. ἐσθίετε καὶ *P* : ἐσθίετε *a* | μεθύετε περαινέτε * : μεθύετε συνουσιάζετε παραινέτε ἐκ τῶν ἐναντίων παραινέσθε *P*, μεθύετε συνουσίας περαινέτε ἐκ τῶν ἐναντίων περαινέσθε *a* || 42. γυναικοπαθεῖτε-εἶ *P* : συνδικοπαθεῖτε ἀσεβεῖς ὑμεῖς ὅτι *a* || 43. μὲν *om.* *P*, recte || 44. πάντα ταῦτα *W* : πάντα τὰδε *a*, ταῦτα πάντα *P* || 45. καὶ ἀληθοῦς *acc. ex P* || 46. πλημμελήσατε *W* : πλημμελήσετε *P*, πλημμελήσθε *a* || 49. εἶδον *W* : ἴδον *P*, εἰ δὲ *a* || 51. πόσους *B* : πῶσους *M*, πόσους *P*, πο *a* || 52. γὰρ τούτοις *P* : τετάρτου τοῖς *a* | ἐγαργαλίσθητε Vatican. 1353 : ἐγαργαλίσασθε *P*, ἐγαργαλίσθητε *a* | γρόνον *P* : γρόνου *a* || 53. μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς *P* | ἀλγηθόνος *P* || 54. καὶ *P* : καὶ τότε *a* | ὠφελήσει *W* : ὠφελήσει *P*, ὠφελεί *a*.

Pag. 243, 1. κιονόκρανα] κείμενα κρανία *P* | ἀλλ' οἱ ταῖς *P* || 2. οὐδ' ἰσχυροποιεῖσθαι *P* : οὐδὲ χουροποιεῖσθαι *a* || 4. κατασφάγη. *W* : κατασφάγεται | κακῶν *W* : κακῶς || 5. εἴχετε *P* | ὥσπερ οὐκ ἔχετε *om.* *P* | ἐὰν μὴ *P* | μεθύετε *P* : μεθύετε *a* || 6. σωκράτες τῶν καλῶν *P* | κωνῆ βουλῆ συνελθόντες *acc. ex P* || 7. σύμπαντες *om.* *P* | ἢ σωφρονεῖν *P* : φρονεῖν *a* | μαθεῖν ἢ ἀπάγχεσθαι *P* || 11. ἀγῆσθε *P* : ἀγεσθε *a* | δύνησθε *P* : δύνασθε *a* || 13.

γε *acc. ex P* | τὰ *om.* *P* || 14. ἀ] ὅσα *P* || 15. λέγουσιν

P || 16. καὶ post τέμνουσι (τέμνουσιν *P*) *om.* *P* | κάουσι *P* : κάουσι *a* | καὶ *om.* *P* | δεσμεύουσιν *P* || 17. τε *om.* *P* | εἶσω *P* || 18. κἂν *P* : καὶ ἐὰν *a* || 19. ἀλλὰ * : ἀλλ' ἐὰν ὑγιασθῆτε *a*, ἀλλ' ἐὰν μὲν ὑγιασθῆτε *P* || 20. πλείονα δέ μοι πάρεστι *P* || 21. καὶ εἰδέναι ἀντὶ τοῦ ἀγνοεῖν *P* || 22. διετέλεσα μὲν γὰρ *P* || 23. μόνοις * : μόνος | διελεχται τοῖς δ' ἄλλοις οὐκ εἰδῶσιν *P* || 24. λόγον *P* : λόγων *a* | παρεξέβη *P* : οὐ παρέβην *a* || 25. κνωδάλων ἢ νηπίων *P* | ὡς *om.* *P* || 26. λόγος *P* | δὲ οὖσιν] δέον *P* || 27. λέγω *om.* *P* || 28. γένωνται ἔλληγες ἀληθινοὶ *P* || 29. εἰσὶν *P* || 32. δεῖν] Ita *P*, *om.* *a* | ὑμῖν δ' οὐδὲν ἰκανὸν *P* || 35. Abest hæc ep. a *P* | κῶων διονυσῶ *M* | σεαυτοῦ *W* : ἐαυτοῦ || 46. Post οὖν *M* addit σου, quod reponendum || 50. ἔχῃς *W*. Restitue ἔχεις, quod in *a* est.

Pag. 244, 1. ἀποκαθαρεῖ *W* : ἀποκαθάρη *a* || 2. παύσει *W* : παύση *a* || 3. καταστήσει *W* : καταστήσει *a* || 4. Scr. εὐρηκας cum *a* || 6. παρασκευάσωσι σοι *W* : παρασκευάσωσιν *a* || 14. συμμίσγησιν *W* : συμμιγῆσιν *a* || 17. οὐδὲ *W* : οὔτε *a* || 18. τοῦτο *W* : τούτω *a* || 20. ποιεῖ *W* : ποιῶ *a* || 21. σωθείης *W* : σωθήσῃ *a* || 39. Sequentes Diogenis epistolas ex codd. Palatino 398 et Vaticano 1353 primus edidit Boissonadius in « Notices et Extraits » vol. X, 2. p. 223-278 | εὐ πράττειν addit *P* || 41. ἐτύγχανεν *P* || 42. ταῖν φερούσαιν] Hiatum signavit *B*. Idem mavult ταῖν ἐπ' αὐτὴν φερούσαιν vel ταῖν φερούσαιν ἐπ' αὐτὴν | ἔλεγεν *P* || 43. ἐξείναι *W* : ἐξῆν || 45. ἐπειδὴ] Turbata oratio. Non sufficit eicere ἐπειδὴ || 48. ἐπαναστὰς *V* || 50. δῶν *P* | ἀναφερούσας *P*.

Pag. 245, 1. βράϊδιον *P* | καθιστὰς ἅμα γὰρ] καὶ στὰς ἀλλὰ γὰρ *B* || 2. τὴν adieci | εἶπεν *P* || 3. δ' ἐπὶ *P* | αἰρεῖσθε *W* : αἰρεῖσθαι | ἕκαστος *W* : ἕκαστον || 4. ἐθέλετε * : ἐθέλει *V*, ἐθέλοι *P* | δὲ ἐγὼ *P* || 6. λείαν *W* : τὴν λείαν || 9. ἐπειγομένω *W* : ἐπειγόμενον || 12. μοι * : με | ἀποκρήμνησι *B* in Thesouro : ἀποκρήμνουσι || 16. εἰρόμην *P* | με] Immo μοι || 17. περιέβαλεν *P* || 18. καῦμα * : τὸ καῦμα | θερίας *B* : θερίας || 21. πλείονα * : πλείον || 23. εἶπεν *P* || 24. Post διὰ τί operarum errore intercidit αὐτῇ || 25. εἶπεν *P* || 25. χρῆναι *V* || 26. καρδάμον *B* : καρδάμμωμον | μὴ inseruit *W* || 30. εἶπεν *P* || 32. Φαινύλω *W* : φαινίδα *V*, φαινύλαι εὐ πράττειν *P* || 33. κατὰ] καὶ κατὰ *P* | ὑπήντησεν *P* | Κικερμος] Τιτορμος? || 37. ἔκστηθι * : στήθι || 40. ἐπὶ τίνι] ἐπίτωι *P*. Scribe ἐπὶ τῶ || 41. τὴν κεφαλὴν τῶδε τῶ στεφάνω *P*, quod restitue || 46. τοὺς * : τοὺς δὴ· πότερον τοὺς *P*, τοὺς δὴποτε *V*. *B* coniciebat τοὺς δὴ νενικημένους πότερον. Nunc malim τίνας δὴ; πότερον τοὺς πλ. || 47. ἄλλους (ἄλλος errore excusum) ἄρα δήπουθεν καὶ ἄλλους * : ἄλλοις ἂν δήπουθεν καὶ ἄλλοις || 50. αὐτὸν *V* | μόνον * : μόνον || 51. Ὀλυμπίασι *W* : Ὀλυμπιάζε

Pag. 246, 7. σὺ *W* : εἰ || 10. τῆς] γῆς *P* || 13. εἶπεν *P* || 16. τοῦτο] τοῦτο μὲν *V* || 17. ὅστις οὐ *B* : ὅστις ὅς *P*, ὅστις *V* || 18. γοῦν] Lige οὖν cum *V* || 22. ἀνθρώπων *V* || 23. ἱμάσιν *P* || 24. διογενία *V* || 26. ζήσῃ *P* || 28. κατέβαλεν *P* || 29. ἀφελετο *W* : ἀφελαιο | τε abesse malim || 30. χαίρειν addit *P* | βασκανία * : ἀσχεῖν || 33. ὕψον *B* : σοφον *P*, *om.* *V* || 34. ἐπαινοῦσιν *P* || 36. ἀμπεγομένου *W* : ἀμπεγόμενον || 38. οὐδὲ *P* | μα-

γαίρων B : μαγαίρων || 41. ἔστιν P || 48. παρήη * :
πάρεισιν || 50. ἀπαγομένους W : ἀναγομένους

Pag. 247, 2. πίνοντα] Hiare orationem suspicatur
B || 5. δνείδων P || 9. γε] τε V || 13. φιλέπος μαζαβλω-
ρός F. φιλιτιος μάζα χλωρός B || 14. εὖ πράττειν addit
P | καθήμην P || 18. τότ' P | αὐτόν * : τὸν [Proxima
corrupta sunt || 19. ἀνέβλεψε V | προσηγόρευσεν P ||
20. Locus librariorum et typhotetarum vitio corru-
ptus. Scripti ὄρεξεν ὡς αὐτόν καὶ αὐτόν ἐγὼ διὰ τοῦτο
ἀντιπροσαγορεύω (ita certe P). B malebat ὄρεξεν, ὡσαύ-
τως καὶ αὐτόν ἐγὼ ἀντιπροσηγόρευσα || 22. δύναται P ||
24. σὺ] σέ P | εἰργασαι * : ἐργάσασθαι || 27. γάρ ἔστιν P
|| 30. εἶπεν P || 34. μέντοι * : μὲν τὴν || 36. εἶπεν P ||
40. τὸ βία] τὸ βία κρατεῖν vel ἐλεῖν vel βιάζεσθαι B || 42.
νάπη F || 43. ἐγενήθη P || 45. Feci asteriscos. B in-
tercidisse aliquid suspicatur, velut εὐτελεῖ || 46. παρα-
λείπεται * : παραλιπέσθω || 47. οὐδὲ B : οὔτε || 48.
Ἀλωειδῶν C. B. Hasius : ἄλλων εἰδῶν || 50. εἰσηλ-
θεν P.

Pag. 248, 3. εὖ πράττειν addit P || 4. ἐπιπολούμενος
V || 5. ἀνθρώπους * : ἀνθρώπων scripti. ἀνθρώπων B |
ταῦτα B : τὰ || 7. δοξῶν τῶν W : δοξούντων P, δοξούν-
των V. δοξαρίων τῶν B | πολεμουσῶν W : πολεμούν-
των || 9. καὶ τὴν ἑλλάδα στρεφόντων V || 12. εἰς B : τὴν
|| 13. κρηνιάσιν Meinekii (v. Nauckii Fragm. Tragg.
Gr. p. 42) : κρηναίαν || 14. ἀργείαις P || 15. παρεγι-
νετο P || 17. πτώχ' B : πτωχὰ | ἀμφίβληστρα Hecke-
rus : ἀμφίβλητα || 18. ἀλκτήρια] Ita P | ψόχους Do-
braeus : τύχης || 19. ὑποστρέψαντα * : ἐπιστρέψαντα |

φέρει βωγαλέου ἵπνου P || 20. ἀναμέστου P | δοκεῖ ἔτι
P || 22. ὑγείας * : ὑγείας || 26. ἔστιν P | Τηλέφειον * :
τελέφειον || 27. ἔλω P || 29. ὑπὸ τὸν Δία] ὑποτιδία P ||
31. ἐξιλάσομαι * : ἐξίαμαι || 35. εὖ πράττειν add. P ||
36. παρήκουσα * : προσήκουσα || 41. προσελθὼν P | εἴ-
μι P || 44. πόσον B : πρὸς ὃν P, πόσον πρὸς ὃν V ||
49. στεγγίδα P.

Pag. 249, 1. τὸ addidi || 6. δ' P | ἐπηπελοῦσεν P ||
8. ἐταῖρον P || 11. Malim ἐπεὶ δὲ εἶδέ με || 13. εἰ] εἰ
P || 14. τὸ] τοὺς B || 15. ἀν] ἀρ' P || 16. ἄθη εἶ * :
δοῦ] ἴσει V et diserte P; falsus est B || 17. ἐστῶθη B :
στήθη V, στήθη P | ῥίνας Dobraeus ap. Boiss. ad
Aristæn. p. 271 : ῥίνας || 20. εἰ δέ] οὐδέ P | ἔστιν
P || 21. μεταρεῖς (operæ fecerunt μεταρεῖς) * : μετα-
ἀν

ρεις scripti. μεταρεῖν B || 23. συνανακυλῆται] ἀνακυ-
λῆται P ab eadem || 24. κύφωνας * : κύνας | τῇ στυ-
τιχῇ B : στακτιχῇ | περιβαλεῖν * : παραβαλεῖν || 27. ἐπὶ
τὴν θάλασσαν V || 28. εὖ πράττειν add. P || 30. κατο-
κεῖ B : κατώκει P, κατώκει V || 35. ἐπάναγε P || 37.
ἀποκλεῖσαι P : ὑποκλεῖσαι | καὶ abest a P | προσελθὼν
V || 38. λαμβίων P || 41. ἔχουσιν P || 42. αἰ addidit W
|| 43. ὄφελει P || 44. αὐτὸ * : αὐτοὶ || 46. κακῶς * :
ταῦτα || 48. εἶπεν P || 51. ἔφησεν B : ἔρασαν

Pag. 250, 3. δ' om. P | βλάψειν * : βλάπτειν || 5. εἰσ-
έλωθ B : εἰσέλθοι | ἀπτηται P || 6. ἐκβάλη οὐχ V || 7.
ἀπολέγει W : ἀπολέγει δ' || 8. ὑμῶν B : ἡμῶν || 10.
εἰσέλωθ B : εἰσέλθοι || 12. παρέντες ὑμῶν αὐτοῖς P || 13.
λαμβίων P || 15. τὴν addidi || 18. χρῆναι P, unde effi-
ciendum videtur χρῆν || 23. Hiatum significavi hic et

v. 27 | κατέραγεν P || 24. εἶπεν P || 28. δι' addidi ||
30. ἀλογα * : λοιπὰ P, ἀλογα λοιπὰ V transfixo ἀλογα
|| 31. ποιεῖ B : ποιεῖν || 35. σπηλαίων B : ἐπηλάτων ||
36. τοῦ B : που || 38. οὐκ-ὕμῶν] Ita Boissonadiana.
Ipse Boissonadius in notis hæc habet « Au lieu de οὐ
γὰρ αὐτὰ ἦσαν on lit dans B (Palat. 398) ωκραταιεῖσαν
et αιρετη au lieu de ἀρετή : dans A (Vatic. 1353) καὶ
au lieu de κακά ». ἀλλ' ἢ ταῦτα ἔδρα-αιρετή W || 39.
ἄλλα sine accentu P || 47. ταῦτα] δὲ P || 50. ἔστιν P
|| 51. ἔστιν P | αὐγέα P, quod suscipiendum.

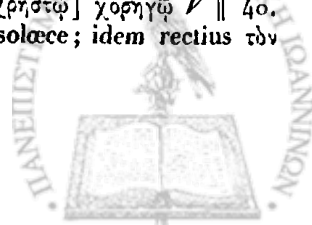
Pag. 251, 1. συνεπιγράψω * : συνεπιγράψω || 7. εἶπεν
P | σοῦ χάριν scripti. σοὶ χάριν B. Adieci δὲ || 8. εἰσαεῖ
B : εἰσαι | ἀσφαλισαμένω * : ἀσφαλισάμενος || 9. ἡμῶν
V || 10. εὐθύνθη scripti || 11. εὖ πράττειν add. P | ἐπα-
ναστάντος V || 12. ἄλλων B : δαλείων P, δολλείων V.
Poterat etiam scribi ἄλειων || 15. τὴν ἀγορὰν ἐξέκλι-
νεν * : τῆς ἀγορᾶς ἀπέκλινεν || 16. ἐπέτυχον P || 21.
προσηγόρευσεν P || 27. πότερον V | δοκῆι P || 30. λέ-
γεις διόγενες P, quod repone || 31. ἐξελεῖν] B ἐκλι-
πεῖν vel καταλιπόντα ἐξελεῖν. Fortasse ἐξελεῖν || 37.
πολυτελεῖς * : πολυτελεῖς || 38. βαριασσοῦ] κυπαρισσί-
νων? || 40. εἰστήκεισαν PV || 42. εἰς] ἐπὶ? || 43. δ' P
|| 45. Immo κατάκλινε | Il. ι, 154 || 48. οὐδὲ B : ὡδε
| ἐνταῦθα] εἰς ταῦτα V || 51. δ' P.

Pag. 252, 1. ναματιαῖον * : ναματιδῖον || 2. κάρδαμον
B : καρδάμμωμον || 6. Hiatum signavi hic et infra || 13.
ὕδωρ καὶ ταῦτα οὐκ ἐν παρατοπῶ (sic) μάλιστα δ' P ||
14. γυμναστέον W : γυμνασκεῖν A || 19. βαδίζουσιν P
| τοι B : σοι || 21. εὐδαιμονίαν * : εὐδαιμονίας || 23. κα-
κὸν * : ἀγαθὸν || 25. Malim « ἀλλ' ἐγὼ σοι » ἔφη
« ταῦτα || 26. ἡδύτερα B : ηἰδύτερα P, δεύτερα V || 27.
οἱ om. P | πρεσβεύουσιν P || 28. ἐπιγράφοντες V || 29.
ἐπεὶ ταῦτα] ἔπειτα V || 33. παρατίθεσι V || 35. τει W :
αἰε PV. ἔα S. de Sacy. αὐτῆς delectam || 36. τοῦτό σοι
ἔφην δοκοῖη W : τοῦτό σοι ἔφην ἂν δοκοῖη V, τοῦτ' ἔφην
ἂν δοκοῖ P. Nunc malim δοκεῖ] ἴσθι * : οἴσω || 40. εἰς
V || 41. λακύδη P || 47. ὅτε-ὅτε P || 51. ἀπ' οὐρα-
νοῦ V.

Pag. 253, 5. προῖσταμαι P || 6. Immo εὐρομένου ||
7. προσελθὼν V. Malim προσελθὼν || 8. L. εἶ. || 11.
αὐτῶ B : αὐτοῦ || 14. Rectius ἐπλήγη || 15. Dele comma
|| 18. ἐπικροῦντο * : ἐπεκροῦντο || 19. διατιομένου P
(ita) || 29. οὐδὲν B : οὐδὲ] προῖξην P || 32. Lege δὲ
cum scriptis et mox cum iisdem πάντα pro πάντη || 35.
Potius ὅποι πτόσεῖ || 37. εἰς τὰ * : εἰς τὸ || 38. Immo
ἄποι || 44. πρὸς B : πῶς

Pag. 254, 1. εὖ πράττειν add. P || 2. ἔστιν P || 6. ἢ
ante ψυχῇ add. V || 8. γεύγεται (sic) P || 9. ἐξημμένη
B : ἐξημμένης || 14. ὅπη V || 16. φεύγουσιν P || 31.
ἐπιτάττουσιν V || 37. δέη B : δεῖ || 40. Hiatum signavi
|| 44. οὐδὲ περὶ θεῶν V | περὶ μικρῶν δὲ] ἀλλὰ περὶ μι-
κρῶν V || 47. ἀλόγοις B : ἀλόγοις καὶ V, ἀλόγοις καὶ
P. Fallitur Boissonadius, qui καὶ in P puncto notatum
esse scribit || 49. ἐμεμψάμην B : ἐπέμψαμεν

Pag. 255, 1. ἔστιν P || 5. ἐκθεραπεύσας ἀπαλλάξει * :
ἐκθεραπεύσαι ἂν ἀπαλλάξῃ || 8. ἔτι P : ἔστι || 12. ὦν * :
οὔ || 14. πονηροῖς P || 21. δήπου οἶει V || 23. ἀλλ' ἢ
B : ἀλλῆν || 26. ἀτυχοῖ B : ἀτυχῆ || 29. τοιαῦτα V ||
30. ὡσπερ ὡς οὐκ V || 33. χρῆστω] χορηγῶ V || 40.
τὸν ἀποροῦντα δοκοῦντα B solæce; idem rectius τὸν

ἀπορεῖν δοκοῦντα. τὸν ἀποροῦντα τον (sic) δοκοῦντα PV || 42. διαφυλάττωσι * : διαφυλάττωιεν || 49. σκόπει * : δόκει | Post δεόντων pone punctum || 51. τινά * · τιν' ἄν || 54. ἔχοντας] λέγοντας?

Pag. 256, 3. πᾶς * : πᾶν || 8. πιστεύομεν * : πιστεύωμεν V, πιστεύσομεν P || 9. χαίρειν add. P || 10. μελησιππη V || 11. ἐγίνωσκεν P || 15. ἐπαίνων P || 16. Vide Boiss. ad Herodian. Epim. p. 181 | εὐ πράττειν add. P | μεταχρηματίσαντες * : μεγα χρηματίσαντες V,

μεγαχρηματίσαντες P || 17. μαρωνίας P || 17. Ἰππαρχίαν * : Ἰππαρχία || 20. οἰνοπότου? || 21. εὐ πράττειν add. P | οὐ] μὴ V || 23. ὄφελον W : ὄφελον PV || 25. ἐπέγγης * : ἐπεγγίος || 28. σχολίτιμον V || 33. μὴ σὺ V || 36. εὐ πράττειν add. P | ὅτι B : τί || 39. ἄπτεσθαί μου * : ἀπτεσθαί με P, ἔπτεσθαί με V | ἀναβάλλη * : ἐπιβάλλει P, ἐπιβάλλη V || 40. οἶσθας P || 41. ἔστιν P.

Pag. 257, 2. ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ V || 4. χαίρειν add. P || 5. ὄφελούντα P || 12. ὄφελειν P || 13. ἔχω B : ἐγὼ || 14. Ser. ἀτάραχη || 15. τίνα B : τίνας | τοιοῦτος B : τοιοῦτοι || 16. πόλεμον B : πολέμοι | ἔξενέγκαιεν B : ἔξηνεγκεν || 18. ἀρίσταται B : ἀρέσταται P, ἀρίστανται V | ἀμετρῶν B : ἀμέτρων || 19. δὲ * : τε | ψευδῶν] νεκατρῶν · ψευδῶν P || 22. εὐ πράττειν addit P | οὐ] μὴ V || 25. δι' ἀπειρίαν? || 26. πλειόνων] πλέα? | ἐστὶν P || 32. πεισθεὶς μόνος * : πεισθησόμενος | σύμπας βίος] σύμβιος V || 34. ἄρα P || 35. ἐπιλείπει V || 36. ἐστὶν P || 38. χαίρειν add. P | Λαρισσαῖος * : λαρισσαῖος || 39. ἀπὸ] τῶν ἀπὸ? φιλόσοφος-πολλῶν om. V || 41. Hæc ep. in P inscribitur Διογένης ἀρουένα.

Pag. 258, 2. ἀλλὰ μὲν P || 3. ὠλήση V || 4. ἄξιος B : ἄσιος εἰ (εἰ P) πρᾶξις | πᾶσιν P || 5. α. Al. γραμμᾶτων. n Boiss. || 7. χαίρειν add. P | Εὐρήμων] Ita hic et infra P. Εὐρήμων Boissonadiana || 8. ἐξησκημένα * : ἐνησκημένα || 9. ἄ * : ἄν || 11. ἐντυγχάνουσιν P || 12. κατησκημένας S. de Sacy : κατησχημένας P, κατησχυμένας V || 17. Hiare orationem indicavit B | συνεθεράπτο * : συντέθραπτο | 18. ἐστὶν αἰτία * : ἐστὶ νῆ δία || 19. ἀρῆρηται B || 21. εὐλασιν P || 22. δεδύνηται * : δεδύνηται || 23. Abest hæc ep. a V | Post Ἐπιμενέδῃ P addit χαίρειν | ἐπιμενέδῃ P.

DION.

B = Boissonadius
E = Emperius
b = Boissonadiana.

Pag. 259, 1. Ῥούρω B : ρούρω. || 3. Ser. ἔστι cum b || 4. ἐπαινέσεις * : ἐπαινέσης || 5. οὐδ' οἶμαι E : οὐ δέομαι || 10. ἄν addit E hic et v. 17 || 12. καὶ ὅσα] ὅσα E || 13. καὶ τὰ περὶ recte b || 20. γράφοις E : γράφεις || 21. ἕχιστ' ἄν E : ἕχιστα || 22. Δρακοντίω W : δράκοντα Ottobon. et Laurent. LVIII, 12. δρακοντίων b || 25. Ser. ἐκόντα cum b || 26. ἔγης-ἤττα * : ἔγῃ-ἤττατο vel ἔγοι-ἤττατο || 28. δοχῆς * : δοχῆ || 30. Σαβιανῶ b. · Præterea Codex (Parisinus 3002) exhibet variantes lectiones Σασιανῶ et Σαβιανῶ. n Boiss. στα-

βιανῶ Ottobonianus || 31. τὰ πρότερον] τὰ πρόχειρα b | καὶ σοὶ ἄν] Ser. cum b καὶ γὰρ ἄν] ὁμολογῶν * : ὁμολογούμην ἄν b, ὁμολογούμενον libri supra nominati. Nunc malim ὁμολογούμην omisso ἄν || 34. τὰ τῶν * : τῶν b, τὰ iidem codices.

DIONYSIUS SOPHISTA.

Vaticanus 82 (V¹) solas epistolas 24 priores continet. Supplevi hanc defectionem ex eiusdem familiae Vaticano 1354 (V²). Mazarineum 611 A, cum nihil peculiare complecteretur, lectionum testem edere non attinebat. Epistolas 47-85 nunc primum editas Westermannus descripsit ex Parisino 2010 (P). Idem codex tres habet epistolas iam ab Aldo emissas, nostræ editionis 21 40 46. Parisinum ego denuo contuli.

Pag. 260, 1. Hæc epistola inter Libanianas est 1108 || 2. μὲν abesse malim || 4. ὄψιν] θέαν V¹ || 8. λογισθήσεται Libanii codd. || 9. Et hæc ep. refertur inter Libanianas, ut index Wolfii testatur. Sed eadem inter epistolas 1086 et 1088 frustra quaeritur || 15. θέατρα V¹ || 16. καταβαλῆ V¹ || 21. Εὐσεβίω om. pr. V¹ || 25. τῶ-πέμψαντι om. V¹ | τοὺς] τὰς V¹ | πρωτεύουσι ἐπεμψας V¹ || 26. ὄξος?

Pag. 261, 5. ἐπεὶ μὴ (sic) ἦιδειν V¹ || 13. λυπηροῦ δὲ] ὄξος δὲ ἔφερον a || 17. τῷ ἄ. Ἱεραπόδω om. V¹ || 18. τοῦτου] τοῦτο a | τοὺς add. V¹. Pro τοὺς V² habet τό. Scribendum πλέον τοῦτ' ἐπιτηδεύουσι τὸ τοὺς φίλους πλείους ποιῆσθαι | ποιῆσθαι πλείους a || 19. γινόμεθα V¹ || 21. ἐπιτιδίδουσι a, quod restituendum | Μόδεστος om. V¹ || 23. Εὐσταθίω om. V¹ | φαίνωμαι a || 29. Post πέρυκε comma excidit || 31. Locus corruptus, in quo restituendo non sufficit, ut coniunctivum post δασείας illatum et pronomen σοί, quod hoc certe loco cum ἐνδιδόναι componi nequit, expellas scribendo ἐνδίδωσι τὸ νόσημα || 32. πόσον * : ὅσον V¹a. Sed vide ne fuerit ὀρόσον | καὶ ὅπως παρεχώρησε om. V¹ || 33. ὑμετέρας V¹ || 37. Ἰλαρίω W : Διασίω sine spiritu a, abest a V¹. Ser. Ἰλασίω. Ἰλασίος in Procopii epistolis est, Hilasius inter poetas Anthologiae Latinae.

Pag. 262, 10. Ἀζυγίω om. V¹ || 16. Ῥωμύλω om. V¹ || 21. Φιλοξένω om. pr. V¹ || 29. Πλακιδιανῶ om. pr. V¹ || 30. παρὰ τοῦ] ὑπὸ τοῦ V¹ || 33. ὁμοίων] αὐτῶν V¹ || 34. δὲ om. V¹ | πέμψων V¹ || 35. Εὐτολίω om. V¹ || 37. μου om. V¹ || 38. ἐπεστάλκειν a.

Pag. 263, 1. Λεοντίω om. V¹ || 2. οὐκ add. V¹ || 5. κάγω] ἐγὼ a | μελήσει * : μελήσειε || 7. Δημοφίλω om. V¹ || 12. διδόντα V¹ || 13. Ἀραβιανῶ om. V¹ || 14. δέονται * : δέγονται | μετ'] παρ' V¹ || 16. οἱ om. V¹ || 17. ἐμοῦ a || 18. Ἀμμωνίω om. V¹ || 19. ἀνα-

Δ
γνώστην Οὐλιανῶν] ο V¹ || 20. καὶ δι' ὑμᾶς αὐτοῦς καὶ δι' ἐμέ om. a || 21. ἡγούμενοι V¹ || 24. σπουδάζοντος] σπεύδοντος a || 25. γράφειν V¹ || 26. σὺ] αὐτός P | ὅπως ἄν om. P || 28. ἀποβαλεῖν W : ἀπολαβεῖν || 29. Νεῶλω abest a V¹ | ἀποδημήσειν γὰρ ἤπειδεις * : ἀπο-

δημήσειν ἠπειλεις *V*¹, om. *a* || 30. συνθηθεῖα] συνουσία
a || 34. Καλλιόπῳ om. *V*¹ | στου] δετε *V*¹.

Pag. 264, 7. Σεθήρῳ om. *V*¹ || 16. Hactenus *V*¹ |
οὕτως *V*².

Pag. 265, 6. Post μέμψωμαι insere σοι, quod in
*V*² *a* est. Mox scr. ἐκεῖνον. ἐκεῖνο *V*² *a* manu secunda,
ut videtur || 8. δοκεῖ *V*² || 9. δὲ *a* || 10. παρηκολού-
θησε Mazarineus || 14. ὀμιλίας *V*² || 15. τῶν om. *a* ||
21. Hæc epistola inter Synesianas est 30, inter Liba-
nianas 1188. Non dubito quin vere ad Synesium per-
tineat. Monstrat, ni fallor, Gorgiæ locus Platonici,
quo eodem usus Synesius est in ep. 67. p. 215, D ||
31. λεωνίδει *V*², unde fortasse Λεωνίδῃ scribendum.

Pag. 266, 7. Ματέρῳ *W* : Μοτερῳ || 13. τινὰ]
τὴν? || 17. Σύρον *a*. Scr. Σύρων cum *V*² *P*. In inter-
pretatione corrige *Syriam* || 19. ἀναγκαιότεραι *P* | γοῦν
P | μοι om. *P* || 21. ἀποτίσαντες *P* || 23. Scr. λόγων ex
*V*² *a* || 26. Scr. συμφορολογίας cum *V*².

Pag. 267, 2. ἠξάμην *W* : εὐξάμην || 18. ἐμμένειν-
δυνάμενον om. *a* || 26. παλαιός] ἀληθής *P* || 27. Κιλι-
κιαν *V*² *P* : κιλιαν *a* || 28. τρόπων] ἔργων *P* || 29. ἦν
om. *P* || 30. μεμένηκε-ὑπόσχεςις] οὐδὲ νῦν τρόπος μετ-
ῆλλαξεν ἕτερος *V*². Ex *P* ante ὑπόσχεςις addendum
est ἦ || 32. Explicit Aldina. Sequuntur epistolæ inedi-
tæ. In *P* titulus Διονυσίου || 36. αὐτῇ *W* || 41. ἀσφα-
λέστερον *P*, ut videtur.

Pag. 268, 3. ἡμέτερα *P*, sed corr. eadem manus ||
5. Typothetæ error. Lege ὑμέτερον || 18. τοῖς καιροῖς
τούτοις * : τῷ καιρῷ τούτῳ || 27. τῇ] γῆ *W* || 33. περι-
τιμᾶν] Verba corrupta || 38. τῷ τάχει] In mg est τῷ
νέω || 41. ἡμῖν *P*, quod eadem manus correxit.

Pag. 269, 4. ᾧ πάρεστιν * : ᾧπέρ ἐστιν || 13. ἀμελεῖν
P, corr. *W* || 16. ἐπιδεομένην] Ita *P*, sed ut bis, nisi
fallor, scriptum sit ἦν. Malim ἐπιδεόμενος || 30. ἐφυ-
λάσομεν *P*, quod correxi.

μεῖς

Pag. 270, 10. ἡ μὲν *P* || 26. δὲ in mg additum ||
33. τοῦτο *P*, quod restitue || 36. γένηται * : γένοιτο ||
38. τρόπῳ * : τόπῳ *P*. Scribendum potius οὐδενὶ τόπῳ

ε

μεταβληθῆναι || 40. ἠδουλόμην *P* ab eadem.

Pag. 271, 7. Post διὰ ex *P* adice τὴν || 12. μελέτω * :
μενέτω || 13. ἐπιδειχθῆς * : ἐπιδειχθείης || 15. πῶς
γὰρ ἄν;] Rectissime *P* πῶς γὰρ, v. Thes. Did. vol.
VI. p. 2306, A || 21. μὲν] Hoc inter versus || 25. νο-
μισθῆ] Immo νομισθείη. Mox cum *P* scr. διαλύσει ||
28. Θεραπεύεις] Huic voci in *P* eadem manus super-
scripsit τιμᾶς, quod glossam esse apparet. Ita infra v.

ὃ μέτοχον κάλλους

42 ab eadem est ἀπερόκαλος || 31. Post ἄμεινον

λ

supra versum est καὶ || 32. οἷς * : οὖς || 41. ὑμῖ *P*, i.
e. ὑμῖν, quod restituendum.

Pag. 272, 6. ᾧ * : εἶην | τὰς in mg additum || 7.
ἐπανάγω * : ἐπάγω || 14. ἀγί' *P* || 38. οὖν * : οὖν
ἄν

Pag. 273, 1. πείθοιμεν et ἀναγκάζοιμεν *P*, sed ut
utrumque oi ab eadem in o conversum sit || 15.
κάν * : καὶ || 28. πολέμιος * : πόλεμος || 32. οὐκ * : οὐκ

ε
·ν | ἐκεῖνος * : ὁ κοινός | παιδεύτ *P* || 37. Malim τὸν
κατάλογον.

ι

Pag. 274, 3. ἐπηλεί *P* || 21. ἄν addidi || 23. τῷ]
Immo τοῦ, ac delenda diastole post ἀφορμάς.

EURIPIDES.

P = Parisinus 1038

M = Mazarineus 611 A.

Pag. 275, 1. Ἀργελάω βασιλεῖ *W* : εὐριπίδης ἀργε-
λάω βασιλεῖ *M*, ἀργελάω *P* || 2. εἰ μὴ γε] Malim ἐπει
γε vel ὅπου γε | σε abest a scriptis et *a*. Addidit nescio
quis || 3. ἀποδέξασθαι * : ἀποδέξασθαι || 4. δὴ τοῦτο *Va-
tic.* 1085 : τοῦτο δὴ || 5. πάντων acc. ex *MP* || 10.
Post ἀλλ' nonnulla interciderunt, certe verbum fini-
tum, velut ἀνεπέμψαμεν || 11. πλείον] Malim πλεόν ἦν
|| 13. δὲ acc. ex *M* || 14. ἦδη *M* : μὲν *Pa* || 19. κατὰ τὰ
ἄλλα *P*, κατ' ἄλλα *M*. κατὰ delet Osann. ad Eumath.
I, *I* || 20. Ἀθήναζε *MP* : ἀθήναζεν *a* | ἐλπιδας *M* || 24.
παρὰ *Vatic.* 1085 : περὶ || 25. γιγνομένη *pr. P* | συμ-
φορά *P* | οὕτως *M* || 29. μηδὲ] καὶ μηδὲ *W* || 33. ἐπαν-
ορθώσεται *Vatic.* 1085, quod verum videtur | Ma-
lim ὅπως ἂν ἀσφαλεστέραν || 34. τὴν om. *M* || 35. εἴ τι
MP : ἦτοι *a* | νηχόμενον] Ita scripti et *a* || 36. ἦ om.
M || 37. νοῦν] νοῦν ἔχειν *P* || 39. λαπρέπην *MP* : λαπ-
τρέπην *a*.

Pag. 276, 1. ἀντιγένην *MP* || 5. βασιλεῖ acc. ex *MP*
|| 6. ἐγένετο *MP* : ἐγένετο μὲν *a* || 11. σου] Malim σε
|| 12. συνηύξατο *W* : συνεύξατο | ὁ addidit Heathius ||
15. τε om. *MP* || 18. Immo υἱεῖς, ut est v. 4 || 19.
τρέφει *MP* : τρέφοι *a* || 23. πειράσασθαι v. d. nescio
quis : πειράσασθαι || 27. γενομένης *M* : γιγνομένης *a*,
γινομένης *P* || 33. πολυπράγμονι? || 36. δεῖν] οὐδὲν *MP*
|| 37. ταῦτ'] αὐτὸ *P* || 39. πυνθάνομαι *P* || 40. τού-
του? || 42. δύνασθαι] τὸ δύνασθαι *W* || 43. Immo ἐθέ-
λειν || 44. ἐπ' αὐτῷ] ἐπὶ τῷ et mox οὐδ' ὁ βουληθείς aut
βουληθείς τις *W* || 48. γίγνεται *MP* : γίνετα *a*.

Pag. 277, 2. Malim ὁ καιρὸς ὁ εἰς | εὐεργεσίας *P* ||
4. μὲν suspectum | αἰεὶ *M* || 6. ἐπιπνέων? || 9. εὐπρα-
γίας? || 12. αἰεὶ *MP* | μενεῖ Heathius : μένει || 13.
δυσπραγίαις *MP* || 14. ταῦτα] ταῦτα τε *P* || 15. οὐδ'
ἔστι *M* : οὐδὲ ἔστι *P*, οὐδὲ ἔστι *a* || 16. ὁμοίως] ὁμοῦ? ||
17. αὐτὸ τοῦτο? || 18. ἀρεθῆ] Corruptum || 19. κελεύ-
σαντος *MP* : κελεύοντος *a* || 20. Nisi quid excidit, in-
finitivum μετακαλεῖσθαι ceterosque τημελεῖν ἀναπιμ-
πλάναι θεραπεύειν θεραπεύεσθαι *a* παρακελεύεσθαι pen-
dere cum Heathio statuendum est. Sed tum certe τὸ
expungendum ante τοὺς ἀπανταχόθι et σέ post μετα-
καλεῖσθαι || 21. τιμῆς τε καὶ *P* || 22. τὰς acc. ex *MP* ||
28. αἰεὶ *M* || 29. καὶ * : καὶ τὸ | τούτων] τοιούτων *W*
|| 32. μᾶλλον] μᾶλλον ἐθέλειν *MP*, quod verum vide-
tur. Certe μᾶλλον cum ὁμολογοῦντα vulgo male iungi-
tur || 38. σ' addidi || 42. συμβάλεσθαι *M* || 45. καὶ de-
leverim || 46. καὶ om. *P* || 47. * συντόμως suspectum. *
Western.

Pag. 278, 2. γίνεσθαι *MP* : γίνεσθαι *a* || 3. Operarum sphalma. Lege cum scriptis et *a* ἀλλὰ καὶ πολλὺς μὲν-πολύς δὲ ὁ Ἀρχέλαος || 4. φροντίζειν * : φροντίζειν αἰεὶ || 5. ὡστ' *M* || 6. οὐδὲ ἀλλ' οὐδὲ? || 7. εὐθύς v. d. nescio quis : εὐθέως *MPa*, quod retineri poterat. Herodian. IV, 5, 2 πᾶς οἰκείου φόβος εὐθέως ἀκουσθεὶς μεμίσθηται. Antiphanes ap. Meinek. Com. Gr. vol. 3. p. 85 οἱ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις διδάσασιν ἵππων καὶ βοῶν πίνειν γάλα. Thes. Didot. vol. 3. p. 2291, D || 8. ἦν | ἦ *P*, om. *M* || 11. μεσάτος *MPa*. Vide Meinek. Hist. Crit. p. 512 sq. || 13. ἄν nescio quis : καὶ scripti et *a* | εἰς *MP* : ἐς *a* || 14. ἀποκρινόμενος recens editi. ἀποκρινόμενος *MPa* || 15. ἦν | ἦν *P* || 16. ἦ *M* : καὶ *a*, om. *P* || 18. μὴ δεῖν | μηδεὶς *P* || 20. δὲ *MP* : δὴ *a*. Cf. Saupp. ad Plat. Protag. p. 313, A || 21. οἴσθα | Ita scripti et *a*. Recens editi οἴσθά γ' | οὕτω *Paris*. 3047 : οὕτως *MPa* || 25. τριβαλοῖς *M* || 26. ὑπάρχους *MPa*. 3047 : ὑπόχους *Pa* || 29. ὄν *MP* : ἄν *a* || 32. ἀλλὰ καὶ | Ita scripti et *a* || 37. καταλίπωμεν *W* : καταλίπομεν || 38. δὴ | μὴ *P* | καὶ | καὶ? | ἐτι post προσθεῖς add. *M* || 41. ἀντίσχομεν | ἀντίσχομεν *M* || 42. μὴ | οὐ *P* | δὲ *M* : τε *Pa* | δῶρων * : δωρεῶν. Eandem mendam excemi Phalaridi ep. 36 || 45. φέροντες *P* || 47. οὕτω *M* || 53. οὐ om. *MP* | τοῦ | ὥστε Heathius. Malim τὸ | μὴ | μηδὲ *P* | ἢ accessit ex *Paris*. 3047 || 54. μὴ | καὶ *W*.

Pag. 279, 1. καὶ | μὴ *W* | εἰσαεὶ *M* || 2. καλῶς *P* || 5. χρῆσθαι *MP* || 7. ἐβουλόμεθα | Ita *MPa* | μὴν | Ita iidem || 8. γέ με *M* : ἐμέ *Pa* | ἡμᾶς *P* || 14. δ' *M* : δὲ *Pa* | φιλοτιμότερον recens editi et *MP* : φιλοτιμώτερον *a* || 15. εἶναι v. d. nescio quis : εἰδέναι || 16. δὲ om. *P* | διαλύσασθαι *Paris*. 3047 : ἐκλύσασθαι *MPa* || 17. τε | γε *M* || 19. εἶναι ἐκ τοῦ | καὶ ἔνεκα τοῦ et deinde θεραπεύοντας et μὴ τι pro ἄν τι *W* || 20. τι | τοῖ *M* || 21. νῦν | μὴν *P* || 29. τε acc. ex *M*.

HERACLITUS.

E = Mazarineus 611 A
F = Palatinus 132
B = Bernaysius.

Pag. 280, 1. Habet etiam Diog. L. IX, 13 (*d*) | Δαρειός | Δαρειὸς πατὴρ Ἰστασπεω *d* | σοφὸν ἄνδρα *Fd* : ἄνδρα σοφὸν | προσαγορεύει *Ed* : προσαγορεύω | χαίρειν add. *d* | γραπτὸν om. *d* || 3. μοι om. *d* || 4. ἀπὸ τοῦτου συμβαινόντων | ἐν τούτῳ, γενομένων *d* || 6. πρὸς ζήτησιν καὶ μάθησιν om. *d*, uncis inclusit *B*, idemque ea rectius post γραμμάτων ἑλληνικῶν poni censet || 7. πλεῖστον *d* || 8. γραμμάτων | συγγραμμάτων *d*, qui et om. ἑλληνικῶν-φιλομάθειαν || 10. φιλομάθειαν *E* : φιλομαθίαν | διαπορεῖσθαι *d* | τῆς-διηγήσεως | τῆς ὁρθῆς ὁμοιοσύσης γεγράφθαι παρὰ σοὶ ἐξηγήσεως *d*. Pro τῆς scribendum περὶ τῆς. παρὰ σοῦ edidi cum *B* pro codicum παρὰ σοὶ || 12. σῆς *W* : τῆς σῆς *d*, τῆς | μεταλαβεῖν | μετασχεῖν *d* || 13. λογικῆς | ἑλληνικῆς *d* || 15. ὡς om. *a* | τὸ πλεῖστον | πλεῖον *E* | σοφίζομένοις | σοφοῖς *d* || 17. καλῆν-δλαιταν | σπουδαῖαν ἀκοήν καὶ μάθησιν *d* | ὑπάρχει *d* || 19. εὐδόκιμος | ἐνδόσιμος *W*, εὐδοκούμενος *B* || 21.

Hanc quoque habet Diog. IX, 14 | Ἡράκλειτος | Ἡράκλειτος Ἐφέσιος *d* | Ἰστασπεως *a* | ὄντες acc. ex *d* || 22. δικαιοπραγίης | Ita *EF*, δικαιοσύνης *a*, δικαιοπραγμοσύνης *d* || 23. δοξοκοπή *d* : δόξη τιῆ *E*, δόξη τεῆ *Pa*. δόξη κενῆ *B* | ἔνεκα *d* | ἀνοήτης *d* : εὐνοήτης || 25. πάντως οἰκευομένου Diogenes Cobeti, fuerat πάντος οἰκευομένου | διὰ τὴν υπερηφανίην | καὶ διὰ τὸ περίστασθαι υπερηφανίην *d* || 26. Περσῶν *d* | ὀλίγοις | ὀλίγην ὀλίγοις *F* || 27. ἔρρωσο acc. ex *E*. Delendum est || 30. αὐτῶν *W* : αὐτῶν

Pag. 281, 1. πολεμεῖν βασιλεῖ *F* || 3. ἀρκέσειν *E* || 4. τοιοῦτον | Ita *a* | ἐγγχειρίστετε *F* | κατατάξατε *F* || 6. εὐρηγέτησα *E* : εὐεργέτησα || 8. ὦν *W* : ἦν || 13. ἐπὶ νοῦν βέλτιον θῶμαι. *W* ante ἐπὶ intercidisse putat ὑμᾶς. Parum probabiliter. Idem pro βέλτιον coniecit βελτίω. Sed vereor ne θεῖσθαι τινὰ ἐπὶ νοῦν βελτίονα barbare dictum sit || 15. ἔρρωσθε add. *E* || 16. τοῖς | τῆς *F* || 17. προπέρσει acc. ex *E* || 19. ὡς ὅτι | Rectius scribetur ὡς abiecto ὅτι, nisi forte licet Schneiderum citare Callim. I. p. 198. Absurdum ὅτι propterea videtur quod non suum, sed Herculis nomen Heraclitus atque inscripsit || 20. οὐ ἐπέστησα | ἢ ἐφέστησα *B* || 21. ἐμαυτοῦ *F* | ἀσεβέσι | ἀσεβέσι ἀσεβείας *B* || 22. εὐσεβῆς *EF* : ἀσεβῆς || 23. Locus turbatus. Non sufficit quod *B* coniecit πεπηρωμένοι || 25. τί | τίς *F* || 26. ἀσεβεῖν *F* : ἀσεβεῖς | πεισθεύσθε *E* || 29. θεὸς δὲ μυθεύεται * : θεὸς δὲ ἀληθεύεται scripti et *a*. ἐς θεὸν δὲ ἀληθεύεται *B*, θεὸς δὲ λατρεύεται *W* | ὅς τοῦτο τὸ λεγόμενον *W* : ὡς τοῦτο τὸ εὐδυνυμον scripti et *a*. *B* malebat ὅς τοῦτο ἐπώνυμον || 30. ἀπαίδευται *E* || 31. χειρόκμητος *W* : χειρόρμητος | ἐναργῆ * : ἐξ ἀρχῆς scripti. ἐξαρκῆ *B*, verbo rarissimo usus. Debat διαρκῆ. Pindar. Ol. 7, 75 ὡς ἄν θεᾶ πρώτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα || 36. ὑμεῖς *W* : ὑμᾶς | ἀξυνετείτε *E* || 37. σοφίαν *F* || 38. οὐδ' ἐγὼ | οὐδέπω *EF* || 43. μὲν acc. ex *F* | καὶ acc. ex *E* || 45. ἀποκριναισθε *W* : ἀπεκρίνασθε || 52. ἀγών *B* : αὐτῶν

Pag. 282, 9. ἡμῖν *W* : ἡμῶν || 13. ἄν addidit *W* || 14. παιδεία *E* || 16. εἶναι | εἰδέναι *B* || 17. ἰδρυσθῆ hic et infra *E* : ἰδρυσθῆ || 19. ἥλιος *B*. Malim ἥλιω, sc. μαρτυρεῖ || 23. νοῦσον *EF* : νόσον | ὥστε | ὡς γε *B*. ὥστε abesse malim. Erravit interpres. Debat esse quicquid in nobis est si ad nimiam potentiam pervenerit, morbum gignit || 26. Post πνίγος *B* intercidisse intellexit ὑπερβολὴ ὑγροῦ || 27. αὐτάς *E* || Post πρώτον commate distinguendum est. At vel sic locus parum expeditus est || 28. οὐ γὰρ εἰκάζει ἢ πρώτη ἀτεχνία τι παρ' αὐτήν, ἀλλὰ ὕστερον ἄλλοι ἄλλα μιμούμενοι οἱ ἄνθρωποι ἐπιστήμας τὰς ἀγνοίας ἐκάλεσαν *B* || 36. σοφίη *F* : σοφία || 46. τάχα | Videtur dittographia esse || 48. νοσῶ *B* : νόσῳ || 49. ἀπόλυσιν ἑαυτῆς *EF* : ἀπόλυσαι ἑαυτὸν || 52. περιεβάλετο *E* : περιεβάλλετο | βέρον τι σῶμα *B*.

Pag. 283, 1. ζῆν acc. ex *EF* || 2. καὶ ante νεύροις delet *B* || 3. κατεσφριζέτο *B* || 5. ἔρρωσο acc. ex *E* || 7. νοῦσον *EF* : νόσον || 13. αὐτῶν *B* : αὐτοῖς || 14. δύνασθε *EF* || 15. ἐάν δέ με *E*, unde *W* effecit ἐάν γέ με || 17. συνιέντες τὸ ἐρώτημα *E*, τὸ ἐρώτημα συνιέντες vulgo. Scripsi συνέντες || 18. καὶ | καὶ? || 23. αἰσχίον *B* : αἰσχρὸν || 24. αὐτοῖς ἡδὺ *E* : ἡδὺ αὐτοῖς || 27. εὐτελέστεραι *W* : εὐτυχεστεραι || 32. ἐμὸν *E* : τὸν ἐμὸν || 35. ἐπανισοῦ * : ἐπανισῶν || 38. διαληφθέντα *B* || 39.

καταλάμπει W || 41. ὄψεως] αἰσθήσεως W, ὄρεξεως B || 42. πλάττων W : πλήττων | Scr. ἀρμόζων cum B || 43. τὸ * : τὸ μὲν || 45. χαλεσθέντα E || 46. κάτωθεν] ἔνερθεν F || 49. νόμον Vatic. 1354 : νόμου

Pag. 284, 3. καίτοι γε W : καὶ τότε | ἀμείνων οὐτος * : ἀμεινον scripti et a. καὶ ὅδε ἀμείνων B | ἀπαθέστερος B : ἀπαθέστερον EF, ἀμαθέστερον a || 6. συντεχνιτεύσαντα F : συντεχνιτεύσαντα || 7. ἐλάσαι] ἐᾶσαι F || 8. ὅτι EF : ἔτι || 9. δύνοντος E : δύναντος || 17. Ἐφεσίους B : ἔφεοίσι || 18. δικαιοτέρον Vatic. 1354 : δικαιοτέρος | νομοθέτης εἶην) « Fort. νομοθετοῖην vel νομοθετησαίμην. Nisi infra excidit aliquid velut ἀξίων ante ἐξίναι. » Westerm. || 20. ἐξίναι W : ἐξίναι || 21. εἰ] ἐπεὶ B || 23. διὰ addidit W || 25. φυγαδαίαι E : φυγαδαίαι || 32. οὐ θέλετε E | W malebat βουλοίμην ἂν μόνος εἶναι ἀλλὰ || 33. δ' addidit B || 37. ἔχοντες EF : ἔχετε || 38. χρήματα] τὰ χρήματα E || 40. ὄχλοις ὀραθέντες] ὄρκοι φωραθέντες B || 42. ἀνθρώπους ποιοῦντας] ἀνθρωποῦντας E | ἢ ante ἐσθῆτα addidit W || 43. πόνοους] κόμην W | φαρμάκοις ἐπειγομένην τόκον W || 46. γυναικῶν E : καὶ γυναικῶν ceteri et a. γυναικα καὶ γυναικῶν B || 47. ἡδῆ acc. ex F || 49. συνδέπνοις E : ξυνδέπνοις | ἢ τὰς ἐν συνδέπνοις γινομένης διὰ δακτυλίων παροινίας B coll. Casaub. ad Athen. 3. p. 117, E || 50. ἢ τὰς δι' ἔδεσμάτων πολυτελείας κάτω γαστέρος (immo γαστρὸς) βροῦσας ἢ τοὺς ἐπὶ σκηναῖς ἀγωνοθετουμένους δήμους B. κάτω pro καὶ etiam W. Idem ἀγωνιζομένους μίμους || 52. διαχυθῆναι B || 53. ἢ ὑστέρα E.

Pg. 285, 1. καταμικρονεῖσθε hic tantum lectum. Fortasse μιαιφονεῖσθε. Simplex infra est v. 8. κατα ex κακῶς natum videtur || 2. σάλπιγγι B : μάστιγι | διὰ μουσικῆς] Glossæ speciem refert ut mox καὶ γεωργίας et σφαγῆς καὶ θανάτων || 4. σφαγαῖς καὶ θανάτω W || 5. δὲ acc. ex EF || 8. Immo λιποτάκτας || 10. ξίφη E : ξίφος || 11. αἰ abesse malim | ἂν addidit W || 12. μάχης ἔχει E : ἔχει μάχης || 13. τὰ μέλη? | τὰ δπλα] Videtur delendum esse || 15. πάχος EF : τάχος || 16. πνεῦμα] πτῆμα vel πτέρωμα W minus recte. Præcedit enim περὰ. Spiritus significatur quarundam bestiarum letifer, velut martichoræ | οὐδενὶ E || 17. πολλοῖς operarum errore huc intrusum. Expungendum est || 18. μᾶλλον δὲ τοῦτο δέον ἂν εἶη. ἢ παράδοσις ἐν κριτοῖσι. τὸ ἀβέβαιον δὲ τέλος πολέμων B || 21. οὐχὶ δὲ et δημοφύλων σφῶν καὶ om. E | οὐχὶ δὲ πλέον ἢ δημοφύλων B. Pro σφῶν W σφαγῆ vel σφαγαὶ || 22. γῆ addidit W || 27. ἀνορυττόμενα E : κατορυττόμενα || 34. Post ὄχλοι B plene interpunxit. Vulgo oratio continuabatur || 43. Verborum distinctio debetur Bernaysio. δοκοῦντα E : δοκοῦντα ὑμῶν || 45. ἐπονηρέεσθε E : ἐπορεύεσθε | νῦν δὲ εἴ τι καὶ μικρὸν ἐπιστομῆξεσθε φόβῳ κολάσεως, κατέχεσθε εἰς πᾶσαν ἀδικίαν B.

Pag. 286, 1. ἔθος τὸ E : ἔθος τῶν | ἐγκλώμενα ἐπὶ E : ἐγκλειντα τὸ || 5. ἀφειλετο ἐκείνους E : ἐκείνους ἀφειλετο || 9. ἀθήσεις W : ἀληθοῦς ὡς E : ὡς τὸ | ὑπακούσονται E : ἐπακούσονται || 10. ἢ μὴ πεισθέντες E : οἱ μὴ πρισθέντες || 12. ἀγαθὰ] ἀγαθοῖς W. Fortasse ὅτι αὐτοὺς οὐ πλουτίζει ἀγαθὰ || 14. σιβύλλη E | ἤξειν-χώρης (nisi quod Ἰλιάδος F) EF : ἐξ Ἰάδος χώρης ἤξειν σοφὸν Ἰταλίησιν vulgo, quod restitue. In mg E adscriptum [εἰς add. W] πυθαγόραν φασὶ εἰρησθαι τοῦτο || 20.

ἀποτιννυνται Ea || 21. ἡμᾶς] σφᾶς B || 23. ἐλέγχονται Pantazides : ἐλεγχθήσονται E, ἐλεγχθήσονται Fa || 26. ἐπιλίπτοι E : ἐπιλίπη | Immo ὀνειδίζοισθε || 28. τε W : γε || 29. τῶν addidit W || 34. στένει EF : στένει || 38. ἴν' ὡς] ἴνα πως B. Rectius scribetur ἴνα omissis ὡς vel πως || 39. τὸ μελετήσαν F, μελετήσαι Ea. τὸ μελετήσαι B. τὸ μελήσαν W, quod male recepi || 40. Primus hanc ep. edidit Boissonadius ad Eunap. p. 425 ex Vaticano 1353 (G), adhibitis simul codd. Vatic. 1085 (H) et Paris. 1760 (I). Eadem est in E et Marciano 609 Laurentiano plut. 57, 45 Vaticano 1467 || 41. εἰς om. E || 43. νόμους] δούλους Boissonadius, δούλους W, ὅτι νόμοις γράφεις τοῖς ἀπελευθέρους B | ἰσοπολιτεῖαν W : ἰσοπολίτας I, ἰσοπολιτείας ceteri || 44. καίτοι γ' εἰ ὁ μὲν W || 46. οὐδ' ἦν] οὐδὲν ἦττον κἂν B || 47. ἀγαθὸς W : κακὸς | οἱ] εἰ E || 48. μαρτυρηθέντες E || 49. ἀρετῆς I.

Pag. 287, 2. χώρης I || 6. ἐν μέσαις ταῖς στηλαῖς] Videtur esse in mediis columnis, quibus leges incisæ sunt || 10. μὴ addidit W, ut ἂ μὴ γρη sit τὰ σεμνά, τὰ ἱερά. Ita Aesch. Ag. 342 πορθεῖν ἂ μὴ γρη || 11. πολλὰ] οὐ πολλὰ vel ὀλίγα W || 11. Ἐρινύες W : ἐρινύες || 15. ξυνοικῶν I : ξυνοικῶ ceteri || 25. οὐκ om. G || 26. λέοντι W : λέοντα | οἰνοχοεῖ G : οἰνοχοεῖν || 28. τῇ παρθενίᾳ Boissonadius : τὴν παρθενίαν | ἀνδρα W : μὴ ἀνδρα || 29. ἢ B transponit ante ἴνα. Pro hoc W δευνά || 34. ἱερῶ I || 36. τύχη-ἀρετῆ I : τύχη-ἀρετῆ || 38. μηδενὸς I || 45. ὑπ' ὑμῶν H : ὑπ' ἡμῶν E, ἀπ' ὑμῶν ceteri || 48. ἦθος] στῆθος aut ἦτορ W || 49. καὶ] ὅτι et mox δι' ὧν pro ὧν W. καὶ pro καὶ B || 50. σῶμα E : σῶμα δὲ || 53. ἐπιτήρηα B. Malim ἐπιτήρηια, quod Heracliteum præstare videtur Lucianus Vit. auct. 14.

Pag. 288, 10. ἡλευθεροῦτε E : ἐλευθεροῦτε || 13. ἐπάσχετε] ἐπετάχτε B || 19. πολέμους B.

HIPPOCRATES.

Hippocratis epistolas edolavi, non perpolivi. Verum vel sic ope præstantissimarum lectionum, quas Littreius in margine abscondit, innumeras mendas tollere licuit. Atque id quidem feci non monito lectore, itemque tacite invexi per multas formas Ionicas, quarum certa quædam in codicibus indicia et vestigia relicta erant. Quæ præterea contra codicum fidem illata sunt, accurate enumeravi. Addo L literam significare Littreium, E Emerinsium.

Pag. 289, 5. βορημάτων * : ἐπινομάτων | Post τῶν ἐκ adde τῆς || 8. ἄλλος γὰρ-πολλός nescio quis : ἄλλωκε γὰρ κατὰ τὸν ὄχλον πολλὸς ἄλλος πνεῦμα μέγα καὶ πυκνὸν ἔχων. ἀλύχη pro ἄλλωκε L || 24. Post οὖν adice ἡμῖν cum οστρυψῶ || 38. θηρίων * : θηρίων μὲν γένους. θηρίων μόνον γένους Wyttenbachius ad Plut. p. 97 E.

Pag. 290, 5. μετάπεμψαι nescio quis : μετάπεμψαι κελύων | διδοὺς * : δώσειν plerique. δὸς vulgo. δούς E || 14. Scr. ἐς ἡμέας. Proximam orationem, qualem ante hos quinque annos constitui, hodie cum oculis mentisque perlustro, deceptum codice φ me non tam

emendasse quam corrupisse video. Itaque v. 19 cum οστυφ scr. ἐπεμψά σοι· γράφον οὖν πρὸς ταύτην κατὰ τάχος ἵνα πέμψω. Cum iisdem v. 22 scr. πέμπε ἐς βασιλέα. Respicit hoc responsum Plutarchus Cat. Mai. 23 || 29. Scr. Ἰπποκράτει || 33. φενακηνασθην] Alii libri γυμνασθην vel γυμνάσθην || 35. Dele καὶ ἐς ὑμέας.

Pag. 291, 1. Rescribe καὶ τῆς πρώτης ἀμαρτίας τιμωρίην τίσοντες· δηλώσας γὰρ τὴν ὑμετέραν πῶλιν καὶ νῆσον et ἐς τὸν ἐπιλοίπον χρόνον || 6. Scr. ἔδοξε τῷ δάμω, uti vulgo legitur. Tum Ἄρταξέρξου ἀγγέλοιςιν ὀτι-πράξουσιν-Ἡρακλέους || 9. πάντως * : πάντες | Rescribe οὐδὲν δώσουσιν et dele ἄρτι versu proximo. Deinde reducendum Ξέρξου-γαίαν ἔδωκεν-θνητοὺς ἔδοντα. καὶ νῦν τὴν αὐτὰν ἀπόκρισιν διδοῖ. ἀπὸ Κῶων ἀναχωρεῖτε ὅτι Ἰπποκράτην οὐ δίδοντι ἔκδοτον. ἀπαγγέλλετε-ἀμελήσουσιν || 48. βουλήσιος] σου ἐλεύσιος Littricus. Idem ἀρυστερήσαντος.

Pag. 292, 36. ἤλθε] Scr. ἦκε cum στω || 38. Cum iisdem expunge ἑορτή et ἡμῖν || 50. εἰ addidi.

Pag. 293, 4. ἀν adieci || 5. Scr. ὑπονοίην || 35. οὐ κρυπτόμενα vulgo, οὐ κορυσσόμενα οσψω || 47. ἀρικοίμεθα? || 48. ἐξ addidi. || 50 διασαφένοντες nescio quis : διασαφηνέοντες.

Pag. 294, 5. σιγηλοὶ * : σιγηροὶ || 17. πάντως] μοῦνον E || 22. ἐν ᾧ * : ἐν ᾧ οὐ μήτηρ || 40. ἀλλ' ἔκτοπος γὰρ τις * : ἀλλ' ἔκτοπός τις et ἀλεκτος γὰρ τις || 43. συννοσεύοντων M. Hauptius : συννοσεύει

Pag. 295, 3. τῆς addidi || 16. Post ἀνδρας interciddisse videtur καλοῦς] κόσμιος * : κόσμιον || 34. καὶ ἐς Ἄδδθρα διαπλεύσας * : καὶ μάλα εἰς Ἄδδθρα διαπλεύσαι || 45. δόξῃς * : δόξειας

Pag. 296, 4. τὰ τυχόντα τέχνα] τὰ ὕστερον τέχνα nonnulli codd. Requiritur solum τέχνα || 41. μόνον] οἷον codd. nonnulli, quod in οἷον convertit L || 43. τί * : τίνα

Pag. 297, 10. τῶν addidi || 42. λιποψυχήσαντα * : λειποψυχήσαντα

Pag. 298, 3. ὦν * : ᾧ || 27. ἐξέπεμψας δέ μοι L : ἐξέπεμψα δέ σοι | ἀληθῆως * : ἀληθῆως τὴν || 35. μὲν * : μέντοι || 36. που delendum cum οστυψω. Mox cum iisdem tolle τι ἐφ' || 39. ξεινίην] L. Dindorfius ad Xenophi. Vectig. p. 72 || 40. Lege κάκεινοισι || 43. με recte abest a plerisque || 47. εἰ δ' ἄρα, τινὸς βραχέος καὶ εὐδιορθώτου Wyttēnb. ad Plut. p. 113 B.

Pag. 299, 12. ἐσεσώρευτο E : σεσώρευτο || 37. γραφείου * : γραφίου || 52. Restitue φράζω, quod vulgo legitur.

Pag. 300, 3. Scr. πειρώμενος cum οστυψω || 6. Operarum error. Scrib. εἰ τὸν Δήμιωνος λέγεις || 17. Requiritur καὶ τίνα ἀν τρόπον || 46. Scr. Ἡράκλεος.

Pag. 301, 10. Scr. ἀνθρωποι.

Pag. 303, 5. παχέων Coraēs : παθέων || 9. Scr. τὰ δὲ δῆλα cum οστυψω || 10. Malim καίπερ ὑπόδειγμα || 20. μετεγόντων nescio quis : μετέχοντας || 26. θάψαντες * : θάψαντες ἐγέννησαν scripti, quod propter πάλιν τρέφουσι absurdum erat. Nunc malim γεννήσαντες ἔθαψαν, θάψαντες ἐγέννησαν abiecto πάλιν τρέφουσι || 31. Excidit verbum, velut ζηλοῖ || 54. ὕσον] ἔσι' ἀν?

Pag. 304, 10. μέγα μεμψόμενον * : μεταμεμψόμενον || 16. Scr. ὑγαρίστηται || 22. διὰ χειρὸς παιδαγωγίης

aut post βοθητής ponendum aut eiciendum ut glossa. Hoc praefero || 33. στρεβλοῦντας G. Dindorf, in Thes. || 42. Scr. ἄλλοι δὲ θάπτοντες cum οστυψω et mox δρωμένοι pro ὄρωμημένοι || 50. Scr. ὄπλοισι.

Pag. 305, 5. γέμοντα * : ἔχοντα || 7. Scr. ἀροήσι || 11. τε * : δὲ || 18. ἀπέρω σοι L : ἀπέριος οἱ codices plerique. Addidi δὲ | λεσχηγεύω E : λεσχέων vel λεσχηγνέων || 20. φιλοτωθασθέντα * : φιλοτώθασον || 51. ἀμειψιρυσμέοντα L : ἀμειψιροῖς μιῆς ἔδοντα

Pag. 306, 20. παρατηρέειν * : παρατηρέειν εἴτα ἰητρέειν τὸ πάθος || 23. μαινόμεθα L : μαινομένω δὲ || 25. Malim ἔταν γὰρ ὑγρότερος et v. 35 ἦν μὲν οὖν || 45. ὄρῃ * : ὄρεῦσι || 50. ἰστορήσα L : ἰστορήσας

Pag. 307, 32. πρὸς κινήσιος nescio quis : πρὸς τὰς κινήσιος || 39. ἐπιγιγνόμενος * : ἐπιγεγόμενος || 44. ἔκου ἄνευ πυρετοῦ * : ἐφ' ὧν ἀπυρέτω || 46. ἐν addidi.

Pag. 308, 6. ἀφαιρέουσι Foesius : ὠφελουσι | ἐνδοῖδοι idem : διαδοῖδοι || 17. τῆς addidit nescio quis || 20. διαιτῶν Foesius : διαιτῶν || 23. καθ' ἥβην L : καθεύδειν || 40. ὀνίνασθαι * : ὀνήσθαι || 48. χρήση L : χρεῖσθαι | ὀκοῖον τὸ * : ὀκοῖόν τε

Pag. 309, 1. τὰς L : τῆς || 20. ἐγκατοικέων nescio quis : συνεισκατοικέων | ἀναγκαῖη L || 24. ἐνστάσι * : ἐνστασίη || 25. κοιλασίησι * : κοιλασίη | ἐνδρῦται nescio quis : συνδρῦται || 32. ἐπιών E | θυμὸς] μῦθος Palat. 398 || 40. πνευμάτων] πνευμόνων L || 41. διδοεῦμεναι E : διδοεῦμεναι

Pag. 310, 7. δεινὸν E : ἡ sive ἡ δεινὸν || 12. ἐχγώνων Brinckius : ἐχγονοὶ || 13. εὐνοίης ἦβη] εὐοχον ἦβη L || 15. θριξί E : ὄρεξι

Pag. 311, 12. διώσασθαι * : διασώζεσθαι vel διαφεύξεσθαι || 15. σώση * : σώζει

Pag. 312, 14. ὀκόθεν * : ὄθεν || 31. ἐμέο * : ἐμή || 34. εὐεργεσίαι * : εὐεργεσίαι τοιαῦται. Locus corruptus. Nunc malim εὐεργεσίαι τοιαῦται καὶ οὕτως ἔχουσι ὡς ἔργην omisso εἶναι || 44. Μελαιναὶ (ita scribe) * : Μέλαινα

Pag. 313, 2. στρατεύματι * : στρατεύμα || 5. σχετλοῖσι * : σχετλωσ || 44. νομίζειν * : ὀνομαστί || 54. τῶν addidi.

Pag. 314, 2. F. ὡς γε πατέρα || 5. αὐτός-ἄξω post τέλει posui. Legebatur post δοκέει.

Pag. 315, 13. νεῖκος L : νῖκος || 21. μακρὴν L : πικρὴν || 43. ἡμέων] ἡμετέρων?

Pag. 316, 24. F. ἐς ἐτέρους ἐξ ἐτέρω καὶ πάτους καὶ ὀδοός || 25. Scr. πλεῖστοισι.

Pag. 317, 27. γάμω * : γάμον || 35. καὶ post φίλους addit L || 38. μετέχοντας * : ἔδοντας || 43. γένησθε * : γενήσθε | ἐτέρη * : ἕτερα || 47. ὄλα * : πολλὰ || 50. ἡμῖν L : ὑμῖν

Pag. 318, 12. οὔτε * : οὐδὲ || 22. μακρολογέοντα * : μακρὰ λέγοντα || 35. ἡμῖν * : ὑμῖν || 40. ἐπ' ἀναστάσι * : ἐπανάστασιν

ISOCRATES.

Γ = Urbinas

δ = Bekkeriana.

Pag. 319, 6. τ' ἐστίν (sic) Γ || 8. ἐπιχειροῦσιν Γ || 9. γραμμάτων] ω in rasura Γ || 11. ῥαῖον Γ || 12. παρόντα Γ : παρόντας b || 14. πιστεύουσιν Γ || 15. ἐτι Γ || 17. πιστευθῆι Γ || 19. συμβῆι τοιοῦτο Γ || 24. ἀφέντεστας δυναμεισχερείας Γ punctis super ναιμει adscriptis || 25. πράξιον Γ || 28. τιμάς Γ || 31. ὡς οἶόν τ'] ὥσον τ' Γ adraso omega, ut omicron factum sit | τῆ] τῆ Γ cum litura; erat τῆν || 32. ἄν Γ : ἔάν b || τις] τι Γ cum litura; erat της || 37. μεγάλων Γ.

Pag. 320, 4. πλῆστοις Γ || 5. διαπαρήξασθαι Γ || 7. εἰ μὲν] ita olim Γ, quod nunc conversum in ἔάν || 11. τίν' ἄν] τίγα Γ, ut in litura sint γ. gamma a recenti manu est. pro i olim fuit η || 21. πράττης Γ || 22.

καλλῶ Γ. v a manu recenti adscriptum || 24. θαυμάσιος Γ || 25. μήτε Γ || 29. μοι add. Γ : οἰμ. b || 33. ὄνηθει Γ || 35. δὲ Γ || 38. εἰώθησιν Γ || 47. εἰ om. Γ || 51. ἀκούσασιν Γ.

Pag. 321, 1. παρὰ Γ || 4. ἀνδρείαν Γ : ἀνδρίαν b || 4. ἔστιν Γ || 7. αὐτόν] αὐτόν Γ, cum litura, erat αὐτῶν || 23. ἀνγρησθαί om. Γ || 36. τῆς om. Γ || 38. οἶδεν ἀλλοίς] οὐδὲν ἀλλοίς Γ || 40. κατέσχεν Γ | παισίν Γ | παρέδωκεν Γ || 41. οὕτω Γ || 44. εἰ μὴ διὰ Γ : διὰ b || 45. ἀπεστέρησεν Γ || 50. ὦν] ὦν Γ cum rasura, erat ὦν | ἐνθυμούμενων Γ adraso ω, ut iam sit omicron.

Pag. 322, 6. μόνος Γ : μόνος οὐ b || 10. ἔξῃν] ἔξ ὦν Γ || 11. μηδ' Γ : μηδὲ b || 12. ἐλπῖσιν Γ || 15. ἔξαρκέσει σοι] ἔξαρκέσει Γ, sed ita, ut ἔξαρκέ in extremo versu positum sit || 35. ἔστιν Γ | τὰ Γ : τὰ γε b || 40. προστεθέντας Γ | προσέγειν Γ : προσέγειν σε b || 44. ἔχουσιν Γ | γινώσκουσιν Γ : γινώσκουσιν b || 45. τὴν delet Bekkerus || 46. ἀποφαίνουσιν Γ.

Pag. 323, 4. ἡ πόλις in mg Γ || 8. οὐ γὰρ μόνον Γ : οὐ μόνον γὰρ ἄν b || 10. ἀλλὰ και λιγώσ ἔχειν Γ || 19. θαπανῶσιν Γ || 20. σέσωκεν Γ || 31. ἔστιν Γ || 34. τὴν om. Γ || 40. ἐπιτετημηκώς Γ || 41. δοκιμάζουσιν Γ || 43. σοί Γ || 45. ἔχουσιν Γ || 46. αὐτον Γ || 47. ἠβουλοῦμην Γ || 50. δ' Γ : δὲ b || 53. δεῖ πλείω * : δὴ πλείω Γ, πλείω δεῖ b || 54. ἔστιν Γ.

Pag. 324, 4. τῆ πόλει in Γ iteratum inter τῶν et σοί et punctis superinductum || 7. μὲν adieci ex Γ || 8. συντομώτερον Γ, sed adraso ω, ut iam omicron sit || 10. τὴν ante ἡμετέραν addidit sec. Γ in mg || 15. συμβέβηκεν Γ || 18. ὑπονοοῦσιν Γ. Falsa refert Bekkerus || 37. ἔσται Γ || 38. ὄντων] δέοντων Γ || 39. εὐδοκιμοῦσιν Γ || 45. ἔλλησιν Γ || 51. οὐδὲν-γενέσθαι] Hæc post προστάττης ponit Dobriæus.

Pag. 325, 7. Ἀντιπάτρῳ] πρὸς ἀντίπατρον mg Γ a manu secunda, ἀσήμεως περὶ διωδύτου Γ || 8. ἔτ' ἐπολεμοῦμεν Γ || 11. ἅπαντας Γ : πάντας b || 13. τούτων Γ || 14. ὑμᾶς Γ || 25. ἔσχηκεν Γ : ἔσχηεν b || 31. εἴη] εἰν Γ. Desunt duæ literæ, aqua exesæ || 33. αὐτόν adieci ex Γ || 36. παρρησιανενουχῆν (sic) Γ || 48. αἶ om. Γ || 50. εἰσίν Γ.

Pag. 326, 6. ὁ cum rasura a dextra, in qua apparet δ. Deest una litera | συνέπεσον Γ || 7. τὴν] τιν Γ |

οισπεριπολλά Γ : οἷς πολλά b | γένος Γ, ut σ in litura sit. μενος secunda superscripsit || 10. συνέφερον Γ || 12.

τυχόντων] ἄλλων Γ || 15. αὐτῶν Γ || 20. εἰσβαίνουσιν om. Γ || 23. ποιεῖ Γ || 26. ἡδιστόν ἐστι Γ : ἔστιν ἡδιστόν b || 29. πολλοὶ οἰμ. Γ || 35. αὐτοῦ Γ || 38. τοῦμπροσθεν Γ : τοῦμπροσθε | προσελθεῖν Γ || 39. ἔφασκεν Γ || 52. τε Γ : τε ῆ b | 0'] τε Γ.

Pag. 327, 10. μόνον Γ : μόνου b || 14. ἐκείνω μήτε]

εκεινωιούτε Γ || 15. γράψω τι] γράψω Γ || 18. λοιπὸν Γ || 26. συμβαλων Γ || 32. οὐδὲ Γ : οὐ b || 33. συμφέρουμᾶλλον Γ : συμφέρειν οὐδὲ πρέπειν τοῖς μετῶν b. Post συμφέρων οὐδὲ, quod in extremo versu collocatum est, membrana aqua exesa est, ita ut tres literæ periissee

videantur || 41. τε Γ || 43. καὶ δικαίων] καιων Γ ab eadem || 44. τε addidi ex Γ || 46. τῷ τε] τότε Γ || 47. ὡσάν Γ : ὡς ἔάν b.

Pag. 328, 5. ὑμῖν Γ || 12. ὑπογούου Γ || 18. ὁ-αίχλων-θειν om. pr. Γ, add. sec. in mg || 19. ὑμῶν ἀμελεῖν Γ : ἀμελεῖν ὑμῶν b || 31. ἀγνοεῖν Γ cum litura. Erat ἀγνοεῖν || 32. οὐκ ἄν] κὰν Γ || 33. ὑστερον Γ, ω in li-

tura || 35. τονοῦν Γ || 41. α om. Γ || 43. ὄρων ἐν] ἐώ- τὰ

ρων Γ || 45. δὲ accessit ex Γ || 50. μὴ Γ, τὰ a m. secunda.

Pag. 329, 1. λάβοιμι Γ || 3. τούτου Γ : τούτων b || 7. τούτω Γ || 12. ἔστιν Γ || 15. ἄν Γ : ἔάν b || 16. λογι-

σθῆσαι Γ ab eadem | βουλήσθητε Γ || 20. τῶν evanuit. Supplevit m. altera || 24. τῆ ψυχῆ-ἐπιτευξέσθε om. pr. Γ || 36. τυρανοῦντων Γ | τημάς Γ, unde radendo factum τιμάς || 44. ὄρωσιν Γ || 45. προσδοκῶσιν Γ || 46. ἀρχουσιν Γ || 50. ἐλπίζουσιν Γ.

Pag. 330, 4. τῶ] Ita Γ cum rasura. Fuerat τῶ | ποίην pr. Γ || 5. καὶ τῶν ὠφελειῶν om. pr. Γ || 7. οὕτω

μοι Γ || 10. συγχωρῶ pr. Γ, αἰ a m. sec. || 13. καλλῆν pr. Γ || 16. ὥστε Γ || 20. συμβαλέσθαι Γ : συμβάλλεσθαι b | πῖστην pr. Γ || 26. ἔστιν Γ || 35. τυρανεύοντων (sic) Γ : δυναστεύοντων b || 36. ἄλλον Γ eraso v | σκοποῦσιν Γ || 37. αὐτοὶ τέως Γ || 39. θασμολογήσουσιν Γ || 45. οὕτως Γ || 48. δὲ Γ.

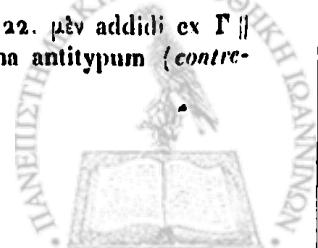
Pag. 331, 2. συμβέβηκεν Γ || 3. μετὰ-μετὰ Γ : τυραννικῶς καὶ μετὰ βίας καὶ b || 6. σε] Ita Γ. Fuerat σοι || 14. ἔστιν Γ || 20. Pro ἡ ante φυγαδεύειν Γ habet καὶ || 23. κατιοῦσιν Γ || 27. ἠγούμενον Γ : ἠγούμενος b || 29. πλείω Γ || 30. αἴτιον γενόμενον Γ : αἰτίω γενομένου b || 31. πλείω Γ || 38. καιτητετεργνη Γ | πολλαίς Γ : πολλαίς τῆ b. || 39. τε—λευταῖον Γ cum spatio trium

literarum || 42. ὑμῖν Γ, ἡ a sec. m || 43. τι accessit ex Γ || 52. ἔλαβεν Γ.

Pag. 332, 1. δὲ Γ || 7. ἡμῖν Γ || 8. βιδεῖς Γ || 12. κα-

ταδέξησθαι Γ ab eadem || 13. δὲ μου Γ : δ' ἐμοῦ b || 31. πᾶσιν Γ || 34. ἔδοξεν Γ || 38. δομαστοτάτους om. pr. Γ || 42. τι om. Γ || 43. προσήκωσιν Γ || 47. ἀξιοῦσιν Γ || 48. ἀγῶσιν Γ.

Pag. 333, 5. δεῖγμα τί Γ || 22. μὲν addidi ex Γ || 28. In ultima Urbinatis pagina antitypum (contre-

empreinte) paginæ ex adverso positæ extat, maximam partem, ut ipsa illa, detritum. Possunt tamen nonnulla legi, velut βουλευέσθαι v. 28 || 50. στρατηγίας] στρα-

τέλας pr. Γ | εστρηχίας Γ, ἐν a m. sec. || 52. ἀπασιν Γ.

Pag. 334, 1. τῶν λόγων τὸν pr. Γ (τὸν λόγον τὸν sec.) : τὸν b || 12. ἴσασιν Γ || 18. Ante ἑλης operarum errore intercudit ἀνδρεῖαν (ita Γ, ἀνδρῖαν b) || 19. πόσοις | πρὸς οἷς Γ || 31. κοσμήσας μόνον καὶ pr. Γ; in

mg m. sec. ἀλλ' ἐξαριθμήσας μόνον || 34. γινώσκων Γ eraso v || 37. πλεῖον Γ : μεῖζον b | ἔχουσιν Γ || 38. βουλεύουσιν Γ || 41. ῥηθέντων] ῥηθησομένων Γ || 43. τοῦς Γ : τοῦς περὶ b || 47. ὠφελήσουσιν Γ.

Pag. 335, 2. πλεῖστων (adraso ω) μέρος Γ. Errat Bekkerus || 6. κοινωνούσιν Γ || 12. ἦν om. Γ || 13. ποιούσιν Γ || 19. ῥάκεσιν Γ || 23. οὔτε Γ || 25. διετέλεσεν Γ || 30. τε-ποιεῖσθαι om. pr. Γ || 34. εἰκονος Γ || 42. ἐτέρων Γ || 48 πόλεμον Γ : τὸν πόλεμον b || 50. ὦν] ἦς Γ.

Pag. 336, 4. ἀνανδρεῖαν Γ || 10. δ' Γ : δὲ b | καὶ περὶ τηγεγονῶς pr. Γ, καὶ περὶ ἑτη γεγονῶς sec. Γ || 11. ἀπερηκῶς Γ || 13. ποιούμενον Γ : ποιούμενος b || 14. ἀπαυτῶν Γ, ὑπ' αὐτῶν corr. eadem || 15. ἀλλους addidi ex Γ || 17. κάλλιστα δυνηθέντα Γ || 21. εἰ-ἀμελήσαιμεν om. Γ || 23. ἀξιώσειεν Γ || 27. ἐστὶν Γ || 31. μεῖζουσιν δὲ Γ.

IULIANUS.

A	=	Laurentianus LVIII, 16
F	=	Palatinus 134
L	=	Laurentianus XXXII, 37
M	=	Monacensis 490
V	=	Vossianus
H	=	Hertlinus
R	=	Reiskius
S	=	Sintenis.

Epistolas Iuliani in Vossiano relictas enumeravit Cobetus in Mnem. vol. 8. p. 346 sqq. Hertlini emendationes pleræque extant in Hermæ vol. 3, Sintenisii vol. 1. p. 69 sqq., meæ vol. 2. p. 457-462. Reiskii animadversiones ἀτογράφους Havniæ asservatas superiore anno inspexi, cum Iulianus meus dudum impressus esset. Recidi ex eius coniecturis eas omnes, quibus nihil novi ad Iuliani emendationem afferebatur. Schedis suis subscripsit hæc : « Absolvi Iuliani lectionem d. 12. Nov. 1769 festinatam illam et abiectam modo; ad quam secundis et tertiis curis perficiendam num sim unquam rediturus, nunc quidem haud licet decernere. »

Pag. 337, 1. Iuliani quæ adhuc prima ferebatur epistola Procopio addicenda fuit, id quod demonstravi in Hermæ vol. 1. p. 474. Eam igitur in loco quo oportebat constitui infra p. 553, simulque Iulianearum epistolarum vulgatas numeros ita immutavi, ut ex altera facerem primam et sic deinceps || 2. ἀφιέντα F : ἐφιέντα | τοῦς λόγους Heylerus : τοῖς λόγοις || 6. ἐμιμησάμην * : μιμησάμην || 20. ἱερὰν συμβουλήν |

Plane sic Plato Epist. 5. p. 321, C || 22. « συντρέβειν videtur ætati Iuliani usurpatum fuisse pro illo vetustiorum ἐπιτρέβειν. » Reisk. || 27. ἦν M : ἦμην | ἀργότεραν-χεῖρα] Respondet ad hæc verba epistola Libanii truncata apud Wolfium, suppleta ab Heylero p. 179, ex Palatino 356 a me emendatius scripta in Hermæ vol. 6. p. 58 sq. || 32. ἀεὶ] ἀκλήτῃ H.

Pag. 338, 1. ταῦτα] τοιαῦτα H || 2. ὄσα] οἷα H || 3. πῶς * : πῶς δὲ || 13. Τύανα Parisinus 963 : τοιαῦτα || 23. γε] τε V | τοῦ * : τοῦ τοῖς | χρῆν S : ἐχρῆν || 26. καλάνδων V | θεοῖσιν V || 27. κείνης S | καὶ acc. ex V || 28. ὑπακουούση an ὑπακουούση sit in V non liquet | προστιμήσομαι S : προστιμήσαιμι || 29. ὅπως V : πῶς || 31. Posui asteriscos || 32. τοῦς] μὰ τοῦς V || 33. οὐτως] οὕτως ἄν V || 36. γυναικας τω abscissum in V || 37. διωκέσθω V : διώκεσθαι

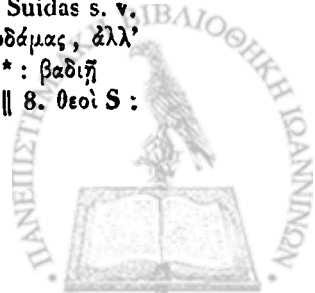
Pag. 339, 1. Huius epistolæ pars prior in V a recenti manu in charta recenti scripta. Antiqua manus redit a verbis ὥστε ὁ μὲν (v. 16) | ἤλυθες V || 2. ἰδὼν V || 5. ὀλυμπίασι V || 6. ἀθήνησιν V ubique || 8. τέτιγα φασίν V || 10. Pro κεχάλωται in V est σμικρὸν cum spatio quatuor literarum | τὴν τέχνην S || 11. αὐτῶ] αὐτῇ R || 14. ὄνοχος * : ὄνοχος δακτύλου χειρὸς impressi. In V pro δακτύλου χειρὸς οὐ μεῖζον spatium

undecim literarum est || 15. δ' ἐφ' ἕκα (sic) V | τὸ θαῦμα om. V | κέχυται Baroccianus : ἔχεται || 17. βεῖ δι' ἔλου δυσωπῶν non est in V. Abstulit qui chartæ particulam avulsit. Eadem manu periit ἦν στάσιν || 19. ἐναργεῖας sec. V || 20. ποιεῖς R || 25. δέ * : δὴ || 26. δέει V : δέη || 28. λέοντα * : λέοντα τῶ μισθῶ || 29. ἄλλοι δ' ἄλλων θηρῶν Doehnerus, sed vide Polyænum VII, 12 μήτε ὄρνειον μήτε θηρῶν. Hippocr. de Genit. 32 θηρῶ τε καὶ ὄρνεια || 33. μόνον post χρῆσιν acc. ex V || 34. διανοοούμενος V : ὑποδιανοοούμενος || 35. ἰδιωτικὴν μοι V : μοι ἰδιωτικὴν | τὴν acc. ex V | ὄπου V || 36. ἀνευρεθῆ * : ἀν' εὐρεθείη || 39. τοῦ H : τῶ || 40. ὑπαίρειθῆναι V : ἀφαιρειθῆναι || 42. γεώργιος V || 43. μὲν acc. ex V | γέρας] Operarum vitium. Repone γέρωσ. Ita V || 44. ἀμωσγέπως * : ἀλλως πως

Pag. 340, 1. Ex Socratis Hist. Eccl. III, 3 || 2. μέγαν θεὸν * : θεὸν μέγαν impressi. Sed fortasse delendum τὸν θεὸν μέγαν | ἠδεῖσθε R || 5. Malim ἐν τοῖς πρώτοις || 9. Melanthius ap. Plut. de Cohib. Ira p. 453, E || 10. εἰ] οἱ H | τὴν δρμὴν R || 13. ταῦτά H || 25. δεδοικῶς * : δεδοικῶς ἑαυτὸν παρεφύλαττεν || 33. τῶν] τῶν μὲν? || 37. ἦν * : ἦ || 40. ὄφελων] ἐθέλων H || 42. ἀσχύνηται-θεούσας * : ἀσχύνηται καὶ φυλάττεται καθαρὰς τὰς χεῖρας ὡς προσάγειν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀμάτος καθαρειούσας || 46. λέγοιτε * : λέγοιτο

Pag. 341, 7. περιῖδοι * : περιῖδοιεν || 9. διακαθῆραι * : διακαθῆραι | ἐγωγ' ὑμῖν S || 19. πῶς * : ὅπως | ἐπραγματεύσαντο * : πραγματεύσαντο || 23. Aristoph. Plut. 268 || 24. ἴθι Parisinus 2832 : ἴθι || 27. αὐτά * : αὐτὸ || 34. « Post ἐπαινοῦντες aut deest ἀλλήλους aut certe subaudiendum est. » Reisk. || 40. ἑμαυτοῦ * : ἑαυτοῦ || 41. ἦ * : ἦ καὶ || 42. κατηδόλεσχῆσαι σοι] Suidas s. v. || 43. « F. ἑμαυτόν, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἀστυδάμας, ἀλλ' ἴνα — n Reisk. || 48. ἦπερ R || 49. βαδιεῖ * : βαδιῆ

Pag. 342, 3. πρὸς σέ V || 4. δράσαι V || 8. θεοὶ S :

μοι οἱ θεοὶ scripti. Nunc malim ἐπειδὴ μ' οἱ θεοὶ || 10. Erat τς δτι καὶ. Expunxi δτι. Lenius fucriit ἄλλως τε καὶ δτε || 13. τὰ πάντα *V* : πάντα || 15. Post Λιβανίω *V* addit σοφιστῆ καὶ κοιναστῶρι | σου addidi || 18. *V* novies pro ὦ habet ὦ, semel ὦ' ante vocabulum ἀφορμαί, ut gravis cum circumflexo coniunctus sit || 19. σύνθεσις *F* : σύνθεσις *M*, σύνεσις vulgo | ὦ' πειρησθήματα *V*, quod reponendum | τάζεις *F* || 20. λέξεις *F* || 22. νόκτα *V* : νόκτωρ || 23. ὁμιλοῖη * : ὁμιλῆ || 24. παιωνίους Suidas s. Παιώνιον : παιωνεῖσις || 27. σῆς acc. ex *V* || 31. εἰ μὴ ὄσον * : ἦ δτε μόνον || 33. τὸν acc. ex *V* || 35. ἀκτίσιν *V* || 39. κρίναι *V* || 41. ἐκεῖ videtur dittographia esse || 43. ὑποδρύχια ταῖς δίναις *V* : ταῖς δίναις ὑποδρύχια || 44. καθάπερ] Lex. Vindob. p. 151, 19.

Pag. 343, 5. δύο *V* : δύο || 8. ἐωρακέναι * : ἐωρακέναι || 9. σήμερον] Ita *V* || 10. τρικλείω *V* || 21. διαμενεῖ * : διαμένει | ἰδρυθήσεται] Ita *V* || 23. περὶ τοῦ δὲ μιαιροῦ *S* | ἀνδρογόνου οὐ μάθοιμ' *V* || 24. πρὶν * : πρὶν ἢ || 25. ἡμῖν *V* : ὑμῖν || 26. ἴσθι * : ἴσασιν. R malebat περὶ αὐτὸν πολλοὶ ἴσασιν || 28. ἐμαυτῶ] ἐν αὐτῶ *V* || 34. ἦν Wyttenbachius : εἶναι. οἶμαι Horkelius, ἦν ἂν *S*, ἐδόκει εἶναι *R* || 36. ἐγόντων] συνεγόντων aut περιεγόντων *R* || 39. διορθώση *V* | δ δεῖνα * : οὕτως δ δεῖνα *V*, οὕτως δ δεῖνα editi || 40. ἐδέησε * : ἐδέησε τοῦ || 41. πεποιήκην *S* : πεποιήκηναι | οἶα μὰ *H* : ὄσα νῆ || 42. οὐδ' ἂν *H* : οὐδὲ || 46. ἀμύνειν * : ἀμύνειν οἶμαι | κύνειν *V* || 49. γρήν *V* : γρή | ἱκανὰ] ἐκείνου Boiss. ad Tzet. Alleg. p. 314 || 51. τῶν acc. ex *V*.

Pag. 344, 1. ὄσπερ *R* || 4. ἂν συμβῆ * : κὰν συμβαίη || 5. διὰ τὸ τοιούτου τυγάνειν δ. *R* || 8. ἀγενέστερα *V* || 11. ἐμμένει * : ἐμμένειν || 14. τῆς γε γνώμης *R* || 15. μόνω *R* | δὴ om. *V* || 17. μελοποιὸν Parisinus 963 : μελοποιὸν εὐχῆ | τὴν om. *V* || 19. μέμψεις ἐρωτικῆς] Alciph. I, 35 || 20. ἔπτῃ] ἐπιβῆναι *V* || 22. ἀνθρωπέου codex *M* : ἀνθρωπίνου || 23. οὐ θέλει *V* | ἀπλωσαι] ἀναπτερωσαι *H* | Post ἀπλωσαι expunxi τὸν λόγον, quod Vossianus habet. τῶν λόγων Heyleriana. Nunc teneo ἀπλωσαι τὸν λόγον, quod ductum videtur ex Sophoclis Trach. 680 || 26. ἄλλου τινὸς ἢ τούτου χάριν * : ἄλλου του χάριν ἢ τούτου || 28. ἄττοντες *V* || 30. ἡ acc. ex *V* || 31. μεταθεῖν Wyttenbachius : μεταθεῖναι | εὐφραίνεις *V* || 33. ἐς *V* : εἰς || 37. αὐτὸ *V* | ἀντιμαμαρούσων *R* | δ' addidit *S* || 40. ἂν τις] εἰς σὲ *V* || 43. ὑπὸ γῆς *R* || 44. ὄψιν] Proxima desunt iu *V* || 47. « ἕτερον ἀργύρεον seu ἀργυροῦν scil. νόμισμα, alium numum, sed argenteum. » Reisk.

Pag. 345, 1. τοσοῦτον addidi || 3. εἶναι * : εἶναι τῶν δπλων || 5. Hom. II. XI, 237 | αἰγμάς * : αἰγμάς οἶοναί || 6. εἰδόμενα] οὐκ εἰδόμενα *R* || 18. ἐχθρὸν post δὲ addidi ex *M* || 20. νῦν μόνον *M* : μόνον νῦν || 21. εὐνως *M* || 22. διατεθεισθαί *M* : διατεθεισθαί καὶ διακεισθαί || 23. τοῦτο *M* || 24. καὶ acc. ex *M* | ἔξει *M* | δ om. *M* || 25. καὶ περίπτω ἐνί * : καὶ περίπτω *M*, ἐνὶ καὶ περίπτω alii libri. Nunc malim καὶ ἐνὶ περίπτω || 28. Καλλιξένη?] Soph. O. R. 614 || 29. δ' ἂν * : δὲ || 30. ἐμαρτυρήθη] Videtur intercidisse τῶ χρόνω || 31. φῆς * : φησί | μετὰ τὸ φιλανδρον aut εἶτα μέντοι τοῦ φιλανδρου *R* || 32. θῆσαι? || 33. μανδραγόραν Suidas s. v. : μανδραγόραν ἂν || 37. προσθεῖη * : προσθήκη || 40.

τὰ * : καὶ τὰ || 41. δὲ acc. ex *G* || 42. γὰρ addidi || 46. δ' add. *S* | τὴν acc. ex *G*.

Pag. 346, 5. δεδιδαγμένος Spanhemiana : δεδιδαγμένος | σεαυτοῦ * : ἑαυτοῦ || 6. Hom. Od. VIII, 149 || 9. Post ἀρμόττει in scriptis est κουροτέρα δὲ ἔστιν αὕτη τῆς τῶν ἰππέων et mox post συντάγματι in iisdem est γίνονται δὲ ἀπὸ τῶν ὀπλοφορησάντων οὗτοι καὶ στρατευσαμένων. Expunxit Wyttenbachius | τε * : δὲ || 11. ἀποιπάργω *V* : Ἀρπαργῶ Heyleriana. ἀπὸ ὑπάργων mavult L. Dindorfius in Thes. s. v. et s. ἀποέπαργος | μοι τί *V* | μελητὰς *V* | ῥήτορας acc. ex *V* || 13. οὔτοι * : οὔτι | τρικέφαλον *V* : πολυκέφαλον | οὐ, quod post ὕδραν addebatur, cum libris nonnullis omisi || 17. ὄντα πᾶσι πρᾶον scripti. Expunxi dittographiam. Pro πᾶσι Horkelius πᾶνυ, Hertlinus παντάπασι || 18. οὖν *V* : δὴ || 19. ἂν om. *V* || 20. ἐπανίστανται αὐτοῖς *V* || 22. πάρεϊ *V* || 23. εὐχομαι *V* || 25. ἄλλως *H* : ἄλλοις || 29. Aristoph. ap. Athen. XIV. p. 652, F | εἶναι post ἄλλον ponit *S* || 35. ὡς * : ὡσπερ || 36. λείποντος * : δέοντος. ἐνδέοντος *R* || 37. ἦ addidi || 41. ὀ] ὦ *R* || 43. Operarum errore φησί, quod sequente versu post Ἴπποκράτης poni oportebat, post μόνον transpositum est || 45. γλυκὺ μὲν εἶναι Suidas s. μέλι : καὶ γλυκὺ | πικρὸν δὲ idem : ἢ πικρὸν εἶναι *V*, καὶ πικρὸν εἶναι vulgo || 46. ἀνάδοσιν *V*, sed ut evanuerit δ | Similis argumenti epistola de sex pomorum dono extat in « Revue de Philol. t. II. p. 200. Vide Rosium Pseudorist. p. 232 || 47. ζῦμπαντες *V* : σύμπαντες

Pag. 347, 1. δ πικρὸν ἔστιν] Verba suspecta || 3. σύκον *V* || 4. ἡδὺ ex margine huc translatum esse videtur || 5. ἀλεξίφάρμακον] Lobeck. Parall. p. 537. Suidas v. σύκον || 6. φάρμακον *V* || 7. κὰν * : καὶ || 8. προπαρτιθεσθαί * : προτιθεσθαί || 10. ἀδικί' *V* || 11. δτι θεοῖς] In *V* charta inter δτι et θεοῖς scissa est. Apparet tres quatuorve literas intercidisse. Fuit fortasse δτι τοῖς θεοῖς || 15. ἀνδρὸς] « Eiusdem scil. Aristotelis » Rosius l. c. | Θεόφραστος] Hist. Plant. 2, 5, 4. C. Plant. 1, 6 || 16. παραγγέλματι *V* || 17. ἐντιθεῖς *V* | ὄσα *S* : ὄσαι || 18. εἶκει * : εἶκουσι || 19. ἂν * : ἀντὶ *V*, ἂν τι vulgo || 23. εὐφραῖ * : εὐφρη || 27. ἔστιν *V* || 31. Ἀλκίνου * : ἀλκινόου || 32. οὖν om. *V* || 34. συμφέροιο * : συμφοροῖτο || 35. νομιμώτερον *V* | Malim τοιαύτην δὲ ἔχοντος οἶμαι τοῦ σύκου τὴν φύσιν || 36. τὸ addidi et mox ἔχον || 40. ὑπὸ τοῦ * : ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ *V*, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ vulgo || 41. κρατοῦντι *V* : κρατοῦν | εἰκόσ *Horkelius* : ὡς εἰκόσ || 42. νικῶντι *V* : νικῶν || 45. δαμασκὸν *V* : δάμασκον || 50. τῆς ante μεταβολῆς expunxi || 51. τοὺς] τῆς *V*.

Pag. 348, 3. τρέφεται *S* : λέγεται || 4. Immo πανταχῆ vel πανταχόσε hic et v. 6 || 5. σύκον *V* || 9. οὔτ' ἂν * : οὔτε || 10. ἐνθρυπτον] Ex Demosthene p. 314, 1 || 11. ἐς τὸ ἴσον * : ἔσται ἡδύσμα ἴσον (ἴσον *V*) ἢ || 17. τερσίαν *V*. τρασίαν I. G. Schneiderus || 19. κέντροις * : κέντροις οἶοναί || 20. Immo ἀπήρηται || 21. ἐπ' ἄλλαις * : ἐπ' ἄλλοις *V*, μετ' ἄλλας vulgo || 22. αὐτὸ *V* || 23. δέρρης *V* || 25. τὴν post ἔχει acc. ex *V* || 27. οὐδὲ * : οὐδὲ καθάπερ || 28. αὐτὰ * : αὐτὸ || 29. δρηξίν] Ita *V* || 31. δὲ] πέρ Ita *V* | τῶν] ἀπὸ τῶν? | ζῶων *V* : ζῶων τε || 33. καὶ μὲν *V* | αὐτοῦ *V* || 38. ἀγνοῶν *V* || 43. δ' ἂν * : δὲ ||

46. ἀν adieci || 46. οἶμαι H : εἶναι || 52. τῆ] τε V
54. τὴν] τῆ V.

Pag. 349, 1. φαίνουσα εἰς] φαίνεται οὐσα εἰς V ab eadem, φαίνεται καὶ εἰς vulgo || 2. τοῦτο V || 5. ἀν acc. ex V | δέκα] δέον pr. V | 6. τῶν adieci || 13. πρὸς V : εἰς || 17. ἑκατονθούουσαν V || 19. τὸν τελευτάτον ἀριθμὸν * : τὸν τέλεον τῶν ἀριθμῶν || 22. καὶ post περι-

ως
φερεῖ add. V || 23. ἄλλος V ab eadem || 30. τυφώεις V || 35. οὐκ ἄλλου τινός S || 39. τὴν τοῦ V : ταύτην
λο

|| 41. ἑκατον V hic et infra : Ἐκατὸν || 46. ὁ κλήρου V ab eadem : κλήρου || 47. ἡ Κρήτη] Glossam esse arbitratur Boiss. ad Philostr. Epp. p. 118 || 48. τῶν acc. ex V || 52. νεῦς * : νεοὺς V, ναοὺς vulgo || 53. ἑκατονπεδούς V | ἑκατοντακρήπιδας Martiniana : ἑκατονκρήπιδας

Pag. 350, 6. ἴσον V || 8. ἔχε * : ἔχειν || 10. ἐπὶ * : ὑπὸ | κάλλος S : καλὸν || 11. παρὰ σοῦ V : παρὰ σου || 14. ἀκριβῶσαι * : ἀκριβώσαντος πρὸς τὴν τῆς θέας ἡδονὴν ἀπολαῦσαι || 15. φορτικώτατον * : φορτικώτερον || 16.

πρξ

δὴ] δὲ V, ab eadem δῆ. δῆ delet R || 17. ὑποτάττεσθαι V ab eadem || 22. τῆς acc. ex V || 24. κρινίους V || 30. ἐγὼ μὲν V : μὲν ἐγὼ || 31. μῆδὲ * : μῆτε | φέρεσθαι Heylerus : φέρεσθαι ἢ εἶναι | ὑμῖν V || 33. Ἰουλιον V || 34. « Circa παρήνεσα deest aliquid ». Reisk. || 36. τινὰς V : τινὰ || 37. « Post ὑπάρχειν deest ἐπι, me regnante. » Id. || 38. εἰρήνης post ἀπολαύοντες addit R || 39. « Post ποιῆτε deest ὑπέρ. » Reisk. || 46. κατευθῆναι V || 50. παρ' ὑμῶν R.

Pag. 351, 19. Hæc ep. in V est a manu recentissima || 6. ὡς V : ὡσπερ || 7. τὸ νῦν * : τὸ νῦν ὑφ' ὑμῶν V, τὸ νῦν ὑφ' ἡμῶν τοῖς Γαλιλαίοις vulgo, τὸ νῦν ὑφ' ἡμῶν τοῖς Γαλιλαίοις R || 9. ἐκκλησίας αὐτοῖς scripti. S ἐκκλησίας αὐτοῖς, R ἐκκλησίας αὐτῶν. Delevi dittographiam | ἀλλὰ τὴν V : ἀλλ' || 19. δὲ H : δὲ ἡ || 23. ἐπιμεινόμενος V | ἐπ' * : ὑπ' || 25. οἶ] οἶον V || 30. διειλέχθημεν V, sed eadem manus lineolâ transfixit alterum iota || 33. Βέρροϊαν * : βέρροϊαν || 35. διοσημίαν V : διοσημελίαν || 39. τοιοῦτοι * : οὔτοι || 41. αἰδῶ V || 43. ἐπὶ * : ὡσπερ || 46. παρ' ὑμῖν οὐκ εἶδον V : οὐκ εἶδον παρ' ὑμῖν

Pag. 352, 3. ἀν addidi itemque v. 5 || 6. οἶοι H : οἶ | ἐπιχειρήσεις V || 8. γράφειν V : γράφων || 9. Feci astericos | αὐτῆ] Ita V distincte. βέβλου vel μονωδίας excidisse putat Heylerus || 13. ἤσαν] ἤσαν R | εὐτρεπῆ V : εὐπρεπῆ || 14. ἠύφρανε * : εὐφρανε || 15. τῆς om. V || 18. τῶν ἑορταζόντων * : βασταζόντων | ἱερά Wyttenbachius : ἱερεῖα || 21. νέων V : νέα || 25. Ἀκκίνου * : ἀκκινόου || 27. μεστὸν] μέσων V | τριγλίω V || 32. πύλεως] ἱερεῶν πύλεως R || 36. συνήδεις (v. Hermæ t. 2. p. 190) * : συνελθεις || 38. ὁ addidi || 29. « In ἐξ ἑσου videtur nomen proprium latere aut desunt quedam. Quid si sic : κηδεστής· ἐμοὶ γάρ, ἐξ ἑσου ἐσωφρόνησα τὸ μὴ πάντα-εξ quo sapere carpi. » Reisk. || 40. « F. ἀδικημάτων οὐδενὸς ἤττον τῶν φαυλοτάτων εἶναι δοκεῖ ». Id. || 48. ἐφορᾶν καὶ ἐπιμελεῖσθαι] Ex Xenophontis Cyrop. 5, 3, 59 || 50. τριπλασία ταύτης R || 51. « Desunt quedam. » Reisk. || 54. μὲν * : μὴν

Pag. 353, 10. δ' ὁπλοῖς * : δὲ ὅπλοισι || 11. τὰ inse-

rui. R ἐπιστολὰς δὲ ὅσαις ὑπέγραψα καὶ βιβλία (ἐπόμυνα γὰρ ὡσπερ αἰσιὰ μοι καὶ ταῦτα σ. π.) τὶ δεῖ || 16. λίαν] ἄγαν V || 18. ἐκτείνεσθαι V || 19. σολοσῶν V | φασί * : φησί || 22. τὸ ante μεγάλα add. V || 23. σολοσῶν V | λυπρὰν V : λυπηρὰν || 24. ἐνὶ H : ἐν || 25. οὐδὲ V : οὐ || 29. σε μετεκαλέσαμεν * : ἐμέ τε καλέσαμεν V, σε μετεκαλέσα vulgo || 30. οὖν.. πρῶτα V (literarum quæ evanuerunt numerum totidem punctis indicavi) || 32. F. κείνων || 33. δὲ V || 38. « Non intelligo. » Reisk. | σαυτοῦ * : αὐτοῦ V, αὐτοῦ vulgo | λίς V || 39. προβαταγρίων V. ὡν adesa || 45. βελτίω * : βέλτιον

Pag. 354, 1. ἄδοντας V | Βουπάλειον Bentleius : βουπάλιον || 3. νόμοις] ὕμνοις V || 6. παραινεῖν V || 10. οὐδὲ V || 15. Malim ἔρρωμένως || 17. ὑποσοῦν (sic) V || 18. Immo ἔνεκα || 25. τῶν ὁμοίων παθῶν V || 27. μ' * : μοι | εὐφημεῖν] ἐφ' ἡμῖν V || 28. φεγγώμενον V || 29. πατρὸς ὑμῶν R || 30. ζηλώσεως V, quod restitue || 32. ὅτε Baroccianus : ὅτι || 34. αὐτῶ V || 36. Od. 16, 187 || 37. ἐν ἀνθρώποις] ἀνθρώπων V | εἶναι-ἀν V : φαίην ἀν εἶναι | ὄλων] ὡς L, ὁ λόγος V || 38. ἱαμβόλιω L || 39. ὁμολογῶν L | πατήρ habet V. Delendum cum Barocciano || 40. εἶναι acc. ex L | οὐδὲν L.

Pag. 355, 3. ἀν om. V || 4. ἀνδρῶν L : φοιτῶντων vulgo. In V quid fuerit, dispici nequit || 9. κέρως V || 13. ἀρετῶν L | φύλακα S : φύλακα καὶ || 16. ὅτι L : ὡς || 18. μὲν Horkelius : μὲν ἄν ἤξει || 19. δ' L : δὲ || 20. ἀλλὰ V || 23. εἰ μὴ καὶ H : εἶ καὶ μὴ V, εἰ καὶ μὴ vulgo. Pro εἰ καὶ μὴ L habet εἶ ἀλλὰ, unde nunc malim ὡς οὐδὲν τι τοῦ Πρωτέως τοῦ σοφοῦ μειονεκτῶν ἀλλὰ καὶ μάλλον εἰς ἀρετὴν ἄκραν τελεσθεῖς || 25. ἀλλ' * : ἀλλ' ὡσπερ || 26. μόνον L : μόνον τοῖς || 28. νικῆς δ' ἄν : νικᾶς δ' ἄν οὕτω || 31. ἀνθρώπων L : ἀνθρώπων γένους | τεχθεῖς L : ταχθεῖς || 32. τὴν acc. ex LV || 33. ἐμοὶ L : ἐμοιγε vulgo. Scribendum ὥστε μοι || 35. σοὶ Horkelius : σοὶ τὸ ἔπος LV, σοὶ ἐκεῖνο τὸ ἔπος vulgo || 36. εἷς δὲ τι LV || 39. ζωπυρεῖται μόνω L : μόνω ζωπυρεῖται | εἶη] εἰ V || 40. ἱαμβόλιον L || 41. χρόνου LVa, quod revocandum || 42. ὁμήρου καὶ πλάτωνος καὶ σωκράτους L : Ὀμήρου καὶ Πλάτωνι καὶ Σωκράτει vulgo, quod restitue || 43. τις L : τις ἄλλος ceteri, recte || 46. λόγοις * : λόγος V, λόγῳ vulgo || 47. εἰς L : ἐς | τὸ] τὸν L || 48. ἀνθρώπων L : ὄλων || 50. In V præscriptio est Ἰουλιανὸς Ἀργεῖοις.

Pag. 356, 1. αὐτὴν V || 2. « τοῦ] τῶ V, 8 a manu recenti ». Dübnerus || 3. τοῦτο operarum errore excusum est. οὕτω vulgatur. In V relictum est τοῦ... unde Dübnerus suspicatur excidisse Περσικοῦ vel Μηδικοῦ. τοῦ Περσικοῦ etiam H || 8. ἡ τε V : ἡ || 9. τὸ addidi | μακεδόνας V : Μακεδονίαν || 11. ἐλευθέρων V : ἐλεύθερον || 13. καὶ acc. ex V | τῶσαῦτα H : ..α ταῦτα (sic) V, τοιαῦτα vulgo || 20. ..ὄσα V, scribendum igitur ὁπλοῖς || 22. νῦν.. τὴν V || 24. αὐτοὺς V || 32. νεμίον V || 34. τοῖς acc. ex V || 37. πολυθρυλήτου * : πολυθρυλλήτου || 39. δ' V : δὲ || 41. τοιοῖδε H : οἷδε || 42. τοὺς add. H idemque ἐν || 47. χορηγίαν V : χορηγῆσιν || 49. ἐν τοῖς] ἐνίοις V || 50. ἀτὰρ Horkelius : ἔπερ || 51. πλοῦτον V : πλοῦτον καὶ || 53. συναίρομένων Horkelius : συναίρομένων ὠνοῦνται τὴν τέρψιν τοῦ φρονήματος. ὦν post συναίρομένων addit R.

Pag. 357, 3. ὄντες γ' αὐτοῖς R || 4. ἀστυγέτονες H : καὶ αὐτοὶ γέτονες || 5. οὐδ' -ἀπόλοιτ'] Hesiod. Opp. οἱ

348 || 7. ταυτα V, οἱ a manu recenti || 12. οἷς] ἤς pr. V || 15. σεμνότητα οὐκ] τα οὐκ exesa, sed spatium angustius est, quam quod negationem capere possit || 17. ὑπάρξασιν εἰς τὴν πόλιν R || 24. καὶ διὰ τὴν ἀπραγμοσύνην τοῦ δικαίου ὑπὲρ τῆς Ἀργείων πόλεως νῦν πρῶτον εἰσελοεῖν τὴν δίκην R || 25. ἔχοντα pr. V, ἔχοντες sec. V || 26. εἰ] ἤ V | γὰρ H : γὰρ ἂν || 28. καίπερ ὄντων H : πρὸς τῶν || 30. προστιθεμένου Petavius : προστιθεμένου | καὶ τοῦ idem : καὶ περὶ τοῦ || 31. ταύτη R || 34. ἔξ ὑπαρχῆς V : ἀπ' ἀρχῆς || 36. In V pres exesae sed relicto spatio literis istis maiore, ut appareat intercidisse τὴν. Hoc igitur supplevi || 45. Fueritne in V φιλοσοφίαν, incertum est. Superest... ϑ || 47. αἰτία] Pro hoc in V relictum... ιϑ || 48. δικαίως V | δὲ V : δ' || 50. τε] δὲ pr. V || 51. ὁπότερον exesum duarum triumve literarum spatio relicto | ἀπῶ V || 54. ἐφεθέοντας R.

Pag. 358, 2. τοῦ H : in V Dübnerus τοῦ aut τῶ legisse sibi visus est. αὐτοῦ vulgo || 6. ἰδιώταις-κρεῖττον] Exesa ω et ις ξυμφέρει τὸ κρεῖττον, spatio ad summum novem literarum relicto || 9. ἐπ' * : μετ' || 10. τὸ ante πρό acc. ex V | πρό] πρὸς R || 11. παισὶ Dübnerus : ..σι V, omissum vulgo. Malim τοῖς παισὶ || 12. κινδυνεύει * : κινδυνεύειν || 13. καλὸν] Pro hoc in V videtur esse καὶ || 15. Restitue φιλονεικίας || 16. ἀπαλλάξει V : ἀπαλλάξῃ || 17. δὲ post μῖσος in V non videtur fuisse || 19. ἂν om. V || 23. Γαλιλαίων * : Γαλιλαίων πολλὰ καὶ παντοδαπὰ || 25. δὴ καὶ] μὲν Suid. v. ἐπιστολῇ || 27. ὑψηρῆσθαι ante Heylerum : ἀψηρῆσθαι || 31. ἔρρωσο om. Suid. || 32. Hæc epistola in V incipit a verbis τῶν πρότετε γεγονότων p. 359, 30. Priora omnia desunt || 41. καλὸς * : καλὸς ἡμῶν || 45. πλέον * : πλέον εὐρεῖν

Pag. 359, 3. σωφρονίζειν * : σωφρονεῖν. R malebat aut deleri καὶ aut scribi σωφρονεῖν σωφρονίζειν καὶ παιδεύειν || 5. εἶτε ante μῦθον supplevit Horkelius || 13. τὸ addidi || 20. τῆς ὄλης Paris. 2755 : ὄλης τῆς || 27. ἄρα * : ἄνδρα || 32. ἔδει-ἐκδοτον * : ἔδειτο Δαρειῶς ἀνὴρ βάρβαρος καὶ ἀπαιδευτος ἐκδοτος || 35. ἄκος * : εἰκὸς | ἔχειν ἐχρῆν S : ἄρχον ἔχειν V, ἔχειν ἄρχειν vulgo || 36. τῶν λογισμῶν * : τοῦ λογισμοῦ || 37. δύναιτο] γένοιτο V. σθένει Cobetus || 48. στρατείας H : στρατιᾶς

Pag. 360, 1. Post Bixentίωνα nonnulla verba excidisse arbitrator. Mox legendum videtur περιθεῖ γὰρ αὐτὴν δ Δοῦβις ποταμός, ἢ δέ. Scripti ἤδε, pro quo cum Hertlino perperam posui ἢ δέ. Neque enim apodosis incipit ab ἄθατος || 3. καρτερὰ R || 11. προσίων S : προῖων || 20. οὐδὲν οὔτε ἀκούσαι S || 26. ἀλίστα] ἀ μάλιστα R || 31. γρῆν R || 38. γὰρ addidi cum Horkelio || 45. ὡς add. H || 47. σου * : σοι

Pag. 361, 1. οἱ om. Lex. Vindob. p. 145, 14 || 6. τῶν-γινομένων? | ἔλλιπῶντι * : ἔλλειψαντι || 7. ἦ * : ἦ τὰς | εὐλόγους Paris. 1353 : εὐλόγως || 8. ἂν idem : ὡς ἐνῆν | συγγνώμην Monac. 490 : συγγνώμην ἀμαρτῶν || 15. μηδ' ἀμελήσαι Paris. 1353 : μηδὲ μελλῆσαι || 28. δηλοῦντος * : δηλοῦν Paris. 963, δοκοῦντος vulgo. Nunc δηλοῦν verum puto, sed ut addatur σε post ἀκηροῦναι

|| 29. δὲ idem : τε || 31. πρὸς ἡμᾶς acc. ex eodem || 32. πρὸς * : περὶ | Post ἐπαθον expunki quod in scriptis est σημαίνει. Quod vereor ne calidius fecerim. Vide p. 380, 20 || 33. τούτων Paris. 963 : τούτου || 34. ἂν add. H || 35. ἐγίνωσκες H : γινώσκεις || 38. τὰ * : τὸ || 51. τρίτην Horkelius : ταύτην

Pag. 362, 5. ἄσμενος * : ἄσμενος πάντων || 7. ἐλλί- πόντα * : ἐλλείψαντα | αἰτιᾶ scripti : αἰτιᾶς || 9. τυγγά- νειν R || 19. καταθαρροῦσιν * : καθορῶσιν || 22. δύναν- ται * : δύνωνται || 29. ὁ λόγος λάβη S || 37. αὐτῶ * : αὐτοῦ | φιλανθρωπέυμα Horkelius : φιλανθρωπέυμα κα- θάπερ μάθημα || 23. σοὶ * : σὲ || 46. ἀφιᾶσι * : ἀφιᾶσιν αἰγιαλῶ || 48. εὐξαίμην * : δεξαίμην || 51. σφάλλωμαι ante Heylerum : σφάλωμαι

Pag. 363, 3. καὶ addidi et mox τὴν || 10. κἂν Lo- beck. ad Aiæc. v. 52 : καὶ || 13. εἰδῆ * : εἶδεη || 15. τὸ μὴ (hoc ex codice) Petavius : τὸ οὐ γέρον || 16. θνη- τὸν ἀνοαρμόσαι Baroccianus : θνητοῦ ἔναρμόσαι || 19. ζεῖ] μαρτυρεῖ H || 28. προϊούσαν H : προϊούσαν || 38. μεγάλων Horkelius : μεγάλων τῶν παρὰ σοῦ || 44. προ- σοῦ idem : προσγῆς Heyleriana, πρό σου ceteræ.

Pag. 364, 5. καὶ Suidas s. παιδαία : οὐδὲ | πολιτενο- μένην idem : πολυτελεῖ || 6. ὑγιᾶ idem : ὑγιᾶ || 9. αὐτῶς] οὔτος R | τοσοῦτω δοκεῖ τῆς Suidas : δοκεῖ τοσοῦτω || 12. κακὸν μὲν καὶ τόδε, ὅμως δ' οὐ τοσοῦτον γίνεταί vel ὅμως δ' οἷστον γίνεταί H || 13. ἄλλα * : ἄλλο | ἐναντία- διδάσκει * : ἐπ' ἐναντία-διδάσκει || 15. παμπονήρων * : παμπονήρων βίος || 18. οἶμαι delectam || 19. γρῆ * : γρῆν || 24. γιγνόμενοι Paris. 2755 : γενόμενοι || 33. μέντοι] μὲν R | Δημοσθένει * : Δημοσθένει μέντοι || 39. συνεί- ναι · ἰδῶμαι H : συνῶμαι || 43. ὦν addidi || 45. ἐπεὶ δ' ἔξ ὧν ἐκεῖνοι S et R || 47. πάντα Hemsterhusius : πάντως

Pag. 365, 4. σοφούς * : σοφὰ || 5. ζηλούντων * : ζη- λούτων || 9. ὑμεῖς videtur dittographia esse || 13. μὲν] μέντοι R | οὔτωσ' * : οὔτωσ' || 16. τῆς μὲν βελτίστης R || 17. ἀγειν * : ἄξειν || 22. κέρρημαι * : κέρρηκα || 30. Deesse πένεσθαι vel simile aliquid significavit H. Reiskio excidisse videbatur θλῆσθαι vel στενοχωρεῖσθαι. Feci asteriscos || 43. * F. τραχέας aspera. Nam de morbo cito et acuto usurpatur ὀξεία, non τραχέα. * Reisk.

Pag. 366, 7. Post ἀδελφῆ Baroccianus addit ὑπὸ τοῦ τὰ πάντα ἐφορῶντος θεοῦ. ἴδοιμ' σε τὸν ἐμὸν ἀγαθὸν καὶ ἴδα χειρὶ, νῆ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἐμήν, νῆ τὸν πάντα ἐφορῶντα θεόν · ὡς φρονῶ γέγραφα. ἀγαθώτατε, πότε σε ἴδω καὶ περιλάβωμαι ; νῦν γὰρ σου καὶ τοῦνομα καθάπερ οἱ δυσέρωτες φιλῶ, quæ abiēci. Uncis circumdederat Spanhemius || 22. κατέλθοις * : κατέλθης || 24. παρ' ἀμ- φοτέροις H : πρὸς ἀμφοτέρους | ἀποκείσθω H : ἀντικεί- σθω || 25. ἀποδοῦσα scripti. Feci ἀποδοῦσαι, de quo nunc dubito || 27. « Post τεττάρων videtur aliquid deesse, e. c. τῶν οὐ φαυλοτάτων (aut τῶν πολυφωρω- τάτων aut τῶν ἡδίστων) εἶναι δοκοῦντων ». Reisk. || 28. τήθης M (Monacensis 490) : τίθης || 30. ὀνήσαι Horkelius : ἐνοήσαι | ἔχον δ' ἂν οὐδ' ὡς * : ἔχον δὲ οὐδὲ ὡς οὐ || 36. τοῦ acc. ex M || 41. ἐνοχλούμενος M : διενοχλούμενος || 43. καὶ M : καὶ εἰς | ὀνομάζειν ἐπιτη- δεῖων λυμάτων M : ὀνομαζομένων ἐπὶ μικρὸν || 45. ἡσυ- χία δὲ πολλῆ S : ἡσυχία δὲ πολλῆ || 46. καὶ acc. ex Pa-

ris. 963 || 47. ἀπιδεῖν *M* : ἐπιδεῖν || 48. θερπίδιον *M*, quod lexicis addendum. Factum est a θερπίω, ut χειμάδιον a χειμάω. πεδίον in impressis est.

Pag. 367, 4. λόγων *M* : λόγου || 10. ἤδη * : ἤδη τοῦ || 11. πολὺς * : πολὺ || 12. τοιούτων ἀμπελών scripti. Feci τοιούτος ἀμπελών. Rectius articulum praefixissem. Nunc omnino malim πολλή et ἡ τοιαύτη ἀμπελος || 13. Posui asteriscos || 14. ἐπεὶ μοι *S* || 15. δεῖται * : δεῖται || 17. παρεσκευασάμην *M* : παρεσκευάσμην | ὦ φιλῆ κεφαλῇ δίδωμι *M* : δίδωμι ὦ φιλῆ κεφαλῇ || 35. τὰ πιδ. *H* || 43. φίλου * : φίλον

Pag. 368, 1. Ex Sozomeno V, 16 | δ addidi || 5. τοιαύτην *H* : τοσαύτην || 6. οὐδ' ἄν *H* : οὐδὲ | πρότερον ἐλπίζειν ἐτόλμα *R* || 13. ὅσοι *H* : οἱ || 16. προσέρχονται *H* : προσέχονται || 18. ἡ τῶν *H* : ἡ τῶν γαλιλαίων || 23. ξενοδοκεῖα * : ξενοδοχεῖα || 40. προσέθιξεν *H* : προέθιξε | Erat εὐπορίας || 41. "Ὀμηρος] Od. XIV, 56 || 43. οὐδ' * : οὐτ' || 47. κατασχύνωμεν *H* : κατασχύνομεν || 48. καταπροώμεθα editio Martinii : καταπροώμοθα

Pag. 369, 9. εἰσι delet *S* || 14. Hom. Od. XI, 73 | οὐδ' *H* : ἡ || 15. ἀνέρας οἱ κε * : ἀνδρας οἱ καὶ || 19. σὺ διηγεί * : σὺ διηγεί *V*, σὺ διηγῆ vulgo, διηγού σὺ Suidas s. Ὑπαρ || 20. δ' Suidas : δὲ | σοι om. idem || 21. φασιν * : φησιν || 23. σεπτεβρίου *V* || 27. ὑμῖν ὁ οἰκτιστής? | οἱ εἶτα *R* || 35. Hiatum sibi explevisse visus est Boissonadius ad Theophyl. p. vij ex Vulcobiana huius epistolae « recensione. » Nimirum fugit eum Vulcobium manu scripto usum esse, in quo quae in ceteris scriptis initio epistolae posita sunt verba οἱ τὸν ἑαυτῶν-νεαράν absurde inferuntur post Ἰσιδί || 36. ἑαυτοῖς τολμάτε *R* || 48. ἀπελαύομεν impressi ante Heylerum, qui ex codice exhibuit ἀπυλαύομεν.

Pag. 370, 2. φράσατε. οἰκτιστής * : φράσατε μοι. κτίστης scripti et impressi. οἰκιστής item reponendum p. 369, 42. p. 370, 8. Ita certe legitur 340, 1. 369, 27 || 15. Σεβαστός * : Σεβαστός δὲ || 25. μῆκος * : μῆκος ταῦτα || 28. διδόμενα Horkelius : δεδομένα || 36. ἐοράκασιν * : ἐωράκασιν || 40. παντός Osannus ad Cornut. p. 326 : πατρός || 51. κνησιώσας * : κνησιώσας || 54. ὑμῖν * : ὑμῶν

Pag. 371, 1. καὶ πρᾶγμα οὐδέν? || 3. ἔσται *S* : ἔστι || 7. προστατεύειν *R* || 10. δὲ delet *S*. Sed deesse potius nonnulla videntur. Itaque hiatum significavi post ἀρχῆν || 11. Ἐθεν Pelaviana : Ἐθεν οὖν || 20. ὥστε * : ὡς || 25. πάντα * : ἅπαντα || 27. κατ' *H* : μετ' || 37. τοῦ * : τοῦ διὰ || 46. κακῶν *H* : κακῶς || 48. κλήρους * : κλήρους καὶ τὸ πάντα ἑαυτοῖς προσνέμειν || 52. τοῦ add. *H*.

Pag. 372, 2. μηδὲ ἀπιστεῖν * : μήτε ἀπιστεῖν || 5. ὑπὲρ * : περὶ || 10. τῶν] αὐτῶν aut ὡς αὐτῶν *R* || 23. μήθ'] Fortasse καὶ μήθ' vel μήτε δέ || 30. δὲ * : τε || 47. ἔχειν *H* : ἔχειν scripti. ἔχειν ἐξεῖναι delet Horkelius. Recte.

Pag. 373, 5. σὲ * : εἰς || 11. ἡμᾶς nescio quis : ἡμᾶς ἀραμένους ἔχειν || 17. ἡμεῖς *H* : ἡμῖν || 18. Cf. Lex. Vindob. p. 70, 14 || 20. κατέχευθε *R* || 25. ἔτι δὲ καὶ? || 29. πρὸς * : πρὸς ἅπαντα scripti. Sed scribendum potius πρὸς πᾶν ἢ τε ἄν ἀκούσῃ || 33. σφάρας * : οἰνοὶ σφάρας || 38. ὕπερ * : ὕπερ

Pag. 374, 42. ἐπηρμένον *M* : ἑρμένον | Erat ἡτόνος || 43. ἐπὶ τοῦτον ἐναυπηγήσατο *M* : ἐπὶ τούτῳ ἐναυπηγήσατο

Pag. 375, 7. ἀναστῆσαι *H* : ἀναστῆναι || 24. παρ' ἡμῖν αὐτοῖς? || 27. Hanc epistolam expressi ex Laurentiano 58, 16 (*A*), quem in usum meum descripsit Iosephus Müllerus. Subieci integras Laurentiani diversitates | ἀπολογούμενος *A* : ἀπολογούμενος τί οὖν || 30. ἀθρόαν *H* : ἀθροον || 31. τῆς *A* | σαυτοῦ *A* : ἑαυτοῦ || 32. ὑπελάμβανες *A* : ὑπέλαβες || 32. ὦν om. *A* | δέδωκας] Suidas s. ἀκλήτος || 33. μᾶλλον δὲ τῷ μὲν *H* : μᾶλλον δὲ τὸ μὲν impressi, om. *A* || 34. σε om. *A* || 35. ὑπήκουσας om. *A* || 37. δὲ *A* || 39. σαυτὸν *A* | γύναι om. *A* || 41. θάρσος *A* : θράσος | εἶθε με γνοίης θσος καὶ *A* : εἶθ' ἐμὲ γνοίης || 45. οὔτοσι *A* | ἠὺλαβήθης * : εὐλαβήθης || 48. πράγματα Heylerus : πράγματος

Pag. 376, 2. In *A* spatium est sex literarum capax || 3. καὶ] κό (sic) *A* || 4. τῶν addidi ex *A* || 7. ἄν add. *H* || 8. φασί *A* || 10. μὲν Heylerus : μὴ || 12. πολέμου add. *H* || 13. τούτῳ Horkelius || 13. ἀπολογίαν *R* || 14. ἅπαντα *A* || 15. ἀνδρίαν *A* || 16. φαβείου *A* || 17. τὰ δὲ-ἡπίστατο om. *A*. In cuius marg. est ἐνταῦθα λείπει μικρόν τι || 18. πείσειας * : πείσης || 20. θάρσος *A* : θράσος || 21. ἡ acc. ex *A* | ἐποίησε *A* || 22. κινδυνεύεις * : κινδυνεύω *A*, κινδυνεύων vulgo || 22. ὑμεῖς *A* || 23. δὲ acc. ex *A* || 24. σοφώτατος *A* : σοφώτερος | μόνον add. *H* || 25. τῶν acc. ex *A* || 26. ἐπιδέδωκεν *A* : ἐπέδωκε || 27. καὶ delectam || 29. σε omi. *A* || 30. οὐ] θ οὐ *R* || 31. ἐξηπάτησε *A* : ἐξηπάτησε | τὸν μέγαν acc. ex *A* || 32. ἀλλὰ καὶ Δίωνα δ *H* | κάλιπος *A* || 33. φησι *A* : φασί || 34. τί *A* : τί δὴ || 35. ὅπου *A* : ὅπως | ἀσκληπιάδων *A* || 36. ἀριστος *A* : κάρτιστος || 37. ἐν τῇ κεφαλῇ *A* : περὶ τὴν κεφαλὴν (cf. Hippocr. t. II. p. 1150, F. ed. Foes.) | γραφαί *A* || 38. ἐξηπατῶντο *H* : ἐξηπατοῦντο || 40. Διονύσιον * : τὸν νεῖλον *A*, τὸν Νειλῶν ἢ Διονύσιον vulgo || 44. οὐδένα ἀνίστατον εἶναι *A* : ἀνίστατον οὐδένα || 48. οὐδὲ *A* | ἄν acc. ex *A* || 49. αὐτὸν *A* | τοὺς οὕτω *H* : τοσοῦτῳ || 53. οὔτοι *S* : οὔτω | οὔτε *S* : οὐδὲ | οὔτε *S* : οὐδέ

Pag. 377, 3. τὰ om. *A* || 5. ἑμαυτὸν * : ἑμαυτοῦ || 7. σε add. *H* | πραγμάτων καὶ φίλους ἡμᾶς *S* : καὶ φίλους ἡμᾶς πραγμάτων || 14. λέγω *A* || 16. Legendum est ψευδομαρτυρῶν || 18. ἀξίαν om. Suidas s. χελώνη μυτῶν et τεττάρων ὀβολῶν. Sed v. Apostol. XVI, 25. Aristæen. II, 16 | οἶδ' *A* || 21. παροινίας ἔλαττον *A* : παρρησίας ἔττον || 22. ἔμελλεν *A* | πλὴν om. *A* || 25. νέοσει ἦσθα (sic) *A* || 26. ὑπὲρ *A* : περὶ || 27. εὐριπίδιον *A* | τὰς *A* : καὶ || 34. ἀπεχθανόμενον *A* : ἀπεχθόμενον || 36. σεαυτὸν *A* : ἑαυτὸν || 39. οὐκ om. *A* || 40. δὲ *A* || 42. λέγω acc. ex Suida s. λακωνικῶς || 49. οὐδὲν ante ἐξαμαρτῶν addit *R* || 50. γλώσση *A* || 52. ἀλλ' -σανδάλου om. *A* || 50. Cf. Suidas s. καταγρήσας et Σαρδαναπάλλου || 51. με] μὲν *A* || 54. Malim ἐλαμβάνετο.

Pag. 378, 1. βαθύτερον *A* Suidas : βαθύτερόν τε || 2. κινύρου *A* | Σαρδαναπάλλου * : Σαρδαναπάλου || 3. τρυφήλοτερον ὕπως Suidas : τρυφερώτερον ὕπως καὶ | σοῦ *A* : σοὶ || 4. Post γέροντες *A* addit φασί || 5. Θεσπέσιος impressi, quod revocandum. Θεσπίος (sic) *A* || 7. δ addidi | ἡ *A* : ἡ || 9. περὶ σου *A* || 14. ἀπολογουμένω *A* || 19. καὶ τὸ Παρμενίωνος παιδίον unciis inclusit Heylerus || 23. δόξω * : δόξαιμι | κατορθούμενον * : κατορθούμενον *A* et impressi. κατορθωμένον *H* || 29. τὰ]

Operarum error. Lege τὸ || 30. καὶ Heylerus : καὶν || 32. τὰ ἔργα * : τὸ ἔργον || 37. προσήκει H : προσήκει || 39. ὡς γὰρ H : ὡσπερ || 40. ἀρά τις * : ἀρα τις || 41. αὐτοὺς A || 44. ἐγὼ * : ἐμοὶ || 50. τὴν addidi | αὐθάδειαν * : αὐθάδην || 52. παρακεκινηθῆς A : παρακινηθῆς

Pag. 379, 1. εἴπερ Heylerus : ἔπερ || 7. δεῖν * : δεῖ A, δὴ vulgo || 9. λεληθῆς A | ἐφώρασα A : ἐφώρατα || 10. Feci asteriscos. Deest apodosis | νομισθείης H : νομισθείς || 12. παιδείας A : παιδείαν || 13. γε et σου acc. ex Suida s. οὐδὲ γρῦ || 15. ἐπεὶ A : ἐπὶ || 16. ἀν om. A | ἐπεξελεῖν A : ἐξελεῖν impressi, διεξελεῖν Petavii || 18. Cf. Lex. Vindob. p. 151, 17 | προαγογεύεις A || 19. ἐξ ἑτοίμου ** φύσει** οὐδὲ * : ἐξ μου φύσει οὐδὲ A, ἐξ ἑτοίμου ** φηλοῖς ἤκοντας ** οὐδὲ vulgo || 20. τοὺς om. A | καὶ δὴ] κατὰ A || 23. δεομένης A || 25. εἰσιεμένων * : εἴσω μένων A, εἰσιομένων vulgo || 28. ῥόμην A || 35. σου] σοι A || 37. οὐκοῦν A || 39. τῆς acc. ex A || 40. πέπραται * : ἐπέπραται A, ἐπέπραται vulgo || 43. ἀν δ' ἐφλεξας Wesselingius || 44. οὔτε-οὔτε * : οὐδὲ-οὐδέ

Pag. 380, 1. καὶ τι καὶ * : καὶ τοι καὶ || 5. ὅ τι Petavii : ὅτι || 13. ἀν ἐμὸν ἄγγελον? || 14. γέγονε * : γέγονεν οἶονε | 20. ἀ * : ἀ πρῶτον || 25. ἀνεῖλκον * : ἀνέλκων || 28. Malim ποσάνις hic et infra || 30. ἀνεφύην vel ἐνέφην H. Malim ἐνέφην τῶ γράμματι. Ἐνέφην etiam R || 31. ἀσπαζόμενος H : ἀσπαζομένου || 33. Immo ἐσεσήμαντο || 37. Σαπφῶ] V. Fragm. 85. Bergk. || 40. ἐπιλείπει] ἐπιλέπει vel καταλήφεται R || 41. πάντα] πάντη? | εἰ * : ἀλλήλων || 45. σεαυτοῦ * : ἑαυτοῦ || 46. λιποτάκτην * : λειποτάκτην || 47. παιδεύσον R | οὐδὲ * : οὔτε || 49. δὲ δὴ * : δὴ || 51. δοῖς * : δίδως

Pag. 381, 6. συννηέθην ἀνιαροῖς R i. e. Parisinus Suppl. 1353 : ἀνιαροῖς συννηέθην || 17. ὡς * : ἦ | ἐπὶ τοσοῦτω χρόνῳ Horkelius cum vett. edd. Idem mox ἀπολιπὼν pro ἀπολιπὼν, quod in scriptis et impressis est || 19. ὀφθαλμοῖς R : ὀφθαλμοῖς ἔτι || 20. με * : μοι || 21. λαμπρότατον * : λαμπρότερον || 22. περιέξει : περιήξει || 26. κινδύνων ἤλθον R : ἤλθον κινδύνων || 27. τῶν-παραφυγῆν R : παραφυγῆν τῶν ἀλγεινῶν || 33. τὸν H : καὶ τὸν | τῆς acc. ex R || 34. τῶ * : ἐν τῶ || 36. συμβούλου R || 37. τὰ παρ' ἡμῶν εὐμενῶς R : μὲν εὐμενῶς τὰ παρ' ἡμῶν καὶ || 39. σημήνης * : σημάνης | ἢ γράφης delet Heylerus || 41. ἡμῶν R : ἡμῶν || 42. Ροσῦι asteriscos. « Tribuimus hoc arboribus ægrotis, ut non statim eas excindamus, sed otium illis damus respirandi et rursus convalescendi. » Reisk.

Pag. 382, 3. εἴπερ * : ἦν περ scripti. ὡσπερ R || 4. τὸ δὲ αἰσχρὸν] δ αἰσχιστον H. « Post μάλιστα deesse videtur φευκτόν. » Reisk. || 7. λάθρα γε R || 8. Immo διὰ σὲ δὲ τέτυπται || 9. μὰ Barocc. : νῆ || 15. Idem versus leguntur p. 297 ed. Spanh. || 20. ἔλον] ἔχον? || 22. « Deest verbum ». Petavii. Feci asteriscos || 23. θεοῖς * : τοῖς θεοῖς || 26. μήτι * : μήτοι | εἰς τὸν ἱερέα R || 31. πολλὰς * : πάλαι || 33. αὐτοῖ * : αὐτὸ || 37. Ἰουλιανὸς καίσαρ (sic) V || 38. ὅτι] ὅσῳ Petavii. In V relictum. Fuisse videtur ὅπου vel ὅπου γε || 40. οὐ μικρὰ] Ὀριεάσιος Cobetus in Mnemos. VIII. p. 350. « Post καθηγεμῶν, quo Iamblichum designat, videtur ἀφορμὴ vel πρόφασις deesse. » Reisk. || 41. κατὰ

Cobetus : περὶ V, quod reponendum || 43. καίτοι | οἱ

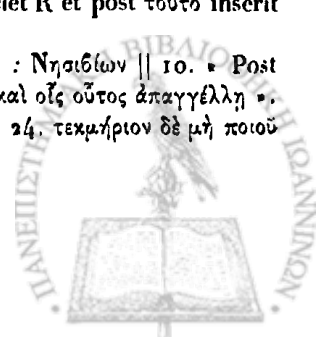
καὶ π. λ... V. Litera λ non satis certa. « Non tam λ quam α legere mihi visus sum. Sequitur iota vel epsilon vel certe frustum literæ, quam tachygraphi non solent cum alpha copulare. Veluti non fuit ἄγαν. » Dübnerus. Tum spatium sequitur duarum literarum. Male in contextu meo plures indicatæ sunt || 44. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησ' οὐδὲ ἴδον Dübnerus neque aliter Cobetus coll. II. 4, 375 : σοῦ γὰρ εἶδος οὐδὲ εἶδον vulgo.

In V relictum est οὐ γὰρ ἔγω.. ἤντησ' οὐδὲ εἶδον || 45. καὶ πως ἠγγεῖσθαι R || 47. τοῦ αὐτοῦ ἔφα Cobetus : τοῦτο αὐτοῦ ἔφασ V || 51. εἰ add. Cob. || 51. ὡσπερ οὖν] Ita V.

Pag. 383, 1. ἴσθι add. Cob. || 2. τὸ μέλλον] Ita V || 10. ὅ] Ita V || 11. Expunge... τοὺς λίθους... τὴν πόλιν ἱερέων et pone quæ Dübnerus ex V expiscatus est... οὐ μὲν τὸς καθεκάστην πόλιν ἱερέας. Μοχ καὶ ἀπρονέμοντι V || 13. πρέπει δὲ ἐπιείκεια] Ita V | ἦ] Delendum est. Non est in V || 14. ἀξίους] ἀξί.. V || 15. ἀνόσιος] Ita V. δ' addidit Cob. || 17. μετὰ ἐμβριθείας] Ita V || 19. εἴσει Cobetus : εἰσὶ V || 25. τοὺς] Ita V || 27. ἀν] Ita V || 28. διαφθορῆναι] Ita V || 30. ἀφ' ἑστίας] Ita V | 32. ἔπασαν] Ita V || 33. Inter ἀκαθάρτου et τρυφῆς in V dispici possunt καὶ | ..αίας || 33. ἀεὶ μὲν οὖν ὕδωρ-ἀμην V | 34. Inter μὲν et εὐσεβείας in V dignoscitur ὄρου. | τῶν. Dübnerus coniecit τῇ δραπέτων || 35. διατύρωσ * : διατύρους || 36. θάνατον] Ita V || 36. δὲ] Ita V || 37. μηδὲ] Ita V || 38. πνικτοῦ] ** τοῦ Petaviana. In V teste Dübnero est ..'ους τοῦ. Idem pro μήτ' ἄρα, quod apud Heylerum est, legisse sibi videtur μὴ παρὰ. Requiritur μηδέ || 39. ῥαθῶμως * : ῥαθῶμως τὰ | διακειμένων] Ita V, sed ut spatium duarum literarum ante hoc vocabulum pateat | ἐπιλελῆσθαι | « ἐπιλε clarum ex vestigiis ». Dübnerus. Idem mox ἄλλῳ ποτέ. V ..ωποτέ || 42. ὅν V. θεὸν coniecit Cobetus | τιμῶσιν **] τιμῶσι... ἀλλ' V, teste Dübnero, qui μόνον latere posse arbitratur. Cobetus supplet ὡς τὸν deleto ἀλλ' || 44. **]... V. « F. ἔλον. » Dübnerus || 45. τοὺς] σοὺς vel τοὺς V || 46. νόμους]. μους V. Mox Cobetus intellexit ἀμαρτάνοντες vel καὶ ἐκεῖνο μόνον ἀμαρτάνειν requiri. ἐκεῖνο δὲ μόνον R || 47. ἀρέσκοντες] Ita vel ἀρέσκον vel ἀρέσκειται V | τούτῳ μάλιστα τὸν θεὸν Cobetus : αὐτῷ μάλιστα τῷ θεῷ V || 49. ἀποκεκληρωῖσθαι] Ita V || 50. ὡς] In V est .ι.ε. Dübnerus οἱ δέ, quod reponere || 51. δυσσεβείας] δυσσεβεῖς V distincte | Γαλιλαίων * : γαλιλαίας V.

Pag. 384, 1. Ἰουλιανὸς-λατρῶν V : πρὸς λατροῦς || 5. τὰ ἐκ τῶν R || 6. ὅθεν] καὶ γὰρ codex Ideleri Phys. Min. II. p. 464 || 14. οὐ acc. ex M || 15. ζωγράφῳ M : πρὸς ζωγράφον || 17. ἔφερον-θεῶν acc. ex M || 20. τῶν πολεμίων acc. ex M || 24. εὐορίας cod. Muratorii, unde ἐφορίας R, in constnii Parthorum || 25. διαθεμέ-νους S : διατιθεμένους || 30. ἐκεῖνον M : Κωνσταντῖνον || 32. πολυτελοῦς S : πολυετοῦς || 35. Ἄρεος * : Ἄρεως || 41. πειρᾶ * : πειρᾶς | καὶ delet R et post τοῦτο inserit δοκῆ.

Pag. 385, 6. Νισιθίων M : Νησιθίων || 10. « Post γράφεις deesse videtur ἀλλὰ καὶ οἷς οὗτος ἀπαγγέλλη ». Reisk. | σεαυτοῦ * : ἑαυτοῦ || 24. τεκμήριον δὲ μὴ ποιῶ

τῆς εὐνοίας τὸ γράφειν R || 27. τι Heylerus : τοι || 32. καὶ γὰρ ἂν δ τῆ τύχη καὶ σὺνεστι R || 37. Πυθαγόρεια * : Πυθαγόρειον scripti. Nisi forte post Πυθαγόρειον intercidit σιωπὴν || 38. = Post τὴν γλῶτταν deesse videtur τὸν τρόπον. » *Reisk.*

Pag. 386, 5. ὀλίγου H : ὀλίγον. Quæ in impressis epistola legebatur numero LXXI insignita Libanio reddenda erat. Pro Ἀμωγίλης recte Ἀμμωνίλης L. Dindorfius in Thes. s. v. || 12. εἰ δὲ δὴ τι μεῖζον ἔπταικεν ἢ οἶόν τε πρὸς R | οἶον * : οἶον δὴ || 20. εἰς adieci || 22. εἰ μὴ γε τὴν * : εἰ μὴ δὲ τῶν scripti. εἰ μὴ τὴν τῶν H || 29. διαφυλάξει * : διαφυλάξαι || 41. τὸν κόπον R || 42. φανῆ * : φανείη

Pag. 387, 5. τοῖς addidi || 6. οἴγε S : οἴγε οὖν || 10. αὐτῶ | δὲ τὸ H, αὐτῶ τῶ S. Malim αὐτῶ τούτῳ τῶ || 18. οὐκ add. H || 21. ἐσχολαχέαι * : ἐσχολαχέαι σοι || 22. = Fabricius pro βήματι ait in aliis legi λήμματι. Imo vero λήματι, quod equidem præferam. » *Reisk.* || 25. Vide Wolfii Epp. Liban. p. 321 || 34. σφάλλομαι scripti : erat σφάλματι || 38. φιλαληθεστάτω * : φιλαληθεῖ || 45. ἀδόλως H. Wolfius : ἀδόλους scripti.

Pag. 388, 1. τῷ μεγάλῳ acc. ex Marciano 79 || 2. μέγρι γε τοῦ παρόντος idem (operarum errore γε alieno loco positum est) : μέγρι τοῦ παρόντος πᾶσιν ἀνθρώποις || 4. μέγρι Marcianus 54 : μέγρις || 6. παρὰ Marcianus 79 : περὶ || 7. ποικιλοκαθαρόμορφοι R || 8. ἀνθρώποις Palatinus 146 : ἀνθρώπων || 13. τὴν Vaticanus 434 || 17. περιοικίδα acc. ex eodem || 21. διαφημίζων idem : διαφημίζων ὡς || 23. Κῶνστα (sic) idem : Κωνσταντίνου || 24. ἀπόγονος γέγονα idem : γέγονα ἀπόγονος || 31. ἀφικνουμένου μου κατὰ τὴν Περσῶν idem : μέλλοντός μου βαδίζειν ἐπὶ τὸν Περσικὸν πόλεμον || 33. ἀνασκευάσαι δοκεῖ τὴν Καίσαρος R || 34. καταστρέψαι Palat. 146 : καταστρέψαι καὶ || 39. μοι idem : μοι εἰ συνειδῆς || 40. ἀπεγνωκότα R || 43. Sequuntur in Heyle- riana quinque epistolæ, quas Isidori Pelusiotæ esse docui in Hübneri Herma t. IV. p. 427 || 44. τὸν Eustathius p. 800, 9. ed. Rom. (cf. Soph. Ai. 1352) : τὸ || 47. συνάμφω * : οὖν ἄμφω || 48. σοῦ τοῦτο καὶν (σοῦ τοῦτο ἂν H) * : σεαυτοῦ οὐκ ἂν

Pag. 389, 5. βουλομένῳ S : βουμμένῳ || 7. Hoc fragmentum, cuius notitiam Mauricio Hauptio debeo, suscepi ex Facundo Hermianensi IV, 2. T. II. p. 522. Sirmond. || 23. Suidas s. Ἀμφίων || 35. προσσχόντες Bernhardt : προσχόντες || 37. Suidas s. Ἡρόδοτος εἰ Ζηλώσει | τὸν A Suidæ : τῶν

Pag. 390, 4. Suidas s. Μουσαῖος Καπίτωνος | εἰς adieci ex Suida || 5. οὐτοι βαρέως * : οὕτω βαθέως || 12. καὶ φαύλων acc. ex Suida || 13. τῶν βάρων * : βάρων || 15. Suidas s. Χρήμα | ἤλθομεν * : ἐθέομεν || 17. μήποτε Suidas : μή σε | ὅσα γε idem : ὅσα ποτέ γε || 19. τὰς θερμύλας * : τὰ ἐν θερμύλαις || 20. ἐλάχιστα * : ἐλάχιστον | ἴστω H : ἔστω || 21. τὸ Ἐρκύνιον ζῆτα * : τὸν Ἐρκύνιον τοῦνομα || 22. Servavit hoc fragmentum Libanius in oratione pro Aristophane | πατρώα * : πατρώα || 23. ὑμῖν H : ὑμῶν || 26. Ex Socratis Hist. Eccl. III, 12. Vide etiam Suidam s. Μάρης || 28. Ex Theodoretī Hist. Eccl. III, 18 || 39. ὡς | ὡς γὰρ H.

Pag. 391, 2. οὐ δὲ] οὕτω δὲ H, εἶ R || 3. ζήλωμα ἢ

καὶ μᾶλλον R || 9. κατὰ delet R || 19. βία παρ' ἐτέρου vel ἐτέρων R.

LUCIANUS.

d = Dindorfiana.

Pag. 392, 14. βεβηκότα * : βεβηκότα οἶοι εἰσι τραγικοὶ ἐμβάται

Pag. 393, 12. μὲν acc. ex d || 17. κοίταις καὶ] Delevit Cobetus. Sed nihil ciciendum. V. Polluc. X, 136. 137 || 25. ἐπιβαλούντων Cobetus : ἐπιβάλοιμεν || 33. δὲ * : δὲ αὐτὸν || 43. ἐμβαλεῖν * : ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων || 45. Verba perὶ τᾶλλα τῶν ὀφθοποιῶν ἐχόντων deleta malim || 50. ὄρνεις d : ὄρνις

Pag. 394, 7. ὑπορρεούσης Solanus : ἐπιρρεούσης || 9. τὸ addidi Schmiederus || 18. μόνος * : μόνος τῶν | ἀγνοεῖς d : ἀγνώσσεις || 19. πέπαυμαι d : πέπαυμαι εἰς ὧν || 30. ἦν d : εἰ || 38. αἶ * : αἶ τε || 41. φθειρὶ d : φθειρὶ | μὴ d : ἦ | ληστῆς * : δ ληστῆς

Pag. 395, 2. με * : με ὡς || 6. τὸ Guyetus : ὡς || 9. τε * : τι || 14. μὴ * : μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα || 21. ἔστε * : ἔστε ἢ εἶ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνει || 22. ἡδὺ Guyetus : ἔτι | τὸ * : αὐτὸ || 25. λαγῶν * : λαγῶν || 36. ἂν acc. ex d || 37. ἐπεδεξάντο * : ἐπιδελξάντο || 41. θαυμαζήτε * : θαυμάζετε

Pag. 396, 6. ἀξιοῦσι * : ἀξιοῦσι ταῦτα || 15. προσκαλέσασθαι * : προσκαλέσασθαι || 16. τι addidi || 21. ἐθελήσατε d : ἐθελήσετε || 24. ὥστε addidi et mox πίνοντες || 27. κόρον * : κόρον ὁμῶς || 35. συμποτικώτατον d : συμποτικώτερον || 37. ἔχωσιν * : ἔχοιεν || 38. αἰτιάσονται-τιμῆσουσι-φιλήσουσι d : αἰτιάσονται-τιμῆσουσι-φιλήσουσι || 41. οὐτ' d : οὐδ' || 43. οὐτ' d : οὐδ' || 45. ἰδόντων * : ἰδέτωσαν || 46. θαυμασάντων * : θαυμασάτωσαν || 48. καὶ ante μεταξὺ addidi || 48. περισκοπέτωσαν * : περισκοπέτωσαν || 49. ἰσάτωσαν d. Scripti ἔστωσαν. Ecce ἰσάντων | τορελας Hirschigius : ἱστορίας || 51. χρηστοί-φιλόανθρωποι * : χρηστὸς-φιλοανθρώπους || 53. μεταδιδόντι * : διδόντι

Pag. 397, 20. εὐξασθαι d : εὐξασθαι || 25. ὀπανίου d : ὀπανελοῦ || 26. ὄρνεις d : ὄρνις || 46. ποιούντες * : ποιούντες ἰσοδαίτοι καθεστῶτες || 47. ἰσοδαίτην Cobetus : συνδαίτην

Pag. 398, 14. δε-δμῖν d (Eurip. Or. 9) : δε ἀξιοθεῖς κοινῆς τραπέζης ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν || 18. ἔνεκα d : ἔνεκεν || 23. τε * : τε καὶ || 26. ἔστων * : ἔστωσαν

MUSONIUS.

A = Mazarineus 611 A.

Pag. 401, 1. ἐπαγγελιομένων A || 9. δυνηθῶσιν A. οἱ

δύειν A. Scr. δυοῖν || 13. ἀγνοίας A : ἀγνείας a || 17. δεδομένου A : δεδομένου a || 20. τὸ om. A || 21. αἰεὶ A || 24. αἰεὶ * : αἰεὶ || 26. δ' A || 29. τοιαῦτα A :

τοιαῦτα δὲ α || 32. καλέσει in ras. A || 38. σεαυτοῦ * :
 ἑαυτοῦ || 39. κρατοῦντες A | ὑπὸ A : ὑπὸ τὴν α || 40.
 σπορὰς A.

Pag. 402, 3. φρονήματι A || 5. αὐτοῖς A || 6. δεή-
 θειεν (sic) A || 8. οὐκ ἄν] οὐ καὶ A || 11. μὲν om. A
 || 14. τῶν om. A || 17. εὐχαρίστη A || 18. μόνους A ||
 21. δὲ] τὸν A || 25. διατιθέναι] Malim κακῶς διατιθέναι
 | πάθωσιν A || 32. ὁ πολὺς] Excidit ὄχλος vel ὄμιλος
 vel ἄνθρωπος || 35. βραδύτερον * : βραδύτερον || 36. Scr.
 κατεχούσης, ut Aa habent || 42. ἠσαυρισμῶν A || 48.
 λέγουσιν A.

Pag. 403, 4. τε om. A || 16. κηδαιμονικῶς A || 21.
 οἷς A : ὅταν α || 29. καὶ συναγωνιστῆν-διέγειρε αὐτοῦς
 acc. ex A || 30. ἀρμονιωτάτην A || 37. πρὸς et τε om.
 A || 38. διαναστήσετε * : διαναστήτε | τὰς ψυχὰς * : ταῖς
 ψυχὰς || 41. γίνεσθαι A || 43. Scr. περιγίνεται, ut in
 Aa est || 44. διαθέσει A || 47. περισπάσονται A || 49.
 δ' A.

NICIAS.

Pag. 405, 1. Ex Thucydide VII, 11-15.

PAUSANIAS

Pag. 407, 1. Ex Thucydide I, 128. 129.

PERIANDER.

Pag. 408, 1. Ex Diogene L. I, 99 sqq.

PHALARIS.

d. = Parisinus 2010
 m. = Parisinus 3047 fol. 34^a—62^b
 n. = Parisinus 3047 fol. 161^a—200^b
 t. = Parisinus 1038
 H. = Hemsterhusius
 L. = Lennepius
 S. = Schæferus
 V. = Valckenarius.

Phalaridis orationem conflavi ex codicibus Parisi-
 nis 2010 3047 1038 et Lennepianis. Lectiones Aldi-
 nae et Parisinorum 1038 2010 apposui integras, se-
 lectas Parisini 3047, in quo bis extant Phalaridis
 epistolae a diversis manibus scriptae et ad duplicem
 redeuntes fontem, quam dupliciter significavi
 literis m et n. Praeterea a Westermanno collatum ha-
 bui codicem Gothanum, ex quo pauca correxi.
 Quodsi quis coniecturis suis tentare voluerit Phalaris-
 dea, meo usus apparatu Lennepianum non desi-
 derabit.

Ordinem epistolarum, quali in Aldina et in libris

scriptis est, prava libido inverterat Lennepii. Illum
 igitur, ut par erat, restitui. Itaque huius editionis
 ep. I est Lennepianæ 107 ep. LIX 141

II	42	LX	46
III	117	LIX	101
IV	35	LXII	75
V	34	LXIII	18
VI	120	LXIV	122
VII	43	LXV	22
VIII	44	LXVI	94
IX	121	LXVII	2
X	55	LXVIII	104
XI	91	LXIX	105
XII	23	LXX	106
XIII	118	LXXI	109
XIV	119	LXXII	10
XV	99	LXXIII	14
XVI	133	LXXIV	80
XVII	134	LXXV	49
XVIII	1	LXXVI	25
XIX	103	LXXVII	68
XX	3	LXXVIII	19
XXI	108	LXXIX	21
XXII	16	LXXX	143
XXIII	79	LXXXI	114
XXIV	26	LXXXII	51
XXV	142	LXXXIII	65
XXVI	127	LXXXIV	110
XXVII	71	LXXXV	38
XXVIII	85	LXXXVI	29
XXIX	83	LXXXVII	116
XXX	39	LXXXVIII	11
XXXI	98	LXXXIX	125
XXXII	37	XC	27
XXXIII	100	XCI	84
XXXIV	135	XCII	9
XXXV	92	XCIII	12
XXXVI	146	XCIV	6
XXXVII	115	XCV	69
XXXVIII	81	XCVI	30
XXXIX	90	XCVII	93
XL	36	XCVIII	102
XLI	72	XCIX	132
XLII	73	C	145
XLIII	76	CI	48
XLIV	61	CII	128
XLV	123	CIII	97
XLVI	64	CIV	50
XLVII	89	CV	52
XLVIII	62	LVI	77
XLIX	129	CVII	70
L	131	CVIII	10
LI	24	CIX	7
LII	41	CX	67
LIII	33	CXI	147
LIV	96	CXII	32
LV	74	CXIII	58
LVI	136	CXIV	47
LVII	78	CXV	28
LVIII	31	CXVI	59

CXVII	66	CXXXIII	56
CXVIII	60	CXXXIV	57
CXIX	4	CXXXV	139
CXX	144	CXXXIV	50
CXXI	8	CXXXVII	113
CXXII	5	CXXXVIII	63
CXXIII	124	CXXXIX	82
CXXIV	148	CXL	111
CXXV	53	CXLI	88
CXXVI	54	CXLII	137
CXXVII	130	CXLIII	138
CXXVIII	95	CXLIV	20
CXXIX	126	CXLV	86
CXXX	45	CXLVI	17
CXXXI	140	CXLVII	13
CXXXII	87	CXLVIII	112

Pag. 409, 1. Titulus in *επιστολαί φαλαρίδος τυράννου άρχαγαντινων* | *Λυκίνω*] *Φάλαρις άλιβόω α.* Άλι-
θόω Keilius Vindic. Onom. p. 14, atque ita habet
Monac. 490 | *μεσήνιος dt* || 2. *άνήκεστον* | *άνιατον d* ||
3. *καί δάκρυά σοι εύαγγελιζόμενος d* || 7. *έπαχθέστατον*
L : *άνεπαχθέστατον* || 8. *προτρέπεις ta* || 9. *έκουσίως t*
|| 10. *έρωσο add. t, χάρη d* || 11. *Μεγαρεύειν δνειδι-*
στικη α, μεγαρεύει χάρειν dt || 11. *εύεργετημένον α* ||
18. *τυρσίνω t, μωσίνω d* || 19. *τάς acc. ex d* || 22. *στυ-*
τοῦ dt || 24. *δὲ ήσεβηκότα πάντα t, δὲ άπαν ήσεβηκότα α*
|| 26. *λικίνω d* | *άποκρίνεσθαι α* | *σοι om. t* || 27. *ώστε*]
ώς α || 30. *πολέμων* | *πολλών ad* || 31. *λικίνον d* || 32.
νόμοις | *κόμοις H* || 33. *δ' post άργόν om. d* | *λιποτά-*
*κτην ** : *λειποτάκτην* || 34. *πολέμου α.*

Pag. 410, 1. *Ελεγχοσ έγώ δικην pr. t* | *σε om. d* | *άν*
μοι
μη d | *άλλ' ούν om. dt* || 3. *ήμῶν t* || 5. *αίδεσθέντες*]
δείξαντες t. Laudat h. 1. Schol. ad Aristoph. Plut.
142 | *λικίνον d* || 8. *έπιστασθαι t* || 16. *με pr. t* || 19.
έρωσο addit α || 20. *σημαία d* || 21. *ύπερφυη at* || 26.
καλῶς καί άγαθῶς t || 27. *σαυτοῦ d* || 29. *Θαυμάζειν d* ||
31. *καί acc. ex t* || 32. *νοθετημένων sec. d* || 35. *δα-*
κρίτω t || 35. *Post άγθομένω at addunt μὲν* || 36. *πᾶσα*]
πλειστη d | *συμπαθῶν t* | *ώσά ** : *ώς εἰς* || 37. *καί ante*
μεῖζον addit d.

Pag. 411, 1. *μηδὲ om. d* || 2. *δέ σοι έστω t* || 4. *καλ-*
λίττου ύπὸ τῆς εἰμαρμένης ήξίωται τέλους d || 7. *ύπε-*
σφράγισται d || 8. *μη om. α* | *μεταβαλεῖται t* || 13. *τρο-*
φῆς t | *καλόν καί άγαθόν t* || 14. *αὐτόν om. d* || 15. *με-*
τρως] *εύπαρηγορήτως α* | *έπ' αὐτῶ λύπην*] *συμφορὰν n*
Lugd. C. Fortasse scribendum est *τήν έπ' αὐτῶ*
συμφοράν. Paulo ante est *τῆς έπ' αὐτῶ συμφορᾶς et*
LIV *ή έπ' αὐτῶ τύχη* | *έρωσο addit d* || 16. *μεγαρεῖ t*
| *έκπεπόμφαμεν d* || 17. *τεύχω δοῦναι t* || 20. *σοι acc.*
ex n || 21. *τεθησαυρίκαμεν ** : *έκτεθησαυρίκαμεν scripti,*
Nunc cum W malim έντεθησαυρίκαμεν | *υσα ad* || 22.
τοῖς om. t || 23. *παραινεῖς pr. t* || 24. *δ'] μὲν ad* || 25.
στυτόν d || 28. *τι om. pr. t* || 31. *εύτυχούντων*] *εὔέχόντων*
pr. t || 32. *συμπλέκωμαι t* | *ήσσον t* || 38. *μεγάλα acc.*
ex n || 36. *ήρωδίκω t* | *αὐτήν t* | *άλω d* || 39. *έξ ήμῶν*
έπιούσαν t || 40. *ή om. d* | *δὲ om. d* || 42. *κατάρξαντα*
α || 44. *παρ'] άρ' ad* | *έσσεσθαι* | *έλεύσεσθαι t* | *παρα-*
δέγῳ d.

Pag. 412, 1. *ταυρομενταίς t* || 2. *έμοί d* || 3. *στησι-*

χώρω d sec. t || 5. *αὐτῶν t* || 7. *Άριστοφῶντι Lugd.*
B: *άρισφοτη α, άριστοφοτη dt* || 9. *οὐδὲ t* | *έρωσο addit*
t || 11. *οἶομαι ad* | *άγαθοῖς άνδράσιν δωρούμενος d* ||
13. *πρὸς δεδωκότα L* : *προδεδωκότα* | *μοι t* | *πρὸς όρεί-*
λοντα L : *προσφελλοντα α, προσφελλοντα d.* *προσφεί-*
λοντι t | *γράφη L* : *γράφη έρωσο α, γράφειν έ.* *t, δέγῳ*
d || 16. *Έρῳθειά ** : *έρυθία at, εύρυθία d* | *έμαυτοῦ* |
μὲν έμαυτοῦ α, έμαυτοῦ μὲν t | *οἶδα* | *έχω t* || 17. *Έρύ-*
*θεια ** : *έρυθία at, εύρυθία d* || 20. *σε om. t* | *σύ om. t*
|| 21. *πατήρ καί μήτηρ αὐτῶ καί τροφὸς d, μήτηρ αὐτῶ*
καί τροφὸς καί πατήρ α || 21. *άνδρα ad* || 23. *δευτέρου*]
έτέρου t || 24. *άπό t* || 25. *τοῦ om. d* | *παρόντα pr. t* ||
26. *άπό ad* || 28. *προσδεήσεται d* || 29. *τοσαύτης τῆς*
δεήσεως ad | *περὶ τοῦ τέκνου d* || 31. *ύπὸ t* | *σ' αὐτῆς t,*
έκωτῆς ad || 33. *έρωσο add. at* || 36. *καί ante σεμνόν*
om. t || 37. *τῆς om. d* | *εύεργετησάντων ad* | *χάριτας*
d || 40. *τά om. t* || 41. *γάρ om. ad* || 42. *άνήγντλησε*
n: *άνέτλη dt, άνέτλησε α* || 43. *άπολαύσεως* | *άπέλαυσεν*
ών t, in mg. a sec. m. *γρ' άπολαύσεως.*

Pag. 413, 2. *περὶ] ύπὲρ t* || 3. *ύπ' t* || 7. *τόν om. t*
| *φιλανθρωπιῶν t* || 8. *άν*] *ών άν t, ών d* || 9. *ταύτην ad*
| *παρά σοῦ om. d* || 10. *πρέπει γάρ σοι ad* || 11. *χάριν περι*
πολλῶν ad. Malim *ύπέρο pro περι.* Vide ep. XXXIII |
*άποδόντι ** : *όμολογοῦντι pr. t, άποδιδόντι ad sec. t* ||
12. *ποιήσασθαι ** : *κτῆσασθαι* || 17. *αἴσθου t* | *έάν ad* ||
21. *ύμεῖς dt* || 23. *λαβῶν ad* || 25. *περιποιεῖσθε α* || 27
καί θνησκοντά με πιστευθεῖς α, καί θνησκοντα πιστευθεῖς
άνθρωπον t || 29. *εύνοήσας ** : *πονήσας* | *έσωσε at* || 32.
δτι ώς διά t | *εύχαριστηρίων ad* || 34. *άκούειν V* || 37.
Hęc ep. abest a d || 37. *δὸς post χάριν ponit t* || 39.
πονηρόν κατ' αὐτοῦ α || 40. *άν om. pr. t* | *νῆ δια om.*
ad || 43. *έρωσο addit t* || 44. *τῆς om. d.*

Pag. 414, 4. *πόρω t* | *ές α* || 8. *πρὸς σε om. d* || 12.
κινδύνου t || 16. *καί τυράννου διά τὴν ανάγκην t* || 18.
οὐδ' Angl.: *εἰδ'] 19. ούν acc. ex Lugd. B* || 22. *ή om.*
t || 23. *Θώρακι om. d* | *μέμφωμαι ** : *μέμφομαι* || 25.
έκλελοιπασιν t || 26. *δὲ acc. ex d* | *άλλοίω τρώπω διδά-*
ξοντάς σε ή t || 27. *διὸ δὴ τὰ λοιπὰ τῆς άγνοίας post*
ήθελήσας addit t || 28. *έρωσο addunt at* || 29. *Hęc ep.*
abest a d | *λέοντι Laur. B* : *λεοντιάδῃ at* || 30. *εύχαρι-*
στίαν Gally : *εύχαριστίαν ή ταύτην* | *άποδιδόναι α* || 32.
ή om. α || 33. *έξῆς α* || 34. *έρωσο addunt at* || 35.
*Άριστοφῶντι ** : *άριφραδει ad, άριφραδει t* || 36. *τοῖς om.*
ad || 37. *δὲ d* | *μεγάλα om. ad* | *μανίας d* || 38. *μᾶλλον*
om. ad || 40. *παρά σεαυτῶ om. d* || 41. *πατρός*] *άνδρὸς*
pr. t || 42. *άδικούντος ad* | *πάντως τοῦτον εἰ καί φαῦλος*
t || 44. *έάν α* || 45. *άπειθῶν d* | *άπειθῆ-λόγοις om.*
pr. t.

Pag. 415, 1. *σοῦ λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' ad*
|| 2. *έν d, ύπ' t* | *αὐτῶν γ. τῶν κακῶν t* | *Post κακῶ α*
habet διατείνων έν οἷς έστι, quæ recte ita corrigere
videtur H διαμένων έν οἷς έστλ. In extrema epistola *α*
addit έρωσο || 3. *προσποιηθῆ ** : *προσποιηθῆ δοκεῖν* ||
6. *Hęc ep. inter Libanianas est 1574* || 7. *μὲν om.*
pr. t || 10. *άπόθεσις d* || 11. *Άριστομένει om. d* || 16.
τῆ εἰμαρμένη d || 19. *άπερεύεσθαι ** : *άπερεῖσασθαι* ||
21. Cf. ep. CXXXIX. *ξενοπειθεῖ dt* || 21. *οὐδὲ ** : *οὔτε*
|| 25. *οὔτω t* || 26. *καθ' υγον ** : *καθ' υγον δτι* || 27.
έχειν α pr. d || 28. *τοῦς om. ad* | *έρωσο addit t* || 30.
κατ' έμέ om. ad || 31. *τινάς ante τῶν habet d* | *μωρίων*

πολλῶν *d* | τοῦ *om.* *ad* || 32. σωθήσεσθαι *n* : σωθῆναι *adt* | σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν σέσωκα *ad sec.* *t* || 34. ἀπάντων *aa* | ἐπιλησμονέστερος *d* | εἰ τοῦ] *αι'*

In *mg.* *sec t* γρ ἀλλὰ τοῦ θυμοῦ οὐκ ἐβουλήθη μικροτέρην κτλ. | κατ' *om.* *d* || 38. ἀναμνήσω *d* || 39. ταῖς] *om.* *t*, ταῖς τοῦ *d* | ταυρομενταί *t* || 40. μετηλλάττετο *d*.

Pag. 416, 2. οὐτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον ἐξήνεγκαν ἀδίκως *ad* || 4. ἐστὶν ἄξιός τυχεῖν παρ' ἐμοῦ *d* | ἦν *ad* || 6. ἀποδοθῆναι | ἀποδοθῆναι προστάξει *ad* || 7. δυνατῶν *H* : ἀδυνάτων | δοκεῖ τεθνάναι *t* || 10. ταυρομεντιῶν *at* || 13. περισσότερον *t* || 15. ἀνδρὸς ἐπιφανεστέρην ψυχὴν οὐκ *ad* | ἰδόντα *a* || 18. νομίζω *post* ὑμῶν *ronit t* | ἔρρωσθε *addit t* || 19. κριτοφῆμω *a* | ἔργον] ἀνδρὸς *t*, *sed correctum* | φίλου *om.* *d* || 20. ἀνδρίας *dt* || 21. καὶ *S* : ἡ *ad*, ἡ ταῖς *t*, καὶ ταῖς *Angl.* || 22. ἤττησθε λεοντιῶν *pr.* *t* || 24. οὐδὲ *pr.* *t* || 27. *Hæc ep.* *abest a d* | Κτησίπῳ] ἡγησίπῳ *m*, *quod fortasse verum est* || 27. πρῶτον *a* | ταυρομενταί *at* || 28. λυτρώσας *t* || 29. ἐχαρίζομαι *a* | δὲ κοινῶ *t* || 30. οὐκ *om.* *pr.* *t* || 31. ὡσπερ *t* || 32. Στησιχόρῳ δὲ] ἀλλὰ στησιχόρῳ *t* || 33. ταυρομενταί *at* || 35. ἴστωσαν * : εἰδέτωσαν | περὶ] *Malim* ὑπὲρ *hic et ep.* *XIX* || 37. οὐδὲν *a* || 39. ταυρομεντίας *at* || 42. Νιχίπῳ *dt* || 44. τὰ *om.* *t* | θρασυτέρως *Laur. C* : θρασύτερος *adt* || 45. ἢ δεῖ] ἦδη *ad*.

Pag. 417, 2. ἀνοίκητον *t* || 4. Θηρόδατα *ad* | νομέων *pr.* *t* || 8. [] *L* | μετέδωκεν *ad* | ἔρρωσο *addit t* || 11. πολλῶν] πρὸς πολλοὺς *a*. *Unde fortasse scribendum* πρὸς τοὺς πολλοὺς || 12. ἀποδέχη *n* : προσδέχη *adt* || 14. συνιείς *ad sec.* *t* *Stobæus Flor.* *vol. IV.* *p. 162.* *Mein.* || 15. σοφοῖς πεπίστευται *Stobæus*, σωφρονεστέροις πεπίστευται *ad* || *Hæc ep.* *abest a d* || 16. *Erat* δωρεῶν, *unde feci* δῶρων, *sequitur enim* ταῦτα τὰ δῶρα. τῶν δωρεῶν ὁπόσα *est in manu scriptis Euripidis ep.* *V, 4*] ἔσαι *a sec.* *t* || 17. ἀνήκουσι *a sec.* *t* || 18. καὶ *om.* *t* | ἔσα-σου *om.* *pr.* *t* || 19. τὸν τε] ἔτι τε τὸν *t* | παιδάς *post* γραμματεῖς *addunt a sec.* *t* || 21. Συρακουσίων] συρακουσίων ὁ δῆμος *t*. *Fortasse ταῦτα τὰ δῶρα συρακουσίων ὁ δῆμος* || 22. ἔνεκεν *a* || 25. *Hanc ep.* *non habet d* | οὔτε] οὐ *t* || 26. τελευτῆν οὔτε *om.* *t* || 27. ὑπὸ ἀνθρώπων οὐ *t* || 28. καθόλου * : καὶ καθόλου | δὲ τὸν-φυλάξασθαι *Lugd. A* : δὲ τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν ἢ προγνῶναι δύνασθαι πεπεισμένον τὸ μέλλον ἢ προγνόντα φυλάξασθαι λίαν εὐήθη νομίζω εἰ τις ἢ προγνῶναι δύνασθαι τὸ μέλλον πέπεισται ἢ προγνούς φυλάξασθαι *t*, *ut sub verba* εἰ τις-φυλάξασθαι *puncta posita sint a m. secunda.* *In a est* καὶ καθόλου δὲ τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν λίαν εὐήθη νομίζω εἰ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύνασθαι πέπεισται ἢ προγνούς φυλάξασθαι, *in n* δὲ τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν ἢ κακῶν ἢ προγνῶναι δύνασθαι πεπεισμένον τὸ μέλλον ἢ προγνόντα φυλάξασθαι λίαν εὐήθη νομίζω ταῦτα δὲ ἀκατάληπτα πᾶσιν ἐστὶ καὶ οὐ φυλακτὰ εἰ τις ἢ προγνῶναι δύνασθαι πέπεισται (sic) ἢ προγνούς φυλάξασθαι || 31. γινῶναι *a* | 32. δυνατὸν *pr.* *t* || 33. καὶ ante *agn.* *om.* *a* || 34. εἰ] εἰ καὶ *a* || 35. ἀνυστὸν *om.* *t* | οἷός τε ἔσται * : ὡς γενέσθαι

at, οὐκ ἔστιν εἰ μὴ καὶ *n*] διατάξασθαι *t* || 36. ἄλλον * : ἄλλο | χείρωνος τὸ ἐπιεικέστερον *t* || 37. τρόπον *suscipi ex Lugd. A* || 39. μίνα *t* || 40. τοὺς ἄλλους ἡμιθέους *a* || 42. ἐκάστου *nescio quis* : ἕκαστον | ἢ ante *peri delet S* || 44. καὶ σὺ πειρῶ *t* || 45. ἐν] ἐπὶ *t* || 46. *ti t* || 47. ἔρρωσο *add. t*.

Pag. 418, 2, τὴν *acc.* *ex Lugd. B* || 3. τῆς ἀσφαλείας ἐγγυητὴν *t* || 4. ᾧ τάχα] ἔτω *t* || 5. σαυτὸν δὲ ἀξιοπίστον *d* | ἡγούμενος καὶ ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος ἀνδόχομ *d*. καὶ *habet etiam a* || 6. τὴν *om.* *t* || 9. τοῦ *om.* *d* | ἦν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος τὸ μὴ καταθέσθαι *dt* || 10. τῆς τυραννίδος *deleam* || 12. πρὸ *S* : περὶ || 14. ἐγύρσειν *pr.* *t* | περὶ *dt* || 19. συμφορώτερον *S* : συμφορώτερον || 21. προδιηγησάμενος *t* || 24. προπεπτωκῶς *ed.* *Venetæ* : προπεπταικῶς *a*, προπεπτωκῶς *d*, προεμπεπτωκῶς *t* || 25. ἂν *addidit S* || 26. θεῶ τῶ ταύτης δυναστεύοντι *t* | καταθέμενος *t* || 28. ἔρρωσο *add. t* || 29. ἀράτω *t* | φίλοις *om.* *t* | ἀπέσταλκα *pr.* *d* | διαταχέος *d*, διαταχέως *d* || 36. ἴνα *om.* *d* || 37. τῆς *om.* *t* | δεξιούσομαι *a* || 38. ἐὰν *ad* || 39. λαβόντε *pr.* *t* | προσαγόρευσιν-γένησθε *om.* *pr.* *t* | γένοισθε *a* || 40. ἤζετε-γινώσκετε *om.* *d* || 43. μοι *om.* *t* || 44. χρυσίω *t* | τέχνης *mg.* *Lugd. A* : τύχης *adt* || 46. ἦ] οἷς *d*.

Pag. 419, 1. Ἐρυθραία *Lennepiana* : ἐρυθρία || 2. πολιτεία *pr.* *t*, πολιτελεία *sec.* *t* || 3. καλλίω *pr.* *t* | πρεπωδέστατος *pr.* *t* || 6. πολυτίων *t*, *inser.* *om.* *d* || 7. σοι οὐδένα *t* || 8. πίστει *pr.* *t* | εἰ δὲ-πίστιν *om.* *d* || 10. μηδενὶ] μὴ λίαν *pr.* *t* || 11. καὶ *a* || 13. ἔρρωσο *add. at* || 14. πολυτίμωνι *a*, *inser.* *om.* *d* | σαυτοῦ *d*, σεαυτοῦ *pr.* *t* || 16. μου *om.* *d* || 18. παρὰ *pr.* *t* || 20. γούν *d* || 21. ἄδικον μὲν *a*, μὲν ἄδικον *pr.* *t*, μὲν ἄστοπον *sec.* *t* || 23. *Abest a d* | καὶ *om.* *t* | πολυτίων δὲ ἀφείθη *t* || 28. καὶ *m* : καὶ περὶ *at* || 29. *Inscr.* *om.* *d* | οὐ μιμεῖται] μεμίσηκα *t* || 30. ἐπὶ τούτοις *om.* *ad* | πάντων *ad* || 32. ἀδαμάντω *t*, *inser.* *om.* *d* || 35. πάντων *a* || 36. ἄλλον * : ἄλλων || 37. ἔρρωσο *add. at* || 38. Ἐγεσταλοῖς * : αἰγεσταλοῖς *t*, αἰγεστέοις *a*, *om.* *d*.

Pag. 420, 1. ἐνίκησεν οὔτε κακῶς *d* || 2. λεοντιῶν καὶ μελιταίων *d* || 3. τοῖς-τοῖς-μελιταλοῖς *n* : οἷς-οἷς-μελιταῖοι *t*, οἷς-οἷς-οἱ μελιταῖοι *ad* || 6. ἔρρωσθε *add. at* || 7. *Inscr.* *om.* *d*. *In at est* ἀντισθένης καὶ θεοτίμων, *quæ delevi cum L.* *Sed fortasse vere t* ὑμῖν *ac reducenda inscriptio*, *ut eodem fere modo locutus sit Phalaris, quo scriptor epistolæ Platonicæ VI, ubi est* ὑμῖν *et mox* Ἐρμείη-Ἐρμείας || 7. *Post πεμφθεισῶν t* *add.* ὑμῖν || 9. τὸν] τῶ *t* || 11. μενεκλεῖ *a*, *inser.* *om.* *d* | εἰ] εἰ μὴ *dt* || 12. μὴ *post* ἀπολ. *addit sec.* *t* || 14. ὑποκρίσει *γὰρ* καιροῦ δόξεις οὐκ *ad* || 16. *Inscr.* *om.* *d* | γράφειν ἔοικας *ad* || 17. ἄπερ οἶδα] τὰ *ad* | ἐμοῦ *ad* || 19. νεάζοντα δὲ] νέον δὲ ὄντα *ad* || 20. φθαρήναι *n* : τραφήναι *adt* || 21. εἰς βάρβαρα ἔθνη * : ἐν βαρβάρους ἔθνεσιν *n*, ἐν β. ἔθεσι *adt* || 24. ἀπεύχεσθαι καὶ τὸν] ἀπαγορεύειν καὶ πρὸς τὸν *t* | εὐτυχοῦμενον ἔρρωσο *t* || 25. *Inscr.* *om.* *d* || 29. μὴ *om.* *d* || 31. *Inscr.* *om.* *d* || 32. ἂν *d* || 33. *Ex Euripidis Philocteta. V. Nauck.* *Fr. Tr. Gr.* *p. 487* | ἔχειν *om.* *d* || 34. φασίν] φασί *τινες ad* | οὔτοι *Porsonus* : οὐ] πυθῶνος *t* || 35. οὐδ'] οὐδ' ἂν *ad* || 36. τετελευτηκόσιν *ad* | ἂν *om.* *ad* || 38. φυγῆν] τελευτῆν *pr.* *t*. Ἐρυθραίαν *Lennepiana* : ἐρυθρίαν || 39. ἀναιρομένην *pr.* *t*.

Pag. 421, 6. Inscr. om. *d* | ἐπέμφατε *d* || 9. σαφῶς om. *t* || 10. πάνυ om. *a* || 12. καὶ post φησὶ add. *t* || 14. ἔτοιμος post μὲν ponit *t* || 15. κἀν εἰ] καὶ *t* | ἔδει] ἂν δέη *t* || 16. οὐκ-περισώσασθαι om. pr. *t* || 20. προστίμησαν *dt* | ὑμνοπῶλων om. *t* | ὦν * : οὐ || 21. ἀνθρώποις om. *ad* | λογιζέσθε *t* | δὲ om. pr. *t* | ὡσθ' *t* | ἔποι *at* || 24. μηδὲ] δὲ *d* || 26. δέξασθ' ὡ *at* || 27. βιω- ναι *a* || 28. γηράσκοντα ἐν ὑμνοῖς καὶ μέλεσι om. pr. *t* || 29. τοῦτο βουληθεῖσιν εἴτε δυνηθεῖσιν εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλοῦσης *a* sec. *t*, om. pr. *t*, τοῦτο βουλη- θεῖσιν εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλοῦσης *d* || 31. μνημεῖον om. *t* | ἀθάνατος *t* || 32. περι-μνήμαις ἀναθη- σεται (v. 41) om. pr. *t* || 33. δόξη * : δόξητε *d*, δό- ξειεν *a* || 38. μηδ' * : μήτ' *a*, μήτε *d* | κινουῦντές τι] κι- νοῦντι *d* || 39. μὲν om. *d* || 40. τὸ ὄνομα *a* | λαβῶν *d* || 41. ἐν μνήμας] ἐν μνήμαις ἀνθρώπων *V* | ἀναθήσει *S* p. XXIV : ἀναθήσεται || 42. ἄλλα om. *ad* || 43. πᾶσι *at* | ἐν-ὄκτω om. *t* || 44. γὰρ] δ' *t* || 45. φυλάσσοιτο *t*.

Pag. 422, 1. ὑπὸ πάντων om. *t* | θαυμάσεται pr. *t* || 3. Θρασύγορι *ad* || 4. καθηρέθη *ad* || 7. Huic epistolæ præter *adt* adhibui Vaticanum 1322 (*i*) || 8. ἀφικέ- σθαι *adt* | Malim καὶ Πυθαγόρῃ μὲν τῷ φ. || 12. ἱστοριῶν *t* || 13. om. *t* | προκατήχησαι *a* || 18. ὡς *d* | ἀξιολόγων *t* || 19. ἅπαν *a* | παρ' ἔμοι om. *ati* || 21. ἦ om. *t* || 22. φήμην supra scripto τύχην *d* | ἐσχηματισμένον *ti* || 24. ἐπὶ τούτοις om. *d* | ἐνδεέστερον *adi* | ἔρρωσο add. *ti* || 25. Abest a *d*. Præter *atm* adhibui codices Lauren- tianum Plut. LVII, 51 (*b*), Vaticanum 88 (*x*) | τῷ post φαλάριδι add. *a*, iuser. om. *t* | σῆν] τὴν σῆν *t*, om. *a* || 27. Post πάντα in *b* octo literarum spa- tium est, sex literarum in *x* || β[α] καὶ β[α] *x* | Post προσέτι *at* inferunt ἰσχύι, *m* καὶ ἰσχύι καὶ || 28. σὺ γε κάλει] συγκαλεῖ *btx* || 30. φθόνος *a* || 31. ὕλεις] ἔχεις *bx* | σὺν] τὸν *at* || 32. προκαλοῦ *bx* | τὴν συνή- θειαν] τὰ συνήθη *t*, σῆν ἔστιαν *a* || 34. ἔρρωσο add. *t* || 35. Abest a *d* || 39. Abest a *d*.

Pag. 423, 1. ἀπέμπω *Lugd. B* : ἀποπέμπω *at* | δώ- δεκα pr. *t* || 4. γ. οὐ πείθομεν *t* || 6. τοὺς] πρὸς *t* | βίω *t* || 9. χαλεπὸν Lennepii codices nonnulli : χαλε- πὸν καὶ ἑκάστην *at*, v. CXXX || 10. καὶ om. *dt* || 12. χρηστοτάτην οὐ δοκοῦσαν *t* || 13. κατ' ἑμαυτοῦ] ἐμοῦ *t* || 15. γούσ] γὰρ *t* || 16. ὀφθείη *t* || 17. αὐτῶν] αὐτῶν ὦν *ad* | ἡμῖν om. *d* || 18. δ' om. *ad* || 19. δ' *Lugd. A* : διὰ τὴν *adt* | συμβουλευέστε *t* || 20. ῥῆον accessit ex *Lugd. B* | ἔστιν τυραννίδος * : τυραννίδος ἔστιν *t*, τυραννίδος *ad* | ὀρεγομένη *Lugd. B* : ὀρεγομένου *adt* || 21. Verba διὰ- πρᾶξαι glossæ speciem monstrant || 22. μεθιέντι *d* || 24. ἔστιν om. *t* || 27. Abest a *d* | ἡμίσεις *S* : ἡμίσεις εἰς || 31. δ' ἦ] δὴ *t* | πρῶτως *t* || 32. ἀποτελειώσασιν ἔρρωσο *t* || 36. μου om. *a* || 37. οὐ] οὐδὲ *d* || 38. Ma- lim οὐδὲ πάντας τοὺς εἰς ἔχθραν ἔμοι καταστάντας || 39. γενναίους *Lugd. A* : γενναϊοτάτους *adt* || 41. ἀνδρῶν *dt* || 42. ἀπεικάζεις *d* | τὴν *Lugd. A* : τὴν ταχίστην *adt* | τοῦ λεγομένου *ad* sec. *t* || 43. παρ' ὅτι * : περὶ ὧν] ἡμᾶς] ἐμὲ *at*.

Pag. 424, 1. καὶ delean || 3. στησιγόρω sec. *t* || 5. Non habet *d* | Ἀμφιδάμαντι Lennepii codd. nonnulli : Ἀριλαντι *a*, inscr. om. *t* || 7. οὐτε κείνω *a* || 11. ὑμῶν ἀπιστεῖν * : τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν | κεκομισμένα *a* || 12. ἀγνοηθῆναι *Lugd. A* : ἀγνοεῖν με *at* || 13. ἔτε-

ρον ὑμῶν *Lugd. A* : πλάνον ὑμῶν τοῦτον *at* | πονηρὸν] λῆρον *t* || 14. ἠγοῦμαι om. *t* || 19. ἐπαινέσειεν pr. *d* | οὐκέτι om. *t* || 20. μέλος ἐξενεργεῖν *d* || 21. τῆ] τῆ τοῦ *t* || 24. ἔρρωσο add. *t* || 25. Abest a *d* | νεοκλειδῆ *t* || 28. με add. *V* || 30. ἔλυσαν *t* | οὔτε Gothanus : οὐδὲ || 38. ἐκείνω καὶ τὰς *t* || 39. τῆς εἰς τοῦτο τύχης βιαζο- μένοις ἐκείνω ἀνακεῖσθαι *t* || 41. ἀγνωμονέστερον *a* || 45. ἐπυρπολήσαμεν *t* || 46. ποιεῖσθε *a*.

Pag. 425, 2. ἀδικημάτων ἐκολασάμην *a* || 6. ἦπου γε σφόδρα ἂν *a* | ἐάν με καὶ] ἐάν κάμῃ *t* || 7. ἐμαυτὸν] ἐμὲ *a* | ἐπιβάλλοντας *t* || 9. τῷ] τὸ *a* || 10. πέπασσο δὴ *m* : πεπει- σμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνο- χλεῖν παῦσαι δὲ *at* || 12. σαυτῷ *t* | κάμοι *m* : καὶ ἐμοὶ *at* || 16. αὐτοῦ] αὐτοῦ τοῦ *d* || 20. τρισόλβιδιον με *d* | τρισολ- βίους *Lugd. A* : τρισολβίας *adt* || 21. εἰς] ἐπὶ *at* | βά- θος καὶ παιδείας διδαχθείσας *t* || 24. κυνηγεσίους *n* : κυ- νηγεσίαις || 25. κακοπαθίαις *a* | ἀγύμναστον om. *d* || 26. Ἑλληνικῆς] Ἑλληνικῆς ἀμοιβῶν *d* || 28. ὑγέλας *at* | οὐκ *L* : ἦ || 29. εἰ μὴ-ἀλλοίη om. *d* | ἱερῶν om. *t* || 32. ὄρμηκας post τοῦθ' ponit *t* || 34. ἐπασκῆ *d* || 36. τοιαύτης *d* || 37. περὶ om. *d* | μοναρχίας καὶ οὐκ ἔκου- σίως τοῦτον *t* || 40. εὔξαιτο ἂν *Lugd. A* : ἂν εὔξαιτο *adt* || 44. προσευλαβεῖσθαι] πρῶτους εὐλαβεῖσθαι *ad* || 45. φυλάσσοντας *d*.

Pag. 426, 1. τὸν θεὸν om. *d* || 2. παραστήναι *d* | De- sunt in *d* epistolæ LXVIII-CXIX | παυρόλα *t* || 4. ἦ δεῖ] ἦδη *a* || 8. ὅσω *a* | προηγείται *a* || 9. μετὰ acc. ex Pal. | 13. διδόντος *t* | τὰ παρόντα *t* || 15. ἐτέρους *t* || 18. σοι om. *t* || 19. καὶ Lennepiana : καὶ ὅ *at* || 22. Ἐρω- θεῖα *W* : ἐρωθεῖα *at* || 25. οὐ] μὴ *a* || 26. μόνη δικαιοῦς ἔχειν αὐτὸν *a* || 29. ἴσος *a* || 30. καὶ om. *t* | τὸν υἱὸν σαυτῆς *a* | τοῦτο post σεαυτῆς add. *t* || 32. Malim κοινο- νικώτερον δὴ τι ποιούσα || 34. Ἐρωθείας *W* : ἐρωθείας *at* || 36. Malim ἐν ἀφρονίᾳ ἀβίετο πλοῦτου || 37. καὶ] ἦ *a* || 41. ἀπερείσασθαι *t* || 43. προσφάτως? || 45. ἀν- θρώπων Cuiaciana : ἀνθρώπου *at* || 47. ἀφῶδου *V* : ἀφῶ- δου || 49. ἔρρωσο add. *t*.

Pag. 427, 1. ἂν τις θαυμάσειεν *Lugd. A* : θαυμά- σαμι *at* | ὦ om. *t* || 3. ἐνίκησε *t* || 4. τρόπος δὲ *t* || 7. πόλεων *t* | διεσώσατο *a* || 10. πᾶν τὸ δοθὲν ἐτοίμως * : πᾶν ἐτοίμως τὸ δοθὲν *t*, πᾶν ἐτοίμως δοθὲν *a* | λαμβάνον- τος *a* | ἂν * : αὐτὸ *t*, om. *a* || 12. τὸ *m* : τῶ *a*, τὸν *t* || 16. γενόμενος *at*. Scripsi γενόμενον absolute. Tum malim βούλει aut ὅτι ἂν βούλη || 19. δὲ om. *a* || 21. ἀπεύθου *t* || 24. ἀργύρου *t* || 27. ταξίαρχοι καὶ δὴ καὶ οἱ σωματοφύλακες *m* : σωματοφύλακες καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι *at* || 29. προκείσθω *t* | τὸ om. *t* | 30. ἴσην] τὴν *t* || 36. ἐπιχειρεῖν *a* || 37. ὡς ἀληθῶς mg. *Lugd. A* : ὡς ἀληθῶς ὡς pr. *t*, ὡς ἔοικεν *a* sec. *t* || 38. κάμου] Malim ἐμὸν] 39. τὴν om. *a* || 42. ἴστω * : ἰδέτω || 44. μὲν om. *a* || 45. Ἀριστοφώντος * : ἀριστοφάντου Sto- bæus Flor. VII, 68, ἀριφάντου *at*.

Pag. 428, 2. ὑφήρηκα] ὑφήκα *V* || 3. ὑπερβάλλου- σαν Stobæus : ὑπερβαλλούσης *at* | ἀπόκρισιν *t* | οὐδὲν πρὸς ἐμοῦ πέπονθας acc. ex Stob. || 5. ὑπ' ἐμοῦ om. *t* || 6. συνειδέναι *W* : εἰδέναι *t*, om. *a* || 7. συνορμηθη- ναι *a* | δὲ om. *t* || 10. εἶναι] ὑπολαμβάνειν *a*, quod re- vocandum || 13. δὴ Stobæus : δὲ | τεθνάναι δεῖν χρί- νας *t* || 14. τὰς-ἀπονησκούσας Stobæus : τοὺς-ἀπονησ- κόντας || 16. πάντα *t* || 26. ἀπολομένω * : ἀπολουμένω

|| 27. ἄλλως] τῶν ἄλλων *a* || 32. ἄν *om.* *t* || 33. ἔρρωσο *add.* *t* || 36. αὐτὸς *a* || 41. κάμῃ] με *pr.* *t* || 43. εἰς] πρὸς *t* || 46. Post *δοκεῖς excidit ἀδικίας, v. ep. CI.*

Pag. 429, 1. τοῦτο *t* || 3. αὐτοῖς ἡδίων *m* : ἡδίων αὐτοῖς *at*, *v. ep. CI* || 4. Inscr. *om.* *t* || 5. πικράς *a* || 6. ἔτι *a* | θαυμασιώτερον *a* || 8. τὸν *Lugd. A* : τὸ *at* || 9.

οἱ *ε*
ἀγθομένοις ἐστὶ *t* *ab eadem* || 13. ὅτι *a* || 14. τὰ μέγιστα] μάλιστα *a* || 15. γε] τε *t* | οἶ] ὡς οὐ *t* | τελευτήσῃ *t* || 21. πνεύσας] ψυσήσας *a* || 23. αὐτὸν *a* || 24. δῆμου] δημοκρατίας *t* || 26. ἔχει? | ἐγὼ γούν] ἔγωγ' οὖν *a* || 29. διαφθῆναι *a* || 30. ἀνεπιζήμιόν *t* || 32. νῆ δια *a* || 34. ἄν τύχη * : τύχοι || 36. καὶ πρὸς ὄργην καὶ πρὸς ἔπαινον *a* || 43. γάμοις οὕτως ἀσμένως οὐ προσεῖδον γυναῖκας *t* || 44. φιλόπολοι *pr.* *t*, φιλόπωλοι *sec.* *t* || 47. οἱ *add.* *S* | ἀνόνητον *ideim* : ἀνόητον || 49. εἰ μὲν οἰκεῖοι τύχοιεν ἀγροθετέν *t*.

Pag. 430, 1. οἶ] εἰ *t* || 2. ἡσθεῖεν *t* | κλεισθῆν *n* : κλεισθῆν *at* || 3. ἔχοι *a* | 4. πεπονθότος *t* || 5. ἔρρωσο *add.* *t* || 6. οὐκ-ἴσως] ἴσως οὐκ ἀγνοεῖς *t* || 7. οἴκου *t* || 12. ἔδει *pr.* *t* || 17. προσμαρτυρούντων *a* || 21. κλεαρτίστη * : δ' ἢ πιστῆ, δὲ πιστῆ *t* | αὐτῆ *a* || 25. αἰτησάμενον *om.* *t* || 29. ἐμὲ αὐτὸν *t* || 30. γράφε, quod a scriptis abest, *L* inseruit post χάριν, ego inserui post Κλεαρτίστην omisso καὶ, quod post vocem illam legebatur || 31. ὀγκρατίδου *t* || 33. οὐεῖν παῖδων *a* || 35. ἐμπνευσθείης *a* *sec.* *t* || 44. εὐδοκίμησεν *t* | μόνω *a* || 45. ὁμοίως *t* supra versum *ab eadem* || 47. εἴσονται *H* : ἔσονται || 48. ἦ] σοὶ *t*.

Pag. 431, 2. τε] μὲν *t* || 4. τοιοῦτον *a* || 6. κάκιστος *a* | ὑπομνησθῆς *t* || 11. κλαιενέτη *t* || 13. κἄν] καὶ *t* || 15. Malim τούνομα || 16. ἀνάγκην *om.* *t* || 18. ἐστὶν ἐκμελῆς *om.* *t* || 19. νόμος] ὠμὸς *t* | 20. προφέρεσθε *t* || 21. ποιήσεσθε μὴ τιθέμεναι τούνομα *L* || 23. ὦ *acc.* *ex m* | ταύτην ὑμῖν *a* || 25. γὰρ *m* : γὰρ μὴ *at* || 26. ἀλλὰ μὴ *m* : ἀλλὰ *a*, ἀλλὰ μὴ *t*. Puncta fecit manus *sec.*

... : σ
|| 27. τὸ *om.* *t* || 28. ὑγιῆ *t* | πάρεσιν αἰτεῖσθαι *n* : πάρεσιν αἰτεῖσθαι *pr.* *t*; sigma superscripsit secunda. παρεῖναι καὶ αἰτεῖσθαι *a* || 31. προῖεσθαι *S* : προεῖσθαι || 35. ἀποστερεῖται *t* || 37. ἐπιτρέψαντος *t* || 38. ἐστὶν ἀποτίσειν ὃ δεδάνεισθε ὑμεῖς ἔχειν οὐ δυνάμενοι δ. τ. ἀφαιρουμένους καὶ κομισσασθαι *a*. Quæ in oratione posui, *ex t* sumpsi, qui a prima manu habet περιήσιν || 41. ἔδεως *L* : ἡδέως || 45. ἔρρωσθε *add.* *t*.

Pag. 432, 1. αἰτίας] πολιτείας *t* || 3. στρατιὰν *H* : στρατεῖαν *at* || 6. ἐμελλήσασμεν *L* : ἐμελλήσασμεν | δεῖσαι *Gothanus* : πείσαι *ceteri*. παύσασθαι *L*, qui et ὑπερ pro ὡσπερ || 8. ἄλλα *t* || 9. τῷ *S* : τὸ | μηδὲν ἀρμόσαι *t*, μηκέτι ἀρμόσαι *a* || 10. ὑμῖν *a* || 11. δεῖ σοι *t* || 13. ἔρρωσο *add.* *t* || 17. δεῖ *a* | πρὸς τοὺς φίλους πάθητε *t* | οὐδὲν *a* || 23. καιροὺς τὸν τρόπον * : καιροὺς καὶ τὸν τρόπον *a*, καιροὺς *t* || 31. δὲ] δὲ ὡς *a* || 33. γροσκοπεῖσθαι *a* || 34. ἀποστεροῦμενος * : ἀποστερούμενος || 35. κέκτηται *a* || 36. δὲ * : δὲ τοὺς || 37. ἄν *add.* *S* || 39. τοιόνδε τι] τοιαῦτα *t* || 41. ἐστὶ τῶν πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα ἢ ὑπὸ ἐνὸς πολλοὺς ἀδικεῖσθαι *t* || 44. ἔρρωσθε *add.* *t* || 45. μεστίνους *t* || 47. πολλὰ καὶ *om.* *t* || 48. οὐεῖν *a*.

Pag. 433, 1. ἀποστεροῦντες *a* || 2. δὴ καὶ *acc.* *ex m* || 4. ἱεροσυλήκατε τοῖς θεοῖς *t* || 5. τὰ *om.* *pr.* *t* || 6.

τὰ *om.* *pr.* *t* || 9. παντελής] προφανής *m* || 11. μοι τὸ τῶν θεῶν οὐ λαβόντων *t* || 17. τοῖς θεοῖς] θεοὶ *pr.* *t*, θεοῖς *sec.* *t* | κομισθῆ * : κομισθῶσι || 19. γὰρ *om.* *t* || 24. Post πολιτευομένους in *a* est ἀγαθούς | τρις *m* : τρις καὶ || 25. μεσήνην *t* || 26. ἄν *add.* *S* || 31. ἐμοὶ] ὑμῖν *S* || 41. ταυρομενίτας *t* | Ζαγκλαίους *H* : Ζακλειούς *pr.* *t*, Ζαγκλειούς *a* *sec.* *t* || 42. καὶ αὐτοὺς *acc.* *ex Angl.* || 48. νέρωνος *t* | λέγειν] λέγειν γε *t* | κατὰ] περὶ *t*.

Pag. 434, 2. ἀλεγχέει] ἐπάται *t*, in *mg a m. s.* ἦται

γρ. οὐκ ἀλεγχέει || 6. φοβηθῆ *t* *ab eadem* || 7. μὴ δέδοικόντα] μηδὲν εἰδόντα *Nauckius Fr. Tragg. p. 692* || 9. μετὰ] διὰ *t* | γονέας * : γονεῖς || 12. διαφέρει *m* : διαφέρειν ἡγεῖσθε *at* | ὑμῖν *t* || 14. ἐποίησέ τε καὶ *a* | 15. τὰ ἄλλα *t* || 18. οὐτε-οὔτε * : οὐδὲ-οὐδὲ || 22. ἐο-λαΐδα *t* | ὑπ' *Lugd. A* : ἀπ' *at* || 23. πεπραγμένα *om.* *pr.* *t* || 24. γινέσθω *a* || 25. τῷ *om.* *t* || 27. λυσικλεῖ *t* || 29. νομιζῶ μὲν *t* | τοσοῦτω *a* || 30. γενέσθαι *Lugd. A* : ἔσεσθαι *at* | ἀντὶ *a* || 31. ἀρσένων *a* || 31. δόξαις *t* || 35. ἀγνοούντων] μὴ γινωσκόντων *t* || 39. λόγοις] λό-γοις μὲν ἴσως *a* || 40. πολέμων *m* : καὶ πολέμων

Pag. 435, 6. ἐφ' ἡμῖν *n* : ὑφ' ἡμῖν *sec.* *t*, ὑφ' ἡμᾶς *a* || 9. Abest *a* *t* | Rectius Ἄλόντιον || 12. ἀρ' ὦ *Angl.* : ἀρα *at* || 13. ὦν *V* : γέρων || 14. καλλωπίζη] προσποῖη *a* || 17. Post ἀκμήν in *codd.* est γέρων ὦν στρατιώτας ἔχειν καὶ χρήματα ἀγεῖρειν ἐθέλων. *Exrunxit L* || 18. ἐπιτείχισιν] ἐκτρέψειν *Dobrus Adv. I. p. 560* || 19. μὲν *m* : μὲν τῶν || 21. ἀπονοστήσεις *S* : ἀπονοστήσης || 23. καὶ *S* : καὶ αἰ || 24. Uncos *add.* *L*, qui scripsit καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος || 25. ἐκφύγοις-ἀιστώσειεν *S* : ἐκφύγης-ἀιστώση || 29. ἀπολώλει *a* || 41. πολιτευμάτων *Lugd. A* : πολιτεύματα *at* || 42. εἶναι *om.* *t* || 43. ἦσων

καὶ
t | καὶ χρῆσθε] κεχρήσθε *t* *ab eadem* || 46. σχολάζειν *m* : σχολάζειν πρὸς || 47. ἀφετον *t* | ἐμοὶ *om.* *pr.* *t* || 49. πρὸς ὑμᾶς πολιτευομένων *L* : προσπολιτευομένων

Pag. 436, 1. ἐταίρους *t* || 2. ἐμοὶ * : μοι | ἐμῆ ψυχῆ κεχαρισμένον *M. Hauptius* : πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένους *at* || 5. Abest *a* *t* || 10. ἐπαναβαλλόμενος *S* : ὑπαναβαλλόμενος *t*, ἐπαναβαλλόμενος *a* || 11. οὐ] οὐδὲ *t* || 12. μόνον *om.* *a* || 15. καὶ] ἵνα *t* | πλεῖον *a* || 17. ἑαυτοῦ ἀπέστειλα *t* || 18. ἀναλάβης * : παραλάβης || 19. πολιτευμάτων *t* || 20. ἐξ ὧν] ἐν αἷς *a* | πάσης] πάσαι *W* || 21. παρεστηκότων *t* || 22. καὶ εἰ] κἄν *t* | ἑαυτὸν *a* || 24. ἀγνοίαν *L* : ἀνοίαν || 27. ταῦτα δὲ] ταῦθ' *t* || 30. οὐδὲν *t* || 32. ἔρρωσο *add.* *t* || 33. δημηγορῶν * : δημαγωγῶν || 35. τοῦτο *a* || 41. Verba εἰπερ-φιλοτιμεῖσθαι *ex ep. LVIII illata censet W*, sed fortasse utramque epistolam *Lennepio autore in unam contrahendam esse* || 42. γὰρ *om.* *a*.

Pag. 437, 3. ποιούμενος *m* : πειρώμενος *at* || 5. τραγῳδίας οὐ φυλάξῃ *t* | γίνεσθαι *a* || 7. τοσοῦτος *t* || 9. ἀφ' *t* || 11. σὺ δὲ *acc.* *ex m* | οὖν post μὲν *add.* *t* || 12. ἀνθρώπων *m* : ὅντων *at* || 14. ἄν *add.* *S* | Κεβρῆνι? || 17. πρὸς addidi *ex m*, item κατ' ἐμοῦ || 18. ἐκπέπληχθε *m* : ἐξέπληξε *at* || 22. τῆ *om.* *a* | προπετεία ἐστὶ κατὰ *t* || 23. ἔπειτα ὡς ἐμοίγε δὲ τρόπος ὠφέλιμος εὐνοουμένω *m*. *L. Dindorfius in Thes. v. εὐνοῶ corrigig ἐπεὶ πρῶος ἐμοὶ δὲ τρόπος εὐνοουμένω « vel similiter »* || 25. παρὰ

1 || 26. παραβάλλεσθε * : ἐμπαράβαλλεσθε αὐτοῖς || 29. εἶτα *Lugd.* A : ὡς αὐτὸ || 30. τε om. *l* | τετιμωρῆσθαι || 31. Post ἀμαρτάνοντας expunxi οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὸν παθόντα συγγνώμην || 32. Post ἑαυτοῖς in scriptis et *a* est εἰς ἀνήκεστα, quo variam verborum ὡς ἀνίατα lectionem mihi tenere videbar. Itaque deleui || 36. πείθονται * : ποιοῦντι | Cf. ep. LXXV || 42. δεῖν *a*.

Pag. 438, 1, τόδε * : τὰ ἐνθάδε | ὡς om. *l* || 3. οὐκέτι αὐθις *a* || 7. Abest *a l* || 7. πολλὰ καὶ L : πολὺ || 9. ποιήσιν, * : ποιῆσαι | τῷ τοῦ θ. τ. β. θυγατριδεῖ (i. e. θυγατρίδῳ, idem librarius θυγατρίδεῖ etiam ep. CXLV) ἀτάνδρου δὲ υἱεῖ τοῦ *m* || 12. καίπερ τοῖς-νόμοις * : καὶ παρὰ τοῖς-νόμοις || 19. Abest *a l* | τοῦ *m* : τοῦ μὲν *a* || 20. ὃ add. S || 23. μὲν deleam | ἡμᾶς *a* || 24. προσέσθαι Wyttenbachius in Plut. p. 114 | οὐ om. *a* || 25. καὶ addidi || 27. Post ἔχει in scriptis et *a* est μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ θαυρόων ἄξιος ὁ θάνατος. Delevit L || 29. [] * || 32. μείζων *m* : μεῖζον *a*. Hiatum significavi. Fortasse οὐδὲς intercidit || 33. ἡ addidi | οὐσα *a* || 35. φρονεῖτε μὲν * : φρονήσασθαι *a* || 43. ὑπὲρ * : περὶ || 44. κτήματα * : χρήματα || 46. ἐπιτοχῆς S, ἐπιτοχῆ omisso ἔθνησκον L || 47. οὐ γὰρ, εὐ ἴστε, ὃ παῖδες, ὑφ' ἡμῖν S.

Pag. 439, 5. ἀφ' οὐ-αὐτοῦ *m* : ἐπεὶ τούτου περιγενομένη *a* || 6. εὐεργεσίας *m* : εὐεργεσίαν *a*. Malim εἰ-ἠθέλησε || 13. Abest *a l* || 20. ἴν' ἀ-πεπόνθατε *m* : ἴνα-πεπόνθατε *a* || 26. ψυχῆς L : τύχης || 28. ἀθώως *m* : ἀθώως *a* || 37. δὲ καίτοι παρ' *l* || 38. ἕως V : τέως || 39. κινδυνεύοντι *l* || 41. τάχα | γὰρ *l* | οὐδὲν | οὐδὲν *a*, οὐδὲν τῶν *l* | ὑμῶν *l* | εἴτ' *l* || 42. ἐξέστα *l* || 43. ἐγένετο *a* || 44. παρὸν * : παρὸν τῶν *a*, παρόντων *l* || 46. χρῆσθαι *a*.

Pag. 440, 4. ἐπι-κακοῖς om. *a* | ἐπειτα τὸ] ἐπὶ τῷ *a* || 6. ἔρρωσο add. *a* || 7. ἦν * : ἦν οὐκ *a*, ἦς οὐκ *l* || 8. ἐπεξίεναι om. *l* || 9. νῦν-ἡμᾶς | ἀδελφῆτε ποτὲ καὶ *l* || 10. οὐδὲν-ἔδοξε | ἀδελφῶς *l* || 11. δὲ *n* : καὶ *a* || 12.

τοῦτον om. *l* || 16. ἡμῶν *l* i. e. ἡμῶν || 20. ἔρρωσθε add. *l* || 21. ἐπινοῦντα *l* || 22. σου *l* || 25. [] L || 26. διελογίζου *m* : ἐλογίζου *al* || 27. ἔλεγες L || 28. καὶ om. *l* || 31. εἰλες *a* || 33. σεαυτῶ * : ἑαυτῶ | ἐχθρόν post τοσούτον ponit *l* || 36. καθιστᾶς S : καθίστας | ἑαυτὸν *l* || 38. ἀπεισθαι | ὀρέγεσθαι *l* || 44. βλαβέντες *a*.

Pag. 441, 2. ἐν] ἐφ' W || 8. αἰσθῆσθαι pr. *l* || 10. μήποτε *a* || 12. τὴν acc. ex *m* | τύχην S : τύχην ἴσως ἢ γνώμην | συνατυχῶ-τύχη om. *l* || 16. ὅς om. *l* || 21. καὶ om. *l* || 22. προειρημένοις L : πρώτοις εἰρημένοις || 27. ἡμῶν | ἐμοῦ *a* | αὐτῆς pr. *l* || 28. κατηγορεῖν *a* || 33. τὸ om. *a* || 34. ἀπῆλλαξαι S : ἀπῆλλαξο *al* || 35. Abest *a l* || 37. οὐν addidi || 45. Abest *a l*.

Pag. 442, 4. [] L || 8. Hæc ep. cum sequente non est in *l* || 26. πρεσβύτην *l* || 28. μὲν om. *l* | οὐν αὐτοῖ ἴσως ὅσον αὐτοῖ *l* || 31. καὶν νομιζῶμαι L : καὶ νομιζομαι || 32. οὐδὲ *l* || 36. ἄν add. S || 37. [] L | ὑπολαμβανόμενον *a* | ἑαυτὸν *a* || 39. Abest *a l* | Γέλαν-Γελῶσι-Γελῶων L : duplici lambda scripti et *a*.

Pag. 443, 6. μὰ τοὺς θεοὺς om. *a* || 11. ἔτι *Lugd.* A : ἔτι *al* || 19. νῦν δὲ * : οὐτε νῦν scripti. W malebat εὐ γε pro οὐτε || 20. παραδίδωκεν *a* | ὑμᾶς om. *l* | ὡς * : ὡς φιλάττους *al* | An ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις? || 21.

αἰτησαμένους *n* : αἰτίασαμένους sec. *l*, αἰτίασαμένους *al*

|| 22. ἤτησθε pr. *l* || 24. ὁ διδοῦς *Angl.*: οὐ *a*, om. *l* || 26. φιλοπάτορι *l* || 28. μοι καὶ τῆς pr. *l* || 30. χρόνον ἐληλύθασι μήτε *l* | αἰτίασασθε *l* || 31. τοῦ] αὐτοῦ *l* || 32. ἔτους] χρόνου *a* | μὲν om. *a* | ὑμῶν *a* || 37. καὶ om. *a*. Intercidit τὸν κατάλογον vel, quod malebat Schæferus, πίνακας || 38. ὁμολογουμένως *a* || 39. συναποστελλόμενος *l* || 40. εὐλοφος *l* | τε ἄλλα εἶδη *l* || 42. τοῖς χρήμασι * : τὰ χρήματα || 43. τῆς πόλεως καὶ κόσμον *a* || 49. ἄν add. S || 51. ἄτοπον om. *l* || 52. οὐδὲν με] ἐμὲ *a*. Locus corruptus | ἀναστήσασθαι pro ἀνακτῆσασθαι W.

Pag. 444, 1. κατερρηγμένα *a* || 4. ὑμῖν om. *l* || 6. πλεῖον *l* || 13. περιουσιαζούσης ὀφεί om. *l* | ἔρρωσο add. *al* || 14. Habet Stob. Flor. 86, 17. Inscr. om. *d* | καὶ om. *a* | καλῶν καὶ ἐπ' *a* || 17. καὶ εὐγενέστερος om. *d* | βασιλέων ἀπάντων *Lugd.* B : βασιλέων καὶ πάντων *al*. καὶ βασιλέων-εὐγενέστατος om. *d* || 18. εὐγενέστερος Arsenius : εὐγενέστατος || 19. δυσγενέστερος Meinekus : δυσγενέστατος || 20. πρὸς om. *d* | συρρακουσίους *d* || 21. ἐν ἀδοξοτέροις διαδόχοις *a* | Reliqua desunt in *d* || 25. σαμαίαν *l* || 27. Addidi ἄν || 28. ἐμὲ *Lugd.* B : μὴ *al* || 30. καὶ * : οὐ || 31. σαμαία *l* || 35. οὐτε * : οὐδὲ || 38. καὶ om. *l* | ἐπολιτεύσασθε *l* || 39. δέομαι L : οἶμαι | λέγειν Cobetus V. L. p. 234 : καταλέγειν || 40. γε om. *a* || 42. παρὸν * : παρόντων pr. *l*, παρὸν τοῖν *a* sec. *l* || 43. δεῖν *a* || 46. ὑμᾶς *a* || 48. νομισθῆναι τοὺς ἀποκτείναντας *l* || 49. τὰ ἐμὰ *a*.

Pag. 445, 3. ἥμιστά γε ὑμεῖς με ἡμεῖς *l* || 5. ἄν *l* || 7. τι δίκαιον *l* || 8. αὐτάρχη *l* || 11. γε] τε S | πάντα *l* || 13. ὧν γ'] οὐν γε *l* || 15. ἐν μέρει τὰ δίκαια *l* || 17. Excidisse nonnulla significavit L. Post ὄργην in *l* est τὰ τελεῖν. W supplet ἀπέχετε vel τλήσεσθε || 18. εἰ δὲ om. *l* || 22. ἐπιεικέστερον *l* || 25. τε ἀνεδεξάμεθα αὐτὸν καὶ δῶροις ἀναξίους *l* || 29. ἠνέγκατο *l* || 30. Malim ἐργατικὸν καὶ ἀνθρώπων σύντροφον || 31. κατεφάνη * : κατεφάνη χρῆμα κόσμου ἄξιον || 32. τὸν ἐν αὐτῷ λελογημένον μόρον scripti. Quo cum sequens δυσποτμώτερον μόρον male præcipi videretur, deleui μόρον et scripsi τό || 34. ἀνάπλω *a* | φανὲν *l* || 35. δυσποτμώτερον *m* ex corr. : δυσποτμώτερον *l*, δυσποτμώτερον μόρον *a* || 39. ἀνεβιβάσαμεν *a* || 40. τὸ addidi | πῦρ ἤψαμεν L : περιήψαμεν | ὑπέθετο L : ὑπεξέθετο *al*. Post hanc vocem in scriptis est πῖμπρασθαι πιτράς, quorum verborum posterius ex πῖμπρας natum est. Scripsi πῖμπράμενος || 42. δέδωκεν *a* || 45. ἡμᾶς *a* || 47. ἡμᾶς] ἐμὲ *l* || 50. δυσποτμώτερον *n* : δυσποτμώτερον

Pag. 446, 5. ἀνὴρ W : ἀνὴρ || 9. οὐπω] οὐκ ἄν *m*, ut malim οὐκ ἄν διδοῖην, nisi scribendum sit οὐ πρότερον || 11. παρὰ * : παρὰ τοῦ | οὐδὲς *a* || 13. ὀχυρώτατον *a* || 14. ὑπεξελεῖν * : ὑπεξελών *l*, ὑπεξελῶν *a* || 15. ἡμῶν *l* || 20. γ'] οὐχ W || 22. ἀχθινώτατον *Lugd.* A : ἀχθινώτατον *al* || 26. τὸ addidi || 35. ὑμῶν *a* || 36. ρου

ἐνεφορήθη *l* || 40. αὐτοῦ S : αὐτοῦ || 44. δικαίων Dominicus : δικαίως || 46. ὕμῳ] ἴσως *l* || 48. μέντοι] δὲ *l* || 52. παρασχόν L : παρασχών || 53. Post ἐτιμωρήσατο in *n* adduntur hæc, ταῦτόν οὐν τοῦτ' ἐὰν φάλαρις εἰς

τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν μαρτυρησάντων ὑφ' ἑαυτοῦ παθὼν ἐργάσθαι καὶ πολλοὺς πρότερον ἀπολογίας τύραννος ὄν ἢ μίσους ἄξιός ἐστιν ὃ μὴδὲν μὲν μαθὼν ἀνήκεστον ὃ φιλαταιοὶ μὴδὲν δὲ μελλήσας ἔκτοπος καὶ πικρὸς ἔχθους ἄξιος οὐκ ἔτι περὶ τοῦ παθεῖν ἀνταμυνόμενος || 54. δρᾶν α.

Pag. 447, 2. οὖν acc. ex m || 4. ἡμέτερα t || 5. ἄξιοι-πολιταί] α Sensus inesset verbiis sic scriptis, πολιτῶν δὲ εἴ τις ἐστὶν ὃ ὁ μῦθος οὐκ ἤρεσεν. » *Valcken.* || 16. ἴστω * : ἰδέτω || 17. ἀρεστὰ Naogeorgus : ἀριστα || 19. παιδί] υἱῶ σου α || 26. τὴν καταδίκην t | ἀνηρημένων? || 31. αἴς L : οἴς || 36. κατηγορεῖτο α || 39. Inser. om. t || 40. δεδοικῶτας t || 42. ἐπὶ δὲ Veneta a. MIII : ἐπειδὴ || 43. μὲν] μὲν οὖν α | οἰωνῶν ἡμέτερ φόβ τοιούτω (sic) t | τὰ ἄλλα t || 44. γενήσεται L : γενήσοιτο || 45. σαῖς α || 46. ἔλπισι *Lugd. A.* : φροντισί at | ὑπὸ t || 47. στέλλοντές t.

Pag. 448, 1. σε om. α | ἀπ κότα (sic) t || 4. ἑαυτὸν t || 6. λακρίτω t || 9. πολλῶν α || 12. ἔρρωμαι α || 13. ἢ δεῖ] ἦδη α | σπουδῆς t || 16. παραθήκην t | δεδωκαμεν t | ἀξίῶν τι t || 21. αὐτοῦ t || 22. σαυτὸν t || 24. με νικῆσαι δίκας at. *Exrunxi dittographiam.* W pro νικῆσαι coniciebat ἀδικήσας | τρεῖς t || 25. ἐμβάλλου m : ἐμπαράβαλλου α, παραβάλλου t || 26. οὐκ addidi ex Gothano | ἀλλότριος * : ἀλλότριον | ἔλεος m : ἔλεον at | ἐπέλ W : εἰ | τοῦτον α : τοῦτο at || 27. σέβασθε μὴ παραιτησάμενοι et χρησάμεθα m. *Restant quae einendationem exspectent* || 29. Abest a t | Ἀριστοφῶντι * : ἀριφοῖτη || 32. οὕτω delectam || 34. ἀποδείκνυμεν L : δείκνυμεν || 35. ἰδεῖν τοῦ βίου m : τοῦ βίου ἰδεῖν at || 39. ἐμβληθέντων m : γενηθέντων || 40. ἡμῖν acc. ex m || 41. προσδέχου * : προσδέχου καὶ || 42. ἐκτίσειν * : ἐκτίσαι || 43. μὲν om. α.

Pag. 449, 1. σεσωφρονεῖσθαι t | μὴ δὲ α || 2. οἶδα α || 6. ξυμφορᾶς t || 10. ὠθήθη t || 12. χαλεπωτέρας L : t χαλεπώτερον ταῖς || 15. αὐτὸν α || 19. ὡσπερ L : οὔσι at | δικαίους α || 20. ἀμελεῖ m : ἀμόνη at || 21. ἀλλ' εἰ Boyleus coll. ep. LX : ἀλλὰ α. *Mox ex eadem post βεβουλημένον inserendum* φεῖθη, ἡμῶν γοῦν οὕτως ἐχόντων ἐπὶ τὸ πλείστον τάχα || 22. ἀνεπιεικότερος α || 23. Abest a t || 27. παρὰ m : περὶ α | ἐπεδωκαμεν * : ἀπεδωκαμεν α || 29. ἐθέλει m : θέλει α || 30. ἐμπεροικισθαι? || 32. ταλάντοις Dobraeus Adv. I. p. 560 : ταλάντοις τὰ || 39. Abest a t || 40. παρέγουσα Dobraeus : πάσγουσα || 43. ἐπὶ πλέον S : εἰς πλείω || 46. ἐστι L : ἐστι δύνασθαι | περιορᾶν * : περιορᾶν ὡς ἀλλότριον | τὸν addidi | νενοσιμμένον * : νενομισμένον.

Pag. 450, 3. τελεσιππην m : τελεσιππην αἰδεῖσθαι α || 7. Abest a t || 11. ἐπάλινους L : ἔππους || 16. Ἄν ὑπ' ἰδιώτου? || 20. εὖ ποιεῖν m : εὐπορεῖν || 23. Abest a t | μὴδὲν S : μὴδὲ || 34. ἤρθοι α || 35. σὺ νῦν ἡμῖν ἐπιστελλας ἔτυγες α || 37. ἐπὶ τάχει t | γιγνομένων α || 38. μακρᾶς * : μακροῦ at | ἢ οὐδὲ] ἢ οὐδὲ ἢ t || 39. ἡμᾶς t μεμψάμεθα t | τὸ addidi || 42. κακοὺς πανταχόθεν α || 44. πω om. α.

Pag. 451, 2. αὐτοὺς α, αὐτῆς t, sed ab eadem supra scriptum αὐτοῖς || 4. ἴστη t | σκεφαμένους ἀποδοχῆ t || 6. δεσμὰ Budæus : θεσμὰ | ἀποθῶνται t || 8. εὐτελής t | εὐδαιμονία μοίρας t || 12. ἐχέσθωσαν t | μὴ * : μῆ-τισσι || 14. Abest a t || 15. ἐπὶ Hemsterhusius : ὑπὸ ||

29. πόλις πεισθεῖσα Dobraeus : πεισθεῖσα πόλις || 35. ἄν add. S || 43. Abest a t || 48. καὶ m : om. α.

Pag. 452, 2. τὴν ζημίαν m : ζημίαν α || 7. ὑμῖν m : ἡμῖν α || 27. Cf. ep. XXIX || 28. νῦν om. t || 29. ἦδη] ἢ δεῖ t || 35. τοῦτω m : τοῦτων α || 37. παρόσου t || 39. Abest a t || 46. διεξίγη-ἐθέλη S : διεξίγοι-ἐθέλοι

Pag. 453, 6. τινες-μετεποιούοντο] Verba corrupta. δὲ accessit ex m | ἀσεβέστατα S || 10. ἄν add. W || 27. ἀλλὰ t || 29. ἀγνώμονες *Lugd. A.* : εὐγνώμονες at || 30. δέδιτε Lob. ad Phryn. p. 138 : δέδιατε | εὖ om. t || 32. τέως *Lugd. A.* : ὡς t, om. α || 36. οὐδ *Lugd. A.* : ὕσους at. *Locus corruptus* || 38. ἐγὼ] ἄν t || 39. ἐνεχέρησα t || 40. τὰ om. t || 41. γε t || 42. Πραύλης C. B. Hasius in Thesaurο : πραύλης || 43. τοῦ-πολυ-παιδίας] Verba corrupta || 44. ἐνεκεν α || 47. σοι om. t | μὰ m : μὰ τὸν at | φόρον τ' ἐπιφρόνον t || 51. ἀπ-τροπον Ruhnkenius : ἀπόφρονον | ἀλλ' * : ὡς at.

Pag. 454, 1. πεφυρμένα t || 2. ναί * : καὶ t || 4. ἀν-ελεῖς t || 8. τοῦτο-ἐτύχθη t || 9. ἐλλαμπρόνομαι t || 10. πάντων om. t || 12. τῶν om. t | π ὄντων (sic) t || 14. τισὶ adieci ex m || 17. Abest a t || 18. ὃ addidi ex m | γάμων m : γάμων α || 38. ἄν τι διδοῦς S : ἀντιδιδοῦς || 48. τοῖς γάμοις videtur dittographia esse.

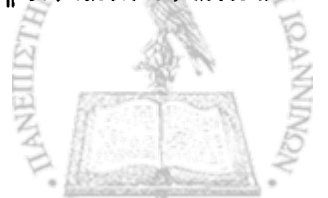
Pag. 455, 9. τῆ ante γυναικὶ addidi | ταμίαι L : τίμιος || 4. τῆς ἰδικοῦ] Τισίνου? || 10. ἀμέμπτου L : ἀτιμῆτου α, ἀμιμῆτου n || 21. πόθον m : πόθος α || 22. καὶ οὐ * : ἢ οὐ || 24. ἑταν-κατοωνίζου] Verba corrupta || 32. περιμένει m : μένει α || 35. ἡμετέρους m : ὑμετέρους α || 46. δρῶσα πράγματα m : πράξασα α || 49. ἀπαριθμήσει m : παραριθμήσει α.

Pag. 456, 6. ἐλεγείου] ἐπισηδέου Frankius Callin. p. 58, frustra || 11. ὠκειωμένος m : ὠκειωμένοις α || 18. φέρειν * : φέρειν ἢ δυνατὸν ἐνεγκεῖν | τύχην L : ψυχὴν || 28. ἀπωθεν m : ἀποθεν α || τοῦτω S : τοῦτου || 31. γενομένων * : γινομένων || 51. ὅτι acc. ex m.

Pag. 457, 9. εἴ τι νοοῦμεν οὐ * : ὡς ἐπινοοῦμενοι scripti. ἐπιχαριούμενοι W | δὲ οὐ m : δὲ α || 10. αὐτὸ delendum, nisi fallor || 13. δ' add. W || 16. καὶ-εὐλόγη] Verba corrupta || 18. πρόσμενε ἦδη L : προμηνηδῆ | καὶ suspectum || 21. τὰ ἄλλα * : τῶν ἄλλων | προέμενος S : περιέμενος | ἐν] ἐφ' W || 22. ὅμοιος * : ὁμοίως || 24. που *Lenneriana* : ποι α || 28. ἐμὲ m : ἡμᾶς α || 42. πολιταῖς L : πολιτεταῖς || 48. μὴδὲ * : μῆτε

Pag. 458, 5. Ἀριστοφῶντος * : ἀριφάντου | μὴδ' * : μὴδ' ὅσον || 11. ἐπιπνέουσιν L : πνέουσιν || 12. παρεξή-τακας * : ἀ παρεξήτακας || 13. καὶ τὰ m : κατὰ α || 16. μεμψάμεν L : ἐμείναμεν || 18. ἄν addidi || 19. ἡμᾶς * : ἡμῖν || 20. ἐπῶν L : εἰπῶν | τὸ add. V || 22. τὸ addidi || 24. μαθὼν L : παθὼν || 25. οὐδὲ εἰς ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός, Εὐβούλου καὶ Ἀριφάντου, δυοῖν ἀδελκοῖν, εἰς δίκαιος περιεγενόμην, μάλλον δὲ ὁ σωτήρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς τὸν τύραννον L || 26. Ἀριστοφῶντος * : ἀριφάντου || 32. εἰ μὴ * : εἰ μὴ καὶ || 40. ἀντιπρόσωποι V || 41. ἐξηρέθησαν V : ἐξηράνησαν || 44. ἔτυγον m : ἔτυ-χεν α.

Pag. 459, 4. σιγήση * : σιγηθῆ || 6. ἐθέλη m : θέλη α || 13. ἐν add. V || 14. Delectam ἔρρωσο || 21. μὲν οἶμαι m : οἶμαι μὲν α || 27. γελλώοι α | ὕβλαῖοι *Lugd. A.* : ὑαλαῖοι α | τηλικαῦτα * : τηνικαῦτα || 31. ὑφ' ἡμῶν ἀγαθὸν m : ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν α || 36. ἑαυτοῦ n : αὐτοῦ α

|| 37. τοῖς δανείσασιν ἀποτίνειν *m* : ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν *a* || 38. ἀποτίνυτε * : ἀποτίνυτε *m*, ἀποτίνητε *a* || 39. μηδὲ *n*. Malim εἰ δὲ μηδὲν ταῦτα ἀνύσει || 40. ταχῶς *Lugd. A* : *om. a*.

PHERECYDES.

Pag. 460, 1. Ex Diog. L. I, 122.

PHILIPPUS AMYNTÆ F.

Pag. 461, 1. Ex Demosth. or. de cor. 39 || 15. Ex eiusdem or. XII. p. 158-165 || 36. εὐδοκοῦντα Schæferus : εὐδοκοῦντα || 38. τοῖς Reiskius : καὶ τοῖς || scripti. Malim τοῖς τε ἄλλοις ἄπασιν.

Pag. 462, 1. εἶργον * : εἶργειν | ὑπόμνημα Reiskius : ὑπομνήματα || 43. αἶρεσθαι * : αἶρεσθαι || 49. Συρακουσίω *W* : συρακουσίω || 52. ἤρχον * : ἤρχεν

Pag. 463, 12. Πεπαρηθίων Reiskius : πεπαρηθίων || 20. ὅτι Felicianus : καίτοι || 30. προέμενος * : προειμένος || 48. διαγγέλλοντος Felicianus : διαγγέλλειν

Pag. 464, 14. καθ'] Ita Polyb. 8, 22, 3 || 20. ἀεὶ τι λαμβάνειν P. Manutius : ἀντιλαμβάνειν || 21. τῶν ἔξωθεν Felicianus : τοῖς ἔξωθεν || 37. ἡμᾶς Reiskius : ἡμᾶς || 47. ἐγνώκατε Manutius : ἐγνώκατες || 49. κατὰ Lambinus : κατὰ

Pag. 465, 7. Ex Demosth. or. de cor. 77 || 13. εἴ γ' schedæ Scrimgeri : εἴ γ' || 32. καὶ addidi ante μᾶλλον || 32. Ex or. de cor. 166 || 46. Indidem 167.

Pag. 466, 15. Ex or. de cor. 157 || 37. πρὸς δὲ τοὺς μὴ συναντήσαντας * : τοῖς δὲ μὴ συναντήσασιν || 38. διὰ συμβόλων Sauppis : διὰ συμβούλους || 32. Sequuntur epistolæ Philippi in Aldina asservatæ iungendæ illæ cum Aristotelis epistolis, quippe ab eodem homuncione confictæ | γενέσει * : γεννήσει || 36. πρόνοιαν *i* (Palat. 134) *n* (Paris. 2832) : τὴν πρόνοιαν *a* || 37. φιλοστόργω * : φιλοστόργως || 39. καθ' ὑπερβολὴν adieci ex *in* || 40. τὸν * : καὶ τὸν || 47. νόμον *n* : κόσμον *ia*.

Pag. 467, 2. τὸν acc. ex *in* || 4. δ' *n* : δὲ *ia* || 5. ὄκνος *ni* : ὄγκος *a* || 6. δ' *in* : δὲ *a* | ὑπάρχει acc. ex *in* || 8. τὴν ante γρηῖσιν *om. in* || 13. κεχρημένους *in* : χρησασμένους *a* || 13. πᾶσι *W* : φασί | κεχορηγημένον * : κεχρημένον || 14. νύκτωρ *n* : νυκτὸς *ia* || 15. ταῖς] τῶν *n* || 18. ἦ οὐκείος *n*.

PHILOSTRATUS.

Philostrati epistolas cum exscribi ita iussissem ut relicta duplici quam Kayserus statuit recensione ad veterem unitatem reverterer, obstinatio typhoteticum Parisinarum effecit ut exemplar Westermannianum, quod cum mutationibus meis tramiseram, ad

verbum literamque me invito repeteretur. Quam operam subvertere nisi magno molimine non licebat. Itaque parvi necessitati ac bipartita ista ad codices et coniecturas aliorum measque refinxi. Commemoravi quicquid contra codices novatum est, reliqua referre supersedi. Secundæ Kayseri curæ his ipsis demum diebus, id est anno 1871 extremo, in manus meas pervenerunt. Pauca inde excerpta infra apposui.

Pag. 468, 2. ἐποιήσατο * : ἐποιήσαντο || 7. 14. γρόας * : χροιάς || 20. ἀπέδουσε * (ita etiam Kayserus) : ἀπέλυσε || 28. ἦν * : ἦν ἄλλο

Pag. 469, 7. Κλάροι οἱ Boissonadius : κλάριοι || 11. Malim ἔξεστι νῦν || 12. ὄν εἰ σώζειν ἐθέλεις * : εἰ δὲ σώζειν οὐ θέλεις || 17. ἀφαρέες] Ita scripsi pro librorum καὶ οἱ ἀστέρες. Euphorio ap. Polluc. IV, 95 Χαρίττεσιν ἀφαρέσιν. Nunc in vulgata acquiesco. Infra 27 οὐδεις γὰρ ἀστέρας εἶδε κοσμουμένους οὐδὲ ὄρνιθας || 26. Verba πεντα-ἔγκλημα tollenda || 28. πρὸς * : περὶ || 41. ὄ addidi.

Pag. 470, 13. μυρεψῶν * : μυρεψικῶν || 22. βόδα scripti. Feci εὐδομα, etsi nunc malim εὐώδη. Ita mox est εὐωδαστέρου. Et infra quoque εὐώδης iterum ac sæpius legitur || 25. ὡς δ' εἰκάσαι * : ὡς δ' εἰκάσαι βῆδιον || 31. ὄρνεις * : ὄρνις || 44. γένοιτο *W* : γένηται

Pag. 471, 28. καταλιποῦσαν * : καταλιποῦσι vel καταλιπόντα || 39. Scr. νεφῶν || 46. ἄρα inserui. Post ἐκ σαρκός (ita Bentleius, scripti ἐξ ἀέρος) excidisse aliquid suspicatur Kayserus. Recte, respicitur enim Platonis Prot. p. 320, D.

Pag. 472, 10. ὁ ποιητής delendum est, ut natum ex ὑπηνήτην || 11. δήποτε K (ayserus) : δὲ ποτε || 22. μὲν tollendum videtur || 38. γαυρότερος ante ἵππος inserit K.

Pag. 473, 42. Θεωροί Boissonadius : θεοί | δ' addidi.

Pag. 474, 5. ἦ δ' ἐδέετο * : οἱ δὲ ἐδέοντο || 43. σαρίσας * : σαρίσας

Pag. 475, 13. μήτι * : μήτοι || 24. ἔταν γαλεπαίνη, *W* : ἔτε γαλεπαίνει || 25. δῖαν Cobetus : ἠδεῖαν || 27. δὲ adieci.

Pag. 476, 2. πολυωρίας G. Dindorfius : ὀλιγωρίας || 9. ἦ ante ῥέα adiecit Boissonadius || 12. τις addidi || 26. Hiatum signavit K, qui supplet ἐξδάντα vel ἕχοντα.

Pag. 478, 4. καί K || 18. ὑακίνθινα * : ὑακίνθινον || 26. ὡς βίνα * : ὡς βίνα καὶ ὄμματα

Pag. 479, 5. ἐτέλθης Bentleius : ἐτάλθης

Pag. 480, 5. ὄρη * : ὄρη

Pag. 481, 38. ἄλλοις K : ἄνοις

Pag. 482, 7. Πίνδαρον] Bergk. Poet. Lyr. p. 3183 || 18. ἐφῆς K : ἀφῆς || 37. τι * : τοι

Pag. 483, 10. εἶτα *W* : ἴσα || 13. Ἄρμόδιοι καὶ Ἀριστογείτονες K : ἄρμόδιου καὶ ἀριστογείτονος || 20. κᾶν * : ἄν

Pag. 484, 15. αἶρεϊ Wyttenbachius : αἶρει || 37. ἔτε * : ἔτε δὲ || 40. ἑλλιπῶς Cobetus : ἑλληπῶς || 42. νίκα * : νικᾶς || 43. τ'] δὲ Diltheius Cydippes p. 113.

Pag. 485, 1. καγὼ σέ Cobetus : καὶ ὡς

Pag. 486, 8. αἶ K : οἶ || 21. εἰ καὶ-δοκεῖ Stephanus in Thes. v. βασκαίνω : καὶ δοκεῖ || 24. ἀπέτρε *W* : ἀπέτρε.

Pag. 487, 12. οἶα σου Iacobsius : οἶά που || 40. Scr. ἐκείνου || 43. φλογίζεσθε Iacobsius : λογίζεσθε

Pag. 488, 4. ἀλλ' ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς W : ἀδόλως καλαῖς ἀλλ' ἐν ταῖς || 27. μή K : εἴ || 30. θυραυλικαί Ruhnkenius : θυραυλικά

PLATO.

Pag. 492, 2. διοικεῖν Stephanus || 12. διατριψάς?

Pag. 493, 4. σημαίνει * : σημαίνει τὸ Δίωνα ἐξαιρετον εἶναι || 10. Κρατιστολάου Lobeckius Pathol. p. 131, 3 || 35. Seclusi verba ὡς σοφοῦς καὶ Κῦρον ὡς δυνάστην, quorum partem suspectaverat Groen van Prinsterer || 45. ἡμῶν * : ἡμῶν αὐτῶν

Pag. 494, 16. [] * || 36. ὁ * : ἔτι

Pag. 495, 4. ἐμπορεύσεται * : ἐμπορεύσεται

Pag. 496, 8. ταύτην * : ταύτην νῦν || 21. ἀφείης C. F. Hermannus : ἀφίης || 39. ἀνθρώπων μή τι * : ἀνθρώπων κλήσει μή ἔτι δὴ

Pag. 497, 1. Συρακοσίοις hic et infra * : Συρακουσίοις || 31. πέρι * : περὶ

Pag. 499, 22. [] * || 48. στενὸν * : στενός

Pag. 502, 4. καίπερ γέριων ὦν] F. τριγέριων ὦν, nisi delenda

Pag. 503, 4. Συρακοσίου * : Συρακουσίου οἴεσθαι || 19. λιμέσι * : ἄστεσι || 27. δὴ * : δὴπου

Pag. 504, 8. ἐνεδίδου * : ἐπεδίδου || 36. θελήσαι * : μελλήσαι || 41. In scriptis est ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονουμένας, cuiusmodi infantia in harum epistolarum scriptore ferri non poterat. Dedi ἀφροδισίων διαπτοήσεις, qua formula Plato usus est in libris de Legibus || 44. δικαίας * : δικαίου

Pag. 505, 16. ἄλλοις * : ἄλλοις ὄρων || 17. ἐγγιγνομένην * : γιγνομένην || 22. ταῦτα M. Hauptius : τούτοις || 37. Deest verbum finitum || 44. ἀποτελεσθήσεται τὸ Stephanus : ἀποτελεσθήσεται τοῦ

Pag. 506, 6. λόγοις Hermannus.

Pag. 507, 17. ἐγένετο * : ἐγίγνετο || 50. F. γίγνοιντ'

Pag. 508, 37. ἀπεργασάμενος ποιήσασθαι] F. ἀπεργασασθαι || 47. ὄλας * : πολλὰς

Pag. 509, 13. ὡς] ἤ? | ἐλέγομεν * : λέγομεν || 21. πᾶν * : νῦν || 28. πράγματα Hermannus : πράγματα τὰ || 49. F. γενέσθαι.

Pag. 511, 1. τοῦμππλασθαι Hermannus : τῷ μὴ ἐμππλασθαι | οἷς-ἡλικὸν] ἢ τῶν ἀρπαγμάτων ἀνοσιουργία κακὸν ἡλικὸν, ὃ καὶ ξυνέπεται Sauppium in Philol. XXIV. p. 169 || 13. μεγίστην Hauptius : μεγίστην δύναμιν || 14. ἀν inserui || 15. λάμψασα Karstenus : λάμψασαν || 24. εἰ-ἀνθρώπων * : ὡς-ἀνθρώπων || 25. ἔτι τὴν ἀρχὴν εἰ κατέσχεν οὐκ * : ἔτι τὴν ἀρχὴν εἰ κατέσχεν ὡς οὐκ scripti, quod rectius reliquissem. Plane sic Xenophon Hellen. 6, 5, 13 γινόντες οἱ Μαντινεῖς ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς, ἔτι πολλοὶ σφῶν καταποντισθῶσονται || 27. [] Hermannus || 31. [] * || 39. ἐκράτησε * : ἀπέσπασε || 43. πικρότατον Hermannus : πικρώτατον || 45. δὲ] γὰρ Sauppium || 47. λῶνων Karstenus : λῶν ὡς

Pag. 512, 29. εἶεν ἂν * : εἶναι || 32. ὀμόσαντας post νόμους ponit Sauppium.

Pag. 513, 4. ἔφη] Vide Sauppium in Philol. XXIV. p. 170 || 21. Ἀρχύτας Pantazides : ἀρχύτης scripti. Eandem ille formam restituit vv. 22. 47 || 27. περὶ τῶν τοιούτων * : τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα || 35. ῥηθεῖσι νῦν δὴ λόγοις scripti. Expunxi dittographiam || 46. Ἀρχέδημον * : ἀρχέδημον

Pag. 514, 9. γιγνόμενον Stephanus : γιγνόμενα || 18. πάλιν * : καὶ πάλιν || 22. [] * || 25. μηδὲ τὸν ἐμὲ * : μηδ' ἐμὲ τὸν || 30. γὰρ τοι πάλιν Hermannus : γὰρ τὸ πάλαι || 46. ξυντατόν * : ξυντατόν

Pag. 515, 36. γραπτὰ Kirchhoffius : γραπτέα || 41. γενομένην Bonitzius : λεγομένην || 42. δὲ δὴ * : τε δὴ

Pag. 516, 32. παθεῖν Sauppium Gött. G. A. a. 1866 p. 889 : μαθεῖν || 37. αὐ idem : αὐτῶν

Pag. 517, 17. εὐμάθεια Hermannus : εὐμάθεια | μαθεῖν addidit Karstenus || 48. οὐδὲ * : οὐτε

Pag. 520, 2. ἀντιλέγειν Hermannus : τι λέγειν || 4. αὐτῶ * : αὐτὰ || 9. ἀν addidit Bonitzius.

Pag. 521, 8. ἀρῆκεν * : ἤκεν || 38. Ἀρχεδήμων * : ἀρχεδήμων || 41. εὐνοεῖν Schneiderus : εὐνοεῖν || 48. Ἀρχύταν Pantazides : ἀρχύτην

Pag. 522, 6. ξεναπατείας Pantazides : ξεναπατίας || 37. ἐγκαλῆ idem : ἐγκαλεῖ

Pag. 523, 3. ἔσφηλε δι' ὀλιγίστων plerique scripti. δι' ὀλιγίστων Bekkerus cum A expunxit. Videtur ex p. 523, 46 huc trductum esse || 11. λεγομένων Karstenus : γενομένων

Pag. 524, 18. [] *

Pag. 525, 22. ἀν inseruit Stallbaumius.

Pag. 526, 38. [] Hermannus.

Pag. 527, 47. Immo ἐπεστελαμεν. Vide Indicem initiorum.

Pag. 528, 15. καὶ ὦν τινῶν εὔ] F. ὦντινωνοῦν || 23. ἀλλὰ : ἀλλὰ τὸ

Pag. 530, 4. αὐτῶν videtur dittographia esse.

Pag. 531, 26. Erat Φιλιδῶς || 51. ἤδη B : ὡς δὴ

Pag. 532, 8. προήρηται Scheibius in « Zeitschr. f. Alterthumsw. » a. 1845. p. 214 : προεῖρηται || 13. ἡμῖν idem : ὑμῖν || 28. εὔ οἷσθ' idem : εὔ οἷδ' || 29. βούλοιο * : βουλήσοιο

PROCOPIUS.

Adhibui Laurentianum plut. XXXII, 33 (F) et Vaticanum 306 (V). Horum lectiones apposui integras. Passim commemoravi Laurentianum plut. LVII, 12 (M), qui ex codicum interpolatorum numero est. Libanii codicem Vaticanum 944 litera W significavi.

Pag. 533, 1. Νηφαλίω] Ita sec. F in rasura || 2. ἄγειν a || 3. τύχη F || 8. εἶναι om. FV | 9. ἀπέδωκα τὸν

V || 12. αὐτῶν F ab eadem || 13. καισαρίω a. Inscriptio omisa in FV, sed eadem posita in F initio epistolarum Procopii ita, ἐπιστολαὶ προκοπίου σοφιστοῦ γάζης καισαρίω (καισαρίω manus altera) καὶ εὐδοῦλω | ἀλλ' οὐδὲ om. a | ὡς] ὡς οὐ a. In F a m. sec. su-

prascriptum γρ. χωρὶς τοῦ παντός || 14. αὐτῆς *a*, αὐτοῖς *W* || 18. γνώμη] γλώττη *a* || 24. ἀρεθούση *F* | ἀπεσιγμένον *a* | πελοποννήσοι *FV* || 25. τὴν om. pr. *F* | θαλάσσης *F* || 26. σκοπεῖν] In mg *F* γρ : σκοπῶν | πῶς *a* | ἡ * : εἴη | διαμένη * : διαμένοι *Fa*, διαμένει *V* || 29. φοιτᾶτε] In mg *F* γρ : φατέ || 32. τι om. *a* || 33. Γερμανῶ om. *V* | ὅσον οἱ] ὅσον pr. *Fa*.

Pag. 534, 1. μαθῶν] μαθῶν καὶ *Fa* | ἡμᾶς *V* || 6. εἶτα] εἶναι *V* || 7. εὐφρανε *Fa* || 10. δὲ om. *Va* || 11. ἐπὶ τῷ μεῖζον *a* || 15. ὡς] εἰς] sec. *F* || 17. εἰς] εἰς τὸ *a* | αὐτὸ] τὸ σὸν *FV* || 19. ὥμην post ἄλλως ponunt *Fa* || 20. νῦν om. *a* || 21. οὕτως *V* | παρὰ] περὶ sec. *F* || 25. ὁπότεν *a* || 26. ἐτέρως *F*, quid a prima fuerit, non liquet | οὐκοῦν *Fa* || 27. τῷ *V* || 28. ἀμφότερα *a* || 29. διδώσι *a* || 30. παντὸς] παντός σε *W*. Ego malim εἶ σε διὰ || 31. Post εἰπὼν In *F* rasura est quatuor literarum | τὸν] τὸ *a* || 34. αὐτῷ om. pr. *F*, αὐτοῦ superscripsit manus altera || 36. εἰ δὲ *W* : ἄδε | φθεγγόμεθα *W* : φθεγγόμεθα || 37. ἀδελφῶ om. *a* || 38. ἔχομεν *M* : ἔχω reliqui et *a* || 39. οὐδὲ * : οὐ || 40. οὖν addidi || 41. ἀγνοοῦμεν *θ* τι *a* || 42. πράττων] παθῶν *a* | ἐλύπει *a* | δ' addidi || 43. ὑμᾶς accessit ex *F* || 46. τάχ' ἄν * : τάχα || 48. ἀλισκομένης *a* | ἄν om. *a* || 49. καταλαμβάνειν *F* in rasura.

Pag. 535, 1. ὄρα *Fa* || 3. καὶ om. *F* | Pro οἴσω in *F* rasura trium literarum capax || 4. ἀκούσασιν *F* in rasura || 6. τοι] καίτοι *V* || 7. σοὶ *FV* || 9. τάπι *F*, τῶπι *V* | ἐστὶν ἔτος *a* || 11. ἐν ἐκείνω μὲν] ἐκεῖνο *V* || 13. ἡμῖν om. *FV* | ἡ post ἡμῖν add. *V* || 18. ἐραστῆς om. *FV* || 20. ἦν σοῦ διὰ παντός ἀκούειν λαλοῦντος *M* || 21. καὶ] ὅ *a* || 22. ῥήματι *FV* | ἡμῖν om. *V* || 23. ἐμοῦ *FV* | ἀέρος *FV* || 24. τὸ om. *V* || 27. τὴν θέαν παρέχει *F* || 29. καλὸς om. *V* | καὶ] καὶ ὅτι *F* | ξήψαι *W* || 31. φαίνει] φέρει *FV* || 34. τῷ αὐτῷ] ἡλία *M* || 35. ὅ] ὅτε *M* | ἀφορμὴν] ἀφορμὴν πάλιν *a* || 36. εὖ ante οἶδ' om. *V* || 37. ἐμοῦ *a* || 38. ὅντως] οὕτως *V* || 40. μάλλον om. *V* | οὕτως *V* sec. *F* || 44. κοινωσίαν *a*.

Pag. 536, 1. οὕτως *V* | τὴν τῶν] τὴν om. *F*, τῶν om. *a* || 2. βαδίων *V* | ἡμῖν *V* || 3. γλώσση *FV* || 4. κογκύσσωρα *M*. Hauptius : κορισσὸν ἄ' *F*, κορυόσσον ἄν *V*, κορισσονᾶν *a* || 9. ἠδίκητο *FV* || 10. ἀδελφῶ om. *a* | ὑμῶν *a* pr. *F* | τῶν om. *V* pr. *F* || 11. ἡμῶν om. *a* || 16. μὴ accessit ex *FV* || 19. γένοιτο] γένοιτο τι *V* || 20. ἡμῖν *V* || 21. ἐπεσέβητε *V* || 25. Στρατηγίω] Στεφάνω *a* | Ἰλασίω *F*, Ἰλασίω *V*, Ἰλαρίω *W* | πάλιν ὑμῖν om. *V* | ἡμῖν *F* || 26. θαλάσσης *Ia* | καὶ ante ἄμα om. pr. *F* || 27. ἡμῖν *V* sec. *F* | πῆ] νῦν *a* | βότρωας *F* || 28. πάλιν om. *V* | ἰχθύας *F* || 29. ἡμετέρους pr. *F* || 30. τὴν om. pr. *F* || 32. ἡπειρώταις *FV* || 38. ἐραστῆς ἐτύγγανεν *FV* || 39. τὸ *a* || 42. διαλάθοι *F* || 44. τοῦτον *M* : τοῦτο || 45. καλέσεις * : καλέσεις | μηδὲ sec. *F* | προσόντα *V*.

Pag. 537, 3. βουληθέντα *F* | ἀναπλάττεται sec. *F* in rasura. A prima quid fuerit, incertum est. In mg γρ : ἀπαλλάττεται || 4. δὴ sec. *F* || 6. μὴ] μηδὲ *a* || 11. καὶ post καλῶ addit *F* | πατέρα ποιεῖ] παραυτὰ *V* || 12. τὸ] τῷ *V* || 13. τοῦτω *V* | μὴ * : μήτε scripti. μηδὲ *W* || 14. μέμφομαι *V* | καὶ om. pr. *F* || 17. παιδίω *a* || 18. Ἰλασίω *V*, Ἰλαρίω *W* || 21. ἡ δὲ θέα σοι] ἡ δὲ θεάσθαι *a* || 22. οὕτως] οσοῦτε sec. *F* in litura; de prima manu

nihil affirmo || 25. μηδὲν *Fa* || 26. νομίση *V* || 30. τὸν *F* || 36. Hæc epistola inter Libanianas est 1204 || 39. καὶ *a* | ἀναρπάσει *a* || 40. παρδοῖ *a* || 42. σοι *FV* || 45. ῥήματι *FV* | εἶλε *Fa* | ἐφ' *F* | ἑαυτὸν codd. Libanii : αὐτόν || 47. ἐδόκουν om. *V*.

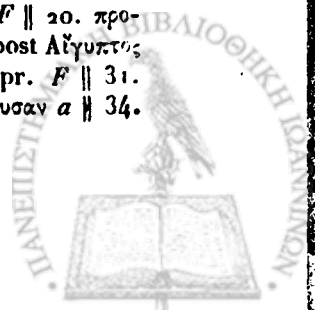
Pag. 538, 1. ἔγνωσ *a* || 2. πέπονθας τι ξένον *Fa* || 6. καὶ om. *F* || 10. μετεβάλλω *a* || 14. νεανιεύσεται *FV* || 15. τολμήσειε *W* : τολμήσει *a*, τολμήση *FV* || 16. φήμη] μνήμη *a* || 17. πρὸς] εἰς *V* | εἰσαεῖ *V* pr. *F* || 20. γέγονα ὑπηρετῆς τῆ πατρίδι *FV* | τὴν μνήμη *M* || 21. εἰ] ἀεὶ *a* sec. *F* || 22. παρρησιάσομαι pr. *F* | θαυμαστόν οὐδὲν *FV*, in *F* altera manus superscripsit καὶ || 23. οἱ] εἰ *V* || 24. τὸ] τῷ *Fa* || 25. ἐπίδεικνοντο *FV* || 26. αὐτῶν pr. *F* || 27. ἔχειν *F* || 28. ἀδελφῶ post Θωμᾶ addit *F* | καὶ σύνοικοι γίνονται om. *FV* || 30. τὰ νῦν] τοίνυν *a* | ἀλλήλοις *V* || 34. ὑπερεωράτο * : ὑπερωράτο *a*, ὑπεροράται *FV* || 35. ὑμέτερα *a* | ἥσάν σου pro ἦσαν δὲ *FV* || 36. ἐπένευσα *V* || 39. λόγους *FV* || 40. τὸ] τὸν *F* | τοσοῦτον *V* || 42. καὶ post τι om. *a* || 44. τὰ] τὸ *a* || 45. ζητῶντι *F*, ζητοῦντι *V* || 46. ὑμέτεράν *FV* || 47. φθέγγομαι *FV* || 48. δὲ καὶ] καὶ om. *FV*.

Pag. 539, 1. ἀγαθὰ *F* || 3. ἐς *a* || 4. πᾶσι * : πᾶς *FV*, πρὸς *a* || 5. καὶ post καλὸν addit *F* | ὥσπερ] ὅσον *a* || 7. ἱκανῆ *FV* | ἀρετῆ *FV* || 8. σπουδῆν] σπουδῆν ἔχειν *FV* || 9. προστιθέντων *FV* | εὐχομαι *a* || 13. ἔτι] ἐπὶ *V* || 17. ἐπὶ *FV* | μακεδῶνος *F* || 18. ἔνεκεν *a* | καὶ τοῦ] τοῦτο *F*, τοῦ *V* || 19. ἤδη om. *F* || 21. σε om. *FV* | ἀρχαίων *a* || 25. δημοφόρων *F* || 26. ἔτι] ἐπὶ *a* || 28. ἀδελφῶ accessit ex *FV* | εἰ] ἔτι *V* || 32. δι' ἐμοῦ σοι *F* || 33. πεπληρωκὸς *F* || 34. ἐμὴν *V* | παράσχοις ἄν τοῦ? | ὅσον *F*. « Hic aut deest aliquid aut est pro δω scribendum. » *W* || 37. τὰς ὑπὲρ add. sec. *F*, a prima quid

di fuerit, non liquet || 39. ἐπιδόντος *F* || 40. διδομένου] δεξαμένου *Fa* || 41. καταθήση *Fa* || 42. ὑμῖν *FV* || 43. ἀδελφῶ post Ζαχαρίᾳ addit *F* || 44. δ' om. *FV* | οὐδὲ νῦν] οὐδὲν ἦν *V* || 45. τι τῆς accessit ex *F*, τε τῆς *V*.

Pag. 540, 4. ἀνιάσεις *F* || 6. ἄν addidi || 8. ἐπιδημίαν] ἐπὶ ἀποδημίαν *V* || 13. ἀντι] αὐτῆ *F*, ἀντι addidit manus altera || 14. τῆ μνήμη *V* || 21. συνάπτων *FV* || 24. δύνανται *F*, δύο ἄτε *V* || 26. εὐρολας *FV* || 27. φιλοτιμῆ *a* sec. *F* || 28. μελίων *F*. Malim μεζόνως | ὡς *V* | ἐλπίσειε *Fa* || 29. περὶ *a* | σὸν] σῶον *V*, σὲ *F* || 30. ταῦτ' *a* || 34. δὲ] γὰρ *F* | γέγονας *FV* | ἄρα om. *V* || 36. ὄλωσ *Fa* || 38. ἐνεποίησα τὸ * : ἐνεποίησατο *Fa*, ἐνεποίησα *V* || 39. Pro τοῦ προκόψειν in *F* litura est || 41. παρὰ om. *V* | ἀπέλαυσας Boiss. ad Chor. p. 322 : ἀπῆλαυσας | παρὰ] περὶ *V* et sec. *F* in litura || 46. ψυχῆν μίαν] τὴν ψυχῆν μίαν οὖσαν *a*, σὴν ψυχῆν μίαν οὖσαν *W*.

Pag. 541, 1. ἡμᾶς *a* || 4. μὴ μετὰ] μήτε *F* | πέμπειν *V* || 7. τὴν] τῷ *F* || 9. γεγονέναι *W* || 10. τίς ἄν γένοιτο? | τούτω *FV* | τῶν om. *FV* || 12. Hæc epistola inter Libanianas est 1566 | οὕτως *a* | τύχης *F* || 13. οἶαν ἔχουσι γνώμην *a* || 14. ἡμετέροις *F* || 15. τοιοῦτον *F* || 16. ἐδόκουν ἔχειν *a* || 19. ἑαυτοῦς *F* || 20. προσπειραμένον *a* || 23. εἴ τοι *V* || 27. καὶ post Αἴγυπτος om. pr. *F* || 29. γελᾶ *F* || 30. οἴσωμεν pr. *F* || 31. ἔσεται *a* || 32. καθισταμένην *V* || 33. τέμνουσαν *a* || 34.

ὑέτιος *FV* || 36. νομίσεις *a* | νοῦν *a* || 37. ἐν ὄσῳ * : ἐν ὄσῳ ἂν *Fa*, ἕως ἂν *V* || 40. παραμυθησομαι *a* || 42. μὲν *om.* *V* || 43. τοὺς] τοῖς *V* || 44. παρεῖχε *V* | βιάζεται φῶσιν *a*, παρέχεται φῶσιν *V*.

Pag. 542, 1. λαδῶν *a* || 13. γνώρισμα *V* || 14. τῆς ἀσαφούς συνηθείας ἔγη *F* | ἔχεις *V* || 15. οὕτω *V* | καὶ] ὡς *W* || 17. οὐποτ' ἂν? || 18. οὐ δὲ] οὐ δὴ *a* || 21. ποτε] με *V* | ἠθούλετο *V* || 23. ἐκμιμουμένῳ *om.* *pr.* *F* || 24. ἡμᾶς] ἡμᾶς σου *V* || 27. ἔγλω *V* | ὡς μέγα *om.* *V* || 28. τῷ *om.* *a* | 30. καὶ *om.* *F* || 32. γενοῦ *a* | καὶ post *ti om.* *V* || 33. Hom. II. Γ, 51 || 35. στεφανίω *F* | ἡδούμην *pr.* *F* || 36. τῶν *om.* *FV* || 37. εἰκόνες ὄντως οἱ *a*, εἰκόνες οἱ cum litura inter utramque vocem *F* || 38. ἦ] καὶ sec. *F* || 39. μοι *FV* | ἐγκαταλέγης *FV* | γορρόν *F* || 40. ἐμοὶ *a* | ἀρχῆ *a* || 41. με *om.* *a* || 42. σαυτὸν ὄραν *om.* *pr.* *F* || 45. δὲ] δὴ *a*.

Pag. 543, 1. τευξόμενος *F* | ἀγαθὰ *V* || 5. Abest hæc ep. ab *F* || 8. καλὸν] μάλλον *W*, sed v. 141 || 10. οὕτω *V* || 12. ἀγομένους *V* || 13. ὑμῖν *W* : ἡμῖν || 14. εἶναι] οὔτε *V* || 21. σε] γε *V* || 22. μόνος *om.* *V* || 26. Νηφαλίω *om.* *V* || 31. με *om.* *M* | ἡμετέρων *M* || 34. δέδεγμαί *V* || 36. πεπονθότος *a* || 37. τῆς *om.* *V* || ἡμετέρας *a* | δέμενος *om.* *V* || 38. ἀπὸν *V* || 39. Abest hæc ep. ab *F* || 46. μηδὲν *om.* *V* || 47. φέρεις *V*.

Pag. 544, 7. ἐπικυκλῶν *a* || 15. στρεφομένη *V* | Malim νῦν μὲν γὰρ || 17. ἐλπιδας *V* || 23. καὶ *om.* *a* | οὔτε *V* || 25. καθέστηχεν] πέφυκεν *V* || 26. καὶ *om.* *V* | πάθητε *V* || 31. Σωσιανῶν καὶ accessit ex *FV* | δεξαμένου *F* || 32. ἡμᾶς *pr.* *F* || 36. ὑπάρχων φησὶν *F* || 40. ἐν *om.* *a* | ἐπὶ *a* || 42. ἐκείνω *F* || 43. μηνύειν μαθόντες *a* || 44. νῦν *om.* *V*.

Pag. 545, 2. οὐπωτ' *F* || 3. πρατήρ *W* || 4. ζεῦ *F* || 8. σκόπτεις ἡμῶν *a* | σκοπεῖς *F* || 9. τὴν ἀλαζονεῖαν φέρειν *V* || 10. ἦν] ἴν' *FV* | φωνῆς *F* || 11. ἐκβαλεῖς *F*, ἐμβαλεῖν *V* || 15. περὶ *V* || 17. ὄν *om.* *FV* || 21. παραπρεσβείαν *F* | λαλεῖν *F* || 22. γὰρ] γὰρ καὶ *Fa* | καλούμενος *V* || 24. περιμένεις *om.* *V* || 27. Abest hæc ep.

μι
ab *F* | ἰατροσοφιστῆ] παραμυθητικῆ *a* | πικρὰ *V* ab eadem manu || 28. τάφου] θανάτου *V* | ἐξαίφνης *om.* *a* || 32. οἴμοι *om.* *V* || 33. καὶ post ὄντως addit *a* || 34. βεβαιώσῃ *V* || 35. ἐξ *om.* *a* || 37. πῶμα * : πόμα | κατελιήπτο *V* || 38. δὲ *V* || 41. πρὸς * : πρὸ || 42. γεννήσασα *V* || 46. πρώτως *V* || 47. τὰ post ἀνθρώπων ponit *V* || 48. ἐπενόησα *V*.

Pag. 546, 5. ἀποδραμούμεθα *V* || 6. ὄθεν *a* || 11. τοῦτο ὄδῳ] τοσοῦτον *V* || 14. τὸ *om.* *a* || 15. τί] τῆ *V*. Cf. Hom. II. T, 90 | ῥέξαιμεν *a* | καὶ] καὶ ὡς *V* || 16. δράσειας ἄξιον *V* || 19. Abest hæc ep. ab *F* | σου *om.* *a* || 20. φησὶν *V* | κεκλήντο *a* || 21. ἐπεμβάλων *V* || 23. ἀλλ' *om.* *V* | ἑμβλήτῃ *V*, συμβλήτ' et mox ἀνεμῶνα Theocr. V, 92 quæ præferenda || 25. μακρὰ *om.* *V* || 27. οἷς *a* || 29. οὐ *om.* *a* | ἀδόξηφάγου *V* | παραμυθίαν *V* || 30. πῶς *V* | τένοθης] τῆς ἔνοθης *V* || 31. μελλούσας *om.* *V* || 32. δὲ post ἐπειδὴν *om.* *V* || 35. Abest hæc ep. ab *F* | 37. καὶ post ἀλλὰ addit *a* | φωνῆ *V*, sed eadem manus fecit acutum || 38. σιγᾶς *V* | τήνψυχῆν *a* || 40. κρείττω *W* : κρείττων || 43. Abest hæc ep. ab *F* | οἴδεν ἐλέγχειν *a* || 44. τὰ] τὸ *a*.

Pag. 547, 7. μικρὸν *a* || 10. τὴν αὐτὴν] ταύτην *V*.

Verba corrupta | ἔχει *V* || 12. Abest hæc ep. ab *F*. In *V* assuta est huius editionis epistolæ 155, quod nescivit Maius, ego item luminibus captus sero intellexi || 15. τὴν ego, atque hoc ipsum nunc video exhibere codicem *V* (p. 591, 35) : τὴν μεγάλην *a*. Mox lege εἴτι που ex p. 591, 36. || 18. Ante πλακοῦντα adde τὸν ex p. 591, 38 || 20. Abest hæc ep. ab *F* || 21. διαγράφειν *V* || 24. καὶ τὸ μικρὸν *a* || 25. δὲ *om.* *V* || 27. ὡς * : εἰς || 28. νῦν *V* || 31. Abest hæc ep. ab *F* || 32. καισάριος *a* || 33. ἀνατετραμμένος *a* || 37. ἡμᾶς * : ὑμᾶς *V*, ἐμοὶ *a* || 38. εὐδοξιμεῖν *om.* *a* | ἀγαθὸς *om.* *V*, sed totidem literarum spatium relicto | ἐνεμαρτύρησεν *a* || 41. Abest hæc ep. ab *F* || 43. ὑμέτερα *V*.

Pag. 548, 4. ὑπεμνήσω *a* || 8 δὴ *om.* *V* || 9. οὖν *om.* *V* || 17. ἀξίως *V* || 20. τῷ *om.* *a* || 21. πτῆσσε *a* | λέγων] ἔλεγε *W*. Sed fortasse post φωνῆν excidit ἔρριψε | πτῆσσε *a* | Ἀναξάρχου] ἐξ ἀνάργου *a* || 22. ἀνεξάρχου *a* | οὔτε *V* | πτῆσσεις *a* || 24. ἔλεγε] ἔφασσε *a* || 28. εἶ] ἦ *V* | θέλη *a* || 30. ὄητα *V* | τοῦτο *V* | γὰρ τὰ] γὰρ *V* || 31. εὐπραγεῖ *V* || 32. νεύματι *V* || 33. Abest hæc ep. a *VF*.

Pag. 549, 3. Abest hæc ep. a *VF* || 4. ἀπολύειν *W* || 24. ὅτι * : ὅτι *a*. Theognidis v. 425 indicavit *W* || 26. σύλλογον *W* : συλλόγων | τὸν-κακὰ] Euripides in Nauckii Fr. Trag. Gr. p. 395 || 44. Abest hæc ep. a *VF* || 45. νεκομίζει Schæferus ad Phalar. p. 213^b, frustra.

Pag. 550, 6. οὐδὲ *W* : οὔτε || 9. οὐδὲ γε *W* : οὐδὲ γὰρ || 12. γε] τε? || 15. Abest hæc ep. a *VF* || 16. παρήγες * : παρήλθες || 20. ἐνεπλήσασαμεν * : ἐνεπλήσαν-
τῆτες (sic) | ἐκᾶστοτε * : ἕκαστοι τὸ | στεντόρειον * : στεν-
τόρειον || 24. μή τι * : μή τῶν || 26. γὰρ addidi || 32. ἦλω *F* || 33. βλέπειν] γάρρειν *a* | οὕτως *F* || 34. ἔλην ἐνέθηκας *a* || 25. καὶ addidi | σ' ἔβλεπον] σε βλέπων *FV* || 37. [ῆ] γὰρ ἦ *FV*, καὶ *a* || 38. ὃ καὶ *M* : καὶ ὃ *F*, καὶ *Va* | καὶ *om.* *FV* || 40. Μέγαν *om.* *V* *pr.* *F* || 41. ὄσον καὶ] ὡς *a* || 43. Abest hæc ep. ab *V* || 45.

ει
ἀρινεῖται *F* | ἥπερ *F* | εἰώθη *F*, εἰώθειν *a*.

75
Pag. 551, 3. προσετίθει *F* || 8. οὐκην *F* || 11. οἱ post Ἀθηναῖοι add. *F* || 13. ἐφασαν *pr.* *F* || 14. ἀνασπάσης *F* || 16. τι *F* | καλέση *F* | μεῖζον *om.* *pr.* *F* | φρονήσης *F* || 21. σοὶ *F* | σιωπήσομαι *a* | Post ὃς ἐν ταῖς εὐ in *a* spatium octo fere literarum est. Sequuntur verba proximæ epistolæ ἀκούειν καίτοιγε et quæ sunt reliqua. Eadem deesse in vat. 139 Maius testatur in Class. auct. e Vat. codd. edit. t. IV, p. 218. Supplevi defectum ex *FV* || 22. δρώμαι *F* | ὄθεν] ὃ μὲν *F* || 25. Hæc ep. inter Libanianas est 1564 | μὲν *om.* *V* || 26. δέδοικα] δέδοικα νῦν *F* | εἶγε] εἶτε *F*. Malim μὴ || 28. οἱ post ἐμηχανήσαντο add. *F* | ὅπως] ὅπως τοῖς *V* || 30. τι *om.* *V* || 31. καὶ post ἡδονῆς *om.* *a* || 32. εἰώθει *pr.* *F*, εἰώθειν *sec.* *F* || 33. ἀλλ' ὦ] ἀλλὰ ὦ *F*, ἀλλὰ *a* || 38. συμβαλῆν *F* || 40. ἂν *om.* *a* || 42. ἡμῶν *a* || 44. νόμον * : μόνον || 45. πειραθῆτε * : πειραδείητε

Pag. 552, 3. Abest hæc ep. a *VF* || 9. πῆλοιο * : πῆλοιο *a* || 12. Hæc ep. inter Libanianas est 1572 | μὲν *erasum* in *F* || 13. λειπούσης *V* | εὐφρανε *a* || 15. ἀγοῦσι *a* | παρεῖχεν] παρεῖχε μὲν *a* || 18. παρηγορίαν

Wolfiana || 19. ὄφειλες *Fa* || 21. μὴ erasum in *F* | χαριζόμενοι *F* || 22. ὃ φλε Νεστορίε om. *a* || 23. ἡμᾶς ὄντας *a* || 24. δὴ *V* || 26. ἐρμού *FV* || 31. ἡμῖν *V* || 34. Ζαχαρία ἀδελφῶ *V*, Ζαχαρία καὶ φιλιππῶ *F* | με] με τῆς *FV*, recte | μιάρῶν *a*, μιάρων *F* || 36. δὴ pr. *F*, γὰρ sec. *F* || 39. ἐκείνης pr. *F*, καὶ μόνης sec. *F* | δέ με] με δὲ *a*, με *V* pr. *F* || 40. δὴ] δὲ *F*.

Pag. 553, 1. τῶ om. *a* || 3. ἐπαινέσεις *a* || 4. Post φείσας in *F* rasura est duarum literarum capax | οὐ γὰρ ἔχω] γὰρ ἔχω *F* cum rasura inter utramque vocem || 5. σοὶ *V* || 6. Abest ab *F* | ἐν om. *a* || 15. καὶ φλυαρίων ταῦτα *a* || 19. Abest hæc ep. a *VF* || 25. μὴν Pantazides : μὰν | ἐργάσιο *W* : ἐργάσαιτο || 28. Abest a *VF*. Quæ sequuntur Procopii epistolæ inde ab LXII absunt ab Aldina || 35. Hanc epistolam, quæ Iulianis adnumerabatur, Procopio vindicavi in Hermæ vol. I. p. 474. Heyleri editionem significavi *h* litera || 37. τῶν Αἰγυπτίων *h* : τοῖς Αἰγυπτίοις *FV* || 40. προειληφότες *V* || 42. αὐτῶν] Ita pr. *F*, αὐτοῖς sec. *F*, αὐτοῦ *V*.

Pag. 554, 1. ὁ addidi || 4. ἐπιδιδούς * : ἐπιδούς || 6. ὡς] εἰ *V* | ἐγγεγραμμένοις *V* || 7. ἐγγυτέρας γὰρ οὕτως ἐμοὶ τὰς τοῦ σε κτλ. Reiskius || 8. γὰρ] καὶ *F* | αὐτὰς τὰς add. *h* || 10. γοῦν post ζηλωτῆν ponit *V* || 11. αὐτοῖς *V* || 15. τετραγώνηται *h* : ἐτραγώδηται *FV* || 20. ὀάκην *F* | ὅτε-Ἰθάκην om. *V*. τραχεῖαν (τί γὰρ ἄλλο εἶπεῖν χρὴ τὴν Ἰθάκην;) Reiskius frustra. Vide ep. 158 καὶ τί γὰρ ἕτερον ἢ Θεορίτην. Similiter Theod. Prodr. 2, 117 τί γὰρ ἢ Ναυσικράτους; Phile Eleph. 217 τίς γὰρ ἢ δράκων ὄβρις πονηρὸς ἐμβριθής; || 22. σπαρτιατῆς suprascripto τῶν *F* || 24. ποτὲ om. *F* relicto spatio || 27. που] πως *F* || 28. ἔξονον] ἔξρον Sinenis in Hermæ t. I. p. 74 sq. || 30. δὴν cum rasura *V* || 31. ὕπως-ἔρωστο * : οὕτως ἀφροδίτη φιλῆ] ἔρωσι καὶ *F* cum rasura inter φιλῆ et ἔρωσι, οὕτως ἀφροδίτη φιλῆ καὶ *V*, οὕτως ἔπωσις ἀφροδίτη φιλῶν ἔρρωση καὶ Palatinus 134 || 39. ὄωδε *V* || 41. πάντα *V* || 42. παρὰ *V* || 49. δὲ fortasse delendum.

Pag. 555, 1. τὴν] τοῦ *V* || 2. μήπω γε] μήποτε *F* || 3. πλείστον *F* || 5. τοῦτον *F* || 6. ἀπέστειλαν *V* || 10. Διοδώρω om. *F* || 12. τοῖς *F* supra versum || 13. εὐτόνον * : εὐπονον || 15. ἐτύγχανες pr. *F* | δὲ addidi || 16. τινὰς post μὲν iterum ponit *F* || 17. πολὺν pr. *F* || 19. ὑφ' ἡδονῆς ἐγενόμην *V* || 30. ἐπεκάλουν *V* || 31. καὶ om. *F* || 33. ἐγείροντα *V*, ἐγείραντα *F*. Scripsi ἐγερόντων. Nisi potius scribendum ἐγερόων, ὄντως || 37. αὐτῶν *F* || 40. ὑμῶν *V* || 44. προσήκουσι *V* | πᾶσιν om. *V* || 45. μή τι] μή σοι sec. *F*.

Pag. 556, 1. ὄρων *V* || 2. ἐκείνω *F* || 3. ὄν * : οὖς || 6. γράφειν] μαζύγραφο *V* || 7. μετέλαβε *V* || 11. γραμματικοῖς] ῥωμαϊκοῖς *F* | καὶ om. *F* | ἱέρω *F*, ut videtur | Ῥωμαϊκῶ] γραμματικῶ *F* || 13. τῆς om. *F* || 14. εἶναι om. *V* || 16. τῆ σόλωνος *F*. Locus corruptus || 18. ὄν *F* || 20. ἐβάλλετο *V* || 25. ὡς εἰκὸς om. pr. *F* || 26. ὃ addidi. Sed fortasse rectius scribetur ἡμῆς δὲ τίνες ἄν || 30. ταῦτα * : ταῦτα | ὅς * : ἕτι *V*, ἕταν *F* || 31. ἀπίνυτες *F* || 32. διονύσιος *V* || 33. ὅς] ὅς καὶ *V* || 41. ἐνήνται pr. *F*, ἀνήνται sec. *F* || 43. μαλθακῆ *F* | παραχέχεται] Vox corrupta || 44. ἄλλα *F* || 48. ὡς * : εἰς] ἔλθων * : ἔλθόντας || 49. μαντενομένην *F* | ἀκούσομαι *V*. Malim ἀκούσαιμι.

Pag. 557, 5. μοι *F* manu recenti | φίλος] φιλόσοφος pr. *F* || 13. καὶ add. *M* || 14. τύχη πειρόμεναι *V* || 16. κωλύσης *F* | εἰς ὄν om. *V* || 17. ἐπ' -πονηρότερος om. *V* || 22. καὶ om. *F* | τὰ om. *V* || 23. διαγράμματα *V* || 24. αὐτῶ *V* || 25. αὐτοῦς *F* || 29. σαφῶς *M* : καλῶς || 34. ὡσπερ οἱ *F* supra adiecto δὲ || 35. ἐπειδὴν] ἐπειδὴν ὡς *V* || 36. γίνωνται *F* || 40. ἡμετέρους *F* || 41. γράμματα *M* : πράγματα | πολλάκις ἀγαθὰ *V*. Pro ἀγαθὰ pr. *F* καθὰ | γένοιτο] γένοιτο καὶ *F* || 43. φασίν *M* : φησὶν | δὲ] δὴ *F* || 44. καὶ om. *F* || 49. πλέους *V* | δεῖ addidi | μέγα *F* || 50. εὐχομένων *F*.

Pag. 558, 1. δὲ addidi || 2. ἡμῖν *F* || 4. αὐτὸς * : αὐτῶ || 5. τοῦτον μὴ ψευδοῦσθαι *V* || 6. γνώμης * : συγκνώμης || 9. ὑμετέρων *F* || 11. τὸν addidi || 12. ἐπιγράφεται om. *V* || 13. τε] τε καὶ *V* || 14. ἡρημένον * : εἰρημένον || 16. παύη *V* || 18. ἡμᾶς *V* | διανοῶ] δίκη *F* || 21. βάλλω *F* | οὕτως *V* || 22. κροῖσον *F*, ut videtur || 26. μὲν om. *V* pr. *F* || 29. μετέχης *F* || 30. θαυμαστής εἰς *V* || 31. ἐκπομπεῦσαι *V* || 36. πάλαι *V* || 42. ἄν om. *V* || 43. ὑφαίνει *F* || 44. νομισθεῖεν *F* || 45. γίνεται] γε εἰσι *V* || 46. καὶ *F* supra adscripto δὴ.

Pag. 559, 2. παρασκευάζειν ἡνάγκασαν] *F*. παρεσκευάσαν || 4. ἡμῖν pr. *F* | κατέπηρθαι pr. *F* || 7. ὅμως δὲ] Locus corruptus | τῆς σῆς *F* supra adiecto καὶ νῦν || 8. φεγγομένης-μοι om. pr. *F* | Post Σοσιανῶ *F* add. ἀδελφῶ || 14. λέγει *V* || 15. πρῶτα τῆς om. *V* || 16. ἔτω δὲ] οὕτως δὲ *V* || 17. τε *M* : τι || 19. ἀρεως *V* || 23. σὺ *V* || 24. νομίζων χαριεῖσθαι *V* || 28. ὄρων *M* : ὄραν || 29. λαχεῖν *F* || 31. ἀνέξη *V* || 33. λέξεις δὴ που *V* | καὶ om. *V* || 34. θαυμάσαιμι] Excidit ἄν || 35. προσεδόκουν *F* || 36. τοὺς ἄλλους πρόσφυγας *V* || 37. αὐτοῦς *F* || 38. ἡρεῖσθαι *V*, quod correxit eadem manus || 40. ἐγρήσω *V* || 42. μὴ καὶ] μὴ *V* || 44. ἄν addidi || 45. οἶσω μὲν *F*.

Pag. 560, 3. παθοῦσι *V* | πραγμάτων *F* || 6. τοὺς * : περὶ | διατεθέντας * : διατεθέντας *V* sec. *F*, διαθέντες pr. *F* || 11. ῥαθυμεῖν] Locus corruptus || 12. τοιοῦτον *F* || 13. ἐγὼ om. *V* || 14. κρῖνει *V* || 20. Βίττωρι] βνήτορι *F* || 20. μᾶλλον om. *V* || 21. ἐπιστολῆ *V* || 24. καὶ δ] Verba corrupta || 26. τῶν *F* || 30. παρέχων pr. *F* || 31. ὀράσης *F* || 36. ὀβῆσιν * : ὀβῆουσιν *V*, δοξάζουσιν *F* || 38. κόρον] κόρην pr. *F* || 39. χρῆσαιμένην pr. *F* || 41. ἄμα τε *M* : ἄμα *F*, ἄμα καὶ *V* || 42. ὑψοῦ καὶ] ὑψοῦ *F* || 44. μικρὰ *V* | δοκεῖ * : δοκεῖν || 47. ἀλλοδαπῆς Laur. 57, 12 : ἀλλοδαπαῖς | ἰθύνῃ idem : ἰθύνει *F*, ἰθύνει *V* || 48. ἕποι *F* || 49. ὁδοποροῦντα *V*.

Pag. 561, 1. ἀπέλαυε * : ἀπήλαυε *V*, ἀπήλαυσε *F* || 2. οὖν] μὲν *V* | οὐδ' * : οὐθ' || 6. σου * : σοι || 7. φίλου * : φίλαν || 10. τῶν ἡμετέρων *F* || 14. ἰδοῦσι * : εἰδοῦσι | οἰκελοῖς] εἰκότοις pr. *F*, in mg sec. *F* γρ. ἰδοῖς || 18. μὲν] δὲ *F* | οἴμαι *V* | ὄφειλε *F* || 19. πρώτων ἢ τυχῆ]

τοῦτο pr. *F*, πρώτων ἢ τυχῆ sec. *F* || 20. που om. *F* | εἰ μέσης om. *V* || 22. ἐγένετο pr. *F* || 27. θελήσωμεν-ὠδῖνας om. *F* || 37. ἐνεπλήσθη] ἐμνήσθη *V* || 43. ἐπεὶ *F* || 45. γὰρ om. *V* | λέγειν *V* || 46. ἐμπλησθεῖς *V* | γένηται * : γένοιτο || 47. σιγῆ * : σιγᾶν || 48. ἀκούσαιμι * : ἀκούσομαι || 49. δεῖ] δὴ *F* || 51. δόκει Migniana : δοκεῖ

Pag. 562, 1. ἀπέλαυσε * : ἀπήλαυσε | εὐπορίας *F* || 2.

εὐχρησται * : διηγείται || 7. εἰς] *περὶ sec. F in rasura* | ἡμῶν *F* || 9. οὐδὲν *om. pr. F* | ἀπαντᾶ * : ἀπαντα || 12. με] *γε F* | τοσοῦτο] τοῦτο *F* || 17. οὐδὲ * : οὔτε || 20. καὶ τοῖς] καίτοι *V* || 22. μοι *V* || 23. μήποτε* ἄν * : μήποτε *F*, μήτε *V* || 24. ἐκπέμφαμι * : ἐκπέμφαι με *F*, ἐκπέμφαμεν *V* || 26. δοκεῖ *om. V* || 27. γένοιτο * : γένοιτο || 30. μόλις] πολλάκις *V* || 31. παρ'-βουλόμενος *om. V* || 32. ζητοῖ * : ζήτει *pr. F*, ἐζήτουν *sec. F* || 33. τούτω *V* || 36. ἀδελφῶν *F* || 37. οἶδεν ἐπαίρειν *V* || 38. οὐδ * : ὅτε] τις * : τις ἄν | αὐτῷ *F* | πολλάκις] φθόγγαις *V* || 39. τούτω *V* || 44. βασιλεῖ *V*. In *mg sec. F* γρ. κύρος || 45. ἄλλος * : ἀλλ' ὅ

Pag. 563, 4. οὕτως *F* || 5. ἡμῶν *V* || 7. ὑμᾶς * : ὑμῖν | τοῦς *V* || 8. ἀδελφούς *F* | ἀφικουμένους *V* || 9. σχολῆν * : τε σχολῆν *FV*. σχολῆν τῷ λόγῳ dictum videtur ut γραμμασιν ἔχειν τινα 114 | ἄρα] ἕμα *V* || 11. τις] τε *F* || 14. τοῦ ἔτους] τοῦς ἐταίρους *F* || 16. ἐαυτοῦ] αὐτοῦ *V* || 19. πρόφερε * : πρόσφερε || 20. διαγωγῆν *V* | παμφυ cum *rasura V* || 23. Ἀθηναίων * : ἀθηναί | ῥητορικός *F* || 26. ἀδικεῖ * : ἀδικεῖ || 29. λόγου *F* || 32. τὸ δόνασθαι *om. V* || 33. παρὶ σοῦ] Verba corrupta || 35. φημαι *V* || 36. ταύτη *V* | αὐτῷ τὸ νικᾶν *om. F* || 39. *F*. τοῦ λόγου αὐτῶν λόγων | ἀλλ' *om. V* || 41. τοῦς] τοῦ *V* || 42. δὴ] δεῖ *F* || 49. ἐπιτυγχάνοντας *F*.

Pag. 564, 7. μένειν] Huic vocabulo *sec. F* supra-*scripsit* οὐκ εἰδέναι μόνον || 16. οἶδε] οἶδε καὶ *F* || 25. μόνον] μόνον *F* || 27. ἐδεδώκασαν * : ἐδεδώκεισαν || 27. δὲ νῦν] τοίνυν *F* || 29. ἐκ μὴ προσηκόντων * : ἐκμητρὸς ἡκόντων *V*, ἐμπροσηκόντων *F* || 30. οὐκ οὖν | οὐκεί *F* || 32. τῷ αὐτῷ] τῷ αὐτῷ ἀδελφῷ *F* | ἰδῶν *om. F* || 34. τουτὶ γράμματα *F* || 35. τὰ ἕμα *F* || 36. ἀκούειν ἐπαινουμένων] ἐπαίων ἀκούειν *V* || 37. ὡσπερ] ὡς *V* || 42. ἐκίει] ἐδείκνυ *F* || 45. εἴην supra *adiecto σ V*, εἴης *F* | μελῶν *F* || 46. εἰς *om. V*.

Pag. 565, 3. ἤδεις * : ἦδη *F*, ἔδει *V* || 4. εἴπερ] *ei sec. F*, *om. pr. F* || 5. ῥήτορα * : ῥήτορας || 6. ἀδελφοῖς *om. F* || 11. ὑπὲρ] ἐπὶ *V* || 12. με] μὲν *F*. Verba corrupta || 13. τοῦ *F* || 15. κόσμῳ *V* || 19. ἀλλὰ-ἦσθα * : ἀλλ' ἄμεινον ὑπερ οἶσθα || 20. κἀνιστοριανὸν *F* || 22. ἀδελφῶν *om. F* || 24. εὐρεῖν] ἰδεῖν *V* || 26. ἦγε * : ἦδε | καὶ τι * : εἴτι *V*, ἔτι *F* || 27. δοκῶν *F* | ἐπήρθη *V* || 38. οἶμοι *M* : οἶμαι || 40. πλοῦτον supra *adscripto ὦν V* | ἄλλον *F* || 41. συγχαιρομέν σοι *F*.

Pag. 566, 1. ἄρτιος *F* || 2. ἦ * : ἦ || 3. ἐλπίσας *V* | ἀμείφθη *V* || 4. καὶ *om. F* || 5. τὴν *om. V* || 6. νομίζοι *F* || 7. οἶμαι] εἶναι *F* | δεινότερον] Ita *V* | γὰρ *om. F* || 8. οὐ] οὐδὲ *F* || 10. Inter Libanianas 1559 || 16. ἀνδρῶν] βροτῶν *F* || 17. ὡς] ὡς τὰ *V*. *F*. ὡς δὲ τὰ τοιαῦτα || 25. ὥστε *W* : ὡς ἔτε || 26. πάλιν] πάλιν καὶ *F* || 28. Οὐλίω] Ὀλυμπίω *F* || 35. κηρύξαντα *V* || 36. πρὸ τέλους *F* | ἐνέγκοις * : ἐνέγκοι || 40. τοῦτον πολλάκις *V* || 42. σὲ] σὲ δὲ *F* || 43. ἡμῖν *om. F* || 44. Inter Libanianas 1560 | ἔπρεπε καμὲ *V* | χάριν *W* : χαιρεῖν || 46. θεῶν ἔτου *F* | ἔργον τὸν *add. W*.

Pag. 567, 1. στρατήγη *V* || 5. πρὸ τοῦ τέλους *W* : πρὸ τέλους *V*, προτέρους *F* || 6. λόγους ἦδη *F* || 7. Inter Libanianas 1561 | Ὀλυμπίω *F* || 10. διαφυγῶν *W* : διαφεύγων || 15. εἶναι *om. V* || 16. ἐδίδουν * : ἐδίδων || 17. δὲ] δὴ *F* || 20. μεταβάλλοιτο * : μεταβάλλοιτο || 27. παρατυχῶν *F* || 28. οὐ-ὡς πολλὰ *om. F* || 30. μάτην

W : μάλλον || 31. οὐλίον ἡμῖν *F* | οὐ *add. W* || 32. οὔτε * : οὔτε ἢ | πρὶν *om. V* || 33. ἔπως *W* : ἔμως || 34. εἰς κατηγορίας *W* : εἰς τὴν κατηγορίαν | ἐνέγκης * : ἐνέγκοις *F*, ἐνέγκαις *V* || 35. Inter Libanianas 1569 | σιλθανῶν *F* | οὐκ *W* : οὐδ' || 42. σὺν ἐκείνω *W* : ἐκείνος || 43. γράφαι *V* || 44. ψῆσιν *V* || 45. ἔτι] ἔτι γὰρ *F* || 46. δοκεῖ *F*.

Pag. 568, 3. δεῖν *V* | γούν *om. V* || 8. Inter Libanias 1568 || 11. οὐκ ἐθέλεις *W* : οὐ θέλεις | οἶσθα *F* || 14. τῶν *om. V* || 16. ἡμῖν *V* || 20. ταῦτα *V* || 21. μέ * : μὲν *W*, καὶ *FV* | ἄρα *om. V* || 23. δοκεῖ *F* || 25. ἐρωμένη *F* | συναναστῆσαι *F* || 26. μεταβάλλεσθαι *V* || 27. Inter Libanianas 1562 || 28. λέξωμεν * : λέξομεν || 29. ἡμεῖς *V* || 31. φῆς *om. F* | spatium relicto | ταῦτα πάσαι *F* || 32. ἡμεῖς *V* || 34. ἄν addidi || 35. ἄδικα * : ἀδικον || 38. βούλεται *F* || 40. τις] ποῖς *F* | ἄλλην] ἀλλ' *F* || 42. φέρη * : φέρει *V*, φέρειν *F* || 45. τί ἄν τις ἴδῃτο * : τίς ἄν τις ἀνιώτο || 49. εἰς] ὡς *V* | βόδα] δῶρα *V*.

Pag. 569, 3. μόνον *W* : μόνην | τὴν ἡδονὴν *om. V* || 4. λαμβάνων *F* || 5. Inter Libanianas 1570 | ζαχαρία *F* || 6. τι *V* || 8. ἔτι *V* || 9. ἀπήγου | δὲ ὠμολόγεις *W* : διωμολόγεις *F*, διομολόγεις *V* || 11. σιωπαῖς *F* || 12. ἀναβήσομαι *pr. F* || 14. ἔτε] ὅστις *W* || 15. γὰρ] δὲ *W* || 16. Inter Libanianas 1563 || 19. αἰὶ *V* || 23. αἰ *add. sec. F* || 26. δουλεύει *W* : δουλεύειν *F*, βουλεύει *V* || 28. τε *om. V* | οὐ κατέλιπον *F* || 30. ἐποπτεύειν *F* | ποτε] τε *V* || 40. τοῦτου] τοῦ *V* | τοιοῦτος *V* || 41. νόμιμον *F* || 43. τοιοῦτον *V* || 45. ὑπὲρ * : ὑπὸ *V*, ἀπὸ *F*.

Pag. 570, 1. ἀποναίμην] ἀπὸ γνώμην *F* || 4. ἀνάσχοιο * : ἀνάσχη || 10. πράγματα *F* || 11. δεδόςθων * : δεδόςθω || 13. ἡμῖν *V* || 14. εἰς ἀκριβῆς] ἀκριβῶς *F* | ἰδῶν *F* || 16. προσσχίματι *F* || 18. ἀγεσθαι *pr. F* | κατέλυσε? || 19. εἰκόσ?] εἰκόσ ἔστι *V* || 21. τὴν addidi || 24. εὐπρεπῆς *F* || 25. λαδῶν] λαδῶν ταύτη *F* || 27. τὰ *om. F* || 30. ἀπέλαυσεν * : ἀπῆλαυσεν || 31. ἐπήρθη * : ἐπήρθη || 32. μέμφηται * : μέμφεται || 34. Inter Libanianas 1571 || 35. ὄντας ὑμᾶς *W* : ὑμᾶς ὄντας *V*, ἡμᾶς ὄντας *F* || 36. βαλλέτω *V* || 36. ἠτύχησα * : εὐτύχησα | ὁ post *τραχεῖ add. V* || 37. Pind. Ol. 8, 55 | εὐγῶμην *F* || 38. ὑμῖν *om. F* || 41. τὸ *add. W* || 42. ἐλ-*θης V* || 43. λάβης *V* | σιγῆς *F*.

Pag. 571, 1. θαυμαστός * : θαυμάσιος || 3. τοῦτον *V* || 6. παρὰ *F* || 7. λέγοι * : λέγει | ἕμα] ἕμα καὶ *V* || 8. γέλωτα *pr. F* | σιωπᾶ *V* | ἐγκαλεῖ *V* || 9. καλεῖ *F* || 10. ἐδείκθην *V* || 11. εἶδείην *V* || 14. τὸν ὀφθαλμὸν *V* || 16. ἀπῆλλακται *F* || 17. κινδυνεύειν *F* || 18. τύχοι * : τύχη || 23. τύχη *V* || 26. μενεῖσθαι *V* || 27. Inter Libanianas 1565 | ἡμετέρας *V* || 28. καὶ *om. F* || 30. ἐπληρωσάμην *F* | εὐπραξία *F* || 32. ὠπόσων *V* || 33. βαλεῖν *F* | πονηρόν *F* || 36. ἀδικα δίκης *F* || 37. νῦν *V* || 39. ἔτι δεομένων *W* : ἐπίδεομένων || 40. καρτερῶη *W* : καρτερῶ || 41. ὡς Ἰσοκράτει *W* : ὡς Ἰσοκράτῃ *F*, ὡσεὶ σωκράτην *V*. Cf. Isocr. ad Demon. 21 || 43. πολλὰ *W* : πολλῶν || 44. ἀκούειν *V*.

Pag. 572, 2. ὁ δὲ *add. W* || 3. Ὀδ, σ, 129 || 6. νέμειν *F* | ἔτι *F* || 14. αἰτήσεις *V* | Hom. Il. ω, 551 || 15. καὶ * : τι || 20. ἐμοὶ] εἰ μοι *V* || 21. ἔτι σοι * : ἔτι σου *V*, ἔσοι *F* || 24. τοῦτο * : τοιοῦτο *F*, τοιοῦτου *V* ||

τυχεῖν *V* || 32. πάλαι * : πάλιν || 37. οὐδέν *F* || 40. ἀκίχη *V* || 45. Post ἔχων in *V* videtur esse που.

Pag. 573, 1. ἡμῖν *V* || 4. οὐδέν om. *F* || 8. ὀρλιζή *V* || 15. ἀπορεῖν *V* || 18. γε om. *F* | ἀποστερεῖν *V* || 20. ἕτερα] δεύτερα *V* | πλεῖον *V* || 22. πειραθῆσεται * : πειρασθῆσεται *V*, πείραν λήψεται *F*. Post haec verba in *F* spatium est viginti litterarum capax || 25. ἀπέλαυσε * : ἀπῆλαυσε || 29. ταμία *V* || 30. ἀδικούντων λόγων] In *F* supra adscriptum καὶ || 32. ταῦτα πάρεστιν] ἄπερ ἴστιν *F* || 35. ἀδελφοῖς om. *F* | ὑμᾶς *F* || 36. ἀπῆλλατο *V* || 37. τοῦ om. *V* | παραθήκη *V* || 38. οὕτως om. *V* || 39. προσή * : προσῆ || 41. ὑμᾶς * : ἡμᾶς || 42. κενός *V* | βουλή *F* || 45. τῶν *V*.

Pag. 574, 12. δεῖν *F* || 15. ἡμᾶς *F* || 19. ἴδοις *F* |

μαιοῦμαν *F*, μαϊμᾶν *V* || 21. Malim καὶ οὕτω || 22. θέλειν *F* || 23. αὔξειν τὸν * : αὔξοντα || 29. μετεβάλετο * : μετεβάλλετο || 30. ὅμως om. *F* || 31. ἀπωλώλειμεν * : ἀπολώλειμεν || 32. ζώνναιον *V* | ἐνεποιεῖτε * : ἐνεποίησεν || 35. οὕτω μοι] οὕτοι *V* || 36. αὐτοὺς τὸ μὲν πρῶτον *V* || 39. ἀνάπτουσι * : συνάπτουσι || 40. τὰ om. *V* || 41. ἐπερωμένην * : ἐτερωμένην *F*, ἐρρωμένην *V* || 44. κάκ] καὶ *F* || 46. ὑμετέρας *F*, quod reponendum.

Pag. 575, 1. τιθεῖς *V* || 3. καὶ om. *F* | ἄν om. *F* || 11. πλοῦτον pr. *V* || 14. ἐπιστολή * : ἐπιστολὴν || 15.

δ

μέτριον *F* || 16. δευτέρους] β' *F* | Lacunam signavi || 17. ἀλλήλους *V* | κρεῖττον *V* || 21. λαλῶν *V* | τοῦ * : σοι || 22. ὑμῖν *F* || 25. πλεῖον τὸ σιτηρέσιον *V* || 37. ἡμᾶς *F* || 38. περιέχεσθαι * : περιάχεσθαι *V*, περιᾶχθαι *F*. Nunc malim περιέπεσθαι || 42. ἠβούλετο *V* || 43. τοιαῦτα *V* || 45. τῶν *F*.

Pag. 576, 1. ὁ ποσειδῶν εὐμένης *F* || 2. ὑπεστόρησεν *V* || 5. ἔχεις om. *F* || 11. ἔλθη *V* || 12. εὐτυχῆσομεν Boiss. ad Choric. p. 162 : εὐτυχήσομεν || 14. οἶσθα *F* || 21. Πυθαγόρειον? | νομίζει * : νομίζω || 22. ἐλοῦσαν *FV* || 23. ἔχθραν *F* | ἔδυσχέραινεν * : ἔδυσχέραινεν || 25. πάλαι om. *F* || 26. ἐλοῦσαν *FV* || 34. φασιν * : φησιν || 38. Inter Libanianas 1567 || 41. Post distulit pone * et tolle versu 46 || 42. παρέπεσθαι *W* : παρέχεσθαι || 44. θέλει *W* : θέλει || 45. μετρεῖν *V* | καὶ] τῆς *V* || 47. οἶσθα *F*.

Pag. 577, 1. τῶν λόγων *F* || 5. τοσοῦτον] τοσοῦτον μᾶλλον *V* | ἐθέλοις *V* || 8. μηδὲ] μὴ *V* | ἐπιδέξεται *V* || 9. οὕτω *W* : οὕτως *V*, ὅτω *F* | ἠνωθέντων *V* || 13. τι * : τὸ | κτῆμα *V* || 15. ἀπέλαυσα * : ἀπῆλαυσα || 18. πρὶν] περὶ *V* | εἰ-μηδέν om. *F* | φίλους * : φίλοις || 20. ἡμῖν *F* || 22. τις-καὶ σοι om. *V* | Πακτωλός * : πακτολόγος || 23. ἐπέκλυσε * : ἐπέκλεισε || 28. μὲν om. *F* || 35. ἀνιπαμένω *F* || 36. τίη * : τί | διεδέξατο *V* || 38. γε * : δὲ || 39. σε * : σοι || 43. ποιήσης *F* || 45. Abest ab *F* | ὕσσις Maiiana : ὕσσης *V* | ἀπελαύσαμεν Boiss. ad Choric. p. 325 : ἀπῆλαύσαμεν

Pag. 578, 10. ἐθέλοι * : ἐθέλη || 11. εἰς τὴν Migniana : εἰ τὴν || 17. προκαθεζόμενος * : προσκαθεζόμενος || 19. ἦ] οὐ? || 21. τύχη * : τέχνη | τάχ' ἄν * : τάχα || 26. ἐλοῦση *V* || 27. ἴδοι Migniana : ἴσοι *V*. Deest ἄν || 30. ἀπεδύσω * : ἀποδύσω || 43. κατέλαβες Maius : κατέλαβε || 44. μάχαιραν idem : μάχαιρα *V*. Mox οὐσα corruptum itemque ἄμα || 50. ἀπόρριπτος * : ἀπέρρι-

πτος || 52. *F*. ληρεῖν, nisi pro ἐδόκεις scribendum ἐκάλει.

Pag. 579, 8. καταπλαγείς * : καταπλαγῆς || 10. παρῆχω *V* supra adscripto εχων || 23. τῷ φθάσαντι *V* || 28. τῷ * : τὸ || 30. βραστῶνης ἠγήσεται * : βᾶστον εισηγήσεται | ἐπιτενεῖ * : ἐπιτείνει || 31. Post προλαβούσας ser. *F* habet μούσας, quod prima manu fuisse videtur μώσας. Hoc nisi ex prioribus syllabis male iteratum est, ex νίκας corruptum esse potest, quam vocem desidero || 36. εἴπης * : εἴποις || 37. μὲν adieci || 38. οὔτος] Mercurium posui in interpretatione. Sed aliud quid latere τούτον monstrat et defectus articuli ante λόγον || 39. παραθήσας *F* | βιώσας *V* || 43. φησιν *F* || 47. μήτ' * : καὶ | ὄρω *F*.

Pag. 580, 4. ποιήσης *F* || 5. ἀναιρουμένου *F* || 10. καὶ] καὶ πρὸς *V* || 13. κεκληρῶσθαι * : πεκληρῶσθαι || 18. ἀγάγοις *V* || 21. εἴλω *F* || 22. δηλοποιούντες *F* | ἦλειν *F* || 26. ἐγινόμην *F* || 31. σίλα *F* | ἔνεκεν *F* || 32. ἐνοοίας pr. *F* | τὴν om. *V* || 37. ὄλος] ὁ λόγος *F* | ὠδαῖς] ἠδοναῖς *F* || 42. δημηγοροῦσιν *F*.

Pag. 581, 1. προσῆχον *F* || 3. οὐδέν ἐστι om. *F* || 8. ἐάλως * : ἦλως | καὶ] καὶ κατὰ *V* || 9. 11. σεαυτοῦ * : ἐαυτοῦ || 15. ὡς] ὡς μὴ *F* | μηδὲν pr. *F* || 19. ὀξαι? || 25. προσέλθω *F* || 27. μακρὰ] μέγα *V* || 28. ἠβούλετο *V* || 33. μνήμη *V* || 34. ὑποδειγμάτων *F* | ἀπέλαυσα * : ἀπῆλαυσα || 38. στρατεύεται] βουλεύεται *F* || 40. κατακτείνει *V* || 42. μόνον *F* ponit post ἀρκεῖται || 47. ἄτ' ἄν * : ἄττα | ποτε] πολλὰ *V* || 48. ἀνακινεῖσθαι *V*. || 49. τρέχειν *V*.

Pag. 582, 6. ταῖς addidi || 8. παρεῖχε * : παρεῖθε | φῆς *F* || 9. σοι om. *F* || 15. γενεσῶ *F* | λατροσοφιστῆ om. *F* || 17. ἄν om. *V* || 20. σοὶ τε * : σὲ || 23. παρκαίειμενον *F* | ὅτι * : οὕτω || 28. Restitue φιλονεικότερος || 30. τὸν ante διδάσκαλον add. sec. *F*. A prima quid fuerit, non apparet || 36. ὄλης] τέχνης *F* || 39. Pro καὶ in *F* rasura est || 44. σὴν om. *V*.

Pag. 583, 1. παρὰ μεῖζον *F* || 2. τὸν inserui | νικήσομεν *V* || 7. μετρεῖν *F* || 8. ὃ] ὦ *F*. || 9. περὶ *V* || 9. ὄλοις om. *V*. Malim ὄλος || 13. ἀβρόνωμαι *V* || 15. ἐπήγε Maiiana : ἀπήγε | ἦ] καὶ *F* || 21. ῥέψασα * : ῥέψασαι || 24. λύραν * : λυρίαν || 24. δόξης * : δόξεις | χρυσίου *V* || 32. ἡμᾶς *V* | τοῦτο *V* || 33. ἀπόρων *V* || 37. τῆς τύχης *V* || 38. μόλις] λόγοις *F* || 39. ὑποτιθεμένην *V*.

Pag. 584, 3. ὑμῖν om. *F* || 9. ἱερέων *F* || 14. γυνῶν] Ita *F*. In *V* spatium sex septemve litterarum relictum est || 21. καὶ] τοὺς *F* || 23. ἐκεῖνο *V* || 31. δὲ] δὲ καὶ *V* || 32. τόπον] ποθεν *F* || 33. σώζησθε *V* || 35. ἐμὲ] σὲ *V* || 37. βηρυτέων *F* | ἔχοι *F* || 41. πατρίδα *F* || 46. τῆς om. *V*.

Pag. 585, 1. ὠρίω *F* || 3. ὑμᾶς *V* || 4. τὸ *V* || 9. ὄντως * : ὄντα | Malim πόλις ἢ τῶν || 10. τῶν σῶν] τὸ τῶν *F* || 13. στέλλη * : στέλλοιο || 18. ἡμετέρας *V* || 21. εὐθύνας om. *F* || 22. δὲ om. *F* || 23. μοι om. *V* || 26. περιθαλεῖν *V* || 28. μὲν] γὰρ *V* || 31. Addidi τοῖς || 43. φιλίας *F* | τοιαῦτα] οἱ in *F* erasum.

Pag. 586. CXXXIII. Non habet *F* || 5. ἀλλὰ κρεῖττων * : ἀλλ' ἢ κρεῖττον || 6. ὑποκλέπτειν * : ὑποβλέπειν || 8. Cf. Plat. Phædr. p. 228, A || 11. μὲν suspectum || 15. ἐπαγκαλλίζεται *V*, quod correxi || 18. καὶ supra

versum est || 19. Cf. Eur. Or. 450 || 20. σοῖσι * : σοῖς || 23. ἀλλοῖς * : ἀλλήλοισι || CXXXIV. Abest ab *F* | γενεσίω *M* || 24. δούς *M* || 26. οὐδ' * : οὐκ || 27. Θέλει *M* | πρὸς] παρὰ *F* || 29. καὶ post ἐπιγεται add. *F* || 30. καὶ addidi || 32. ἡμῶν *M* || 34. πρόσκειται *M* || 36. δύνασθαι πάλιν *F* || CXXXV. Abest ab *F* || 37. μετέβαλλες *F* || 41. ἡμετέρων *F* || 46. πᾶν *M*.

Pag. 587, 1. προκείμενον *M* || 4. καὶ om. *F* | Cf. Mein. Fr. Com. t. 5. p. CCCLXIX || 5. φασί * : εἰσι || 7. πατήρ] ἀνὴρ *F* | ἐπ' ἀρότων Nauckius Trag. Gr. fr. p. 708 : ἐπ' ἀρετῇ | Cf. Mein. l. c. t. 4. p. 275 || 9. παῖδας *M* | κηρύττοντας *M* || 10. δὲ om. *F* || 11. παραπλήσιον] διαλάμποντας *M* || CXXXVI, 12. Ἐλούσης * : ἐλούσης || 14. δὲ in *F* est post σφιστικὰ || 19. ὑέτιος * : ὑέτιος || 22. γε * : τε || 26. μηδὲ ? || 30. τὸν * : τὸ | Cf. Aeschin. p. 86, 29 || 35. πολυθρόλλητον *F*, quod correxi || CXXXVII. Διοδώρω Maius : τῷ αὐτῷ *F*, in quo praecedat ep. 34.

Pag. 588, 17. Verba corrupta, in quibus non sufficit scribere ὅμοιος γίνεσθαι καὶ παραπλήσιος || 25. ἐπ' * : ἐν | προσφέρεις Boiss. An. t. 5. p. 442 : προσφέρεις || 26. ἐξωλέστατον] Aristoph. Plut. 442 || 29. ἐκπεπτωκῶς Maius : ἐμπεπτωκῶς || 33. ἐμισθοῖς Boiss. l. c. : ἐμισθεῖς

Pag. 589, 16. ἀπατωμένων * : ἀπατώμενον || 25. Verba corrupta || 43. Θυλλοόμενον *F*, quod correxi || 45. Isocr. ad Demon. 18. p. 5, D.

Pag. 590, 2. σιγᾶ * : σιγῶη || 11. In *F* eranuerunt sex fere literæ. Excidisse videtur καὶ τις || 19. ὦν * : ἄν || 26. τοῦτον * : τόπον | ὑψηλὸν] Immo ψιλόν.

Pag. 591, 2. τῶν μικροτάτων * : τὸν μικρότατον || 5. Πλάτωνι] Cf. Rep. VI. p. 498, E || 6. εἰδέναι * : εἰδέναι τι || 12. ὁ Migniana : om. *F* || 17. εἰσπράττω * : εἰσπράττοντα || 22. ὀβολιαίων ? || 25. ἦ κε * : εἰ καὶ libri. Typothetae errore καὶ scriptum est || 27. Ὑμηττοῦ * : ἡμιττοῦ || 31. Herodot. II, 171 || 32—39. Hæc delenda. Vide ad p. 547, 12 || 35. τήν * : τὴν μεγάλην || 36. Θηράσαις Migniana : Θηρώσαις

Pag. 592, 3. ῥῶν * : ῥέων | κατέλιπον * : ἀπέλιπον || 7. ἔμου * : ἔρμου || 9. βασιλέως] ita *F*. βασιλέα Maius, quod propter hiatum admitti non poterat. Videtur fuisse εἰς βασιλέως i. e. Constantinopolin || 19. ὡς παρόντων * : ἀπαρόντων || 23. καινὸν * : κοινὸν || 34. Post τοῦτο nescio an exciderit κοινὰ || 39. ἀπέλαυσας * : ἀπήλαυσας

Pag. 593, 2. γυλόμην * : εὐχομαι || 3. παρ' ἐμέ * : ἐμοὶ || 8. Restitue φιλονεικότεροι || 10. τὴν εὐνομίαν * : τὴν εὐνομία || 13. Θυλλοόμενων * : Θυλλουμένων || 14. μοι Maius : με || 21. ἐπεὶ δὲ * : ἐπειδὴ || 30. καὶ deleam || 33. ὑπεύθυνος * : ἀνεύθυνος | ἔποι * : ἔπου || 36. πρώτον * : πρώτα

Pag. 594, 6. μήποτ' * : μήποθ' *F*. Cf. Nauck. Fragm. Trag. Gr. p. 510 || 7. εἰσίδω * : εἰσίδω || 11. που * : ποι | ὑμᾶς * : ἡμᾶς || 23. ἔλθοις * : ἔλθοι || 24. εὖ φρονοῦσι * : εὐφρονοῦσι || CLV, 28. Ζοσιανῶ * : σοσιανῶ | ἡμᾶς supra adiecto ὑ *F* || 32. συστῆσαι * : συστῆναι || 39. ἡμῶν Migniana : ὑμῶν

Pag. 595, 6. διαδύσεις * : διαλύσεις || 15. Πυθαγορείων * : πυθαγορίων || 19. ἐγνωκός * : ἐγνωκότες || 23. *F*. ὡς οὖν τοιοῦτος || 28. Ὀμήρω * : ὀμηρον | περι-

τῶν * : περὶ τῶν || 31. μὴ ἡγνοχέναι * : ἀγνοχέναι *F*. Rectius fortasse scripsissem ἐγνοχέναι || 34. τοὺς addidi || 39. νικώης τοῖς νόμοις * : νικολῆς τοὺς νόμους

Pag. 596, 8. ἀνέπτην μετέωρος-μεθιπτάμενος * : ἀνέστην μετεώροις-μεθιστάμενος || 10. ἐπὶ ψευδῇ Maius : ἐπιψευδῇ || 16. ὑπόσχυς προσσπαιτήθεις * ὑπόσχοις προσσπαιτήσας || CLX. Huius epistolæ sola præscriptio relicta est, in ima pagina posita. Reliqua desiderantur || CLXI. Hanc epistolam Maius, cum in *F* madore excusa esset, ex *F* edidit || 20. τὸν λόγον *F* || 21. ὅς * : ὡς || 22. ἀνθρώποις pr. *F*. In mg γρ ἀνθρωπίνους || 24. ἡδὲ] γὰρ pr. *F*, δὲ sec. superscripsit || 26. ὅς * : ὡς sec. *F*, om. pr. *F* || 27. τοσοῦτον χρόνον * : τοσοῦτου χρόνου σω

| τῷ om. *F* || 29. καὶ deleam || 31. φρονοῦσι *F*. σω sec. m || 35. ὅτι *M* : ὅτι supra adscripto μὴ *F* || 36. εὖρεν *F*, mg γρ ἐξεύρεν || 46. αὐτῶν *F* | ἐνήλατο * : ἐνήλλατο || 48. τροφᾶς *M* : τροφήν

Pag. 597, 1. ἀνασχομένη *F* || 4. τοῦ ^{μή} συναίνειν *F* || 8. παρέστη * : γὰρ ἐστὶν *F*, γίνεται *M* || 10. δ' addidi _{που}

|| 11. ἐκτείνειν *F* || 13. δὴ *F*, δὴπου *F* || 18. τὰ κεφάλαια *F* || 23. Hanc quoque epistolam Maius ex *F* edidit. Abest a *F* || 25. ἀναθέντων * : ἀνατεθέντων || 26. τῷ] τὸ pr. *F* || 35. τὸν * : τὸ || 38. τὴν ante ἀπτησιν add. m. sec. || 39. οὐκεία *F*, corr. Maius | τι] τῇ sec. *F* | δόξης * : δόξουσι || 43. Edidi hanc ep. ex *M*, in quo est undevicesima || 44. ὀρῆνοι * : οἱ ὀρῆνοι || 45. οὖν addidi || 46. Feci asteriscos. Excidit μέγα φρονούντων vel τιμωμένων vel simile quid || 47. Verba corrupta.

Pag. 598, 5. ἵνα inserui | παρανομοῦντες * : παραινοῦντες

PTOLEMÆUS PHILADELPHUS.

Legitur apud Iosephum Antiq. Iud. XII, 2, 4 eademque sententiis iisdem, verbis aliter concepta apud Eusebium Præp. Ev. VIII, 4. Eleazaris epistola apud eundem Iosephum est l. c.

PYTHAGORAS ET PYTHAGOREI.

Pag. 601, 1. Legitur apud Diog. L. VIII, 49.

11. Hanc epistolam correxi ad codices Laurentianos 57, 51 (B) 59, 5 (R). Præterea adscripsi discrepantias Aldinæ (a). χαίρειν post Ἰέρωνι add. *B* | δ om. *R* || 12. λειποδεῆς *Ra* || 13. οὐ δέεται *a* || 14. οἱ Bremi : οὐ || 17. καὶ om. *R* || 18. ἡ διαγωγή om. *B* relicto spatio | ἀγαθὴ δὲ οὐ *R* || 19. ἀδελῆς *B* || 21. ἐπιδούς * : ἐπίδιδως || 22. ὦν ὦν οὐ *B* | σαυτὸν *Ra* || 23. αἰωρῆ Bremi : αἰωρῆ γὰρ | 24. *F*. λόγος γὰρ ὁ παρὰ σοῦ, ratio tua || 25. μὴ οὖν] οὐκ οὖν *B* || 26. ἱατροῖ] οἱ ἱατροῖ *a*.

LYSIS.

Lysidis epistolam recensui ad codices Marcianum 511 (*N*) Laurentianum 59, 5 (*R*) Parisinos 1810 (*F*) 3035 (*P*). Partem eius habent Diogenes L. VIII, 42 et Iamblichus (V. P. c. 17), cuius contuli Laurentianum 86, 3 (*L*) cum editione Didotiana (*i*). Ceterum nec Iamblichi nec Diogenis diversitates hic quidem omnes adicere iuvabat.

27. Λύσις ἑπιπέριον *R*, ἡ τοῦ πυθαγορείου Λύσιδος πρὸς ὑπαρχον ἐπιστολή *P*, λύσιδος (τοῦ addit *N*) πυθαγορείου ἐπιστολή πρὸς ὑπαρχον *FV* || 29. ἐμβαλόμενα *F* || 30. ναὸς] ναὸς μεγάλας *Pa*.

Pag. 602, 1. διεσπάρημεν *FNa* || 2. μᾶσθαι *FNa* | τήνω *i* : τήνου | οἰσίου *F* | σεπτῶν *FR*, ceteri et *a* σεμνῶν || 3. ποιῆσθαι *i* : ποιεῖσθαι | φιλοσοφίας *N* | μηδὲ *R* || 4. τὴν ψυχὴν *NP* : τὴν ψυχὴν *RF*, τὰς ψυχὰς *a* | δρέγειν *NRa* || 5. ποριζόμενα *i* : πορισθέντα || 6. μὲν *i* *L* : γὰρ || βεβήλοις *R* || 7. διαγέσθαι *L* : διηγεῖσθαι | ἰσότατα *iPL* : ἰσότητα ceteri et *a* | γὰρ] δὲ *Na* | ἀσοβέες *F* || 8. ἐκότεροι τοῖ * : ἐκότεροι οἱ *FNPR*, ἀμφοτέροι οἱ *a* | πρᾶξαντες *NLa* || 9. ὕσου *FNR* | χρόνῳ * : χρόνου | μήκος *R* | διαγόμενα *FPR* | ἐκμετρούσαντες *om. N* || 10. σπικῶς τοῖς *i* : σπικῶς τοῖς | πάθεισιν *F* | ἡμῶν *Fa* || 11. ἐγκεκολαμμένους *i* : ἐγκεκολαμμένους | ποκά *P* : ποτε *FNR*, πέντε *a* | γενόμεθα *N* || 12. τήνω *i* : τήνου || 14. ἀναπλωντι] ἀπεργάζονται *R* | μηδέποτε *N* || 15. γενησομένην *LP* : γενησομένην *FNa*, γενησομένην *R* | ἐξίτηλον *FR* | τρόπον ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ *L* : ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ τρόπον *R*, ὁ δαιμόνιος τρόπον ἀνὴρ *FNPra* || 16. κατεσκεύαζε *FNR* | τοῖς *FPRa* | ἐραστὰς *NP* || 17. περὶ] πρὸς *R* || 18. τε *om. NPa* | κισθόλως * : κισθόλως *L*, κισθόλως ceteri et *a* || 19. λόγους *L* : λόγους | πάγης *F* | τοῖ * : τοῖ *L*, *om. FNPRa* | σοφιστῶν *L* : σοφιστῶν || 20. κρήνην] κρήνην *FNa*, κρήνην *R* || 22. ἕς *L* : ἕν | τοῖ *i* : τοῖ *L*, οἱ *FNPRa* || 23. τήνω *L* : τήνου | σαγαυέοντες * : σαγηυέοντες || 24. οὐ κατὰ κόσμον * : οὐ κατὰ κόσμον οὐδ' ὡς ἔτυχε | τοῖς νέους *P* || γαλεπῶς *L* : γαλεπῶς || 25. τῶς *L* : τοῖς || 26. ἐκκλιναντι *L*, ἐκκλιναντι *FNP*, ἐκκλινῶντι *R* | τε *om. FNR* || 27. λόγους *L* : λόγους | ἐλευθέρως * : ἐλευθέρους | καθάπερ] καθάπερ γὰρ *FNa* || 28. βορβόρου *L* : βορβόρου | ἐγγέας] ἐγγέοι *FPR*, ἐγγέοι *N* || 29. διεϊδὲς καὶ καθαρόν *FR* | τε] τε γὰρ *FN* | ἀνετάραξε *L* : ἐτάραξε || 30. ἀράνιξεν * : ἐπαράνιξεν *L*, ἡράνιξεν *FNPRa* | ὀή] δὲ *FNa* | οὕτως *P*, *om. FNR* || 31. δασεῖα] βαθεῖα *a* || 32. τὰν *L* : τὴν | ἐμπεφύκωντι *a* || 33. ἡμέρον *R* | καὶ πρᾶτον *om. R* || 34. καὶ κωλύουσαι *om. a* | προφανῆμεν ἀξιοθέν *om. N* || 35. ἀξιοθέντα *FR* || 36. κακότερες *P* : κακότερες | ἐκδοσκόμηναι *nescio quis* : ἐκδοσκόμηναι καὶ κωλύουσαι *scripti*. Nisi scribendum καὶ κωλύουσαι || 37. τοῖς λόγους *R* | ο' ἄν] δὲ *FNa* | πρᾶτον *nescio quis* : πρῶτον | ἐπελοθῶν αὐτῶν τὰς *FNa* || 38. τὰς *om. P* | ἀκρᾶσθην *Pa* | πλεονεξίην *Pa* || 39. οὖν *F* | ἐξεβλάστησαν *FNa* || 40. γάμοι καὶ *om. Fa* | καὶ φθορὰ *om. FR* || 41. ἡδοναὶ *NRa* | βερθόρου *L* : θανάτων || 42. τινες *P* | ἀνάγκασαν *F* : ἀνάγκασαν *N*, ἡνάγκασαν *R*, ἀνάγκασαν *P*, ἡνάγκασαν *a* || 44. παρευσάμενοι *FPRa* | πόλιν καὶ νόμους *L* : νόμον καὶ πατέρα καὶ πόλιν *Na*, νόμον καὶ πα-

τέρα *FR* | κατὰ τύραννον * : καὶ τύραννον || 45. περιεργασαί * : ἐκπεριεργασαί | τοῖς *FNa* | αἰχμαλώτως * : αἰχμαλώτους || 46. κατέστησαν *R* | τῆς *R* || 47. λαστεῖται *addidi ex L* || 49. οὖν *Ra* | πρᾶτον *L* : πρῶτον | ἐνδιδιαιτᾶται *FNR* || 50. ταῦτα *om. FNR* | μηχαναῖς *P* : μηχαναῖς || 51. ἐλεύθερον *om. R* || 52. τοιοῦτων *N* | τὸ τήνικα *a*, τὸ τήνικαῦτα *F* | ἐμφυτεύοντα * : φυτεύοντα || 53. τάπερ * : ἄπερ | ὑπαρχε *P* || 54. σπουδῆς *R*.

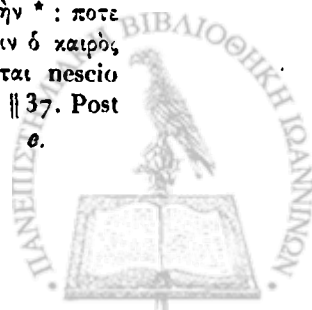
Pag. 603, 1. σικελικῆς *R* | ἄς] ὧν *FR* | οὐ χρῆν *Na* | το *i* : τι *FNR*, τοι *LP*, τὸ *a* || 2. δεύτερον] πρότερον *FR* | το *nescio quis* : σε | καὶ *om. FR*, ante πολλοὶ ponit *P* | δημοσίᾳ *R*. Verba δημοσίᾳ φιλοσοφῆν habet Synesius Ep. 143 || 3. φιλοσοφεῖν *APR* | τόπερ (τάπερ *L*) *i* : ἔπερ] ἀπηξίωσε *RF* || 4. τᾶ] τῆ *FNR* | ὑπομνήματα *FR* || 5. ἐπέσκηψε *R* | ἐκτὸς τῆς *FN*, ἐκ τῆς *R* || 7. ἐβουλήθη *PRa*, ἐβουλήθη *N* | τοῦ *N* | ἐπισκήψιας *R* || 8. ἐνόμιξε * : ἐνόμιξε | χρυσοῦ *P* | ἤμεν *P* : ἔμεν *FNa*, ἔμεν *N* | δ' ὡς *N* | καὶ *om. R* || 9. ὀνόμασκα *nescio quis* : ὀνόμασκα *FNP*, ὀνόμασκα *R*, ὀνόμασκα *a* | Scripti Βιστάλα cum *FPR*, etsi rectius fortasse scribatur Βιστάλα, ut est apud Iamblichum 28. Ceteri et *a* βιστάλα | ἐαυτῆς *FNa* | τὰν αὐτὴν (sic) ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν *N* ponit post θυγατρί || 10. ἐπιτολὴν *P* | ἐπέτειλεν *P*, ἀπέστειλεν *a* | ἀμῆς * : ἀμῆς *FR*, ἀμῆς *P*, ἀμῆς *Na* | Post ἔόντες *P* add. καὶ πυθαγόρα φοιτητῆι || 11. γνασίως * : γνησίως || 12. ὁμολογιῶν *N* | γινόμεθα *P* : γινόμεθα *FNR*, γιγνοίμεθα *a* | οὖν *Na* | μεταβάλλοιο *N* | χαρησοῦμαι *L*. Dindorfius in Thes.: χαρησοῦμαι *FNPra*, χαρησοῦ με *L*.

THEANO.

Ad recensendas epistolas IV-VI usus sum Parisinis Mazarineis A 87 (*M*) 611 A (*P*) et Regio 3054 (*R*).

17. ποιήσεις *MP* || 20. τροφή * : τροφή *MP*, *om. Ra* || 21. μὲν *om. R* || 22. ταῖς *Wolfius* : τοῖς || 23. καὶ] καὶ σώμασιν *P* || 25. δέοι *MPR* || 28. ἀποσγόμενοι *a* || 31. δὲ *Ra* | ἔτι δὲ φοβουμένην] Oratio turbata || 32. κλάη * : κλαίη | ἦν *W* : ἴνα || 38. σαρδαναπάλου *Ra* || 39. φύσιν] φησὶ *MP* || 42. ἦ *om. PRa* || 45. βατταλλίζεται * : βαταλλίζεται | ὀριγνώμενον * : περιεργόμενον || 46. δὴ] δὲ *a* || 50. δὲ *om. a*.

Pag. 604, 1. γενικὰ *Ra* | αὐτὰ *om. R* || 2. ἐπιτιμώμενα *MP* || 8. ἔρωσο *om. a* || 9. Ante inscriptionem *a* addit πρὸς τὴν ζηλοτυπούσαν παραμυθητικῆ | ὅτι * : ὅτι τὴν || 11. τῆς αὐτοῦ αὐτῆς *R* | Post νόσου ex-cidit participium, velut ἡττημένους || 13. ἔχουσι *Orelli* abiecto γούν, ut respiciatur Aristippi dictum. Sed tunc scribendum erat ἔχονται pro κατέχονται || 15 οὐχ ἦ] οὐχ *R* || 17. ἀνοίαν *Lennepinus* ad *Phal.* p. 215 : ἀγνοίαν || 19. παρανοία *om. R* || 21. ἐρεθίζεται *Ra* || 22. σβένεσθαι *R* | καὶ γὰρ * : ἐὰν γὰρ || 23. δοκεῖν *om. a* || 25. Asteriscos posuit *W* || 27. ῥαθυμήσαντα *a* || 28. συμδύσαντα *a* || 30. τοῦτου] τοιοῦτος *a* | ἀκμήν * : ποτε || 31. ὁ ἔριος ἐστὶ * : ὁ καιρὸς ἐστὶ *MPa*, ἐστὶν ὁ καιρὸς *R* || 33. ἀδίκων * : ἀδίκων || 35. αἰσθησεται *nescio quis* : αἰσθανθήσεται *Ra*, αἰσθανθήσεται *MP* || 37. Post

δρῶν in scriptis et *a* additur αισθήσεται ποτέ σου, quod deleui || 38. οὐ] μὴ *R* || 40. συγχινομένη * : ἀποκρινομένη || 43. σοι om. *a* || 44. τὸν om. *M* | καλόν om. *R* || 37. φλη om. *a* || 48. δὲ] γὰρ *a* | καθυ-

περέχειν Valek. ad Hipp. p. 312 : καθάπερ ἔχειν *P*. Ceteri et *a* καθάπερ ἔχειν || 50. κατηρτωμένος *W* : κατερουόμενος *MPR*, καταρώμενος *a* | γοῦν *PR* | αἰσχυνεῖται * : αἰσχύνεται

Pag. 605, 17. ἀλλὰ *a* || 19. ἀμυνῆ *PRa* || 21. καλόν om. *MP* || 22. αἰ ante λοιδ. om. *Ra* || 28. οὕτω *Ra* || 31. In *a* præfigitur περὶ θεραπειῶν νοουθετικῆ, in *MR* περὶ θεραπειῶν υποθετικῆ || 35. γινώσκειται *Ra* || 44. ἔνοι *R* | κέρδος * : τὸ κέρδος *P*, κέρδος τὸ cett. et *a* || 46. ἀποστελλόμενοι *R* || 47. ὀβολομαῖα *a* || 48. Malim καὶ δυσνοίαις vel δυσνοίαις τε.

Pag. 606, 11. δεσποτικά-συγγνώμη * : δεσποτικὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη || 12. ἡμαρτημένης *Ra* | ἀπαλλάττουσα *Ra* | καὶ om. *a* || 13. καὶ τὸ οἰκείον τοῦ * : ἐπὶ τοῦ οἰκείου καὶ τοῦ *MPR*, ἐπὶ τοῦ οἰκείου *a* | διαφυλάξει *Ra* || 15. διὰ-ὑπομνηματογραφούμενοι om. *R* || 19. αὐτοχειρὶ *a* || 21. διαφωνεῖ Lennepius ad Phal. p. 176 : φωνεῖ || 25. ἐμποιεῖ * : ἐμποιοῦσα || 27. δὲ *R*, om. *M* || 28. Epistolas VII-X recensui ad Vaticanum 578 (*V*) | τὴν addidi | ἀθυμεῖς * : ἀθυμεῖ || 29. ὅτι add. Orelli | συνοικεῖ *V* || 31. θαυμαὶ δὲ μᾶλλον καὶ μᾶλα *V*. Adiecit uncus *W* || 33. μὲν Orelli : πλησθῆ || 34. ἐὰν add. idem | ταύτης Boisson. in Wolfii Anal. t. 3. p. 78 : ταύτη scripti. Idem Boissonadius delet πληροῦται || 36. τοῦ adieci || 41. ἐπέι * : ὅτι | εἶς *V* || 42. ἐρρωμένως διαδωῆς om. *V* | 44. Τιμωνίδη * : τιμαιωνίδη

Pag. 607, 1. οὕτω delectam || 7. ὄμνημι * : ὄμνη *V*, ut *μ* caudam trahat. Erat ὄμνημι, quod Holstenio deberi videtur || 11. πέμπω * : τέμνω || 12. μή τι *W* : μήτε | μή τι * : μή ποτε || 13. ὑπὸ addidi | μή τι nescio quis : μή ποτε || 17. Ῥοδόπη] Ῥοδίππη? || 18. Excidisse ἀπέσταλα Bremi vidit. Asteriscos posuit *W* || 19. Παρμενίδης * : παρμενίδου || 20. Κλέωνος * : κέωτος || 21. πρότερον *W* : πρώην || 23. ὡς λίαν] Dele ὡς, nisi dictum est ὡς λίαν ut ὡς ἡπίως, ὡς ἐτέρως || 25. φοβούμενου Orelli : φοβούμενος || 28. Post βλέπειν *V* add. ἥλιον.

MELISSA.

Correxi hanc et sequentem ep. ad fidem Mazarinei A 87 (*M*).

29. ἐμὴν *W* : ἡμῶν *M*, ἐμοὶ *a* | ἔχειν τῷ *a* || 30. τοι *M* || 32. ἀρετὴν *M* || 33. ποττῆ μὲν *a* | ἀσυχᾶ * : ἀσυχία || 34. πολυκερδῶς *M* || 36. αὐτᾶ * : αὐτὰν | διαυγῆ] δημομιγῆ *M* || 38. πότταν *M* | πλειόνων *a*, πληθόνων Kœnius || 41. γίνεσθαι * : ἰδέσθαι *M*, ἀδέσθαι *a*, quod typographi sphalma esse existimo. ἀδέσθαι finxit nescio quis || 42. πλέοσιν * : πλαστον *M*, πλῆστον *a*. πλῆστον Kœnius | δ' om. *M* | ἐρύθημα *a* || 43. φύκιος *M* || 44. κοσμιότητα *a* || 45. φιλοκαλὲν * : φιλοκαλεῖν || 46. εἰς *a*.

Pag. 608, 1. τοῦ οἴκου *a* | ἀρέσκειν *a* | δὲ αὐτὰν] τε *a* || 3. θελήσεις * : θελήσεις | ἤμεν] εἶναι *M* || 4. ποτ'] ποττ' *a* | δὲ] δεῖ *a* || 5. κατενηνέχθαι *M* || 9. ἐκτεταμένα *M*

MYIA.

10. ματέρι *M* | τιθάν *a* || 11. ἐπιτηδειοτάταν *a* || 12. δὲ καὶ] δὲ *M* || 13. μὴν *M* | ποττὸ] ποττὸ γὰρ *M* || 17. τρεφείσα *M* | ποττὸ κολοῦ *a* || 19. καὶ τροφᾶν delectam. Schæferus delectabat καὶ μαζόν. Sed tum scribi oportebat καὶ τὰν τροφᾶν || 21. οὕτως *M* || 22. θέλοι *M* | ὅποτε ἂν *M* || 23. ἔχη * : ἔχοι *M*, ἔχει *a* | μικρὸν *a* || 26. δυνατὸν δὲ ὄν * : δυνατῶν δὲ ὄντων || 29. τρέπεσθαι *M* | ἀδεια *M* | ἂν εἴη *W* : ἀνεσις *Ma*. Schæferus malebat ἀδεια delecto ἀνεσις. an ἀνοίς pro ἀνεσις? || 30. αἰ] αἰ *a* | ἀτέραν Schæferus : χατέραν || 32. ἔχεν *W* : ἔχειν || 33. δεικτελον * : δελελον || 34. ποιὲν nescio quis : ποιεῖν | Post συνεγῆ excidisse videtur μηδὲ ψυχρὰ || 36. τὴν *a* || 41. ἡ *a* | ταῦτας * : ταῦτα || 42. τῷ nescio quis : τοῦ || 43. ἐκ τροφᾶς Bremi : ἐκ τροφᾶς ἢ | καττὸ * : καττὸν || 45. ποτεοικίας Kœnius : erat ποτε οἰκείας | ποριοῦμες Schæferus || 46. ὑπομνά *M*.

SOCRATES ET SOCRATICI.

Ad epistolas Socraticas emendandas habui Parisi-
num 3054 (*P*) a Boissonadio accurate cum exemplo
Orelliano collatum. In auxilium vocavi gemellum co-
dicem Guelferbytanum 806 (*G*). Hos, nisi con-
trarium scripsi, recensione mea immutatos ac totos re-
præsentavi, ut iam nil intersit commemorare, quotiens
ex eorum fide Orellianam correxerim. Allatianam si-
gnificavi litera *r*.

Pag. 609, 1. Præscriptionem om. *P* || 2. πλείονα * : πλέονα || 5. ἀρνούμενον Hemst. : αἰρούμενον || 6. τῶν-
διδόμενων * : τοῖς-διδόμενοις *Pr*. ἢ τοῖς-δεδομένοις
Hemsterhusius, qui certe præsens relinquere debebat
|| 13. ποιοῦμαι *r* || 14. τε αἰε-μῆ] τῷ αἰε ὄντι τε καὶ μῆ, *r*. ἐπίσης ὁμοίως tenet Lob. ad Phryn. p. 754. For-
tasse ἐπίσης διδόντες ἀκούειν τῷ ἔχοντι τε καὶ μῆ. ἔχοντι
sumpsi a Bremio || 20. πραττόμενα * : πρώτον μὲν ||
27. κἂν Bremi : καὶ || 30. προήσσεσθαι * : προέσθαι ||
34. παρασκευάζεσθαι] Deest γρήματα || 35. ἀποδόμνοι
C. Orelli : ἀποδεχόμενοι

Pag. 610, 6. παράσιτον ὄντα * : παρασιτοῦντα || 10.
μῆτε *W* : μηδὲ || 21. μελζω * : μελζονα || 22. ἔχει om.
P || 23. ἕτερα Bremi : ἕτεραν || 24. συμβουλευσόντων
Orelli : συμβουλευσάντων || 25. θάλασσαν *P* || 27. οὐδὲν
Stanleius : οὐδὲ || 38. ἐν] ἐν *r* || 40. πολλὰ δὲ πολ-
λοῖς * : πολλοῖς δὲ πολλὰ codd. Nunc malim πολλὰ δὲ
καὶ τοῖς ἄλλοις εἴρηται ποιηταῖς || 41. τὴν τούτων] Hic
finitur codicis *P* folium 446. Fit saltus ad τοῦ ἡπίως
p. 611, 31. Defectum supplevi ex *G* || 43. υπάρξει *G*
|| 46. ὠφελείας *G* || 52. ποτέ *G*. An παρῆν γὰρ τῇ τότε
στρατεία? || 54. ἐγενόμεθα Bremi : ἐγενόμεθα

Pag. 611, 2. τοῦ-δαιμονίου * τὸ-δαιμόνιον || 4. ὀργὴν * : ὀργὴν καὶ | ἐν οὐκ * : οὐκ ἐν || 12. ἐγκλίναντας * : ἐκκλίναντας || 19. μεμαθηκέναι * : μεμαθηκέναι τε || 24. αὐτοὺς * : αὐτὰ || 41. ἐξεληλυθὸς * : ἐπεξεληλυθὸς || 42. εἰδόμεθα * : οἰόμεθα || 49. Post Ξενοφῶντι P addit ἐμοὶ δοκεῖν || 51. πελοπόννησον P.

Pag. 612, 1. Præscriptionem om. P | Μνήσων * : ἀνήσων || 8. δεήσειν * : δηλώσειν || 9. συλλαμβόμενος (sic) P || 14. δεομένη ἢ ἀπειρηκέναι P || 15. Præscr. om. P || 16. ἐξορησσομαι * : ἐξορησσομαι || 24. Præscr. om. P || 25. καταλαβέν] Vide Thes. IV. p. 1119 A || 28. φασιν εἶναι * : φανῆναι || 37. γενώμεθα nescio quis : γινώμεθα || 39. Hom. II. Z 209 || 42. διὰ ταύτην * : δι' ἐκείνην.

Pag. 613, 1. Præscr. om. P || 2. συναγορεύσοντα Schaeferus; συναγορεύσαντα | αὐτοῖς P || 3. ὡς P || 6. ἐπιπληττειν Orelli : ἐπιζητεῖν codd Nunc malim τωθάξειν || 14. χρημάτων Stanleius : σωμάτων || 15. φανώμεθα * : φαινόμεθα || 20. ὅς * : ὅσι || 39. τὸ P || 40. An ἐκεῖνο ἄρα ἦν? || 43. μακαριώτερον * : μακαριώτατον || 44. μακαριωτάτω * : μακαριῶ || 45. γ' ἂν] γὰρ P || 47. ὄν om. P || 49. μεταπίσειε Bremi : μεταπίσει || 52. νοῦν P.

Pag. 614, 6. φθειρόμενος P || 13. ὄ * : εἶ || 14. ἡρέμα Valck. : κρέμα || 15. καὶ post παιδεύσεως exprunxi || 20. μέχρις P || 31. λόγου μὲν ἕνεκα * : λόγων μὲν ἕνεκα || 42. τοιούτους * : τούτων || 45. μὲν om. P || 53. τὸ addidi | ἀναξωπωρεῖσθαι * : ἀναθεωρεῖσθαι

Pag. 615, 7. δύναται P || 11. τελευταῖος P || 25. πλεῖστα] πλεῖστά τε P || 30. Σωκράτους om. P || 31. ἀπόντος G : ἀπόντος σου || 38. ἡ addidi || 50. διήγγελον W : διήγγελον

Pag. 616, 9. σφίσι * (καὶ σφίσι Wyttenb. Ecl. Hist. p. 404.) : ἐρη καὶ scripti et editi. Cf. Xenoph. Hellen. 2, 3, 41 || 11. αὐτοὶ * : αὐτοῖς τε P, αὐτοὶ τε r || 17. καταστήσασθαι * : καταστήσασθαι || 18. πολλοὶ W : πολλοὶ οἱ || 23. παράπαν * : παράπαν ὡς || 31. τοῖς om. P || 36. ἐπιμελούμενος codex aliquis Allatii : ἐπιμελούμενος || 37. πρᾶξεται P | ἦν delet Bremi || 39. Prius hanc ep. edidit Boissonadius in Notices et Extraits des Mss. de la bibl. du Roy, t. XI. P. 2. p. 51. Non est in P || 46. Huius epistolæ duo exempla iuter se paulum diversa proposuit Orellius, Allatianum et Olearianum. Ego illud (r) exhibui, sed ita, ut pauca ex hoc (o) et P corrigerem. Platonis nomine inscriptam hanc ep. habet Parisinus 1760 | ἀνδράσιν εἶναι * : εἶναι ο || 47. Σικελικαῖς : Σικελιωτικαῖς r || 48. τῶν P : καὶ r.

Pag. 617, 1. μὲν in r post δύνασθαι ponitur || 2. τὰ om. r || 3. οὔτε r || 5. συμβουλεύσαιμι P : συμβουλεύσαιμι ro || 10. κρείσσων r || 13. τοσοῦτον P : ἐπὶ τοσοῦτον ro || 14. διενέχης P || 15. Præscriptio abest a P || 17. πολυτέλεια Kæn. ad Greg. p. 441 : πολυτέλεια || 19. μακρὰς P || 20. ὅς μ' * : ὅς P, ὅστις μὲ τοι r || 21. ἐπιμελητὴν P || 22. οἶάπερ * : ὡσπερ || 23. ἀμφιεν-

νός * : ἀμφιεννός τοιαῦτα | δίκην P || 24. τὰν] των P deleto ω || 28. ἀνθρωπος codd. | ποιῶν P || 29. τῆ P | 30. τῆ σῆ P | ᾗδομαι P || 31. σοὶ] σοὶ καὶ P || 32.

|| 33. τῶν ἔχεις Kænius l. c. p. 183 : ἔχε || 34. χρώματος Stanleius : χρώματος || 36. βυπῶντα P || 37. ἐν Ἀθήναις om. P || 38. νῆσον P || 40. δὲ om. P | περιβλέπονται P || 42. ἦς P || 44. ἦς P || 48. τοὺς μεγάλους P | λευκούς P || 49. ὑποτραγεῖν * : ὑποτραγεῖν || 50. φασί P.

Pag. 618, 1. τοὺς-νόμους P || 6. Αἰσχίνης accessit ex G || 9. ἐταιρείαν * : ἐταιρίαν || 13. Αἰσχίνη om. Pr, habet G | τῆς φυλακῆς P || 14. ἀπολέσουσι τὶ P || 18. τοὺς ἀφριτοπόλους P | τοὺς καπήλους P || 21. πνέοντι

nescio quis : πνέουσι P || 22. χρῆμα P et ad mg τούτω γὰρ οὐκ ἔτι χρωμαί || 23. Præscriptionem suppediavit G | τωθάξειν Stanleius : θαυμάζειν || 25. ἔτοιμος * : ὁμοίως | δέη P e corr. || 29. παιδιῶν Kæn. ad Greg. p. 91 : παιδῶν || 31. ἄλις * : καὶ ἄλις | λιμοῦ Stobæus : ἀεὶ μου P, et ad mg. γρ ἀεὶ σου || 32. μεγάλα idem : μέγα || 34. Inscriptionem om. P, habet G || 35. προ-

ω ὦ || 36. ἐρη P || 39. σωκράτην P | τοὺς καλλίστους P | τῶν νέων] νέους P et ad mg τῶν νέων || 40. εὐγενεστάτους P | ἀλκιβιάδην P || 42. εὐθύδημον P | Γλαύκωνος * : γλάκωνος || 44.

τοὺς ἄλλους P | Ξανθόππου P.

Pag. 619, 2. ἀντισθένης P || 3. συρακούσας * : συρακούσας || 6. τὴν τέχνην P || 7. ἀντισθένης P || 9. τοὺς νέους P | ἀθηναίους P || 10. βραστῶν καὶ τὴν ἡδονὴν P || 13. τοὺς om. P | τοὺς P | τῆς P || 16. περιχειμένους libri. Correxit Kæn. ad Greg. p. 319 | τῆς τέχνης P || 17. ὑποτιθεμένους P || 18. Αἰσχίνης om. P, habet G | μὲν G : μέντοι || 19. ἐπεπόμφεσαν * : πεπόμφεσαν || 21. μέντοι] μέν τι P. W mavult ἐπεὶ μέντοι καὶ ἕαδε τῆ τύχῃ || 26. τῆς addidi || 30. μέλητος P, sed turbatum, ut incertum sit, η an ι prius fuerit | εἶχε] εἶπε W || 32. αὐτὸν P || 33. ὁπότε W : εἶ ποτε || 36. Deesse aliquid significavit nescio quis hoc loco et in proximis. In libris continuatur oratio | Ser. Ἀκουμένον || 37. τὰ ante λατρικὰ om. P | Δάμωνά W : δάμονά || 39. ἐργασομένοις P || 41. καὶ δὴ ἐξηρητάσαστο ἑαυτοῦ ἄλλην τέχνην * : καὶ διεξηρητάσαστο αὐτῶ ἄλλην τέχνην || 45. οὖν om. P || 46. μελήτω ut supra versu 30 || 47. Μενοικέα] Eur. Phæn. 986 || 49. αὐτῆ Bremi : ἡ αὐτῆ

Pag. 620, 4. καλλιπιδῆ W : καλλιπιδῆ || 8. τε * : τι || 9. F. ἔ σοι ὁ οὐδὲ γράφας ἐπεμφεν || 11. ὁμῶς om. P || 18. εἰ ἐάλω Orellius : ἐάλω εὶ r. ἐάλω ἦ P || 20. μέντιγε P || 24. κἂν εἰ Orellius : κἂν || 29. μέλητος P, sed ut p. 620, 30 || 31. αἰεὶ P || 34. Intercidit ἡμᾶς | ἐμπεπτώκει P || 41. αὖ C. Orellius : ἀν | κρῖτωνος Bremi : κρῖτωνα | μῶρε] Ita P || 42. θάνε] οἴχεται W, θάλια vel θαλία ἀγεται C. Orellius || 43. τεθανατώμενον P || 49. οἶον Wyttenb. ad Phæd. p. 117 : οἶόν τε || 51. τητῶμενοι Valck. ad Adon. p. 201 : ἠτῶμενοι || 54. γινώσκοι P.

Pag. 621, 25. ἐπέστειλε P, ἐπέστελλε r || 32. στρατιὰ P | ἦν * : ἦν τὸ || 35. τοῖς Σωκράτους ἑταίροις omi. P, habet G | ἦν om. P || 36. αὐτοῖς P || 40. ἐπιστάνας

|| 37. τῶν ἔχεις Kænius l. c. p. 183 : ἔχε || 34. χρώματος Stanleius : χρώματος || 36. βυπῶντα P || 37. ἐν Ἀθήναις om. P || 38. νῆσον P || 40. δὲ om. P | περιβλέπονται P || 42. ἦς P || 44. ἦς P || 48. τοὺς μεγάλους P | λευκούς P || 49. ὑποτραγεῖν * : ὑποτραγεῖν || 50. φασί P.

Pag. 618, 1. τοὺς-νόμους P || 6. Αἰσχίνης accessit ex G || 9. ἐταιρείαν * : ἐταιρίαν || 13. Αἰσχίνη om. Pr, habet G | τῆς φυλακῆς P || 14. ἀπολέσουσι τὶ P || 18. τοὺς ἀφριτοπόλους P | τοὺς καπήλους P || 21. πνέοντι

nescio quis : πνέουσι P || 22. χρῆμα P et ad mg τούτω γὰρ οὐκ ἔτι χρωμαί || 23. Præscriptionem suppediavit G | τωθάξειν Stanleius : θαυμάζειν || 25. ἔτοιμος * : ὁμοίως | δέη P e corr. || 29. παιδιῶν Kæn. ad Greg. p. 91 : παιδῶν || 31. ἄλις * : καὶ ἄλις | λιμοῦ Stobæus : ἀεὶ μου P, et ad mg. γρ ἀεὶ σου || 32. μεγάλα idem : μέγα || 34. Inscriptionem om. P, habet G || 35. προ-

ω ὦ || 36. ἐρη P || 39. σωκράτην P | τοὺς καλλίστους P | τῶν νέων] νέους P et ad mg τῶν νέων || 40. εὐγενεστάτους P | ἀλκιβιάδην P || 42. εὐθύδημον P | Γλαύκωνος * : γλάκωνος || 44. τοὺς ἄλλους P | Ξανθόππου P.

Pag. 619, 2. ἀντισθένης P || 3. συρακούσας * : συρακούσας || 6. τὴν τέχνην P || 7. ἀντισθένης P || 9. τοὺς νέους P | ἀθηναίους P || 10. βραστῶν καὶ τὴν ἡδονὴν P || 13. τοὺς om. P | τοὺς P | τῆς P || 16. περιχειμένους libri. Correxit Kæn. ad Greg. p. 319 | τῆς τέχνης P || 17. ὑποτιθεμένους P || 18. Αἰσχίνης om. P, habet G | μὲν G : μέντοι || 19. ἐπεπόμφεσαν * : πεπόμφεσαν || 21. μέντοι] μέν τι P. W mavult ἐπεὶ μέντοι καὶ ἕαδε τῆ τύχῃ || 26. τῆς addidi || 30. μέλητος P, sed turbatum, ut incertum sit, η an ι prius fuerit | εἶχε] εἶπε W || 32. αὐτὸν P || 33. ὁπότε W : εἶ ποτε || 36. Deesse aliquid significavit nescio quis hoc loco et in proximis. In libris continuatur oratio | Ser. Ἀκουμένον || 37. τὰ ante λατρικὰ om. P | Δάμωνά W : δάμονά || 39. ἐργασομένοις P || 41. καὶ δὴ ἐξηρητάσαστο ἑαυτοῦ ἄλλην τέχνην * : καὶ διεξηρητάσαστο αὐτῶ ἄλλην τέχνην || 45. οὖν om. P || 46. μελήτω ut supra versu 30 || 47. Μενοικέα] Eur. Phæn. 986 || 49. αὐτῆ Bremi : ἡ αὐτῆ

Pag. 620, 4. καλλιπιδῆ W : καλλιπιδῆ || 8. τε * : τι || 9. F. ἔ σοι ὁ οὐδὲ γράφας ἐπεμφεν || 11. ὁμῶς om. P || 18. εἰ ἐάλω Orellius : ἐάλω εὶ r. ἐάλω ἦ P || 20. μέντιγε P || 24. κἂν εἰ Orellius : κἂν || 29. μέλητος P, sed ut p. 620, 30 || 31. αἰεὶ P || 34. Intercidit ἡμᾶς | ἐμπεπτώκει P || 41. αὖ C. Orellius : ἀν | κρῖτωνος Bremi : κρῖτωνα | μῶρε] Ita P || 42. θάνε] οἴχεται W, θάλια vel θαλία ἀγεται C. Orellius || 43. τεθανατώμενον P || 49. οἶον Wyttenb. ad Phæd. p. 117 : οἶόν τε || 51. τητῶμενοι Valck. ad Adon. p. 201 : ἠτῶμενοι || 54. γινώσκοι P.

Pag. 621, 25. ἐπέστειλε P, ἐπέστελλε r || 32. στρατιὰ P | ἦν * : ἦν τὸ || 35. τοῖς Σωκράτους ἑταίροις omi. P, habet G | ἦν om. P || 36. αὐτοῖς P || 40. ἐπιστάνας

P || 43. διίχεται * : διήχεται *r*, ἀφίχεται *P* || 44. πάλιν]
οι ἐπει
πάνυ vel πάντως *W* | ἀφραίνει *δ*που *P*.
ἀγωνιζομένων

Pag. 622, 2. μελλόντων *P* || 4. ἐταιρίαν *P* || 9. Sine hiatu libri. Asteriscos posuit nescio quis || 10. οὐχ addidit *C. Orellius* || 17. τὰς τελευταῖς *C. Orellius* : τῆς τελευταίας || 18. οὐδὲ *Schæferus* : οὔτε || 19. διαδράναι * : διαδιδράναι | οὐδὲ νῦν μέλλει * : νῦν μέλλοι || 20. διδράσκειν *codex aliquis Allatii* : δικάσειν *ceteri* | εἰ μὴ καὶ πρότερον εἰ παρὰ *P* || 21. σωθεῖς *C. Orellius* || 26. ἄμε γεγονέναι (*sic*) *P* | ἀπέστειλας *P* || 28. τῶν αὐτῶν * : τῶν αὐτῶν ἂν *r*, ἀπ' αὐτῶν *P*. ἀπὸ τῶν (*sive* τῶν) αὐθεντῶν *Valck. Diatr. p. 190* || 29. ἄμες * : ἄμες *P*, ἄμες *r* || 30. ἔχομεν *Orellius* : ἐσμέν || 31. ἔχομες * : ἔχοιμες || 42. τῶν] ὦν *P* || 42. ἀρυπνώσαντες * : ἀνύπνωσαν ὑπνώσαντες || 46. αὐτῶν *P* | κατηφεῖς * : ἀλήθεις | *Post* γὰρ *in P et r spatium est quindecim fere literarum* || 47. πάντων] τῶν *P*, *et ad mg πάντων* || 48. ἄρα * : γὰρ || 49. ἔτι addidi.

Pag. 623, 3. δίκαιον οὔτε *om. P* || 5. αἰεὶ *P* || 7. κατὰ *P* || 10. προσηγγέλοη * : προσηγγέλη *P*, προσαγγέλλεται *r* || 13. τάφος * : τάφος καὶ || 23. αὐτὸν *codex aliquis Allatii* : αὐτοῖς *Pr* || 25. αὐτοὶ *P* || 26. δρᾶν *P* || 28. καὶ *om. P* || 30. οἱ] ὦ *P* || 31. ἔτειον *Valck. Diatr. p. 7* : εἴτιον || 34. πέμφαιτε *Matthiæ* : πέμφητε vel πέμφοιτε || 35. ἐνθάδε * : ἐνταῦθα || 36. ἐξαννύσκοντο *P* || 37. καὶ ἔτι πρότερον τῶν φυτῶν libri. *Delevi dittographiam. πρότερον etiam G. Sauppius sustulit* || 39. ἡμῖν * : ὑμῖν || 40. ἀνδρείας * : ἀνδρίας || 41. εἰδῶμεν *Matthiæ* : εἰδελήμεν || 45. *F.* εἰ δὲ μὴ ἤξετε, ἀναγκαῖον γράψαι ἡμῖν || 49. δοκεῖ *P* | *Malim* προσαγορεύσατε δὲ *Σίμωνα*.

Pag. 624, 1. ποιεῖται * : αἰνίττεται || 2. τοῦ] τὸ *P* || 6. ἡμῖν * : ἡμῖν τὸ | ἀριπρεπές * : ἀριπρεπές τι || 7. περιφωτος * : περιφωτεῖ (*sic*) *P*, περιφώτευσεν *r*. *Nunc malim* πεφύτευται || 10. δέοιο * : δέοι || 12. ἐβάλλου * : ἐβάλλου || 15. ὦν] *Pro hoc in P spatium est* || 16. ἐξ ὧν βιοῖς οἶον * : οἶον ἐξ ὧν βιοῖς || 21. αἰσχίνης ξανθίπην τῇ σωκράτους *G.* *In P omissa inscriptio* || 22. δραγμάς *P* || 24. καὶ ἀγαθῶ *P* || 27. ὦ ἀγαθῆ *P* || 39. γένοιτο] *Post hanc vocem in P (fol. 59^a) saltus fit ad οἴκω epistolæ sequentis. Perit codicis folium unum. Suppletur defectus infra fol. 98^a | αὐτῆ *P* || 41. μανικὸς Allatius.*

Pag. 625, 2. καὶ *W* : μὴ || 6. *Præscriptionem om. P, habet r, omisso Ξενοφῶν G* || 7. ὄρω *Luzacius* : ὄρω ὅτι || 9. γράψω * : γράφαμι || 12. οἴκω] *Cf. p. 624, 39* || 18. οἴμαι * : οἴμαι καὶ *P*, ἤδη καὶ *r* | ἄξια * : ἄξια εἶναι || 19. μέλει μὴ * : μέλει διότι μέλλει || 20. διαπύπτειν *περὶ*] *Cf. Thes. vol. 2. p. 1270* || 22. κινδυνεῦθῃ * : κινδυνεῦθῃναι || 26. κέββης *P* || 27. τις *P* | ἡμῖν *P* || 29. *Præscr. om. P, habet G. Αἰσχίνου r* || 33. ποιήσειεν * : ποιήσῃ || 35. φρόνιμόν σε * : σε φρόνιμον || 37. σε * : σε εὐθώς || 38. πάλιν * : πάλιν οὖν || 42. ποιήσεις * : ποιεῖ || 45. τινα * : τινὰς || 46. δέ με * : δὲ || 47. [] *Bremi. Ego malim* ἀγάμενος δὲ με ἔφη ὁ Διονύσιος καὶ Ἀριστιππον ἐπαινεῖν τῶν εἰρημένων *abiecto* τοῦ εἰρημένου.

Pag. 626, 3. ταῦτα nescio quis : ταύτην | ἡμεῖς

Bremi : ἡμᾶς || 5. δεῖν * : δέω || 9. *Malim* ἔλεγε δὲ τὸν || 17. καταγελαστότερον * : καταγελαστότερα || 19. Πλάτωνος | πλάτωνος οἴμαι *P* || 26. ποιοῦντες *C. F. Hermannus* : ποιοῦντες || 27. οὔτως *Bremi* : τοῦτο || 30. διατριβῶ *idem* : διατριβῶν || 31. Ἰφιστιάδων * : ἐφεστιάδων | κάκ * : καὶ | χωρίων * : χωρίων καὶ || 34. διεβίουν *P* | κινδυνεύω *C. Orellius* : κινδυνεύων | δὲ] *ti P* || 35. ἐκείνως *Allatius* : ἐκείνοις *P* || 39. *Ad hanc epistolam et proximam emendandas usus sum Parisino*

η η

Regio 1760 (R) | Κρήνις * : κρινας *R* | ὦ δέδωκα * : ὦ δώδεκα *R* || 44. καὶ πράττειν τι * : πράττειν τι καὶ *R* || 47. Κρήνιν * : κρήνην *R*.

Pag. 627, 1. φησι *R* || 3. ὄντος *Olearius* : οὔτος *R* || 16. περᾶσθε-τοιούτοι *Bremi* : περᾶσθε-τοιούτους || 27. α

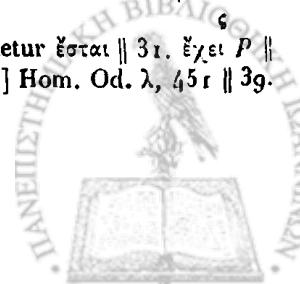
ἐπ'] ἀπ' *Allatius* || 28. σώσεις *P* || 29. γὰρ *om. P* || 30. παιδὸς * : παλαί || 31. βουκολήμασιν *P* || 32. ἐν τῇ ἀκαδημείᾳ * : ἀκαδημία || 33. ἐν addidi || 38. οἱ μάλλον] οἶον *P* | ἐβούλοντό μου *P* || 39. ὑμῖν] ὑμῖν γὰρ *P* || 40. με] μὲν *P* | ἐνεθίσαντες * : ἐνεθίσαν *P*, ἐνεσθίσαν *r* || 42. *Post ἀφικόμενοι in r est* Κρήτες | ἀπήγγελλον * : ἀπήγγελλον || 45. φαίνεται *Bremi* : φαίνοτο τὰ || 46. ἔπως * : εἴτω | ὦ] *F.* ὄτινι.

Pag. 628, 3. ὄσον * : ὄσον γοῦν || 5. ἀριθμοῦ οἱ * : ἀριθμούς || 6. τερατευσάμεν * : στρατηγησάμεν || 7. ἐμὲ μνηστο * : μέμνηται || 8. διηγούντο * : διηγείται || 9. τί τε καὶ (*sic*) *P* | ἦ * : εἶτε libri. *Sed fortasse retinendum εἶτε et alterum εἶτε inserendum post οἴμαι versu 6* || 10. ἐπελθὼν * : ἐπελθὼν | δικαιωθῆναι *P* | εἰ] εὖ *W* || 13. ἐκάστοτε * : τότε | ὑγιεῖ *διὰ (sic) P* || 16. σημανεῖς * : σημαίνεις || 18. λθῶν * : λθῶν καὶ || 19. ἐγηγερμένας * : ἐπηγερμένας || 22. ἄ *om. P* || 23. ἴδιον *P* | ἀσκησιν· τονίαν *P* || 24. τῆς *post ἐπινοίας om. P* || 25. αὐτήκοος] *Lobeck. ad Ai. 1035* || 28. δὲ] *σε r* || 29. τοῦμπαλιν * : τὸ πάλιν || 30. ἄπιστον *Bremi* : ἄπιστον ἂν || 31. νομίζω *Orellius* : νομίζων || 33. τῆ *] Ἀρήτη *Allatius. Rectius* Ἀρήτη τῆ θυγατρὶ || 34. διὰ τέλους * : δια τελεα || 39. τοῦ *om. P* || 40. τὸ χρέος *P* || 42. ὡς ἂν εἰ ἀρχεῖται (*sic*) *P*, ὡς ἐν ἔδου τοῖς ἀρχεῖται *r* || 43. τίς *r* || 44. δὲ] δὴ νὶ *P* | τινὰ *P* || 45. οἱ] οἱαὶ *P* || 48. βιοτῆς nescio quis : βιωτῆς || 50. τοῦ πλείονος] *Diog. L. II, 72 τὰ ἄριστα ὑπερθετο τῆ θυγατρὶ Ἀρήτη, συνασκάων αὐτὴν ὑπεροπτικὴν τοῦ πλείονος εἶναι* || 51. ἂν addidi, *itemque mox post ἀδικήσαιεν.*

Pag. 629, 3. μενούσιν *W* || 6. ὑμᾶς] ἡμῶν *r*. *Requiritur δὲ σοι* || 7. καταφρονεῖν * : καταφρονεῖσθαι || 8. οὐδὲ] οὐδ' οὐκ *P* || 9. ποιῆσαι * : στήσαι || 10. ου

παιδεύσασα *P* || 13. κατάλυσαι *P* || 14. ποτ' ἂν] *που πάντως P* | ἀδίκειν *P* || 15. ὡς ἐμοὶ φίλον ἦν? || 17. τῆς *om. P* | τὴν-φίλιαν * : τῆς-φίλιας || 18. γὰρ addidi || 19. *Λαμπροκλήης Allatius* : τυροκλήης || 21. ἄριστα πολὺ κοινοῦμένη *P* | αὐτῶν *P* || 24. *Verbum, velut παράλαβε, deesse vidit Bremi* || 25. βουλομένη *Allatius*. ὠνόμασας addit *Orellius* || 26. Μίκαν *Schæferus* : ἀμίκαν || 27. ἐπισκήπτω *C. Orellius* : ἐπισκόπει | σοι *om.*

P || 29. *Post ἄξιος deesse videtur* ἔσται || 31. ἔχει *P* || 32. οὐδὲν *P* || 36. ἐμπλησθεῖς] *Hom. Od. λ, 45 r* || 39.

μή add. Allatius || 43. αὐτῶ *P* || 45. βοηθήσεαις *r* || 47. λόγου om. *P* || 51. εὐεργεσίας ὑμῶν ὑπὸ σοῦ καὶ τῶν προγόνων *P*.

Pag. 630, 4. ἡμετέρων *P* || 18. εἰς τὴν ἡμετέρων Ἡρακλείαν Orellius || 19. τὴν] τοῦ Wessel. ad Herod. p. 587 | Ἀλέου * : ἀλέου || 23. τοῦ τῶν προγόνων ἐπαίνου Bremi : τῆς προγον *P* (sic) || 24. προσήκει *W* : προσήκει || 25. Πλαταιᾶσι * : πλαταιαῖς *P*, ἐν πλαταιαῖς *r* || 26. ταῖς ἐξῆς *P* | τοσαύτας Bremi : τοῦτου τὰς | ὧν om. *P* || 34. σε addidit Schæferus || 41. δοκῶ *P*. In proximis scribendum φράσαι. Reliqua non expedio || 42. παρὰ σοῦ om. *P* || 44. ἀλλ' οὐ Χαλκιδέων om. *P* || 51. φυλῖδα *P* || 52. κρέσφοντην * : κρέσφοντα || 53. Ἀμφιπολίτην Schæferus : ἀμφιπολίτην

Pag. 631, 7. Ἀχαιοὺς | οἱ ἀχαιοὺς *P* || 9. ἐξαγγέλλει Bremi : ἐξαγγέλλειν | περὶ τ. Τωρ. om. *P* || 16. ἴπ' Bremi : ὑπ' || 17. ὑπογέουσι *P* || 18. πάντες om. *P* || 19. πρόφασις * : προσφάσεις | φόρος Valek. ad Phœn. p. 145 : φόγος || 21. καὶ] καὶ τῶν *P* || 25. Κρισταῖοι * : κρισταῖοι || 29. ἐνίων *P* | Post φησι in *P* parvulus hiatus patet || 30. μιμεῖσθαι *P* || 31. δύο Orellius : δὲ || 33. λέγει | In Panegyrico || 35. οὔτε] οὔτε δὲ Allatius || 38. μὲν om. *P*.

Pag. 632, 2. τῶν μαθητῶν τῶν αὐτῶ πλησιαζόντων τοὺς ἐπιτιμῶντας οἱ δὲ χειρωθέντες τῆς * : τῶν μαθητῶν τοὺς ἐπιτιμῶντας οἱ δὲ χειρωθέντες τῶν αὐτῶ πλησιαζόντων ἀμαζόντες τῆς || 9. Βάττου ὄντας C. Orellius : ἀκούοντας || 14. ὡσπερ οὐ | ὡσπερὶ *P* || 18. παραγνῶνα *P*. παραγνῶνα τι τῶν *W* || 25. ἡμῖν C. Orellius : ὑμῶν *r*, om. *P* || 26. ἔγραψεν *P* || 27. δὲ addidit *W* | ἐπῶλει] δὲ πάλιν *P* || 30. ἀπηκόντισεν * : ἐπηκόντισεν || 38. ἀναγνούς Ruhnken. Hist. Cr. Orat. Gr. p. LXXXV : ἀναγνῶ libri. *W* corrigat εἰ καὶ τις ἀναγνούς ἀπιθάνως coll. Isocr. Phil. § 27 | μωλύτερον unus Allatii : ἀμωλύτερον *P* || 39. καταστρατηγήσει *P* || 41. ἐπιλείπει Allatius : ἐπιλείπει || 48. Inter κτήσασθαι et τῶν in libris scriptis spatium octo fere literarum est || 49. ὅστιον C. Orellius : ὅτι || 51. τοῦπερ διανοηθέντος (sic) *P* || 51. τοῦ περὶ σοῦ *W* : τοῦ περὶ σὲ οὐ *r*, atque ita *P* cum lacunula post οὐ || 52. σποπεῖν mg *P* : ποιεῖν | ὁποῖός τις * : ποῖός τε

Pag. 633, 1. ἀγωνιᾶν καὶ βουλομένους ἐξισουῖσθαι σε C. Orellius || 9. σὰς vulgo post τὰς additum omisi cum uno libro || 15. καὶ ὄμην * : καίτοι ὄμην || 16. πῶς * : ὡς || 17. ἀκαδήμειαν * : ἀκαδημίαν || 21. ἐν τῇ ἀκαδημείᾳ * : ἐν ἀκαδημίᾳ || 30. εὐεργετῶν * : ἐπιστολῶν || 38. ἀκαδημίαν *P*. Feci diphthongum. Post hanc vocem in *P* duarum literarum spatium est, tum περισορία (sic). καθῆ apparet ex antecedentibus male iteratum esse || 39. ἐνδίκως-πίστως C. Orellius : ἐνδίκως-πιστός || 40. προσήκει-εἶναι | Ex Platonis Epp. p. 320, C. 321 B || 41. μείον * : πλεον || 46. ἔτι * : αὐτοῖς || 48. κευρισμένον * : κευρισμένον | θειότατα * : θειότατον || 49. πάλαι C. Orellius : πᾶν

Pag. 634^a, 1. παραγινόμενος * : παραγεγόμενος || 4. οἰμαι-προσηκούσης | Ex Platonis Epp. p. 320 A || 6. ἔνεκα Plato : ἔνεκε || 7. νομίζω Platonis codices : τοσοῦτω || 9. κυριώτατα *P*. Hoc tuetur Iosephus B. I. 4, 7, 2 καθάπερ δὲ ἐν σώματι τοῦ κυριωτάτου φλεγμαι-

νοντος πάντα τὰ μέλη συνενόσει || 10. κάμνοντι Valek. ap. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 125 : καὶ τῶ ὄντι scripti et editi. Dele diastolen post κάμνοντι || 12. τῶν * : τε || 13. ἀνδρεῖα * : ἀνδρεία codd. Cf. Platonis Epp. p. 320 B || 16. ἀκαδημεία * : ἀκαδημία || 17. ἡρούμην * : ἡδόμην || 23. καὶ deleam || 24. οἰκεῖος * : οἰκεῖος ὧν || 25. τε ἀνθρώποις Orellius : τε ὧν ἀνθρώπων || 26. καὶ γὰρ-ἔστιν | Ex Platonis Epp. p. 320, C || 27. ὧς om. *P* || 29. καὶ addidi ex Platone || 33. τρόπων * : τρόπων || 35. ἄτερος * : ἕκαστος || 36. ἀνιέμενος * : ἀνιέμενος || 37. τε Boiss. ad Pselli Alleg. p. 258 : δὲ | Speusippi hanc epistolam esse ad Dionem datam dixi in Hübneri Herma t. 5. Vide Plutarchi Mor. p. 70, A. Apparet nonnulla, quæ de Dionysio narrari solent, ab huius epistolæ fictore ad Dionem translata esse || 38. ἴαχον Allatius : ἴαχ || 39. Γαρόταν Orellius : ἀρύαν | βαλλάντια τὰ ἀκόντια * : τὰ ἄλλα τὰ ἡδέα κομψὰ ταῦτα || 40. καρπότομα *P* || 42. ἐρ' οἷς | Cf. Plutarchi Mor. p. 338 A || 43. ἀμάξιον

Allatius : ἄξιον || 45. οὖν om. *P* || 48. ἀναίθηναι *P*.

Pag. 634^b, 38. πορθμείους * : πορθασίους || 40. ἀγητόν * : ἀγαπητόν || 41. ἀριστῆς μετέσιν * : μετέσιν ἀριστῆς | Mox scribendum εὐδικίας ἀνέχοντες ex Homeri Od. τ, III. Vide Plutarch. l. c. || 43. ἀκαδημειαν * : ἀκαδημίαν || 44. χεῖρες * : σέλη || 45. πλειονες * : πλειονα || 47. Asteriscos posuit Orellius || 48. παρὰ Διονυσίω * : περὶ Διονυσίου

Pag. 635^a, 1. Φόβου Allatius : φόβου || 3. ἄλλοθεν] ἄλλοθεν ἢ *P* || 8. τὰ-ἐπιδημούντων | Ex Platonis Epp. p. 321 A | ἡμῶν *P* || 10. Præfigendum est Διῶν Σπευσίππῳ | σε codd. Scripsi σοι. Sed fuerit potius πρός σε | παιδείας Allatius : παιδείας || 13. τῶ * : τοῦ || 14. ἢ Allatius | Λασθένεια * : Λασθενία || 17. τὰ ἄλλα *P* || 19. ἐξηπατηθεῖς *P* || 20. λέληθε * : λεληθέναι || 22. σοφὸν] Σοφὸν *r* || 24. F. τὸ ἀμάξιον θεωρεῖν ἐρ' οὐ σὺ πορεύῃ. Cf. Diog. L. IV, 1, 8. Fortasse ἐμπορεύῃ, quod referendum ad Speusippi scholas a mercede non immunes. De qua re idem Diogenes videndus || 26. ἐπίπρης *P*.

Pag. 635^b, 1. ἡμῖν *P* || 4. παναπέπληκτος *P* | νόσων τε.....] Ita *P*. ονοσον τε ἐπιδεικταίων codex aliquis Allatii || 10. φιλοτιμηθῆναι καὶ (sic) *P*. Fortasse ἰγνηλατῆσαι καὶ || 14. ἴσασι τί ἴσον] F. ἴσα σοι τίλειν. Jacobs. Lectt. Stob. p. 105 ἴσα ἀντί ἴσων ἔχοιμ' ἄν || 15. σωφρονήσης * : σωφρονῆς || 16. συσωφρονήσω *P* || 21. εἶμεν *P* || 23. ἀλαζόνι-ἀνδρὸς Valek. : ἀλαζονίω ἀλλά μοι δοκεῖ ἔμὸν τι τυγόντα μένανδρος || 25. ἐς add. Valek. || 31. συνοπαδὸς * : συνοδὸς || 32. Post λέγειν excidisse videtur εἰ μή.

SOLON.

Pag. 636, 1. Solonis epistolas habet Diogenes L. I, 64-67. Secundam novit et Suidas s. v. Ἐπιμενίδης.

SYNESIUS.

Synesis emendando adhibui Laurentianum plut. LXXXVI, 8 (A), Monacensem 490 (B), Lipsiensem (L), Parisinos 1301 (M) 1040 (P), Marcianos 436 (V) 505 (X), Guelferbytanum 104 (G). Præterea præsto fuerunt notæ a Boissonadio conscriptæ, de quibus in præfatione dixi. Earum partem efficiunt lectiones codicum « ABCD », quorum originem numerumque ille quidem non aperuit, sed quos a Parisinis 1039 1040 1041 1042 non diversos esse aliunde conicerelicet. Codicum meorum discrepantias, nisi quibus ad emendam Petavianam (p) vel Mignianam (m) usus sum, perraro proposui.

Pag. 638, 8. ἐπισησάμην B : ἐμποιῆσαι || 9. ἐγκρίναιμι * : ἐγκρίναι || 15. δὲ M : δ' || 21. κρήσεις AM : ψήφους || 23. Ἰωάννη] « Nescio an Ioannes iste sit qui Æmylium interfecit : ad quem nonnulla extant Synesii epistolæ. » Petav. « De Æmylio a Ioanne interfecto v. ep. 44. Nescio an ipsum respiciat locus ep. 50. p. 188^d ὁδύρομαι δὲ τὸ κλεινὸν ἔδαφος τῆς Κυρήνης ὁ πάλαι μὲν εἶχον Καρνεάδαι τε καὶ Ἀριστιπποὶ, νυνὶ δὲ Ἰωάνναι καὶ Ἰούλιοι. Et de eodem ep. 66. p. 206^e ἐπὶ στρατοπέδου γενόμενος Ἀλέξανδρος καὶ Ἰωάννη τῷ μακαρίτῃ συστάς· τιμάσθω γὰρ παρ' ἡμῶν ἡ μνήμη τοῦ τελευτήσαντος ὅτι πᾶσα δυσμένεια τῷ βίῳ τούτῳ συναποτίθεται. Hinc patetuisse eum in exercitu, quod firmat ep. 37, ubi de eodem ἐρᾷ τοῦ τι ποιεῖν στρατιώτῃ πρέπον. » Boiss. || 25. δέδιθι] « φοβοῦ Moschopolus in Attica sylloge, quem memoria lapsus potius crediderim. » Id. || 28. μισθοδότην AM : μισθοδότας || 34. ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο] « Cf. de Regno p. 16^a. » Boiss. || 35. οὖν A : γοῦν || 36. ἀμφικεφάλου Salmasius : ἀμφικεφάλου scripti. κάθεδρα ἀμφικέφαλος Boissonadio est δικεφαλός, « sella, in qua utrimque latera ita assurgunt, ut caput possit commode in aurem utramque reponi. » « Schol. φορείου. κλίνης ἐξ ἑκατέρου μέρους μᾶλλον δὲ πάντοθεν κεφαλὰς ἐχούσης ἤγουν ἐν κύκλῳ ἐπικλιντρα ἐχούσης. λέγει δὲ τοῦνομα Πλάτων ἐν ταῖς Ἐορταῖς· Κλίνην ἀμφικέφαλον πιξίνην. » Boiss. Pollux ἀμφικολλον et πιξίνην. V. Meinek. Com. vol. 2. p. 628.

Pag. 639, 2. τοὺς γάμους M : τὸν γάμον || 5. ἐαυτὴν X : αὐτὴν || 8. ἐπόμπευσεν L : ἐπόμπευεν | γὰρ A : γὰρ καὶ || 22. Ἰγκαρικὸν] Cf. Steph. Byz. v. Εὐκαρπία || 39. πονηρὸς A : κακὸς || 42. οὕτως ἔτι A : οὕτω ἔτ' | Homer. Il. η. 217 || 44. κἂν εἴ τι συμβαλεῖ a : κἂν τι συμβῆ || 46. Edidit hanc ep. et adnotavit Boissonadius in Sinneri Novo SS. Patrum Græcorum Sac. IV. Delectu. Paris. a. 1842, p. 445 sqq. || 49. συναυλῶν] « Aristoph. Eqq. 9. Philostr. Imagg. I, 11. » Boiss.

Pag. 640, 4. γὰρ accessit ex uno Boissonadii || 13. ἔως * : ὡς | οὐδὲν-ἦν A : οὐδὲν δεῖνόν ἦν ἡμῶν || 23. τεμάχιον A : τεμαχίον || 24. τεῖχος τὸ] Cf. Boisson. ad Eug. Nic. VI, 601. G. Herm. Opusc. IV. p. 287 || 26. ἡμᾶς σχολάζειν AM : σχολάζειν ἡμᾶς || 29. περιεκάμψαμεν * : κατεκάμψαμεν || 31. γραμματεῖς sec. A : γραμματεῖς || 32. ἀνακραγόντων A : ἀνακραγόντων || 34. ἀποστρέψας-μετανοίας AM (nisi quod A habet ἀπο-

στρέψαντες) : ὡςπερ ἐκ μετανοίας ἀποστρ. τὴν ναῦν || 39. διαρμένων X : διαρμενίων || 46. γρήται B : γρῶτο || 51. τῆς addidi ex A || 53. ὑποδέχεται X : ὑποδέχοιτο | ἐξεκεκώρητο L. Dindorfius in Thes. s. v. : ἐξεκεκώρει

Pag. 641, 6. ναυτίλλεσθαι τέχνη A : τέχνη ναυτίλλεσθαι || 9. καὶ post διαστ. addit M | προστιθέντος M, προσ-

τιθέντα A ab eadem | τοιοῦτον M : τοῦτον || 15. μὲν A : μὲν οὖν | ἄγουσιν AM : ἄγουσιν οἱ || 21. Soph. Ai. 1146 || 24. ἐβαλόμεθα La : ἐβαλλόμεθα || 28. τὸ τοιοῦτον libri mei omnes : τοῦτο || 29. αὐτοῦ Boissonadius : ἑαυτοῦ || 31. πνέοντος A || 33. μικροπρεπέστερον A || 38. τὴν ναῦν ἐκ τῶν ἐνότων A : ἐκ τ. ἐ. τ. ναῦν || 39. ἐπανεγίνωσκε AM : ὑπανεγίνωσκε || 44. ἀντιλήψεται AM : ἀντιλήφοιτο || 52. αὐτίκα * : αὐτίκα ἂν | περιγράφων AM : παραγράφων

Pag. 642, 8. νεκύαιιν Boissonadius : νεκύαιν || 14. τὰς adieci || 29. ἔκλαον * : ἔκλαιον || 31. γρημάτων L : γρημάτων ἔνεκεν || 33. ἀποδρᾶναι * : ἀποδρᾶσαι || 40. οἶδ' a : οἶδα || 47. τὸ acc. ex AM || 52. ἀτέρα B : ἑτέρα A, ἡ ἑτέρα p | γὰρ * : δὲ | δὲ * : γὰρ

Pag. 643, 1. περιεβάλομεν M : περιεβάλλομεν || 15. ἄστρων a : ἀστέρων || 16. ἐλλιμενίζειν * : ἐλλιμενίζειν οἱ δὲ || 20. θάλαττα AM : θάλασσα || 21. εἰκὸς AM : εἰκὸς ἦν || 23. ἀφηγώμεθα * : ἀφηγώμεθα ἐν οἷς ἦν || 26. ἀπόλεσεν X : ἀπολώλεκεν || 32. ἐγγριψάντες AM : ἐγγριψάντες || 37. χεῖρ' B : χεῖρε || 38. χρησώμεθα * : χρησώμεθα || 41. χωριτικῶς G. Dindorfius in Thes. : χωρικῶς || 43. τέλος L : τέλος μόνος | ἦκεν X : ἦλθεν || 46. πλεῖν * : πλείους || 51. καὶ πάλιν mg X : καὶ μάλα || 54. ἀπὸ AM : ἀπὸ τοῦ

Pag. 644, 6. ἂν acc. ex G || 7. ὁ G : ὁ δὲ || 8. θαῦς B : διδοῦς || 12. οἱ μὲν ἐντελεῖς] Schneider. ad Aristot. H. A. t. 3. p. 455 || 13. κωβιὸς * : κωβιὸς μεῖ, ἐπὶ κωβίοις p nescio unde || 14. ἰούλους * : ἰούλοις || 16. ἐπιλάβηται M : λάβηται || 19. νυνὶ a et codd. mei : νῦν || 21. μεντᾶν * : μὲν ἂν | τὸ codd. mei : τὸ τῶν || 25. ὄρνεον ἐκτόπως ἦδύ] « ἦδύ non ad suavitatem, sed ad formæ aumcinitatem referendum videtur, qua fere ad pavonem accedit. » Schneider. l. c. p. 428 || 36. τί plerique mei : τί γε | τό γε a : τὸ || 38. ἀρετῆν X : ἀρετῆ || 43. καὶ γὰρ * : αὐταὶ γὰρ || 45. διὰ τῶν M : δι'

Pag. 645, 2. ἡ δὲ a et codd. mei : ἡ || 4. τὰπὶ L : τὰ ἐπὶ | τι restitue ex a | τοῦ addidi ex M || 10. τι acc. ex AM || « εἰς μῆκος scholium sapiunt et absunt a duobus codicibus. » Boisson. ad Philostr. Her. p. 646 || 18. ἐναρμόσας A : ἐφαρμόσας || 20. τήθης * : τήθης A, τίθης Mp || 27. οὖν AM : γοῦν || 32. δεήσει X : δεήσοι || 33. τι X : τοι || 37. ὀρυλουμένην A : ὀρυλουμένην || 38. μοιγᾶν * : μοιγᾶσθαι || 50. γενέσθε * : γίνεσθε

Pag. 646, 5. ἐγγχειρίσθω A : ἐγγχειρίσθω || 16. μὲν addidi || 31. 1. Reg. 15, 11 || 36. ὡς ἡμᾶς acc. ex X | ἦν' A : ἦνα || 41. ἀργυρίδιον A : ἀργύριον | ἀποδομένοις A : ἀποδοιδομένοις || 46. διαγάγη A : διάγη || 47. ἐξελέγξοντας αὐτὸν A : αὐτὸν ἐλέγξοντας || 49. Θεοδώρω καὶ τῇ κεφαλῇ] « Crediderim partem inscriptionis huius, καὶ τῇ ἀδελφῇ, in sequentem epistolam rejiciendam esse. Nam solius Theodori fit hic mentio. » Petav. « Credo hic falsum esse Petavianum. Epistola est

omnino directa ad duos; nam δοκεῖτε-τὰ καθ' ὑμᾶς-
συνόντας-γράμμασιν ὑμετέροις et alia non sunt certe ad
unum dicta. » Boiss.

Pag. 647, 3. τις acc. ex Parisino 1039 || 8. χρῆν α
Suidas s. χρῆν : χρῆ || 9. μηδὲ τί Α Suidas : μηδ' 8, τι
|| 14. » Vox διαχομιστής hic est propria. Sic ep. 13.
140. » Boiss. || 15. παρεώρακατε * : παρεώρακατε || 19.
τὰ om. Α et Boissonadii quinque. » Sed τὰ firmat lo-
cus precedentis epistolæ παρ' ὑμῶν τὰ περὶ ὑμῶν εἰδέ-
ναι. » Boiss. || 22. γεγόναμεν L : γεγόνειμεν || 23.
ἀλλὰ acc. ex M || 40. τὲ addidi ex Α || 41.
σεβασμία L : μακάρια || 43. Operarum vitium. Scr.
παρεωραμένος. » Schol. ὡς Ἀριστείδης· Παράδοξον μὲν
οὖν οἷδα ἔρῶν λόγον. » Boiss.

Pag. 648, 4. » Amissorum liberorum meminit ep.
16. 17. p. 196 C. Quibus etiam locis firmatur vul-
gata παιδίων [παίδων Α et unus Boissonadii], ut et
ep. 82. » Boiss. || 7. ἐμμενεῖν * : ἐμμένειν p. F. μενεῖν
propter hiatus || 14. ὄγκον Β (cf. ep. 105) : κό-
σμον || 15. Θεοῦ Α : τοῦ Θεοῦ || 16. ἐξούλετο α : ἡξού-
λετο | νομέα τοῦ βίου] » Sic ep. 8 ὁ Θεὸς ἀγαθῶν νο-
μεύς, ὅθι εὐχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου. » Boiss.
|| 25. πᾶς * : ἅπας || 32. εἰς αὐτὴν acc. ex G (cf. p.
236 Α) || 34. ἴθι παρὰ » Sic ep. 44. p. 182 Β ἴθι παρὰ
τοὺς νόμους p. 198 D ἴθι παρὰ τὸν ἱερέα. » Boiss. ||
43. διὰ πάσης εὐφήμου μνήμης ἄγε] » Et sic alibi lo-
quitur : ep. 17 δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σε-
μνοπρέπειαν. » Boiss. || 46. σοι Α : σοι καὶ

Pag. 649, 7. ἐκλιπὲς Α : ἐλλιπὲς || 18. οἶον α : οἶων
|| 22. » D Διονυσίω, Ε Διονύσιω. Sed Ἀνυσίω scripta
videtur. Nam ep. 6, qua de hoc eodem Carna agebat-
tur, eidem data fuit Ἀνυσίω. » Boiss. || 27. δῶ δίκην]
» Is nempe, qui Carnamprehendum adduxerat
et volente Synesio, nolens forsitan ipse, dimiserat. Pec-
nas ab eo repetere poterat Anysius, quod captivum
abire passus fuerat. » Boiss. || 29. μηδὲν codex nescio
quis : οὐδὲν || 31. ὑδροσκοπέου L : ὑδροσκοπίου || 32.
συνωνοθῆναι codex aliquis Petavii : συνωνηθῆ. α. || 37.
τοῦ τε κώνου L : τοῦ κώνου τε || 38. βαρύλλιον] Cf.
Beckmann. Geschichte der Erfindungen IV. p. 242-
264. Schneider. Eclog. Phys. II. p. 343 || 42. ὑπη-
γέρουσα] » Sic ep. 23 πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπα-
γορεύειν ἐπιστολάς. ep. 72. p. 218^c ὑπηγορεύσαμεν πρὸς
τὴν ὑμετέραν ἀδελφότητα γράμματα. » Boiss. || 44. πᾶν
X : ἅπαν

Pag. 650, 1. ἀπελθόντων] Tres Boissonadii παρελ-
θόντων. » ἀπελθόντων de mortuis passim legitur, παρελ-
θόντων non item. Noster ep. 21. p. 174 D τὸν ἀπελ-
θόντα. 44. p. 182 Β τὸ προκαθηράμενον ἀπελθεῖν. »
Boiss. Vide tamen Theodorum Prodr. Rhod. I, 285
τέθνηκας, ὦμοι, καὶ παρήλας πρὸ χρόνου || 2. ἄξιον ἦν * :
ἦν ἄξιον X, ἄξιον p || 3. ἄθροον M : ἀθρόον || 12. μέ-
λει α : μέλλει || 15. » σεμνοπρέπειαν vocem honorificam
infra tribuit Duci, ep. 21 εἰ τοῦ Θεοδώρου μνήμη παρὰ
τῆ σεμνοπρέπειᾳ τῆ σῆ. » Boiss. || 16. ἐμπεπληχότι α :
ἐκπεπληχότι || 17. τε acc. ex G || 26. Θεοδώρου]
» Meminit eius ep. 20. 21. 32, ex quibus locis nihil
discimus, nisi fuisse istum κοινὸν ἀπάντων Πενταπολι-
τῶν πρόβρον. » Boiss. || 35. » Hic Herodes idem esse
videtur de quo ep. 3. » Boiss. || 37. τοῦτ' L : τοῦτο

|| 39. ὅς ἐστάλῃ] » Idem est sine dubio quem ep.
18 dicebat χρυσὸν νομὴν στρατιώταις κομίζοντα. »
Boiss.

Pag. 651, 5. ἐκείνω α et omnes mei : ἐκείνου || 14.
κεχαρισμένος unus Boissonadii : χαρισάμενος || 37. καί-
τοι videtur delendum esse.

Pag. 652, 9. μήτε L : μήθ' αἰ || 12. οἰκειοῖς] » Infra
ep. 31 τὸ γὰρ εὖ ποιεῖν ἐν τούτῳ μόνον ἔχουσι κοινὸν
ἔργον ἀνθρωπος καὶ Θεός. Themistius VI. p. 78 D τριῶν
ὄντων, οἷς ὁ Θεὸς διαφέρειον Θεός ἐστιν, ἀιδιότητι τῆς
ζωῆς, περιουσίᾳ δυνάμεως, τῷ μὴ διαλέπειν εὖ ποιεῖν
ἀνθρώποις, καθ' ἐν μόνον τοῦσχατον τῶν εἰρημένων,
ἐφικτῆ βασιλεῖ πρὸς Θεὸν δμοίωσις (cod. 2988 δμοιό-
της). » Boiss. || 16. ἐν παρούσῃ α : ἐν τοῖς παρούσι καὶ ||
17. ἐν L : ἐν τοῖς || 18. δὲ acc. ex α || 21. οὖν acc. ex M
|| 22. πέπαυται α et omnes mei : πεπαύσεται || 25. ὁ * :
καὶ ὁ || 33. ἔλις ἔχει] » Sic p. 185 B. Heliodor. I,
3. » Boiss. || 35. τότε G : τοῦτό τε

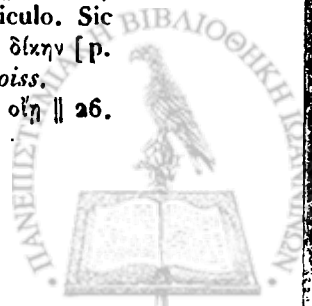
Pag. 653, 3. πρεπούσας-ποριζόμενος] Unus Boi-
ssonadii χαριζόμενος. » Eadem permutatio infra in loco
simillimo ep. 38. p. 179 D et ep. 57. p. 200 D, ubi
mg Petaviana πορίζονται. Vide etiam ep. 79. p. 224
D δεινὸς γὰρ ἀνὴρ ἐξευρίσκειν ὑποθέσεις τῆ τε ἑαυτοῦ καὶ
τῆ τοῦ Θόαντος φύσει πρεπούσας. » Boiss. || 5. Hanc ep.
a Synesio sumpsit Dionysius Antiochenus (33); ex
Dionysii epistolis inter Libanianas relata est (1188) ||
7. Πλάτωνος] Gorg. p. 474 B. » Huc adludit ep. 67.
p. 215 D. » Boiss. || 17. δεῖσθαι Θεοῦ L : Θεοῦ δεῖσθαι
|| 22. οἰκειῶς Α : οἰκειῶς || 25. καλούμενε α : καλού-
μενε || 33. Λυσίας] » Theophyl. Bulg. vol. 3. p.
650 D ταῦτά γε ἦδη ἀπέγνωστο καί, Λυσίας ἂν εἶπεν,
ἐξέβρωστο ἡγεμόνων κακότης. » Boiss. || 36. Κότυι M :
κοτυτοῖ reliqui et α. » Infra ep. 44. p. 184 D θια-
σώτης τῆς Κότυος. » Boiss. Idem ex nescio quo Synesii
codice adscripsit scholion : Κότυς ἐστὶν ὄνομα Θεοῦ
ἐφόρου οὐσίας τῶν αἰσχροῶν, ἥτις καλεῖται καὶ Κοτυτώ,
Κονισάλοισ· παγνίοις, δαίμων Πριαπώδης ὁ Κονισσαλος, καὶ
τοῖς αἰσχροῖς ἀνακείμενος, ὡς Ἑλλάδιός φησιν || 37.
τούτου τοῦ κόμματος] » Adludit ad Aristoph. Ran.
890. » Boiss. || 43. φευγέτω M : ἐχέτω] ἡμᾶς Α :
αὐτὸν p, om. M. Petavius coniecit ἐχέτω τὴν ἐνεγχοῦσαν
αὐτὸν πόλιν || 44. καταπιμπλάμενον Α : ἐμπιπλάμε-
νον

Pag. 654, 7. ποιήσει * : ποιήσειεν || 8. ἐκροφοῖη * :
ἐκροφοῖτο || 12. μισθοῦ unus Boissonadii : μισθῶ ||
18. διαφθεῖρη M : διαφθεῖρειεν || 25. ὅ τι Α : ὅ || 32.
συνεισάλλεται Petavius : συνεἰς ἄλλεται

Pag. 655, 13. περιμένεις * : περιμενεῖς || 16. Οὐρανῶ]
mg Petaviana γρ. Χρόση. Cf. ep. 83 || 20. νισαίων Α :
Νισαίων || 21. ἀηδέστερος Α : ἀειδέστερος | λιπόσαρ-
κος * : λειπόσαρκος || 26. πρὸς γε τοι Α : πρὸς μέντοι |
ὄστα * : ὄστέα || 28. ὄστοις * : ὄστείοις || 33. γενέσθαι
AGLM : ἤκειν

Pag. 656, 6. Cf. Porson. ad Eur. Med. 144 || 24.
αἰμίλιον Α : Αἰμύλιον || 40. βέλτιον L : βέλτιστον ||
42. ἄθρων * : ἀθρόων Α, ἀθρόων reliqui || 46. τῷ
acc. ex L | δοῦναι τὴν δίκην] » D sine articulo. Sic
ep. 28 τὸ δοῦναι δίκην. Sed mox δοῦναι τὴν δίκην [p.
657, 10] et p. 183 B δοτέον τὴν δίκην. » Boiss.

Pag. 657, 2. οὐκ α : ὡς οὐκ || 18. οἶει Α : οἶη || 26.

ἐνεκα] Ita Petavius, ut videtur; libri mei ἐνεκα || 32. οὐπω *A*: οὐ || 44. αἰμιλίου *A*: Αἰμυλίου || 48. ὑτέρ acc. ex *A* || 50. ἐξωνήσατο*: ἐξωνήσατο

Pag. 658, 5. δημοσ. μετάνοια *A*: μετάνοια δημοσιευθεῖσα || 37. μὴ *M*: μὴδὲ || 47. διεξελθὼν *A*: διελθὼν || 48. Scribendum hic et p. 659, 2. 9. Σπάταλον, itemque Spatalum in interpretatione || 50. προσάγων] « Vox est hic propria. Supra p. 184 C προσήγαγον ἂν σε καθάπερ ἰατροῖς τοῖς νόμοις. » *Boiss.*

Pag. 659, 1. βεβοημένος *A*: διαβεβοημένος || 2. ἐστὶν οὗτος *M*: οὗτός ἐστιν || 10. δεδῶσται*: δεθῶσται || 13. ἐξηρημένοι *A*: ἐξερρημένοι || 17. ὦν τε *A*: τε ὦν || 19. τὸ μὲν-Δίκη] « Ep. 50 τὸ μὲν οὖν ἀληθὲς οἶδεν ἢ Δίκη. » *Boiss.* || 21. τῆς θεᾶς*: τοῦ θεοῦ || 22. ὄντα *LM*: ὄντως || 23. αἰμιλίου *A*: Αἰμυλίου || 25. οἶδεν ὅτι εἰ καὶ *a*: εἰ δὲ ἂν || 27. ἀλλ' *A*: ἀλλὰ || 28. ἂν acc. ex uno Boissonadii | οὐδὲ ἐμβαλοῦμεν-σιτησόμεθα] « Eadem formula ep. 58. p. 203 B. Ita Gregorius Naz. I. p. 292 B in Nonna matre laudat τὸ μήποτε δεξιὰν ἐμβληθῆναι ἢ χειρὴν μιγῆναι χερσὶν Ἑλληνικαῖς ἢ χεῖλεσι, ἀλλὰ μὴδὲ ἀλῶν κοινωνῆσαι, μὴ ὅτι ἐκοῦσαν ἀλλὰ μὴδὲ βιασθεῖσαν τοῖς ἀπὸ τῆς βεβήλου καὶ ἀνάγνου τραπέζης. » *Boiss.* || 29. αἰμιλίου *A*: Αἰμυλίου || 31. προστροπήν] « Cf. ep. 58. p. 202 D. » *Boiss.*

Pag. 660, 4. διοσκορίδης *L*: Διοσκουρίδης || 10. ὁ *La*: ὄν || 21. δέομαι *M*: δέομαι πάντῃ δέομαι || 26. ἂν *LM*: ἂν τις || 38. οὐ σε unus Boissonadii: οὔτε σε || 46. τῇ διαδοχῇ-συνέστησε] « Ep. 74 αὐτὸ τοῦτο τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησεν. » *Boiss.*

Pag. 661, 5. αἰμιλίον *A*: Αἰμύλιον || 14. ὑποψίασ pr. *A*: ὑποψία || 20. πλεῖστα *A*: πλεῖω || 22. στερούμενος *A*: στερούμενος || 27. τε acc. ex *L*.

Pag. 662, 3. ἀνατρήτους] Suidas s. v. Zonaras p. 183: ἀνατρητάς || 6. φθάσειεν propter hiatum, ut videtur. Nisi scribendum est πρὶν ἂν οὖν φθάσῃ πάσας ἀποδόμενος || 9. εἰσκάλει *L*: εἰσκάλει τοι || 13. μῆκος ἐπιστολῆς] « Eadem eidem scribit ep. 83. Unde fere crediderim inscriptionem alterutrius non esse sinceram, atque hanc epistolam fortasse Troilo scriptam fuisse. Nam infra ep. 111, quæ Troili nomen præfert, nonnulla de Dioscorii studiis habet, de quibus item in hac. Notandum tamen, ibi in inscribenda epistola variare libros, et esse qui non Troili sed Fratris nomen exhibeant. » *Boiss.* || 19. διοσκορίου *a*: Διοσκουρίου vulgo. Scr. Διοσκόρου || 25. τῷ suppeditavit unus Boissonadii || 30. γένηται *A*: γένοιτο || 31. ἐκεῖ *a*: ἐκεῖσε || 33. δεινῶν *a*: κακῶν || 35. μὴδὲν μὲν *A*: μὴδὲν || 38. ἀκαδημειαν*: ἀκαδημειαν || 48. ἦδὲνα*: ἦδὲνα

Pag. 663, 3. ἐπεπίστευτο*: ἐπιπίστευτο || 18. τὸ addidi | ἀνυχθήσομαι *L*: ἀνακθήσομαι v. Nisi scribendum τὸ ἀρρενωπότερον ἀνακθήσομαι omisso εἰς || 24. ὕψ' *M*: ἄψ' || 27. οὖν *G*: γὰρ || 28. ἰσχυρίζομαι omnes mei: διισχυρίζομαι || 30. ἀλλ' ὁ *G*: ἀλλὰ || 35. τολμήσει τις*: τολμήσειέ τις *G*, τολμητέον *m* || 43. τὰ κακά sec. *L*: κακά || 44. γίνεταί *L*: γίνονται | ἐπειδὴ δ' οὖν *A*: ἐπεὶ δ' οὖν || 46. γὰρ addidi ex *AM*.

Pag. 664, 2. χρῆσθαι *M*: χρῆσθαι καὶ γὰρ || 3. δέηται *L*: δεῖται || 5. βαρβάρω *A*: βαρβάρων || 7. δημόσια *ALM*: δημοσίαις ceteri et edd. « δημόσια verum esse

apparet ex his quæ modo dicentur: ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς ἐπεξέρχεται, ubi κοιναὶ συμφοραὶ quod hic κατὰ δημόσια. » *Boiss.* || 11. τοῦτ' *A*: τοῦτο | σε sec. *L*: καὶ || 14. τὴν acc. ex *G* || 15. θεός *G*: ὁ θεός || 22. εἰσὶ acc. ex *ALM*. Post hanc vocem exprunxi αἰ, quod in omnibus libris est || 23. δημιουργικῶ *M*: δημιουργῶ || 25. οὐδὲ γὰρ *A*: οὐ γὰρ || 32. γέγονε *M*: γίνεταί || 33. ἐκείνω acc. ex *G* || 50. μακάριός *G*: μακάριος γὰρ || 54. κακεργέτιδος *A*: κακεργάτιδος

Pag. 665, 2. ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας *A*: τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν || 16. ὡς acc. ex *M* | ἐλαχίστων*: ἐλαχίστων || 27. τοῦτ' *A*: τοῦτο || 33. δὴ *M*: δὲ || 38. ἀνετίθη *A*: ἀνετίθουν || 40. βιβλίω *G*: βιβλίω

Pag. 666, 7. ἡμῶν*: ἡμῶν || 12. ὑπὸ φόβον δαιμόνων] ὑπᾶτων φόβον δαιμόνων Bevingius in Iahnii ann. 1831. p. 346 || 17. ἀλλ' ἀμα τε *G*: ἀλλὰ || 26. ἄρα*: ἄρας || 29. τοσοῦτο *G*: τοσοῦτω || 37. τὸ acc. ex *a* et omnibus meis || 39. αὐτοῖς *M*: αὐτοῦς || 46. δὲ

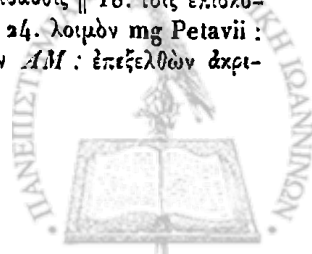
G: δὲ καὶ || 52. ἀπροσεξίας *G*: ἀπραξίας | εὐραμενος *M*: εὐράμενος

Pag. 667, 2. περὶ τὰ addidi ex *M* || 5. τε δεινὸν αὐτὸς *LM*: αὐτός τι δεινὸν || 7. τὰ addit sec. *L* || 8. δουλεύω τῷ λόγῳ *M*: δουλα τῷ λόγῳ | τι *M*: τοι || 13. παραμυθία] Recte, v. ep. 79. p. 689, 28 || 20. ἰκεταῖαι p. 689, 39: ἰκεταῖαι || 21. ὅς p. 689, 40: εἶτα || 23. ἐκχείμενος] « Ep. 79 καὶ πᾶσιν ἐκχείμενος. » *Boiss.* || 24. κατ' αὐτὸν *M*: κατ' αὐτὸν || 34. ἀλλὰ καὶ *G*: ἀλλὰ || 41. οὔτ' *M*: οὔτε || 42. εἰσερπύσαι *M*: προσερπύσαι || 49. ἄλλο *M*: ἄλλο τὸν v. Fortasse ἄλλο ἀλλ' || 50. ὦν acc. ex *M* || 54. θυνοσκοπεῖου] Suidas v. ἄνθρωπος et θυνοσκοπεῖου.

Pag. 668, 1. τῇ acc. ex *A* || 3. ἐγὼ *AM*: ἔγωγε || 4. ἀπεγευσάμην *M*: ἐγευσάμην || 11. ἀνθρώπων *AM*: λαῶν || 12. τὰς acc. ex *ALM* || 22. ὑμῖν καὶ acc. ex *G* || 26. συγκλώθειν Suidas v. Πολιτικός: τὸ κλώθειν || 33. πρὸς *M*: ἐν || 36. παρὰ *ALM*: παρὰ τοῦ || 42. προθυμήσομαι *G*: προθυμηθήσομαι || 43. γὰρ τις *G*: γὰρ || 46. ἀρχὴ sec. *L* et Suidas: κίνησις || 48. μὴ-ῆ] Platonis verba in Phædone p. 67, B. « φησὶ ροσὺτ non nominato quis dixerit. Et sic alibi. P. 277 D καὶ εἴ τω, φησὶ, θεῶν ἐπιφθονος πρότερον ἦμεν. Ep. 100. p. 239, D ἀλλὰ κόσμει, φησὶν, ἂν ἔλαχες Σπάρταν. Et De Insomniis p. 141, B ἔχει γὰρ τινα, φησὶν, ἐν αὐτῷ μερίδα. » *Boiss.*

Pag. 669, 7. πλεῖν *a*: πλεῖον | ἐνανθρωπήσαντι *A*: συνανθρωπέσαντι || 9. εἶδει *G*: δεῖ || 20. πρὸς *A*: πρὸς τὸν || 21. ἐπιμελητής *G*: ἐπιμελής || 28. διαγίνεσθαι] « Ep. 79. p. 225, C ἂν γε διαγένηται. » *Boiss.* || 32. θεατροσκοπίας *AM*: θεατροσκοπίας || 34. οὐδ' *M*: οὐδὲ || 35. συγγινόμενος *G*: συγγενόμενος || 36. ποιεῖσθαι οὐκ ἀχρήστους *G*: οὐκ ἀχρήστους ποιεῖσθαι || 37. οἵτινες *G*: εἵτινες || 47. ἂν addidi || 50. ὅστις δὴ mg Petavii: ὅστις ἐπειδὴ || 53. πορίζονται] Cf. ad p. 653, 3 || 54. ἡμῖν *G*: ὑμῖν

Pag. 670, 1. λυσιτελέστερος *G*: λυσιτελέστατος || 2. μόλις μόνοι *AM*: μόνοι μόλις || 4. κατορθώσατο *G*: διωρθώσατο || 14. ἐσαῦθις *M*: εἰσαῦθις || 18. τοῖς ἐπισκόποις *M*: πρὸς τοὺς ἐπισκόπους || 24. λοιμὸν mg Petavii: λιμὸν || 25. ἀκαιθῶς ἐπεξελθὼν *AM*: ἐπεξελθὼν ἀκρι-

ἔως || 26. * κολαστηρίων ὀργάνων] AB sine ὀργάνων, et credo delendum esse ut glossema. Infra p. 202 B αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ἤλκετο. Ep. 79. p. 224 C ἐξευρῶν καὶ ξένα ἄττα κολαστήρια κατ' οὐδενὸς τῶν ἀδικούντων. Theodoretus hist. V, 38 τὰς τῶν κολαστηρίων ἐπινοίας. * Boiss. || 29. βινολαβίδα] Suidas s. v. || 30. καὶ pr. A : καὶ τὴν || 39. σεναχηρεῖμ AM : Σενναχηρεῖμ || 46. ὑφ' M : ἀφ'

Pag. 671, 7. εὐρόμενος AM : εὐράμενος || 14. ὑπ' AM : ἐπ' | τῷ σταθερωτάτῳ M : τὸ σταθερώτατον || 23. « B δημοσίους, quod præfero ut ἀττικώτερον. » Boiss. || 27. κρατήσιεν a : κρατήσει || 28. καὶ γλώττη omitunt omnes mei. Est in p et uno Boissonadii, qui hæc adscripsit : « Supra ἡ γλώττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε. Ep. 79. p. 224, C ἀποφρὰς ἀνθρώπος, παλαμναίαν ἔχων καὶ γνώμην καὶ γλώτταν. 84 τῷ γλώτταν ἔχειν ἀρκοῦσαν τῇ γνώμῃ. 105. p. 250, B οὐδὲ στασιάζει μοι πρὸς τὴν γλώτταν ἢ γνώμῃ. » || 33. προστροπῆς] « Ep. 44. τοὺς Αἰμιλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν, εἰ θιγγάνων ἡμῶν ἐναπομόρηξ τὴν προστροπῆν. » Boiss. || 34. καὶ γνώμῃ καὶ σώματι] « Ep. 44. p. 184, C εἰ δὲ σὺ καθαρὸς καὶ χεῖρα καὶ γνώμην. Ep. 5. p. 168 A καὶ γνώμην καὶ χεῖρας ἐκίνησεν. Ep. 78. p. 224 B καὶ γνώμην καὶ χεῖρα τούτοις παραπλησίους. Gregor. Naz. or. XIX. 309 A χεῖρὶ μᾶλλον ἢ γνώμῃ. » Boiss. || 37. καὶ ante θόαντι acc. ex M || 42. ὁμορρόφιον ALM : ὁμορρόφιον ceteri. * Infra ep. 66. p. 207 D γενόμενον ὁμορρόφιον, ubi A ὁμορρόφιον. De provid. II. p. 134 D ὁμορρόφιος ἀνωρῶποις ἐγένετο, ubi A ὁμορρόφιος. De insomniis p. 147 C ὁ δὲ ἦν ὁμορρόφιος, ubi A ὁμορρόφιος. Infra ep. 147. p. 286 B ὅταν ποτὲ ἡμῖν ὁμορρόφια γένηται, ubi A ὁμώροφα. Gregorius Presbyter p. 5. D ὁμορρόφιοι τε ἡμῶν καὶ ὁμορρόφιοι καθίστανται ἀλλήλοις. Idem p. 20 loco nostro simillimo ὁμορρόφιος καὶ ὁμορρόφιος τοῦ ἀρχιερέως καθίσταται. » Boiss. || 45. τὴν ἐκκλησίαν ἀποσκυβαλλίσει AM : ἀποσκυβαλλίσει τὴν ἐκκλησίαν || 52. δὲ a : δὴ

Pag. 672, 10. σοι a : σοι τὴν || 12. ἀν a : ἦν || 18. ἐδύνω G : ἠδύνω || 37. τοῦ καιροῦ καθ' ὃν unus Petavii : τῶν καιρῶν καὶ προτοῦ καθ' οὗς editi. Infra est τοῦ χρόνου p. 673, 22. τῶν καιρῶν καὶ τοῦ τρόπου καθ' οὗς Petavii, qui « duo erant » inquit « quæ Synesium excusabant, temporis incommoda et accelerata profectio » || 39. ἱκετηρία L : ἱκετηρία || 41. Malim ἀσφαλέστεραν. Post ἀσφαλέστερον additur καὶ τὸ πέλαιος, quod cum uno Boissonadii expunxi || 43. τῷ acc. ex a.

Pag. 673, 1. οὖν adieci ex A || 4. οὖν add. a || 9. συγκυρεῖ a : συγκυροῖ | οὐδὲ γένοιτο unus Petavii : ἀλλὰ γένοιτο γὰρ || 17. ὁ acc. ex a || 19. ἦν acc. ex a | τοῖς πρώτοις Paris. 1041 : αὐτοῖς | 26. τοσοῦτο A : τοσοῦτον || 32. Erat ταξιαρχῶν || 42. ἡμῖν AL : ὑμῖν || 44. Πτολεμαίων * : Πτολεμαίων | ἀν acc. ex a || 46. πως ἦτων L : τῆς ἴσης | 47. Malim ἐπεὶ δὲ ὑπερόριον ὃν τυγχάνει.

Pag. 674, 8. Ἀλέξανδρος] « Meminit eius p. 216 D. » Boiss. || 10. τῆς Paris. 1041 : τῆς μοναδικῆς τῆς | 15. καὶ acc. ex G || 18. ἀπεδέλθη AL : ἀνεδέλθη | 24. τοι Paris. 1041 : τι || 27. τούτων A : τούτου || 31. συλλαχούσης a : λαχούσης || 43. οἶσθ' A : οἶσθα

Pag. 675, 11. μηδαμόδι AL : μηδαμόθεν || 30. Πα-

λαβισκάν] « Infra p. 210 C. Confer Vossium ad Catull. p. 145. » Boiss. || 42. εὐρόμενος A : εὐράμενος || 43. αὐτῇ A : καὶ αὐτῇ || 45. παραδούς L : παραδιδούς || 46. συγγυθέντα G : συγγεθέντα || 50. ἀθετεῖται τε L : ἀθετεῖται δὴ

Pag. 676, 7. ἐνατενίζοιεν A : ἐνατενίσαιεν || 11. ἀπήγγειλα G : ἐπήγγειλα || 17. παμμιγῆς * : παμμιγῆς ὑπὸ τοῦ λίαν ἐνηγεῖν ταῖς ἀκοαῖς || 27. μέχρι * : μέχρῃς || 35. Ἐρυθρίτιδας Paris. 1039 : Ἐρυθρίτιδας καὶ | 53. δὴ φασι A : φασὶ δὴ || 54. θαρρήσαι G : θαρρήσαι

Pag. 677, 1. παλαιτερος A : παλαιότερος || 23. ἐπιδεικνύναι A : ἀποδεικνύναι || 31. δόξῃ sec. L : δόξειεν || 32. δόξαι A : δόξαν || 39. ἐπαινέσαιμ'] « Synesius de Regno p. 4 A, ubi quid sit inter μακαρισμὸν et ἔπαινον discriminis explicat. Vide etiam infra p. 238 B. » Boiss. || 48. εὔρετο a : εὔρατο

Pag. 678, 6. ἑτέρας mg Petavii : ἑκατέρας || 7. πολέμων A : πολεμίων || 12. Παύλω * : Παύλῳ τὸ || 18. εὐλαβέστατος] « Episcopi εὐλαβέστατοι dicti honoris et tituli causa. Hac ep. ipsa p. 211 D τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις Διοσκώρῳ καὶ Παύλῳ et mox ὁ εὐλαβεστάτος Παῦλος. Item p. 214 A ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Διόσκορος. p. 222 D προστεθέντων δὲ καὶ δυοῖν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων τῇ γνώμῃ. » Boiss. || 22. ἀλλ' A : ἀλλὰ || 25. ποτὲ * : τότε | ἐκεῖσε L : ἐκεῖ || 39. μικρὸν A : μικρὸν || 40. παριτὸν Pantazides : παριτητόν || 46. καινὸς A : καὶ νόμος || 50. καὶ συνέτυχε γὰρ] καὶ delectam.

Pag. 679, 5. οὐδὲ A : οὐ || 6. ταῖσδε acc. ex a || 11. ἀγνώμων a : ἄγνωμον || 19. ὕρον L : ὕρον || 24. συνειλεγμένου A : συνειλεγμένων || 29. τάδελοφῶ L : τοῦ ἀδελφοῦ || 30. γραμμάτιον L : γραμματεῖον || 39. ἀποφήναιτο * : ἀπεφήνατο

Pag. 680, 8. περιγέγονε * : περιγέγονε κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν ἢ φιλαδελφία || 9. τῶν post νόμων acc. ex a || 22. ἐκεῖνον] « Aldina male omittit ἐκεῖνον. In ipso initio epistolæ πᾶν ἔτι ἀν ἐκεῖνος ὁ θρόνος Θεοπίη. p. 208 C τὸν ἀρχιερατικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀποσεμνύων. » Boiss. || 28. οὖν acc. ex G || 37. προσπελάσει A : προσπελάσειε || 38. δόξει * : δοκεῖ Aa, δόξειε m || 44. οὐδ' A : οὐδὲ || 46. τὸ λεγόμενον] Plato Legg. XI. p. 935 A || 48. βαρυτάτην A : βαρυτάτην τὴν || 49. χρημάτων L : ἐγκλημάτων

Pag. 681, 18. ὀνόματος G : ὀνόμασιν || 19. 8τι G : εἰ | « ἰδὲ forte glossa est, qua κατὰ πρόσωπον explicetur. » Boiss. καὶ ante ἰδὲ acc. ex G || 26. βακάντιβοι G : βασικάντιβοι || 31. συμφορὰς G : συμφορᾶν || 36. « Pro ἐκεῖ legam ἐκεῖνοι. » Boiss. | καταστήσονται a : καταστήσονται || 39. ἐμβάλωσι La : ἐμβάλλωσι || 41. οἶ * : οἶ || 42. ἀν acc. ex mg Petavii || 47. πρώην] « Ep. 66. » Boiss. | μὲν mg. Petavii : μὲν ἀνδρὸς || 48. ἱερασαμένου A : ἱερατευσασμένου

Pag. 682, 1. τὸ γράμμα A : τὰ γράμματα || 4. ἐπέταξεν G : ἐπέταξα || 6. διατιῆσαι Toupus ad Fragm. Longini VI : αἰτήσαι || 7. τάμοιθα A : τὰ ἀμοιθαῖα || 9. συνεργίας L : συνεργείας | τι acc. ex a || 10. εἰςπερίσταται] « Sic ep. 69. » Boiss. || 11. τὴν acc. ex a || 22. φοβεῖ] An φοβεῖ? || 26. ἀθροῖο mg. G : ἀθρόον || 28. μέχρι * : μέχρῃς | 29. δεῖται A : δεῖ || 30. τῷ acc. ex a || 39. ἦν τῶν εἰς G : ἦν εἰς τὴν

Pag. 683, 1. ὁμοῦ-ἰσχύρους] « Cf. ep. 48. » *Boiss.* || 7. ἀναλάμψει *G* : ἀνάψει || 26. παλαιτέροις * παλαιότεροις || 27. πέρουσιν] « Patet hanc ep. scriptam fuisse a. 410. Nam id temporis Synesius episcopus fuit renuntiatus » *Boiss.* || 29. ἐπὶ βητοῖς ἐφ' ὧ] « Pag. 221 C τὸν ἥλιον εἶδεν ἐπὶ βητοῖς ἀνθρώπος, ἐφ' ὧ Γεννάδιον ἐγράφατο. » *Id.* || 40. τοῦτον *A* : τοῦτων || 41. ἀλῶνται *Aa* : ἀλῆται

Pag. 684, 9. προσανακλάσθαι *A* : προανακλαύσασθαι | με acc. ex *L*. « Ep. 33. p. 178 B εὐθὺ τῆς ἐνεγκούσης αὐτόν. » *Boiss.* || 44. αἴτιος γέγονας *G* : γέγονας αἴτιος || 46. πῶς *G* : πῶς οὖν || 48. εἰ μὲν-ἀμελεῖς] *Boiss.* confert ep. 136. p. 273 A σὺ δὲ ἡμῖν εἶπερ οὐχ οὕτως ἔχεις, ἀδικεῖς, εἰ δὲ ἔχεις, οὐ μέγα ποιεῖς.

Pag. 685, 14. ὅς] Suidas v. ἐκκέλευστος || 23. ἐγράφατο *L* : ἔγραψεν || 29. ἀγρόν] « Alludit ad ep. 72. p. 219 C. » *Boiss.* || 30. οὐ *A* : ἤ || 39. Verba τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας glossam esse censet Volckmannus || 42. « Malim συνίστησιν ». *Boiss.* || 43. παλίζειν τὰ παλγνία] « Ex his colligere recte mihi videor hunc ἀττικουργῆ sermonem esse Calvitiū encomium. » *Id.* || 44. μου Petaviius : σου

Pag. 686, 1. μοι *A* : μου || 3. Post σύννοκος fortasse excidit καὶ | τῆ acc. ex *G* || 4. προσεδρείας *A* : προσεδρίας | προστάτης Pantazides : ἐπροστάτησε || 9. « Ne verba parenthetica pro scholio capiantur, citabo initium ep. 100 Φυκούντιος ἀνθρώπος (Κυρηναίων δ' ἐπινειον ὁ Φυκοῦς) ἐπέδωκέ μοι. » *Boiss.* || 14. πάντ' * : πάντων || 19. θατέρου τῆ * : τῆ θατέρου || 35. ἐγγωρῶν] Cf. Meurs. Gloss. Græco-Barb. p. 145 || 38. πολλαπλασίους * propter hiatum : πολλαπλασίοι | τοῖς πολεμίοις * : τῶν πολεμίων || 41. μετὰ *A* : μετὰ τοῦ || 47. « Mallem ἐναλεῖσθαι. » *Boiss.*

Pag. 687, 4. ἰκετέλαν *G* : ἰκεσῶν || 6. ἦν ἡμᾶς *L* : ἡμᾶς ἦν || 12. σουστρατιώτας *A* : στρατιώτας || 14. γε * : τε || 20. μετὰ *a* : μετὰ τοῦ || 24. Ἀδουριανὸν Petaviius : ἄουριανὸν || 26. χειρῶν] « De regno p. 12 B ἵνα δὲ ἔργα γένηται, χειρῶν αὐτῶ δεῖ πολλῶν. » *Boiss.* || 30. βερρονικεὺς *A* : βερρονικεῖς || 34. οὕτως *A* : οὕτος || 38. τὰ *L* : τὸ | ἀδικεῖν τῷ βουλομένῳ *A* : τῷ βουλομένῳ ἀδικεῖν || 40. ἄλλο *L* : ἄλλων | ἀνήρ * : ἀνήρ || 42. δεσμῶν *a* : δεσμοτῶν | ἔταξεν ἐν ταῖς ἀπαιτήσεσιν mg Petavii, quod adoptavi mutato ἐν in ἐπί. Scripti et editi ταῖς ἀπαιτήσεσιν ἔταξεν || 46. οὐδὲ γὰρ *A* : οὐ γὰρ | ἔξιστιν *A* : ἔστιν || 49. παρ' ἐγένετο] « Credo mutilum locum et describi supplicium ferme eiusdem generis quo affecti sunt plures Martyres in Passione Thioræi et sociorum Barthio citata ad Theb. Stat. V. p. 278. » *Boiss.* Nihil deest. Agitur de δακτυλῶρα. Verba παρ' ἐνίου τῶν δακτύλων ἐγένετο ita accipienda, quasi scriptum esset καὶ παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποβαλεῖν ἐνίου τῶν δακτύλων. Nos, *er ware beinahe um ein paar Finger gekommen.*

Pag. 688, 3. παλαμναιοτάτας *A* : παλαμνιαίας || 13. κλάοντος *a* : κλαίνοντος || 19. γε acc. ex *L* | παρόσον *A* : παρόσον ἀδεῶς || 25. ἐρεῖ τὰ nescio quis : ἐρεῖ omnes mei || 27. τάνθρώπου *A* : τοῦ ἀνθρώπου || 28. ἤκουε *A* : ἤκουσε || 30. ἀπολήψεσθαι *a* : καταλήψεσθαι || 46. πάντας *L* : πάντας ὁ || 49. οἴκαδε *G* : οἴκοι || 52. ἀν acc. ex *G*

Pag. 689, 4. μάλινεται] Hom. II, 9, 238 || 16. Διοσκοριδῆ * : Διοσκοουρίδῆ || 21. ὑμῶν *a* : ἡμῶν || 23. ἐξήγαγον] « Simillimum est quod supra legitur p. 196 C. ἐξήγαγον ἐμαυτὸν idem est quod ἐξήγαγον ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ βίου. Plene Heliodor. I, 29. Diog. L. II, 13, 15. Porphyr. V. Plot. 11. Schol. Hom. Od. XI, 85. 202. » *Boiss.* | κατακρατηθεῖς *A* : κρατηθεῖς || 24. ὀηλὺς] « Cf. ep. 57. p. 197 C τὰ μὲν ἄλλα ἀρρηγν εἶμι ». *Boiss.* || 37. ἕμα πάντων-μέγιστον] « Hæc ipsa iam dixit ep. 57. p. 196 D. » *Boiss.* || 38. εἶναι adieci ex ep. 57. p. 196 D || 39. ἐν] « B sine ἐν. Præpositionem habet similis locus p. 196 D. » *Boiss.* || 41. πράττουσαν ὁρῶ *AL* (cf. p. 197 A) : ὁρῶ πράττουσαν || 43. καθ' ἐαυτὸν *L* : κατ' αὐτόν

Pag. 690, 3. ὄντινων *G* : τίνων | τοσαύτας ἐκτίνω *L* : ἐκτίνω τοσαύτας || 26. με *G* : μου || 28. ὅς] Hom. II, 22, 144 | 29. τιθεσθαι] « Sic hoc verbum adhibuit ep. 94. p. 232 D. » *Boiss.* || 35. πάλαι] Aristoph. Plut. 1002.

Pag. 691, 1. τίνα μέντοι τίνα] « Cf. ep. 94. p. 234 D. Imitatur Platonis Phædrum p. 236 D. » *Boiss.* || 11. Γοργεῖον * (p. 271 C) : Γοργαῖον || 12. πάσης * : ἀπάσης || 15. μῆκος] « Similia dixit ep. 53. » *Boiss.* || 17. πρὸς *G* : πρὸς τὸ || 19. τῷ τῆν (p. 189 D) * : τῷ *AL*, τῆν *a*. « Ep. 58. p. 202 B. » *Id.* || 23. νόμου] « Similia ep. 55. » *Id.* || 34. φιλῶ *A* : τιμῶ || 35. πρὸς σε μνηῦσαι *A* : μνηῦσαι πρὸς σέ

Pag. 692, 3. ἄν acc. ex *X*, itemque ἐμέ || 13. ὧ-ἐφ' ὧ *a* : ἐφ' ὧ γε (τε *A*) -ἐφ' ὧ γε (τε *A*) || 15. *L* : ἐάν || 23. ὅτε *A* : ὅτι || 36. τινὰ-πόλει *AL* : ἐν τῇ πόλει τινὰ τάξιν || 37. ζῆν ἐν *p* : ζῆν οὐκ ἐν codd. mei | 38. ἀν *a* : ἀν οὖν | γενέσθαι *A* : εἶναι

Pag. 693, 2. τὴν addidi || 15. προειλήφει *A* : προειλήφει || 20. μέχρι νῦν *a* et omnes mei : μέχρι τοῦ νῦν *p* nescio unde || 32. ἐφθάκεις-πυθόμενος] Thom. Mag. p. 397 | εὔροιο * : εὔραιο || 33. νῦν καὶ *A* : καὶ νῦν

Pag. 694, 4. ἐθάρησε *G* : ἐθάρησε || 16. ἄγει * : ἄγοι || 19. ἐγώ τε τὰ *a* : ἐγώ τε || 31. τῆ acc. ex *AL* || 33. δρᾶσαι *G* : δρᾶσαι τε || 35. πάνυ καὶ *A* : καὶ πάνυ || 45. τάνθρώπου *a* : τοῦ ἀνθρώπου

Pag. 695, 1. ὑπ' ἐχθρῶν] Cf. Xenoph. OEcon. I, 15 || 3. ἡμῖν acc. ex *G* || 6. ἐνὶ *L* : ἐνὶ || 14. μεῖζον post μοι ponitur in *m* : transposui cum *G* || 29. εἰς τὸ θητικόν] Excidit participium, velut μεταβαλλόμενον || 32. ἐῶ] Suidas s. Πρὸς λύραν ἄδειν | Διοσκοριδῆν * : διοσκοουρίδην || 36. παρ Suidas s. Νέμεσις et Ὑπὸ πῆχυν : παρὰ || 47. εἰς τὴν *AL* : εἰ,

Pag. 696, 8. φίλος ὠνομάζετο *A* : ὠνομάζετο φίλος || 12. πολλοὺς *L* : πολλοὺς μὲν | πολλοὺς ἀν θανάτους] « Hæc et proxima iam supra professus est ep. 11. » *Boiss.* || 21. ἐξετάσας τὸ πρᾶγμα *AL* : τὸ πρᾶγμα ἐξετάσας || 26. τὴν φύσιν *AL* : τῆ φύσει || 27. τὸ acc. ex *AL* || 37. δὲ ὦν *LG* : ὦν δὲ || 41. ἐρρωμένως] Cf. Thean. Ep. 7 ἐρρωμένως διαβιώης | εὐδαίμωνων * : εὐδαίμων | καὶ θεῶ κεχαρισμένως * : θεῶ κεχαρισμένος]

Pag. 697, 3. πολλαπλασίονα *L* : πολλαπλασίαν || 6. καὶ ἐφ' οἷς γὰρ-καὶ non sollicitandum. Cf. Theophyl. Sim. Ep. 49. καὶ πολὺν γὰρ ἐχθρῶν ὁ τοῦ Πριάμου ἡσχύνετο, καὶ δίδωσι τῷ πατρὶ τεύνηχότα τὸν παῖδα || 14.

.....
 ἐπέθηκα καὶ τῷ δεσπότη μου unus Boissonadii ; ἐπέθηκα καὶ τῷ δεσπότη μου | ἐρρωμένος X : ἐρρωμένος || 15. διατελοῦν * : διατέλει || 16. ἡμμένω * : ἡργμμένω || 28. ἀνὴρ * : ἀνὴρ | ἐνθεώτατος Petavius : ἐνθεώτατος δυνάμειως δέοιτο scripti || 35. αἰδοῦ-Μουσῶν] « Respexit fortasse Hom. Od. VIII, 479. » Boiss. || 41. ἐρρωμένως X : ἐρρωμένος || 46. καὶ acc. ex L || 47. πολὺς] « Ep. 101 ἐν ταῖς παρ' ἡμῶν πόλεσιν ὁ Πυλακίμηνος πολὺς. » Boiss.

Pag. 698, 5. ποιήσατε * : ποιήσατε A, ποιήσῃτε P || 10. λειτουργίας] « Legatio, ut videtur, quaungebatur Constantinopoli. » Boiss. || 19. τε acc. ex uno Boissonadii || 23. ἀπαγγελίας a : ἐπαγγελίας | ἀπροασομένους sec. L : ἀπροασομένοις || 34. καὶ A : καὶ τῶν || 49. κόσμη] Vide Suidam v. Κόσμη. Nauck. Fragm. Tr. Gr. p. 463 | φασί * : φησί

Pag. 699, 4. εἰς a : ἐς || 7. μὲν acc. ex G || 10. ἔσω G : εἴσω || 11. χρύσεια * : χρύσεια || 17. πέπραγας L : πέπραγας || 22. κἀνθρώπινα A : καὶ ἀνθρώπινα || 30. ἐπὶ τᾶ ἴσα καὶ τᾶ ὅμοια Petavius : ἐπὶ τὰ ἴσα καὶ τὰ ὅμοια || 32. Ἀριστείδου] Aristides t. 2. p. 307 || 33. τύπον] Suidas v. Τύπος || 36. ὑπόσχω] Suidas v. Ἀποσμιλεύουσι.

Pag. 700, 5. κἄν * : ἐάν || 12. ποιῆσαι a : ποιεῖν || 34. μετελιθε A : μετελιθε || 35. αὐτός a : ἐγώ || 48. παραγενέσθαι καὶ ἀπεῖναι G : ἀπεῖναι καὶ παραγενέσθαι

Pag. 701, 6. ἐν G : ἐν τῇ κοινῇ || 12. ὡς G : ὡς ὁ || 14. ἔχειν αὐτοὺς G : αὐτοὺς ἔχειν || 22. φιλάτης L : φίλης || 24. αὐταῖς A : αὐτοῖς || 28. λόγος A : ὁ λόγος || 35. ὠστίζεσθαι P : ὠθίζεσθαι || 36. ἀνάγκη] Simonidis. Vide Bergk. Poett. Lyr. p. 1118³ || 37. δ' P : δὲ

Pag. 702, 2. οὐδεῖς] Suidas s. Οὐδεῖς κομήτης || 12. ὡς acc. ex AP || 14. καταδέδουκεν A : Ἰωάννης δέδουκεν || 15. δὲ P : δ' ἄν || 19. εἰπὼν P : εἰπὼν ἄν || 20. χροῖ-τῶν A : χροῖσῆμω || 23. ἀρνῶν] Hom. II, ω, 262 || 24. ὅπη a : ἔποι || 30. μάτην ἐν τοῖς ἔπλοις G : ἐν τοῖς ἔπλοις μάτην || 32. Θαρρήσαντας A : Θαρρήσοντας || 35. κατεγέλα P : καταγέλα || 36. οἶδ' ὀπόθεν * : οἶδα ἔθεν | ἐκεῖσε P : ἐκεῖ || 52. τέσσαρες A : τέσσαρες | χωριτικῶς] Suidas v. ἑσταλμένοι.

Pag. 703, 7. δ' * : δ' οὖν || 15. ἀφίεις P : ἀφείς || 17. ἄν acc. ex P || 22. ὠλισθε * : ὠλισθησε || 27. δ' οὖν LP : γοῦν || 31. ἔτω γὰρ ἦν οὗτος a : οὕτω γὰρ ἦν πρῶτος || 33. γὰρ addidi || 38. τοῦ P : τῷ || 49. πρὸς G : τῆν || 51. μόνον AP : μόνους

Pag. 704, 1. οὐδ' ἄν A : οὐδὲ || 8. ἀλλὰ AL : ἀλλὰ καὶ | παρὰ a (Bergk. Lyr. Gr. p. 1005³) : περὶ || 17. γένοιτο L : γένηται || 21. ἀμαρτάνειν αὐτῆς AG : αὐτῆς ἀμαρτάνειν || 24. προσέμενος P : προσιέμενος || 31. ἱερέα δὲ A : δὲ ἱερέα || 32. θεὸν AP : θεῶν || 41. οὐκ AP : οὐκ εἶη || 43. μηδὲ P : καὶ μὴ || 45. ἀπαγόντων a ἢ ἀπαγαγόντων | οἶδ' P : οἶδα || 47. ἀληθῶς pr. A : ἀληθῶς εἶναι || 49. ἐμαυτὸν LP : αὐτὸν || 51. κηλῖδος ἐμπιπλάμενον P : ἐμπιπλάμενον κηλῖδος || 53. ἐπιγενόμενον L : ἐπιγενόμενον

Pag. 705, 1. ὑγιᾶ L : ὑγιᾶ | τὰ AP : τὸ || 2. τ' A : τε || 3. ἔρηται P : ἔροιτο || 6. ἐκπλυνούντα * : ἐκπλύνοντα || 10. ἔν' P : δεδιόσιν A, δεδιῶς ὡς eidd. || 17. ἔγωγε

P : ἐγὼ | οὐδ' P : οὔτε || 21. ἐν LP : ἐν δὴ || 30. ὀρυλλομένοις A : ὀρυλλομένοις || 33. διαφθεῖρεσθαι AGP : συνδιαφθεῖρεσθαι || 37. ψεύδους A : ψεύδεσθαι || 38. νοῦν P : δῆμον vel λήμην || 47. δ' AP : δὲ

Pag. 706, 8. ὀριπῆδεστα Dindorfius in Thes. Didot. s. v. : ὀριπῆδέστατα || 16. εἰδῶς P : ὡς εἰδῶς | ἐπίσταται P : ἐπιστάμενος || 31. δ' AP : δὲ || 37. τε acc. ex P || 46. ἔχοις a : ἔχης

Pag. 707, 3. ἰδιώταις ἀνθρώποις a : ἰδιώτας ἀνθρώπους || 4. δ' P : δὲ || 8. κείμενον A : κεκοσμημένον || 19. παρὰ a : περὶ || ἡμῖν acc. ex A || 32. τῷ acc. ex AP || 37. ὡς G : εἰς || 39. ἐδυνάμην Aa : ἡδυνάμην

Pag. 708, 2. τίνα τὰ κατὰ AP : τί | ὀρυλλοῦμενον A : ὀρυλλοῦμενον || 7. με acc. ex P || 8. Χιλᾶς A : Χεῖλας || 11. κάλλιστον AP : κάλλιστον τῶν || 15. εὐρόμενος A : εὐράμενος || 16. μαρκομάνων AP : Μαρκομάνων || 20. γειτόνων * : γειτόνων τὸν || 24. εὐφραῖναι A : εὐφρανθῆναι || 25. θαυμασίος P : θαυμαστός || 31. τούτῳ δύνεται AP : δύνεται τούτῳ || 34. προκοιλίος G. Dindorfius in Thes. : πρόκοιλος || 35. τε καὶ ἐπιδυναστεύσας acc. ex a || 40. Τρωίλω] τῷ αὐτῷ a et codd. mei | Restitue Διοσκορίω || 46. τῷ αὐτῷ] ἄλλω GP.

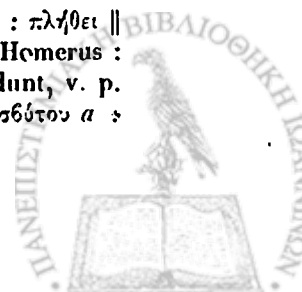
Pag. 709, 6. ἄτ' L : ἄττα || 12. ἰτέον AG : ἰτητέον || 13. τολμώντων τούτων V : τούτων τολμώντων || 15. ψωριῶσα] Suidas v. ἡ κάμηλος || 19. ἀπεγνώκεσαν VP Suidas s. v. : ἀπεγνώκεισαν | μαχοῦμαι P : μαχέσομαι || 26. ἔτι GL : σοι || 30. ἔστιν acc. ex P. Verba δ ταῦτὸν-νεκρὸν ad glossatorem refert Volckmannus || 31. νεκρὸν L : νεκροῦ ἔστιν acc. ex P || 33. ποῖ L : ποῦ || 36. καὶ acc. ex P || 38. χροαῖ * : χροαῖ || 43. Hæc ep. inter Libanianas quoque legitur (1156) || 45. ἔφη τὴν ἔνδειαν P : τὴν ἔνδειαν ἔφη | ὑγείας * : ὑγείας

Pag. 710, 1. εἰς ὄρος] Homer. II, Z, 347 || 3. πάροδοι δίδωσι GP : δίδωσι πάροδοι || 8. ἀρχε] Hom. II, Φ, 439 || 10. τοιοῦτο A : τοιοῦτον || 14. χροῖ Suidas s. v. et unus codex Laertii : χροῖ || 17. δὲ με GP : δ' ἐμὲ || 20. Hæc ep. inter Libanianas relata est (1573) || 21. γε acc. ex G || 25. σοι acc. ex L || 26. μαξιμνικὸν AP : Μαξιμνικὸν | δὲ P : γὰρ || 27. καὶ acc. ex G || 33. συνδιόσεις] Suidas s. v. || 34. ἐνδεικτῶν] Suidas s. v. || 35. εἰ μὴ] Homer. II, 9, 231 || 38. τήν-acc. ex LP.

Pag. 711, 3. δεῖται φίλων G : φίλων δεῖσεται ἄ || 16. ἐτέρας acc. ex AP || 19. Ἀθανασίω codd. nostri et a : Ἀναστασίω | ὑδρομήκτη L : ὑδροκομήκτη || 32. λουμένη * : λουμένη || 36. σμίλακος a : μίλακος || 38. καὶ acc. ex a || 39. ἐδύνατο G : ἡδύνατο

Pag. 712, 1. σύγε P : σὺ | ὑπερσχεῖν G : ὑπερέγειν || 5. αὐτοὺς acc. ex a || 8. οὕτω καὶ] Hom. II, 9, 520 || 11. τὸ acc. ex a || 19. ἦριον G : ἦρον ἅπαν || 26. ἄξωμιτων * : Ἀδξωμιτων vel ἀξιδιτων || 34. ἐθάρρησαν a : ἐθάρρησαν || 42. δὲ P : δὲ καὶ || 43. ἦδιστ' ἄν A : ἦδιστ' ἄν || 46. περὶ AP : παρὰ || 49. γένοιτ' ἄν P : γένοιτο ἄν

Pag. 713, 1. ταῖς acc. ex AP | πλήθη a : πλήθει || 3. εἰ δὲ] Hom. II, γ, 389 || 4. καὶ κείθι Homerus : κἀκεῖθι || 8. δὲ AP post μάρτυρα male addunt, v. p. 164 C || 18. ἔν οὖν AP : οὖν ἄν || 26. πρᾶσθου a :

πρεσβυτέρου || 28. καὶ καίτι Homerus : κακεῖθι || 45. εἰώθεσαν P : εἰώθεισαν

Pag. 714, 4. συκίνην] Suidas v. σύκινον || 17. διω-
έσταις A : Σοέσταις m, δισιθίταις P, διώσταις a | ἀπήγ-
γειλα a : ἐπήγγειλα || 23. οἴμοι] Nauck. Tragg. Fragm.
p. 357 | δ' P : δὲ || 30. τοῦθ' P : τοῦτο || 34. Μενέλαιω A
pr. P : Μενέλειω | πολλάκις A : πολλάκις ἡδέως || 35. ἐτί-
θετο a : διετίθετο || 37. ἐπιτρόποις P : ἐπιτρόποις οὐδὲ

Pag. 715, 1. λαοδικεὺς A : λαδικεὺς || 4. οὔθ' P :
οὔτε || 5. Βαλαντῶν * : βαλλαντῶν L, βάλαντῶν pr. P,
βάλαντά sec. P. Vide L. Dindorfium in Thes. v. βάλ-
λαντῶς || 25. κάκ-ἔγεντο] Theocrit. VIII, 91, ubi
κῆκ τούτω et πρᾶτος || 35. πρὸς ἐπίσκοπον L : πρὸς
ἐπίσκοπον ἔκωσθέντα τῆς ἐπισκοπῆς μὴ βουλευθέντα συν-
θέσθαι τῷ Ἀρείου δόγματι || 39. προφήτην] Jerem. II,
18 || 47. οὐδ' P : οὐδὲ

Pag. 716, 3. προσεισενεγκεῖν AP : προσενεγκεῖν ||
7. γράμματα a : γράμμα || 17. δ' P : δὲ || 24. δ' P :
δὲ || 35. ἀφροδισιέως L : Ἀφροδισιέως || 38. Πλάτων]
Rep. VII. p. 335, C || 48. οὐδὲ LP : οὐ || 51. ἀστρα-
τείαν AL : ἀστρατίαν

Pag. 717, 9. ἤλοον] Hom. II. B, 468 || 14. γιγνό-
μενος a : γινόμενος || 20. στένομεν μεμνημένοι] Respi-
cit Aeschyl. Pers. 285 || 22. ἱποκρατεῖται AP : ἱπο-
κροτεῖται || 25. δ' acc. ex Suida v. ὑπομαχῶ et AP ;
v. etiam Athen. I. p. 30, F || 27. οἶδ' L : οἶδα |
προσῆκοντα-εἰπεῖν AP Suidas l. c. : εἰπεῖν ταῦτα προσ-
ῆκοντα ἦν || 28. κακὸς κακῶς] Suidas s. v. || 29. γενέ-
σθαι P : γεγονέναι || 32. διαρμένοις AP : διαρμενίοις ||
35. μηδὲ L : μηδένα | μηδ' G : μηδὲ || 40. ἐβουλήθη a :
ἠβουλήθη

Pag. 718, 3. δέ G : δὴ || 10. οὔτ' οὔτ' P : οὔτε-
οὔτε || 17. Πλάτων] Rep. II. p. 375, BC || 29. οὐχ
ἤκιστα δι' αὐτὸ * : δι' αὐτὸ οὐχ ἤκιστα || 30. κάγαθός
AP : καὶ ἀγαθός || 37. ἀνατεινόμενος a : ἀνατεινόμε-
νος || 40. καὶ P : καὶ τὰ || 42. θεῶν δὲ AL : θεῶν || 44.
αὐτὸν ἀγαθὸν P : ἀγαθὸν εἰς αὐτὸν || 48. δόξειεν εἶναι
AP : δόξειε || 49. Πλάτων] De Legg. VII. p. 814, B.

Pag. 719, 3. ταῦτὸν L : ταῦτά || 5. τὸν acc. ex L.
31. ἀδδηφάγων A : ἀδδηφάγων || 33. ἀχρεῖον L :
ἀχρεῖον τὸ || 41. δεῖσαν] Suidas in v. φιλοσοφίας || 46.
τί * : τοί

Pag. 720, 1. θριπῆδεστον * : θριπῆδέστατον || 4.
μηδ' P : μηδὲ || 16. μεθαρμοσσομαι L : μεθαρμοσσομεθα
|| 21. δ' L : δὲ || 33. θαυμασιώτατε G : θαυμάσιε || 34.
πρὸς τὸ acc. ex AG || 39. καὶ P : καί

Pag. 721, 12. εἰ δὲ A : εἰ δὲ καὶ || 18. πέπραγας * :
πέπραγας || 21. φάκελον A hic et v. 24 : φάκελλον ||
24. εὐ οἶδ' a : οἶδ' | σοὶ Petavius : οὐ || 25. τὸν acc.
ex meis et a || 38. γε G : γε καὶ || 43. Ἰουλίου AL : τοῦ
Ἰουλίου || 45. Γοργίειον * : Γοργιαῖον | τρυφῶντα omnes
mei et a : Τρύφωνι τὰ pm. Cf. p. 229, B. Petavius cum
scribit post δήπου se in codice suo « vocolam quan-
dam » legere non potuisse, non agnovit καὶ σύ, quod
P distincte præbet. Hoc igitur inserui.

Pag. 722, 13. νέας libri mei : θείας || 14. Ἀναγυ-
ρουντόθεν LM : Ἀνάγυρουντόθεν || 19. ἱερείου διαπεπραγ-
μένου] Plutarch. Mor. p. 525 C || 22. ἀκαδήμειαν * :
ἀκαδήμειαν A, ἀκοδημίαν ceteri || 24. Cf. Brunni Hist-
oriam artificum Gr. vol. 2. p. 61 sq. || 30. σοφιστῶν

τῶν A : σοφῶν || 35. νόον γυνῶναι AL : γυνῶναι τὸν
νόον || 38. ἂν ἦσεν ἡ πόλις P : ἂν ἡ πόλις ὕμνησε

Pag. 723, 3. λόγων omnes mei : λογῶν || 4. δ' P :
δὲ || 8. γενόμενος A : γινόμενος || 12. δ' P : δὲ ||
16. ἐξωρχησάμην] Suid. in v. || 20. οὕτω A : ἄφνω
|| 27. σοὶ μὲν G : σοὶ || 32. κατακεχωσμένον Wyt-
tenb. ad Plut. de S. N. V. p. 95. Sed vide ep. 140.
p. 276 D || 43. εὐρομένων A : εὐραμένων || 50. δ
addidi ex ALP.

Pag. 724, 4. ταῦτ' P : ταῦτα || 5. ἀνθρώπων P :
ἀνθρώπου || 21. μικροπρεπεύεσθαι P : μικροπρεπεύε-
σθαι || 31. ἂν ante ἀληθῆ accessit ex P || 51. ἐκγονον
AP : ἔγγονον

Pag. 725, 7. καλὸν γὰρ ἅπασαν AP : καλὸν ἀνὰ
πᾶσαν || 15. ἔνα] Plato Conv. p. 192 E || 21. αὕτη
a et omnes mei : αὕτη || 27. ἀγνώμων ALP : ἀ-
γνώμων ἡ || 30. τὸν acc. ex P || 35. οὐδ' P : οὐδὲ ||
36. ταῖς acc. ex P || 42. δ' P : δὲ || 45. ἀνδρείαν
LP : ἀνδρίαν || 47. τρίταις AP : τρίταις καὶ | ἂν a :
οὖν

Pag. 726, 3. ἔρρωμένος A : ἔρρωμένως vulgo, quod
restituere || 10. ὑποδείκνυε AP : ἀποδείκνυε || 23. τῷ
L : τὸ || 29. τοῦτ' ἔστιν AP : τοῦτο δὲ ἔστιν m. Sed
τοῦτ' ἔστιν refertur ad solum ἀσφαλῶς. Unde etiam
restituenda erat optimorum codicum lectio διὰ τῶν
πάντως ἀποδωσόντων, pro qua Petavius de suo po-
suerat διὰ τῶν ταχέως καὶ πάντως ἀποδωσόντων. Ex
« veteri codice » sumpserat διὰ τῶν ταχέως πάντως ἀπο-
δωσόντων. Atque ita habet P. Ego post διαμαρτεῖν m-
lim omittere πάντως, quod dittographiæ speciem re-
fert || 31. σχολαιότερον A : σχολαιτέρον || 42. Μενέ-
λαιον AL : Μενέλειον || 47. πλέονα AP : πλείονα, quod
revocandum || 48. εὐθυμος G : εὐθύμως

Pag. 727, 8. θριγκοῖς A : θριγγοῖς | Lege ἐφ' ἡμῶν
cum Parisino 1039 || 31. προαλῶς Thom. Mag. p. 744 :
προάλωσ || 42. οὔτ' P : οὔτε || 43. οὔτ' P : οὔτε

Pag. 728, 1. τὸν] An μὰ τὸν? || 4. ἐπιγινώσκον-
τας A : ἐπιγινώσκοντας || 5. ἐαυτῶν A : αὐτῶν || 8.
μικροπρεπὲς X : μικροπρεπὲς || 9. ἐαυτὸν X : αὐτὸν |
διαλεχθῆ P : διαλεχθεῖη | ψυχὴν ALP : κεφαλὴν || 20.
τέτταρες L : τέσσαρες || 23. ἔρρωμένος L : ἔρρωμένως,
quod restituere || 29. Φοιβάμμων L : φοιβάμμων | ἐπιδι-
δούς A : ἐπιδούς || 36. μὲν acc. ex G || 45. νυνὶ AP :
νῦν || 49. σφῶν αὐτῶν G : σφῶν

Pag. 729, 5. αὐτοπροσώπως L : αὐτοπρόσωπος || 18.
εὐρόμενος A : εὐράμενος || 21. τοῦθ' P : τοῦτο || 29.
ὑπηρεσίαν a : ὑπερεσίαν | ταύτην acc. ex ALP || 33.
δ' P : δὲ || 37. ἐνστάσεως Morellus : συστάσεως | οὐ
πολλῶ πρότερον Petavius || 39. οἶω P : ὁποῖω || 43.
οὖν acc. ex A || 47. αὐτοῖς ALP : αὐτὰς

Pag. 730, 8. ἔμβιον] Suid. in v. || 16. οὔτ' A :
οὔτε || 22. πᾶσά μου A : πᾶσα δμοῦ p. Vide ep. 143.
p. 281 B προσαγορεύει σε πᾶς μου ὁ οἶκος || 29. πόρεν * :
(Hom. Od. δ, 228) : πόρε || 34. Ἄτης] Versus Em-
pedoclis. Vide Boiss. ad Eunap. p. 268 || 45. ἂν acc.
ex P.

Pag. 731, 4. τὴν ἄλλως A : τηνάλωσ || 5. ἔρρωμένος
LP : ἔρρωμένως, quod restituere || 9. ἡμῖν* : ὑμῖν P,
ἡμᾶς m || 15. μετὰ AP : κατὰ || 18. οἶ] Hom. Od.
λ, 122 || 21. μηδὲ μὴν AL : μήτε μὴν | ἀναλα a :

ἀναλτα || 29. γεύσασθαι* : γεύσασθαι τὴν ἄλλην ἡδο-
νήν || 42. ἡάλατταν L : ὀάλασσαν || 43. λαμυρὰν]
Ruhnk. Ep. cr. p. 89. ἀλμυρὰν Petavius de suo atque
ita m || 48. ἀνελέγκτα AL : ἀνελέγκτα || 49. πρό-
σονται P : προσίονται

Pag. 732, 3. τινὰ κέραμον καὶ προσαράξας πέτρα P :
καὶ προσαράξας πέτρα τινὰ κέραμον || 8. καὶ τῆ P : καὶ
ἐν τῆ || 19. μήτι A : μήτοι | ἀγεμάχου AP. τὰς videtur
eodem modo dictum esse quo τὰς Κυνηγετικὰς p. 735,
31. In ἄγγεμάχου sive ἄγεμάχου poetæ nomen la-
tet, velut ἄντιμάχου, cuius nominis Heliopolitam
quendam commemorat Suidas. De Anchemachetis p.
733, 15 quid faciam, nescio. Agemachum Elcum
commemorat Plutarchus Mor. p. 664 B || 24. ἐπὶ
ποιμένας ἐπὶ ποιμένας AP : ἐπὶ ποιμένας ἐπὶ ποιμένας ||
28. μετὰ* : μετὰ τὸν || 30. τρωκτὰ Petavius : τρωκτὰ
ἀχροδρόων || 34. τραπέζαις ALP : τραπέζαις καὶ || 41.
δμύροφα A : δμύροφα || 43. ὄτουσὺν τῶν* : τούτων ||
48. Βάραθρα* : βάραθρον A, βάραθρον p || 51. εὐρό-
μενοι α : εὐράμενοι || 53. ὑμήτιον A : ὕμητιον

Pag. 733, 12. δέη P : δέοι || 15. ἀγεμαχηταῖς α ||
18. λυγίζεται Petavius : λογίζεται | παμφώνως C. B.
Hasius in Thes. v. πάμφωνος : παμφωνῶς || 26. παν-
δαισία α : πανδεσία || 28. ἔγγονα α : ἔγγονα || 31.
τοιαῦτα A : τὰ τοιαῦτα || 38. ἀεὶ ζῆ L : ζῆ τις ἀεὶ
|| 40. σαρκῶς] ἐπίστανται addit P || 43. κάγαθόν* : καὶ
ἀγαθόν || 45. αὐτοῦ φίλον A : φίλον αὐτοῦ

Pag. 734, 2. » Antequam servitus in pœnam cade-
ret. » Interpres: Immo « antequam iustitia servitute
oppressa teneretur » || 4. δυνάμειθα* : δυνάμειθα || 6.
πάντα p : πάντων omnes mei | ἄν ALP : ἄν ἐν || 11. δ'
ἠνίασας omnes mei : δὲ ἠνίασας ἡμᾶς || 18. τις addidi
(Pind. Pyth. 3, 151) | παραβάλλει A : παραβάλλη || 21.
γούν A : οὖν || 31. μένεις α : μενεῖς || 33. πλέον G :
πλείον || 34. ἐγκαλινδεῖσθαι P : ἐνεκλινδεῖσθαι || 37. μὲν
P : μέντοι || 38. τὰ τῆς G : τὰ || 39. ἐτίγνετο A : ἐγέ-
νετο || 40. εὐξάμην ἄν LP : εὐξάμην

Pag. 735, 2. οἷς ἄν* : οἷς || 3. οὐδ' P : οὐδὲ || 11.
ἔνα P (εἰς Plato Conv. p. 192 E) : ἔν || 19. θεοῦ G :
τοῦ θεοῦ || 24. περὶ ante τῶν acc. ex AP || 25. προσ-

οῦν
ἴχει G : προσήκειν || 29. δὲ omnes mei et α : γὰρ || 38.
περὶ τῶν ἀσυλλογίστων] περιπεύματ' ἀσυλλογίστων
Volckmannus || 42. γίνονται A : γίνονται || 47. θεὸν
AP : θεοῦ

Pag. 736, 2. ἡσθημένοι omnes mei et α (cf. p. 290
B. Jacobs. ad Philostr. p. 646) : ἡσθημένοι || 5. οἷσθα]
Suidas in v. et in φθάσειεν || 7. τὴν θεὸν ἀπομόσαι ἢ
Suidas : τοὺς θεοὺς ἀπομόσαι καὶ || 20. μὴ τὸ α : μὴ ||
26. ὅπως P : ὡς || 30. ἐξετάζειν] F. προῖδν δὲ καὶ β.
αἶρ. ἐξετάζον vel προῖδν-ἐξετάζει καὶ ἔπαινεῖ || 32. νο-
μῆζειν A : νομῆζειν εἶναι || 35. οὐδὲ γὰρ omnes mei et
α : οὐ γὰρ || 50. λήσει P : λήσεται

Pag. 737, 1. μόνον A : μόνον || 5. συνάπτει AP :
συνάπτει τῷ || 8. προσιστέον A : προσιστέον || 14.
λήσει* : λήσεται, quod relinquere debui || 16. ἐνέκρινεν
G : ἀνέκρινεν || 17. δ' A : δὲ || 18. ἔτερ' A : ἔτερα || 29.
ταῦτά P : ταῦτα || 31. ὁ acc. ex A || 39. σε acc. ex A.

Pag. 738, 1. γίνονται A : γίνονται* || 6. οὐτ' A :
οὔτε || 12. Hanc et proximam epistolam descripsi

ex codice Laurentiano XXXII, 33 (L), in quo inter
Synesianas leguntur [χρυσο] Ita pr. L in litura. Se-
cunda manus fecit τῷ ἐπισκόπῳ || 16. 'κείνης* : ἐκεί-
νης L || 20. πάντα* : πάντας L || 30. ὑγίειας* hic et in-
fra : ὑγείας L || 31. καθ' ὅσον] καθὼς σοι sec. L || 32.
σοὶ* : σῆς L. Nisi σῆς delendum est || 34. ὅπως ἡμῶν]
Immo ὅπως ἡμῶν διαφέρει || 41. ἐπακούοντες* : ὑπα-
κούοντες L || 43. στερούμενοι* : στεροῦμενοι L || 45.
δάμναται* : δάμνεται L.

Pag. 739, 1. Primus hanc ep. edidit Possinus ad
Pachym. p. 447 ex cod. Vaticano 93, ubi insignita
est numero 123. Inscripta est πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων
ἐπισκοπὴν ἐκ μακρόθεν αἰτήσαντα μετὰ τὴν τῶν ἐπισκό-
πων ἀποκατάστασιν || 5. συχνῆς* : συχνης ὅτι || 6. οὐ
μὴν* : οὐ μὴν δ' || 11. παραιτήσαιτο* : παραιτήσοιτο
|| 12. δεήσειε* : δεήσει || 18. μόγις* : μόγις ἄν || 21.
τοὶ* : σοὶ || 22. τὸ addidi.

THALES.

Pag. 740, 1. Ex Diog. L. I, 43 || 12. φοιτεῖς]
G. Dindorfius in Thes. vol. 8. p. 989, B || 20. πάν-
τως et τέρποιο Bergkiius Exerc. Crit. VI. p. 6. Erat
πάντας et τέρποι.

THEMISTOCLES.

r = Editio Romana Caryophili
C = Caryophilus
H = Habichius.

Themistoclis epistolas unus propagavit Palatinus (P)
398. Hunc ego post Westermannum iterum contuli.
Ex eodem Westermannus epistolarum ordinem ab
editore Romano, tum magis etiam a reliquis editori-
bus immutatum restituit. Est igitur

P	r	rell.	P	r	rell.	P	r	rell.
1 = 1	2	8	14	11	15	4	7	
2 = 2	13	9	15	8	16	5	2	
3 = 9	18	10	16	10	17	6	12	
4 = 10	9	11	17	3	18	7	5	
5 = 11	20	12	18	6	19	8	4	
6 = 12	15	13	3	17	20	20	19	
7 = 13	16	14	19	14	21	21	21	

Pag. 741, 3. ἐντυγχάνουσιν || 4. Νικίας r : νεκίας ||
5. ἀθήνησιν || 11. ἐμαρτύροντο W : ἐμαρτύραντο || 13.
ἀμελοῖην αὐτοῦ H : ἀμελεῖν ἐμαυτοῦ || 19. προσφέροντες

r : προσφέροντες (sic) || 20. ἐμβιῶναι C : ἐνὶ βῖωναι ||
22. φυγῆν C : φύσιν || 23. οὐδὲ W : οὔτε | ἀγανακτοῦσι
W : ἀναγκάζουσι || 25. μηδὲ W : μήτε | ἔβλαψεν* :
ἔβλαψαν || 30. ἐδόξαζον* : ἔδοξαν | οὐδέν τι* : οὐδὲν
ἔτι || 33. πλέον* : πλείον || 36. γίνεσθαι W || 40. διώ-
κων r : διώκω | ἄν* : ἄν καὶ

Pag. 742, 3. φεύγειν | μὴ φεύγειν W || 5. ποιοῖντο

W : ποιεῖ τὸ || 6. φύγω * : φύγοιμι || 8. εἰ addidi || 11. τέ * : δέ | καὶ ἦδη * : καὶ πολὺ ἦδη || 13. νυν sine accentu || 15. ἀτεχνῶς * : ἀτεχνῶς ὡ παυσανία || 16. ὅτι τοῦτο * : τοῦτουτ' || 17. νενίκηκεν | δ' ἐν * : δέ || 18. ἐπὶ νόμοις τε καὶ δήμοις * : ὑπὸ νόμους τε καὶ δήμους || 24. καὶ θανάτους Dorvillius : ἀθανάτους | καταλύουσιν | δεῖ δέ * : καὶ δεῖ || 33. ἀπερχόμεθα * : κατερχόμεθα || 36. τῆ addidi | μετὰ τὴν C : αὐτὴν | ἡμέρα * : ἡμέρας ||

37. ἐπισταμένης r : ἐπισταμένης (sic) || 38. ἔστιν || 41. διώξει χρωμένους αὐτίκα αὐτοῖς ἄγαθος ἔσται ὁ Πausανίας, φαῦλα δὲ ἡμεῖς ἐργασάμενοι W || 43. οὐδὲν r : οὐδὲ || 44. σοὶ H : σοῦ || 49. καὶ] ὡς W.

Pag. 743, 1. Ἀβρωνίχῳ W : ἀβρονίχῳ (sic) || 2. Ἀβρόνιχε W : ἀβρόνιχε | αὐτὸ * : τοῦτο | ἔστιν || 7. τούτων] τοῦτο C | ἐπιδίδωσιν || 8. ἐξωστρακισμένων ἡμῶν * : ὠστρακισμένους ἡμᾶς || 15. ἔνεκα * : ἔνεκα (sic) || 16. σκοποῦντες W : καὶ ποιοῦντες || 18. Ἀβρόνιχε W : ἀβρόνιχε || 19. ἀνωσιν || 25. τοῖς ἰδοῖς * : τοὺς ἰδίους || 28. εἰ γὰρ * : εἴ γε || 30. αὐτοῦς r : αὐτοῖς || 33. ἔοικε * : σε καὶ || 36. οἶσα r : οἶσθας | ὡτάν || 41. τοῦνομα * : τοῦνομα ἀρπάζαντα μόνῳ codex. Similia emblemata sunt δύνασθαι 5, τὴν σωτηρίαν τέθεικεν 20, τοσούτων χρημάτων ἀποστέρηθειν 6, λίαν ἦδομαι 7 | ἀρπαγὴν C : ἀρπακεῖν (sic) | ἔοικεν || 44. αἰεὶ vulgo : αἰεὶ || 46. ἀλωπέκηθεν | δ' οὖν] Ita codex | Ἀβρόνιχε W : ἀβρόνιχε || 47. περὶ add. W || 48. δέδιθι H : δεδιέναι codex. Ad πεφύκοις supple ἄξιος.

αι

Pag. 744, 2. ἐπιχωρήσομεν (sic) || 3. ἐναγέειν || 4. ἀλιτήριον M. Hauptius : ἀλιτήριον τι codex. παλαμναῖον et ἀλιτήριον masculine intellegenda sunt de demonibus. Similiter proxime est ἀλάστορα ἐξομόρξασθαι || 5. ἀρεστόν (i. e. εὐκατάλλακτον) W : ἀρεστόν | χαλκοῖς * : χαλκίοις | ἀποδιοπομπησόμενον * : ἀποδιοπομπήσει μὲν || 7. ἐνεργῆ * : ἐναγῆ | ἀρυκτον W : ἀφύλακτον | Κυλωνίου r : κυλωνίου || 8. τοῖς γε μὴν * : τοῖς δέ γε μὴν || 9. ἀποτισαμένοις r : ἀποτισαμένους || 15. ἐπεὶ C : ἐπι | προυδίδω W : προυδίδους || 16. ἐπικουφιεῖν C : ἐπικουφιεῖ | οἰομένους r : οἰομένους || 18. ὁμοίως * : ὁμοίως ἄν || 20. τὰ δεινὰ * : τάδε νῦν || 21. ἐξευλαθησόμεθα * : ἐξευλαθήμεθα | ἐπειδὴν * : ἔπειτ' ἄν || 23. αὐτόθι W : αὐτὸς codex. Nunc dubito de Westermanni correctione. αὐτὸν Hauptius. Sed nec τὰ δὲ incorruptum est || 24. ἱκετεύομεν r : ἱκετεύωμεν || 29. ἀναλοῦντα * : ἀπολλύοντα || 31. αὐτοῦς * : τοὺς ἄλλους || 32. ἦ σὺ θαρσεῖς] Verba corrupta || 36. ἐμέλλησέν || 37. οὔτε * : οὐδὲ || 38. ἐπιδοίη * : λυποίη || 40. οὐθ' nescio quis : οὐδ' || 41. εἴη * : ἦ | χεῖρον αὐτοῖς ἔσσεσθαι μένουσι * : ὀνειρῶι ὑμᾶς ἴσον μενέτω codex. Nunc malim ὅτι ἔρρει τὰ καθ' ἡμᾶς ὅσον οὐδέπω || 42. γενέσθω * : γιγνέσθω | ὅ] σοι W || 43. τὸ δὲ ὅπη W : τοδεοίτη | πεμπτόν r : πεμπτον (sic) || 45. ἐθεράπευε | Σικίννος W : σικίννις || 49. οὐδὲ * : οὔτε || 50. οὔτε-οὐτ' ἄν * : οὐδὲ-οὐδ' ἄρα codex, quem melius intactum reliquissim. Nam parum sufficiunt quæ de meo in oratione posui || 51. οὐδὲν γε περιττόν W || 54. ἐπελγουσιν ἡμῖν * : ἐπελγῖν ἡμᾶς

Pag. 745, 3. ἐδόξασας * : ἄν ἐδόξας | μὲν deleam | αὐτοῦ W : αὐτοῦς || 5. τοῖς σοῖς sine accentu. In mg.

ς ς

ab eadem τ c i. e. τοῖς σοῖς || 6. τὰ add. C | δι' addidi || 7. ἐκαθεζόμεθα r : καθεζόμεθα || 8. Ἀρόβδας W : ἀρόβδας || 10. ἐγνώρισεν || 11. ἐμίσησεν | ὄκτειρεν || 13. μὲν * : μένειν | περισώζεσθαι H : περισώζεσθαι δύνασθαι || 19. ἦν deleam | ἴνα γράφης] Vide Thes. IV. p. 604, B || 21. ἀφεῖναι * : ἀπέιναι || 27. πλέον * : πλεῖον || 28. βλάξ τις * : βλάξ τις ἡλιθίως || 35. που * : πη | τραπεζιτεῦειν r : τραπεζιτεῦειν || 38. ὅτε C : ὅτι || 39. μεγάλη ἁμαρτία-εὐθεωρήτω * : ἐμὴ γὰρ ἁμαρτία-ἀθεωρήτω. Proxime C ἐμὸν δὲ ἴσως τὸ δυστύχημα τὸν μηδέ. ἄλλοις pro ἀπὸ W, qui et πέπονθέ τι ἄπιστον εἰς. Mox idem πιστευτόν pro τισινέον || 44. πῶθεν * : ὅθεν || 46. ὑπαρχμάτων * : τι πραγμάτων || 48. ἐκ r : ἐν

Pag. 746, 2. σε addidit W || 6. ἔνεκα * : εἴνεκα || 9. χρηστήν C : χρεῖαν | τε r : τι || 11. διατέλναι * : διέκεισο codex. πικρῶς ἀπαιτεῖν est apud Lucianum Hermet. 18 || 12. δέ] δὴ W frustra, v. Stallb. ad Plat. Menex. p. 236, E || 17. ἰλιγγίων * : κλιπτῶν (sic) || 24. Ἀθηναίων γέμει editiones. ἀθηναίων γέμει codex. ἀθεσῶν γέμει Hauptius deleto καὶ ante τοῦπῖ || 26. καταπροῖξη r : καταπροηξίν | καταπρονήσεις-ἀμελήσεις * : καταπρονήσεις-ἀμελής || 31. χρυσαμοιβῶν * : χρυσαμοιβῶν τοσούτων χρημάτων ἀποστέρηθειν || 33. τὰ ἄλλα] Ita codex. τὰμὰ W || 34. ὁ εὐσημος * : εὐθυμος codex. ὁ ἔτυμος coniecit Hauptius | ὅς W : ὡς || 36. βουλεύομαι nescio quis : βουλεύομαι | ὅπως H : ὅπου | μὴ * : οὐ || 38. ἦκέν || 39. μὲν addidi | λογιζονται C : κομίζονται || 42. Συρακοσίου] Ita codex || 43. τοῦ σίτου] Immo τὴν σιταγωγόν, nisi delendum τοῦ σίτου | μὲν addidi || 44. ἄττα ἠνίττετο * : αὐτὰ ἂ αἰνίττεται || 46. ἔγγραπον * : ἔγγραπτον || 51. περὶ τῶν] Ita codex | ὑπηγόρευες W : ἀπηγόρευες

Pag. 747, 5. οὐπίτριπος r : οὐπιτρεπτον || 6. ὅτι * : ὅτι λίαν ἦδομαι || 7. τῷ r : τὸ || 8. εἶ] σὺ W || 13. οἶ C : εἰ || 14. πως * : πω | εἶ C : ἦ || 19. ἐπιδραμεῖν r : ἐπιδραμεῖ | σου τῆ διαβολῆ W : σου τίς διαβολή || 21. ἐποίησεν | τοῖς W : ἐν τοῖς || 22. πιστεύσαι] ἀπιστήσαι W | δὲ C : δεῖ | ἡμῆ * : εἰμῆ | καὶ addidi || 23. τοσάυτα W : τοιαῦτα | σοι deleam || 24. ἐπειδὴν r, ἐπὶ δ' ἄν || 27. Λεωδότης (Λεωδότης W) * : λεωότης | Ἀγρωλεύς W : ἀρχιεύς || 28. Προνάπης H : πρινάπης || 32. ἐπεχώρησεν ἐξομόρξασθαι W : ἐπεγένησεν ἐξομολογεῖσθαι || 33. δ'] Ita codex | φρονουστῖν || 34. ἡλικον | οὐκ H : ὁ οὐκ || 35. ἀπαλλαγέντες H : ἀπαλλαγέντες || 37. τοῦ r : τοῦ ὡς || 40. ἔνεκα * : εἴνεκα || 42. τῆς μὲν (hoc certe omittendum) ὑμετέρας σωτηρίας μόνῃ ἐμῇ τῆ (debebat τῆ ἐμῇ) δυστυχίᾳ W || 45. ἄδην] ἔσχετε] παρέρχετε W || 47. ἀποθαρρήσω * : ἀποθαρρήσω || 49. γε C : τε | μετρίως * : μέτριον || 51. ὑπομείνετε

Pag. 748, 1. 8χ | καταβεδοῦσθαι ab eadem || 5. Ἀλκμειωνίδης * : ἀλκμαιωνίδης | δέ] Ita codex | ὀμνύντες || 7. ἔδος || 13. οὐ * : οὖν | ἠτιῶντο r : αἰτιῶντο || 16. πιστοῦς * : χρηστοῦς || 17. πιστόν W : πονηρόν || 19. ἔστιν || 21. φθόνος] κόρος W || 24. ἔρρει τὰ C : ἐρριτο | δὴ W : δέ || 26. κενός W : δ' ἐμός || 27. οἰομένους et εἰ ἔξαπατωμένους W || 29. ἀρχυρῶν || 30. ἐνασεβηθῆτε

ει

καὶ ἐνεπιερκῆθητε ab eadem || 31. ὑπὸ W : ἀπὸ | δεδί-
ται-δειματοῖς H : δεδίττεις-δειματοῖς || 32. φῆσει] Ita
codex || 35. μου] Ita codex || 43. ἔγω εἰ μὴ Hauptius :
ἔγωσι μὴ || 44. ἐκτοπίσαιμι r : ἐκτοπήσαιμι || 46. οὐχ
ὅτι * : οὐχ οἴονται || 47. θεάτριον * : οσακρω : τιμὴ καὶ
προεδρία W : τιμῆ καὶ προεδρεῖαι || 48. οἰκῆσις W : οἰ-
κήσει || 49. ὀρωδεῖτε r : ὀρωδέτε || 52. εὐχαὶ * : αἰ
εὐχαὶ || 53. ἐρήσει W : ἐρήσεις || 54. ἄρα vulgo : ἄρα

Pag. 749, 1. φοβεῖσθε C : φοβεῖσθαι || 2. καὶ] ἡ καὶ
W | ποιεῖν τι αὐτοῦ C || 4. πάντ' W : πάνυ || 9. ἀλώ-
μενος C : ἀλμενος | οἰμοὶ * : οὐχ οἶ || 10. δὲ ταῖροι co-
dex, ut voculā dē finiat̄ versus || 11. οὐδ' ὁμοῦ
Schœttgenus : οὐδ' ὁμοῦ (ita) || 12. πολλῶν deleam |
γυναικῶν τε W || 15. καταλαμβάνοι * : καταλαμβάνει ||
19. ὅσ' ἡμέραι || 20. ὑποτίθεσο C : ἀποτίθεσο || 21.
προηγείσθαι W : προμηθεῖσθαι | διαπειρῶ C : διὰ χειρὸς
|| 23. γε C : τε || 24. τὸ πᾶν μέρος r || 32. θελήσει r :
θελήσῃ || 34. ὁ add. r || 40. ἐπιθέσθαι C : ἐπεπιθε cum
spatio quinque literarum || 42. οἶσθα r : οἶσθας || 43.
φασίν || 44. τέ * : γε || 46. ἐπέστειλεν W : ἀπέστειλεν ||
49. ἀλλ' οὐ γὰρ * : ἀλλ' οὐκ || 54. σὺ * : τὰ | ἐπιμέλου]
Ita codex.

Pag. 750, 2. μάλιστα * : μάλιστα καὶ || 3. ὅτι W :

εἰ | ποιήσεις r : ποιήσης | οἶδα] Ita codex | γ' ἐνόητο
(sic) || 4. σε inseruit W | ἐπιμελεσθαι * : ἐπιμελήσε-
σθαι || 5. αὐτὰ C : αὐτῶν | διατίθεσθαι δεδοικῶτα * : δια-
τεθήσεσθαι δέδοικα | με Holstenius : μὲν || 6. σαυτοῦ * :
αὐτοῦ | ὅς W : ὡς || 7. τὰ μὰ (τὰ ἐμὰ W) * : τὰ ἄλλα ||
8. ἦς * : εἴης || 9. ἐπέσταλται W : ἐπίσταλται | ἦι] Con-
fluxit atramentum, ut dignosci nequeat quid scriba
voluerit. Videtur esse ἦι. Certe non est ἀ. W ἦ. Idem
δεῖν pro εἶναι || 14. ἀ * : διὸ || 17. σε addidi | αἰτιῶ
C : εἶτι || 18. χειροτονοῦσιν || 19. αἰνιττόμενος C : δεδι-
τόμενος || 20. ὅτι addidi || 26. Πέρσας * : περσῶν | τῶν
καταναυμαχησάντων Iacobsius ad Achill. Tat. p. 773 :
κατὰ τῶν ναυμαχησάντων | ἀποκτεινάντων r : ἀποκτεινόν-
δ

των || 28. τῆ πόλει οὐδὲ καθόλου ἡγεμόνων * : καθόλου (sic)
τῶν ἡγεμόνων τῆ πόλει οὐδὲ || 31. μὲν addidi || 34.
Ἀθηναίων * : ἀθηναίων αὐτὴν codex. αὐτῆ W || 35.
καὶ * : καὶ κατὰ ὄντα r : ὄντας || 36. ὅσον W : οἶον ||
41. περὶ add. C || 44. Scr. ἀλλά, uti codex habet ||
49. ἐφ' ἄλλῃ ἡμῖν C : ἀπολλυς ἡμῶν | ἐμπηδᾶς C : ἐμπι-
8

πλᾶς || 50. περίπατος

Pag. 751, 2. ἀρετὰ || 3. ποιηταί] Hom. Od. 0, 329
|| 4. Ἀβρωνίχῳ W : ἀβρωνίχῳ || 5. Ἀβρωνίχε W : ἀβρό-
νιχε | ἦκέ W : ἦ καὶ || 6. διαλεξόμενος nescio quis :
διαλεξόμενος | δηλώσω W : δηλώσω || 9. ἐποιεῖς W :
ποιεῖς || 12. καὶ] Ita codex || 15. ἀποχρηῆναι * : ἀπο-
χρηῆν || 17. ὅν σὺ W : ὅ εὖ | οἶσθα * : οἶσθας || 18. τριή-
ραρος * : τριήραρος ὡς || 19. μελῶν r : μελῶ || 20.
συναριστῶν | συνδείκνυσιν r : συνδείκνυσιν || 21. εἰ
καὶ W : εἶναι | ὄσις * : ὄσεις || 29. Λακρατῖδην H :
λακρεῖδην || 30. Ἐρμοκλέα W : ἐκμογλήν (sic) || 31.
Δόρκωνα * : δερκωνα | Μόλωνα * : κέλωνα || 34. ὦν] ὡς
W. Malim ὁ | ὑπάρχει nescio quis : ὑπάρχειν || 35.
οἰκεῖν add. W || 36. Ἀν ὀρθῶς? || 37. τὴν] μὲν W |

ἀριστείων C : ἀρίστων | ἐνμεσῆσάν σε δὲ] ἐνεμέσῆσαν δὲ
σοὶ W || 38. ὄν W : ὦν || 45. Εὐφορίωνος r : εὐφρονίω-
νος || 47. ἐν add. W || 48. πολεμικά Kannius : πο-
λέμια

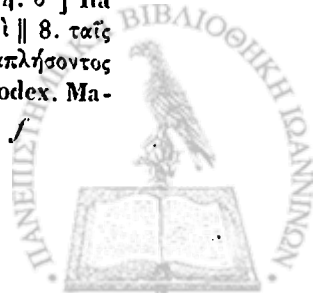
Pag. 752, 6. ἡμᾶς * : ἡμᾶς κακὸν || 7. κατὰ add. C |
εἰ * : εἴτι (ita) | σὺ W : οὐ || 10. πλὴν * : πλέον || 11.
ἤραμεν || 13. μὲν add. W | τοῖς δὲ] Asteriscos feci.
λοιποῖς supplet C. Sed inauditum est προσποιεῖσθαι
τινι. Fortasse πρὸς δὲ τοὺς πολλοὺς προσποίησθαι || 14.
ἀλλὰ * : ἄμα || 18. ἐπιπεσέτω * : ἐπιπεσεῖται | ἔστιν ||
19. οὐκ ανειως ἔγωμαι || 20. τὸν Dorvillius : μάλλον ||
21. φθονοῖς εἰ * : φθονηθήσῃ | ἀλαζονεῖαν r : ἀλαζονίαν
|| 22. ἀλλ' ἀληθινῶς Bremerus : ἀλλ' ἀληθινῶν (sic) ||
25. ἦπου τὰ μέγιστα * : ἦ τὸ μῆχιστον | ἡμῖν r : ὑμῖν |
χαρρίζοιτο * : ἐχαρρίζετο || 26. πέπονθε * : πεπόνθει | τὰ
μὲν ἄλλα * : τοῖς μὲν ἄλλοις || 28. ὤκτειρεν || 29. ηποι-
περ] Locus turbatus, quem C refecisse sibi visus est
scribendo κινδυνεύετε εἰ περὶ ἐμοῦ. W coniecit κινδυ-
νεύετε αὐτοὶ εἰ περὶ ἐμοῦ et ἐπέπερ. Idem mox cum r
ἴν' ἴρα ἦν. Ego ἦν ἐκεῖνος βοηθῶν ἀδικουμένῳ alieno loco
positum esse arbitror. Neque εἰκότως verum videtur,
quod rectius scribatur ἀδικῶς. Sed videant alii || 34.
ἔστι | ὅτι supra versum, sed ab eadem | δεξιῶτερα * :
δεξιώτερον || 35. ὦν * : ὡς || 37. ἐγκελεύη (cf. ep. 3) * :
εγκμη || 39. εἴχομεν r : ἔχομεν || 43. οἶσθα * : οἶσθας ||
48. ὑπὸ r : ἀπὸ

Pag. 753, 4. τούτου r : τούτων || 8. οὐς W : ὡς |
μετακαλεῖν * : καλεῖν codex. κατακαλεῖν W || 14. ἐφ'
C : ἀφ' || 15. δ' add. W || 17. ἐμαχόμεθ' ἂν H : ἐμα-
χόμεθα || 18. ἡ μετεδιώκομεν * : ἦμεν (ita) ἐδιώκομεν
codex. ἦ καὶ pro ἦμεν C || 20. περὶ * : ἀν (sic) περὶ ||

22. πως] Malim που | ἐπέπερ * : ητεῖπερ (sic) || 23.
πάσης * : ἀπάσης || 28. ἀκίνδυνος W : κίνδυνος || 30.
καὶ μὴ Schœttgenus : μὴ καὶ || 32. καὶ add. W || 33.
εἰδείην * : ἐπίδοιην || 39. ἔστιν | λόγων] λογισμῶν W ||
40. δοκῶ * : δοκεῖ || 44. ἀντεροῦσι H : ἀν ἐροῦσιν || 49.
ὅτι δ' ἂν ἦ τὸ * : εἰ δὲ εἴη τι codex. Mox malim τοῦτο.

Pag. 754, 1. ἀπολελόγησαι H : ἀπολελόγησαι | Post
τῆς videtur intercidiſſe ἡμῶν || 5. μὲν C : μόνον |
Ἑλλησπόντου r : ἑλλησπόντου || 7. περὶ W | κατὰ και-
ροῦ] καιρὸν vulgo | τὰ διεγνωσμένα * : τῶν διεγνωσμένων
codex. Ita mox & διέγνωκας || 10. ὅτε κινδυνεύεις W.
Sed in lutosa humo nihil stabile est || 11. ὅτι καὶ] καὶ
recte delet C. Ante ἔξεις nescio an interciderit καὶ. Ita
in ep. 13 καὶ οὐ παραμυθία τις ἔστιν ὅτι || 17. καὶ οὐδὲ]
Ita codex || 18. ἐξαιρεῖς W : ἐξαιρεῖς || 19. λήσειν W :
γῆσει | τὸ C : τε || 20. οὐ τοσοῦτον ὡς Πανσανία * : οὐχ
οὕτως ὡς παusanία μέγα || 22. ἀκτὴ Hauptius : αὐτὴ] κο-
λωναι sine accentu || 23. μέλει * : μελέτω || 24. ὁ το-
λυπέων * : ἡ πολυπνίων || 25. Γογγύλος C : γόπυλος
εἶ γε * : ἂν τι καὶ || 26. ἀγαθῶ] Malim ἱκανῶ. Sed rec-
tius fortasse hoc vocabulum cum aliis non paucis alio-
rum committimus sagacitati || 32. ἦ * : ἦ τοῦ || 39.
δοκεῖς r : δοκεῖν || 40. ἡμᾶς r : ὑμᾶς || 45. μενέτω W :
μὴν ἐγὼ || 46. εὐπραγίσει * : εὐπραγίῳ

Pag. 755, 2. αἰτιώμεθα * : αἰτιώμεθα || 4. δ'] Ita
codex || 7. τρέπουσιν οἱ αἰεὶ W : τρέπουσιν αἰεὶ || 8. ταῖς
κακίαις? || 17. νῦν * : νῦν μάλιστα || 18. ἀναπλήσοντος
C : ἀναπλήσαντος || 21. πέπονθεν || 24. ὅτις codex. Ma-

lim οἷς || 24. θάμβους * : εἰς αὐτὸς || 25. εἰλώτης * : ἐλ-
θὼν οἷμαι γῆς codex. οἷας καὶ ἡμᾶς ἀπέλυσε εἰλώτης
ἀνὴρ ἑλλῶν οἰμωγῆς C et Holstenius || 27. τῆς προδοσίας
addidi. Cf. ep. 14 || 30. ἀπολελογησθαι * : ἀπολογεῖ-
σθαι || 31. Πλαταιαῖς r hic et infra : πλατεαῖς || 36.
ὄντι σατράπῃ Schoettgenus : ἀντισατράπῃ || 37. αὐτῶ C :
αὐτὸς || 38. Malim διαίτη || 42. ὀλίγη r : ὀλίγα || 43.
καὶ C : ἦ || 44. γάρ] τε C || 46. θερμότερον W : θερ-
μωτέρων | τῶν add. idem || 48. ἐκπέσοι * : ἐμπέσοι || με-
ταστήσεσθαι * : μεταστήσασθαι

Pag. 756, 1. αὐτῶ * : ἐαυτῶ || 4. ἐπέστελλε] Ita co-
dex || 9. ἔλαβεν || 14. ὅτε * : ὅτι | αἰτίαις] Ita codex ||
18. ὅπως * : ὅπως τ' || 22. οἱ δὲ * : οἱ δὲ τοῦτο codex. οἱ
δὲ τούτοις W || 24. κατανοῆσαι | καταστήσαι W. Sed v.
Plutarch. Cat. Min. 35 κατανοῶν τὴν ἀλήθειαν || 27.
ἐξήταζεν C : ἐξήταζεν τε || 28. ἐπεπόμφει r : πεπόμφει ||
31. ἀπολούμενος r : ἀπολλούμενος || 38. ἐφάνησαν αὐ-
τὸν * : ἐφωράθησαν αὐτῶ || 42. καὶ addidi | ἀφελόντες
Gottleberus : ἀνελόντες || 46. κατέλαβεν || 47. εἰλωτοῦ
(sic)

Pag. 757, 3. Νικία r : νεικία || 8. φυγάσιν || 9. δια-
δύονται * : ἐπιδεικνύονται || 12. αὐτοὶ * : καὶ αὐτοὶ |
δ

τῶν * : καὶ τῶν || 13. ἡμᾶς | ἀξιούσιν | δὲ add. W | σφᾶς
| ἀντὶ addidi || 14. ἅπαντας W : ἅπαντα || 15. ὀνή-
σαντα * : ὀνήσαντας codex. ὀνήσαντας r || 19. λέλυκε
W : λελύκει | ἀσθένεια ἢ ἐγχορεύει φυγάσι * : ἀσθενείας
ἦν ἐλθρευειφυγάσι | σὺ C : σου || 22. ἐνέλιπεν r : ἐνέλει-
πεν || 24. πλείονος ἄρα τῆς ἐκ σοῦ προθυμίας ἢ εἰ ὅπερ
ἔδει δι' αὐτὴν W || 28. αὐτῆς C : αὐτῶν || 29. δόξει * :
δόξειεν || 30. καὶ αὐτὸς γὰρ τὸ * : αὐτὸς γὰρ τοῦτο τὸ ||
31. ἐτοίμης * : ἐτοίμης φεύγει || 32. Verba τούτου-μένει-
μεν pro insitiis habet C. Westermannus μὴ ante
μένονομεν inserit et τούτου non ad fugam sed ad pœnam
refert || 35. πλέον * : πλεῖον || 36. πλέον * : πλεῖον ||
41. ὠφελεῖν r : ὀφελεῖν || 42. ἄξειν * : ἄγει

Pag. 758, 1. δ' addidi || 2. γέγονεν || 3. τῶν addidi
| ἐμέλλομεν W : μέλλομεν || 4. μετέχομεν C : μετέχειν
| ἡμῶν r : ἡμεῖν | τοιοῦτοι-ἐγένεσθε-εἷς C : τοσοῦτοι-γενέ-
σθαι-εἶναι || 6. νῦν r : νῦν || 7. ἦ add. W || 9. ὦ r :
οἶ || 10. αἰτιασόμενοι H : αἰτιασάμενοι || 14. κατὰ vulgo :
κατὰ τὴν || 16. ἀγγελοῦντα * : ἀγγέλλοντα || 17. δὲ
adieci | Νικίας r : νεικίας || 18. Ἡλείων ἐπίνειον r :
ἡλλίων ἐπίνειον || 23. ἔτι * : ὅτι καὶ codex. ἔτι καὶ C |
δὲ * : γὰρ || 26. νῆα * : νῆϊ || 30. μὴ add. C || 31. ὀρά-
σωμεν W : ὀράσομεν | ἢ γνώμη * : τῆ γνώμη || 33.
ἀπεπεπόμφειν r : ἀποπεπόμφειν || 36. ὑπὲρ * : περὶ || 38.
ἤρητο nescio quis : ἤσθητο || 40. οἱ r : καὶ || 41. τὸ
vulgo : τὸν || 42. ἐτεθνήκει r : τεθνήκει || 43. περιει-
στήκει r : περιστήκει || 44. εἰς add. W.

Pag. 759, 1. ἀγάγωσι * : ἄγουσιν || 6. ἦ * : καὶ || 8.
ἐγενόμεθ' ἂν W : ἐγενόμεθα || 9. ἐς] Ita codex || 10.
ἐνεκα * : ἐνεκεν || 14. γε] σε W || 18. ἀπελαχθήσεσθαι * :

ἀπελάσασθαι || 20. μόνον τῆς || 21. δικάσει * : δικάσειεν
|| 22. Ἀθηναίους * : ἀθηναῖος ὢν | λακεδαιμονίους vulgo :
λακεδαιμονίους || 23. ἔδοξεν W : ἔδοξα codex. Sed
fortasse servari poterit vulgata, ut μοι pendeat a κε-
λευθειν || 26. διαιρήτε r : διαιρηται || 27. τε ἐμὲ W :
ἐμέ τε || 28. ταῦτα] Ita codex || 30. δεδιότα r : δε-

δειότα || 31. σῶν τε (σῶόν τε W) * : ὡς ὄντα codex |
ἀπήμαντον * : ἀντὶ τούτου || 32. τίσιν * : τίσιν | ἀπέχο-
μαι Hauptius : ἀπέχομαι || 33. δεδιέναι r : δεδειέναι
|| 40. ταῦτη γὰρ τοι * : γῆς τε γὰρ τῆς || 41. ἠσθημέ-
νου C : ἠσθημένος | μάλιστα codex. Scripsi. ῥᾶστα
Nisi μάλιστα e dittographia natum || 42. ἐμέλλομεν
C : ἔμελλον || 45. τοσοῦτον * : τοσοῦτον ἔτι || 46. ὅτι

addidi || 54. ἐδεδεῖν r : ἐδεδεῖν | σύμπλοοι (sic)

Pag. 760, 1. γίγνεσθαι * : γίνεσθαι || 7. ἐσκέπτετο r :
ἐσκέπετο || 10. σοι * : σοι τὴν σωτηρίαν τέθειται || 12.
δεδιότι W : δεδειότι || 14. ἐρρώσω r : ἐρώσω || 15.
Ἔστιαίεως W : ἐστίαίως || 26. σὺ δὲ χαῖρέ τε C : εὖ δὲ
χαίρεται || 27. ἔσται * : ἔστω codex. Infra χαῖρέ τε καὶ
οὐδενὸς χρηστοῦ ἀτυχήσεις. Mox malim εἰ ἴδω δυνάμειος
ἔχεις || 31. ὄρμησεν * : ὄρμηξ || 36. μεταβαλλόμενος * :
μεταβαλλόμενος || 37. ὀ' W : δ' || 47. τοὺς addidi |

τρεῖςκαίδεκα (sic) || 49: ἔμελεν r : ἔμελλεν | αὐτοὶ W :
αὐτοῖς | δὲ add. W || 50. διήλθον C : ἤλθον || 51. πε-
δίδα δὲ W : πεδιδάδα | διώδευσα * : ὠδευσα | μεγάλα * :
γαλα || 52. κάλλιστ' * : ῥμάλιστ' || 53. πλείστα * : πε-
ριττὰ

Pag. 761, 3. οὐκέτι C : κετοῦκ || 5. ὠρμώμεθα * :
ὠρμήμεθα || 6. τὰς addidi || 8. ἀδεῶς εἰστήκειν * : οδε-
μειστήκειν | ὃ δ' ἠγανάκτει * : οδεαταίτε | παραθεασά-
μενος * : περιθεασάμενος || 9. ὦδ'] Ita codex || 10. καὶ
σὺ * : σὺ || 12. δὲ λέγοις C : δ' ελοῖς | θράσος * : θάρσος
|| 18. ὥστε σε W : ὥστέστε | κολάσομεν r : κολάσωμεν
|| 19. περιστάτα W : περιστάτα | ἐπανίστασι] ἐπιτελέ-
σαι sive ἐπάγεισθαι W. Fortasse ἐπινοῆσαι. Reliqua
non expedio || 25. διεστώτος * : διεστώτος μὲν || 28.
παρέχοντος Porpo : παρέχοντες || 33. Ἐρινύς * : ἰσχύς
|| 39. λαγχάνων] Ita codex || 40. αἰεὶ * : αἰεὶ || 43.
χρυσῆν ὑφαντὴν * : χρυσοῦ ὑφαντὴν codex. Lucian.
V. H. I 21 ἐσθῆς χαλκῆ ὑφαντῆ. W malebat χρυσοῦ-
φαντον || 45. ἐνόμιζεν | πιστὸν * : πιστεύειν || 48. γὰρ * :
γὰρ ἦδη || 50. δίδωσιν || 52. δὲ addidi | ἐν] ἐπὶ W.
Sed videtur Μαγνησιᾶ hoc loco idem esse quod Μα-
γνησιᾶ χώρα.

Pag. 762, 3. ὑμεῖς * : ὅπαντες || 4. τοιαύτην] Male
Schœttgenus τοσαύτην. Loquitur Themistocles de se,
Græco homine, Græcis urbibus a Persarum rege præ-
fecto || 5. περιστάσιν C : ἐπιστάσιν || 7. μέμνη * :
μέμνηται || 10. προβαλεῖται * : προβάλλεται || 12. ναυαρ-

χῆσοντι C : ναυαρχῆσαντι || 15. Τημενίδα W : τημη-
νίδα (sic) || 16. θυμιατῆρων * : θυμιατῆρων || 18.
ἔγραψε || 19. μέντοι W : μόνον

THEOPHYLACTUS.

A = Boissonadii unus

B = Boissonadii alter

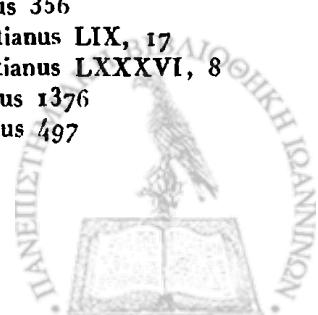
H = Palatinus 356

I = Laurentianus LIX, 17

L = Laurentianus LXXXVI, 8

M = Vaticanus 1376

N = Vaticanus 497

P = Palatinus 155
S = Vaticanus 352 Suppl.
T = Parisinus 3047
V = Vaticanus 713
b = Boissonadiana.

Commemoravi quæ in vitis codicibus reposita sunt quæque meorum librorum ope in Boissonadii contextu correxi.

Pag. 763, 5. καὶ acc. ex *F* || 11. Πλωτῖνος acc. ex *H* || 18. ταῖς τῶν *B* : τῶν vel ταῖς || 21. ὡς acc. ex *M* | μελιτοῦτταν * : μελιττοῦτταν || 23. εὐρυδίχη *H* : Εὐριδίχη || 26. τοῖνυν τῶ acc. ex *L*. Cf. ep. 19 || 29. καὶ γῆρας *H* : γῆρας *b*. Vide ad Synes. p. 697, 6 | τὴν editi ante *B* : τὸ

Pag. 764, 1. ἐρμαγόρας *V* (cf. ep. 10) : Εὐαγόρας | κεχαλίνωται *a* : κεχαλίνωκε || 3. καὶ θαλάττη *a* : καὶ τῆ θαλάττη || 11. τ' *B* : τε || 19. ταῖς addidi || 20. ὄργαθα θεῶ *a* : ὄργαθας θεῶν || 24. χαλεπὰς sec. *M* : χαλεπούς || 25. κεκτημένους *M* : κεκτημένοις || 25. τὰς *V* : τοὺς *b*. Initio est κακὰς γείτονας || 26. σου * : σοι || 27. γραφίδα *L* : γραφὴν || 28. ἐκείνην acc. ex *L* | μὰ *a* : δὴ || 30. ἠδίκησας *L* : ἠδίκησας | ὑβρίσασα * : ὑβρίσασαν *L*, ἐνυβρίσασα *b* || 40. γὰρ *I* : γὰρ ἐγὼ || 41. τὸν *I* : τὴν || 42. θεάσονται *I* : θεάσαιντο || 43. συμβαίνει * : συμβαίνει τινα || 44. ἐπιλανθάνονται τῆς ἑαυτῶν *I* : τῆς ἑαυτῶν ἐπιλανθάνονται || 45. περιθάλλουσι *I* : καὶ περιθάλλουσι

Pag. 765, 1. ἔχγονον-γνήσιον *I* : ἔχγονα συγγενῆ τε καὶ γνήσια || 2. νόμος ἠνάγκασε *I* : ἠνάγκασε νόμος || 5. ζῶων *I* (cf. 13. 59) : ὄντως || 9. δελταίε *I* : δελταίος || 12. τὸν *a* : σὸν || 16. ἐπικολαινεῖς *a* : ἐπικολαινεῖς | κατομβρῖσαν *M* : κατομβρῆσαν || 17. ἐπιρροφεῖς * : ἐπιρροφήσεις | ὁ *I* : ὦ | ἦ *a* : ἦ || 19. περιλιμνάζεται (cf. Theophyl. Hist. p. 127, D) *a* : ἐπιλιμνάζεται || 24. μόλις *LM* : μόγις || 25. Εὐρίπη *L*. Dindorfius in Thesouro : ΕΥΡΙΠΗ *b*, Ευρίπη (sic) *a* || 25. ἐπανάξειν * : ἐπανάξειν || 28. κατεπεφλόγιστο * : κατεφλόγιστο *L*, ἐκπεφλόγισται *b* || 29. ἐκάστην *L* : ἡμέραν || 31. ἐγένετο *L* : ἐγένετο || 36. ποτὲ καὶ αὐτὸς *L* : καὶ αὐτὸς ποτὲ || 41. βασκαίνουσης-τῆς φύσεως * : βασκαίνουσας-τὴν φύσιν scripti. Certe huc referre non licebat quæ disputavit Wytttenbachius ad Plut. Mor. p. 31 F || 45. τε καὶ *a* : τε | ἀενάων * : ἀενάων

Pag. 766, 7. ἀνθρώπινον *A* : ἀνθρώπειον || 15. ἀρχαῖς *L* : ἀρχαῖς καὶ *b*. W coniciebat ἀρχαῖς καὶ προσφοραῖς, largitionibus || 18. τὰς ἡνίας ὁ χρυσοῦς ἐμπεπύστευται *L* : ὁ χρυσοῦς τὰς ἡνίας πεπύστευται || 24. ἐψηφίστατο *L* : ἐψηφίστατο δένδροις || 25. ἔσχεν * : εἶχεν || 34. Πραξιμέλλη] Nomen corruptum. ραξίλη *L*, unde scribendum videtur Πραξιόλη, si tamen ad mulierem referre licet παρξίστατος ἄγγελος v. 41 || 35. καὶ τάχα *L* : τάχα || 39. ὁποῖοι τυγχάνουσι *L* : ὁποῖοι ὄντες τυγχάνουσι πρὸς ἡμᾶς || 44. κολοιοῦ *L* : κολοιοῦ μή || 45. ἐν addidi || 46. ἀνθρωπίνων *L* : ἀνθρωπέων

Pag. 767, 2. ἐπ' *L* : παρ' || 4. περιθρυλοῦσιν * : περιθρυλλοῦσιν || 6. τὰς πατρῴας-ἀρετάς *I* (vide extremam epistolam) : τὰ πατρῴα ἔθη || 8. κατηνάλωσας *I* : καταλάσας || 9. Ἐρμαγόρου θέλεις ἀκούειν *I* : ἀκούειν Ἐρμαγόρου θέλεις || 11. ἐς γῆρας *a* (nisi scribendum πρὸς ὃ γῆρας cum Platone de Legg. II. p. 653 A) : ἐν γῆρα

| σοφία *I* : σοφία τε | παρῆν * (παρεγένετο Plato) : παρῆ || 13. μεθίστασθαι *I* : μεθιστάναι || 15. γιγνόμενος *L* : γινόμενος || 18. πληρώσας *a* : πληρῶν || 22. εὐθυμίαν] εὐφημίαν *L* || 23. δὲ ὀρέμματα *a* : ὀρέμματα δὲ || 28. οὗτος *L* : οὗτοσι || 31. κομίσασθαι *L* : κομίζεσθαι || 32. « Displicet nomen ὁ Κλεινίας in epistola rustica. » Boiss. || 33. ἀντέχεσθαι *L* : ἀνέχεσθαι || 35. Λύγαν * : Λύγειαν || 43. ὑπεκύμαινε *L* : ἐπεκύμαινε || 49. εἰς *L* : εἰν

Pag. 768, 1. Asteriscos posui || 13. ἀλλὰ *T* : ἀλλὰ σὺ καὶ | ἀκῆ * : ἀπονέμη *T*, ἐπινέμη *b* || 19. κἄν * : καὶ || 23. πεδιᾶδι *A* : πεδιᾶδη || 26. ἔλωσ *L* : ἔλας || 28. δελταῖον *L* : δύστηνον || 29. χρυσοῦ * : χρυσοῦ || 30. τοῦ Λευκίππου τοῖς δώροις * : τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου || 32. ταλαντεύει * : ταλαντεύεται || 36. περιπλέκει * : προσπλέκεται

Pag. 769, 7. Μίδα *N* : Μίδου || 13. ἔρωσ ἡμᾶς ἀδικεῖ *a* : ὁ ἔρωσ ἡμᾶς ἀδικῶν || 14. ἐρᾶν βιζόμενος *L* : βιζόμενος ἐρᾶν || 23. ἐρασταῖς *L* : ὁραταῖς || 26. ἀκούομεν *L* : ἀκούσομεν || 27. τοῦ acc. ex *I* || 30. καὶ acc. ex *M* || 31. τὸν acc. ex *H* || 33. εὐμένεια *L* : εὐσέβεια || 37. ἐπελθόντων τῶν *M* : ἀγγελοθέντων ὑφ' ἑν || 38. ἠύλαβεῖτο *H* : εὐλαβεῖτο || 40. τύχην *L* : φύσιν | ἠγνόησας *M* : ἠγνόησας || 42. παθήματα *I* : μαθήματα || 44. ἀγνωσίας *B* : γνώσεως

Pag. 770, 1. ἐκκάθαιρε * : ἐκκάθαρε *a*, ἐκκάθαρων *b* || 2. ἐλυμήνατο *L* : ἐλυμήνω || 14. τὴν-ἠτοιμακέναι *L* : πεπονηκέναι τὴν μαινάδα Λευκίππην || 22. ὑπὸ πάθους-νικώμενον *L* : ἐπὶ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ πάθους ὑπερνικώμενον || 23. ὕπνος *N* : ὕπνος γὰρ | περιθρυλούμενος * : περιθρυλλοῦμενος || 31. τουτὶ *M* : τοῦτο || 33. σεαυτοῦ *M* : σαυτοῦ | λόγον *M* : λόγου || 35. ἐπληθον *a* : ἐπληθες || 36. ὁ-ποτὲ *LMN* : ἐπὶ τὸ χεῖρον παράγει ποτὲ ὁ δημιουργὸς || 37. καταλείψομεν * : καταλείψομεν

Pag. 771, 1. καὶ αὐτὸς *MN* : καὶ αὐτὸς || 12. Αἰτναίας * : Θαλάττης || 18. λιμοῦ *L* : λιμοῦ μοι || 20. ἕτερα acc. ex *L* || 21. δύναται *a* : δύναται γὰρ || 24. Cf. Procll Char. Epist. 36 | με-ἀφήσας *L* : μοι-ὑφήσας || 27. ἐκκάθαιρε * : ἐκκάθαρε *A*, ἐκκάθαραι *B*, ἐκκάθαρων *b* || 28. λύμην *a* : λύπην || 29. καὶ *a* : καὶ τῆς || 34. ἔτο μοι *L* : ἔσομαι || 36. ἀναθήκαιμι *a* : ἀναθήσαιμι || 37. οἷς * : ἄρνες || 40. δυσνουθετήτω] V. Nauck. « Zeitschr. f. Alterthumsw. » 1855. p. 116. Meinek. Fr. Com. Gr. t. 5. p. ccclxxvii | ἦ acc. ex *L* || 41. συμπλέκεται καὶ *L* : ἐμπλέκεται

Pag. 772, 4. κατακρηθεῖη νοσεῖν *L* : νοσεῖν κατακρηθεῖη || 5. μεταθησόμεθα *A* (cf. 55) : μεταστησόμεθα || 7. τὸ *L* : τὸ καὶ τὸ || 10. κημήματα ἀποπατεῖς ἢ παμμίαιρος *L* : κυφοροῦμενα ἀποσπᾶς ὦ παμμίαιρος || 12. δριμυτάτοις * : δριμυτέροις || 14. κολχικῆς *L* : φονικῆς || 15. παιδοκτονεῖν *L* : παιδοκτόνον | ἀγνωμονῶν ὁ *L* : ἀγνώμων || 16. εὐεργέτιν *P* : αἰνετήν || 17. συμφορὰς *a* : συμφορὰς || 18. δῆτα καὶ *L* : δῆτα || 20. φιλανθρωπότερος γὰρ *L* : φιλανθρωπότερον παρ' || 21. τὴν Δίην *L* : γῆν || 24. ταῶς *L* : ταῶς καὶ || 28. κάλλος τοῖς ὀρώσι *L* : τοῖς ὀρώσι κάλλος || 35. ἐγκαλύπτεις *L* : συγκαλύπτεις || 37. ἡμᾶς *P* : ὑμᾶς || 43. Ἄμπελίνω *P* (cf. ep. 83) : Ἄμπελῶ | γερόντιον *a* : ὦ γερόντιον

Pag. 773, 2. γὰρ acc. ex *a* et *S* || 7. μηδαμῶς τὴς νεφέλας *P* : τὰς νεφέλας μηδαμῶς || 19. γέγονεν-ὁ κῆρος *L* : γέγονεν ὁ κῆρος αὐτῷ τῆς ἐπιθυμίας || 21. ἄρκους

μη πειθου, Γαλάτεια] Ita L, nisi quod γαλατία, ἄρκους πείθουσαν μη πιστεύει γαλάτειαν A, in quibus Hauptio latere videbatur ἄρκους πείθουσαν μη πιστεύειν, Γαλάτεια. In proximis ἄρκων τοῖς ἔρῳσιν οὐδὲν ἔστιν εὐχερέστερον b; ἔστιν omisi cum A, τοῖς cum Nauckio Trag. fr. p. 728 || 24. καὶ πράττουσι φλεγμαίνοντες & L : πράττουσι τε ταὶ φθέγγονται ὅσα || 27. ὡς acc. ex L || 30. διαμυθολογήσω L : διαμυθολογήσομαι || 35. τῆς acc. ex L || 39. ὄρνισιν M : ὄρνεσιν ||

Pag. 774, 5. καθάπερ ὑπαρ τὴν ἀλήθειαν L : τὴν ἀλήθειαν καθάπερ ὑπαρ || 14. Μόσχωνι P (cf. ep. 2) : Μοσχίωνι || 15. τοῦ ζεύγους L : τὸ ζεύγος || 16. δέ μοι L : δὲ καὶ || 16. ἑαυτοῦ L : ἑαυτοῦ μοι | παρέχουμαι L : παρασχέσθαι || 21. ἀπάτην L : ἀντήν || 23. ἀρότων B : ἀρότρων | συμπαρήχηκε L : καὶ παρήχηκε || 25. ἐκεῖνος] Ita L || 31. πεισθώμεν P : πειθώμεθα | ὄραν τὸν πολέμιον L : τὸν πολέμιον ὄραν || 32. ἂν addidi || 34. ὄντες τὴν φύσιν L : τὴν φύσιν ὄντες || 39. μηδὲν L : μηδὲν ἔξ αὐτῆς || 40. εἴθε ἔπαθον * : εἴωθα πάσχειν || 41. φύσις L : ἡ φύσις || 42. βρενθης] Ita L. βρινός A. Ἐρινύς editi, Φρόνη B | εἶτε καὶ L : ἡ καὶ || 44. πρὸς ἀλήθειαν ἀξιόχρεως L (cf. ep. 33) : ἀξιόχρεως πρὸς ἀλήθειαν || 47. δόκησιν μόνην τῶν ζητουμένων L : δόκησις μόνη τῶν ποουμένων

Pag. 775, 1. Εὐρυδιάδης * : Εὐριδιάδης AB. εὐρυάδης P, quod nomen a Theophylacto cum Cimone coniunctum esse parum verisimile est || 6. ταῖς addidi || 10. εὐθὺς μετὰ τοῦ ὑπνου MP : μετὰ τοῦ ὑπνου εὐθὺς || 12. τοῖς acc. ex T | ἀπέθρη * : ἀπεχθῆς ἢ T, ἀπεχθήσει ψευδόμενος b || 13. ψόγου MT : ψόγων | πορίσης * : πορίσεις | ὡς acc. ex M || 17. βλάψαι * : ἐπιβλάψαι L, ὠνήσασθαι ceteri, in quo vide ne δηλήσασθαι lateat || 18. συναθροίσεις L : συναθροίσεις τεττίγων ceteri scripti, συναθροίσεις Ὀρτύγων B || 24. οὐδὲ * : οὔτε | ἐνέγκαις L : ἐνέγκοις || 32. ἡδίκηθης I : ἡδίκησαι || 38. διὸ acc. ex M.

Pag. 776, 3. μὲν addidi || 7. ὦ ποῖ L : ὅποι || 8. ἐπιμνησθῶ L : μνησθῶ | τὰς τοῦ ἄστεος ἀσπάζομαι διατριβάς S : τὰ τοῦ ἄστεος ἀσπάζομαι || 9. τῶν-πλήθος L : τὸν πολιτικὸν τέραρον || 10. τῆς L : τὰ τῆς || 12. κατάλυσις L : ἀνάδυσις || 14. βδελύττεσθαι L : βδελύττεσθαι αἰωρεῖν || 17. εἶναι acc. ex L || 18. ἢ L : μάλλον οὐ || 20. πλάττη L : ἀναπέπλασαι || 21. χρυσῶ * : χρυσῶ || 23. ὁ-ἡμᾶς * : ὕβρισεν ὁ Λυδὸς εὐνοῦχος ἡμᾶς b, ὁ ὕβρισταῖος Λυδὸς εὐνοῦχος ἡμῖν P || 25. ἐπαγγέλλεται M : ἐπαγγέλλονται || 34. ὄνος ἡμᾶς εἰ M : ἡ ὄνος ἡμᾶς A, ὄνος εἰ editi || 36. Σωφρονίσκου B : Σωφρονίσκου Σωκράτει || 38. Πριαπίδης] Ita P || 40. μελιτοῦτα * : μελιτοῦτα || 41. ὑπερκυκνεῖος * : ὑπερκύκνους || 43. κορύδων A : κορύδων || 45. σύριγγος B : σάλπιγγος

Pag. 777, 2. ἂν δράσαιμι L : δράσαιμι ἂν || 9. ἵππον ὄν * : ἵππον pr. M, ἵππων sec. M, ἵππων τὸν δὲ ἵππον b || 10. μηδὲ * : μήτε MT, μήτε δὲ b || 11. ἀτιθάσσευτος B : ἀτιθάσσευτον τὸ ζῶον || 15. κατηφέα P : τῆ κατηφέα || 18. ἐπήκοος M : ὑπήκοος || 26. προσδέχονται B : προσφέρονται || 35. γενοῦ L : γίνου || 36. προσέσο L : ἐλέησον || 37. ἡμεῖς ὡσπερ L : καὶ ἡμεῖς ὡσπερ καὶ || 38. ἐπρεσβεύομεν P : ἐπρεσβεύσαμεν || 42. βασιλεύει L : βασιλεύει | θυμὸς L : θυμὸς τε

Pag. 778, 2. μεγάλας B : μεγάλας καὶ || 12. προπομ-

πὸς L : προπόμπος || 14. ὁ σὸς ἐνετείλατο L : ἐνεκελεύετο ὁ σὸς || 17. δεινότητόν L : δεινὸν || 19. ἐγκράτειαν L : ἐγκράτειαν ἀκούοντες || 20. εἰς L : πρὸς | φιλόανθρωπον L : φιλοανθρωπότερον || 25. ἀναπνεύση * : ἀναπνεύσειεν || 27. πλεονεκτικώτερον L : πλεονεκτικώτερον τὸ ἀκόλαστον | ὑπερναδλύση L : ὑπερναδλύση || 32. ἐκκάντος * (cf. ep. 20) : ἐκκαλόντος || 36. σωφρονίζει * : σωφρονίζεται || 37. ὁ acc. ex P | Χρυσάστις] Χρυσάστις Ungerus Sin. p. 49 soluce.

Pag. 779, 1. οἰκείων L : ἰδίων | στερόμενος * : στερούμενος || 4. οὔτε L : οὔτε δὲ | χρήσεως L : σχέσεως || 6. ποῖ P : ποῦ || 12. παρῶσω * : παρώσω | πρεσβείας B : πρεσβείας τοῖς ἄρκους || 15. ἀμερίμωνος L : ἀμείωνος ἀφ' ἑτέρας || 17. ἀναγράφουσι L : ἀναγράφουσι καὶ τέχνη διαμορφουσι τὰ πράγματα || 20. ὑπνοῦν δὲ μετρίως L : ὑπνοῦ δὲ μετρίως μετέχειν | ἡμᾶς L : ἡμᾶς ἔστιν || 23. τῆς L : τῆς σῆς || 31. ἀφελόμενοι a : ἀφελόμενοι || 34. πείθου a : πείθου σὺ Bb, πείθουσι A || 36. ἐκβαλοῦμεν * : ἐκβάλλομεν || 37. ἐξοστρακίζομεν P : ἐξοστρακίζομεν || 41. δ' P : δὲ

Pag. 780, 15. δυσανταγώνιστον * : δυσανταγώνιστον τὸ πολέμιον || 17. κἀγὼ B : κἀγὼ δὲ || 18. μύρμηκες B (cf. ep. 4 extr.) : οἱ μύρμηκες || 22. Διογένης | δημοσθένης L male, v. Athen. XIII. p. 588 E | Σωστράτης] σωκράτης L | ὁ Φρύγιος] Σωκράτης Φρυγίας Commelinus, quasi Φρόνης voluisset. » L. Dindorfius in Thes. s. Σωστράτη || 23. παρῶσαντο * : παρώσαντο || 31. καὶ L : καὶ πρὸς || 35. δεδύνηται P : δεδύνηται

Pag. 781, 11. αὐτοῦ P : αὐτῶ || 6. σωτήρας A : σωτήρας ὄντας || 18. δῶρα M : γὰρ || 23. ἀνθρώπων acc. ex I || 26. νειλώαις I : νεολαίαις || 27. εὐ φορεῖ τῶ ἀνδρὶ I, quod leviter immutatum recepi. Erat εὐφραίνει τὸν ἀνδρα || 28. ὡς I : ὥστε || 43. Operarum error. Ser. φιλονεικότερον.

Pag. 782, 1, σωφροσύνης M : σωφροσύνης δὲ || 5. οὔτε M : οὐ || 8. βούλει M : βούλοιο || 11. Αὐγέου M : Αὐγείου || 12. ἐκμετρήσαι A : ἐκρορεῖν || 13. Κισσυβίωνι a : κισσυβίῳ || 15. πανουργίαν a : κακούργίαν || 16. οὐ P : οὔτε || 19. λαγῶς * : λαγωὺς || 20. δὲ P : δὲ ἢ || 22. ἀπαριθμοῦμαι P : ἀπαριθμήσομαι || 25. Κισσυβίων * : κισσυβίῳ || 26. οἱ σοὶ * : οἱ σοὶ σε a, οἱ νῦν σου b || 28. ἐνδημήσει * : ἐνδημήσειεν || 32. σωφροσύνην P : σωφρορεῖν || 36. οὐ καθάπτεται P : οὐχ ἄπτεται || 43. ἂν-ἀμάρτωμεν M : λόγους ἀμάρτωμεν ἂν

Pag. 783, 1. γὰρ τι M : τι γὰρ || 5. Κοριάννωνι * : κοριάννω || 7. Κοριάννων * : κοριάννε || 14. δὲ καὶ L : δὲ || 15. ἐγχαράξαιμι L : ἐγχαράξομαι | ἀναθήξαιμι A (cf. ep. 29) : ἀναθήξαιμι L, ἀναθήσομαι b || 20. ταύτην acc. ex Vat. 352 || 26. ἀσκήξαιμι a : ἀσκήσομαι || 36. Deest ἂν.

Pag. 784, 2. ὡσπερ ὄφον L : ὄφον ὡσπερ || 3. ἔχοντες acc. ex L | μέλη L : δυστυχεστάτα μέλη || 6. τοῖς ὄλοις-δοκεῖς L : τὴν γνώμην εἶναι τοῖς ὄλοις δοκεῖς || 7. σαφέστατον a : σαφέστατα || 8. ἀπανθρωπώτατα I : λίαν ἀπανθρωπώτατα || 11. παρωχηκότων I : παρωχηκότων κακῶν || 12. ἐρινὺν * : ἐρινύων || 13. ταλαντεύεται L : ταλαντεύεται || 17. ῥηγνύοντα IL : διαρρηγνύοντα || 30. εἶναι-δοκεῖ I : τοῖς εὐ φρονοῦσιν εἶναι δοκεῖ || 32. κούφονον * : κούφοιόν

Pag. 785, 1. πεποήνηται A : ἐπεποήνητο || 10. Ηαε

epistola vulgo Isocrateis affigitur || 14. θνητήν α : θνητοῦ | προοιμίου α : προοιμίων || 19. ἠνάγκασε I : ἠνάγκασαν || 20. ἀναχωρεῖν παρεσκευάσαν I : ἀπαναχωρεῖν παρεσκευάσαν || 33. καὶ ξίφος καὶ κρᾶνος P : καὶ κρᾶνος καὶ ξίφος || 37. τὰς χάριτας θᾶττον L : θᾶττον τὰς χάριτας || 38. οὔτε σὺ acc. ex α || 39 γρυσού * : γρυσῶ | παρθένον L : παρθενίαν | ὠνουμένου Iacobsius || 40. ἔμπλεα M : σύμπλεα || 41. βεβῦσθαι * : διαβῦσαι

Pag. 786, 3. ἐν addidi | ἀπειργῆσαι * : ἀπείρξασθαι Bb, ἀπείργασθαι α, ἀπείργεσθαι M | δυσφύκτω * : δυσφύκτω || 6. συγκιρνώντα M : συγκιρνοντα || 7. πλάσμασι M : πράγμασι || 9 ἠδυνάτω M : τονικωτάτω || 16. ἀπειρία ἀφιλόσοφος M : σαφήνεια ἢ φιλόσοφος || 18. Ἀλκιβιάδῃ M : Ἀντίμαχε || 20. σειρηνείων M : σειρηναίων | ἡμᾶς-ἡγήματα * : ὠδῶν οὐχ ἤχιστα M, ἡμᾶς ἠδονῶν περιπολοῦσιν ἡγήματα ab || 22. ποτὲ δὲ ἄλλοθεν ποθεν * : ἄλλοθεν δὲ ποτε | περικρατοῦσιν M : περικρατοῦσιν || 41. περαιτέρω κόνεως μὴ M et Gnomol. Ritschellii p. 5, 44 : οὐ περαιτέρω κόνεως Bb, περαιτέρω κόνεως α.

THRASYBULUS.

ag. 787, 1. Ex Diogene L. I, 100.

XENOPHON.

Pag. 788, 1. Ex Stobæi Flor. LXXX, 12 || 6. ἀμετάπλαστον Cobetus N. L. p. 180, ἀκατάπλαστον Meinekius || 8. ἐλῶναι G. A. Hirschigius Em. in Stob. Flor. in « Zeitschr. f. Alterthumsw. » a. 1832, p. 312 || 9. οἶόν τε * : ἠγούντο | ὅτι-τράπεζα] Excerptis etiam Eusebius P. E. XIV, 12 || 10. τῷ κρεῖττονι idem : τὸ κρεῖττον || 11. τῆς διανοίας * : τῆς δυνάμεως | αὐτοῦς Euseb. : αὐτοῦ | οἶοι idem : οἶ || 12. βᾶδιον idem : βᾶδιοι || 19. μὲν acc. ex eodem || 20. ἐκᾶστοτε αὐτὸς Stobæus, ἐκᾶστοτε αὐτοῖς Eusebius. Delevi ditto-graphiam || 21. ἀνδρεία * : ἀνδρεία || 22. αὐτὰ ἀγαθὰ Eusebius : ἀγαθὰ αὐτὰ || 24. παλγνία additum ex eodem, item ἢ v. 28 || 29. ἴωσαν idem : ἴως ἂν || 32. Αἰγύ-

πτου idem : Αἰγύπτου γὰρ | Cf. Theodoret. Gi. Aff. II. p. 734. XII. p. 1031 || 36 Ex Stobæi Flor. LXXXIII, 29 || 40. οὔτοι nescio quis : οὔτω

Pag. 789, 17. Ex Stobæi Flor. CXXI, 37 || 18. ὁ θάνατος οὔτε vel οὔθ' ὁ βίος καλὸν G. A. Saupprius || 19. ἀνίσον ἀριθμὸν Saupprius || 20. φέρον-ἢ ἀρρωστία Bremi in Add. ap. Orell. p. 325 || 21. ὅπου] ἔστιν οὐ mg. Leoncl. || 23. Ex eiusdem Flor. CXXIV, 42 | οὐδὲ Meinekius : οὔτε || 24. εὐρέσθαι] ἀφρεσθαι Stephanus, ἀφρασθαι Cobetus Mnem. vol. 9. p. 78 || 26. μὴ Orelliana : ὁ μὴ || 28. καὶ ὅστις] κατέστη Meinekius || 31. Ex Stobæi Flor. V, 79. Vulgo λαμπρόκλειαν. Conrexit Saupprius || 39. Indidem l. c. Vide Western. Floril. Lips. spec. p. 22 || 41. Ex Stobæi Flor. LX, 8.

Pag. 790, 1. Φιλλίδα * : Φυλλίδα | υἰός * : υἰέως || 7. ἠράσθησαν Cobetus Mnem. IX. p. 134 : ἠγάσθησαν || 12. ὄντα addidi || 17. ἐπιτοπολύ mg Gesneriana : ἐπιτοπὸν | συγγενείας τῆς * : συγγενῆς || 18. ἢ παίδευμα Meinekius || 19. καὶ ἀνδρῆς idem : ἀνδρία || 21. Dubito de γὰρ et ἔσεσθαι || 26. πνεῦμα Meinekius || 28. Ex cod. Florentino Parallelorum sacrorum Ioannis Damasceni, apud Meinekius vol. 4. p. 223 || 30. σώζων M. Hauptius : ζῶν || 33. βουλευομένου uncis inclusit Saupprius || 35. ἐπέσειλα * : ἀπέσειλα || 37. γένοιτο κακόν * : ἔσοιτο καλόν | τότε Meinekius : τότε || 38. ἐβουλήθη * : ἠβουλήθη || 40. ἀμείνων ὄν Meinekius : ἀμείνω ὄν || 41. Θηρεύειν * : Θηρεύει || 42. πρόσφερε Meinekius : ἐπίφερε || 44. κατὰ τὰ αὐτὰ * : κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως || 45. φήσεις ἔστι Meinekius : φύσεις ἔστι || 47. ὅσιος ἔσομαι Hauptius : ὅσια εἶσομαι | ἀρχεῖ * : ἀρξει || 50. οὐδὲ φεύξη * : φεύξη τε || 51. ἐραστής Meinekius : ἐραστήν

Pag. 971. 2. ἀξιομαθητοτέρων L. Dindorfius in Thes. vol. I. p. 1088, A : ἀξιομαθεστέρων || 4. ὅσα Hauptius : ὅσον || 5. τῶν adieci || 9. σὺν * : ἐν

ZENO.

Pag. 792. 1. Ex Diogene L. VII, 8. || 4. ὀρωρεγμένος * : ὀρεγμένος

ADDENDA.

EPICURI EPISTOLA.

1.

ἀφειγμεθα εἰς Λάμψακον ὑ-
γιαίνοντες, ἐγὼ καὶ Πυθο-
κλῆς καὶ Ἐρμαρχος καὶ Κτή-
σιππος, καὶ ἐκεῖ κατελιθισ-
μεν υγιαίνοντας Θεμισ-
ταν καὶ τοὺς λοιποὺς φίλους.
εὖ δὲ ποιεῖς καὶ εἰ σὺ υγι-
αίνεις καὶ ἡ μάμη, καὶ τῆ
καὶ πάπα καὶ Μάτρωνι πάν-
τα πειθῆ, ὡσπερ καὶ ἔμ-
προσθεν· εὖ γὰρ ἴσθι, ναπία,
ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ
πάντες σε μέγα φιλοῦμεν
ὅτι τούτοις πειθῆ[ι] πάντα ...

Ex papyro Herculansenſi edidit Th. Gomperzius in
Hübneri Herma vol. 5. p. 388.

2.

... πρὸς ἑαυτῶν ἐπ[ίστη]σι
καὶ τινὰ τρόπον ἀ[πο]δοῦν ἀπεδέ-
χετ' αὐτόν. ὡς γὰρ ἀνεφώνησεν
ἐκπνέων. ἔβδόμη[ι] γὰρ ἡμέ-
ρα φησὶν ὅτε ταῦτ' ἔγραψον,
οὐχ[ὲ] ἀπο[κ]εγ[γ]ωρη[σ] κ[ε]ν [ὅ]τι [κ]ατ[ὰ] τὴν
οὐ[ραν]οσφ[αι]ραν [ἐ]μοὶ οὐθέν καὶ ἀλγηδόν-
ες ἐνήσαν τῶν ἐπὶ τὴν τε-
λευταίαν ἡμέραν ἀγούσων.
σὺ οὖν, ἂν τι γένηται, τὰ παι-
δία τὰ Μητροδώρου διοίχῃσον,
τέτταρα ἢ πέντ' ἔτη μῆθ' ἐν
πλεῖον δαπανῶν ἥπερ νῦν
εἰ[ς] ἐ[μ]ὲ δαπανᾷ[ς] κατ' ἐνιαυ-
τόν. καὶ προβάς ὑπὲρ τῶν υἱῶν
οἶδα καὶ Αἰγία καὶ Διόδωρον
καὶ τῆς σῆς φρενὸς ὄντα[ς] οὐ-
κ ἀρέσκουμα μ[ὲ]νον' ...

Edidit et supplevit idem ibidem p. 391 sq. Vide
etiam L. Spengelium in Philologo Suppl. vol. 2.
p. 530.

Pag. 12, 19. Excidit ipsa epistola, in qua dictum
oportuit μὴ τὴν ἀλλοτρὴν ἀρόσης vel simile quid. Ver-
bis ἔστι τὸ λεγόμενον (h. e. τὸ ἠνιγμένον, non, ut in

interpretatione est, *proverbium*) — περιπέττουσιν so-
lutio anigmatis continetur. V. 29 scr. ἄλλα δὲ τινα.

Pag. 24, 13. δοκεῖν rectius delebitur. Mox scr.
ἠὺρράνθη. V. 30 malim Ἄλφειῶ.

Pag. 26, 43. Melius Βίτωρα.

Pag. 28, 40. Scr. παλαιᾶς et μοχ αὐτῆ et Παρνα-
σοῦ. V. 50 in oratione resedit Διόνυσος pro Διονύσιος,
item in interpretatione pro Dionysio *Bacchus*.

Pag. 29, 21. Reducenda vulgata καταίρουσι τῆς.
Paulo ante scribendum videtur Ἔστω Συμωναῖος Ὁμη-
ρος, Ἀριστείδης. κοινωνεῖτω τῆς φιλοτιμίας ὁ ἐμὸς ῥήτωρ
Θεόδωρος. Sed videant alii.

Pag. 42, 4. Immo Βεροία.

Pag. 50, 4. Malim Εὐπλοῦς et mox Εὐπλω.

Pag. 94, 27. Sero intellexi, verba ἀλλ' ἤκουσά σε,
ὦ Ἀυσία, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ συνεχῶς με-
θύσασθαι falso sub Alciphronis nomine ferri. Cratetis
sunt, cuius vide epistolam decimam.

Pag. 96, 51. Immo Σιμίχη.

Pag. 98, 1. Respondet ad hanc epistolam Aristote-
lis sexta. Est etiam apud Gellium XX, 5, 12 || 2.
ἀλέξανδρος μακεδόνων βασιλεὺς ἀριστοτέλει χαίρειν R
(Vaticanus 1353) || 3. ἔτι] δὴ Gellius, om. R || 6.
ἔρρωσο accessit ex R et Gellio || 7. Ex Arriani An. II,
14, 4.

Pag. 99, 3. Ex Diodoro XVIII, 8.

Pag. 100, 1. Ex Herodoto III, 40.

Pag. 101, 1. Ex Porphyrii Vita Plotini 17.

Pag. 174, 14. Restitue ἀχροαματικῶν ex R et a.

Pag. 354, 15. Malim ἐρρωμένως.

Pag. 412, 11. Scr. οἶμαι ex n.

Pag. 518, 2. Post φησὶν virgula ponenda est et
corrigenda interpretatio.

Pag. 534, 43. Rectius cum M ὑμᾶς ponetur post
λαβεῖν.

Pag. 634^b, 37. παιδία] Immo γράϊδια, cf. p. 635^b, 33.

Pag. 635^a, 18. Scr. γαρότα.

Pag. 654, 7. Immo ἡμιδεᾶ.

Pag. 658, 48. 689, 2. 9 σπάταλος perperam reli-
ctum est pro Σπάταλος, itemque spatulus in interpre-
tatione.

Pag. 678, 36. Scr. ἐπισκόπων.

Denique, ut hoc etiam addam, me invitissimo fa-
ctum est, ut in margine Græcæ orationis versuum
numeri omitterentur. Tenendum igitur, versus istos
subductis indiculis et epistolarum inscriptionibus cum
adnotationis numeris congruere.

EPISTOLOGRAPHI GRÆCI

PROLEGOMENA.

A.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΛΗΡΕΟΣ

ΤΥΠΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΙ.

Τῶν ἐπιστολικῶν τύπων, ὧν Ἡρακλείδῃ, ἐχόντων τὴν θεωρίαν τοῦ συνεστάναι μὲν ἀπὸ πλείονων εἰδῶν, ἀνπλασθέντων δὲ ἀπὸ τῶν αἰεὶ πρὸς τὸ παρὸν ἀρμοζόντων, καὶ καθηκόντων μὲν ὡς τεχνικώτατα γράφασθαι, γραφομένων δὲ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ τῶν τὰς τοιαύτας τοῖς ἐπὶ πραγμάτων τεταγμένοις ὑπουργίας ἀναδεχομένων, θεωρῶν σε φιλοτίμως ἔχοντα πρὸς φιλομαθίαν, ἐπραγματευσάμην δὴ τινων σύστασιν ἰδεῶν καὶ πόσας καὶ ἅς ἔχουσι διαφορὰς, καὶ καθάπερ δεῖγμα τῆς ἐκάστου γένους τάξεως ὑποδέδειχα, προεκθέμενος μερικῶς τὸν περὶ ἐκάστου λόγον, ἅμα μὲν ὑπολαμβάνων καὶ σοὶ τοῦτο κεχαρισμένον ὑπάρχειν, εἴ τι τῶν ἄλλων περισσότερον εἰδήσεις, τὸ λαμπρὸν τοῦ βίου τιθέμενος οὐκ ἐν τοῖς βρώμασιν ἀλλ' ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, ἅμα δὲ καὶ πέρα νομίζων τοῦ προσήκοντος ἐπαίνου μεθέξειν.

Γένη μὲν οὖν ἐστὶν ἐπὶ τοῦ παρόντος οἷς ἐντετυγχαίμεν ἐν καὶ εἴκοσι, τάχα δ' ἂν ἐνέγκοι πολλαπλάσια τούτων ὁ χρόνος· εὐφυῆς γὰρ εὐρετὴς καὶ τεχνῶν καὶ θεωρημάτων οὗτος. ἄλλος δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς οὐδεὶς ἐπίκαιρος εἰς ἐπιστολικὸν τρόπον ἀνήκων τύπος· ἐπνομαζέται δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἀφ' ἧς ἐστὶν ἰδέας οὕτως· φιλικός, συστατικός, μεμπτικός, ὀνειδιστικός, παραμυθητικός, ἐπιτιμητικός, νουθητικός, ἀπειλητικός, ψεκτικός, ἐπαινετικός, συμβουλευτικός, ἀξιωματικός, ἐρωτηματικός, ἀποφαντικός, ἀλληγορικός, αἰτιολογικός, κατηγορικός, ἀπολογητικός, συγχαριστικός, εἰρωνικός, ἀπευχαριστικός.

α'. Ὁ μὲν οὖν φιλικός ἐστὶν ὁ δοκῶν ὑπὸ φίλου γράφασθαι πρὸς φίλον. γράφουσι δὲ οὐχ οἱ πάντες φίλοι· πολλάκις γὰρ οἱ ἐν ὑπεροχαῖς κείμενοι πρὸς ὑποδεεστέρους ὑπὸ τινων ἀξιοῦνται φιλικὰ γράψαι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἴσως στρατηγούς, διοικητάς, ἐστὶν ὅτε καὶ προσγράψουσι τοὺς ἀγνοοῦντας. οὐ γὰρ διὰ τὸ συγκεράσθαι καὶ μὴ ἔχειν αἴρεσιν τοῦτο πράττουσιν, ἀλλ' οὐδένα νομίζοντες ἀντερεῖν αὐτοῖς φιλικὰ γράφουσιν. ὁ δὲ τύπος τῆς ἐπιστολῆς καλεῖται φιλικός ὡς πρὸς φίλον γραφόμενος. ἐστὶ δὲ τοιοῦτος·

Εἰ καὶ πολὺ σου διάστημα τυγχάνω κεχωρισμένος, τῷ σώματι μόνον τοῦτο πάσχω· σοῦ γὰρ οὐδέποτε δυνατὸν ἐπιλαθέσθαι με, οὐδὲ τῆς γεγονυίας ἡμῖν ἐκ παιδῶν ἀνεγκλήτου συνανατροφῆς. εἰδώς δὲ ἑμαυτὸν

EPISTOLOGR.

I.

DEMETRII PHALEREI

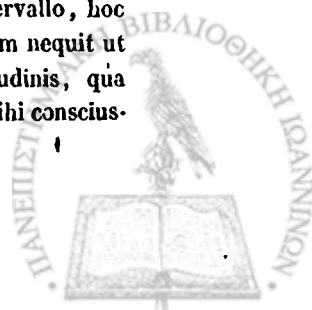
ΤΥΠΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΕΣ.

Epistolarum stilorum, Heraclida, quum hæc sit ratio, ut plurimis constantes formis ab eis pendeant, quæ presententi cuique statui congruunt, quumque scribi quidem debeant quam artificiosissime, temere autem plerumque ab eis scribi soleant, qui rei publicæ præfectis eiusmodi præstant officia, videns te sciendi admodum esse cupidum dedi operam, ut quæ in aliquibus formis tenenda esset via ac ratio, quotque inter ipsas et qualia intercederent discrimina scriptis mandarem, et quasi specimen singulorum generum ordinis ac modi, uniuscuiusque ratione prius singulatim exposita, subieci, partim quod tibi me gratum hac re facturum existimarem, si quid reliquis scires amplius, quippe quum vitæ voluptatem non in epulis ponas, sed in litteris, partim quod et laudem censerem me ultra quam commuerim consecuturum.

Genera sunt igitur impræsentiarum, in quæ quidem nos incidimus, unum et viginti, fortasse tamen his multo plura tempus præseret: sollers enim hic est artium inventor atque præceptorum. Nostro vero tempore non est idoneus stilus alius, qui in epistolarum rationem cedere possit. Nominatur autem eorum ex sua quisque forma hoc modo: amicalis, commendaticius, reprehensorius, objurgatorius, consolatorius, castigatorius, admonitorius, minatorius, vituperatorius, laudatorius, suasorius, precatorius, interrogatorius, responsorius, allegoricus, causalis, accusatorius, defensorius, gratulatorius, ironicus, gratiarum actio.

1. *Amicalis* itaque est, qui videtur ab amico scribi ad amicum. Non autem omnes scribunt ut amici: sæpe numero enim qui sunt in aliquo dignitatis fastigio positi, a quibusdam rogantur ut ad infra se positos amice scribant, eodemque modo, quo ad se invicem prætores atque procuratores nonnunquam ad eos, qui ipsos ignorant, scribunt. Non enim propter necessitudinem et quod optio non sit hoc faciunt, sed quod sibi amice scribentibus neminem repugnaturum putant. Hic stilus epistolæ vocatur amicalis ut ad amicum scriptus. Est autem huius modi:

Quamquam longo a te seiunctus sum intervallo, hoc tamen corpus solum meum patitur: fieri enim nequit ut tui obliviscar aut honestæ illius consuetudinis, qua a pueris sumus una educati. Quum autem mihi conscius-

τὰ πρὸς σε γνησίως διακείμενον καὶ πάντοτε τό σοι συμφέρον ἀπροφασίστως ὑπηρετήσαντα, τὴν αὐτὴν ὑπέληφα καὶ σὲ περὶ ἐμοῦ ἔχοντα γνώμην κατὰ μηδὲν ἀντερεῖν πρὸς με. καλῶς οὖν ποιήσεις πυκνότερον ἐπισκοπῶν τοὺς ἐν οἴκῳ, μή τις ἐχῶσι χρεῖαν, καὶ συμπαριστάμενος ἐν οἷς ἂν δέωνται καὶ γράφων ἡμῖν περὶ ὧν ἂν αἰρῇ.

β'. Ὁ δὲ συστατικός, ὃν ὑπὲρ ἄλλου πρὸς ἄλλον γράφομεν, ἔπαινον συγκαταπλέκοντες ἅμα καὶ τοὺς πρότερον ἀγνοουμένους ἄγοντες εἰς γνῶσιν. οἷον οὕτως·

Τὸν δεῖνα τὸν παρακομίζοντά σοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ παρ' ἡμῖν κεκριμένον καὶ δι' ἣν ἔχει πίστιν ἀγαπώμενον καλῶς ποιήσεις ἀποδοχῆς ἀξιώσας καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' αὐτόν, ἔτι δὲ καὶ διὰ σαυτόν· οὐ μεταμελήσει γὰρ ἐν οἷς θέλεις εἶτε λόγον ἀπόρρητον εἶτε πράξιν εἰπεῖν. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑτέρους ἐπαινέσεις αὐτόν, αἰσθόμενος ἦν ἐν παντὶ δυνατός ἐστι χρεῖαν παρασχέσθαι.

γ'. Μεμπτικὸς δ' ἐστὶν ὁ μὴ νομίζεσθαι βαρεῖν προσδεγόμενος.

Εἰ μὴ παραδέδωκέ σοι καιρὸς μηδέπω ὧν εὔπεπονθας ἐκτίνειν χάριτας, οὐδ' αὐτὸ τοῦτό γε καλῶς ἔχειν ὑπέληφας, τὸ μνημονεύειν ὧν ἔπαθες, ἀλλὰ καὶ δυσχερεῖς καθ' ἡμῶν λόγους προέθου. σὲ μὲν οὖν οὐ μέμφομαι τρόπον ἔχοντα τοιοῦτον, ἑαυτοὺς δὲ, ὅτι σε τοιοῦτον ὄντα ἠγνοοῦμεν.

δ'. Ὁ νειδιστικός δὲ ἐστὶν, ὅταν τὸν ὑφ' ἡμῶν προεργετηθέντα ἐφ' οἷς ἔπραξε μετ' ἐγκλημάτων ὄνειδίζωμεν.

Ἔδει σε τὸ « γνῶθι σαυτόν » μαθόντα τότε καὶ ἑτέροις προσφέρεισθαι δυσκόλως· νῦν γε μὴν ὑφ' ἡμῶν τρεφόμενος καὶ δι' ἡμᾶς ἔχων τὸ πνεῦμα μείζον φρονεῖς τοῦ δέοντος. ἡμεῖς δὲ τούτου αἴτιοι· σὲ γὰρ ἔδει μὴ τυχεῖν ἐλευθέρου σχήματος. καίπερ οὐδὲ νῦν ἐλευθερος γέγονας, κεκτημένος σχῆμα δουλκοπρεπέος. λέγε δὲ κακῶς, ἐπεὶ καλῶς λέγειν οὐκ ἔμαθες.

ε'. Παραμυθητικός δὲ ἐστὶν ὁ γραφόμενος τοῖς ἐπὶ λύπαις καθεστηκόσι δυσχεροῦς τινος γεγονότος. ἔχει δὲ οὕτως·

Ἀκούσας τὰ δεινὰ τῆς ἀχαρίτου σου τύχης ἀπηνητημένα καθ' ὑπερβολὴν ἠλγησα, νομίσας οὐ σοὶ μᾶλλον ἢ ἐμοὶ συμβεβηκέναι τὸ γεγονός. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἅπαντα ἰδὼν τὰ πρὸς τὸν βίον ἐστῶτα συνεφόραζον· ἐννοηθεὶς δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἐστὶν ὑποκείμενα, τῆς φύσεως οὔτε χρόνον οὔτε ἡλικίαν ὑρισταμένης, καθ' ἣν δεῖ τι πάσχειν, ἀλλ' ἀδῆλως μετὰ σκαιότητος οὐκ ἀξίως πολλακίς ἀπαντώσης, ἐπεὶ μὴ παρῶν τετύχηκα παρακαλεῖν σε, δι' ἐπιστολῆς ἔκρινα τοῦτο ποιῆσαι. φέρε γοῦν τὸ γεγονός ὡς δύνη κουφότατα, καὶ καθὼς ἄλλω παρήνεσας, σαυτῷ παραίνεσον· ἐπίστασαι γὰρ ὅτι τὸ μέλλον χρόνῳ κουφιεῖν σε, τοῦτο δὲ λόγος εὐμαρέστερον ποιήσει.

ς'. Ἐπιτιμητικός δὲ ἐστὶν ὁ ἐφ' ἀμαρτήμασι

sim, sincero me animo erga te affectum esse, semperque tuis commodis promptissime servire paratum, eandem te quoque arbitror de me sententiam habere, neque unquam mihi repugnaturum esse. Bene igitur feceris, si familiares mei an qua re indigeant frequentius videris, et auxilio eis fueris, si qua re eis opus sit, nobisque de voluntate tua scripseris.

2. *Commendaticius* est, quum pro alio ad alium scribimus, adjecta laude simul et qui prius ignotus fuerat in alicuius notitiam deducentes. Cuius hoc est exemplum:

Eum, qui has litteras tibi reddit, et nobis probatum hominem et ob fidem qua est omnibus carum, recte facies si hospitio dignaberis et mea causa et ipsius, immo etiam tua: non enim punitebit te, si vel arcanum sermonem vel factum committere ei volueris. Verum tu quoque laudabis ipsum apud alios, quum quanto usui in omni negotio esse possit expertus fueris.

3. *Reprehensorius* est

Si nondum permisit tibi tempus pro beneficiis acceptis gratiam rependere, tu ne id ipsum quidem officium tuum censuisti, eorum quæ in te collata sunt esse memorem, verum et sermones in nos malignos contulisti. Te igitur non reprehendo, qui tali sis ingenio, sed nosmet ipsos, quod talem te esse ignoraverimus.

4. *Obiurgatorius* est, quum eum, qui beneficio a nobis affectus est, cum accusatione objurgamus.

Ortebat te « nosce te ipsum » quid esset primum discere, atque deinde et aliis difficilem te præbere. Nunc vero quum sis a nobis educatus et nostra opera spiritum ducas, ultra quam par est superbis. Verum hæc nostra culpa est: non debebas enim in libertatem vindicari. Sed quamvis libertatem consecutus sis, servilem tamen obtines indolem. Itaque male loquere, quum bene loqui non didiceris.

5. *Consolatorius* est, quum iis, qui ob casum aliquem in dolore versantur, scribimus. Habet autem hoc modo:

Allato ad me nuntio de calamitatibus ab ingrata fortuna in te coniectis, vehementer animo commotus sum, neque magis ad te quam ad me casum istum iudicavi pertinere. Hunc igitur diem totum humanæ vitæ conditionem cum luctu contemplantur. Quum autem reputassem talia imminere omnibus, quod natura neque tempus neque aetatem certam, qua sit aliquod damnum subeundum, constitutam habeat, sed inopinato cum quadam importunitate præterque dignitatem sæpenumero obviam se præbeat, quoniam ipse coram te adhortari non possem, per litteras hoc facere decrevi. Fer igitur quod tibi accidit quam possis levissime, et qua in alienis malis consolatione usus est, eadem iam in tuis utere: scis enim, quod tempus allaturum sit solatium, facilius ratione comparari.

προγεγονόσι μετ' ἐπιπλήξεως γραφόμενος, οὕτως·

Τῶν ἀμαρτημάτων τὰ μὲν ἐκουσίως γίνεται, τὰ δὲ ἀκουσίως, καὶ τὰ μὲν μεγάλα καθέστηκε, τὰ δὲ μικρά, καὶ τὰ μὲν μόνοις βλαβερά τοῖς ἀμαρτάνουσι, τὰ δὲ ἑτέροις. σοὶ δὲ καθάπερ ἐπιτήδευμα συμβέβηκεν ὄντα· καὶ γὰρ σὺ κακῶν μεγάλα καὶ πολλὰ βλαβερά διαπέπραξαι. προσήκει μὲν οὖν σε μείζονος ἐπιτυχεῖν ἐπιπλήξεως, εἰ δὴ κατὰ τὸ παρὸν συντεύγῃ καὶ ἐπὶ ἑτέρων τῶν ἀδικηθέντων. ἀλλ' ἔτι γε δυνατὸν ἐστὶν ἰάσεως τυχεῖν τὸ γεγονός πλημμέλημα. πρὸς διόρθωσιν γὰρ ἀγαθῶν αὐτὸς αἴτιος γενήσῃ τοῦ μὴ γεγονέναι, καθάπερ ἐγὼ τοῦ γεγονέναι.

ζ'. Νοουητικὸς δὲ ἐστὶν, ὃς καὶ διὰ τῆς ὀνομασίας ὁποῖός ἐστι ὄηλοι· τὸ γὰρ νουθετεῖν ἐστὶ νοῦν ἐντιθέσθαι τῷ νουθετουμένῳ καὶ διδάσκειν τί πρακτέον καὶ μὴ.

Κακῶς ἐποίησας οὕτω χρησάμενος ἀνδρὶ καλῶς ἀνεστραμμένῳ καὶ κατὰ λόγον βεβιωκότῳ καὶ τὸ ὄλον μηδὲν ἄτοπον εἰς σε πεποικηκότῳ. παραιτήσεως οὖν ἀξίωσον τὸ πρᾶγμα· καὶ γὰρ σὺ πάλιν ὑπ' ἄλλου παθὼν ῥαδίως ἂν ἤνεγκας τὸ δὲ ἐπὶ σαυτὸν δικαίων. μὴ ὀκτεῖ οὖν μήτε γονέων μήτε ἀγωγῆς τετυγῆκέναι, μὴ τί γε πανέσχατον συγγενῆ τινὰ ἢ φίλον ἔχειν τὸν ἐπιτιμησόντα τοῖς ἀμαρτήμασιν.

η'. Ἀπειλητικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν μετ' ἐπιτάσεως φόβον τισὶν ἐμποιοῦμεν ἐπὶ πεπραγμένοις ἢ πραχθησομένοις, οὕτως·

Εἰ μὲν ὑπολαμβάνεις μηδεμίαν ὑφέξειν δίκην ἐφ' οἷς διαπέπραξαι, πρᾶττε, ἴσθι δὲ ἀκριβῶς, ὡς οὔτε ἀναπτησόμενος οὔτε καταδυσόμενος οὐδενὶ τρόπῳ χρόνον ἐπισπᾶ κενόν· ὁδὸν γὰρ οὐκ ἂν εὖροις, δι' ἧς ἀποφύγοις ἢ σε δεῖ παθεῖν.

θ'. Ψεκτικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν τρόπου κακίαν ἢ δυσχέρειαν πράξεως κατὰ τινος ἐξαγγέλλωμεν, οὕτως·

Ὁ δαίνα πῶς κέχρηται τοῖς ἐγκειρισμένοις ἀνελευθέρως καὶ τῆς προαιρέσεως ἀναξίως, κἂν ἐγὼ σιωπῶ, παρ' ἄλλων ἀκουσῇ· γράφειν γὰρ προσήκει περὶ ὧν ἂν μὴ τινες ἐπιστῶνται, περὶ δὲ τῶν ἅπανσι φανερῶν καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς φήμης ἀναγγελλομένων περισσόν τι καὶ τὸ μηνύειν ἢ δι' αὐτῶν ἐλέγχεται σιωπωμένων.

ι'. Ἐπαινετικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν ἐφ' οἷς ἐπραξέ τις ἢ προεἴλετο παρακαλῶμεν ἀποδεχόμενοι, τὸν τρόπον τοῦτον·

Ἐγὼ οἷς καὶ πρότερον ἔγραψας γράμμασι μετεἰλήθειν τῆς σῆς φιλοκαλίας, καὶ νῦν ἐφ' οἷς πέπραχας ἀποδέχομαί τε καὶ παρακαλῶ· συνοῖσει γὰρ ἡμῖν ἀμφοτέρως.

ια'. Συμβουλευτικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν τὴν ἰδίαν γνώμην προφερόμενοι προτρέπωμεν ἐπὶ τι ἢ ἀποτρέπωμεν ἀπὸ τινος. οἷον οὕτως·

Ἐξ ὧν εὐδοκίμησα διὰ τῶν ἀρχομένων, κεφαλαιωδῶς ὑποδέδειχά σοι. γινώσκω μὲν οὖν ὅτι καὶ σὺ

6. *Castigatorius* est, quum ob delicta ante commissa cum reprehensione scribimus, hoc modo :

Peccatorum alia sponte fiunt, alia invito, rursus alia magna sunt, alia parva, alia vero solis peccantibus sunt noxia, alia aliis. Tibi vero quasi opera data tua successerunt : tu enim magna peccata atque multa perniciose perpetrasti. Itaque par est, ut in graviolem reprehensionem incidas, praesertim quum impraesentiarum et ob alias iniurias idem tibi acciderit. Verum adhuc peccato potest remedium inveniri : nam si emendaveris, in causa eris, quare non factum sit, quemadmodum ego cur factum sit.

7. *Admonitorius* est, qui jam ipso suo nomine qualis sit indicat. Admonere enim est mentem imponere admonito ac docere quid faciendum sit quidque non.

Male fecisti, quod ita tractavisti virum, qui honeste sese gerit et integre vivit atque omnino nulla iniuria te affecit. Quamobrem fac ut rem depreceris : sic enim tu quoque rursus ab alio laesus facile assequeris quod tuo jure postulas. Ne videaris igitur talis, cui neque parentes fuerint neque educatio, nedum ut omnium ultimum habere videaris cognatum vel amicum, qui peccata velit reprehendere.

8. *Minatorius* est, quum metum alicui cum vi iniciamus ob ea quae fecit aut facturus est, hoc modo :

Si nullas te poenas ob ea quae perpetrasti daturum esse existimas, fac ; hoc vero mente tene, in auras evoles an subter terram te abscondas, te nullo pacto tempus assecuturum esse vindictae vacuum : viam enim non reperies, qua declines quae tibi patienda sunt.

9. *Vituperatorius* est, quum morum pravitatem aut facti importunitatem in aliquo patefacimus, hoc modo :

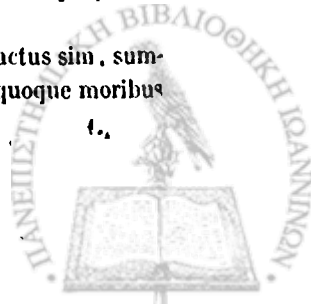
Quam illiberaliter propositoque indigne ille eos, qui sibi commissi sunt, tractarit, etiamsi ego taceam, ab aliis audies. Scribere enim iuvat de eis, quorum quidam nullam habent notitiam, de eis vero, quae cognita sunt omnibus, quaeque ab ipsa fama perferuntur, supervacaneum est etiam ea, quae in ipso silentio apparent, indicare.

10. *Laudatorius* est, si quem ob ea, quae fecit aut facere in animo habet, cum assensu adhortamur, hoc modo :

Ego, quotiens et antea scripsisti, litteris in honestatis tuae consortium perveni, et nunc ob ea, quae facere instituisti, probro hortorque : proderit enim illud nobis ambobus.

11. *Suasorius* est, quum nostra proposita sententia adhortamur ad aliquid aut dehortamur ab aliquo, velut hoc modo :

Quibus rebus apud subditos gratiosus factus sim, summam tibi exposui. Sic igitur statuo, te quoque moribus

τῷ τρόπῳ δυνατὸς εἶ τὴν παρὰ τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίαν περιποιεῖσθαι, ἔτι δὲ φίλους πλείστους μὲν οὐ ποιεῖν, πρὸς ἅπαντας δὲ μετρίως ἔχειν καὶ φιλοφρόνως· τοιοῦτος γὰρ ὢν παρὰ τῶν ὀγλῶν τὴν εὐφημίαν καὶ τὴν ἀρχὴν ἀσάλευτον ἔξεις.

ιβ'. Ὁ δὲ ἀξίωμα τικὸς ἐστὶν ἐν δεήσει κείμενος καὶ ταῖς αἰτίαις καὶ ταῖς καλουμέναις λιτανεαῖς. κείται δὲ μετὰ παραιτήσεως ἐνίοτε, οὕτως·

Ἐπιτετίμηκα τῷ δεῖνι περὶ ὧν εἰς σὲ διαπέπρακται, καὶ πικρότερον ἢ προσῆκεν αὐτῷ διηρέχθην, καὶ σχεδὸν μᾶλλον ἀπῆντων ἢ ἂν αὐτὸς ὑπὲρ σαυτοῦ διελέχθης. ἀλλ' ἐμοὶ τὴν ἀδικίαν ἀντίθεος εἰς τὸ πάλιν συνάξει. οἶδ' ἀ δέ σε καὶ χρήσιμον ὄντα καὶ τοῖς φίλοις χαρίζομενον. ὀλοσχερῶς οὖν ἀξιώθητι κατὰ τὸ Ὀμηρικόν,

δάμασον δὲ θυμὸν μέγαν, οὐδέ τί σε χρὴ
νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοί.

ιγ'. Ἐρωτηματικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν περὶ τινῶν πυνθανόμενοι παρακαλῶμεν ἡμῖν ἀντιφωνεῖν.

Ἄκουω τὸν δεῖνα τὸν φιλόσοφον ἐπιδεδημηκέναί πρὸς σε. διασάφησον οὖν μοι πότερον πάρεστιν ἢ κεχώρισται.

ιδ'. Ἀποφαντικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν πρὸς τὸν πυνθανόμενον ὀτιδηποτοῦν ἀποφαινόμεθα.

Ἐγραψάς μοι πυνθανόμενος εἰ παρ' ἡμῖν ἐστὶν δν δπειληφας. ἐπιδεδημηκεν, ὡς ἀκούεις, καὶ πάρεστιν ἔτι καὶ σε προσδεχόμενος ἐπιμενεῖν φησίν.

ιε'. Ἀλληγορικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν πρὸς δν γράφομεν αὐτὸν εἰδέναι βουλώμεθα μόνον καὶ ἑτέρου πράγματος εἰκόνα σημαίνωμεν.

Ἄκουω τὸν πρὸς σε ἀγωνισάμενον ἀθλητὴν γυμνὸν ἔξω τῶν πυλῶν ἐν σκοτεινῷ κατοικεῖν οἰκίῳματι. κρατήσεις δὲ πάντως· οὐ γὰρ ἐσήμηνεν ὅτι ὑπέιληφεν αὐτοῦ τὸν ἀντίδικον ἀπολωλέναι, καὶ ὡς ἑτέροις ἀπειλῶν ἔγραψεν· « οὐ βούλεθε παύσασθαι, ἕως ἂν ἴδῃτε τοὺς τέττιγας ἐπὶ τῶν βῶλων ἄδοντας; » δι' ἄλλου γὰρ πράγματος ἄλλο πρᾶγμα σεσήμαγχε. Βούλεται γὰρ εἰπεῖν « οὐ βούλεσθε παύσασθαι, ἕως ἂν ἴδῃτε τὴν χώραν ὑμῶν κατεσκαμμένην καὶ δενδροκοπημένην; » οὐ γὰρ ἂν ἄλλως οἱ τέττιγες ἐπὶ τῶν βῶλων ἄδοιεν ἢ εἰ μήτε δένδρα μήτε τοίχους ἔχοιεν.

ισ'. Αἰτιολογικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν τὰς αἰτίας, δι' ἃς οὐκ ἐγεγονεῖ ἢ γενήσεται ὀτιδηποτοῦν, σημαίνωμεν. οἶον

Ἐγραψάς μοι διὰ τάχους πρὸς σε διακομίζεσθαι, κάμοι δὲ τούτου μέλει, ἀπορον μέντοι τῷ πάντα ἡμῖν τὰ πρὸς τὸν πλοῦν ἀντιπεπτωκέναί. οὔτε γὰρ πλοῖον ἐστὶν εὐρεῖν πρὸς τὰς λειτουργίας εἰλκυσμένον ἀπάντων· οὐ γὰρ ἂν εὐροιμεν ἀνέμων ὄντων ἐναντίων· ἐν καιρῷ δὲ τῷ μεταξὺ καὶ εἰς κρίσιν ἐμπεπλεγμένα, τὸν δὲ συσταθησόμενον οὐκ ἔχομεν καὶ διεξάξοντα. πρὸς δὲ τούτοις ἡσθὲνῃκα τῷ σώματι. ἐὰν ἅπαντα μεταπέση ταῦτα, ἐκδέχου.

tuis ab eis, quibus imperas, subditorum benevolentiam consequi posse, praetereaque si non plurimos amicos tibi comparare, at omnibus moderatum te praebere ac benignum. Talis enim ubi fueris, a multitudine laudem habebis et imperium inconcussum.

12. *Precatorius* in precibus et postulationibus et supplicationibus, nonnunquam etiam in deprecatione versatur, sic :

Obiurgavi illum ob ea, quae in te perpetravit, et acerbius quam par erat in eum invectus sum, immo gravius paene egi quam tu ipse pro te locutus esses. Tu vero contra manda, ut quod male feci in integrum restituam. Novi autem te virum probum et erga amicos facilem Prorsus igitur tuum existima Homericum illud et

compesce magnum furorem, nec enim te oportet
dura praecordia habere : flexibiles autem et ipsi dii sunt.

13. *Interrogatorius* est, quum de aliqua re sciscitantes responsum postulamus.

Audio philosophum illum ad te profectum esse. Itaque certiore me facias, utrum adsit an discesserit.

14. *Responsorius* est, quum sciscitanti quodlibet respondemus.

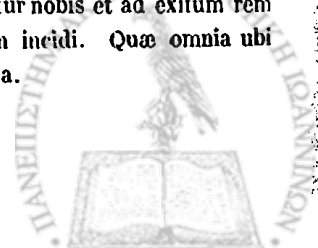
Sciscitatus es e me per litteras, an esset nobiscum quem suspicareris. Venit ad nos et etiamnum adest et donec tu venias exspectaturum sese ait.

15. *Allegoricus* est, quum ad quem scribimus hunc solum scire volumus et alius rei imagine significamus.

Audio qui contra te certamen iniit pugilem nudum extra portas in obscura domo habitare. Victoriam obtinebis omnino. Nonne enim significavit se existimare, adversarium suum interiisse, et quasi aliis minans scripsit : « Non vultis desistere, donec cicadas in glebis canere videatis? » Aliam rem alia significavit. Vult enim dicere : Non vultis desistere, donec eversam et excisam terram vestram videatis? Non enim aliter in glebis cicadae canant, quam si neque arbores neque muros habeant.

16. *Caussalis* est, quum caussas, ob quas non factum sit aut fieri nequeat aliquid, indicamus, velut :

Scribis, ut quam celerrime ad te perveniam, mihique id curae est. At fieri nequit, quod omnia nobis ad navigationem sunt adversa. Nec enim navem invenire possumus, quum omnes ad publica munia obeunda sint occupatae : neque contrariis ventis spirantibus facile invenerimus : et interea etiam iudicio sumus implicati, neque praesto est qui patrocinetur nobis et ad exitum rem deducat. Ad haec in morbum incidi. Quae omnia ubi composita fuerint, nos exspecta.

ιζ'. Κατηγορικὸς δὲ ἐστὶν ἐν κατατιτάσει τινῶν κείμενος παρὰ τὸ δέον ἐνηργημένων.

Οὐχ ἡδέως μὲν ἔφερον ἀκούων τὰ κατὰ σοῦ λεγόμενα πρὸς τὸν στρατηγὸν ἦν γὰρ τῆς ἀξίας ἀγωγῆς· κακῶς δὲ καὶ σὺν τῷ κατ' ἐμοῦ ταῦτα λέγοντι αὐτὸν ἐπεχείρησας, ἐπιστάμενος αὐτὸν καὶ διὰβολον καὶ ψευδολόγον. οἶδα γὰρ ὑπὲρ οὗ γράφω σοι. τὸ καθόλου δὲ φίλον ἔχων ὃν ἡδεις ἀπάντων ἐχθρόν, οὐδὲ τοῦτο δοκιμάσεις, διότι καὶ ἄλλον πρὸς σὲ κατηγορήσαντα καὶ πρὸς ἄλλους εἰκὸς ἦν εἶρεν τι κατὰ σοῦ. μέμφομαι οὖν ἐκείνῳ μὲν ὅτι ταῦτα πράττει, σοὶ δὲ ὅτι δοκῶν φρονεῖν οὐκ ἔχεις κρίσιν ὑπὲρ φίλων.

ιη'. Ἀπολογητικὸς δὲ ἐστὶν ὁ πρὸς κατηγοροῦντα τοὺς ἀναίτιους λόγους μετὰ ἀποδείξεως εἰσφέρων.

Γεγραμέναι πρὸς σὲ μετ' ἐμοῦ τινα καὶ πεπέμφθαι σε πρὸς τὸν στρατηγὸν ὑπ' ἐμοῦ καλῶς δὴ πεποίηκεν ἢ τύχη μεγάλα μοι πρὸς τὴν ἀπόδειξιν περιποιήσασα· κατὰ γὰρ τοὺς χρόνους φασὶ τοῦτο πεποιηκέναι με, μᾶλλον δὲ καὶ πρὸ τριῶν μηνῶν καταπλεῦσαι εἰς Ἀλεξάνδρειαν, οὔτε μὴν τὸν στρατηγὸν εὔρακα οὔτε ἐκείνος ἐμέ. διὰ γραμμάτων δὲ οὐδὲ αὐτοὶ λέγουσιν τι πεπέμφθαι κατὰ σοῦ· καὶ γὰρ ἦν ἄλογον οὐδεμιᾶς μοι γεγονυίας πρὸς σε διαφορᾶς ἀξιοῦν κατηγορεῖν τοῦ μηδὲν ἀδικούντος. ἀλλὰ φαίνονται αὐτοὶ πράξαντες ἄτοπον, ἂν εἶεν ὑπ' ὄψιν γεννηθέντες, μή τινές σοι προσπεσόντες κατ' αὐτῶν προδιαβεβλήκωσιν. οὐδὲ εἰ εἶεν καὶ ἦν, φασίν, εἰ πεπίστευκας εἶπέ. εἰ διαμένεις οἷον δεῖ, πρὸς ἐμοῦ παραγενομένου μαθήσῃ πάντα. καὶ γὰρ εἰ μὲν κατ' ἄλλων πρὸς σε πώποτε εἶρηκα, πιστὸν ἦν καὶ κατὰ σοῦ πρὸς ἄλλους εἶρεν. προσδέχου με συντόμως καὶ πάντα πρὸς ἔλεγγον ἀξιομεν, ἵνα σὺ μὲν γνῶς ὡς καλῶς με κέκρικας φίλον, ἐγὼ δὲ σοῦ πείραν ἔργῳ λάβω· σχεδὸν γὰρ οἱ διαβάλλοντες ἡμᾶς μὲν συναΐξουσιν, ἑαυτοὺς δὲ ἀποπνίξουσιν.

ιθ'. Συγχαριστικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν ἐπὶ μεγάλοις πράγμασιν ἢ παραδόξοις γεγονόσι περὶ τινα συνηρόμενοι γράφωμεν.

Οὐχ ὑπείληφα περὶ σὲ τὸν τοῦ πράγματος κύριον γεγονέναι τοσαύτην χαρὰν, ὅσην οἶδα περὶ ἐμὲ πυθόμενον τὰ σοὶ συμβεβηκότα. πέποιθα δὲ ἐθελούσης τῆς τύχης σε μείζονα γενέσθαι· τὸ σὺν γὰρ ἦθος οὐδὲ παρὰ τοῖς μείζουσιν ἀπαρασήμενον δι' ἦν ἔχεις πρὸς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἀπάντησιν, πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν.

κ'. Ἐἰρωνικὸς δὲ ἐστὶν, ὅταν ἐναντίοις πράγμασιν ἐναντία λέγωμεν καὶ τοὺς κακοὺς ἀγαθοὺς λέγωμεν.

Ἀπέδειξας τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοίαν, ἦν ἐκ παλαιῶν χρόνων εἶχες· οὐ γὰρ λελήθην ἢ καλῆ σου κάγαθῃ προαίρεσις, διότι τὸ κατὰ σαυτὸν μέρος ἀνήρηκας ἡμᾶς. ἐὰν δὲ τῶν ἴσων τυγχάνης, μὴ δυσφορήσης· πεπεῖσμεθα γὰρ, ἂν οἱ θεοὶ θέλωσι, καιρὸν ἔξειν, οἷον εὐρήσεις καθ' ἡμῶν οὐδέποτε.

17. *Accusatorius* positus est in eorum, quæ contra ius fasque facta sunt, accusatione.

Non sane iucunda mihi erant, quæ adversus te dicta apud prætorem audiebam : indigna enim tua conditione erant : tu vero male fecisti, quod cum eo, qui ista in me diceret, consilia iunxisti, quum scires calumniatorem eum ac mendacem esse. Novi enim, de quo tibi scribo. Omnino autem quum pro amico habeas, quem omnibus infestum esse scis, neque hoc miraberis, quod qui alium accusat apud te, te quoque credi poterat apud alios esse calumniatum. Illum igitur accuso, quod hæc committit, te vero, quod, quum sapere videre, nequis tamen distinguere amicos.

18. *Defensorius* est, qui accusatori innocentiam probat propositis argumentis.

Scripsisse ad te mecum aliquem et ad prætorem te a me missum esse, opportune sane fortuna instituit, multumque ad probandum contulit. Quo tempore enim me aiunt hoc fecisse, immo ante tres menses Alexandriam navigavi. Itaque neque prætorem vidi, neque ille me. Litteris vero ne ipsi quidem quicquam contra te nuntiatum esse dicunt. Etenim absurdum fuisset, quum nulla tecum controversia intercederet, accusare velle criminis insontem. At ipsi aperte crimen commiserunt, quippe in suspicionem adducti, ne qui de ipsorum fama ante apud te detraheret quod si permanes, qualem par est, a me, quum advenero, disces omnia. Etenim si contra alios unquam apud te locutus essem, credibile esset me et contra te apud alios esse locuturum. Ne longus sim, exspecta me atque omnia explorabimus, ut tu cognoscas quam recte me tibi amicum iudicaris, ego vero reipsa tui experimentum faciam : nam qui calumniantur fepe conciliabunt nos, se ipsos vero strangulabunt.

19. *Gratulatorius* est, quum de magnis aut inopinatis, quæ alicui evenerunt, congratulantes scribimus.

Non credo tantam ad te rei dominum lætitiæ pervenisse quantam ego me percepisse scio, quum quæ tibi contigissent audirem. Persuasum autem habeo, fortuna favente te ad altiora evectum iri. Tuum enim ingenium ne apud præstantiores quidem est incelebre, tam propter consuetudinem, quam habes cum hominibus, quam propter pietatem erga deos.

20. *Ironicus* est, quum contrariis rebus contrariis dicimus et malos bonos dicimus.

Monstrasti tuam erga nos benevolentiam, quam diu iam est ex quo nobis præstitisti : non enim fugit nos probissima tua voluntas, qua quantum in te est nos evertisti. Quod si par tibi gratia rependitur, noli moleste ferre : confidimus enim volentibus diis nos talem habituros esse opportunitatem, qualem adversus nos tu nunquam invenias.

κα'. Ἄπευχαριστικός δὲ ἐστὶν ὁ μνημονεύειν τῆς χάριτος τῷ εὐεργέτῃ δεικνύναι βουλόμενος.

Ἐφ' οἷς εὐεργέτης εἰς με, διὰ λόγων νῦν εὐχαριστῶ. ἀλλὰ δεῖξαι καὶ ἔργῳ ἢν ἔγω διάθεσιν πρὸς σε πάνυ γλιχόμενος, ὑπέληφα τὸ δι' ἐμοῦ σοι γινόμενον ἔλαττον τοῦ καθήκοντος· οὐδὲ γὰρ τὸν βίον ὑπὲρ σοῦ προέμενος ἀξίαν ἀποδοίην χάριν ὧν εὐπέπονθα. τῶν κατ' ἐμὲ δὲ ὅτι βούλει ποιῆσαι μὴ γράφε παρακαλῶν, ἀλλ' ἀπαιτῶν χάριν· ὀφείλω γάρ.

Ἄλλη. Μουσικόν σοι τὸ πρόσρημα, σοφώτατε. οὐ λίαν ἀπειναί σοι λύρα δοκεῖ. νῦν γὰρ ἡ γραφὴς μουσικὴν ἐνδείκνυται τέχνην, ἃσμά σοι δι' ἡμῶν μελωδοῦσα τὸ φίλιον, σπουδῆ τι τῇ πάσῃ καὶ προθυμίᾳ τῇ πρεπούσῃ πρὸς φωνὴν ἡμετέραν προθυμουμένη παιδεύειν. καὶ γὰρ ἔνομόν τε καὶ θεῖον τοὺς προσεστηκότας ὑμᾶς καὶ προστήσεσθαι μέλλοντας ἀσπάζεσθαι ταῖς προσήσεσι. διὸ πεπληρώκαμεν τὸν νόμον καὶ προσκεκνήκαμεν ὡς ἔδει καὶ ἀντικαλοῦμεν μνησθαι μὲν ἡμῶν παρ' ὑμῖν, γράφειν δὲ ἡμῖν ἐνθάδε· ὑπὲρ γὰρ τῆς σωτηριώδους ὑμῶν διαμονῆς ἡμετέρας εὐχόμενοι εὐχρῆν πυνθάνεσθαι ταύτην λίαν ἔχομεν ἐρωτικῶς.

Ἄλλη. Συνήθως εὐφρανας, δέσποτα, τῇ τῶν γραμμάτων διαδοχῇ σωματικὴν ἡμῖν τὴν παρουσίαν ἐπιδειξάμενος, καὶ τὴν ἀπουσίαν τῇ παρουσίᾳ σημάνας χαίρειν πάλιν ἀνέπλησας καὶ πάλιν εὐφραίνεσθαι· τὰ γὰρ τῆς σῆς λαμπρότητος ὑγιεινὰ γράμματα εὐφροσύνης ἡμῖν αἴτια γίνονται. ἡμῖν μὲν γάρ, δέσποτα, καὶ δοκῶν ἀπειναί πάρει καὶ παρῶν ἐντὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν δικαίως ἀναγεγραμμένος ὑπάρχεις ἀνεξαλείπτους μνήμας τῇ τῶν γλυκεῶν παιδῶν παρουσίᾳ καὶ τῇ τῶν χρεωστούμενων σοι ἀνάγκῃ καὶ τῇ τῶν ψυχῶν ἀρετῇ· ψυχῆς γὰρ ἐστὶ καὶ ὀφθαλμῶν τὰ γράμματα ἐορτὴ καὶ πανηγυρίς.

B'.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ.

Ὁ μὲν ἐπιστολιτικός χαρακτήρ ποικίλος τε καὶ πολυσχιδής ὑπάρχει, ὅθεν καὶ τῷ γράφειν βουλόμενος προσήκει μὴ ἀπλῶς μὴδ' ὡς ἔτυχεν ἐπιστέλλειν, ἀλλὰ σὺν ἀκριβεῖα πολλῇ καὶ τέχνῃ. ἀρίστα δ' ἂν ἐπιστεῖλαι δυναθεῖη τις, εἰ γνοίη τί τί ἐστὶν ἐπιστολὴ καὶ τί λέγειν ὅπως ἐν αὐτῇ θέμις καὶ εἰς πόσας προσηγορίας διαιρεῖται. ἐπιστολὴ μὲν οὖν ἐστὶν ὁμιλίᾳ τις ἐγγράμματος ἀπόντος πρὸς ἀπόντα γινόμενη καὶ χρειώδη σκοπὸν ἐκπληροῦσα, ἐρεῖ δὲ τις ἐν αὐτῇ ἄπερ ἂν παρῶν τις πρὸς παρόντα. διαιρεῖται δὲ εἰς συχνάς τε καὶ παμπόλλας προσηγορίας· οὐ γὰρ ἐπειδὴ ἐπιστολὴ προσαγορεύεται ἐνικῶ ὀνόματι, ἥδη καὶ

21. *Gratularum actio* est, qua gratum animum bene de nobis merito significare volumus.

Pro beneficiis, quae in me contulisti, iam verbis gratias ago. Sed quum re quoque, quo sim erga te animo, probare tibi vehementer cupiam, id quod in meis positum est viribus parum esse pro dignitate sentio. Neque enim si vitam meam pro te profundam, satis dignas pro beneficiis acceptis gratias retulero. Quantum vero in me est, quae fieri tibi velis, scribe non ut hortator, sed ut exactor gratiae: namque debeo.

Alia. Musica tibi compellatio, vir doctissime. Non longe a te videtur abesse Iyra. Nunc enim musicam artem praese fert calamus, carmen tibi per nos canens amicale omnique diligentia et convenienti alacritate ad nostram vocem accommodare studens. Legitimum est enim et religiosum vos principes qui estis aut futuri estis eiusmodi allocutionibus salutare. Legem igitur implevimus et religionem, ut par erat, praestitimus, et ut nostri memores sitis litterasque ad nos huc detis obtestamur. Pro vestra enim incolumitate vota quotidie facientes optime eam constitutam audire maxime cupimus.

Alia. Consueto gaudio nos exhilarasti, domine, litterarum continuitate te ipsum praesentem nobis exhibens, atque absentiam tuam praesentia ostendens iterum iterumque nos gaudio affecisti: namque salubria claritudinis tuae scripta laetitiae nobis caussa sunt. Nobis enim, domine, tametsi videris abesse, ades tamen et praesens in animis nostris merito inscriptus es indelebili memoria, suavissimorum liberorum praesentia, debitorum tibi necessitate, animorum virtute: nam animi atque oculorum sunt litterae festum et solemnitas.

II.

PROCLI PLATONICI

DE FORMA EPISTOLARI.

Forma epistolaris varia est atque multiplex, quare et cum, qui epistolas scribere velit, non simpliciter neque temere, sed multa cum cura atque arte in hoc negotio versari par est. Optime autem scribere possit, si quid sit epistola et quid in ea omnino dicere liceat et quot in genera dividatur sciat. Epistola est igitur commercium aliquod litterale absentis cum praesente, utilemque explens finem, dicet autem in ea quis qualia praesens coram praesente. Dividitur autem in varia et compluria genera: non enim quoniam communi epistolae nomine appellantur, hinc etiam omnium, quotquot vulgo ferun-

πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον φερομένων ἐπιστολῶν εἰς τίς ἐστι χαρακτήρ καὶ μία προσηγορία, ἀλλὰ διάφοροι, καθὼς ἔφην. εἰσὶ δὲ αἱ πᾶσαι προσηγορίαι, αἷς δ' ἐπιστολιμαῖος ὑποβάλλεται χαρακτήρ, αἶδε· α' παραινετική, β' μεμπτική, γ' παρακλητική, δ' συστατική, ε' εἰρωνική, ζ' εὐχαριστική, ζ' φιλική, η' εὐκτική, θ' ἀπειλητική, ι' ἀπαρνητική, ια' παραγγεληματική, ιβ' μεταμελητική, ιγ' ὀνειδιστική, ιδ' συμπαθητική, ιε' θεραπευτική, ις' συγχαριστική, ιζ' παραλογιστική, ιη' ἀντεγκληματική, ιθ' ἀντεπισταλτική, κ' παροξυντική, κα' παραμυθητική, κβ' ὕβριστική, κγ' ἀπαγγελητική, κδ' σχελιαστική, κε' πρεσβευτική, κς' ἐπαινετική, κζ' διδασκαλική, κη' ἐλεγκτική, κθ' διαβλητική, λ' ἐπιτιμητική, λα' ἐρωτηματική, λβ' παραθαρρυντική, λγ' ἀναθετική, λδ' ἀποφρυντική, λε' σκωπτική, λς' μετριαστική, λζ' αἰνιγματική, λη' ὑπομνηστική, λθ' λυπητική, μ' ἐρωτική, καὶ μα' μικτή.

Αὗται μὲν οὖν αἱ πᾶσαι προσηγορίαι, εἰς ἃς ἐπιστολῆ διαιρεῖται. δεῖ δὲ τὸν ἀκριβῶς ἐπιστέλλειν ἐθέλοντα μὴ μόνον τῆ τῆς ὑποθέσεως μεθόδῳ χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ φράσεως ἀρετῇ τὴν ἐπιστολὴν κατακοσμεῖν καὶ ἀττικίζειν μὲν μετρίως, μὴ μέντοι γε πέρα τοῦ προσήκοντος κομπολογία χρῆσθαι· ἡ γὰρ ὑπὲρ τὸ δέον ὑψηγορία καὶ τὸ τῆς φράσεως ὑπέρογκον καὶ τὸ ὑπεραττικίζειν ἀλλότριον τοῦ τῶν ἐπιστολῶν χαρακτήρος καθέστηκεν, ὡς πάντες οἱ παλαιοὶ μαρτυροῦσι. Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος κάλλιστα φησὶ· δεῖ γὰρ τὴν τῆς ἐπιστολῆς φράσιν τῆς μὲν συνηθείας ἀττικωτέραν εἶναι, τὴν δὲ ἀττικισμοῦ συνηθεστέραν καὶ μήτε λίαν ὑψηλὴν μήτε ταπεινὴν ἄγαν, ἀλλὰ μέσην τινά. κοσμεῖν δὲ δεῖ τὰς ἐπιστολάς σαφηνεῖα τε μάλιστα καὶ συντομίᾳ μεμετρημένη καὶ ἀρχαῖσιν λέξεων σαφηνεῖα γὰρ ἀληθῆς ἀγαθὴ μὲν ἡγεμῶν παντὸς λόγου, μάλιστα δ' ἐπιστολῆς. χρῆ μέντοι μήτε συντομίᾳ σαφηνεῖαν διαφθεῖρειν, μήτε σαφηνεῖας φροντίζοντα ληρεῖν ἀμέτρως, ἀλλὰ τοῦ συμμετέρου στοχαζέσθαι τοὺς ἀκριβεῖς τοξότας μιμούμενον. ὅσπερ γὰρ οὔτε τὸ τὸν προκείμενον τοῖς τοξόταις σκοπὸν παρέργεσθαι οὔτε τὸ ἐντὸς τοῦ σκοποῦ τοξεύειν καὶ πολὺ τοῦ προσήκοντος ἀποδεῖν ἀνδρός ἐστιν εὐφυοῦς τε καὶ στοχαστικοῦ, ἀλλὰ μόνον τοῦ συμμετέρου στοχαζομένου τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦτον βάλλοντος, οὕτως οὔτε τὸ πέρα τοῦ προσήκοντος ληρεῖν οὔτε τὸ βραχυλογίαν ἀσπάξασθαι δι' ἀπορίαν καὶ τὸ σαφές ἐπικρύπτειν τῶν ἐπιστάσεων ἀνδρός ἐστι λογίου, ἀλλὰ μόνον τοῦ μετ' εὐφραδείας τῆς συμμετέρου στοχαζομένου καὶ τὸ λεγόμενον καλῶς σαφηνίζοντος. τὸ οὖν μέγεθος τῆς ἐπιστολῆς ὡς πρὸς τὰ πράγματα, καὶ οὐ πάντως τὸ πλῆθος καθάπερ κακίαν ἀτιμάζειν καλόν, ἀλλὰ δεῖ καὶ τινὰς ἐπιστολάς ἀπομυκύνειν ἐν καιρῷ πρὸς τὴν ἀπαιτούσαν χρείαν, πληρώσει τε τὴν ἐπιστολὴν χάρις ἱστοριῶν καὶ μύθων μνήμη καὶ παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ παροιμιῶν εὐστόχων καὶ φιλοσόφων δογμάτων χρῆσις, οὐ μέντοι γε ταύτην διαλεκτικῶς προσενεκτέον.

tur, epistolarum una est forma atque una ratio, verum diversæ, uti dixi. Itaque epistolæ pro formæ suæ diversitate his nominibus appellantur : 1. Adhortatoria, 2. reprehensoria, 3. postulatoria, 4. commendaticia, 5. ironica, 6. gratiarum actio, 7. amicalis, 8. optatoria, 9. minatoria, 10. negatoria, 11. monitoria, 12. deprecatoria, 13. obiurgatoria, 14. commiseratoria, 15. placatoria, 16. gratulatoria, 17. elusoria, 18. recusatoria, 19. sponsoria, 20. irritatoria, 21. consolatoria, 22. irrisoria, 23. nuntiatoria, 24. lamentatoria, 25. procuratoria, 26. laudatoria, 27. didactica, 28. convictoria, 29. calumniatoria, 30. castigatoria, 31. interrogatoria, 32. confirmatoria, 33. consiliatoria, 34. declaratoria, 35. cavillatoria, 36. submissoria, 37. æpignatica, 38. admonitoria, 39. questoria, 40. amatoria, et 41. mixta.

Hæc igitur generum, in quæ epistola dividitur, nomina sunt omnia. Oportet autem litteras accurate scribere volentem non solum argumentum secundum artis leges tractare, verum etiam elocutionis præstantia epistolam ornare atque atticissare quidem modice, nec tamen supra modum esse inflatum : nam nimia magniloquentia tumorque elocutionis et supra modum atticus sermo antiquorum omnium testimonio alienus est a genere epistolari. Optime Philostratus Lemnius, Oportet enim, ait, epistolarum formam vulgari sermone magis atticam et attico sermone tamen magis vulgarem, et neque nimis grandem neque prorsus humilem, sed mediam quandam esse. Distinguendæ autem sunt epistolæ quantum fieri potest, et perspicuitate et iusta brevitate antiquorumque verborum delectu : nam vera perspicuitas quum omnis sermonis, tum epistolæ optima est dux. Quanquam neque brevitate corrumpere licet perspicuitatem, neque iustum servare modum sagittariorum exemplo prudentium. Nam ut neque propositum sagittariis scopum multum superare neque intra scopum ferire multumque a destinato abesse viri est dexteri artisque sagittandi periti, verum solum pro intervalli ratione iaculâri atque ipsum scopum attingere, ita neque supra modum garrere neque brevitem captare ob egestatem atque sententiarum perspicuitatem infuscare viri eloquentis est, sed solum iusto verborum modo sermonis congruentiam assequi et quæ dicenda sunt pulchre illustrare. Ambitus igitur epistolæ ad rei tractandæ naturam dirigatur, neque prorsus magnitudinem tanquam vitium par est aspernari, verum oportet etiam quasdam epistolas extrahere, prout quod agitur negotium flagitat; implebuntque epistolam historiarum delicie et fabularum recordatio et antiquorum scriptorum auctorumque proverbiorum et philosophorum placitorum usus, nec tamen dialecticæ ea proferenda sunt.

Τοσαῦτα μὲν περὶ ἐπιστολιμαίου χαρακτήρος εἰρηκῶς καὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἀρκεῖσθαι κρίνας τοὺς συνετοὺς καὶ τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς ἐκθήσω, ἐκάστην οἰκείῃ ἀρμόσας προσηγορίᾳ. προσήκει μὲντοι τῷ γράφειν βουλομένῳ πρὸ τοῦ κατ' ἐπίσταλσιν χαρακτήρος μὴ ληρεῖν, μήτε μὴν ἐπιθέτοις ὀνόμασι χρῆσθαι, ὡς ἂν μὴ κολακεία τις καὶ δυσγένεια προσῆ τῷ γράμματι, ἀλλ' οὕτως ἀπάρχεσθαι « ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι χαίρειν. » οὕτω γὰρ ἅπαντες οἱ ἐπὶ σοφίᾳ τε καὶ λόγοις διαπρέψαντες παλαιοὶ φαίνονται πεποιηχότες, καὶ δεῖ τὸν βουλόμενον ἐκείνων ζηλωτὴν γενέσθαι κατόπιον αὐτῶν θάινειν.

α'. Καὶ παραινετικὴ μὲν οὖν ἐστὶ δι' ἧς παραινοῦμέν τινι, προτρέποντες αὐτὸν ἐπὶ τι ὀρμηθεῖν ἢ καὶ ἀφεξέσθαι τινος. — Ἡ ἐπιστολή. Ζηλωτὴς αἰεὶ, βέλτιστε, γίνου τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν· κρεῖττον γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀγαθοὺς ζηλοῦντα καλῶς ἀκούειν ἢ φαύλους ἐπόμμενον ἐπονείδιστον εἶναι τοῖς πᾶσιν.

β'. Μεμπτικὴ δ' ἐστὶ δι' ἧς μεμψόμεθα τινά. — Ἡ ἐπιστολή. Οὐ καλῶς ἔδρασας τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀδικήσας· δέδωκας γὰρ τοῖς ἄλλοις κακίας παράδειγμα τοὺς εὐεργέτας ὑβρίζων.

γ'. Παρακλητικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἀξιουμέν τινά διὰ τι πρᾶγμα. — Ἡ ἐπιστολή. Καὶ πάλαι μὲν ἠζήωσα τὴν σὴν ἱερὰν διάθεσιν καὶ νῦν ἀζήω τυχεῖν τοῦδε τοῦ πράγματος, καὶ εὖ οἶδ' ὅτι τεύξομαι· δίκαιον γὰρ ἐστὶ τοὺς γνησίους φίλους τυγχάνειν τῶν αἰτήσεων, ὅταν αὐταὶ μὴ πονηραὶ πεφύκωσι μάλιστα.

δ'. Συστατικὴ ἐστὶ δι' ἧς συνιστῶμέν τινά παρὰ τινι ἢ δ' αὐτῇ καὶ παραθετικὴ καλεῖται. — Ἡ ἐπιστολή. Τὸν τιμιώτατον καὶ περισπούδαστον ἄνδρα τόνδε δεξάμενος ξενίσαι μὴ κατοκνήσης, σεαυτῷ πρέποντα πράττων καὶ μοι κεχαρισμένα.

ε'. Εἰρωνικὴ ἐστὶ, δι' ἧς ἐπαινοῦμέν τινά ἐν ὑποκρίσει περὶ τὴν ἀρχήν, ἐπὶ τέλει δὲ τὸν ἑαυτῶν σκοπὸν ἐμφαίνομεν. — Ἡ ἐπιστολή. Λίαν ἀγάμαι τὴν σὴν ἐπιείκειαν, ὅτι οὕτω ταχέως μεταβάλλῃ ἀπ' εὐνομίας εἰς τὸ ἐναντίον, ὅκνω γὰρ εἰπεῖν εἰς μοχθηρίαν. ὡς δ' εἴποι, οὐ τοὺς ἐχθροὺς φίλους ποιεῖν παρεσκεύασας, ἀλλὰ τοὺς φίλους ἐχθροὺς· τὸ γὰρ δρᾶμα δέδειχεν ὡς καὶ φίλοις ἀνάξιον καὶ τῆς σῆς παρρησίας ἐπάξιον.

ς'. Εὐχαριστικὴ ἐστὶ δι' ἧς χάριν γινώσκομεν τινὶ διὰ τι. — Ἡ ἐπιστολή. Πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ἕνεκα χάριν γινώσκω τῇ σῇ καλοκαγαθίᾳ, μάλιστα δὲ τοῦδε τοῦ πράγματος, ἐφ' ᾧ με τῶν ἄλλων [ὑπὲρ ἀπάντων] ὠφέλησας πλέον.

ζ'. Φιλικὴ ἐστὶ δι' ἧς φιλίαν ψιλὴν ἐμφαίνομεν μόνον. — Ἡ ἐπιστολή. Γνησίων εὐπορήσας γραμματηφόρων ἐσπούδασα τὴν σὴν ἀγγίνοιαν προσεπειπὼν· ὅσιον γὰρ ὑπάρχει τοὺς γνησίους φίλους παρόντας μὲν τιμᾶν, ἀπόντας δὲ προσφθέγγεσθαι.

η'. Εὐκτικὴ ἐστὶ δι' ἧς τυχεῖν τινὸς εὐχόμεθα. — Ἡ ἐπιστολή. Εἴθε μοι τὸ θεῖον παράσχοι τὴν σὴν

Et hæc quidem de forma epistolari dicta sufficere ratus prudentibus subiciam et ipsas epistolas suo quamque nomini accommodatas. Abstinentum est autem scribere volenti ante ipsam epistolam omni nugarum genere, neque appositis verbis utendum, ne quæ blanditiæ aut sordes adhæreant litteris, sed hoc modo exordium: « Hic illi salutem. » Sic enim veterum sapientia atque eruditione clarissimum quemque fecisse constat, atque horum vestigiis instare debet, quisquis ipsos velit æmulari.

1. *Hortatoria* est igitur, qua hortamur aliquem, incitantes ipsum ad petendum aut etiam fugiendum aliquid. — Epistola. Honestos viros, optime, semper æmulare: præstat enim laudari probos æmulantem quam improbos sequentem reprehensionem incurrere omnium.

2. *Reprehensoria* est, qua reprehendimus aliquem. — Epistola. Non recte fecisti, quod læsisti qui beneficiis te affecerant: dedisti enim reliquis exemplum improbitatis, iniuria affectis bene de te meritis.

3. *Postulatoria* est, qua rogamus aliquem ob aliquam rem. — Epistola. Jam dudum desideravi compellere carissimam tuam sanctitatem: nunc huius rei particeps fieri cupio, et probe scio te mihi non defuturum esse: iustum enim est amicos candidos impetrare quæ velint, modo ne prava sectentur.

4. *Commendaticia* est, qua aliquem alicui commendamus. Eadem autem *commissoria* nominatur. — Epistola. Virum istum honoratissimum et studiose expetiturum ne cuncteris hospitio accipere, rem convenientem tibi faciens mihi gratam.

5. *Ironica* est, qua initio quidem laudamus aliquem simulate, postremo autem finem nostrum declaramus. — Epistola. Summopere laudo bonam tuam fidem, quod tam celeriter ex æquitate rueris in contrarium; nolo enim dicere in pravitatem. Videris autem non tam inimicos tuos in amicos, quam amicos in inimicos transformare voluisse; certe facinus tuum indignum amicitia est, petulantia tua dignissimum.

6. *Eucharistica* est, qua gratum alicui animum significamus. — Epistola. Cum ob alia multa beneficia honestati tuæ grates ago, tum propter rem illam, qua me præ ceteris omnibus adiuvisisti.

7. *Amicalis* est, qua nudam amicitiam testificamur. — Epistola. Tabellarius candidus cum præsto esset, non hæsitavi alloqui sagacitatem tuam: pium enim officium est amicos candidos honorare præsentem, absentes alloqui.

8. *Optatoria* est, qua alicuius rei participes fieri optamus. — Epistola. Utinam Deus mihi concedat aspicere

ἱερὰν θεάσασθαι μορφήν, ἧς ἀπολαῦσαι πάσαι ἐλπίζω, διηνεκῶς περὶ τούτου εὐχὰς ποιούμενος τῷ κρείττονι.

θ'. Ἀπειλητική ἐστὶ δι' ἧς ἀπειλοῦμέν τινι. — Ἡ ἐπιστολή. Εὖξαι πάση ψυχῇ καὶ παντὶ σθένει, αὐτόθι μὴ παργενώμεθα· εἰ γὰρ παραγενώμεθα, πολλῶν πειραθῆσθαι κακῶν, ὧν οὐκ ἤλπισάς ποτε δέξασθαι πείραν λήψεσθαι.

ι'. Ἀπαρνητική ἐστὶ δι' ἧς ἀπαρνούμενοι τι φαίνόμεθα. — Ἡ ἐπιστολή. Οὐδὲν εἰργασμαι, βέλτιστε ἀνδρῶν, ὧν ἀκηκοὺς ἐγκαλεῖς μοι δεινῶν· ὅθεν μὴδὲν φαῦλον φρόνει περὶ ἐμοῦ· οὐδὲ γὰρ θέμις διαβολῇ πιστεύειν καὶ φήμη ματαία μὴδὲν ὑγιὲς λεγούσῃ· διαβολὴ γὰρ μήτηρ ἐστὶ πολέμου.

ια'. Παραγγεληματική ἐστὶ δι' ἧς παραγγέλλομέν τινι περὶ τινος· αὕτη δὲ καὶ διαμαρτυρική καλεῖται. — Ἡ ἐπιστολή. Πολλάκις ἠδίκησας τὸν ἡμέτερον ἀνθρώπον ὡς μὴ γινώσκων εἰς ἡμᾶς ἀνατρέχουσαν τὴν ὕβριν, ἀλλὰ παῦσαι τοῦ λοιποῦ, μὴ σε καὶ τῆς προτέρας ἀδικίας δίκην εἰσπραξώμεθα.

ιβ'. Μεταμελητική ἐστὶ δι' ἧς δοκοῦμεν μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς ὑπεδεξάμεθα τινι ἢ καὶ ἐφ' οἷς ἐδόξαμεν σφάλεσθαι. — Ἡ ἐπιστολή. Οἶδα σφαλῆς κακῶς σε διαθέμενος· διὸ μεταγνούς τὴν ἐπὶ τῷ σφάλματι συγγνώμην αἰτῶ. μεταδοῦναι δέ μοι μὴ κατοκνήσης διὰ τὸν Κύριον· δίκαιον γὰρ ἐστὶ συγγινώσκειν παῖοις τοῖς φίλοις, ὅτε μάλιστα καὶ ἀξιούσι συγγνώμης τυχεῖν.

ιγ'. Ονειδιστική ἐστὶ δι' ἧς ὀνειδίζομέν τινι ἐφ' οἷς ὑφ' ἡμῶν καλῶς πεπονθὼς ἀμνημονεῖ. — Ἡ ἐπιστολή. Πολλὰ καὶ καλὰ πέπονθας ὑφ' ἡμῶν, καὶ θαυμάζω καθ' ὑπερβολὴν πῶς οὐδενὸς τούτων μνείαν ποιεῖς ἀλλὰ κακῶς ἡμᾶς λέγεις, ὅπερ ἐστὶν ἀχάριστου γνώμης· οἱ γὰρ ἀχάριστοι τῶν καλῶν ἀμνημονοῦσι καὶ τοὺς εὐεργέτας ὡς ἐχθροὺς κακῶς ἐπὶ τούτοις διατίθενται.

ιδ'. Συμπάθητική ἐστὶ δι' ἧς δοκοῦμέν τινι συμπάσχειν ἐφ' οἷς ὑπέστη κακοῖς. — Ἡ ἐπιστολή. Σφόδρα κατὰ τὴν ψυχὴν ἠχθέσθην ἀκηκοὺς περὶ τινῶν συμβεβηκότων σοι δεινῶν καὶ τὸν κρείττονα ἰκέτευσα τούτων ἐλευθέρων σε καταστῆσαι· φίλων γὰρ ἐστὶν εὐχεσθαι τοὺς φίλους ἀεὶ κακῶν ἐλευθέρους ὄρᾶν.

ιε'. Θεραπευτική ἐστὶ δι' ἧς θεραπεύομεν λυπηθέντα τινὰ πρὸς ἡμᾶς περὶ τινος· αὕτη δὲ καὶ ἀπολογητική λέγεται. — Ἡ ἐπιστολή. Ἐγὼ μὲν ἐφ' οἷς εἶπον λόγοις ἢ μετέβληθον ἔργῳ τὸ σύνολον οὐκ ἐνόμιζόν σε ποτε λυπηθῆσθαι· εἰ δ' ἐπὶ τοῖς λεγθεῖσιν ἢ παραβῆταιν ἠχθέσθης, ἴσθι, κράτιστε ἀνδρῶν, ὡς οὐκέτι τῶν βληθέντων λόγον ὄλωσ ποιήσομαι. σκοπὸς γὰρ μοι θεραπεύειν ἀεὶ τοὺς φίλους ἐστὶ μᾶλλον ἢ περ λυπεῖν.

ισ'. Συγχαριστική ἐστὶ δι' ἧς συγχαίρομέν τινι εὖ πράττοντι. — Ἡ ἐπιστολή. Συγχαίρομέν σοι

sanctam tuam speciem, qua me fructurum esse iam dudum spero, cuiusque rei causa multa prece numen divinum prosequor.

9. *Minatoria* est qua alicui minamur. — Epistola. Omnibus precibus Deum obtestare, illic ne perveniamus; nam si perveniamus, multa mala perpetieris, quæ usu te cogniturum esse haud exspectabas.

10. *Negatoria* est qua aliquid negamus. — Epistola. Nihil ego, vir optime, eorum perpetravi facinorum, quæ auditione accepta mihi exprobras; unde ne male de me existimes. Neque enim decet calumniæ aurem præbere et inani famæ, quæ nihil sani nunciet. Nam calumniæ belli mater est.

11. *Monitoria* est qua aliquem de aliqua re admoneamus. Vocatur etiam *obtestatoria*. — Epistola. Sæpe servum nostrum iniuriis affecisti, quasi ignorares in nos insolentiam tuam recurrere. At desine in posterum, ne de prioribus quoque iniuriis tecum agamus.

12. *Deprecatatoria* est qua videmur pœnitentiam agere pollicitationis vel erroris. — Epistola. Scio falsum esse me, cum male te haberem; quapropter ad pœnitendum actus veniam erroris peto. Tu vero ne cuncteris condonare mihi Domini causa; iustum enim est ignoscere labentibus, amicis præsertim cum ad ignoscendi voluntatem te deducere velint.

13. *Obiurgatoria* est qua obiurgamus aliquem, quod beneficiorum a nobis in se collatorum oblitus sit. — Epistola. Multis præclarisque beneficiis a nobis affectus es, et sane quam miror, qui fiat, ut nullius eorum mentionem facias; immo maledicis nobis, quod ingratisissimi est. Ingrati enim beneficiorum immemores sunt et insuper benefactores velut inimicos male habent.

14. *Commiseratoria* est qua aliorum miserias non alienas a nobis arbitramur. — Epistola. Summe doluit quum fando accepissem non unam tibi calamitatem accidisse, et Deo optimo maximo supplicavi, ut inde te extrahat. Amicorum enim est optare, ut amicos videant quovis tempore malis vacuos esse.

15. *Placatoria* est qua placamus aliquem hominem iratum nobis propter aliquid. Vocatur eadem *excusatoria*. — Epistola. Ego omnino non credebam te iis, quæ dicturus vel facturus essem, læsum iri. Quodsi verba mea vel facta indignationem tibi fecerunt, scias velim, vir optime, me verbis meis iam vim tribuere nullam. Nam hunc mihi finem proposui, non ut exasperem amicos meos, sed ut mitigem.

16. *Gratulatoria* est qua gratulamur alicui cui res maxime secundæ sunt. — Epistola. Gratulamur tibi quod

λίαν ἐφ' οἷς ἀγωνισάμενος ἠδ' ὀκλήσας εἰς τοσοῦτον, ὡς καὶ γραφῇ τιμηθῆναι· συγγαίρειν γὰρ γρη' τοῖς φίλοις εὖ πράττουσιν, ὡς καὶ συναλγεῖν λυπούμενοις.

ιβ'. Παραλογιστικὴ ἐστὶ δι' ἧς ὑπερφρονοῦ- μέν τις ὡς εὐτελοῦς. — Ἡ ἐπιστολή. Εἰ καὶ μέγας τις ἦσθα καὶ τῶν ἐπὶ δυνάμει βρωμένων εἷς, ἐν οὐδενί σε μέτρῳ τοπαράπαν ἐπιθέμην, πολὺ δέ γε μᾶλλον σε νῦν οὐ προσποιῶμαι διὰ τὴν ἀσθένειάν σου· οὐδὲν γὰρ με λυπεῖς, οὐ δὲ ἀρετὴν τοῦ μὴ θέλειν ἀδικεῖν, ἀλλὰ τῷ δυνάμει ἀπορεῖν.

ιγ'. Ἀντεγκληματικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐγκαλοῦμενοι ἀντεγκαλοῦμέν τινι τὸ ἐπιφερόμενον ἡμῖν ἐγκλημα περιτρέποντες τῷ ἐγκαλοῦντι. — Ἡ ἐπιστολή. Τί δὴ ἐγκαλεῖς ἡμῖν ὡς αἰτίοις σοι γενομένοις συμφορᾶς καὶ οὐκ ἐγκαλεῖς σεαυτῷ τῷ κακώσαντι τὰ καθ' ἡμᾶς; σὺ γὰρ ἡμῖν αἰτίος γέγονας ἀπέριων κακῶν ὃ καὶ πολλοὺς ἄλλους λυπήσας, καὶ οὐχ ἡμεῖς οἱ μηδένα τοπαράπαν λελυπηκότες ποτέ.

ιδ'. Ἀντεπισταλτικὴ ἐστὶ δι' ἧς πρὸς τὰ γραφέντα ἡμῖν ἀντεπιστέλλομεν. — Ἡ ἐπιστολή. Δεξάμενος τὰ γράμματα τῆς σῆς γνησιότητος καὶ γνοὺς δι' αὐτῶν ὡς ἐν εὐπραγίᾳ διάγεις, λίαν ἤσθην· δι' εὐχῆς γὰρ ἔχω τοὺς φίλους εὖ πράττειν αἰεὶ.

ιε'. Παραξυντικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐρεθίζομέν τινὰ καὶ παροξύνομεν πρὸς τὴν κατὰ τινος μάχην. — Ἡ ἐπιστολή. Εἰ καὶ πόρρω τυγχάνων ἐγὼ τοῦ κακοδαίμονος Διοκλέους λίαν ἄχθομαι καθὰ κακῶς σε πανταχοῦ διατίθεται, πολὺ γέ μᾶλλον σὺ τῆς εἰς σὲ λοιδορίας χάριν ὄφελος ἀμύνασθαι· καλὸν γὰρ ἐστὶ τοὺς πονηροὺς μείζονσιν ὢν ἀδικοῦσι περιβάλλειν κακοῖς καὶ τῆς πολλῆς ἐπιστομίζειν φλυαρίας.

ις'. Παραμυθητικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐπὶ τινι συμβάντι φίλον παραμυθούμεθα. — Ἡ ἐπιστολή. Λίαν ἡμᾶς ἡ ἀποβίωσις τοῦ μακαρίου τοῦ δεῖνος ἐλύπησε καὶ πενθεῖν καὶ δακρύειν ἠνάγκασε· τοιοῦτου φίλου γὰρ σπουδαίου καὶ παναρέτου ἔστερήθημεν. δόξα οὖν καὶ αἰνεσις τῷ ἐν σοφίᾳ καὶ ἀκαταλήπτῳ δυνάμει καὶ προνοίᾳ κυβερῶντι θεῷ τὰς διεξόδους τῷ θανάτῳ καὶ τὴν ψυχὴν ἠνίκα συμφέρει παραλαμβάνοντι.

ιζ'. Ὑβριστικὴ ἐστὶ δι' ἧς ὑβρίζομέν τινὰ διὰ τι. — Ἡ ἐπιστολή. Εἰ καλὸς ἦσθα, πολλοὺς ἀν εἰγες φίλους γνησίους· νῦν δ' ἐπεὶ φαῦλος ἔφυς, εἰκότως οὐδένα χέκτησαι φίλον· ἕκαστος γὰρ τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν σπουδῆν ποιεῖται τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεὶ.

ιη'. Ἀπαγγελτικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἀπαγγέλλομέν τι τῶν συμβάντων πραγμάτων. — Ἡ ἐπιστολή. Πολλὰ δεῖνὰ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένη συμβέβηκε πόλει· πολέμου γὰρ αὐτὴν ἐμφυλίου κατεληφότος τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἐξηφανίσθη, ὡς μηδὲν διαφέρειν τῆς Σκυθῶν ἐρημίας.

ιθ'. Σχετλιαστικὴ ἐστὶ δι' ἧς σχετλιάζοντές τε καὶ ὀδυρόμενοι φαίνόμεθα. — Ἡ ἐπιστολή. Ὡς πόσων κακῶν ἡμῖν αἰτίος γέγονεν ἡ συντυχία τοῦ κακοδαίμονος Ἑρμογένους. Ὡς πόσους συμφοραῖς

conflictatus tantopere celebratus es, ut tabula picta or nareris. Decet enim gratulari amicis quibus iucunda ceciderunt, itemque eorum casus luctusque dolere.

17. *Elusoria* est qua despiciamus aliquem ut minutum. — Epistola. Etiam si magnus esses et roboris gloria floreres, omnino parvi te penderem. At longe minoris nunc te facio ob debilitatem tuam; nullum enim mihi damnum affers, non quod quæ nocitura videantur declinas, sed quod infirmis opibus es.

18. *Recusatoria* est qua crimen recusamus reiciamusque in petiorem. — Epistola. Cur tandem periculum nobis facessis et calamitatis tuæ culpam in nos transfers? cur non in te ipsum iudicium postulas, qui res nostras corruperis? tu enim, qui et aliorum res sæpissime corrupisti, in causa fuisti, ut plurimum malarum rerum sustineremus, non nos, qui neminem unquam læsimus.

19. *Responsoria* est qua ad litteras ad nos datas respondemus. — Epistola. Litteras generositatis tuæ accepi, ex quibus summo cum gaudio meo intellexi te valere; in votis enim mihi est, semper bene agi cum amicis meis.

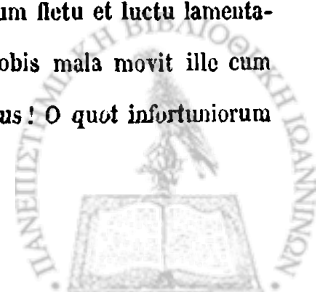
20. *Irritatoria* est qua irritamus aliquem eumque cum aliquo committimus. — Epistola. Etsi procul absum a Diocle, perquam doleo, quod tam male te habeat. Tu fac ne ista illi impunita sint; nam inimicis maiora quam quæ tibi intulerunt inferre detrimenta eorumque ostentationem refrenare pulchrum est.

21. *Consolatoria* est qua de casu aliquo amicorum consolamur. — Epistola. Graviter nos beati illius hominis mortem tulimus multumque illa nos lugere et flere coegit; tam enim laudatus amicus moribusque probus nobis ereptus est. Gloria igitur sit Deo, qui sapientia et potestate incomprehensibili et providentia sua mortis gressum vitam humanam invadentis moderatur et animam iusto tempore ad se recipit.

22. *Irrisoria* est qua irridemus aliquem ob aliquid. — Epistola. Si probus esses, multos haberes amicos candidos; nunc autem, quum improbus sis, nullum amicum te possidere par est. Unusquisque enim eorum qui sapiunt id semper agit, ut fugiat hominem flagitiosum.

23. *Nuntiatoria* est qua casum aliquem nuntiamus. — Epistola. Multa eaque gravia mala in urbem quam habitamus illata sunt; civili enim bello exorto maximam partem extincta est, ut nihil differat a Scytharum deserto.

24. *Lamentatoria* est qua cum fletu et luctu lamentamur. — Epistola. O quanta nobis mala movit ille cum calamitoso Hermogene concursus! O quot infortuniorum

καὶ δεινοῖς ἡμᾶς περιέβαλε. κρείττον γὰρ ἡμῖν τῷ Πλούτωνι συντυχεῖν ἢ τῷ τοῖς θεοῖς ἐχθρῷ.

κε'. Πρεσβευτικὴ ἐστὶ δι' ἧς πρεσβεύομεν τινι περίτινος. — Ἡ ἐπιστολή. Ἄει τῶν δωρεῶν τῆς υμετέρας κηδεμονίας ἀπελαύομεν, ὅθεν καὶ νῦν, ἀγαθῶτατοι, διὰ τῶνδε τῶν πρεσβειῶν ἀξιούμεν τοῦδε τοῦ πράγματος τυχεῖν ὁ συνήθως χαρίσασθε, καὶ ἐν τούτῳ τὸ μεγαλόφυχον τῆς υμετέρας ἀρετῆς ἐπιδεικνύμενοι.

κς'. Ἐπαινετικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐπαινοῦμεν τινὰ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέποντα. — Ἡ ἐπιστολή. Ἀγχίνου ὄντα σε καὶ ὑπερβολὴν καὶ σφόδρα συνेतὸν ἐπαινοῦ καὶ τιμῶν· πρέπει γὰρ τοὺς τοιούτους μὴ μόνον ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν.

κζ'. Διδασκαλικὴ ἐστὶ δι' ἧς διδάσκομεν τινὰ περίτινος. — Ἡ ἐπιστολή. Μὴ νόμιζε τῶν συμβάντων σοι δεινῶν αἴτιον τὸ θεῖον γεγενῆσθαι· πανταχῇ γὰρ τὸ θεῖον ἐλευθερον ὑπάρχει κακῶν· τὸ γὰρ τοῖς ἄλλοις φεύγειν τὰ κακὰ παρακλεούμενον οὐκ ἂν ποτε αἰτίον τινι κακίας γένοιτο.

κη'. Ἐλεγκτικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐλέγγουεμεν τινὰ ἀρνούμενον πράξιν τινὰ πράξεισαν αὐτῷ ἢ λόγον λεχθέντα. — Ἡ ἐπιστολή. Οὐ λέληθας τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραξάμενος· πολλοὺς γὰρ ἔχεις ἐλέγχους, κἂν ἀρῇ, καὶ μάλιστα τοὺς συνιστοράς σοι γεγονότας καὶ τῆς αὐτῆς σοι κεκοινωνηκότας πράξεως. ὅθεν μηδὲ τὴν τιμωρίαν ἐλπίζε διαφεύξασθαι.

κθ'. Διαβλητικὴ ἐστὶ δι' ἧς διαβάλλομεν τινὰ ἐφ' οἷς ἔπραξεν. — Ἡ ἐπιστολή. Πολλῶν μοι κακῶν αἰτίας γέγονεν ὁ δεῖνα φαῦλος ἄγαν ὢν τὸν τρόπον· ὑποδὺς γάρ με καθάπερ φίλος καὶ πολλὰ κατὰ ὑπ' ἐμοῦ πεπονθὼς καὶ μὴ δυνηθεὶς τοῖς ἴσοις ἀμείψασθαι διὰ τὸ καλῶν ἀπορεῖν μεγίστοις περιέβαλε κακοῖς. φυλάττου γοῦν τοῦτον, μὴ καὶ σὺ τῶν ὁμοίων ὑπ' αὐτοῦ πειραθῆς δεινῶν.

λ'. Ἐπιτιμητικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐπιτιμῶμεν τινι ἐφ' οἷς ἀσέμνως πράττει. — Ἡ ἐπιστολή. Αἰδέσθητι λοιπὸν ἐφ' οἷς ἀμαρτάνεις καὶ παῦσαι τοῦ πλημμελεῖν καὶ μὴ μελέτην ἀμαρτημάτων τὸν σὸν βίον ποιῶ· σοῦ γὰρ ἔνεκεν ἡμεῖς αἰσχυρόμεθα.

λα'. Ἐρωτηματικὴ ἐστὶ δι' ἧς ἐρωτῶμεν τινὰ περίτινος [ἀγνοοῦντες] ἐπὶ τῷ τὴν ἐπιστήμην εὐτυχῆσαι παρ' αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου. — Ἡ ἐπιστολή. Πολλὴν ζήτησιν εἰσενεγκάμενος περί τῶδε τὸ κεφάλαιον καὶ μὴ κατειληφὼς αὐτοῦ τὴν εὔρεσιν δίκαιον ἠγησάμην διὰ τοῦδε τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἐρωτηματικοῦ ῥήματος τὴν ἐπιστήμην τοῦ ζητουμένου παρ' ὑμῶν εὐτυχῆσαι. λοιπὸν ἀξιούντι μηδαμῶς ἀποκνήσχετε παρασχέσθαι τὴν χάριν καὶ ἐπιστῆσαι τῷ ζητουμένῳ.

λβ'. Παραθαρρυντικὴ ἐστὶ δι' ἧς παραθαρρύνομεν τινὰ καὶ ἀφοβὸν αὐτὸν καθιστῶμεν. — Ἡ ἐπιστολή. Ἄφοβος ἔσο καὶ μηδένα ταραπάπαν εὐλαβοῦ σεμνῶς πολιτευόμενος διὰ τὸ τὸ θεῖον ἔχειν εὐμενές· πανταχοῦ γὰρ τὸ θεῖον τοῖς εὐσεβῶς βιωσῶσι παρίσταται.

periculorumque nobis in causa fuit? scilicet satius est cum Plutone concurrere quam cum homine diis in viso.

25. *Procuratoria* est qua procuramus aliquid. — Epistola. Magnum semper ex donis, quæ studium erga nos vestrum in nos contulit, fructum percepimus. Unde nunc quoque nobis, viri optimi, huius epistolæ intercessionem solitis beneficiis frui liceat, neve benefici liberalesque esse dedignemini.

26. *Laudatoria* est qua laudamus aliquem virtute aliqua præstantem. — Epistola. Sagacissimus quod sis ac valde prudens, laudo te et magni facio: par est enim tales non modo laudare, sed etiam magni facere.

27. *Didactica* est qua aliquem docemus aliquid. — Epistola. Noli credere malorum, quæ tibi acciderunt, deum auctorem exstitisse: prorsus enim deus a malis liber est. Nam qui alios fugere mala iubet, non facile cuiquam mali auctor fuerit.

28. *Convictoria* est qua convincimus aliquem id quod fecit aut dixit negantem. — Epistola. Non fugit me quod hoc fecisti: multa enim sunt quæ te convincant, etiamsi neges, et maxime quidem qui consilii tibi eiusdemque rei socii fuerunt. Quare neque pœnam te effugere posse spera.

29. *Calumniatoria* est qua aliquem ob ea, quæ fecit, calumniamur. — Epistola. Multorum malorum auctor improbissimus ille mihi exstitit: nam quum surrepsisset mihi tanquam amicus et multa beneficia a me accepisset, nec, quoniam procul habet bona omnia, parem gratiam referre posset, summis malis me implicuit. Hunc igitur cave, ne tu quoque similia ab eo mala patiaris.

30. *Castigatoria* est qua castigamus aliquem ob inhoneste facta. — Epistola. Erubescere in posterum peccatis, quæ committis, et desine delinquere, neque pro peccandi exercitatione vitam tuam habe: tua causa enim pudor nos incessit.

31. *Interrogatoria* est qua interrogamus aliquem de aliqua re nobis ignota, quo de re quæsitæ siamus certiores. — Epistola. Multum sciscitatus de hoc argumento, nec tamen quid rei esset assecutus par esse duxi hac interrogatione ipsius explanationem a vobis impetrare. Ceterum petenti ne dubitetis hanc gratiam facere, eumque de eo, quod quaerit, certiore facere.

32. *Confirmatoria* est qua animum alicuius confirmamus, ipsumque a metu liberum præstantius. — Epistola. Abice metum, nec quemquam omnino time, dum bene rem tuam agas, quum divinum numen tibi sit propitium: ubique enim honeste viventibus adest Deus.

λγ'. Ἀναθετική ἐστι δι' ἧς τὴν ἑαυτῶν γνώμην ἀνατίθεμέν τινι τῶν φίλων συμβουλίας παρ' αὐτοῦ δεόμενοι. — Ἡ ἐπιστολή. Δέδοκται μοι τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραχῆσθαι· διὸ καὶ τὴν ἑμαυτοῦ βουλήν ἀνατίθημί σοι. ὅθεν τὸ συμφέρον σκοπήσας ἐπίστειλόν μοι τὸ πρακτέον· ποθῶ γὰρ αἰεὶ παρὰ τῶν ἐμφρόνων δέχεσθαι γνώμας· αἱ γὰρ ἀριστοὶ τῶν φίλων συμβουλίαὶ καλλίστας ἔχουσι τὰς εὐεργεσίας.

λδ'. Ἀποφαντική ἐστι δι' ἧς ἀποφαινόμεθα καὶ ἀπότομον κρίσιν κατὰ τινος ἐκφέρομεν. — Ἡ ἐπιστολή. Τὸν ἐμὸν οἰκέτην ἐβουλεύσάμην τιμωρήσασθαι δι' ἣν μοι κατεσκεύασεν ἐπιβουλήν. ὅθεν μὴ μοι παρακλήσεις προσάγειν περὶ αὐτοῦ πειρῶ· ἀδύνατον γὰρ ἐστὶ μὴ τὴν ἑμαυτοῦ βουλήν εἰς πέρας ἄξειν καὶ τοῦτον παντελῶς κολάζαι.

λε'. Σχωπτική ἐστι δι' ἧς σκώπτομέν τινα ἐπὶ τινι. — Ἡ ἐπιστολή. Κίλικα μὲν σε πρὸς ἀπάντων ἀκούω τυγχάνειν, Ἴνδὸν δὲ σκοπῶν ἐφευρίσκω, καθάπερ αὐτὸς ὁ μελάντατος τοῦ σώματος κέκραγε χρώς.

λς'. Μετριάστική ἐστι δι' ἧς πρὸς τινα τῶν ἀγαπωμένων θαρρητικῶς μετριάζομεν. — Ἡ ἐπιστολή. Ἐἵς ὀργῆς οὐπω με ἀφῆκας τὸν σὸν, ἀλλ' ἔτι χαλεπαίνεις ἡμῖν καὶ τὴν ἀν' αὐτῶν κρύπτεις προσηγῶν ῥημάτων προσχῆματι ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύσαντες· ἐκκάθαιρε λοιπὸν τῆς σῆς καρδίας τὴν λύπην καὶ τὸν σὸν μὴ θέλε θλίβεσθαι.

λζ'. Αἰνιγματική ἐστι δι' ἧς ἄλλα μὲν τινα λέγεται, ἀλλὰ δὲ τινα νοεῖται. — Ἡ ἐπιστολή. Ἔστι τὸ λεγόμενον περὶ γυναικὸς ὑπάνδρου· λέγει γοῦν, μὴ τὴν ἀλλοτρίαν γυναῖκα ἐγκύμονα ποιήσας δίκη περιπέσης· οἱ γὰρ τὴν ἀλλοτρίαν γῆν γεωργοῦντες δίκαις οὐ μικραῖς περιπίπτουσιν.

λη'. Ὑπομνηστική ἐστι δι' ἧς δοκοῦμέν τινα τοῦ ζητουμένου πράγματος ἡμῖν ὑπομιμνήσκειν, τὸν σκοπὸν ἡμῶν ἐν αὐτῇ χαράττοντες. — Ἡ ἐπιστολή. Παραγενόμενος ἐν τῷδε τῷ τόπῳ καὶ ἀνερευνήσας τὸν τιμιώτατον ἄνδρα τὸν δεῖνα λέξον ἐξ ἐμοῦ τῷδε τάδε.

λθ'. Λυπητική ἐστι δι' ἧς ἐμφαινομεν ἑαυτοὺς λυπούμενους. — Ἡ ἐπιστολή. Σφόδρα καθ' ὑπερβολὴν ἡμᾶς λελύπηκας τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραχάμενος· ὅθεν ἰσχυρῶς ἄχθομαι πρὸς σε καὶ δυσίατόν τινα λυποῦμαι λύπην· αἱ γὰρ ἐκ φίλων εἰς φίλους γινόμεναι λῦπαι δυσθεράπευτοι λίαν τυγχάνουσι καὶ μείζους τῶν ἐχθρῶν ἔχουσι τὰς ἐπηρείας.

μα'. Ἐρωτική ἐστι δι' ἧς ἐρωτικούς πρὸς τὰς ἐρωμένας προσφέρομεν λόγους. — Ἡ ἐπιστολή. Ἐρῶ, ἐρῶ, νῆ τὴν Θέμιν, τῆς σῆς εὐπρεποῦς τε καὶ ἐρωτικῆς μορφῆς καὶ ἐρῶν οὐκ αἰσχύνομαι· τὸ γὰρ εὐπρεπῶν ἐρᾶν οὐκ αἰσχρόν· εἰ δέ γε καὶ ψέξειέ τις ἄλλως ὡς ἐρῶντα, πάλιν ὡς καλῆς ἐφιέμενον ἐπαινέσειεν.

μα'. Μικτή ἐστὶν ἡ ἐκ διαφορῶν ἰσχυρῶν

33. *Consiliatoria* est qua nostram ipsorum sententiam proponimus alicui amicorum, consilium ab ipso postulantes. — Epistola. Decrevi hanc rem perficere, quare sententiam meam tibi propono. Itaque quod e re mea est specta, quidque faciendum mihi scribe: nam a prudentibus consilia accipere semper cupio. Optima enim amicorum monita pulcherrima in se habent beneficia.

34. *Declaratoria* est qua sententiam nostram declaramus ac breve iudicium adversus aliquem ferimus. — Epistola. Servum meum decrevi punire ob structas mihi insidias. Quare noli pro ipso deprecatozem agere apud me: fieri enim non potest quin consilium meum exsequar et omnino illum puniam.

35. *Cavillatoria* est qua cavillamur aliquem ob aliquid. — Epistola. Cilicem quidem te ab omnibus audio esse, Indum vero ad aspectu reperio, quemadmodum nigerrima corporis cutis ipsa clamat.

36. *Submissoria* est qua coram amicorum aliquo ingenue nos submittimus. — Epistola. Ira nondum me, qui tuus sum, exsolvisti, verum adhuc indignaris nobis, stomachumque tuum verborum benignorum sub specie occultas, ut qui sub cinere scintillam ignis recondunt. Fac igitur ut argritudinem ex animo tuo eicias, ac noli tuum angore confici.

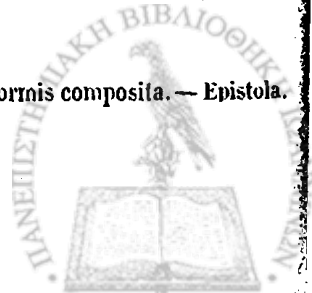
37. *Ænigmatica* est qua alia dicuntur quam quæ in mente nobis sunt. — Epistola. Proverbium est de femina viro nupta. Ait igitur, ne aliena femina gravida facta in pœnam incidas. Nam qui alienum agrum colunt, in pœnas incidunt haud exiguas.

38. *Admonitoria* est qua videmur aliquem de re nobis quæsita admonere, consilium nostrum in ipsa indicantes. — Epistola. Profectus hunc in locum virum investiga illum æstimatissimum, eique dic meo nomine hæc.

39. *Questoria* est qua querimoniam præ nobis ferimus. — Epistola. Vehementer hac re peracta nos contristasti, quare multum succenseo tibi atque dolore affectus sum vix sanabili: quos enim amici accipiunt dolores ab amicis, ad curandum admodum sunt difficiles, maioremque habent, quam quæ ab inimicis iniunguntur, contumeliam.

40. *Amatoria* est qua amatis amorem declaramus. — Epistola. Amo, amo, per Themidem, pulchram tuam et amabilem formam, nec pudet me amoris: nam pulchras amare non est turpe. Sin autem quis omnino me reprehendat ut amantem, rursus ut pulchram petentem prædicet.

41. *Mixta* est ex diversis formis composita. — Epistola.

συνεστῶσα. — Ἡ ἐπιστολή. Οἶδα μὲν ὡς εὐσεβῶς
ζῆς καὶ σεμνῶς πολιτεύῃ καὶ τῇ τῆς ἀνεπιλήπτου τε
καὶ ἀγνῆς πολιτείας ἀρετῇ τὸ περιβόητον αὐτὸ τῆς φι-
λοσοφίας κοσμεῖς ὄνομα· καθ' ἐν δὲ τοῦτο μόνον σφάλλη,
καθὸ τοὺς φίλους κακῶς λέγεις, ὅπερ ἀποθέσθαι χρὴ·
φιλοσόφοι γὰρ διαβολὴ οὐχ ἀρμόζει.

Γ.

EK TΩN ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ.

Πῶς δεῖ ἐπιστέλλειν.

1. (223) Ἐπεὶ δὲ ἐπιστολικὸς χαρακτήρ δεῖται
ἰσχνότητος, καὶ περὶ αὐτοῦ λέξομεν. Ἀρτέμιων μὲν
οὖν ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράφας ἐπιστολάς φησιν
ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ
ἐπιστολάς· εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολὴν οἷον τὸ ἕτερον
μέρος τοῦ διαλόγου.

2. (224) Καὶ λέγει μὲν τι ἴσως, οὐ μὴν ἅπαν· δεῖ
γὰρ ὑποκατεσκευάσθαι πως μᾶλλον τοῦ διαλόγου τὴν
ἐπιστολὴν. ὁ μὲν γὰρ μιμεῖται αὐτοσχεδιάζοντα,
ἡ δὲ γράφεται καὶ δῶρον πέμπεται τρόπον τινά.

3. (225) Τίς γοῦν οὕτως ἂν διαλεχθεῖη πρὸς φίλον,
ὥσπερ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον ὑπὲρ τοῦ φυ-
γάδος γράφων τοῦ γέροντός φησιν· εἰ δὲ πρὸς ἀπά-
σας οἴχεται γὰρ φυγὰς οὗτος ὥστε μὴ κατὰ-
γεῖν, δῆλον ὡς τοῖς γε εἰς Ἄδου κατελθεῖν
βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος. ὁ γὰρ οὕτω
διαλεγόμενος ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λα-
λοῦντι.

4. (226) Καὶ λύσεις συχναὶ οὐ πρόπουσιν ἐπιστολαῖς·
ἀσαφὲς γὰρ ἐν γραφῇ ἢ λύσις, καὶ τὸ μιμητικὸν οὐ
γραφῆς οὕτως οἰκείον ὡς ἀγῶνος. οἷον ὡς ἐν τῷ Εὐ-
θυδήμῳ· τίς ἦν, ὃ Σώκρατες, ὃ γὰρ ἐς ἐν Λυ-
κείῳ διελέγου; ἢ πολὺς ὑμᾶς ὄχλος περιε-
στήκει. καὶ μικρὸν προελθὼν ἐπιφέρει· ἀλλὰ
μοι ξένος τις φαίνεται εἶναι, ὃ διελέγου.
τίς ἦν; ἢ γὰρ τοιαύτη πᾶσα ἐρμηνεία καὶ μίμησις
ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ γραφομέναις ἐπιστο-
λαῖς.

5. (227) Πλεῖστον δ' ἐγέτω τὸ ἠθικὸν ἢ ἐπιστολή,
ὥσπερ καὶ ὁ διάλογος· σχεδὸν γὰρ εἰκόνα ἕκαστος τῆς
ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφει τὴν ἐπιστολὴν. καὶ ἔστι μὲν
καὶ ἐξ ἄλλου λόγου παντὸς ἰδεῖν τὸ ἦθος τοῦ γράφοντος,
ἐξ οὐδενὸς δὲ οὕτως ὡς ἐπιστολῆς.

6. (228) Τὸ δὲ μέγεθος συνεστάθω τῆς ἐπιστολῆς,
ὥσπερ καὶ ἡ λέξις· αἱ γὰρ ἄγαν μακρὰ καὶ προσέτι
κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ὀγκωδέστεραι οὐ μὰ τὴν ἀλήθειαν
ἐπιστολαὶ λέγοντο ἂν, ἀλλὰ συγγράμματα τὸ χαίρειν
ἔγοντα προσγεγραμμένον, καθάπερ αἱ τοῦ Πλάτωνος
πολλὰ καὶ ἡ Θουκυδίδου.

Novi quidem, quod sancte vivis et honestum te civem
exhibes, morumque tuorum integritate atque sanctitate
clarissimum ipsum philosophiæ ornas nomen, hoc vero
solo nomine erras, quod amicos calumniaris, id quod
abiciendum tibi est : dedecet enim philosophos ca-
lumnia.

III.

EX DEMETRII

LIBRO DE ELOCUTIONE.

Quomodo scribendæ sint epistolæ.

1. Quoniam epistolaris forma tenuitate indiget, de ipsa
quoque disseremus. Artemo igitur, qui Aristotelis epi-
stolas edidit, eodem modo ait dialogum esse scribendum
atque epistolas : esse enim epistolam quasi alteram partem
dialogi.

2. Ac dicit quidem forte aliquid, nec famen totum·
necesse est enim paullo magis elaborari dialogo epistolam.
Namque ille imitatur ex tempore dicentem, hæc vero
litteris mandatur atque dono quodammodo mittitur.

3. Quis igitur sic cum amico colloquatur, ut Aristoteles
ad Antipatrum de exsule quodam sene scribit : *Sin exsul
hic, quocunque terrarum fugit, in patriam redire
nequit, in orcum certe descendere volentibus apparet
non esse invidendum.* Nam ita qui loquatur, artis magis
specimen exhibere, non confabulari videatur.

4. Dissolutiones etiam crebræ epistolis non congrunt :
obscurum enim in scriptione dissolutio et quod ad imita-
tionem confictum est, non tam scriptionis est quam con-
certationis proprium. Veluti in Euthydemo : *Quis erat,
o Socrates, quocum heri in Lyceo disputabas? sane
vos magna hominum turba circumstabat.* Paulloque
post addit : *Verum mihi peregrinus quidam videtur
esse, quocum disputabas : quis erat?* huiusmodi enim
omnis locutio et imitatio histrioni magis convenit, non
epistolis scribendis.

5. Mores autem sapiat quam plurimum epistola, ut et
dialogus : ferme enim imaginem sui quisque animi scribit
epistolam. Et licet quidem et ex alia quavis oratione
mores scribentis intelligere, e nulla autem sic ut ex epi-
stola.

6. Deinde magnitudo epistolæ contrahatur, ut et elo-
cutio. Scilicet valde longæ prætereaque oratione tumi-
diores per veritatem epistolæ non fuerint, sed libri potius
sålutem in fronte gerentes, quemadmodum Platoni-
carum pleræque et epistola Thucydidis.

7. (229) Καὶ τῆ συντάξει μέντοι λελύσθω μάλλον· γελοῖον γὰρ περιοδεύειν ὡσπερ οὐκ ἐπιστολὴν ἀλλὰ δίκην γράφοντα· καὶ οὐδὲ γελοῖον μόνον, ἀλλ' οὐδὲ φιλικόν. τὸ γὰρ δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν τὰ σῦκα σῦκα, λεγόμενον, ἐπιστολαῖς ταῦτα ἐπιτηδεύειν.

8. (230) Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι οὐχ ἑρμηνεῖα μόνον ἀλλὰ καὶ πράγματά τινα ἐπιστολικά ἐστίν. Ἀριστοτέλης γοῦν ὡς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ. τοῦτο δὲ οὐ γράφω σοὶ φησὶν· οὐ γὰρ ἦν ἐπιστολικόν.

9. (231) Εἰ γὰρ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα γράφει καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει· φιλοφρόνησις γὰρ τις βούλεται εἶναι ἢ ἐπιστολῆ σύντομος καὶ περὶ ἀπλοῦ πράγματος ἔκθεσις καὶ ἐν ὀνόμασιν ἀπλοῖς.

10. (232) Κάλλος μέντοι αὐτῆς αἴ τε φιλικαὶ φιλοφρονήσεις καὶ πυκναὶ παροιμαὶ ἐνοῦσαι· καὶ τοῦτο γὰρ μόνον ἐνέστω αὐτῇ σοφόν, διότι δημοτικόν τί ἐστίν ἢ παροιμία καὶ κοινόν· ὁ δὲ γνωμολογῶν καὶ προτρέπόμενος οὐ δι' ἐπιστολῆς ἐτι λαλοῦντι· εἴκειν, ἀλλὰ μηχανῆς.

11. (233) Ἀριστοτέλης μέντοι καὶ ἀποδείξεις που χρῆται ἐπιστολικαῖς. ὅσον διδάξαι βουλόμενος ὅτι ὁμοίως χρὴ εὐεργετεῖν τὰς μεγάλας πόλεις καὶ τὰς μικράς, φησὶν οἱ γὰρ θεοὶ ἐν ἀμφοτέραις ἴσοι, ὡς τ' ἐπεὶ αἱ Χάριτες θεαί, ἴσαι ἀποκείσονται αἱ σοὶ παρ' ἀμφοτέραις. καὶ γὰρ τὸ ἀποδεικνύμενον αὐτὸ ἐπιστολικόν καὶ ἡ ἀπόδειξις τοιαύτη.

12. (234) Ἐπεὶ δὲ καὶ πόλεσι ποτε καὶ βασιλεῦσι γράφομεν, ἔστωσαν αἱ τοιαῦται ἐπιστολαὶ μικρὸν ἐξηρμηνεῖται πῶς· στοχαστέον γὰρ καὶ τοῦ προσώπου ὃ γράφεται· ἐξηρμηνεῖται μέντοι καὶ οὐχ ὥστε σύγγραμμα εἶναι ἀντ' ἐπιστολῆς, ὡσπερ αἱ Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς τοὺς Δίωκος οἰκείους ἢ Πλάτωνος.

13. (235) Καθόλου δὲ μεμίχθω ἢ ἐπιστολῆ κατὰ τὴν ἑρμηνεῖαν ἐκ δυοῖν χαρακτήρων τούτων, τοῦ τε χαρίεντος καὶ τοῦ ἰσχυροῦ.

7. Atque compositione quidem sit solutior : ridiculum est enim periodos deformare, quasi non epistolam, sed actionem forensem scribas, nec solum ridiculum, verum ne gratum quidem. Quod enim in proverbio est, ficum ficum dicere, epistolae est hoc observare.

8. Scire autem oportet, non dictionem solum, sed etiam res quasdam epistolares esse. Aristoteles sane, qui maxime videtur epistolarem formam assecutus, *Hoc*, inquit, *ad te non scribo : non erat enim epistolare*.

9. Nam si quis in epistola argutias tractat et naturales quaestiones, is scribit quidem, non tamen epistolam scribit : benevolentiae enim epistola esse debet declaratio brevis atque de re simplici expositio verbisque simplicibus concepta.

10. Elegantiā ipsius benevolae efficiunt blanditiae multusque proverbiorum usus : hoc enim solum in eis doctrinae insit, quoniam populare quid est proverbium et commune ; qui autem sententias captat atque suadet, non ei similis est qui per epistolam loquitur, sed per machinam.

11. Aristoteles sane et demonstrationibus nonnunquam utitur epistolaribus ; velut quo doceat, in magnas pariter atque in parvas civitates conferenda esse beneficia, ait : *Dii enim in utrisque aequales, itaque, quoniam Gratiae dæx, aequales merebere apud utrasque*. Etenim ipsum quod demonstratur epistolae accommodatum est et demonstratio haec ipsa.

12. Sed quoniam civitatibus interdum et principibus scribimus, sint tales epistolae paullo elatiores : oportet enim respicere etiam ad quas scribitur personas : elatior sit igitur, non tamen ut volumen evadat epistola, quemadmodum illae Aristotelis ad Alexandrum et ad Dionis propinquos epistola Platonis.

13. In universum misceatur epistola, quod ad dictionem attinet, ex duabus his formis, venusta atque tenui.

A.

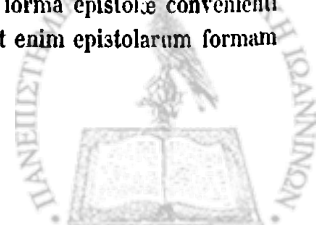
EK TΩN ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Τὸν ἐπιστολικὸν χαρακτήρα τοῦ λόγου μετὰ τοὺς παλαιούς ἀρισταί μοι δοκοῦσι διεσκέφθαι φιλοσόφων μὲν ὁ Τυανεύς καὶ Δίων, στρατηγῶν δὲ Βρούτος ἢ ἔτι Βρούτος ἐς τὸ ἐπιστέλλειν ἐγρήτο, βασιλέων δὲ ὁ θεσπέσιος Μάρκος, ἐν οἷς ἐπέστελλεν αὐτός· πρὸς γὰρ τῷ κεκριμένῳ τοῦ λόγου καὶ τὸ ἐδραῖον τοῦ ἥθους ἐντετύπωτο τοῖς γράμμασιν· ῥητόρων δ' ἀρισταί μὲν Ἡρώδης ὁ Ἀθηναῖος ἐπέστελλεν, ὑπεραττικίζων δὲ καὶ ὑπερλαλῶν ἐκπίπτει πολλαχοῦ τοῦ πρέποντος ἐπιστολῆ χαρακτήρος. δεῖ γὰρ φαίνεσθαι τῶν ἐπιστολῶν τὴν

IV.

EX PHILOSTRATO.

Epistolarum orationis formam post veteres optime mihi perspexisse videntur ex sophistis Tyanensis atque Dio, ex imperatoribus Brutus sive quocumque ad scribendas epistolas Brutus utebatur, ex principibus vero divus Marcus in eis quas scribebat ipse : praeter verborum enim elegantiam ingenii quoque firmitas epistolis eius expressa est. Ex rhetoribus autem epistolas optime scribebat Herodes Atheniensis, quanquam praeter nimiam atticis affectatione nimiaque loquacitate forma epistolae convenienti saepenumero excidit. Oportet enim epistolarum formam

ιδεάν ἀττικωτέραν μὲν ξυνηθείας, ξυνηθεστέραν δὲ ἀττικίσεως, καὶ ξυγκεῖσθαι μὲν πολιτικῶς, τοῦ δὲ ἄβροῦ μὴ ἀπάδειν. ἐχέτω δὲ τὸ εὐσχημον ἐν τῇ μὴ ἐσχηματίσθαι· εἰ γὰρ σχηματιοῦμεν, φιλοτιμεῖσθαι δόξομεν, φιλοτιμία δὲ ἐν ἐπιστολῇ μειρακιῶδες. κύκλον δὲ ἀποτορνεύειν ἐν μὲν ταῖς βραχυτέραις τῶν ἐπιστολῶν ξυγχωρῶ, ἵνα τούτῳ γοῦν ἢ βραχυλογία ὠραΐζηται ἐς ἄλλην ἢ γὰρ πᾶσα στενὴ οὖσα· τῶν δὲ ἐς μῆκος προηγημένων ἐπιστολῶν ἐξαιρεῖν χρὴ κύκλους· ἀγωνιστικώτερον γὰρ ἢ κατ' ἐπιστολὴν τοῦτο, πλὴν εἰ μὴ που ἐπὶ τελευτῆς τῶν ἐπεσταλμένων ἢ ξυλλαθεῖν δεοί τὰ προειρημένα ἢ ξυγκλεῖσαι τὸ ἐπὶ πᾶσι νόημα. σαφήνεια δ' ἀγαθὴ μὲν ἡγεμῶν ἀπαντος λόγου, μάλιστα δὲ ἐπιστολῆς· καὶ γὰρ διδόντες καὶ δεόμενοι καὶ ξυγχωροῦντες καὶ μὴν καὶ καθαπτόμενοι καὶ ἀπολογούμενοι καὶ ἐρωῶντες ῥᾶον πείσομεν, ἢν σαφῶς ἐρμηνεύσωμεν· σαφῶς δὲ ἐρμηνεύσομεν καὶ ἔξω εὐτελείας, ἢν τῶν νοηθέντων τὰ μὲν κοινὰ καινῶς φράσωμεν, τὰ δὲ καινὰ κοινῶς.

Ε΄.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΝΙΚΟΒΟΥΛΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ (51 = 259).

Τῶν γραφόντων ἐπιστολάς, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο αἰτεῖς, οἳ μὲν μακρότερα γράφουσιν ἢ περ εἰκός, οἳ δὲ καὶ λίαν ἐνδεέστερα, καὶ ἀμφοτέροι τοῦ μετρίου διαμαρτάνουσι ὡς περ τῶν σκοπῶν οἱ τοξεύοντες, ἂν τε εἴσω πέμπωσιν, ἂν τε ὑπερπέμπωσιν· τὸ γὰρ ἀποτυγχάνειν ἴσον, κἂν ἀπὸ τῶν ἐναντίων γίνηται. ἔστι δὲ μέτρον ἐπιστολῶν ἢ χρεια, καὶ οὔτε μακρότερα γραπτέον, οὐ μὴ πολλὰ τὰ πράγματα, οὔτε μικρολογητέον, ἔνθα πολλά. τί γὰρ ἢ τῆ Περσικῆ σχολῆς μετρεῖσθαι δεῖ τὴν σοφίαν ἢ παιδικοῖς πήγῃσι, καὶ οὕτως ἀτελεῖ γράφειν, ὡς μὴδὲ γράφειν, ἀλλὰ μιμεῖσθαι τῶν σκιῶν τὰς μεσημβρινὰς ἢ τῶν γραμμῶν τὰς κατὰ πρόσωπον ἀπαντώσας, ὧν συνίζανται τὰ μήκη καὶ παραφαίνεται μᾶλλον ἢ φαίνεται τῶν ἄνω· τισὶ γνωρίζομενα καὶ ἔστι, ὡς ἂν εἴποιμι καιρίως, εἰκασμάτων εἰκασματα, δεόν ἀμφοτέρων φεύγοντα τὴν ἀμετρίαν τοῦ μετρίου κατατυγχάνειν; περὶ μὲν δὴ συντόμιας ταῦτα γινώσκω· περὶ δὲ σαφηνείας ἐκεῖνο γινώσκω, ὅτι χρὴ φεύγοντα τὸ λογοειδέες, ὅσον ἐνδέχεται, μᾶλλον εἰς τὸ λαλικὸν ἀποκλίνειν, καὶ ἴν' εἴπω συντόμως, αὕτη τῶν ἐπιστολῶν ἀρίστη καὶ κάλλιστα ἔχουσα, ἢ ἂν καὶ τὸν ἰδιώτην πείθῃ καὶ τὸν πεπαιδευμένον, τὸν μὲν ὡς κατὰ τοῦ πολλοῦ οὖσα, τὸν δὲ ὡς ὑπὲρ τοῦς πολλοῦς, καὶ ἢ αὐτόθεν γινώσκω. ὁμοίως γὰρ ἀκαιρον καὶ γρίφον νοεῖσθαι καὶ ἐπιστολὴν ἐρμηνεύεσθαι. τρίτον ἐστὶ τῶν ἐπιστολῶν ἢ χάρις· ταύτην δὲ φυλάζομεν, εἰ μὴτε παντάπασι ξηρὰ καὶ ἀχάριτα γράφομεν ἢ καὶ ἀκαλ-

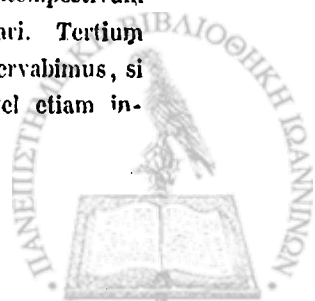
vulgari sermone magis atticam videri et propius tamen ad vulgarem sermonem quam ad atticismum accedere, et oratorie quidem compositam, nec tamen sophistica venustate destitutam esse. Habeat ornatum eo, ut colorata non sit: nam si colorabimus, affectare videbimur, at puerilis in epistola affectatio. Orbem detornare in brevioribus epistolis permitto, quo saltem breviloquentia, quippe exilis tota, alio numero ornatus causa compensetur, ex epistolis autem longius productis verborum orbes eximendi sunt: hoc enim artificiosius est quam quod in epistola ferri possit, nisi forte sub finem epistolae aut colligere ante dicta necesse est, aut clausulae loco impositam sententiam absolvere. Perspicuitas autem quum omnis orationis, tum maxime epistolae optima dux est: nam et offerentes et precantes et concedentes, quin etiam accusantes et defendentes et amantes facilius persuadebimus, ubi clare fuerimus elocuti: clare autem eloquimur, nec sordida tamen erit oratio, ubi vulgares sententias noviter, novas vulgariter proferemus.

V.

GREGORII NAZIANZENI

EPISTOLA AD NICOBULUM.

Forum, qui epistolas scribunt, quoniam hoc quoque petis, alii longius quam par est scribunt, alii multo brevius, utriusque vero iusto modo excidunt, ut qui, dum iaculantur, vel citra vel ultra tela mittunt: utrovis enim modo aberrant, licet ex contrariis. Est autem modus epistolarum utilitas, et neque copiosius scribendum est, ubi multa non sunt negotia, neque parcius, ubi multa. Quid enim Persicis milliariis metiri necesse est sapientiam aut puerilibus cubitis, tamque imperfecte scribere, ut ne scribas quidem, sed umbras imiteris meridianas aut lineas a fronte occurrentes, quarum considunt longitudines et offerunt se potius quam apparent extremitatibus quibusdam cognoscendae, suntque, ut apte dixerim, imaginum imagines, quum par sit in utrisque nimium fugientem iustum modum assequi? Atque de brevitate quidem sic existimo, de perspicuitate vero hoc tenendum, ornatus dicendi genus, quantum fieri potest, evitantem ad vulgare magis inclinare oportere, et ut paucis dicam, haec epistolarum optime habet ac pulcherrime, quae et rudem ad se pertrahat et eruditum, illum ut vulgo accommodata, hunc ut vulgi excedens captum, quaeque patescat prolinus. Pariter enim intempestivum et grimum explicare et epistolam interpretari. Tertium est epistolarum suavitas: hanc autem servabimus, si neque prorsus exilia et icuna scribamur vel etiam in-

λύπιστα, ἀκόσμητά τε καὶ ἀκόρητα, ὃ δὲ λέγεται, ὅσον δὴ γνωμῶν καὶ παροιμιῶν καὶ ἀποφθεγματίων ἐκτός, ἔτι δὲ σχοιματίων καὶ αἰνιγματίων, οἷς ὁ λόγος καταγλυκαίνεται, μήτε λίαν τούτοις φαινοίμεθα καταχρῶμενοι· τὸ μὲν γὰρ ἄγροικον, τὸ δ' ἄπληστον, καὶ τσαῦτα τούτοις χρηστέον, ἕσα καὶ ταῖς πορφύραις ἐν τοῖς ὑφάσμασι. τροπὰς δὲ παραδεξόμεθα μὲν, ὀλίγας δέ, καὶ ταύτας οὐκ ἀναισχύντους. ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ἰσόκυλα σοφισταῖς ἀπορρίψομεν· εἰ δέ που καὶ παραλάβοιμεν, ὡς καταπαίζοντες μᾶλλον τοῦτο ποιήσομεν ἢ σπουδάζοντες. πέρας τοῦ λόγου, ἕπερ τῶν κομψῶν τινος ἤκουσα περὶ τοῦ ἀετοῦ λέγοντος, ἠνίκα ἐκρίνοντο περὶ βασιλείας οἱ ὄρνιθες καὶ ἄλλοι ἄλλως ἤκον ἑαυτοὺς κοσμήσαντες, ὅτι ἐκείνου κάλλιστον ἦν τὸ μὴ οἰεσθαι καλὸν εἶναι. τοῦτο κἀν ταῖς ἐπιστολαῖς μάλιστα τηρητέον, τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ὅτι ἐγγυτάτω τοῦ κατὰ φύσιν. τσαῦτά σοι περὶ ἐπιστολῶν ὡς δι' ἐπιστολῆς παρ' ἡμῶν, καὶ ταῦτα ἴσως οὐ πρὸς ἡμῶν, οἷς τὰ μείζω σπουδάζεται. τᾶλλα δὲ αὐτός τε φιλοπονήσεις εὐμαθῆς ὢν καὶ οἱ περὶ ταῦτα κομφοὶ διδάξουσιν.

Γ.

ΦΩΤΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ (207).

Ἀμφιλοχίῳ μητροπολίτῃ Κυζίκου.

Οἱ μὲν ἄλλοι τοῦ Πλάτωνος λόγοι τοῦ πολιτικοῦ λόγου πεφύκασι γνώμονες, πλὴν εἴ τι κατ' ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐνιαγῶ παρημέληται· αἱ δὲ τούτου ἐπιστολαὶ ἴσον τε τῆς ἐκείνου λογιότητος καὶ τοῦ ἐπιστολιμαίου τύπου ἀπολείπονται. αἱ δὲ γε τοῦ Ἀριστοτέλους τῶν μὲν ἄλλων αὐτοῦ γραμμάτων εἰς πῶς λογιώδεστεραι, πλὴν οὐδὲ ταῖς Πλατωνικαῖς ἐξισάζουσι. Δημοσθένους δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πόνοι καὶ βητόρων καὶ κριτικῶν ἐγκωμίοις πληροῦσι τὰ στόματα, τὰς ἐπιστολὰς δὲ οὐδὲν ἀμείνους εὐρήσεις τῶν Πλάτωνος. τίσιν οὖν ἐπιστολαῖς διμυλητέον καὶ τίσι τὸν ἐπιγνωσθέντα ἡμῖν διὰ τῆς τέχνης χαρακτηῖρα ἐφαρμόζοντες τὴν γυμνασίαν συλλεξόμεθα; ἔστι μὲν καὶ ἄλλο πλῆθος ἀπειρον, ἔχεις δ' ἵνα μὴδὲ μακρὸν ἦ σοι τὸ τῆς γυμνασίας στάδιον, τὰς εἰς Φάλαριν ἐκεῖνον, οἶμαι, τὸν Ἀκραγαντίνων τύραννον ἀναφερομένης ἐπιστολάς, καὶ αἷς Βροῦτος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐπιγράφεται, καὶ τὸν ἐν βασιλεῦσι φιλόσοφον καὶ τὸν σοφιστὴν ἐν ταῖς πλείσταις Λιβάνιον. εἰ δὲ βούλει σὺν τῷ χαρακτηῖρι καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ μεγάλων συλλέξαι ὠφέλειαν, ἀρκέσει σοι Βασίλειος ὁ γλυκὺς καὶ ὁ κάλλους, εἴ τις ἄλλος, ἐργάτης Γρηγόριος καὶ ἡ ποικίλη τῆς ἡμετέρας αἰλῆς Μοῦσα Ἰσίδωρος, ὅς ὡσπερ λόγων, οὕτω δὲ καὶ ἱερατικῆς καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας κανὼν ἔστι χρηματίζειν ἀξιογρεως, καὶ εἴ τις ἕτερος μετὰ τῆς ἁμελείας προαιρέσεως τὴν ἐκείνων ἰδέαν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς ἐνεδυναμύθη μορφώσασθαι.

compta et inornata et immunda, quod aiunt, quæ sunt quæ sententiis carent et proverbis et apophthegmatis, iocis item et ænigmatia, quibus suavis sit oratio, neque nitidis his abuti videamur: illud enim rusticum, hoc immodestum est, ac tantundem his utendum, quantum purpura in texendo. Figuras admittamus quidem, sed paucas easque non immodestas. Paria paribus opposita et similiter cadentia et membra syllabarum serie sibi respondentia sophisticis relinquemus, sin autem quando recipiamus, ut ludentes magis hoc faciemus quam studio persequentes. Addam quod ex eruditorum aliquo audivi, quum de aquila narraret: scilicet quum de principatu aves certarent et aliæ aliter ornate convenissent, illius aiebat summum fuisse decus quod non pulchra haberetur. Hoc etiam in epistolis maxime tenendum, quod simplex est dico et a natura abest quam proxime. Et hæc quidem tibi de epistolis ut per epistolam a nobis, quanquam minus fortasse nobis digna, qui ad maiora tendimus. Reliqua et ipse quo es ingenio absolves et huius rei periti edocebunt.

VI.

PHOTII EPISTOLA.

Amphilochio metropolitæ Cyzici.

Reliqua quidem Platonis opera politici sermonis sunt exempla, præterquam quod in eligendis verbis hic illic parum accurate versatus est, epistolæ eius autem pariter facundia ipsius atque epistolari forma inferiores sunt. Aristotelis sane epistolæ reliquis eius scriptis magis ad vulgare dicendi genus accedunt, neque ipsæ tamen cum Platonicis sunt comparandæ. Demosthenis autem reliqui quidem labores et rhetorum et criticorum ora laudibus implent, epistolas vero Platonicis invenies nihil præstantiores. Quenam igitur tractandæ sunt epistolæ et ad quasnam studium applicemus, quo arte probatam formam nobis comparemus? In tanta multitudo habes, ne nimis longum sit tibi studii curriculum, quæ Phalaridi illi orinor, Agrigentino tyranno tribuuntur epistolas, et quæ Bruti, Romanorum prætoris, nomine inscribuntur, et inter imperatores qui egit philosophum, quique sophisticam in plurimis Libaniurn. Sin una cum forma et alia multa et magna vis commoda consequi, suppeditabit tibi Basilius suavissimus et elegantie, si quis alius, operator Gregorius atque splendens aulae nostræ Musa Isidorus, qui ut litterarum, ita et sacerdotalis sanctæque vitæ exemplum nominandus est nobilissimum, et si quis alius simili studio illorum dicendi genus suis epistolis potuit exprimere.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΑΓΡΟΙΚΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ.

α'. Εὐθυκομίδης Βλεπαίω.

Διαψύχοντί μοι πρὸς τὴν εἴλην τοὺς βότρυς ἡ Μανία προσελθοῦσα ἐθρύπτετο καὶ ὠραϊζομένη πολλοῖς ἔβαλλε τοῖς σκώμμασιν. ἐγὼ δὲ παλαιὸν δὴ τι ἐπιτεθυμμένος αὐτῆς δισνοοῦμην τι δρᾶσαι θεμιόν. ὡς οὖν ἀσμένης ἐλαβόμην πλησιάσας, τὰς μὲν βῆχας εἶλασα, ἐφερπύσας δὲ καὶ μάλα ἀσμένως τῆς ὥρας ἐτρύγησα. ταῦτά σοι πρὸς τοῦ Πανὸς μυστήρια τὰ μεγάλα ἔστω.

β'. Κωμαρχίδης Δρωπαίω.

Ἡμέρων ὁ μαλακὸς φελλεῖ ἐπέκοψε τὸ σκέλος πάνυ ἰσχυρῶς, καὶ θέρμη ἐπέλαβεν αὐτοῦ, καὶ βουβῶν ἐπήρθη. βουλοίμην δ' ἂν αὐτὸν ἀναρρωσθῆναι ἢ μοι μεδίμνους ἰσχυάδων ὑπάρξει τέτταρας. τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐπαινῶ πρὸς σε, παρ' ἐμοῦ πρόσειπε, καὶ τὸ βοϊδίω καὶ τὴν κύνα καὶ τὴν Μανίαν καὶ αὐτὴν χάρειν κέλευε.

γ'. Εὐπειθίδης Τιμωνίδη.

Ἄδικεῖ με ἢ παρὰ σοὶ σιγήλη παραιρουμένη τῶν ὀρηγμάτων καὶ παρακλέπτουσα. ἐὰν μὲν οὖν παύσῃται, καλὰ σοὶ καὶ μενοῦμεν φίλοι· ἐὰν δὲ ἔρχεται ἔργου, δικάσομαι σε βλάβης. καὶ γὰρ ἂν εἰκότως μοι στενάξειε τὰ τῶν προγόνων ἡρία, εἰ Εὐπειθίδης ὁ Κορυθαλλεὺς ἐμαυτὸν περιόψομαι προσελούμενον, καὶ ταῦτα ὑπ' ἀνδραπόδου ἴσως δυσὶν μναῖν ἀξίου.

δ'. Ἀνθεμίων Δρακῆτι.

Τί σοι καλὸν εἴργασται καὶ τί σοι πεπόνηται χρηστόν; ἐγὼ γὰρ ἀμπελίδος ὄργον ἐλάσας, εἶτα μωσχίδια συκίδων παραφυτεύσας ἀπαλὰ [καὶ] ἐν κύκλῳ περὶ τὸ αὐλίον κατέπηξα ἐλάδας. εἶτά μοι δαίπνον καὶ πσίσιον ἔτνος καὶ τρεῖς ἀδράς ἐξεκάνασα κύλικας καὶ ἀσμένως κατέδαρθον.

ε'. Βαίτων Ἀνθεμίων.

Τὰ σμήνη μοι τῶν μελιττῶν κενά, καὶ ἀπεφοίτησαν τῆς ἐστίας οὐκ οὔσαι τῶς δραπέτιδες, ἀλλὰ γὰρ καὶ πιστὰ διέμενον καὶ ὄκουν ὡς οἴκους τοὺς αὐτῶν σίμ-

EX ÆLIANI RUSTICIS EPISTOLIS.

I. Euthycomides Blepæo.

Arefacienti mihi ad solis ardorem uvas accedens Mania superbiebat, putideque se gerens multis me coniecit scommatis. Ego vero iam olim eius desiderio captus audax quoddam constitui committere facinus. Quum igitur lubens apprehendissem appropinquans, uvas missas feci, ipsius aggressus magna cum voluptate decerpsi florem. Haec tibi per Panem magna sint mysteria.

II. Comarchides Drowæo.

Delicatus Hemero crus in saxum impigit admodum imprudenter, et febris eum inuasit, intumuitque inguen. Malim ipsum conualescere quam mihi quattuor esse caricarum modios. Ovem mollibus insignem lanis, quam tibi gratulor, meo nomine saluta, ac buculos duos canemque et ipsam quoque Maniam salvere iube.

III. Eupithides Timonidæ.

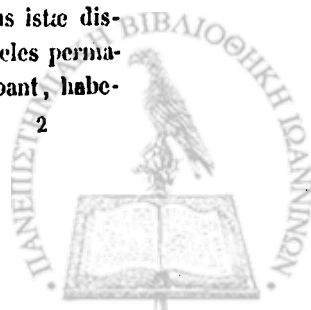
Iniuriam mihi facit ancilla tua, quod de manipulis mihi auferat atque surripit. Si igitur cessaverit, bene tibi et amici manebimus, sin autem in facto perseverarit, ob damnum illatum te in ius vocabo. Merito enim maiorum sepulcra mihi ingemiscerent, si Eupithides Corydallensis ego mihi ipsi vim fieri paterer, idque a mancipio duarum forte minarum pretii.

IV. Anthemio Draceti.

Quid tu boni effecisti et quid tibi utile laboratum est? ego enim viticulae ducto sulco, tum ficuum germinibus arplantatis circa praedium sevi oleas. Iam mihi cernam et pisinum ius, fresque magnos exhausti calices et ploride dormivi.

V. Bacto Anthemioni.

Alvearia mihi sunt apibus vacua et a laribus iste discessere nondum hucusque fugitivae, immo fideles permanebant et tanquam domos caveas suas habitabant, habe-

βλους, καὶ εἶχον λειμῶνα εὐδροσον καὶ δὴ καὶ ἀνθῶν εὐφορον, καὶ εἰστιῶμεν αὐτάς πανδαισίαι· αἱ δὲ ὑπὸ τῆς φιλεργίας τῆς ἄγαν ἀνθειστίων ἡμᾶς πολλῶν καὶ καλῶν τῶν μέλιτι, κοῦδέποτε τῆσδε τῆς ὠδίνος τῆς γλυκειάς ἦσαν ἄγονοι. νῦν δὲ ὄχοντο ἀπιούσαι λυπηθεῖσαι πρὸς ἡμῶν οὐδὲ ἓν, οὐ μὰ τὸν Ἄρισταιον καὶ τὸν Ἀπόλλω αὐτόν. καὶ αἱ μὲν εἰσι φυγάδες, ὁ δὲ οἶκος αὐτῶν χῆρός ἐστι, καὶ τὰ ἀνθη τὰ ἐν τῷ λειμῶνι περὶ αὐτὰ γηρᾶ. Ἐγὼ δὲ αὐτῶν ὅταν ὑπομνησθῶ τῆς πτήσεως καὶ τῆς εὐχαρίτου χορείας, οὐδὲν ἄλλο ἢ νομίζω θυγατέρας ἀφηρῆσθαι. ὀργίζομαι μὲν οὖν αὐταῖς· τί γὰρ ἀπέλιπον τροφέα αὐτῶν καὶ ἀτεχνῶς πατέρα καὶ φρουρὸν καὶ μελεδωνὸν οὐκ ἀχάριστον; δεῖ δὲ με ἀνιχνεύσαι τὴν πλάνην αὐτῶν καὶ ὅποι ποτὲ ἀποδρᾶσαι κάθηνται καὶ τίς αὐτάς ὑπεδέξατο καὶ τοῦτο ἔχει γὰρ τοὶ τὰς μηδὲν προσηκούσας. εἶτα εὐρῶν ὀνειδιῶ πολλὰ τὰς ἀγνώμονας καὶ ἀπίστους.

ε'. Κάλλαρὸς Καλλικλεῖ.

Καὶ ποῖ τις ἀποτρέψει τὸ ρεῦμα, εἰ μήτε ἐς τὴν ὄδον ἐμβαλεῖ, μήτε ἐς τὴν τῶν γειτόνων διαθήσεται; οὐ γὰρ δήπου κελεύσεις ἡμᾶς ἐκπιεῖν αὐτό. πάλαι μὲν οὖν λέλεκται κακὸν εἶναι γείτων κακός, πεπίστυται δὲ νῦν οὐχ ἤκιστα ἐπὶ σοῦ. ἀλλ' οὐδὲν σοὶ πλέον τῆς βίας· οὐ γὰρ ἀποδωσόμεθά σοι τὸ χωρίον, δικάσεται δὲ πρότερον ὑπὲρ τούτων πρὸς σε ὁ δεσπότης, ἐάνπερ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνῃ.

ζ'. Δερκύλος Ὀπώρα.

Οὐχ ὅτι καλὴ λέγεις εἶναι οὐδ' ὅτι πολλοὺς ἐραστὰς λέγεις ἔχειν, διὰ τοῦτο ἐπαινῶ σε· ἴσως μὲν γὰρ σε ἐκεῖνοι διὰ τὸ εἶδος θαυμάζουσιν, ἐμὲ δὲ ἀρέσκεις διὰ τὸ ὄνομα, καὶ σε οὕτως ὡς καὶ τὴν γῆν τὴν πατρῶαν ἐπαινῶ, καὶ τεθαύμακα τὸν οὕτω σε καλέσαντα τῆς ἐπινοίας, ἵνα μὴ μόνοι σε περιμαίνωνται δηλονότι οἱ ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀγροῖκος λεώς. τῆς Ὀπώρας οὖν καταπειράσας τί ἀδικῶ; ἐπεὶ τὰ τε ἄλλα καὶ ἐφολκὸν εἰς ἔρωτα τὸ ὄνομα, καὶ ταῦτα ἀνδρὶ γεωργία ζῶντι; ἀπέστειλα οὖν σοὶ τῆς δμωνύμου τῆς ἐν ἀγρῶ σῦκα καὶ βότρυς καὶ τρύγα ἀπὸ ληνῶν, ἥρος δὲ ἀποπέμψω καὶ ῥόδα τὴν ἐκ τῶν λειμῶνων Ὀπώραν.

η'. Ὀπώρα Δερκύλω.

Σὺ μὲν εἴτε σπουδάζεις ἐς τὸ ὄνομα τὸ ἐμὸν εἴτε παίζεις ὅσθα δήπου αὐτός, ἐγὼ δὲ οἷς πέμπεις οὐκ ἀξιώ πρὸς με ὠραίζεσθαι. καλὰ γὰρ σου τὰ δῶρα, ἀκρόδρυα δυοῖν ὀβολοῖν καὶ ὑβριστῆς οἶνος διὰ νεότητα· πίοι δ' ἂν ἡ Φρυγία αὐτόν· ἐγὼ δὲ Λέσβιον πίνω καὶ Θάσιον καὶ ἀργυρίου δέομαι. Ὀπώραν δὲ Ὀπώρα ἀποστέλλειν αὐτόγρημα πῦρ ἐπὶ πῦρ φέρειν ἐστὶ. κάκεινο δὲ σε οὐ χεῖρον εἰδέναι ταύτη ἡπεροῦν καὶ αὐτῇ νοῦ. τοῦ γὰρ χρηματίζεσθαι παρὰ τῶν βουλομένων μοι προσιέναι καὶ τὸ ὄνομα αἴτιον· παιδεύει

bantque pratum roscidum et floribus abundans. Atque excipiebamus eas omni cibariorum genere, illæ vero pro indefesso suo studio invicem nos pascebant multo et egregio melle, et nunquam suavis illius partus erant steriles. Nunc autem discessere nihil a nobis mali passæ, per Aristæum et Apollinem ipsum. Atque illæ quidem exules sunt, domus vero ipsarum orba, floresque in prato relictis consenescent. Ego vero quum recordor earum volatum, et gratissimas choreas, nihil aliud quam filias amisisse arbitrator. Quare irascor eis. Quid enim reliquerunt altorem suum et plane patrem et custodem procuratoremque minime ingratum? necesse est autem ut ipsarum errores investigem et quo post fugam consederint, itemque quisnam eas receperit: habet enim nihil ad se pertinentes. Deinde ubi invenero, multis ingratas atque infideles castigabo.

VI. Callarus Calliçli.

Quo tandem deducet quispiam flumen, si neque in viam irrupet, neque in vicinorum agros transibit? neque enim ebibere illud nos jubebis. Iam olim dictum est malum esse vicinum malum, id quod verum esse in te ipso nunc maxime comprobatur. At nihil tibi proderit violentia: non enim tibi prædium trademus, sed iure prius super istis tecum aget dominus, si sana mente est.

VII. Dercyllus Oporæ.

Non quod venustam te esse dicis, neque quod multos te ais habere amatores, iccirco te laudo. Fortasse enim illi propter formam te admirantur, mihi vero propter nomen places, atque sic te ut terram paternam laudo, mirorque eius qui hoc tibi nomen indidit consilium, quo scilicet non solum qui in urbe habitant te deperirent, verum etiam rusticus populus. Quare Oporam tentans quid facio iniuriæ, quum ceteroquin et ad amorem nomen pertrahat, idque hominem ex agricultura vitam agentem? nisi igitur tibi cognominis tui rusticæ ficus et uvas et mustum de torcularibus, vere autem et rosas multam pratorum oporam.

VIII. Opora Dercyllo.

Tu quidem de nomine meo serio loquaris an joceris ipse sane nosti, ego vero donis quæ mittis nolim te apud me gloriari. Vilia sunt enim dona tua, vilia poma duorum obolorum et iniuriosum ob novitatem vinum. Bibat illud Phrygia, ego Lesbium bibo et Thasium atque argentum postulo. Oporam autem Oporæ mittere revera ignem est inferre igni. Atque illud tua refert eadem qua et ipsa intelligo ratione nosse. Nimirum pecuniæ colligendæ ab eis, qui necum consuetudinem habere volunt,

γάρ με ὅτι καὶ τὸ κάλλος τῶν σωματίων ὀπώρα ἔοικεν. ἕως οὖν ἀκμάζει, καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ χάριν προσθήκον ἐστὶν ἀνταπολαμβάνειν ἂν δὲ ἀπορροΐσει, τί ἂν ἄλλο εἴη τὸ ἡμέτερον σῶμα ἢ δένδρον καρπῶν ἅμα καὶ φύλλων γυμνόν; καίτοι γε ἐκείνοις μὲν ἡ φύσις δίδωσιν ἀναθῆλαι, ἑταίρας δὲ ὀπώρα μία. δεῖ τοίνυν ἐντεῦθεν ταμιεύεσθαι πρὸς τὸ γῆρας.

θ'. Χρέμης Παρμένωνι.

Ὅψε ἔμαθον διὰ μοι συνεβούλευες καλοῖς παιδεύων με ἀποδιδράσκειν τὰς ἑταίρας· λαθεῖν γὰρ κεχρήασαι καὶ προσποιούνται ψιλεῖν καὶ ἀποκλείουσι συνεχῶς, καὶ τὸ πάντων μοι βρῦτάτον, πρὶν ὑπερπλησθῆναι καὶ γενέσθαι διακορεῖς οὐ βούλονται συγκαθεύδειν, ἀλλὰ ἀκκίζονται καὶ ὑρύπτονται, εἶτα μυστιλῶνται πάλιν, καὶ λάθρα μὲν ἀναλοῦσι πάντα καὶ καταπίουσιν ὑπὲρ τοὺς ἐργαστήρας τοὺς ἐν ἀγρῶ, παρόντων δὲ ἡμῶν ὠραίζονται. ἐγὼ δὲ κατὰ χειρὸς ποιῶ πάντα καὶ σπεύδω καταλαθεῖν ἐς δύο τὰ σκέλη ἄρας καὶ ὑποστρέφειν ἐπὶ τὰς αἴγας πάλιν. ἐμέλλησα δ' ἂν τὴν κάκιστα ἀπολουμένην Θεβαΐδα ἀλουμένην πρὸς με ἀράμενος μέσσην εἶτα ῥίψας εἰς τὸ κλινίδιον ἔχεσθαι τῆς σπουδῆς. ἀπόλοιτο δὲ ὁ στρατιώτης ὁ διακωλύσας με· Θρασυλείων, οἶμαι, ἣν ὄνομα αὐτῷ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συμπεπλεγμένον θηρίῳ.

ι'. Φιλέριφος Σιμόλῳ.

Πέπυσμαί σου τὸν ὕν εἶναι λάγνην. τί οὖν αὐτὸν οὐ βία συλλαθῶν τομίαν εἰργάσω, ὥσπερ εἰώθαμεν τοὺς τράγους ἡμεῖς; τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὰ ζῶα ἀναπειθεῖ ἡσυχίαν τε ἔχειν καὶ σωφρονεῖν εὖ μάλα. εἰμὶ δὲ ἐγὼ περὶ ταῦτα δήπου δεινός· ἀποφανῶ γὰρ παραγρημα ὑλόκληρον, σάξας ἄλων καὶ ἐπαλείψας πίτταν. εἶτα ὑγιεινότερος ἔσται κρότωνος δήπου καὶ κολοκύντης, καὶ ἐρῶν παύσεται καὶ ἐπιτρίβων σοι τὴν οὐσίαν. ἐνόρχην δὲ ἀκόλαστον ὑγιαίνων τρέφοι τίς ἄν;

ια'. Λαμπρίας Τρύφῃ.

Ἄγαθὰς διώκειν οἱ νεανίσκοι τρέφουσι κύνας, δρομικώτερον δὲ λαγῶν οὐδὲ ἀσαρκότερον οὐδεπώποτε ἔθεασάμην· θαῦμα γὰρ ὅπως καὶ κατάλαθον αὐτόν· ἐπεὶ γὰρ ἐδάρη καὶ τὸ δέρμα ἀπεδύσατο, φανερός τὴν νικαῦτα ἐγένετο, μᾶλλον δὲ (οὐ γὰρ ὀρθῶς λέγω) ἀφανής ἐστὶ νῦν ἔτι πλέον. σὺ δὲ, ὦ Τρύφῃ, κιγλίζουσα παῦσαι πρὸς με· ἂν γὰρ σε, ὦ κακὸδαίμον, ὁ πατήρ ἴδῃ, λήψῃ τι πάντως κακόν. ἐγὼ δὲ αὐτὸν ὑποδέδοικα καίτοι παρόντα ὄντα· σὺ δὲ οὐκ οἶδα ὅπως διατέθρῃσαι καὶ καταφρονεῖς αὐτοῦ.

ιβ'. Τρύφῃ Λαμπρία.

Προσπαταλεύσομεν, ὦ Λαμπρία, τοῦ λαγῶ τὴν δοράν, ἵνα σοι τῶν κυνηγασίων ἀγαλμα ἢ τοῦτο κατὰ

caussa et ipsum nomen est : docet enim me pulchritudinem etiam corporum oporae esse similem. Donec igitur viget, æquum est etiam debitam pro ea gratiam recipere : si vero defluerit, quid aliud nos erimus quam arbor fructibus simul et foliis orbata? atqui natura illis ut revirescere possint datum est, meretricis vero una est opora. Hinc igitur oportet providere senectuti.

IX. Chremes Parmenoni.

Sero cogitavi te mihi bonum consilium dedisse, quum mihi ut meretrices fugerem suaderes : etenim prædæ inliant et amare sese simulant et arcant continenter, quodque omnium mihi est gravissimum, antequam impleantur et exsatiuntur, nolunt concumbere, sed tergiversantur et modestiam simulant, tum rursus exhauriunt, et clam quidem excutiunt omnia ac voracitate ipsos agricolas superant, præsentibus autem nobis putide se gerunt. Volebam autem perditissimam Thebaïdem tibiis canentem apud me arreptam mediam in lectulum prosternere atque opus peragere. In malam rem abeat qui me impedit miles. Thrasyleo opinor erat ei nomen aut aliud tale eum bestia compositum.

X. Phileriphus Simylo.

Audivi salacem tibi esse suem. Quid igitur eum non vi correptum excidisti, quemadmodum hircos nos solemus? hoc enim et animalia adducit ut quietem agant et admodum temperanter sese gerant. Ego vero sum hac in re peritus : in integrum enim eum statim sale conditum et pice perunctum restituo. Tum ricino sane magis et cucurbita erit sanior, desinetque amare et tibi rem tuam atterere. Verrem vero libidinosum quis tandem, dum sapiat, alat?

XI. Lamprias Tryphæ.

Canes ad persequendum expeditas adolescentes alunt, celeriores autem leporem macrioremque nondum vidi. Mirum enim quo modo eum ceperim : nam postquam excoriatus est et pellem exuit, tum demum apparuit, immo, non enim recte dico, magis etiam nunc evanuit. Tu vero, o Tryphe, desine indecenter mihi arridere : nam si te, misera, pater viderit, malum aliquod tibi omnino accidet. Ego quidem ipsum patrem licet subtimeo, tu vero nescio quomodo lascivis et contemnis eum.

XII. Tryphe Lampria.

Affigam, o Lampria, leporis pellem, et hoc tibi venationum monumentum sit ex more magnorum illorum ve-

τοὺς μεγάλους ἐκείνους δῆπου ὑτρευτάς· ἐστὶ δὲ καὶ τὸ σὸν εὐθύρον ἀνάγραπτον. πότερον δὲ αὐτὸς ἤρρηκας ἢ δῶρον εἰληφας; πῶς δὲ καὶ ὠψθη τὴν ἀρχὴν διὰ σμικρότητα; εὐρίνοι ἄρα ὄντως ἦσαν αἱ κύνες· οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν ἰδεῖν, ἀλλ' ἤσθοντο αὐτοῦ. σὺ δὲ ἐξ οὗ θηρᾶν ἤρξω, γέγονας ἡμῖν αὐτόγρημα Ἴππόλυτος. ἔρα δὴ τὴν Ἀφροδίτην μὴ καὶ σοὶ διὰ τὴν ὑπεροψίαν μηνίση.

ιγ'. Καλλιππίδης Κνήμωνι.

Ἀγροίκου βίου τά τε ἄλλα ἐστὶ καλὰ καὶ δὴ καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου· ἢ γὰρ ἡσυχία καὶ τὸ ἀγειν σχολὴν τοῖς τῆς γῆς καλὴν πραότητα ἐνεργάζεται. σὺ δὲ οὐκ ἴδ' ὅπως ἀγροίκος εἶ καὶ γείτοσιν οὐκ ἀγαθὸς πάροικος. βάλλεις οὖν ἡμᾶς ταῖς βώλοισι καὶ ταῖς ἀχράσι καὶ μέγα κέκραγας ἰδὼν ἄνθρωπον ὡς διώκων λύκον καὶ ἀργαλέος εἶ καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἀλμυρὸν γειτόνημα. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ πατρῶον ἀγρὸν ἐγειώργουν, ἄσμενος ἂν αὐτὸν ἀπεδόμην φυγῇ φοβεροῦ γείτονος. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Κνήμων, τὸ σκαιὸν τοῦ τρόπου κατάλυσον, μὴδὲ σε ὁ θυμὸς ἐς λήθην προαγέτω, μὴ καὶ μανεῖς σεαυτὸν λάθης. ταῦτά σοι φίλα παρὰ φίλου πεπραγέλωτα ἔστω καὶ ἴαμα τοῦ τρόπου.

ιδ'. Κνήμων Καλλιππίδῃ.

Ἔδει μὲν μὴδὲν ἀποκρίνασθαι· ἐπεὶ δὲ εἶ περιέργως καὶ βιάζῃ με ἀκοντά σοι προσδιαλέγεσθαι, τοῦτο γοῦν κεκέρδαγκα τὸ δι' ἀγγέλων σοι λαλεῖν, ἀλλὰ μὴ πρὸς αὐτόν σε. ἔστω σοι τοίνυν ἢ ἀπὸ Σκυθῶν λεγομένη ἀπόκρισις αὕτη. ἐγὼ μαινομαι καὶ φθονῶ καὶ μισῶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. ἔνθεν τοι καὶ βάλλω τοὺς ἐσφοιτῶντας ἐς τὸ χωρίον καὶ βώλοισι καὶ λίθοις. Μακάριον δὲ ἡγῆμαι τὸν Περσέα κατὰ δύο τρόπους ἐκείνον, ὅτι τε πτηνὸς ἦν καὶ οὐδενὶ συνήντα, ὑπεράνω τε ἦν τοῦ προσαγορεύειν τινὰ καὶ ἀσπάζεσθαι. ζηλωτὴ δὲ αὐτὸν καὶ τοῦ κτήματος ἐκείνου εὖ μάλα, ὅτι τοὺς συναντῶντας ἐποίει λίθους· οὐπερ οὖν εἰ μοί τις εὐμοιρία κατατυχεῖν ἐγένετο, οὐδὲν ἂν ἦν ἀφθονώτερον λιθίνων ἀνδριάντων, καὶ σὲ δ' ἂν εἰργασάμην τοῦτο πρῶτον. τί γὰρ παθῶν ρυθμίζεις με καὶ πρῶτον ἀποφῆναι γλίχῃ οὕτως ἐχθρὰ πᾶσι νοοῦντα; ἔνθεν τοι καὶ τοῦ χωρίου τὸ παρὰ τὴν δδὸν ἀργὸν εἶασα καὶ τοῦτο λοι τῆς γῆς χῆρὸν ἐστὶ καρπῶν. σὺ δὲ ἕνα σεαυτὸν τῶν ἀναγκαίων ἀποφαίνεις, καὶ σπεύδεις με φίλον ἔχειν μὴδὲ ἑμαυτοῦ φίλον ὄντα. τί γὰρ καὶ παθῶν εἶμι ἄνθρωπος;

ιε'. Καλλιππίδης Κνήμωνι.

Σὺ μὲν τῶν ἀποφράδων διαφέρεις οὐδέν, οὕτως ἀγριοὺς ὢν καὶ μονήρης τὸν τρόπον, δεῖ δὲ σε ὁμῶς καὶ μὴ βουλόμενον ἡμερον ἡμῖν γενέσθαι, καὶ ταῦτα γειτονιάσεως αἰδοῖ καὶ θεῶν ὀρίων τιμῇ, ὅπερ οὖν εἰσι κοινοί. οὕω τοίνυν τῷ Πανὶ καὶ Φυλασίων τοὺς

natorum. Litteris etiam prospera tua in venando fortuna mandabitur. Sed utrum cepisti ipsum an dono accepisti? et quomodo conspici omnino potuit ob parvitatem? Sane bonis canes praeditae erant naribus: non enim videre eum poterant, sed odoratae sunt. Tu vero ex quo venationi operam dare cepisti, re vera nobis Hippolytus evasisti. Cave igitur Venerem, ne tibi quoque ob superbiam irascatur.

XIII. Callipides Cnemoni.

In agresti vita praeter cetera laudanda est morum mansuetudo: quies enim atque otium pulchram rebus rusticis affert lenitatem. Tu vero nescio quomodo rusticus es et vicinis non bonus accola. Petis enim nos glebis atque piris et homine conspecto magnum tollis clamorem quasi lupum persequens et molestus es, quodque in proverbio est salsa vicinitas. Ego vero si non paternum agrum colerem, lubens illum venderem, quo vicinum effugerem metuendum. At, optime Cnemo, morum rusticitatem deponere, neque te ira in oblivionem adducat, ne te ipsum quoque lateas insanens. Haec tibi amica ab amico sint praecpta et morum remedium.

XIV. Cnemo Callippidae.

Nihil quidem responso opus erat: sed quoniam pro importunitate tua me invitum tecum disputare cogis, hoc saltem lueratus sum, quod per nuntios, nec vero coram tecum ipso licet loqui. Hoc igitur Scythicum quod aiunt responsum tibi habe. Ego insanio et invideo et odi genus hominum. Hinc eos qui agrum intrant glebis lapidibusque peto. Beatum autem Perseum illum duas ob rationes iudico, quod et alatus erat nec in quenquam incidebat, et superior erat quam ut alloqueretur quenquam aut salutareret. Praeterea et rem illi invideo vehementer, qua obviam sibi factos in lapides convertebat, cuius si mihi copiam aliqua fortuna faceret, nihil esset lapideis status frequentius, ac te primum hoc malo afficerem. Quid enim in ordinem me cogis et mansuetum cupis reddere, qui sic omnibus infesta moliar? Hinc etiam eam agri partem, quae viam attingit, incultam reliqui, et haec mihi terra orba est fructibus. Tu vero te ipsum unum ex necessariis meis facis et me studes amicum habere, qui ne mihi ipsi quidem sim amicus. Quid tandem est, cur homo factus sim?

XV. Callipides Cnemoni.

Tu quidem a nefandis nihil differs, tam ferox qui sis tamque solitarius, oportet te autem nihilominus et nolentem mansuetum nobis fieri pudore nempe vicinitatis et terminalium deorum reverentia, qui nobis sunt communes. Sacra igitur Pani facio et Phylasiorum conjunctis-

μάλιστα ἐπιτηδείους ἐς τὴν ἱερουργίαν παρακαλῶ. ἐν δὲ τούτοις καὶ σὲ ἀφικέσθαι βουλοίμην ἄν, σὺ δὲ καὶ ἐμπιῶν καὶ κοινωνήσας σπονδῶν ἔσῃ τι καὶ πρῶ-
 τερος· ὁ γὰρ τοὶ Διόνυσος φιλεῖ τὰς μὲν ὀργὰς μαρμί-
 νειν τε καὶ κατακοιμίζειν, τὰς δὲ εὐφροσύνας ἐγείρειν.
 ἔσται δὲ σοὶ ὁ αὐτὸς οὗτος θεὸς καὶ Παιῶν καὶ ἀπο-
 λύσει σε τῆς ἀκράτου γολῆς, οἴνω σθέσας τὸ τοῦ θυμοῦ
 ὑπέκκαυμα. καὶ αὐλητρίδος δὲ ἀκούσας ἴσως, ὧ
 Κνήμων, καὶ ἐς ὧδὴν ἐμπεσὼν καὶ ἐς μέλος ὑπολισθὼν
 ἔξεις τι καὶ γαλητὸν ἐν τῇ ψυχῇ. οὐ γέρον δ' ἄν
 εἴη οἴνωμένον σε καὶ μασγάλην ἄραι. εἰ δὲ που καὶ
 μεθύων κόρη περιπέσοις ἄθραν ἀνακαλούση ἢ τὴν
 τίθηεν ὑπολειψθεῖσαν εὐρεῖν πειρωμένη, τάχα πού τι
 καὶ θερμὸν δράσεις καὶ νεανικὸν ἔργον. οὐδ' ἄν
 ἀπεικός εἴη καὶ τοιοῦτό τι πρᾶγθῆναι ἐν τῇ τοῦ Πα-
 νὸς θυσίᾳ· καὶ γὰρ τοὶ κάκεινος ἐρωτικὸς εὐ μάλα καὶ
 οἶος ἐπανίστασθαι παρθένους. λῦσον δὲ καὶ τὴν ὄφρυν
 καὶ τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο καὶ σύννεφες γάλασον εὐθυμίας
 φίλου ταῦτα παραινέσεις νοοῦντός σοι ἀγαθά.

ις'. Κνήμων Καλλιπιδῆ.

Ἴνα σοὶ καὶ λοιδορήσωμαι ταῦτ' ἀντεπιστέλλω
 καὶ ἴν' ἀρῶ τι τῆς ὀργῆς ἐς σέ· μάλιστα γὰρ ἐδεό-
 μην παρόντος, ἵνα σου καὶ αὐτόχειρ γένωμαι. τί γὰρ
 με διαφθεῖραι γλίχῃ, τί δὲ σπεύδεις ἀπολέσαι με εἰς
 ἔστιάσιν καὶ θοίνην παρακαλῶν; πρῶτον μὲν γὰρ τὸ
 πολλοὺς ὄραν καὶ συνεῖναι πολλοῖς δεινῶς πέφρικα,
 φεύγω δὲ κοινήν θυσίαν ὡς οἱ δειλοὶ τοὺς πολεμίους,
 ὑπορῶμαι δὲ καὶ τὸν οἶνον ὡς ἐπιβουλεύσαι καὶ ἐπι-
 θεσθαι γνώμη δεινῶς καρτερόν, τοὺς δὲ θεοὺς τοὺς τε
 ἄλλους καὶ τὸν Πᾶνα ἀσπάζομαι τε καὶ προσαγρευῶ
 παριὼν μόνον, θύω δὲ οὐδέν· οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς ἐνοχλεῖν
 ἐθέλω. σὺ δὲ μοι καὶ αὐλητρίδας προσείεις καὶ
 ὧδᾶς, ὧ καταγέλαστε. ἐπὶ μὲν δὲ τούτοις καινῶς
 οὐχ ἀψαίμην σου, καλὰ δὲ σου κάκεινα, ὀργήσασθαι
 καὶ ὁμιλῆσαι κόρη θερμότερα. σὺ μὲν μοι δοκεῖς κἄν
 ἐς πῦρ ἀλασθαι κἄν ἐς μαχαίρας κυβιστῆσαι, ἐμοὶ δὲ
 μήτε θύων εἴης φίλος μήτε ἄλλως.

ις'. Δέρκυλος Λισχρίᾳ.

Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὅτι Πλοῦτον ὄρωντα ὀξὺ καὶ οὐ
 τυρλὸν ἀνεῦρες καὶ καταγέλας μου καὶ τῆς γῆς καὶ
 τῆς τύχης, ἐπεὶ τῶν χρηστῶν καὶ ἐπιμέλειαν τίθεται·
 σὺ γοῦν ἀπεδείξω τῶν εὐδαιμόνων ἐκείνων εἰς ὧν, οὐς
 ἐπὶ Κρόνου φασὶν ἐκ τῆς γῆς αὐτόματα εἶναι πάντα
 καὶ κοινωνίαν ἐν αὐτοῖς ἀφθονον πολιτεύεσθαι καὶ ἀφέ-
 λειαν τρόπου καὶ ἕνα οἶκον οἰκεῖν τὸν ὑπ' οὐρανῶ
 τόπον πάντα. πλουτήσαντι γοῦν σοὶ τίς οὕτω φιλό-
 μωμος ἢ κακός, ὡς ἀβθεσθαι καὶ ζηλότυπα νοεῖν·
 μήπω τοσαύτης κακίας ἀναπλησθεῖη γεωργῶν ἤθη,
 ὡς ζηλοτυπεῖν τε εἰς πλοῦτον καὶ ὑπὲρ χρημάτων φρο-
 νεῖν. εἰς ἀγρίας αἴγας τραπεῖη ταῦτα καὶ εἰς τοὺς
 ἐν δικαστηρίοις ῥήτορας.

simos ad sacrificium invito obendum. In his te quoque
 venire velim. Tu vero ubi biberis unaque libaveris no-
 biseum, eris et aliquanto mitior : Bacchus enim quum iras
 arefacere et sopire solet, tum gaudia excitare. Erit tibi
 idem hic deus et medicus et liberabit te ab immoderata
 bile, vino cerebri incendio extincto. Fortasse et tibicina
 audita, o Cnemo, et in cantum incidens inque carmen
 prolapsus habebis aliquid etiam in animo tranquillum.
 Neque minus juvat, si et vino repletus alam tollas. Quod
 si ebrius etiam incideris in puellam, quæ revocet ancillam
 vel amissam quærat nutricem, fortasse calidum aliquod
 et juvenile edes facinus, eujusmodi Panis in sacrificio
 committi consentaneum est : nam et ille admodum est
 amoribus deditus atque aggredi solet virgines. Solve tu
 vero supercilium et austeritatem istam ac tristitiam li-
 laritate tempera. Amici hæc est admonitio bene tibi
 volentis.

XVI. Cnemo Callipide.

Ut te quoque conviciis proscindam, hæc rescribo, et
 de ira aliquid in te remittam. Maxime enim te coram
 præsentem habere vellem, ut mea manu inferre tibi pes-
 sem mortem. Quid enim corrumpere me cupis, quidque
 me studes perdere in convivium atque epulas vocatum?
 primum enim adspectum multorum cumque multis ha-
 bendam consuetudinem vehementer perhorresco, deinde
 commune sacrificium quemadmodum timidi hostes fugio :
 suspectum etiam habeo vinum ut ad insidiandum et dolos
 struendos animo potentissimum, deos autem quum alios
 tum Panem veneror et saluto tantum, sacri vero nihil facio·
 neque enim ipsis molestus esse volo. At tu mihi tibi-
 cinas et carmina commendas, stultissime. Et de his
 quidem novis argumentis tecum non pugnaverim, egregia
 vero et hæc tua sunt præcepta, saltare et cum puella
 rem habere, lascivissime. Tu, nisi fallor, et in ignem in-
 silies inque gladios te immittes, mihi vero neque sacra
 faciens amicus eris neque aliter.

XVII. Dercyllus Eschreæ.

Nonne dicebam ego te Plutum acriter videntem mini-
 meque cæcum invenisse? jamque derides me et terram
 et fortunam, quoniam honorum etiam curam habet. Tu
 igitur ex felicibus istis te unum esse declarasti, quos im-
 perante Saturno aiunt ex terra sponte nascentia habere
 omnia et morum simplicitatem, unamque domum habi-
 tare omnem cælo subiectum locum. Quis igitur tam sit
 reprehendendi cupidus aut improbus, qui hoc modo di-
 vitiis utenti tibi invidet aut malevolo in te sit animo?
 absit ut tanta malitia rusticorum animi imbuantur, ut
 alienis divitiis angantur atque inhient pecuniæ. In agre-
 stes capras hæc vertantur et in oratores, qui versantur in
 iudiciis.

η'. Δημόλος Βλεψία.

Γεωργίαν καὶ γεωργεῖν ἀπολιπόν δ γείτων Λάχης ἐπέβη νεώς, καὶ πλεῖ τὸ Αἰγαῖόν φασι, καὶ ἄλλα πελάγη μετρεῖ καὶ ἐπικυματίζει καὶ λάρου βίον ζῆ καὶ ἀνέμοις μάχεται διαφόροις· ἄκρα τε αὐτὸν ἐξ ἄκρας διαλαμβάνει, καὶ περιβλέπων ἄδρὸν κέρδος καὶ περινοῶν πλοῦτον ἄθρόον μακρὰ εἶπε χαίρειν αἰγιόδοις ἐκείνοις καὶ νομειτικῶ τῷ προτέρῳ βίῳ· γλίσχρως τε καὶ κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποζῆν οὐ δυνάμενος οὐδὲ ἀρκούμενος τοῖς παρούσιν Αἰγυπτίους καὶ Σύρους φαντάζεται καὶ περιβλέπει τὸ δαῖμα καὶ πολὺς ἐστὶ νῆ Δία τόκους ἐπὶ τόκοις λογιζόμενος καὶ χρήματα ἐπὶ χρήμασιν ἀριθμῶν, καὶ διαπλέγει τὴν διάνοιαν αὐτοῦ καὶ ἐκκαίει κέρδος ἀμφοτερόπλου, χειμῶνας δὲ οὐκ ἔννοεῖ, οὐδὲ ἐναντία πνεύματα, οὐδὲ τῆς θαλάσσης τὸ ἀστάθμητον, οὐδὲ τῶν ὠρῶν τὰς ἀκαιρίας. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μικρὰ κερδαίνομεν μεγάλα πονοῦντες, ἀλλὰ πολὺ ἡ γῆ τῆς θαλάσσης ἐδραϊότερον, καὶ αὕτη πιστοτέρα βεβαιότερας ἔχει τὰς παρ' ἑαυτῆς ἐλπίδας.

θ'. Μορμίας Χρέμητι.

Ἐγὼ μὲν ἔθουν γάμους δ χρυσοῦς μάτην καὶ περιήειν ἐστεφανωμένος οὐδὲν δέον καὶ τοὺς τε ἔνδον καὶ τοὺς ἔξω θεοὺς ἐκολάκευον, ὁ δὲ παῖς κατήγαγε μὲν τὸ ζεῦγος ἐκ τῶν ἀγρῶν ὡς τὴν νύμφην ἐξ ἄστεος εἰς τὸ πατρῷον χωρίον ἐπανάξων, αὐλητρίδα δὲ λυσάμενος, ἧς ἔτυχεν ἐρῶν, νύμφης στολὴν αὐτῇ περιβαλὼν ἐπὶ νύμφης μοι φάτταν ἀντὶ περιστερᾶς, φασίν, ἑταίραν ἀντὶ νύμφης. καὶ τὰ μὲν πρῶτα αἰδομένη χορικῶς εὔ μάλα καὶ κατὰ τὸν τῶν γαμουμένων νόμον ὑπέκρυπτε τὴν τέχνην, μόλις δὲ ἀπερράγη ἡ σοφία τε αὐτῶν καὶ αἰ κατ' ἐμοῦ μηχαναί. οὐ μὴν ἐς τὸ παντελές μου καταφρονήσουσιν ὡσπεροῦν πλινθίνου, ἐπεὶ τοι τὸν καλὸν νυμφίον εἰς κόρακας ἀποκηρύξω, ἐὰν μὴ τῆς ὑπερβαλλούσης τρυφῆς παυσάμενος σὺν ἐμοὶ ταφρεύῃ καὶ βωλοκοπῇ· τὴν δὲ νύμφην ἀποδώσομαι ἀκακίην ἐπ' ἐξαγωγῆ, ἐὰν μὴ τι καὶ αὐτῇ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συνεπιλαμβάνῃ.

κ'. Φαιδρίας Σθένωνι.

Φύεται μὲν ἐν τοῖς ἀγροῖς καλὰ πάντα, κεκόσμηται τε ἡ γῆ τούτοις καὶ τρέφει πάντας· καὶ τὰ μὲν ἐστὶ τῶν καρπῶν διαιτήσια, τὰ δὲ πρὸς ὀλίγον ἀντέχοντά ἐστὶ τρωκτὰ ὠραία· πάντων δὲ τούτων θεοὶ μὲν ποιηταί, ἡ γῆ δὲ μήτηρ ἅμα καὶ τροφὸς ἡ αὐτή. φύεται δὲ καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, καὶ ταῦτα τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς δένδρων τὰ κάλλιστα τῶν τε καρπῶν οἱ χρησιμώτατοι. μὴ τοίνυν γεωργῶν καταφρόνει· ἐστὶ γάρ τις καὶ ἐνταῦθα σοφία, γλώττη μὲν οὐ πεποικιμένη οὐδὲ καλλωπιζομένη λόγων δυνάμει, σιγῶσα δὲ εὔ ὑάλα

XVIII. Demylus Blepsia.

Agricultura et agri colendi opificio relicto vicinus Laches navem conscendit et Ægeum, ut aiunt, navigat, aliisque metitur maria atque innatat, ac lari vitam vivit et cum adversis præliatur ventis, et promontorium cum ex promontorio excipit, atque amplum circumspiciens lucrum magnasque in animo versans divitias procul valere dixit capellis illis et pastorali quam ante egit vitæ, quumque sordide et parce ex agris suis vivere non possit, neque eis quæ in pomptu sunt contentus sit, Ægyptios et Syros somniat, et forum circumspicit, multusque est per Iovem in usuris ratiocinandis et pecuniis computandis, atque incendit eius animum et exurit lucrum nauticum, tempestates vero nihil curat, neque adversos ventos, neque maris inconstantiam, neque temporum importunitates. Nos vero tametsi exiguum facimus magnos labores obeuntes lucrum, multo tamen mari stabilior est terra, quoque maior huius fides est, eo certiore de se præbet spem.

XIX. Mormias Chremeti.

Ego quidem nuptialia sacra aureus frustra feci, coronatusque præter necessitatem circumivi, ac deos tam qui intus quam qui extra sunt colui, filius autem deduxit ex agris iugum, quo ex urbe sponsam ad paternum rus reduceret, tibicinam vero redemptam, cuius amore flagrabat, sponsæ vestitu amictam adduxit mihi palumbam pro columba, quod aiunt, meretricem pro sponsa. Ac primum quidem in morem virginis admodum pudibunda, ut recens nuptæ solent, celabat artem, sensim tamen rupta est illorum sollertia et intentæ in me machinæ. At non prorsus me contemptui habebunt quasi latericium. Nimirum egregium sponsum ad corvos ablegabo, nisi a nimio luxu abstinens mecum fodiat et glebas scindat, sponsam vero illam peregre vendam, nisi ipsa quoque Phrygiæ se atque Thressæ adjungat laborum sociam.

XX. Phædrias Sthenoni.

Nascuntur quidem in agris omnia bona, hisque ornata terra victum præbet omnibus, atque alii quidem fructuum per totum annum durant, alii per exiguum tempus durantes sua quique tempestate maturescunt, omnium autem horum dii sunt auctores, terra vero mater et nutritrix eadem. Verum nascuntur et iustitia et temperantia, hæcque sunt ruri arbores pulcherrimæ, fructus utilissimi. Noli igitur contemnere agricolas: est enim hic quoque quædam sapientia, lingua quidem non colorata neque dicendi vi ornata, sed egregie tacens et ipso vitæ genere virtutem

καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ βίου τὴν ἀρετὴν διμολογοῦσα. εἰ
 δὲ σοφώτερα ταῦτα ἐπέσταλταί σοι ἢ κατὰ τὴν τῶν
 ἀγρῶν χορηγίαν, μὴ θαυμάσης· οὐ γάρ ἐσμεν οὔτε
 Λίβυες οὔτε Λυδοὶ ἀλλ' Ἀθηναῖοι γεωργοί.

præ se ferens. Quod si hæc scripta sunt sapientius
 quam pro agrorum cultura, ne tibi mirum videatur : non
 enim Libyes sumus neque Lydi sed Athenienses agri-
 colæ.

ΑΙΝΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ÆNEÆ SOPHISTÆ EPISTOLÆ.

α'. Ἰωάννη.

Εἰ σὸν ἐτύγγανε τὸ βιβλίον, ἤρων δέ, παρ' ἐμοὶ οὐ καίως ἂν ἦν τοιοῦτον ἢ φιλία. νῦν δὲ δεσπότης ἐγώ, σὺ δ' οὐ δίδως. ἀλλὰ μὴ πρὸς φίλου Διός, μὴ γάρ μοι τοῦτο δοκεῖ βιβλίον· ἐμοὶ γὰρ οὐσία τοῦτο, καὶ μοι τῶν Κροίσου κτημάτων σεμνότερον εἶναι τὸ κτῆμα δοκεῖ. ἄλλος μὲν γὰρ σμινύης ἐρᾷ, ἑτέρω πρὸς κύνας ὁ ἔρωσ, ἄλλω τόσον ἐν ἡδονῇ, τῷ δὲ ἵππος τὰ παιδικά, ἐμοὶ δὲ βιβλία καὶ λόγοι. ἀλλ' ὁ μᾶλλον τῶν ἄλλων τὸν κεκτημένον χαίρειν ποιεῖ, τοῦτο μᾶλλον τῶν ἄλλων τὸν ἀφηρημένον λυπεῖ. εἰ μὲν οὖν ἀποδώσεις, πείθομαι σου τῇ διανοίᾳ τὸ βιβλίον ἐγγεγράφθαι· εἰ δὲ μή, δόξεις οὐ τῶν γεγραμμένων ἐπιθυμεῖν ἀλλὰ τοῦ βιβλίου κεκτηθῆσθαι δοκεῖν. ἀλλὰ τί ταῦτά φημι; οὐχ ἔθεν πολλάκις εὐφράνθη, ἐντεῦθεν ἀνιάσομαι.

β'. Κάσσιφ.

Λαέρτης ὁ γέρων οὐκέτ' ἤθελεν εἶναι βασιλεὺς οὐδ' ἀνθρώπων ἄρχεῖν, ἀλλὰ κηπουρός τε εἶναι καὶ τῶν δένδρων ἐπιμέλεσθαι. σὺ δέ μοι δοκεῖς ἐζηλωκένας τὸν ἀνθρώπων οὐ γὰρ ἂν τὴν πόλιν καὶ τοὺς σαυτοῦ ἀπολιπὼν χρόνον οὕτω μακρὸν ἐν ἀγρῷ προσκαυόμενος τοῖς φυτοῖς διήγες λαλῶν. ἔδει δὲ οὐ τοῦ Λαέρτου μνησθῆσθαι ἀλλὰ Σωκράτους καὶ τῶν Σωκράτους δογματῶν, ἐν οἷς ἐκεῖνος χαριέντως καὶ σεμνῶς λέγων φιλοσοφεῖ ὅτι τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. τούτῳ μᾶλλον πειθόμενος μακρὸν τῶν ἀγρῶν ὑπεριδῶν, ἐν οἷς ἀπορον σοφίας καρπὸν τοὺς γεωργοῦντας δρέπεσθαι, ἀναμνήσθητι τῶν συνήθων ἐκείνων διατριβῶν, ἐν αἷς ἔνεστι σοφὸν τι μαθεῖν καὶ διδάξαι καὶ, τὸ δὴ μέγιστον, εὐφραίνειν τοὺς φίλους.

γ'. Ἀλφίῳ πρεσβυτέρῳ.

Τοῦναντίον γέγονεν. ὁ μὲν Ἀναστάσιος ἡσυχίαν ἄγει, σὺ δὲ πολεμεῖς, ἀλλ' οὔτε σοὶ πρέπον οὔτ' ἄλλως καλόν. βούλει σοὶ φράσω καὶ τοῦ πολέμου τὸν τρόπον; ὁ Κορνήλιος Ἀναστασίου χωρίον κατέλαβεν ὃν ἐκεῖνος ἐπολέμει χρόνον· καὶ ἐπειδὴ ἀφίκετο, ὁ μὲν ἡξίου τὸ πεδίον λαβεῖν ὁ δεσπότης, ὁ δὲ γεωργὸς ἡξίου κεκτηθῆσθαι, ἀλλ' οὐ προίκα. ἀλλὰ καὶ τιμὴν δρίζειν ἔδοξε, καὶ περὶ τῆς ὠνῆς γράμματα γίνεταί, ἤδη δὲ

I. Ioanni.

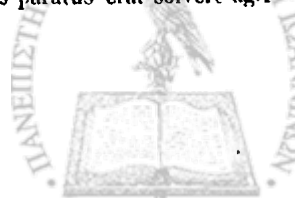
Si tuus esset liber et amarem, ponas me optimo iure esset; talis res est amicitia. Nunc ego dominus sum, tu vero non das. At non per amicum Iovem librum hunc iudico, sed substantiam, et Cræsi facultatibus melior et maior possessio esse videtur; alius enim ligonem amat, alii canes cordi sunt, alii arcus in voluptate est, huic equus Iudo est; mihi vero libelli et orationes. Sed quod sua possessione maiore reliquis voluptatem affert, hoc creptum maiori dolore afficit quam cetera. Si igitur restitues, credo menti tuæ librum esse impressum; sin minus, videberis non quæ illo continentur concupivisse, sed librum possidere voluisse. Sed quid hæc dico? Non unde scæpe mihi delectatio et voluptas parta est, inde dolorem et mæstítiam auferam.

II. Casso.

Laertes ætate confectus non volebat amplius regem agere neque mortalibus imperare, sed hortulanum se gerere et arboribus operam dare. Tu vero mihi videris imitatus hominem esse; non enim urbe et tuis relictis tam longo tempore ruri desideres cum plantis colloquens. Oportebat autem non Laertis meminisse sed Socratis et dogmatum Socraticorum, in quibus ille iucunde et graviter loquens contendit agros et arbores nihil docere, sed homines, qui in urbe versentur. Huic potius obtemperans neglectis agris et contemptis, in quibus non possunt agricole sapientiæ fructum metere, recordare solitam illam vitam, in qua licet sapientiam aliquam discere et docere et, quod maximum est, amicos exhilarare.

III. Alphio presbytero.

Contrarium accidit. Anastasius quietem agit, tu bellum geris; sed neque tibi decorum neque aliter laudandum. Vis tibi describam etiam modum belli? Cornelius Anastasii agrum cepit quo tempore ille bellum administrabat, et postquam rediit, dominus agrum cedere illi volebat; agricola possidere volebat, at non gratis. Sed et pretium definire visum est, adeoque nomina sunt. Jam vero etiam aurum afferens Cornelius paratus erat solvere agri

καὶ τὸ χρυσίον φέρων ὁ Κορνήλιος ἔτοιμος ἦν κατα-
θεῖναι τὴν τοῦ χωρίου τιμὴν. σὺ δὲ προσπεσὼν
ἐξαίφνης ἐκέλευες μὴ τοῦτο ποιεῖν, σὺν εἶναι τὸ κτήμα
φάσκων. ἐντεῦθεν ὀργὴ καὶ πόλεμος. εἰ μὲν οὖν
ἀδικεῖς, καὶ πρὶν εἰς ἡμᾶς ἔλθειν τὸ γεγονός διάλυσον·
εἰ δὲ δοκεῖς, ἦκε τὴν ταχίστην, ὡς παρὰ δικασταῖς
ἀποδώσων εὐθύνας. οὔτε γὰρ ἀδικεῖν οὔτε δοκεῖν
βουλοίμην τοὺς φίλους.

δ'. Ζωναίῳ σοφιστῇ.

Πολλὰ καγαθὰ γένοιτο Ἐπιφάνιῳ τῷ καλῷ, ὅτι περ
ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἡδονῆς· ἀγαθὸν γάρ σε βήτορα καλῶν
μᾶλλον σου τὸν τρόπον ἢ τὸν λόγον ἐθαύμαζε. τὸ δ'
οὖν κεφάλαιον, φίλος ἐδόκει ἀληθινός, καὶ με προσεῖπε
πολλάκις παίζων ἄμα τῷ λόγῳ, ὑπὲρ σοῦ τοῦτο ποιῶν·
σὺ γὰρ τοῦτο πράττειν ἐκέλευες. ὅσα δ' ὄϊος ἐκεῖνός
ἐστὶ τῆς χάριτος ἐραστής. ἀμέλει καὶ ὀχληρὸς ἦν
θαυμά μοι παρὰ σοῦ χαίρειν κλεεύων. σὺ δὲ αἴτιος·
εἰ γὰρ μοι μικρὰν πέπομφας ἐπιστολήν, ἀπέλαθον ἂν
ἡδέως μικρὰ χαίρειν εἰπὼν καὶ ἀκούσας.

ε'. Οὐλίῳ.

Κακοὶ κακῶς ἀπόλοιτο οἵτινές ποτε ἦσαν οἱ τὸν
ὕμπερον οἶκον οὕτω πονήρως διαθέντες. ὅσον γὰρ
ἡνιάθην ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν.
ἀλλὰ μοί τις εὐτυχῶς ὀψέ ποτε παραπέπτωκε παρα-
μυθία, ἥς καλὸν ὑμᾶς κοινωνεῖν. ἐνεθυμήθην δὲ ὡς οὐ
παντελῶς ἄργηστος ἢ συμφορὰ. νῦν γὰρ βεβαιοτέρων
γνώσεσθε ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς
ἐσθητὲς τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀβέβαιον δέ τι
χρήμα καὶ οὐχ ἔσθητος οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ὡς ἀληθῶς,
εἴγε τῷ βουλομένῳ διαρπάξιν ἐξεστί· τὰ δὲ μαθήματα
καὶ ἡ σοφία τοῖς μὲν ἀνοήτοις καταγέλαστον, βέβαιον δὲ
τι κτήμα καὶ πεπηγὸς καὶ ἀνάλωτον καὶ τὸ θλον κρεῖττον
ληστείας. τούτου μᾶλλον ἀντέγερθε, καὶ οὐκέτι πρὸς
φυλακὴν δεήσεσθε οὐ τέλους, οὐχ ὀπλων, οὐ φυλα-
τῶντων φάλαγγος.

ς'. Πάμπῳ γραμματικῷ.

Ἀφειλετό μου τῆς ἐπιστολῆς τὴν ἡδονὴν τῆς λη-
στείας ἢ λύπῃ, δι' ἣν οὐχ ἦττον ἡνιάθην ἐγὼ ἢ εἶπερ
αὐτὸς ἐτύγγανον πεπονθώς. καὶ οὐκ ἀπίθανος ὁ λόγος·
εἰ γὰρ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, κοινὴ δὴπου καὶ ἡ τούτων
ἀφαιρέσις. ἀλλὰ τί ταῦτα συνάβημαι; πάντως ὁ
τοῦ κέρδους κρεῖττων καὶ ζημίας ἐγκρατής. ἐντεῦθεν
ἡμῖν ἡ παραμυθία. εἰ δ' ὀρθῶς γινώσκω βουλοίμην
παρὰ σοῦ μανθάνειν.

ζ'. Διοδώρῳ σχολαστικῷ.

Διήλλαξεν ἡμᾶς ὁ καλὸς Ἡρόδοτος ἅτε μουσικὸς
τυγγάνων. ὑπὲρ τὸν Ὀρφέα καὶ Θάμυριν ἐκείνον ἢ
τοῦ ἀνδρὸς μουσική. νῦν γοῦν ἐγνωμεν ἀλλήλους
ὥσπερ ἐν νυκτομαχίᾳ πρότερον πολεμῶντες, καὶ εἰ-
ρήνην συγχή. ἀλλὰ κρατῆρα στήσαντες οἶον ἐν εἰρήνῃ

pretium. At tu necopinato interpellens iussisti ne hoc
faceret, tuum esse peculium affirmans. Hinc indignatio
et bellum. Si igitur facis iniuriam, priusquam res ad
nos perveniat, desine; si speciem tantum injuriæ præbes,
veni celerrime, ut rationem apud iudices reddas. Neque
enim revera cuiquam iniuriam neque specie facere velim
amicos.

IV. Zonarno sophistæ.

Multa bona contingant egregio Epiphanio, quod nos
implevit voluptate. Nam te bonum oratorem nominans
magis tuum ingenium et mores quam dicendi vim ac
facultatem admiratus est. Scilicet, quod summum erat,
amicus candidus videbatur, et sepe me salutabat, iocans
simul cum verbis; id quod tuo nomine faciebat. Tu enim
hoc cum iusseras. Seis autem qualis ille sit gratiæ ama-
tor. Certe enim molestus simul mihi erat tuis verbis
salutem nuntiando. Tu vero in causa. Si enim exiguam
mihi misisses epistolam, accepissem plane libenter parvam
salutem dicens audiensque.

V. Ulpio.

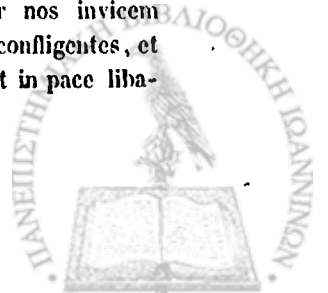
Mali male pereant, quicumque tandem sunt, qui tanto
malo vestram domum afecerunt. Quantum enim dolorem
perceperim, verbis, ita me dii ament, non possum expri-
mere. Sed mihi sero tandem aliqua consolatio oblata
est, cuius vos participes facere æquum esse duxi; repu-
tabam enim non ex omni parte inutilem esse calamitatem.
Nunc enim liquidius cognoscetis aurum et argentum ac
splendidas vestes, quæ summa contentione vulgo expe-
tuntur, infirmam esse rem et minime constantem neque re-
vera in possidentis potestate, si quidem qui vult diripere
ac distrahere potest; doctrinas vero et sapientiam, quæ ab
imperitis deridentur ac contemnantur, stabile esse bonum
et fixum atque inconsumptum, atque omnino firmiter
ac præstantius, quam ut a latronibus eripi possit. In
hoc magis incumbite, neque amplius ad custodiam vobis
opus erit, aut manibus, aut armis, aut custodum acie.

VI. Pampo grammatico.

Ademit epistolæ voluptatem dolor latrocinio acce-
ptus, quod non minorem mihi attulit pecturbationem,
quam si ego ipse damnum accepissem. Neque est in-
credibile. Nam si amicorum bona sunt communia,
communis etiam horum scilicet est ereptio. Sed quid
hæc doleo? certe qui est omni lucro superior, nec damno
obnoxius est. Hinc nobis solatium. An vero recte sen-
tiam, abs te cupio discere

VII. Diodoro scholastico.

Reduxit nos in gratiam præclarus Herodotus quippe
musicæ scientiæ peritus. Supra Orpheum et Thamyrim
illum est hominis musica. Nunc igitur nos invicem
agnovimus, antea quasi nocturno prælio confligentes, et
pax abunde est, sed craterem statuantes ut in pace liba-

σπονδάς ποιησόμεθα θεῶν μὲν Ἑρμῆ, ἀνθρώπων δὲ Ἡροδότῃ, οἱ τὴν στάσιν ἡμῖν μάλιστα διέλυσαν. τούτοις ἀγοντες τὴν ἑορτὴν τὴν μὲν κωμωδίαν, ἢ ἀναιδέως περιτρέχουσα ἐκλαλεῖ τὰ τῶν φιλάτων, αὐτῇ σκευῇ τῶν ἐπιστολῶν ἐξελάσομεν, εἰσκαλεσάμενοι δὲ πᾶσαν φιλίαν δορυφορεῖ, τὴν πειρώ, τὴν χάριν, τὴν ἡδονήν, τὸν κρότον, τὸν ἔπαινον. τούτοις καθίσωμεν σεμνότερον θέατρον, ἀπειπόντες κωμωδίᾳ μηδὲν ἐνοχλεῖν.

η'. Ζωσίμῳ πρωτεύοντι.

Ὅτι πλέον διεσώθης εὖ οἶδα· οὐ γὰρ κατὰ ληστείαν τῆς νηὸς ἐπέβης οἷον οἱ δυνατώτατοι τῶν παλαιῶν, οὐδ' αὖ κατ' ἐμπορίαν οἷον οἱ πολλοὶ τῶν νῦν ὀνητῶν, ἀλλὰ πόθῳ φιλάτων ἀνδρῶν τε καὶ τόπων, ὥστε σοὶ τὸν Φίλιον μὴ οὐχὶ συμπλεῖν λέγειν οὐ θέμις. ἀλλὰ σοὶ γένοιτο καὶ ἡ πόλις εὐμενῆς μετὰ τὴν θάλατταν, καὶ τυχῶν τοῦ ἔρωτος παρὰ φίλων πρὸς φίλους ἐπανήκοις.

θ'. Σωπάτρῳ σοφιστῇ.

Ἐπήνεσα τοῦ καλοῦ Κωνσταντίνου τὸν τρόπον, τὴν τύχην μεμψάμενος· ἔδει γάρ, εἰ μακάριος ἦν, μιᾶς ἀπολαύειν πόλεως τῆς πατρίδος. νῦν δὲ (οὐ γὰρ ἐδόκει τῇ τύχῃ) πολλῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα, πλανᾶται δὲ κατὰ ζήτησιν βίου, καὶ τὴν ἀπορίαν ἀποσεμνύνει ἀναγκάζεται, ποιητικὴν ἐπαγγελλόμενος οὐκ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀλλ' ἐξ Ἰταλίας πεποιημένην. φοβεῖ γοῦν βαρὺ τι καὶ ὑπέρογκον. μετὰ ταύτης προσελθὼν ἐδεῖτό μου συμμαχεῖν, ἐγὼ δὲ σοῦ. πάντως δὲ καὶ σὺ διασώσεις πρὸς ἕτερον.

ι'. Ζωσίμῳ σοφιστῇ.

Εἰ μὲν νέος ἦν ὁ χρηστός Παῦλος, ποιητὴς δὲ, τιμῆς ἀξίος ἦν· νῦν δὲ ποιητὴς καὶ γέρων, ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα τοὺς θεραπεύειν εἰδότας ἐπιζητεῖ. τούτων ἐθέλεις εἶναι καὶ πρῶτος καλῶς γε ποιῶν. ἔχεις οὖν ὃν εὖ ποιήσεις.

ια'. Μαρινιανῷ ἀπὸ ὑπάτων.

Τῶν ἐμῶν γυμνασίων ὁ καλὸς Πόντων φιλοπονία τοὺς ἄλλους παραδραμῶν (μέγα δὲ τοῦτο συμβάλλεται πρὸς μαθημάτων συλλογὴν) ἀμέλει βητρικῆς ἐγνώ παλαίσματα, καὶ νόμων προσέθηκε ποικιλίαν καὶ οὐπω τῶν πόνων ἐμπέπταται, ἀπῆρε δὲ πρὸς ὑμᾶς ὥσπερ ἀγαθὸς ἀθλητὴς εἰς Ὀλυμπίαν ἀποδημῶν, ἤδη μὲν εἰς ἀγῶνα παρεσκευασμένος καλῶς. εἰ δὲ ὑμεῖς ἐμπνεύσετε, ὀλυμπιονίκην εἶναι τὸν νέον μαντεύομαι. γένοιτο δὲ ὑμᾶς λαμπρῶς ἀγωνοθετεῖν καὶ ἄλλα τιθέναι οὐ πυγμῆς καὶ πάλης ἀλλὰ λόγων καὶ σωφροσύνης. προσφθέγομαι τὸν ἐνδοξότατον Βίκτορα καὶ τὸν περίβλεπτον Στέφανον καὶ τὸν χαριέστατον Ἰωάννην καὶ τοὺς ὑμετέρους οἰκείους καὶ ἐμοὺς ἐταίρους.

mina faciamus ex diis Mercurio, ex hominibus Herodoto, qui controversiam inter nos vix tandem composuerunt. His festum agentes comœdiam, quæ impudenter circumiens effutil res amicissimorum, ipso cum apparatu suo ex epistolis eiciamus, introducetes quæ omnem amicitiam stipant ac custodiunt, persuasionem, gratiam, voluptatem, plausum, laudem. His gravius et honestius theatrum constituamus, renuntiantes comœdiæ ne molesta sit.

VIII. Zosimo principi.

Quod e navigatione salvus evaseris, probe scio. Non enim constituendi latrocinii causa navem conscendisti, quemadmodum apud veteres qui potentia valebant præ ceteris, neque vero negotiandi, quemadmodum hoc nostro sæculo plurimi mortales, sed desiderio amicissimorum hominum ac locorum, ut Iovem amicitiae præsidem non tibi inter navigandum adfuisse, dicere nefas sit. Sed precor, ut etiam civitas tibi post mare proposita sit, et amore munitus ab amicis ad amicos revertare.

IX. Sopatro sophista.

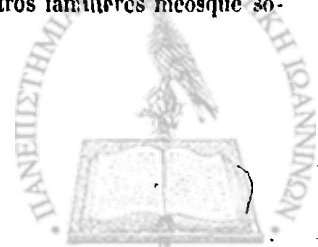
Laudavi præclari Constantini mores, fortunam reprehendi. Oportebat enim, si beatus esset, una civitate patria frui. Nunc autem (aliter enim visum est fortunæ) multorum hominum urbes lustravit. Oberrat autem parandi victus causa et egestatem cohonestare cogitur, poeticam artem professus non e Græcia sed ex Italia profectam. Strepit igitur graviter et ultra dignitatem. Cum hac accedens rogabat me ut sibi auxilio essem, ego rursum to. Non dubium est mihi, quin tu quoque salvum sis ad alium perducturus.

X. Zosimo sophistæ.

Si juvenis esset optimus Paulus et poeta, honore dignus esset. Nunc et poeta est et provectus ætate. Hæc ambo requirunt qui se colere sciant. In horum societate cupis esse vel primus et merito quidem. Habes igitur, de quo bene merearis.

XI. Μαρινιανῷ ἀπὸ ὑπάτων.

In exercitiis, quæ sunt apud me, egregius Ponto, cum studio ac labore ceteros præterisset (multum autem hoc ad disciplinarum comprehensionem prodest), deinceps rhetorices imbibit exercitamenta et legum adiecit varietatem, neque adhuc unquam laboribus inpletur. Profectus est autem ad vos tanquam bonus pugil ad Olympia contendens, iam ad certamen ineundum bene paratus et instructus. Quod si vos inspiraveritis, equidem Olympionicem fore juvenem vaticinor. Liceat autem vobis splendide ludos instituire ac præmia ponere non castuum ac luctæ, sed orationis ac sapientiæ. Saluto nobilissimum Victorem et inclitum Stephanum, item gratiosissimum Ioannem et vestros familiares meosque sodales.

ιβ'. Ἐπιφανίῳ σοφιστῇ.

Τοῖς μὲν ἄλλοις ἔρασταῖς καὶ ὑπόδημα τοῦ ἔρωμένου φανέν ἱκανὸν παραμυθεῖσθαι τὸν ἔρωτα, σὺ δὲ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος εἰκόνας ἐπιζητεῖς. οἱ μὲν οὖν λόγοι τὴν διάνοιαν σαφῶς ἐρμηνεύοντες αὐτὴν ἀτεχνῶς ὑπογράφουσι τὴν ψυχὴν. ἐπ' αὐτὸ γοῦν τοῦτο πρὸς ὑμᾶς ἀπήραν· ἐμοὶ δὲ ἦν δεδογμένοι μηκέτι τοῦ εἰδούλου τὸ εἶδωλον ἐγκαταγράφειν. ἀλλ' ὅμως αἰσχυνοῦς τὸν ὑμέτερον ἔρωτα, προσκαλεσάμενος τὸν τὰ ζῶα γράφοντα καὶ ἐναντίον καθήμενος, ἀτρεμίζοντι τῷ προσώπῳ σεμνῶς πάνυ σιγῶν καὶ ἐμαυτὸν περιστέλλων ἀφήκα τὴν τέχνην τῇ φύσει συνάπτεσθαι. καὶ τοῦμὸν εἶδος ἀναρπάσασα ἢ τοῦ ζωγράφου δεξιὰ τοῖς χρώμασιν ἐγκατατίθεται φέρουσα, καὶ νῦν ἐστὶ παρὰ σοί, ὡς ἐξεῖναι καὶ διαλέγεσθαι καὶ ὄραν καὶ τῶν ἐμοὶ παρόντων μηδὲν ἔλαττον ἔχειν. διακονεῖ δὲ ἡμῖν ὁ καλὸς Εὐθύμιος, καὶ ὑπὲρ τούτου θάλατταν ἠδέως ὑπομένει, ὃ τοῖς ἀντρασταῖς χαλεπὸν εἶναι δοκεῖ. ἀλλὰ θεραπεία τοὺς πόνους αὐτῷ συγκαλύψομεν.

ιγ'. Ἐγκρατίῳ.

Χθὲς παιδαγωγὸς ἦν ὁ σήμερον ὑπὸ παιδὸς ἀγόμενος, καὶ σεμνὸς ἐδόκει τοῖς νέοις ὁ νῦν ἔλαεινός οὕτω φαινόμενος. τοιοῦτον ἢ τύχη. τί οὖν; ἡμεῖς συναγθόμεθα μὲν, οὐ βοηθοῦμεν δέ; μὴ σύ γε. εἰ στρατιώτης ἦν, εἴτ' ἐξαίφνης αὐτοῦ τὴν δεξιάν, δι' ἧς ἠρίστευσεν, ἢ τύχη παρείλετο, ἄρ' οὐκ οἶει τοὺς μαρομένους τῶν στρατιωτῶν τῶν λαφύρων αὐτῷ εἰς ἔρπον φέρειν τὸ μέρος; μὴ τοῖνον ἡμεῖς οἷς ἀπὸ τῶν λόγων ὁ βίος, τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις ζώντων φαυλότεροι πρὸς φιλίαν ὀφθεῖναι.

ιδ'. Ἰωάννη πρεσβυτέρῳ.

Τὰ λάχανα νῦν μᾶλλον εἶδον ἠδέως ἢ πάλαι τὸν ἐκ μέλιτος καὶ ἀμυγδάλων συμπλακέντα κύκλον. τότε μὲν γὰρ ἢ κατὰ τοῦ παιδὸς διαβολὴ ἀφηρείτο τοῦ μέλιτος τὴν ἰδονήν, νῦν δὲ ἢ τοῦ τρόπου πραότης χρυσᾶ μοι δοκεῖν ἐποίει τὰ λάχανα. ἡδὺ γὰρ πατήρ οὐκ ἐκ διαβολῆς ὠργισμένος ἀλλ' ἐπ' ἀρετὴν εὐνοίας εἶναι παρακλιῶν καὶ ἐγείρων εἰς προθυμίαν αὐτῷ τὸν διδάσκαλον.

ιε'. Στεφάνῳ πρεσβυτέρῳ.

Οὐ νῦν πρῶτον ἀλλὰ σοὶ πάλαι διελέχθη. ἦν δὲ ἡμῖν ὁ λόγος παρὰ τῷ Νείλῳ, οὗ παρὰ τὰς ὄχθας τότε ταῖς Μούσαις συνεπαίζομεν· ἐκεκόμψευτο δὲ καὶ γελαῖν ἐδόκει σπουδάζων ὁ λόγος. κάλλους ἦν ἄγων, χριταὶ δ' ἦσαν οἱ Ἕλληνας, ἀγωνισταὶ δὲ Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος γένετ' ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, καὶ Θερασίτης, ὃς αἰσχιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. καὶ τὸ χαριέστατον, τὸ πλέον ἔχειν ὁ Θερασίτης ἤξιον, καὶ παρέσχεν αὐτῷ τὸ ἄθλον ὁ λόγος, καὶ οὐδὲν ἐκώλυσε ἢ τοῦ Ὀμήρου κωμωδία μέρος ἕκαστον τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ πάθους

XII. Epiphaniio sophistæ.

Reliquis amatoribus si vel calceum amati videre liceat, satis est ad dandam amori consolationem : tu vero et animi et corporis imagines requiris. Sermones igitur mentem perspicue explicantes ipsum animum aperte describunt et quasi videndum subiciunt. Huius igitur ipsius rei causa ad vos profecti sunt. Ego vero certum constitutumque habebam non amplius imaginis imaginem inscribere. Sed tamen amore vestro ac reverentia motus, accersito eo, qui pingit animantes et exadversum sedens quieto vultu plane serio facens et me ipsum componens permisi ut artem naturæ conjungeret. Atque meam formam arreptam pictoris dextera coloribus format, et nunc est apud te, ut possis et colloqui et videre neque minus habere iis, qui mecum vivunt. Inservit nobis optimus Euthymius et eius causa lubenter et eum voluptate mare tolerat, quod rivalibus arduum esse videtur. Sed observatione et cura labores ei mitigantes quasi occultabimus.

XIII. Encratio.

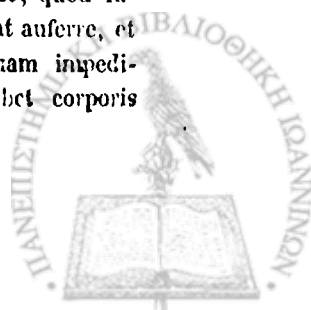
Heri pædagogus erat qui a pueris hodie ducitur, et magna auctoritate erat apud pueros qui nunc adeo miserabilis apparet. Eiusmodi res est fortuna. Quid igitur? nos miseremur, at auxilium operamque non afferimus? Noli tu. Si cuipiam, qui militiam sequitur, repente dextram, qua se strenuum præbuerat, eripisset fortuna, an non censes pugnantes milites de spoliis ei partem ad lucrum esse tributuros? Ne igitur nos, quibus victus ex disciplinis et artibus est, deteriores ad amicitiam videamur quam qui in armis vitam degunt.

XIV. Joanni presbytero.

Leguminibus nunc magis delectatus sum quam olim orbe ex melle et amygdalis confato. Tum enim pueri calumnia mellis dulcedinem auferebat, nunc morum lenitas effecit, ut aurea mihi videantur legumina. Suavis enim est pater, qui non ex calumnia irascitur, sed qui ad virtutem excitat atque id agit, ut præceptor prompto sit animo et alacri.

XV. Stephano presbytero.

Non iam primum sed olim tecum locutus sum. Erat autem nobis sermo apud Nilum, ad cuius ripas tum Musis colludebamus. Iocabatur autem et ridere videbatur seria oratio. De pulchritudine certamen erat. Iudicium dabatur Græcis. Certabant vero Nireus, qui formosissimus fuit omnium hominum super terram, et Thersites, qui turpissimus omnium sub Ilium venit, et, quod iucundissimum erat, Thersites palmam volebat auferre, et præbuit ei præmium oratio neque quicquam impedimentum fuit Homeri comædia, quamlibet corporis

ὀνομάζουσα καὶ μέχρι τριγῶς γελῶσα τὸν ἄνθρωπον. τὰ μὲν οὖν τότε συνέπαιζες τοῖς ἀχροαταῖς, νῦν δέ σε σπουδάζειν ἀκούω καὶ τοῖς ἱεροῖς τὸ καλὸν δόγμα κηρύττειν καὶ λόγῳ μεταρρυθμίζειν τῶν πολιτῶν τὸν τρόπον. καὶ νῦν ὁ οἰκοδόμος καὶ τέκτων ἔχουσί τι περὶ τῶν θεῶν εἰπεῖν, καὶ περὶ ἀρετῆς μεταξὺ τῆς ἐργασίας διαλέγονται οἱ πρὸ τῶν σῶν λόγων λίθους καὶ ξύλα λαλοῦντες. ἀλλὰ πολλὰ καγαθὰ γένοιτο Εὐστρατίῳ τῷ καλῷ ὅτι πολλὰς πόλεις διαδραμῶν τοῦ σοῦ ὀνόματος πάσας ἐνέπληξε· μηδεὶς γὰρ ἀγαθὸς λανθανέτω. οὗτος καὶ ταύτην ἀνέπεισε τὴν ἐπιστολὴν ὡς ὑμᾶς εἶναι, ἐλπίδι μετεωρίσας καὶ μείζον' ὑποσχόμενος, χρύσεια χαλκείων, ἀντὶ τῆς ἡμετέρας τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν. ἀλλὰ μὴ καλῆς ἐλπίδος διαμαρτοίμεν.

ιβ'. Σαραπίωνι.

Τὸ παρ' ὑμῖν ἀκήκοα δρᾶμα, καὶ αὐτὴν ἐδάκρυσα τὴν γῆν, εἰ ἐκ τῶν ἱερέων ὁ πόλεμος ἀρχεται, παρ' οἷς εἰρήνη τὸ κήρυγμα. εἰ γὰρ ὅθεν ἔδει σεσῶσθαι, ἐντεῦθεν ἀπολλύμεθα, τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλείπεται; ταῦτα μὲν οὖν εἶποι τις ἂν οἶμαι θρηνηῶν, ἐγὼ δὲ συνάχθομαι καὶ συνήδομαι· ἀνιάρθον μὲν γὰρ τῶν κινδύνων ἢ πείρα, ἀκριβεστάτη δὲ μεγαλοψυχίας βάσανος ἢ ἐν τοῖς κινδύνοις εὐψυχία. ποία γὰρ ἀρετῆς κτήσις, ἧς ἀγὼν μὴ προηγέσαστο; εἰ μὴ καὶ στρατηγὸν φαίης ἄριστον τὸν μηδεπώποτε κατιδόντα πολέμιον. φέρειν δὲ δεῖ καὶ μὴ ἀθυμεῖν· ἐκ πολέμου γὰρ ἡμῖν εἰρήνη βεβαιούται· εἰ δὲ μὴ, τὸν πόλεμον διενέχοιμεν. ἀλλ' οἷα δρᾶτε τοὺς φίλους, ἐγὼ τῆς βῆτορικῆς ἐρᾶν πρὸς ὑμᾶς ὡμολόγουν, ἐλπίσας παρ' ὑμῶν εὐρήσειν τὸ φάρμακον, ἀλλὰ τούναντίον γέγονεν· ἠύξήσατε γὰρ μᾶλλον ἢ διελύσατε τὸν ἔρωτα, θέατρον τῇ ἐπιστολῇ συλλέγοντες καὶ κρότον διεγείροντες. πῶς οὖν ἂν τις ἀτιμάσει τὸ παρ' ὑμῶν ἐπαινούμενον;

ιγ'. Διονυσίῳ σοφιστῇ.

Πάλαι μὲν τὸ Πήλιον κοινὸν διδασκαλεῖον τῶν ἡρώων ἐδόκει, νυνὶ δὲ ἡ ὑμέτερα καὶ τῶν Μουσῶν πόλις. καὶ ἐπίστευσαν οἱ πατέρες τοὺς υἱεῖς αὐτοῖς ὡς ὑμᾶς φοιτῶντας ἢ λόγους μαθάνειν ἢ λόγους εἰδέναι δοκεῖν. καὶ θαυμαστὸν οὐδέν· ἢ γὰρ πόλις ἀρχαία καὶ παλαιὰς μυθολογίας γέμουσα, περὶ ἧς ἄδεται ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ καὶ ὅτι Καλλιόπη θαυμάζουσα τὴν πόλιν ὑμῖν παρακάθηται τὸν Ἑλικῶνα παραθέουσα καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῇ πείθει συνοικεῖν. ὁ δὲ Ἑρμῆς πάντως οὐκ ἀνέξεται μὴ οὐ συμπιζέειν ταῖς ἀδελφαῖς, ἀλλὰ καὶ Ἀπόλλων μουσικὸς ὢν θεὸς ταύτης ἐρᾷ μᾶλλον ἢ τοῦ Παρνασσῶ. οὐ γὰρ παραπλήσιον αὐτῷ δοκεῖ μάγαιρα Δελφῶν καὶ τὸ κάλλος τῶν παιδικῶν οὐδὲ πέτρα Δελφῶν καὶ τῆς δάφνης τὸ ἄλσος, ἐνθα καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαισιθάνεται τοῦ θεοῦ καὶ τι μουσικὸν ὑπηγεῖν λέγεται. τὸ δὲ κάλλιστον, ὁ Διόνυσος διδά-

partem ab incommodo ac perversitate nominans, et usque ad capillos hominum deridens. Tunc igitur iocabare cum auditoribus. Nunc autem audio te serio rem agere atque sacris præclarum dogma prædicare et oratione civium mores transmutare. Et nunc ædificator atque faber possunt de divinis verba facere et de virtute inter opus faciendum disserunt, quibus ante tuas orationes lapides ac ligna erant in ore. Sed bene sit optimo Eustratio, qui multis urbibus peragratis tuo nomine omnes implevit. Nemo enim bonus lateat. Hic etiam persuasit, ut hanc epistolam ad vos mitterem, in spem adducens et maiora promittens, aurea pro æneis, pro nostra vestram epistolam. Sed tu operam dato, ne pulcherrima spes nos fallat.

XVI. Sarapioni.

Drama, quod apud vos contigit, audivi, et ipsam terram luxi, si a sacerdotibus bellum initium ducit, apud quos pax prædicatur. Si enim unde salus proficisci debeat, hinc perniciæ ac perditio existit, quænam ratio salutis nobis reliqua est? Hæc igitur nemo, ut opinor, sine lacrimis dicere possit. Ego vero simul doleo et una gaudeo. Tristis est enim periculorum experientia, at exquisitissima magnanimitatis probatio, bonum animum in periculis gerere. Qualis enim virtutis possessio, quam certamen non præcesserit? nisi etiam ducem strenuum ac præstantem dicas, qui nunquam in hostium conspectum venit. Ferendum est autem, neque animus est abiciendus. Ex bello enim pax nobis confirmatur et vires colligit. Sin minus, porro ferendum est bellum. Ego me rhetoricam amare professus sum apud vos, spem habens me impetraturum a vobis remedium, sed contrarium evenit. Auxistis enim magis quam exstinxistis amorem, theatrum epistola colligentes et plausum excitantes. Quomodo igitur possim hoc non in pretio habere, quod a vobis laudibus afficitur?

XVII. Dionysio sophistæ.

Olim Pelium communis docendorum heroum ludus videbatur, nunc vestra et Musarum civitas. Et crediderunt parentes filios suos, qui ad vos accederent, aut artes liberales ac disciplinas discere aut tenere iam videri. Neque mirum. Urbs enim antiqua et veteris doctrinæ plena, de qua cum alia multa et egregia celebrantur, tum Calliopen admiratam civitatem apud vos consedissee et Helicone relicto et sorores ut secum habitarent persuasisse. Mercurius autem facere omnino non potuit, quin cum sororibus colluderet. Sed et Apollo, qui musicus deus est, plus hanc amat quam Parnassum. Non enim ei simile videtur gladius Delphorum et amasiorum formositas, neque Delphorum rupes et lauro consitus lucus, ubi etiam aqua deum sentit et musicum quiddam sonare dicitur. Quod vero pulcherrimum est;

σκιων ὡς ἀληθῶς τὰς τῶν θεῶν τελετάς. ταῦτα διε-
γείρει πρεσβύτας, ταῦτα συγκαλεῖ νέους, διὰ ταῦτα
καλὴν ἐλπίζω τὴν εὐπορίαν γενέσθαι τῷ νέῳ, ἄλλως τε
καὶ ὅτι προτετελεσμένος καὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν ἐν
παρασκευῇ γενόμενος ἀπῆρεν, ὡς Ἀθήνησιν οἱ τὰ μικρὰ
μυστήρια προτελούμενοι τῶν μεγάλων. δέξου τοίνυν
εὐμενῶς τὸν νεανίσκον, δοκιμάζων αὐτοῦ τὴν φύσιν
ἐκ τῆς νῦν ἐπιθυμίας, δι' ἣν καὶ θαλάτταν πλεῖ καὶ
πολλὴν ἡπειρον ἐλαύνει οὐ μάλα ἐρρωμένῳ τῷ σώ-
ματι. ἐγέτω δέ τι καὶ μείζον διὰ τὴν ἐπιστολήν.
δεῖ γὰρ ταύτην θαρρεῖν μηδ' ἀμῶς τε ἐρυθριᾶν νῦν
πρῶτον ὡς ὑμᾶς φοιτῶσαν, ἐρωτικῶς τε προσέειπαι καὶ
τι πρὸς αὐτὴν ἡδέως λαλεῖν. οὕτω πολλάκις ὡς ὑμᾶς
αι.

η'. Θεοδώρῳ σοφιστῇ.

Ἔστω Σμυρναῖος Ὅμηρος. Ἀριστείδης κοινω-
νεῖτο τῆς φιλοτιμίας. ὁ ἐμὸς ῥήτωρ Θεόδωρος. πάντως
ἐμὸν καὶ τοῦτο, εἶγε τὰ τῶν παίδων καλὰ τοῦ πατρὸς
εἶναι νομίζεται. ἀλλ' εὖγε τῆς ὑμετέρας εὐφωρίας,
δι' ἣν τῶν Ἀθηναίων οἱ παῖδες οὐ παρὰ τῶν πατέρων
παρὰ δὲ τῶν Σύρων ἀττικίζειν ἀξιοῦσι μαθάνειν.
οὐκέτι γοῦν εἰς τὸν Πειραιᾶ καταίρουσιν οἱ τῆς ἀκα-
δημείας ἐρῶντες, οὐδὲ φοιτῶσι παρὰ τὸ Λύκειον, παρ'
ἡμῖν τὴν ἀκαδημειαν καὶ τὸ Λύκειον εἶναι νομίζοντες.
ἐγὼ γοῦν ἱκανὰς ἔχω παρ' ὑμῶν τὰς ἀμοιβάς, εἰ
καμὲ πρόγονον δι' ὑμᾶς ἄσουσιν Ἴωνες καὶ τῆς ἐμῆς
ψυχῆς τὰς εἰκόνας καθαρῶς θεωροῦντες ἡδὴ καὶ τοῦ
σώματος τὸ εἶδος ὑπογράφουσιν. ἡ δὲ παρ' ὑμῶν
στολὴ ἐμοὶ μὲν λαμπρότερον ἀποφαίνει τὸ σχῆμα,
σοὶ δὲ καλλίω τὴν φήμην ἐργάζεται.

ιθ'. Γεσσίῳ ἰατροσοφιστῇ.

Ἐμὸς Προκόπιος. γενέσθω δὲ σοὶ Ἐλπίδιου παῖς,
ὃν ἠβουλόμην εἶτι ζῆν, δι' ὃν ἤχμασε παρ' ἡμῖν ἰα-
τρικῇ. ἀλλὰ γὰρ χαλεπὸν περὶ τοὺς λόγους φιλοπο-
νεῖν καὶ τὸ σῶμα καλὸν διασώζειν. οἷα γοῦν
πέπονθα ἐγὼ μὲν ὑπέγραψον, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ
θεαταὶ τοῦ πάθους γεγόνατε. ἀλλὰ τί δράσω; βαρεῖται
μὲν αἰ τῶν νεφρῶν οἰνῶναι καὶ δξείαι, ὑμεῖς δὲ βραβεῖς
ὡς εἶοικε γάρνιν διδόναι. ἡ πόσον χρόνον ἐπιστέλ-
λομεν; τῷ δὲ κάμνοντι καὶ ἡμέρα μία πολλῶν ἐτῶν
περίοδος. ἡ οὐ φιλοσοφοῦντι τὸ πάθος βαρύτερον;
οὐχ ἡ τέχνη παρὰ σοί, οὐχ ἔτοιμος ἡ τοῦ φαρμάκου
κατασκευή; τί οὖν ἐμποδῶν, πλὴν εἰ μὴ τῆς εὐνοίας
ἐπιλέλησαι, εἶγε ἀμεινον ἀγνοίας μᾶλλον ἢ κακίας
κρίνεσθαι; χαλεπαίνει γοῦν ὁ δικαστῆς οὐ πρὸς
ἀγνοοῦντα ἀλλὰ πρὸς ἐβελοκακοῦντα. ἀλλ' ὡς τῆς τῶν
ζηλιτῶν προδοσίας. εἶτι μὲν ἡ νόσος παρ' ἐμοί,
εἶτι δὲ τὸ φάρμακον παρὰ σοί, ἀλλὰ μεταξὺ λόγου τῷ
πάθει πληττόμενον.

κ'. Τῷ αὐτῷ.

Ὁ καλὸς Νεμεσίῳ ἀπὸ τῆς τῶν νόμων ἐπιστήμης

Bacchus docens revera deorum ceremonias ac mysteria.
Haec comparata sunt ad excitandos senes, ad convocandos
juvenes. Ob haec in spem venio optimam iuveni copiam
fore, praesertim quod prius initiatus et nostris muneribus
instructus profectus est, quemadmodum Athenis qui
parvis mysteriis ante magna initiantur. Recipe igitur
benigne iuvenem et eius ingenium ex praesenti cupiditate
perspectum habe, ob quam et mare navigat et per ma-
gnam Epiri partem iter facit non admodum valenti cor-
pore. Tribuatur ei etiam propter epistolam aliquanto ma-
gis. Hanc enim audacem esse oportet neque ulla ratione
pudore affici, nunc primum ad vos euntem; velim au-
tem eam amantissime excipi et blandis verbis salutari.
Sic ad vos commeabit saepius.

XVIII. Theodoro sophistæ.

Sit Smyrncensis Homerus. Aristides veniat in societatem
honoris: meus rhetor Theodorus. Plane meum est etiam
hoc, si quidem liberorum bona patris esse iudicantur.
Sed euge nostram vestrae orationis concinnitatem, propter
quam Atheniensium liberi non a patribus verum a Syris
Atticam linguam cupiunt perdiscere. Non amplius igitur
in Piræcum appellant, amantes Academiæ, neque Lyceum
frequentant, apud nos Academiam et Lyceum arbitrantes
esse. Mihi igitur satis a vobis redditum est gratiæ, si
etiam patrem me fones propter vos celebrabunt, et animi
mei simulacra dilucide cernentes, iam etiam corporis
formam describunt et effingunt. Stola vero a vobis
profecta mihi splendidiorem gravioremque figuram ad-
dit, tibi illustriorem clarioremque famam efficit.

XIX. Gessio iatrosophistæ.

Meus Procopius. Sit autem tuus Elpidii filius, quem
velim adhuc in vita permanere, propter quem viguit apud
nos medendi scientia. Etenim difficile est disciplinis
studium operamque navare et corpus integrum conser-
vare. Quæ igitur passus sum, ego quidem depinxi, vos
autem quasi spectatores incommodi et calamitatis vos
prebuisistis. Sed quid faciam? Graves enim sunt renum
dolores et molesti, vos autem tardi, ut apparet, ad
dandum beneficium. Diu est quod scribo. Ægrotanti
vero dies unus etiam annorum est circuitus. An non
philosophanti morbus gravissimus? Non ars apud te,
non instructa est medicamentorum apparatus? Quid igitur
obstat, nisi quod amicitia ac benevolentiae oblitus es?
Melius est enim imprudentia quam malitia adscribere.
Succenset certe iudex, non qui per imprudentiam, sed
qui ultro ac sua voluntate scelus patravit. Sed quasi
amicissimorum proditio sit, morbus adhuc est necum,
remedium vero tecum: sed inter loquendum morbo per-
cellor.

XX. Eidem.

Praclarus Nemesio, ob legum peritiam laudatus, ma-

ἐπαινούμενος ἀπὸ τοῦ τρόπου μᾶλλον ἔτι θαυμάζεται. τί τούτου κάλλιστον σημεῖον; φίλους οἷδε θηρεύειν, καὶ εἴ ποτε πρᾶττουσι μὲν συνήθεται, πεπονθόσι δὲ οἷα περ οὐκ ἔδει συνάχθεται. βουλοίμην μὲν καὶ σὲ πρὸς τῇ ἄλλῃ φιλοσοφίᾳ καὶ τοῦτο μελετᾶν· μελετήσεις δὲ τῶν ἀπόντων φίλων ἢ τῶν παρόντων μεμνημένος. ἕως μὲν γὰρ ἂν τὰ πάθη λανθάνη, καὶ τὰ φάρμακα ἐν μέσῳ κείμενα λανθάνει, καὶ ἀκμάζει περὶ τὴν θεραπείαν ἢ πλάνη· ἢ δὲ τοῦ πάθους διάγνωσις οἷον φῶς ἐξέλαμψε τῇ τέχνῃ, καὶ διανοίγει τὴν τῶν φαρμάκων περιουσίαν, καὶ οὐκέτ' ἀμφίβολον τὴν θεραπείαν συνεισφέρει. ὑπεγράψαμεν τὸ πάθος, εἴ τί που μέμνησαι, ὡς συχνῇ προηγέσατο κίνησις, ὡς πολλῇ συνηκολούθησεν ἀντὶ τῆς περιττῆς ὑγρότητος ἢ τοῦ αἵματος ῥύσις, ὡς ἡσυχία καὶ δίαιτα τὸ πάθος συνεσχίαζε. καὶ πάλιν κίνησις καὶ πάλιν αἵματος ῥύσις, καὶ αὖθις ἡσυχία καὶ δίαιτα, καὶ ὡς οὐκέτι τὸ πάθος συνεχρύπτετο, ἀλλὰ στύψις ἐπέκειτο τὸ μὲν πρῶτον μετρία, εἴτ' οὐκ ἀγεννῆς, τελευτώσα δ' ἀφόρητος, αἰκίζομένη καὶ ἐνδοθεν ὑβρίζουσα καὶ ὄλωσ τὸν ὀμφαλὸν σπαράττουσα. τί γὰρ ἂν τις πρὸς ὑμᾶς ἀποκρύπτοιο, ἃ δημοσιεύειν ἢ φύσις οὐκ αἰσχύνεται; μᾶλλον ἐν ἔτι καταλείπεται φάρμακον τῷ πάθει μονομαχεῖν, πλὴν εἰ μὴ ὑμεῖς ὑπὸ σοφίας ἕτερον ἐξεύροιτε, ὃ διὰ τῆς πόας συμπλεγμένους κύκλος ἦν φυσαλλίδα μάλα σεμνῶς ὀνομάζουσι τῶν ἰατρῶν οἱ παῖδες. τουτὶ γὰρ μόνον ἱκανὸν τὰς τοῦ νοσήματος ἐνέδρας καὶ λόγους ἀμύνεσθαι.

κα'. Δωροθέῳ πρεσβυτέρῳ.

Οἱ μὲν πολλοὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀνίπτοις ποσὶν ἐπιπηδῶσι τοῖς ἱεροῖς, καθάπερ ὁ τοῦ Πλάτωνος χαλκεὺς ἐκεῖνος ὁ φαλακρός, ὃς ἔτι καπνοῦ καὶ δυσωδίας ὄζων ἐπανάστη τῇ δεσποίνῃ. σὺ δὲ ἐξ ἱεροῦ διαβαίνεις εἰς ἱερόν, ἐκ φιλοσοφίας εἰς ἱερωσύνην. ὃ δὲ τὴν ἐπιστολὴν κομίζων ἱερῶν ἐστὶν ὑπέρτης. οὐκαὶν σὸς οὔτος. ἐρᾷ δὲ ἡσυχίας, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως μαθὼν ὄρος εἶναι Θεῷ κεχαρισμένον δι' ἐρημίαν εἰς ἡσυχίαν ἐπιτήδειον πρὸς ἐκεῖνο πορεύεται. ἀλλ' ἢ ἐμποδῶν ἀπορία καὶ τῆς ἀπορίας αἰ μὴχαναί, ἃς δύνασαι διαλύειν τοῖς ἐν μέσῳ τῆς χώρας ἱερεῦσι κελεύων μέχρι τοῦ ὄρους διασώζειν τὸν ἄνθρωπον.

κβ'. Διοδώρῳ σχολαστικῷ.

Εἰ πόλεμος ὑμᾶς πρὸς ἀλλήλους πολλὰ κελεύει λαλεῖν, εἰρήνη δὲ συχνὴν ἐπάγει τὴν σιωπὴν, μόνος οὔτος ὁ πόλεμος εἰρήνης κρείττων ἐστὶ. τί γὰρ χαριέστερον ἢ θαμὰ παιδικοῖς ἀδολεσχεῖν; λύσωμεν τοῖνον ἢ τὴν εἰρήνην ἢ τὴν σιωπὴν. μὴ γὰρ τοὺς φίλους, μὴ γὰρ τοὺς ῥήτορας σιωπῶντας ὁ ἥλιος κατίδει.

iorem de suis moribus admirationem omnibus præbet.

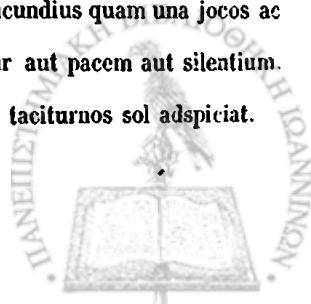
Quodnam huius evidentissimum signum? amicos venari novit et secundis eorum rebus lætatur; cum autem secus quam oportebat aliquid accidit, dolet. Velim te præter reliquam philosophiam hoc etiam studere. Studebis autem si absentium et præsentium amicorum memoriam æque teneris. Donec enim morbi latent, etiam remedia in medio posita latent, et dominatur in curatione error. Morbi vero cognitio quasi lumen quoddam arte refulget et aperit remediorum copiam, neque dubiam amplius et ancipitem curationem affert. Descripsimus morbum, si quid meministi, quod creber antecesserit motus, quod copiosus insecutus sit pro superflua humiditate sanguinis fluxus, quod somnus et cibus morbum allevarint. Et iterum motus iterumque sanguinis fluxus, et rursus quies ac cibus, et quod non amplius recesserit morbus, sed constrictio urserit, primo mediocris, deinde non exigua, postremo intoleranda, verberans intusque premens et umbilicum convellens. Quidnam quis celet apud vos, quæ in publicum efferre natura non pudet? Immo unum adhuc reliquum est remedium cum morbo solitariam pugnam facere, nisi vos pro vestra sapientia aliud quippiam invenientis: ex herba constans et complexus orbis, quam physallidem graviter admodum nominant medici. Hoc enim solum poterit ægrotationis insidias ac dolos repellere.

XXI. Dorotheo presbytero.

Vulgus illotis, ut aiunt, pedibus ad sacra accedit, quemadmodum Platonis faber ærarius ille calvus, qui adhuc fumi plenus et graviter redolens ad dominam accessit. Tu vero a sacro ad sacrum transis, a philosophia ad sacerdotium. Qui vero tibi litteras tradit, sacrorum est minister. Igitur hic tuus est. Amat otium et tranquillitatem, ac nescio quomodo cum didicisset montem esse Deo consecratum propter solitudinem otio convenientem, ad illum proficiscitur. Sed obstat egestas et egestatis machinæ, quas poteris reprimere, si mandaveris sacerdotibus qui sunt in media regione, ut ad montem usque hominem alant et conservent.

XXII. Diodoro scholastico.

Si bellum nos multa invicem conferre et colloqui iubet, pax autem silentium infert, solum hoc bellum est præstantius pace. Quid enim iucundius quam una jocos ac nugas agere? Solvamus igitur aut pacem aut silentium. Ne enim amicos, ne oratores taciturnos sol adspiciat.

κγ'. Ἐπιφανίῳ σοφιστῇ.

Εἰς κάλλος ζῆν ἢ γράφειν μεμελέτηχεν ἢ δεδώκαμεν τὴν ἐπιστολήν. δύναται δὲ καὶ εὐδαιμονοῦσαν οἰκίαν τῶν κεκτημένῳ διασώζειν καλῶς. πόσοι γοῦν τοῦ βίου κοινωνὸν ἔχειν ἐβούλοντο, ὃ δὲ τῆς πατρίδος μᾶλλον ἢ περιουσίας ἐρᾷ. πολλὰς δὲ πόλεις καταμαθῶν οἷά τις Ὀδυσσεὺς ὡς ὑμᾶς οἶα πρὸς Ἀλκίνοον ἀφίχται. καὶ ὃ μὲν ὑμῖν διηγῆσεται τὴν πλάνην οἷον ἐκεῖνος ἐκείνῳ, ὑμεῖς δὲ καταλύσαντες τὴν πλάνην οἶκαδε διασώσατε, ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκεῖνον. μὴ γὰρ διαμάρτοι τῆς δόξης δι' ἐμοῦ πρὸς ὑμᾶς καταφυγῶν.

κδ'. Μαρριανῷ.

Φιλεῖν ἐκέλευες, ἐγὼ δὲ καὶ αἰτεῖν ἄρχομαι. ἡ δίκηται γὰρ ἢ δεδώκαμεν τὴν ἐπιστολήν. κατέβαινε ἐπὶ φοινίκων ὠνὴν φέρων χρυσίον τὴν τῶν φοινίκων τιμὴν· ἀλλ' ὦ τῆς τύχης, οὐδὲ πενίαν ἄνευ κινδύων ἔστιν ἀμύνεσθαι. ὃ μὲν γὰρ ἤλαυνεν ἀγαθαῖς ἐλπίσιν ἐπογούμενος, τῶν δὲ φίλιαν ὑποκρινομένων βαρβάρων οἱ ληστρικώτατοι προσπεσόντες παῖουσί τε καὶ στρεβλοῦσι καὶ γυμνὸν τὸ ξίφος ἐπανατείναντες ἀποσφάττειν ὅπως ἠπειλοῦν, τέλος δὲ τὸ χρυσίον λαθόντες ἐκέλευον χάριν εἰδέναι ὅτι τὴν τύχην οὐ τὸν βίον μετήλλαξε. Δίκη δ' ὑπόπτερος οὔσα τῶν ἡδικηκότων ἐνίους συλλαμβάνει. ἤκουσεν ὁ στρατηγός. ἐγαλέπαινε μισῶν αἰεὶ τοὺς κλέπτας μᾶλλον ἢ τοὺς φανερώς πολεμίους, καὶ μᾶλα γε εἰκότως· τοὺς μὲν γὰρ ἔστι πόρρωθεν φυλάττεσθαι, οἱ δὲ τοῖς φίλοις ἐξ ἀφανοῦς ἐπιτίθενται. καὶ προσέταττεν ἐπανορθοῦσθαι τοῦ πένητος τὴν ἀπορίαν καὶ ἀναλαμβάνειν ὅσων ἀφῆρηται. ὃ μὲν προσέταττεν ὁ στρατηγός, ὃ δ' ἀπορος ἔτι τὴν πενίαν ὀδύρεται. ἀλλὰ στήσατε τοῖς μὲν τὴν ληστείαν, τῶν δὲ τὴν ἀπορίαν. προσφθέγομαι τὸν μεγαλοπρεπέστατον καὶ θεοφιλέστατον στρατηγόν.

κε'. Ἰουλιανῷ ἀρχιτέκτονι.

Τοῦ Ἀλκίνοου τὸν κῆπον οἶμαι κεκτηῖσθαι διὰ τὴν καλὴν μηχανήν, ἣν σὺ μὲν ἐξεῦρες, ἐποίησε δὲ ὁ τέκτων. ἐγὼ δὲ γράψω τῷ λόγῳ· ἥδιστον γὰρ τὸ θέαμα. δύο μὲν οἱ μέγιστοι κύκλοι σανίσι καὶ γόμφοις συναπτόμενοι, ὥστε ἓνα τοῖς ἐξωθεν θεωμένοις δοκεῖν εἶναι. ἐπὶ δὲ τῷ καταστρώματι πεδίον ἐνδόνθεν ἐκτρέφει περὶ τὸν αὐτὸν τόπον μακρὸν τινα δρόμον· ὃ δὲ κύκλος συμπαραθεῖ καὶ τοσοῦτον ἀκολουθεῖ, ὅσον τὸ πεδίον βούλεται. ὃ δὲ ἄξιον, περὶ ὃν ὁ μέγιστος κύκλος αὐτοῦ μένων στρέφεται, καὶ συγκινεῖ μικρὸν ἕτερον κύκλον τὸν ἐπὶ τῷ φρέατι. ἐπὶ τούτῳ τὰ σχοινία καὶ οἱ γόες ἐπίκεινται κατὰ μέρος συνδεδεμένοι. ἀλλ' ὀξυτάτη μὲν ἡ κίνησις, τοῦ δὲ μικροῦ κύκλου τὸ μέσον στενοχωρία, ὥστε μόνον τὰς ἀπαρχὰς τῆς ἐκροῆς ὑποδέχεσθαι. τὸ δὲ πλεον τοῦ ὕδατος ἐπὶ τὸ φρέαρ ἐκχεόμενον ραδίως αὐθις καταδυθὲν

XXIII. Epiphanio sophistæ.

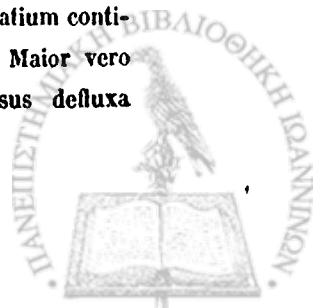
Eleganter vivendi et scribendi rationem didicit cui tradidimus hanc epistolam. Potest etiam domum locupletem patrifamilias recte gubernare et custodire. Multi igitur vitæ socium cum adsciscere cupiebant. At ille patriæ magis quam opum desiderio tenetur. Multis urbibus perlustratis et cognitis, tanquam Ulixes quispiam ad vos quasi Alcinoium iter suscepit. Et hic vobis narrabit suam peregrinationem atque errorem quemadmodum ille illi. Vos autem finem imponentes errori domum deducite, quemadmodum illum ille. Ne enim fallat eum opinio, qui mea opera sibi apud vos perfrugium speravit fore.

XXIV. Marciano.

Amare iubebas, ego vero etiam petere incipio. Hic enim, cui dedimus perferendam epistolam, iniuria affectus est. Descendit emptum caricas ferens aurum pro caricarum pretio. Sed o fortuna, ne paupertatem quidem sine periculis licet propulsare. Ille equitabat bona spe vectus. Ex barbaris vero, qui amicitiam præ se ferunt, latrones immanissimi incidentes plagis afficiunt et tormentis cruciant, ac strictum gladium intendentes mortem omnino minati sunt. Postremo pecuniis ereptis gratiam habere iusserunt, quod fortunam tantum non etiam vitam amisisset. Dice autem volueris et alata quosdam ex auctoribus iniuriæ comprehendit. Audiit prætor. Indignabatur semper maiori odio fures prosequens quam hostes manifestos, et quidem merito. Hi enim procul venientes caveri possunt, illi vero amicos ex insidiis aggrediuntur, ac iussit ut pauperi damnum sarciretur ac tantum reciperet quantum ereptum esset. Ac prætor quidem sic imperavit, at pauper adhuc egestatem luget. Sed illis latrocinandi consuetudinem finite, huic egestatem. Saluto magnificentissimum et sanctissimum prætorem.

XXV. Juliano architecto.

Alcinoi hortum credo me possidere propter eximiam machinam, quam tu invenisti, faber perfecit. Ego vero describam oratione. Suavissimum enim spectaculum. Duo maximi orbis tabulis et clavis sunt coniuncti, ut extrinsecus unus idemque esse videantur. In tabulato vero intrinsecus excurrit planities circa eundem locum longo quodam cursu. Axis autem, circa quem maximus orbis in vestigio hærens vertitur, simul movet alterum orbem parvum, qui est ad puteum. Huic funes et choes impositi sunt vicissim connexi. At celerrima est agitatio. Parvi orbis medium angustum spatium continet, ut solum primitias effluxionis accipiat. Maior vero aquæ pars in puteum effusa, facile rursus defluxa

μόλις ἀνάγεται. τουτὶ μὲν οὖν ἐπανορθώσασθαι δεῖ, τῷ δὲ τὴν ἀρχὴν ἐξευρόντι οὐ χαλεπὸν τὸ τέλος γίνεσθαι. μὴ γὰρ περιιδώμεν οὕτω καλὸν θέαμα τῆς ἐτέρου σοφίας δεόμενον, μὴ ταυτὸν πάθωμεν ὥσπερ ἂν εἴ τις ζωγράφος τὴν Ἑλένην εἰς κάλλος γράφων τῆς κεφαλῆς ἐπιλάθοιτο.

magno negotio vix reducitur. Hoc igitur corrigendum est. Qui autem principium invenit, ei finis non est difficilis. Ne enim patiamur tam egregium spectaculum alterius indigere sapientia, ne idem nobis accidat, ac si pictor quispiam Helenam pulcherrime pingens capitis obliviscatur.

ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ÆSCHINIS ORATORIS EPISTOLÆ.

α'. Φιλοκράτει.

Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας ἐσπέρας λαμπρῶ σφόδρα Σκίρωνι περὶ μέσῃν ἡμέραν κατήχθημεν εἰς Κορησσὸν τὴν Κείων. καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἑννέα (καὶ γὰρ ἦν ἄνεμος ἐναντίος), εἶτα ἐσπέρας λύσαντες ἅμα τῇ ἕω εἰς Δῆλον ἤλθομεν. (2) Δῆλιοι δὲ ἐνόσουν λοιμώδη τινὰ νόσον. τὰ μὲν πρόσωπα ἐπίμπαντο λεύκης καὶ τὰς τρίχας λευκοὶ ἐγίνοντο, ὁ δὲ τράχηλος καὶ τὰ στήθια ἀνώδει· πυρετοὶ δ' οὐκ ἐγίνοντο οὐδὲ ἀλγυδόνες μεγάλαι, οὐδὲ τὰ κάτω μέρη παρήλλαττον οὐδέν τι. ταῦτα δ' ἐπέιθοντο κατὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος αὐτοῖς συμβεβηκέναι, ταφέντος ἐν τῇ νήσῳ τινὸς τῶν ἐπιφανῶν, οὐ πρότερον εἰωθός· ἐκ τούτου προσβαλεῖν αὐτοῖς τὸν θεὸν τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. (3) ἡμεῖς δὲ ὡσπερ εἰς τι ἔθνος ἀλλόφυλον ἤ νῆσον ἐν τῇ ἕω θαλάσῃ ἀφικόμενοι καὶ ἰδόντες ἐξαίφνης ποικίλους ἀνθρώπους, νυκτὸς ἔτι ἀποφεύγοντες ὄχομεθα, πυκνωόμενοι ἀλλήλων κατὰ τὸν πόρον εἰ τὸ χροῖμα ἔχει ἕκαστος οἷον ἐκόμιζεν οἴκοθεν καὶ τὰς τρίχας. ζάλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπροσθὸν ἀπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην πλησίον Ψαμαθοῦντος. (4) ὡς δὲ ἐν συνόπτῳ ἤμεν ἤδη, ἀντιπνεῖ πνεῦμα Λιβυκόν. εἶτα πνεύσαντος ἡμῖν ἀπ' ἄρκτου πάλιν πέντε νύκτας ἐν θαλάττῃ ἐφερόμεθα, ἐν αἷς προσέσχομεν Ἀθρώνῃ, ἵνα μάλωμεν μὴ πολυπραγμονεῖν εἰ τις ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι κατὰ τοὺς νόμους ἢ μὴ στεφανοῦται. κάκειθεν τέτταρσιν ἡμέραις ἀφικόμεθα εἰς ἐπίνειόν τι τῆς Ροδίας, θποῦ νοσῆσαι μοι συνέβη τὴν περὶ τὸ ἄσθμα νόσον. (5) ὡς δὲ ἐπιμειναντος αὐτόθι οὐκ ἐνεδίδου ἡ νόσος, διέπλευσα εἰς Ῥόδον, καὶ ἐδέξατο ἡμᾶς εὐμενεῶς ὁ τόπος· εὐθὺς γὰρ ὡς ἀφικόμην, πολὺ ῥάων ἐγενόμην. καὶ ταυτὶ μὲν ἔρομέν σοι τέως ἐπιστέλλειν· τὰ δ' ἄλλα ὡς ἂν ἕκαστα συμβαίη, δηλώσομεν. εὐτύχει, καὶ μὴ πολιτεύου μηδὲ πρόσχρουε μήτε τοῖς πλέον σου μήτε τοῖς ἑλαττον δυναμένοις.

β'. Κτησιφῶντι.

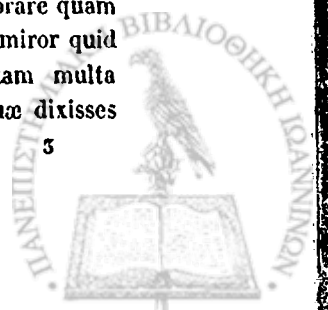
Ἐπέστειλεν ἡμῖν Νικοστράτος ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος ὡς ἐπηρεάζεις μὲν εἰς αὐτὸν οὐ μετρίως, ἐμοὶ δὲ ὀνειδίξεις τὴν διὰ σέ μοι συμβῆσαν συμφορὰν. ἐγὼ δὲ θυμάζω τί παθὼν ἐξιοῦσι μὲν οἴκοθεν ἡμῖν τσαῦτα διελέγθης ὥστε πεισθῆναι με μηδὲν ὧν διελέγθης πε-

I. Philocrati.

Cum ex Munychia vesperi solvissemus, circa meridiem serenissimo Scirone flante, ad Coressum, Ceiorum oppidum, appulimus. Ibi novem dies ob adversum ventum desedimus: post rursus profecti sub auroram, Delum pervenimus. (2) Sed Delii pestilenti quodam morbo laborabant. Nam facies eorum albugine opplebantur, capilli etiam candescebant; collum autem et pectus intumescibat. Cæterum nulla febris accedebat, neque etiam dolores magni, neque partes corporis inferiores quidquam mutabantur. Hæc audierant ex Apollinis ira sibi accidisse, quod vir quidam illustris contra morem veterem in insula sepultus esset. Ea igitur de causa deum sibi morbum illum immittere putabant. (3) Nos autem quasi ad gentem aliquam peregrinam aut in exteri maris insulam pervenissemus et subito varium hominum colorem vidissemus, noctu aufugimus, alius alium inter navigandum seiscitantes, utrum cum colorem et capillum quem domo quisque attulisset retineret. Sed tempestas exorta et ventus impetuosus nos supra Cretam prope Psamatbuntem abstulit: (4) quem locum cum iam in conspectu haberemus, reflat ventus Libycus. Deinde cum septentrio nobis spiraret, rursus ferebamur quinque noctes in mari versati, quibus Athronæ appulimus, ut disceremus non curare, si quis in sua patria sive secundum sive contra leges corona donaretur. Atque inde quatuor diebus in navale quoddam Rhodium pervenimus, ubi in morbum et difficultatem spirandi incidi. (5) Quo in loco dum manebam, cum morbus nihil levaretur, Rhodum traieci, ac placide nos urbs exceperit. Statim enim ut eo transieram, multo melius habere cæpi. Atque hæc hactenus habuimus, quæ tibi scriberemus: cætera porro uti quæque acciderint significabimus. Felix sis, et caveas velim, ne quem te vel potentiorum vel imbecilliorum offendas.

II. Ctesiphonti.

Scripsit nobis Nicostratus, avunculus noster, te cum sibi non medioeriter insultare tum mihi exprobrare quam propter te accepi calamitatem. Ego vero miror quid tibi acciderit, ut nobiscum domo egressis tam multa colloquereris, ut crederem, te nihil eorum quæ dixisses

πλάσθαι σε μηδ' ἄλλως φρονεῖν, βλέποντα πρῶτον μὲν εἰς τὴν ἐμὴν συμφορὰν, ἣν οὐκ ἀπεικὸς εἶναι καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐλεεῖν ὑπελάμβανον, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ σκυθρωπὴν σου καὶ ὁμοιον δεδακρυμένω· (2) ὥστ' ἔγωγε καὶ ἐπέσκηψα ἐνόις τῶν προσηκόντων ἡμῖν, εἴ του δέοιτο, προσιέναι σοι, καὶ μηδενὸς ὑστερήσειν ὑπεσχόμεν αὐτοῖς, καὶ αὐτὸς δὲ ἐπέστειλα περὶ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθήνησί μοι γενέσθαι πολλάκις. νῦν δ' οὐδὲν ἐμποδῶν ἔτι οὖσιν ἡμῖν οὐδὲ δισγλοῦσί σοι οὐδ' ἄλλω τινὶ Ἀθηναίων ἐπηρεάζεις, καὶ οὔτε εἰς τὴν τύχην ἀποβλέπεις οὔτε εἰς ἄλλο τι τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ἐπαγωνίζῃ ἔτι καὶ ἐκπεπτωκόσι τῆς πατρίδος καὶ ἀπεστερημένοις ἐπιτιμίας καὶ πόλεως καὶ πολιτῶν καὶ φίλων. (3) καὶ ὅσα μὲν εἰς ἐμὲ ἀπόντα ἐβλασφημείς, σοὶ μὲν ἴσως φέροι ἂν τινα καὶ φθόνον καὶ μῖσος, ὥσπερ ἂν εἴ τινα τῶν τεθνεώτων ἐπιβάλλοιο βλασφημεῖν, ἐν οὕτω χρηστῇ τε καὶ φιλανθρώπω πόλει· ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν διὰ ταῦτα φαυλότερος νομισθεῖην, ἀπὸν ὑπὸ σοῦ λοιδορούμενος, ἀτυχεύστερος μέντοι καὶ ἐλεεινότερος ἴσως, φανείς ποτὲ μὲν οὐδενὸς ἦττων, (4) νῦν δὲ οὐδεμίαν ὑπὲρ αὐτοῦ φωνὴν ἐκπέμπειν ἀλλ' οὐδὲ ἀκούειν λοιδορούμενος δύνναμι. τὸ δὲ γέροντα ἐπιεικῆ ὑβρίζεσθαι μηδεμίαν ἐλπίδα ἔτι ἔγοντα τοῦ δυνήσεσθαι ποτε ἀμύνασθαι, ὅς γε τὴν σύμπασαν ἐλπίδα ἐφ' ἡμῖν αὐτοῖς ἀκμήν ἔχει τοῖς μηδ' ἑαυτοὺς σώζειν ἔτι δυναμένοις, πῶς οὐκ αἰσχρὸν ἔστι; (5) ἀλλὰ μὴ πρὸς Διός, μὴ σύ γε, ὦ Κτησιφῶν, μηδὲ εἰ τὰ μάλιστα ἡμᾶς ἀνιᾶν ἔτι βούλει καὶ εἰ μὴ πεπληρωκέ σε μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν, μίσγμα τοῦτο προσθῆς αὐτῷ τε καὶ τοῖς παισίν, οὓς τρέφεις βοηθοῦς ἔσεσθαι δηλονότι τοῦ γήρωι σου προσδοκῶν. καὶ μέμνησο ὅτι οὐδὲ Αἰσχίνης εἰς τοῦτό ποτε ἀφίξεσθαι ἤλπισεν, οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἔτι μᾶλλον ἀκμάσαντες ἐν τῇ ἑαυτῶν πόλει καὶ πολλῶ λαμπρότεροι ἐμοῦ τε καὶ σοῦ γενόμενοι.

γ'.

Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ὅσοι φεύγουσιν ἀδίκως, ἢ δέονται τῶν πολιτῶν ὅπως ἐπανάλθωσιν, ἢ διαμαρτόντες τούτου λοιδοροῦσι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ὡς φαύλως αὐτοῖς προσφερομένας· ἐγὼ δὲ ἐπεὶ περ ἀναξίως ὧν ἐπολιτευσάμην ἠτύχησα καὶ κατηγορῶν. ἄλλων αὐτὸς ἐάλων, ἀχθομαι μὲν ὥσπερ εἰκός ἔστιν, ἀγανακτῶ δὲ οὐδέν. (2) οὐ γὰρ οὕτως ἔγωγε ἠλίθιος εἰμι ὥστε ἐξ ἧς πόλεως ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέρωσας ἐξηλάθη, καὶ ὅπου Μιλτιάδης, ὅτι μικρὸν ὄφλε τῷ δημοσίῳ, γέρον ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἀπέθανε, ταύτῃ τῇ πόλει Αἰσχίνην τὸν Ἀτρομήτου φεύγοντα ἀγανακτεῖν οἴεσθαι δεῖν, εἴ τι τῶν εἰωθότων Ἀθήνησιν ἔπαθον. (3) ἀλλ' ἔγωγε καὶ λαμπρὸν εἰκότως μοι νομίσαιμι ἂν αὐτὸ γενέσθαι τὸ μετ' ἐκείνων ἐν ἀδοξία παρὰ τοῖς ἔπειτα ἀνθρώποις καὶ ἀξίως τοῦ ὁμοῖα παθεῖν ἐκείνοις γεγρονέαι.

simulasse, intuens primum calamitatem meam, quam non incredibile putabam inimicis etiam esse miserabilem, deinde vultum tuum tristem et pene lachrymabundum. (2) Itaque necessariorum nostrorum quibusdam mandavi, si qua re egerent, ut te accederent, eosque quidvis impetraturos esse promisi eis, atque ipse etiam sæpe ad te scripsi iis de rebus quas Athenis consequi cupiebam. Nunc vero nobis, qui tibi iam impedimento non sumus, qui nec tibi nec cuiquam Atheniensium obturbamus, insultas nulli vel fortunæ vel ullius humanitatis habita ratione: atque post victoriam certamen renovas contra nos, qui et patria excidimus et dignitate privati sumus et civitate et civibus et amicis. (3) Ac quæ in me absentem convicia dicis, ea probabile est tibi quidem aliquid et invidiæ et odii paritura, non secus ac si mortuum aliquem insectareris in urbe adeo leni et humana: ego vero propterea nihilo deterior existimabor, qui absens a te male audiam. Calamitosior quidem et miserabilior haberi queam, ut qui olim nihilo vobis inferior fuerim, (4) nunc autem nullam pro me vocem edere ac ne audire quidem possim conviciatam senem moderatum exagitare, qui nullam ultionis spem habet, ut qui spem omnem in nobis ipsis adhuc habeat, qui cum ne ipsi quidem amplius conservare possimus, nonne turpe est? (5) Ne feceris, obsecro te, ne feceris, Ctesiphon, neque si maxime nobis molestus esse studes neque ullis malis nostris satiat es, isto piaculo te liberosque tuos obstrinxeris, quos ea spe alis, ut senectutis tuæ imbecillitas in eorum præsidio conquiescat. Memento potius, ne Æschinem quidem huc se redactum iri unquam putasse, nec multos alios, qui maiorem etiam in sua patria auctoritatem habuerunt et splendore me ac te superarunt.

III.

Omnes alii qui per iniuriam exulant, aut reditum a civibus precantur aut frustrati eo patriæ maledicunt, ut quæ inique secum egerit. Ego vero postquam in calamitatem actis in republica meis indignam incidi et dum alios accuso, ipse sum condemnatus: moleste fero equidem, uti par est, sed nihil prorsus succenseo. (2) Neque enim adeo vecors sum, ut ex qua urbe Themistocles, qui Græciæ libertatem asseruit, pulsus est, atque ubi Miltiades ob exiguum debitum in carcere mortuus est, ei urbi Æschines Atrometi filius exulans succensendum esse arbitretur, si quid sibi Athenis usitatum acciderit. Imo potius ego hoc iure præclarum duco, me cum illis in ignominia esse et dignum habitum qui similem cum eis fortunam experirer.

δ'.

Ἐτεῖ δεκεῖ σοι πυθάνεσθαι περὶ Κλεοκράτους ὅστις ἔστιν ὁ Κλεοκράτης, ἀκουε· παύσῃ γὰρ οὐ πρότερον πολυπραγμονῶν, οὐδ' ἄπει πρὶν μακρᾶς ἀκοῦσαι διηγήσεως. τὸ μὲν γὰρ γένος ἔστιν ἀπάντων ἀνδρῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐν ἀφανισταῖς, Ἀρίφρονα τὸν ἐκ Διαμαγῆτου εἶ που πυθάνοιο, ὃν καὶ ὁ μέγας αἶρει Πίνδαρος. (2) ἀλλ' ὅπως μὴ γέλωτα ὀφλισκάνης ζητῶν ὅστις ἔστιν ὁ Πίνδαρος. τοῦτι μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι καὶ παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ ἅμα ἐμοὶ ποτε ἐμαθες τὸ γράμμα· καὶ εἰ μηδενὸς ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γούν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπου ἐκάστοτε ἀκούεις λέγοντος « ὦ ται λιπαραὶ καὶ ζοῖδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμι' Ἀθηναί, » (3) καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θεβαίου τοῦτο τὸ ἔπος ἔστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐξημίωσαν αὐτὸν Θεβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδωσαν μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη γαλκῆ τιμῆσαι καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι, πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθήμενος ἐν ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον. οὗτος δὲ ὁ Πίνδαρος Διαμαγῆτον ἄδει ἐκείνον, εἰς ὃν ἀνατείνει τὸ Κλεοκράτους γένος. λέγει δὲ που ὁ αὐτὸς Πίνδαρος καὶ τὰ περὶ τοὺς Διαγορείους καὶ τὰ περὶ τὴν πρεσβυτιν, ἧς τὸ μητρῶν αὐτοῦ γένος ἄπτεται. καὶ εἰ μὴ σφόδρα ἤδειν ποιητῶν ὑπέρφρονα ὄντα σε καὶ τὰ ἀγοραῖα ταῦτα τὰ ἀπολέσαντα ἡμᾶς ἐπιτηδεύματα μᾶλλον περιέποντα, κἂν ἀποχρῆν ὑπελάμβανόν σε ὑπομῆσαι μόνον τὰ περὶ τοὺς Διαγορείους εἰπὼν ἔπη Πινδάρου· νῦν δὲ οἶδα ὅτι μάτην σοι ταύτην τὴν λύραν λέξομεν. (6) δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκη εἶναι διηγήσασθαι σοι τὸ διήγημα τοῦτο· ἄξιον γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ μὴ προσῆκον Κλεοκράτει. λέγεται γὰρ γυνή ποτε πρεσβυτικῆς Ὀλυμπίας παρελθοῦσα εἰς τὸ στάδιον ἐστάναί τε ἅμα τοῖς ἀνδράσι καὶ θεᾶσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους, ἐπιστάντων δὲ αὐτῇ τῶν Ἑλληνοδικῶν ὅτι ἐτόλμησε παρελθεῖν εἰς τὸ στάδιον, ἀποκρίνασθαι « τίμη γὰρ ἄλλη γυναικὶ τοῦτο δέδωκε καυχήσασθαι οὕτως ὁ θεός, ὅτι καὶ πατέρα καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς Ὀλυμπιονίκας ἔχει καὶ υἱὸν ἐπ' Ὀλύμπια ἄγει; » (8) ταύτης οὖν τῆς πρεσβυτικῆς καὶ τούτου τοῦ γένους ἀπορρώξ ἔστιν ὁ Κλεοκράτης, ὅς ἔστι παντὸς μᾶλλον ἢ αὐτοῦ πυθέσθαι, καὶ πλείω μὲν οὐ βούλομαι λέγειν, μὴ οὐ μνησθῆναι σοι ὑπερ ἡζύωσας, ὅστις ἔστιν ὁ Κλεοκράτης, βούλεσθαι μόνον ἀλλὰ καὶ ἐγχεκοιμακέναι αὐτόν, ὡς περ καὶ Θρασύμαχος τὸν ξένον, συντετάχθαι καὶ ἀποτίνειν ταύτην τὴν χάριν τοῦ λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι δοκῶ. τοσοῦτον μέντοι εἶπομι' ἂν, ὅτι ἡ πρεσβυτικῆς ἐκείνης, εἰ τοῦτον ἐγνώκει τὸν Κλεοκράτη, πολὺ ἂν μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ ἢ ἐπὶ τοῖς πέντε Ὀλυμπιονίκαις ἐσεμνύετο.

ε'.

Ὁ μὲν Ἰουλιάδης, ὃς μάλιστα ἐπεποιθεῖς, οὔτε

IV.

Posteaquam percontari tibi libet de Cleocrate, quis sit Cleocrates audi. Desines enim non gratis inquirere, neque abibis, priusquam longam audieris narrationem. Nam genere quidem inter omnes Græciæ viros non est obscurissimo, si de Ariphronē, qui est a Demageto oriundus, perconferis, quem magnus etiam extollit Pindarus. (2) Sed vide ne ridiculus fias, si quæras, quis sit Pindarus. Nam istam litteram te arbitror aliquando una mecum apud Mantiam litteratorem didicisse: et si nihil iam Mantianæ doctrinæ meministi, in concionibus certe Melanopum subinde dicentem audis « beatæ et celebres Græciæ propugnaculum Athenæ », (3) atque addentem, Pindari esse hoc carmen, ob quod factum a Thebanis mulctatus fuerit: maiores autem nostros duplam ei reddidisse mulctam, præterquam quod cum aerea statua ornarint, quæ quidem etiam usque ad nostram ætatem ante regiam porticum fuit: Pindarus cum veste et lyra sedens, diadema gerens, et in genibus explicatum libellum habens. (4) Is igitur Pindarus Demagetum illum celebrat, ad quem refertur Cleocratis genus. Mentionem facit etiam idem Pindarus Diagoriorum et aniculæ quam maternum eius genus attingit. Quod nisi compertum haberem, te poetarum esse contemptorem et circumforanea ista studia, quæ nos perdidit, magis complecti, satis esse putassem, te admonere tantum Diagoriorum, recitatis Pindari versibus. Nunc scio nos frustra tibi lyram illam recituros. (5) Itaque necessarium mihi videtur, eam tibi rem narrare. Est enim audire operæ pretium, tametsi nihil ad Cleocratem attingeat. Memoria proditum est, senem olim mulierem Olympiæ in stadium progressam et viris astitisse et spectasse certamina. Cum autem hellanodicæ eam appellassent, cur ausa esset in stadium progredi, respondisse: « cui vero alteri mulieri deus hanc gloriæ prærogativam dedit? nam ego et patrem habeo et tres fratres, qui Olympia vicerunt, et filium ad Olympia duco. » (6) Huius igitur anus et huius stirpis germen est Cleocrates: idque ex omnibus potius quam ex ipso cognosces. Ac plura dicere nolo, ne non solum indicare tibi quod voluisti, quisnam sit Cleocrates, sed et laudationem eius instituisse videar, ut Thrasymachus hospitis sui, et hanc ei referre gratiam pro splendido convivio. Illud tantum dico, si anus illa hunc Cleocratem novisset, magis eo fuisse gloriaturam quam quinque illis Olympiorum victoribus.

V.

Iuliades, quo maxime confisus fuisti, neque quum

3.

δε ἀφίγμεθα εἰς Ῥόδον παρὼν ἔτυγεν, ἀλλὰ περὶ
 Λίνδον ἦν, οὐτ' ἐπανελθὼν εἰς Ῥόδον περιττῶς ἡμέ-
 νισεν ἡμᾶς, ἔξω δὲ τοῦ τὰ κοινὰ ταῦτα προστάξει,
 λέγειν εἴ τινων χρῆζομεν. ὁ δὲ Κλεοκράτης οὐ
 μὰ τοὺς θεοὺς ἐπιστεῖλαι σοι δυναίμην ἂν αὐτάρκως
 τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας ὅση κέχρηται περὶ
 ἐμέ. (2) καὶ γὰρ οἰκίαν δημοσίᾳ δοθῆναί μοι παρε-
 σκεύασε καὶ χωρίον ἐν Καμείρῳ, καὶ αὐτὸς δὲ ἐπεμψεν
 ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἄφθονα, οὐκ ἐμοὶ
 μόνον ἀλλὰ καὶ Τεύθραντι καὶ Ὀπλιστίᾳ, τὰ μὲν
 ἄλλα εἰ καὶ φαυλότερα τῶν Ἀθήνησιν, ὥσπερ ἔλαιον
 καὶ μέλι, ἀλλ' οἷων παρόντων οὐδὲν ἂν τῶν ἐκείθεν
 δεηθείημεν, οἶνόν γε μὴν καὶ πολὺ ἀμείνω τοῦ παρ'
 ὑμῖν, καὶ ἐκ στροβίλου ἄμα καὶ ἀλεύρων καὶ ἀρωμάτων
 πεποιημένα ἐν τύποις τραγήματα, ὧν καὶ πέπομφά
 σοι. (3) ταῦτα δὲ ἡμῖν ἐπεμψε, καὶ πυρῶν μεδίμνους,
 ὅσοις ἐγὼ μεδίμνοι οὐχ ὅπως ἐμαυτὸν ἀλλὰ καὶ πάντας
 Κοθωκίδας διαρκεῖν ἂν ἐδυνάμην· καὶ πολλὰ δὲ ἄλλα
 πρὸς τούτοις, ἃ γράφειν αἰσχύνομαι, ἵνα μὴ τινα δη-
 λῶν ἐμὴν μικρολογίαν δόξω. τὸ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ
 πάνυ ὑπερασπάζεσθαι μικρολογίᾳς μὲν τινος εἶναι
 φημι καὶ ἀπειροκαλίας, φιλοφρονημάτων δὲ καὶ μι-
 κρῶν πάνυ ἔγωγε ἠττάσθαι ἠμολογῶ. (4) παρέχει δὲ
 ἡμῖν καὶ ἄλλα καλλίως, συῶν τε ἀγρίων καὶ δορκάδων
 τῶν πέραθεν ἀπολαύσματα. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν
 σύνεστιν ὁσημέραι, καὶ μεταδίδωσι τῆς αὐτοῦ σοφίας,
 ἢ σοφώτερα ἢ καθ' ἡμᾶς ἐστίν. ἃ γὰρ ἐγὼ παθῶν
 ἐδιδάχθην, ταῦτα πρὶν παθεῖν φυλάττεται, σοφία καὶ
 οὐχ ὥσπερ οἱ ἄφρονες πείρα διδασκόμενος· οὐ γὰρ
 πολιτεύεται. (5) καὶ ὅσον γ' ἐπὶ Κλεοκράτῃ, οὐδεμιᾶς
 πόλεως ἄλλης οὐδὲ ἀνθρώπων ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ
 σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ, καὶ ἀρχὴ δοκεῖ μοι
 τοῦ βίου ἢ ἀπαλλαγὴ τῆς αὐτόθι πολιτείας. καὶ
 οὕτω μὲν ὑπεραγαπῶ τὰ παρόντα, καὶ ὅπερ φασὶ
 Σοφοκλέα ἤδη γέροντα ὑπὲρ ἄλλης ἡδονῆς εἰπεῖν,
 ὥσπερ κυνὸς λυττώσης ἀπηλλάχθαι ποτὲ τῆς τοῦ πο-
 λιτεύεσθαι ἡδονῆς δοκῶ, καὶ ὅταν ὁ νοῦς ἐπικρατῇ,
 τρισευδαίμων ἔγωγε ἐμαυτῶ τῆς φυγῆς ἦν φεύγω φαί-
 νομαι· (6) ὅταν δ' αὖ πάλιν ὑπέλθῃ με λογισμὸς τε καὶ
 μνήμη τῶν αὐτόθι, οὐχ ἑταίρων μόνον ἀλλὰ καὶ συγ-
 γενῶν καὶ ἐκκλησίας καὶ Κολλυττοῦ, ἐν ᾧ πέντε καὶ
 τεσσαράκοντα ἔτη ᾔκησα, καὶ τοῦ Ἀλῆσι χωρίου καὶ
 τῶν ἐκεῖ μοι μετὰ σοῦ καὶ Φιλίνου διατριβῶν γενομέ-
 νων, μεταρρεῖ ἅπαν τὸ αἶμα ἄλλοσέ ποι τῶν σπλάγ-
 χων πάλιν, καὶ μοι δῆποτε καὶ λαιδορίαί, αἷς ἐλοι-
 δορούμην ὑπὸ Δημοσθένους, ἥδιστα δοκοῦσι, καὶ
 σκώμματα, ἐφ' οἷς οὐδεὶς ἔξω Κτησιφῶντος ἐγέλασε
 πώποτε. (7) ἀλλὰ γὰρ ἄλις μὲν ἡμῖν δακρύων, οὐ δ'
 εὐτυχίης, καὶ μὴ μόνον πολιτείαν ἅπασαν, ἀλλὰ καὶ
 Λεπτίνην φεύγε, ὅτι πρὸς ἡμᾶς ἔχει φιλαπεχθημόνως,
 καὶ ὅτι τᾶλλα τοιοῦτός ἐστιν, ὅτου περιεῖναι μὲν μη-
 δενὸς λαμπρότερον, ἠττάσθαι δὲ ἀδοξότατον. καὶ
 μάλιστα μὲν παραινῶ, φεύγε τὰς μετ' αὐτοῦ διατρι-
 βάς· εἰ δ' αὖ συνέλθοις ἐκ τύχης καὶ καθ' ἡμῶν λέγοι

Rhodum venissemus, adfuit, sed Lindi fuit : neque Rho-
 dum reversus, admodum nos humaniter accepit, nisi
 quod vulgaria ista nuntiari iussit, si qua re egeremus.
 Cleocrates autem quam insigni erga nos usus sit huma-
 nitate, ita me Deus amet, scribendo satis consequi non
 possum. (2) Effecit enim ut aedes mihi publice darentur
 et fundus Camiri. Atque ipse etiam misit nobis commea-
 tum qui vel in annum sufficiat ; non mihi tantum, sed et
 Teuthranti et Hoplistiæ. Qui quidem etsi minus lautus
 sit quam Atticus, veluti mel et oleum, talis tamen est,
 ut hoc instructi illum non requiramus. Vinum autem
 vestrati multo præstantius, et bellaria confecta ex nuce
 pinea, farina et aromatibus, de quibus etiam tibi aliquid
 misi. (3) Hæc nobis misit, et tot frumenti medimnos, unde
 non me tantum, sed omnes etiam Cothocidas sustentare
 possim. Ac multa etiam alia præterea, quæ scribere
 pudet, ne minuta quædam consecrari videar. Tametsi
 enim res perexiguas maximi facere pusillitatis cuiusdam
 et incitiæ esse puto, tamen vel tenuissimis humanitatis
 officiis me devinciri fateor. (4) Suppeditat nobis etiam
 exoticorum aprorum et caprearum delicias. Præterea et
 ipse quotidie nobiscum est suaque nos impertit sapientia,
 quæ nostram præcellit. Nam quæ ego accepto malo di-
 dici, ea ille antequam accipiat malum sua sapientia præ-
 cavet, et non ut recordes experientia magistra ; neque
 enim capessit rempublicam. (5) Ac quantum ad Cleocra-
 tem attinet, nullam aliam civitatem, homines alios nullos
 desidero, sed admodum mihi placet mea calamitas, ac
 vitæ principium videtur Atheniensis reipublicæ effugium :
 et hoc statu usque adeo delector ut (id quod Sophoclem
 iam senem de alia quadam voluptate dixisse ferunt) ef-
 ficiat ut voluptate reipublicæ gerendæ tanquam rabioso
 cane liberatus mihi videar. Unde cum ratio dominatur,
 ter quaterque beatum me iudico ob hoc exilium. (6) Cum
 autem vicissim in mentem venit non tantum amicorum,
 quos istic habeo, sed et cognatorum et concionis et Collytti
 (quo in loco V et XXXX annos habitavi) et Halls prædii
 et colloquiorum, quæ ibi tecum et cum Philino habui-
 mus, sanguis omnis in alium viscerum locum refluit,
 ac mihi aliquando et convicia quæ Demosthenes in me
 dixit, incundissima videntur, et dicteria, quibus præter
 Ctesiphontem nemo unquam arisist. (7) Sed modus esto
 lachrymarum nostrarum. Tu vero felix sis, neque omnia
 dumtaxat munera publica, sed et Leptinen fugito, quod
 et nobis infensus est et alioqui talis, ut eum vicisse
 nihil splendoris, ab eo superatum esse ignominia plurimum
 habeat. Atque in primis morreo, ut eius congressus
 fugias. Sin casu in eum incidideris atque ille in nos

τι, πειρῶ σιωπᾶν, ἀν ἰσχύος, καὶ γελᾶν. (8) ἀλλ' ὁ μὲν δίδωσιν ἀποχρῶσαν δίκην τῷ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ γέλωτος εἶναι δοκεῖν ἅμα καὶ μίσους ἄξιος· σὺ δέ, εἰ μὴ πάνυ φοβῆ τὴν θάλατταν, ἀφίκοιο παρ' ἡμᾶς ποτέ, καὶ παρασχὼν σεαυτὸν ἰδεῖν ἡμῖν ἐπανόϊς πάλιν.

ς'. Φιλοκράτει.

Ἀρίστων οὗτος, ὁ κομιζὼν σοὶ τὴν ἐπιστολήν, ὁ πρῶτός ἐστιν ἡμᾶς ὑποδεξάμενος ἐν Ῥόδῳ. πέπλευκε δὲ Ἀθήναζε κατὰ γρῆαν κηδεστοῦ γέροντος, ἀργύριον εἰσπράξων παρὰ τοῦ τραπεζίτου Χαρμοῦλα. σκόπει οὖν ὅπως αὐτὸν ὑποδέξῃ φιλοφρόνως· ἐστὶ δὲ κομιδῆ εὐτελής τὴν δίαίταν καὶ πρέπων ἡμῖν. ὧ καὶ τὰ ἄλλα συμπράξεις, ὡς μάθησθαι ὅτι οὐ παντελῶς ἔρημον εἰλῶν ὑπέλαθεν, ἀλλ' ἐστὶν ἔτι τις Ἀθήνησιν Λισγί-
νου λόγος καὶ μνήμη.

ζ'. Τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ.

Ἐπυθόμην τὰ βηθέντα Μελανώπῳ πρὸς ὑμᾶς, καὶ τὴν μὲν ὑμετέραν ἀπεδεξάμην φιλοφροσύνην, Μελανώπῳ δὲ οὐκ ἐπανελθὼν μόνον νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῷ πρέπουσαν ἀποδώσειν χάριν, ἀλλὰ τυχόν ἔτι καὶ τῆς πατρίδος ἐστερημένους ὅμως ἀρκέσαι πειράσομαι. (2) ἐγὼ γάρ, ὦ Μελάνωπε, κατὰ μὲν τοὺς νόμους ὁμολογῶ ταύτην χειρῆσθαι τῇ συμφορᾷ, φημὶ μὲντοι βοηθῶν ταῦτα τοῖς νόμοις πεπονθέναι, καὶ ὑπὲρ τοῦ μηδένα στεφάνουσθαι παρ' αὐτοὺς ἀγωνιζόμενος. ἐμοὶ μὲν οὖν τὸ δεδυστυχηκεῖν πολιτευομένῳ κοινόν ἐστὶ πρὸς Θεμιστοκλέα καὶ Ἀριστείδην καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν λαμπροτάτων ποτὲ ἐν τῇ πόλει γενομένων· (3) σοὶ δὲ τὸ μὲν μέχρι γῆρας καὶ πρῶτην θεσμοθετοῦντος ἤδη σοῦ προεστάναι τὴν μητέρα, τρίς δὲ ἐμπυσεῖν τὸν πατέρα σου εἰς τὸ δεσμοκτήριον, σὲ δὲ πραθέντα τρισχιλίων δραχμῶν τὴν ἀκυρῆν ἡταιρηκεῖναι, τοῖς περὶ Τίμαρχον νέους κοινὰ ταῦτα εἶναι, οὐ τοῖς περὶ Θεμιστοκλέα ἢ Ἀριστείδην τὸν δίκαιον ὑπολαμβάνω. (4) ἀλλὰ Μελανώπῳ μὲν αὖθις, ἐὰν ὑμῖν δοκῆ, διαλέξομαι παρών· ὑμῖν δὲ τῆς μὲν εὐνοίας, ἣν ἀπόντι μοι παρέσχεσθε ἠοροῦντες δὴ καὶ μὴ θέλοντες ἀκροάσασθαι τῶν λοιδορούντων ἡμᾶς, πολλὴν χάριν ἔχω, δικαιότερον μὲντοι καὶ ἄμεινον ἐμὲ αὐτὸν εἶσαι πρὸς τοὺς λοιδορούντας λέγειν, ψηφισαμένους ἢ πολλὰκις πολλοῖς ἤδη ἐψηφίσασθε τὰ μέγιστα ἀμαρτοῦσιν εἰς ὑμᾶς. (5) εἰ δὲ μὴ, τό γε δεύτερον ἀν δεηθείην, ἀνέχεσθαι πολὺ μᾶλλον τῶν λοιδορούντων ἡμᾶς ἢ χαρίζεσθαι δοκοῦντας, ὅτι τῶν βλαστημιῶν οὐκ ἀκροῶσθε, μείζω τὴν ὑποψίαν τῶν δυναμένων λέγεσθαι ποιεῖν.

η'.

Σὺ μὲν οὐδέπω καὶ νῦν ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ νόσους καὶ δίκας καὶ πάντα μᾶλλον τοῦ μὴ βούλεσθαι ἔλθειν πρὸς ἡμᾶς αἰτίῃ· Νικίας δὲ ἀφίχεται

aliquid dixerit, operam dato ut taceas, si potes, et rideas. (8) Verum ille quidem satis graves pœnas dat, ut qui et risu et odio omnium dignus habeatur. Tu vero, nisi mare penitus extimescis, ad nos aliquando venito, factaque nobis tui videndi copia domum revertitor

VI. Philocrati.

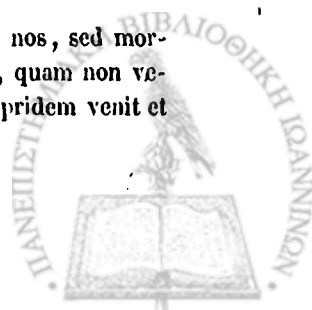
Aristo, qui has tibi litteras reddit, primus nos Rhodi excepit, profectus autem est Athenas ob negotium senis cuiusdam affinis sui, pecuniam redacturus a Charmola mensario. Eum igitur humaniter excipias velim. Est autem minime delicatus et nobis dignus. Cui cæteris etiam in rebus operam navabis, ut intelligat, se hominem excepisse amicis non plane destitutum, sed Athenis nomen adhuc aliquod et memoriam Æschinis exstare.

VII. Senatui et populo

Audivi quæ Melanopus apud vos dixerit, vestramque probavi humanitatem. Melanopo autem me non modo reversum ad vos dignam acta eius vita gratiam relaturum arbitror, sed quamvis patria carens adhuc, tamen ut par sim fortassis, operam dabo. (2) Nam ego, Melanope, secundum leges hac me calamitate esse usum fateor: accidisse mihi tamen hoc leges defendenti atque id agenti, ne quis contra eas corona donaretur. Adversus igitur in gerenda republica casus communis mihi est cum Themistocle et Aristide et multis aliis quorum summis in urbe splendor fuit. (3) Illud autem quod nuper etiam mater tua corpus pretio vulgavit, qui non ita pridem inter sexvirov fuisti, et pater tuus ter in carcerem coniectus est, tu autem ter mille drachmis venundatus florem ætatis tuæ una cum Timarchi gregalibus adolescentibus prostituisti: hæc tibi non iam esse communia cum Themistocle et Aristide iusto existimo. (4) Sed cum vobis aliquando visum fuerit, denuo coram cum Melanopo agam. Nunc autem vobis de benevolentia, quam absenti mihi præstitistis, cum obturbaretis et audire nolletis eos, qui nobis maledicebant, magnam habeo gratiam. Æquius tamen et melius fuerit, me ipsum sinere respondere conviciatoribus, iis decretis, quæ sæpe multis iam decrevistis, qui maxima in vos peccata commiserunt. (5) Sin minus, secundo loco vos oratos volo, ut potius maledicos nostros audiat, quam gratificandi specie conviciatoribus non audiendis gravioris iniuriæ faciatis suspicionem, quam quæ dici veracunde possit.

VIII.

Tu quidem hactenus non pervenisti ad nos, sed morbos et iudicia et quævis potius causaris, quam non veniendi ad nos voluntatem. Nicias vero pridem venit et

πάλαι καὶ Ἀνδρωνίδας. εἰ μὲν οὖν νῦν γε σὺν Φιλίῳ (πυνθάνομαι γὰρ αὐτὸν ἐξίέναι) διέγνωκας ἀφικνεῖσθαι πρὸς ἡμᾶς, τάχα ἂν εἴη σοι εἶτι ἀπολογία καὶ λυθείη ὁ πόλεμος· εἰ δὲ οὐδὲ σὺν ἐκείνῳ ἐγνωκας ἐξίέναι, σὺ μὲν ἐπιστελεῖς διὰ παντὸς ἡμῖν ἀφίξεσθαι, ἐγὼ δὲ ἄπαξ ἀνιάσομαι.

θ'.

Περαιώθεις ἐπὶ Φύσκον, ἡσυχάσας ἐκείνην τὴν ἡμέραν (οὐχ ὑπ' ἀργίας, ἀλλὰ μηχανεῖν ἔδοξεν ἢ περὶ τὸ ἄσθμα νόσος) ὡς τὴν νύκτα ἐνέδωκε καὶ βῶνον ἐγενομῆν, βεδίσας εἰς τὴν Ἄμμον ἐπέιδον τὰ χωρία. καὶ μοι ἔδοξε καλὰ μὲν ἄλλως, καὶ ποικίλα εἶναι τὰ χωρία· καὶ γὰρ ἔλαιων ἦν καὶ πολλὰ φυτὰ καὶ ἄμπελοι συχναὶ καὶ σπόριμα πλείστα καὶ νομαὶ καλαὶ ἐπαυλίον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. (2) ἔδέξατο δ' ἡμᾶς ὁ Μυρωνίδης φιλανθρώπως σφόδρα. τὰ μέντοι χωρία δυοῖν ταλάντων ἐπριάμην, καὶ νῦν ἐπαυλίον τι μηχανῶμαι τριοῦτον οἶον ἂν μηχανώμην ἐγὼ κεκτημένος βραχέα καὶ μέλλων ὅμως οἰκεῖν ἐνθάδε, μὰ τοὺς θεοὺς οὐχ ἠδέως στερόμενος τῆς ἐμαυτοῦ πόλεως, καὶ μάλιστα τοιαύτης ἐν ἣ δύναιτο ἂν τις ἦσσαν ἀλγεῖν ὑπολαμβάνων οἰκεῖν. ἔρρωσο.

ι'.

Ὁ δὲ Κίμων οἷα κατὰ πόλιν ἐκάστην καὶ αἰγιαλὸν ἡμᾶς δέδρακεν, οὐκ ἔθους, οὐ νόμου φειδόμενος οὐδενός. κατὰ θέαν εἰς Ἴλιον ἀφικόμην τῆς τε γῆς καὶ θαλάττης. καὶ ἄ μὲν εἶδον αὐτόθι, γράφειν ἐπεὶ δοκεῖ ἀφθονον ἔχειν τὴν ὕλην, σιωπήσω· δέδοικα γὰρ μὴ ποιητικῆς λαβόμενος φλυαρίας ἀπειροκαλεύεσθαι δόξω· τὰ δὲ Κίμωνος ἔργα καὶ τὴν ἀκρασίαν οὐδ' ἂν εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἴεν δυναίμην ἀρκέσαι λέγων. (2) διατριβόντων γὰρ ἡμῶν πολλὰς ἡμέρας ἐν Ἴλίῳ καὶ μὴ πληρουμένων τῆς θέας τῶν τάφων (ἦν δὲ μοι γνώμη μένειν, ἕως ἅπαντα διεξέλω τὰ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἔπη πρὸς αὐτοῖς ἐκάστοις ὑπὲρ ὧν τὰ ἔπη ἐστὶ γεγενημένα) ἐμπίπτει ἡμέρα, ἐν ἣ πειρῶνται τοὺς γάμους οἱ πλείστοι τῶν θυγατέρων, ὅσων ἐπιτρέπει ἢ ὄρα ποιεῖν. ἐγένοντο δὲ συχναὶ αἱ γαμούμεναι. (3) νερόμισται δὲ ἐν τῇ Ἰρῳάδι γῆ τὰς γαμούμενας παρθένους ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον ἔρχεσθαι, καὶ λουσαμένας ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔπος τοῦτο ὡσπερ ἱερόν τι ἐπιλέγειν « λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. » ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις Καλλιρρόῃ ὄνομα παρθένος μεγάλη, πατὴρ δὲ οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἦκε λουσομένη. (4) καὶ ἡμεῖς ἕνα τοῖς τε οἰκειῖς τῶν γαμούμενων καὶ τοῖς ἄλλοις ὄχλοις πόρρωθεν τὴν ἐορτὴν καὶ τὰ λουτρά τῶν παρθένων, ἢ ἡμέμις τοῖς ἐξωτέρω ὄρᾶν, ἐθεώμεθα. ὁ δὲ καλὸς καγαθὸς Κίμων ἐγκρύπτεται εἰς θάμνον τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ στέφει ἑαυτὸν δόναξιν· ἦν δὲ αὐτῷ δηλαδὴ τὸ στρατήγημα τοῦτο καὶ ὁ λόγος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπῆς. (5) λουομένης δὲ καὶ τὸ εἰωθὸς ἔπος, ὡς μετὰ ταῦτα ἐπυθόμην, λεγούσης

Andronides. Quod si nunc saltem cum Philino (audio enim eum abiturum esse) ad nos proficisci decreveris, fortasse adhuc aliqua tibi defensio relinquetur, bellumque hoc componetur. Sin ne cum illo quidem exire decreveris, tu quidem subinde scribes te venturum, ego vero semel duntaxat moleste feram.

IX.

Cum ad Physcum traiecissem, ac diem illum quievissem non ex ignavia, sed quod spirandi difficultas ingravescere videbatur: ut noctu id malum remisit atque egomelius habere cæpi, fundos inspexi. Atque illi quidem mihi pulchri ac varii sunt visi. Nam et olivetum est et multæ arbores et vites crebræ et sata plurima et pascua pulchra; domicilium vero nullum, vel mediocre, sed rudera omnia. (2) Excepit nos Myronides valde humaniter. Fundos igitur duobus talentis comparavi, et nunc tale domicilium molior quale ego re tenui moliri queam, quique hic habitaturus sum, non ita me dii ament æquo animo, civitate mea privatus, præsertim tali, in qua si quis se habitaturum existimaret, minus dolere posset.

X.

Cimon in qualibet urbe et littore mera scelera edidit, nullius necessitudinis, nullius legis habita ratione. Ilium perveni spectandæ et terræ et maris causa. Quæ ibi viderim, quoniam uberem suppeditare materiam videntur, scribere supersedebo. Vereor enim ne poetice nugis instituendis ineptire videar. Cimonis autem facinora et immodestiam non mihi si centum sint linguæ, ora centum, dicere possim. (2) Nam cum multos Ilii dies moraremur et spectaculo sepulcrorum non satiaremur, mihi in animo esset manere donec omnes Iliadis versus ad ea contulisset, de quibus illi facti essent: incidit dies qua plerique periclitantur conjugia filiarum, quas lex et ætas nubere sinit. Fuerunt autem complures nupturæ, (3) et iuris est in Troiana terra, nupturas virgines ad Scamandrum ire ex eoque lotas verba hæc tanquam sacrum quiddam recitare « cape meam Scamander virginitatem. » Inter alias igitur virgo quædam nomine Callirrhoe, præcetera et haud illustri patre nata, ad fluvium venit lavandi gratia. (4) Nos una cum cognatis nupturarum et cæteris turbis eminus festum et lavacra virginum, quatenus fas nobis externis erat, spectabamus. At bonus iste Cimon se occulit in frutice Scamandri atque arundinibus coronat. Instruxerat nimirum de die strategema illud atque insidias contra Callirrhoen. (5) Cum autem lavaretur, et de more verba illa pronuntiaret, ut posterius cognovi,

« λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν, » ἐκθορῶν ἐκ τῶν θάμνων ὁ Σκάμανδρος Κίμων « ἡδέως » ἔφη « δέχομαι καὶ λαμβάνω Καλλιρρόην Σκάμανδρος ὢν, καὶ πόλλ' ἀγαθὰ ποιήσω. » ταῦτα ἅμα λέγων καὶ ἀρπάσας τὴν παιδα ἀφανῆς γίγνεται. (6) οὐ μὴν τὸ πρᾶγμα ἀφανῆς γίγνεται, ἀλλὰ τέτταρσιν ὕστερον ἡμέραις πομπὴ μὲν ἦν Ἀφροδίτης, ἐπόμπευον δὲ αἱ νεωστὶ γεγαμημένοι, καὶ ἡμεῖς τὴν πομπὴν ἐθεώμεθα. ἡ δὲ νύμφη ἰδοῦσα τὸν Κίμωνα, ὡς μηδὲν αὐτῶ κακὸν συνειδότα ἅμα ἐμοὶ θεώμενον, προσεκύνησε καὶ ἀποβλέψασα εἰς τὴν τροφὸν « ὄρα » ἔφη « τίθῃ, τὸν Σκάμανδρον, ᾧ τὴν παρθενίαν ἔδωκα; » καὶ ἡ τίθῃ ἀκούσασα ἀνέκραγε, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐκπυστον γίγνεται. (7) ὡς δὲ οἶκαδε εἰσέρχομαι, καταλαμβάνω τὸν Κίμωνα, καὶ οἶα ἦν εἰκὸς ἐργάζομαι, καλῶν ἀνόσιον καὶ δι' αὐτὸν ἀπολωλέναι λέγων ἡμᾶς. ὁ δὲ οὐδὲν εἰδὼς, οὐδὲ ἡσχύνθη τοῖς πεπραγμένοις, ἀλλὰ μύθους ἐπεβάλλετο λέγειν μακρούς, τοὺς ἀπανταχόθι τρογῶν ἄζια εἰργασμένους καταριθμούμενος. (8) καὶ γὰρ ἐν Μαγνησίᾳ τοῦτο περὶ Μαϊάνδρον τὸν ποταμὸν ἔφη γεγονέναι ὑπὸ τίνος τῶν ἐκεῖ νέων, ἄρ' οὐ καὶ ἐτι σήμερον Ἄτταλον τὸν ἀθλητὴν ὁ πατήρ « ἔφη « αὐτοῦ οὐχ ἑαυτοῦ υἱὸν ἀλλὰ τοῦ Μαϊάνδρου εἶναι πεῖθεται, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν οὕτω πάνυ νομίζει σαρκῶν τε καὶ βρώμας εὖ ἔχειν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς λαβῶν πληγὰς καὶ ἀπειπάμενος ἐξῆλθε, τὸν ποταμὸν αὐτῶ νεμεσῆσαι λέγει, ὅτι νικήσας οὐ πατέρα ἀνηγόρευσεν αὐτόν. οὐκ ἄρ' ἀπορεῖ γε ἡττώμενος προφάσεως. » (9) καὶ περὶ Ἐπίδαμνον δ' ὁμοίως πάλιν κατιῶν δὲ ἔφη μουσικὸν ὑπ' εὐηθείας πεπεισθαι ὅτι Ἡρακλέους εἶη τὸ ἐκ μοιχοῦ γεγονὸς αὐτῶ παιδίον. « ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαῖδοποίησάμην » ἔφη, « ἅπαρ δὲ διελέχθη παιδί ὑπερώριον τε ἤδη, καὶ λουζομένην αὐτὴν μετὰ μιᾶς γραῶς ἰδῶν. καὶ ἄλλως δ' ἐδόκει μοι » ἔφη « ὡς μὴ παντάπασιν τὰ ἐν Ἰλίῳ τραγικά τε καὶ φοβερά ἦ, παῖζειν δεῖν τι καὶ ἡμᾶς καὶ οἷον ἐν κωμωδίαις περὶ τὸν Σκάμανδρον ἐργάσασθαι. » (10) καὶ γὰρ μὲν ἄλλο οὐδὲν ἢ ὅποι λήξει ἡ τοσαύτη ἀναισχυντία προσμένων, λίθινος ὑπ' ἀπιστίας ἐγεγόνειν. ὁ δὲ ἐώκει καὶ τρίτην Ἀπόλλωνός μοι δοκῶ καὶ Διονύσου μοιχείαν ἐπάξειν, ἕως ἰδῶν ἐγὼ ὄγλον προσιόντα τῇ θύρᾳ « τοῦτ' ἐκεῖνο » ἔφην, « καταπρήσοντες ἡμᾶς πάρεσι », καὶ δι' ὀπισθοδόμου τινὸς εὐθέως πρὸς Μελανιπίδην φεύγων ὄχρῳ, ἐκεῖθεν δὲ ἐσπέρας ἐπὶ θάλατταν, εἶτα πρὸς ζενῶνα ὡστὴ ἀνέμῳ κατήχθημεν, ὃν μηδεὶς ἂν ἄλλως ἢ φεύγων τὸ Κιμῶνιον ἄγος ὑπομείναι πλέων. τοιαῦτα μὲν παθῶν δεῖν σοὶ γράφειν ὡς σχελιάσονται καὶ ἐμοῦ μᾶλλον ὄμην· σὺ δὲ ἂν ἰκανῶς, οἶμαι, γελάσεις.

ix. Τῆ βουλῆ καὶ τῶ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων.

Τὰ μὲν ἄλλα δεῖν ὑμῖν ἐπιστέλλειν, περὶ ὧν ἐβουλόμην, καὶ πρότερον ὄμην· οὐ γὰρ ἀφηρῆσθαι γε τοῦτο ἀτυχῆσαντα τῶν παρ' ὑμῖν ὑπελάμβανον· συμβουλεύειν δὲ καὶ πολυπραγμονεῖν οὐ μικρὰς ἔμοιγε

« cape meam Scamander virginitatem », prosiliens e frutibus Scamander Cimon « libenter (inquit) accipio et sumo Callirrhoen Scamander, et multa in te conferam beneficia. » Hæc cum diceret simul atque abrupisset puellam, se occultat. (6) Non tamen res etiam occultatur, sed cum quadriduo post pompa esset Veneris et recens nuptæ ei pompæ interessent, nos quoque illam spectabamus. Sponsa autem Cimonem conspicata, ut nullius mali sibi conscium una mecum spectantem, honorem ei præbuit et nutricem intuita « vides (inquit) mea nutrix, Scamandrum, cui virginitatem dedi? » Quo illa audito exclamat, itaque facinus divulgatur. (7) Ut vero domum ingredior, prehendo Cimonem, et ita cum eo ago uti par est, vocans nefarium et dicens per eum periisse nos : is vero nihil ea re perterritus neque verecundatus ob ea que fecerat fabulas narrare cepit prolixas, undique eos commumerans, qui cruciatu digna commiserant. (8) Nam et in Magnesia idem circa Mæandrum fluvium, aiebat, esse factum a quodam indigena adolescente, ex quo etiam hodie Attalum pugilem pater, inquit, non suum sed Mæandri esse filium persuasum habet, eaque de causa illum adeo carnoso et robusto esse corpore. Cum vero multis acceptis plagis, viribus destitutus abiret, fluvium ei indignatum ait, quod cum patrem non proclamasset. Cum igitur succumbit, non ei deest excusatio. (9) Et circa Epidamnum rursus eodem modo aiebat musicum præstultitia credidisse, puerum ex adultero natum esse filium Herculis. Ego vero non procreavi puerum, inquit, sed collocutus semel sum cum puella iam exoleta lavantem cum anicula conspicatus. Præterea mihi videtur, inquit, ut res Ilienses prorsus terribiles et tragicae sunt, nobis etiam aliquid esse iocandum et tanquam in comædiis, circa Scamandrum patrandum aliquid. (10) Tum ego nihil aliud nisi quo tandem evaderet tanta impudentia exspectans, lapis pene factus sum : adeo mihi res incredibilis videbatur. Ille vero tertium etiam Apollinis et Bacchi adulterium tentaturus erat scilicet, donec ego vidi turbam ad ianuam accendentem. Tum : Hoc illud est, inquam, combustum nos adveniunt ; et statim per posticum ad Melanippidem confugi, inde vesperi ad mare prorsum versum. Deinde ad hospitium eo vento appulimus, quem nemo navigans toleret, nisi qui Cimonium piaculum fugiat. Talia cum perpessus sim, ea tibi scribenda esse duxi, ut qui gravius etiam quam ego ipse laturus esses. Tu vero, ut arbitror, affatim ridebis.

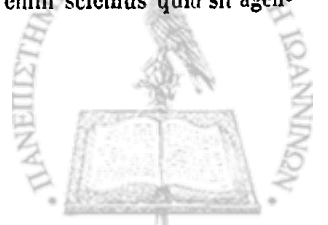
XI. Senatui et populo Atheniensium.

Aliis de rebus quibusvis jam prius ad vos mihi scribendum esse putabam (neque enim id quoque ei, cui vestram rempublicam calamitas ademisset, creptum arbitrabar), sed dare consilia et negotiis alienis implicari

ἀκρασίας ἔργον ἐφαίνετο εἶναι, δεδωκότι τηλικαύτην δίκην τοῦ πολιτεύεσθαι, πλὴν εἴ τι δέοι καλούντων ὑμῶν. (2) ἄλλως δὲ μηδὲ βραδία τισι τῶν ἐπιτηδείων, οὐχ ὅτι πόλει, συμβουλευεῖν τὰ προσήκοντα ἰσχυρῶς ὑμῖν τε εὐρών ἄλλους καὶ λέγειν καὶ πράττειν δυναμένους τὰ κοινὰ· κατέλιπον γὰρ οὐκ ὀλίγους. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν τεθνήσκει, πολλοὶ δὲ ἠτυχήκασιν ὡς περ ἐγὼ, περιέστηκε δὲ ἡ πόλις εἰς ἐρημίαν τῶν πολιτευομένων, ἀκούω δὲ τοὺς μὲν αὐτοὺς παρόντας τοὺς δὲ καὶ δι' ἐπιστολῶν κινεῖν τι τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων, ἔτοιμος ἤδη τὰ δοκοῦντα τῇ πόλει συμφέρειν, ὡς μόνον ἔξεστί μοι, δι' ἐπιστολῶν λέγειν. (3) εἰ δὲ καὶ νῦν τὰ Μακεδόνων φρονεῖν ἐροῦσί με, καὶ παραπρεσβείας πάλιν γράφονται τινες ἀπόντα με ἢ προδοσίας τῆς Ἑλλάδος, ἔτοιμος ἤδη καὶ Ῥόδου καὶ γῆς ἀπάσης Ἑλληνίδος πρόσω φεύγειν, ἐὰν βούλωνται, καὶ πρὸς τὸν ἐν Πέρσῃσι ἀπειμι καὶ Μήδοις βασιλέα. καίτοι τὰ Περσῶν γε καὶ Μήδων οὐδεὶς ἔφη μέποτε φρονεῖν, καὶ πάντων ἥκιστα Δημοσθένους. ἀλλ' οὐδ' ἐκείθεν παύσομαι γράφων ἃ τῇ πόλει δόξω συμφέρειν, οὐ χαρίζεσθαι μέλλων ὑμῖν, ὡς περ ἄλλοι τινές, ἀλλ' ἐλευθέρως νοουτεῖν. (4) εὖ γὰρ εἰδέναι χρὴ ὅτι τῶν πολιτευομένων οἱ μᾶλλον ἐπιπλήττειν ἢ χαρίζεσθαι θέλοντες ὑμῖν δοκεῖν, οὗτοι καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὴν λέγουσι, τὴν ὑπὸ προσχήματι παρρησίας ὁδὸν τοῦ κολακεύειν ἐλόμενοι· καὶ γὰρ αὕτη τίς ἐστι τοῦ χαρίζεσθαι πολιταῖς καὶ ἡγεμόσι πολὺ κακουροτέρα προκίρσεις· ἢν βαδίζοντές τινες Ἀθήνησι καὶ περιόντος ἐμοῦ παρ' ὑμῖν (οὕτω γὰρ χρὴ λέγειν) καὶ νῦν ὅσον ἐφ' ὑμῖν τεθνεώτος, αἰτιῶνται μὲν ὑμῶν τὴν ὀλιγωρίαν ὡς οὐκ ἐθελόντων ἄρχειν τῆς Ἑλλάδος, προτρέπονται δὲ ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν ὡς δυναμένους. (5) ὑμεῖς δέ, μετὰ τοῦ δοκεῖν ἀργοὶ γεγονέναι, δύνασθαι τῶν Ἑλλήνων ἄρχειν νομίζεσθαι θέλετε μᾶλλον ἢ μετὰ τοῦ μένειν ὑμῶν τὰς προθυμίας ἐνδεῖσθαι τῆς δυνάμεως. πυνθάνομαι γὰρ τελευτήσαντος Ἀλεξάνδρου προτρέπειν τινὰς ὑμᾶς καινοτέρων ἀπτεσθαι πραγμάτων· ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν ταῦτα συμβουλευεῖν ὑμῖν μετὰ τοῦ συμφέρειν. (6) οὐ γὰρ ἡγνούουν μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ὅτι λαμπρὸν ἐστὶ τὸ τοῖς μὲν βαρβάροις πολεμεῖν, τοὺς δὲ Ἑλληνας ἐλευθεροῦν, καὶ ταῦτά γε καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν προελομένους· ἀλλ' εἰς μὲν τὸ βούλεσθαι τὰ κράτιστα τὴν γνώμην οὐσαν ἱκανήν, εἰς δὲ τὸ δύνασθαι καὶ τύχης ἀγαθῆς ὑμᾶς δεομένους. (7) προσήκειν οὖν μεμνησθαι καὶ ὑμᾶς ὑπελάμβανον ὅτι Ἀθηναίοις μὲν ἐπιστέλλομεν, Ἀθηναίοις δὲ οὐκ ἐν οἷς Θεμιστοκλῆς ἐπολιτεύσατο, ἀλλ' οἱ τὰς μὲν γνώμας καὶ τὰς νοήσεις ἐκείνων οὐ χείρους εἰσὶ, τὰς μέντοιγε πρὸς τοὺς πολέμους ἀφορμὰς οὐχ ὁμοίας ἔχουσιν. ἐπεὶ δότωσαν μὲν τριακοσίας τριήρεις οἱ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἄξια γράφοντες ἡμῖν, δότωσαν δὲ τρισμῦρια τάλαντα ἀργυρίου καὶ χρυσίου ἀπέφθου δισχίλια, δότωσαν δὲ ἀνδρῶν ἐν ἡβῇ τοσοῦτο πλῆθος ἤδη γεγυμνασμένων ἐν ὀπλοῖς, καὶ μηκέτι συμβουλευέτωσαν (8) (αὐτοὶ

non parvæ incontinentiæ mihi esse videbatur in eo, qui administratæ reipublicæ tam graves dedisset pœnas, nisi cum et res postulet et vos peteretis. (2) Alioqui ne familiarium quidem aliquibus facile esse suadere existimabam, nedum civitati : et vobis esse alios qui reipublicæ dicendo agendoque consulere possent ; reliqui enim non paucos. Sed quia eorum alii obierunt, multi simili mecum calamitate sunt conflictati, et republica eorum a quibus gubernetur penuria laborat (audio autem quosdam per litteras turbare statum civitatis), iam non recuso, ea quæ mihi e republica esse videntur, qua sola ratione licet, per litteras explicare. (3) Quod si me nunc etiam facere cum Macedonibus dicunt et falsæ legationis aut Græciæ proditæ etiam absentem aliqui accusant, paratus sum ultra et Rhodum et universam Græciam fugere, si volent, et ad Persarum et Medorum regem proficiscar : etsi me stare a Persis et Medis nemo unquam dixit et omnium minime Demosthenes. Sed ne ibi quidem ea scribere desistam, quæ urbi profutura videbuntur, non gratificatus vobis, ut alii quidam, sed libere moniturus. (4) Scendum enim est, eos magistratus, qui magis obiurgare vos, quam gratiam vestram aucupari videri volunt, maxime ad gratiam loqui, delecta ea assentandi via, quæ sub velamento libertatis delitescat. Nam hæc est gratificandi civibus et ducibus via multo maliciosior : quam ingressi quidam Athenis, me et adhuc apud vos superstite (sic enim mihi dicendum est) et nunc, quantum in vobis est, mortuæ, vestram culpant ignaviam, ut qui nolitis imperare Græciæ ; et ad principatum adhortantur, ut quem obtinere possitis. (5) Vos vero malle debetis cum opinione ignaviæ videri Græcis imperare posse quam retenta vestra alacritate viribus destitui. Audio enim Alexandro defuncto quosdam exhortari vos ad rerum novarum studium. Ego vero ea me vobis suadere vellem, quæ in posterum prodessent. (6) Neque enim ignorabam (testor Iovem optimum maximum cæterosque deos) magnificentum esse, barbaros perpetuo oppugnare et Græcos in libertatem vindicare, et hoc patrum etiam nostrorum fuisse institutum. Verum, ut optima quæque velitis, id in vestris animis esse situm ; ut autem exsequi etiam possitis, secunda etiam fortuna vobis esse opus. (7) Existimabam igitur, vos quoque meminisse oportere, nos, etsi ad Athenienses scribamus, ad eos tamen scribere Athenienses, non apud quos rempublicam Themistocles administravit, sed ad eos, qui, cum animis nihilo sint illis inferiores, non easdem habeant ad gerenda bella facultates. Nam qui Græcia digna scribunt, danto vobis trecentas triremes, danto trīginta millia talentum argenti, et auri puri puti tria millia, danto virorum ætate et robore florentium tantam multitudinem in armis iam exercitatorum, et suadere desinunt (8) (ipsi enim sciemus quid sit agen-

γὰρ εἰδήσομεν ἂν γρὴ πράττειν, δυνάμενοι τὰ δοξάντα πράττειν), μηδὲ βραφιδείτωσαν μάτην ἐπαινοῦντες ἡμῶν τοὺς προγόνους τε καὶ τὴν χώραν, ὅτι ἐγένοντο ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, εἰσεγένοντο ἐν αὐτῇ οἱ θεοί. ἐπεὶ πύθεσθε αὐτῶν τί ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ τὴν πόλιν ὠνήσε τῶν Ἀθηναίων ὅτι Ἄρης πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἀλιρροθίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐκρίθη; (9) ἀλλ' εἰ πρὸς Ἀντίπατρον, ἢ ὅστις ἄλλος Μακεδόνων βασιλεύς, ἱκανοὶ ἔσμεν ἀγωνίσασθαι, τοῦτο γρὴ σκοπεῖν. κἂν ἱκανοὶ ὦμεν, ἀγαθῇ τύχῃ ἀναλαβόντες τὰ ἔπλα εὐθέως ἐλευθερωῦμεν τοὺς Ἕλληνας· εἰ δὲ τούτου μὲν ὀλιγωρήσομεν, κολακευόμενοι δὲ ἡσθησόμεθα, πῶς οὐ μετὰ τοῦ δοκεῖν ἑαυτοῖς αἴτιοι γεγονῆναι τῶν συμφορῶν, ὃ μόνον οὐδὲ παραμυθίαν ἔχει τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀτυχῆσομεν; (10) ἔστι δὲ καὶ πόλις καὶ ἀνδρὸς εὖ φρονούντος ἔργον πρὸς τὰς παρούσας ἀφορμὰς ὑπὲρ τῶν παρόντων βουλευσασθαι· τὸ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰς τὰ πράγματα, οἷς ἐπιχειρεῖτε, ἐκ τῆς πρόσθεν ἰσχύος ἔχειν, τὴν δὲ ἰσχὺν πάλαι ποτ' ἐσχηκέναι μεγάλην, ὁμοίον γε φαίνεται ὥσπερ ἂν εἴ τις Ὀλυμπίᾳσι πολλάκις νικήσας ὕστερον γέρον ὦν ἀπογράφοιτο ἔτι καὶ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιπάλους, ἀναμιμησκόμενος ἧς ἐσχηκεν, οὐ τῆς παρούσης δυνάμεως. (11) ἄξιον δὲ καὶ ἂν λέγειν αὐτοὺς πυνθάνομαι λογισασθαι μεθ' ὑμῶν, ὡς καινὰ καὶ θαυμαστὸν ὄσον εἰς ἂν βούλωνται τῇ πράξει συλλαβεῖν δυνάμενα. φάσκουσι γὰρ δεῖν ὑμᾶς ἁπονοεῖν, ὥσπερ ὑμᾶς οὐκ ἐπισταμένους ὅτι τοῦτο μὲν πάσῃ πόλει, καὶ πολεμεῖν καὶ εἰρηνεύειν βουλομένη, κράτιστόν ἐστιν. (12) ἡμᾶς δὲ οὐ τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ ὁμοιοητέον πολεμοῦσιν ὁμοιοητέον γὰρ καὶ πολεμοῦσι καὶ μὴ παντὸς ἕνεκα· ἀλλ' εἰ βουλομένοις πολεμεῖν καὶ ἁπονοεῖν, ὡς ἴσμεν ἅπαντες, αὐτάρκης ἐστὶν ἡ δυνάμεις. ἕως δ' ἂν μῆτε συστρατείας πολεμοῦντες ἔχωμεν, μῆτε χρημάτων πόρους δεκνύωσιν, ἀλλὰ τὴν Ἀθηναίων ἔγγυον διδῶσι τοῦ πολέμου, μηδὲν διαφέρειν αὐτοὺς αὐτίκα νομίζομεν. (13) ἀλλ' ἐκείνον μὲν, ὥσπερ ἦν ἄξιος παραπληρῆς τὴν διάνοιαν ὢν, κατελύσατε εἰκότως· τούτοις δὲ ἀποχρησάτω μηδὲν παθεῖν κακὸν παραδόξους λόγους μελετώσι καὶ μηδὲ λείψανον εἴωσι ὑμῖν τι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τούτων φρονούσι πράττειν ἂν δεῖ βουλομένοις, ἕως ἂν τὸ Θηβαίων πολιτεύσωνται πολίτευμα, μηλόβοτον ὑμῶν γενέσθαι τὴν χώραν καὶ κατασκαφῆναι τὴν πόλιν ἀναγκάσαντες. οὐ γὰρ εἰ κακῶς ἔχει τὰ πράγματα, διὰ τοῦτο μηδὲν, ὅπως μὴ χεῖρον ἔξει, φροντιστέον.

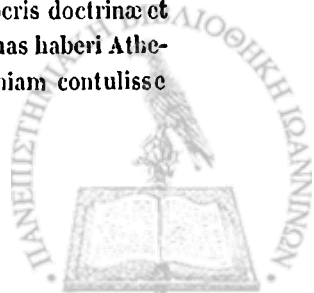
16'. Τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐγὼ προσῆλθον τῷ πολιτεύεσθαι γεγονῶς ἔτη τρία καὶ τριάκοντα, μὰ Δί' οὐ τριταγωνιστεῖν μαθῶν, ὡς Δημοσθένης εἶπεν, ἀλλὰ καὶ τραφεῖς ἐλευθερίως, καὶ παιδείας φροντίσας τὰ μέτρια, καὶ λόγους οἷους λέγειν ἐν Ἀθήναις ἔπρεπε. (2) καὶ τούτους οὐκ εἰς συκοφαντίαν γυμνάσας, οὐδὲ τινι τῶν πολιτῶν δίκην δικα-

dum, ubi ea quæ probata nobis fuerint, exsequi poterimus) neque nugas agunto frustra laudandis maioribus nostris et regione : illos in ea re et pro ea fuisse natos : etiam deos in ea esse ortos. Rogate eos, quid in Chæronensi pugna urbi Atheniensium profuerit, quod Mars suam causam cum Neptuno in Arcopago disceplarit? (9) Enimvero illud considerandum est, an ad prælio decertandum cum Antipatro aut quovis alio Macedonum rege iustas vires habeamus? quod si erit, diis approbantibus, sumptis armis, Græcos in libertatem asseramus. Sin hoc quidem neglexerimus, assentationibus autem inducti superati fuerimus, qui fieri poterit ut in calamitatem non incidamus? præterquam quod nosmetipsi in mala coniecisse videbimur, quæ sola res in miseris nullam consolationem habet. (10) Est autem et reipublicæ et viri sapientis officium, de statu rerum pro ratione horum temperum deliberare. Audaciam vero ad res quas gerendas suscipias, ex veteri potentia concipere, qua olim magna præditus fueris, id perinde esse videtur, ac si quis sæpe Olympicæ victor, post ubi consenuerit, adhuc nomen suum profiteatur et adversarios evocet, eosque roboris non quod iam habet, sed quod olim habuit, commonefacit. (11) Est etiam consideratu dignum, cuius modi ea sint, quæ ab eis dici audio, quam nova et mirabilia : dum nos concordēs esse iubent, tanquam id magnum rebus gerendis afferat adiumentum. Quasi vero vos ignoretis, id quidem cuivis urbi sive bellum gerenti sive pacem agenti esse optimum; (12) illud autem nobis spectandum esse, non an bellum suscepturis concordia sit ineunda (nam concordēs esse nos sive bellum gerentes sive quiescentes omnibus de causis oportet), sed an iustas vires habeamus, si et bellum gerere et concordēs esse voluerimus : ut scimus omnes. Quoad autem non ostenderit nec quos bellum gesturi exercitus habituri simus nec quam pecuniæ copiam, sed Minervam belli vadem nobis dederint, statim eos nihil ab insanis differre existimabimus. (13) At illum quidem, ut merebatur, homo nimirum mentis errore affectus, iure repudiastis : isti autem contenti esse debent, si nihil mali patiantur, dum absurdas excogitant orationes et ne reliquias quidem ulla vobis superesse sinunt, sed has etiam iis invident, qui fungi officio cupiunt, donec Thebanorum exemplo reipublica administrata regionem nostram in ovium pascua converti, urbem everti coegerint : nec enim eo quod res male se habent, providendum non est, ne deteriores etiam fiant.

XII. Senatui et populo Atheniensium.

Ego ad rempublicam accessi annos tres et triginta natus, cum mehercule non tertias actitare partes didicissem, ut Demosthenes dicebat, sed illud comperietis, me et educatum esse liberaliter, et mediocri doctrinæ et ejusmodi orationum rationem habuisse, quas haberi Athenis deceret, (2) atque eas non ad calumniam contulisse

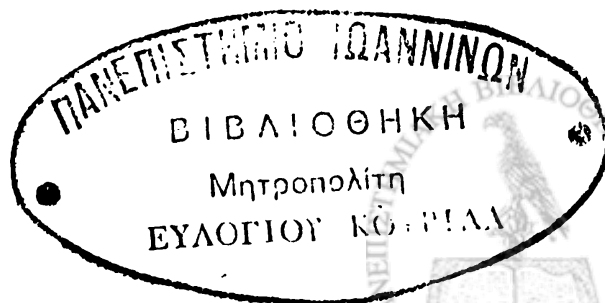
σάμενος εὐρεθήσομαι λαβὼν ἀργύριον, οὐδὲ ὕβρεις ἀποδόμενος, ἀλλ' οὐδὲ ὕβρισθεις θλωσὸς οὐδὲ ἀφορμὴν προπηλακισμοῦ παρασχών, οὐδὲ εἰς δίκην τινὰ τῶν πολιτῶν καταστήσας ἔξω Τιμάρχου μόνου. (3) καὶ οὐκ ἀλαζονεύομαι πρὸς ὑμᾶς ὡς πολλὰ πάνυ λαβεῖν ἔξόν μοι χρήματα μὴ λαβών, ἀλλ' ὡς ἦν προσήκον, δίκην κατὰ τοὺς νόμους λαβών. καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν Κτησιφῶντα, πολλὰ μὲν ὑπ' αὐτοῦ παθὼν πολλὰ δὲ ὑπὸ Δημοσθένους, παρανόμων ἐγραψάμεν, δικαιοτάτην ὡς θεοὶ γραφήν. (4) καὶ οὐδὲν θαυμαστόν εἰ καὶ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων καὶ τῶν ἐμῶν λόγων ἢ Δημοσθένους δεινότης κρείσσων ἐγένετο. ἐφάνη δὲ ἴσως ἐφ' οἷς κατηγορήθη προτέρων ὑπὸ Δημοσθένους, πολὺ μείζοσι δηλονότι τούτων οὐσι δι' ἃ νῦν ἐξέπεσον, οὐ μικρὸν εἰς ὑμᾶς δεῖγμα τοῦτο τοῦ καλῶς ἐμὲ πεπολιτεῦσθαι νομίζεσθαι, ὅτι οὐδὲ Δημοσθένους κατηγοροῦντος ἐάλων. (5) μετὰ δὲ ταύτην τὴν συμφορὰν καὶ τέλειον καταφανῆ πάσι τοῖς Ἑλλησιν, οὐχ ὅπως μόνοις ὑμῖν, ἐμαυτὸν οἶομαι γεγονέναι. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι ἀποθανόντες οἱ ἄνθρωποι καὶ φεύγοντες ἐκ τῶν πατρίδων, τότε δὴ καὶ μάλιστα ὁποῖοί τινες ἐγένοντο τοὺς τρόπους διαδείκνυνται; (6) καὶ γὰρ ἃ συνέκρουπον αὐτοὶ πρότερον, ἐκ μέσου γενομένων ἀναφαίνονται καθαρῶς· αἰτιατὰ γὰρ πολὺ μᾶλλον τῶν ἐθρῶν ἕκαστος αὐτοὺς οὐδὲν ἀντειπεῖν δυναμένους. οἱ δὲ δὴ φεύγοντες ἐπὶ τοιαύταις αἰτίαις, ὡς τὰ τῶν πολεμιῶν αἰεὶ προαιρούμενοι καὶ παντελῶς, δεικνύουσι καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐν τῇ πολιτεύεσθαι γενομένας αὐτοῖς γνώμας καταφανεῖς· καὶ γὰρ καὶ ὅπως φέρουσι τὰς συμφορὰς καὶ ὡς διάκεινται πρὸς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, ἐξετάζοντα· σαφῶς. (7) ἄρ' οὐν ὡς καὶ Φιλίππῳ προδοῦς τὴν ἐμαυτοῦ πατρίδα καὶ παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως, ὡς δὴ θεραπεύσας Μακεδόνας, ἐπειδὴ τάχιστα φεύγων παρ' ὑμῶν ὤχομένην, πρὸς Ἀλέξανδρον ἀπηλλάγην, χάριν τε ὧν παρεσχόμεν αὐτῷ κομιούμενος καὶ προμηθείας δηλονότι τευξόμενος παρ' αὐτῷ; (8) καὶ οὐκ ἔστ' ὅπως οὐχ ἐώρων τὰ μὲν ἐν Βοιωτίᾳ πανδοχεῖα Δημάδην ἔχοντα καὶ χωρία ζευγῶν εἶκοσιν ἀροῦντα καὶ χρυσᾶς ἔχοντα φιάλας, Ἡγήμονα δὲ καὶ Καλλιμέδοντα, τὸν μὲν ἐν Πέλλῃ τὸν δὲ ἐν Βερροῖα, καὶ δουρεὰς ἄμυ εἰληφότας καὶ γυναῖκας εὐπρεπεστάτας γεγαμηκότας. (9) Καὶ μὴν οὐδὲ πρὸς Θεβαίους οὐδ' εἰς Θετταλίαν ὤχομένην παρ' ὑμῶν, οὐδὲ πρὸς ἄλλους τινάς, παρ' οἷς ἢ λοιδορεῖν ἔδει με τὴν πατρίδα τὴν ἐμὴν ἢ λοιδορουμένης αὐτῆς ἀκούειν, ἀλλ' εἰς Ῥόδον ἀφικόμενην, οὔτε μὰ τὸν Δία δυσμενῶν ὑμῖν οὐτ' ἄλλως φιλαπεχθημόνων ἀνθρώπων πόλιν. (10) τὸ μὲν γὰρ ἀγχιιστα τῆς ἑαυτῶν πατρίδος ἐστάναι κατειρωνευμένων ἔμοιγε τῆς συμφορᾶς εἶναι μᾶλλον ἢ στεργόντων ἐδόκει τὴν πόλιν· τὸν δὲ ὄντως στέργοντα τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ὡς πορρωτάτω μᾶλλον αὐτῆς ἐχρῆν ἀπιέναι, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν, ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει. (11) καὶ γὰρ οὐδ' ἐνταῦθα μείνας, ἐν Ῥόδῳ, φανείην ἄν, ἀλλὰ τῆς περαιίας

neque ulli civium accepta pecuniâ periculum creasse, neque etiam contumelias vendidisse, sed prorsus contumelialis non affectum fuisse, neque causam contumelias mihi faciendæ ulli suppeditasse : ac ne in iudicium quidem ullum civem adduxisse, extra solum Timarchum. (3) Neque facto apud vos, me cum permultas apud vos pecunias accipere potuissem, non accepisse, sed, ut conveniebat, pœnas legibus sumpsisse. Post etiam Ctesiphontem, multa ab eo perpessus, multa item a Demosthene, violatarum legum reum feci iustissimo, o Dii immortales, iudicio; (4) neque vero mirum est, Demosthenis eloquentiam et legibus vestris et verbis meis fuisse superiorem. Illud autem non exiguum fortassis apud vos argumentum exstitit bene gestæ a me reipublicæ, quod ne Demosthene quidem accusante illorum criminum, quorum ille me reum fecerat (cum quidem iis ob quæ nunc exulo longe graviora essent) fuerim condemnatus. (5) Post hanc autem calamitatem me penitus non vobis duntaxat, sed omnibus etiam Græcis notum esse factum opinor. Quis enim nescit, homines ut mortuos, ita etiam patria exulantes, qui et quibus moribus fuerint, maxime cognosci? (6) Nam et quæ prius ipsi contegebant, ea illis de medio sublatis perspicue cernuntur, et omnes inimici multo magis eos criminantur, cum iam se defendere non possunt; qui autem ob id crimen exulant, quasi hostium commodis perpetuo studuerint, omnino et mores et consilia in gerenda republica sua evidenter demonstrant. Neque enim quo pacto calamitates ferant et ut erga patriam sint affecti, ulla ratione celare possunt. (7) Numquid ergo, ut qui patriam meam Philippo prodiderim, et in reipublicæ fraudem mala fide legationem obierim, quippe Macedonum cultor, ut primum a vobis eiectus abii, ad Alexandrum me contuli, ut et gratia pro meritis ab eo mihi referretur et rationibus meis consuleretur? (8) neque vero non videbam, Demadem cauponas Bœotias tenere et fundos XX boum iugis arare et aureas habere phialas, Hegemonem autem et Callimedontem alterum Pellæ alterum Berrhœæ cum mûnera accepisse, tum matronas honestissimas uxores duxisse. (9) Neque etiam a vobis ad Thebanos aut in Thessaliam abii aut ad alios quosdam, apud quos mihi convicia in patriam aut dicenda aut ab aliis audienda essent : sed Rhodum sum profectus, in hominum urbem, qui nec vobis inimici sunt, nec inimicitiarum appetentes. (10) Nam proxime patriam consistere mihi videbatur eorum esse, qui calamitatem quasi eluderent magis, quam æquo animo ferrent, cum quam longissime ab ea multo magis discedendum fuerit neque unquam in oculis habendum monumentum quod aimum cruciaret. (11) Ac ne Rhodi quidem mansi, sed delegi parvum quoddam castellum exadversum situm,

ἐλόμενος τι μικρὸν φρούριον, Ἀμμὸν κἀνταῦθα πριάμενος χωρία τοσοῦτων ταλάντων ὄσων εἰκὸς ἦν τὸν Φιλίππου μὲν πρότερον εἶτ' Ἀλεξάνδρου μισθωτὸν ὕστερον γενόμενον καὶ Φωκεῖς προδόντα καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαν Μακεδόσι, κάθημαι μεθ' ἑπτὰ θεραπόντων ἐνταῦθα καὶ δυοῖν μόνων γνωρίμων καὶ τῆς μητρὸς, (12) ἢ τρίτον ἔχουσα καὶ ἐβδομηκοστὸν ἔτος ἔπλευσε σὺν ἐμοὶ μεθίξουσα τῆς δι' ὑμᾶς μοι συμφορᾶς γενομένης, καὶ μετὰ γυναικός, ἢ συνεξέπεσέ μοι κωλύοντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς καὶ μένειν ἴσως ἀναγκαζόντων τῶν νόμων, τὸν τρόπον τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ τοὺς νόμους ἐπισταμένη, καὶ μετὰ τριῶν παιδίων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθομένων, οὐδὲ ἕποιν αὐτοῖς ὁ θεὸς δέδωκε γινομένοις πατρίδα τὴν Ἀθηναίων πόλιν, ὁποῖαν δ' εὐθέως γενομένων αὐτῶν ἀφῆρηται πάλιν. (13) καὶ ἕτεροι μὲν, ὡς εἶοικε, τοὺς ἑαυτῶν παῖδας τοὺς ἢ ἐν Βοιωτίᾳ γεννηθέντας ἢ ἐν Αἰτωλίᾳ πρὸς ὑμᾶς πέμπουσι τῆς αὐτοῖσι παιδείας μεθίξοντας· οἷς δὲ ταῦτα παρὰ τῆς φύσεως ὑπῆρξεν, οὐ δημοποιήτου πατρὸς οὖσιν οὐδ' ἐπ' αἰτίαις αἰσχραῖς ἐαλωκότος, ψεύγουσιν ἔτι νήπιοι, καὶ τρέφονται πένητες ἐν ἐρημίᾳ τε καὶ φυγῇ πατρώᾳ. (14) καὶ περὶ μὲν τῶν Λυκούργου παιδίων Δημοσθένης ὑμῖν ἐπιστέλλει, καὶ δεῖται καλῶς ποιῶν χαρίσασθαι τὸ πατρῷον αὐτοῖς ὄφλημα, καὶ ὑμεῖς οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ἀθηναίων ἔργον, ἐλεήσαντες αὐτοὺς καὶ χαρισάμενοι, ἐποιήσατε (καὶ γὰρ ὀργίζεσθαι βραδίως ὑμῖν ἔθος ἐστὶ καὶ χαρίζεσθαι πάλιν). (15) ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ παιδίων οὐκ ἂν ὑμᾶς πείσαιμ' ἂν δεόμενος, ὡς μή μοι μόνον ἐν ὄρφανίᾳ τραφῶσιν, ἀλλ' ὄρφανοὶ ἄμα καὶ φυγάδες ὄντες, οὔτε ἰδικήσαντες παῖδες ὄντες, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλως ἐαλωκότες, τὰ μέντοι τῶν ἐαλωκότων πάντα πεπονθότες. εἶτα τελευτήσαντος ἀναμνήσθητέ μου, καὶ χαρίσασθε τὰς δεήσεις, νῦν προσέχοντες ἡμῖν. ἀλλὰ καὶ πράξατε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ πείσθητε, τὰ συνήθη ὑμῖν αὐτοῖς καὶ μέτρια ποιῶντες. (16) οὐ γὰρ ἂν δὴ τῶν τρόπων ἀποσταίητε καὶ καταλύσατε τὴν τῆς πόλεως ὁδὸν, ἣν ἐπὶ χρηστότητι μείζω καὶ φιλανθρωπίᾳ διὰ παντὸς ἔσχεν ἢ ταῖς ἄλλαις πάσαις ἢ πόλις. οὐδ' ἂν Μελάνωπος ἰσχύσειε πλεῖον κωλύων ὑμᾶς μιμεῖσθαι τὴν ἑαυτῶν χρηστότητα καὶ φιλανθρωπίαν, ἢ παρακαλῶν οὐκ Αἰσίνης (οὐδαμῶς μὰ τοὺς θεοὺς (17) οὐ γὰρ αὐτάρκης οὐδ' εὐτυχὴς πείθειν ἐγώ γε τὴν πατρίδα τὴν ἐμὴν, καὶ μάλιστα νῦν, ἑαυτοῦ χάριν πείθειν δοκῶν) ἀλλ' ὁ τῆς πόλεως τρόπος καὶ τὸ πάλαι ὑμῶν ὄνομα καὶ τὸ τῶν προγόνων ἦθος, ὃ ἀναγκαιότερον δῆπουθεν ἢ Μελανώπῳ κατ' ἡμῶν δεομένων προσέγειν.

Ammon, ibique emi prædia tot talentis, duobus videlicet, quot emi ab eo consentaneum erat, qui olim Philippi, post Alexandri mercenarius fuerat, quique Macedonibus et Phocenses et Græcorum prodiderat libertatem. Hic sedeo cum septem famulis et duobus duntaxat sodalibus et matre, (12) quæ anno ætatis tertio septuagesimo navigavit mecum, particeps futura inflictæ mihi per vos calamitatis; et cum uxore quæ una mecum ex urbe excessit, prohibente eam patre, et legibus fertasse manere cogentibus, magis gnara morum civitatis quam legum, et cum tribus liberis, qui ne nunc quidem suam calamitatem intelligunt, nec qualem sibi nascentibus patriam dii dederint Atheniensium civitatem, et quali statim ut nati fuerant, sint urbe privati. (13) Atque alii quidem, ut video, suos liberos vel in Bœotia vel in Ætolia natos ad vos mittunt, ut vestra disciplina erudiantur. Quibus vero hæc a natura tributa fuerant, cum patris essent non populi beneficio in urbem ascripti aut ob turpia facinora condemnati, hi exultant adhuc infantes, et in paupertate educantur, in solitudine et exilio paterno. (14) Ac de Lycurgi liberis ad vos scribit Demosthenes, et recte facit, qui paternum eis debitum condonari petat. Et vos nihil aliud egistis nisi quod Athenienses decebat, ac miserti eorum condonastis. Vestri enim moris est, facile et irasci et redire in gratiam. (15) Ego vero a vobis impetrare non potero, si pro meis orem, non modo ne in orbitate alantur, sed ne simul et orbi sint et exules, cum nihil peccarint, quippe pueri, neque alia ratione sint condemnati, et perpressi tamen omnia quæ condemnatis usueniunt. Tandem recordamini mei, Athenienses, et precibus meis benigne locum date, nunc nostri rationem habentes. Agite ergo, Athenienses, concedite ea quæ vestri moris sunt, et moderatione utimini. (16) Neque a vestris moribus recedatis, neque gloriam vestram destruetis, quam bonitatis et humanitatis nomine maiorem quam ceteræ urbes omnes estis consecuti: neque plus valeat Melanopus, qui vobis obstat, quominus vestram bonitatem et humanitatem imitemini, quam qui vos adhortatur, et is quidem non Æschines (nequaquam mediusfidius: (17) neque enim ego satis aut virium aut facundiæ habeo ad persuadendum patriæ meæ, præsertim cum nunc meam causam agere videar), sed civitatis mos et antiquum vestrum nomen et maiorum consuetudo: quæ pluris facienda est scilicet quam Melanopus, qui ea flagitat, quæ vobis sunt indecora.

ΑΛΚΙΦΡΟΝΟΣ ΡΗΤΟΡΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.
ALCIPHRONIS RHETORIS EPISTOLÆ.

Α.

α'. Εὐδῖος Φιλοσκάφω.

Χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλαττα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν. ὡς γὰρ τρίτην ταύτην ἡμέραν λάβρως κατὰ τοῦ πελάγους ἐπέπνεον ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων οἱ βορραῖ, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπαλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων (τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδούντα ἐρρήγνυτο), ἀργία παντελής ἦν, (2) καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ἡόσι καταλαβόντες καλύβια, ὀλίγα ζυλισάμενοι κομμάτια ὅσα οἱ ναυπηγοὶ πρόην ἐκ τῶν δρυῶν κατέλιπον, ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα. (3) τετάρτη δὲ αὕτη ἐπιλαβοῦσα ἡμᾶς ἀλκυονὶς ὡς οἶμαι ἡμέρα (ἔστι γὰρ τοῦτο τῶ καθαροῦ τῆς αἰθρίας τεκμήρασθαι) πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν. ὡς γὰρ ὄφθη μὲν ὁ ἥλιος, πρώτη δὲ ἀκτὶς εἰς τὸ πέλαγος ἀπέστειλε, τὸ πρόην νεωλεχθέν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν, εἴτ' ἐνθήμενοι τὰ δίκτυα ἔργου εἰχόμεθα. (4) μικρὸν δὲ ἀποθεν τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες, φεῦ τῆς εὐοψίας, ὅσον ἰχθύων ἐξειλκυσάμεν· μικροῦ καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέξησε κατασύραι ὑφάλους τὸ δίκτυον ἐξωγκωμένον. εὐθύς οὖν ὀψώναι πλησίον, καὶ τὰς ἀσίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι καὶ τὰς ἐκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες ἀστὺδ' ἠπέιγοντο. (5) πᾶσι δὲ τούτοις ἠρκέσαμεν ἡμεῖς καὶ πρὸς τούτοις ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίσις ὄγκον οὐκ ὀλίγον λεπτοτέρων ἰχθύων, οὐκ εἰς μίαν, ἀλλ' εἰ χειμῶν ἐπιλάβοι, καὶ εἰς πλείους ἡμέρας ἐμφορηθῆναι.

β'. Γαληναῖο; Κύρτωνι.

Μάτην ἡμῖν τὰ πάντα πονεῖται, ὦ Κύρτων, δι' ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς εἴλης φλεγόμενοις, νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι, καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς τὸν τῶν Δαναίδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθον· οὕτως ἀπρακτα καὶ ἀνήνυτα διαμογοῦμεν. (2) ἡμῖν μὲν γὰρ οὐδὲ ἀκαλήφης ἔστιν ἡ πελωρίδος ἐμπλήσαι τὴν γαστέρα, ὁ δεσπότης δὲ συλλέγει καὶ τοὺς ἰχθύς καὶ τὰ κέρματα. οὐκ ἀπογρῶν δὲ αὐτῶι τσαῦτα ἔχειν παρ' ἡμῶν, ὁ δὲ διερευνᾶται καὶ τὸ σκαφίδιον συνεχῶς. (3) καὶ πρόην, ὅτε ἐκ Μουνυχίας ἐπέμψαμεν αὐτῶι κοιμοῦντα τοῦψώνιον Ἑρμωνα τουτονὶ τὸν μεираκίσκον, σπόγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάττης ἔριχ, ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν εὐρυ-

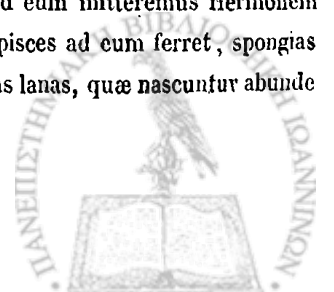
I.

I. Eudius Philoscapho.

Commodam nobis mare in tranquillitatem hodie stratum est. Cum tertium enim hunc diem duraret tempestas vehementerque versus mare flaret a promontoriis Boreas inborresceretque nigrescens pontus, undarum vero spuma effloresceret crebris undique per mare fractis fluctibus (nam partim rupibus allidebantur, partim intrinsecus inumescentes rumpebantur), ab omni omnino opere fuit cessandum. (2) Occupavimus igitur tuguria quæ in littoribus erant, et congestis paucis lignorum segmentis, quæ navium fabricatores antea de quercubus excisis reliquerant, igni accenso acerbitati frigoris medebamur. (3) Quartus vero hic insecutus halcyonius ut puto dies (licet enim hoc ex puritate serenitatis conicere) cumulatissimas nobis ostendit divitias. Ut enim sol apparuit primusque radius mari illuxit, scaphulam nuper subductam confestim deduximus impositisque retibus operi incubuimus. (4) Paululum vero a littore laxantes *retia*, o copiam piscium! quantum piscium extraximus! non multum aberat quin etiam suberinos cortices detraheret in mari demersum et mole gravatum rete. Statim igitur opsonatores aderant, jugisque in humeros sublatis et sportulis utrimque suspensis, in urbem properarunt. (5) Omnibus autem istis nos satisfacimus et præterea tulimus uxoribus et liberis molem haud parvam minorum piscium, quibus non per unum tantum, sed si tempestas ingruat, plures dies exsatiari possint.

II. Galenus Cyrtoni.

Frustra a nobis omnis opera consumitur, mi Cyrtone, qui interdum æstu urimur, noctu vero inter faces profundum maris verrimus et, quod proverbio dicitur, in Danaidum dolium effundimus amphoras. Sic vanus et irritus labor noster est. (2) Nos enim nec urtica nec peloride implere ventrem possumus, dominus autem colligit et pisces et pecuniam. Nec contentus tantum a nobis habere etiam cymbam assidue perlustrat. (3) Et nuper cum ex Munychia ad eum mitteremus Hermonem istum adolescentulum ut pisces ad eum ferret, spongas nos portare iussit et marinas lanas, quæ nascuntur abunde

νόμης λῆμνον. (4) ὅσθ' ὁ μὲν οὐπω ταῦτα προσαπῆγει, καὶ ὁ Ἑρμών ἀφίει μὲν τὸ φερνίον αὐτοῖς ἰγθύσιν, ἀφίει δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ σκάφει ὄγγετο ἐπὶ λέμβου κωπήρους Ῥοδίοις τισὶ θαλαττουργοῖς ἀναμιχθείς. καὶ ὁ μὲν δεσπότης οἰκέτην, ἡμεῖς δὲ συνεργὸν ἀγαθὸν ἐποθήσαμεν.

γ'. Γλαῦκος Γαλατεία.

Χρηστὸν ἡ γῆ καὶ ἡ βῶλος ἀκίνδυνον, χαλεπὸν ἡ θάλαττα καὶ ἡ ναυτιλία βίφοκίνδυνον· ὀρθῶς ἐγὼ τοῦτο κρίνω πείρα καὶ διδασκαλίᾳ μαθῶν. (2) ποτὲ γὰρ ὄψον ἀποδόσθαι βουλευθεὶς ἤκουσα ἑνὸς τῶν ἐν τῇ ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδέχτων καὶ ἐνερογρώτων στιγίδιον ἀποφθεγγομένου τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπιστῦφρον· ἔλεγε δ' Ἀράτου τινὸς εἶναι σοφοῦ τὰ μετέωρα, καὶ ἦν ὅσον ἀπομνημονεύσαντα οὐχ ὄλον εἰπεῖν ὧδε εἰρημένον « ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἰδ' ἐρύκει. » (3) τί οὖν, ὦ γύναι, οὐ σωφρονοῦμεν καὶ ὄψε τοῦ καιροῦ φεύγομεν τὴν πρὸς τὸν θάνατον γειτνίασιν, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, οἷς εἰ καὶ μηδὲν μέγα παρέχειν δι' ἀγρηματίαν ἔχομεν, τόδε παρέξομεν καὶ χარიούμεθα, τὸ τὰς τριχυμίας καὶ τοὺς ἐκ βυθοῦ κινδύνους ἀγνοῆσαι, γεωργίᾳ δὲ συντραπῆναι καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεῆ βίον ἀσπάσασθαι.

δ'. Κυμόθους Τριτωνίδι.

Ὅσον ἡ θάλαττα τῆς γῆς διαλλάττει, τοσοῦτον καὶ ἡμεῖς οἱ ταύτης ἐργάται τῶν κατὰ πόλεις ἢ κώμας οἰκούντων διαφέρομεν. οἱ μὲν γὰρ ἡ μένοντες εἰσω πυλῶν τὰ δημοτικά διαπράττονται, ἡ γεωργία προσανέχροντες τὴν ἐκ τῆς βῶλου πρὸς διατροφὴν ἀναμένουσιν ἐπικαρπίαν· (2) ἡμῖν δὲ οἷς ὁ βίος ἐν ὕδασι, θάνατος ἡ γῆ καθάπερ τοῖς ἰγθύσιν ἥκιστα δυναμένους ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα. τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἡλακίτην ἀπολιποῦσα καὶ τὰ νήματα τοῦ λίνου ἄστυδε θαμίζεις, ὡς χοφόρια καὶ λήνια ταῖς πλουσίαις Ἀθηναίων συνεορτάζουσα; (3) οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι, οὐχ οὕτω δὲ σε ὁ πατήρ ἐκ τῆς Αἰγίνης, οὐ τεγθῆναι σε καὶ τραπῆναι συνέβη, μνεῖσθαι ὑπ' ἐμοὶ γάμψω παρέδωκεν. (4) εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, γαῖρε καὶ ἀπιθι· εἰ δὲ τὰ ἐκ θαλάττης ἀγαπᾷς, ἐπάνιθι τὴ λῶον ἐλομένη. λήθη δὲ σοι ἔστω μακρὰ τῶν κατ' ἄστου τούτων ἀπατηλῶν θεαμάτων.

ε'. Ναυβάτης Ῥοθίῳ.

Οἶμι μόνος πλουτεῖν, ὅτι τοὺς παρ' ἐμοὶ θητεύοντας δελεάζων ἄγεις ὡς σεαυτὸν περιουσία μισθωμάτων, καὶ εἰκότως· (2) σοὶ μὲν γὰρ ὁ βόλος ἤνεγκε πρῶτην χρυσῶς κόμματος Δαρεικοῦ, τῆς ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἴσως λείψανα, καταδύσης οἶμαι νηὸς Περσικῆς αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ αὐτοῖς γρηῃσιν, ὅτε ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων ὁ τοῦ Νεοκλέους ἤρατο τὸ μέγα κατὰ Μήδων τρόπαιον. (3) ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν

in Eurynomes stagno. (4) Quas cum vix ille exegisset, Hermon relicto onere una cum piscibus, relictis etiam nobis una cum cymba, fugit in lembo remis instructo, cum se Rhodiensibus quibusdam tinctoribus associasset. Et dominus quidem servum, nos autem fidelem operum laborumque socium cum dolore desideravimus.

III. Glaucus Galateæ.

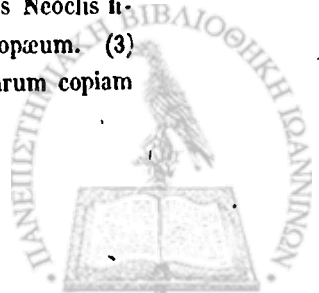
Bona est terra et gleba expers periculi. Damnosum est mare et navigatio res in pericula præceps. Recte ego hoc iudico, qui experiundo discendoque cognoverim. (2) Aliquando enim cum pisces vendere vellem, audivi quemdam, eorum qui in Pœcile versantur, discalceatum et lurido colore conspicuum, recitantem versiculum amenitiam navigantium increpantem: dicebat autem id esse Arati cuiusdam rerum cœlestium periti. Et erat, ut quantum memoria mea fert, non totum recitem, sic pronuntiatum: *Exiguum lignum defendit ab Orco*. (3) Cur igitur, o coniux, non sapimus et sero tandem mortis vicinitatem fugimus? idque cum liberos habeamus, quibus etsi nihil magni præstare ob inopiam possumus, hæc præbebitur et gratificabimur, ut fluctus decumanos et maris pericula ignorent, in agricultura autem educentur et securam metuque carentem vitam amplectantur.

IV. Cymothus Tritonidi.

Quantum mare differt a tellure, tantum etiam nos, qui illi operam damus, ab illis qui in urbibus et pagis habitant. Illi enim aut manentes intra portas rempublicam administrant, aut agris colendis dediti fructus e gleba ad sustentationem vitæ exspectant; (2) nobis autem, quibus vita est in aqua, terra est mors, sicut piscibus minime valentibus respirare aerem. Quid igitur tibi accidit, conjux, quod relicto fuso et lini staminibus urbem frequentas, Oschophoria et Lenæa cum opulentis Atheniensium feminis celebrans? (3) Non est hoc sapere, neque recte cogitare. Non ita te pater ex Ægina, ubi nasci te et educari contigit, ducendam mihi et nuptiis initiandam dedit. (4) Si urbem amas, vale et abi; si te marina delectant, redi ad virum, meliore parte electa. Longa autem tibi oblivio veniat fallacium istorum in urbe spectaculorum.

V. Naubates Rhothio.

Putas solum te divitiis affluere, quod operas meas inescando ad te traducis copia mercedis; et merito; (2) namque tibi iactus nuper monetas auri Darici tulit, Salaminii fortasse prælii navalis reliquias, submersa, ut puto, nave Persica una cum viris et una cum opibus, quando maiorum nostrorum temporibus Themistocles Neoclis filius erexit magnum illud contra Medos tropæum. (3) Ego vero contentus sum si rerum necessariorum copiam

χειρῶν ποριζόμενος. ἀλλ' εἰ πλουτεῖς, σὺν τῷ δικαίῳ πλούτει· γενέσθω δέ σοι ὁ πλούτος μὴ κακίας, ὁλλὰ καλοκαγαθίας ὑπηρέτης.

ς'. Πανόπη Εὐθυβόλῳ.

Ἥγάγου με, ὦ Εὐθύβωλε, οὐκ ἀπερριμμένην γυναῖκα οὐδὲ τῶν ἀσχημῶν, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατρὸς ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονουῖαν. Σωσθένης δὲ Στειριεὺς ἦν μοι πατὴρ καὶ Δαμοφίλη μήτηρ, οἳ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ. (2) σὺ δὲ βράδιος ὢν τῷ ὀφθαλμῷ καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδίσιον ἐκχεχυμένος, ἀτιμάσας ἐμέ καὶ τὰ κοινὰ παιδία, Γαλήνην καὶ Θαλασσίωνα, ἐρᾷς τῆς Ἑρμιονίτιδος μετοίκου, ἣν ἐπὶ κακῷ τῶν δρώντων ὁ Πειραιεὺς ἐδέξατο. κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἢ πρὸς θάλατταν νεολαία καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἢ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. (3) σὺ δὲ ὑπερβαίνων τὰς ἀλιευτικὰς δώροφορίας μαινίδας μὲν ἢ τρίγλας οὐτε φέρεις οὐτ' ἐθέλεις διδόναι, ἀλλ' ὡς ἀφελικέστερος καὶ γυναικί παλαι συνῶν καὶ παιδῶν οὐ μάλα νηπίων πατὴρ παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος κεκρυφάλους Μιλησίους καὶ Σικελικὸν ἱμάτιον καὶ ἐπ' αὐτῷ χρυσίον εἰσπέμπεις. (4) ἢ πέπαυσο τῆς ἀγερωγίας καὶ τοῦ λάγνης εἶναι καὶ θηλυμανῆς ἀπόσχου, ἢ ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην, ὅς οὐτ' ἐμὲ περιόψεται καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

ζ'. Θαλάσσιος Ποντίῳ.

Ἐπεμψά σοι ψήτταν καὶ σανδάλιον καὶ κιστρία καὶ κήρυκας πέντε καὶ τριάκοντα, σὺ δὲ μοι τῶν ἐρετμῶν δύο πέμψον, ἐπειδὴ τὰμὰ κατέαγε. ἀντίδοσις γὰρ παρὰ φίλων εἰς φίλους. ὁ γὰρ προχεῖρος καὶ ὀκρραλέως αἰτῶν εὐδελός ἐστιν ἅπαντα κοινὰ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰ τῶν φίλων ἔχειν ἡγούμενος.

η'. Εὐκόλυμβος Γλαύκῃ.

Οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούντων κρίσιν ἐκδέχονται. καγὼ τὰ πολλὰ ταῖς αὔραις διαλαλήσας (οὐδὲ γὰρ οὐδὲν πρὸς σὲ ἐθάρρουν, ὦ γύναι) νῦν ἐξαγορεύω καὶ δέομαι τὸ λῶρον ἡρημένην συμβουλεῦσαι. ἄκουε δὲ ὡς ἔχει καὶ πρὸς ὅ τι σε δεῖ τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν. (2) τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα καὶ βίος κομιδῆ στενός· τρέφει γὰρ οὐδὲν ἢ θάλαττα. ὁ λέμβος οὖν οὗτος ὃν ὄρας ὁ κωπήρης, ὁ τοῖς πολλοῖς ἐρέταις κατηρτυμένος, Κωρύκιόν ἐστι σκάφος, ληστὰι δὲ θάλαττης τὸ ἐν αὐτῷ συστήμα. οὗτοί με κοινωνῶν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμημάτος, πόρους ἐκ πόρων ὑπισχνούμενοι. (3) πρὸς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται καὶ τὴν ἐσοῖτα κέχηνα, ἀνδροφόνος δὲ οὐχ ὑπομένω γενέσθαι οὐδὲ μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας, ἅς ἢ θάλαττα ἐκ παιδὸς εἰς δεῦρο καθαρὰς ἀδικημάτων ἐφύλαξε· μένειν δὲ πενία συζῶντα χαλεπὸν καὶ ἀφόρητον. (1) τούτων σὺ τὴν αἴρεσιν ταλάντσε. ὅποι γὰρ ἂν βέψης ὦ γύναι ἄπαξ,

quotidiano manuum labore acquiram. Sed si es dives, cum iusti observatione esto dives : sitque tibi opulentia non malitiæ, sed probitatis ministra.

VI. Panope Euthybolō.

Duxisti me, Euthybole, non abiectam mulierem neque de ignobilium græge unam, sed honesto patre honestaque matre progeneratam. Sosthenes Stiriensis erat mihi pater et Damophila mater, qui me desponsatam ex asse heredem ad procreandos genuinos liberos tibi matrimonio coniunxerunt. (2) At tu, oculis levis et inconstans et ad omnem effusus veneream voluptatem, me et communibus liberis neglectis, Galene et Thalassione, amas Hermionensem illam inquilinam, quam videntium malo Piræeus excepit; cunt enim ad eam commissatum maritima iuventus aliusque aliud donum affert; at illa accipit et Charybdis instar consumit. (3) Tu vero transgrediens piscatorias donorum oblationes non mænas aut nullos fers illi neque donare vis; sed utpote provecior ætate et iam dudum maritus atque liberorum non admodum infantium pater, removere rivales cupiens, reticula Milesia vestemque Siculam atque insuper aurum ad eam mittis. (4) Aut igitur omitte istam insolentiam et a libidine insauoque mulierum amore desiste, aut me ad patrem discessuram scito; qui me non negliget et tibi male tractationis crimen apud iudices intendet.

VII. Thalassius Pontio.

Misi tibi rhombum et sandalium et mugilem et murices triginta quinque; tu contra duos mihi remos mitte, quoniam mei fracti sunt; nam remunerationis est loco quod ab amicis ad amicos proficiscitur. Qui enim audacter et confidenter petit, is aperte demonstrat se existimare omnia apud amicos esse communia seque habere ea quæ amicorum sunt.

VIII. Eucolymbus Glaucæ.

Qui consilii sunt dubii iudicium a benevolentibus expectant. Ego etiam, ventis diu collocutus (neque enim ad te quicquam, mea uxor, audebam), nunc loquor petoque ut, si quid melius inveneris, consilio me adiuves. Audi iam quemadmodum se res habeat et de quo te oporteat sententiam ferre. (2) Nostræ res, ut scis, sunt prorsus tenues et victus admodum angustus; nam vitæ necessitates non suppeditat mare. Lembus igitur ille, quem vides, remis instructus multisque remigibus, ille inquam Corycius est linter, piratæ autem, qui in eo conuenerunt. Isti me socium volunt sibi adsciscere scelers, alias ex aliis opes ingentes pollicentes. (3) Auro quidem, quod promittunt, et vestibus inhio; at homicida ut fiam a me non impetro aut ut contaminem cruore manus, quas mare a puero ad hunc usque diem a scelere puras conservavit; in egestate autem perseverare grave est et intolerabile. (4) Horum tu electionem quasi in æquilibrio jam tenes; quocumque enim propenderit, mea coniux, eo

ἐκέισε ἀκολουθήσω. Ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε ἡ τῶν φίλων συμβουλή τῆς γνώμης τὸ ἀμφίβολον.

θ'. Αἰγιαλεὺς Στρουθίωνι.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν, ὡς ἐναντίας ἡμῖν καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια λυπρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν. (2) ὦρα οὖν σε συμπράττοντα ἡμῖν, ὦ Στρουθίων, τὴν παρ' ἡμῶν ἐξ ὧν ἂν ἡ θάλαττα πορίζῃ παραμυθίαν εἰσδέχεσθαι. βούλομαι δὲ πρὸς ἓνα ἢ δεύτερον τουτωνῶν τῶν λακκοπλοῦτων διὰ σοῦ προξένου, ἢ πρὸς Ἑρασιχλέα τὸν Σφήττιον ἢ πρὸς Φιλόστρατον τὸν Χολαργέα, οἰκείως ἔχειν, ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῶν φερνίων κομίζειν αὐτοῖς τοὺς ἰχθύας. (3) πάντως γὰρ πρὸς τῇ καταβολῇ τὰργυρίου ἔσται παρ' αὐτῶν τις διὰ σοῦ παραμυθία Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων τελουμένων. καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρὸς, οἱ καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμποροῦσιν ὕβρεις. πολλοῦ δὲ δύνχσθαι τοὺς παρασίτους ὑμᾶς παρὰ τοῖς νέοις καὶ πλουσίοις οὐ λόγος ἀλλ' ἔργον ἔδειξεν.

ι'. Κέφαλος Ποντίῳ.

Τὴν μὲν θάλατταν, ὡς ὄρας, φρίκη κατέχει καὶ τὸν οὐρανὸν ὑποβέβηκεν ἀγλὺς καὶ πάντα πανταχόθεν συννεφέλα, καὶ οἱ ἄνεμοι δὲ πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι ὅσον οὐπὼ κυκίσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται. ἀλλὰ καὶ οἱ δελφίνες ἀνασχίρτωντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδούσης λείως ἐφαλλόμενοι χειμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόντα μνηύουσι. (2) ταύρου δὲ φασιν ἐπιτολὴν κατ' οὐρανὸν οἱ τὰ μετέωρα δεῖνοι τὰ νῦν ἐστάναι. πολλὰκις οὖν σώζονται ὑπ' ἀσφαλείας οἱ προμηθεύμενοι φυλάσασθαι τὸν κίνδυνον· εἰσὶ δὲ οἱ παραδόντες ἑαυτοὺς ἀπαξ τῷ κελάγει ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τοὺς οἰακας ἐπέτρεψαν φέρεσθαι. (3) ὅθεν ἀκούομεν τοὺς μὲν κατὰ τὸ Μαλέας ἀκρωτήριον, τοὺς δὲ κατὰ τὸν Σικελικὸν πορθμόν, ἄλλους δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ῥύμη φερομένους ἐποκέλλειν ἢ καταδύεσθαι. ἔστι δὲ αὐθενὸς τούτων πρὸς κίνδυνον καὶ χειμῶνα ὁ Καφηρέως ἐπιεικέστερος. (4) ἀναμείναντες οὖν ἀπολῆξαι τὸ κλυδωνίον καὶ καθαρὰν αἰθρίαν γενέσθαι, περινοστήσομεν ἄχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Καφηρέως τῶν ἀκτῶν, ἵν' εἴ ποῦ τι ἐκ τῶν ναυαγίας ἀποπτυσθὲν εὐρεθῆι σῶμα, τοῦτο περιστείλαντες καλύψωμεν ταφῇ. (5) οὐ γὰρ ἄμισθον τὸ εὖ ποιεῖν, κἂν μὴ παραγρῆμα τῆς εὐεργεσίας ἢ ἀντίδοσις φαίνηται. τρέφει δὲ οὐδὲν ἧττον τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τοῖς ἐλπίζομένοις ἀγαθοῖς καὶ διαχεῖ τὴν καρδίαν τὸ συνειδὸς, καὶ μάλιστα ὅταν εἰς τοὺς δημοφύλους οὐκέτ' ὄντας τὴν εὐποιάν καταβάλλωνται.

ια'. Θυμαῖος Σκοπέῳ.

Ἀκήκως ἀκουσμάτων βαρύτατον, ὦ Σκόπελε, στόλεν Ἀθηναῖοι διανοοῦνται πέμπειν εἰς τὴν ὑπερορίαν

sequar. Solet enim ambiguum sententiam amicorum consilium præcior.

IX. Ægialeus Struthioni.

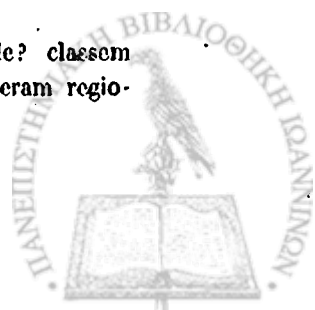
Facesse in malam rem, quam contrariæ nobis et secundum proverbium ad Mandroboli exemplum cedunt res! nam vilibus terenciis vendere atque emere res necessarias, id tenuem affert consolationem. (2) Tempus igitur est ut operam tuam nobiscum communices, mi Struthio, et a nobis solatium ex iis quæ mare suppeditat admittas. Volo autem apud unum atque alterum istorum opulentiorum, vel apud Erasiclem Sphettium illum, vel apud Cholargensem Philostratum, te parario me insinuare, ut ipse in sportis pisces ad eum portem. (3) Nam omnino præter solutionem argenti erit insuper te conciliante nonnihil solatii nobis apud eum, dum Bacchanalia aut Apaturia celebrantur. Præterea nos ab acerba rerum venalium curatorum manu liberabunt, qui quotidie lucri captandi causa iniuriis afficiunt litium osores. Multum autem valere vos parasitos apud iuvenes et divites non dicta sed facta ostenderunt.

X. Cephalus Pontio.

Mare, uti vides, inhorrescit cælumque subiit caligo et undique omnia obnubilata, ventique inter sese conflictantes jam jam se perturbaturos mare minantur, sed et delphines subsultantes atque intumescenti mari supersilientes lubrico motu tempestatem et turbas ingruentes portentunt. (2) Tauri ortum in cælo aiunt qui rerum cælestium sunt gnari nunc instare. Sæpe quidem incolumos servantur qui caute student vitare periculum: sunt autem qui, ubi semel mari se commiserint, consilii inopes, fortunæ gubernaculis commissis serantur. (3) Unde audimus alios apud Maleæ promontorium, alios in freto Siculo, alios in Libyco pelago cum impetu ablatos impingere vel submergi. Est autem his nihilo æquior ad tempestates et pericula Caphareus. (4) Itaque ubi exspectaverimus donec sedati fuerint fluctus serenitasque redierit, vagabimur usque ad ipsius Capharci littora, ut si quod alicubi ex naufragio eiectum inveniatur cadaver, id compositum sepulturæ mandemus. (5) Non enim caret mercede beneficentia, etiamsi non statim benefacti remuneratio appareat. Alit autem nihilo minus homines præter sperata bona diffunditque cor conscientia recti, maximeque cum in populares defunctos beneficium contulerint.

XI. Thyneus Scopelo.

Audivisti famam gravissimam o Scopole? classem Athenienses in animo habent mittere in exteram regio-

ναυμαχεῖν ἐθέλοντες. καὶ ἤδη μὲν ἡ πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία αἱ μάλιστα ταχυναυτοῦσαι πρόδρομοι λούουσι τὰ πρυμνήσια, τοὺς μαστήρας, οἱ μέλλουσιν ἀπαγγέλλειν παρ' οὗ καὶ ὅτε δεῖ ἀπιέναι πολεμήσοντας, ἐνθήμενοι. (2) γρεῖα δὲ ταῖς λοιπαῖς ναυσὶ τὸ στρατιωτικὸν τάγμα δεχομέναις ἐρετῶν πλειόνων καὶ οὐχ ἥκιστα ἐμπείρων ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀπομάχεσθαι. τί οὖν, ὦ βέλτιστε, δρῶμεν; φεύγομεν ἢ μένομεν; ἀνδρολογοῦσιν ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν καὶ Σουνίου καὶ μέχρι τῶν αὐτῶν Γεραιστῶν προσοίκων ἕϊων τοὺς τῆς θαλάττης ἐργάτας. (3) πῶς δ' ἂν ἡμεῖς οἱ μηδὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες ὑπομείναιμεν παρατάττεσθαι καὶ ὀπλομάχοις ἀνδράσιν ὑπηρετεῖσθαι; δυοῖν δὲ ὄντοιν γαλεποῖν, τοῦ τε φεύγειν ἐπὶ τέκνοις καὶ γυναῖξί τοῦ τε μένειν ξίφεσιν ἐμοῦ καὶ θαλάττῃ παραδιδόντας τὸ σῶμα, τοῦ μένειν ὄντος ἀλυσιτελοῦς τὸ φεύγειν ἐξάνη λυσιτελέστερον.

αδ'. Ναυσίβιος Πρυμναῖος.

Ἦγνόουν ὅσον ἐστὶ τρυφερὰ καὶ ἀβρόβια τῶν Ἀθήνησι πλουσίων τὰ μειράκια· ἔναγχος δὲ Παμφίλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μισθουμένου τὸ σκαφίδιον, ὡς ἂν ἔχοι γαληνιώντος τοῦ πελάγους περιπλεῖν ἅμα καὶ συμμετέχειν ἡμῖν τῆς ἀγρας τῶν ἰχθύων, ἔγνων ἡλίκα αὐτοῖς ἐκ γῆς καὶ θαλάττης πορίζεται τρυφῆματα. (2) οὐ γὰρ ἀνεχόμενος τῶν ξύλων τῆς ἀλιάδος ἐπὶ τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεστρίδων κατακλινεῖς (οὐ γὰρ οἷός τε ἔφασκεν εἶναι κεῖσθαι ὡς οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῶν καταστροφμάτων, τὴν σανίδα οἶμαι λίθου νομίζων τραχυτέραν) ἤτει παρ' ἡμῶν σκιὰν αὐτῶ μηχανήσασθαι τὴν τοῦ ἰστιίου σινδόνα ὑπερπετάσαντας, ὡς οὐδαμῶς οἷός τε ὢν φέρειν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. (3) ἡμῖν δὲ οὐ μόνον τοῖς ταύτην ποιουμένοις τὴν ἐργασίαν ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀπαξάπλῶς ὅσοις μὴ περιουσία πλοῦτου πρόσεστι, σπουδάζεται ἐστὶν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι· ἐν ἴσῳ γὰρ κρυμὸς καὶ θάλαττα. (4) φερομένων δὲ ἅμα οὐ μόνος οὐδὲ μετὰ μόνων τῶν ἐταίρων ὁ Πάμφιλος, ἀλλὰ καὶ γυναίων αὐτῶ περιττῶν τὴν ὄραν πληθὸς συνείπετο, μουσουργοὶ πᾶσαι· ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρὶς· ἡ δὲ Ἐρατώ, καὶ ψαλτήριον μετεχειρίζετο· ἄλλη δὲ Εὐεπής, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. (5) ἐγένετο οὖν μοι μουσικῆς ἡ ἄκατος πλέα, καὶ ἦν ὠδικὸν τὸ πέλαγος καὶ πάσης θυμηδίας ἀνάμεστον. πλην ἐμέ γε ταῦτα οὐκ ἔτερπεν· (6) ἐπεὶ δὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν δημοσίων, καὶ μάλιστα ὁ πικρὸς Γλαυκίας Τελχίνος ἦν μοι βασκαίων βαρύτερον. ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν πολὺν ἀπέλαβον, τὰργύριόν με διέγεε, καὶ νῦν ἐκείνου τοὺς ἐπιθαλαττίους ἀγαπῶ κώμους, καὶ τοιοῦτον ἕτερον ἐπισηναί μοι πολὺν δαπανηρὸν καὶ πολυτελεῖαν νεανίσκον.

ιγ'. Αὐχένιος Ἀρμένιος.

Εἰ μὲν τι δύνασαι συμπράττειν, καὶ δῆτα λέγε πρὸς με, οὐ πρὸς ἑτέρους· ἐκπυστα ποιῶν τὰ μὰ εἰ δὲ μηδὲν οἷός τε εἶ ὠφελεῖν, γενοῦ μοι τὰ νῦν Ἀρεοπαγίτου

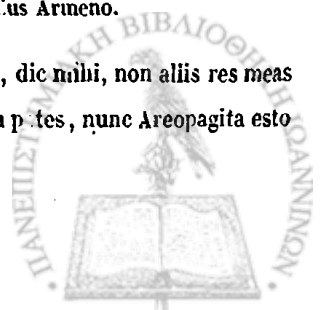
nem proelio navali decernere cupientes. Atque iam paralos et Salamina, naves velocissimæ præviæ, solvunt a littoribus rudentes, inquisitoribus nunciaturis, unde et quando oporteat exire ad bellum, impositis. (2) Reliquis navibus, quæ classarios milites excipiunt, opus est pluribus remigibus et quam maxime peritis, qui cum ventis et fluctibus decertare possint. Quid igitur, o bone, faciamus? fugiamusne an maneamus? conscribunt undique ex Piræeo et Phalero atque Sunio usque ad fines adeo accollarum Geræsti nautas. (3) Quomodo vero nos, ne forum quidem experti, sustineamus collocari in acie et armatis viris ad manus esse? in duobus autem incommodis, ut fugiamus scilicet qui liberos et uxores habeamus, aut maneamus corpore gladiis simul et mari tradito, cum manere inutile sit, fugere visum est utilius.

XII. Nausibius Prymnaeo.

Nesciebam quam sint luxuriosi et delicati Athenis divitum adolescentuli. Nuper vero, cum Pamphilus cum æqualibus navigium meum pretio conduxisset, ut posset tranquillo mari circumnavigare simul et particeps esse nobiscum capturæ piscium, cognovi quantas illis terra mareque præbeat delicias. (2) Impatiens enim lignorum piscatoriæ naviculæ, in tapetibus quibusdam peregrinis et sagulis recumbens (non enim se posse dicebat cubare quemadmodum reliqui in tabulatis, asserem opinor lapide asperiores putans) petiit a nobis ut umbram sibi faceremus veli linteo superne extenso, ut qui minime posset ferre solares radios. (3) Nobis vero, non tantum qui hoc opus facimus, sed omnibus omnino quibus copia divitiarum non est, curæ est, nonnunquam si possimus apricari; nam frigus et mare paria sunt. (4) Cum autem veherentur una (non solus, neque cum solis sodalibus Pamphilus, sed etiam muliercularum ætate formaque præstantium sequebatur cum multitudo, musicam tractantes omnes: alia enim vocabatur Crumation, eratque tibicina; alia Erato, et psalterium tractabat; alia Euepes, quæ cymbala pulsabat), (5) erat mihi musica refertum navigium et mare cantu resonabat omniaque erant lætitiæ plena. Verumtamen me hæc non delectabant; non pauci enim ex consortibus eiusdem victus, maximeque acerbus ille Glaucias, invidendo erat mihi Telchine molestior. (6) Postquam vero multam mercedem numeravit, pecunia me exhilaravit et nunc illius marinas comissiones amo atque eiusmodi allum dari mihi cupio sumptuosum et magnifice præbentem adolescentem.

XIII. Auchenius Armeno.

Si quid potes me adiuvaré, dic mihi, non aliis res meas enuntians. Sin adiuvaré non potes, nunc Areopagita esto

στεγανώτερος. ἐγὼ δὲ ὅπη ποτὲ τὰμά σοι διηγήσομαι. ἔρω με οὐκ ἔχ' παρεμπεσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερᾶσθαι, ἀλλὰ τὸ νῆφον ἐν ἐμοὶ συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πάθους βυθίζεται. (2) πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλιεῖα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρω ἐνέσκηψε καὶ ἐντακεῖς οὐκ ἀνίσιν, ἀλλ' ἴσα τοῖς πλουσίοις καὶ ὠρικοῖς νεανίσκοις ἐλέγομαι; καὶ ὁ ποτε γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλεύοντας ὄλος εἰμὶ τοῦ πάθους, καὶ γαμησεῖω νῦν καὶ τὸν Ὑμέναιον φαντάζομαι τὸν παῖδα τῆς Τερψιχόρης. (3) ἔστι δὲ ἡ παῖς ἧς ἐρῶ τὸ τῶν μετοίκων θυγάτριον τῶν ἐξ Ἑρμιόνης οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. ἄλλην μὲν οὖν δοῦναι προῖκα οὐκ ἔχω, ἐμαυτὸν δὲ δεῖξας ὄλος εἰμὶ θαλαττουργός, εἰ μὴ μαίνοιτο ὁ ταύτης πατήρ, οἶμαι παρέξειν ἐπιτήδειον νυμφίον.

ιδ'. Ἐγκύμων Ἀλιεῦψ.

Ἦρόμην ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡόδος τῆς ἐν Σουνίῳ παλαιὸν καὶ πετρυγμῆνον οἰκίον ὅτου εἶη καὶ τίνα τρόπον οὐκ ἐξογκούμενον ἀποσχισθῆν, ἤδη δὲ καὶ ὑπὸ χρόνου διερωγῶς ἀποκέοιτο. (2) οἱ δὲ ἔρασαν σὸν κτήμα γειρονέει πρὸ τούτων τεττάρων ἐτῶν, εἴθ' ὑφάλῳ προσομιλήσαν πέτρα κατὰ μέσον ἀποσχισθῆναι τῶν πλεγμάτων σου δὲ ἐξ ἐκείνου μήτε ἀκέσασθαι μήτε ἀνελέσθαι βουληθέντος μεῖναι, μηδενὸς τῶν περιοικούντων ὡς ἀλλοτρίου θυγάτειν ἐπιχειρήσαντος. (3) Ἐγένετο οὖν οὐκ ἐκείνων μόνον ἀλλὰ γὰρ καὶ σου τοῦ ποτε δεσπότης λοιπὸν ἀλλότριον. Αἰτῶ οὖν σε τὸ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς χρόνου μὴ σὸν σὺ δ' ὁ παντελῶς ἀπωλεία προσένειμας, ἥκιστα ζημιούμενος, ἔτοιμος ἔσο πρὸς τὴν δόσιν.

ιε'. Ἀλιεῦψ Ἐγκύμων.

Δυσμενῆς καὶ βιάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμός, φησὶν ἡ παροιμία. τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; τί δὲ τὸ παρ' ἐμοῦ βραθυμίας ἠξιωμένον κτήμα σὸν εἶναι νομίζεις; εἴργε τὰς χεῖρας, μᾶλλον δὲ τὰς ἀπλήστους ἐπιθυμίας, μηδὲ σε ἢ τῶν ἀλλοτρίων ὄρεξις ἀδίκουσι αἰτεῖν χάριτας ἐκβιαζέσθω.

ισ'. Ἐγκύμων Ἀλιεῦψ.

Οὐκ ἤτησά σε ἂ ἔχεις ἀλλ' ἂ μὴ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ οὐ βούλει ἂ μὴ ἔχεις ἕτερον ἔχειν, ἔχε ἂ μὴ ἔχεις.

ιζ'. Εὐσάγηνος Λιμενάρχη.

Οὐκ ἐς κόρακας φθαρῆσεται ὁ σκοπιωρὸς ὁ Λέσβιος; φρίκη, σκιερὰν κατὰ μέρος τὴν θάλατταν ἰδὼν ἀνεβόησεν ὡς πλήθους ὄλου προσιόντος θύνων ἢ πελαγύδων, (2) καὶ ἡμεῖς πεισθέντες τῆ σαγήνῃ μονονουχί τὸν κόλπον ὄλον περιελάβομεν. εἶτα ἀνιμώμεθα, καὶ τὸ βάρος μείζον ἢ κατὰ φορτίον ἰχθύων. εὐέλπιδες οὖν καὶ τῶν πλησίων τινὰς ἐκαλοῦμεν μερίτας ἀποφανεῖν ἐπαγγελλλόμενοι, εἰ συλλάβοιντο ἡμῖν καὶ συμπονήσειαν. (3) τέλος μόγις ποτὲ δείλης ὀψίας εὐμεγέθη κάμηλον ἐξείλκυσαμεν μυῶσαν ἤδη καὶ σκώλη-

ΕΠΙΣΤΟΛΟΝ.

mili faciturnior. Ego vero tibi utcumque quid mecum agatur narrabo. Amor me postquam invasit, non sinit se a ratione gubernari, sed id quod sobrium et sanum in me est, constantes ab affectu submergitur. (2) Undenam umquam in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit et inhærens non remittit, sed æque ac divites et elegantes adolescentuli ardeo? et qui aliquando ridebam eos qui præ mollitia cupiditatibus servirent, totus sum in illius potestate et jam nuptias expeto et Hymenæum in mente agito Terpsichræ filium. (3) Est autem puella quam amo inquilinorum eorum filia, qui Hermiona nescio quomodo immigrarunt in Piræum. Dotem quidem adferre non possum; sed me ipsum ubi ostendi qualis sim piscator, nisi pater eius insaniat, idoneum me sponsum fore credo.

XIV. Encymon Halietyro.

Cum vidissem in littore Sunii vetus et lacerum rete, quæsi vi cuius esset et qui factum sit ut non exoneratum, sed iam et temporis vetustate ruptum jaceret. (2) Illi autem dicebant tuum fuisse ante hos quatuor annos: deinde cum sub undis latenti adhæsisset rupi, nodos in medio discissos esse; te autem ex illo tempore neque sarcire neque auferre voluisse, suo ita igitur loco mansisse, nemine ex accolis tanquam alienum attingere auso. (3) Factum igitur est non incolis solum, sed et tibi possessori alienum. Itaque peto abs te id, quod corruptum longo tempore tuum non est. Tu vero id quod prorsus interitui tradidisti, nullo tuo damno libenter mihi dona.

XV. Halietyrus Encymoni.

Malevolus et invidus vicinorum oculus, ut in proverbio est. Quid enim tibi mea curæ sunt? our vero quod mihi negligere placuit, tuum esse putas? Cohibe manus, immo insatiabiles cupiditates, neve te rerum alienarum appetitus ad petendum iniustum donum impellat.

XVI. Encymon Halietyro.

Non petii abs te quæ habes, verum quæ non habes. Cum vero nolis, quæ non habes, alium habere, habe sane quæ non habes.

XVII. Eusagenus Limenarcho.

Ad corvos abeat speculator Lesbius! Horrore umbrosum ex parte mare videns exclamavit, quasi magna turba veniret thunnorum aut pelamydum. (2) Atque nos ei fidem habentes verriculo fere totum sinum circumdedimus. Deinde extraximus, et pondus erat maius quam pro piscium onere. Spes igitur erat, et vicinorum aliquos vocavimus, nos eos participes facturos promittentes, si nobis opem ferrent et una laborarent. (3) Tandem magno labore circa vesperam ingentem camelum extraximus iam

ξιν ἐπιβρούσαν. τοιαῦτα θηράσας οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς ἐδῆλωσα, ἀλλ' ἵνα μάθῃς αἷς καὶ πόσαις μηχαναῖς ἢ τύχῃ με τὸν ἀτυχή καταγωνίζεται.

ιη'. Εὐπλοῦς; Θαλασσέρωτι.

Ὑπερμαζῆς ἢ μέμηνας· ἀκούω γάρ σε λυρωδοῦ γυναικὸς ἔρᾶν καὶ ὡς ἐκείνην φθειρόμενον πᾶσαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν κατατίθεσθαι. ἀπήγγειλε γάρ μοι τοῦθ' ὁ γειτόνων βέλτιστος Σωσίας, οὗτος ἐκείνος ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἠδὺν γάρων ἔψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὐς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ· (2) ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν δλίσθῃ. πόθεν οὖν, εἰπέ μοι, μουσικῆς σοι διάτονον καὶ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον μέλος ἔστιν; ὡς δ' αὐτὸς ἔφασκεν ἀπαγγέλλων. ἐμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠρέθης καὶ τοῖς κρούμασι. (3) πέπασσο εἰς ταύτην δαπανώμενος, μή σε ἀντι τῆς θαλάττης ἢ γῆς ναυαγὸν ἀποφῆνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων, καὶ γένηταί σοι τὸ τῆς ψαλτρίας καταγώγιον Καλυδόνιος κόλπος ἢ Τυρρηνικὸν πέλαγος καὶ Σκύλλα ἢ μουσουργός, οὐκ ἔχοντι Κράταιν ἐπικαλέσασθαι, εἰ δευτέρον ἐφορμᾷ.

ιβ'. Θαλασσέρω; Εὐπλόω.

Τὴν ἄλλως ποιεῖς τὴν πρὸς με νοθεσίαν, ὦ Εὐπλοε. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποσταίην τῆς ἀνθρώπου, θεῶ μυσταγωγῶντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ πειθόμενος. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἔρᾶν συγγενές, τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον. (2) ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς δ' Ἐρωσ, καὶ ὑπὸ τούτου βληθεὶς τὴν καρδίαν ἔγω τὴν κόρην, Πανόπη νομίζων ἢ Γαλατεία ταῖς καλλιστευούσαις τῶν Νηρηίδων συνεῖναι.

κ'. Θερμολέπυρος Ὀκίμωνι.

Σχέτλια πεπόνθαμεν· τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ καὶ μῆτραι καὶ ἥπαρ δρόσω προσεοικὸς παρέκειτο, ἡμῖν δὲ ἔτνος ἦν τὸ βρώμα· καὶ οἱ μὲν Χαλυβόνιον ἔπινον, ἔκτροπιαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὄξινην. (2) ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες, δόητε παρατροπὴν τῆς ἀδίκου ταύτης τύχης, καὶ μὴ τοὺς μὲν διηνεκῶς φυλάττετε ἐν εὐτυχίᾳ, τοῖς δὲ τὸν λιμὸν συνοικίζετε.... τῇ γὰρ φορᾷ τῆς εἰμαρμένης τὰ τοιαῦτα κατηνάχασται. ἄδικα πάσχομεν πρὸς αὐτῆς οἱ λεπτοὶ καὶ στενῆ κεχρημένοι τῇ τύχῃ.

κα'. Κωνωποσφράντης Ἰσχυολίμω.

Ἄνεμιαίους ἐλπίδας ἔσχον ἐπὶ τῷ μειρακίῳ Πολυκρίτῳ. ὤμην γὰρ αὐτόν, εἰ τεθναῖη αὐτῷ ὁ πατήρ, χύσιν ἐργάσεσθαι τῆς οὐσίας πολλὴν καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδουπαθοῦντα μετὰ τε ἡμῶν μετὰ τε τῶν ἐταίρων ὄσαι κατὰ τὴν ὥραν πρωτεύουσιν. (2) ὁ δὲ ἐπειδὴ κρίνον αὐτῷ ὁ γεννήσας ἐγένετο, σιτεῖται μὲν τῆς ἡμέρας ἀπαξ, καὶ τοῦτο ὀψὲ τῆς ὥρας ἡλίου λοι-

putrescentem et vernibus scatentem. Hanc piscationem non ut rideres tibi significavi, sed ut cognosceres, quibus et quot machinis fortuna me infortunatum impugnet.

XVIII. Euploos Thalasseroti.

Lascivis, aut insanis; audio enim te ad lyram canentem mulierem amare et ad illam itiones damnosas instituendo quotidianam capturam profundere. Nuntiavit enim hoc mihi vicinorum optimus Sosias. Est idem ille Sosias, qui bonum illud et suave liquamen coquit ex tenuibus piscibus, quos verriculo insinuat. (2) Est autem is ex iis qui admodum colunt veritatem, et vix unquam in mendacium lapsus est. Unde igitur, dic mihi, musices tibi diatonus et chromaticus et enarmonius modus? quemadmodum idem dicebat hæc nuntians. Simul ergo cum forma adamasti puellam et cum modulationibus. (3) Desine in ea sumptus impendere, ne pro mari terra te naufragum faciat nudatum opibus fiatque tibi psaltriæ diversorium Calydonius sinus aut Tyrrenum mare et cantrix Scylla, cum non poteris Cratæin invoccare, si iterum irruat.

XIX. Thalasseros Euploos.

Frustra me mones, mi Euploe. Ego enim non facile deseram mulierem illam, iniantanti deo ignifero atque sagittifero morem gerens. Omnino amor nobis innatus est, cum marina dea pepererit istum puerum. (2) Noster itaque a matre est Cupido atque ab isto percussus cor teneo puellam, cum Panope aut Galatea formosissimis Nereidum consuetudinem mihi esse opinans.

XX. Thermolepyrus Ocimoni.

Indigna passi sumus! nam reliquis sumen et vulvæ et hepar rori simile apposita erant, nolis autem puls erat cibus; atque alii vinum Chalybonium bibebant, nos vappam et acetum. (2) Sed vos, dii dæmonesque fatorum arbitri et præsides, depellite hancce iniquam sortem, neve alios quidem in perpetua servate felicitate, aliis autem famem date contubernalem. Cursu quidem fati talium necessitas allata est. Iniuria fit ab eo nobis, qui tenui angustaque ulimur fortuna.

XXI. Conoposphrantes Ischnolimo.

Irritam spem habui de adolescente Polycrito. Arbitrabar enim cum, si mortuus esset ipsi pater, profusurum largiter divitias et luroando et libidinando, nobiscum et cum scortis quotquot formæ elegantiæ præstant impensurum magnam bonorum partem. (2) At ille, postquam obiit ei parens, cibum capit semel quotidie, idque sero cum iam sol versus occasum vergit. Comedit autem nihil

πόν ἀμφὶ τροπὰς τὰς εἰς δύοσιν ἔχοντος· σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελεῶν ἀλλ' ἄρτον ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄψον καὶ εἴ ποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίῃ, δρυπεπεῖς ἢ φαυλίαι. (3) διαμαρτῶν οὖν τῆς θαυμαστῆς ταύτης ἐλπίδος οὐκ οἶδ' ὅ τι καὶ δράσω. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψοντος, τί ἂν εἴη ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; λιμώττοντα δὲ λιμώττοντι συνεῖναι διπλοῦν βλάβος.

κβ'. Γέμελλος Εὐθρόωφ.

Παρέκειτο μὲν ἡμῖν ὁ Γέλιωνος τοῦ Σικελιώτου πλακοῦς ἐπιώνυμος· ἐγὼ δὲ καὶ τῇ θεᾷ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις εὐτρεπιζόμενος εὐφραίνόμεην. μέλλησις δὲ ἦν πολλή, περιστεφόντων τραχημάτων τὰ πέμματα. ἦν δὲ ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης καὶ βάλανοι φοινίκων καὶ κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξηρημένα. (2) ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὰ ἕκαστα ἐχθρὰ βλέπων ἀνέμενον ἐπαφῆσειν ἑμαυτὸν ἐγγανῶν τῷ πλακοῦντι. οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μῆξιτον ἐξέτεινον καὶ τῆς κύλικος συνεχῶς περισοβούσης διατριβάς καὶ μελλησμοὺς ἐνεποίουν, (3) καὶ ὡσπερ ἐκ συνθήματος τὴν ἐμὴν ἀναρτῶντες ἐπιθυμίαν ὁ μὲν τις κάρυος λαβὼν ἐξεκάθειρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὁδοῦσιν ἰνώδη, ὁ δὲ ὑπτιάσας ἑαυτὸν οἶος ἦν ὑπὸν κατέχεσθαι μᾶλλον ἢ τῆς τραπέζης φροντίζειν· εἶτα ἄλλος ἄλλω διελέγετο, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ ὁ ἡδὺς ἐκείνος καὶ ποθητὸς ἡμῖν πλακοῦς εἰς ἀπόλαυσιν ἤρετο. (4) τέλος οἱ θεοὶ κατοικτεῖραντες τὸ καταξήρον τῆς ἐμῆς ἐπιθυμίας μόλις ποτὲ ἱμείροντά με τοῦ πλακοῦντος ἀπογεύσασθαι παρεσκευάσαν. ταῦτά σοι γράφω οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς ἡδέσις ἡσθεῖς, ὅσον ἐπὶ τῇ παρολκῇ ἔχτακείς.

κγ'. Πλατύλαιμος Ἐρεβινθολέοντι.

Οὐπίποτε ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ὑπέμεινα τοιοῦτον χειμῶνα. οὐ γὰρ μόνον ἐκ παραλλήλου φυσῶντες, μᾶλλον δὲ φύρδην φερόμενοι κατεκτύπουν ἡμᾶς οἱ ἄνεμοι, ἀλλ' ἡδὴ καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη πρῶτον μὲν τοῦδαφος ἐκάλυπτεν, ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο τῆς νιφάδος χύμα πάμπου, ὡς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν στενωπὸν ἰδεῖν. (2) ἐμοὶ δὲ οὔτε ξύλον οὔτε ἄσβολος παρῆν. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ὁ κρυμὸς δὲ εἰσεδύετο μέχρι μυελῶν αὐτῶν καὶ ὀστέων. ἐβουλεύσαμην οὖν Ὀδύσειον βούλευμα δραμεῖν εἰς τὰς θόλους τῶν βαλανείων. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖ συνεχώρουσιν οἱ τῶν ἁμοτέγων περὶ ταῦτα κυλινδούμενοι· καὶ γὰρ αὐτοὺς ἡ παραπλησία θεὸς ἠνώγει Πενία. (3) ὡς οὖν ἡσθόμην οὐκ εἶναι μοι εἰς ταῦτα εἰσιτητόν, δραμῶν ἐπὶ τὸ Θρασύλου βαλανεῖον, εὔρον ταῦτο κενόν, καὶ καταθαλῶν ὀβολοὺς δύο καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἴλεων καταστήσας ἰθερόμην ἄχρις οὗ τὸν νιφετὸν πηγυλῆς διεδέετο, καὶ ὑπὸ τοῦ κρύους τοῦ μεταξὺ διεροῦ παγέντος πρὸς ἀλλήλους ἐδέεοντο οἱ λίθοι. μετὰ δὲ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμύ προσήνης ὁ ἥλιος ἐλευθέραν μοι τὴν πρόσδον καὶ περιπάτους ἀνειμένους ἀπέφηνεν.

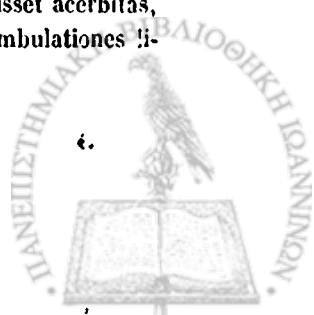
pretiosum, sed panem de foro et opsonium, et si quando hilarem diem agat, druppas aut phaulias olivas. (3) Frustratus igitur hac spe egregia, ego incertus sum quid tandem faciam. Si enim qui alit opus habet alturo, quis esse velit alumnus? esurienti vero sodalem esse esurientem duplex calamitas.

XXII. Gemellus Eulnio.

Apposita erat nobis quæ a Gelone Siculo nomen habet placenta. Ego vero solo aspectu ad deglutendam eam me præparans delectabar; sed mora multa erat, circum placentas positis bellariis. Erant autem fructus pistaceæ et glandes palmarum et nuces putaminibus exemptæ. (2) At hæc ego singula infestis oculis adspiciens hianti ore exspectabam ut irruerem placentæ. Illi autem et bellariorum esum in longissimum extenderunt poculoque continenter circumacto moram et cunctationem interponebant. (3) Tandem, quasi de composito meam cupiditatem suspenderent, alius stipula sumpta expurgabat si quid insideret ex cibo dentibus fibrosum, alius resupinans adeo se somno dedere malebat, quam de edendo cogitare, deinde alius cum alio fabulabatur et omnia alia agebantur, quam ut suavis illa et cupita nobis placenta fruenda daretur. (4) Postremo, ut consentaneum est, dii aridæ meæ cupiditatis miserti, vix tandem effecerunt ut ego tam diu appetitam placentam degustarem. Hæc tibi scripsi non tam rei suavitate delectatus, quam longa protractione confectus.

XXIII. Platylæmus Erebintholcontii.

Nunquam ego in Attica sustinui talem hiemem. Non enim solum alternatim spirantes, immo acervatim ruentes nos obtundebant venti, sed etiam nix densa et crebra cadens primo quidem humum tegebat, deinde non in superficie hærebat, sed in altum tollebat nivium defluentium ingens moles, ut vix liceret ostium aperienti domus in angiportum prospicere. (2) Mihi vero neque lignum neque fuligo suppetebat: quomodo enim aut unde? frigus autem penetrabat usque ad ipsas medullas et ossa. Commentus igitur sum consilium Ulixæum ut currerem in tholos et caminos balnearum. Sed nec illuc ire concesserunt artis consortes ibi versantes; eadem enim dea eos cruciabat, Paupertas. (3) Cum igitur animadvertissem aditum ad ea mihi non patere, propere me contuli ad Thrasyli balneum privatum, et illud vacuum inveni. Atque pensis duobus obolis, quibus balneatorem mihi propitium reddidi, calefeci me, donec nivem exciperet glacies et lapides congelato quod in medio esset humido invicem præ frigore compingerentur. Cum vero deferbuisset acerbitas, sol benignus apertum mihi exitum et deambulationes libera concessit.

κδ'. Ἀμνίων Φιλοσόχω.

Ἀπέχειρεν ἡμῶν ἡ γάλαξα βρρέως ἐμπεσοῦσα τὰ λήια, καὶ λιμοῦ φάρμακον οὐδέν· ὠνεῖσθαι δὲ ἡμῖν ἐπακτοὺς πυροῦς οὐχ οἷόν τε διὰ σπάνιν κερμάτων. ἔστι δέ σοι, ὡς ἀκούω, τῆς πέρυσιν εὐετηρίας λείψανα. (2) δάνεισον οὖν μοι μεδίμνους εἴκοσιν, ὡς ἂν ἔχωμεν σώζεσθαι αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ παιδία. καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης ἐκτίσομεν αὐτῶ τῶ μέτρῳ, καὶ λῶιον, εἴαν τις ἀφθονία γένηται. μὴ δὲ περὶ τῆς ἀγαθοῦς γείτονας εἰς στενὸν ὑπὸ τοῦ καιροῦ φθειρομένους.

κε'. Εὐπέταλος Ἐλατίωνι.

Οὐδέν με τῆς γῆς ἀμειβομένης τῶν πόνων ἀντάξιον, ἔγνω ἐμαυτὸν ἐπιδοῦναι θαλάττῃ καὶ κύμασι. ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται πᾶσιν ἡμῖν, καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρεῶν φυγεῖν, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις ἑαυτὸν καθείρξας τηρῆ. (2) ἐνεργὸς γὰρ ἡ εἰμαρμένη καὶ τὸ πεπρωμένον ἀφυκτον· ὥστε τὸ ζῆν οὐδ' ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τύχης βραβεύεται. ἤδη γὰρ τινες μὲν ἐπὶ γῆς ὠκύμοροι, ἐπὶ θαλάττης δὲ μακρόβιοι κατεβίωσαν· (3) ὥστε εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἐπὶ ναυτιλίαν βαδιούμαι καὶ ἀνέμοις ὀμιλήσω καὶ κύμασι. κρείττον γὰρ ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Προποντίδος νεόπλουτον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν ἐρυγγάειν.

κς'. Ἀγελάρχιδης Πυθολάω.

Μέγα, ὦ γενναῖε, κακὸν εἰσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν, δέον παρὰ σέ ἢ παρὰ τινα ἄλλον τῶν κατ' ἀγρὸν γειτόνων ἐλθεῖν, ἐπεὶ κατέστην ἐν χρεῖα χρημάτων, βουλόμενος ἐπὶ Κολωνῶν πρίασθαι χωρίον, ξεναγήσαντός μὲ τινος τῶν ἀστικῶν ἐπὶ τὰς Βλεψίου θύρας ἀφικόμην. (2) εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην ὀρθῆναι βικνόν, συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς, χαρτίδια ἀρχαῖά τινα, σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον, ὑπὸ κόρσεων καὶ σιτηῶν ἡμίθρωτα διὰ χειρὸς κατέχοντα. εὐθὺς μὲν οὖν μόλις με προσεῖπε, ζῆμιάν ἡγούμενος τὴν προσηγορίαν· εἶτα τοῦ προσένου φήσαντος ὡς θεοῖμην χρημάτων, πόσων ἤρετο τάλαντων. (3) ἐμοῦ δὲ θαυμάσαντος τὴν ὑπερβολὴν διέπτυνεν εὐθέως καὶ δῆλος ἦν δυσχεραίνων. Ὅμως ἐδίδου καὶ ἀπῆτει γραμματεῖον καὶ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρύν, καὶ τὴν οἰκίαν ὑποθησόμενος ἢ ἔστι μοι. μέγα τι κακὸν εἰσιν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις ἀλινοῦμενοι. μὴ μοι γένοιτο, ἀγροίκων ἔφοροι δαίμονες, μὴ λύκον ἔτι, μὴ δανειστὴν ἰδεῖν.

κζ'. Ἀνίκητος Φοιβιανῆ.

Φεύγεις με, ὦ Φοιβιανῆ, φεύγεις, καὶ ταυτα ἀρτίως ὄλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί γὰρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σύκα, οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων,

XXIV. Amnion Philomoscho.

Detondit nostras segetes grando graviter irruens et famis nullum est remedium. Advecticum triticum nobis emendi non est facultas, deficiente pecunia. Sunt autem tibi, ut audio, ex copia superioris anni reliquiae. (2) Quare mutuos da mihi viginti modios, ut vitam tolerare possim cum coniuge ac liberis. Quodsi fertilis fuerit frugum proventus, reddemus eadem mensura, etiam ampliore, si qua fuerit ubertas. Ne vero negligas bonos vicinos in temporis angustias cum ipsorum pernicie coactos.

XXV. Eupctalus Elationi.

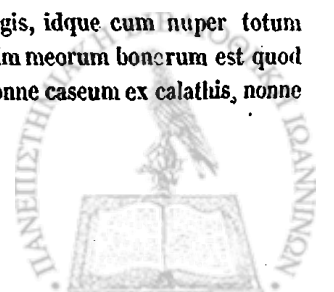
Cum ager nihil quod par sit laboribus rependat, decrevi me dedere mari ac fluctibus. Vita enim simul et mors fato nobis constitutae sunt, neque concessum effugere fatum, etiamsi in claustro quis se inclusum contineat. (2) Fors enim non cessat et fatum est inevitabile. Itaque non ab illis pendet discrimen vitae, sed fortunae arbitrio subiacet. Nonnulli enim in terra cito mortui, in mari diu vivebant. (3) Quae cum sciam ita se habere, ad navigationem me conferam et inter ventos fluctusque versabor. Mellius enim est redire e Bosporo et Propontide novis divitiis auctum, quam sedentem in Atticae agris famelicum quid et siccum ructare.

XXVI. Agelarchides Pytholao.

Magnum, amice, malum sunt isti in urbe foeneratores. Ego enim nescio quid mihi acciderit ut, cum te vel alium aliquem ruri vicinum adire deberem, in pecunia inopiam redactus, cum vellem in Colono emere agellum, deducente me quodam ex urbe, ad Blepsiae fores devenirem. (2) Tum vero ibi deprehendo senem adpectu strigosum, contractis superciliis, chartulas vetulas temporisque iniuria squalidas, a cimicibus et tincis semesas manu tenentem. Initio quidem vix me alloquebatur, iacturam nimirum existimans si me appellasset. Deinde vero cum pararius dixisset me opus habere pecunia, quot talentis, interrogavit. (3) Me autem ad tam amplam pecuniam obstupescente, despuit statim et manifesto indignatus est. Tamen pollicitus est postulans syngrapham et praeter sortem usuram gravem, cum pignori sibi dari iussisset quam habeo domum. Magnum sane malum sunt qui in calculis et digitorum flexionibus versantur. Ne mihi eveniat, dii agricolarum tutelares, nec lupum amplius nec foeneratorem videre.

XXVII. Anicetus Phœbianæ.

Fugis me, Phœbiana, fugis, idque cum nuper totum agrum abstuleris. Quid enim meorum bonorum est quod non habeas? nonne ficus, nonne caseum ex calathis, nonne

οὐκ ἔριζον νεογυλόν, οὐκ ἀλεκτοροίδων ζευγος, οὐ τὰ λαιπὰ τρυφήματα πάντα ἐστὶ σοὶ ἐξ ἐμοῦ; οὕτως ὅλον με αὐτῇ... κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψωσα δουλεύειν ἐπιγνάσασα. (2) σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ διακκῶς φλεγομένου. ἀλλὰ χαίρε καὶ ἀπιθί· ἐγὼ δὲ βαρέως μὲν, οἴσω δ' ὅμως τὴν ἀτιμίαν.

κη'. Φοιβιανῆ Ἀνικήτη.

Ἰδίνουσα με ἀρτίως ὡς ἑαυτὴν ἢ τοῦ γείτονος μετεπέμψατο γυνή. καὶ δῆτα ἦεν ἀραμένη τὰ πρὸς τὴν τέχνην, σὺ δὲ ἐξαπίνης ἐπιστὰς ἐπειρῶ τὴν δέξην ἀνακλάσας κύσαι. οὐ παύσει τριχόρων καὶ ταλάντατον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἡμᾶς ὡς τις ἀρτί γενειάζειν ἀρχόμενος; (2) οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων ἀφείσαι ἀργός τῶν ἰδίων προϊστάμενος; οὐχὶ τοῦ πτανίου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὢν ἐξέσωσαι; πῶς οὖν ταχερόν βλέπεις καὶ ἀναπνεῖς; πέπαυσο, Κέκροψ ἄθλιε, καὶ τρέπου κατὰ σεαυτόν, μή σε λαβοῦσα κακόν τι ἐργάσωμαι.

κθ'. Γλυκέρα Βακχίδι.

Ὁ Μένανδρος ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων θέαν εἰς τὴν Κόρινθον ἔλθειν βεβούληται· ἐμοὶ μὲν οὐ κατὰ νοῦν· οἶδα γὰρ οἶόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιοῦτου καὶ βραχὺν ὑπερῆσαι χρόνον· ἀποτρέπειν δ' οὐκ ἐνῆν μὴ πολυλάχις ἀποδημεῖν εἰωθότα. (2) οὐδ' ὅπως αὐτὸν παρεγγυήσω μέλλοντα ἐπιδημήσειν ἔγω οὐδ' ὅπως μή, βουλόμενον αὐτὸν σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ· καί μοι τινα φέρειν φιλοτιμίαν τοῦτο λογιζομαι· οἶδε γὰρ τὴν οὔσαν ἡμῖν ἐταιρίαν πρὸς ἀλλήλας. (3) δέδοικα δέ, ὦ φιλήτατη, οὐ σὲ τοσοῦτον (χρηστοτέρῳ γὰρ ἦθει κέρχρησαι τοῦ βίου) ὅσον αὐτὸν ἐκείνον. ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμονίως, καὶ Βακχίδος οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. (4) τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν ἔλαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ τῶν Ἰσθμίων ἔνεκα τὴν ἀποδημίαν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. ἴσως αἰτιάσῃ με τῆς ὑποψίας. συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἐταιρικαῖς, ὦ φιλήτατη, ζηλοτυπίαις. (5) ἐγὼ δ' οὐ παρὰ μικρὸν ἠγοῦμαι Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐραστοῦ· ἄλλως τε καὶ μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορά γένηται, δεήσει με ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ Χρέμητός τινος ἢ Φειδύλου πικρῶς λοιδορεῖσθαι. ἐάν δ' ἐπανέλθῃ μοι οἷος ὄγχετο, πολλὴν εἴσομαι σοὶ χάριν. ἔρρωσο.

λ'. Βακχίς Ὑπερείδῃ.

Ἠῶσά σοι ἴσμεν αἱ ἐταῖραι χάριν καὶ ἐκάστη γε ἡμῶν οὐχ ἦττον ἢ Φρύνη. ὁ μὲν γὰρ ἀγὼν μόνος Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὐθίας ἐπανείλετο, ὃ δὲ κίνδυνος ἀπασῶν. εἰ γὰρ αἰτοῦσαι παρὰ τῶν ἐραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖς διδοῦσιν ἐντυγχάνουσαι ἀσεβείας κριθήσομεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μηδὲ τοῖς ἐμῶσσι παρέχειν. (2) νῦν δ' οὐκέτι τὸ ἐταρεῖν αἰτιασόμεθα ὅτι πονηρὸς Εὐθίας ἐραστῆς εὐρέθη, ἀλλ'

hædulum, nonne par gallinarum, nonne reliquas delicias omnes a me accepisti? sic me totum, ut in proverbio est, subvertisti et servire coegisti. (2) Tu vero nullam mei rationem habes amore flagrantis. Sed vale et abi. Ego ægre quidem feram, feram tamen ignominiam.

XXVIII. Phœbiana Aniceto.

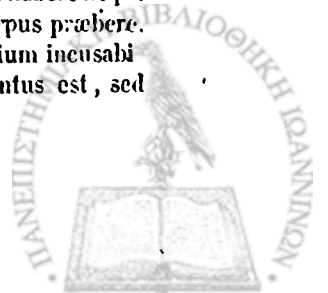
Parturiens nuper uxor vicini me ad se accersi iussit: me contuli igitur ad eam assumptis quæ ad artem requiruntur. Tu vero confestim adstans conabare cervice reflexa me osculari. Non desines, decrepite et miserrime senex, tentare nos puellas ætate florentes, quasi aliquis modo barbam emittere incipiens? (2) Nonne deseruisti labores in agro et segniter agrum tuum curas? nonne culina focoque quippe iners expulsus es? cur igitur molliter intueris et hiscere audes? Desine, miser Cecrops, et ad te redi, ne, cum te prehenderim, male tecum agam

XXIX. Glycera Bacchidi.

Menander noster ad spectandos ludos Isthmios Corinthum proficisci decrevit; non id quidem ex mea sententia; scio enim quanta res sit amatore eiusmodi etiam paucillum temporis carere; debortari autem eum non licebat rarius peregre abire solitum. (2) Committamne eum apud vos versaturum fidei tuæ necne nescio, quippe abs te amari cupiat; et hoc in me amoris stimulos movere credo. Novit quidem amicitiam quæ inter nos est. (3) Timeo autem, carissima, non tam te (prohibitoribus enim moribus quam pro isto vitæ genere uteris) quam illum ipsum. Miro modo enim in amorem est proclivis et a Bacchide ne vel maxime austerus quidem facile absteineat. (4) Illum enim, minus ut te conveniret quam Isthmiorum causa profectionem hanc suscepisse, mihi persuasum non est. Fortasse me suspicionis argues. Verum ignosce, carissima, amatorie sollicitudini. (5) Ego vero non parvi faciebam Menandrum amatorem amittere, præsertim cum, si mihi simultas aliqua sit cum eo, aut dissidium oriatur, in scena ab aliquo Chremete aut Phidylo me acerbissime conviciatum iri videam. Quod si vero talis redierit qualis abiit, magnam tibi gratiam habebo. Vale.

XXX. Bacchis Hyperidi.

Omnes nos meretrices agimus tibi gratias et quidem unaquæque nostram non minus quam Phryne. Lis quidem solius Phrynes, quam nequissimus Euthias intenderrat, periculum vero nostrum omnium. Si enim petentes ab amatoribus pecuniam non impetramus, aut copiam nostri facientes dantibus impietatis reæ agemur, desistere satius est ab hac vita neque amplius negotium habere neque iis qui nobiscum consuetudinem habent corpus præbere. (2) At nunc non amplius quæstum meretricium incusabimus, quod Euthias improbus amator inventus est, sed

ὅτι ἐπιεικῆς Ὑπερείδης ζηλώσομεν. πολλά τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας. (1) καὶ γὰρ ἑταίραν χρηστὴν σεαυτῷ περιεσώσω, καὶ ἡμᾶς ἀμειψομένας σε ἀντ' ἐκείνης παρεσκεύασας. εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις τὸν ὑπὲρ τῆς Φρύνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραί σε στήσαιμεν ἔπου ποτὲ βούλει τῆς Ἑλλάδος.

λα'. Βακχίς Φρύνη.

Οὐ τοσοῦτόν σοι τοῦ κινδύνου συνηθέσθην, ὃ φιλιτάτη, ὅσον ὅτι πονηροῦ μὲν ἀπηλλάγης ἐραστοῦ χρηστὸν δὲ εὖρες συνήσθην· τὴν γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς εὐτυχίαν γεγονέναι νομίζω. διαβόητον γὰρ σε οὐκ ἐν ταῖς Ἀθήναις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπάσῃ ὁ ἀγὼν ἐκείνος πεποίηκεν. (2) Εὐθίας μὲν οὖν ἰκανὴν τιμωρίαν δώσει τῆς σῆς ἑμιλίας στερόμενος· ὑπὸ γὰρ ὀργῆς μοι δοκεῖ κινήθεις διὰ τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν ὑπερᾶραι τὸ μέτρον τῆς ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας. καὶ νῦν ἐκείνον ἐρωῖντα μᾶλλον εὖ ἴσθι ἢ Ὑπερείδην. (3) ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ δὲ τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παρῴξυνται. προσδέχου δὴ πάλιν παρ' αὐτοῦ δεήσεις καὶ λιτανείας καὶ πολὺ χρυσίον. (4) μὴ δὲ καταδικαιτήσης ἡμῶν, ὃ φιλιτάτη, τῶν ἑταίρων, μηδ' Ὑπερείδην κακῶς δοῖσαι βεβουλεύσθαι ποιήσης τὰς Εὐθίου ἰκεσίας προσιεμένη, μηδὲ τοῖς λέγουσί σοι ὅτι, εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρρηξαμένη τὰ μαστάρια τοῖς δικασταῖς ἐπέδειξας, οὐδὲν ἂν ὁ ῥήτωρ ὠζέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηται σοι ἢ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία.

λβ'. Βακχίς Μυρρίνη.

Μὴ δὴ κρείττονος εἶη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ἀλλ' Εὐθίας σοι ὅν νῦν περιέπεις συγκαταβιώη. τάλαινα γυνὴ τῆς ἀνοίας, ἥτις τῷ τοιοῦτῳ θηρίῳ προσέφθαρσαι. (2) πλὴν ἴσως τῷ κάλλει πεπίστευκας· Μυρρίνην γὰρ στέρξει δῆλον ὅτι Φρύνην ὑπεριδών. ἀλλ' εἰσκας κνίσαι τὸν Ὑπερείδην βεβουληθῆσθαι ὡς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα. κακείνος ἑταίραν ἔχει ἀξίαν ἑαυτοῦ καὶ σὺ ἐραστὴν σοι πρόποντα. (3) αἰτησόν τι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. ἴσθι γοῦν ὅτι παρὰ πάσαις ἡμῖν ταῖς τὴν φιλανθρωποτέραν ἀφροδίτην προτιμώσαις μεμίσησαι.

λγ'. Θακίς Θεττάλη.

Οὐκ ἂν ποτ' ὤνθην ἐκ τοσαύτης συνηθείας ἐσεσθαί μοί τινα πρὸς Ζευξίππην διαφορᾶν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέγονα ὑπὸ τὸν ἀπὸ τῆς Σάμου κατάπλου, οὐκ ὀνειδίξω· ἀλλὰ Πамφίλου (γινώσκεις τοῦτο καὶ σὺ ὅσον) ἡμῖν διδόντος ἀργύριον, ὅτι ταύτη ποτὲ ἐντυγχάνειν ἐδόκει, τὸ μεράκιον οὐ προσείμην. (2) ἢ δὲ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων

quoniam Hyperides æquus et iustus, eo magis probabimus et sectabimur. Multa itaque tibi eveniant bona propter istam humanitatem. (3) Nam et amicam bonam tibi ipsi incolumem servasti et ad gratiam referendam illius nomine nos paratas roddidisti. Quodsi etiam orationem, quam pro Phryne habuisti, litteris consignares, tum tibi revera nos meretrices auream statuam erigeremus, ubicumque volueris in Græcia.

XXXI. Bacchis Phryna.

Non tantopere propter illud periculum tuum dolui, carissima, quantopere quod a malo amatore liberata es et Hyperidem bonum invenisti letata sum. Nam iudicium illud adeo in felicitatem tuam cessisse arbitror. Celchrem enim te non Athenis solum, verum etiam in tota Græcia illa fecit. (2) Et Euthias quidem satis pœnarum dabit quod tua consuetudine privatur. Nam is mihi videtur ira commotus propter insitam stoliditatem excessisse modum amatorie suspicionis. Et nunc illum majore amore flagrare quam Hyperidem omnino persuasum tibi esto. (3) Hic enim quod tuam causam egit, gratiam tuam videtur postulare et instar deliciarum se gerere; ille autem, quod causa cecidit, irritatus est. Exspecta igitur ab eo rursus preces et supplicationes et magnam vim auri. Ne vero prævariceris nostræ meretricum causæ, carissima. (4) Neve Euthiæ precibus admissis facias, ut Hyperides male nobis consuluisse videatur, neve crede iis qui tibi dicunt, si non tunica discissa mammillas ostendisses iudicibus, nihil oratorem profuturum fuisse. Etenim hoc ipsum, ut opportune abs te fieret, eius defensione ac patrocinio factum est.

XXXII. Bacchis Myrrhina.

Ne tibi melior unquam amator contingat, proh domina Venus, sed Euthias, quem nunc foves, tecum vivat. Infelicem ob amentiam mulierem! quæ tuo malo tali bestię te applicueris, confisa scilicet pulchritudini. (2) Nimirum Myrrhinam amabit, Phryne neglecta. Sed videris Hyperidem pungere voluisse, quod minus tui nunc rationem habeat. Et ille amicam habet se dignam et tu amatorem tibi convenientem. (3) Perte aliquid ab eo, et videbis te aut navalia incendisse aut leges sustulisse. Scito igitur te omnibus nobis, quæ humaniorem Venerem colimus, odio esse.

XXXIII. Θακίς Θεττάλη.

Haud unquam putassem fore ut post tantam familiaritatem nasceretur mihi aliquod cum Zeuxippa dissidium. Ac cætera quidem, in quibus ei utilis fui sub ejus e Samo navigationem, non objicio. Sed cum Pamphilus pecuniam, scis tu quoque quantam, mihi offerret, adolescentem. quod cum hac aliquando rem habere videbatur, non admisi. (2) Egregie vero nobis gratiam pro his illa rependit

ἡμεῖς αὖτο τῇ κάκιστ' ἀπολουμένη Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θέλουσα. πρὸς ἐκείνην δ' ἦν τις παλαιά μοι διὰ Στράτωνα ὑπόνοια. ἀλλὰ ταύτην μὲν οὐδὲν ὄμην ποιεῖν παράλογον κακῶς λέγουσάν με. ἄλλω δ' ἦν, καὶ πὶ τὴν παννυχίδα πᾶσαι, ὡς περ ἦν εἰκός, παρῆμεν. (3) Ἐθαύμαζον δὲ τῆς Ζευξίππης τὴν ἀγερωγίαν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον κιγλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωχωμένη τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο, εἴτα φανερώς ποιήματα ἤδεν εἰς τὸν οὐκέθ' ἡμῖν προσέγοντα ἐραστήν. (4) καὶ πὶ τούτοις μὲν ἤττον ἤλγουν ἀπαναισχυντήσασα δὲ εἰς τὸ εὐχός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσχωπτεν. εἰδοὶ δέ μοι πάνυ κακῶς πράττειν ὡς μηδὲ κάτοπτρον κεκτῆσθαι· εἰ γὰρ εἶδεν ἑαυτὴν χρῶμα σανδαράχης ἔχουσαν, οὐκ ἂν ἡμᾶς εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει. (5) ἐμοὶ μὲν οὖν βραγὺ μέλει περὶ τούτων· ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρασταῖς, οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Ζευξίππῃ βούλομαι ταῖς πιθήκοις. δεδήλωκα δὲ σοι ἵνα μὴ μέ τι μέμψῃ. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὰς οὐ σκύμασιν οὐδὲ βλασφημαῖς, ἀλλ' οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.

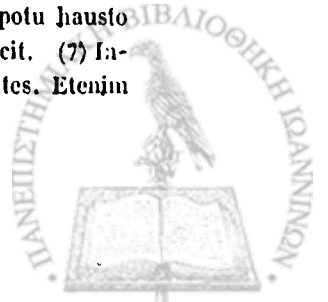
λδ'. Θαις Εὐθυδήμῳ.

Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῶς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. εἴτα σῆμα ἔχων καὶ βιβλίδιον μετὰ χειρὸς εἰς τὴν Ἀκαδημειαν σοβεῖς, τὴν δὲ ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχῃ. (2) ἐμάνης, Εὐθυδήμῃ· ἢ οὐκ οἶσθα οἷός ἐστιν ὁ σοφιστὴς οὗτος ὁ ἐσκυθρωπακῶς καὶ τοὺς θαυμαστοὺς τούτους διεξιὼν πρὸς ὑμᾶς λόγους. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν πράγματα πόσος ἐστὶν οἷε χρόνος ἐξ οὗ παρέχει βουλόμενος ἐντυχεῖν; προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρᾳ ἄθρα. (3) τότε μὲν οὖν αὐτὸν οὐ προσείμην, σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην ἢ τὸ παρὰ πάντων τῶν σοφιστῶν χρυσίον. ἐπεὶ δὲ σε ἀποτρέπειν εἶοικε τῆς μεθ' ἡμῶν συνηθείας, ἐποδέξομαι αὐτὸν καί, εἰ βούλει, τὸν διδάσκαλον τούτων τὸν μισογύναιον ἐπιδείξω σοι νυκτὸς οὐκ ἀρκούμενον ταῖς συνήθεσιν ἡδοναῖς. (4) λῆρος ταῦτά ἐστι καὶ τύφος καὶ ἐργολάθεια μειρακίων, ὧ ἀνόητε. οἷε δὲ διαφέρειν ἐταίρας σοφιστῆν; τοσοῦτον ἴσως ὅσον οὐ διὰ τῶν αὐτῶν ἐκάτεροι πείθουσιν, ἐπεὶ ἐν γε ἀμφοτέροις τέλος πρόκειται τὸ λαβεῖν. πόσῳ δὲ ἀμείνους ἡμεῖς καὶ εὐσεβέστεραι. οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι, ἀλλὰ πιστεύομεν ὁμνύουσι τοῖς ἐρασταῖς ὅτι φιλοῦσιν ἡμᾶς. (5) οὐδ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητρᾷς μίγνυσθαι τοὺς ἀνδρας, ἀλλ' οὐδὲ γυναῖξιν ἀλλοτριαῖς. εἰ μὴ ὅτι τὰς νεφέλας ὀπθῆεν εἰσὶ καὶ τὰς ἀτόμους ὀποῖαι ἀγνοοῦμεν, διὰ τοῦτο ἤτους δοκοῦμέν σοι τῶν σοφιστῶν. (6) καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλα καὶ πολλοῖς διείλεγμα. οὐδὲ εἰς ἐταίρα ὁμιλῶν τυραννίδας ὀνειροπολεῖ καὶ στασιάζει τὰ κοινά, ἀλλὰ σπάσας τὸν ἐσθινὸν καὶ μεθυσθεὶς εἰς ὕραν τρίτην ἢ τετάρτην ἤρμεϊ. (7) παιδεύομεν δὲ οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους. ἐπεὶ σύγκρινον, εἰ βούλει, Ἀσπασίαν

perditissimæ illi Megaræ gratificari cupiens. In illam autem habebam veterem quandam propter Stratonem suspicionem. Hanc igitur nihil arbitrabar facere præter opinionem, si mihi malediceret. Hæloa erant, et ad pervigillum omnes, ut par erat, aderamus. (3) Mirabar autem Zeuxippen; primum enim illa submisso cachinnans et subsannans animum infensum declarabat, deinde palam versiculos cecinit in illum, qui nobis non amplius addictus esset, amatorem. (4) Et ex eo quidem minus doloris cepi; impudentiæ vero eo progressa est, ut in fucum me et pæderotem dieteriis incesseret. Videbatur mihi autem in re tenuissima esse, ut ne speculum quidem possideret; si enim videret se colorem sandarachæ habere, haud nobis ob deformitatem conviciaretur. (5) Equidem parum hæc curo; placere enim amatoribus, non Megaræ et Zeuxippæ, similiis illis, volo. Indicavi tibi, ne me in posterum vituperares. Ulciscar enim eas non cavillationibus neque conviciis, sed iis rebus quibus maxime torquebuntur Adoro autem Nemesin.

XXXIV. Thais Euthydemo.

Ex quo philosophari in animum induxisti, superbus factus es et supercilia supra tempora attollis. Deinde philosophi habitu librumque in manibus tenens insolenter procedis in Academiam, nostram vero domum quasi nunquam antea vidisses præteris. (2) Insanis, Euthydemo, aut nescis cuiusmodi sit sophista iste superciliosus, qui mirificas istas disputationes vobis enarrat. Sed mihi negotium, quamdudum putas esse, cum facessit, cupiens mei copiam impetrare. Deperit autem Herpyllidem Megaræ ancillam. (3) Illo tempore quidem eum non admisi; etenim in tuo complexu dormire pluris faciebam quam omne sophistarum aurum. Quoniam vero te avertere videtur a nostra consuetudine, cum recipiam, et, si vis, magistrum huncce mulierum osorem saxo ut videas non esse noctu contentum consuetis voluptatibus. (4) Nugæ sunt ista et fastus et mercedis ab adolescentibus emunctio, o demens. Putasne vero differre a meretrice sophistam? eatenus fortasse, quatenus non eadem ratione persuadere conantur; nam unus idemque utrisque finis propositus est, lucrum. Quanto vero meliores nos magisque religiosæ! non negamus esse deos, sed credimus jure iurando affirmantibus amatoribus, se nos amare. (5) Nec æquum censemus, si cum sororibus et matribus rem habent viri, sed ne cum alienis quidem uxoribus. Nisi forte, quia nubes unde existant et atomi quales sint ignoramus, ob eam causam sophistis deteriores tibi videmur. (6) Et ipsa his vacavi et cum multis disserui. Nemo cum meretricibus consuetudinem habens tyrannidem somniat et seditionibus rempublicam turbat, sed matutino potu hausto inebriatus in tertiam aut quartam horam quiescit. (7) Institutimus autem nos non deterius adolescentem. Etenim

τὴν ἑταίραν καὶ Σωκράτην τὸν σοφιστὴν, καὶ πότερος ἀμείνους αὐτῶν ἐπαίδευσεν ἄνδρας λόγισαι· τῆς μὲν γὰρ ὄψει μαθητὴν Περικλέα, τοῦ δὲ Κριτίαν. (8) κατὰβαλε τὴν μωρίαν ταύτην καὶ ἀηδίαν, ὃ ἐμὸς ἔρωσ Εὐθύδημε (οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι), καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην ἦκε τὴν σαυτοῦ οἶος ἐπανελθῶν ἀπὸ Λυκείου πολλάκις... τὸν ἰδρῶτα ἀποψύμενος, ἵνα μικρὰ χραιπαλήσαντες ἐπιδειξώμεθα ἀλλήλοις τὸ καλὸν τέλος τῆς ἡδονῆς. καὶ σοὶ νῦν μάλιστα φανοῦμαι σοφῆ. οὐ μακρὸν δίδωσιν ὃ δαίμων χρόνον τοῦ ζῆν· μὴ λάθῃς τοῦτον εἰς αἰνίγματα καὶ λήρους ἀναλώσας. ἔρωσο.

λε'. Σιμαλίῳν Πετάλῃ.

Εἰ μὲν ἡδονὴν σοὶ τινα φέρει ἢ φιλοτιμίαν πρὸς τινὰς τῶν διαλεγομένων τὸ πολλάκις ἡμᾶς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτᾶν καὶ τοῖς πεμπομένοις πρὸς τοὺς εὐτυχεστέρους ἡμῶν θεραπαινίδιοις ἀποδύρεσθαι, οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντροφεῖς. ἴσθι μέντοι (καίτοι ποτῶν οἶδα πρᾶγμα ἀσύμφορον ἐμαυτῷ) οὕτω με διακείμενον ὡς ὀλίγοι τῶν ἐντυγχάνοντων σοὶ νῦν ἀμεληθέντες ἂν διατεθεῖεν. (2) καίτοι γε ὄμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαι μοι παρηγόρημα, ὃν παρ' Εὐφρονίῳ τρίτην ἐσπέραν πολὺν τινα ἐνεφορήθη, ὡς δὴ τὰς παρὰ τὴν νύκτα φροντίδας διωσόμενος. τὸ δὲ ἄρα ἐναντίως εἶχεν· ἀνερρίπισε γὰρ μου τὴν ἐπιθυμίαν ὥστε κλάοντά με καὶ βρυχώμενον ἐλεεῖσθαι μὲν παρὰ τοῖς ἐπιεικεστέροις, γέλωτα δὲ τοῖς ἄλλοις παρέχειν. (3) μικρὰ δ' ἔπεστί μοι παραψυγὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον, ὃ μοι ὑπὸ τὴν λυγρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέριψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων, ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑπ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀγρομένη. εἰ δὴ σοὶ ταῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπόλαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης, κἄν ἢ σοὶ φίλον διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακραιωτέροις ἡμῶν, οὐκ εἰς μακρὰν δέ, ἄνπερ ὡς ἡμεῖς ἔχωσιν, ἀνιασομένοις. (4) εὐχου μέντοι μηδὲν σοὶ νεμεσηῆσαι ταύτης τῆς ὑπεροφίας τὴν Ἀφροδίτην. ἕτερος ἂν λοιδορούμενος ἔγραψε καὶ ἀπειλῶν, ἀλλ' ἐγὼ δεόμενος καὶ ἀντιβολῶν ἔρω γάρ, ὃ Πετάλῃ, κακῶς. φοβοῦμαι δὲ μὴ κάκιον ἔγων μιμήσωμαι τινα τῶν περὶ τὰς ἐρωτικὰς τέρψεις ἀτυχεστέρων.

λες'. Πετῆλῃ Σιμαλίῳν.

Ἐβουλόμην μὲν ὑπὸ δακρύων οἰκίαν ἑταίρας τρέφασθαι· λαμπρῶς γὰρ ἂν ἔπραττον ἀφθόνων τούτων ἀπολαύουσα παρὰ σοῦ· νῦν δὲ δεῖ χρυσίων ἡμῖν, ἱματίων, κόσμου, θεραπαινίδιον. ἢ τοῦ βίου διοικήσις ἅπασα ἐντεῦθεν. (2) οὐκ ἔστιν ἐν Μυρρινούντι πατρῶον ἐμοὶ κτημάτιον, οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρεῖσι ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ καὶ κατεστεναγμένα τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες. σοὶ δὲ ἐνιαυτὸν ἐντυγχάνουσα ἀδημονῶ, καὶ ἀύχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν μηδὲ ἰδοῦσα τὸν χρόνον τοῦτον

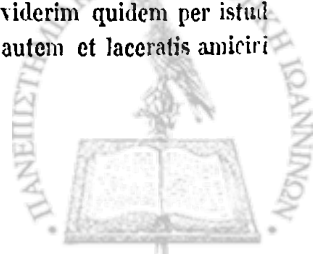
compara, si vis, meretricem Aspasiam et Socratem illum sophistam, et uter melius docuerit viros considera. Illius enim videbis discipulum Periclem, huius Critiam. (8) Pone istam stultitiam et insuavitatem, delicie mee o Euthyde me (non decet tristis et tetricus aspectus tales oculos) et ad amicam veni tuam, qualis a Lyceo reversus saepe sudorem abstergens; ut cum ad modicam crapulam biberimus ostendamus nobis mutuo pulchrum illum finem voluptatis. Et tibi nunc equidem quam maxime videbor sapiens. Non longum dat Deus tempus vivendi; ne igitur illud imprudens in aenigmata et nugas impendas. Vale.

XXXV. Simalion Petalæ.

Si voluptatem tibi aliquam adferre aut honorem apud nonnullos qui rem tecum habent existimas, quod frequenter ad fores tuas accedimus et coram ancillulis, quæ ad feliciores quam nos sumus mittuntur, conquerimur, non immerito nobis insultas. Scito tamen, quanquam non sum nescius me rem mihi inutilem facere, sic me affectum esse, ut pauci eorum qui nunc tecum rem habent affecti essent, si abs te spernerentur. (2) Putabam equidem merum illud mihi solatio fore, quod apud Euphronium tertio abhinc vespere largum satis hauseram, quippe nocturnas curas propulsaturus; id vero longe secus accidit. Denuo enim excitavit libidinem meam, ita ut lacrymans ciulansque æquioribus quidem commiserationem, reliquis autem risum moverem. (3) Exiguum quoddam mihi restat lenimen et languescens iam solatium, quod in me sub triste illud in convivio iurgium coniecisti, ex ipsis capillis evellens, quasi omnibus a nobis missis offendaris. Si ergo voluptatem tibi hæc afferunt, fruire nostra sollicitudine et, si tibi volupe est, narra nunc quidem nobis beatioribus, brevi autem, cum ipsis ut nobis res ceciderit, dolituris. (4) Precare tamen, ne quid ob hanc superbiam Venus tibi succenseat. Alius fortasse litteras probrorum et minarum plenas ad te dedisset, ego autem precans scripsi et supplicans. Amo enim, o Petala, perditæ. Vereor autem ne etiam peius affectus imiter aliquem eorum, qui in amatorii iurgiis nimis sunt infelices.

XXXVI. Petala Simationi.

Vellem equidem lacrymis ali meretricis domum. Splendide enim viverem, cum abunde eas abs te percipiam. Nunc vero opus est auro nobis, vestibibus, ornatu, ancillis. Hinc pendet omnis vitæ ratio. (2) Non est mihi Myrrhinunte paterna possessio, nec in argenti fodinis metallum, sed mercedulæ et infelicia ista ac gemitibus plena stultorum amatorum inunuscula. Tecum vero annum nunc consuetudinem habens misera utor conditione, caputque habeo squalidum, ut quæ ne viderim quidem per istud tempus unguentum: vetustis autem et laceratis amicis

μύρον, τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τρύγινα περιβαλλομένη, ταρραντινίδια αἰσχύνομαι τὰς φίλκας, οὕτως ἀγαθὸν τί μοι γένοιτο. (3) εἶτα οἶε μέ σοι παρακαθημένην αὐτόθεν ζήσεις; ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδούς ἤ, πεινήσω τὸ καλόν. ἀλλὰ δακρύεις· πεπαύσῃ μετὰ μικρόν. Θαυμάζω δέ σου καὶ τὰ δάκρυα ὡς ἔστιν ἀπίθανα. Δέσποινα Ἀφροδίτη, φιλεῖν, ἄνθρωπε, φής, καὶ βούλει σοι τὴν ἐρωμένην διαλέγεσθαι· ζῆν γὰρ χωρὶς ἐκείνης μὴ δύνασθαι. (4) τί οὖν; οὐ ποτήρια ἔστιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῖν; . . . μὴ χρυσία τῆς μητρός, μὴ δάνεια τοῦ πατρὸς κομισόμενος; μακαρία Φιλῶτις· εὐμενεστέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάριτες, οἷον ἐραστὴν ἔχει Μενεκλείδην, ὃς καθ' ἡμέραν δίδωσίν τι. ἀμεινον γὰρ ἢ κλάειν. (5) ἐγὼ δὲ ἢ τάλαινα Ὀρηνωδόν, οὐκ ἐραστὴν ἔχω· στεφάνιά μοι καὶ βόδα ὡσπερ ἀώρη τάφῳ πέμπει καὶ κλάειν δι' ὅλης φησὶ τῆς νυκτός. ἔὰν φέρῃς τι, ἤκε μὴ κλάων. εἰ δὲ μὴ, σεαυτὸν οὐχ ἡμᾶς ἀνιάσεις.

λζ'. Myrrha Nicippe.

Ὁὐ προσέχει μοι τὸν νοῦν ὁ Δίφιλος, ἀλλ' ἄπας ἐπὶ τὴν ἀκάθαρτον Θεττάλην νένευκε. καὶ μέγρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐρόϊτα, ἤδη μέντοι ὡς ἂν τις ἀκχιζόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν καὶ τὰ γε πλεῖστα ὑπὸ τοῦ Ἑλικος, ὅποτε μεθυσθεῖς, ὀδηγούμενος· ἐκείνος γὰρ τῆς Ἑρπυλλίδος ἐρῶν τὴν παρ' ἡμῖν ἀγαπᾷ σχολίην. (2) νῦν μέντοι δῆλός ἐστι μὴδ' ὅλως ἡμῖν ἐντευζόμενος· τέτταρας γὰρ ἑξῆς ἡμέρας ἐν τῷ Λύσιδος κήπῳ μετὰ Θεττάλης καὶ τοῦ κάκιστ' ἀπολουμένου Στρογγυλιῶνος, ὃς ταύτην αὐτῇ προμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην ἐμοί· τι προσκρούσας, κραιπαλᾷ. γρῆματιδία μὲν οὖν καὶ θεραπευτικῶν διαδρομαί· καὶ ὅσα τοιαῦτα μάτην διήνυσται, καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ὄφελος, δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶσθαι καὶ ὑπερεντροφᾶν ἡμῖν. (3) λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν, κἂν ἔλθῃ ποτὲ πρὸς ἡμᾶς κοιμησόμενος, ἔὰν δὲ κνίσαι ποτὲ ἐκείνην βουληθῇ, διώσασθαι· εἴωθε γὰρ ἢ βαρύτες τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. εἰ δὲ μὴδ' οὕτως ἀνύοιμεν, θερμότερου τινὸς ἡμῖν ὡσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γὰρ οὐ τοῦτο μόνον εἰ τῶν παρ' αὐτοῦ μισθωμάτων στερησόμεθα, ἀλλ' εἰ Θεττάλη γέλωτα παρέξομεν. (4) ἔστι σοι πειραθέν, ὡς φής, πολλάκις ἐφ' ἡλικίας φίλτρον. τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τυφόν, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσει. ἐπιχρυκευσόμεθα δὲ αὐτῇ καὶ δακρύσομεν πιθανῶς, καὶ τὴν Νέμεσιν δεῖν αὐτὸν ὄρᾶν εἰ οὕτως με περιόψεται ἐρῶσαν αὐτοῦ, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἐρῶμεν καὶ πλασόμεθα. (5) ἔξει γὰρ ὡς ἐλεῖν δῆπου με κομιμένην ἐπ' αὐτῷ· μεμνησθῆναι γὰρ τοῦ παρελθόντος χρόνου καὶ τῆς συνθηθείας ἔχειν καλῶς ἐρεῖ, φουσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος. σολλήφεται δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Ἑλιξ· ἐπ' ἐκείνον γὰρ ἢ

Tarentinis vestibus apud amicas pudet, ita mihi boni aliqui! eveniat! (3) et tu putas me tibi assidentem sine ullo alio subsidio victum habituram? At vero lacrymaris? brevi desines. Miror vero et lacrymas tuas quæ non persuadeant. Ego autem nisi sit qui det, esuriam egregie. Proh domina Venus! amas, homo, amas, et vis amicam tibi copiam sui facere, vivere enim sine illa te non posse. (4) Quid? nonne pocula sunt vobis domi? nonne aurum matris, nonne * * * fornus patris allaturus? Beata Philotis est; placidioribus oculis eam adspexerunt Gratiae. Qualem amatorem habet Meneclidem, qui quotidie dat aliquid! melius enim quam flere. (5) Ego vero misera lamentatorem non amatorem habeo; corollas mihi et rosas tanquam premature mortui sepulcro mittit et flere se per totam noctem ait. Si quid affers, veni sine lacrymis; sin minus, te ipsum non me cruciabis.

XXXVII. Myrrha Nicippe.

Non habet mei rationem Diphilus, sed totus ad impuram illam Thessalam propendet. Equidem usque ad Adonia etiam comissabundus ad nos ac dormiturus veniebat; jam tamen quasi fastidiosior et magis amari se cupiens ac plerumque ab Helice, cum ebrius esset, manu ductus (ille enim Herpyllidem amans apud nos morari solet); (2) jam vero non amplius nostra consuetudine eum usurum, manifestum est. Quatuor enim deinceps dies in Lysidis horto cum Thessala et perditissimo illo Strongylione, qui hanc ei conciliavit amicam mihi nonnihil offensus, comissatur. Litteræ quidem et famularum discursationes et alia ejusmodi frustra fuerunt et nullus inde fructus, immo videtur mihi ex istis magis inflatus esse et nobis illudere. (3) Reliquum est igitur ut eum excludamus, atque si quando ad nos venerit cubiturus, ubi illi velit ægre facere, repellamus. Solet enim fastus contentu frangi. Quodsi ne sic quidem aliquid effecerimus, vehementiore quodam nobis, ut illis qui valde aegrotant, opus est remedio. Etenim non illud solum grave et intolerabile est, si mercede quæ ab eo profliscitur privabimur, verum si Thessalæ ridendi materiam præbebimus. (4) Est tibi probatum, ut ais, persæpe in adolescentia philtrum. Ejusmodi quodam indigemus auxilio, quod nimium ejus fastum atque etiam temulentiam expurget. Paciscemur itaque cum eo et lacrymabimur ad fidem faciendam, atque oportere cum Nemesin respicere, si me, sic amantem, negligat, aliaque id genus dicemus atque fingemus. (5) Veniet nimirum quasi miserans me amore ipsius ardentem; meminisse enim præteriti temporis et consuetudinis æquum esse dicet, inflans se ipsum injurum. Adjuvabit nos etiam Helix; ad illum enim

Ἐρπυλλίς ἀποδύσεται. ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον. βραχὺ μοι μέλει· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἢ ἐμοὶ ζῆν ἢ τεθνάναι Θεττάλῃ.

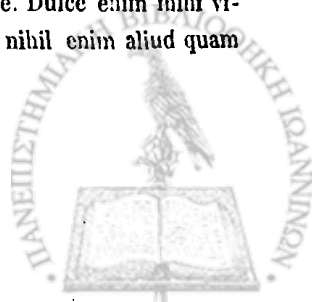
λη. Μενεκλείδης; Εὐθύκλει.

Οἴχεται Βακχίς ἢ καλή, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἴχεται, πολλά τέ μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὄσον ἡδίστου τότε, τοσοῦτον πικροῦ νῦν μνήμη. οὐ γὰρ ἐκλήσομαι ποτε Βακχίδος, οὐχ οὗτος ἔσται ὁ χρόνος. (2) ὄσῃν συμπάθειαν ἐνεδείξατο. ἀπολογία ἐκείνην καλῶν οὐκ ἂν τις ἀμάρτοι τοῦ τῶν ἑταίρων βίου. καὶ εἰ συνελθοῦσαι ἅπασαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς ἐν Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων θεῖον, δεξιὸν ἂν τί μοι ποιῆσαι δοκοῦσιν. (3) τὸ γὰρ θρυλούμενον ὑπὸ πάντων, ὡς πονηραὶ, ὡς ἄπιστοι, ὡς πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλέπουσαι μόνον, ὡς αἰ τοῦ διδόντος, ὡς τίνος γὰρ οὐκ αἰτιαὶ κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι, διαβολὴν ἐπέδειξεν ἐφ' ἑαυτῆς ἀδικον· οὕτω πρὸς τὴν κοινὴν βλασφημίαν τῶν ἤθει παρατάξατο. (4) οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δευρὶ κατάραντα μεθ' ὄσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς ἐσόθει, εὐνούχους ὑπισχνούμενος καὶ θεραπεύων καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν· καὶ ὁμοῦ ἤκοντα αὐτὸν οὐ προσίετο, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὸν ἡγάπα κοιμωμένη γλανίθιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικόν, καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρους αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανεύρουσα τὰς σατραπικὰς ἐκείνας καὶ πολυχρύσους δωρεὰς διευθεῖτο. (5) τί δέ; τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσοράχισεν ὄσον ἀργύριον προτείνοντα. οὐδὲν ἐκείνης ἀμεινον εἶ οἷδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. ὡς χρηστὸν ἦθος οὐκ εἰς εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν δαίμων τις ὑπήνεγκεν. εἶτ' οἴχεται ἡμᾶς ἀπολιποῦσα καὶ κείσεται λοιπὸν μόνῃ ἢ Βακχίς. ὡς ἀδικον, ὧ φίλαι Μοῖραι· ἔδει γὰρ αὐτῇ συγκατακείσθαι με καὶ νῦν ὡς τότε. ἀλλ' ἐγὼ μὲν περίεμι καὶ τροφῆς ψεύσω καὶ διαλέξομαι τοῖς ἑταίροις, ἢ δὲ οὐκέτι με φαίδροις τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα, οὐδὲ ἔλεως καὶ εὐμενῆς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις κολακεύμασιν. (7) ἀρτίως μὲν οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπεν, ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρήνες ἐνίδρυντο, ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν· ἐπ' ἄκροις μοι δοκῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκάθιζεν ἢ πειθῶ. πάντως ἐκείνη γε τὸν κείστον ὑπεζώσατο, ὅλαις ταῖς χερσὶ τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. (8) ἔρρει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μινυρίσματα καὶ ἢ τοῖς ἐλεφαντίνοις δακτύλοις κρουμένη λύρα, ἔρρει. κείται δὲ ἢ πάσαις μελουσα Χάρισι κωφὴ λίθος καὶ σποδιά. καὶ Μεγάρα μὲν ἢ ἱππόπορος ζῆ, οὕτω Θεαγένην συλήσασα ἀνηλεῶς ὡς ἐκ πάνυ λαμπρᾶς οὐσίας τὸν ἄθλιον γλαμύδιον ἀρπάσαντα καὶ πέλτην οἴχεσθαι στρατευσόμενον· (9) Βακχίς δὲ ἢ τὸν ἐραστὴν φιλοῦσα ἀπέθανε. ῥάων γέγονα πρὸς σε ἀποδύραμενος, Εὐθύκλεις φίλτατε. ἢ δὲ γὰρ μοι τι δοκεῖ περὶ ἐκείνης καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν· οὐδὲν γὰρ ἢ τὸ μνηστῆσαι καταλείπεται. ἔρρωσο.

Herpyllis se accinget. Sed dubia solent esse philtra et in perniciem cedere. Parum id curo. Oportet enim eum aut mihi vivere, aut Thessalæ mori.

XXXVIII. Meneclides Euthyceli.

Decessit formosa Bacchis, Euthycles carissime, decessit! multasque mihi lacrymas reliquit et amoris quam dulcissimi tum, tam acerbi nunc, memoriam. Non enim obliviscar unquam Bacchidis, non veniet illud tempus. (2) Quantam propensionem voluntatis præ se tulit! apologiam eam si quis vocet vitæ meretricum, non erraverit; et si omnes undique convenientes imaginem ejus in Veneris aut Gratiarum templo collocarent, rem bellam fecisse mihi viderentur. (3) Nam quod ab omnibus cantatur, eas malas esse, infidas, lucrum duntaxat spectantes, semper danti addictas, et cujus non mali causas eis, qui rem cum ipsis habeant, id vero calumniam esse injustam ostendit suo exemplo; ita moribus se suis contra communem maledicentiam munivit. (4) Medum illum nosti e Syria huc profectum, quanta cum famulorum turba et apparatu se inferebat! eunuchos pollicens et ancillas et ornatum barbaricum; et tamen quippe nolens eum non admittebat: sed contenta erat sub mea læna dormire, tenui illa et vulgari, et in iis quæ a nobis parce mittebantur acquiescens satrapica illa et aurata dona respuebat. (5) Quid vero? Ægyptium illum mercatorem ut rejectit, quantum auri pollicentem! nihil illa melius sat scio natum est. Bonos mores ad felicis vitæ conditionem non extulisse genium! tamen decessit, nobis relictis, et jacebit in posterum sola Bacchis! quam iniquum, bonæ Parcæ! oportebat enim cum illa me nunc etiam jacere, ut tunc. (6) At ego superstes sum et cibum attingo et cum sodalibus colloquar; illa vero non amplius me hilaribus oculis adspiciet subridens, nec placida ac clemens noctem transiget in iucundissimis illis blandimentis. (7) Ut modo loquebatur, ut intuebatur! quot Sirenes in colloquiis eius inerant! quam vero suave et siacrum ab osculis nectar stillabat! In summis, ut mihi videtur, labris eius sedit, Suada: Totum illa cestum sibi circumdedit: tota enim manu Venerem accepit. (8) Evanuerunt illæ inter potandum cantillationes et illa eburneis digitis pulsata lyra evanuit. Jacet illa, ab omnibus Gratiis amata, mutus lapis et cinis. Ac Megara quidem, immane scortum, vivit, quæ Theagenem ita crudeliter spoliavit, ut ex re tam splendida miser ille arrepta chlamydule et parma abierit militatum. (9) Bacchis autem, quæ amatorem diligebat, mortua est! levatus nonnihil sum apud te lamentis effusis, Euthycles carissime. Dulce enim mihi videtur de illa loqui et scribere: nihil enim aliud quam meminisse reliquum est. Vale.

19. Μεσσηνία Βακχίδα.

Σοὶ μόνῃ ἔραστὴς γέγονεν, ὃν φιλεῖς οὕτως ὥστε μὴ δ' ἀκαρῆ αὐτοῦ διαλευθῆναι δύνασθαι. τῆς ἀηδίας, δέσποινα Ἀφροδίτῃ. κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας ἐπὶ θυσίαν τοσοῦτον χρόνον (ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἐπήγγειλεν) οὐκ ἤκεις, εἰ μὴ δι' ἐκείνην, οὐδὲ τὰς φίλας ἰδεῖν γυναῖκας ἀνασχομένη. (2) σώφρων γέγονας σὺ καὶ φιλεῖς τὸν ἔραστὴν, μακχάρια τῆς εὐφημίας· ἡμεῖς δὲ πόρνοι καὶ ἀκόλαστοι. ὑπῆρξε καὶ Φιλωνί σκυλὴν βακχτήρια· ὀργίζομαι γὰρ νῆ τὴν μεγάλην θεόν. πᾶσαι παρῆμεν, Θεττάλη, Μοσχάριον, Θαῖς, Ἀνθράκιον, Πετάλη, Θρυαλλίς, Μυρρίνη, Χρυσίον, Ζευξίππη· ὅπου καὶ Φιλουμένη, καίτοι γεγαμημένη προσφάτως καὶ ζηλοτυπούμενη, τὸν καλὸν ἀποκοιμίσασα ἄνδρα ὃψὲ μὲν ὄμωις δὲ παρῆν. (3) σὺ δ' ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέψυχες, μή που καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Προσεφόνης παραλάβῃ. ὅσον ἡμῶν ἐγένετο τὸ συμπόσιον (τί γὰρ οὐκ ἄφομαί σου τῆς καρδίας) ὅσων χρίτων πλήρες. ὠδαὶ σκώμματα πότος εἰς ἀλεκτρούων ὠδὰς, μύρα στέφανοι τραγήματα. ὑπόσκιός τις δάφναις ἦν ἢ κατάκλισις· ἐν μόνον ἡμῖν ἐνέλειπε, σὺ, τὰ δ' ἄλλα οὐ. (4) πολλάκις ἐκραιπαλήσαμεν, οὕτω δὲ ἡδέως ὀλιγάκις. τὸ γοῦν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινὴ τις φιλονεικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς ποτέρα κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ζώνιον λύσασα (βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον) δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἶον πιμελὴν ἢ πηκτὸν γάλα τὴν ὄσφυν ἀνεσάλυπτεν, ὑποβλέπουσα εἰς τοῦπίσω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς· ἡρέμα δ' οἷον ἐνεργοῦσα ἐρωτικὸν ὑπεστέναξεν, ὥστ' με νῆ τὴν Ἀφροδίτην καταπλαγῆναι. (5) οὐ μὲν ἀπειπὲ γε ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρηγορήσασα αὐτὴν « οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ » φησὶν « ἀγωνισομαι οὐδὲ ἀκχιζομένη, ἀλλ' οἷον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγῶν ». καὶ ἀποδῶσα τὸ χιτώνιον καὶ μικρὸν ὑποσιμῶσασα τὴν ὄσφυν « ἰδοῦ, σκόπει τὸ χροῖμα » φησὶν « ὡς ἀκραιφνές, Μυρρίνη, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρὸν· τὰ παραπόρφυρα τῶν ἰσχυίων ταυτί, τὴν ἐπὶ τοὺς μηρούς ἐγκλίσιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῆς μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. ἀλλ' οὐ τρέμει νῆ Δία », ἀλλ' ὑπομειδῶσα « ὥσπερ ἡ Μυρρίνης ». (6) καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξείργασατο τῆς πυγῆς, καὶ ἄπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὄσφυν τῆδε καὶ τῆδε ὥσπερ ῥέουσαν περιεδίνησεν, ὥστε ἀνκροτῆσαι πύσσος καὶ τὴν νίκην ἀποψῆνασθαι τῆς Θρυαλλίδος. ἐγένοντο δὲ καὶ περιέλλων συγκρίσεις καὶ περὶ μασταρίων ἀγῶνες... τῇ μὲν γὰρ Φιλουμένης γαστρὶ ἀντεξιστασθῆναι οὐδ' ἤτισον ἐθάρρησεν· ἄτοκος γὰρ ἦν καὶ σφριγῶσα. (7) καταπαννυγίσασα οὖν καὶ τοὺς ἔραστὰς κακῶς εἰποῦσαι καὶ ἄλλων ἐπιτυχεῖν ἐυζήμεναι (ἀεὶ γὰρ ἡδίων ἢ πρόσφατος ἀφροδίτῃ) ὄψο

XXXIX. Megara Bacchidi.

Tibi soli amater contigit, quem ita diligis, ut ne minimum quidem tempus ab eo sciungi possis. Quam inurbane, prohi domina Venus! Invitata tam longo tempore a Glycera in sacrificium (inde a Dionysiis enim nobis indicavit), non venisti nisi propter illam, cum abs te ne impetrare quidem potueris ut amicas tuas videres. (2) Casta scilicet es et diligis amatorem. Beata ob banc laudem! nos vero scorta et protervæ. Fuit etiam Philoni siculneum baculum. Irascor enim per magnam deam. Omnes aderamus, Thessala, Moscharium, Thais, Anthracium, Petala, Thryallis, Myrrhina, Chrysium, Zeuxippe: quin etiam Philumena quamvis recens nupta et marito suspecta, egregie sopito marito, sero quidem, aderat tamen. (3) Tu vero nobis sola Adonin forebas, forte relictum a te, sua scilicet Venere, Proserpina ad se traduceret. Quale convivium nostrum fuit! (cur enim cor tuum non pungam?) quot gratiis plenum! cantiones, dicteria, compotatio usque ad gallorum cantum, unguenta, coronæ, bellaria. Sub umbrosis quibusdam lauris accubimus. Unum nobis solum deerat, tu; præterea nihil. (4) Sæpe commissatæ sumus, raro tam suaviter. Quod vero maximam nobis peperit delectationem, gravis quædam contentio erat inter Thryallidem et Myrrhinam de natibus, utra pulchriores et teneriores ostendere posset. Atque primum Myrrhina soluta cingulo (bombycinum autem erat ei indusium) per hoc tremulos, tanquam adipem aut recens coagulatum lac, lumbos agitare coepit, respectans retro ad motus clunium. Leviter autem veluti patrans quiddam Venercum nonnihil suspirabat, ut ego, ita me Venus, obstupuerim. (5) Non tamen animum despondit Thryallis, immo protervitatæ gloriam ei præripuit: « Non enim », inquit, « ego per vela certabo neque tergiversando, sed tanquam in gymnico certamine; nullos enim amat prætextus certamen »: exiit indusium et paululum obliquans lumbos, « En adspice colorem, » inquit, « quam exactus, o Myrrhina, quam intemperatus, quam purus! purpuram natium hancece vide et commissuram in femoribus, et ipsa neque nimis turgida neque macilenta gelasinosque in extremitatibus. Sed non tremunt profecto ut Myrrhinæ, » inquit simul subridens. (6) Atque tantam vibrationem excitavit natium totasque supra lumbos huc illuc tanquam fluentes circumagitavit, ut plausum tolleremus omnes et victoriam Thryalidi adjudicaremus. Fuerunt etiam coxarum comparationes et de mammillis certamina. Philumenæ quidem ventri nulla suum comparare ausa est; nondum enim pepererat et succulenta erat. (7) Cum igitur totam noctem transegissemus et amatoribus male dixissemus et ut alios nancisceremur optassemus (semper enim iucundior recens

μεθα ἔξοινοι, καὶ πολλὰ κατὰ τὴν ὁδὸν κραιπαλήσασαι ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν, ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον κατήμεν, πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας. ἔρᾱ γὰρ αὐτοῦ Θαις κακῶς, καὶ νῆ Δία εὐκότως· ἔ.αγγος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον. (8) νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἔχομέν σοι τῆς ὑπεροψίας, τοῖς Ἀδωνίοις δὲ ἐν Κολλυτῶ ἔστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἔραστῆ· τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. ὅπως δ' ἤξεις φέρουσα κηπίον καὶ κοράλλιον καὶ τὸν σὺν Ἀδωνιν ὄν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἔραστῶν κραιπαλήσομεν. ἔρρωσο.

μ'. Φιλουμένη Κρίτωνι.

Τί πολλὰ γράφων ἀνίξας σαυτόν; πεντήκοντά μοι χρυσοῦν δεῖ καὶ γραμμάτων οὐ δεῖ. εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός· εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνόχλει. ἔρρωσο.

B.

α'. Λάμια Δημητρίῳ.

Σὺ ταύτης τῆς παρρησίας αἴτιος, ὃς τοσοῦτος ὢν βρασιλεὺς εἶτα ἐπέτρεψας καὶ ἑταῖρα γράφειν σοι, οὐχ ἰγνησάμενος δεινὸν ἐντυγχάνειν τοῖς ἐμοῖς γράμμασιν ὄλη μοι ἐντυγχάνων. ἐγὼ, δέσποτα Δημήτριε, ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν στρατοπέδων καὶ τῶν πρέσβειων καὶ τῶν διαδημάτων, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, πέφρικα καὶ δέδοικα καὶ ταραττομαι καὶ ἀποστρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον, μὴ ἐπικαῶ τὰ ὄμματα· καὶ τότε μοι ὄντως ὁ πολιορκητῆς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος. (1) οἶον δὲ καὶ βλέπεις τότε, ὡς πικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιστῶ ἑμαυτῆ καὶ λέγω « Λάμια, σὺ μετὰ τοῦδε καθεύδεις; σὺ διὰ νυκτὸς ὄλης αὐτὸν καταυλεῖς; σοὶ νῦν οὗτος ἐπέσταλκε; σοὶ Γνάθαιναν τὴν ἑταῖραν συγκρίνει; » (2) καὶ ἠλογημένη σιωπῶ καὶ εὐχομαι σε θεάσασθαι παρ' ἑμαυτῆ. καὶ ὅταν ἔλθῃς, προσκυνῶ σε· καὶ ὅταν περιπλακεῖς με φιλῆς, πάλιν πρὸς ἑμαυτὴν τἀναντία λέγω « οὗτός ἐστιν ὁ πολιορκητῆς, οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, τοῦτον φοβεῖται ἡ Μακεδονία, τοῦτον ἡ Ἑλλάς, τοῦτον ἡ Θράκη; νῆ τὴν Ἀφροδίτην, σήμερον αὐτὸν τοῖς αὐλοῖς ἐκπολιορκήσω καὶ ὄψομαι τί με διαθήσει. » μείνον εἰς τρίτην, παρ' ἐμοὶ γὰρ δειπνήσεις, δέομαι. τὰ Ἀφροδίσια ποιῶ τὰ κατ' ἔτος, καὶ ἀγῶνα ἔχω τὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικᾶν. (3) ὑποδέχομαι δὲ σε ἐπαφροδίτως καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ἐπιφανῶς· καὶ γὰρ μοι περιουσία γεγένηται ὑπὸ σοῦ, μηδὲν ἀνάξιον τῶν σῶν αγαθῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱερᾶς νυκτὸς εἶτι πεποιτηκῶ, καίτοι σοῦ γε ἐπιτρέποντος ὅπως ἂν βούλωμαι χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι· ἀλλὰ κέχρημαι καλῶς καὶ ἀμίχτως πρὸς ἑτέρους. (4) οὐ ποιήσω τὸ ἑταιρικὸν οὐδὲ ψεύσομαι, δέσποτα, ὡς ἄλλαι ποιῶσιν. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου, μὰ τὴν Ἀφ-

Venus), discessimus bene potæ. Cum autem multa quæ fert ebrietas in via perpetrassemus, commissatum ivimus ad Deximachum in aureo angiporto, quum descenderemus ad Agnon, prope Menephronis ædes. Amat enim illum Thais perditæ, neque iniuria; nuper enim opulenti patris bona ad adolescentem hereditate pervenerunt. (8) Nunc quidem damus tibi veniam superbiæ. Sed festo Adoniorum in Collyto epulabimur apud Thessalæ amatorem, quæ Veneris delicias adornat; fac ergo ut venias tecum portans hortulum et imagunculam et tuum Adonin quem nunc foves. Cum amatoribus enim perpotabimus. Vale.

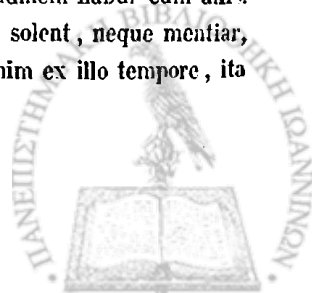
XL. Philumena Critoni.

Quid multa scribendo crucias te ipsum? quinquaginta mihi aureis nummis opus est, litteris vero nihil. Si igitur amas, da; si avarus es, ne sis molestus. Vale.

LIBER II.

I. Lamia Demetriō.

Tu libertatis huius causa es, qui cum tantus rex sis, tamen meretrici ad te scribendi facultatem concessisti, neque dedignatus es meas litteras accipere; cum me totam accipias. Equidem, domine Demetri, quando foris te video et audio cum satellitibus et exercitibus et legatis et diadematis, ita mihi Venus propitia sit, horreo et metuo et perturbor et me avertō tanquam a sole ne adurar oculos: atque tum mihi vere Poliorceta ille esse videris Demetrius. (2) Ut vero etiam intueris! quam torvum et bellicum præ te fers vultum, atque ego mihi ipsi non credo dicoque: Lamia, tu cum isto dormis? tu tota nocte tibiis huic cantas? tibi nunc iste litteras misit? tibi Gnathænam meretricem comparat? atque animi dubia taceo, precans ut apud me te videam. (3) Et cum veneris, te adoro, et cum complexus me oscularis, rursus ad me ipsam contraria dico: Hiccinne est ille expugnator, hiccinne ille in exercitibus, hunc timet Macedonia, hunc Græcia, hunc Thracia? ita Venus me adiuvet, hunc vel tibiis bodie expugnabo, ac videbo quid mihi facturus sit. Mane ad tertium usque diem, nam apud me cœnabis, rogo. Sacra Veneris quæ iam instant facio quotannis, et quasi contendo ut priora posterioribus vincantur (4) Excipiam autem te Veneris sacris convenienter et quam maxime fieri potest splendide, nam copia abs te suppedita est mihi, quæ nihil adhuc indignum post sacram illam noctem tuis beneficiis feci, te licet concedente ut quemadmodum vellem uterer meo corpore; sed recte eo usa sum, neque consuetudinem habui cum aliis. (5) Non faciam quod meretrices solent, neque mentiar, domine, ut aliæ faciunt. Me enim ex illo tempore, ita

τεμιν, οὐδὲ προσέπεμψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν αἰδοῦμενοί σου τὰς πολιορκίας. ὅς τις ἐστὶν Ἑβρώς, ὃ βασιλεῦ, καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι. ἐλπίσας περὶούται, ἀπελπίσας ταχὺ περὶορρυσεῖν εἴθωεν. (6) διὸ καὶ μέγα τῶν ἐταιρουσῶν ἐστὶ σόφισμα, αἰετὸ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένης ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. λοιπὸν οὖν ἡμᾶς τὰ μὲν σκώπτειν, τὰ δὲ ἄδειν, τὰ δὲ αὐλεῖν, τὰ δὲ ὀργεῖσθαι, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν, τὰ δὲ κοσμεῖν τὸν οἶκον, τὰς ὀπισσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινόμενης μεσολαβούσας χάριτας, ἵνα μᾶλλον ἐξάπτωνται τοῖς διαστήμασιν ἀπλούστεραι αὐτῶν αἰ ψυχαί, φοβουμένων μὴ ἄλλο πάλιν γένηται τῆς ἐν τῷ παρόντι τύχης κώλυμα. (7) ταῦτα δὲ πρὸς μὲν ἑτέρους τάχα ἂν ἐδυναμάκη, βασιλεῦ, πλάττεσθαι καὶ τεχνιτεύειν πρὸς δὲ σέ, ὅς οὕτως ἤδη ἔχεις ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐπιδεικνύσαι με καὶ ἀγᾶλλεσθαι πρὸς τὰς ἄλλας ἐταίρας ὅτι πασῶν ἐγὼ πρωτεύω, μὰ τὰς φίλας Μούσας, οὐκ ἂν ὑπομείναιμι πλάττεσθαι οὐχ οὕτως εἰμι λιθίνη. ὥστε ἀφεῖσα πάντα καὶ τὴν ψυχὴν ἐμαυτῆς εἰς τὴν σὴν ἀρέσκειαν ὀλίγον ἡγήσομαι δαπανῆσαι. (8) εὖ οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ Θηριππίδιου οἰκίᾳ, ἐν ἣ μέλλω σοι τὸ τῶν Ἀφροδισίων εὐτρεπίζειν δεῖπνον, ἔσται διαβόητος ἡ παρασκευή, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀθηναίων πόλει, καὶ τὴν Ἀρτεμιν, καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ. καὶ μάλιστα οἱ μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀλώπεκες, οὐ παύσονται ἐν τοῖς Ταυρέτοις ὄρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτῶν διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα καὶ καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας. (9) ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, δέσποτα, σὺ δὲ μοι μέμνησο φυλάττει τὴν ἡμέραν τοῦ δεῖπνου καὶ τὴν ὥραν ἣν ἂν ἔλη ἀρίστη γὰρ ἣν βούλει. ἔρρωσο.

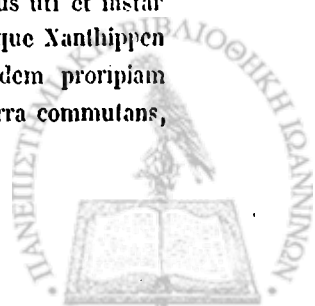
β'. Λεόντιον Λαμίας.

Οὐδὲν δυσαρεστότερον ὡς εἰκὲν ἐστὶ πάλιν μειρακιευομένου πρεσβύτου. οἶά με Ἐπίκουρος οὗτος ἀδικεῖ, πάντα λοιδορῶν, πάντα ὑποπτεύων, ἐπιστολὰς διωλυγίους μοι γράφων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. (2) μὰ τὴν Ἀφροδίτην, εἰ Ἀδωνις ἦν, ἤδη ἐγγὺς ὀγδοήκοντα γεγονώς ἔτη, οὐκ ἂν αὐτοῦ ἠνεσγρόμην φθειρῶντος καὶ φιλονοσοῦντος καὶ καταπεπιλημένου εὖ μᾶλα πόκοις ἀντὶ πύλων. μέχρι τίνος ὑπομένει τις τὸν φιλόσοφον τοῦτον; ἐγέτω τὰ περὶ φύσεως αὐτοῦ κυρίας δόξας καὶ τοὺς διεστραμμένους κανόνας, ἐμὲ δὲ ἀφέτω τὴν φυσικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον. (3) ὄντως ἐγὼ πολιορκητὴν ἔχω τοῦτον, οὐχ οἶον σὺ Λαμία Δημήτριον. μὴ γὰρ ἔστι συμφρονῆσαι διὰ τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον; καὶ σωκρατίζειν καὶ στωμύλλεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι, καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ τὸν Πυθοκλέα νομίζει καὶ Ξανθίππην ἐμὲ οἶεται ποιήσσειν. καὶ πέρας ἀναστᾶσα ὅπη ποτὲ γῆν πρὸ γῆς φεύξομαι μᾶλλον ἢ τὰς ἐπιστο-

Diana mihi sit propitia, neque per litteras appellarunt multi neque tentarunt, reveriti tuas expugnationes. Velox est Amor, o rex, et veniendo et avolando; sperans alatus sit; spe abiecta, subito ei pennæ desluunt desperato. (6) Quapropter magnum est meretricium artificium, semper præsentem fruitionem amoris differendo spe detinere amatores. Iam nos oportet modo dicteria dicere, modo cantare, modo tibia canere, modo saltare, modo infirma valetudine esse, modo cœnam, modo domum orare, intercipientes voluptates alioquin cito marcescentes, ut magis incendantur intervallis captu faciliores ipsorum animi, timentium ne aliud rursus oboriatur præsentis fortunæ impedimentum. (7) Hæc apud alios fortasse possem, o rex, fingere et machinari, apud te autem, qui ita iam affectus erga me es, ut ostentes me et apud alias meretrices glorieris quasi ego omnibus præcellam, ita mihi caræ Musæ faveant, ego non sustineam fingere; non tam sum lapidea. Itaque si amittam omnia et animam meam, ut tibi placeam, parum putabo me impendisse. (8) Probe enim scio, non solum in Therippidæ domo, in qua instructura tibi sum hanc Venereæ festivitatis cœnam, hunc apparatus celebrem futurum, verum etiam in universa Atheniensium urbe, per Dianam, et in Græcia universa. Et præcipue invisī illi Lacedæmonii, ut videantur viri esse, qui in Epheso erant vulpeculæ, non desinent in Taygeti montibus et solitudinibus suis reprehendere nostras cœnas, crepantes Lycurgi instituta contra tuas humanas affectiones. (9) Sed illi valeant, domine; tu vero mihi memento observare diem cœnæ et hœram quæcumque elegeris. Optima enim erit quam velueris. Vale.

II. Leontium Lamia.

Nihil morosius est, ut videtur, rursus repuerascente senec. Hem! ut me Epicurus iste tractat, in omnibus rebus iurgator, in omnibus suspicax, epistolas inflatas mihi scribens, expellens ex horto. (2) Ita me Venus amet, si Adonis esset, iam prope octoginta natus annos, non cum tolerarem, pediculosum et morbidum et contactum probe velleribus pro panno. Quousque tolerabit quis hunc philosophum? habeat sibi suas de rerum natura ratas sententias et distortos canones; me autem quæ natura mei iuris sum, patiatur esse sine bile et contumelia. (3) Revera oppugnatorem hunc talem habeo, non qualem tu Lamia Demetrium. Numquid enim licet medeste vivere propter hunc hominem? Socratem quoque imitari et garrere vult et dissimulationibus uti et instar Alcibiadis alicuius habet Pythoclem neque Xanthippen arbitratur se facturum. Postremo equidem proripiam me et quolibet potius fugiam, terram terra commutans,

λάς αὐτοῦ τὰς ἀδιαπαύστους ἀνέξομαι. (4) δὲ πάντων δεινότερον ἤδη καὶ ἀφορητότατον τετόλμηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν σὴν γνώμην βουλομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον ἐπέσταλλά σοι. Τίμαρχον τὸν καλὸν οἶσθα τὸν Κηφισιάθεν. οὐκ ἀρνοῦμαι πρὸς τὸν νεανίσκον οἰκειῶς ἔχειν ἐκ πολλοῦ (πρὸς σέ μοι τάληθ' ἢ λέγειν εἰκός, Λάμια), καὶ τὴν πρώτην ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτοῦ σχεδόν. οὗτος γὰρ με διεπαρθένευσεν ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. (5) ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πάντα μοι τὰγαθὰ πέμπων οὐ διαλέλοιπεν, ἐσθῆτα, χρυσία, θεραπεύνας θεράποντας, Ἰνδοὺς Ἰνδάς. τὰλλα σιωπῶ. ἀλλὰ τὰ μικρότατα προλαμβάνει τὰς ὕρας, ἵνα μηδεὶς φθάσῃ με γευσάμενος. τοιοῦτον οὖν ἐραστὴν «ἀποκλείσον» φησὶ «καὶ μὴ προσίτω σοι», ποίους δοκεῖς αὐτὸν ἀποκαλῶν ὀνόμασιν; οὔτε ὡς Ἀττικὸς οὔτε ὡς φιλόσοφος, . . . ἐκ Καππαδοκίας πρόην εἰς τὴν Ἑλλάδα ἤκων. (6) Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ ὅλη γένοιτο ἡ Ἀθηναίων πόλις Ἐπιχοῦρων, μὰ τὴν Ἄρτεμιν, οὐ ζυγοστατήσω πάντας αὐτοὺς πρὸς τὸν Τιμάρχου βραχίονα, μᾶλλον δὲ οὐδὲ πρὸς τὸν δάκτυλον. τί σὺ λέγεις Λάμια; οὐκ ἀληθῆ ταῦτα; οὐ δίκαιά φημι; μὴ δὴ, δέομαί σου πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, μὴ σοι ταῦτα ἐπελθέτω. ἀλλὰ φιλόσοφος, ἀλλὰ ἐπιφανής, ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος. λαβέτω καὶ ἄ ἔγω, διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ δὲ οὐδὲν θάλαπι δόξα, ἀλλ' ὃν θέλω δὸς Τιμαρχον, Δάματερ. (7) ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἠνάγκασται ὁ νεανίσκος καταλιπὼν, τὸ Λύκειον καὶ τὴν ἑαυτοῦ νεότητα καὶ τοὺς συνεφέβους καὶ τὴν ἑταιρείαν, μετ' αὐτοῦ ζῆν καὶ κολακεύειν αὐτὸν καὶ καθυμνεῖν τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας. ὁ δ' Ἀτρεὺς οὗτος «ἐξελεθε» φησὶν «ἐκ τῆς ἐμῆς μοναγρίας, καὶ μὴ πρόσσιθι Λεοντίω.» ὡς οὐ δικαιότερον ἐκείνου ἐροῦντος «σὺ μὲν οὖν μὴ πρόσσιθι τῇ ἐμῇ.» (8) καὶ ὁ μὲν νεανίσκος ὢν ἀνέχεται τὸν γεραίτερον ἀντεραστὴν, ὁ δὲ τὸν δικαιότερον οὐχ ὑπομένει. τί ποιήσω, πρὸς τῶν θεῶν ἱκετεύω σε, Λάμια. νῆ τὰ μυστήρια, νῆ τὴν τούτων τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν, ὡς ἐνθυμηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν ἄρτι ἀπέφυγμα καὶ ἰδρωκα τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπται. (9) δέομαί σου, δέξαι με πρὸς σεαυτὴν ἡμέρας δλίγας, καὶ ποιήσω τοῦτον αἰσθάνεσθαι πηλίκων ἀπέλαυεν ἀγαθῶν ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ με. οὐκέτι φέρει τὸν κόρον, εὔ οἶδα. πρὸςθευτὰς εὐθὺς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται Μητροδώρον καὶ Ἐρμαρχον καὶ Πολύαινον. (10) ποσάκις οἶε με, Λάμια, πρὸς αὐτὸν ἰδίᾳ παργενομένην εἰπεῖν «τί ποιεῖς, Ἐπίκουρε; οὐκ οἶσθα ὅτι διακωμῶδεῖ σε Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου ἐπὶ τούτοις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς θεάτροις, παρὰ τοῖς ἄλλοις σοφισταῖς.» ἀλλὰ τί ἔστιν αὐτὸν ποιῆσαι; ἀναίσχυντός ἐστι τὸ ἐρεῖν. καγὼ τοίνυν ἔσομαι ὁμοίως αὐτῷ ἀναίσχυντος καὶ οὐκ ἀφήσω τὸν ἐμὸν Τιμαρχον. ἔρρωσο.

quam epistolas eius illas infinitas tolerabo. (4) Quod vero omnium gravissimum et minime tolerabile ausus est, de quo etiam consilium volens petere quid mihi facto opus sit, de eo ad te scripsi. Timarchum illum pulchrum nosti, illum Cephisiensem. Non nego, adolescenti familiariter me addictam esse jamdudum (apud te verum me fateri par est, Lamia) et primam Venerem sub illo fere sum experta; hic enim me devirginavit in vicinia habitantem. (5) Ex illo tempore omnia mihi bona mittere non cessavit, vestes, aurum, ancillas, servos, Indes, Indas, cætera faceo; quin et in minutissimis anticipat tempestates, ne quis me præveniat gustando. Talem jam amatorem exclude, inquit, neve ad te accedat: quibus, putas, cum nominibus appellans! neque ut Atticus, neque ut philosophus; sed quasi ex Cappadocia nuper in Græciam delatus. (6) Ego vero etiamsi tota constaret Atheniensium civitas ex Epicuris, non, ita mihi Diana sit propitia, æquiparabo omnes eos ad Timarchi brachium, immo ne ad digitum quidem. Quid putas, Lamia? non vere, non recte dico? atque per Venerem obsecro ne tibi istæ in mentem veniant: sed philosophus, sed illustris, sed multis utitur amicis. Sumat etiam quæ habeo, sed doceat alios; me nihil movet gloria, sed quem volo da Timarchum, o Ceres. (7) Verum etiam propter me adolescens, relictis omnibus, Lyceo, iuventute sua et sodalibus atque societate, coactus est cum ipso vivere atque assentari ipsi et celebrare ventosas eius sententias. Atreus iste, Exi, inquit, ex meo territorio, ne accede ad Leontium. Quasi vero non maiore iure ille dicturus sit, Immo tu ne accedas ad meam. (8) Et ille quidem etsi adolescens sit, patitur alterum rivalem senem; iste vero eum, qui maiore iure gaudet, non patitur. Quid faciam, per deos obsecro te, Lamia? per sacra initia iuro, per liberationem ab his malis, ubi cogito Timarchi digressum, modo frigeo, modo sudo vel in extremis, et cor mihi subvertitur. (9) Excipe me, te rogo ad paucos dies, et faxo ut iste sentiat, quantis fructus sit bonis, cum me domi haberet. Non amplius fert contemptum, sat scio. Nuntios mox ad nos mittet, Metrodorum et Hermarchum et Polyænum. (10) Quoties putas me, Lamia, privatim ei dixisse: Quid facis, Epicure? an nescis te traducere ob hæc Timocratem Metrodori filium in concionibus, in theatris, apud reliquos sophistas? Sed quid illo homine facias? impudens est in amando. Etiam ego pariter atque ille impudens ero et non deseram meum Timarchum. Vale.

γ'. Μένανδρος Γλυκέρᾳ.

Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ὄμοσα πολλάκις, Γλυκέρᾳ, μόνος μόνῃ, οὐδὲν ἐπαίρων τάμᾳ οὐδὲ βουλόμενός σου χωρίζεσθαι ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω. (2) τί γὰρ ἐμοὶ χωρὶς σοῦ γένοιτ' ἂν ἥδιον; τί δ' ἂν ἐπαρθῆναι μείζον δυναίμην τῆς σῆς φιλίας, εἰ καὶ τὸ ἔσχατον ἡμῶν γῆρας διὰ τοὺς σοὺς τρόπους καὶ τὰ σὰ ἤθη νεότερος αἰεὶ φανέται μοι; (3) καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγράσαιμεν, καὶ νῆ τοὺς θεοὺς συναποθάνοιμεν, ἀλλ' αἰσθανόμενοι, Γλυκέρᾳ, ὅτι συναποθνήσκουμεν, ἵνα μηδετέρῳ ἡμῶν ἐς ἕδου συγκαταβαίη τις ζῆλος, εἰ τινῶν ἄλλων ὁ σιωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. μὴ δὴ γένοιτό μοι πειραθῆναί σου μηκέτ' οὐσης· τί γὰρ ἂν ἐτι καταλίποιο ἀγαθόν; (4) ἃ δὲ νῦν ἠπειξέ με ἐν Πειραιεὶ μαλακίζομενον (οἶσθα γὰρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν) ἐπιστεῖλαι σοι ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ ἄλκινα σῆς θεοῦ, ταῦτ' ἐστίν. (5) ἐδέξάμην παρὰ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖται μοι πάσας δεήσεις, βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, καὶ προτρέπεται καὶ ἐμὲ καὶ Φιλήμονα· καὶ γὰρ ἐκείνῳ γράμματα κεχομίσθαι φασι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέστειλέ μοι τὰ ἴδια δηλῶν ἐλαφρότερα καὶ ὡς οὐ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἦττον λαμπρά. (6) ἀλλ' ὄψεται καὶ βουλευέσεται τὰ ἴδια οὗτος· ἐγὼ δὲ οὐ περιμενῶ βουλὰς. ἀλλὰ σύ μοι, Γλυκέρᾳ, καὶ γνώμη καὶ ἀρεοπαγίτις βουλὴ καὶ ἡλιαία καὶ ἅπαντα νῆ τὴν Ἀθηναίαν αἰεὶ γέγονας καὶ νῦν ἔσῃ. (7) τὰς μὲν οὖν ἐπιστολάς τοῦ βασιλέως σοι διεπεμψάμην, ἵνα μὴ κόπτω σε οἷς καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν ἐντυγχάνουσαν· ἃ δὲ ἐπιστέλλειν αὐτῷ ἔγνωκα, βούλομαι σε εἰδέναι. (8) πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω ἀπωχισμένην βασιλείαν οὐσαν, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, οὐδὲ ἐνθυμούμαι. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταυτῇ τῇ πλησίον ἔκειτο Αἴγυπτος, οὐδ' οὕτως ἐν νῆ ἂν ἔσχοι ἀφείς τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῆς σῆς φιλίας μόνος ἐν τοσούτῳ ὄλῳ Αἰγυπτίων χωρὶς Γλυκέρᾳς ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὄραν. (9) ἥδιον γὰρ καὶ ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς αὐλάς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἐλεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακχεῦον, ἀπιστον δὲ τὸ εὐτυγούμενον. (10) ἐγὼ δὲ καὶ τὰς θηρικλείους καὶ τὰ καρχήσια καὶ τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα, παρὰ τούτοις ἀγαθὰ φυόμενα, τῶν κατ' ἔτος χοῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ληναίων καὶ τῆς χοιζῆς πιθοιγίας καὶ τῶν τοῦ Λυκείου γυμνασίων καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημείας οὐκ ἀλλάττομαι, μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τοὺς βραχίχους αὐτοῦ κισσοῦς, οἷς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς Πτο-

III. Menander Glycæræ.

Ego, per Eleusinas deas iuro, per mysteria earum, per quæ tibi coram ipsis iuravi sæpe, mea Glycera, solus soli, nec mea extollens, nec quasi a te velim discedere hæc et dico et scribo. (2) Quid enim mihi sine te esse possit dulce? quo vero magis gloriari quam tua amicitia possim? quoniam etiam ultima senectus nostra propter tuos mores et ingenium iuventus semper videbitur mihi. (3) Et iuventutem una transigamus et senectutem et una moriamur, verum ita ut sentiamus nos una mori, ne cum alterutro nostrum ad inferos descendat aliqua invidia, si qua alia superstes experietur bona. Ne vero mihi contingat ut te prius mori videam; quid enim amplius reliquum esset boni? (4) Quod vero nunc me impulit in Piræeo subinfirma valetudine utentem (nosti autem meas consuetas infirmitates, quas qui me non amant delicias et mollitiem appellare solent) scribere ad te in urbe commorantem propter Haloa tuæ deæ, hoc est. (5) Accepi a Ptolemæo rege Ægypti litteras, in quibus rogat omnibus mollis et adhortatur, terræ bona quod dicunt promittens, me et Philemonem; nam et illi litteras allatas esse aiunt: atque ipse etiam Philemon scripsit mihi suas, indicans leviores et, utpote non ad Menandrum scriptas, minus splendidas. (6) Sed videbit et deliberabit de suis rebus ille. Ego vero aliorum consilia non exspectabo; sed tu mihi, Glycera, et sententia et Areopagiticum consilium et Heliaea, omnia tu, ita Minerva mihi faveat, semper fuisti et nunc eris. (7) Equidem regis epistolam tibi transmisi, quo ne obtunderem te eadem his in meis et illius litteris legentem; quæ vero decrevi ei scribere, volo ut tu quoque scias. (8) Navigare quidem et in Ægyptum proficisci, in tam longinquum et remotum regnum, per ipsos duodecim deos, ne in animum quidem induco: imo, si in Ægina ista proxima iaceret Ægyptus, ne sic quidem in animo haberem, relicto meo regno tuæ amicitiae, solum in tanta turba Ægyptiorum sine Glycera solitudinem populosam videre. (9) Suavius enim et minore cum periculo tuas colo amplexus, quam omnium satraparum et regum aulas, in quibus res est periculosa libertas, contemnenda assentatio, incertus fortunæ favor. (10) Ego et Thericlea illa pocula et carchesia et aureas phialas et omnes istas in aulis copias, quæ in bonorum numero celebrantur apud pluresque, cum anniversariis Choibus, cum theatralibus Lenæis, cum Lycei exercitiis et cum sacra Academia non commutaverim, per Bacchum iuro et Bacchicas eius hederas, quibus coronari potius quam

λεμαίου βούλομαι διαδήμασιν, δρώσης καὶ καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ Γλυκέρας. (11) ποῦ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ὄφθαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον ἀναδιδομένην; ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὄχλον οὕτως ἐλευθεριάζοντα; ποῦ δὲ θεσμοθέτας ἐν τοῖς ἱεροῖς κώμοις κεκισσωμένους; ποῖον περισχόινισμα, ποῖαν ἀφρῆσιν, ποῖους χύτρους; Κερμαϊκόν, ἀγοράν, δικαστήρια, τὴν καλὴν ἀκρόπολιν, τὰς σεμνάς θεάς, τὰ μυστήρια, τὴν γειννιώσαν Σαλαμίνα, τὰ στενά, τὴν Ψυττάλειαν, τὸν Μαραθῶνα, ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα, ὅλην τὴν Ἰωνίαν, τὰς Κυκλάδας πάσας; (12) ἀφῆεις ταῦτα καὶ Γλυκέραν μετ' αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον διέλθω χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον; ὅ μετὰ τίνος χρήσομαι; μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης; (13) οὐ πενία δέ μοι ἔσται χωρὶς αὐτῆς ταῦτα; ἐὰν δὲ ἀκούσω τοὺς σεμνοὺς ἔρωτας εἰς ἄλλον αὐτὴν μεταθεϊκέναι, οὐ σποδός μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται; καὶ ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω, τὰ δὲ χρήματα τοῖς ἰσχύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κείσεται. ἦ μέγα τὸ συμβιοῦν Ἱπτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, ὧν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον; (14) ἐὰν δὲ ὀργισθῇ τί μοι Γλυκέρα, ἅπαξ αὐτὴν ἀρπάσας κατεφίλησα· ἂν ἔτι ὀργίζεται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιασάμην· κἂν βαρυθύμως ἔχη, δεδάκρυκα καὶ πρὸς ταῦτ' οὐκέθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας κηλεῖται λοιπόν, οὔτε στρατιώτας ἔχουσα οὔτε δορυφόρους οὔτε ὑλάκας· ἐγὼ γὰρ αὐτῇ εἰμί πάντα. (15) ἦ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἰδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον. οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν; οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Ἰστρὸν; οὐ τῶν μεγάλων καὶ ὁ Θερμῶδων, ὁ Τίγρις, ὁ Ἄλυς, ὁ Ῥῆνος; εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμοὺς δρᾶν, καταβαπτισθήσεται μοι τὸ ζῆν μὴ βλέποντι Γλυκέραν. (16) ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καίπερ ὧν καλός, ἀλλ' ἀποτεθηρίωται, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲ προσεῖθεῖν αὐτοῦ ταῖς ὀναις ἐλλογωμένου τοσοῦτοις κατοῖς. ἐμοὶ γένοιτο, βασιλεῦ Πτολεμαῖε, χόματος καὶ τάφου πατρῶου τυχεῖν. ἐμοὶ γένοιτο τὸν Ἀττικὸν αἰεὶ στέφειν κισσὸν καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάρας ὑμῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον, τὰς μυστηριώτιδας ἀγειν τελετάς, δράματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἀγωνιῶντα καὶ φοβούμενον καὶ νικῶντα. (17) Φιλῆμων δὲ εὐτυχεῖτω καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ γενόμενος ἐν Αἰγύπτῳ. οὐκ ἔρει Φιλῆμων Γλυκέραν τινά, οὐδὲ ἄξιός ἦν ἴσως τοιούτου ἀγαθοῦ. σὺ δὲ ἐκ τῶν ἀλώων δέομαι, Γλυκέριον, εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. μακροτέραν ἑορτὴν οὐδέποτε ἔγνω οὐδὲ ἀκαιροτέραν. Δήμητερ, ἴλωος γενεῶ.

δ'. Γλυκέρα Μενάνδρῳ.

Ὅς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως ἐπιστολὰς εὐθύς ἀνέγνω. μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ἧς νῦν εἰμί, κατέχαιρον, Μενάνδρε, ἐκπλαγῆς ὑπὸ ἡδονῆς γινόμενης,

Ptolemæi volo diadematis vidente et sedente in theatro Glyceræ. (11) Ubi enim in Ægypto videho contionem et suffragia ferri? ubi democraticam plebem tanta libertate gaudentem, ubi legistatores in sacris comissionibus hederæ ornatos? quem ambitum funiculo cinctum? quæ comitia? quos Chytros? Ceramicum, forum, tribunalia, pulchram acropolin, venerabiles deas, mysteria, vicinam Salaminem, Psyttaliam, Marathona, totam in urbe Athenarum Græciam, totam Ioniam, Cycladas insulas universas? (12) Hæc omnia cumque his Glyceram ego relinquam et in Ægyptum abeam, ut aurum accipiam et argentum et divitias? quibus quocum fruar, Glyceræ tanto marium intervallo disiuncta? nonne vero inopia mihi erunt sine illa istæc? (13) Si autem audiero venerandos illos amores in alium eam transtulisse, nonne cinis mihi omnes thesauri fient? ac moriens ego mærores quidem ipse mecum ablaturus sum, opes autem iis qui iniurias faciendi potestatem habent in medio positæ erunt. An præclarum quid, vivere apud Ptolemæum et satrapas et eiusmodi inania nomina, quorum neque amicitia firma, neque inimicitia sine periculo? (14) Contra si forte mihi Glyceræ irascatur, semel ipsam arreptam deoscolor; si amplius irascatur, magis eam urgeo; quodsi animo gravato sit, lacrimor: tum non amplius ferens meos mærores iam permulcetur nec milites habens nec satellites nec custodes Ego enim ei sum omnia. (15) Magnum profecto est et mirabile videre Nilum. Nonne vero magnum quid et Euphratem viderè, nonne magnum et Istrum? nonne in magnis fluminibus est etiam Thermodon, Tigris, Halys, Rhenus? Si omnes deberem fluvios videre, submergeretur mihi vita carenti aspectu Glyceræ. (16) Nilus autem iste quamvis egregius sit, at beluis est infestus, neque licet accedere ad ejus vortices, velut insidias occultantis tanta mala. Mihi contingat, o rex Ptolemæe, semper Atticis hederis coronari, contingat tumulo et sepulchro patrio potiri et ad aras celebrare quotannis Bacchum, mystica sacra obire, novam subinde in anniversariis ludis scenicis agere fabulam, et ridenti et gaudenti et periclitanti et metuenti et vincenti. (17) Philemon autem fruatur meis etiam bonis, in Ægyptum profectus. Non habet Philemon Glyceram aliquam neque dignus erat fortasse tali bono. Tu vero, quæso, Glycerium, post Haloa mulam clitellariam conscende et statim ad nos advola. Longius festum nunquam sum expertus, neque intempestivius. Sis propitia, o Ceres.

IV Glyceræ Menandro.

Quas misisti mihi regis literas statim legi. Calligeniam testor, in cuius æde nunc sum, gaudio exultavi, mi Menander, ita ut mei compos non essem, et eas quæ ade-

καὶ τὰς παρούσας οὐκ ἐλάνθανον. ἦν δὲ ἡ μήτηρ τε μου καὶ ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ Εὐφρόνιον καὶ τῶν φίλων ἦν οἶσθα· καὶ γὰρ παρὰ σοὶ ἐδείπνησε πολλάκις, καὶ ἐπήνεϊς αὐτῆς τὸν ἐπιχώριον ἀττικισμόν, ἀλλ' ὡς φοβούμενος αὐτὴν ἐπαινεῖν, ὅτε καὶ μειδιάσασα θερμότερόν σε κατεφίλησα. οὐ μέμνησαι Μένανδρε; (2) θεασάμεναι δέ με παρὰ τὸ εἰωθὸς καὶ τῶν προσώπων καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς χαίρουσαν, « ὦ Γλυκέριον » ἤρουντο « τί σοι τηλικούτου γέγονεν ἀγαθόν, ὅτι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι ἀλλιοτέρα νῦν ἡμῖν πέφνησας καὶ γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπιχάρτιον καὶ εὐχταῖον; » καὶ γὰρ « Μένανδρον » ἔφην « τὸν ἐμὸν ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἐπὶ τῶν ἡμῖσι τῆς βασιλείας μεταπέμπεται » μείζονι τῇ φωνῇ φθεγγαμένη καὶ σφοδρότερα, ὅπως πᾶσαι ἀκούσωσιν αἱ παρούσαι. καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα καὶ σοβοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὴν ἐπιστολὴν σὺν τῇ βασιλικῇ σφραγίδι. « χαίρεις οὖν ἀπολειπομένη; » ἔφρασαν τὸ δὲ οὐκ ἦν, Μένανδρε. (3) ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδενὶ τρόπῳ μὰ τὰς θεάς, οὐδ' εἰ βοῦς μοι τὸ δὴ λεγόμενον φθέγγεται, πεισθεῖν ἂν ὅτι βουλήσεται μὲ ποτε ἡ δυνήσεται Μένανδρος ἀπολιπὼν ἐν Ἀθήναις Γλυκέραν τὴν ἑαυτοῦ μόνος ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν. (4) ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε δῆλος ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἀνέγνων ἦν ὁ βασιλεὺς, τὰ μὰ πεπυσμένος ὡς εἶοικε περὶ σοῦ, καὶ ἀτρέμα δι' ἱκονοιδῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀττικισμοῖς σε διατυπάζειν. χαίρω δὲ τούτο, ὅτι πεπλευχάσαι καὶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες· καὶ πείθεται πάντως ἐξ ὧν ἤκουσεν ἀδύνατα σπουδάζειν ἐπιθυμῶν Ἀθήνας πρὸς αὐτὸν διαβῆναι. (5) τί γὰρ Ἀθήναι χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῶν καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, κὰν τρεῖς παρασκηνοῖς ἔστηκα τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα, καὶ τρέμουσα ἕως ἂν κροταλίση τὸ θέατρον· τότε νῆ τὴν Ἄρτεμιν ἀναψύγω καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκάλιζομαι. (6) ἀλλ' ὅ γε ταῖς φίλαις τότε χαίρειν ἔφην, τοῦτ' ἦν, Μένανδρε, ὅτι οὐκ ἄρα Γλυκέρα μόνον ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς ὑπερθάλασσοι ἐρῶσι σου, καὶ διαπόντιοι φῆμαι τὰς σὺς ἀρετὰς κατηγγέλασαι. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος καὶ Πρωτέως ἀκρωτήρια καὶ αἱ Φάριαι σκοπικὰ πάντα μετέωρα νῦν ἐστί, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων καὶ πατέρων καὶ υἱῶν καὶ θεραπόντων καὶ παντὸς σκηνοβατουμένου· ὧν ἀκούσονται μὲν, οὐκ ὄψονται δὲ Μένανδρον, εἰ μὴ ἐν ἄστει παρὰ Γλυκέρα γένοιτο καὶ τὴν ἐμὴν εὐδαιμονίαν ἴδοιεν, τὸν πάνυ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐμοὶ περικεῖμενον. (7) οὐ μὴν ἀλλ' εἶγε ἄρα πόθος αἰρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, γρημάτος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων καὶ τῶν ἡρόντων ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου λαβυρίνθου καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἀπὸ χρόνου ἢ τέχνης παρ' αὐτοῖς

rant celare non potui : erant autem mater mea et altera soror Euphronium et ex amicis quam nosti, cœnavit enim apud te sæpius, laudabasque eius vernaculum Atticismum, sed tanquam timens ipsam laudare, quapropter etiam subridens calidius te osculabar : non meministi, mi Menander? (2) Cum autem viderent me præter solitum et vultu et oculis lætitiæ præ me ferre, rogant « O Glycerium, quid tibi tantum boni accidit? etenim et animo et corpore et in omnibus rebus mutata nunc nobis appares et in ore quædam hilaritas et lætum quid et optabile splendet? » Tum ego, « Menandrum », inquam, « meum rex Ægypti Ptolemæus dimidia parte regni promissa vocat », maiore voce locuta et vehementiore, ut omnes audirent quæ aderant : atque hæc dicebam ego quatiens et vibrans epistolam cum sigillo regiõ. « Lætaberisne igitur si derelinquaris? » aiebant. Non id quidem, mi Menander. (3) Immo equidem nulla ratione profecto, ne si bos quidem, ut aiunt, mihi diceret, credam, Menandrum velle aut posse, relicta Athenis Glycera sua, solum in Ægypto regnare in omnium bonorum copia. (4) Verum etiam illud satis ex litteris quas legi manifestum : apparet regem familiaritatem meam in te novisse eumque suspiciose Ægyptiis Atticismis leniter te pungere velle. Gaudeo propterea, quod navigarunt et in Ægyptum adeo ad eum nostri amores, et intelligit omnino ex iis quæ audivit se id velle quod fieri minime potest, dum cupit Athenas ad ipsum transire. (5) Quid enim Athenæ sine Menandro? quid autem Menander sine Glycera? quæ ei et personas adorno et vestes induo et in parasceeniis adsto digitos meos premens, et contremiscens donec plausum ediderint spectatores, atque tum, ita me Diana amet, respiro et amplectens te sacrum illud caput in ulnis teneo. (6) Quod vero ad amicas tunc dixi me gaudere, hoc erat, mi Menander, quod non Glycera solum, sed et reges transmarini amant te et mare transgressa famâ tuas virtutes annunciavit. Ægyptus atque Nilus ac Protei promontoria et Phariæ speculæ, omnia iam erecta cupiunt videre Menandrum et audire avaros et amantes et supersticiosos et infideles et patres et filios et servos et quidquid in scenam produci solet : de quibus audient quidem, non videbunt autem Menandrum, nisi in urbem ad Glyceram veniant et meam felicitatem videant, virum illum primarium Menandrum nocte dieque mihi circumfusum. (7) Nihilominus tamen si forte desiderium te quoddam capit eorum, quæ ibi sunt, bonorum, si nullius alterius, saltem ipsius Ægypti, rei præclaræ, et quæ ibi sunt pyramidum et sonantium statuarum et celeberrimi illius labyrinthi et ceterarum rerum quæ propter

τίμια, δέομαί σου, Μένανδρε, μὴ ποιήσῃ με πρόφασιν· (8) μηδέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μισησάτωσαν ἤδη τοὺς μεδίμνους ἀριθμοῦντες, οὓς αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς πέμψει διὰ σέ. ἀλλ' ἄπιθι πᾶσι θεοῖς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιοῖς πνεύμασι, Διὶ οὐρίῳ. ἐγὼ γὰρ σε οὐκ ἀπολείψω· μὴ τοῦτο δόξης με λέγειν. οὐδ' αὐτὴ δύναμαι κἂν θέλω· (9) ἀλλὰ παρῆσα τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς ναυτικῆς ἔσομαι συμπλέουσά σοι. καὶ σφόδρα τῶν εὐθαλάσσιων γεγέννημαι, εὖ οἶδα. κἂν ἐκκλωμένης κώπης ναυτιᾶς, ἐγὼ θεραπεύσω. θάλψω σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν, ἄξω δέ σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνη εἰς Αἴγυπτον, οὐ Διόνυσον ἀλλὰ Διονύσου θεράποντα καὶ προφήτην. (10) οὐδὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις νησιωτικαῖς ἀπολειφθῆσομαι τὰς σὲς ἀπιστίας κλάουσα καὶ ποτνωμένη. χαιρέτωσαν οἱ Θεσεῖς ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἄπιστα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλακῆματα. ἡμῖν δὲ βέβηκα πάντα, καὶ τὸ ἄστν καὶ ὁ Πειραιεὺς καὶ ἡ Αἴγυπτος. οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐγὶ δεξεται πλήρεις· κἂν πέτραν οἰκῶμεν, εὖ οἶδα Ἀφροδίσιον αὐτὴν τὸ εὖνον ποιήσει. (11) πέπεισμαι μήτε χρημάτων σε περιουσίας μήτε πλοῦτου τὸ κατὰπαξ ἐπιθυμῆν ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν εὐδαιμονίαν κατατιθέμενον· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἡ πατρίς, ἀλλ' οἱ φίλοι, σχεδὸν οἶσθα πάντῃ πάντες πολλῶν δέονται, πλουτεῖν ἐθέλουσι καὶ χρηματίζεσθαι. (12) σὺ μὲν οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς αἰτιάσῃ με οὔτε μικροῦ οὔτε μεγάλου, τοῦτο εὖ οἶδα, πάλαι μὲν ἠττημένος μου πάθει καὶ ἔρωτι, νῦν δὲ ἤδη καὶ κρίσιν προστεθεικὼς αὐτοῖς, ἧς μᾶλλον περιέχομαι, Μένανδρε, φοβουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον· ἔστι γὰρ ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθὴς φιλία, οὕτω καὶ εὐδιάλυτος· οἷς δὲ παραβέβληνται καὶ βουλαί, ἀρραγέστερον ἐν τούτοις ἤδη τὸ ἔργον οὔτε ἀμιγρὸς ἡδονῆς ἔσται διὰ τὸ πάθος οὔτε περιδέες. (13) λύσεις δὲ τὴν γνώμην, ὅς γε πολλάκις περὶ τούτων αὐτὸς νουθετῶν με διδάσκεις. ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μὴ μέ τι μέμψῃ μηδὲ αἰτιάσῃ, δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας, οἵτινες ἄρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν ἐξιοῦσαν ὡς αὐτὸν ἀφηρημένην τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦτον. (14) ὥστε δέομαί σου, Μένανδρε, ἐπίσχες, μηδέ πω τῷ βασιλεῖ μηδὲν ἀντεπιστείλῃς. ἔτι βούλευσαι, περίμεινον ἕως κοινῆ γενώμεθα καὶ μετὰ τῶν φίλων καὶ Θεοφράστου καὶ Ἐπικούρου. τάχα γὰρ ἄλλοιότερα ἀκείνοις καὶ σοὶ φανέεται ταῦτα. μᾶλλον δὲ οὐσιώμεθα καὶ ἴδωμεν τί λέγει τὰ ἱερά, εἴτε λῆιον εἰς Αἴγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι εἴτε μένειν. καὶ χρηστηριασώμεθα εἰς Δελφοὺς πέμψαντες· πάτριος ἡμῖν ἔστιν ὁ θεός. ἀπολογία ἐξομεν καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες τοὺς θεούς. (15) μᾶλλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ποιήσω καὶ γὰρ ἔχω τινὰ νεωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἤκουσαν εὖ μάλα τούτων ἔμπειρον, γαστρομαντεύεσθαι δεινὴν καὶ τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει, νύκτωρ δὲ καὶ τῇ τῶν νεκρῶν δεῖξει· καὶ οὐ δεῖ λεγούσῃ πιστεύειν, ἀλλ' ἰδεῖν, ὡς φασί. (16) δικτέμφομαι πρὸς αὐτὴν. καὶ

statem et artem apud eos magni aestimantur, rogo te, mi Menander, ne me praetendas, (8) neve committas ut Athenienses me ob haec oderint, qui iam modios numerant quos rex ipsis mittet propter te; sed abi faventibus diis omnibus; bona Fortuna, ventis commodis, Iove secundo. Nam ego te non relinquam, ne id putes me dicere; neque possum etiamsi velim: (9) verum relicta matre et sororibus ipsa ero tibi socia navigationis. Atque admodum mari sum adsueta, sat scio. Et distracto remo nauseam tibi ortam ego curabo et sovebo infirmitatem in iactatione maris. Ducam autem ego Ariadne in Aegyptum te, non quidem Bacchum, sed Bacchi ministrum et sacerdotem. (10) Neque in Naxo et solitudine insulari relinquer tuam perfidiam lugens et detestans. Valeant Thesei illi et infidelia priscorum delicta. Nobis firma et certa omnia et urbs et Piraeus et Aegyptus. Nullus locus nostros amores non excipiet integros, etiamsi rupem incolamus, sat scio: Veneris sedem amor faciet. (11) Sic mihi persuadeo, te nec pecunias nec opes nec divitias ullas omnino expetere, ut qui in me et comædiis felicitatem ponas; sed cognati, sed patria, sed amici propemodum, ut scis, ubique omnes multis opus habent; ditescere volunt et pecunias colligere. (12) Tu quidem nunquam ullius rei me accusabis, nec magnæ nec parvæ, id probe scio: ut qui et olim te mihi dederis victum et affectu et amore, atque nunc iudicium quoque ei rei adiecisti, cui quidem magis confido, mi Menander, cum metuum amicitia quæ in affectu tantum continetur brevem durationem. Est enim amicitia solo affectu consistens, ut violenta, ita et facile dissolubilis; ubi autem accedit consilium, res jam minus dissolubilis est, neque expers voluptatum, nec plena timoris. (13) Decides autem sententiam, qui quidem sæpius me de istis ipse admonens doces. Verum enim vero etiamsi tu me neque culpes neque accuses ulla in re, metuo Atticos illos erabrones, qui incipient undique me circumstrepere in medium prodeuntem, quippe quæ privaverim Atheniensium civitatem divitiis. (14) Proinde rogo te, mi Menander, contine te, neve dum regi quidquam rescribe: amplius delibera: exspecta donec una convenerimus et cum amicis Theophrasto et Epicuro. Fortasse enim alio modo et illis et tibi videbuntur hæc se habere. Sacra potius faciamus et videamus quid exta portendant, utrum melius sit in Aegyptum nos abire, an manere, et oraculum consulamus Delphos missis aliquibus, patrius enim nobis est deus ille. Defensio nobis parata erit in utrumque, sive proficiscimur sive manemus, per ipsos deos. (15) Potius autem hoc faciam. Habeo nimirum quandam mulierem nuper e Phrygia huc advectam admodum harum rerum peritam, quæ bene scit vaticinari e ventre et nocturna spartorum extensione et mortuos excitare; atqui non credere dicenti oportet, sed videre, ut aiunt. (16) Mittam

γάρ, ὡς ἔοικε, κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναικα καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῶα ἱερεῦσαι καὶ λιθνωτὸν ἄρρενα καὶ στύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων. οἶμαι δὲ καὶ σὲ φθῆσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν. ἢ δήλωσόν μοι σαφῶς μέχρι τίνος οὐ δύνασαι Γλυκέραν ἰδεῖν, ἢ ἐγὼ μὲν καταδράμω πρὸς σέ, τὴν δὲ Φρυγίαν ταύτην ἐτοιμάσωμαι ἤδη. (17) καὶ ἃ μελετᾶν πειράζεις ἀπὸ ταυτοῦ με τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἀγρίδιον καὶ τὴν Μουνυγίαν καὶ κατ' ὀλίγον ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς, σὺ δύναμιν ταῦτα ποιεῖν μὰ τοὺς θεούς. (18) οὐδὲ σὺ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλος ἤδη μοι. κἂν οἱ βασιλεῖς ἐπιστείλωσι πάντες, ἐγὼ πάντων εἰμὶ παρὰ σοὶ βασιλικωτέρα καὶ εὐσεβεῖ σοι κέχρημαι ἔραστῇ καὶ ὅρκων ἱερῶν μνήμονι. (19) ὥστε πειρῶ μᾶλλον ἐμοί, φιλότῃς, θᾶσσον εἰς ἄστὺ παραγενέσθαι, ὅπως, εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς ἠὺτρεπισμένα τὰ δράματα, καὶ ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα ἦσαι δύναται Πτολεμαῖον καὶ τὸν σαυτοῦ Διόνυσον, οὐ δημοκρατικόν, ὡς οἶσθα, εἴτε Θαῖδα εἴτε Μισοῦμενον εἴτε Θρασυλέοντα εἴτε Ἐπιτρέποντας εἴτε Ῥαπιζομένην εἴτε Σικυώνιον εἴτε ὀτιοῦν ἄλλο. τί δέ; ἐγὼ θρασεῖα καὶ τολμηρά τίς εἰμι τὰ Μενάνδρου διακρίνειν ἰδιωτῆς οὐσα; (20) ἀλλὰ σοφὸν ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἰδέναί δύνασθαι. σὺ γάρ με ἐδίδαξας εὐφυᾶ γυναῖκα ταχέως παρ' ἐρώτων μανθάνειν· ἀλλ' οἰκονομοῦσιν ἔρωτες σπεύδοντες. αἰδοῦμεθα μὲ τὴν Ἄρτεμιν ἀνάξιοι ὑμῶν εἶναι μὴ ὄαττον μανθάνουσαι. πάντως δέομαι, Μένανδρε, κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι τὸ δῶμα ἐν ᾧ με γέγραφας, ἵνα κἂν μὴ παραγένωμαι εὖν σοί, διὰ σοῦ πλεύσω πρὸς Πτολεμαῖον, καὶ μᾶλλον αἰσθηταὶ ὁ βασιλεὺς ὅσον ἰσχύει σε καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους φέρειν ἑαυτοῦ τοὺς ἔρωτας ἀφείς ἐν ἄστυ τοὺς ἀληθινούς. (21) ἀλλ' οὐδὲ τούτους ἀφήσεις, εὖ ἴσθι, κυβερᾶν ἢ προηρατεύειν, ἕως δεῦρο παραγίνῃ πρὸς ἡμᾶς Πειραιόθεν, μαθήσομαι, ἵνα σε ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω πλέουσα, εἰ τοῦτο ἀμεινων εἶναι φαίνοιτο. φανεῖται δέ, ὅθι θεοὶ πάντες, ὁ κοινῇ λυσιτελήσει, καὶ μαντεύσαιο ἢ Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς θεοφορουμένης σου κόρης. Ἐρρωσο.

Γ.

α'. Γλυκίππη Χαρόπη.

Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἑμαυτῇ, ὡς μήτηρ, οὐδὲ ἀνέχομαι γήμασθαι ὅ με κατεγγυήσειν ἐπηγγελῆτο ἐναγχοῦς ὁ πατήρ, τῷ Μεθυμναίῳ μεираκίῳ τῷ παιδί τῷ κυβερνήτου, ἐξ ὅτου τὸν ἀστικὸν ἐφηβὸν θεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με ἄστυδε προὔτρεψας ἀφικέσθαι ὠσχοφορίων ὄντων. (2) καλὸς γάρ ἐστι, καλός, ὡς μήτηρ, καὶ ἡδιστος καὶ βοστρύγους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάττης γαληνιώσης χαριέστε-

ad eam. Etenim, ut videtur, et lustrationem quandam oportet prius peragere mulierem, et parare quaedam animalia ad sacrificandum et thus masculum et styracem longum et placentas lunæ et silvestria folia... (17) Arbitror autem te antea venturum e Piræo: aut fac me certio-rem quousque non possis Glyceram videre, ut ego decurram ad te, Phrygiam autem istam paratam habeam. Quæ meditari conaris Piræcum et agellum et Munychiam, atque paulatim ut excidant ex animo. (18) Non possum hæc facere, deos testor; tu autem non potes, arctissime mecum coniunctus. Etiamsi reges ad te scribant omnes, ego apud te regali-ior sum, atque pium te habeo amatorem et sacri iurisiurandi observatorem. (19) Quocirca id potius age, ut ocius in urbem venias, ut, si consilium mutaveris de profectio- ne ad regem, habeas paratas comœdias, et ex his eas, quæ maxime delectare possint Ptolemæum et eius Bacchum, non popularem, ut nosti, sive Thaida sive Odiosum sive Thrasylecontem sive Epitrepontas sive Vapulantem sive Sicyonium *** sed quid? ego temeraria et audax sum in iudicio de Menandri comœdiis ferendo. (20) At soler-tem habeo tuum amorem, ut hæc etiam scire possim. Tu enim me docuisti, bonæ indolis mulierem cito ab amato-ribus discere. Sed administrant rem amores cum festina- tione. Puderet, per Dianam, vobis indignas esse tardius discentes. Omnino oro, mi Menander, ut et illam co- mœdiam paratam habeas in qua me introduxisti, ut, etiamsi non adsim tecum, per te navigem ad Ptolemæum, et sic magis sentiat rex quantum valeat et apud te scri- ptos afferre tuos amores, relictis in urbe veris. (21) Sed ne istos quidem relinques. Bene scito, gubernaculo præesse aut proræ, donec huc adveneris ad nos ex Piræo, me discere, ut te meis manibus fluctuum expertem navi ducam, navigans, si istud consultius esse videatur. Vi- deatur autem, dii omnes, quod communiter utile sit, et vaticinetur Phrygia, quæ conducant, melius quam numine afflata tua puella. Vale.

LIBER TERTIUS.

i. Glaucippe Charopæ.

Non amplius sum apud me, o mater, nec sustineo nubere illi, cui desponsurum me nuper promisit pater, Methymnæo adolescenti, filio gubernatoris, ex quo illum urbicum iuvenem conspexi, illum oschophorum, postquam me in urbem iussisti abire, cum essent Oschophoria. (2) Pulcher enim est, pulcher, o mater, et suavissimus, et cincinnos habet musco crispiores et ridet mari tranquillo

ρον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυαναυγής, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. (3) τὸ δὲ ὄλον πρόσωπον αὐτοῦ, ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομένον ἀπολιπούσας καὶ τῆς Ἀργαφίας κρήνης ἀπονεφαιμένης· τὴν χεῖρα δὲ τὰ βόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων διτήνθισται ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. (4) ἢ τοῦτω μιγήσομαι ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφῶ οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὤσω.

β'. Χαρόπη Γλαυκίππη.

Μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. ἔλ-
λεβόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς
Φωκίδος Ἀντικύρας, ἥτις δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς
ἀπέξυσαι τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. (2) ἔγε ἀτρέμα
καὶ κατὰ σεαυτὴν, καὶ βραίξε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς
διανοίας. εἰ γὰρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύθοιτο,
οὐδὲν διασκεψάμενος οὐδὲ μελλήσας τοῖς ἐναλλίοις βο-
ρὰν παραρρίψει σε θηρίοις.

γ'. Εὐαγρος Φιλοθήρη.

Εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἐχθρῶν, ἐγὼ δὲ τὴν
σαγήνην ἀπολέσας ἠπόρουσεν ὅ τι πράξαιμι. ἔδοξεν
οὖν Σισύφειον τί μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα ἔλθειν
παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ
καθομολογήσαντα τὸ σκάφος λαβεῖν χρυσίνους τέτρα-
ρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαι μοι τὴν σαγήνην ὑπάρ-
ξειεν. (2) καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο. καὶ
ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκῶς, ὁ κατεσπακῶς τὰς ὀφρῶς,
ὁ τωρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου
χαλάσας τὸ βρῦ καὶ ἀμειδές, ἀνείς τὴν ὄψιν ὑπεμει-
δία πρὸς με καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφρασκεν.
(3) εὐθὺς μὲν οὖν ἐκὼς ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρω-
πὸν λύσας, οὐκ ἀγαθὸν τι διανοούμενος, ἀλλ' ὕπουλον
ἔχων τὸ φιλόπρωπον· ὡς δὲ ἐνστάνας τοῦ καιροῦ
πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπῆτει οὐδὲ εἰς ὄραν
ἐνδιδούς, ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον ὃν ἠπιστάμην πρὸς
τῆ Διομηίδι πύλην καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην
ἔχοντα, τὸν ἐγθρὰ πᾶσι φρονούοντα Χρέμητα τὸν
Φλυέα· καὶ γὰρ ἔτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους.
(4) ἰδὼν οὖν εἰς ἔσον ἀμυχανίας ἐηλάκειν, οἴκαδε
ἀποτρέχω καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν
τῆ γαμετῆ κόσμον εἶναι περιωχένιον ἐπεπορίκειν,
ἀποσπάσας τοῦ τραγήλου, ὡς Πασίωνα τὸν τραπεζί-
την ἐλθὼν ἀπημπούλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα
αὐτοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὄμοσα κατ' ἐξω-
λείας ἐμαυτοῦ μή ποτ' ἂν ὑπομεῖναι παρὰ τινα τῶν ἐν
πόλει δανειστῶν ἐλθεῖν μηδ' ἂν εἰ φθάνοιμι λιμῶ κα-
τασκληθῆναι. ἀμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν
ὑποκείμενον δημοτικῶ καὶ φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

iucundius et acie oculorum cærulea coruscat, quale re-
cens a solis radiis mare illustratum apparet. (3) Quod
autem ad totum eius vultum attinet, tripudiare in genis
dicas Gratias Orchomeno relicto et Argaphio fonte lotas.

Labia vero rosis ex Vencris sinu detractis picta sunt, in
eorum summitate impositis. (4) Aut isti coniungar, aut
Lesbiam imitata Sapphionem, non a Leucade petra, sed a
Piraicis scopulis me in undas coniciam.

II. Charope Glaucippæ.

Insanis, o filia, et mentis non compos es. Elleboro
tibi opus est non illo quidem vulgari, sed ex Phocidis An-
ticyra, quæ, cum verecunda esse debebas, pudorem
puellarem absterseris a facie. (2) Esto tranquilla, et ad
te redi, et recrea te ex morbo, malumque illud expelle
animo. Si enim quidquam istorum tuus pater resciverit,
sine deliberatione et cunctatione marinis escam proiciet
te belluis.

III. Euagrus Philotheno.

Opsoniorum copia erat et abundantia piscium. Ego
autem, qui verriculum amiseram, nesciebam quid fa-
cerem. Visum est igitur mihi Sisyphæum quoddam
comminiscenti consilium ire ad fœnatores Chremetem, et
in pignus ei promissa scapha sumere aureos quatuor,
quibus reficere verriculum possem. (2) Et id quidem
dicto citius factum est. Atque Chremes ille macilentus,
qui contractis superciliis torve omnes intueri solet, for-
tassis amore cymbæ, remissa severitate et truculentia
sublato vultu arrisit mihi, et paratum se esse omnia
præstare dixit. (3) Statim quidem eum, cum sic repente
solvisset austeritatem, nihil boni in mente habere cogi-
tavi, sed subdolum præ se ferre humanitatem manife-
stum erat. Ut vero instante tempore cum sorte et usu-
ram repetit, neque in diem concedens, cognovi eundem
illum, quem ad Diomeidem portam sedere videram bacu-
lum curvum gestantem, illum erga omnes hostiliter ani-
matum Chremetem Phlyensem; etenim paratus erat in-
vadere scaphæ. (4) Cum igitur viderem in quantas
angustias devenissem, domum recurri et auream cate-
nulam, quam olim opulentus uxori, ut ei ornatus esset
collaris, faciendam curaveram, detractam a cervice, ad
Pasionem argentarium delatam, vendidi nummosque inde
confectos cum ipsa usura reddidi: iuravique per meam
perniciem, nunquam me in animum inducturum ad ullum
in urbe fœnatores accedere, neque si prius fame
contabescerem. Præstat enim honeste mori, quam vi-
vere subiectum plebeo et lucri cupido seni.

δ'. Τρεχέδειπνος Λοπαδεχθάμβω.

Ὁ γνώμων οὐπω σκιάζει τὴν ἔκτην, ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος. εἶεν, ὦρα βουλευμάτων, Λοπαδέχθαμβε, μᾶλλον δὲ μογλοῦ καὶ καλωδίου. (2) εἰ γὰρ ἄλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὠρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμονα τρέφομεν ἐκεῖσε νεύειν οὐ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βούλευμα Παλαμήδειον. (3) ὡς νῦν ἐγὼ σοι αὖτος ὑπὸ λιμῶ καὶ ἀρχμηρός, Θεοχάρης δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν στιβάδα πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκέτην δραμόντα φράσαι τὴν ἔκτην ἑστάναι. (4) δεῖ οὖν ἡμῖν τοιοῦτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν τοῦ Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται. τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἷα τις Ἀάχης ἢ Ἀπόλληξος αὐστηρός ἐστι τοῖς τρόποις, καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἐμπίπλασθαι.

ε'. Ἐκτοδιώκτης Μαγδαλιοκάπη.

Χθὲς δειλῆς ὀψίας Γοργίας ὁ Ἐτεοβουτάδης συμβαλὼν μοι κατὰ τύχην χρηστῶς ἠσπάσατο καὶ κατεμέμεφτο ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ' αὐτόν. καὶ μικρὰ προσπαίξας « ἴθι πρὸς Διὸς » εἶπεν « ὦ βέλτιστε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἔχε Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἑταίραν ἄγων. ἔστι δὲ μοι συνήθης ἐπιεικῶς καὶ μένει, πάντως οὐκ ἄγνοεῖς, μικρὸν ἄπιθεν τοῦ Λεωχορίου. (2) δεῖπνόν τε ἡμῖν ἡντρέπισται γεννικόν, ἰχθῦς τεμαχίται καὶ σταμνία τοῦ Μενόδησιου νέκταρος, εἶποι τις ἄν, πεπληρωμένα. » (3) καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ὤχρητο. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον ὄραμὸν καὶ φράσας παρ' οὗτο καλοῖτο, ὀλίγου ἐδέξασα κινδύνῳ περιπεσεῖν. ἀγνώμωνος γὰρ ὡς εἶοικε πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου καὶ μικροπρεποῦς περὶ τὰς ἀντιδόσεις, τὴν ὄργην ἐνχυλον ἔχουσα, πλήρη τὴν κακκάβην ἀποσπάσασα τῶν χυτροπόδων ὀλίγου ἐδέξασέ μου κατὰ τοῦ βρέγματος καταχέαι ζέοντος τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπληκτισμοὺς ὑπομένομεν.

ς'. Ἀρτεπίθυμος Κνισοζώμφω.

Ἀγγόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με οὐ μετὰ μακρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ τὰ βραπίσματα οἷός τέ εἰμι φέρειν καὶ τὴν ἄλλην παροιμίαν τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἐρανιστῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδηφάγου γαστρὸς κρατεῖν. (2) ἢ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον ἀλλ' εἰς τρυφήν. τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσκλῆναι ὑπὸ τῶν βραπισμάτων ἐνοχλούμενος. (3) ἰὸν ἰοῦ τῶν κακῶν, οἷα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἢ παμφάγος αὕτη καὶ παμβο-

IV. Trechedipnus Lopadecthambo.

Index nondum obumbrat sextam. Ego autem contabescere periclitor, fame fodicatus. Age, tempus eget consilio, Lopadecthambe, immo vete et reste ad suspendendum. (2) Si enim totam evertemus columnam, quæ molestissimum illud horologium sustinet, aut indicem convertemus illuc ubi citius poterit horas indicare, erit hoc consilium Palamedeum. (3) Nam nunc ego tibi siccus præ fame et aridus sum. Theochares autem non prius occupat torum nisi ei servus accurrens indicaverit sextam esse. (4) Opus est igitur nobis eiusmodi commento quod decipere et confundere Theocharis ordinem poterit. Educatus enim a pædago moroso et supercilioso, nihil sapit iuvenile, sed quemadmodum aliquis Laches aut Apolexis austerus est moribus, et non concedit ventri, ut ante horam illam impleatur. Vale.

V. Hectodioctes Magdaliocapta.

Hæri, tempore vespertino, cum Gorgias Eteobutades incidisset in me casu, comiter salutavit et conquestus est, quod non sæpius inviserem ipsum; paullumque mecum iocatus « Abi, per Jovem obsecro » inquit « vir optime; deinde mox lotus venito, Aedonium nobis meretricem adducens. Est autem ea mihi admodum familiariter coniuncta et habitat, nosti utique, non longe a Leocorio. (2) Cæna lauta nobis parata est, pisces in frusta concisi, amphoræ, Mendesio nectare, dicere possis, repletæ. » (3) Atque ille hæc locutus, abiit. Ego vero ad Aedonium cucurri; et postquam significavi, a quo vocaretur, non multum absuit quin in periculum inciderem. Ingratum enim, ut videtur, experta Gorgiam et parcum in remunerationibus iramque intus fovens olla plena detracta ex tripode non multum aberat quin mihi in sinciput effunderet ferventem aquam, nisi prius resiliissem, parvo discrimine elapsus ex periculo. Sic nos fallaci spe illecti, plures voluptatibus ignominias toleramus.

VI. Arterithymus Cnisozomo.

Reste mihi opus est, et videbis me mox in laqueo cololum habentem. Neque enim alapas possum tolerare reliquamque petulantiam perdittissimorum epulonum, nec sceleratum hunc et voracissimum ventrem domare. (2) Hic enim poscit, et non ad satietatem, sed ad luxuriam usque; facies autem crebras illas plagas non perfert et in periculo sum ne alter oculorum contabescat mihi colaphis infestato. (3) Heu, heu mala, qualia sustinere nos cogit edacissimus hic et voracissimus venter! itaque constitui,

ρωτάτη γαστήρ. ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, κρείττονα ὀδυνηροῦ βίου τὸν καθ' ἡδονὴν θάνατον ἡγγεσάμενος.

ζ'. Ἐτοιμόκοσσοι Ζωμεκπέοντι.

Ἰατταταιάζ, τίς ἦν ἡ γῆς ἡμέρα; ἢ τίς θαλίμων ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐρρύσατό μ' ἐν ἀκαρεῖ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰένα; (2) εἰ μὴ γὰρ ἀναζειύζαντά με τοῦ συμποσίου κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτόνεκρον θεασάμενος τοῖς μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελεῖν ἡγγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἶκαδε καὶ ἀπερᾶν ἐπηγάγκασεν, ἔπειτα φλέβα διατεμὼν βυῆσαι τὸ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτω με τῶ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπολωλέναι. (3) οἶα γὰρ οἱ λακκόπλοιοι εἰργάσαντό με ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν καὶ πλείω ἢ κατὰ τὸ κύτος τῆς γαστρός ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. (4) ὁ μὲν γὰρ ἄλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρεώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον, ἀλλὰ νᾶπυ καὶ γάρρον καὶ ὄξος κερασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει. (5) αὐτίκα λέβητας πιθάκνια ἀμίδας ἐμῶν ἀπεπλήρωσα, ὥστε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν πῶς καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησα τοσοῦτον βρωμάτων φορῶν. ἀλλ' ἐπειδὴ θεοὶ σωτήρες καὶ ἀλεξίκακοι προύπτου με κινδύνου ἐξείλοντο, ἐπ' ἐργασίαν τρέψομαι καὶ εἰς Πειραιᾶ βαδισοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μεταθήσω. (6) ἄμεινον γὰρ ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπολαύοντα καὶ φασιανῶν ὀρνίθων τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

η'. Οἰνοπνίκτης Κοτυλοβροχθίσω.

Ἴθι λαβῶν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἔχε περιπρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν τὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἐξέσται καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν ἀγαγεῖν παρὰ τὸν νεόπλοτον Θηριππίδην τὸν Αἰζωνέα. (2) διακαῶς γὰρ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην· ἡσθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται, καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη οὐ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυροῖς λάβοι. ὦρα οὖν καὶ βία ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοντο ἡμῖν, ἀποσπᾶν. δύο δὲ ὄντε καὶ ἐρρωμένω τάχιστα αὐτὴν κἄν ἀκουσαν ἀπαγάγοιμεν δυνησόμεθα. (3) Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο αἰσθῆτο καὶ τοῦργον ἐπιγνοή τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου κόμματος οὐκ ὀλίγους καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προσέτι τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἔξομεν καὶ γρῆσθαι τὸ λοιπὸν ἀνεπικωλύτως. (4) τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς ἀλλὰ φίλους ἡγγήσεται. οἱ γὰρ παρὰ κλησιν εἰς

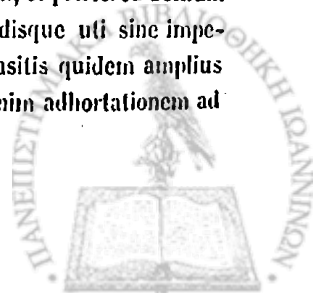
oriparam mensam semel adhuc adeptus abicere vitam, ærumnosa vita voluptuosam mortem potiorein ducens.

VII. Heterocossus Zomekpeonti.

Eheu, quæ fuit hesternâ illa dies, vel quis genius aut deus ex improvise servavit me, cum jam in eo esset ut ad plures abirem? (2) Si enim me a convivio digressum bono quodam fato Acesilaus medicus vere mortuum unum ex inferis conspicatus, non discipulos me sublatus ad se domum ducere iussisset atque vomere coegisset, deinde incisa vena multum sanguinis elicisset, nihil obstetisset quominus morte insensibili interemptus perissem. (3) Hem quibus modis isti prævites me tractarunt! alius aliunde nimium bibere et plus quam pro capacitate ventris edere cogentes. (4) Ille enim farcimen infersit, ille frustum grande intrusit maxillis, alius mixturam, non ex vino, sed ex sinapi et liquamine piscium et aceto factam, tanquam in dolium infudit. (5) Statim ego vomens lebetas, seriolas, matulas implevi, ita ut ipse Acesilaus miraretur, quomodo capere potuerim tantam ciborum colluviem. Sed quoniam dii servatores et averruncantes præsentissimo me periculo manifesti eripuerunt, ad opus faciendum me convertam et in Piræum vadam ibi navium onera in apothecas pro mercede transportaturus. (6) Præstat enim bulbis et polenta pascere ventrem in certa vivendi securitate, quam cupidis fruendo et Phasianis avibus incertam quotidie mortem exspectare.

VIII. Oenopictes Cotylobrochthiso.

I, sume fistulam et cymbala ac veni circa primam noctis custodiam in auream angiportum ad Agnon, ubi convenire poterimus, ac deinde a Sciro assumptam Clymenam meretricem deducere ad illum recens ditatum Therippiden Æxonensem. (2) Ardentem enim eam iste jam diu amat et sumptus laud exiguos facit frustra; illa enim, ut sensit amorem inflammatum adolescentis, delicias facit et semper fastidiosam se præbet: et quantum plura identidem ab eo aufert, negat se copiam sui facturam, nisi prædium illud præter pecuniam accipiat. Tempus est igitur vel vi eam, si more consueto obnitatur nobis, abstrahere; duo enim cum simus et robusti cito eam vel invitam abducemus. (3) Therippides vero si istud resciverit atque cognoverit nostrarum vigiliarum felicem successum, accipiemus aureos ob hoc novum commentum non paucos et splendidam vestem, et præterea domum eius ingredi tuto poterimus commodisque uti sine impedimento. (4) Fortasse ne pro parasitis quidem amplius nos, sed pro amicis habebit. Qui enim adhortationem ad

εὔποιαν μὴ ἀναμείναντες οὐκέτι κόλακες ἀλλὰ φίλοι λογίζονται.

υ'. * * * * *

Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτίθειαι εἰς ὄρομον, λαγὼ ἐν τινι θάμνῳ διασβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα, τὰ δὲ σκυλάκια οὐμοὶ υἱεῖς ἐκ τῶν ἱμαντίων ἐπέλυσαν. καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει καὶ ἐγγύς ἦν ἐλεῖν τὸ θηρίον, ὃ λαγὼς δὲ τοῦ κινδύνου φυγῆς ὑπερβὰς τὸ σιμὸν φωλεοῦ τινὸς κατὰδυσιν ἤϊυρετο. (2) μία δὲ ἡ προθυμοτάτη τῶν κυνῶν ἤδη περιεχεχνηῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δῆγματι συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν ἀνελκύσαι βιαζομένη τὸ λαγυδίον, καὶ θραύει τοῖν προσθίον ποδοῖν τὸν ἕτερον. (3) καὶ ἀνελόμην γωλεύουσα σκύλακα ἀγαθὴν καὶ τὸ ζῶον ἡμίθρωτον, καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.

ι'. Ἰοφῶν Ἐραστῶνι.

Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ χάριστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρῶτατος, ὅς με ἡδὺν ὄνειρον θεόμενον ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γάρ, ὡ φίλτατε γειτόνων, λαμπρὸς τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος, εἶτα οἰκετῶν ἐπέπεσθαί μοι στίφος, οὗς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. (2) ἐώκειν δὲ καὶ τῷ χειρὲ δακτυλίων πεπληρωθῆσαι καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν· καὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοι μου μαλακοὶ καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα εἶπες ἂν καὶ Πατακίωνα πρεστάναι. (3) ἐν τούτῳ δὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον παρελθόντες ἐβόων προχειρίσασθαι με στρατηγόν. μεσοῦσης δὲ τῆς χειροτονίας ὁ παμπόνηρος ἀλεκτρυὼν ἀνεβόησε καὶ τὸ φάσμα ἠφανίσθη. ὅμως ἀνεγρόμενος περιχαρῆς ἦν ἐγώ, ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος τοὺς φυλλολόγους ἐστάναι μῆνας ἔγνωιν εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδέστατα.

ια'. Δρυαντίδας Χιονίῳ.

Οὐκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς εὐνῆς ἡμῶν οὔτε τῶν κοινῶν παιδίων οὔτε μὴν τῆς κατ' ἀγρὸν διατριβῆς, ὅλη δὲ εἰ τοῦ ἀστεος, Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπερχομένη, ὅς ἐπιμηλίδας ἐκάλεῖς καὶ ὀρυάδας καὶ ναΐδας, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προὔπάρχουσι. (2) ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρῦσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; ὡς' ἀκούσας ἄλλα τινὰ δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπίστωσθε μου τῆς μνήμης τὰ πλείονα. (3) οὐ σωφρονεῖς ὡς εἴκειν, ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῆ, ἀλλ' ἀλινδῆ ἐν ταῖς ἀστικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον καὶ ὁ τρόπος μογοθηρίας ὑπεργέμων· φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιούσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζω-

benefaciendum non expectant, non amplius adulatōres, verum amici putantur.

IX. * * * * *

Cum catulos tentarem, an jam idonei essent ad cursum, leporem in quodam fruticeto terrefactum subito excitavi, catulos autem filii mei a loris solverunt, atque isti ferocientes prope aberant a capienda fera. Lepus autem periculi fuga superato loco acclivi latebræ cuiusdam recessum reperit. (2) Unus autem alacrior ex canibus jam inhians et assecuturum se sperans morsu, una descendit in foramen terræ; unde cum extrahere conaretur lepusculum, fregit pedem alterum. (3) Atque ego sustuli claudicantem catulum egregium et feram semesam, acciditque mihi emolumentum expetenti, ut detrimentum acciperem.

Y. Iophon Erastoni.

Pereat malusque male intereat pessimus iste gallus et detestabilis, qui me dulce somnium videntem vociferans excitavit. Videbar enim mihi, carissime vicinorum, vir esse splendidus et opulentissimus; deinde servorum cetera esse stipatus, quos dispensatores et procuratores me putabam habere. (2) Videbar autem mihi et manus annulis refertas habere et gemmas multorum talentorum circumferre. Et erant digiti mei molles minimeque lignis memores. (3) Apparebant vero et adulatōres cominus, Gryllionem diceres et Patacionem. Interea populus Atheniensis in theatrum ingressus clamabat, duccem me designans. In mediis autem suffragiis improbissimus gallus vociferatus est et visum illud disparuit. Tamen experrectus lætitia plenus eram. Cum autem in animum revocassem, menses adesse in quibus folia decidunt, cognovi insomnia esse falsissima.

XI. Dryantidas Chionio.

Non amplius te cura tangit tori nostri neque communium liberorum neque commorationis in agro, totam te potius urbi mancipasti, Panem et Nymphas exosa, quas Epimelidas vocabas et Dryadas et Naidas, novos autem nobis deos præter multos illos priores inducens: (2) ubi enim ego ruri collocabo Coliadas et Genetyllidas? audire me memini alia quædam deorum nomina, quorum pleraque ob multitudinem mihi ex memoria exciderunt. (3) Non mentis compos es, uxor, neque sani quidquam cogitas; sed contendis inter Atticas istas luxu diffluentes, quarum et facies ficta et mores malitia scatentes; furo et cerussa et pæderote tingunt genas æque atque excel-

γράφων. σὺ δὲ ἦν ὑγιαίνης, ἔποικον σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ
ρύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρε, τοιαύτη διαμενεῖς.

ιβ'. Πρατίνης Ἐπιγόμφου.

Μεσημβρίας οὐσῆς σταθερᾶς φιλήνεμόν τινα ἐπι-
λεξάμενος πρὶν ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσχίαζον. καί
μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς
ἐπαφήσασθαι, καὶ λαθῶν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ
γλυώτῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλέων ἐπισύ-
ρων, καί μου ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. (2) ἐν
τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγό-
μεναι πᾶσαι μοι πανταχόθεν αἱ αἴγες περιεγύθησαν,
καὶ ἀφεῖσθαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθήρικον
ὄλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. ἐγὼ δὲ ἐν μέσαις ταῖς
ἡδοναῖς ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Ταῦτά
σε οὖν εὐαγγελίζομαι, φίλον ἄνδρα συνειδέναι βουλό-
μενος ὅτι μοι μουσικόν ἐστι τὸ αἰπόλιον.

ιγ'. Καλλικράτης Αἰγωνίου.

Ἐγὼ μὲν ἤκοντος τοῦ καιροῦ γύρους περισκάψας
καὶ ἐμβαθύνας βόθρια οἷος ἦν ἐλάδια ἐμφυτεύειν καὶ
ἐπάγειν αὐτοῖς ναματιαῖον ὕδωρ, ὃ μοι ἐκ τῆς πλησίον
φάραγγος ἐπογετεύεται. (2) ἐπελήθων δὲ ὄμβρος ἐς
τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας τὰς ἴσας ποταμούς ἀνωθεν
ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὄρων ἐγέννησεν, οἱ ῥύμη κατα-
συρόμενοι ἰλὸν ἐπεσπάσαντο καὶ τοὺς βόθρους κατέ-
χρισαν, ὅσπερ εἶναι πάντα ἰσόπεδα καὶ οὐδὲ δοκεῖν
ὄλις εἰρησμέννα. (3) οὕτως ἠράνισται μοι τὰ πο-
νήματα καὶ εἰς μίαν ὄβιν ἀτοπὸν κατέστη. τίς ἂν
οὖν ἔτι πονοίῃ μάτην, ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας
καραδοκῶν; μετιτέον μοι ἐφ' ἕτερον βίον· φασὶ γὰρ
ἔμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς τύχας
μετασχηματίζεσθαι.

ιδ'. Σιτάλης Οἰνοπίωνι.

Εἰ πατρώξεις, ὦ παῖ, καὶ τὰ μὰ φρονεῖς, τοὺς ἀλα-
ζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὀχιρωῖντας, οἱ
περὶ τὴν Ἀκαδήμειαν ἀλινδοῦνται, καὶ βιωφελές μὲν
οὐδὲν οὔτε εἰδότας οὔτε πράττειν δυναμένους, τὰ με-
τέωρα δὲ πολυπραγμονοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας ἐάσας
ἔχου τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι
μεστὴ μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου
γέμοντες, πλέα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

ιε'. Κότινος Τρυγοδώρου.

Ὁ τρυγητὸς ἐγγὺς καὶ ἀρρίγων ἐστὶ μοι χρεῖα.
δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττοὺς, ὅσον οὐκ εἰς
μακρὰν ἀποδώσονται. ἔχω γὰρ πλεονάζοντα.
εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε· τὸ γὰρ κοινὰ
τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν
ὀφείλει.

lentes pictores. At tu, si sapis, sicut te aqua vel sapo
prius purgaverit, ita manebis.

XII. Pratinas Epigono.

Meridie ferventissimo, cum delegissem pinum
quandam ventos amantem et flatibus expositam, sub hac
aestum in umbra defendebam. Cumque refrigerarer ad-
modum suaviter, venit mihi in mentem paullum tractare
musicam, sumptamque fistulam percurrebam lingua te-
nuem spiritum labiis trahens et suavis quaedam ac pasto-
ralis audiebatur modulatio. (2) Interea nescio quomodo
dulcedine cantus delinitæ omnes mihi undique capellæ
sunt circumfusæ, ac desinentes depascere arbutos et
virgulta, totæ cantui intentæ erant. Ego autem in medio
grege imitabar Calliopæ filium. Hoc igitur læto nuntio te
impertio, hominem amicum conscium esse cupiens, me
habere musicæ intelligentem gregem.

XIII. Callicrates Ægoni.

Ego quidem adventante tempore cum gyros fodis-
sem et excavassem scrobes, in eo erat ut oleas inferrem
et inducerem iis manantem aquam, quæ mihi ex propin-
qua valle derivatur. (2) Sed ingruens imber trium die-
rum et totidem noctium fluvios desuper ex verticibus
montium generavit, qui impetuose devoluti limum se-
cum traxerunt et scrobes obruerunt ita, ut omnia sint
plana, nec omnino videantur culta. (3) Ita abolita sunt
mihi opera et in unam eamque sædam faciem redacta.
Quis ergo amplius labores suscipiat frustra, incertas spes
ex agricultura aucupans? transeundum mihi ad aliud
vitæ genus: nam simul cum studiorum mutationibus
etiam fortunam aiunt mutari.

XIV. Sitalces Cœnopioni.

Si patrisas, mi fili, et ea quæ ego sentis, vanis illis dis-
calceatis et pallidis, circa Academiam se volutantibus
atque, quod quidem utile sit vitæ, nihil neque scienti-
bus neque agere valentibus, sed cœlestia scrutantibus
et affectantibus valere iussis, capesse agriculturam, unde
tibi opus facienti plena erit arca omnis generis frugibus,
amphoræ vino plenæ, plena bonis omnia.

XV. Cotinus Trygodoro.

Vindemia instat et est mihi qualis opus. Da igitur
mutuos quos plures, quam opus tibi, habes intra breve
tempus reddituro. Habeo sane etiam ego doliola plura:
si indiges, audacter sume. Communitas enim inter
amicos quam maxime in agris locum habere debet.

15'. Φυλλίς Θρασωνίδη.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν τοῖς θεοῖς κитτὸν καὶ δάφνας καὶ μυρρίνας καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα, καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσι πυρρὸς ἐξεθέρισας καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀπέθλιψας καὶ βδάλας τὰ αἰγίδια τὸν γαυλὸν ἐπλήρωσας γάλακτος· (2) νῦν δὲ ἀγροὺς καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ, κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν καὶ ἀσπίδος ἐρᾶς, ὡς περ τις Ἀκαρνὰν ἢ Μαλιεὺς μισθοφόρος. (3) μὴ σύγε, ὦ παιδίον, ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου (καὶ γὰρ ἀσφαλῆς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόγους οὐκ ἐνέδρας οὐ φάλαγγας ἔχουσα), ἡμῖν τε γηροκόμος γενεῶν, ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῃ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἐλόμενος τωτηρίαν.

16'. Χαιρέστρατος Δηρινόη.

Ἐπιτριβείης, ὦ Δηρινόη, κακῆ κακῶς ὅτι με τῆς μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακοιμίσασθ' βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. οἱ μὲν γὰρ ἔωθεν προσεδόκων με φέροντα αὐτοῖς τὰ κεραμεῖα σκευή, ὧν ἕνεκα ἀφικόμεν· (2) ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννηχος καταλουόμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. ἀλλ' ἀπιθι, ὦ τάλαίνα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουοὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν. ἐμοὶ γὰρ εἰ ἐτι ἐνοχλοῖης, κακὸν τι παμμέγεθες προσλαβοῦσα ἀπελεύση.

17'. Εὐστάχης Πιθακνίωνι.

Τοῦμοῦ παιδίου γενέσια ἐορτάσων ἤκειν σε ἐπὶ τῆν πανδαισίαν, ὦ Πιθακνίων, παρακαλῶ, ἤκειν δὲ οὐ μόνον ἀλλ' ἐπαιζόμενον τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά καὶ τὸν σύργαστρον· (2) εἰ βούλοιο δέ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν φύλακα καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τοῖς ποιμνίοις. ἡ δὲ τοιαύτη οὐκ ἂν ἀτιμᾶζοιτο δαιτυμῶν εἶναι σὺν ἡμῖν. (3) ἐορτάσομεν δὲ μάλ' ἡδέως, καὶ πιόμεθα εἰς μέθην καὶ μετὰ τὸν κόρον ἀσόμεθα, καὶ ὅστις ἐπιτήδετος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν τὸ κοινὸν ψυχαγωγῆσει. μὴ μέλλε οὖν, ὦ φίλτατε. καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ' εὐχὴν ἐορταῖς ἐξ ἐωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.

18'. Πιθακνίων Εὐστάχῃ.

Κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναι σαυτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων, ὦ Εὐστάχῃ. ἐγὼ δὲ τὸν κλωπᾶ φωρᾶσας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἤσχαλλον τὴν ἐχέτην ὑπελομένῃ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτοῦ τοὺς κοιμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. (2) νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκίμαζον ἀσθενέστερος ὢν καὶ μόνος τὸ χειρὲ ἐπιβάλλειν αὐτῷ. ὁ μὲν γὰρ δριμυὸν βλέπει καὶ τοξοποιεῖ τὰς θερῆς καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὄμους καὶ

XVI. Phyllis Thrasonidi.

Si agrum colere velles et sapere, o Thrasonides, ac patri morem gerere, ferres tum diis hederam et lauros et myrtos et flores pro tempore, tum nobis parentibus tuis triticum messum et vinum ex uvis expressum, et mulsis capellis mulctram plenam lacte; (2) nunc autem rus et agriculturam aspernaris, galeæ contra laudas cristas et clypeum amas tanquam aliquis Acarnan aut Meliensis miles mercenarius. (3) Noli hoc facere, mi fili, sed redi ad nos et tranquillam vitam amplectere (etenim tuta et expers periculi est agricultura, non cohortes, non insidias, non phalanges habens), nobisque senectutis sustentator esto pro dubia vita certam eligens salutem.

XVII. Chærestratus Derinoæ.

Pereas, Derinoe, mala male, quod me vino et tibiis tuis delinitum fecisti ut tarde ad eos redirem qui me rure huc miserant. Isti enim mane me exspectabant allaturum amphoras, quarum causa veneram. (2) Ego autem, bellus homo, tota nocte tibiis oblectatus, usque in lucem dormivi. Sed abi infelix, atque miseros istos demulce tuis præstigiis. Mihi si molesta fueris, cum kiagno malo tuo discedes.

XVIII. Eustachys Pithacnioni.

Filii mei natalem celebrans, te ut venias ad epulas, mi Pithacnio, rogo; venias autem non solus, sed adducens tecum uxorem et liberos et laborum socium, (2) et si vis, etiam canem, bonum custodem et gravi latratu ahigentem insidiantes gregibus: ille autem talis non dedignabitur conviva nobis esse. (3) Festum celebrabimus admodum suaviter bibemusque ad ebrietatem et post satietatem cantabimus: atque qui idoneus fuerit ad cordacem ducendum, in medios progressus, coctum delectabit. Ne igitur cuncteris, carissime; decet enim in votivis solennitatibus mane convivia apparare.

XIX. Pithacnio Eustachyi.

Cum communem te præbeas et sodalium amantem, macte esto tu et uxor et liberi, mi Eustachy. Ego vero postquam furem deprehendi, cui dudum irascabar, quod stivam mihi surripuit et duas falces, domi habeo, vicinos exspectans auxiliatores. (2) Nunc enim consultum non putavi, cum sim infirmior et solus, manus ei admovere. Torvo enim est vultu et adducit supercilia et vegetos ha-

ἄδραν τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει· (3) ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα, καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσίν ἔχω, λεπτότερον δὲ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος· ἢ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδιά εἰς σὲ βαδιοῦνται καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν, ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μισρὸν φυλάξομεν.

κ'. Ναπαῖος Κρηνιάδης.

Οἷσθά με ἐπισάζαντα τὴν ὄνον παλάθια ... καταγαγόντα οὖν, ἕως οὗ ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τιμῶν γινώριμων, ἄγει μὲ τις λαβῶν εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσας ἐν καλῇ διαφόρῳ ἐψυχαγῶγει θεωρίαις. (2) τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἐν δὲ ἰδὼν ἀχανῆς ἐγὼ σοὶ καὶ μικροῦ δεῖν ἀναυδος. εἷς γὰρ τις εἰς μέσους παρελθὼν καὶ στήσας τρίποδα τρεῖς μικρὰς ἐπέτιθει παροψίδας, εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε λευκά τινα καὶ μικρὰ καὶ στρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάρρων εὐρίσκομεν. (3) ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκεπε ταῖς παροψίδας, ποτὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν παροψίδων ἠφάνιζε καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος ἔφαινε. (4) εἶτα καταβροχθίσας, τοὺς πλησίον ἐστῶτας ἄγων εἰς μέσον τὴν μὲν ἐκ βίβδος τὴν δὲ ἐξ ὠτὸς τὴν δὲ ἐκ σφαγῆς ἀνηρεῖτο, καὶ ἀνελόμενος πάλιν ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. κλεπτίστατος ἀνθρώπος ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην τὸν Οἰχάλιέα. μὴ γένοιτο κατ' ἀγρὸν τοιοῦτον θηρίον· οὐ γὰρ ἀλώσεται ὑπ' οὐδενὸς καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τῶν φροῦδᾶ μοι τὰ κατὰ τὸν ἀγρὸν ἀπεργάσεται.

κα'. Εὐνάπη Γλαύκη.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστὶ μοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐν ἄστει, ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρμένων ζημία καθαρὰ, βράθυμος ἀνθρώπος καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. (2) ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος παρικός καὶ βλέπων φονῶδες καὶ αἰμοβόρον· Χιόνην γὰρ τὴν καλλιστεύουσαν τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἀρπάσας οἴχεται. καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. (3) πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνὴρ· εἰ δὲ μάθοι, κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός, αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος πρὶν παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι.

κβ'. Πολύσαλος Εὐσταφύλω.

Πάγην ἔστησα ἐπὶ τὰς μισρὰς ἀλώπεκας κρεάδιον τοῦ σκανδάλου ἀπαρτήσας. ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν ταῖς σταφυλαῖς, καὶ οὐ μόνον τὰς βᾶγας ἔκαπτον ἀλλ' ἤδη καὶ δλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρους, ὁ δεσπότης δὲ ἐπιστήσεσθαι κατηγγέλλετο, ἀρ-

bet humeros et solidum femur. (3) Ego autem a laboribus et bidente emaciatus sum et callos habeo in manibus, tenuior autem mihi cutis est serpentis exuviis. Uxor quidem et liberi venient et convivii participes crunt, sed laborum socius ægrotat : ego autem et canis sceleratum illum custodiemus.

XX. Napæus Creniadae.

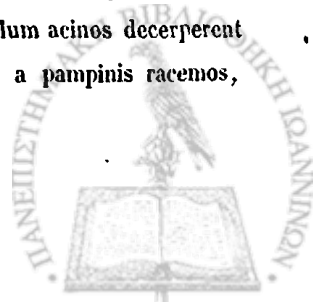
Scis me onerasse asinum sicubus et caricis. Cum igitur devertissem, donec illas vendere possem noto cuidam, ducit me secum aliquis in theatrum et collocatum in sede opportuna variis delectabat spectaculis. (2) Equidem cetera non tenco memoria, sum enim ad talia tum intelligenda tum referenda parum aptus. Unum autem memoria tenens hisco jam et prope mutus sum. Quidam enim in medium progressus, in mensa tripode tres exiguas posuit patellas, sub quibus albos quosdam et parvos et rotundos lapillos condidit, quales nos in ripis torrentium reperimus; (3) eosque modo singulatim sub una quavis occultavit patella, modo, nescio qua ratione, sub una aliqua ostendit, modo ut sub patellis disparerent effecit et in ore ostendit, deinde cum deglutiisset, adductis in medium qui prope adstabant, alium ex nare, alium ex aure, alium ex iugulo depromsit : deinde depromtos iterum ex oculis hominum removit. (4) Maxime clancularius ille homo est superatque illi, de quo audimus, Eurybaten (Echaliensem). Absit ruri talis bestia, non enim deprehendetur a quoquam, omniaque quæ domi habeo surripiens evanescere faciet omnem agri fructura.

XXI. Eunape Glauca.

Martus peregre abest, tertium iam diem versans in urbe; qui autem mercede servit apud nos Parmeno, merum damnum est, homo segnis et valde somnolentus. (2) Lupus vero gravis vicinus, cuius ex oculis emicat cædis et devorandi cupiditas; Chionen enim pulcherrimam caprarum ex loco saxoso secum abstulit : atque ille quidem cœnat egregiam capram, ego autem lacrymas oculis effundo. (3) Rescivit autem istorum nihil maritus. Si vero audiverit, pendebit ex proxima pinu mercenarius : ipse autem non desinet omnia moliri priusquam a lupo pœnas sumserit.

XXII. Polyalsus Eustaphylo.

Decipulam posui ad capiendas exsecrabiles illas vulpeculas, frusto carnis ex tendicula suspenso. Cum enim infestarent uvæ, et non solum acinos decerpent sed integros etiam abscinderent a pampinis racemos,

γαλέος ἄνθρωπος καὶ δριμύς, (2) καὶ γνωμίδια καὶ προβουλεμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς πυκνῆς Ἀθηναίῳ εἰσηγούμενος καὶ πολλοὺς ἤδη διὰ σκαιότητα τρόπου καὶ δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς ἔνδεκα ἀπαγαγών, δείσας μὴ τι πάθοιμι κἀγώ, καὶ ταῦτα τοιούτου τοῦ δεσπότου ὄντος, τὴν κλέπτειν ἀλώπεκα συλλαβῶν ἐβουλόμην παραδοῦναι. (3) ἀλλ' ἢ μὲν οὐχ ἦκε. Πλαγγῶν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῆ δεσποίνῃ προσήνης, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὀρμησαν κείτῃ σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρὸν ἤδη μυδῆσαν. ἔλαθον οὖν ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναρριπίσας. (4) καὶ τίς παρ' ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη; φευξόμεθα ἢ ποδῶν ἔχομεν, χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τὰ μὰ πάντα. ὦρα γὰρ σώζειν ἑμαυτὸν, καὶ μὴ τὸ παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάσσειν.

κγ'. Θάλλος Πιτυίστω.

Πάντα φιλῶ τρυγᾶν· ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβή· δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. ἐγὼ οὖν σίμβλα ὑπὸ τῆ πέτρα ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ. πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπὸρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. (2) ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν καὶ ἀπροστάζοντα λιθάδας Ἀττικῶν μέλιτος, οἷον αἱ Βριλήσσιαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζονα τουτωνὶ καὶ ἡδίονα.

κδ'. Φιλοπόμην Μοσχίωνι.

Λύκον ἔοικα τρέφειν τὸ μιᾶρον ἀνδράποδον· ἐμπεσῶν γὰρ εἰς τὰς αἴγας οὐκ ἔστιν ἤντινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ὑποδόμενος τὰς δὲ καταθύων. (2) καὶ τῷ μὲν ἢ γαστήρ τῆς κραιπάλῃς ἐμπίπεται, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τενθείας δαπανᾶται, καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται καὶ τοῖς μυροπωλείοις φιληθεῖ, τὰ δὲ αὐτὰ ἐρημα, αἴγες δὲ ἐκείναι αἱ πρότερον οἴχονται. (3) τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας φύγη· εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβοίμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατῆς γενοίμην, δεδῆσεται τὸ πάδε χροίνικας παχείας ἐπισύρων, καὶ τῆ σκαπάνῃ προσανέχων ὑπὸ τῆ δικέλλῃ καὶ τῆ σμινύῃ τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθῶν δὲ γνώσεται οἷον ἔστι τὸ τὴν ἀγροικὸν σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

κε'. Ἴλη Νομίῳ.

Θαμίξεις εἰς ἄστὺ κατιών, ὦ Νόμει, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδ' ἀκαρὶ θέλεις δρᾶν· ἀργὸς δὲ ἡ γῆ χηρεούσα τῶν ἐκπονούτων, ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνῃ μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. (2) σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόγραμμα μεσαιπόλιος ἀνθρώπος μειράκιον ἀστικὸν ἀνεφάνης. ἀκούω γὰρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σχίρου καὶ

herus autem venturus nuntiaretur (2) (immitis homo et acer, qui sententias et rogationes in Pnyce Atheniensibus assiduo proponit, quique multos iam pravitate ingenii et vi dicendi ad undecimviros duxerit) metuens ne quid mali mihi accideret ab eo, præsertim tali domino, vulpem furacissimam, comprehensam, volui ei tradere. (3) At hæc non venit; verum Plangon, Melitæus ille catellus, quem alimus oblectamentum dominæ gratum, cum prænimia gulositate in carnem invasisset, iacet tertium iam diem porrectus, mortuus, iam putrescens. Itaque imprudens super malo malum excitavi. (4) Et quænam apud tetricum illum talium venia? fugiemus quantum pedibus valemus. Valeat rus et mea omnia. Tempus enim est me ipsum servare, nec exspectare ut malum patiar, sed antequam patiar, cavere.

XXIII. Thallus Pityisto.

Quoslibet fructus libenter percipio: est enim frugum collectio digna laborum compensatio; præcipue autem cupio castrare apum alvearia. Habeo igitur, postquam alvearia sub petra relevi, favos recentes. Primum equidem diis primitias tuli, post eos vobis amicis delibo. (2) Sunt autem candidi aspectu et stillant guttas Attici mellis, quale Brilessia cavernæ emittunt. Atque nunc quidem hæc mittimus; anno insequenti autem accipies a nobis maiora istis et suaviora.

XXIV. Philopæmen Moschioni.

Lupum videor alere scelestum istum servum; impetu in capras facto nullam non disperdidit, partim vendendo partim mactando. (2) Atque illi quidem venter crapula turget, ceteraque gulæ largitur et fidibus tibiisque demulcet et apud unguentariorum officinas voluptatem captat; stabula autem vacua et capræ illæ pristinae perierunt. (3) Hactenus quidem quietus sum, ne præsentiens contento cursu fugiat; si autem inopinato eum comprehendero eoque potitus fuero, vincientur ei pedes trahetque pedicas crassas atque fossioni intentus sub bidente et ligone luxuriæ obliviscetur, atque damno suo, quale sit, cognoscet, rusticæ sobrietati renuntiare.

XXV. Hyle Nomio.

Frequenter in urbem descendis, Nomic, et agrum ne ad momentum quidem vis adspicere. Cessat autem terra carens operis. Ego vero domi maneo, sola cum Syra ægre liberos alens. (2) At tu revera semicanus homo adolescentulum urbicum te ostendis. Audio enim

Κεραμεικῷ διατρίβειν, οὗ φασὶ τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῆ καὶ βραστῶν τὸν βίον καταναλίσκειν.

κς'. Λήναιος Κορύδωνι.

Ἄρτι μοι τὴν ἄλω διακαθήραντι καὶ τὸ πτύον ἀποθεμένῳ δ δεσπότης ἐπέστη καὶ ἰδὼν ἐπήνηε τὴν φιλεργίαν. ἐφάνη δέ μοι ποθεν ὁ Κωρυκαῖος δαίμων, Στρόμβιχος δ παμπόνηρος. ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότη, κειμένην τὴν σισύραν ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμεν ὑπὸ μάλης ὄχλητο φέρων, ὥστε με δμοῦ τῇ ζημίᾳ καὶ τὸν ὑπὸ τῶν δημοδούλων προσοφλεῖν γέλωτα.

κζ'. Γέμελλος Σαλμωνίδι.

Τί ταῦτα, ὦ Σαλμωνίς; ὑπερηφανεῖς τάλαινα τὸν δεσπότην; οὐκ ἐγὼ σε εἰς τούργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν ἀκεστὴν τὸν ἑτερόποδα ἀνειλόμην, καὶ ταῦτα λάθρα τῆς μητρός, καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; (2) σὺ δὲ φρυάττη, παιδισκάριον εὐτελές, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. οὐ παύση τάλαινα τῆς ἀγερωγίας; ἐγὼ σοι τὸν ἐραστὴν δεῖξω δεσπότην καὶ τὰς κάχρυσ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναγκάσω, καὶ τότε εἴση παθοῦσα οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας.

κη'. Σαλμωνίς Γεμέλλῳ.

Πάντα ὑπομένειν ὅσα τε εἰμι πλὴν τοῦ σοι συγκαθεύδειν, δέσποτα. καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον οὐδὲ ὑπὸ τοῖς θάμνοισ ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπεισελοῦσα ἐκείμην ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. (2) ἐπειδὴ δὲ κέρρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν, ἄκουε λεγούσης ἀναφανδόν, πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἢ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὁρμή· ἐγὼ σε ὦ Γέμελλε στυγῶ, ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, καὶ τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος (3) τοῦτο δὲ τὴν δυσχέρειαν τοῦ στόματος ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυσσομίαν ἐκπέμποντος. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο τοιοῦτος ὢν. βιάδιζε παρὰ τινα λημῶσαν ἀγροικον γραῦν ἐπὶ ἐνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀλημιμένην τῷ ἐκ τῆς πίττης ἐλαίῳ.

κδ'. Ὅρειος Ἀνθοφορίωνι.

Ἠπιστάμην σε, ὦ Ἀνθοφορίων, ἀπλοῖκὸν ἀνθρώπων καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροῖκον, ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα, ἠγνόουσι δὲ ὅτι δεινὸς εἶ ῥήτωρ ὑπὲρ τοὺς ἐν Μιλιαίῳ τῶν ἀλλοτριῶν ἕνεκα δικομαχοῦντας. (2) κινήσας γάρ ἐπὶ τοῦ κωμαρχοῦ δίκας ἑναγχοῦς, οὐκ ἔστιν ἦντινα οὐχὶ νικήσας ἀπὸ γλώττης. μακάριε τῆς γλώττης καὶ λαλίστερε τρυγόνος. ἐγὼ δὲ ἐρμαίῳ σοι χρωῶμαι, τὸ δὲ τοῦ λόγου ἐκκείμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τὰ μὰ σφε-

te plerumque in Sciro et Ceramico commorari, ubi aiunt perditissimos otio et desidia vitam conterere.

XXVI. Lenæus Corydoni.

Cum nuper aream purgassem et ventilabrum deposuissem, herus adstitit vidensque meam sedulitatem laudavit. Emicuit autem mihi alicunde Corycæus dæmon Strombichus ille pessimus. Cum enim vidisset me herum sequi, adiacentem rhenonem, quo exuto opus faciebam, sub alis abstulit, ita ut simul damnum et conservorum risum acciperem.

XXVII. Gemellus Salmonidi.

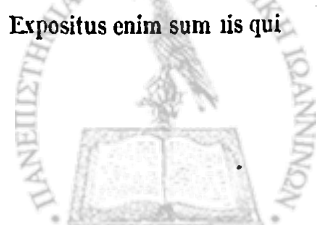
Quid vero est, o Salmonis, quod tam superbe tractas, misera, dominum? nonne ego te in officina sartoris claudi sedentem abduxi, idque clam matre, et tanquam aliquam tota hereditate dotatam legitimam uxorem habeo? (2) at tu puella vilissima, superba es et semper cachinnaris et me illudis. Nonne desistes, infelix, ab hac insolentia? ego faxo ut amatorem experiaris dominum et bordea ruri torrere docebo: atque tum intelliges cum tuo malo, in quam calamitatem te ipsam conieceris.

XXVIII. Salmonis Gemello.

Omnia parata sum tolerare, here, præterquam tecum una dormire. Neque hac nocte fugi neque in virgultis me occultavi, ut putabas; sed mactram subii et iacui imposita concava eius parte pro tegumento. (2) Quandoquidem autem decrevi laqueo vitam hanc finire, audi dicentem aperte; simul enim omnem mihi adiit metum moriendi cupiditas. Ego te, Gemelle, odi, tum corpus vilosum abominans et velut aliquam tetram belluam aversans, (3) tum oris forditatem ex intimo gutture graveolentiam emittentis. Malus male pereas, qui talis sis. Abi ad aliquam lippientem rusticam vetulam, uno dente molari frotam, unctam picis oleo.

XXIX. Orius Anthophorioni.

Putavi, o Anthophorion; te simplicem esse hominem merumque illum a rure rusticum, qui fraces redoleret et pulverem spiraret; ignoravi vero te disertum esse oratorem teque superare illos qui in Helixea de rebus alienis iure decertant. (2) Cum enim moveris sub magistro vici nuper lites, in nulla non victor abiisti. Macte lingua, loquacior turture. Ego vero te utor in ea re lucro mercu- riali, quod proverbio dicitur. Expositus enim sum iis qui

τερρίζεσθαι καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦτα εἰδὼς ὅτι πολλάκις ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

λ. Ἀμπελίῳν Εὐέργῳ.

Πολὺς δὲ χειμὼν τὸ τῆτες καὶ οὐδενὶ ἐξίτον· πάντα γὰρ ἡ γῆ κατείληψε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ οἱ λόφοι μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ κοίλα τῆς γῆς, ἀπορία δὲ ἔργων, ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. προκύψας δὲ τῆς καλύβης οὐκ ἔφθην παρανοήσας τὸ θύριον καὶ δρῶ σὺν τῷ νικητῷ δῆμον ὄλον ὀρνέων φερόμενον, καὶ κοψίχους καὶ κίχλας. (2) εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπάσας ἕξον ἐπαλείψω τῶν ἀγρῶν τοὺς κλάδους, καὶ ὅσον οὐπω τὸ νέφος ἐπέστη τῶν στρουθῶν, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὀροδάμων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμεναι καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμένα. (3) ἐκ τούτων λάχος σοι τὰς πύλας καὶ εὐσάρκους ἀπέσταλκα πέντε καὶ εἴκοσι. κοινὰ γὰρ τὰγαθὰ τοῖς ἀγαθοῖς, φθονοῦντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων.

λα'. Φιλόκωμος Θεστύλῳ.

Οὐπόποτε εἰς ἄστὺ καταβάς οὐδὲ εἰδὼς ὅ τι ποτὲ ἔστιν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, τοὺς ὑφ' ἐνὶ περιθάλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους καὶ τᾶλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας. (2) εἰ οὖν σοι πρόρασις ὁδοῦ ἄστυδε γενήσεται, ἦκε ἀπάξων κάμέ. καὶ γὰρ ἔγωγε δεῖν οἶμαι τοῦ πλέον τι μαθεῖν, ἥδη μοι βρούειν θριξὶ τῆς ὑπῆνης ἀρχομένης. τίς οὖν δὴ με τὰκεῖ μυσταγωγεῖν ἐπιτήδειος ἢ σὺ ὁ τὰ πολλὰ εἰσω πυλῶν ἀλινδούμενος;

λβ'. Σκορδιᾶδος Σκοτίωνι.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν. ὄλον κακὸν ἔστιν, ὃ Σκοτίων, ἢ μέθη. ἐμπέσω γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων (οἰνόφυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τὸ μέτρω πίνειν ἔστεργε· (2) ἔδει γὰρ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐστῆν, εἴ τις ἤρνεῖτο τὴν κύαθον) πῶν οὖν ἔστον οὐπω πρότερον ἐν ἀσκήῳ βαστάσας οἶδα, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔτι σοι καρθαρῶ καὶ τὴν κραυγῆν ἀπερυγάνω.

λγ'. Ἀνθυλλᾶ Κορίσκῳ.

*Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω βύσσεσθαι, εἰ γε οὕτως, ὃ Κορίσκει, ἀφηλικέστερος γεγονώς, ὅτε ἤδη ὑδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἔχομεν, ἔρῃς κιθαρωδοῦ γυναικὸς κάμει κνίξεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. (2) ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι τριακοστὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι, Παρθένιον δὲ ἡ ἱππόπορος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται ὄλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιόσα. γελῶσι δὲ οἱ νέει, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισιθῆτως ἔχεις. ὃ γῆρας ἐταίρας παλιγιον.

volunt mea sibi vindicare et amo quietem, et sciens quidem sæpius mihi ex hoc otio nasci negotia.

XXX. Ampelion Euergo.

Vehemens est hiems hoc anno, et nemini licet exire. Omnia enim nix occupavit et albicant non colles tantum, sed etiam depressa terræ loca. Laborandi facultas nulla; otiosum autem sedere dedecus. Cum igitur prospectarem ex casa et vix aperuissem nonnihil ostium, video curam nivibus gentem magnam avium ferri, et merulas et turdos. (2) Statim igitur ex pelvi depromto visco inungo pirastrorum ramos, et mox nubes adfuit avicularum omnesque a surculis pependerit, spectaculum jucundum, alis retentæ et capite ac pedibus prehensæ. (3) Ex his partem electam tibi nisi pinguiores et carnosiores viginti quinque. Bona enim oportet communicare bonis. Invidento autem qui sunt improbi ex vicinis.

XXXI. Philocomus Thestylo.

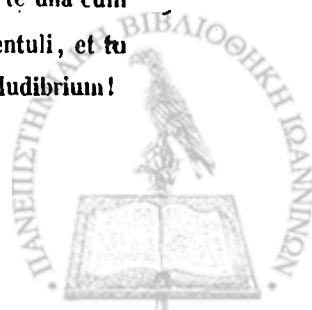
Cum nunquam adhuc in urbem descenderim, neque sciam quidnam demum id sit quod dicitur urbs, cupionum istud spectaculum videre, in uno ambitu habitantes homines, et reliqua quibus differt urbs a rure, discere. (2) Si igitur tibi causa itineris in urbem existat, venito etiam me abducturus. Etenim mihi, credo, plura sunt discenda, iam pullulare pilis mento incipiente. Quis ergo mihi quæ ibi sunt monstrare idoneus, nisi tu, qui plerumque intra portas verseris?

XXXII. Scordiades Scotioni.

In malam rem! quantum malum est, o Scotion, ebrietas! Delapsus enim in convivium perditissimorum hominum (temulenti autem omnes erant, et nullus modice bibere amabat; (2) nam renuentibus erat pœna statuta: oportebat enim ipsos postridie epulum dare): quum igitur bibissem quantum nunquam in utre portare memini, tertium huncce diem adhuc gravedinem capitis sentio et crapulam eructo.

XXXIII. Anthylla Corisco.

Videntur etiam fluentia sursum labi, quum tu, Corisce, in ætate tam provecta, quum iam filios et nepotes habeamus, ames citharistram et me pungas, ita ut ipsum extriveris cor. (2) Ego enim ignominia afficior tricesimum annum iam tecum vivens; Parthenium autem immane scortum blanditiis colitur, cum totum te una cum ipsis agris devoraverit. Rident vero adolescentuli, et tu derideri te non sentis. O senium meretricis ludibrium!

7δ'. Γνάθων Καλλικομίδη.

Τίμονα οἶσθα, ὦ Καλλικομίδη, τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἐταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη, εἴτ' ἐκ φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο καὶ τὴν Ἀπημάντου ἐμιμήσατο στύγα. (2) καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προμηθεύμενος μηδένα αὐτῶ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν. οὕτως τὴν κοινὴν φύσιν ἀπέστραπτται. (3) οἱ λοιποὶ δὲ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φειδωνός τε εἰσι καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. ὦρα μοι μετανίστασθαι καὶ πονοῦντι ζῆν. δέχου δὴ οὖν με μισθωτὸν κατ' ἀγρόν, πάντα ἀνεξόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρωτον ἐμπλήσαι γαστέρα.

7ε'. Θαλλίσκος Πετραίω.

Αὐχμὸς τὰ νῦν οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται. Δεῖ δὲ ἐπομβρίας· διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας τὸ κατάξηρον τῆς βώλου δείκνυσι. μάταια ἡμῖν ὡς εἶοικε καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ ὑετίῳ, (2) καίτοι γε ἐξ ἀμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκαστος δυνάμειος ἢ περιουσίας εἶχε συνεισηνέγκαμεν, ὃ μὲν κριὸν ὃ δὲ τράγον ὃ δὲ κάπρον, ὃ πένης πόπανον, ἔ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ γόνδρους, ταῦρον δὲ οὐδεῖς· (3) οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν τὴν λεπτύγειν τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων· εἶοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις εἶθνεσιν ὃ Ζεὺς ὢν τῶν τῆδε ἀμελεῖν.

7ς'. Πρατίνας Μεγαλοτέλει.

Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. ἐπεὶ γὰρ ἦκε δειλῆς ὄψιας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκάδας τινὰς καὶ φάλαγγας ὀνομάζων, εἴτα σαρίσσας καὶ καταπέλτας καὶ δέρρεις· (2) καὶ νῦν μὲν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρακῆας τὸν προηγεμόνα βαλὼν μεσαγκύλι, νῦν δὲ ὡς κοντῶ διαπαίρας τὸν Ἀρμένιον ἀπόλεσεν· ἐπὶ πᾶσι τε αἰχμαλώτους παρήγε καὶ ἐδείκνυ γυναῖκας, ὃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀριστείας αὐτῶ γέρας δεδόσθαι. (3) ὡς δὲ ἐγκανάζας κύλικα εὐμεγέθη φλυαρίας φάρμακον ὄρεγον, ὃ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἀδροτέρας ἐκπιῶν οὐκ ἐπαύσατο ἀδολεσχίας.

7ζ'. Ἐπιφυλλίς Ἀμαρακίνη.

Εἰρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα ἦειν ἐς Ἐρμαφροδίτου τῇ Ἄλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. εἴτά μοι λόχος ἐξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερώχων ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ Μοσχίονι συνέπραττεν. (2) ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων καὶ γαμησιῶν·

XXXIV. Gnatho Callicomida.

Timonem nosti, Callicomides, Echekratidis filium, illum Collytensem, qui ex divite profusus in nos parasitos et in meretrices opibus ad inopiam redactus, postea ex humanissimo hominum osor factus est et Apemanti imitatus est odium: (2) occupato enim agro, glebis praetereuntes incessit, studiose providens ne quisquam ipsum omnino hominum adeat: adeo communem naturam aversatur. (3) Reliqui autem qui Athenis sunt recenter ditati, Phidone sunt et Gniphone sordidiores. Tempus est hinc migrare et laborando victum quaerere. Accipe ergo me mercenarium ruri, omnia toleraturum, ut insatiabilem hunc impleam ventrem.

XXXV. Thalliscus Petro.

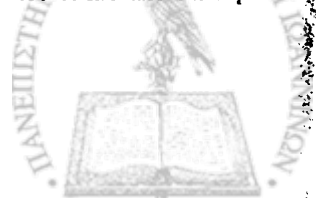
Siccitas nunc est: nusquam nubes super terra tollitur, opus autem pluvia; sitire enim agros ipsa siccitas glebae monstrat. Frustra, ut videtur, et non exauditi sacrificia fecimus Iovi pluvio, (2) etsi certatim sacrificavimus omnes vici incolae, et ut quisque poterat et opibus valebat contulit: hic arietem, ille hircum, ille aprum, pauper libum, pauperior denique thuris micas: taurum autem nemo; (3) non enim copia armentorum nobis est, qui tenue solum Atticae habitamus. Sed nullus fructus impensarum; videtur enim ad alias gentes profectus Iupiter quid hic fiat parum curare.

XXXVI. Pratinas Megaloteli.

Molestus erat nobis miles ille, molestus. Postquam enim venit circa vesperam et divertit infausto apud nos, non desiit nos obtundere narrationibus, decurias nescio quas et phalangas crepans, deinde sarissas et catapultas et pelles; (2) modo ut profligasset Thraces, duce eorum coniectu jaculi percusso, modo ut conto transfixum Armenium interfecisset; deinde captivas produxit et ostendit mulieres, quas dixit ex praeda a ducibus fortitudinis sibi praemium datas. (3) Et cum impletum calicem ingentem garrulitatis remedium ei porrexissem, ille et hoc et pluribus post hunc atque grandioribus exhaustis non desiit nugari.

XXXVII. Epiphyllis Amaracinae.

Corollam ex floribus nexam illi Alopecensi suspensuram in Hermaphroditi fanum. Subito vero mihi insidiae derepente apparuerunt iuvenum protervorum in me instructorum; isti autem insidiatores cum Moschione faciebant. (2) Postquam enim beatam amisi Phaedriam, non desiit mihi molestias exhibere et me uxorem expe-

ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παῖδια κατοικτείρουσα ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὄφθαλμοῖς τιθεμένη. ἐλάνθανον δὲ ὑβριστὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα καὶ θάλαμον νάπην εὐρίσκουσα. (3) εἰς γὰρ με τὸ συνηρεφὲς ἀγαγών, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχρὲς ἦν τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὧ φιλάττη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε, καὶ τὸν ἐξ ὑβρεως ἄνδρα οὐχ ἐκοῦσα μὲν, ὁμῶς δὲ ἔγω. καλὸν μὲν γὰρ ἀπείρατον εἶναι τῶν ἀβουλήτων, ὅτω δὲ οὐχ ὑπάρχει τοῦτο, χρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον.

λη'. Εὐδίκος Πασίων.

Φρύγα οἰκέτην ἔχω πονηρόν, ὃς τοιοῦτος ἀπέβη, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. ὧς γὰρ τῇ ἔνῃ καὶ νέα κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νομηνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι, δόξαντα δὲ εἶναι βρωμαλέον καὶ ἐργηγορὸς βλέποντα μετὰ περιχαρείας ἦγον ὧς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον. (2) ἦν δὲ οὗτος ἄρα λαμπρὰ ζημία· ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία, ὑπνοὶ δὲ ὅσον ἤκουσα τετυρωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρητὰ κεκοιμηθῆσθαι. τί ἂν οὖν ποιήην, ὧ φίλτατε ἐταίρων καὶ συγγεωργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρίδιον;

λη'. Εὐθύδικος Ἐπιφανίῳ.

Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὧ μήτηρ, πρὸς ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν θεάσαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' ἄστου καλά. οἷα γὰρ οἷά σε λανθάνει, ἀλῶνα καὶ ἀπατούρια καὶ διονύσια καὶ ἡ νῦν ἐστῶσα σεμνοτάτη τῶν Θεσμοφορίων ἑορτή. (2) ἡ μὲν γὰρ ἀνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δὲ τὸ τήμερον εἶναι ἑορτάζεται, τὰ καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιούσαν ἕσουσιν. εἰ οὖν ἐπειθεῖς ἔωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἐωσφόρον ἐξελεῖν, συνῆσεις ταῖς Ἀθηναίων γυναῖξιν αὖριον. (1) ἦκε οὖν, μή μέλλε, καὶ πρὸς ἐμῆς καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας. τὸ γὰρ ἄγευστον πόλειος καταλῦσαι τὸν βίον ἀποτρόπαιον, ὧς ὃν θηριῶδες καὶ δύστροπον. ἀνέχου δέ, ὧ μήτηρ, τῆς ἐπὶ τῷ συμμέροντι παρρησίας· καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὀμιλεῖν, οὐχ ἥμισυ δὲ ἀναγκαῖον τὸ πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

μ'. Φιλομήτωρ Φιλίσῳ.

Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστου ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν· γόλος δὲ ἐμπειῶν ἐξ ὄτουσιν δαιμόνων εἰς αὐτὸν ὄλον παρέμειψε καὶ τῶν φρενῶν ἐξω κατέστησε. (2) θεοσάμενος γὰρ ἕνα τουτωνί τῶν μεμνηνόντων, οὐς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος κύναις ἀποκα-

fere. Ego vero recusavi, partim parvulos liberos miserans, partim etiam manes Phædriæ ante oculos habens. Sed imprudens flagitioso hymenæo me servavi et thalamum reperi nemus. (3) Nam in opacum me deductam, ubi densitas continua erat arborum, ibidem super floribus et fronde, verecundor dicere, carissima, quid pati coegerit. Atque habeo ex flagitio conciliatum maritum, non sponte mea quidem, sed tamen habeo. Optabile quidem est non experiri ea quæ nolis; cui autem id non contigit, ei celare calamitatem necessarium.

XXXVIII. Eudicus Pasioni.

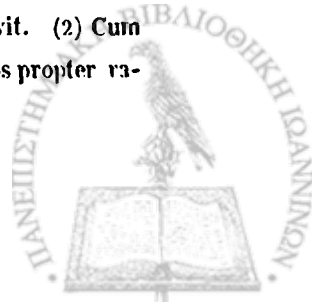
Phrygem servum habeo improbum, qui evasit talis ruri. Ut enim Kalendis cum emi electum, Numenium quidem statim vocari constitui, cumque videretur mihi esse robustus, vegetoque vultu, lætus ducebam eum, ut in agro mihi esset. (2) Est vero is merum damnum. Comedit enim quantum quatuor fossores, dormit autem quantum audivi, deliro sophista dicente, Epimenidem quendam Cretensem dormivisse [vel, ut audimus, Herculis trivesperum]. Quid igitur faciam, o carissime sodalium et laboris sociorum, age die, postquam in talem bestiam impendi pecuniam?

XXXIX. Euthydicus Eriphanio.

Per deos ac dæmonas, o mater, ad exiguum tempus relictis scopulis et rure specta apte extremum diem quæ in urbe sunt pulchra. Qualia enim, qualia te fugiunt, Haloa et Apaturia et Dionysia, et hoc præsens sanctissimum Thesmothiorum festum. (2) Nam Ascensio quidem primo facta est die, Ieiunium autem hodie apud Athenienses celebratur, Calligenia autem postridie agent. Si igitur festinare velis et advenis mane antequam lucifer exeat, una cum Atheniensium mulieribus sacrificabis. (3) Veni igitur, ne cuncteris, per meam perque fratrum meorum germanorum salutem. Nam inexpertam urbis finire vitam abominabile, utpote belluinum et a bonis moribus abhorrens. Veniam autem da, mater, utilitatis causa libere dicenti. Decet cum omnibus hominibus aperte versari; inprimis autem necesse est erga necessarios veraces esse.

XI. Philometor Philiso.

Ego quidem filium in urbem ad vendenda ligna et hordeum miseram, ut rediret eodem die et pecuniam ferret hortatus; sed postquam eum afflavit ira nescio cuius deorum, totum eum immutavit et mente privavit. (2) Cum enim vidisset quendam ex istis vesanis, quos propter ra-

λείν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῆ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. (3) καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασειῶν, τὸ βλέμμα ἰταμός, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐζηρητημένος καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀγράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἀπρακτος, τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς ἀλλ' ἀρνούμενος, φύσει λέγων γεγενῆσθαι τὰ πάντα καὶ τὴν τῶν στοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. (4) εὐδῆλος δέ ἐστι καὶ γρημάτων περιορῶν καὶ γεωργίαν στυγῶν. ἀλλὰ καὶ αἰσχύνῃς αὐτῷ μέλει οὐδὲν καὶ τὴν αἰδοῦ τῶν προσώπων ἀπέξυσται. οἴμοι οἶόν σε, ὦ λεωργέ, τὸ τῶν ἀπατεῶνων τουτωνὶ φροντιστήριον ἐξετραχίλισε. μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἱ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς θανάτῳ ζημιούσιν ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας τοὺς νέους ἀθύρους εἶναι τιμωρίας κατέλιπον.

μα'. Δρυάδης Μηλινός.

* Ἐπεμψά σοι τῶν Δεκελειᾶσι προβάτων ἀποχείρας τὰ ῥωμαλέα τοὺς πόκους· ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυρρίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὃ τι ἂν θέλῃ, πρὶν διαφθαρῆναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. (2) ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων ἐξύψηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοῦφῃ· τὰ δὲ χειμέρια ἐγέτω περιτωῖς τῆς κρόκης καὶ πεπαχύνθω πλέον, ἵνα τὰ μὲν τῆ μανότητι σκιάζῃ μόνον καὶ μὴ καταθάλλῃ τὰ σώματα, τὰ δὲ τῆ βαρύτητι ἀπειργῇ τὸν κρυμὸν καὶ ἀλεξάνεμα τυγγάνῃ. (3) καὶ ἡ παρθένος δέ, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἰστοργίας ταῖς θεραπαίνισιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταίσχνη τοὺς πατέρας ἡμᾶς. καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρῆ, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσιν.

μβ'. Ραγοστράγγισος Στεμφυλοδαίμωνι.

* Ἄρδην ἀπόλωλά σοι· ὁ γὰρ γθὲς εὐπάρυφος, πιναροῖς ὡς ὄρεας καὶ τρυγίνοις ῥαχίσις τὴν αἰδοῦ περισκέπω. Ἀπέδυσσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος, ὃς τὰ κέρματά με (εἶχον δὲ ὡς οἶσθα ὑπόσυχον ἀργύριον) δεξιᾶς χρώμενος ταῖς ἀλινδῆσεσι τῶν κύβων ἄχρι ὄραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. (2) ἔξόν δέ μοι παριδεῖν ὅσον ἐζημιώθην, εἴτ' ἀθώῳ γενέσθαι τοῦ πλείονος, ἐκ τῆς κατ' ὄργην ἐρίδος τὴν εἰς τοῦσχατον ὑπέμεινα βλάβην· καθ' ἕνα γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτιθεῖς τέλος ἀπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδουμάτων. ποῖ δὴ οὖν βαδιστέον; χλαπῶς γὰρ καὶ λάβρωις ἐπαυγίζων ὁ βορρᾶς δίδεισί μου τῶν πλευρῶν ὡσπερ βέλος. (3) ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον. ἢ γὰρ τις τῶν ἐκεῖ νεανίσκων κατοικτεῖρας ἀμφιάσει με ἱματίοις, ἢ καταλήψομαι ἐγγύθεν τὰς καμίνους

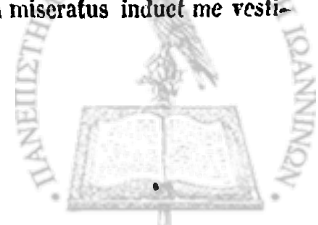
hiem canes vocare solent, superavit imitandis malis ducem. (3) Et præbet spectaculum abominabile atque horrendum, comam squalidam quatiens, vultu truculentus, seminudus in palliolo, peram exiguam suspensam habens et clavam e pirastro factam in manibus gestans, discalceatus, immundus illuvie, intractabilis, rus et nos parentes non agnoscens, sed abnegans, natura dicens facta esse omnia et elementorum commixtionem esse causam generationis, non parentes. (4) Satis autem apparet etiam opes cum despiciere et agriculturam odisse. Sed et pudor ei curæ non est et verecundiam a facie detersit. Item quantopere te, o morum patriorum defector, hæc tenebrionum istorum schola pessumdedit! Incuso Solonem et Draconem, qui eos quidem, qui uvas furati essent, morte multare iustum et æquum censuerint, eos autem, qui tanquam captivos abducunt adolescentulos, impunitos reliquerint.

XLI. Dryades Melinoe.

Misi tibi Deceliæ ovium tonsarum earumque sanarum vellera: quæ enim scabie plenæ, eas pastori Pyrrhiæ tradidi, ut pro arbitrio iis uteretur, antequam prorsus morbo perirent. (2) Cum igitur habeas lanæ copiam, texe nobis vestes aptas anni tempestatibus, ut, quæ æstati convenient, tenues sint; hibernæ autem habeant abunde subteminis, ac densentur magis, ita ut illæ quidem tenuitate sua inumbrent tantum et non calefaciant corpora, hæc autem gravitate defendant frigus ventisque sint impervie. (3) Et virgo quidem, quam habemus nubilem, adiuvet in texendo ancillas; ne, ubi ad virum deducta fuerit, dedecore afficiat nos parentes. Alioqui scire te oportet, eas, quæ lanificium amant et Minervam colunt, modestiæ et verecundiæ operam navare.

XLII. Rhagostrangisus Stemphyloδαίμωνι.

Funditus tibi perii. Nam ille ego, qui heri splendide vestitus eram, sordidis, ut vides, et cilicinis pannis tego pudenda. Spoliavit enim me Patæcio ille sceleratissimus, qui nummos meos (habebam enim, ut scis, satis multum argenti), dextris usus iactibus tesserarum, usque ad drachmas et obolos eripuit. (2) Cum vero possem negligere quidquid damni acceperam et a maiore immunis esse, per contentionem ab iracundia excitatam, extremam iacturam feci. Omnibus enim ad unam vestibus ex provocatione in medium positis, postremo omnibus nudatus sum indumentis. Quo igitur eundum? graviter enim et vehementer ingruens boreas transit per mea latera teli instar. (3) In Cynosarges forte concedendum. Aut enim aliquis adolescentium ibi morantium miseratus inducet me vesti-

καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύστηνος θάλλομαι· τοῖς γὰρ γυμνοῖς
σισύρα καὶ ἐφεστρίς ἢ φλόξ· καὶ τὸ ἐκ τῆς εἴλης θέ-
ρεσθαι.

μγ'. Ψυχολαύστης Βουκίωνι.

Τῆ προτερία ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς ἐγὼ καὶ
Στρουβίας καὶ Κύναιθος, λουσάμενοι ἐν Σηραγγείῳ,
ἀμφὶ τὴν πέμπτην ὕραν ὁρῶν ἀφέντες εἰς τὸ προά-
στειον τὸ Ἀγκυλῆσι τὸ Χαρικλέους τοῦ μεραχίσκου
ἠγόμεθα, (2) ἐνθα αὐτὸς τε ἄσμενος ὑπεδέξατο φιλό-
γελῶς τε ὦν καὶ φιλαναλώτης, ἡμεῖς τε διατριβὴν
αὐτῷ καὶ τοῖς συμπόταις παρέσχομεν, παρὰ μέρος ἀλ-
λήλους ἐπιρραπίζοντες καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέ-
γοντες αὐτοῖς σκωμμάτων ἀλυσκῶν καὶ αὐτοχαρίτων
Ἰατρικῶν αἰμυλίας γέμοντα. (3) ἐν τούτῳ δὲ Ἰλα-
ρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου,
ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος·
εἶπετο δ' αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἱ ὀραμόντες ἐφ' ἡμᾶς
ὄρμησαν. (4) αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης πρῶτον μὲν τῆ
καμπύλῃ παίζει τὸ νῦτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα ἐπὶ
κόρρης πατάξας ἤγεν ὡς ἔσχατον ἀνδραπόδων. ἡμεῖς
δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖ-
ρας ἐστρεβλούμεθα· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς
ὑστρίχιδι οὐκ ὀλίγας οὐδ' εὐαριθμήτους, τέλος ἀγαθῶν
εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπέθετο ὁ ἄγριος γέρον. (5) καὶ
εἰ μὴ συνήτης ὦν καὶ πολλὰ καθηδουπαυήσας μεθ'
ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὐδῆμος, εὐθύδικος ἀνὴρ ἐν τοῖς πρῶ-
τοις τοῦ συνεδρίου τῶν Ἄρεοπαγιτῶν, ἀνέφξεν ἡμῖν τὸ
δεσμωτήριον, τάχ' ἂν καὶ τῷ δημίῳ παρεδόθημεν.
νῦτος ὁ ὀριμὸς γέρον καὶ πικρὸς ἐνεπίμπρατο καθ'
ἡμῶν, καὶ πάντα ἐπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἴσα
τοῖς ἀνδροφόνοις καὶ ἱεροτύλοις ἀπαχθείημεν.

μδ'. Γνάθων Λειχοπίναι.

Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγίων οὐδεὶς λόγος, εὐ-
δοκιμεῖ δὲ τὰ νῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατέχει τὸ
ἄστυ, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβῃθεν
κυρὴ ἀνέωγεν οἰκία. ἐμοὶ δοκεῖν, Θεσσαλίδα τινὰ
γραῦν ἢ Ἀκαρνανίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένους κα-
ταγοητεύει τοὺς ἀθλοὺς νεανίσκους. (2) τί γὰρ καὶ
στοιμύλον ἔχει; τί δὲ ὀμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; ἀλλ'
ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες,
ὡς τοὺς μὲν ἀπομύττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγα-
πᾶν εἰ τὰς ἀπομαγαλιὰς ὡς κυσὶ τις παραρρίψειε.
(3) τάχ' αὖ δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέρρηται δεξιᾷ. οὐ-
δὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχῃ, καὶ
τχύτης ὁ τυγῶν ἡδὺς ἔστι καὶ νομίζεται.

με'. Τραπεζολέκτης Ψυχολαύκτη.

Ἠλήγησα, ὃ καλὲ Ψυχίων, ἀκούσας τὴν συμβᾶσαν
σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφορᾶν. εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγέ-
νετο τὸν τρόπον ὃν διηγῆσατο ἡμῖν ἐπανελοῦσα ἐκ τοῦ

EPISTOLOGH.

bus, aut hinc e vicino occupabo caminos et igne me mise-
rum calefaciam. Nudis enim flamma et apricatio est
rhenno et sagum.

XLIII. Psychoclanstes Bucioni.

Pridie tonsi capita ego et Struthias et Cynæthus parasi-
loti in eo quod Serangii est balneo, circa quintam horam
citato cursu in suburbanum Ancylense, quod Chariclis
adolescentis est, nos contulimus. (2) Ibi ipse libenter
nos excepit, utpote ridere amans et sumptus facere: nos
autem iocos ipsi atque convivis exhibuimus, invicem nobis
alapas infligentes et anapæstos sonoros accinentes, salsis
dieteriis et meræ venustatis Atticæ facetiis scatentes.
(3) Cum sic in hilaritate et lætitia esset convivium, su-
pervenit alicunde Smicrines ille morosus et asper; seque-
batur autem cum agmen servorum, qui cursu in nos in-
vehebantur. (4) Ipse autem Smicrines primum baculo
dotat tergum Chariclis, deinde maxilla percussa ut infimum
mancipium abduxit. Nobis autem solo senis nutu post
terga manus retro vinctæ, deinde cum nos cecidisset
flagello suillis setis intertexto, non paucis nec facile nu-
merandis verberibus, postremo abductos in vincula con-
iecit immanis senex. (5) Atque, si non familiaris noster,
quique multa nobiscum per luxuriam consumpsit, lepidus
ille Eudemus, vir iustus in primis concillii Areopagitarum,
aperuisset nobis carcerem, fortasse adeo carnifici traditi
fuissemus. Acerbus ille senex et amarulentus tantopere
accensus fuit erga nos et omnia fecit ut recta ad mortem
instar homicidarum et sacrilegorum abduceremur.

XLIV. Gnatho Lichopinaci.

Nostrum ut Megarensium vel Ægiensium nulla ratio
habetur. Solus probatur Gryllion ac dominatur urbi, et
quævis ei quemadmodum Crateti cynico illi Thebano
patet domus. Thessalam aliquam vetulam, opinor. aut
Acaranicam veneficam adeptus fascinat miseros adele-
scuntulos. (2) Nam quid tandem habet arguti? quid ele-
gantiae ac iucunditatis affert? sed fortasse magis propitiis
oculis illum Gratiae adspexerunt, ut illius quidem nares
emungantur ab eo, nos autem contenti simus si buceas
tersorias tanquam canibus aliquis objiciat. (3) Fortasse
tamen non est fascinator, verum fortuna utitur secunda.
Nihil enim in humanis rebus consilium facit, omnia for-
tuna; atque hanc qui est adeptus, iucundus est et habetur.

XLV. Trapezolletes Psychodialectæ.

Dolui, mi bone Psychion, audita calamitate quæ facie
tuæ accidit. Si vero ita accidit quemadmodum nobis
narravit rediens a convivio Derinoe (illam dico ancillulam

συμποσίου Δηρινόη (λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς φαλτριάς), πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν καινὴν ἀνευ μηχανῆς καὶ ἐλεπόλεις. (2) ἀκούω γὰρ τὸν καταπύγονα καὶ θηλυδρίαν περικατᾶσαι σοὶ τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύματα λωβήσασθαί σου τὴν τε βίνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἐνεθῆναι χρυσούους, οἴους ὕδατος αἶ ἐν Γερανεῖα πέτραι σταλάττουσι. (3) τίς ἐτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τουτωνί, τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων; ὠνούμεθα γὰρ κινδύνου τὸ ζῆν, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες τῆν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα.

μδ'. Στεμφυλοχάρων Τραπεζοχάρωντι.

Ὡς εὐτυχῶν, ὡς μακαρίως πέπραγα. ἐρήσῃ με ἴσως τίνα τρόπον, ὃ βέλτιστε Τραπεζοχάρων. ἐγὼ δὴτά σοι φράσω καὶ πρὶν ἐρέσθαι. ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἶσθα, τὴν κουρεῶτιν ἐορτήν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ὠρχοῦμην τὸν κόρδακα. (2) οἱ δαιτυμόνες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως τῆς ἀμίλλης εἰς ἀπειρον προχωρούσης κῶμα κατέσχε τὸ συμπόσιον καὶ πάντας ὑπνος ὑπειλήφει νυστακτῆς ἄγρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. (3) ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑπελέσθαι δυναίμην· ὡς δὲ ταῦτα ἐτι νηρόντων ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβῶν ἐξηλλόμην. (4) ὄρα δὲ ὡς ἔστι πολυτελέστερον ὀθόνης Αἴγυπτίας καὶ ἀλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίδος, λεπτόν εἰ; ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσασαι, γαστριῶ σε ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα. πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινας ἀνέτλημεν, καὶ χρῆ σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυστυχημάτων μερίτην γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

μζ'. Ὁρολόγιος Λαχανοθαυμάσω.

Ἑρμῆ κερδοῖε καὶ ἀλεξίκακε Ἡρόκλεις, ἀπεσώθην. οὐδὲν ἂν δεινὸν ἐτι γένοιτο. προχόην ὑπελόμενος ἀργυρᾶν Φανίου τοῦ πλουσίου δρόμῳ δούς φέρεσθαι (ἦν γὰρ ἄωρὸς τῆς νυκτός) ἠπειγόμεν ὡς σῶζειν ἐμαυτόν. (2) κύνες δὲ ἐξαίφνης οἰκουροὶ περιχυθέντες ἄλλος ἀλλαχόθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν ἐπήεσαν Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὅφ' ὧν οὐδὲν ἐκώλυσέ με ὡς ἡδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν διασπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἐτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπαθειαν. (3) εὐρῶν οὖν ὕδρορρόον ἀνευγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, ὑπόδους εἰς τοῦτον κατεκρύβην. ἐτι σοὶ ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. ἐωσφόρου δὲ ἀνασχόντος τῶν μὲν οὐκ ἠσθόμην οὐκέθ' ὑλακτούντων (οἴκοι γὰρ πάντως ἐδέδεντο), (4) αὐτὸς δὲ εἰς Πειριχίᾶ δραμῶν νηὶ Σικελικῇ λύειν μελλούση τὰ πρυμνήσια περιτυχῶν ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. (5) καὶ νυνὶ τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι καὶ νεόπλουτος

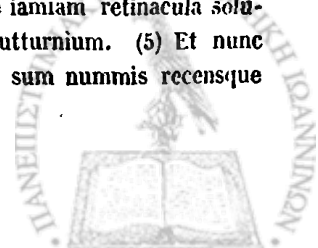
Phyllidis psaltriæ), bellum perpessus es et excidium singulare sine machina et helepoli. (2) Audio enim cinædum illum et effeminatum impactam in te fregisse pateram, ita ut fragmenta labefecerint tibi nasum et dexteram maxillam sanguinisque ruisse rivulos, quales aquarum in Gerania destillant. (3) Quis amplius ferat perditissimos istos tanti pastum vendentes? periculo enim vitam emimus, atque ex fame mortem timentes cum periculo saturitatem amplectimur.

XLVI. Stemphylocharon Trapezocharoni.

Quam felix, quam fortunatus sum! quæres fortasse, optime Trapezocharon, quomodo? ego vero tibi dicam priusquam interrogas. Celebrabat urbs, ut nosti, Cureotin festum. Ego autem adhibitus cœnæ saltavi cordacem. (2) Convivæ autem certatim bibebant, donec contentione in infinitum procedente ebrietas occupavit convivas, somnusque suscepit omnes etiam servos nutantes capitibus. (3) Ego vero circumspexi si qua argentea vasa subducere possem. Quibus, dum sobrii adhuc erant, e conspectu remotis et in tuto positus, mappa sub alam arrepta exilui [ita ut in fuga calceorum alterum amiserim]. (4) Vide autem, quam sit pretiosa, ex linteo Ægyptio confecta et tincta purpura Hermionitica, subtilissima atque pretiosa textura. Si hanc secure vendidero, saginabo te deductum ad cauponem Pithacionem. Multas enim simul sæpe contumelias ebriorum perpessi sumus et oportet te socium adversæ fortunæ participem fieri fausti diei.

XLVII. Horologius Lachanothaumaso.

Mercuri lucifer et malorum averrunce Hercules! salvus evasi. Nihil periculi erit amplius. Gutturnium ut surri pueram argenteum Phanix illius divitis, in pedes me coniciens, servare me (erat enim intempesta nox) properavi. (2) Canes autem domestici derepente circumfusi alius aliunde, sæve et graviter latrantes me adorti sunt, Molossi et Cnossii, quos nihil prohibebat, quominus me, quasi offendissem Dianam, discerperent medium, ita ut ne extremæ quidem partes in sequentem diem relictæ fuissent ad sepulturam, si qui parati essent ad misericordiam et miserationem. (3) Quum igitur reperissem fossam non alte ductam, sed in superficie, in hanc immersus me occultavi. Etiam nunc tremens ac palpitans hæc tibi narro. Lucifero autem exorto, illos quidem non amplius latrantes animadverti (domi enim utique alligati erant); (4) ipse autem in Piræeum cucurri; cumque in navem Siculam incidissem, quæ iamiam retinacula soluta erat, vendidi nauclero gutturnium. (5) Et nunc quidem accepto pretio refertus sum nummis recensque

ἐπανελήλυθα, καὶ τοσοῦτον βριπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν ὥστ' ἐπιθυμῶν κολακᾶς τρέφειν καὶ χειρῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρασιτεῖν αὐτός. ἀλλ' ἦν τουτὶ τὸ πορισθὲν ἀργύριον καταναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέφομαι. οὐδὲ γὰρ κύνων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήθεταί.

μη'. Κεφαλογλύπτης Μαιτυαφανίση.

Κακὸς κακῶς ἀπόλιτο καὶ ἄφρων εἶη Λικύμνιος ὁ τῆς τραγωδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλειναῖον καὶ Ἴππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Λίσχυλου Προπομποὺς τορῶν τινὶ καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν καὶ κιττοστεφῆς ἦγε συμπόσιον. (2) ἔνθα παραληφθεὶς φεῦ τῶν κακῶν οἶα ὑπέμεινα, τοῦτο μὲν πιττούμενος τὴν κεφαλὴν καὶ γάρῳ τοὺς ὀρθαλοὺς βαινόμενος, τοῦτο δὲ ἀντὶ πλακούντος, τῶν ἄλλων ἄμητας ἐσθίωντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀποτρύγων. (3) ἡ πασῶν δὲ ἰταμιωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοιχος, ἡ Φενεῆτις Ἰακινθίς, κύστιν αἵματος πληρώσασα καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς, καὶ ὀμοῦ τῷ κτύπῳ ἐλελούμην τῷ αἵματι. (4) καὶ τῶν μὲν εὐωχομένων πολλὸς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλωις, ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον μισθὸν οὐκ ἀπηγεγκάμην ἄξιον, ἀλλὰ μοι γέγονε τῶν ὕβρειν ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαστροῦ, πέρα δὲ οὐδέν. (5) μήτε οὖν ἐς νέωτα εἴη μήτε μὴν νικῶν ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος, ἐν ἐγὼ τῆς ἀχαρίτου φωνῆς ἔνεκεν ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα.

μβ'. Καπνοσφράντης Ἀριστομάχῳ.

Ὁ δαίμων ὃς με κεκλήρωσαι καὶ εἰληγας, ὡς πονηρὸς εἶ καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδῶν. ἦν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδιαις ἐσθίειν καὶ γῆρυα ἢ ὅσα ἀναλέγειν καὶ τῆς ἐννεακρόνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. (2) εἶτα εἷως μὲν τὸ σῶμα τὰς ὕβρεις ὑπέμενε καὶ ἦν ἐν ὄρα τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, φορητὴ ἢ ὕβρις ἐπεὶ δὲ ἐγὼ σοὶ μεσαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ἔρᾳ, τίς ἴσας τῶν κακῶν; Ἀλιαρτίου σχοινίου χρεῖα, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ διπύλου, ἦν μὴ τι δεξιὸν ἢ τύχη βουλευσῆται. (3) εἰ δὲ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμείνειεν, οὐ πρότερον στραγγαλιῶν τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. (4) οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ὁ περιβλεπτός οὗτος καὶ αἰόδιμος ἔσται γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους, μετὰ τὴν ἐννῆν καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιῶνος, εἰς ὃν πάντως ἢ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἢ τοῖς ἐπαυλίαις κεκλήσομαι. δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

ditatus redii et tantopere spe elatus sum, ut cupiam adulatorum alere et adhibere parasitos, non parasitari amplius. Sed cum hanc acquisitam pecuniam absumpsero, rursus ad pristinum vitæ institutum me convertam. Neque enim canis, qui corium rodere didicit, moris obliviscetur.

XLVIII. Cephaloglyptes Maittyaphaniso.

Malus male pereat et mutus sit Licymnius ille tragicus histrio. Cum enim vicisset æmulos Critiam Cleonæum et Hiprasum Ambraciotam in Propompis Æschyli, sonora et clariore voce usus, exsultavit et hedera redimitus agitavit convivium. (2) Cui ego adhibitus, hem quæ mala perpessus sum! partim pice mihi caput oblitum et muria oculi conspersi, partim loco placentæ, cæteris scriblitas lacte factas comedentibus et dulciaria cum sesamo, ego melle imbutos lapides rosi. (3) Omnium autem petulantissima illa ex Ceramico meretricula, huius loci inquilina, illa Pheneatica Hyacinthis, vesicam sanguine repletam capiti illisit meo et simul cum sonitu lotus fui sanguine (4) Atque illis quidem epulantibus uberrimus et effusus excitatus est risus, ego autem pro iis quæ passus sum mercedem non abstuli dignam: sed mihi fuit contumiliarum compensatio ventris mensura, præterea nihil. (5) Ne igitur novum annum videat neque vivat diis inimicus ille Licymnius, quem ego propter insuavem vocem orthocoryzum vocari a nobis et a grege theatri decrevi.

XLIX. Capnosphrantes Aristomacho.

O dæmon, qui me sortitus es et sorte adeptus, quam malignus es et mihi molestus, cum sempiterna paupertate me teneas. Si enim nemo sit qui me accersat, oportet me olus silvestre et gethya comedere aut sorbos colligere, atque ex Enneacrano bilentem ventrem explere. (2) Deinde, quamdiu iniurias hoc corpus ferre poterat et ætate idonea erat ad referendum iuventa et vigore nervosum, tolerabilis sane erat contumelia. Sed postquam ego jam semicanus quodque reliquum est vitæ ad senectutem spectat, quid remedii malorum? Haliartio fune opus, et me suspendam ante Dipylum, nisi bene mihi Fortuna consulat. (3) Quod si etiam in eodem statu manserit, non strangulabo collum, priusquam opiparam mensam adeptus fuero. (4) Brevi autem erunt istæ illustres et celebres nuptiæ Charitus et Leocratis, post novilunium Pyanepsionis mensis: ad quas haud dubie aut primo die aut ad repotia vocabor. Opus habent enim oblectamentis animi et parasitis nuptiæ et sine nobis omnia festivitatis expertia et porcorum non hominum cætus.

ν'. Βουκοπνίκτης Ἀρτοπύκτη.

Οὐκ ἀνέχομαι ὄρων Ζευξίπτην τὴν ἱππόπορον ἀπηνῶς τῷ μεираκίῳ χρωμένην. οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσὸν μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς. ἡ δὲ ἐπὶ πλεόν ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη τοῦ Εὐβοέως ἔραν προσποιεῖται νεανίσκου, ἵνα τὰ τούτου σπαθήσασα ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. (2) ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν ὄρων ὑπορρέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρίζεται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον. ἃ γὰρ ἔχεινοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολυκοινωνοῦν τούτου καὶ αἰσχρότατον γύναιον. πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μεираκίῳ κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας πολλὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο. (3) ὄρων δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα· εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθεῖη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίστῳ, καλῶς, ὡς θεοί, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησμονῆς. ἔστι γὰρ ὡς οἶσθα ἀπλοῖκός ὁ Φίληβος καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικῆς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ὦδαίς μᾶλλον καὶ γέλωτι ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

να'. Λαιμοκύκλωψ Κρεολώβη.

Ἴδού μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ καὶ τὰ Πειρήνης νάματα ἔρωτι Καλλιρρόης ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπέιγομαι. οὐ γὰρ μέ τι τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τούτοις ἤρεσεν, ἀλλ' ἔτοιμος ἐντεῦθεν ἀποσοβεῖν καὶ σπεύδειν ὡς ὑμᾶς. (2) ἀχάριτοι γὰρ ὠφθησαν οὗτοι καὶ ἥκιστα συμποτικοί, καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ παροιναὶ τῶν ἀπολαύσεων. ὥστ' ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας μασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν ἢ τοῦ παρὰ τούτοις χρυσίου ἀποδρέπεσθαι. (3) οἷα γὰρ καινουργεῖν ἐπιχειροῦσιν ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν, διάπυρόν τε τὸν οἶνον καὶ θερμὸν ἀνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες, εἶτα κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους καθάπερ τοῖς κυσὶ παραρριπτοῦντες καὶ νάρθηκας περιρρηγνύντες καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμάσιν ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. (4) ἐμοὶ γένοιτο, πρόμαχε Ἀθηναῖ καὶ πολιοῦχε, Ἀθηνησι καὶ ζῆσαι καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομηίδος πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἰππάδων ἐκτάδην κεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος ἢ τῆς Πελοποννησίων εὐδαιμονίας ἀντέχεσθαι.

νβ'. Κωπαδίων Εὐκνίσω.

Οὐ μοι μέλει. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται οἱ ριψοκίνδυνοι Γενθίων καὶ Σαρδανάπαλλος· ἐμὲ γὰρ κοινωῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον, οὐδ' εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωνιαίας δρυὸς ἐπιτρέποι τὸ ὄραμα. πάντως οὖν ἀφεκτέον. (2) ὑποπειρώσει γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότη, καὶ ἤδη αὐ-

I. Bucopnicles Artopyctæ.

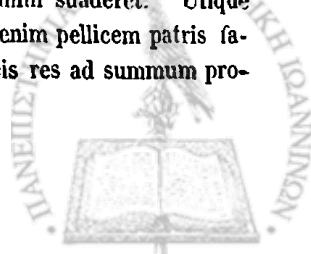
Non sustineo videre Zeuxippen, illud immane scortum, tam inclementer illum adolescentem tractantem. Non enim impenditur in eam aurum modo et argentum, sed etiam integræ ædes atque agri. Illa autem adhuc magis incendere amorem ei studens, Eubœensem se amare simulat illum iuvenem, ut huius etiam bonis consumptis alio convertat amorem. (2) Ego vero crucior animo, cum video effluere tantas opes, quas ei Lysias et Phanostrata beatæ memoriæ reliquerunt. Quæ enim illi unciatim collegerunt, simul omnia absumit vulgatissima illa et foedissima muliercula. Dolce igitur nonnihil adolescentem; sui enim juris factus, magnam erga nos humanitatem ostendit. (3) Video autem etiam nostras res claudicare. Si enim in hanc omnia transferantur quæ optimi illius sunt, egregie, o dii, egregie fruemur sagina. Est enim, ut nosti, simplex Philebus, et erga nos parasitos æquus ac moderatus cantilenis potius et ioco, quam contumeliis nostris delectari solitus.

II. Læmocyclus Creolobæ.

Ecce post Eurotam et Lernæam aquam et Pirenes fluentia amans Callirrhoen, Corintho rursus Athenas pergo. Nihil enim mihi ex horum locorum deliciis placuit, sed paratus sum hinc facessere et ad vos properare. (2) Ingrati enim visi sunt isti et minime idonei convitatores, et plus contumeliarum in vino apud ipsos quam voluptatis. Quare satius est grossos et caricas manducare Atticas, quam istorum aurum decerpere. Quam multa enim nova excogitant, cogentes uno pede saltantem bibere, ardensque et calidum vinum sine admixtione aquæ affundentes, deinde pedes et talos quasi canibus proicientes et ferulas frangentes et scuticis aliisque loris per iocum cædentes! (3) Mihi contingat, propugnatrix Minerva urbisque custos, Athenis et vivere et mori. Præstat enim ante Diomeidem portam aut ante Hippadas porrectim jacere mortuum, tumulo circumfuso, quam Peloponnesi felicitatem capessere.

III. Kopadion Eucniso.

Nihil curo. Faciant quicquid volent temerarii Genthion et Sardanapalus. Ego enim socius esse facinorosi incepti non possum, etiam si ex Dodonæa quercu oraculum illud facinus ut probum mihi suaderet. Utique ergo abstinentum. (2) Tentant enim pellicem patris familias corrumpere, atque iam eis res ad summum pro-

τοῖς ἢ πρᾶξις εἰς ἀκμὴν προκεχώρηκε. καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμιφ πλησμονῇ, ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκευὴ καθ' ἓν ἐκλαμβάνουσι. (3) καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοῦργον πραττόμενον, πάντως δὲ ποτε ἢ λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦμφανές, καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς ἄλλας βασάνους τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τῆς ἡδονῆς τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. ἀπειδοῦς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι ἰσόρροπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσιν.

γγ'. Ἀκρατολύμας Χωνοκράτει.

Χθές Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέρρησα εἰς τοῦπτάνιον. ἔπειτα εὐρῶν λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην καὶ ἀλεκτρούνα ὀπτὸν χύτραν τε μεμβράδας ἔχουσαν καὶ ἀφύας Μεγαρικὰς ἐξήρπασα, καὶ ἀποπηδήσας ποῖ καταχεύειν ἐζήτουν καὶ εὐκαίρως φάγοιμι μόνος. (2) ἀπορία δὲ τόπου δραμῶν ἐπὶ τὴν ποικίλην (καὶ γὰρ οὐκ ἠνώχλει ταύτην οὐδὲ εἷς τῶν ἀδολεσχῶν τουτωνῶν φιλοσόφων) κείθι τῶν πόνων ἀπέλαυον. ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος ὄρω προσιόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινὰς νεανίσκων, καὶ δέισας τὰ μὲν βρώματα ὀπισθεν ἀπεθέμην, (3) αὐτὸς δὲ εἰς τοῦδαφος ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα εὐχόμενός τε τοῖς ἀποτροπαίοις τὸ νέφος παρελθεῖν χόνδρους ὑποσχόμενος λιθανωτοῦ ἱκανούς, οὓς οἴκοι ἀναλεξάμενος τῶν ἱερῶν ἔγω εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. καὶ οὐκ ἠστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτοὺς ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν. (4) κἀγὼ σπουδῇ καταβροχθίσας πάνθ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, φίλῳ πανδοκεῖ τὴν χύτραν καὶ τὸ λοπάδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοῦς ἔχειν ἀπεχώρησα, ἐπιεικῆς τις καὶ μέτριος ἐκ τῶν δουρημάτων ἀναφανείς.

νδ'. Χυτρολείκτης Πατελλοχαρόντι.

Τί δακρύω, ἴσως ἐρήση με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνηρόν τοῦτο εἰς μέρη κατερρωγὸς ἱμάτιον φορῶ; ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μήποτ' ὄφελον. τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα βρωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίας; (2) ἐπεὶ γὰρ εἰς ἑμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελής ἀργυρίου, ἐπ' ἐμὲ πάντες ὤρμησαν. καὶ οἱ μὲν πῦξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχίζον τὸ ἱμάτιον. (3) ἐγὼ δ' ἀπρίξ τῶν κερμάτων εἰχόμεν, ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν ἐμοὶ πεπορισμένων αἰρούμενος. καὶ οὐ μὲν γέ τινας ἀντέστην γεννητικῶς, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων καὶ τὰς ἐκτροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεγόμενος, καὶ ἦν οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας τυπτόμενος. (4) ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμῶν ἐν ἧ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθηναῖοι καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι. τέλος δ' οὖν λιποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐνα-

cessit, nec contenti sunt Veneris illicito usu satfari, sed insuper ex domo supellectilem singulatim asportant. (3) Ac fortasse quidem aliquandiu celabitur factum; utique autem tandem aut loquax vicinus aut susurrator servus palam rem enunciabit: et necesse erit, ut post ignem et ferrum et multa tormenta cicuta aut barathrum iis obtingat. Hoc enim facinus sine verecundia prosequentes æqualem facinori pœnam expendent.

LIII. Acratolymas Chonocrati.

Heri Carione circa puteum occupato intuli me in culinam. Deinde cum invenissem patinam condimentis exquisitis refertam et gallum gallinaceum assum ollamque membradas habentem atque apuas Megaricas, surripui, et exsiliens quæsi vi quo diverterer et commode solus comederem. (2) Cum autem non suppeteret locus, cucurri in Pœcilen (etenim ne unus quidem nugacium istorum philosophorum eam infestavit); ibi laboribus meis fruius sum. Suspectans autem a patina video accedere quosdam ex adolescentibus tabulam lusoriam frequentantibus ac territus cibos quidem post tergum collocavi, (3) me ipsum autem in terram prostravi, furtum occultans precansque deos averruncantes, ut transiret hæc nubes, promittens eis thuris micæ quas domi ex sacrificiis collectas habeo satis cariosas. Nec frustratus fui: dii enim eos in aliam viam verterunt. (4) Atque ego confestim deglutiens omnia quæ inerant in vasis, amico cauponi ollam et patellam et reliquias furti donavi et abii bonus homo et commodus propter dona visus.

LIV. Chytrolictēs Patellocharoni.

Quid fleam, fortasse interrogabis me, aut unde caput fractum habeam, aut quomodo variam hanc in partes disruptam vestem geram? vici aleam ludendo. Quod utinam ne factum esset! quid enim necesse erat infirmiore me cum robustis contendere adolescentibus? (2) Cum enim omnia quæ exposita erant collegissem, illis autem plane nihil relictum esset, in me omnes impetum fecerunt; et alii quidem pugnis cædebant, alii lapidibus utebantur, alii discindebant vestem; (3) ego autem obstinate tenebam pecuniam, cum mori prius quam concedere quidquam eorum quæ mihi parta erant malletm. Et sane aliquandiu obstiti fortiter, tum ictus plagarum tolerans, tum retorsiones digitorum sustinens; et eram quasi aliquis Spartanus qui ad aram Orthiæ verberatur. (4) Sed non Lacedæmon erat, ubi hæc patiebar; verum Athenæ, et eorum qui Athenis sunt aleatorum perditis-

γέσι λαμβάνειν. οἱ δὲ καὶ τὸ προκόλιον διηρεύνησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες ὄχοντο, τοῦτ' ἐμοῦ λῶον ἤγησαμένου τὸ ζῆν δίγα χρημάτων ἢ μετὰ χρημάτων τεθνάναι.

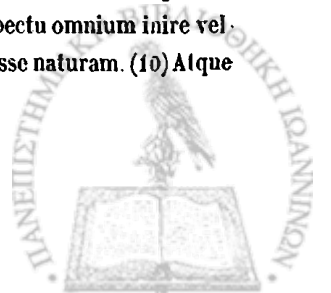
νε. Αὐτόκλητος Ἐπιεικρίστῳ.

Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες· τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. οἷον γὰρ οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον Σκαμωνίδου γενέσια τῆς θυγατρὸς ἑορτάζοντος. (2) καλέσας γὰρ ἑναγῆος οὐκ ὀλίγους τῶν προύχειν δοκούντων Ἀθήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ὥρθη δεῖν καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι κοσμησαί τὴν εὐωχίαν. παρῆν οὖν ἐν πρώτοις Εὐθυκλῆς ὁ στωϊκὸς οὗτος, ὁ πρεσβύτερος, ὁ κουριῶν τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν αὐχμηρὸς, ὁ ῥυσότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ πρόσωπον. (3) παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὐλῆ τῇ γένει λαμπρυνόμενος. ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης, οὐκ ἀτημέλητος τοὺς κικίνους καὶ ἐπὶ βαθεῖ τῷ πώγωνι σεμνυνόμενος, (4) ὁ τε αἰοίδιμος (τοῦτο γὰρ πρὸς ἀπάντων ἐκέκλητο) Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγόρειος, ὄχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλὴν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπ' ἄκρας τῆς κεφαλῆς ἄχρι στέρνων αὐτῶν ἀπαιωρῶν, ὄξυ καὶ ἐπίμηκες τὸ γένειον καθεικώς, τὴν ῥίνα ἐπικαμπῆς, τὸ στόμα ἐπιχειλῆς, αὐτῷ τῷ πεπρῶσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι τὴν ἐγεμυθίαν ὑποσημαίων. (5) ἐξαίφνης δὲ καὶ Πανγκράτης ὁ κύων ῥύμη τοὺς πολλοὺς παρωσάμενος εἰσήρρησε, στελέχει πρηνίῳ ἐπερειδόμενος· ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων χαλκοῖς τισὶν ἡλοῖς ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν δὲ διάκνον καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην. (6) οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τιὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστίασεως ἀκολουθίαν, οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου καὶ τῆς φιλοτησίας· συνεχῶς περισσοδούσης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. (7) Εὐθυκλῆς μὲν γὰρ ὁ στωϊκὸς ὑπὸ γήρωσ καὶ πλησιμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρρεγγεν· ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν λύσας τῶν τι χρυσῶν ἐπῶν κατὰ τινα μουσικὴν ἀρμονίαν ἑτερέτιζεν. ὁ βέλτιστος δὲ Θεμισταγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς δριζόμενος, ἀπῆτει πλείονα πέμματα καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ. (8) Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ἐνηγαλίετο ταχερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκῶσι τοῖς ὄμμασι, λέγων τουτὶ εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόκλητον καὶ τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδόμενου. (9) Ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν εὐορεῖ κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβῶνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουργὸν οἶος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. (10) ὥστε

simi. Tandem igitur animi deliquium passus concessi impuris illis sumere. Illi vero vel sinum perscrutati quæ in eo inerant auferentes abierunt. Ego vero melius esse existimavi, vivere sine opibus, quam cum opibus mori.

LXV. Autocletus Πητᾶριστο.

Parum aut nihil differunt a plebeis austeri illi et honestum ac virtutem crepantes; istos dico qui lucri causa iuvenum institutionem suscipiunt. Quale enim, quale te fugit convivium, Scamonide diem natalem filiae celebrante? (2) Cum enim nuper vocasset ad cœnam non paucos ex iis qui putantur Athenis præcellere opibus et genere, etiam philosophis exornare epulum statuit. Aderat igitur in his Euthycles stoicus, senex iste barba promissa, sordidatus, capite squalido [decrepatus], qui rugosiorum erumena habet vultum. (3) Aderat etiam Themistagoras peripateticus, vir haud invenustus ad aspectu, crispata barba superbiens. Aderat autem etiam Epicureus Zenocrates, cincinnos non incultos habens et ipse densa barba elatus: (4) etiam celeberrimus ille (ita enim ab omnibus vocabatur) Archibius Pythagoreus, pallore multo in facie præditus, cæsarie a summo capite usque ad pectus ipsum demissa acuta atque longe promissa barba: naso adunco, labiis compressis; eo ipso quia clausa essent et valde contracta, silentium Pythagoricum subindicans. (5) Repente autem etiam Pancrates Cynicus cum impetu plerosque proturbans irruit, stipite iligno innixus. Gestabat enim baculum, loco nodorum densorum æneis quibusdam clavis confixum, et peram inanem atque ad ciborum reliquias expedite suspensam. (6) Et ceteri quidem ab initio ad finem æquabilem quandam et eundem observabant convivii ordinem; philosophi autem, procedente convivio et poculo assidue circumactis, alius alias nugas ostentabat. (7) Euthycles quidem stoicus, præ senio et quia se nimis ingurgitaverat, porrectim jacens stertebat. Pythagoreus autem, silentio soluto ex aureis carminibus ad musicam quandam harmoniam cantillabat. Egregius vero ille Themistagoras, utpote felicitatem secundum peripateticas rationes non in animo et corpore tantum, verum etiam in externis ponens, poscebat plura bellaria et varietatem opsoniorum dapsilem. (8) Zenocrates autem Epicureus psaltriam amplexabatur, molliter et delicate adspiciens paululum conniventibus oculis, dicens hanc esse carnis pacem et condensationem voluptatis. (9) Cynicus autem primum meiebat pro cynica indifferentia, laxato et demisso, ut terram verreret, pallio: deinde tam impudens erat, ut Doridem cantricem in conspectu omnium inire vellet dicens principium generationis esse naturam. (10) Atque

ἡμῶν τῶν παρασίτων εὐθείς ἐστι λόγος· τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρῆγεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκλημένων, καίτοι γε καὶ Φοιβιάδης ὁ κιθαρωδὸς καὶ μῆμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην οὐκ ἀπελείποντο. ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιοχρεα, ἠὲδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφῶν λῆρος.

νς'. Θαμβόφαγος Κυπελλιστή.

Ἐπαίρεις σαυτὸν οὐδὲν δέον καὶ τύπου πλήρης εἶ καὶ βαδίξεις ἴσα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου Πυθοκλεῖ, καὶ τῶν ἀρίστων ἀποφέρει μερίδας. οὐκοῦν τὰς σπυρίδας καθ' ἡμέραν ἐξογκῶν σὺ μεγέθει λειψάνων (2) (καθ' ἡμέραν πρῶην Ἀρητάδης ὁ γραμματικὸς ἐποίει, Ὁμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων στιχίδιον εὐμηγάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ἀρπαγὰς τῶν βρωμάτων ἠρμωσμένον « καὶ φαγέμεν πίεμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι ») πέπαυσο, κατὰβαλε τὴν ἀλαζονείαν, τρισάθλιε, ἢ ἀνάγκη σε γυμνὸν θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκπεσεῖν.

νζ'. Οἰνόγαλος Ποτηριοφλυάρι.

Οὐκ εἰς δέον οἰνωμένος ἐσκωψάμην τοῦ νεανίσκου τὸν τροφέα Ζώπυρον. ἐξ ἐκείνου γὰρ ἴσως διαβολῇ τυπεῖς τὰ ὧτα κατέστη μικροπρεπέστερος περὶ τὰς δόσεις καὶ φειδωνίῳ μέτρῳ κέρηται. εἰωθὺς γὰρ ἐν ταῖς ἑορταστικαῖς τῶν ἡμερῶν ἢ χιτώνιον ἢ τριβώνιον ἢ ἐρεστρίδα πέμπειν, ἐναγχος Κρονίων ἐνστάτων Ἰφικρατίδας μοι νεουργεῖς ἐπέμψε τῷ Δρόμωνι δοῦς κομίζειν. (2) ὁ δὲ ἐπὶ τούτῳ ἐβρηνυέτο καὶ μισθοῦς τῆς διακονίας ἀπῆτει. ἐγὼ δὲ δάκνομαι καὶ τὴν προπετῇ γλῶτταν διαμασῶμαι καὶ ὀψὲ τῆς ἀμαρτίας αἰσθάνομαι. ὅταν γὰρ τὸ βεῦμα τῶν λόγων μὴ κοθηγουμένης τῆς διανοίας φέρηται, ἀνάγκη τὴν γλῶτταν τηλικαῦτα προσκρούειν καὶ σφάλεσθαι. ἔρρωσο.

νη'. Ἀλοκῆμιμος Φιλογαρελαῖῳ.

Οὐδὲν προτιμῶ σου, κἄν ἀπειλῆς ψιθυρεῖν κατ' ἐμοῦ καὶ καττύσειν διαβολὰς ἀγενήτους. ἀπλοῖκός γάρ καὶ γενναῖος ὁ Μαλιεὺς στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἐταίρας, ὡς πρῶην λόγου βυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχευε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑποφαινότων. (2) ἔλεγε γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήροις οἰκουρίαν πρέπειν καὶ τὸν σεμνὸν βίον, τὰς ἐταίρας δὲ δεῖν εἶναι πάντων ἀναφρανδὸν καὶ πᾶσιν ἐκχεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. ὄνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κερρήμεθα, κἄν ἐνὸς εἶναι δοκῇ, οὕτως καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραφασμέναις τὸν βίον. (3) εἰδὼς οὖν τὴν ἄλλως τὴν διαβολὴν σου χωρήσουσαν, τρέμε ἐνδακῶν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν Σίγηλον ἦρω παριόντες, μὴ κακὸν τι προσλάβης· οὐ γὰρ ἔστι τῶν Ἀττικῶν τουτωνὶ τῶν χαύνων μειρακίων,

ita nostrum parasitorum nulla habebatur ratio. Spectaculum enim et dolectationem præbuit nemo eorum, quorum id officium est, quanquam et Phæbiades citharodus et mimi Sannario et Philistiades non decrant. Sed omnia incassum et inania; probabantur autem solæ sophistarum nugæ.

LVL Thambyphagos Cypellistæ.

Extollis te, cum nihil sit opus fastuque plenus es, et incedis quod proverbio dicitur, pariter ac Pythocles; et tamen auferis portiones prandiorum. Ergo sportas quotidie implere grandibus reliquiis (2) (quemadmodum nuper Aretæpos grammaticus faciebat, Homeri, ut aiebat, ad eam rem recitans versiculum egregie ejus rapacitati congruentem, oportere nimirum *Potare ac vesci, post hæc auferre simul quid*) desine: missam fac istam insolentiam, miserrime; aut necesse est te nudum foras momento temporis eiectum domo excidere.

LVII. Enolatus Poteriophlyaro.

Non opportune potus cavillatus sum Zopyrum adolescentis educatorem. Huius enim fortasse criminatione verberatas habens aures, ad dandum minus liberalis factus est et parca mensura utitur. Solitus enim antea festis diebus aut tunicam aut pallium aut chlamydem mittere, nuper cum Saturnalia essent, Iphicratides mihi recens factas misit, quas Dromoni dederat ferendos. (2) Iste autem propterea fremebat et mercedem ministerii posebat. Ego vero mordeor et procacem hanc linguam rodo seroque peccatum sentio. Quando enim flumen verborum non præeunte cogitatione fertur, tum offendere et peccare linguam necesse est. Vale.

LVIII. Halocumninus Philogarelaio.

Nihil curo te, etiamsi mineris te susurraturum de me consuasque criminationes illiberales. Simplex enim est et generosus Maliensis ille miles, qui nos pascit. Nunc autem tantum abest ut suspiciosus sit in meretrices, ut nuper cum sermo ei flucret in convivio, multa effunderet maledicta in eos qui ita sint affecti. (2) Dixit enim, legitime nuptas decere rei domesticæ curam et castam vitam; meretrices autem debere esse omnibus in propatulo et cuivis expositas volenti. Quemadmodum igitur lavacris communibus et suppellectili uti solemus, etiamsi unius esse videantur, ita etiam his, quæ hanc vitæ rationem professæ sint. (3) Cum igitur sciam in vanum criminationem tuam abituram, treme, labrum mordens ut illi qui taciturnum heroem prætereunt, ne malum accipiant. Non enim est ex Atticis isti fastu turgidis adolescentibus, sed vir arma tractans et Martius, apud

ἀλλ' ἀνὴρ ἐπιουάχος καὶ ἀρχίος, παρ' ᾧ κοιλαιέας καὶ διαβολῆς τρόπος ἔρρει. ἀνάγκη δὲ τὸν διαβολὰς μὴ προσείμενον τοῖς διαβάλλουσιν ἀπειθάνεσθαι.

νβ'. Λιμέντερο; Ἀμασήτηρ.

Παρ' ἓνα τινὰ τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων καὶ τοὺς δνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βούλομαι ἐλθὼν τὰς δύο ταύτας δραχμάς, ἅς οἶσθα ἐν χειρὶν με ἔχοντα, καταβαλὼν τὴν φανείσαν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγῆσασθαι. (2) οὐ γάρ ἔπειρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. ἐδόκουν γὰρ εὐπρεπῆς εἶναι νεανίσκος καὶ οὐ γὰρ τυγχόν, ἀλλ' ἐκεῖνος δ' Ἰλιεύς δὲ περιβύκτος καὶ περικαλλής, δὲ τοῦ Τρωῶς παῖς Γανυμήδης, καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα καὶ τιάρα Φρυγίῳ στέφειν τὴν κεφαλὴν ποιμαίνειν τε καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἰδὴν. (3) ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμφύονυχα καὶ μέγαν αἰτόν, γοργὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκυλοχειλὴν τὸ στόμα, κουφίσαντά με τοῖς ὄνυσιν ἀπ' οὐπερ ἐκαθήμεν πέτρον μετεωρίζειν εἰς τὸν αἶρα καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον. (4) εἶτα μέλλοντα ψάθειν τῶν πυλῶν αἷς αἱ Ὁραι ἐφροσύναι, κεραυνῶ βληθέντα πεσεῖν, καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι εἶναι τὸν διουπέτη καὶ μέγαν αἰτόν, γῦπα δὲ πικρὸν ὄδωδόντα, ἐμὲ δὲ τοῦτον ὅς εἰμι Λιμέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθήτος, οἷα πρὸς λουτρόν ἢ παλαίστραν ἠὲ τρεπισμένον. (5) ἐκταραχθεὶς οὖν ὡς εἰκὸς ἐπὶ τοσοῦτῳ πτώματι ἐξηγρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἀγωνιῶ καὶ δέομαι οἷ φέροι τὸ ὄναρ μαθεῖν παρὰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἀκριβοῦντων, εἰ μέλλει τις ἀπλανῶς εἰδέναι καὶ εἰδῶς ἀληθίζεσθαι.

ξ'. Χασκοβούκης Ὑπνοτραπέζω.

Οὐκέτι εἰσῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον. ἔγνων γὰρ ἐν βραχεὶ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσιῶν καὶ τὴν τῶν πενήτων ἀθλιότητα. ὡς γὰρ ἐλοῦσαντο οἱ πολλοὶ καὶ μεσοῦσα ἦν ἡμέρα, στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφρεῖς νεανίσκους οὐ περὶ τὰς οἰκίας ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους καὶ οὐ μάλιστα ταῖς ἀρτοποιίαις καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναστρέφειν. (2) ἐνταυθὶ γὰρ εἰς τοῦδαφος ἐπικύπτοντες δὲ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνηρεῖτο, δὲ δὲ τὰ ἔλυτρα τῶν καρῶν ἐπολυπραγμόνει μὴ πού τι τῶν ἐδωδῶν ἐνουπομεῖναν διέλαθεν, δὲ δὲ τῶν βοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σῖδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυσιν εἰ πού τις τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη, οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατημένα ἀναλέγοντες ἔκαπτον. (3) τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαι ἐν μέσῳ κειμένη πόλις, χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τοὺς οἰκῆτορας δὲ ἀχρήτους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτημένη. καίτοι γὰρ φασὶ τὴν Ἄφρο-

quem assentatio et obtrectatio nihil valet. Eum vero, qui obtrectationes non admittit, obtrectatoribus esse infensum necessarium est.

LIX. Limenterus Amaseto.

Ad aliquem ex iis, qui tabellas apud Iacchi fanura proponunt et somniorum interpretandi artem profitentur, profectus, duabus istis drachmis, quas scis me in manibus habere, datis, quod mihi apparuit visum per somnos narrare volo. (2) Non abs re autem fuerit et tecum communicare novum istud et omnem fidem excedens ostentum. Videbar enim per somnum formosus esse adolescens, nec vulgaris aliquis, sed ille Iliensis, ille dilectus et pulcherrimus, Trois filius Ganymedes : et pedum habere ac fistulam et tiara Phrygia redimitus caput, ovesque pascere et in Ida versari; (3) subito autem advolasse in me curvis unguibus præditam et magnam aquilam, torvo aspectu et adunco rostro, quæ me levatum unguibus e rupe, ubi sedebam, sublimem tolleret in auras et celeriter admoveret cælestibus locis. (4) Deinde cum iam in eo esset ut propius venirem ad portas, quibus Horæ præpositæ sunt, fulmine ictum decidere; avemque eam non amplius esse illam cælitus devolantem magnamque aquilam, sed vulturem acerbè olentem : me vero hunc ipsum, qui sum, Limenterum, nudatum omni veste, quasi ad lavacrum aut palæstram paratum. (5) Terrefactus igitur, ut credibile, tanto lapsu expergiscebar et ad hoc mirabile visum trepido, atque quo tendat insomnium discere cupio ab iis qui talia pensitant, si possit quis indubitate scire, et, ubi sciverit, verum dicere.

LX. Chascobuces Hypnotrapezo.

Non amplius adii Corinthum. Cognovi enim brevi sordes divitum et pauperum qui ibi sunt miseriam. Ut enim lota erat multitudo et meridies erat, lepidos vidi ac facetos adolescentes, non circa domos, sed circa Cranium versantes, quo potissimum panariæ ac pomariæ versari solent. (2) Ibi enim huiusmodi proni spectantes alius cortices lupinorum tollebat, alius putamina nucum rimabatur, num quid intus relictum latuisset quod edi posset, alius malicoria, quæ σῖδια nobis Atticis appellare in more est, scalpebat unguibus, sicubi quid granorum adhuc nancisci posset; alii autem quæ ex panibus deciderent, a multis iam conculcata, colligentes comedebant. (3) Tale est Peloponnesi vestibulum et duorum marium in medio sita urbs, elegans quidem ad aspectu et deliciis abundans, sed incolas ingratos et invenustos habens :

εἶτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν Ἀκροκόρινθον ἀσπάσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναῖοις Ἀφροδίτη πελοῦχος τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Αἰμὸς καθιζῆται.

εα'. Ὑδνοσφράντης Μεριδᾶ.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πράγματα ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ χιτίζινοῦ ζωμοῦ τοῦμοι περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. καὶ οὐχ οὕτω με εἶδακεν ἡ ὕβρις ὅσον τὸ εἶ ἄφρον τοῦ ὑβρίζοντος. (2) ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθηνῆσι καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ γένος ἐκ Μεγακλέους ὠρμημένης, ὁ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος πατὴρ μὲν ἀσῆμου μητὴρ δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης· οὕτω γὰρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγήσαντο. (3) ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι, τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζων τῇ γαστρὶ τροφήν, Δωσιάδης δ', ὡς θεοί, τὴν πύκνα καταλαμβάνει δημηγορῶν κἄν τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου, παρ' ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐξωστρακίζετο. (4) λυπεῖ δὲ με οὐχ ἥμισυ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προστιγορίας ἀποβολή. οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιον με ἔθεντο καλεῖσθαι, ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τὸννομα Ὑδνοσφράντην πρὸς τῶν δημοτέγων ἠνάγκασε προσαγορεύεσθαι.

εβ'. Σκοροδολέπισος Καπνοσφράντη.

Ἐπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ἧ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες, τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι εἰπούσα « ἀλλ' ἔκκορηθείης ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. » μυστήριον ἐν αὐταῖς τρέφεται τοῖν θεοῖν τοῖν Ἐλευσινίοις ἀσφαλέστερον, καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας, ἢ καὶ οἶονται ἀκηκόοτας οὐπω πεπεισθαι. (2) ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότη· οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν, αἱ τῶν τρεφόντων προύλακτοῦσι καὶ κηδόνται. μοιγὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν, ὁ Ἡλείος νεανίσκος, ὁ εἰς τῶν Ὀλυμπίασι βασκάνων. καὶ πρὸς τοῦτον γραμματίδια δσημέραι φοιτᾷ δίθυρα παρὰ τῆς γαμετῆς τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς καὶ στέφανοις ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα· (3) αἱ δὲ ἀλάστορες αὐταὶ θεραπαινίδες συνίστασι καὶ ἡ ἐπιτύμβιος γραῦς, ἣν Ἐμπουσαν ἄπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. ἐγὼ δὲ οὐκ εἶσθ' ὅπως σιγήσομαι· βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν οὐ παράσιτον ἀλλὰ φίλον ἐπιδειξάμενος, καὶ ἄλλως διψῶ τῆς κατ' αὐτῶν τιμωρίας. (4) οἶδα γὰρ ὅτι εἰ ταῦτα εἰς φανερόν ἀχθείη, αἱ μὲν θεραπαινίδες δεδῆσονται, ὁ μοιγὸς δὲ ἀπολεῖται βεβημένοις τὴν ἔδραν βεβουμένους, ἡ μιστὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας εἰς τὴν, εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ

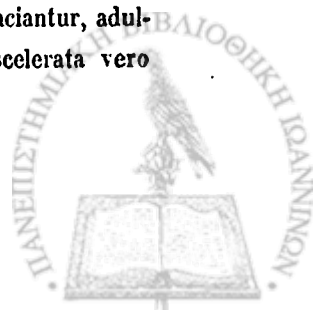
quanquam dicunt Venerem e Cytheris arcem Corinthi salutasse; nisi forte mulierculis quidem Venus est civitatis præses, viris autem Fames est dedicata.

LXI. Hydnoosphrantes Meridæ.

O Hercules, quantas sustinui molestias, sapone et nitro Chalastrico iuris mihi heri infusi viscositatem expurgans. Nec tam me momordit contumelia, quam quod ab ignobili homine passus sum. (2) Ego enim Anthemionis filius illius ditissimi in urbe Athenarum et Axiotheæ e Megacle oriundæ; qui autem hæc nobis fecit, patris est ignobilis, matris autem barbaræ, Scythicæ, ut arbitror, aut Colchicæ, in novilunio emptæ, ita enim mihi quidam noti homines narrarunt. (3) At ego quidem in humili cultu, paternis amissis opibus, contentus sum ventri necessariam saginam suppeditare; Dosiades autem, o dii! Pnyccem occupat concionans, et iis, qui in Heliæa ius dicunt, annumeratur et habenas tenet populi a quo Miltiades in vincula olim coniectus est, is, qui Marathone tropæum crexit, et Aristides ille iustus est eliminatus. (4) Cruciat autem vel maxime præter cetera nominis amissio. Nam parentes quidem Polybii imposuerunt mihi nomen, fortuna autem eo mutato, Hydnoosphrantem ab artis consortibus appellari ut paterer coegit.

LXII. Scorodolepisus Capnoosphrantæ.

Scito causam, ob quam me perstrinxerint mulieres, postremo autem vetula illa ancilla conviciata est mihi, dicens « tu vero funditus pereas, quia importunus es, et garrulus. » Mystrium inter ipsas agitur dearum Eleusiniarum tutius, et volunt ignorare id nos qui novimus, aut etiam credunt, quamvis audiverimus, nondum nobis persuasum esse. (2) Ego vero scio facinus et brevi indicabo hero. Non enim volo deterior esse quam sunt canes, qui pro dominis laurant eosque tuentur. Adulter obsidet domum ille ex Elide adolescens, unus ille ex fascinatoribus Olympiacis. Et ad hunc literæ complicatæ quotidie commeant ab uxore patroni nostri et sarta semimarcida et poma admorsa; (3) scelestæ autem ancillæ conscie sunt et illa capularis vetula, quam Empusam omnes domestici vocare solent, ex eo quod omnia facit et patitur. Ego vero nescio quomodo taceam. Volo enim me non parasitum, sed amicum probare, et ceteroquin etiam sitio eas ulcisci. (4) Scio enim, scio, ubi hæc patefacta fuerint, fore ut ancillæ quidem vinciantur, adulter autem ano raphanis obturato pereat; scelerata vero

κυρτοῦ μαλακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς· ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πρατόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἤφιει.

ξγ'. Φιλομάγειρος Πινασκοπογγίσω.

Ὅσα βουλευόνται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοὶς ἐχθραὶ λαιστρυγόνες αὐταὶ τῇ κεκτημένη συμπράττουσαι καὶ οἶδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄρρεν· τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων δέραϊά τινα καὶ γνωρίσματα περιθεῖσαι ἔδωκαν Ἀσφαλίῳ τῷ συργάστρῳ κομίζεῖν ἐπὶ τὰς ἀκρωρεῖς τῆς Πάρνηθος. (2) ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακὸν καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγᾶν· ἐπειδὴν δὲ τι κἂν βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παρασίτον ἐξονειδίζουσαι καὶ τὰς ἄλλας ἅς εἰώθασιν ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονός ὁ Φαιδρίας.

ξδ'. Τουρδοσύναγος Ἐφλλοκύθρα.

Ὁ μὲν Κρίτων ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν προὔτρεψε, τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ τῆς ποικίλης ἐξ ἀπάντων τῶν φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτατον ἡγησάμενος· ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σχιζαλμοὺς ἐκμαθὼν ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένηται. (2) ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριθέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον· οὐ πρότερον γὰρ τῶν λόγων γενέσθαι μαθητῆς ἀλλὰ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπεῖα εἰλούμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ. (3) καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμεικοῦ κατολισθὸν φλέγεται· αὕτη δὲ ἐπεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ καὶ ἔρᾶν ὁμολογεῖ, τῷ μειρακίῳ δὲ ἔτι ἀντιτείνεται ἡσθημένη τῷ πόθῳ τυφόμενον, καὶ οὐ πρότερόν φησιν ἐπιδώσειν ἑαυτὴν πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῦ ταῦτα προστάτειν ἐποίησατο. (4) πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης, Ἀφροδίτη πάνδημε, τῇ φιλότῳ γυναικί· ἑταίρου γάρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δώροφορίαις. καὶ εἰ μοι βρούσειε τοῦ χρόνου προϊόντος βασιλέστερος, οὐδὲν κωλύσει με τούτου γαμοῦντος ἐπίκληρον γυναῖκα ἐν γαμετῆς σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν κατασταίη.

ξε'. Πηξάγκων Ῥυτομάχῳ.

Μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἢ ἐξ Ἰστρίας ναῦς ἢ ἐπὶ τοῦ γώματος ὁρμῶσα ταῖς Ἀθήναις ἦκε φέρουσα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσιωτάτους τῶν

mulier dignam luat lasciviae poenam, nisi Poliagro illo gibboso segnior est in talibus Lysicles. Ille enim adulteros pretio accepto impunes poenae dimisit.

LXIII. Philomagirus Pinacospongiso.

Qualia moliantur et in animo habent istae diis invisae Laestrygones cum hera mea facientes. Nihil scit istorum quidquam Phaedrias. Mense quinto post nuptias peperit ei muliercula infantem masculum, quem cum incunabulis collaria quaedam et signa circumponentes dederunt Asphalioni operario portandum in verticem Parnethis. (2) Nos autem interea oportet occultare facinus, et etiam nunc tacemus. Quod si vero vel pauxillum molestae fuerint, assentatorem et parasitum ignominiose vocantes aliasque quas solent ingerentes ignominias, Phaedrias id quod factum est comperiet.

LXIV. Turdosynagus Ephallochytrae.

Criton quidem praedementia morumque stoliditate filium in philosophi scholas itare iussit; austerum illum senem atque tristem, illum ex Paecile, ex omnibus philosophis praeproptorem esse filii idoneum arbitratus, ut ab ipso verborum quasdam subtilitates edoctus contentiosus et anceps in dicendo evaderet. (2) Filius autem exactissime expressit magistrum. Non enim tam sententias discere quam vitam atque disciplinam studuit. Cum enim videret magistrum interdiu gravem ac tetricum juvenesque increpantem, nocte autem caput pallio obvelantem circa lupanaria versari, aemulatus est probe. (3) Ac quintum iam diem in amorem Acalanthidis illius e Ceramico prolapsus flagrat; haec autem bene affecta est erga me et amare fatetur; adolescenti vero adhuc obnilitur, postquam sensit eum cupidine uri; nec prius ait copiam sui se facturam, quam ego permiserim. Mihi enim talia ordinandi fecit potestatem. (4) Multa bona tribuas, o Venus vulgivaga, illi carissimae mulieri; amici enim, non meretricis fecit facinus; ex illo enim tempore color splendidis muneribus. Atque si mihi fluxerit tempore procedente largior, nihil impediet, ubi ille bene dotatam mulierem duxerit, quominus uxoris titulo Acalanthidem redemptam ducam. Quae enim ut viverem fecit, consors vitae merito constituetur.

LXV. Pexancon Rhytomacho.

Magno bono illa ex Istria navis, quae ad aggerem stat in ancoris, Athenas venit advexitque mercatorem illum egregium, praequo divites et munifici Atheniensium

Ἀθήνησι καὶ μεγαλοδώρους χίμβικας καὶ μικροπρεπείς ἀπέφηνεν· οὕτω ἐκκεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλκαντίῳ. (2) οὐ γὰρ ἓνα παράσιτον ἐξ ἄστεος ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπειψάμενος, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας καὶ τῶν μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας καὶ τοὺς ἀπὸ σκηνῆς ἀπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρίαν οὐσίαν τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾶ. καὶ ψαλλόμενος καὶ καταλούμενος ἤδεται, καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ ἀπροδίτης γέμουσαν καὶ ὑβρίζει οὐδέν· (3) ἔστι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος καὶ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς Ὄρας ἐνορχεῖσθαι, καὶ τὴν Πειθὴν τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἰποῖς ἄν· προσπαῖσαι τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος, οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. (4) εἰπεῖν γὰρ οὐ χεῖρον κατὰ τοὺς παιδείας σχολάζοντας ἐξ Ἀθηνῶν ὀρμώμενον, ἐν αἷς οὐδὲ εἰς τούτων ἄγευστος.

ἔς'. Γυμνοχαίρων Φαττοδαρδάπτω.

Ἰθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρτος οὗτος κουρεὺς ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ; λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν τὰ ἐκ Βρεντησίου προτιθέμενον ἔσοπτρα, τὸν τοὺς κόρακας τιθασεύοντα, τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν εὐρυθμον ἀνακρούοντα. (2) ὡς γὰρ ἀφικόμεν ἔφρησθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἄσμενός τε ἐδέξατο καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας σινδόνα καινὴν περιεῖς πράως εὖ μάλα κατέφερε μου τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. (3) ἀλλ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου, ὥστε ὑπολειφθῆναι μοι πολλαχῶς μὲν δασεῖαν πολλαχῶς δὲ λείαν τὴν σιαγόνα. (4) κἀγὼ μὲν οὐκ εἰδώς τὴν πανουργίαν ὠρόμεν κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλιτος εἰς Πασίλωνος. οἱ συμπόται δὲ ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλωτι, ἕως ἀγνοῦντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶσιν εἰς τις εἰς μέσους παρελθὼν τῶν ὑπολειφθεισῶν τριχῶν ἐπιλαθόμενος εἴλκυσεν. (5) ἐκεῖνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαθὼν ἀπερρίζωσα, ἔτοιμος δὲ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τοῦ βρέγματος πατάξαι τὸν ἀλιτήριον· ἃ γὰρ οὐδ' οἱ τρέφοντες παίζουσι, ταῦτα ὁ μὴ τρέφων ἐτόλμησεν.

ἔς'. Διψαναπυσίλυπος Πλακουντομούωνι.

Νεβρίδα ἰδὼν κανηφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηγυν καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀπαστράπτουσαν, εὐμήκη καὶ εὐχρουν, ἧς αἱ παρειὰ μαρμαίρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθη εἰς ἔρωτα ὥστε με ἐπιλαθόμενον ὅς εἰμι προσδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ στόμα, ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον προσφύοντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἔγχε καταφιλεῖν. (2) αἰαὶ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμῆν ἑρμῶν ἢ κυάμων ἢ ἀθά-

sordidi et illiberales apparent : ita effuse ad largitiones uti solet erumena. (2) Non enim unum parasitum ex urbe sed omnes nos arcessivit, neque nos tantum, sed etiam meretricum sumptuosiores et cantatrices formæ præstantes et scenicos omnino omnes : verum non paternas opes, sed quæ iuste sibi acquisivit, effundit atque fidibus tibiisque circumsonari gaudet conversationemque reddit suavem venustamque et neminem iniuria afficit. (3) Est etiam ad spectu gratissimus et in vultu ei Horas ipsas tripudiare atque Suadam in ore insidere dixeris : in iocando festivus et in loquendo facundus, *Ulpote cui dulci os perfudit neclare Musa* : (4) decet enim secundum eos loqui, qui literarum studiis vacant, si quis sit Athenis oriundus, ubi nemo est, qui illas non degustaverit.

LXVI. Gymnochæron Phattodardapto.

Vidisti quomodo me tractaverit execrabilis iste tonsor, iste ad viam, istum dico garrulum et loquacem, qui Brundisina proponit specula, qui corvos facit mansuetos et cicures, qui cultris pulsatis modulate cymbalissat. (2) Ut enim veni, radendam ei barbam commissurus, libenter me excepit et in alto collocatum sedili linteo novo buccas novaculam densos pilos deglabrans. (3) Sed in eo ipso vafer fuit et improbus. Clam enim id ex parte fecit, neque in tota bucca, ita ut relinqueret mihi multis in locis hispidam, multis in locis glabram maxillam. (4) Atque ego ignorans vafrificem abii, ut soleo, non quidem vocatus in Pasionis ædes. Convivæ autem ut videbant, emoriebantur risu, donec nescienti mihi quamobrem riderent, unus aliquis in medium progressus, relictos pilos vellicavit. (5) Illos equidem iratus sumpto cultro eradicaui. Volo autem fuste grandi arrepto sinciput percutere illi scelerato. Quæ enim ne ii quidem qui nos alunt per iocum faciunt, ea iste non alens ausus est.

LXVII. Διψαναπυσίλυπος Πλακουντομούωνι.

Nebrida conspicatus canephoram virginem, pulchris unis præditam bellisque digitis, acie oculorum coruscantem, proceram pulchrique coloris, cuius genæ nitent, ita exarsi, ut, oblitus qui essem, accurrens vellem suaviari os, deinde rem reputans, adherescens cuperem pedum vestigia deosculari. (2) Heu heu proferviam! mene iam non appetere lupinos aut fabas aut pultem, verum ita salu-

ρας, ἀλλ' οὕτως ὑπερμαζᾶν καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾶν. καταλεύσατέ με εἰς ταῦτον συνελθόντες πρὶν ἢ ἐκρινθῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γενέσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

ζη'. Ἡδύδειπνος Ἀριστοκόρακι.

Θεοὶ μάκαρες, ἰλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε. οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἐρανοιστῶν λέθητά μοι ζέοντος ὕδατος ἐπιχέαι βουληθέντων. ἰδὼν γὰρ πόρρωθεν εὐτρεπεῖς ἀπεπήδησα, οἱ δὲ ἀπροβουλεύτως ἐξέχεαν, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιρρυέν Βαθύλλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδί ψιλὸν εἰργάσατο. (2) τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπέσυρε τὸ δέριμα καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήθησε. τίς ἄρα μοι δαιμόνων ἐπίκουρος ἐγένετο; μή ποτε οἱ σωτῆρες ἄνακες, ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρέπους τοῦ Κρανωνίου συμποσίου, καμὲ τῶν τοῦ πυρὸς χρουνοῦν ἐξήρπασαν.

ξθ'. Τρικλινοςὰξ Κνωσσοτραπέζῳ.

Ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν. καὶ ὁ δὲ βασανίσαι δι' ἐρεῦνης τὸ πρᾶγμα ποικίλης, ὅρκῳ τὸ πᾶν ὁ χρυσοῦς ἐπέτρεψεν. ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἢ γυνὴ εἰς τὸ Καλλίχορον τὸ ἐν Ἐλευσίνι φρέαρ ἀπωμόσατο καὶ ἀπεδύσατο τὴν αἰτίαν. (2) καὶ ὁ μὲν ἀμηγέπη πέπεισται καὶ τὴν ὑπόψιαν ἀπέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὴν φλύχρον γλῶτταν ἀποτέμνειν ὁστράχῳ Τενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἔτοιμός εἰμι παρέχειν.

ο'. Λιμοπύκτης Θρασοκυδοίμῳ.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν, καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐπ' ἐμοὶ τῷ γέλωτι, ἀστικῆς στωμυλίας καὶ ξένης οὐ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίτων. τοῦτον ἰδὼν ἔρμαιον ᾠήθη, εἰ τῶν κατὰ ἄστου πραγμάτων ἀπαλλαγείς εἰς τὸν ἀγρὸν βαδιοίμην καὶ συνεοσίμην ἀνδρὶ φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ, οὐκ ἐκ δικαστηρίων οὐδὲ ἐκ τοῦ σοβεῖν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. (2) καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾶν, ὠκείωςάμην τὸν Κορύδωνα. καὶ στείλας ἐμαυτὸν ἀγροικικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν, αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾷς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὰ ἦν καὶ μεγάλα ἀποκερδαίνειν ὠμόμην, ὕβρεων καὶ βραπισμάτων καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνοσιότητος ἀπῆλλαγμαίνος. (3) ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν συνθηλαίας ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοῦργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν ἢ γύρους περισκάπτειν καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν, οὐκέτ' ἀνασχετὸς ἡ διατριβή, ἀλλὰ μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. (4) ἐλθὼν οὖν μετὰ μύχιστον

ritate esse lascivientem, ut amem quæ assequi non possum. Obruite me lapidibus omnes in unum congressi, priusquam conficiar desiderio, et fiat mihi tumulus amatorius lapillorum collis.

LXVIII. Hedydipnus Aristocoraci.

Dii beati, propitii benigneque sitis! quale effugium periculum, cum isti execrabiles epulones lebetem ferventis aquæ in me effundere vellent. Cum enim viderem a longinquo paratos, absilui, at illi inconsulte effundebant, et fervida aqua defluens in Bathyllum pocillatorem puerum glabrum fecit. (2) Capitis enim detraxit cutem et pustulas in dorso pullulantes elicuit. Quisnam vero deorum mihi auxiliator fuit? numquid dii servatores, ut Simonidem Leoprepis filium ex Cranonio convivio, ita me ex ignis flumine eripuerunt?

LXIX. Triclinosax Cnossotrapezo.

Enunciavi Mnesilocho Præaniensi uxoris suæ impudicitiam. Atque dum debebat exquirere perscrutarique rem variis modis, iureiurando, homo bellus, commisit. Cum igitur duxisset eum mulier ad Callichorum in Eleusine puteum, deieravit et crimen exiit. (2) Atque illi quidem quodammodo persuasum est et suspicionem abiecit, ego autem garrulam hanc linguam abscindendam testa Tenedia iis qui volunt præbere paratus sum.

LXX. Limopyctes Thrasocydamo.

Corydoni agricolæ consuetudine aliquantisper coniunctus eram et sæpius de me effundebatur in risum, quod esset urbanæ dicacitatis et insolentioris quam pro captu rusticorum intelligens. Quem cum conspexissem, Mercuriale lucrum credidi, si ab urbanis molestiis liberatus, rus me conferrem et essem apud hominem amicum agricolam, tranquillum, operarium, non ex iudiciis neque ex calumniando per forum iniustos machinantem quæstus, sed ex terra exspectantem fructus percipiendos. (2) Et sane cum ita facere constituissem, familiaritatem contraxi cum Corydone; cumque me rusticum in modum composuissem pelliceo aptato et ligone sumpto, verus fossor videbar. Quod quidem quamdiu instar ioci faciebam, tolerabile erat multumque lucratum me esse putabam, quod essem a contumeliis et alapis et ab farditate divitum circa cibos liberatus. (3) Postquam vero ex quotidiana consuetudine pro imperio opus fiebat et oportebat me aut arare aut salebras expurgare aut gyros fodere et scrobibus plantas inserere, non amplius toleranda hæc vitæ ratio visa est, sed me pœnituit stulti facti et urbem desideravi. (4) Igitur cum longo tempore post venissem,

χρόνον οὐκέθ' ὁμοίως ἀστεῖος οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν, ἀλλὰ τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηγῆς, ὥστε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσαι μοι λοιπὸν ἀπεκέκλειντο, ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει. (5) ἐγὼ δὲ αὖτος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας λησταῖς τισι Μεγαρικοῖς, οἱ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινωνήσα. ἐνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἀδῆλον. δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου. εἰώθασι γὰρ αἱ τοσαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν.

α'. Φιλίπορος Ψυχολάχῳ.

Λεξιφάνης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς θεασάμενός με ὀργιζόμενον πρὸς τὰς ἐν τοῖς συμποσίοις παροινίας, λαβὼν κατ' ἑαυτὸν πρῶτα μὲν ἐνουθέτει μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν ὢν ὕβρις τὸ τέλος, ἔπειτα τοῦ φωνήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθεὶς τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει. ἐκ τούτου δὲ τραπήσασθαι ἔφασκε καὶ ἐμέ. (2) ἐκέλευεν οὖν Διονυσίους τοῖς ἐπιούσι τὸ τοῦ οἴκετου σῆμα ἀναλαβόντα τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. ἐγὼ δὲ ὄψε τοῦ καιροῦ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτήδευμα μεταβαλὼν δύσκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην. (3) ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἐτέρως πράττειν, τὸ δράμα ἐξέμαθον, καὶ μελέτην ἀσκήσει ῥύσας ἔτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους ἵνα, κἄν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικά μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν, ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρέτος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

αβ'. Οἰνογράφῳ Ῥαφανοχορτάσῳ.

Οὐχ οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες ἢ οἱ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίनि μυστήρια ἐξοργισάμενοι τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγὼ εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν, ὃ θεοί, τῆς μισαρωτάτης Φανομάχης. (2) ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς ἀνδρᾶ προσκείμενον τῇ Ἴωνικῇ παιδίσκῃ τῇ τὰς σφαίρας ἀναρριπτούσῃ καὶ τὰς λαμπράς περιδινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα παραχρῆμα μὲν ἐν κυσοδόκῃ δῆσασα κατέσχεν, εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἡγάγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαινέτον, ὃς τὰ νῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. (3) ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σῶζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βραθήρων οὕτως καμὲ τοῦ τρικαρῆνου κυνός, ὃν φασιν ἐφεστάναι ταῖς ταρταρείαις πύλαις, ἐξήρπασαν. (4) οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτερος τῇ βουλῇ κοινούμενος, καὶ ἡπιάλῳ συσχεθῆς εἰς τὴν τρίτην ἀπέψυξε. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, τὰ πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων, (5) ἐγὼ δὲ ἢ ποδῶν εἶχον ὠγρόμην

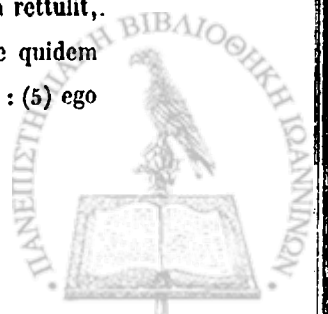
non amplius æque facetus neque lepidus videbar, verum montanus aliquis et asper et absonus, ita ut ædes quidem divitum omnes mihi iam clausæ essent, fames autem ventrem pulsaret. (5) Ego autem præ rerum necessariorum inopia siccus, latronibus quibusdam Megaricis, qui circa Scironidas viatoribus insidiantur, socium me adiunxi, unde victus mihi sine labore paratur. Utrum vero in occulto mansurus sim hæc faciens, necne, nescio: timeo autem mutationem vitæ; solent enim tales mutationes non ad salutem, sed ad perniciem inclinare.

LXXI. Philaporus Psychomacho.

Lexiphanes comicus poeta cum vidisset me ob eas quas in conviviis temulenti faciunt iniurias iratum, assumptum ad se primo quidem monuit, ne talia sectarer quorum finis contumelia: deinde cum quali voce præditus essem, paucis explorasset, in gregem comicorum recepit; ex ea re etiam me victum habiturum aiebat. (2) Iussit igitur me, cum satis didicissem, Dionysiis instantibus, servi habitu assumpto, partes illas fabulæ agere. Ego autem nimis sero natura institutoque mutato incommodus homo et indocilis videbar. (3) Sed cum aliter facere non liceret, fabulam edidici et cum meditationem exercitatione firmaverim, cum grege in scenam prodire paratus sum. Tu vero nobis una cum familiaribus tolle plausus, ut, etiamsi nonnihil inscii aberravimus, non inveniant explodendi et sibilandi urbici adolescentes locum, sed plausus laudantium tumultum cavillationum dissolvat.

LXXII. Enocharon Raphanochoortaso.

Non sic ii qui Hermas trancarunt aut deæ Eleusiniæ mysteria vulgarunt, mortis periculum subierunt, ut ego, qui in manus inciderim, o dii, illius sceleratissimæ Phanomachæ. (2) Cum enim cognovisset suum maritum adhærere Ionicæ illi puellæ, quæ pilas subiectat et faces circumversat, me conciliatorem esse consuetudinis suspicata est et per famulos abreptum statim me in vincula coniecit; postridie autem ad suum duxit patrem, ad tetricum illum Cleænētum, qui hoc ipso tempore synedrii est præses et in quem Arcopagitæ oculos convertunt. (2) Sed si quem volunt dii servare, etiam ex ipso barathro retrahunt, uti etiam me a tricipiti cane, quem aiunt præpositum esse tartareis portis, eripuerunt. (4) Vix enim caussam meam acris ille senex ad senatum rettulit, febri correptus perendie exspiravit. Atque ille quidem porrectum iacet et ad exsequias se parat familia: (5) ego

καὶ σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παι-
δὸς ψυγαγωγηθείς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολ-
μήματος τὴν ἐλευθερίας ἀτραπὸν.

ογ'. Κωμαρχίδης Εὐχαίτη.

Ἦ ὅς ἡ πρόων ἐπίτεξ εἶναι νομιζομένη ἀρτίως τέ-
τοκε, καὶ ἔχω δελφάκων ἀφθονίαν γρύζουσι δὲ μάλ'
ἀηδὲς, ἀλλ' ἐδώδιμον. μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο
τούτων ἔχειν. (2) οὔτε γὰρ πάντας οἷός τέ εἰμι
τρέφειν τῶν κριθῶν ὀλίγων οὐσῶν, καὶ ἅμα τοῖς φί-
λοις κοινωεῖν τοὺς ἐν περιουσίαις ὄντας ἀγροικικῆ
πρέπον ἐπιεικείῃ. οἷους ἡμᾶς ἡ φιλιότης γῆ ἀπλοῖ-
κοὺς καὶ φιλαλλήλους τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἀνεθέρ-
ψατο.

οδ'. Φρυγοκόιλης Βορβοροζώμφ.

Ὑβρίζεσθαι πρὸς τοῦ τρέφοντος, εἰ καὶ ἀνόσιον,
φορητόν, ἅπαξ ἐκδόμενον τὸ σῶμα τοῖς προπηλακί-
ζειν ἐθέλουσιν ἕνεκα τῆς ἀθεμίτου γαστροῦ· τὸ δὲ καὶ
ὑπὸ τῶν συμπίνοντων, πολλῶν βαρύτερον· τὸ δὲ μὴ
μόνον ὑπὸ τούτων ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἰταμωτέρων οἰ-
κετῶν, ἔτι χαλεπώτερον. (2) εἰ δὲ προσθείη καὶ
τὰς θεραπαινίδας κιχλιζούσας καὶ μωκιωμένας καὶ γέ-
λωτα τὴν ἡμετέραν ἀτυχίαν ποιουμένας, τότε σχε-
πλιάζων καθ' Ὀμηρον ἀποδυσπετῶ. τοῦτο γὰρ Αὐ-
τόχθονος ἤκουσα τοῦ γραμματικοῦ ποτὲ καὶ μνήμη
συνέγω « Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος ». ὀλέθριοι γὰρ ἀληθῶς οἱ δαίμονες οἱ ταῦτα ἐφ' ἡμῶν
πρυτανεύοντες, ἴν' ἐγὼ μὲν ὑπομένω κινδύνους ἀλγει-
νοὺς, γέλωτος δὲ ὑπόθεσις τοῖς χειρίστοις τὰμά.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

α'. Λυσία.

Ἄλλ' ἤκουσά σε, ὦ Λυσία, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν
Ἐρετρίᾳ συνεχῶς μεθύσκεσθαι.

β'. Πανλάχανος Μονογνάθω.

Ἐξώλεις ἀπόλοινο οἱ Κλεισθένεις καὶ οἱ Δράκοντες.

γ'. Φρόνη Πραξιτέλει.

... μὴ δέισης· ἐξείργασαι γὰρ πάγκαλόν τι χρῆμα,
οἷον ἤδη τίς σοι τῶν πάντων..... οὐδεὶς τῶν κατὰ χειρῶν
πονηθέντων, τὴν σεαυτοῦ ἑταίραν ἰδρύσας ἐν τεμένει·
μέση γὰρ ἔστηκα τῆς σῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἐρωτος
τοῦ σοῦ. (2) μὴ φθονήσης δέ μοι τῆς τιμῆς· οἱ γὰρ
ἡμᾶς θεασάμενοι ἐπαινοῦσι Πραξιτέλη, καὶ ὅτι τῆς
σῆς τέχνης γέγονα, οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην
κεῖσθαι θεῶν. ἐν τι τῇ δωρεᾷ λείπει, ἔλθειν σε
πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ τεμένει μετ' ἀλλήλων κατακλι-
νῶμεν· οὐ μιανούμεν γὰρ τοὺς θεοὺς, οὐς αὐτοὶ πε-
ποιήκαμεν. ἔρωσο.

autem, ut pedibus valebam, aufugi, et incolumis sum.
non ab Atlantidis Mææ filio in Orcum abductus, sed pe-
dibus et audacia liberum iter assecutus.

LXXIII. Comarchides Euchætæ.

Sus, quæ nuper partui vicina videbatur, peperit,
porcellorumque copiam habeo; grunniunt quidem admo-
dum iniucunde, verum esculenti sunt. Duos igitur tibi
misi. (2) Etenim omnes alere nequeo, cum hordeorum
copia valde exilis sit; est etiam rusticæ acuitatis, ut
qui abundant participes faciant amicos; et tales nos suos
alumnos optima tellus enutrivit simplices nosque invicem
amantes.

LXXIV. Phrygocæles Borborozomo.

Contumelia affici a nutriente patrono, quanquam
nefas, tolerabile tamen, ubi semel corpus iis qui vo-
lunt contumeliose tractare exhibueris propter ventrem
nefarium; a convivis autem idem pati, multo molestius,
verum ab his non solum, sed etiam ab impudentibus
servis adhuc molestius. (2) Si autem addidero ancillas
cachinnantes et illudentes et ludibrium calamitatem meam
facientes, tum sane, ut est apud Homerum, immania
perhorresco. Hoc enim quondam audivi ab Autcchthone
grammatico et teneo adhuc memoria: *Juppiter, haud
alius te deum crudelior ullus*. Perniciosa enim profecto
numina, quæ talia in nos administrant, ut ego perferam
pericula gravia et hominibus pessimis sim ludibrio.

FRAGMENTA.

I. Lysia.

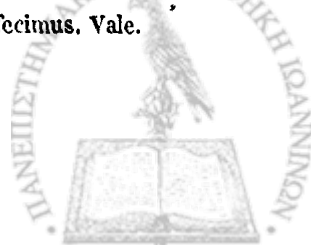
Verum audio te, o Lysia, a certamine Eretrio ebrium
esse continenter.

II. Panlachanus Monognatho.

Radicitus pereant Clisthenæ atque Dracontes.

III. Phryne Praxiteli.

..... ne time: perfecisti enim opus, quale quidem
omnium operum manu factorum nemo unquam vidit,
amica tua in nemore erecta: media quippe sto inter Vene-
rem tuam Amoremque tuum. (2) Neque invidias mihi hunc
honorem: nam qui nos intuentur, celebrant Praxitelem;
quodque tua arte exstiti, non indignam me habent Thes-
pienses quæ diis inserar. Unum adhuc dono doest, ut
nos convenias, quo in nemore accumbamus: non enim
deos violabimus, quos ipsi fecimus. Vale.

δ'. Λείαινα Φιλοδήμω.

Εἶδόν σου τὴν νύμφην μυστηρίοις καλὸν περιβεβλη-
μένην θέριστρον. ἔλεῶ σε νῆ τὴν Ἀφροδίτην, τα-
λαίπιπρε, οἷα πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς γε-
λώνης. οἷον τὸ χρώμα τῆς γυναικός, αὐτοσανδαράκη·
ἠλίκους δὲ καθεῖτο τοὺς πλοκάμους ἢ νύμφη, οὐδὲν
ἔοικότας ταῖς ἐπὶ τῆς κορυφῆς Ὀριξίν· ὅσον δὲ κατε-
πέπλαστο ψιμίθιν. (2) καὶ ἡμᾶς τὰς ἑταῖρας λοι-
δοροῦσιν ὅτι καλλωπιζόμεθα. ἀλλὰ μεγάλην εἶχεν
ἄλυσιν (ἀξία γέ ἐστιν ἐν ἀλύσει διατελεῖν πλὴν οὐχὶ
χρυσῆ) φάσματος ἔχουσα πρόσωπον. (3) ἠλίκου δὲ
οἱ πόδες, ὡς πλατεῖς, ὡς ἄρρυθμοι. αἰαὶ γυμνῆν
περιλαθεῖν ἐκείνην οἷόν ἐστιν. ἐμοὶ μὲν καὶ βαρὺ τι
ἔδοκει προσπνεῖν μετὰ φρόνου καθεύδειν ἂν εἰλόμην,
Νέμεσι δέσποινα. ἐμβλέψαι τί μὴ δωρίδι βούλομαι
ἢ μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τῶν περισκελίδων συγκερ....

ε'. Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.

Οὐκ ἐπύθεσθε τὰ νεώτερα νῦν πράγματα; οὐκ
ἤκούσατε καινὸν ἑταῖρας ὄνομα; ὦ πόσον ἡμῖν ἐπιτε-
τείγισται γρῆμα, Λαῖς ὑπὸ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου
Θηριοτροφηθεῖσα. ἄθλιαι, κλείσατε τὰ ἐργαστήρια ὑμῶν,
μᾶλλον δὲ καὶ ἐαυτὰς ἀποκλείσατε. (2) μία νῦν ἐστὶν ἢ
τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, μία. Λαῖς ἐν τοῖς
θεάτροις, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δικαστηρίοις,
ἐν τῇ βουλῇ, πανταχῆ· πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν, νῆ τὴν
Ἀφροδίτην, καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τὸ
ἐκείνης κάλλος. οὕτω γλώσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν
μὴ δυναμένοις Λαῖς. (3) εἰκότως· ἐνδοδυμένη μὲν
γὰρ εὐπροσωποτάτη ἐστίν, ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον
φαίνεται, οὔτε κατάξηρος οὔτε κατάσαρκος, ἀλλ' οἷος
λέγομεν ἡμεῖς ἰσχυρογύλους· (4) τρίχες ἐνουλι-
σμέναι φύσει, ξανθίζουσαι δὲ ἀφαρμάκευτα καὶ τῶν
ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι μαλακῶς. ὄφθαλμοὶ δὲ
νῆ τὴν Ἄρτεμιν ὅλης σελήνης εὐκυκλότεροι· καὶ τὸ
μέλιν αὐτῶν μελάντατον καὶ τὸ κύκλω λευκόν....

ζ'. * * *

... ἔραστοῦ χωρίου Νύμφαις θυσίαν λέγουσα ὀρεῖ-
λειν. εἴκοσιν ἀπέχει τῆς πόλεως στάδια· αὐτὸ δ'
ἐστὶ λειμών τις ἢ κήπος· ὀλίγη δὲ παρὰ τὴν ἑπαυλιν
ἀνεῖται σπόριμος, τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια καὶ μυρ-
ρίνη, ἐρωτικοῦ, φίλη, κτημάτιον ὄντως, οὐ γεωργοῦ.
(2) εὐθύς μὲν ἢ ἀνοδος ἡμῶν εἶχέ τινα παιδιάν· τὰ
μὲν γὰρ ἀλλήλας ἐσκόπτομεν ἢ τοὺς ἔραστὰς, τὰ δ'
ὑπὸ τῶν ὑπαντώντων ἐρρινώμεθα. Νικίας δ' ὁ λά-
σταυρος οὐκ οἶδα ὅποθεν ἐπανιών « ποῖ » φησὶν « ἡμῖν
ἄθροαι; τίνοσ ἄπιτε καταπιεῖν ἀγρόν; μακάριον ἐκεῖνο
τὸ χωρίον ὅποι βαδίσετε, ἕσας ἔξει συκᾶς. » (3) τοῦ-
τον μὲν οὖν Πετάλη ἀπεσόθησε κωμωδήσασα ἀκο-
λάστως· ἀπέπτυσε γὰρ ἡμᾶς καὶ ἀκαθάρτους εἰπὼν

IV. Leana Philodemo.

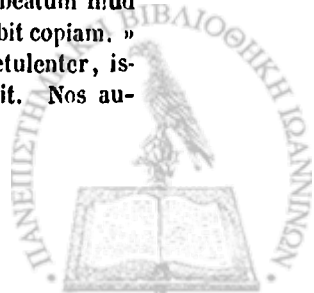
Vidi sponsam tuam mysteriis pulcro velamine ami-
ctam. Miseret me tui per Venerem, o miser, ob ea quæ
patiendâ tibi sunt cum ista testudine concumbenti. Mu-
lieris color qualis : tota minium est. Quantosque pro-
mittit cincinnos, nihil capillo similes. Et quanta oblevit
se cerussa. (2) Nosque meretrices irrident quod nos
exornamus. At magnam gerebat catenam (digna quippe
quæ vineta catena, non aurea sane, vitam transigat),
quamvis spectri facie prædita. (3) Quanti autem eius
pedes, quam ampli quamque informes. Væ nudam
amplexari eam quam horrendum est : mihi quidem etiam
gravem odorem videtur exhalare : cum bufone concu-
bere malim, Nemesi domina.....

V. Meretrices Corinthiæ eis quæ Athenis sunt S.

Non cognovistis rem novissimam? non audivistis novum
meretricis nomen? O quantum ad nos oppugnandas ex-
structum est negotium, Lais ab Apelle pictore tanquam fera
enutrita. Misera, claudite lustra vestra, vel potius vos ipsas
præcludite. (2) Una nunc est mulier Græciam universam
concitans, una : Lais in theatris, Lais in theatris, in con-
cionibus, in iudiciis, in senatu, usque quaque; in ore eam
habent omnes, per Venerem, adeoque muti pulchritudinem
eius nutu inter se significant : sic lingua fit Lais
etiam eis qui loqui nequeunt. (3) Nec mirum : vestita
enim facie est formosissima, deposita veste tota apparet
facies, neque gracilis neque obesa, verum quales nos di-
cimus graciliter succulentas. (4) Coma naturaliter cirrata
et nulla arte flavescens, superque humeros leniter de-
fluens. Oculi autem, per Dianam, plenilunio pulchrius
orbiculati, et pupulæ nigerrimo colore, quodque circa
est candidissimum.....

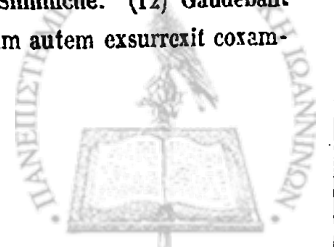
VI.....

..... invitaverat nos nuper in] amatoris prædium
ad sacra facienda, ut aiebat, Nymphis debita. Vi-
ginti abest ab urbe stadia : ipsum autem pratium
aliquid sive hortus est : paulum quippe sativi agri iuxta
villam patent, reliqua cupresseta ac myrteta sunt, puella-
rum, amica, vere, non agri cultoris prædium. (2) Ac
statim ascensus oblectationis quid habebat : modo enim
nosmet ipsas iustificabamur sive amatores, modo ab
obviam nobis factis lacescebamur. Nicias autem furcifer,
nescio unde redux, « quo » inquit « vos confertim? cu-
iusnam proficiscimini agrum exhausturæ? beatum illud
prædium, quo tenditis, ob ficorum quas habebit copiam. »
(3) Hunc igitur Petale extrusit derisum petulenter, is-
que execratus nos et impuras appellans abiit. Nos au-

ἀπεφθάρη. ἡμεῖς δὲ πυρακάνθας ἀφαιροῦσαι καὶ κλωνία καὶ ἀνεμώνας συλλέγουσαι παρῆμεν αἰφνιδίως· ἔλαθε δ' ἡμᾶς ἡ ὁδὸς διὰ τὴν παιδιὰν ὡς οὐδ' ἠγῆθημεν ταχέως ἀνυσθεῖσα. (4) μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῶν ἐπαυλίων πέτρα τις ἦν συνηρηφῆς κατὰ κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις· ἐκατέρωθεν δὲ μυρρίνης εἰσὶ θάμνοι, καὶ πῶς ἐξ ἐπιπλοκῆς αὐτὴν περιθεῖ κιττὸς ἐν χρῶ τῇ λίθῳ προσπεφυκώς, ἀπὸ δὲ αὐτῆς ὕδωρ ἀκήρατον ἐστάλαττεν· ὑπὸ δὲ ταῖς ἐξοχαῖς τῶν πετριδίων Νύμφαι τινὲς ἴδρυνται, καὶ Πάν οἷον κατοπτεῦον τὰς Ναΐδας ὑπερέκυπτεν. (5) ἀντικρὺ βωμὸν αὐτοσχεδῶς ἐνήσαμεν, εἶτα σχίζια καὶ πόπανα ἐπ' αὐτῷ θέμεναι κατηρξάμεθα λευκῆς ἀλεκτορίδος, καὶ μελίκρατον ἐπισπείσασαι καὶ λιθάνωτον ἐπιθυμιάσασαι τῷ πυριδίῳ καὶ προσευξάμεναι πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις πλείω δὲ ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ, ἵκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν. (6) τὸ λοιπὸν εὐτρεπεῖς ἐπὶ τὴν εὐωχίαν ἤμεν. « ἴωμεν » ἔφη ἡ Μέλισσα « οἴκαδε καὶ κατακλινωμεν. » « μὴ μὲν οὖν πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός » εἶπον ἐγὼ « τούτου ὄρξες γὰρ ὡς ἔστιν ἐρωτικός· ἡδέως ἂν ἡμᾶς ἐνταῦθα κραιπαλώσας ἴδοι. (7) ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυρρίναις ἦν ἰδοῦ τὸ χωρίον ὡς ἐνδροσόν ἔστιν ἐν κύκλῳ καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον. ἐπὶ ταύταις βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλινηῖναι ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκεῖνων καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων, νῆ Δία· ἀλλὰ ἔχει τι πλεον τῶν ἐν ἄστει τὰνταῦθα συμπόσια, ἔνθα ἀγροῦ ὑπαίθριοι χάριτες. » (8) « ναὶ ναί, λέγεις καλῶς » ἔφασαν· εὐθὺς οὖν κατακλώμεναι αἱ μὲν σμίλακος αἱ δὲ μυρρίνης κλάδους καὶ τὰ χλανίσχια ἐπιστορέσασαι αὐτοσχεδῶς στιβάδα συνερράψαμεν. ἦν δὲ καὶ τοῦδαφος λωτῶ καὶ τριφύλλῳ μαλθακόν· ἐν μέσῳ κύκλῳ καὶ τινες ὑάκινθοι καὶ ἄνθεμα διαποικίλα τὴν ὄψιν ὠραίζον· (9) ἔαρινοῖς ἐφιζάνουσαι πετάλοις ἡδὺ καὶ κωτίλον ἀηδόνες ἐπιθύριζον, ἡρέμα δὲ οἱ σταλαγμοὶ καταλειθόμενοι ἀπὸ τῆς οἶον ἰδρούσης σπιλάδος τρυφερόν τινα παρῆγον ψόφον ἔαρινῶν πρέποντα συμποσίῳ. οἶνος ἦν οὐκ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Ἰταλός, οἴου σὺ ἔφης καδίσκους ἐξ Ἐλευσίνι ἐωνῆσθαι, σφόδρα ἡδὺς καὶ ἄφθονος· (10) φά τε τετμημένα ὡσπερ λίσπαι, καὶ χιμαίριδος ἀπαλῆς τεμάχη καὶ ἀλεκτορίδες οἰκουροί· εἶτα γαλάκτινα ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα τὰ δ' ἀπὸ ταγήνου (πυτίας μοι δοκῶ καλοῦσιν αὐτὰ καὶ σκύληκας τὰ πεμμάτια), ὅσα τε ἀγρὸς ἡμῖν ἔαρινῆς ὀπώρας ἐπεδαφιλεύετο. (11) μετὰ δὲ τοῦτο συνεχῶς περιεσόβουν αἱ κύλικες· καὶ τὸ πιεῖν μέτρον ἦν τρεῖς φιλοτησίας οὐ τὸ ποσόν. ἐπεικῶς δὲ πῶς τὰ μὴ προσηναγκασμένα τῶν συμποσίων τῷ συνεχεῖ τὸ πλεον ἀναλαμβάνει ὑποφεκάζοντα μικροῖς μὲν τισι κυμβίοις ἀλλ' ἐπαλλήλοις. καὶ παρῆν Κρουμάτιον ἡ Μεγαρίς καταυλοῦσα, ἡ δὲ Σιμίχη πρὸς τὰ μέλη καὶ πρὸς τὴν ἁρμονίαν ἤδεν. (12) ἔχαιρον αἱ ἐπὶ τῆς πίδακος Νύμφαι. ἠνίκα δὲ ἀναστᾶσα κατωρχήσατο καὶ τὴν ὄσφυν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγών, ὀλίγου δὲ Πάν

tem pyracanthas decerpentes et ranunculos anemonasque colligentes subito adfuimus : præter opinionem enim celeriter inter iocandum confectum erat iter. Statim igitur sacra apparare cœpimus. (4) Haud procul a prædiolo saxum erat cacumen habens lauris condensum atque platanis, utrimque autem myrteta sunt, ipsorumque tanquam implicatione hedera circumcingit adhærens iuxta lapidi : aqua hinc destillabat limpida. Saxi sub prominentiis Nymphæ quædam collocatæ sunt, eisque Pan quasi speculabundus imminet. (5) Exadversum aram ex tempore extruximus, in qua lignis et dulcibus impositis gallinam immolavimus candidam, mulsoque lacte infuso et accenso ture, multumque supplicantes Nymphis, plus etiam vel non minus certe Veneri precabamur, ut prædæ alicuius amatoriae compotes nos facerent. (6) Interea edendi evasimus appetentes. « Eamus » inquit Melissa « domum et accumbamus. » « Profecto non, » inquam ego « per Nymphas huncque Pana : vides enim quam sit amore captus : libenter igitur hic nos crapulæ plenas viderit : (7) verum sub myrtis vide quam roscidus circum circa sit locus tenerisque floribus varius : hoc in cespite malim quam in tapetibus illis et mollibus stragulis accumbere per Iovem : immo præstant urbanis rusticæ convivia, ubi liberum sub divo exultat gaudium. » « (8) Næ, recte dicis » conclamarunt reliquæ. Statim igitur aliæ taxi, myrti aliæ ramos comportantes superimpositis vestibibus lectulum ex tempore contexuimus. Erat etiam solum loto trifolioque molle : in medio hyacinthi quidam et versicolores flores circum adspectum decorabant : (9) vernis insidentes frondibus lusciniæ garrulæ suaviter fritinniebant : leniter guttæ a saxo tanquam sudor destillantes placidum edebant murmur verno convivio congruens. Vinum erat non indigena, sed Italum, cuiusmodi aiebas sex urceos Eleusine te emisse, dulce admodum atque largum, (10) ovaque ad instar tesserarum dissecta et caprinæ frusta teneræ et gallinæ domesticæ, deinde lactinia varia, alia melle mixta, alia ex oleo fricta, — pyriatas appellant, nisi fallor — et spiræ et placentæ, quosque ager pro verno tempore nobis largiebatur fructus. (11) Exinde continuo circumferebantur pocula. Bihendi quidem præter tria pocula modus præscriptus erat nullus : plerumque autem convivia lege nulla astricta continua potatione maiorem compensant poculorum numerum. Irrorabat nos, qui a potione erat, minoribus quidem, at continuis poculis. Simul aderat Crumatium, Megarica tibicina, ad eiusque modos amatorica carmina canebat Simmiche. (12) Gaudebant Nymphæ fontis accolæ : quum autem exsurrexit coxam-

ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐπὶ τὴν πυγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. αὐτίκα δὲ ἡμᾶς ἐδόνησεν ἡ μουσικὴ καὶ ὑποβεβρηγμένον εἶχομεν τὸν νοῦν. (13) οἶσα ὃ τι λέγω. τὰς τῶν ἔραστῶν χεῖρας ἐμαλάττομεν, τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἀρμῶν ἠρέμα πως χαλῶσαι, καὶ οὐκ ἀπροσδιόνυσως ἐπαίττομεν· καὶ τις ἐφίλησεν ὑπτιάσασα καὶ μασταρίων ἐφῆκεν ἄψασθαι, καὶ ὅσον ἀποστραφεῖσα ἀτεχνῶς τοῖς βουβῶσι τὸ κατόπιον τῆς ὀσφύος προσπέλιθε. (14) διανίστατο δὲ ἤδη ἡμῶν μὲν τῶν γυναικῶν τὰ πάθη, τῶν ἀνδρῶν δὲ ἐκεῖνα. ὑπεκδυόμενα δ' οὖν μικρὸν ἄπωθεν συνηρεφῆ τινὰ λόχμην ἤυρομεν, ἀρκούντα τῇ τότε κραιπάλῃ θάλαμον. ἐνταῦθα διανεπαυόμεθα τοῦ πότου καὶ τοῖς χιτωνίσχοις ἀπιθάνως εἰσεπαίτομεν· (15) κἄπειτα ἡ μὲν κλωνία μυρρίνης συνδέει ὡσπερ στέφανον ἑαυτῇ πλέκουσα καὶ « εἰ πρέπει μοι, φίλη, σκέψαι, » ἢ δ' ἴων ἔχουσα κάλυκας ἐπῆνει « ὡς χρηστὸν ἀποπνεῖ » λέγουσα, ἢ δὲ μῆλα ἄωρα « ἰδοὺ ταυτί » ἐκ τοῦ κόλπου προφέρουσα ἐπεδείκνυτο, ἢ δὲ ἐμινύριζεν, ἢ δὲ φύλλα ἀπὸ τῶν κλωνίων ἀφαιρούσα διέτρωγε· καὶ τὸ δὴ γελοϊότατον, πᾶσαι ἐπὶ ταῦτόν ἀνιστάμεναι ἀλλήλας λανθάνειν ἐβουλόμεθα· οὐτέρᾳ δὲ οἱ ἀνθρωποὶ ὑπὸ τὴν λόχμην παρήρχοντο. (16) οὕτως μικρὰ παρεμπορευσαμέναις τῆς ἀφροδίτης πάλιν συνειστήκει πότος· καὶ οὐκέθ' ἡμῖν ἐδόκουν προσθλέπειν ὡς πρότερον αἱ Νύμφαι, ἀλλ' ὁ Πάν καὶ Πρίαπος ἤδη· ἐμφαγεῖν δ' ἦν πάλιν ὀρνίθια ταυτί τὰ τοῖς δικτύοις ἀλισκόμενα καὶ πέρδικες, καὶ ἐκ τρυγῶς ἠδίστοι βότρυες, καὶ λαγωδίων νῶτα. εἶτα κόγχοι καὶ κήρυκες ἦσαν ἐξ ἄστεος κομισθέντες, καὶ ἐπιχώριοι κοχλίαι καὶ μύκητες οἱ ἀπὸ τῶν κομάρων, καὶ σισάρων εὐκάρδιοι βῆσαι ὄξει δεδευμένοι καὶ μέλιτι· (17) ἔτι μέντοι ὁ μάλιστα ἠδέως ἐφάγομεν, ὀριδακίνας καὶ σέλινα· ἠλίαι δοκεῖς ὀριδακίνας· πλησίον δὲ ἦν ὁ κῆπος. ἐκάστη « ταύτην ἔλκυσον » « μὰ Δία ἀλλά μοι ταύτην » « μὴ μὲν οὖν ἀλλὰ ἐκείνην » ἐλέξαμεν ταῖς θεραπεισίην· ἦσαν δὲ αἱ μὲν εὐφυλλοὶ καὶ μακραί, αἱ δὲ οὐλαὶ καὶ βοστρύχοις ἐμπερεῖς, ἀλλὰ βραχεῖαι, ὑπόξανθος δὲ τις τοῖς φύλλοις αὐτῶν ἐνεκέχρωστο αὐγῇ τὴν Ἀφροδίτην λέγουσι ταύτας φιλεῖν. (18) ἐρείσασαι δ' οὖν καὶ ἀναξανθεῖσαι τοὺς στομάχους ἐκραιπαλῶμεν μάλα νεανικῶς μέχρι τοῦ μηδὲ λανθάνειν ἀλλήλας θέλειν, μηδὲ αἰδομένως τῆς ἀφροδίτης παρακλέπτειν· οὕτως ἡμᾶς ἐξεθάχυσαν αἱ προπόσεις. μισῶ τὸν ἐκ γειτόνων ἀλεκτρούνα· κοκχύσας ἀφείλετο τὴν παροινίαν. (19) ἔδει ἀπολαῦσαι σε τῆς γούν ἀκοῆς τοῦ συμποσίου (τρυφερὸν γὰρ ἦν καὶ πρέπον ἐρωτικῆ διμιλῆ) εἰ καὶ μὴ τῆς παροινίας ἐδυνήθης· ἐβουλόμην οὖν ἀκριβῶς ἕκαστα ἐπιστεῖλαι καὶ προυτράπην ... σὺ δὲ εἰ μὲν ὄντως ἐσχηκας μαλακῶς, ὅπως ἄμεινον ἔξεις σκόπει· εἰ δὲ τὸν ἔραστὴν προσδοκῶσα ἤξειν οἰκουρεῖς, οὐκ ἀλόγως οἰκουρεῖς. ἔρρωσο.

que movere cœpit Plango, haud multum abfuit quin o saxo Pan eius insultaret natibus. Mox vehementer nos concitavit musica, mentemque mero irriguam habebamus : nosti quid dicam. (13) Amatorum manus demulcebamus digitorum articulis leniter inflexis et inter potum ludebamus, quin resupinata aliqua amatorem basiavit, mammasque permisit contrectare et quasi aversata aperte impexit inguini coxendicem. (14) Iamque assurgebant nobis mulieribus cupidines, viris autem illa quæ habent : furtim digressæ igitur haud procul densum frutetum invenimus, idoneum crapulæ illius cubiculum. Hic a comotatione respiravimus et ... (15) Mox alia myrti surculis in coronam sibi nexis « vide, amica, » inquit « an satis me deceat, » alia violarum calices secum afferens « quam bene olent », alia poma cruda « en hæcce » e sinu deprompta offerens, lallabat alia, alia surculorum folia decerpta corrodebat, quodque videndum erat maxime, omnes nos idem agere inter nos dissimulabamus invicem. Ab altera autem parte viri frutetum intrabant. (16) Postquam igitur quasi obiter amatorie lusimus, iterum compotatio instructa est, neque amplius videbantur sic ut antea nos contueri Nymphæ, verum Pan atque Priapus. Rursus apponebantur aviculæ istæ captæ retibus et perdices et musto conditæ uvæ dulcissimæ et lepusculorum dorsa, deinde conchæ et murices ex urbe allati et cochleæ indigenæ et fungi arbutei et siseris radices stomacho utiles aceto atque melle dilutæ, prætereaque quibus libentissime vescebamur lactucæ atque apium. Et lactucas quidem quantas quæso censes? hortus erat in propinquo. Singulæ igitur « hanc evelle, » « minime, sed hanc mihi, » « neutiquam, verum illam » ancillis imperavimus : erant autem foliosæ aliæ atque grandes, aliæ minutæ quidem, sed crispæ ad instar cincinnorum, subluteo quodam nitore tinctis foliis, quales Venerem aiunt adamasse. (18) Itaque postquam cibo nos ingurgitavimus et stomachum refecimus, dementabamus vino usque eo dum et fallendi nos invicem studium et furtivi amoris verecundiam abieccimus : adeo nos inflammavit crebræ propinationes. Odi vicini gallum, qui cantu suo finem fecit crapulæ. (19) Cui quum tu interesse non potueris, certe par erat ut auditu hanc comotationem perciperes : luxuriosa enim fuit dignaque amatorie consuetudine. Volebam igitur accurate singula perscribere, idque feci animo libenti. Tu vero si re vera ægrotasti, cura ut valeas : sin autem amatoris adventum expectans domum servas, facis prudenter. Vale.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ALEXANDRI EPISTOLÆ.

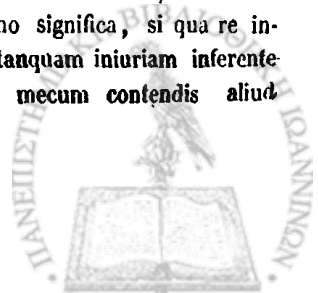
BIBLIΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΓΕΩΝ ΑΡΙΘ

α'. Ἀλέξανδρον ἄξιον ἑστέλει εὖ πράττειν. Οὐκ ἔρωθ' ἑποίησας ἐκδούς τοὺς ἀκροαματικούς τῶν λόγων. τίνοι γὰρ ἔτι διοίσομεν ἡμεῖς τῶν ἄλλων, εἰ, καθ' οὓς ἐπαιδευθήμεν λόγους, οὗτοι πάντων ἔσονται κοινοί; ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπερίαις ἢ ταῖς δυνάμεσι διαφέρειν. Ἐρρωσο.

β'. Δαρείω. Οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι ἐλθόντες εἰς Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα κακῶς ἐποίησαν ἡμᾶς οὐδὲν προηδικημένοι· ἐγὼ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμῶν κατασταθείς καὶ τιμωρήσασθαι βουλόμενος Πέρσας διέβην εἰς τὴν Ἀσίαν ὑπαρξάντων ὑμῶν. καὶ γὰρ Περινθίοις ἐβοηθήσατε, οἱ τὸν ἐμὸν πατέρα ἡόικουν, καὶ εἰς Θράκην, ἧς ἡμεῖς ἤρχομεν, δύναμιν ἐπεμψεν Ὁγος. τοῦ δὲ πατρὸς ἀποθανόντος ὑπὸ τῶν ἐπιβουλευσάντων, οὓς ὑμεῖς συνετάξατε, ὡς αὐτοὶ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς πρὸς ἅπαντας ἐκομπάσατε, καὶ Ἄρσην ἀποκτείναντός σου μετὰ Βαγώου καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχόντος οὐ δικαίως οὐδὲ κατὰ τὸν Περσῶν νόμον, ἀλλὰ ἀδικούντος Πέρσας, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας γράμματα οὐκ ἐπιτήδεια πέμποντος, ὅπως πρὸς με πολεμῶσι, καὶ χρήματα ἀποστέλλοντός πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ ἄλλους τινὰς τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν μὲν ἄλλων πόλεων οὐδεμιᾶς δεχομένης, Λακεδαιμονίων δὲ λαβόντων, καὶ τῶν παρὰ σοῦ πεμφθέντων τοὺς ἐμοὺς φίλους διαφθειράντων καὶ τὴν εἰρήνην, ἣν τοῖς Ἕλλησι κατεσκεύασα διαλύειν ἐπιχειρούντων ἐστράτευσά ἐπὶ σὲ ὑπαρξάντος σοῦ τῆς ἐχθρας. ἐπειδὴ δὲ μάχῃ νενίκηκα πρότερον μὲν τοὺς σοὺς στρατηγούς καὶ σατράπας, νῦν δὲ σὲ καὶ τὴν μετὰ σοῦ δύναμιν, καὶ τὴν χώραν ἔχω τῶν θεῶν μοι δόντων, ὅσοι τῶν μετὰ σοῦ παραταξαμένων μὴ ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανον, ἀλλὰ παρ' ἐμὲ κατέφυγον, τούτων ἐπιμέλομαι καὶ οὐκ ἄκοντες παρ' ἐμοὶ εἰσιν, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐκόντες ζυστρατεύονται μετ' ἐμοῦ. ὡς οὖν ἐμοῦ τῆς Ἀσίας ἀπάσης κυρίου ὄντος ἦκε πρὸς ἐμέ. εἰ δὲ φοβῆ μὴ ἐλθὼν πάθῃς τι ἐξ ἐμοῦ ἄχαρι, πέμπε τινὰς τῶν φίλων τὰ πιστὰ ληψομένους. ἐλθὼν δὲ πρὸς με τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας καὶ εἰ ἄλλο τι ἐθέλεις αἶτει καὶ λάμβανε. ὅτι γὰρ ἂν πείθῃς ἐπὲ ἔσται σοι. καὶ τοῦ λοιποῦ ὅταν πέμπῃς, παρ' ἐμὲ ὡς βασιλέα τῆς Ἀσίας πέμπε, μηδὲ ἀ βούλει ἐξ ἴσου ἐπίστελλε, ἀλλ' ὡς κυρίω ὄντι πάντων τῶν σῶν φράζε εἰ του δέξῃ· εἰ δὲ μὴ, ἐγὼ βουλεύσομαι περὶ σοῦ ὡς ἀδικούντος. εἰ δὲ ἀντιλέγεις περὶ τῆς βασιλείας, ὑπομείνας ἔτι ἀγώ-

I. Alexander Aristoteli salutem. Non recte fecisti, quod acroamaticos tuos libros edidisti. Nam qua alia re præstare ceteris poterimus, si ea, quæ ex te accipimus, omnium prorsus sient communia? quippe ego doctrina antea malim quam copiis atque opulentis. Vale.

II. Dario. Maiores vestri Macedoniam reliquamque Græciam ingressi damnis nos affecerunt, quum ipsi nulla prius a nobis accepissent. Ego vero Græcorum imperator factus Persarum iniuriam vindicandi cupidus in Asiam traieci vobis primis lacescentibus. Etenim Perinthiis opem tulistis, qui patrem meum iniuria affecerant, inque Thraciam, quæ nostræ ditionis est, exercitum misit Ochus. Patre autem meo per insidiatores quos ipsi subornastis occiso, quemadmodum vos litteris quoquoversum missis gloriati estis, quum tu Arsen cum Bagoa interfici curasses, regnumque iniuste et contra Persarum leges atque instituta occupasses, summa Persis injuria illata, litteras etiam parum amicas ad Græcos misisses, quibus eos ad bellum adversus me gerendum excitares, quumque pecunias ad Lacedæmonios aliosque Græcorum nonnullos miseris, quas quum reliquæ omnes Græciæ civitates repudiassent, soli Lacedæmonii acceperunt, quum denique legati a te missi amicos meos corruerint, et pacem cum Græcis constitutam dissolvere studuerint, bellum tibi intuli, quippe qui inimicitiarum auctor fueris. Quum autem primo duces tuos et satrapas, nunc vero te tuumque exercitum prælio vicerim, etiam regnum tuum deorum benignitate in mea potestate teneo. Quotquot tuarum partium milites ex prælio servati ad me confugerunt, horum curam gero, neque inviti apud me sunt, sed sua sponte mecum militant. Ad me igitur utpote fortius Asiæ dominum veni. At si metuis ne, ubi veneris, aliquid tibi abs me acerbi accidat, mitte amicorum tuorum aliquot, qui fidem accipiant. Quum autem ad me veneris, matrem et uxorem ac liberos et si quid præterea voles posce atque accipe. Quicquid enim a me petieris impetrabis. Ceterum quando ad me scribes, ut ad Asiæ regem scribe, neque tanquam ad parem litteras da, sed veluti omnium tuarum rerum domino significa, si qua re indiges: sin minus, ego de te tanquam iniuriam inferente decernam. Si vero de regno mecum contendis aliud

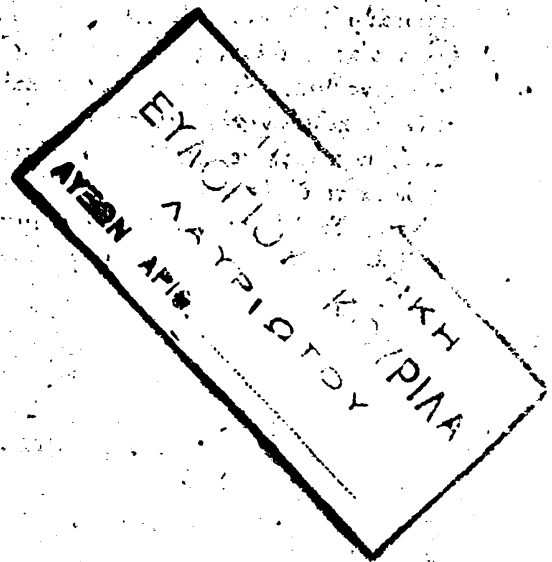

νισαι περί αὐτῆς καὶ μὴ φεύγε, ὡς ἐγὼ ἐπὶ σέ πορεύσομαι οὐδ' ἂν ᾔς.

γ'. Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος τοῖς ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων φυγάσι. Τοῦ μὲν φεύγειν ὑμεῖς οὐχ ἡμεῖς αἴτιοι γεγόναμεν, τοῦ δὲ κατελθεῖν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας ἡμεῖς ἐσόμεθα, πλὴν τῶν ἐλαγῶν. γεγράφαμεν δὲ Ἀντιπάτρῳ περὶ τούτων, ὅπως τὰς μὴ βουλομένας τῶν πόλεων καταγειν ἀναγκάσει.

pro eo praelium committas, neque fugias : ego enim te ubicunque fueris adoriar.

III. Rex Alexander Græcarum civitatum exulibus. Exilii vestri non nos auctores sumus, verum in suam cuique patriam reditus nos erimus, exceptis eis, qui parricidio se obstrinxerant. Scripsimus hac de re Antipatro, ut quæ nolint civitates exules revocare cogat.

ΑΜΑΣΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

AMASIS EPISTOLÆ.

α'. Ἀμασις Πολυκράτει ὄδε λέγει. Ἦδὺ μὲν πυθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα, ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι ἐπισταχμένῳ τὸ θεῖον ὡς ἔστι φθονερόν· καὶ κως βούλομαι καὶ αὐτὸς καὶ τῶν ἂν κήδωμαι τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσπταῖεν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλάξ πρήσσω, ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. οὐδένα γάρ κω λόγῳ οἶδα ἀκούσας ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόρριζος, εὐτυχεῖν τὰ πάντα. σὺ ὦν νῦν ἐμοὶ πειθόμενος ποίησον πρὸς τὰς εὐτυχίας τοιάδε φροντίσας τὸ ἂν εὐρῆς ἐόν τοι πλείστου ἄξιον, καὶ ἐπ' ἧ σὺ ἀπολομένῳ μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀλγήσεις, τοῦτο ἀπόβαλε οὕτω ὅπως μηκέτι ἤξει ἐς ἀνθρώπους. ἦν τε μὴ ἐναλλάξ ἤδη τῶπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι τῆσι πάθῃσι προσπίπτωσι, τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο.

β'. Βασιλεὺς Αἰγυπτίων Ἀμασις λέγει Βιάντι σοφωτάτῳ Ἑλλήνων. Βασιλεὺς Αἰθιοπίων ἔχει πρὸς ἐμὲ σοφίας ἀμιλλαν, ἠττώμενος δὲ τοῖς ἄλλοις ἐπὶ πᾶσι συντέθεικεν ἄτοπον ἐπίταγμα καὶ δεινόν, ἐκπιεῖν με κελεύων τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ λύσαντι μὲν ἔχειν κόμας τε πολλὰς καὶ πόλεις τῶν ἐκείνου, μὴ λύσαντι δὲ ἄστεων τῶν περὶ Ἐλεφαντίνην ἀποστῆναι. Σχεψάμενος οὖν εὐθὺς ἀπόπεμπε Νειλόξενον. Ἄ δὲ δεῖ φίλοις σοῖς ἢ πολίταις γενέσθαι παρ' ἡμῶν, εὐ τὰ μὲν κωλύσει.

I. Amasis Polycrati hæc dicit. Incundum utique est intelligere, virum amicum et hospitem bene agere, mihi vero non placent tuæ res nimium secundæ, ut qui norim divinum numen esse invidum : ac fere cupio, ut et ego et qui mihi curæ sunt partim quidem prospero utamur rerum successu, partim vero etiam nonnihil offendamus, atque sic potius vitam transigamus, variante fortuna, quam in omni re simus felices. Neminem enim fando audi vi quin, postquam feliciter omnia successere, postremo pessimum funditus exitum habuerit. Tu igitur nunc me auctore adversus felicitatem tuam fac hoc : circumspice, quid habeas pretiosissimum, quoque amisso summa animi ægritudine te affectum iri censeas, atque ita illud abice, ut inter homines non amplius compareat. Quod si posthac tibi res secundæ iam non per vices cum ipsis calamitatibus eventuræ sunt, fac ut quam proposui adhibeas medicinam.

II. Ægyptiorum rex Amasis Bianti sapientissimo Græcorum dicit hæc. Certamen mecum Æthiopum rex sapientiæ instituit, victusque ceteris in rebus absurdum postremo a me et immane quid postulat, mare me iubens ebibere, idque ea conditione, ut, si præstem, multi eius pagi multæque urbes meæ fiant ditionis, sin vero minus, oppida quæ circa Elephantinam sunt amittam. Tu quo pacto id fieri possit remisso statim Niloxeno doce. Si quid autem a me amici sive cives tui desiderabunt, ego non obstabo.

ΑΜΕΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

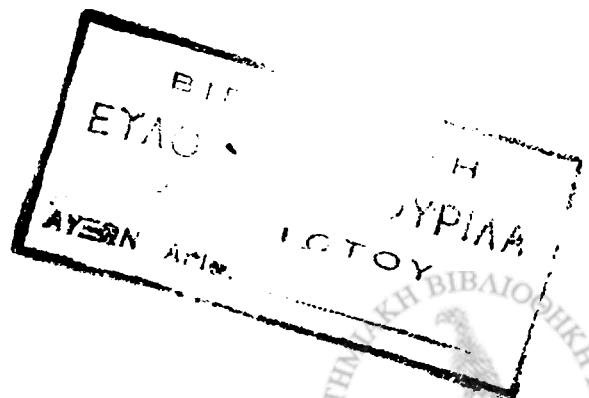
AMELII EPISTOLA.

Ἀμελιος Βασιλεὶ εὖ πράττειν

Αὐτῶν μὲν ἕνεκα τῶν πανευφύμων ἀνδρῶν, οὓς διατεθρυληκέναι σεαυτὸν φής, τὰ τοῦ ἑταίρου ἡμῶν δόγματα εἰς τὸν Ἀπαμεία Νουμήνιον ἀναγόντων, οὐκ ἂν προηκάμην φωνήν, σαφῶς ἐπίστασο. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρ' αὐτοῖς ἀγαλλομένης προελήλυθεν εὐστομίας τε καὶ εὐγλωττίας, νῦν μὲν ὅτι πλατὺς φλήναφος, αὖθις δὲ ὅτι ὑποβολιμαῖος, ἐκ τρίτων δὲ ὅτι καὶ τὰ φαυλότατα τῶν ὄντων ὑποβλλόμενος τῷ διασιλλαίνειν αὐτὸν δηλαδὴ κατ' αὐτοῦ λεγόντων. σοῦ δὲ τῇ προφάσει ταύτη οἰομένου δεῖν ἀπορῆσθαι πρὸς τὸ καὶ τὰ ἡμῖν ἀρέσκοντα ἔχειν προχειρότερα εἰς ἀνάμνησιν καὶ τὸ ἐπ' ὀνόματι ἑταίρου ἀνδρὸς οἴου τοῦ Πλωτίνου μεγάλου εἰ καὶ πάλαι διαβεβοημένα ὀλοσχερότερον γινῶναι ὑπήκουσα καὶ νῦν ἤκω ἀποδιδούς σοι τὰ ἐπηγγελμένα ἐν τρισὶν ἡμέραις, ὡς καὶ αὐτὸς οἶσθα, πεποιημένα. γρηθὲν δὲ αὐτὰ ὡς ἂν μὴ ἐκ τῆς τῶν συντυχμάτων ἐκείνων παραθέσεως οὔτ' οὖν συντεταγμένα οὔτ' ἐξειλεγμένα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐντεύξεως ἀναπεπολημένα καὶ ὡς πρῶτα προύπεσεν ἕκαστα οὕτω ταχθέντα ἐνταῦθα νῦν συγγνώμης δικαίας παρὰ σοῦ τυχεῖν, ἄλλως τε καὶ τοῦ βουλήματος τοῦ ὑπὸ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμολογίαν ὑπαγομένου πρὸς τινων ἀνδρῶν οὐ μάλα προχείρου ἐλεῖν ὑπάρχοντος διὰ τὴν ἄλλοτε ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν ὡς ἂν δόξειε φοράν. ὅτι δέ, εἴ τι τῶν ἀπὸ τῆς οικείας ἐστίας παραχαράττοιο, διορθώσῃ εὐμενῶς, εὖ οἶδα. ἠνάγκασμαι δ', ὡς εἴκειν, ὡς πούφησιν ἢ τραγωδίαι, ὅν φιλοπράγμων τῇ ἀπὸ τῶν τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν δογμάτων διαστάσει εὐθύνην τε καὶ ἀποποιεῖσθαι τοιοῦτον ἄρα ἦν τό σοι χαρίζεσθαι ἐξ ἅπαντος βούλεσθαι. ἔρωσω.

Amelius Regi salutem.

Certo scito me nunquam vocem fuisse emissurum in ciitorum virorum causa, qui, ut iam divulgatum tibi quoque notum esse ais, amici nostri dogmata in Apameum Numenium referunt. Constat enim id ex dicendi loquendique propria apud ipsos et qua gloriantur modestia proficisci. Nunc quidem meras nugas, nunc vero supposititium vocitant; rursus quasi vilissima quaedam supponat accusant, et mendaci duntaxat dicacitate in eum perperam invehuntur. Quum vero tu occasione hac utendum censeas, cum videlicet ut, quæ nobis videntur, ad reminiscendum promptiora reddamus, tum etiam ut in amici gloriam, præsertim qualis est magnus admirandusque Plotinus, quamvis olim decantata mysteria plenius cognoscantur, morem tibi gerendum existimavi, iamque tibi reddo promissa, triduo quod scis a nobis elaborata. Decet vero scriptis te nostris ignoscere, utpote quæ non sint compositionum illarum comparatione vel composita vel electa, sed ex veteri confessu repetita: et ut quæque prima succurrebant, sic in præsentia disposita sunt. Eoque magis danda mihi venia est, quod viri illius consilium qui a nonnullis in iudicii nostri consensionem est adductus, haud facile deprehendi potest; propterea quod alias aliter de rebus eisdem, utcumque placuerit, verba faciat. Ego autem certo scio, te benigne prorsus emendaturum, si quid præter familiarem Plotini nostri characterem hic a nobis fuerit obsignatum. Iam vero compulsus videor, ut est in tragediis, tanquam negotiosus homo, adeoque ab ipsa nostri ducis doctrina distantior, emendatoris subire iudicium atque retractare. Tantum videlicet apud me potuit ardens tibi gratificandi voluntas. Vale.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΔΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ANACHARSIDIS EPISTOLÆ.

α'. Ἀθηναίοις.

Γελᾶτε ἐμὴν φωνήν, διότι οὐ τρανώϊς ἑλληνικὰ γράμματα λέγει. Ἀνάχαρσις παρ' Ἀθηναίοις σολοικίζει, Ἀθηναῖοι δὲ παρὰ Σκύθαις. οὐ φωναῖς διήνεγκαν ἄνθρωποι ἀνθρώπων εἰς τὸ εἶναι ἀξιόλογοι, ἀλλὰ γνώμαις, ὅσπερ καὶ Ἕλληνες Ἑλλήνων. Σπαρτιᾶται οὐ τρανοὶ ἀττικίζουσιν, ἀλλ' ἔργοις λαμπροὶ καὶ εὐδόκιμοι. οὐ ψέγουσι Σκύθαι λόγον, ὃς ἐμφανίζει τὰ δέοντα, οὐδ' ἐπαινοῦσιν ὃς ἂν μὴ ἐφίχεται τοῦ δέοντος. πολλὰ καὶ ὑμεῖς οἰκονομεῖτε οὐ προσέχοντες φωνῇ ἄρθρα οὐκ ἐχούση. εἰσάγεσθε ἰατροὺς Αἰγυπτίους, κυβερνήταις χρῆσθε Φοίνιξιν, ὠνεῖσθε ἐν ἀγορᾷ οὐ δίδόντες πλεῖον τῆς ἀξίας τοῖς ἑλληνιστὶ λαλοῦσιν, οὐδὲ ὀκνηρῶς λαμβάνετε παρὰ βαρβάρων, ἐὰν πρὸς τρόπου πωλῶσι. βασιλεῖς Περσῶν κακείνων φίλοι μεγαλοφρονούντες ὅταν βούλωνται πρὸς Ἑλλήνων πρεσβευτὰς ἑλληνικῇ φωνῇ φθέγγεσθαι, ἀναγκάζονται σολοικίζουσιν, ὃν ὑμεῖς οὔτε βουλὰς οὔτε ἔργα καταμέμψεσθε. λόγος δὲ κακὸς οὐ γίνεται, ὅταν βουλαὶ ἀγαθαὶ ὦσι, καὶ ἔργα καλὰ λόγοις παρακολουθῇ. Σκύθαι δὲ κρίνουσι λόγον φαῦλον, ὅταν διαλογισμοὶ φαῦλοι γίνωνται. πολλῶν καθυστερήσετε, ἂν δυσχεραίνητε φωναῖς βαρβάρους, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποδεχόμενοι τὰ λεγόμενα· πολλοὺς γὰρ ποιήσετε ὀκνηροὺς εἰσηγεῖσθαι ὑμῖν τὰ συμφέροντα. διὰ τί βαρβαρικὰ τιμᾶτε ὑφάσματα, φωνὴν δὲ βάρβαρον οὐ δοκιμάζετε; αὐλούτων καὶ ἀδόντων φωνὰς ζητεῖτε ἐμμελεῖς, καὶ ποιητῶν ἐμμετρα ποιούντων ἐπιλαμβάνεσθε, εἰ μὴ ἀναπληροῦσι γράμμασιν ἑλληνικοῖς τὰ μέτρα· λεγόντων δὲ θεωρεῖτε αὐτὰ τὰ λεγόμενα· τὸ γὰρ τέλος τούτων εἰς ὄνησιν. καὶ βαρβάροις πειθόμενοι οὐκ ἐπιτρέψετε γυναῖξιν καὶ τέκνοις, καὶ προσέχουσιν ὑμῖν, ἐὰν σολοικίζητε· χρῆστον γὰρ σολοικίζουσιν πειθαρχοῦντας σώζεσθαι, ἢ τρανώϊς ἀττικίζουσιν ἐπακολουθοῦντας μεγάλα βλάπτεσθαι. ἀπαιδύτων ταῦτά ἐστι καὶ ἀπειροκάλων, ἄνδρες Ἀθηναῖοι· σὺφρων γὰρ οὐδεὶς ἂν διανοηθεῖη ταῦτα.

β'. Σόλωνι.

Ἕλληνες σοφοὶ ἄνδρες, οὐδὲν γε σοφώτεροι βαρβάρων· τὸ γὰρ ἐπίστασθαι καλὸν εἶδέναι οὐκ ἀφείλοντο θεοὶ βαρβάρων. πεῖραν δ' ἔξεστι λαμβάνειν ἐξετάζοντας εἰ καλὰ φρονοῦμεν, καὶ βασιανίζειν εἰ συμφυνοῦμεν· λόγοις πρὸς ἔργα εἰ ὅμοιοι ἐσμεν τοῖς ἀγαθῶς ζῶσι. στολὴ δὲ καὶ κόσμος σώματος

I. Atheniensibus.

Ridētis meam vocem, quod non distincte græcas profert litteras. Anacharsis male loquitur apud Athenienses, Athenienses vero apud Scythas. Non vocibus præstant homines hominibus ad promerendam laudem, verum sententiis, ut et Græci Græcis. Spartani non distincte loquuntur attice, sed rebus gestis clari sunt et probati. Non vituperant Scythæ sermonem, qui quid faciendum sit clarum facit, neque laudant, si quis id quod res est non attingat. Multa vos quoque transigitis nil curantes vocem, quæ non distincte verba pronuntiet; admittitis medicos Ægyptios, gubernatoribus utimini Phoeniciis, emitis in foro, neque maius pretium græce loquentibus numeratis, neque dubitanter capitis a barbaris, si iusto pretio vendant. Reges Persarum eorumque amici quantumvis superbiant, tamen si cum Græcorum legatis græce loqui volunt, malo loqui coguntur, quorum vos neque consilia neque res gestas reprehenditis. Sermo autem non fit malus, ubi bona sunt consilia, et recte facta sermones sequuntur. Scythæ vero pravum sermonem iudicant, si pravæ sint cogitationes. Multa vos effugient, si barbaram vocem moleste feratis et idcirco dicta non probetis: multos enim reddetis ad prospiciendum vestris commodis segniore. Cur barbarica texta in pretio habetis, vocem autem barbarorum non probatis? tibicinum et cantorum voces requirite concinnas et poetas carmina facientes, si græcis litteris metra non repleant, reprehendite, loquentium vero ipsa spectate dicta: finis enim horum ad utilitatem pertinet. Et barbaris obedientes non committetis vos mulieribus et liberis, et vobis attendunt, si male loquamini: melius est enim, male loquentibus obedientes salvos evadere quam exquisite attice loquentibus obedientes magnum facere detrimentum. Imperitorum hoc est et inertium, viri Athenienses: sanæ enim mentis nemo hoc in animum induxerit.

II. Soloni.

Græci sapientes viri, nil tamen sapientiores barbaris: non enim hoc dii barbaris, ut rectum cognoscere scirent, ademere. Licet enim examine instituendo, an recte sapiamus, periculum facere, et an concinamus explorare: nam tam verbis quam factis semper honeste viventibus sumus similes. Vestitus autem et ornatus corporis ne impediunt

μη γενέσθωσαν ἐμπόδιον ὀρθῆς κρίσεως· ἄλλοι γὰρ ἄλλως κατὰ νόμους πατέρων κεκοσμήχασιν τὰ σώματα· σημεῖα δὲ ἀσυνεσίας τὰ αὐτὰ βαρβάρους καὶ Ἑλλησιν, ὁμοίως δὲ συνέσεως. σὺ δὲ διότι Ἀναχάρσις ἔλθων ἐπὶ σὰς θύρας ἐβούλετό σοι ξένος γενέσθαι, ἀπηξίωσας· καὶ ἀπεκρίνω, ἐν οἰκείᾳ χώρᾳ μὴ δεῖν ξενίαν συνάπτειν. εἰ δὲ τίς σοι κῦνα Σπαρτιάτην ἔδωρεῖτο, οὐκ ἂν προσέτασσεσ ἐκείνῳ ἀνδρὶ κῦνα τοῦτον εἰς Σπάρτην ἀγαγόντα δοῦναι σοι. πότε δὲ καὶ ἐσόμεθα ἕτεροι ἐτέροις ξένοι, ἐπειδὴν ἕκαστος τοῦτον τὸν λόγον λέγῃ; ἐμοὶ μὲν οὐ καλῶς ἔχειν ταῦτα δοκεῖ, Σόλων, Ἀθηναῖε σοφέ, καὶ με κελεύει θυμὸς πορεύεσθαι πάλιν ἐπὶ σὰς θύρας, οὐκ ἀξιώσονται ἂ καὶ πρότερον, ἀλλὰ πεισομένον πῶς ἔχει ἄπερ ἀπεφῆνω ὑπὲρ ξενίας.

γ'. Ἰππάρχῳ.

Οἶνος πολὺς ἄκρατος ἀλλότριος τοῦ καλῶς τίθεσθαι τὰ καθήκοντα· συγγεῖ γὰρ φρένας, ἐν αἷς ἔδρυται ἀνθρώποις τὸ λογίζεσθαι, τὸν δὲ ὀρεγόμενον μεγάλων οὐκ εὐχερὲς καλῶς πράξει ἂ ἐπιβάλλεται, ἂν μὴ νήφοντα βίον καὶ μεριμνητικὸν ἐνστήσῃται. ἀφεις οὖν κύβους καὶ μέθην τρέπου πρὸς τὰ δι' ὧν ἄρξεις, κατὰ τρόπον εὐεργεσίας πατρὸς σεαυτοῦ φίλους καὶ προσαιτίας εὖ ποιῶν· εἰ δὲ μὴ, πρὸς τῷ αἰσχρὸς εἶναι κινδυνεύσεις ἰδίῳ σώματι. τότε δὲ μνησθήσονται σοι φίλοι ἀνδρὸς Σκυθίου Ἀναχάρσιδος.

δ'. Μηδόκῳ.

Φθόνος καὶ πτόησις μεγάλα τεκμήρια φαύλης ψυχῆς· φθόνῳ μὲν γὰρ ἔπεται λύπη εὐπραγίας φίλων καὶ πολιτῶν, πτοήσῃ δὲ ἐλπίδες κενῶν λόγων. Σκυθῆται οὐκ ἀποδέχονται τοιοῦτους ἀνδρας, ἀλλὰ χαίρουσι τε ταῖς εὖ πράττουσι, καὶ ζητοῦσιν ὧν εὐλογον αὐτοὺς τυχεῖν· μῖσος δὲ καὶ φθόνον καὶ πᾶν δύσκολον πάθος ὡς πολέμια ἐκδιώκοντες παντὶ σθένει διατελοῦσιν.

ε'. Ἀννωνι.

Ἐμοὶ μὲν περίβλημα χλαῖνα σκυθικὴ, ὑπόδημα δέρμα ποδῶν, κοίτη δὲ πᾶσα γῆ, δεῖπνον καὶ ἄριστον γάλα καὶ τυρὸς καὶ κρέας ὀπτόν, πειεῖν ὕδωρ. ὡς οὖν ἄγοντός μου σχολὴν ὧν οἱ πλείστοι ἔνεκεν ἀσχοιοῦνται, παραγενού πρός με, εἰ τινά μου χρεῖαν ἔχεις. δῶρα δ' οἷς ἐντροφεῖτε ἀντιδωροῦμαι σοι, ὑμεῖς δ' ὅσοι Καρχηδονίων εἰς χάριν σὴν ἀνέθεσθε θεοῖς.

ς'. Γιῶ βασιλέως.

Σοὶ μὲν αὐλοὶ καὶ βαλάντια, ἐμοὶ δὲ βέλη καὶ τόξα. διὸ εἰκότως σὺ μὲν δούλος, ἐγὼ δὲ ἐλεύθερος· καὶ σοὶ μὲν πολλοὶ πολέμιοι, ἐμοὶ δὲ οὐδεῖς. εἰ δὲ θέλεις ῥίψας τὸ ἀργύριον φέρειν τόξα καὶ φαρέτραν καὶ πολιτεύεσθαι μετὰ Σκυθῶν, ὑπάρξει καὶ σοὶ τὰ αὐτά.

rectum indicium : namque aliter alii paterno more ornare solent corpora : stupiditatis autem signa eadem barbaris atque Græcis, itemque prudentiæ. Tu vero quum Anacharsis hospitii tecum faciendi causa ad ianuam tuam veniret, recusabas et respondebas, in patria terra non esse hospitium iungendum. Si quis autem canem Laonicum dono tibi daret, non mandares sane illi homini, ut eum Spartam ductum tibi daret. Ubinam vero amicitiam inter nos iungemus, si hoc modo quisque loqueretur? mihi quidem, o Solon, sapiens Atheniensis, parum recte videtur hoc habere, iubetque me animus iterum ad tuam ianuam accedere, non ut quæ et ante rogem, sed ut, quomodo quæ de hospitio respondisti sese habeant, quæram.

III. Hipparcho.

Multum merum alienum est a recte capiendis consiliis : turbat enim mentem, in qua sita est hominum ratio ; qui vero magna appetit, hunc non facile est recte perficere quæ animo concepit, nisi sobriam vitam instituat atque curis plenam. Missis itaque talis atque crapula ad ea, quibus regnabis, te converte, patrisque in bene merendo exemplum sequutus amicos tuos atque supplices affice beneficiis : sin minus, præterquam quod improbus es, et corpore tuo periclitabere ; tum vero amici tui Scythæ Anarchasidis recordabuntur.

IV. Medoco.

Invidia atque perturbatio pravi animi documenta sunt : invidiam enim sequitur dolor ex amicorum atque civium felicitate natus, perturbationem spes inanium verborum. Scythi non probantur tales homines ; sed gaudent aliorum prospera fortuna, eaque appetunt, quæ ipsos consequi consentaneum est, odium vero et invidiam et molestum quemvis animi motum tanquam animi hostes atque adversarios nunquam non quantum est in ipsis aspernantur.

V. Hannoni.

Mihi quidem vestimentum est pallium Scythicum, calcamentum cutis pedum, lectus universa terra, cæna atque prandium lac et caseus et assa caro, potus aqua. Quare quoniam otium ago ab eis rebus, quarum gratia plurimi negotia gerunt, veni ad me, si mea opera tibi opus est. Dona vero, quibus vos luxuriâmini, tibi reddo ; vos autem, quotquot Carthaginiensium sunt tua gratia diis consecrate.

VI. Filio regis.

Tibi quidem tibia et marsupia, mihi vero tela atque arcus. Hinc nil mirum quod tu servus, ego vero liber, et tibi multi hostes, mihi nullus. Sed si vis abiecto argento arcum gestare et pharetram cumque Scythiis vitam agere, tibi quoque suppetent eadem.

ζ'. Τηρεϊ.

Οὐδέεις ἀρχῶν ἀγαθὸς ἀπολλύει ἀρχομένους, οὐδὲ ποιμὴν ἀγαθὸς πρόβατα λυμαίνεται· σοὶ δὲ πᾶσα μὲν γῶρα ἔρημος ἀρχομένων καὶ κακῶς προστατευθεῖσα ὑπ' ἀρχόντων, πᾶς δὲ οἶκος ἰδιώτης εἰς ταπεινὸν συνέσταλται, ὥστε μὴ δύνασθαι τοῖς πράγμασι γρήσιμος εἶναι. φείδεσθαι δὲ ἄμεινον ὢν ἂν ἦς κύριος· οὐ μὴ γὰρ ἴδια κτήματα ἐπαύξεται σῆ βρασιλεία καὶ διαμένει. νῦν δ' εἰ σπανίζεις μὲν ἀνδρῶν εἰς πόλεμον, ἀρπάζεις δὲ χρημάτων οἷς διοικεῖς οὐ στρατιώτας καὶ δικαίως θεωροῦντας ἐν σῶμα, ἐὰν μὴ καταλείπης τροφὴν ἀρκοῦσαν, ἔπτησαν καὶ ἐν ὄρεσιν, ἐν ἐρήμοις πεφυκόσιν, ἐν τούτοις οἰκήσουσι καὶ ἐργάσσονται τὰ τῶν μελισσῶν.

η. Θρασυλόχῳ.

Κύων ψυχῇ καλὸν ζῶον, μνημονεῦον εὐεργεσιῶν, φιλεῖ τὴν τῶν εὐεργετῶν οἰκίαν, διατηρῶν εὐνομίαν ἕως θανάτου, σὺ δ' ὑπολείπῃ κυνός, εὐεργεσιῶν δυνάμενος συλλογισμῶ ἐξισοῦσθαι ἀνθρώποις. ζητεῖ οὖν λόγος ἔμός, τίνας ἂν γένοιο θυμῷ δίκαιος, ὅταν πρὸς τοὺς εὐεργέτας λέοντος ψυχὴν φορῆς. πειρῶ οὖν συνθήειαν ἔμην ἢν εἶχομεν πρὸς σε σώζειν· καὶ γὰρ ἐλπίδες καλὰὶ ἀνδρὶ τοιούτῳ.

θ. Κροίσῳ.

Οἱ ἐν Ἑλλάσι ποιηταὶ λόγῳ κόσμον διανεμόντες Κρόνου παισὶν ἀδελφοῖς λῆξιν τῷ μὲν οὐρανοῦ, τῷ δὲ θαλάττης, τρίτῳ δὲ ζόφου προσέθεσαν. τοῦτο μὲν ἰδιοπραγίας ἐλληνικῆς κοινωνίαν γὰρ οὐδεμίαν χρημάτων ἐπιστάμενοι τὸ ἐκυτῶν κακὸν θεοῖς προσένειμαν· γῆν δὲ ὁμοῦς ἐξείρετον καὶ οὗτοι κοινὴν ἅπασιν ὑπελείποντο. φέρε τοῦτο πῆ ποτε φέρει τὸ νόημα φροντίζωμεν. πάντας ἐβούλοντο θεοὺς τιμὰς πρὸς ἀνθρώπων ἔχειν καὶ πάντας ἀγαθῶν δοτῆρας καὶ κακῶν ἀποτρόπους ὑπάρχειν. κοινὸν δὲ θεῶν κτῆμα γῆ κοινὸν καὶ ἀνθρώπων τὸ πάλαι ἦν, χρόνῳ δὲ παρηνόμησαν ἴδια ἐπονομάζοντες τεμένη θεοῖς τὰ πάντων κοινά, θεοὶ δὲ ἀντὶ τούτων δῶρα πρέποντα ἀντεδωρήσαντο ἔριν καὶ ἡδονὴν καὶ μικροψυχίαν ἀνθρώποις. ἀπὸ τούτων μιγνυμένων τε καὶ διακρινομένων τὰ πάντα ἔφυ κακὰ τοῖς πᾶσι θνητοῖς, ἄροτοι, σπόροι, μεταλλεῖαι, πόλεμοι· καρπούς τε γὰρ ἐπεισενεγκόντες πολλαπλασίους ἀποφέρονται μικρά, τέχνας τε ποικιλλόντες ὀλιγόβιον ἡϋρηνται τροφὴν, γῆς τε χρώματα διάφορα μαστεύοντες θαῦμα πεποιήνται, τὸν τε πρῶτον εὐρόντα τὸ ὀλίγον τοῦτο μακαριστότατον ἄγουσι. καὶ οὐκ ἴσασιν παίδων τρόπον ἑαυτοὺς ἐξαπατῶντες· πόνῳ γὰρ τὸ μηδὲν ἐκτιμήσαντες, ἔπειτα τὸν πόνον αὐτὸν θαυμάζουσιν. τοῦτό σοι πλείστων ἀνθρώπων ἤκουσα βυῆναι τὸ κακόν. ἀπὸ τοῦδε τᾶλλα· οὐ γὰρ ὁ μέγας πλοῦτος οὐδὲ οἱ ἄγροὶ τὴν σοφίαν ἐπρίναντο. τὸ σῶμα

VII. Tereo.

Nemo princeps bonus subditis exitio est, neque pastor bonus gregem perdit. Tibi vero tota regio vacua subditis et male administrata a magistratibus, omnisque privata domus ad nihilum redacta, ita ut non possit summæ rei emolumento esse. Te vero salius est parcere eis, quorum es dominus : non enim privatæ facultates accrescunt regno tuo atque conservantur. Nunc vero si viris indiges ad bellum gerendum,..... in istis habitabunt atque labores obibunt apum.

VIII. Thrasylocho.

Canis animo præclarum animal, beneficiorum memor, eorum qui ista in se contulere domum amat, æquitatem ad mortem usque servans; tu vero a cane superaris, quum beneficiorum consideratione hominibus æquari possis. Quærit igitur mens mea, cuiusnam animus iustus esse possit, si in eos, qui bene de se meruere, leonis animum adhibeat. Quare da operam, ut quam in te habebamus familiaritatem tuearis : spes enim pulchra tali homini.

IX. Cræso.

Græcorum poetæ fabula mundum distribuentes Saturni filiis fratribus primo cœli, alteri maris, tertio caliginis sortem assignaverunt. Et hoc quidem Græcorum est propria negotia curantium : quum enim nullam rei communionem scirent, suum malum diis attribuerunt : terram nihilo minus exceptam et isti communem omnibus relinquebant. Age, quid hoc sibi velit perpendamus. Omnes volebant deos honoribus ab hominibus affici et omnes bonorum auctores et malorum eversores esse. Communis autem diis res terra communis etiam hominibus pridem erat, verum tempore præter ius fasque propria diis fana dedicaverunt omnium communia, dii vero pro his convenientia munera reddidere contentionem et voluptatem et illiberalitatem hominibus. Ab his mixtis et discretis mala nata sunt omnia omnibus mortalibus, arationes, sementes, metallorum fodinæ, bella. Plurimis enim collatis fructibus parum referunt, et artibus adhibitis brevem invenere victum, et terræ colores diversos perscrutantes mirabile quid sibi facere videntur; et qui primus nugas istas invenit, eum beatissimum iudicant, neque sciunt, se puerorum instar sibi imponere. Nam rem nihili ex labore æstimantes, postea ipsum laborem admirantur. Illud malum in te irruisse a plerisque comperi. Hinc reliqua manant. Neque enim amplis divitiis vel agris sapientia comparatur. Nam quorum corpora alienis rebus pluri-

γὰρ οἷς ἂν πλείστον ἀλλοτρίων ὑποπλησθῆ, καὶ νοσημάτων ὑποπίμπλασθαί φασι, καὶ τὴν ταχίστην ἀποχέτευσιν ποιείσθαι κελεύουσιν οἷς ἐπαινέειν ἔρωσ ἐστίν. ἀλλὰ σωμάτων ἔχετε δι' ἡδονὰς ἀμέτρους ἰατροὺς ἀμέτρους, ψυχῆς δὲ οὐκ ἔχετε, σοφὸν δὲ οὐδὲν ἦν συμβαλεῖν. ὅτε σοι τὸ πολὺ χρυσίον ἐρρῆ, τότε συνερρῆκεν ἅμα τῷ χρυσίῳ καὶ ἡ δόξα τοῦ χρυσοῦ καὶ ὁ φρόνος καὶ ἡ τῶν βουλομένων ἀπενέγκασθαι παρὰ σοῦ τὸ χρυσίον ἐπιθυμία. εἰ μὲν οὖν ἀπεκάθηρας σαυτὸν τοῦ νοσηματος, ὑγιῆς ἂν ἦσθα, ἐλευθέρως λέγων καὶ ἄρχων· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὑγιαίνειν βασιλείας, ὃ κεκτημένος ἔνδον οὐ θαυμαστὸν εἰ καὶ τὰ ἄλλα ἐκέκτησο· ἀκρατῆ δὲ σε λαβοῦσα ἐπήμνηε δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου ποιήσασα ἡ νόσος. ἀλλὰ θυμὸν ἀγαθὸν ἔχε, πυρὸς ἐν ὕλῃ γενομένου λαβὼν εἰκόνα, ὃ σποδιὰν τίθησι τὰ κεκαυμένα, νέμεται δὲ τὰ ἄκαυστα. καὶ τὰ σὰ πάλα κακὰ εἰς τοὺς σὲ καὶ τὰ σὰ ἔχοντας μετώχισται. ἐκείνοις προσδόκα τὰς ἀνίας δευτέροις ἤξειν. ἀκουσον δὲ ἐμῆς ὄψεως ἱστορίαν. μέγα ρεῦμα διεξέρχεται τὴν Σκυθῶν χώραν, τοῦτο δ' οὐκ ἴστρον ὀνομάζουσι. ἐν τούτῳ φορητοὶ ναῦν ἔρχονται περιβαλόντες ἐπειδὴ οὐδὲν προσαρκέσαι ἐδύνατο, ἀπήσαν ὀλοφυρόμενοι. λησταὶ οὖν τὸ ἐκείνων κακὸν κατανοήσαντες κενῆ προσπλέοντες νηί, κατ' ἀπειθῶς ἐπετίθεντο τῷ φόρτῳ, καὶ τὰ ἀγώγιμα τῆς νεὸς μετέφερον, καὶ τὸ πάθος ἔλαθον μετενεγκόντες. ἡ μὲν γὰρ ἄτε κενωθεῖσα ἀνεκουφίσθη καὶ πλόμιος ἦν, ἡ δὲ τὸν ἐκείνης φόρτον ὑποδῦσα ταχέως εἰς βυθὸν ἦε γρημάτων ἀλλοτρίων ἀρπαγῆ. τούτῳ δύναται φέρειν τὸν ἔχοντα αἰεὶ. Σκύθαι δὲ πάντων ἐκτός ἐστῆσαν τούτων. γῆν ἔχομεν πᾶσαν πάντες. ὅσα δίδωσιν ἐκοῦσα λαμβάνομεν, ὅσα κρύπτει χαίρειν ἔωμεν. βοσκήματα ἀπὸ θηρίων σώζοντες γάλα καὶ τυρὸν ἀντιλαμβάνομεν. ὕπλα ἔχομεν οὐκ ἐπ' ἄλλους, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτῶν ἕαν δέη. ἐδέησε δὲ οὐδέπω· οἱ αὐτοὶ γὰρ ἀγωνιστὰι καὶ ἄλλα τοῖς ἐπελεουσόμενοις προκείμεθα. τοῦτο δὲ οὐδὲ πολλοὶ τὸ ἄθλον ἀσπάζονται. τὰ αὐτὰ καὶ Σόλων ἀνὴρ Ἀθηναῖος συνεβούλευσέ σοι, σκοπεῖν κελεύων τὴν τελευτήν, οὐ τὸ νῦν ἀποθάν, ἀλλ' ἐξ ὧ καλῶς τελευτήσεις, τοῦτο προτιμᾶν λέγων. ἔλεγε δὲ οὐ τὴν ἀντιχρυσ· οὐ γὰρ ἦν Σκύθης. σὺ δ', εἰ σοι φίλον, τὴν ἐμὴν συμβουλὴν καὶ παρὰ Κύρον φέρε καὶ παρὰ πάντας τυράννους· μᾶλλον γὰρ ἀκμάζει τοῖς ἐν ἀρχῇ τῶν ἀκολωλότων.

ι'. Κροίσω.

Ἐγὼ, βασιλεῦ Λυδοῦν, ἀφίγμαι ἐς τὴν τῶν Ἑλλήνων διδαχθησόμενος ἦθη τὰ τούτων καὶ ἐπιτηδεύματα. χρυσοῦ δ' οὐδὲν δέομαι, ἀλλ' ἀπόρη με ἐπανήκειν ἐς Σκύθας ἄνδρα ἀμείνονα. ἤκω γοῦν ἐς Σάρδεας πρὸ μεγάλου ποιούμενος ἐν γνώμῃ τοι γένεσθαι.

mis replentur, hos et morbis repleri aiunt, et quam primum materiem averi iubent..... At corporis quidem medicos innumeros habetis propter voluptates innumeras, animi non habetis.... Quum in te magna vis auri irruit, tum una cum auro etiam reverentia cultusque auri et invidia cupiditasque eorum in te irruit, qui auro te spoliare gestiunt. Quod si te levasses morbo, sanus fuisses libere loquens et regnans. Hæc enim regis sanitas est; quam si intus habuisses, non dubito quin et reliqua possessurus fuisses. Contra tui non compotem cum morbus te deprehendisset, læsit te servum pro libero reddens. At bono esto animo, et imaginem accipe flammæ in silva exortæ, quæ in cineres convertit materiam combustam, depascitur non aderam. Tua quoque mala dudum in eos commigraverunt, qui te et rem tuam possident. Noli dubitare, quin iisdem illi molestiis secundo loco laboraturi sint. Audi narratiunculam, cuius ipse testis fui. Magnum flumen Scytharum-terram permeat, quem Istrum vocant. In hoc cum mercatores navim in scopulum impigissent neque inde detrudere possent, lamentantes discesserunt. Eorum calamitatem conspicati latrones et vacua navi advecti oneri haud cunctantes manus iniciunt idque in suam navem transportant. Verum necopinantes ipsam etiam calamitatem in navem suam transportant. Nam mercatoria navis, quippe quæ exonerata esset, allevata est, altera autem onere illius suscepto subito in imum flumen demersa est aliena bona prædata..... Scythæ ab omnibus his rebus liberi fuerunt: Terram omnem omnes habemus. Quæ non invita præbet, accepimus; quæ occultat, omitimus. Pecora a bestiis defendimus atque ita lac et caseum vicissim accipimus. Arma habemus non adversus alios, sed ut ipsos nos tuamur, si opus sit. At nunquam opus fuit; nam iisdem et pugnatōres et certaminis præmia aggressuris propositi sumus, neque multi hoc præmium exoptant. Eadem etiam Solon Atheniensis tibi suasit, finem tuum ut respiceres hortatus, non quæ iam evenerunt, sed unde mors tibi pulchra... Tu autem, si lubet, admonitionem meam etiam Cyro imperti et tyrannis omnibus. Magis enim opportuna est regnantibus quam iis qui pessumdati sunt.

X. Κράσο.

Ego, Lydorum rex, in Græciam veni Græcorum mores et instituta cogniturus. Auro nihil egeo, verum satis mihi est ad Scythas redire hominem meliorem. Veni igitur Sardes magni faciens in tuam familiaritatem pervenire.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.
ANAXIMENIS EPISTOLÆ.

α'. Ἀναξιμένης Πυθαγόρη.

Θαλῆς Ἐξαμίου ἐπὶ γήρῳ οὐκ εὐπότῳ οἴχεται εὐφρόνης, ὡσπερ ἐώθει, ἅμα τῇ ἀμφιπόλῳ προΐων ἐκ τοῦ αὐλίου τὰ ἄστρα ἐθεῖτο, καὶ (οὐ γὰρ ἐς μνήμην ἔθετο) θεύμενος ἐς τὸ κρημνῶδες ἐκβὰς καταπίπτει. Μιλησίοισι μὲν νυν δαίθερολόγος ἐν τοιῷδε κεῖται τέλει· ἡμεῖς δὲ οἱ λασχηνευταὶ αὐτοὶ τε μεμνώμεθα τοῦ ἀνδρός, οἳ τε ἡμέων παῖδες τε καὶ λασχηνευταὶ, ἐπιδειξιοῖμεθα δ' ἐτι τοῖς ἐκείνου λόγοις. ἀρχὴ μέντοι παντὸς τοῦ λόγου Θαλῆ ἀνακείσθω.

β'. Ἀναξιμένης Πυθαγόρη.

Εὐβουλότατος ἦς ἡμέων, μετανυστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα ἐνθάδε εἰρηνέες. οἱ δὲ Αἰακῆος παῖδες ἄλαστα κακὰ ἔρδουσι καὶ Μιλησίους οὐκ ἐπιλείπουσι αἰσυμνήται. δεινὸς δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Μήδων βασιλεύς, οὐκ ἦν γε ἐθέλωμεν δασμοφορέειν, ἀλλὰ μέλλουσι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων Ἴωνες Μήδοις κατίστασθαι ἐς πόλεμον· καταστᾶσι δὲ οὐκέτι ἐλπίς ἡμῖν σωτηρίας. κῶς ἂν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἐτι ἔχοι αἰθερολογεῖν, ἐν δείματι ἐὼν δλέθρου ἢ δουλοσύνης; σὺ δὲ εἴ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτησι, καταθύμιος δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοισι Ἰταλιώτησι φοιτέουσι δέ τοι λασχηνευταὶ καὶ ἐκ Σικελίης.

I. Anaximenes Pythagoræ.

Thales Examii filius in senectute haud feliciter decessit. Is quum, ut consuerat, una cum ancillula sidera inspecturus atrio domus exiisset, immemor ut sese loci situs haberet, dum totus est in contemplandis sideribus, in præceps cecidit. Milesiis igitur suis siderum observator hoc sine occubuit. Verum nos qui literarum amore tenemur, et ipsi tanti viri memoriam colemus, et filii sodalesque nostri, eiusque adhuc sermonibus nos inter nos excipiamus. Initium tamen totius sermonis Thaleti tribuitor.

II. Anaximenes Pythagoræ.

Consultius nobis egisti, qui ex Samo Crotonem comigrasti, ubi quietus vivis. Nam cum Æacidæ infanda mala patrant, tum Milesiis tyranni usque dominantur. Medorum item rex nobis acriter imminet, nisi velimus esse tributarii : sed Iones mox pro communi libertate bellum sunt suscepturi cum Persis : quo suscepto nulla nobis spes salutis est reliqua. Quonam igitur animo possit Anaximenes cælo observando dare operam, dum timet mortem aut servitutem? Tu contra gratus acceptusque es cum Crotoniatis, tum reliquis Italiotis, venitque ad te studiosorum frequentia etiam ex Sicilia.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ANTIGONI EPISTOLA.

Βασιλεὺς Ἀντίγονος Ζήνωνι φιλοσόφῳ χαίρειν. Ἐγὼ τύχῃ μὲν καὶ δόξῃ νομίζω προτερεῖν τοῦ σοῦ βίου, λόγου δὲ καὶ παιδείας καθυστερεῖν καὶ τῆς τελείας εὐδαιμονίας, ἣν σὺ κέκτησαι. διόπερ κέκρικα προσφωνῆσαι σοὶ παραγενέσθαι πρὸς ἐμέ, πεπεισμένος σε μὴ ἀντερεῖν πρὸς τὸ ἀξιούμενον. σὺ οὖν πειράθητι ἐκ παντὸς τρόπου συμμιξαί μοι, διελθῶν τούτου διότι οὐχ ἑνὸς ἐμοῦ παιδευτῆς ἔση, πάντων δὲ Μακεδόνων συλλήβδην. ὁ γὰρ τὸν τῆς Μακεδονίας ἄρχοντα καὶ παιδεύων καὶ ἄγων ἐπὶ τὰ κατ' ἀρετὴν φανερός ἐστι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους παρασκευάζων πρὸς εὐανδρίαν. ὅσος γὰρ ἂν ὁ ἡγούμενος ᾗ, τοιούτους εἰκὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίνεσθαι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους.

Rex Antigonus Zenoni philosopho salutem. Ego fortuna me quidem et gloria vitam tuam existimo superare, doctrina vero et eruditione et perfecta quam tu possides felicitate longe te esse inferiorem. Quare te compellare statui ut ad me venias, persuasum habens te precibus meis non esse repugnaturum. Tu igitur omni modo enitere ut tuo contubernio fruamur, hoc pro certo habens, te non mei tantum, sed omnium simul Macedonum fore magistrum. Nam qui Macedoniae regem erudit atque ad virtutem perducit, cum subditos quoque ad probitatem informare apparet. Cuiusmodi enim fuerit dux, tales ut plurimum et subditos fieri necesse est.

ANTIOXΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. ANTIOCHI EPISTOLÆ.

α'. Βασιλεὺς Ἀντίοχος Πτολεμαίω χαίρειν. Τῶν Ἰουδαίων καὶ παραυτίκα μὲν, ἤνικα τῆς χώρας ἐπέβημεν αὐτῶν, ἐπιδειξαμένων τὸ πρὸς ἡμᾶς φιλότιμον, καὶ παραγενομένους δ' εἰς τὴν πόλιν λαμπρῶς ἐκδεξαμένων καὶ μετὰ μὲν τῆς γερουσίας ἀπαντησάντων, ἄφθονον δὲ τὴν χορηγίαν τοῖς στρατιώταις καὶ τοῖς ἐλέφασιν παρεσχημένων, συνεξελόντων δὲ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἄκρᾳ φρουροὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἠξιώσαμεν καὶ ἡμεῖς τούτων αὐτοὺς ἀμείψασθαι καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἀναλαβεῖν κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν περὶ τοὺς πολέμους συμπεσόντων, καὶ συνοικίσει τῶν διεσπαρμένων εἰς αὐτὴν πάλιν συνελθόντων. πρῶτον δ' αὐτοῖς ἐχρίναμεν διὰ τὴν εὐσέβειαν παρασχεῖν τὴν εἰς τὰς θυσίας σύνταξιν, κτηνῶν τε θυσίμων καὶ οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ λιθάνου, ἀργυρίου τιμὴν μυριάδας δύο, καὶ σεμιδάλεως ἀρτάβας ἑπτάς ἕξ κατὰ τὸν ἐπιχώριον νόμον, καὶ πυρῶν μεδίμνους χιλίους τετρακοσίους καὶ ἐξήκοντα, καὶ ἁλῶν μεδίμνους τριακοσίους ἑξομῆκοντα πέντε. τελεῖσθαι δ' αὐτοῖς ταῦτα βούλομαι καθὼς ἐπέσταλκα, καὶ τὸ περὶ τὸ ἱερὸν ἀπαρτισθῆναι ἔργον, τὰς τε στοὰς καὶ εἴ τι ἕτερον οἰκοδομησάμενοι. ἡ δὲ τῶν ξύλων ὕλη κατακομιζέσθω ἐξ αὐτῆς τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἔθνων καὶ ἐκ τοῦ Λιβάνου μηδενὸς εἰσπρασσομένου τέλους· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐν οἷς ἂν ἐπιφανεστέραν γίνεσθαι τὴν τοῦ ἱεροῦ ἐπισκευὴν δεῖ. πολιτευσέσθωσαν δὲ πάντες οἱ ἐκ τοῦ ἔθνους κατὰ τοὺς πατρῷους νόμους, ἀπολύεσθω δὲ ἡ γερουσία καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἱεροψάλται ὧν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τελοῦσι καὶ τοῦ στεφανίτου φόρου καὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. ἵνα δὲ θᾶπτον ἡ πόλις κατοικισθῆ, δίδωμι τοῖς τε νῦν κατοικοῦσι καὶ κατελευσομένοις ἕως τοῦ Ὑπερβηρεταίου μηνὸς ἀτελείαν εἶναι μέχρι τριῶν ἐτῶν. ἀπολύομεν δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν αὐτοὺς τοῦ τρίτου μέρους τῶν φόρων, ὥστε αὐτῶν ἐπανορθῶσθαι τὴν βλάβην. καὶ ὅσοι ἐκ τῆς πόλεως ἀρπαγέντες δουλεύουσιν, αὐτοὺς τε τούτους καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν γεννηθέντας ἐλευθέρους ἀφίεμεν, καὶ τὰς οὐσίας αὐτοῖς ἀποδίδοσθαι κελεύομεν.

β'. Βασιλεὺς Ἀντίοχος Ζεύσιδε τῷ πατρὶ χαίρειν. Εἰ ἔρρωσαι, εὖ ἂν ἔχοι, ὑγιαίνω δὲ καὶ αὐτός. πυνθανόμενος τοὺς ἐν Λυδίᾳ καὶ Φρυγίᾳ νεωτερίζοντας, μεγάλης ἐπιστροφῆς ἠγησάμην τοῦτό μοι δεῖσθαι. καὶ βουλευσαμένῳ μοι μετὰ τῶν φίλων τί δεῖ ποιεῖν, ἔδοξεν εἰς τὰ φρούρια καὶ τοὺς ἀναγκαιο-

1. Rex Antiochus Ptolemæo salutem. Quum Iudæi, simulatque in eorum fines intravimus, suum erga nos studium declaraverint et in urbem suam venientes splendide exceperint, cumque senatu obviam prodierint, et militibus elephantisque abunde omnia præbuerint, nosque in expugnando Ægyptiorum in arce præsidio adiuverint, visum est nobis eos pro his remunerari eorumque urbem casibus, qui solent in bellis accidere, adversis labefactam reficere et revocatis in eam eis qui sunt dispersi instaurare. Ac primum eis decrevimus pietatis causa impensam præbere in sacrificia faciendam de pecudibus, quæ sacrificari solent, et vino et oleo et thure, ad pretium viginti millium argenteorum, et similæ artabas sacras secundum regionis istius morem sex et tritici modios mille quadringentos sexaginta et salis modios trecentos septuaginta quinque. Atque hæc eis solvi volo, quemadmodum imperavi, templique opus expediri et porticus et si quid aliud ædificandum est. Materia autem apporetur ex ipsa Iudæa reliquisque regionibus et Libano nullo exacto vectigali, idemque valeat de reliquis, quibus ad speciosorem templi apparatus opus erit. Vivant autem omnes eius nationis homines ex legibus patriis, immunisque sit senatus et sacerdotes et scribæ templi et sacri cantores et ab eo quod pro capite pendunt et a tributo coronario quodque de ceteris penditur. Quo autem citius urbs instauretur, concedo eis qui nunc eam habitant, quique usque ad mensem Hyperboretæum eo redierint, immunitatem in triennium. Quin etiam in posterum tertiam eis tributorum partem remittimus ad eorum damnum reficiendum, et quotquot ex urbe abrepti serviunt, et ipsos et eorum natos manumittimus atque facultates eis reddi imperamus.

II. Rex Antiochus Zeuxidi patri salutem. Si vales, bene est, ego quoque valeo. Quum audivissem quosdam in Lydia et Phrygia res novas moliri, magnopere hoc mihi curandum esse censui. Ac consultantanti mihi cum amicis quid facto esset opus, visum est in

τάτους τόπους τῶν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας Ἰουδαίων οἴκους δισχιλίους σὺν ἐπισκευῇ μεταγαγεῖν· πέπεισμαι γὰρ εὖνους αὐτοὺς ἔσεσθαι τῶν ἡμετέρων φύλακας διὰ τὴν πρὸς τὸν θεὸν αὐτῶν εὐσέθειαν, καὶ μαρτυρουμένους δ' αὐτοὺς ὑπὸ τῶν προγόνων πίστιν οἶδα καὶ προθυμίαν εἰς ἃ παρακαλοῦνται. βούλομαι τοίνυν, καίπερ ἐργώδους ὄντος, τούτους μεταγαγεῖν, ὑποσχόμενος νόμοις αὐτοὺς χρήσεσθαι τοῖς ἰδίοις. ὅταν δ' αὐτοὺς ἀγάγῃς εἰς τοὺς προειρημένους τόπους, εἰς τε οἰκοδομὰς οἰκιῶν δώσεις αὐτοῖς τόπον ἑκάστῳ καὶ χώραν εἰς γεωργίαν καὶ φυτεῖαν ἀμπέλων, καὶ ἀτελεῖς τῶν ἐκ τῆς γῆς καρπῶν ἀνήσεις ἐπ' ἔτη δέκα. μετρείσθωσαν δὲ καὶ ἄχρις ἂν τοὺς παρὰ τῆς γῆς ἄρτους λαμβάνωσι, σῖτον εἰς τὰς τῶν θεραπόντων διατροφάς· διδόνθω δὲ καὶ τοῖς εἰς τὰς χρεῖας ὑπηρετοῦσι τὸ αὐταρκές, ἵνα τῆς παρ' ἡμῶν τυγχάνοντες φιλανθρωπίας προθυμοτέρους παρέχωσιν αὐτοὺς περὶ τὰ ἡμέτερα. πρόνοιαν δὲ ποιῶ καὶ τοῦ ἔθνους κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπως ὑπὸ μηδενὸς ἐνοχλῆται.

castella et loca maxime necessaria trans erre ex Mesopotamia et Babylonia Iudæorum bis mille familias cum ipsorum suppellectili. Credo enim nostrarum rerum custodes fore benevolos, cum propter eorum erga deum pietatem, tum propter fidei promptique ad exsequenda iussa obsequii testimonium ipsis a maioribus nostris exhibitum. Itaque hos volo, quamvis laboriosum sit, traducere, fide eis data, ut suis legibus uti permittantur. Quum autem eos in locos ante dictos transtuleris, dabis singulis ad ædificandas domos locum et agrum ad frugum et vitium culturam et immunitatem frugum terræ concedes in annos decem. Ac donec messem fecerint, demensum frumentum accipiant in famulorum alimoniam, eisque detur, qui ipsis ad negotia operata commovent, quantum opus sit, ut benigne a nobis habiti studiosiores se rerum nostrarum præbeant. Da etiam operam, quantum fieri potest, ut a nemine quoquam ista gens vexetur.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΥΑΝΕΩΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

APOLLONII TYANEI EPISTOLÆ.

α'. Εὐφράτη.

Ἐμοὶ πρὸς φιλοσόφους ἐστὶ φιλία, πρὸς μέντοι σοφιστὰς ἢ γραμματιστὰς τι ἢ τοιοῦτο γένος ἕτερον ἀνθρώπων κακοδαιμόνων νῦν οὔτεν ἐστὶ φιλία, μήτε ὑστερόν ποτε γένοιτο. τάδε μὲν οὖν οὐ πρὸς σέ, πλὴν εἰ μὴ καὶ σὺ τούτων εἷς· ἐκεῖνα δὲ καὶ πάνυ πρὸς σέ, θεράπευέ σου τὰ πάθη καὶ πειρῶ φιλόσοφος εἶναι καὶ μὴ φθονεῖν τοῖς ὄντως φιλοσοφοῦσιν, ἐπεὶ σοὶ καὶ γῆρας ἤδη πλησίον καὶ θάνατος.

β'. Τῷ αὐτῷ.

Ἡ ἀρετὴ φύσει, μαθήσει, κτήσει, χρήσει, δι' ἣν ἕκαστον ἂν εἴη τῶν προειρημένων ἀποδοχῆς ἄξιον. σκεπτόν εἰ τί σοὶ τούτων ἐστίν, ἢ σοφιστείας παυστέον λοιπὸν ἢ προικὰ γε χρηστέον αὐτῇ, πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἐπεὶ περ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου.

γ'. Τῷ αὐτῷ.

Ἐπῆλθες ἔθνη τὰ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας ἀπὸ Συρίας ἀρξάμενος, ἐπιδεικνύς σεαυτὸν ἐν ταῖς τοῦ βασιλέως λεγομέναις διπλῇ δέ σοι τότε καὶ πώγων λευκὸς καὶ μέγας, πλέον δὲ οὐδέν. εἶτα πῶς διὰ θαλάττης νῦν ὑποστρέφεις ἄγων φορτίδα μεστήν ἀργυρίου, χρυσίου, σκευῶν, παντοδαπῶν, ἐσθῆτων ποικίλων, κόσμου τοῦ λοιποῦ, τύφου καὶ ἀλαζονείας καὶ κακοδαιμονίας; τίς ὁ φόρτος καὶ ὁ τρόπος τῆς καινῆς ἐμπορίας; Ζήνων τραγημάτων ἦν ἔμπορος.

δ'. Τῷ αὐτῷ.

Ὀλίγων δεῖ σοὶ τοῖς παισίν, εἰ φιλοσόφου παῖδες εἴησαν. ἔδει μὲν οὖν μηδὲ φροντίσαι πλείω σοὶ γενέσθαι τῶν ἱκανῶν, ἄλλως τε καὶ μετὰ ἀδοξίας τινός. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἐγένετο, δεύτερον ἂν εἴη μεγάλη σπουδῇ νεῖμαί σε τισιν ἔνια τῶν ὄντων· ἔχεις δὲ καὶ πατρίδα καὶ φίλους.

ε'. Τῷ αὐτῷ.

Τῶν Ἐπικούρου λόγων ἡ περὶ ἡδονῆς οὐδενὸς ἐστὶ

I. Euphratæ.

Cum philosophis amicitia mihi est, cum sophistis vero sive grammatistis sive quod aliud tale est miserorum genus hominum neque nunc est amicitia neque in posterum unquam fuerit. Et hæc quidem nihil ad te, nisi si tu quoque horum unus es, ista vero vel maxime ad te: moderare affectibus tuis atque operam da ut sis philosophus, neque vere philosophis inideas, quoniam et senectus tibi et mors instant proxime.

II. Eidem.

Virtus natura, institutione, possessione, usu constat, ob quam unum quidque eorum, quæ modo dixi, quod acquiratur dignum est. Considerandum igitur, numquid horum teneas, aut a sophistica iamiam desistendum aut gratis certe ea qui ad te accedunt impertiendi, præsertim quum opibus affluas Megabyzi.

III. Eidem.

Adiisti a Syria exorsus quæ usque ad Italiam porriguntur gentes, te ipsum regiis, quæ vocantur, ornatum ostentans vestibus. Pallium tunc tibi fuit et candida barba ac promissa, præterea nihil. Quid est igitur quod iam per mare revertaris navem ducens referlam argento, auro, supellectile varia, vestimentis versicoloribus, ornatu reliquo, fastu et superbia et miseria? quodnam illud onus et quinam novæ mercaturæ modus? scilicet Zeno bellariorum erat mercator.

IV. Eidem.

Paucis tui liberi indigent, si quidem philosophi sunt liberi. Quare neque opera tibi danda erat, ut plus quam satis est, idque non sine tua ignominia, acquirereres. Sed quoniam semel factum est, proximum fuerit ut studiosissime quibusdam de facultatibus tuis largiaris: habes autem et patriam et amicos.

V. Eidem.

Epicuri sermonum is qui de voluptate est nullo iam

συνηγόρου δέϊται τῶν ἐκ τοῦ κήπου καὶ τῆς ἐκείνου διατριβῆς· πέφηνε γὰρ ὦν καὶ κατὰ τὴν στοὰν ἀληθέστατος. εἰ δὲ ἀντιλέγων προχομιεῖς τὰς Χρυσίππου σχολὰς καὶ δόγματα, γέγραπται τι καὶ ἐν τοῖς βασιλικοῖς γράμμασιν· Εὐφράτης ἔλαβε καὶ πάλιν ἔλαβεν· Ἐπίκουρος δὲ οὐκ ἂν ἔλαβεν.

ε'. Τῷ αὐτῷ.

Ἡρόμην πλουσίους τινὰς, εἰ ἀνιῶνται, τί δ' οὐ μέλλομεν; ἔρασαν. Ἡρόμην οὖν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀνάγκης, καὶ ἡτιῶντο τὸν πλοῦτον. σὺ δ', ὦ τάλαν, νεόπλουτος.

ζ'. Τῷ αὐτῷ.

Ἐὰν ὅτι τάχος εἰς Αἰγὰς ἀφίκη καὶ κενώσης ἐκεῖ τὴν ναῦν, ἴτέον ἐστὶ σοὶ πάλιν ὅτι τάχος εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ κολακευτέον δημοίως νοσοῦντας, γέροντας, γραῦς, ὀρφανούς, πλουσίους, θρυπτομένους, Μίδας, Γέτας. πάντα φασι δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν. ἐμοὶ δ' εἴη τὴν ἑλιάν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ.

η'. Τῷ αὐτῷ.

Ἄρα τι καὶ σὺ γράφαις ἂν; εἰ γὰρ οὕτω γένοιο γενναῖος. καὶ ἔροις δ' ἂν εἰπεῖν τὰ συνήθη ταῦτα καὶ πρόχειρα· « λουτρὸν ἅπαν Ἀπολλώνιος παραιτεῖται. » καὶ τῆς οἰκίας οὐδέποτε πρόεισι καὶ σιζομένους ἔχει τοὺς πόδας. « οὐδὲν δρᾶται τῶν τοῦ σώματος κινῶν. » δι' ὅλου γὰρ τὴν ψυχὴν κινεῖ. « κομᾷ τὴν κεφαλὴν. » καὶ γὰρ ὅτι Ἑλλήν καὶ οὐ βάρβαρος. « ἐσθῆτα φορεῖ λινῆν. » καὶ τῶν ἐρεῶν τὰ καθαρώτατα. « μαντικῇ χρῆται. » πλείω γὰρ τὰ ἀδήλα, καὶ ἄλλως ἀμήχανον προαισθῆσθαι τι τῶν ἐσομένων. « ἀλλ' οὐ πρόπον φιλοσόφῳ τὸ τοιοῦτον. » δὲ πρέπει καὶ θεῶ; (2) « καὶ σωμάτων δὲ δδύνας ἀφαιρεῖ καὶ πάθη παύει. » τοῦτό που καὶ πρὸς τὸν Ἀσκληπιὸν κοινὸν τὸ ἐγκλημα. « σιτεῖται μόνος. » οἱ δὲ λοιποὶ ἐσθίουσι. « βραχέα λέγει καὶ ἐπὶ βραχύ. » σιγῆσαι γὰρ ἐστὶν ἀδύνατος. « σαρκῶν ἀπέχεται πασῶν καὶ θηρίων πάντων. » διὰ τοῦτο ἀνθρωπός ἐστιν. εἰ ταῦτα ἐρεῖς, Εὐφράτα, γεγράψαι, ἴσως ἐκεῖνο προσθήσεις « εἰ τι ἦν, ἔλαβεν ἂν ἀργύριον, ὡς ἐγώ, δωρεὰς πολιτείας. » εἰ τι ἦν, οὐκ ἂν ἔλαβεν. « ἀλλὰ τῇ πατρίδι μὲν ἔλαβεν ἂν. » οὐ πατρὶς δὲ, ἢ μὴ οἶδεν δ' ἔχει.

θ'. Δίῳνι.

Ἀλλοῖς καὶ λύρα κρεῖττόν ἐστι τέρπειν ἢ λόγῳ· τὰ μὲν γὰρ ἡδονῆς ὄργανα καὶ μουσικὴ τοῦνομα τῇ τέχνῃ, λόγος δὲ τἀληθές εὕρισκεῖ. τοῦτό σοι πρακτέον, τοῦτό σοι ῥητέον, ἦν καὶ περὶ τούτου φιλοσοφῆς.

egret patrono ex horto et illius schola profecto : namque et secundum stoam verissimum esse apparet. Sin vero contradicens Chrysippi scholas ac præcepta proferes, scriptum est etiam aliquid in regis litteris : Euphrates accepit et rursus accepit. Epicurus autem non accepisset.

VI. Eidem.

Interrogabam divites quosdam, num otio languescerent : Qui vero non languescamus? responderunt. Quomque quæ huius necessitatis causa esset rogarem, divitias incusabant. Tu vero, o miser, nuper dives factus es.

VII. Eidem.

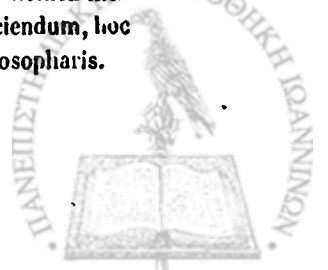
Quam primum Ægas veneris ibique navem exoneraveris, in Italiam tibi quam citissime redeundum, pariterque adulandum ægrotis, senibus, anibus, orbis, opulentis, luxuriantibus, Midis, Getis. Omnem aiunt rudentem movere oportere mercatorem. Mihi vero salinum terebrare in Themidis ædibus liceat.

VIII. Eidem.

Ecquid etiam tu scribas? utinam tam sis liberalis! Posses et usitata ista dicere atque trita : « Omne balneum Apollonius recusat. » neque ex ædibus unquam prodit, salvosque habet pedes. « Neque conspicitur ullam movens partem corporis. » semper enim movet animum. « Capillum promittit. » hoc enim quia Græcus est neque barbarus. « Vestem fert lineam. » quæque lanis multo sunt puriora. « Divinatione utitur. » plurima enim obscura sunt, neque aliter fieri potest ut futurum quid præsentiamus. « Sed non decet tale quid philosophum. » quod nec deo est dedecori? (2) « Et corporis tollit ægrotudines sedatque affectus. » quod crimen commune habet cum Æsculapio. « Solus cibum capit. » reliqui vero devorant. « Pauca loquitur eaque breviter. » nimirum facere omnino non potest. « A carnibus omnibus et feris abstinet. » iccirco homo est. Hæc si dices, Euphrata, in scriptis tibi esse, fortasse et illud adicies : « Si quid potuisset, argentum sumpsisset, sicut ego, munera reipublicæ. » si quid potuisset, non sumpsisset. « At patriæ sumpsisset. » non autem patria, quæ quid habeat ignorat.

IX. Dioni.

Tibiis atque lyra satius est quam oratione delectare : nam illa voluptatis instrumenta sunt, atque nomen musica, oratio vero invenit verum. Hoc tibi faciendum, hoc tibi dicendum, siquidem et huius causa philosopharis.

ι'. Τῷ αὐτῷ.

Ζητοῦσί τινες τὴν αἰτίαν, δι' ἣν πέπαυμαι διαλεγόμενος ἐν πολλοῖς· εἰδέτωσαν οὖν οἷς ἂν εἰδέναι μέλη, τὸ τοιοῦτον. ἀδύνατος ὠφελῆσαι λόγος ἅπας, ὃς ἂν εἷς ὢν μὴ καὶ πρὸς ἓνα λέγεται. ὁ τοίνυν ἄλλως διαλεγόμενος δόξης ἤττων ὢν διαλέγοιτ' ἄν.

ια'. Καισαρέων προβούλις.

Πρῶτον εἰς πάντα θεῶν ἄνθρωποι δέονται καὶ περὶ παντός, ἔπειτα πόλεων· τιμητέον γὰρ δεύτερον πόλεις μετὰ θεοῦ καὶ τὰ πόλεις προκριτέον παντὶ νοῦν ἔχοντι· εἰ δὲ μὴ πόλις μόνον εἴη, ἀλλὰ καὶ μεγίστη τῆς Παλαιστίνης, ἀρίστη τε τῷ αὐτοῦ μεγέθει καὶ νόμοις καὶ ἐπιτηδεύμασι καὶ προγόνων κατὰ πόλεμον ἀρεταῖς, ἔτι τε ἤθεσι κατ' εἰρήνην, καθάπερ ἡ ὑμετέρα πόλις, μάλιστα πασῶν τῶν ἄλλων ἐμοίγε θαυμαστά τιμητέα τε καὶ ἄλλω δὲ ὁμοίως παντὶ νοῦν ἔχοντι. τοῦτο μὲν οὖν ἐκ λόγου κοινοῦ τὸ προκριτικὸν ἂν εἴη τὸ κατὰ σύγκρισιν τῶν πολλῶν. (2) ὅταν δὲ καὶ ἀρχὴ πόλις ποτὲ τῆς πρὸς ἓνα τιμῆς ἀνὴρα πόλις οὔσα καὶ τοῦτον ἑαυτῆς ξένον καὶ ἄπωθεν, τί ἢ τούτου τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἀμοιβὴν ἢ ὑμῖν ἀλλήλοις τισὶν ἀξίον ἂν εἴη; τοῦτο μόνον ἴσως, εἰ θεοφιλῆς τις ὢν τύχοι διὰ τινὰ φύσεως ἐπιτηδειότητα, τὸ εὐχεσθαι τῇ πόλει τὰ ἀγαθὰ, τυγχάνειν τε τῆς εὐχῆς, ὅπερ ἂν διατελέσαιμι καὶ γὰρ πράττων ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπεὶ περ ἤσθην ἤθεσιν Ἑλληνικοῖς φαίνουσι τὸ ἴδιον ἀγαθὸν καὶ διὰ γραμμῶν κοινῶν. Ἀπολλωνίδην δὲ τὸν Ἀφροδισίου, νεανίαν ἐρρωμενεστάτης φύσεως ἀξίας τε τοῦ ὑμετέρου ὀνόματος, πειράσσομαι χρήσιμον ὑμῖν παρασκευάζειν εἰς ἕκαστα μετὰ καὶ τύχης τινὸς ἀγαθῆς.

ιβ'. Σελευκέων τοῖς προβούλοις.

Πόλις, ἣτις ἂν οὕτω πρὸς τε θεοῦς ἔχη καὶ ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἀξίους ἀποδοχῆς, αὐτὴ τε εὐδαίμων καὶ εἰς ἀρετὴν ὠφέλησε τοὺς μαρτυρηθέντας. ἀρξασθαι μὲν οὖν χάριτος οὐ δυσχερές, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις τὸ κάλλιστον· ἀμοιβὴν δ' οὐ μόνον οὐ βῆδον, ἀλλὰ καὶ παντελῶς ὁμοίαν εὐρεῖν ἀδύνατον. τὸ γὰρ που τῇ τάξει δεύτερον οὐδέποτε τῇ φύσει πρῶτον. ὥστε θεὸν ἀνάγκη παρακαλεῖν ὑπὲρ ὑμῶν ἀμείψασθαι τοὺς οὐ τῇ δυνάμει μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις κρείττους γενομένους. ἀνθρώπων γὰρ οὐδεὶς τά γε τηλικῶτα δυνατός. καὶ τὸ ἐθελῆσαι δ' ἂν με παρ' ὑμῖν γενέσθαι τῆς ὑμῶν ἂν εἴη χάριτος καὶ αὐτὸ εἰς ἡμᾶς, ὡς ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην παρ' ὑμῖν καὶ γεγενῆσθαι. οἱ πρέσβεις ὑμῶν τιμιώτεροι, διότι καὶ φίλοι, Ἱερώνυμος καὶ Ζήνων.

ιγ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Στράτων μὲν ἐξ ἀνθρώπων οἴχεται πᾶν ὅσον ἦν

X. Eldem.

Quærun quidam causam, ob quam coram populo disserere cessaverim. Sciant igitur, quorum id scire interest: utilitatem nequaquam asferre potest sermo, qui quum unus sit non etiam ad unum habeatur: quare qui aliter disserat, hoc sane gloriæ captandæ causa fecerit.

XI. Cæsarcensium senatui.

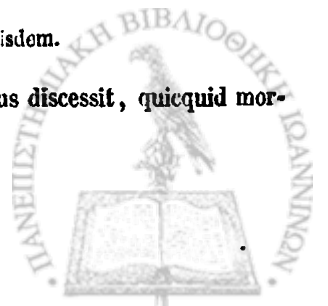
Primum ad omnia diis homines indigent atque in omni re, deinde civitatibus. Censendæ sunt enim civitates secundum post deos locum tenere, ac civitatis res præponendæ cuius sapienti: s' n autem non civitas tantum sit, verum et Palæstinæ maxima, omniumque quæ ibi sunt magnitudine et legibus et institutis et maiorum sive bellica laude sive pacis artibus, quemadmodum vestra civitas, præstantissima, omnium maxime illa et mihi admiranda et colenda est et cuius pariter sapienti. Hoc igitur nomine, si cum aliis multis comparetur, communi omnium consensu primæ ei partes deferendæ. (2) Sed ubi unum virum civitas, eumque hospitem suum atque absentem, ipsa sua sponte honore afficiat, quid quæso quod aut ab isto viro rependatur aut a vobis recipiatur dignum fuerit? hoc solum fortasse, si deo amicus naturæ quadam opportunitate fuerit, ut optima quæque civitati precatus voti compos fiat, id quod et ego pro vobis facere non desinam, quum Græcis gaudeam moribus insitam sibi probitatem et per litteras publicas declarantibus. Apolloniden autem Aphrodisii filium, firmissimæ indolis iuvenem vestroque nomine dignæ, ad omnia utilem vobis re. Idere conabor fortuna adiuvante.

XII. Seleucensium senatui.

Civitas hoc modo erga deos affecta atque erga laude dignos homines et ipsa felix est et eorum virtutem effert, quibus eius dicitur testimonium. Primum igitur in aliquem beneficia conferre non est arduum, sed et omnium quæ inter homines sunt pulcherrimum; remunerationem autem non modo non facile est, verum et prorsus æqualem invenire humanas excedit vires: nam quod ordine secundum est, nunquam natura primum fuerit. Quare deos necesse est imploremus, ut pro nobis gratiam eis referant, qui non solum potestate, sed factis etiam nos superarunt. Hominum enim tanta præstare nemo potest. Quod vero me vobiscum esse cupitis, id ipsum quoque vestræ in me benevolentiae documentum est, quemadmodum ego et natum me apud vos esse exoptarim. Legati vestri eo maioris æstimandi, quod et amici sunt, Hieronymus atque Zeno.

XIII. Eisdem.

Strato quidem ex hominibus discessit, quicquid mor-

αὐτῷ θνητὸν ἐπὶ γῆς καταλιπών. χρῆ δὲ τοὺς εἶτι
κολαζομένους ἡμᾶς ἐνθάδε (ζῆν ἄλλως λεγομένους) ἔχειν
τιὰ τῶν ἐκείνου πραγμάτων ἐπιμέλειαν. ἄλλοις μὲν
οὖν ἄλλο τι ἔργον δικαίως ἂν γένοιτο νῦν ἢ καὶ ὕστε-
ρον, οἷς μὲν ὡς οἰκείοις, οἷς δ' ὡς αὐτὸ μόνον ἀνδράσι
φίλοις, οὐκ ἐν ἐτέρῳ γνωσθησομένοις χρόνῳ, τούτων
εἴπερ ἦν τῶν ὀνομάτων ἀληθές τι καὶ πρόσθεν· ἐγὼ
μέντοι καὶ ταύτῃ βουλόμενος ἐξαιρέτως ὑμέτερος εἶναι,
τὸν ἐκ Σελευκίδος υἱὸν αὐτῷ γενόμενον Ἀλέξανδρον
αὐτὸς ἀναθρέψω καὶ μεταδώσω παιδείας τῆς ἐμῆς.
πάντως δ' ἂν μετέδωκα καὶ χρημάτων ὃ τὰ μείζονα
δούς, εἴπερ ἔχειν ἦν ἄξιον.

ιδ'. Εὐφράτη.

Πυνθάνονται μου πολλοὶ πολλάκις, τίνος ἔνεκεν οὐ
μετεπέμφθην εἰς Ἰταλίαν, ἢ οὐ μεταπεμφθεὶς ἀφικό-
μην, ὡσπερ σὺ καὶ εἴ τις ἕτερος. ἐγὼ δὲ περὶ τοῦ
προτέρου μὲν οὐκ ἀποκρινοῦμαι, μὴ καὶ δόξω τισὶν
εἰδέναι τὴν αἰτίαν, οὐδ' εἰδέναι μοι μέλλον, περὶ δὲ τοῦ
δευτέρου τί ἂν καὶ δεοίμην ἕτερον λέγειν, ἢ ὅτι μᾶλλον
ἂν μετεπέμφθην ἢ ἀφικόμην; ἔρρωσο.

ιε'. Τῷ αὐτῷ.

Τὴν ἀρετὴν ἀδέσποτον εἶναι Πλάτων εἶπεν. εἰ
δὲ μὴ τιμᾶ τοῦτό τις καὶ γέγηθεν ἐπ' αὐτῷ, ἀλλὰ
καὶ ὠνιος γίνεται γρημάτων, πολλοὺς δεσπότας ἑαυτοῦ
ποιεῖ.

ισ'. Τῷ αὐτῷ.

Μάγους οἶει δεῖν ὀνομάζειν τοὺς ἀπὸ Πυθαγόρου
φιλοσόφους, ὧδέ που καὶ τοὺς ἀπὸ Ὀρφέως. ἐγὼ δὲ
καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ δεῖνος οἶμαι δεῖν ὀνομάζεσθαι μά-
γους, εἰ μέλλουσιν εἶναι θεῖοί τε καὶ δίκαιοι.

ις'. Τῷ αὐτῷ.

Μάγους ὀνομάζουσι τοὺς θεοὺς οἱ Πέρσαι. μάγος
οὖν ὁ θεραπευτὴς τῶν θεῶν ἢ ὁ τὴν φύσιν θεῖος, σὺ δ'
οὐ μάγος, ἀλλ' ἄθεος.

ιγ'. Τῷ αὐτῷ.

Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς ἄλογον εἶναι κατὰ φύσιν
εἶπεν τὸν ἄνθρωπον. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ὡσπερ
ἐστὶν ἀληθές, ἐγκαλυπτός ἐκαστος ὁ ματαίως ἐν δόξῃ
γενόμενος.

ιδ'. Σκοπελιανῷ σοφιστῇ.

Πέντε εἰςὶ σύμπαντες οἱ τοῦ λόγου χαρακτῆρες, ὁ
φιλόσοφος ὁ ἱστορικὸς ὁ δικανικὸς ὁ ἐπιστολικὸς ὁ ὑπο-

EPISTOLOGN.

tale ei fuit in terra relicto. Oportet autem nos, qui adhuc
hoc in loco pœnas damus, alias vivere dicimur, aliquam
eius rerum curam suscipiamus. Quare alii quidem aliud
quid nunc aut etiam postea fecerint, sive ut propinqui,
sive ut amici solum viri, quorum nominum an quod
et antea verum fuerit hoc ipso maxime tempore co-
gnosceatur: ego vero sic quoque præ ceteris vester
esse cupiens filium ex Seleucide illi natum Alexandrum
ipse educabo meæque participem faciam disciplinæ.
Omnino, majora quum tradam, pecuniæ etiam participa-
rem, si habere eam conveniret.

XIV. Euphrata.

Multi sæpenumero ex me quærent, quam ob causam
non accessitus sim in Italiam aut accessitus non venerim,
quemadmodum tu et si quis alius. Ego vero ad prius
quidem non respondebo, ne quibusdam causam scire vi-
dear, quam scire mea nihil prorsus interest: de altero
autem quid dicam aliud quam quod, accessitus licet, non
facile tamen venerim? Vale.

XV. Eidem.

Virtutem nullis dominis subiectam esse dicebat Plato.
Quod si quis aspernetur, neque gaudium hinc capiat, verum
et venalem se præstet pecuniis, is multos sibi ipsi dominos
imponit.

XVI. Eidem.

Magos dicendos esse censes philosophos Pythagoram,
itemque Orpheum secutos. Ego vero quemlibet sequentes
magos dicendos esse censeo, dummodo divini sint futuri
atque iusti.

XVII. Eidem.

Magos deos appellare solent Persæ. Magus igitur deorum
cultor est aut qui natura sua a diis abest proxime: tu vero
non magus, verum impius.

XVIII. Eidem.

Heraclitus physicus irrationalem natura dicebat esse
hominem. Quod si verum, ut verum est, præ pudore
quivis se occultet, qui in opinione frustra consumit
operam.

XIX. Scopeliano sophistæ.

Quinque in universum orationis formæ sunt, philo-
sophica, historica, iudicialis, epistolaris, commentato-

μνηματικός. ἐγκειμένων δὴ τῶν γενικῶν χαρακτήρων τῆ τάξει πάλιν γίνεται πρῶτος μὲν ὁ κατὰ τὴν ἐκάστου δύναμιν ἢ φύσιν ἴδιος ὢν, δεύτερος δὲ ὁ ἐν μιμῆσει τοῦ ἀρίστου, τῶν ἐκ φύσεως εἴ τις ἐνδεής εἴη. τὸ δὲ ἀρίστον δυσεύρετόν τε καὶ δυσεπίκριτον, ὥστε οἰκειότερος ἐκάστῳ χαρακτήρ ὁ ἴδιος, ἐπέπερ καὶ βεβαίω-
τερος.

κ'. Διμετιανῶ.

Εἰ σοι δύναμις ἐστίν, ὥσπερ ἐστίν, καὶ φρόνησιν ἂν εἴη σοι κτητέον. καὶ γὰρ εἰ φρόνησις ἦν, δύναμις δὲ ἀπῆν, ὁμοίως ἔδει σοι ἐκ δυνάμεως· δεῖται γὰρ αἰεὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου, ὥσπερ ὄψις φωτὸς καὶ φῶς ὄψεως.

κα'. Τῶ αὐτῶ.

Βαρβάρων ἀφεκτέον καὶ οὐκ ἀρχτέον αὐτῶν· οὐ γὰρ θέμις αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας εὖ πάσχειν.

κβ'. Λεσβῶνακτι.

Δεῖ πένεσθαι μὲν ὡς ἄνδρα, πλουτεῖν δὲ ὡς ἄνθρωπον.

κγ'. Κρίτωνι.

Τὸ θεϊότατον Πυθαγόρας ἰατρικὴν ἐφασκεν. εἰ δὲ ἰατρικὴ τὸ θεϊότατον, καὶ ψυχῆς ἐπιμελητέον μετὰ σώματος, ἢ τὸ ζῶον οὐκ ἂν ὑγιαίνοι τῶ κρείττονι νοσοῦν.

κδ'. Ἑλλανοδίκαις καὶ Ἡλείοις.

Ἄξιόυτέ με τῶ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων παραγενέσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐπέμψατε πρέσβεις· ἐγὼ δὲ παρεγενομένην ἂν ἐπὶ σωματῶν θέαν καὶ ἄμιλλαν, εἰ μὴ τὸν μείζονα τῆς ἀρετῆς ἀγῶνα καταλείψειν ἔμελλον.

κε'. Πελοποννησίοις.

Ὀλύμπια τὸ δεύτερον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐγένεσθε πολέμιοι, τὸ δεύτερον δὲ οὐ φίλοι.

κστ'. Τοῖς ἐν Ὀλυμπία θεηκόλοις.

Θεοὶ θυσιῶν οὐ δέονται. τί οὖν ἂν τις πράττων χαρίζοιτο αὐτοῖς; φρόνησιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κτώμενος, ἀνθρώπων τε τοὺς ἀξίους εἰς δύναμιν εὖ ποιῶν. ταῦτα φίλα θεοῖς, ἐκείνα δὲ ἀθέων.

κζ'. Τοῖς ἐν Δελφοῖς ἱερεῦσιν.

Ἄξιματι βωμοὺς μαιίνουσιν ἱερεῖς, εἴτα θαυμάζουσί τινες, πόθεν αἱ πόλεις ἀτυχοῦσιν, ὅταν μεγάλα δυστυχίωσιν. ὦ τῆς ἀμαθίας. Ἡράκλειτος ἦν σοφός,

ria. Quibus generalibus formis in ordinem sic redactis rursus sit prima, quæ secundum cuiusque facultatem aut naturam convenit, secunda autem quæ, si cui natura negaverit, in imitatione constat optimi. Optimum vero inventu iudicatuque est difficile, ut convenientior cuique sit propria figura, quoniam et firmior.

XX. Domitiano.

Si tibi potestas est, ut est revera, prudentia quoque tibi acquirenda. Namque si prudentia tibi esset, potentia autem abesset, pariter potentia indigeres: semper enim alterum indiget altero, ut visus lumine lumenque visu.

XXI. Eidem.

Abstinendum a barbaris, neque imperandum eis: nefas enim, barbari quum sint, beneficiis eos affici.

XXII. Lesbonacti.

Pauperem esse decet ut virum, divitem vero ut hominem.

XXIII. Critoni.

Divinissimum Pythagoras dicebat medicinam. Quod si medicina divinissimum, una cum corpore anima etiam curanda est, aut potiore sui parte laborans animal non valeret.

XXIV. Hellanodicis et Eleis.

Olympiorum certamini me cupitis interesse et ob eam causam misistis legatos: ego vero venirem ad corporum spectaculum et certamen, si non maius virtutis certamen relinquendum mihi esset.

XXV. Peloponnesiis.

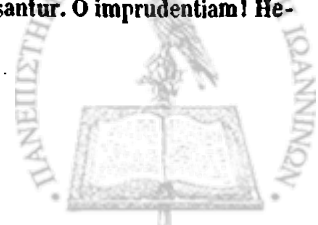
Olympia iterum, ac primum quidem fuistis inimici, deinceps vero non amici.

XXVI. Olympicis sacerdotibus.

Dii sacrificiis non indigent. Quid igitur quis gratum eis fecerit? si prudentiam, ut mihi videtur, sibi comparet, deque hominibus dignis pro viribus bene mereatur. Hæc diis grata, illa in-piorum.

XXVII. Delphicis sacerdotibus.

Sanguine aras sacerdotes pollunt, deinde mirantur quidam, quomodo fiat ut male civitates sese habeant, ubi magno in discrimine versantur. O imprudentiam! He-

ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνος Ἐφεσίους ἐπεισε μὴ πηλῶ πηλὸν καθαίρεσθαι.

κγ'. Βασιλεῖ Σκυθῶν.

Ζάμολξις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦν καὶ φιλόσοφος, εἴ γε μαθητὴς Πυθαγόρου ἐγένετο. καὶ εἰ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τοιοῦτος ἦν ὁ Ῥωμαῖος, ἐκὼν ἂν ἐγένετο φίλος. εἰ δὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οἶει δεῖν ἀγῶνα καὶ πόνον ἔχειν, ἄκουε φιλόσοφος, τουτέστιν ἐλεύθερος.

κδ'. Νομοθέτη.

Αἱ ἐορταὶ νόσων αἰτίαι· τοὺς μὲν γὰρ πόνους ἀνιᾶσι, τὸ ἐμπίπασθαι δὲ αὐξοῦσιν.

λ'. Ταμίαις Ῥωμαίων.

Ἄρχῃν ἄρχετε πρώτην. εἰ μὲν οὖν ἄρχειν ἐπίστασθε, διὰ τί τὸ παρ' ὑμᾶς χειρὸν ἑαυτῶν αἱ πόλεις ἔχουσιν; εἰ δὲ οὐκ ἐπίστασθε, μαθεῖν ἔδει πρῶτον, εἶτα ἄρχειν.

λα'. Διοικηταῖς Ἰστίας.

Τί ὄφελος ἀγρίων δένδρων φυομένων ἐπὶ βλάβῃ τῶν κλάδους κόπτειν, εἴαν δὲ τὰς ρίζας;

לב'. Ἐφεσίων γραμματεῦσιν.

Λίθων ἐν πόλει καὶ γραφῶν ποικίλων καὶ περιπάτων καὶ θεάτρων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ νοῦς ἐνεῖη καὶ νόμος. νοῦς δὲ καὶ νόμος περὶ τούτων ἐστίν, οὐ ταῦτα.

λγ'. Μιλησίοις.

Οἱ παῖδες ὑμῶν πατέρων δέονται, οἱ νέοι γερόντων, αἱ γυναῖκες ἀνδρῶν, οἱ ἄνδρες ἀρχόντων, οἱ ἄρχοντες νόμων, οἱ νόμοι φιλοσόφων, οἱ φιλόσοφοι θεῶν, οἱ θεοὶ πίστεως. προγόνων ἀγαθῶν ἔστε, τὰ παρόντα μισεῖτε.

λδ'. Τῆς ἐν Μουσεῖῳ σοφίας.

Ἐγενόμην ἐν Ἄργει καὶ Φωκίδι καὶ Λοκρίδι καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Μεγάρῳ καὶ διαλεγόμενος τοῖς ἐμπροσθεν χρόνοις ἐπαυσάμην ἐκεῖ. τί οὖν, εἴ τις ἔροιτο τὸ αἴτιον, ἐγὼ φράσαμ' ἂν ὑμῖν τε καὶ Μούσαις· ἔβαρβαρώθη ἡ οὐχὸν χρόνιος ὢν ἀφ' Ἑλλάδος, ἀλλὰ χρόνιος ὢν ἐν Ἑλλάδι.

λε'. Ἐστιάῳ.

Ἄρετή καὶ χρήματα παρ' ἡμῖν ἀλλήλοις ἐναντιώτατα· μειούμενον γὰρ τὸ ἕτερον αὐξεῖ τὸ ἕτερον, αὐξάνομενον δὲ μειοῖ. πῶς οὖν δυνατὸν ἀμφοτέρω περὶ

raclitus erat sapiens, sed ne ille quidem Ephesiis persuasit, ne lutum luto expurgarent.

XXVIII. Regi Scytharum.

Zamolxis vir bonus erat et philosophus, siquidem Pythagoræ fuit discipulus. Et si illo tempore talis Romanus fuisset, sua sponte amicitiam iunxisset. Quod si pro libertate certamen censes atque labores subeundos, philosophus audī, hoc est liber.

XXIX. Legislatori.

Festa morborum causæ sunt : labores enim remittunt et voracitatem augent.

XXX. Quæstoribus Romanis.

Magistratum geritis primarium. Si imperare igitur nostis, quid est cur civitates, quantum per vos licet, deteriorius sese habeant? sin vero nescitis, discere primum oportebat, deinde imperare.

ε atque

XXXI. Procuratoriæ Ἰστίας.

Quid iuvat agrestium arborum, quæ cum detrimento hominum provenere, ramos quidem amputare, radices vero relinquere?

XXXII. Ephesiorum scrib'is.

Lapidum in urbe et picturarum variarum et ambulatorum theatrorumque nullus est usus, nisi mens insit atque lex. Mens autem atque lex non ista sunt, sed ipsis adhibenda.

XXXIII. Milesiis.

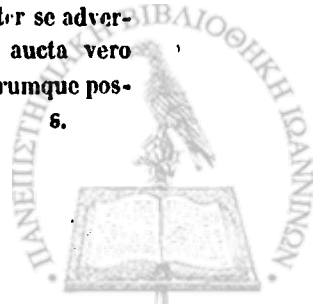
Liberi vestri patribus indigent, iuvenes senibus, mulieres viris, viri magistratibus, magistratus legibus, leges philosophis, philosophi diis, dii fide. Bonis ex maioribus orti estis, præsentia odio habetote.

XXXIV. Sapientibus qui in Museo sunt.

Argos adivi et Phocidem et Locridem, Sicyonem item atque Megara, ibique a disserendi consuetudine, quam antea habueram, iam destiti. Quod si quis causam ex me requirat, dicam vobis atque Musis : barbarus evasi, non quod diu a Græcia abfuerim, sed quod in Græcia diu fuerim.

XXXV. Hestiaro.

Virtus et pecunia apud nos sunt maxime inter se adversaria : deminuta enim altera auget alteram, aucta vero deminuit. Qui igitur fieri possit, ut idem utrumque pos-

τὸν αὐτὸν γενέσθαι, πλὴν εἰ μὴ τῶ τῶν ἀνοήτων λόγῳ, παρ' οἷς καὶ ὁ πλοῦτος ἀρετὴ; μὴ δὲ τοσοῦτον ἡμῶν ἀναισθητεῖν ἐπίτρεπε τοῖς αὐτοῖσι, μηδὲ ἕα πλουσίους ἡμᾶς ὑπολαμβάνειν μᾶλλον ἢ φιλοσόφους. καὶ γὰρ αἰσχιστον ἀποδημεῖν ἡμᾶς διὰ χρήματα δοκεῖν, ἐνίων, ἵνα μνήμην ἑαυτῶν καταλείπωσι, μηδὲ ἀρετὴν ἀσπασαμένων.

λς'. Κορινθίῳ Βάσσῳ.

Ἦν Πραξιτέλης Χαλκιδεὺς μαινόμενος ἄνθρωπος. οὗτος ἤλθε ποτε ξιφῆρης ἐπὶ θύρας τὰς ἐμὰς ὑπὸ σοῦ σταλεῖς τοῦ φιλοσόφου καὶ ἀγωνοθέτου τῶν Ἰσθμίων. τοῦ φόνου δ' ἦν μισθὸς δεδομένος ἢ τῆς γυναικός σου κοινωνία· καὶ, μιὰρὲ Βάσσε, πολλακίς εὐεργέτης ἐγένονήν σου.

λζ'. Τῷ αὐτῷ.

Εἰ πυνθάνοιτο Κορινθίων τις, πῶς ὁ Βάσσου πατὴρ ἀπέθανεν, ἐροῦσιν ἅπαντες οἱ ἀστικοὶ καὶ οἱ μέτοικοι « φαρμάκῳ. » ἢ δόντος; ἐροῦσι καὶ οἱ ἄλλοι « τοῦ φιλοσόφου. » ἢ ἑμιαρὸς τῷ πτώματι τοῦ πατρὸς ἐπόμενος ἔκλαιεν.

λη'. Τοῖς ἐν Σάρδεσιν.

Ἀρετῆς μὲν ὑμῖν πρωτεῖον οὐκ ἔστι, ποίας γὰρ ἀρετῆς; εἰ δὲ κακίας φέρεσθε τὰ πρῶτα, πάντες ὑφ' ἐν φέρεσθε. τίνες τοῦτο φήσουσι περὶ τῶν ἐν Σάρδεσιν; οἱ ἐν Σάρδεσιν. οὐδεὶς γὰρ οὐδενὶ τῶν αὐτῶν φίλος, ὥστ' ἀρνεῖσθαι τι τῶν ἀτόπων δι' εὐνοίαν.

λθ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Αἰσχρὰ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ταγματῶν ὑμῶν, Κόδδαροι καὶ Ξυρισίταιροι. ταῦτα τοῖς τέκνοις τίθεσθε τὰ πρῶτα, καὶ εὐτυχεῖτε γίνεσθαι τούτων ἄξιοι.

μ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Κόδδαροι καὶ Ξυρισίταιροι. τὰς δὲ θυγατέρας ὑμῶν καὶ τὰς γυναῖκας πῶς ἂν προσαγορεύοιτε; τῶν γὰρ αὐτῶν ταγματῶν εἰσὶ καὶ αὗται καὶ θρασύτεραι.

μα'. Τοῖς αὐτοῖς.

Οὐδὲ τοὺς οἰκέτας ὑμῖν εὐνοεῖν εἰκός, πρῶτον μὲν ὅτι οἰκέται, εἰθ' ὅτι τῶν ἐναντίων ταγματῶν οἱ πλεῖστοι. κακείνοι γὰρ ὁμοίως ὑμῖν ἀπὸ γένους.

μβ'. Πλατωνικοῖς.

Ἐάν τις Ἀπολλωνίῳ χρήματα διδῶ, καὶ ὁ διδούς ἄξιος νομίζεται, λήψεται δεόμενος, φιλοσοφίας δὲ μισθὸν οὐ λήψεται, κἂν δέηται.

sideat, nisi forte stultorum opinione, qui etiam divitias in virtute ponunt? Quare permittere noli, ut qui illic sunt tam male de nobis existiment, neque concede, ut nos divites potius quam philosophos esse iudicent. Turpissimum est enim, pecuniæ causa nos videri peregre abesse, quum quidam, ut sui memoriam relinquunt, ne virtutem quidem amplectantur.

XXXVI. Corinthio Basso.

Erat Praxiteles Chalcidensis furiosus homo. Is venit aliquando gladio cinctus ad januam meam a te missus philosopho atque Isthmiorum certaminis præfecto. Cædis autem merces composita erat uxoris tuæ consuetudo. Ego vero, scelerate Basse, sæpenumero beneficia in te contuli.

XXXVII. Eidem.

Si quis Corinthiorum quærat, quomodo Bassi pater interierit, « veneno » cives omnes et inquilini respondebunt. Sin quis dederit quærant, « philosophus » vicini dicent. Et tamen sceleratus ille paternum funus prosequutus lacrimas fundebat.

XXXVIII. Sardianis.

Virtutis præmia vobis non sunt, qualis enim virtutis? sin vero malignitatis præmia reportanda, in unum cogimini omnes. Quinam hoc dicent de Sardianis? ipsi qui sunt Sardibus. Nemo enim tam est amicus ibi cuiquam, ut eorum quæ nefaria sunt ob benevolentiam quicquam neget.

XXXIX. Eidem.

Turpia et nomina vestrorum ordinum, Coddari, Xyrisitauri. Hæc liberis vestris primum imponitis, vobisque contingit dignos istis esse.

XL. Eidem.

Coddari et Xyrisitauri. Filias autem vestras et uxores quo tandem nomine appelletis? eorundem enim ordinum et istæ sunt et adhuc audaciores.

XLI. Eidem.

Ne servos quidem vobis bene velle consentaneum est, primum quia servi, deinde quod contrariorum ordinum plerique. Nam et illi pariter atque vos generati sunt.

XLII. Platonis.

Si quis Apollonio pecunias dederit, quique dat dignus iudicatus fuerit, accipiet ubi indigeat, philosophiæ vero mercedem etiamsi indigeat non accipiet.

μγ'. Τοῖς οἰησισόφοις.

Εἰ λέγει τις εἶναι γνώριμος ἐμός, λεγέτω καὶ μένειν ἔνδον, ἀπέχεσθαι λουτροῦ παντός, ζῆα μὴ κτείνειν, μηδὲ ἐδεῖν σάρκας, ἀπαθὴς εἶναι φθόνου, κακοθηεῖας, μίσου, διαβολῆς, ἐχθρας, τοῦ τῶν ἐλευθέρων ὀνομάζεσθαι γένους, ἢ φυλακτέος πλάσματα φέρων τρόπου τε καὶ ἤθους καὶ λόγων ψευδῶν ἀλλοτρίου βίου πιστίν. ἔρρωσθε.

μδ'. Ἐστιαίῳ τῷ ἀδελφῷ.

Τί θαυμαστόν, εἰ με τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἰσόθεον ἔχουμένων, τινῶν δὲ καὶ θεόν, μόνῃ μέχρι νῦν ἢ πατρὶς ἀγνοεῖ, δι' ἣν ἐξαιρέτως ἐσπούδασα λαμπρὸς εἶναι; τοῦτι γὰρ οὐδ' ὑμῖν τοῖς ἀδελφοῖς, ὡς ὄρω, γέγονε φανερόν, ὡς εἶναι ἀμείνων πολλῶν λόγους τε καὶ ἤθος. ἐπεὶ πῶς ἂν μου κατεγινώσκετε χαλεπὴν κατάγνωσιν ὑπομνήσεως τὴν ἀρχὴν δεομένων, περὶ ὧν μόνων οὐδὲ τῶν ἀμαθεστάτων ἂν τις περιμείνειε διδαχθῆναι, λέγω δὲ πατρίδος τε καὶ ἀδελφῶν; (2) καίτοι οὐ λέληθεν ἡμᾶς, ὡς καλῶς ἔχον ἐστὶ πᾶσάν τε γῆν πατρίδα νομίζειν καὶ πάντας ἀνθρώπους ἀδελφοὺς καὶ φίλους, ὡς ἂν γένος μὲν ὄντας θεοῦ, μιᾶς δὲ φύσεως, κοινωνίας δ' οὕσης λόγῳ τε παντὶ καὶ πᾶσι παθῶν τῆς αὐτῆς, ὅπη τε καὶ ὅπως ἂν τις τύχῃ γεγόμενος, εἴτε βάρβαρος, εἴτε καὶ Ἕλληνας, ἄλλως τε καὶ ἄνθρωπος. ἀλλ' ἐστὶ γὰρ πῶς τὸ συγγενὲς ἀκατασφίςτον καὶ πᾶν ἀνακλητικὸν αὐτοῦ τὸ οἰκεῖον. οὕτως δ' Ὀμηρικὸς Ὀδυσσεύς, ὡς φασιν, οὐδὲ ἀθανασίαν ὑπὸ θεᾶς διδομένην Ἰθάκης προὔτιμησεν. (3) ὄρω δ' ἔγωγε τὸν νόμον τόνδε καὶ διὰ τῶν ἀλόγων ζῴων πεφοιτηκότα. οὐ γὰρ ὅπόσον πτηνὸν καλιῶν ἀπόκοιτον ἰδίῳ, πᾶν τε βύθιον παρασύρεται μὲν ὑπὸ τοῦ φέροντος, ἐπάνεισι δὲ μὴ νικηθέν. Θηρία μὲν γὰρ οὔτε λιμὸς οὔτε κόρος ἐπεισεν ἔξω φολεῶν μείναι. ἓνα τούτων ἢ φύσις ἤνεγκεν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα σοφὸν λεγόμενον. ἢ καὶ πάντα τὰ λοιπὰ γῆ πᾶσα παρέγγη, μνήματα οὐκ ἔχει δεῖξαι τὰ πατέρων.

με'. Τῷ αὐτῷ.

Εἰ τῶν ὄντων τὸ τιμιώτατον φιλοσοφία, πεπιστευμένα δ' ἡμεῖς φιλοσοφεῖν, οὐκ ἂν ὀρθῶς ὑπολαμβάνοιμεθα μισάδελφοι, καὶ ταῦτα δι' αἰτίαν ἀγεννή τε ἅμα καὶ ἀνελεύθερον. χρημάτων γὰρ δήπου χάριν ἢ ὑποψία, τούτων δὲ καὶ πρὶν ἢ φιλοσοφεῖν ἐπειρώμεθα καταφρονεῖν, ὥστε τοῦ μὴ γράφειν εὐλογώτερον ἂν εἴη πρόρρασιν ἐτέραν ὑπονοεῖν. ἐφυλαττόμην γὰρ ἀληθῆ μὲν γράφων ἀλαζῶν δοκεῖν, ψευδῆ δὲ ταπεινός, ὧν ἑκάτερον ἐπίσης ἀνιαρὸν ἀδελφοῖς τε καὶ φίλῳ παντί. νυνὶ μέντοι καὶ τοῦτο δήλω. συγχωροίη γὰρ ἂν ἴσως τὸ δαιμόνιον, ὅτι συμβαλὼν τοῖς ἐν Ῥόδῳ φίλοις μετ' ὀλίγον ἐκείθεν ἐπάνειμι πρὸς ὑμᾶς λήγοντος ἔαρος.

XLIII. Sapientibus sibi visis.

Si quis meum discipulum se profitetur, dicat etiam se domi continere, ab omni balneo abstinere, animalia non occidere neque comedere carnes, nihil curare invidiam, malevolentiam, odium, calumniam, inimicitiam, ex liberorum genere nominari, aut cavendus est ut qui morum atque ingenii commenta præ se ferat et a doctrina falsa alienæ vitæ fidem. Valete.

XLIV. Hestiaeo fratri.

Quid mirum si, quum ceteri homines diis similem, nonnulli etiam deum me existiment, sola adhuc patria ignorat, propter quam potissimum, ut illustris evaderem, laboravi? hoc enim ne vobis fratribus quidem, ut video, perspectum est, sermonibus atque vita me multis antecellere. Qui sit enim ut tam male de me existimetis, quasi de eis rebus omnino admonendus sim, de quibus solis ne indoctissimi quidem doceri se patientur, patriam dico atque fratres? (2) Verum non latet nos, quam pulchrum sit omnem terram pro patria habere atque omnes homines pro fratribus et amicis, ut qui a deo originem ducant atque una natura eademque ratione et affectuum communione sint omnes præditi, ubicunque quis fuerit aut quo modo natus, sive barbarus sive græcus, dummodo homo sit. Sed enim quod cognatum est eludi nequit et quicquid ipsius proprium est ad se revocat. Sic Homericus Ulixes, ut aiunt, ne immortalitatem quidem a dea oblatam Ithacæ prætulit. (3) Et istam legem in brutis animalibus quoque vim suam video exercere. Nam quicquid volatile est, non extra suos nidos somnum capit, et quicquid in profundo degit, ab eo qui diripit abstrahitur quidem, sed si non superatur in sedes suas redit. Animalia enim nec fames nec saturitas ut extra lustra sua mancant compellit. Unum horum natura protulit hominem eumque sapientem dictum: cui etsi reliqua omnia terra omnis suggerat, monumenta parentum ostendere non potest.

XLV. Eidem.

Si rerum omnium pretiosissima est philosophia, credimurque nos philosophari, non sane recte fratrum osores existimemur, idque ob turpem simul et illiberalem causam. Pecuniarum enim causa nata est suspicio, has vero prius etiam quam ad philosophiam accederemus contemnere cœpimus, ut, quod non scripserim, convenientius fuerit aliam causam suspicari. Cavebam enim ne, si vera scriberem, superbus viderer, sin falsa, humilis, quorum utrumque æque molestum est fratribus et amico omni. Nunc vero et hoc aperio. Fortasse enim concesserit deus, ut, ubi qui Rhodi sunt amicos conerim, non multo post illinc ad vos revertar vere exeunte.

μς'. Γορδίω.

Ἡδίκησθαί φασιν Ἐστιαῖον ὑπὸ σοῦ καὶ ταῦτα φίλου γεγονότος, εἴ γε σύ τινος φίλος. Ἔρα δὲ, Γόρδιε, μὴ πείραν λάθης ἀνδρὸς οὐ δοκοῦντος, ἀλλὰ ὄντος. ἄσπασαι τὸν υἱὸν Ἀριστοκλείδην, ὃν εὐχομαι μὴ παρὰ πλῆσιόν σοι γενέσθαι. καὶ σύ δ' ἦσθα νέος ἄμεμπτος.

μς' Τυανέων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ.

Προστάττουσιν ὑμῖν ἐπανιέναι πείθομαι. τοῦτο γὰρ δὴ πρὸς ἓνα πόλει πρεπιωδέστερον ἂν εἴη, εἰ ἕνεκα τιμῆς μεταπέμποιτο πολίτην ἑαυτῆς. καὶ ὃν ἀπεδήμησα δὲ γρόνον, ἀπεδήμησα περιποιῶν ὑμῖν, εἰ καὶ ἐπαχθὲς εἶπειν, εὐκλειάν τε καὶ ὄνομα καὶ εὐνοίαν καὶ φιλίαν πόλεων ἐπιφανῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀνδρῶν. εἰ δὲ καὶ μείζονος ἔτι καὶ κρείττονος ὑμεῖς ὑπολήψεις ἄξιτοι, τό γε ἔμὸν καὶ τὸ παρὰ τῆς ἐμῆς φύσεως ἐπιτοσοῦτον ἐξήρκει μόνον δυνάμεώς τε καὶ σπουδῆς. ἐρρωσθε.

μη'. Διοτίμῳ.

Ἐπλανήθης οἰηθεὶς δεῖσθαί μέ τινος ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ, πρὸς ὃν οὐδὲν ἦν μοι ποτε κοινόν τι γεγονός, ἢ παρ' ἄλλου τινὸς ὁμοίου τε καὶ ὁμοίως. ἦν δὲ οὐδὲ τὸ ἀναλωθὲν εἰς τι τῶν σοι σωτηρίων πολὺ τι. χαρῆ δὴ μοι παθῶν εὖ δίχ' ἀναλώματος. τηρήσω γὰρ μου τὸ ἔθος μόνως οὕτως. ὅτι δὲ τοῦτον ἔχω τὸν τρόπον καὶ ταύτην τὴν διάθεσιν πρὸς ἅπαντάς μου τοὺς πολίτας, εἰ γὰρ λέγειν ὡς καὶ πρὸς πάντας ἀνθρώπους, ἔξεστι μαθεῖν παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν εὖ παθόντων μὲν, δσακίς ἐδεθήθησαν τινος, ἀμοιβῆν δὲ αἰτηθέντων μηδεμίαν. (2) μὴ δὲ δυσχεράνης, εἰ δεόντως ἐπιτιμηθεὶς ὁ ἐμὸς ὑπὲρ τοῦ προσέσθαι τι τὴν ἀρχὴν ἀπέδωκεν εὐθὺς ὁ ἔλαθε Λυσία τῷ φίλῳ σου, φίλῳ δὲ καὶ ἐμοῦ, ἐπεὶ μηδένα ἠπίστατο τῶν καταλειμμένων σου παίδων. εἰ δὲ δύο λόγοι περὶ ἐμοῦ λέγονται, λεχθήσονται δὲ καὶ ἐσύστερον, τί θαυμαστόν; ἀνάγκη γὰρ περὶ πάντας ἄκρου δοκοῦντος καθ' ὅτι οὖν ἐναντίους λέγεσθαι λόγους. οὕτως περὶ Πυθαγόρου, περὶ Ὀρφείως, περὶ Πλάτωνος, περὶ Σωκράτους οὐκ ἐλέχθη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐγράφη τὰ ἐναντία, ὅπου γε μὴ τὰ ὁμοια καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ. (3) ἀλλ' οἱ μὲν ἀγαθοὶ δέχονται τὸν ἀληθῆ λόγον, ὡς ἂν ἔχοντές τι συγγενές, οἱ δὲ φαῦλοι τὸν ἐναντίον, καὶ ἔστι τοῦ τοιοῦτου γένους καταγελαῖν, λέγω δὲ τοῦ γέροντος. τοσοῦτο μόνον δίκαιον ὑπομῆσαι περὶ ἑαυτοῦ τὸ νῦν, ὅτι περὶ ἐμοῦ καὶ θεοὶς εἴρηται ὡς περὶ θεοῦ ἀνδρὸς οὐ μόνον ἰδίᾳ τισὶ πολλὰκις, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ. ἐπαχθὲς λέγειν τι περὶ αὐτοῦ πλεῖον ἢ μείζον. ὑγιαίνειν εὐχομαι.

XLVI. Gordio.

Hestiacum iniuria affectum a te aiunt, idque amico eius, si quidem cuiusquam tu amicus. Vide igitur, Gordi, ne periculum facias viri, qui non videtur, sed revera est. Saluta filium Aristoclidem, quem opto non similem tibi evasurum. Tu quoque iuvenis non reprehendus eras.

XLVII. Tyanensium senatui et populo.

Iubentibus vobis me redire pareo : sic enim maius ex uno habebit civitas ornamentum si honoris causa arcessat civem suum. Atque ego quo tempore peregre abfui, quamvis invidiosum sit dicere, gloriam vobis et nomen et benevolentiam amicitiamque tam civitatum illustrium quam virorum comparavi. Sin autem maiore adhuc ac meliore digni estis fama, quod quidem in me est atque in natura mea positum, non poterat ultra hunc facultatis ac studii modum progredi. Valete.

XLVIII. Diotimo.

Falsus es, quod credidisti aliqua mihi opus esse re aut a te ipso, quocum nihil quicquam commune unquam habui, aut ab alio quodam simili ac similiter. Nec multum adeo fuit in tuum commodum impensum. Gratum itaque mihi feceris, si beneficium in te collatum acceperis nullo tuo sumptu : hoc enim solo modo consuetudinem meam tuebor. Hunc autem me habere morem et sic esse erga omnes meos cives animatum, ne dicam et erga omnes homines, cognoscere licet ab reliquis civibus, qui quoties aliqua re indigerent, beneficio a me affecti sunt, beneficia vero ut beneficiis referrent nunquam sunt admoniti. (2) Noli igitur indignari, quod iure reprehensus familiaris meus eo, quod admiserit omnino, reddidit statim quod acceperat Lysiae, amico tuo et mihi quoque amico, quum nullum nosset servorum a te relictorum. Quod si diversi de me sermones feruntur, ferenturque sane et in posterum, quid mirum? necesse est enim de omni, quod quocumque modo excellens esse videatur, diversi ferantur sermones. Sic de Pythagora, de Orpheo, de Platone, de Socrate contraria non modo dicebantur, verum etiam scribebantur, quando quidem similia nec de ipso deo. (3) At boni accipiunt verum sermonem, quasi cum eo cognatum quid habentes, improbi vero contrarium, ac tale genus, peius dico, licet deridere. Tantum solum nunc de me ipso admonuisse aequum est, de me et apud deos sermonem esse tanquam de divino homine, non solum privatim apud nonnullos saepenumero, sed etiam publice, molestum est plus aut maius quid de se ipso dicere. Opto ut valeas.

μβ'. Φερουκιανῶ.

Πάνυ τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπὸ σοῦ γράμμασιν ἤσθην· πολλὴν γὰρ οἰκειότητα καὶ γένους ἀνάμνησιν εἶχε, καὶ πέπεισμαι δι' ἐπιθυμίας εἶναι σοι θεάσασθαι με καὶ ὑπ' ἐμοῦ θεαθῆναι. αὐτὸς οὖν ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς ὅτι τάχιστα. ὅθεν ἔχου τῶν αὐτόθι. συμμίξεις δέ μοι πλησίον γενομένῳ πρὸ τῶν ἄλλων οἰκειῶν τε καὶ φίλων, ἐπεὶ καὶ προσήκει σοι τοῦτο.

v. 'Εὐφράτη.

Ἐν γένει δαιμόνων καὶ ὁ σοφώτατος Πυθαγόρας ἦν. σὺ δ' ἔτι μοι δοκεῖς πορρωτάτω φιλοσοφίας εἶναι καὶ ἀληθινῆς ἐπιστήμης, ἢ οὐκ ἂν οὔτε κἀκείνων κακῶς ἐλεγες, οὔτε τινὰς τῶν ζηλούντων αὐτὸν διετέλεις μισῶν. ἄλλο τί σοι νῦν πρακτέον ἂν εἴη· φιλοσοφίας γὰρ ἡμεροτες, οὐδ' ἔτυχες μᾶλλον ἢ Μενελάου Πάνδαρος ἐν τῇ τῶν ὀρκίων συγχύσει.

να'. Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιτιμῶσί σοι τινες ὡς εἰληφότι χρήματα παρὰ τοῦ βασιλέως, ὅπερ οὐκ ἄτοπον, εἰ μὴ φαίνοιο φιλοσοφίας εἰληφῆναι μισθὸν καὶ τοσαυτάκις καὶ ἐπὶ τοσοῦτον καὶ παρὰ τοσοῦτων καὶ περὶ σοῦ πεπιστευκώτων εἶναι σε φιλόσοφον.

νε'. Τῷ αὐτῷ.

Ἐάν τις ἀνδρὶ Πυθαγορείῳ συγγένηται, τίνα παρ' αὐτοῦ λήψεται καὶ ὅποσα, φαίην ἂν ἐγώ γε· νομοθετικὴν, γεωμετρικὴν, ἀστρονομικὴν, ἀριθμητικὴν, ἀρμονικὴν, μουσικὴν, ἰατρικὴν, πᾶσαν θείαν μαντικὴν, τὰ δὲ καλλίω μεγαλοφροσύνην, μεγαλοψυχίαν, μεγαλοπρέπειαν, εὐστάθειαν, εὐφημίαν, γνῶσιν θεῶν, οὐ δόξαν, εἰδῶσιν δαιμόνων, οὐχὶ πίστιν, φιλίαν ἐκατέρων, αὐτάρχειαν, ἐκτένειαν, λιτότητα, βραχύτητα τῶν ἀναγκαίων, εὐαισθησίαν, εὐκινήσιαν, εὐπνοίαν, εὐχροίαν, ὑγίειαν, εὐψυχίαν, ἀθανασίαν. παρὰ σοῦ δέ, Εὐφράτα, τί λαβόντες ἔχουσιν οἱ ἰδόντες; ἢ δηλονότι τὴν ἀρετήν, ἣν ἔχεις.

νγ'. Κλαύδιος Τυανέων τῇ βουλῇ.

Ἀπολλώνιον τὸν ὑμέτερον πολίτην, Πυθαγόρειον φιλόσοφον, καλῶς ἐπιδημήσαντα τῇ Ἑλλάδι καὶ τοῖς νέουσι ἡμῶν ὠφελήσαντα τιμήσαντες ἀξίαις τιμαῖς, αἷς πρέπει τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν καὶ ἀληθῶς προϊσταμένοις φιλοσοφίας, τὴν εὐνοίαν ἡμῶν ἠθελήσαμεν ὑμῖν δι' ἐπιστολῆς φανερὰν γενέσθαι. ἔρωσθε.

νεδ'. Ἀπολλώνιος δικαιοταῖς Ῥωμαίων.

Λιμένων καὶ οἰκοδομημάτων καὶ περιεδῶν καὶ περιπάτων ἐνίοις ὑμῶν πρόνοια, παίδων δὲ τῶν ἐν

XLIX. Feruciano.

Admodum litteris a te missis delectatus sum : multam enim familiaritatem generisque recordationem continebant, atque persuasum mihi est te, ut me conspicias et a me conspiciaris, cupere. Ipse igitur veniam ad vos quam celerrime. Quare domi velim mancas. Conversaberis autem mecum, ubi ad te accessero, præ reliquis familiaribus et amicis, quoniam et convenit tibi hoc.

L. Euphratæ.

In dæmonum genere sapientissimus Pythagoras quoque erat. Tu vero mihi videris a philosophia veraque scientia adhuc longissime distare, alioqui sane nec illi male diceret, nec quosdam eius sectatorum odio perpetuo persequerere. Aliud nunc tibi faciendum fuerit : nam a philosophia aberrasti, neque magis scopum tetigisti quam Menelaum Pandarus in « fœderis violatione. »

LI. Eidem.

Reprehendunt te quidam, quod pecuniam a rege accepseris. Quod absurdum non esset, nisi viderere philosophiæ mercedem accepisse et toties et tantam et a tam multis, quique te philosophum esse credere.

LII. Eidem.

Si quis cum viro Pythagoreo converseatur, quæ quantæque ab eo sit accepturus, equidem dicam : leges ferendi artem, geometriam, astronomiam, arithmetiam, harmonicam, musicam, medicinam, universam divinam vaticinationem, quæque pulchriora sunt, animi altitudinem, gravitatem, magnificentiam, constantiam, pietatem, decorum scientiam, non opinionem, dæmonum cognitionem, non existimationem, utrorumque amorem, animi tranquillitatem, assiduitatem, frugalitatem, in rebus necessariis modestiam, sentiendi, agendi, spirandi facilitatem, convenientem colorem, sanitatem, fortitudinem, immortalitatem. A te vero, Euphrata, quid consecuti sunt, qui ad te accessere? an quam tu habes virtutem?

LIII. Claudius Tyanensium senatui.

Apollonium vestrum civem, Pythagoreum philosophum, Græciam præsentia sua condecorantem ac iuventutis nostræ commodis consulentem, condignis honoribus afficientes, quibus par est bonos viros vereque philosophiæ præsides, benevolentiam nostram per litteras vobis volumus patefacere. Valete.

LIV. Apollonius iudicibus Romanorum.

Portuum et ædificiorum et circuituum et ambulacrorum plerisque vestrum cura est, puerorum vero, qui sunt in

ταῖς πόλεσιν ἢ νέων ἢ γυναικῶν οὐθ' ὑμῖν οὔτε ταῖς νόμοις φροντίς. ἢ καλὸν ἂν ᾦν τὸ ἀρχεσθαι.

v'. Τῷ ἀδελφῷ Ἀπολλώνιος.

Φύσιν ἔχει τῶν τελειωθέντων ἕκαστον ἀπιέναι καὶ τοῦτο παντὶ γῆρας ἔστι, μεθ' ὃ μηκέτι μένει. μὴ δὴ σε λυπεῖτω τῆς γυναικὸς ἢ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ἀποβολή, μηδέ, ἐπεὶ θάνατός τι λέγεται, κρείττον αὐτοῦ τὸ ζῆν ὑπολάμβανε χεῖρον ὄν τῷ παντὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι. γενοῦ δὴ ἀδελφός τὸ μὲν κοινότατον φιλοσόφου, τὸ δ' ἐξαιρετόν Πυθαγορείου καὶ Ἀπολλωνίου, καὶ σου τὴν οἰκίαν τὴν αὐτὴν ποίησον. (2) εἰ μὲν γὰρ ἐνεκαλοῦμέν τι τῇ προτέρᾳ, καὶ εἰκότως ἐδοκοῦμεν ἀποδειλιᾶν· εἰ δ' ἡμῖν σεμνή τε διετέλεσεν οὔσα καὶ φιλάνδρος καὶ διὰ τοῦτο ἐπιζητήσεως ἀξία, τί καὶ διανοηθέντες οὐκ ἂν ὁμοια καὶ περὶ τῆς μελλούσης προσδοκίημεν; ἢ εἰκὸς ἂν ἐθελῆσαι καὶ ἀμείνονα γενέσθαι, μηδαμῶ τῆς προτέρας ἀμελείᾳ κακωθείσης. δυσωπεῖτω δέ σε καὶ τὰ τῶν ἀδελφῶν οὕτω μέχρι νῦν ἔχοντα· τῷ πρεσβυτάτῳ μὲν γὰρ οὐδὲ γάμος οὐδέπω, τῷ νεωτάτῳ δὲ ἐλπίς μὲν ἔτι παιδοποιίας, ἐν προκοπῇ δέ γε τοῦ χρόνου, καὶ ἡμεῖς μὲν ἐνὶ τρεῖς γεγονάμεν, τρισὶ δ' ἡμῖν οὐδὲ εἷς. (3) ἴσος δὲ καὶ ὁ κίνδυνος τῇ πατρίδι καὶ τῷ βίῳ τῷ μεθ' ἡμᾶς. εἰ γὰρ ἡμεῖς ἀμείνους τοῦ πατρὸς (ἄλλως δέ, καθ' ὃ πατήρ, χείρους), πῶς οὐκ ἂν βελτίους ἐξ ἡμῶν εἰκὸς ἂν ὑπάρξαι; γενέσθωσαν οὖν τινές, οἷς παραθησόμεθα γούν ὀνόματα, ὡς ἡμῶν οἱ πρόγονοι συνύφηναν. ὑπὸ δακρύων οὐχ οἷός τε ἐγενόμεν πλείονα γράψαι, καὶ οὐδὲ εἶχον ἀναγκαιότερα τούτων.

v'. Σαρδιανοῖς.

Κροῖσος ἀπέβαλε τὴν Λυδῶν ἀρχὴν Ἄλυν διαβάς, ἐλήφθη ζῶν, ἐδόθη πίδασις, ἐπὶ πυρὰν ἀνεβιβάσθη, τὸ πῦρ εἶδεν ἡμμέμον αἰρόμενον εἰς ὕψος. ἔζησεν· ἐδόκει γὰρ τῷ θεῷ τετιμημένος. τί οὖν ὕστερον; οὗτος ὁ πρόγονος ὑμῶν ἄμα καὶ βασιλεὺς ὁ τῶσαῦτα παθῶν παρὰ τὴν ἀξίαν τραπέζης ἐκοινωνήσεν τῷ πολεμῶ, σύμβουλος ἦν εὖνους, πιστὸς φίλος. ὑμῖν δὲ ἄσπονδα καὶ ἀκήρυκτα καὶ ἀμείλικτα, ἔτι τε ἀνέρα καὶ ἄθεα τὰ πρὸς γονεῖς, τὰ πρὸς τέκνα, τὰ πρὸς φίλους, συγγενεῖς, φυλέτας. ἐχθροὶ γεγονάτε μῆτε τὸν Ἄλυν διαβάντες, μῆτε δεξάμενοί τινα ἀνθρωπῶν ἐξωθεν, καὶ ἢ γῆ φέρει καρπὸν ὑμῖν. ἄδικος ἢ γῆ.

v'. Συγγραφεῦσι λογίοις.

Φῶς παρουσία πυρός, ἢ οὐκ ἂν ἄλλως γένοιτο. πῦρ μὲν οὖν αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ ὅ γινεται, καίεται γούν· φῶς δὲ ταῖς ὄψεσι μόνον αὐγὴν ἑαυτοῦ παρέχεται μὴ βιαζόμενον αὐτάς, ἀλλὰ πείθον. τοίνυν καὶ λόγος ὁ μὲν ὡς περ πῦρ καὶ πάθος, ὁ δὲ ὡς περ αὐγὴ καὶ φῶς ἔστιν. ὁ κρείττον ὄν, εἰ μὴ μείζον εὐχῆς τὸ βρῆθισόμενον, εἴη μοι.

urbibus, et iuvenum et mulierum nec vos rationem habetis, neque leges: alioqui conducirer imperio esse subiectum.

LV. Fratri Apollonius.

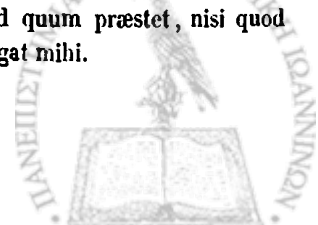
Fatale est, ut, ubi quidque ad perfectionem pervenerit, transeat, et hæc omni senectus instat, post quam non manet amplius. Ne igitur te offendant uxoris in ipso ætatis flore iactura facta, neque quum aliquid esse mors dicatur, potiorum ea vitam opinare, quæ inferior est omnino cuivis sapienti. Te igitur fratrem præsta philosophi in univsum, potissimum vero Pythagorei atque Apollonii, domumque tuam refice. (2) Si enim in priore uxore fuisset quod reprehenderemus, iure sane animum abicere videremur; sin vero venerabilis illa nobis semper fuit et viri amans, ideoque digna desiderio, qua de causa non et similia de futura exspectaremus? quam consentaneum est et meliorem fieri velle, si neque prior usquam lædatur oblivione. Sollicitet te et fratrum quæ hucusque fuit conditio: maximo enim natu adhuc ne uxor quidem est, minimo vero spes quidem procreandæ sobolis nondum ademta est, sed in futuro tempore reposita. Et nos quidem uni nati sumus tres, tribus vero nobis ne unus quidem. (3) Parque patriæ et vitæ post nos futuræ imminet periculum. Nam si nos patre præstantiores sumus — ceteroqui, quatenus pater, inferiores — quomodo non verisimile est ex nobis meliores esse prodituros? Nascantur ergo quidam, quibus nomina nostra, ut a maioribus contexta accepimus, imponamus. Præ lacrimis plura scribere non potui, neque bis habui magis necessaria.

LVI. Sardonianis.

Cræsus Lydiæ principatum amisit traiccto Haly, captus vivus, compedibus vinctus, in rogam impositus est, ignem vidit accensum in altum escendentem: vixit tamen, nam deo carus esse videbatur. Quid igitur postea? hic vester progenitor simul atque rex, qui tot mala peressus est præter dignitatem, convictor factus est inimico suo, consiliorum eius fuit socius benevolus, fidus amicus. Vobis vero infida et insidiosa et implacabilia, quin et profana et impia omnia in parentes, in liberos, inque amicos, cognatos, tribules. Inimici evasistis, licet nec Halyn traicceritis, neque extraneum quencquam receperitis; et terra tamen fructum vobis fert. Iniusta terra.

LVII. Scriptoribus eruditis.

Lumen ignis præsentia, neque aliter existit. Atque ignis quidem ipse affectus, quodque comprehendit, hoc accenditur; lumen vero oculis tantum splendorem suum præbet, non vim ipsis asferens, verum blandiens. Sic et sermo alter tanquam ignis et affectus, alter tanquam splendor atque lumen. Quod quum præstet, nisi quod dicam votum excedit, contingat mihi.

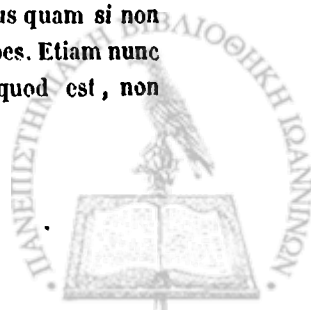

νη. Οὐαλερίω.

LVIII. Valerio.

Θάνατος οὐδεὶς οὐδενὸς ἢ μόνον ἐμφάσει, καθάπερ οὐδὲ γένεσις οὐδενὸς ἢ μόνον ἐμφάσει. τὸ μὲν γὰρ ἐξ οὐσίας τραπὲν εἰς φύσιν ἔδοξε γένεσις, τὸ δὲ ἐκ φύσεως εἰς οὐσίαν κατὰ ταῦτ' ἀνάγκη θάνατος, οὔτε γιγνομένου κατ' ἀλήθειάν τινος, οὔτε φθειρομένου ποτέ, μόνον δὲ ἐμφανοῦς ὄντος, ἀοράτου τε ὑστερον, τοῦ μὲν διὰ παχύτητα τῆς ὕλης, τοῦ δὲ διὰ λεπτότητα τῆς οὐσίας, οὐσης μὲν αἰεὶ τῆς αὐτῆς, κινήσει δὲ διαφερούσης καὶ στάσει. (2) τοῦτο γὰρ που τὸ ἴδιον ἀνάγκη τῆς μεταβολῆς οὐκ ἔξωθεν γινομένης ποθέν, ἀλλὰ τοῦ μὲν ὅλου μεταβάλλοντος εἰς τὰ μέρη, τῶν μερῶν δὲ εἰς τὸ ὅλον τρεπομένων ἐνότητι τοῦ παντός. εἰ δὲ ἐρήσειται τις τί τοῦτο ἐστὶ τὸ ποτέ μὲν δρατόν, ποτέ δὲ ἀόρατον, ἢ τοῖς αὐτοῖς γινόμενον ἢ ἄλλοις; φαίη τις ἂν, ὡς ἔθος ἐκάστου ἐστὶ τῶν ἐνθάδε γενῶν, ὁ πληρωθὲν μὲν ἐφάνη διὰ τὴν τῆς παχύτητος ἀντιτυπίαν, ἀόρατον δὲ ἐστὶν, εἰ κενωθείη, διὰ λεπτότητα τῆς ὕλης βία περιχυθείσης, ἐκρυσταλλώσεως τε τοῦ περιέχοντος αὐτὴν αἰωνίου μέτρου, γεννητοῦ δ' οὐδαμῶς, οὐδὲ φθοροῦ. (3) τί δὲ καὶ τὸ τῆς πλάνης ἐπὶ τοσοῦτον ἀνέλεγκτον; οἴονται γὰρ τινες, ὁ πεπὸνθασιν, αὐτοὶ τοῦτο πεποιθήκεναι, μὴ εἰδυότες, ὡς ὁ γεννηθείς διὰ γονέων γεγέννηται, οὐχ ὑπὸ γονέων, καθάπερ τὸ διὰ γῆς φυὲν οὐκ ἐκ γῆς φύεται, πάθος τε οὐδὲν τῶν φαινομένων περὶ ἕκαστον, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ ἓν ἐκάστου. τοῦτο δὲ τί ἂν ἄλλο τις εἰπῶν ἢ τὴν πρώτην οὐσίαν ὀρθῶς ἂν ὀνομάσειεν; ἢ δὴ μόνη ποιεῖ τε καὶ πάσχει πᾶσι γινομένη πάντα διὰ πάντων θεὸς αἰδῖος, ὀνόμασι καὶ προσώποις ἀφαιρουμένη τὸ ἴδιον ἀδικουμένη τε. (4) καὶ τοῦτο μὲν ἔλαττον. τότε δὲ κλαίεται τις, θαν θεὸς ἐξ ἀνθρώπου γέννηται τόπου μεταβάσει καὶ οὐχὶ φύσει. ὡς δὲ ἔχει τὸ ἀληθές, οὐ πενθητέον σοι θάνατον, ἀλλὰ τιμητέον καὶ σεβαστέον. τιμὴ δὲ ἢ ἀρίστη τε καὶ πρέπουσα, εἰ ἀφείκῃ θεῶν τὸν ἐκεῖ γινόμενον ἀνθρώπων τῶν πεπιστευμένων τὰ νῦν ἄρχοις, ἢ πρότερον ἤρχες. αἰσχρόν, εἰ χρόνῳ, μὴ λογισμῶν γένοιτο βελτίων, εἰ χρόνος καὶ τοὺς κακοὺς λύπης ἔπαυσε. μέγιστον ἀρχὴ ἰκανή, καὶ μεγίστων ἀρχῶν ἀριστος, ὃς ἂν αὐτοῦ πρότερον ἄρχῃ. (5) ποῦ δὲ καὶ ὅσιον ἀπεύχεσθαι τὸ βουλήσει θεοῦ γινόμενον; εἰ τάξιν ἐστὶ τῶν ὄντων, ἐστὶ δέ, καὶ θεὸς ἐπιστατὴ ταύτης, ὁ δίκαιος οὐ βουλήσεται τὰ ἀγαθὰ, πλεονεχτικὸν γὰρ καὶ παρὰ τάξιν τὸ τοιοῦτον, ἠγγίσει δὲ τὰ γινόμενα συμφέρειν. πρόελθε καὶ θεράπευσαι, δίκασον καὶ παρηγόρησον τοὺς αἰτίους, τῶν δὲ δακρύων οὕτως ἀποτρέψεις. οὐ τὰ ἴδια τῶν κοινῶν, ἀλλὰ τὰ κοινὰ τῶν ἰδίων προτιμητέον. ὅλον δὲ σοι καὶ τὸ τῆς παραμυθίας εἶδος· σὺν ὅλῳ τὸν υἱὸν ἔθνευ πεπένθηκας. (6) ἀμειψαὶ τοὺς μετὰ σοῦ λελυπημένους, ἀμειψῆ δέ, ἐὰν λυπούμενος παύσῃ, τάχιον ἢ ἐὰν μὴ προέλθῃς. φίλους οὐκ ἔχεις; υἱὸν δὲ ἔχεις. καὶ νῦν τὸν τέθνηκότα; φήσῃ τις τῶν νοῦν ἔχόντων.

Mors nulla cuiusquam nisi specie tantum est, ut neque ortus cuiusquam nisi specie. Quod enim ex essentia in naturam transit, ortus videtur, quodque ex natura in essentiam, pariter mors, licet neque oriatur vere quicquam, neque intereat unquam, sed solum modo sub oculos cadat, modo evanescat, illud ob materiæ densitatem, hoc ob essentiæ tenuitatem, quæ eadem semper est, sed motu differt atque statu. (2) Hoc enim proprium necessario mutationis, quæ non extrinsecus alicunde fit, sed qua totum in partes suas dissolvitur ac partes in totum redeunt concordia universi. Quod si quis dicat: quid hoc est, quod modo visibile est, modo invisibile aut iisdem ant aliis? respondeat aliquis, prout fert generis cuiusvis rerum, quæ hic sunt, indoles, ut plenum quod sit, id propter crassitie renisum appareat, invisibile autem fiat, si exhauriatur, propter tenuitatem essentiæ vi circumfusæ, defluentisque ex æterno, qui ipsam circumdat, modo, eoque nec nato unquam nec interituro. (3) Quid est autem, quod hic error non iam dudum confutatus est? nimirum opinantur quidam, quod passi sint, id ipsos se effecisse, ignari, quod qui nascitur per parentes, non a parentibus nascatur, quemadmodum per terram quod crescit non crescit ex terra, nec affectus quisquam sit rerum, quæ sub oculos cadunt, singularum, sed potius circa unum omnium. Hoc vero quo alio quis nomine quam primæ essentiæ recte appellaverit? quæ sane sola agit et patitur, et fit omnia omnibus per omnia, deus æternus, quæ nomina ac personas induens indolem suam omittit atque læditur. (4) Et hoc quidem minus, maius vero: plorat aliquis, ubi deus ex homine fit, mutato loco, nec vero natura. Ut autem revera se habet, mors non dolenda, sed colenda atque reverenda tibi est. Cultus vero optimus decensque, si deo relinquens eum, qui istuc pervenit, hominibus tuæ fidei commissis iam imperes, ut imperabas antea. Turpe, si tempore, non ratione melior evadas, quum tempus et malorum dolorem leniat. Maxima res est imperii amplior dignitas, qui vero magnis præest rebus, optimus fuerit, si sibi ipsi prius imperet. (5) Qui vero fas est, quod dei voluntate accidit deprecari? quod si ordo quidam est in rebus, est autem, eique deus præsidet, non appetet iustus bona (habendi cupidi enim hoc est et præter ordinem), sed quæ eveniunt utilia censebit. Prodi teque ipsum cura, iudicia exerce et emenda reos, et sic lacrimis valedices. Non privata publicis, verum publica privatis anteponenda sunt. Quale autem tibi est consolationis genus: cum universa provincia filium tuum deplorasti. (6) Remunerare eos, qui tecum luxere, remunerare autem, si lugere desines, citius quam si non prodeas. Amicos non habes? at filium habes. Etiam nunc mortuum? affirmaverit qui sapiat. Nam quod est, non

τὸ γὰρ ὄν οὐκ ἀπόλλυται, διὰ τοῦτο ὄν, ὅτι ἔσται διὰ παντός. ἢ καὶ τὸ μὴ ὄν γίνεται; πῶς δ' ἂν γένοιτο μὴ ἀπολλυμένου τοῦ ὄντος; εἴποι ἂν ἕτερός τις, ὡς ἄσεβεις τε καὶ ἀδικεῖς. ἄσεβεις μὲν τὸν θεόν, ἀδικεῖς δὲ τὸν υἱόν, μᾶλλον δὲ κακείνους ἄσεβεις. βούλει δὲ μαθεῖν ὅτι ἔστι θάνατος; ἀνελέ με πέμψας μετὰ ταύτην τὴν φωνήν, ἣν ἔὰν μὴ μεταμφίση, παραχρῆμα κρείττονά με σεαυτοῦ πεποίηκας. (7) ἔχεις χρόνον, ἔχεις γυναῖκα ἔμφρονα, φίλανδρον, δλόκληρος εἶ, παρὰ σεαυτοῦ λαβὴ τὸ λείπον. Ῥωμαῖός τις τῶν πάσαι γεγονότων, ἵνα σώσῃ τὸν τῆς ἀρχῆς νόμον τε καὶ κόσμον, υἱὸν ἴδιον ἀπέκτεινε καὶ στεφανώσας ἀπέκτεινε. πόλεων ἀρχεῖς πεντακοσίων Ῥωμαίων οὐκ εὐγενέστατος. ταῦτα σαυτὸν διατίθης, ἐξ ὧν οὐδ' οἰκίας τις εὐσταθῶς ἀρξεί, μήτι γε πόλεων τε καὶ ἔθνῶν. Ἀπολλώνιος εἰ παρῆν, Φαβοῦλλαν ἂν μὴ πενθεῖν ἔπεισεν.

νθ'. Βασιλεὺς Βαβυλωνίων Γάρμος Νεογύνῃ Ἰνδῶν βασιλεῖ.

Εἰ μὴ περίεργος ἦς, οὐκ ἂν ἦς ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις πράγμασι δίκαιος, οὐδὲ ἂν ἀρχῶν ἐν Ἰνδοῖς ἐδίκαζες Βαβυλωνίους. πόθεν γὰρ σοι γνώριμος ἦν ὁ ἡμέτερος δῆμος; νῦν δὲ ἐπειράσας ἀρχὴν τὴν ἐμὴν ὑποκοριζόμενος ἐπιστολαῖς καὶ τοιαύτας ἀρχὰς καθύεις καὶ πρόσχημα ποιούμενος τῆς πλεονεξίας τὴν φιλανθρωπίαν. περὶ αἱ δὲ οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ ἂν λαθεῖν δύναιο.

ξ'. Εὐεράτη.

Ἦν Πραξιτέλης Χαλκιδεὺς μαινόμενος ἄνθρωπος. οὗτος ὤφθη παρὰ ταῖς θύραις ταῖς ἐμαῖς ξίφος ἔχων ἐν Κορίνθῳ μετὰ σοῦ γνωρίμου. τίς οὖν ἦ τῆς ἐπιβουλῆς αἰτία; οὐ γὰρ πώποτε σὰς βοῦς ἤλασα,

ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
οὐρεά τε σκιοέοντα, θάλασσά τε ἠχέουσα

τῆς τε ἐμῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς σῆς.

ξα'. Λεσβῶνακτι.

Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης ἦν σοφός, εἰ δὲ Σκύθης, ὅτι καὶ Σκύθης.

ξβ'. Λακεδαιμόνιοι Ἀπολλώνιοι.

Τῶν δεδομενῶν τιμῶν σοι ἀπεστάλακαμεν τόδε ἀντίγραφον σαμανάμενοι τῆ δαμοσίᾳ σφραγίδι, ἵνα ἴδῃς.

Ψήφισμα Λακεδαιμονίων, καθὼς οἱ γέροντες ἐπέκριαν Τυνδάρῳ εἰσηγησαμένῳ. Ταῖν ἀρχαῖν ἔδοξε τέλεσθαι τε καὶ τῶ δήμῳ Ἀπολλώνιον Πυθαγόρειον ἦμεν πολίταν, ἔχειν τε καὶ γᾶς καὶ οἰκῶν ἔγκτασιν. ἡστάκαμεν δὲ καὶ ἐπίσημον εἰκόνα γραπτῶν καὶ χαλκῶν ἀρετῆς χάριν. ὧδε γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἐτίμων ἄνδρας ἀγαθοῦς. ἐνόμιζον γὰρ ἦμεν Λυκούργῳ παῖδας, ὅσοι σύμφωνον θεοῖς τὸν βίον αἰρέοντο.

perit, quia propterea est, quod erit perpetuo. An etiam quod non est nascitur? quomodo vero, si quod est non tererit? Dicat alius, impie te et iniuste agere. Impie agis in deum, iniuste in filium, immo et in illum impie. Visne discere, quid sit mors? tolle me e medio post hanc vocem, quam nisi vestieris denuo, extemplo me te ipso superiorem reddidisti. (7) Habes tempus, habes uxorem prudentem, viri amantem, omnibus rebus instructus es, quod reliquum est, a te ipse sume. Priscorum Romanorum aliquis imperii legis ordinisque tuendi causa proprium filium interemit et coronatum interemit. Quingentis urbibus imperas Romanorum nobilissimus. Eam autem tuam facis conditionem, qua ne familiae quidem tuto quis imperare possit, nedum urbibus et provinciis. Apollonius si adesset, Fabullae ne lugeret persuasisset.

LIX. Rex Babyloniorum Garmus Neogyndæ Indorum regi.

Nisi curiosus esses, in negotiis alienis iustitiam non exerceres, neque Indis imperans ius diceres Babylonis. Quae enim tibi cum populo nostro necessitas? iam vero imperium meum tentavisti epistolis mihi blandiens, perque magistratus, quales ad me misisti, avaritiae tuae pretendens benevolentiam. Efficies autem nihil: neque enim poteris latere.

LX. Euphratae.

Erat Praxiteles Chalcidensis homo furiosus. Hic apparuit ante fores meas gladium tenens Corinthi una cum quodam tuo familiari. Quenam igitur harum insidiarum causa? nunquam enim tuas boves abegi,

quum permulta intersint
umbriferi montes resonansque mare

inter meam philosophiam ac tuam.

LXI. Lesbionacti.

Anacharsis Scythia sapiens erat, si vero Scythia, quoniam et Scythia.

LXII. Lacedaemonii Apollonio.

Tributorum tibi honorum hoc misimus antigraphum publico sigillo obsignatum, quo cognosceres.

Decretum Lacedaemoniorum, uti gerontes censuere Tyndarco rogante. Visum est magistratibus atque populo, Apollonium Pythagoreum suum esse civem ac jus habere agros aedesque in ipsa Lacedaemone possidendi, itemque imaginem eius inscriptam erigere pictam atque aeream virtutis ergo. His enim praemiis patres nostri ornabant viros bonos. Censebant enim Lycurgi filios esse, quicunque diis accommodatam vitam instituerent.

εγ'. Ἀπολλώνιος ἐφόρις καὶ Λακεδαιμονίους.

Ἄνδρας ὑμῶν ἔθεασάμην ὑπήνην μὴ ἔχοντας, τοὺς μνηροὺς καὶ τὰ σκέλη λείους τε καὶ λευκοὺς, μαλακὰς γλάνιδας ἡμφιεσμένους καὶ λεπτάς, δακτυλίους πολλοὺς καὶ καλοὺς περικειμένους, ὑποδεδεμένους ὑπόδημα τὸ Ἴωνικόν. οὐκ ἐπέγνων οὖν τοὺς λεγομένους πρέσβεις, ἧ δὲ ἐπιστολὴ Λακεδαιμονίους ἔφασκεν.

εδ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Καλεῖτέ με πολλάκις βοηθὸν ὑμῖν τῶν νόμων καὶ τῶν νέων ἐσόμενον. ἡ Σόλωνος δὲ πόλις οὐ καλεῖ με. Λυκοῦργον αἰδεῖσθε.

εε'. Ἐφεσίων τοῖς ἐν Ἀρτέμιδι.

Ἔθος ὑμῖν ἅπαν ἀγιστείας, ἔθος δὲ βασιλικῆς τιμῆς. ἀλλ' ὑμεῖς ἐστίατορες μὲν καὶ δαιτυμόνες οὐ μεμπτοί, μεμπτοὶ δὲ σύνοικοι τῇ θεῷ νύκτας τε καὶ ἡμέρας, ἧ οὐκ ἂν ὁ κλέπτης τε καὶ ληστής καὶ ἀνδραποδιστής καὶ πᾶς, εἴ τις ἀδίκος ἢ ἱερόσυλος, ἦν δρῶμενος αὐτόθεν· τὸ γὰρ τῶν ἀποστερούντων τύχης ἐστίν.

ες'. Τοῖς αὐτοῖς.

Ἦλθεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀνὴρ Ἑλλήν τὴν φύσιν, οὐκ Ἀθηναῖος, οὐδὲ Μεγαρεύς, γελοῖον ὄνομα παροικίων ὑμῶν τῇ θεῷ. δότε μοι τόπον, ἐνθα μὴ καθαρῶν δεῆσει μοι καίπερ ἔνδον αἰεὶ μένοντι.

εζ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Ἄνεῖται οὐροσι τὸ ἱερόν, εὐχομένοις, ὑμνοῦσιν, ἱκέταις, Ἑλλησι, βαρβάρους, ἐλευθέρους, δούλους. ὑπερφυῶς θεῖος ὁ νόμος. ἐπιγινώσκω τὰ σύμβολα τῆς Διὸς τε καὶ Λητοῦς, ἐὰν ἢ μόνα ταῦτα.

εη'. Μιλησίοις.

Σεισμὸς ὑμῶν τὴν γῆν ἔσεισε, καὶ γὰρ ἄλλων πολλῶν πολλάκις. ἀλλ' ἔπασχον μὲν ἠτύχουν ἐξ ἀνάγκης, ἐλεοῦντες δὲ, οὐ μισοῦντες ἀλλήλους ἐφαίνοντο. μόνοι δὲ ὑμεῖς καὶ θεοῖς ὄπλα καὶ πῦρ ἐπηγάκατε καὶ θεοῖς τοιούτοις, ἴδον καὶ οἱ ἐτέρωθεν δέονται καὶ μετὰ κινδύνους καὶ πρὸ κινδύνων. ἀλλὰ καὶ φιλόσοφον ἄνδρα προ... ἡμεῖς Ἑλλήνων δύο δημοσίᾳ τὸ πάθημα φήναντα πολλάκις καὶ προαγορεύσαντα γενομένους τοὺς σεισμούς, αὐτόν, ὅτε ἔσεισεν ὁ θεός, ποιεῖν ἐλέγετε καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ὃ τῆς δημοσίας ἀμαθίας. καὶ πατὴρ ὑμῶν λέγεται Θαλῆς.

εθ'. Τραλλιανοῖς.

Πολλοὶ πολλαγόθεν ἄλλοι κατ' ἄλλας αἰτίας νεώ-

LXIII. Apollonius ephoris et Lacedæmonis.

Viros vestros conspexi barbam non habentes, sed femora cruraque lævia atque candida, mollibus tenuibusque tunicis indutos, multis pulchrisque annulis ornatos, Ionicis calceis calceatos. Non agnovi igitur, qui legatos se aëbant, at epistola Lacedæmonios esse dicebat.

LXIV. Eisdem.

Vocatis me sæpenumero legum vobis atque iuvenum futurum adiutorem, at Solonis urbs me non vocat. Lycurgum veremini.

LXV. Ephesiorum in templo Dianæ versantibus.

Omnem vos sacrificiorum, omnem regii cultus tenentis consuetudinem; vos autem hospites et convivæ non reprehendi estis, reprehendi vero, quod cum dea ipsius in æde versamini noctes atque dies. Alioquin enim neque fur neque latro neque plagiarius neque impius quisquam aut sacrilegus inde prodiiisset. Nempe est illud prædonum propugnaculum.

LXVI. Eisdem.

Venit e Græcia vir natalibus Græcus, non Atheniensis, neque Megarensis, ridiculum nomen deæ vestræ adstrucurus. Date mihi locum, ubi non expiatione mihi erit opus, licet intus semper manenti.

LXVII. Eisdem.

Patet sacrificantibus templum, orantibus, canentibus, supplicibus, Græcis, barbaris, liberis, servis. Supra modum divina lex. Agnosco Iovis et Latonæ filie symbola, dum hæc sint sola.

LXVIII. Milesiis.

Terræ motus agros vestros concussit, ut et aliorum multorum sæpenumero. Verum quicquid adversi fatali necessitate accidit, patiebantur, aperte tamen commiserantes, non odio sese persequentes invicem. Vos soli vel diis arma atque ignem intulistis, idque eiusmodi diis, quibus etiam profanum vulgus tam postquam ante pericula indiget. Verum et virum philosophum..... qui cladem istam publice sæpe indicavit, quique postea evenere motus prænuntiavit, ipsum, quum deus concuteret terram, hoc facere quotidie dicebatis. O publicam stultitiam! Et tamen pater vester Thales dicitur.

LXIX. Trallianis.

Multi ex multis locis alii aliis de causis iuvenes et senes

τεροί τε και πρεσβύτεροι φοιτῶσι παρ' ἐμέ. τὰς φύσεις οὖν ἐνὸς ἐκάστου σκέπτομαι και τοὺς τρόπους, ὡς ἐνὶ μάλιστα συνετώτατα, τό τε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ἐκάστου δίκαιον ἦθος ἢ τοῦναντίον. εἰς τήνδε δὲ τὴν ἡμέραν οὐκ ἂν ἔχοιμι προκρίναι Τραλλιανῶν ὑμῶν οὐ Λυδούς, οὐκ Ἀχαιοὺς, οὐκ Ἴωνας, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Θουρίους, Κροτωνιάτας, Ταραντίνους, ἢ τινὰς ἄλλους τῶν ἐκεῖ λεγομένων εὐδαιμόνων Ἰταλιωτῶν ἢ ἐτέρων τινῶν. τίς οὖν ἡ αἰτία, δι' ἣν ἀποδέχομαι μὲν ὑμᾶς, οὐ γίνομαι δὲ τοιούτοις ἀνδράσι σύνοικος, καίπερ ὦν γένος ὑμέτερον; ἄλλοτε ποτ' ἂν εἴποιμι, νῦν δὲ μόνον ὑμᾶς ἐπαινεῖν καιρός, ἀνδρας τε τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν, ὡς πολὺ κρείττους τῶν παρ' ἐτέροις ἀρετῇ και λόγῳ, και μᾶλλον παρ' οἷς γεγένηται.

ο'. Σαίταις.

Ἀθηναίων ἀπόγονοί ἐστε, καθάπερ ἐν Τιμαίῳ Πλάτων φησίν, οἱ δὲ τὴν κοινὴν ὑμῶν θεὸν ἐξορίζουσι τῆς Ἀττικῆς Νηΐθ μὲν τὴν ὑφ' ὑμῶν, Ἀθηναίαν δὲ τὴν ὑπ' αὐτῶν ὀνομαζομένην, οὐ μένοντες Ἑλληνες. ὅπως δ' οὐ μένοντες, ἐγὼ φράσω. γέρων σοφὸς οὐδεὶς Ἀθηναῖος, οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς γένους πᾶσα παντός, ὅτι μηδεμία μηδενός. ὁ κόλαξ παρὰ ταῖς πύλαις, ὁ συκοφάντης πρὸ τῶν πυλῶν, ὁ μαστροπὸς και πρὸ τῶν μακρῶν τειχῶν, ὁ παράσιτος πρὸ τῆς Μουνυχίας και πρὸ τοῦ Πειραιῶς, ἢ θεὸς δὲ οὐδὲ Σούνιον ἔχει.

οα'. Ἴωσιν.

Ἑλληνες οἴεσθε δεῖν ὀνομάζεσθαι διὰ τὰ γένη και τὴν ἐμπροσθεν ἀποικίαν, Ἑλλησι δ' ὥσπερ ἔθη και νόμοι και γλῶττα και βίος ἴδιος, οὕτω και σχῆμα και εἶδος ἀνθρώπων. ἀλλ' ὑμῶν γε οὐδὲ τὰ ὀνόματα μένει τοῖς πολλοῖς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νέας ταύτης εὐδαιμονίας ἀπολωλέκατε τὰ τῶν προγόνων σύμβολα. καλῶς οὐδὲ τοῖς τάφοις ἐκεῖνοι δέχονται ἂν ἄτε ἀγνωστὰς αὐτοῖς γενομένους, εἴ γε πρότερον ἡρώων ἦν ὀνόματα και ναυμάχων και νομοθετῶν, νυνὶ δὲ Λευκόλλων τε και Φαυρικίων και Λευκίων τῶν μακαρίων. ἐμοὶ μὲν εἴη μᾶλλον ὄνομα Μίμνερος.

οβ'. Ἐστιαίῳ.

Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀπολλώνιος ἦν τρις τοῦ Μηνοδότου, σὺ δὲ ἀπαξ ἐθέλεις ὀνομάζεσθαι Λουκρήτιος ἢ Λουπερκός. τίνας σὺ τούτων ἀπόγονος; αἰσχρὸν, εἰ ὄνομα μὲν ἔχεις τινός, τὸ δὲ εἶδος αὐτοῦ μὴ ἔχῃς.

ογ'. Τῷ αὐτῷ.

Πατρίδος ἐσμέν πορρωτέρω σὺν δαίμονι, ἤδη δὲ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν νῶν ἐβαλόμην. ὁδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν, οἱ τὰν πρῶταν λελόγχασι τιμάν, ἀρξεί δὲ τὸ λοιπὸν παιδεία και μι-

ad me accedunt. Naturam igitur unius cuiusque considero atque mores quam fieri potest accuratissime, itemque cuiusque ad suam civitatem accommodatam indolem aut contrariam. Sed ad hunc usque diem non fuit cur vobis Trallianis praeferrem Lydos aut Achaeos aut Iones, verum neque qui antiquam Graeciam incolunt, Thuriros, Crotoniatas, Tarentinos, neque alios quosquam eorum, qui illic beati Itali dicuntur, aut quorumquam aliorum. Quenam igitur causa est, cur probem quidem vos, nec tamen apud eiusmodi viros habitem, etiamsi sim vestri generis? alio tempore dixerim, nunc vero tempus permittit solum, ut vos laudem quique vobis moderantur viros, ut qui virtute atque ratione longe iis, qui apud alios sunt, antecellant.

LXX. Saitis.

Ab Atheniensibus oriundi estis, sicut in Timaeo ait Plato, illi vero communem vestram deam ex Attica ex terminant, Neith a vobis, Minervam ab ipsis dictam, non manentes Graeci. Qui vero non maneat, ego dicam. Senex sapiens nemo Atheniensis, neque enim tota cuiquam barba est nata, siquidem nemo aliquam habet. Adulator ad portas, sycophanta ante portas, leno et ante longos muros, parasitus ante Munychiam et Piraeum, dea vero ne Sunium quidem habitat.

LXXI. Ionibus.

Graecos vos censetis appellandos propter genus propterque priscam coloniam, Graecis vero ut mores et leges et lingua et vita propria, ita et forma et figura hominum. At vestram plerisque ne nomina quidem remanent, sed per recentem istam felicitatem maiorum symbola perdidistis. Recte nec sepulcris illi vos receperint, ut qui ignoti ipsis evaseritis, siquidem ante heroum erant nomina et navalium praeciorum victorum et legislatorum, nunc vero Lucullorum et Fabriciorum et beatorum illorum Luciorum sunt. Mihi nomen potius fuerit Mimnermus.

LXXII. Hestiae.

Pater noster Apollonius tribus erat genitus Menodotis, tu vero subito cupis Lucretius appellari seu Lupercus. A quonam horum genus ducis? turpe, si cuius nomen habes, speciem vero eius non habes.

LXXIII. Eidem.

Longius a patria absumus deo volente, nibilo minus tamen civitatis negotia mente agitavi. Properat ad suum fatum eorum, qui primos nacti sunt honores, inque posterum regnabunt pueri et paullo post hos infantes. Hic

κρὸν ἐπάνω τούτων μείρακες. ἔνταῦθά που δέος, μὴ σφαλῆ τὰ ὑπὸ νέων κυβερνώμενα, σοὶ δ' οὐ δέος, ἐπεὶ βεβιώκαμεν.

οδ'. Τοῖς Στωϊκοῖς.

Ἦρα καὶ λιμὸς ἦν Βάσση καίπερ ὄντων τῷ πατρὶ συγγῶν χρημάτων. πρῶτον μὲν οὖν ἔφυγε Μέραραδε σὺν ἐνὶ τῶν λεγομένων ἔραστῶν, ἅμα δὲ καὶ μαστροπῶν. τροφῆς γὰρ ἀμφοτέροις ἔδει καὶ ἐφοδίων. ἔπειτα ἐκείθεν εἰς Συρίαν. ὑπεδέχετο δὲ τὸν ὠραῖον Εὐφράτης, καὶ εἴ τις ὁμοίως ἔδειτο τοῦ τότε καλοῦ, ὥστε ἂν αἰρεῖσθαι τι τῶν ἀτόπων δι' εὐνοίαν.

οε'. Τοῖς ἐν Σάρδεσιν.

Ὁ παῖς Ἀλυάττεω σῶσαι τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ἀδύνατος ἐγένετο καὶ ἀμήχανος καίπερ ὢν βασιλεὺς τε καὶ Κροῖσος, ὑμεῖς δὲ ποῖω πεποιθότες ἄρα λέοντι πόλεμον ἀσπονδον ἤρασθε παῖδες, νέοι, ἄνδρες, γέροντες, ἀλλὰ καὶ παρθένοι καὶ γυναῖκες; Ἐρινύων νομίσαι ἂν τις τὴν πόλιν εἶναι, καὶ οὐχὶ Δήμητρος. ἡ δὲ θεὰ φιλάθρωπος· ὑμῖν δὲ τίς οὗτος ὁ γόλος;

ος'. Τοῖς αὐτοῖς.

Εἰκὸς εἰς πόλιν ἀρχαίαν τε καὶ μεγάλην ἐθελῆσαι φιλόσοφον ἀρχαῖον παραγενέσθαι, καὶ παρεγενόμεν ἂν αὐτὸς ἐκὼν κληθῆναι μὴ περιμείνας, ὡς ὑφ' ἐτέρων πολλῶν, εἰ ποιήσῃ μίαν ὑμῶν τὴν πόλιν ἐμελλον ἤθῃ καὶ φύσει καὶ νόμῳ καὶ θεῷ. καὶ τὸ ὅσον ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἂν ἐποίησα, στάσις δέ, ὡς ἔφη τις, πολέμου γαλεπώτερον.

οζ'. Φοιτηταῖς.

Διὰ φιλοσοφίαν εἶρηται τῶν εἰρημένων ἕκαστον, οὐ δι' Εὐφράτην. μὴ τὸ Πραξιτέλους ζῆφος ἢ τὸ Λυσίου φάρμακον πεφοβῆσθαι μὲ τις δόξη. καὶ τοῦτο γὰρ ἔστιν Εὐφράτου.

οη'. Ἰάργα καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν σοφοῖς.

... οὐ μὰ τὸ Ταντάλιον ὕδωρ, οὗ με ἐμυήσατε.

οθ'. Εὐφράτη.

Οὐκ ἐπιλογιζομένη ἡ ψυχὴ τὸ τοῦ σώματος αὐταρξες; οὐ δύναται ἑαυτὴν αὐταρξῆ ποιῆσαι. (Ex Stobæi florileg. X, 64.)

π'. Τῷ αὐτῷ.

Οἱ κρᾶτιστοι τῶν ἀνθρώπων βραχυλογώτατοι. οἱ

metuendum ne res a juvenibus administratæ concidant; tibi vero non metuendum, quoniam vitam transegimus.

LXXIV. Stoicis.

Pulchritudo erat Basso atque fames, quamvis magnæ patri essent facultates. Primum igitur Megara fugit uno amatorum, qui dicebantur, simulque lenonum comite; victu enim uterque laborabat et viatico. Hinc postea in Syriam. Recepit vero pulchrum Euphrates et si quis pariter formoso, qui tunc erat, indigebat, ita ut rem absurdam appeteret ob benevolentiam.

LXXV. Sardinis.

Alyattæ filius civitatis suæ tuendæ nec potestatem habuit nec remedium, rex licet esset atque Cræsus. Vos vero quali tandem confisi leone bellum implacabile suscepistis pueri, iuvenes, viri, senes, quin et virgines et mulieres? Furiarum quis existimet hanc urbem esse, nec vero Cereris, quæ dea hominum amans est. Vobis autem quænam hæc est iracundia?

LXXVI. Eisdem.

Consentaneum est in urbem antiquam atque magnam accedere velle philosophum antiquum, et mea sponte accessissem, donec vocarer, sicut ab aliis multis, non exspectans, si forte vestram civitatem moribus et ingeniis et legibus et deo conciliare possem. Et hoc quidem quantum in me est omnino fecissem, seditio vero, ut quidam dixit, bello gravior.

LXXVII. Discipulis.

Quicquid a me dictum est, philosophiæ causa est dictum, non Euphratæ. Ne quis Praxitelis gladium aut Lysie venenum me extimuisse censeat; nam hoc quoque profectum est ab Euphrata.

LXXVIII. Iarchæ et qui apud eum sunt sapientibus.

... non per Tantalii aquas, quibus me initiavistis.

LXXIX. Euphratæ.

Animus secum, quid corpori sit satis, non expendens non potest, ut ipse sibi sufficiat, efficere.

LXXX. Eidem.

Præstantissimi hominum paucissimis uti solent verbis.

οὐδ' ἀδολέσχει εἰ ἡνιῶντο, ὡς ἀνιῶσι, οὐκ ἂν ἐμακρηγόρου. (XXXVI, 29.)

πα'. Τοῖς γνωρίμοις.

Σιμωνίδης ἔλεγε μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις. (XXXIII, 12.)

πβ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Πολυλογία πολλά σφάλματα ἔχει, τὸ δὲ σιγᾶν ἀσφαλές. (XX XVI, 28.)

πγ'. Δηλίῳ.

Ψεύδεσθαι ἀνελεύθερον, ἀλήθεια γενναῖον. (XI, 29.)

πδ'. Τοῖς γνωρίμοις.

Μηδέν με δόξετε βραδίως ἄλλοις παραινεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τῆς μάζης καὶ τῆς ἄλλης τῆς ἀκολούθου ταύτης διαίτης ὧν τοιαῦτα ὑμῖν παρεγγυῶ. (XVII, 15.)

πε'. Εἰδομένη.

Ἐζηλώσαμεν τὴν αὐτάρκειαν, οὐχ ὅπως τοῖς εὐτέλεσι καὶ λιτοῖς πάντως χρωόμεθα, ἀλλ' ὅπως θαρροῦμεν πρὸς αὐτά. (XVII, 14.)

πς'. Μακεδόνη.

Τῆς ὄξυθυμίας τὸ ἄνθος μανία. (XX, 49.)

πζ'. Ἀριστοκλεῖ.

Τὸ τῆς ὀργῆς πάθος μὴ καθομιλούμενον μηδὲ θεραπευόμενον, φυσικὴ νόσος γίνεται. (XX, 50.)

πη'. Σατύρῳ.

Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν μὲν ἰδίων ἀμαρτημάτων συνήγοροι γίνονται, τῶν δὲ ἄλλοτρίων κατήγοροι. (XXIII, 15.)

πθ'. Δαναῷ.

Οὐ κάμνει τὰ πράγματα πρασσόμενα. (XXIX, 83.)

ι'. Δίῳ.

Τὸ μὴ γενέσθαι οὐδέν, τὸ δὲ γενέσθαι πόνος. (XXIX, 82.)

Garruli igitur si qua afficiunt molestia ipsi affioerentur nimis multa verba non facerent.

LXXXI. Discipulis.

Dixit Simonides silentii se poenituisse nunquam, sermonum vero saepenumero.

LXXXII. Eisdem.

Loquacitas errores multos habet, at tutum est tacere.

LXXXIII. Delio.

Mentiri illiberale est, veritas ingenuo digna.

LXXXIV. Discipulis.

Ne credatis me facile quidvis aliis suadere : ipse enim pane et reliquo huic convenienti victu usus istorum vobis suasor sum.

LXXXV. Idomenæ.

Paucis ut contenti essemus dedimus operam, non quolibet exiguisque uteremur semper, sed animi adversus ea obfirmandi causa.

LXXXVI. Macedoni.

Iracundiæ flos est insania.

LXXXVII. Aristocli.

Affectus iræ, nisi curetur saneturque, in morbum generat naturalem.

LXXXVIII. Satyro.

Plerique hominum propriorum criminum patronos, aliorum accusatores sese gerunt.

LXXXIX. Danao.

Non deficit opus peractum.

XC. Dioni.

Non esse nihil est, esse vero ærumnosum.

ζα'. Τοῖς ἀδελφοῖς.

Οὐδενὶ φθονητέον· ἀγαθοὶ μὲν γὰρ ἀξιοί, κακοὶ δ' ἂν εὐτυχῶσι, κακῶς ζῶσι. (XXXVIII, 58.)

ζβ'. Διονυσίῳ.

Καλόν, πρὶν παθεῖν, διδαχθῆναι, πηλίκον ἐστὶν ἡσυχία. (LVIII, 12.)

ζγ'. Νουμηνίῳ.

Οὐ θρηνητέον ὧν φίλων ἐστερήθημεν, ἀλλὰ μνημονευτέον, ὅτι μετὰ τῶν φίλων τὴν καλλίστην βιοτὴν ἐβιοτεύσαμεν. (CXXIV, 35.)

ζδ'. Θεαίτητι.

Τὸν λυπούμενον ἀλλοτρίοις κακοῖς παραυθοῦ. (CXXIV, 37.)

ζε'. Κορνηλιανῷ.

Βραχὺς ὁ βίος ἀνθρώπων εὖ πράττοντι, δυστυχοῦντι δὲ μακρός. (CXXI, 34.)

ζη'. Δημοκράτει.

Ὁ ὑπὲρ μικρῶν ἀμαρτημάτων ἀνυπερβλήτως ὀργιζόμενος οὐκ ἔα διαγνῶναι τὸν ἀμαρτάνοντα, πότε ἔλαττον καὶ πότε μείζον ἠδίκησεν. (XX, 51.)

ζς'. Λύκῳ.

Οὐ τὸ πένεσθαι κατὰ φύσιν αἰσχρόν, ἀλλὰ τὸ δι' αἰσχρὰν αἰτίαν πένεσθαι δνειδός. (XCIV, 9.)

ζη'. Ἐφόροις.

Ἄνδρῶν μὲν τὸ μὴ ἀμαρτάνειν, γενναίων δὲ τὸ ἀμαρτάνοντας αἰσθῆσθαι, Λακεδαιμονίων δὲ καὶ τὸ διορθοῦσθαι. (V. A. IV, 27.)

ζθ'. Μουσωνίῳ.

Βούλομαι παρὰ σέ ἀφικόμενος κοινωῆσαι σοι λόγου καὶ στέγης, ὡς τι δησάμι σε, εἴ γε μὴ ἀπιστεῖς, ὡς Ἡρακλῆς ποτὲ Θησέα ἐξ Ἄδου ἔλυσε. γράφε τί βούλει. ἔρρωσο. (V. A. IV, 46.)

ρ'. Μουσώνιος Ἀπολλωνίῳ.

Ἐάν μὲν ἐνενοήθης, ἀποκρίσεται σοι ἔπαινος· ἄνθρωπος δὲ ὑπομείνας ἀπολογία καὶ ὡς οὐδὲν ἀδικεῖ δείξας ἑαυτὸν λύει. ἔρρωσο. (V. A. IV, 46.)

ρα'. Ἀπολλώνιος Μουσωνίῳ.

Σωκράτης ὁ Ἀθηναῖος ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ φίλων λυ-

XCI. Fratribus.

Nemini invidendum : boni enim digni sunt, mali vero misere vivunt secunda etiam fortuna.

XCII. Dionysio.

Pulchrum est, antequam patiare, quantum sit tranquillitas discere.

XCVIII. Numenio.

In luctu non quales amicos amiserimus reputandum, verum iucundissimæ cum amicis transactæ vitæ recollenda memoria.

XCV. Theæteio.

Tristem alienis malis consolare.

XCV. Corneliano.

Brevis vita homini felici, infelici longa.

XCVI. Democrati.

Qui parva ob delicta supra modum irascitur, non patitur delinquentem ubi minus et ubi plus peccaverit cognoscere.

XCVII. Lyco.

Non pauperem esse secundum naturam turpe, verum turpem ob causam esse pauperem dedecori est.

XCVIII. Ephoris.

Virorum est non peccare, ingenuorum, si quid peccaverint, agnoscere, Lacedæmoniorum vero etiam emendare.

XCIX. Musonio.

Cupio ad te venire fruique tecum sermonis atque tecti communionem, ut aliquo modo te adiuverem, si non dubitas quidem, quin Hercules Theseum quondam ab inferis reduxerit. Scribe quid velis. Vale.

C. Musonius Apollonio.

Pro iis, quæ animo intendisti, laus te manebit; vir tamen, qui causam suam dixerit nulloque crimine se teneri demonstraverit, ipse se vinculis expedit. Vale.

CI. Apollonius Musonio.

Socrates Atheniensis, quum e carcere ab amicis li-

θῆναι μὴ βουλευθεὶς παρῆλθε μὲν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπέθανε δέ. ἔρρωσο. (V. A. IV, 46.)

ρδ'. Μουσώνιος Ἀπολλωνίω.

Σωκράτης ἀπέθανεν, ἐπεὶ μὴ παρεσκεύασεν ἑαυτὸν εἰς ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι. ἔρρωσο. (V. A. IV, 46.)

ργ'. Ἀπολλώνιος Οὐεσπασιανῶ.

Ἐδουλώσω τὴν Ἑλλάδα, ὡς φασιν, καὶ πλέον μὲν οἶει τι ἔχειν Ξέρξου, λήληθας δὲ ἔλαττον ἔχων Νέρωνος. Νέρων γὰρ ἔχων αὐτὸ παρητήσατο. ἔρρωσο. (V. A. V, 41.)

ρδ'. Τῷ αὐτῶ.

Διαβεβλημένος οὕτω πρὸς Ἑλληνας ὡς δουλοῦσθαι αὐτοὺς ἐλευθέρους ὄντας τί ἐμοῦ ζυγόντος δέη; ἔρρωσο. (V. A. V, 41.)

ρε'. Τῷ αὐτῶ.

Νέρων τοὺς Ἑλληνας παίζων ἠλευθέρωσε, σὺ δ' αὐτοὺς σπουδάζων ἐδουλώσω. ἔρρωσο. (V. A. V, 41.)

ρς'. Σιτοκαπήλοις Ἀσπενδίων.

Ἡ γῆ πάντων μήτηρ, δικαία γάρ ὑμεῖς δ' ἄδικοι ὄντες πεποίησθε αὐτὴν αὐτῶν ὑμῶν μόνων μητέρα. καὶ εἰ μὴ παύσεσθε, οὐκ ἔάσω ὑμᾶς ἐπ' αὐτῆς ἐστάναι.

ρζ'.

Βασιλεὺς Φραώτης Ἰάρχα διδασκάλω καὶ τοῖς περὶ οὐτὸν σφοῖς χαίρειν. Ἀπολλώνιος ἀνὴρ σοφώτατος σοφωτέρους ὑμᾶς ἑαυτοῦ ἠγεῖται, καὶ μαθησόμενος ἤκει τὰ ὑμέτερα. πέμπετε οὖν αὐτὸν εἰδὸτα ὑπόσα ἴστε, ὡς ἀπολείται οὐδὲν τῶν μαθημάτων ὑμῖν. καὶ γὰρ λέγει ἄριστα ἀνθρώπων καὶ μέμνηται. ἰδέτω καὶ τὸν θρόνον ἐφ' οὗ καθίσαντί μοι τὴν βασιλείαν ἔλωκας, Ἰάρχα πάτερ. καὶ οἱ ἐπόμενοι δὲ αὐτῶ ἄξιοι ἐπαίνου, ὅτι τοιοῦδε ἀνδρὸς ἤττηνται. εὐτύχει καὶ εὐτυχεῖτε. (V. A. II, 41.)

ρη'. Ἀπολλώνιος τοῖς αὐτοῖς.

Ἀφικομένω μοι περὶ ὑμᾶς δεδώκατε τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ σοφίας τῆς ἐν ὑμῖν κοινωνήσαντες δεδώκατε καὶ διὰ τοῦ οὐρανοῦ πορεύεσθαι. μεμνήσομαι τούτων καὶ πρὸς Ἑλληνας, κοινωνήσω τε λόγων ὡς παροῦσιν ὑμῖν εἰ μὴ μάτην ἐπιὸν τοῦ Ταντάλου. ἔρρωσθε, ἀγαθοὶ φιλόσοφοι. (V. A. IV, 51.)

berari noluisset, in iudicium processit et periit. Vale.

CII. Musonius Apollonio.

Socrates perijt, quoniam ad sese defendendum non paratus erat; ego vero me defendam. Vale.

CIII. Apollonius Vespasiano.

Græciam in servitutem redequisti, ut aiunt, et Xerxi præstare te opinaris, Nerone te inferiorem esse nescius. Nero enim licet præstaret, tamen deprecatus est. Vale.

CIV. Eidem.

Quum Græcis inensus sis adeo, ut liberos eos in servitutem redegeris, quid mea præsentia indiges? Vale.

CV. Eidem.

Nero ludens Græcos liberavit, tu vero serio eos in servitutem redequisti. Vale.

CVI.

Dardanariis Aspendiorum.

Terra omnium mater est, iusta est enim; vos vero qua estis iniustitia vestrum ipsorum solum eam matrem fecistis, et nisi destiteritis, in ea vos consistere non permittam.

CVII.

Rex Phraotes Iarchæ magistro eiusque sodalibus salutem. Apollonius, vir sapientissimus, se ipso vos censet esse sapientiores, venitque ad vos, quo institutione vestra proficiat. Dimittite igitur eum edoctum omnia quæ scitis. Quippe perituro vobis de eruditione vestra nihil est; optime enim omnium loquitur et memoria valet. Videat etiam thronum in quo consistenti mihi regnum dedisti, Iarcha pater. Qui eum comitantur etiam laude digni sunt, quod tali viro sese addixere. Vale et valete.

CVIII. Apollonius iisdem.

Quum terrestri itinere ad vos venissem, maris copiam mihi fecistis, immo sapientia, quæ penes vos est, mecum communicata etiam per cælum incedendi facultate me impertivistis. Horum ego etiam inter Græcos memor ero, et vobiscum velut præsentibus sermones instituum, nisi frustra hausi Tantali poculum. Valete, optimi philosophi.

ρθ'. Τίτω βασιλεῖ.

Μὴ βουληθέντι σοι ἐπ' αἰγμῆ κηρύττεσθαι μηδ' εἰσι δῆλων αἵματι δίδωμι ἐγὼ τὸν σωφροσύνης στέφανον, ἐπειδὴ ἐφ' οἷς δεῖ στεφανοῦσθαι γιγνώσκεις. ἔρρωσο. (V. A. VI, 29.)

ρι'. [Τίτος βασιλεὺς Ἀπολλωνίω.]

Καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ χάριν οἶδά σοι καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρός, καὶ μεμνήσομαι τούτων· ἐγὼ μὲν γὰρ Σόλυμα ἤρηκα, σὺ δ' ἐμέ. (V. A. VI, 29.)

ρια'. Ἀπολλώνιος Δημητρίω Σουσιεῖ.

Δίδωμί σε βασιλεῖ Τίτω διδάσκαλον τοῦ τῆς βασιλείας ἤθους, σὺ δ' ἀληθεῦσαι τέ με πρὸς αὐτὸν δίδου, καὶ γίγνου αὐτῷ πλην ὀργῆς πάντα. ἔρρωσο. (V. A. VI, 33.)

ριβ'.

Αὐτοκράτωρ Οὐεσπασιανὸς Ἀπολλωνίω φιλοσόφῳ χαίρειν. Εἰ πάντες, Ἀπολλώνιε, κατὰ ταῦτά σοι φιλοσοφεῖν ἤθελον, σφόδρ' ἂν εὐδαιμόνως ἔπραττον φιλοσοφία τε καὶ πενία, φιλοσοφία μὲν ἀδεκάζουσι ἔχουσα, πενία δὲ ἀυθαιρέτως. ἔρρωσο. (V. A. VIII, 7, 11.)

ριγ'. [Ταρσεύσι.]

... παύσασθε μεθύοντες τῆ ὕδατι... (V. A. I, 7, 1.)

ριδ'. [Σκοπελιανῷ.]

... κάπεμελήθην, ὃ Σκοπελιανέ, τῶν σῶν Ἐρετριέων νέος ὢν ἐτι καὶ ὠφέλησα ὃ τι ἐδυνάμην καὶ τοὺς θεθεῶτας αὐτῶν καὶ ζῶντας. (V. A. I, 24, 3.)

ριε'. [Ἀθηναίοις.]

... ὅπως ἡ θεὸς οὐ καὶ τὴν ἀκρόπολιν ἤδη ἐκλείπει τοιοῦτον αἶμα ὑμῶν ἐχχεόντων αὐτῇ. δοκεῖτε γάρ μοι προϊόντες, ἐπειδὴν τὰ Παναθηναῖα πέμπητε, μηδὲ βοῦς ἐτι, ἀλλ' ἐκατόμβας ἀνθρώπων καταθύσειν τῇ θεῷ. σὺ δέ, Διόνυσε, μετὰ τοιοῦτον αἶμα ἐς τὸ θέατρον φοιτᾷς; κακῆ σοι σπένδουσιν οἱ σοφοὶ Ἀθηναῖοι; μετὰσθηθι καὶ σὺ, Διόνυσε· Κιθαιρῶν καθαρῶτερρος. (V. A. IV, 22.)

ρις'. [Δίῳνι.]

... ἀλλῷ καὶ λύρα μᾶλλον ἢ λόγῳ θέλγε... (V. A. V, 40.)

EPISTOLOGR.

CIX. Tito Imperatori.

Nolenti tibi ob certamen neque ob hostilem sanguinem celebrari moderationis præbeo coronam, quoniam ob quæ par est coronari nosti. Vale.

CX. [Titus imperator Apollonio.]

Et meo et patris nomine gratias tibi habeo et istorum ero memor; ego enim cepi Solyrna, tu autem me.

CXI. Apollonius Demetrio Suniensi.

Ego te Tito imperatori præficio imperatoriæ virtutis magistrum. Tu vero cura, ut illi de te vera dixerim, et esto ipsi præter iram omnia. Vale.

CXII.

Imperator Vespasianus Apollonio philosopho S. Si omnes, Apolloni, eodem quo tu modo vellent philosophari, optime sane cum philosophia et cum paupertate ageretur; philosophia quippe incorrupta maneret, paupertatem vero ultro homines appetrent. Vale.

CXIII. [Tarsensibus.]

... desinite aqua inebriari...

CXIV. [Scopeliano.]

... citravi, o Scopeliane, Eretrienses tuos adhuc iuvenis, et auxilium tuli quantum potui et mortuis eorum et vivis.

CXV. [Atheniensibus.]

... miror, deam non iam arcem derelinquere talem vobis sanguinem coram ipsi effudentibus. Videmini enim mihi hac via pergentes, ubi Panathenaica celebranda fuerint, non boves amplius, sed hominum hecatombas deæ mactaturi. Tu vero, Bacche, tali sanguine effuso in theatrum venis? atque ibi sapientes tibi libant Athenienses? Discede tu quoque, Bacche; Cithæron purior est.

CXVI. [Diónι.]

... tibia et lyra magis quam oratione deleni...

ριζ'. [Νέρουα βασιλεῖ.]

Ξυνεσόμεθα, ὦ βασιλεῦ, χρόνον ἀλλήλοις πλεῖ-
στον, ὃν μήθ' ἡμεῖς ἑτέρου μήτ' ἄλλος ἡμῶν ἄρξει.
(V. A. VIII, 27.)

CXVII. [Nervæ Imperatori.]

Conversabimur, o imperator, per tempus longissimum,
quo neque nos alii, neque alius nobis imperabit.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ARCESILAI EPISTOLA.

Ἀρκεσίλαος Θαυμασίᾳ χαίρειν.

Arcesilaus Thaumasiæ S.

Δέδωκα Διογένει διαθήκας ἑμαυτοῦ κομίσαι πρὸς σε· διὰ γὰρ τὸ πολλάκις ἀρρωστεῖν καὶ τὸ σῶμα ἀσθενῶς ἔχειν ἔδοξέ μοι διαθέσθαι, ἵν' εἴ τι γένοιτο ἄλλοῖον, μῆτι σε ἡδικηκῶς ἀπίω, τὸν εἰς ἑμ' ἔχτενῶς οὕτω πεφιλοτιμημένον. καὶ ἀξιοπιστότατος δ' εἶ τῶν ἐνθάδε σύ μοι τηρῶν αὐτάς διὰ τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς οἰκειότητα. πειρῶ οὖν, μεμνημένος διότι σοι πίστιν τὴν ἀναγκαιοτάτην παρακατατίθεμαι, δίκαιος ἡμῖν εἶναι, ὅπως ὅσον ἐπὶ σοὶ τὰ κατ' ἐμὲ εὐσχημόνως ἢ μοι διωκημένα. κεῖνται δὲ Ἀθήνησιν αὐτὰ παρά τισι τῶν γνωρίμων καὶ ἐν Ἐρετρίᾳ παρ' Ἀμφικρίτῳ.

Testamentum meum Diogeni tradidi ad te perferendum. Quia enim sæpius ægroto et corpore non recte valco, testamentum facere placuit, ut si quid mihi acciderit, sine tua iniuria proficiscar ex vita, qui unus ex omnibus maximo in me studio semper fuisti. Fidissimus autem es mihi omnium qui istuc sunt ad illud custodiendum, tum propter ætatem, tum propter necessitudinem nostram. Cura igitur, memor quantum tuæ fidei committam, ut in nos iustus sis; ut quantum in te est rebus meis recte videar consuluisse. Depositum est hoc testamentum Athenis apud quosdam ex amicis et Eretriæ penes Amphicritum.

ΑΡΧΥΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.
ARCHYTÆ EPISTOLÆ.

α'. Ἀρχύτας Πλάτωνι ὑγιαίνειν.

Καλῶς ποιεῖς ὅτι ἀποπέφυγας ἐκ τᾶς ἀρρωστίας· ταῦτα γὰρ αὐτὸς τὸ ἐπέσταλκας καὶ τοὶ περὶ Λαμίσκον ἀπάγγειλαν. περὶ δὲ τῶν ὑπομαμάτων ἐπεμελήθημεν καὶ ἀνήλομεν ὡς Λευκανῶς καὶ ἐνετύχομεν τοῖς Ὁκέλλω ἐκγόνοις. τὰ μὲν ὄν περὶ νόμῳ καὶ βασιλείας καὶ δσιότατος καὶ τᾶς τῶ παντὸς γενέσιος αὐτοῖ τ' ἔχομεν καὶ τὴν ἀπεστάλκαμεν· τὰ δὲ λοιπὰ οὗτοι νῦν γὰρ δύναται εὐρεθῆμεν, αἱ δὲ κα εὐρεθῆ, ἤξει τοι.

β'. Ἀρχύτας Διονυσίῳ ὑγιαίνειν.

Ἀπεστάλκαμές τοι πάντες οἱ Πλάτωνος φίλοι τὸς περὶ Λαμίσκον τε καὶ Φωτίδαν, ἀπολαμφούμενοι τὸν ἄνδρα κατὰν πὰρ τὴν γενομένην ὁμολογίαν. ὀρθῶς δὲ κα ποιεῖς ἀναμιμνασκόμενος τήνας τᾶς σπουδᾶς, ἥνικα πάντας ἀμὲ παρεκάλεῖς ποττὰν Πλάτωνος ἀφιξίν, ἀξιῶν προτρέπεσθαι τε αὐτὸν καὶ ἀναδέχεσθαι τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ περὶ τὰν ἀσφάλειαν μένοντί τε καὶ ἀφορμιῶντι. μέμνασο δὲ καὶ τῆνο, ὅτι περὶ πολλῶ ἐποίησω τὰν ἀφιξίν αὐτῶ καὶ ἀγάπας ἐκ τήνω τῶ χρόνω ὡς οὐδένα τῶν πὰρ τίν. αἱ δὲ τις γέγονε τραχύτας, ἀνθρωπίξειν χρῆ καποδιδόμεν ἀμῖν ἀβλαβῆ τὸν ἄνδρα. ταῦτα γὰρ ποιῶν δίκαιά τε πραεῖς καὶ ἀμῖν χαριεῖ.

I. Archytas Platoni S.

Facis tu quidem recte quod convaluisti ex ægritudine : hoc enim et ipse scripisti et Lamiscus nuntiavit. De commentariis autem curavimus, ascendimusque ad Lucanos, ibique nacti sumus Ocelli scripta Quæ igitur de lege, de regno, de iustitia universique generatione commentatus est, et ipsi habemus et tibi misimus; reliqua modo reperiri non possunt; quum inventa fuerint, ad te deferentur.

II. Archytas Dionysio S.

Misimus ad te omnes Platonis amici Lamiscum et Photidam, virum illum abs te recepturi secundum fidem, quam tu nobis dedisti. Recte igitur feceris, si memineris quanto a nobis studio esflagitaveris Platonis ad te adventum, ut nos illum venire hortaremur, facturum te spondens omnia, illumque libere accedere et abire permissurum. Memor esto igitur quanti illius adventum feceris, quodque eo tempore eum ita amaveris ut nullum penes te alium. Quod si qua orta simultas est, humane te agere convenit, illumque nobis restituere illæsum. Hæc enim si facis, iustitiam coles ac nobis gratificaberis.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI EPISTOLÆ.

BIBAION A'.

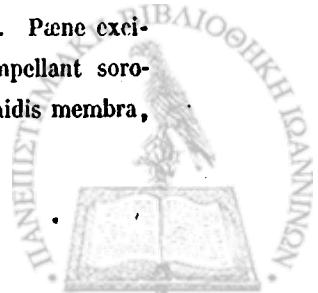
α'.

Λαΐδα τὴν ἔμην ἐρωμένην εὖ μὲν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις, κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ τῶν Χαρίτων συνηρίθμησε τῷ χορῷ· ὁ δὲ χρυσοῦς Ἑρως ἐπαίδευσεν τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὐκλεια καὶ διὰ πάντων ἔμφυτος τῆς Ἀφροδίτης εἰκὼν. ἐκείνη γάρ (ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις) λευκαὶ μὲν ἐπιμιῖς καὶ ὑπέρυθροι παρειαί, καὶ ταύτη τὸ παιδρὸν ἐκμιμοῦνται τῶν βόδων· χεῖλη δὲ λεπτὰ καὶ ἡρέμα διηρμένα καὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρότερα. ὄφρυς δὲ μέλαινα, τὸ μέλαν ἀκρατον· τὸ δὲ μεσόφρυον ἐμέτρως τὰς ὄφρυς διορίζει. ῥίς εὐθεῖα καὶ παρισουμένη τῇ λεπτότητι τῶν χειλῶν. ὄφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες· τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν μελάντατον, καὶ τὸ κύκλω λευκὸν λευκότατον, καὶ ἑκάτερον ὑπερβολὴν πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται, καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον εὐδοκιμεῖ παρακείμενον. ἔνθα δὴ τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένης πάρεστι προσκυνεῖν. ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἀνθει καὶ Ὅμηρον ἐμπερῆς, καὶ ταύτην αἱ χεῖρες τημελοῦσι τῆς Ἀφροδίτης. τράχηλος λευκός τε καὶ σύμμετρος τῷ προσώπῳ κἂν ἀκόσμητος ἦ, δι' ἀβρότητα τεθάρρηκεν ἑαυτῷ· περικεῖται μέντοι λιθοκόλλητον περιδέριον, ἐν ᾧ τούνομα γέγραπται τῆς καλλῆς· γράμματα δ' ἐστὶ τῶν λιθιδίων ἡ θέσις. ἔτι δὲ εὐμήκης ἡλικία. στήμα καλόν τε καὶ περίμετρον καὶ τῷ τύπῳ συνδιατεθειμένον τῶν μελῶν. ἐνδεομένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐστίν, ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. βράδισμα τεταγμένον βραχὺ δέ, ὥσπερ κυπάριτος ἢ φοινῖς σειόμενος ἡσυγῆ, ἐπεὶ φύσει τὸ κάλλος ἐστὶν ὑπερήφανον. ἀλλ' ἐκείνους μὲν οἷα φυτὰ κινεῖ ζεφύρου πνοή, αὐτὴν δὲ πως ὑποσαλεύουσι τῶν Ἑρώτων αἱ αὔραι. ταύτην ἑαυτοῖς ὡς οἶόν τε ἦν αἰ κορυφαῖοι γεγράφασιν τῶν ζωγράφων. ἡνίκα οὖν θέοι γράφειν Ἑλένην ἢ Χάριτας ἢ καὶ αὐτὴν γε τὴν ἀρχουσαν τῶν Χαρίτων, ὅσον· εἰς ὑπερφυῆς παράδειγμα κάλλους ἀφορῶντες ἀνασκοποῦσι τὴν εἰκόνα Λαΐδος, κἂν τεῦθεν ἀποτυποῦνται θεοπρεπῶς τὸ φιλοτεχνούμενον εἶδος. μικροῦ με παρῆλθεν εἰπεῖν ὡς κυδωνιῶντες οἱ μαστοὶ τὴν ἀμπερόνην ἐξωθοῦσι βιαίως. οὕτω μὲντοι σύμμετρα καὶ τρυφερὰ τῆς Λαΐδος τὰ μέλη, ὡς

LIBER I.

I.

Amicam meam Laidem bene creavit natura; sed optime omnium ornavit Venus et accensuit Gratiarum choro. At Cupido aureus amatam edocuit iaculari telis oculorum felicibus. O naturæ eximium operæ pretium, o mulierum decus, o vivam per omnia Veneris imaginem! Nam illi, ut Veneriam formam quantum pote verbis depingam, mixtæ candore ac tenui rubore genæ nativum rosarum splendorem referunt: subtiles labiæ tenuique interstitio distinctæ et rubicundiores genis: supercilia nigra purissima nigredine disparataque inter se æquabili meditullio: nasus rectus et adæquatus tenuitati labiorum: oculi magni, lucidi, puro splendentes lumine: quod in iis nigrum, nigerrimum est, quod circum album, candidissimum, alterumque altero se præstare ostentat, et disparia valde gratiam sumunt ab ipsa vicinia. Gratias ibi insidentes adorare promptum. At coma nativa crispitudine similis, ut Homerus ait, hyacinthino flori: et hanc manus Veneris discriminavere. Cervix alba et faciei æquabilis et inornata licet, satis teneris suis deliciis ferox: sed eam monile e gemmis cingit inscriptum formosæ nomen ferens, cui genmarum ordo pro literis. Statura procerca. Vestis elegans conveniensque et membrorum adæquata compagini. Vestem induitur, facie formosa est; exiuit, tota facies est. Incessus compositus, sed brevis, compressi aut palmæ in modum agitatæ modico flamine: nam natura forma superbior esse amat. Sed illas, plantas quippe, aura Zephyri motat; hanc leves quodammodo sublevant auræ Cupidinum. Pinxere ipsam sibi quam potuere optime pictorum eximii: tum, si quando ipsa Helena Gratiæve aut ipsa Gratiarum præses effingenda, velut ad eximium pulchritudinis exemplar respiciunt ad imaginem Laidis, atque inde formam, quam accurate fingendam sibi proposuere, divine exprimunt. Pæne excidit referre quanto luctamine strophium impellant sororiantes papillæ. Cæterum tam delicata Laidis membra,

ὑγροφυῶς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὀστέα τῶ περιπτυσσο-
μένῳ δοκεῖν. τοιγαροῦν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι'
ἀπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκί, καὶ ταῖς
ἐρωτικαῖς ἀγκάλαις ὑπείκει. ἤνικα δὲ φθέγγεται,
βαβαί, ὅσαι τῆς διμιλίας αὐτῆς αἱ σειρῆνες, ὅσον ἡ
γλῶττα στωμύληθος. τῶν Χαρίτων πάντως ἡ Λαΐς
τὸν κροσσὸν ὑπέζωσται, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.
οὕτως οὖν τὴν ἐμὴν ὠραϊζομένην καὶ τρυφῶσαν ὑπὸ
πλοῦτου τῆς εὐπρεπειᾶς οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος ἐν ἐλαγίστῳ
μωμήσαιτο. ἀλλὰ πόθεν ἄρα με τοιαύτης ἡξίωσεν
Ἀφροδίτη; περὶ κάλλους οὐκ ἠγωνίσαστο παρ' ἐμοί,
Ἥρας Ἀθηνᾶς οὐκ ἔκρινα τὴν Θεὸν εὐπρεπεστέραν
ὑπάρχειν, ψῆφον αὐτῇ δίκης οὐκ ἀπέδωκα μῆλον, καὶ
ἀπλῶς μοι ταύτην πεφιλοτίμηται τὴν Ἑλένην. ὦ
πότνια Ἀφροδίτη, τί σοι τῆς Λαΐδος ἔνεκα θύσω; ἢ
οἱ προσβλέποντες ἀποτροπιάζουσιν ὧδε σὺν θαύμασι
προσευχόμενοι τοῖς θεοῖς « ἀπίτω φθόνος τοῦ κάλλους,
ἀπίτω βασκανία τῆς χάριτος. » τοσοῦτον αὐτῇ περι-
εστὶν εὐπρεπειᾶς, ὡς τῶν προσιόντων ἀγλαΐζειν τὰς
κόρας τὴν Λαΐδα. καὶ γέροντες εὖ μάλα πρεσβῦται
θαυμάζουσιν, ὡς οἱ παρ' Ὀμήρῳ δημογέροντες τὴν
Ἑλένην, καὶ « εἶθε » φασίν « ἢ ταύτην ἠτύχησάμεν
ἡβῶντες ἢ νῦν ἠρξάμεθα τῆς ἡλικίας. οὐ νέμεσις τὸ
γύναιον εἶναι διὰ στόματος τῇ Ἑλλάδι, ἐνθ' οἱ κωφοὶ
διανεύουσιν ἀλλήλοις τῆς Λαΐδος τὸ κάλλος. » οὐκ ἔχω
ὄ τι λέγω, οὐδὲ ὅπως παύωμαι· λήξω δὲ ὅμως, ἐν μέ-
γιστον ἐπευχόμενος τοῖς γρηφείοις, τῆς Λαΐδος τὴν
χάριν, ἧς δι' ἔρωτα πολλὴν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλέ-
σθεον πολλὰκις εἰπών.

β'.

Ἐσπέρα τῇ προτεραίᾳ μελωδοῦντί μοι κατὰ τινα
στενωπὸν δύο κόραι προσῆλθον ἀποβλέπουσαι χάριν
ἔρωτος καὶ μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χα-
ρίτων. καὶ μετὰ διηρώτων αἱ μείρακες ἀμιλλώμεναι
πρὸς ἀλλήλας ἀδόλως καὶ ἦθος οὐ πεπλασμένον ἐμ-
φαίνουσαι. « ἐπειδὴ μέλη προσάδων καλὰ τὰ δεινὰ
τῶν Ἑρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη, λέγε πρὸς τῆς
σῆς εὐμουσίας, ἧς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὡσί καὶ τὴν ψυ-
χὴν ἐμπέπληκας ἀμφοτέρων ἡμῶν, τίνος ἔνεκα μελω-
δεῖς; ἑκατέρα γὰρ ἑαυτὴν ἐράσθαι φησι. καὶ ζηλοτυ-
ποῦμεν ἤδη καὶ διὰ σὲ φιλονείκως καὶ μέχρι τριγῶν
συμπλεκόμεθα πολλὰκις ἀλλήλαις. » « ἀμφοτέραι
μὲν ὁμοίως » εἶπον « καλαί, πλὴν οὐδετέραν ποθῶ.
ἄπιτε οὖν, ὦ νεκνίδες, ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε
ζυγομαχίας. ἀλλης ἐρῶ, πρὸς αὐτὴν βαδιοῦμαι. »
« κόρη » φασίν « ἐκ γειτόνων οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καλή,
καὶ φῆς ἀλλης ἐρᾶν; ψεύδῃ προφανῶς. ὁμοσον ὡς
ἡμῶν οὐδετέραν ποθεῖς. » προσεγέλασα τήνικαῦτα
βοῶν ὡς « ἦν μὴ θέλω, πρὸς ἀνάγκης ἐπάγετέ μοι τὸν
ὄρκον. » « μόλις » ἔφησαν « κατέβημεν καιρὸν εὐχαι-
ρον λαβοῦσαι, καὶ παρίστασαι διαπαίζων ἡμᾶς. οὐκ
ἀφετέος εἶ, οὐδὲ καταβαλεῖς ἡμᾶς ἀπ' ἐλπίδος μεγά-
λης. » καὶ ἅμα λέγουσαι προσεἶλκον, ἐγὼ δὲ πῶς ἡδέως

ut pressius adtrectans dicas lenta et ductilia ossa. Nam
ea fere una cum carne impressos digitos recipiunt tener-
rima, ceduntque amplexis amatorum ulnis. At quum
loquitur, quantæ, o dii, sermonis eius dulcedines, quam
facunda lingua. Gratiarum omnino zonam præcincta
Lais dulcissime pellacem risum fundit. Ad hunc modum
florentem opibusque formæ superbam meam ne minimum
quidem mordere habet Momus. Sed qui me tali amica
dignata est Venus? non certavit de forma me iudice, non
eam Iunoni ac Minervæ censui præcellere, non addixi
malum litis calculum, et ecce ultro largitur mihi hanc
Helenam. O veneranda Venus, quæ tibi sacra faciam
pro Laide? quam mirati quicumque videre, deprecantur
his verbis deos : « absit invidia formæ, facessat gratiis
fascinum. » Tanta est elegantia Laidis, ut accedentium
pupulas faciat clariores. Quin et eam decrepiti senes
mirantur, sicuti Helenam Homerici de populo senes, et
« o utinam » inquit « aut hanc in ætate habuissemus,
aut rediret nobis melior ætas. Non indignum esse in
ore toti Græciæ mulierem, quum et muti nutu monstrent
invicem formam Laidis. » Non est quod dicam, neque est
qui desinam : desinam tamen, unum hoc maximum
optans, adesse his scriptis gratiam Laidis, cuius præ amore
magno iteravi nunc cupitum nomen sæpius.

II.

Cantantem me in angiportu superiori vespera duæ vir-
gines accessere favorem amatorium oculis subindicantes,
ridentesque et solo numero cedentes Gratiis; meque ro-
gaverunt certantes inter se serio, nec composito vultu
ad fallaciam : « quando tu bellas cantiones occentans gra-
vibus nos fixisti sagittis Cupidinum, ecfare, testamur
tuam dulcisonam concordiam, quæ nostram utriusque
animam simul cum auribus amore perfudit, cuiusnam
gratia modularis? nam utraque amari se dicit; et iam
æmulo livore accendimur, sæpiusque propter te usque
ad comarum laniatus processere nostra certamina. »
« Certe ambæ æque formosæ estis », inquam; « ceterum
neutram ego amo : facessite ergo hinc iuvenulæ; po-
nite iras, pausamque facite certaminis. Aliam amo, ad
eam viso. » « Non est » aiunt « pulchra virgo huic vici-
niæ, et aliam amare te dicis? manifesti teneris mendacii.
Iura te neutram e nobis diligere. » Adrisi tum exclamans
« scilicet vos invitum iureiurando estis adacturæ. »
« Vix » inquit « occasionem commodam nactæ de-
scendimus ac teprehendimus, et tu nos præsens præsentem
habebis ludibrio? non te amittimus, neque nos tanta spe
frustraberis. » Simul dicto trahebant; at ego patiebar

ἡναγκαζόμεν. μέχρι μὲν οὖν δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὄντιναοῦν, τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἐν κεφαλῇ τοσοῦτον λεκτέον, ὡς οὐδεμίαν λελύπηκα, θάλαμον αὐτοσχέδιον εὐρῶν ἀρκοῦντα τῇ χρεῖα.

γ'. Φιλοπλάτανος Ἀνθοκόμη.

Τῇ Λειμώνῃ χαριέντως ἐν ἐρωτικῇ συνειστιώμῃ παραδείσῃ καὶ μάλα πρέποντι τῷ κάλλει τῆς ἐρωμένης, ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφῆς τε καὶ σύσκιος, πνεῦμα δὲ μέτριον, καὶ πόα μαλθακῆ, ὥρα θέρους ἐπανθεῖν εἰωθῖα, ἐφ' ἧς ἥδιον κχτακλιθῆναι ἢ ἐπὶ τῶν πολυτελεστάτων δαπιδῶν, δένδρῃ τε πολλὰ ὀπώρας πληθύνοντα,

ὄγχει καὶ βροαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι

φαίη τις ἂν καθομηρίζων τῶν ὀπωρινῶν αὐτόθι Νυμφῶν τὸ χωρίον. ἦν μὲν οὖν ταῦτα καὶ ἕτερα δένδρα πλησίον, εὐανθῆ μὲν τοὺς ὀρηκας, πάμπορα δὲ τὸν καρπὸν, ὡς εὐωδέστατον παρέχειν τὸν ἐράσμιον τόπον. καὶ τούτων ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις, εἶτα τῇ βινὶ προσάγων γλυκυτέρας ἐπὶ πλείστον εἰσέπνεον εὐοσμίας. ἀμπέλοι δὲ παμμήκεις σφόδρα τε ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττους, ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολλὸν τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλιφ συνχωρουμένων βο-ρύων, ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περᾶζουσιν, οἱ δὲ ὀμφακες, οἱ δὲ οἰνάνθαι δοκοῦσιν. ἐπὶ τοίνυν τοὺς πεπανθέντας ὁ μὲν ἀνεργῆστο, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθεῖς ἰκανῶς ἄκρα μὲν τῇ λαίᾳ σφοδρῶς εἶχετο τοῦ φυτοῦ βεβηκῶς ἐπὶ τῶν κλάδων, τῇ δεξιᾷ δὲ παρετρύγα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ δένδρου χεῖρα ὄρεγε γεωργῶν ὑπεργεγηρακῶτι. ἡ δὲ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῇ πλατάνῃ ρεῖ ὕδατος εὖ μάλα ψυχροῦ, ὡς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι, καὶ διαφανοῦς τοσοῦτον, ὥστε συνεπινηχομένων καὶ διαπλεκομένων ἐπαφροδίτως ἀλλήλοισ ἀπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος. ὅμοις δ' οὖν οἶδα πολλάκις τὴν αἰσθησιν πλανηθεῖς πρὸς ὁμοιότητα μῆλων τε καὶ τῶν ἐκείνης μαστῶν· μῆλου γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ διανηχομένου τῇ χειρὶ κατεδραξάμην, τοῦτο εἶναι νομίσας τὸν κυδωνιῶντα τῆς ποθομένης μαστῶν. καλὴ μὲν οὖν νῆ τὰς κωλιάδας Νύμφας καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ πηγὴ, φαιδρῶτέρα δὲ μάλλον ἐδόκει τοῖς εὐωδέστεροις ἐπιχοσμηθεῖσα τῶν φύλλων καὶ τοῖς μέλεσι τῆς Λειμώνης, ἥτις καίπερ ὑπερφυῶς εὐπρόσωπος οὔσα, ὅμοις, ὅταν ἀπεκδύηται, δι' ὑπερβολὴν τῶν ἔνδον ἀπρόσωπος εἶναι δοκεῖ. καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγὴ, εὐκραῶς δὲ καὶ ἡ τοῦ ζιφύρου πνοή, τὸ χαλεπὸν παραμυθουμένη τῆς ὥρας, λεπτὸν ἅμα καὶ ὑψηλὸν ἐνηχοῦσα καὶ τῆς εὐωδίας πολὺ συνεπαγομένη τῶν δένδρων, τοῖς μύροις ἀντέπνει τῆς γλυκυτάτης. καὶ συμμιγῆς ἦν εὐοσμία καὶ μικροῦ γε ὁμοτίμωις τὴν αἰσθησιν εὐφραίνοντων· βραχὺ γάρ, ἡγοῦμαι, τὸ μύρον ἐνίκα, ὅτι γε τῆς Λειμώνης ὑπῆρχε τὸ μύρον. ἔτι δὲ τὸ ἔμπνουν τῆς αὔρας λιγυρὸν ὑπῆρχε τῷ μουσικῷ τῶν τεττίγων χορῷ, δι' ἣν καὶ τὸ πνίγος

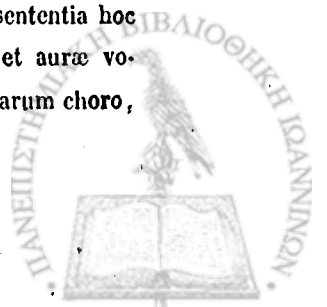
quodammodo vim dulcissimam. Et hucusque dixi satis, quodque fas audire cuivis. Quod superest, dicam compendio : neutram ego offendi, tumultuarium stratum nactus ac sufficiens præsentī negotio.

III. Philoplatanus Anthocomæ.

Iucunde una epulabar cum Limona amatorio in horto, qui formæ amatae conveniens erat quam maxime. Nam ibi platanus densa ramis, opaca umbra, aura modica, herba mollis et tempestate æstiva florere docta, in qua considerare iucundius est quam in ditissimis tapetibus, arborisque iuxta crebræ frugiferae,

Punicaque et pirus et fructu gratissima malus,

dicat quis Homericum versum referens pomariis Nymphis sacrum locum. Sed his aliisque iuxta arboribus florentes rami, fructus uberes suavissimo odore permulcent amœnum locum. Decerptum ego folium commalaxavi digitis, tum admovi naribus; id mihi odorem spiravit longe dulcissimum. Iuxta pampini patulae altæque admodum cupressos amplexæ nostra diu tenere in flexu colla, dum circulatim pendulas uvas attendimus, quarum turgent alia, alia primulo nigrore maturescunt, acerbæ quædam, alia florentes adhuc videntur. Ergo ad maturiores alius reptans ascendebat, alius sublimis e terra summa læva quantum poterat adprehensa arbore ascendebat in ramos, acinos decerpebat dextera; alius ex arbore manum tendebat cano colono. Sub platano fons amœnissimus fluit aquæ tam frigidæ, ut pede rigorem sentias, tam limpida, ut nantibus nobis et amanter amplexis membra clare apparerent omnia. Sensi tamen sæpius deceptos sensus similitudine malorum cum eius uberibus; natans enim inter nos malum adprehendi manu, sororiantem amatae papillam tenere me ratus. Et lepidus quidem per se fons (testor coliadas Nymphas), lepidior tamen visus suavissimis foliorum ornatus et membris Limonæ, quæ formosa licet supra naturam, tamen exuta comparatione internorum honorum deformis apparet. Lepidus fons, inquam; sed et iucunde temperatus Favoni spiritus, tempestatis molestias demulcens, dum dulcem et soporiferum sonum inspirat; et nullam ex arboribus suavitatem odorum secum trahens, respondebat suavissimis bellæ meæ unguinibus. Miscbanturque odores simul, et fere æquabili suavitate mulcebant sensus, nisi quod paullum superabat unguentum mea sententia hoc solo, quod Limonæ unguentum erat. Sed et auræ vocalis sonus argutum resonabat sonoro cicadarum choro,

τῆς μεσημβρίας ἠπιώτερον ἐγεγόνει. ἡδὺ καὶ ἀηδό-
νες περιπετόμεναι τὰ νάματα μελωδοῦσιν. ἀλλὰ καὶ
τῶν ἄλλων ἡδυφώνων κατῆκούμεν ὀρνίθων ὅσπερ ἐμ-
μελῶς ὀμιλούντων ἀνθρώποις. ἔτι κάκεινους πρὸ τῶν
ὀμμάτων ἔχειν δοκῶ. ὁ μὲν ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τὸ
πόδε καθ' ἓνα, ὁ δὲ φύγει τὸ πτερόν, ὁ δὲ ἐκκαθαίρει,
ὁ δὲ ἤρε τι ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ εἰς τὴν γῆν κατανέου-
κεν ἐπισιτίσασθαι τι ἐκεῖθεν. ἡμεῖς δὲ ὑφειμένη τῇ
φωνῇ διελεγόμεθα περὶ τούτων, ὅπως μὴ ἀποπτῶνται
καὶ διασκεδάσωμεν τῶν ὀρνίθων τὴν θέαν. κάκεινο
δὲ νῆ τὰς Χάριτας ἐπιτερπέστατον ἦν. τοῦ γὰρ ὄχε-
τηγοῦ κατὰ τάχος ἐπὶ πρασιάς τε καὶ δένδρα τῇ σμινύῃ
καθηγουμένου τὸ ρεῦμα, πόρρωθεν ὁ θεράπων φιάλας
καλλίστου πώματος πλήρεις ἐπὶ τὸν ὀλκὸν ἤφιει θάττον
φέρεσθαι κατὰ ῥοῦν, οὐ χύδην ἀλλὰ κατὰ μίαν, ἐκ δια-
στήματος βραχέος διακεκριμένας ἀλλήλων· ἕκαστον
δὲ τῶν ἐκπωμάτων δίκην ὀλκᾶδων ἐπιχαρίτως διεκ-
πλέοντων πτόρθον Μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφέρετο εὐφυλ-
λον, καὶ ἦν ταῦτα ταῖς εὐπλοοῦσαις ἡμῶν φιάλαις ἰστία.
τοιγαροῦν αὐτοφῶς ἡρεμαίᾳ καὶ ἀταράχῃ πνοῇ κυ-
θερνύμεναι, καθάπερ νῆες ταχυναυτήσασαι κατὰ
πρύμναν ἰσταμένου τοῦ πνεύματος, σὺν τοῖς ἡδίστοις
φόρτοις εἰς τοὺς συμπότας εὐδίων προσωρμίζοντο· ἡμεῖς
δὲ ὑπουργικῶς ἀνασπῶντες ἕκαστην παραλέουσιν κύ-
λικα συνεπίνομεν ἴσον ἴσῳ κεκραμένην· ὁ γὰρ ἔμμε-
τρος οἰνογός ἐξεπίτηδες τοσοῦτω θερμότερον τοῦ δέον-
τος τὸν οἶνον συνέμισγεν ὕδατι διαπύρῳ, ὅσον ἔμμελλεν
ὁ ψυχρότατος ὀλκὸς ἐπιπολάζον αὐτῷ τὸ κραθὲν ἐπι-
ψύχειν, ὅπως ἂν, μόνης γε τῆς ἀμέτρου θερμῆς τῶ
ψυχρῷ μειουμένης, τὸ σύμμετρον καταλείποιτο. καὶ
οὕτω δὲ γέγονεν ἡμῖν ἀμφὶ Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην
ἢ πᾶσα διατριβή, οὗς ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελ-
γόμεθα. ἡ δὲ Λειμώνη τοῖς ἀνθεσιν οἶον λειμῶνα
τὴν κεφαλὴν ἐποιεῖτο. καλὸς δὲ ὁ στέφανος καὶ δεινὸς
ἐπιπρέψαι ταῖς ἐν ὄρα καὶ φαιδρότερον ταῖς ῥόδοις
ἀποτελέσαι τὸ ἔρευθος, ὅταν ἦ τούτων καιρός. ἀπιθι-
τοῖνον, ὃ φιλότης, ἐκεῖσε (ἔστι δὲ τοῦ καλοῦ Φυλ-
λίωνος τὸ χωρίον), καὶ τοιούτων χαρίτων, Ἀνθοκόμη,
συναπόλαυε τῇ ποθουμένη Μυρτάλῃ.

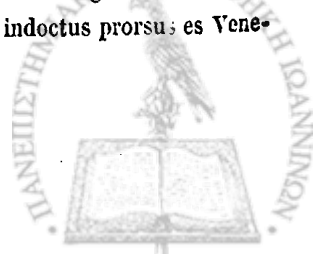
δ'. Φιλόχορος Πολυαίνω.

Ἴππίας ὁ καλὸς ὁ Ἀλωπεκῆθεν ἀρτίως ἔφη πρὸς
ἐμὲ γοργῶς ἀποβλέψας « ὄρῃς ἐκείνην, ὦ φίλε, τὴν ἐπι-
θάλλουσαν τὴν χεῖρα τῇ παιδίσκῃ; ὡς εὐμήκης, ὡς
καλὴ καὶ λίαν εὐσχήμων. νῆ θεοῦς, ἀστεῖον τὸ γύναιον,
ὅσον γοῦν ἀπαξ ἰδόντι κατὰ τάχος εἰκάσαι. δεῦρο, πλη-
σιαίτερον προσμῖξωμεν καὶ πειρασάμεθα τῆς καλῆς. »
« σῶφρονος » εἶπον « δοκεῖ μοι πρόσχημα τὸ ἀλουργές
ἡμιζάριον, καὶ δέδοικα μὴ προπετῶς ἐγχειρῶμεν. σκο-
πῶμεν οὖν ἀκριβέστερον· οἶδα γὰρ οὐχ ἡκιστα εἰς τὸ
κινδυνεύειν ἀρικόμενος. » ἐμειδίασεν ἐπιτιμητικὸν ὁ
Ἴππίας, καὶ τὴν δεξιὰν ἐπιτείνας ὄϊος ἦν ἐπιρραπίζειν
με κατὰ κόρρης, καὶ διεμέμπετο λέγων « ἀφυῆς εἶ,
νῆ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ὄλωις ἀπαίδευτος Ἀφροδίτης·

quæ et meridici æstum leniebat. Dulce et lusciniæ cir-
cumvolitantes latices cantillabant. Sed et alias suavisonas
avículas usurpavimus auribus, veluti modulatis canticis
colloquentes hominibus. Adhuc mihi ante oculos habere
eas videor; illa pedes alternis in silice requiescit, illa
alam refrigerat, siccata alia, est quæ ex aqua quid trahat,
est quæ cernua terram despectet victum inde quæsitura.
Nos de his summissa voce mussare interea, ne avolent
turbemusque avium spectaculum. Fuit et hoc per Gra-
tias iucundissimum. Aquilex festinus areis atque arbo-
ribus ligone inducebat aquam e longinquo rivulo. Im-
misit in eum canalem famulus potionis eximiae phialas,
quæ secundo fluctu non cumulati, sed singulæ ferrentur
lrevi inter se intervallo distinctæ: ita singula pocula
navicularum ad modum eleganter natantia rectum Medi-
cæ arboris gregabant ramum frondosum, erantque hæc
vela rectum cursum tenentibus phialis, quæ suo ingenio
lenta ac tranquilla aura gubernatæ tanquam naves cito
puppim inflante vento cum dulcissimis oneribus ad con-
vivas appellebant recta; transeuntes enim calices quisque
apprehendens manu exhibebamus, æqualiter omnes mixtos.
Nam de industria prudens pincerna tanto calidius iusto
vinum ferventi lymphæ temperaverat, quantum frigidis-
simi tubuli rigor refrigerare posset poculum ipsi innatans
ut nimio solum calore per aquæ frigus imminuto, ma-
neret mixtum iusto temperamine. Ad hunc nos modum
circa Bacchum et Venerem exercuimus, quos iuvabat ad
calicem simul occinere. Limona interea caput floribus
redimitum in prati speciem reddidit; coronaque ea pul-
chra sane potensque facillime decus addere floribus et
ipsis rosis, quum erunt tempestivæ, splendidiorem ru-
borem conciliare. Accede ergo et tu, mi anime, ad
istum locum (Phyllionis boni prædium est) et tantis
elegantiis fruire et tu, Anthocome una cum amica Myr-
tala.

IV. Philochorus Polyæno.

Nuper elegans ille Hippias Alopecensis torvum me re-
spiciens « Viden' tu » inquit « illam, amice, quæ famulæ
manui inniitur? quam procera, quam elegans, quam
decens admodum. Festiva per deos mulier, quantum
ex primo adspectu statim conicere est. Accedamus huc
propius et formosam adtentemus. » « At mihi » inquam
ego « probæ habitus videtur purpureum hoc amiculum,
vereorque ne quid adgrediamur temere. Videamus ergo
exactius; ego enim amo caute descendere in pericula. »
Risit increpandum Hippias, extensaque dextera, quasi
alagam mihi impacturus, simul iurgabundus. « Tu
vero » inquit « per Apollinem indoctus prorsus es Vene-

σώφρων γὰρ τήνδε τὴν ὕραν καὶ διὰ μέσου τοῦ ἄστεος οὐκ ἂν οὕτως προήει κεκαλλωπισμένη τε καὶ ἰλαρὰ πρὸς τοὺς ἀπαντῶντας. οὐδὲ τῶν μύρων ὅσον ὄζει καὶ πόρρωθεν ἐπαισθάνη; οὐδὲ τοῦ κτύπου τῶν εὐήχων ψελίων ἀκήκοας ἥδιστον ὑποσειομένων, ὅσον ὀποτελεῖν εἰώθασιν αἱ γυναῖκες ἐξεπίτηδες ἀνακουρίζουσαι τὴν δεξιάν καὶ ἀκροχειρίζουσαι τὸν κόλπον, ἐρωτικοῖς τε συμβόλοις τοὺς νέους εἰς ἑαυτὰς προκαλούμεναι; ἀλλὰ καὶ ἐστράφην » ἔφη, « ἡ δὲ καὶ αὐτὴ ἀντεστράφη. ἐκ τῶν ὀνύγων τεκμαίρομαι τὸν λέοντα. ἴστέον οὖν, ὦ Φιλόχορε, ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς βλάψει, ἀλλ' ἐλπίδες καλαί. πλὴν αὐτὸ δείξει, ὃ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος ἔφη. τὸ δὲ προσδοκώμενον φανερὸν ὡς, εἰ θέλομεν, ῥᾶστα γένοιτ' ἂν. » προσπελάσας οὖν καὶ προσειπὼν αὐτὴν καὶ ἀντιπροσηθεὶς ἤρετο φάσκων « πρὸς τοῦ σοῦ κάλλους, ὦ γύναι, ἐπιτρέπεις ἡμῖν ὀμιλῆσαι περὶ σοῦ βραχέα τῇ Θεραπαίνῃ; οὐδὲν δὲ ὦν ἀγνοεῖς διαλεξόμεθα τῇ παιδίσκη, οὐδὲ ἀνάργυρον αἰτήσομεν ἀφροδίτην· χαριούμεθα δὲ ὅσον ἂν αὐτὴ θέλῃς. θελήσεις δὲ οἷδ' ὅτι τὰ μέτρια. ἐπίνευσον, ὦ καλή, οὐ τοσοῦτον ἐλεῶ τὸ τιτύϊον. » ἡ δὲ τὴν σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου, καὶ οὐ κατειρωνεύσατο τὴν ὑπόσχεσιν, ἔστη δὲ καὶ ἠρῳθρίασε, καὶ ἀπέστειλεν ἐπαγωγὸν τινα καὶ γλυκεῖαν αὐγὴν, οἷα πέφυκεν ἀπαστράπτειν ἐξ ἀπέφθου χρυσοῦ. τότε δὴ φησιν Ἰππίας ἐπιστραφεὶς πρὸς με « οὐκ ἀφῶϊς ἐστοχασάμην, οἶμαι, τοῦ τρόπου τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ πέπεικα ταχύ, οὐ χρόνον μακρὸν οὐ λόγον πολὺν ἀναλώσας. σὺ δὲ τούτων ἄπειρος εἶ. ἀλλ' ἔπου καὶ μάθανε, καὶ συναπόλαυσον ἐρωτικῶν διδασκάλῳ· τοῦτο γὰρ τὸ μάθημα παρ' ὄντινῶν πειρῶμαι δεινότατος εἶναι. »

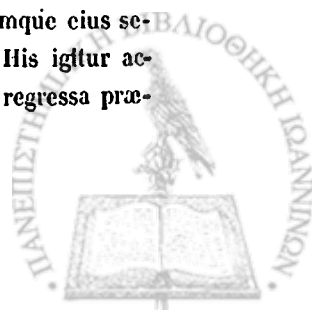
ε'. Ἀλκίφρων Λουκιανῷ.

Πανηγύρεως ἐν προαστείῳ πανδημεὶ τελομένης καὶ δημοθονιάς ἀφθόου Χαρίδημος ἐπ' εὐωχίαν συνεκαλεῖτο τοὺς φίλους. ἔνθα καὶ γυνή τις παρῆν (ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν), ἣν αὐτὸς ὁ Χαρίδημος οἶσθα δὲ τὸν νέον ὡς ἐρωτικός) ἐν ἀγορᾷ προϊούσαν ἰδὼν ἀγκιστρεύει καὶ πέπεικε παραγενέσθαι τῷ δείπνῳ. πάντων οὖν εἰς ταῦτὸν ἀθροιζομένων τῶν δαιτυμόνων, ὁ χρυσοῦς ἐστιάτωρ εἰσῆει πρεσβύτην τινα συνεπαγόμενος καὶ αὐτὸν δὴ συγκεκλημένον ἡμῖν. ὃν ἐκείνη προσιόντα πόρρωθεν κατιδοῦσα ὀξέως ὑπέδου, καὶ ὄχτην νοήματος εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέδρα. καὶ κεῖσε μεταπεμφθεὶς Χαρίδημον « ἀγνοία » ἔφη « μέγιστον κακὸν κατειργάσω. οὗτος δὲ πρεσβύτης ἀνὴρ ἐστὶν ἐμός, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣν ἐκδυσάμενη κατέλιπον ἐξω, ῥαδίως ἐπέγνω, καὶ ὑποψίας, ὡς εἰκός, γέγονε πλήρης. ὅμως, ἂν ταύτην λάθῃα** καὶ βραχέα τῶν ὄψων ἐπιδῶς, αὐτὸν ἐξαπατήσω καὶ τὸν νῦν αὐτῷ κατ' ἐμοῦ διενοχλοῦντα λογισμὸν ἐτέρωσε παρατρέψω. » τούτων οὖν ἐπιδοθέντων ἀνέξισεν οἶκαδε, καὶ τὸν σύνοικον ἐψθη, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐκφυγοῦσα. καὶ προσλαβομένη

ris. Proba quippe hac hora per mediam urbem istoc ornatu non incederet obviisque hilaris. Num nec unguenta longe sensisti, quæ redolet? nec sonum armillarum bene sonantium audisti dulce motarum? qualia solent mulieres de industria levantes manum et summis digitis prendentes sinum atque his amatoriiis indiciis allectantes iuventutem. Sed et respexi » inquit : « respexit et illa; leonem ex unguibus agnosco. Scias ergo, Philochore, nihil nobis noxæ daturam : quin spes omnes bonæ. Ceterum res ipsa docebit, sicut aiebat qui in flumine tentabat vadum. Sed quod quarimus, si velimus, manifestum fiet cito. » Itaque ille accedens et eam adlocutus mutuoque adloquio dignatus rogare cepit : « testor formam tuam, mulier, licetne paucis appellare super te famulam tuam? nos illi nihil eorum quæ nescis dicemus, neque ullam gratis petemus gratiam. Quin dabimus quantum voles ipsa; voles autem, novi, modica. Amue, formosa. » Illa assensionem morigeris oculis ac volentibus gratiose testata non dissimulavit quin promitteret, stetitque et erubuit pellacemque et suavem quendam fulgorem emisit, qualis ex obryzo auro coruscare amat. Tum versus ad me Hippias « non male, opinor » inquit, « conieci ingenium mulieris; quin et persuasi cito non magna temporis nec sermonis-impensa. At tu adhuc horum imperitus; sed sequere ac disce, et cum amorum magistro fruire una : nam in hac amandi arte confido me quemvis superare posse. »

V. Alciphro Luciano.

Festum publicum agebatur in suburbio passimque epulæ, et vocarat Charidemus amicos ad convivium. Aderat et mulier quedam (nomen nihil attinet dicere), quam Charidemus ipse (nosti amatorios iuvenis mores) obviam in foro factam pervenatus, fecerat ut ad cœnam constitueret sibi. Postquam convivæ omnes convenerent, venit et aureus exhibitor, vetulum quendam ducens secum, vocatum et ipsum, ut nobiscum esset. Eum ubi accedentem eminus advertit mulier, confestim elapsa, citius cogitato insinuavit se in proximum cœnaculum, eoque vocato Charidemo « nescis » inquit « quantum mali feceris : vetulus iste vir meus est. vestemque quam ex humeris depositam reliqui foris, agnovit facile; quodque simile vero, suspicione mentem percussus est. Si tamen vestem illam et pauculas e convivio partes clanculum ad me miseris, ludos faciam hominem, animumque eius sequiora de me agitantem alio avertam. » His igitur acceptis nescio qui elapsa ac domum suam regressa præ-

φίλην αὐτῆς ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν προδιέθηκεν ὅπως ἀμφοτέραι βουκολήσουσι τὸν πρεσβύτερον. εἶτα ἦκεν εὐθύς οὗτος καὶ εἰσπεπήδηκεν ἔνδον, κεκραγὼς ἅμα καὶ πνέων θυμοῦ, τῆς τε γαμετῆς ὄδε τὴν ἀκολασίαν ἐβόα « τὴν ἐμὴν εὐνήν οὐποτε χαίρουσα καθυβρίσεις, » καὶ δι' ἴδον ἐόρακεν ἱματίων ἀπήλεγχε τὴν μοιχείαν, καὶ ξίφος ἤδη μεμηνῶς ἐπεζήτει. τότε δὴ λοιπὸν ἡ γείτων εἰς καιρὸν ἀνεφάνη καὶ « δέχου τὴν ἐσθῆτα » φησίν, « ὦ φιλάττη. μεγίστην οἶδά σοι χάριν. πεπλήρωκα τὴν εὐχὴν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν μηδὲν ἀλαζονικόν· μετάλαβε δὲ καὶ σὺ τῶν παρατεθέντων ἡμῖν. » τούτων οὕτω λεγομένων ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἀνένηψε γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο, καὶ ὑπὸ τῆς μετανοίας εἰς τοσαύτην πραότητα συνδιέλυσε τὴν ὀργήν, ὡς τοῦναντίον ἀπολογεῖσθαι τῇ γαμετῇ. « ὦ γύναι, συγγνώσκέ μοι » φησίν. « ἐξέστην, ὁμολογῶ· ἀλλὰ τῆς σῆς ἕνεκα σωφροσύνης θεὸς τις εὐμενῆς εἰς κοινήν σωτηρίαν φιλανθρώπως ἀπέσταλκε ταύτην, καὶ ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰσδραμούσα. »

ς'. Ἑρμοκράτης Εὐφορίωνι.

Κόρη τις πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἔφη τροφὸν « εἰ μοι πρότερον ἐπομόσεις δ' ἂν εἶπω φυλάξειν ἀπόρρητον, αὐτίκα τοῦτό σοι λέξω. » ὁμώμοκεν ἡ τιτθὴ, ἡ δὲ παῖς εὐθύς εἶρηκεν « οὐκέτι σοι παρθένος ἐγώ, ὡς γε πρὸς σε τάληθες εἰρηῆσθαι. » ἀνακέκραγεν ἡ γραῦς, ἅμα τὴν παρειὰν αἰκίζομένη καὶ σχετλιάζουσα τὸ συμβάν. ἡ δὲ κόρη φησὶ « σίγα πρὸς θεῶν, ὦ Σωφρόνη. ἔχε ἡσυχῇ, μὴ τις τῶν ἔνδον ὠτακουστῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον. οἴμοι, οὐκ ἀρτίως ὁμώμοκας μηδενὶ παντάπασιν ἐξεῖπειν; τί οὖν, ὦ φίλη, σφόδρα καὶ μεγάλως βοᾷς; νῆ τὴν Ἀρτεμιν, ὦ μήτηρ, καίτοι πρὸς τοῦ ἔρωτος φλεγόμενη δεινῶς, ἐσπούδακα σωφρονεῖν καθ' ὅσον ἡδυνάμην. σμικρὰ δὲ οἶα τε ἦν, καὶ δίχα μοι γέγονε τὰ νοήματα. διελογιζομένη δὲ πρὸς ἑμαυτὴν 'πειθαρχήσω τῷ ἔρωτι; ἀμελήσω τοῦ πόθου'; ἀμφοτέρὰ μ' ἐκράτει. εἶτα πολὺ μᾶλλον ἐπὶ θάτερα πρὸς τὸν ἔρωτα κλίνω· ἠδῆξάνετο γὰρ τῇ μελλήσει, καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῆ, οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπερεφύετο φυχῆς. οὕτως οὖν ἠτήθη, ὁμολογῶ, τῆς ἀνικῆτου λαμπάδος. » ἔφη τοίνυν ἡ πρεσβύτερις « χαλεπώτατον μὲν τὸ δυστύχημα, τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν ἡσυχυας πολιάν· πλὴν ἐπεὶ τὸ πραχθέν οὐκ ἂν ἄλλως ἔροι, τὰ δεύτερα παραινῶ. πέπαυσο τούτων, μηδὲ περαιτέρω ἐξαμάρτανε, μὴ ποτέ σου τῆς γαστροῦς ὀγκουμένης ἐπὶ προήκοντι τῷ πράγματι καὶ τῷ χρόνῳ ἐναργῶς κατανοήσωσι τὸ τολμηθὲν οἱ τεκόντες. ἀλλ' εἶθε σοι γάμον ταχύ, πρὶν κατάφωρος γένῃ, συνεπινεύσειαν οἱ θεοί. ἤδη δὲ τηλικαύτη γεγένησαι, καὶ αὐτίκα χρημάτων εἰς προῖκα τῷ σῷ δεήσει πατρί. » « τί φῆς, ὦ μήτηρ; τοῦτο δέδοικα μάλιστα πάντων. » « μηδὲν δείσῃς, ὦ παῖ· ἐγώ σε τηλικαῦτα διδάξω πῶς ἂν ἡ πρὸ γάμου γεγονυῖα γυνὴ παρθένης ἔτι δοξείε τῷ νυμφίῳ. »

vertit virum, adsumptaque amica e vicinia constituerunt simul, qui senem ambæ ductarent dolis. Ille statim venit domum irruitque clamans simul et furorem spirans uxorisque incusans probrum. « At meum » inquit « cubile non amplius segura pollues » Simul ex vestibus quas viderat arguebat stupri coniugem, iamque furens quærebat gladium, quum ecce in tempore apparens vicina « tene tibi » inquit, « amica, vestem tuam; gratiam tibi habeo maximam; exsolvi preces, sed eas, per deos, non arrogantes. Verum sume et tu de his quæ adposita nobis. » Hæc ubi dixit, placati animi tetrici senis detumuitque ira, et suspicium simul cum furore mutavit tanta mansuetudine, ut purgaret se ultro coniugi. « Parce » inquit, « mulier, extra me fui, fateor; sed aliquod numen pudicitiaæ tuæ propitium commodum banc benignissime summisit communi bono, quæ nos ambo servavit interventu suo. »

VI. Hermocrates Euphorioni.

Puella quædam ad nutricem « si das fidem » inquit « taciturnam quod dixerò, iam ego id aperiam tibi. » Iuravit nutrix: tum puella statim « verum ut fatear » inquit, « non ego tibi virgo amplius. » Clamare ocuis vetula, simul laniare genas et male factum queri. Sed puella « tace per deos » inquit, « Sophrona mater, ac quiesce, ne quis intus dicta nostra aucupetur arbiter. Hei mihi! non modo iurasti nulli te omnimodis edicturam? quid tu ergo, amica, clamorem concitatum tollis? Dianam testor, mater; quamvis amore ardens efflictim, volui continere quantum in me fuit. Sed parum potui, diversæque in animo mihi erant sententiæ. Dicebam quippe mecum: parebo amori an spernam cupidinem? Utrumque plus poterat: sed tandem inclinavi ad amorem magis. Augebat enim mora, ac velut hærens terræ planta succrescebat intus in anima mea. Ita victa sum, fateor, ab invicta lampade. Ad hæc vetula « grave malum narras » inquit, « filia; dehonastasti canos meos. Verum quoniam factum fieri infectum non potest, quod superest, absterne ab his, moneo, nec pecca denuo; ne forte processu rei simul ac temporis tumescente utero gnarum id totum fiat parentibus. Sed utinam tibi, priusquamprehendere, dii celeres annuant nuptias. Et tu iam matura viro, brevique paratis nummis in dotem tuam opus erit patri. » « Quid ais, mater? nihil est quod metuum magis. » « Noli vereri, filia; tum ego te docebo, qui mulier ante nuptias adhuc sponso te probes virginem. »

ζ. Κυρτίων Δικτύ.

Παρά τὴν ἀκτὴν ἐστηκότι μοι κατὰ πέτρας καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα κάλλιστον ἰχθὺν ἀνασπῶντι, τοῦ καλάμου κυρτουμένου τῷ βάρει, προσῆλθέ τις εὐπρόσωπος κόρη, κάλλος αὐτοφυές καὶ ὅμοιον αὐτομάτῳ φυτῷ φέρουσα. καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἔφη « ἑτέρα πολλῶν βελτίων τῆς προτέρας ἐμπέπτωκεν ἄγρα. » αὐτὴ δέ « τὴν ἐσθῆτα » φησί, « πρὸς τοῦ σοῦ Ποσειδῶνος, φύλαττε τὴν ἐμήν, ἄγρις ἂν τοῖς κύμασιν ἑμαυτὴν ἀπολούσω. » ἤσθην ἀληθῶς, καὶ σφόδρα χαίρων τὴν αἴτησιν προσηκάμην, οἷα δὴ μέλλων αὐτὴν γυμνωθεῖσαν ὄραν. ὡς οὖν ἐξεδύσατο καὶ τὸν ἔσχατον χιτωνίσκον, ὄλος ἐξέστην ἐκπλαγεὶς πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν μελῶν. ἐξέλαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε καὶ μελαίνης κόμης λευκὸς μὲν τράχηλος, εὐάνθης δὲ παρεῖα· χρώματα λαμπρὰ μὲν τῇ φύσει, ἀνθηρότερα δὲ τῇ πρὸς τὸ μέλαν φιλονεικία. ἐντεῦθεν εἰσπεπήδηκεν ἔνδον, καὶ παρενήχετο· ἦν γὰρ ἀτάραχον καὶ γαληναῖον τὸ κύμα. καὶ τῷ ἄφρῳ τοῦ περιρρέοντος κύματος ἢ χροιά τοῦ σώματος λευκανθίζουσα πηρισούτο. νῆ τοὺς Ἐρωτας, εἰ μὴ πρότερον ἔτυγον τεθεαμένος αὐτὴν, ᾤθηθην ἂν τινὰ τῶν θρυλουμένων Νηρηίδων ὄραν. ὡς δὲ ἱκανῶς εἶχε τῶν θαλαττίων λουτρῶν, εἶπεσ ἂν τὴν κόρην ἀνίσχουσαν τῶν κυμάτων ἰδὼν « οὗτω τῆς θαλάττης τὴν Ἀφροδίτην εὐπρεπῶς προϊούσαν γράφουσιν οἱ ζωγράφοι. » αὐτίκα γοῦν προσδρακμῶν θοιμάτιον ἀπεδίδουσαν τῇ ποθουμένη, προσπαίζων ἄμα καὶ πειρώμενος τῆς καλῆς. ἢ δὲ (ἦν γὰρ ὡς εἶοικε σεμνή τε καὶ βλοσυρά) ἤρυσθη μετ' ὀργῆς, καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένης κάλλιον, τὸ δὲ ὄμμα καίπερ ἀγανακτούσης ἰδύ, ὥσπερ καὶ τὸ τῶν ἀστρῶν πῦρ φῶς μᾶλλον ἐστὶν ἢ πῦρ. τὸν τε θρηνατικὸν κατέαξε κάλαμον, καὶ τοὺς ἰχθῦς προσέριψε τῇ θαλάττῃ. ἐγὼ δὲ ἀμήχανος παρειστήκειν, καὶ οὐς ἐθηρασάμην θρηγῶν καὶ ἦν οὐκ ἔγχευσα μείζονος δακρύων.

η'. Ἐχέπωλος Μελησίτρω.

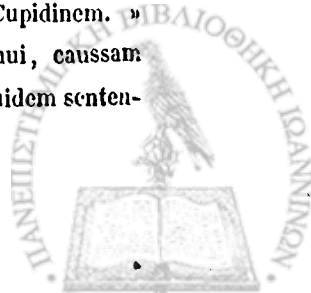
« Εὖγε τῆς εὐπρεπείας, βαβαὶ τῆς ἐλάσεως. ὡς ἀμφοτεροδέξιος οὗτος πέφυκεν ἵπποτης. καὶ κάλλει διαπρέπει, καὶ ὑπερφέρει τῷ τάχει. ὡς εἶοικε, τοῦτον οὐκ ἐδάμασεν Ἔρωσ, ἀλλ' ἐστὶν αὐτὸς τριπόθητος Ἄδωνις ταῖς ἐταίραις. » ταῦτά μου λέγοντος ὁ χρυσοῦς ἀκήκοεν ἵππεύς, καὶ διαμεμφόμενος ἔφη « οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον οὐδὲ πρὸς ἐμὲ τοῦτον οἰκειῶς εἶρηκας τὸν λόγον. ἄριστα μόνος οἶδεν ἱπάξασθαι πόθος. αὐτὸς ἐμὲ καὶ δι' ἐμοῦ τάχιστα τὸν ἵππον ἐλαύνει, καὶ τὸν θεόντα κεντρίζει δεινῶς, δξύτερον κατεπείγων. ἐπίδος οὖν, ἵπποκόμῃ, τοῖς δρόμοις, ἄμα τε ἄδων καὶ ἄσμασιν ἔρωτικαῖς τὸν ἔρωτα θεραπεύων. » ἤδον τοίνυν τοίνυν πρὸς ἐκεῖνον αὐτοσχέδιον μέλος, ἐξ αὐτοῦ τὴν πρόφασιν εἰληφώς. « ἐγὼ σε, δέσποτα, κατὰ γε

VII. Cyrtion Dictyi.

Dum ad litus in scopulo molior, hærentemque hamo pulcherrimum piscem traho curvato pondere calamo, ecce accedit decora virgo, nativa forma similique arbori suo ingenio natæ. Tum ego mecum « alia incidit » inquam « captura longe potior. » Illa « per tuum » inquit « Neptunum, » serva mihi vestem meam, dum me ablucio fluctibus. » Ego serio lætus hilarisque annui roganti, visurus quippe nudatam virginem. Ergo ubi interiorem tunicam exiit, obstupui mirabundus membrorum elegantiam. Elucebat enim ex densa nigraque coma collum album ac rubicunda gena; pulchri uterque per se colores, sed splendidiore nigri viciniâ. Inde saltu se in undas dedit et innatavit mari; tranquillique et immoti silebant fluctus, spumamque circumfluitantis æstus albicans corporis æquabat color. Cupidines testor, ni prius eam vidissem, credidissem videre me unam e famosis Nereidibus. Sed ubi satias eam cepit marinæ lotionis, dixisses visa exeunte e fluctibus virgine « ad hunc modum decore pingunt Venerem emergentem se e mari. » Ego tum accurrens ocius vestem amatæ reddidi; simul accessi formosamque adtrectare ausus sum. Illa (gravis enim erat et verenda, sicuti videbatur) succensens erubuit, fuitque pulchrior iratæ vultus oculusque quamvis excarescentis suavis veluti siderum flamma; lumen immo non flamma. Tum piscatorium calamus fregit remisitque mari pisces. Adstabam ego interea incertus consilii, et quos ceperam deslens et quam non ceperam deplorans magis.

VIII. Echepolus Melesippo.

« O decentiam, o equitandi peritiam! quam dexteritate ancipiti felix eques iste! et forma antistat et velocitate præcellit. Nunquam hunc, opinor, Amor domuit, sed Adonis ipse est, puellarum desiderium. » Audit hæc dicentem aureus eques, ac reprehendit dicens « nihil hoc tu ad rem, neque convenientem mihi sermonem exorsus. Unus amor equitare optime novit; is me et per me velocissime equum agitat currentemque acriter pungit urgens instantius. Perge ergo in hoc curriculo, equiso, canens simul et amatoriis canticis demulcens Cupidinem. » Ego igitur natum sub manum carmen occinui, caussam ab ipso sumens: « ego te, domine, mea quidem senten-

τὴν ἐμὴν εἰκότως ἵπποδρόμον ἐνόμιζον ἐλεύθερον βέλους. εἰ δὲ τοσοῦτον κάλλος ἔχων ἐρᾶς, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἀδικοῦσιν οἱ Ἔρωτες. ὁμῶς γε τοῦτό σε μὴ σφόδρα λυπεῖτω. καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκείνοι μητέρη. »

θ'. Στησίχορος Ἐρατοσθένει.

Γυνὴ τις ἐν ἀγορᾷ προϊούσα τὸν τε σύνευνον εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιστοιχίζετο κύκλῳ. ὡς δὲ προσιόντα τὸν ἑαυτῆς εἶδε μοιχόν, ἄφνω βουλεύεται δαιμονίως ἅμα τῇ θεᾷ, ὅπως ἂν εὐπροσώπως ἀψηται τοῦ ποθουμένου, καὶ τι τυχόν καὶ λαλοῦντος ἀκούσῃ. αὐτὴ μὲν οὖν ὤλισθεν, ὡς ἐδόκει, καὶ πέπτωκεν ἐπὶ γόνυ· ὁ δὲ μοιχὸς συμπράττων ὡσπερ ἀπὸ συνθήματος τῇ γνώμῃ τῆς γυναικὸς ὀρέγει τὴν χεῖρα καὶ διανίστησι πεπτωκυῖαν, λαβόμενος τῆς δεξιᾶς καὶ τοῖς ἐκείνης δακτύλοις τοὺς ἑαυτοῦ περιπλέξας, καὶ ὡς οἶμαι πρὸς τοῦ ἔρωτος ὑπέτρεμον ἀμφοτέρων αἱ χεῖρες. ὁ μὲν οὖν μοιχὸς τῆς πεπλασμένης αὐτὴν παραμυθόμενος συμφορᾶς εἶπεν ἄττα δήπου καὶ ἔφη· ἡ δέ, ὡσπερ ἀλγοῦσα, λάθρα τῷ στόματι προσάγει τὴν χεῖρα, καὶ τοὺς ἑαυτῆς πεφίληκε δακτύλους ὧν ἐκεῖνος προσήψατο, ἔτι δὲ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐρωτικῶς ἐπέθηκε τούτους, δάκρυον ὑποκρίσεως ἀποματτομένη τῶν μάτην πρὸς αὐτῆς ὑποθλιβομένων βλεφάρων.

ι'. Ἐρατόκλεια Διονυσιάδι.

Ἀκόντιος τὴν Κυδίππην καλὸς νεανίας καλὴν ἔγημε κόρη· ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὁμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον αἶε προσπελάζει. καὶ τὴν μὲν ἅπασιν τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμως κεκόσμηκεν Ἀφροδίτῃ, μόνου τοῦ κεστοῦ φεισαμένη· καὶ γὰρ τοῦτον πρὸς τὴν παρθένον εἶχεν ἐξαίρετον ἢ θεός. καὶ τοῖς ὀμμασι χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον ἀλλὰ δεκάδων περιεχόρουε δεκάς. τὸν δὲ νέον ἐκόσμουον ὀφθαλμοὶ φαῖδροὶ μὲν ὡς καλοῦ, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος, καὶ φύσεως ἔρευθος εὐανθὲς ἐπέτρεχε ταῖς παρειαῖς. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προϊόντα περισκόπουσιν συνωθῶντες ἀλλήλους, καὶ ἦν ὄραν πρὸς τούτου πληθούσας μὲν ἀγοράς, στενοχωρουμένας δὲ λαύρας. καὶ πολλοὶ γε διὰ τὸ λίαν ἐρωτικὸν τοῖς ἴχνεσι τοῦ μειρακίου τοὺς ἑαυτῶν ἐφήρμοζον πόδας. οὗτος ἠράσθη Κυδίππης· ἔδει γὰρ τὸν καλὸν τοσοῦτους τετοξευκότα τῷ κάλλει μιᾶς ἀκίδος ἐρωτικῆς πειραθῆναι ποτε, καὶ γνῶναι σαφῶς οἷα πεπόνθασιν οἱ δι' αὐτὸν τραυματῖαι. ἔθεν ὁ Ἔρωσ οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν νευράν (ὅτε καὶ τερπὴν πέφυκεν ἢ τοξεία), ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διαφῆκε τὸ βέλος. τοιγαροῦν εὐθέως, ὧ κάλλιστον παιδίον Ἀκόντιε, δυοῖν θάτερον, ἢ γάμον ἢ θάνατον διελογίζου βληθείς. πλὴν αὐτὸς ὁ τρώσας αἰετῖνας παραδόξους μηχανὰς διαπλέκων ὑπέθετό σοι καινοτάτην βουλήν, τάχα που τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος. αὐτίκα γοῦν κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον

tia, ut par erat, credebam equitem liberum a vulnere : sed si cum hac forma amas, Venerem testor, iniurii sunt Cupidines. Nec tu ideo tamen gravius succenseas. Et illi sauciaverunt matrem suam. »

IX. Stesichorus Eratostheni.

Mulier incedens in foro coniugem habebat ad latus, stipabaturque undique secus famulorum globo. Sed ut procedentem versus ipsam adulterum suum vidit, e re nata consilium ocus iniit, qui amasium honeste attingeret et fortean audiret loquentem. Ergo illa lapsam se simulans cecidit in genu, mæchusque velut de compacto mulieris consilium adiuuans extensa manu lapsam erexit adprehensa dextera, suosque digitos illius digitis implicuit. Tremuere, opinor, præ amore utraq̃ue manus. Tum adulter simulatum casum consolabundus quædam insurravit : illa dolorem fingens clandestino manum admovit ori basiavitque tactos amanti digitos. Quin et eos amatorie oculis imposuit, simulatas lacrimas e contritis frustra palpebris extersura.

X. Eratoclea Dionysiadi.

Acontius Cydippen bellus iuvenis bellam virginem duxit domum. Recte est enim in veteri dicto, similem simili divinitus semper adgregari. Nam illam omnibus suis honoribus liberaliter honestavit Venus, solam sibi zonam reservans, quam præ mortali præcipuam haberet dea. Tum oculos eius non trinae secundum Hesiodum sed decies denæ pererrabant Gratia. Iuvenem contra decorabant oculi lucidi quidem ut pulchri, verendi tamen ut casti, natusque ac florus rubor conlustrabat genas. Itaque formarum spectatores ad ludi magistrum itantem trudentes se invicem intuebantur, eratque videre illius causa forum hominibus plenum, angustas vias : quin et multi amabili hac specie lactati pueri vestigiis suos ipsorum pedes applicabant. Talis Acontius Cydippen amare cepit ; oportebat enim formosum tot sauciatis forma sua mortali bus sentire et ipsum semel unam puncturam Cupidinum, ut sciret expertus qualia passi forent quos ipse sauciaverat. Itaque Amor non laxius nervum intendit, quandoquidem iucunda sagittarum emissio, sed arcu quantum potuit adducto iaculum emisit vi maxima. Quippe tu statim, Aconti, lepidum caput, ubi saucius factus es, alterutrum apud te ipsum constituisti, aut mortem aut nuptias. Ceterum idem ille, qui te vulneraverat, consuetus miras quasdam semper machinas nectere, novum tibi consilium iniecit, tuam fortean formam reveritus. Ita

ὡς ἐθέλω προκαθημένην τὴν κόρην τοῦ κήπου τῆς Ἀφροδίτης, κυδώνιον ἐκλεξάμενος μῆλον, ἀπατηλὸν αὐτῷ περιγεγράφηκας λόγον, καὶ λάθρα διεκύλισας πρὸ τῶν τῆς Θεραπίνης ποδῶν. ἢ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὴν χροιάν καταπλαγείσα ἀνήρπασεν, ἀμα διαπορούσα τίς ἄρα τοῦτο τῶν παρθένων μετεώρως ἀπέβαλε τοῦ προκολπίου. « ἄρα » φησὶν « ἱερὸν πέφυκας, ὦ μῆλον; τίνα δέ σοι περὶ ἐγκεχάραται γράμματα; καὶ τί σημαίνειν ἐθέλεις; δέξου μῆλον, ὦ κεκτημένη, οἷον οὐ τεθέασαι πρότερον. ὡς ὑπερμέγεθες, ὡς πυρρωπόν, ὡς ἐρύθημα φέρον τῶν ῥόδων. εὖγε τῆς εὐωδίας· ὅσον καὶ πόρρωθεν εὐφραίνει τὴν αἴσθησιν. λέγε μοι, φιλιτάτη, τί τὸ περιγράμμα τοῦτο; » ἢ δὲ κόρη κομισαμένη καὶ τοῖς ὄμμασι περιθέουσα τὴν γραφὴν ἀνεγίνωσκεν ἔγχευσα ὧδε « μὰ τὴν Ἀρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι. » ἔτι διερχομένη τὸν ὄρκον εἰ καὶ ἀκούσιόν τε καὶ νόθον, τὸν ἐρωτικὸν δόλον ἀπέριψεν αἰδομένη, καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην, ἅτε διαμνημονεύουσαν γάμον, ὃν σεμνὴ παρθένος κἂν ἑτέρου λέγοντος ἠρυσθῆσεν. καὶ τοσοῦτον ἐξεφρονίσθη τὸ πρόσωπον, ὡς δοκεῖν ὅτι τῶν παρειῶν ἔνδον εἶχε τινα ῥόδων λειμῶνα, καὶ τὸ ἐρύθημα τοῦτο μηδὲν τῶν χειλῶν αὐτῆς διαφέρειν. εἶπεν ἡ πᾶς, ἀκήχοεν Ἀρτεμις· καὶ παρθένος οὐσα θεός, Ἀκόντιε, συνελάβετό σοι τοῦ γάμου. τέως οὖν τὸν δαίλαιον — ἀλλ' οὔτε θαλάττης τρικυμίας οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλον εὐμαρὲς ἀφηγείσθαι. δάκρυα μόνον, οὐχ ὕπνον αἰνύκτες ἐπῆγον τῷ μερακίῳ· κλάειν γὰρ αἰδοῦμενος τὴν ἡμέραν, τὸ δάκρυον ἐταμειύετο ταῖς νυκτίν. ἔτακεις δὲ τὰ μέλη καὶ δυσθυμίας μαραινόμενος τὴν χροιάν καὶ τὸ βλέμμα δεινῶς ὄρακιῶν ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι, καὶ εἰς ἄγρον ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα. διόπερ οἱ κομψότεροι τῶν ἡλικιωτῶν Λαέρτην αὐτὸν ἐπαινομάχον, γητόνον τὸν νεανίσκον οἰόμενοι γεγονέναι. ἀλλ' Ἀκοντίῳ οὐκ ἀμπελῶνος ἔμελεν, οὐ σκαπάνης, μόνον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πετελαῖας ὠμίλει τοιάδε. « εἶθε, ὦ δένδρα, καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἴποιτε Ἐκιδίππῃ καλῇ, ἢ γοῦν τοσαῦτα κατὰ τῶν φλοιῶν ἐγκεχολαμμένα φέροιτε γράμματα, ὅσα τὴν Εκιδίππην ἐπονομάσει καλῆν. Εκιδίππη, καλῆν σε καὶ εὐορκον ὁμοίως προσείπω ταχύ, μηδὲ Ἀρτεμις ἐπὶ σὲ ποινᾶιον βέλος ἀπῆ καὶ ἀνέλη· μενεὶ δὲ τὸ πῶμα προσκείμενον τῇ φαρέτρα. ὦ δυστυχὴς ἐγώ. τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον; ὅποτε καὶ φασὶ τὴν θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἀμαρτᾶσι κινεῖσθαι δεινῶς, μάλιστα δὲ τοὺς ἀμελοῦντας τῶν ὄρκων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. εἶθε μὲν οὖν ὡς ἀρτίως ἠγγόμην εὐορκος εἴης, εἶθε γάρ· εἰ δὲ ἀποβαίῃ ὅπερ μηδὲ λέγειν καλόν, ἢ Ἀρτεμις ἔστω σοι, παρθένε, πρᾶξι· οὐ σὲ γὰρ ἀλλὰ τὸν δόντα τῆς ἐπιορκίας τὴν πρόφασιν κολαστέον. μαθήσομαι μόνον ὡς μεμέληκέ σοι τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ σοῦ πρῆστῆρος τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀπαλλάττων οὐχ ἤττον αἵματος ἀφειδήσω τοῦ ἡμετέρου ἢ περ ὕδατος εἰκῆ γεομένου. ἀλλ'

simul in Dianæ sedentem puellam vidisti, decerptum in horto Veneris malum Cydonium fallaci circum inscriptione literatum provolvisti clanculum ante famulæ pedes; quod illa statim et molem et colorem pomi mirata rapuit, dubitabunda simul cuinam id e virginibus aliud agenti excidisset e sinu. « An tu potius » inquit « sacrum es malum? quæ tibi autem insculptæ circum literæ, quidve tibi volunt? Tene pomum, domina, quale non vidi ego antehac. Quam supra modum magnum, quam rutilum, quam rosas rubore referens! Euge suavem odorem, quamque id nares etiam a longe permulcet! Dic mihi, carissima, quid tibi vult inscriptio hæc? » Tum puella suscepit malum, oculis percurrit scripturam, perlegit titulum in hæc verba conceptum: « Per Dianam Acontio nubam. » Adhuc iusiurandum, quamvis et invitum nec legitimum, proferebat, quum amatoriam decipulam vercundata proiecit dimidiafamque reliquit vocem ultimam; quippe in qua nuptiarum mentio, quas etiam aliis loquentibus erubescunt honestæ virgines. Denique ita vultum erubuit, ut rosarium quoddam pratum habere videretur intra genas: nihiloque is rubor cedebat eius labiis. Ergo puella elocuta est, Diana audiit, deaque virgo coniuravit, Acontii, in tuas nuptias. Miser ille interea — sed neque decumani fluctus, nec Cupidinis sublimem æstum verbis exsequi promptum. Lacrimas solas, non somnum noctes adferebant iuveni: nam pudens flere de die reservabat noctibus fletus; simul tabescens membra coloremque desperatione marcescens et visum admodum pallidus patris conspectum verebatur, itabatque in agrum quovis prætextu patrem fugiens; unde Laertes vocabatur ab æqualium elegantiusculis, agricolam eum factum credentibus. Sed Acontio non vineta curæ, non ligo: solum fagus aut pinus, sub quibus desidebat adlocutus. « Utinam » inquebat « et mens vobis arbores et vox esset, ut hoc unum dictitaretis Ἐκιδίππη pulchra; vel saltem corticibus inscriptas ferte hoc ipsum testantes literas. Licet mihi propediem, Cydippe, formosam te et iurandi religiosam dicere. Neque te Diana sagitta ultrice tollat: quin tectam operculo teneat pharetram. Sed o miserum me, quid ego te hunc adegi metum? nam aiunt ceteris quidem peccatis succensere graviter deam, sed præ aliis in iurandi neglecti reos vindicare severius. Utinam ergo, sicuti optabam modo, iurandum serves, utinam! Sin contra eveniat, quod nec fas dictu, sit tibi Diana virgo propitia. Non enim tu, sed qui periurio causam dedit, dignus vindicta. Sentiam solum curæ tibi fuisse eas literas, et a flamma et face tua animum avellens non magis parcam sanguini meo, quam effusæ temere lymphæ.

ὦ φίλτατα δένδρα, τῶν ἡδυφύων ὀρνίθων οἱ ὄωκοι, ἄρα κὰν ὑμῖν ἐστὶν οὗτος ὁ ἔρωσις, καὶ πίτυος τυχὸν ἡράσθη κυπάριτος ἢ ἄλλο φυτὸν ἐτέρου φυτοῦ; μὰ Δ' οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἂν ἐφυλλορροεῖτε, καὶ τοὺς κλάδους ἀπλῶς ὁ πόθος κόμης ἰμοῦ καὶ ἀγλαίας ἐψίλου, ἀλλὰ καὶ μέγρι στελέχους τε καὶ ριζῶν ὑπονοστήσας τῷ πυρσῷ δεικνεῖτο. » τοιαῦτα μὲν τὸ παιδίον διελέγετο, πρὸς τῷ σώματι μαραινόμενος καὶ τὸν νοῦν τῇ δὲ Κυδίππῃ πρὸς ἕτερον ἠτρεπίζετο γάμος. καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ἤδον αἱ μουσικώτεροι τῶν παρθένων καὶ μελίφωνοι, τοῦτο δὲ Σαπφῶς τὸ ἤδιστον φθέγμα· ἀλλ' ἄφρων νεόσηκεν ἢ παις, καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες εἴρων. εἶτα παραδόξως ἀνέσφηλε, καὶ δεύτερον ὁ θάλαμος ἐκοσμεῖτο· καὶ ὡσπερ ἀπὸ συνθήματος τῆς Τύχης αὐθις ἐνόσει. τρίτον ὁμοίως ταῦτα συμβέβηκε τῇ παιδί, ὁ δὲ πατὴρ τετάρτην οὐκ ἀνέμεινε νόσον, ἀλλ' ἐπύθετο τοῦ Πυθίου τίς ἄρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ κόρῃ. ὁ δὲ Ἀπόλλων πάντα σαφῶς τὸν πατέρα διδάσκει; τὸν νέον, τὸ μῆλον, τὸν ὄρκον, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν θυμόν· καὶ παραινεῖ θῆκτον εὐορκον ἀποφῆναι τὴν κόρην. « ἄλλως τε » φησὶ « Κυδίππῃ Ἀχοντίῳ συναπτῶν οὐ μόλιθδον ἂν συνεπιμιξείας ἀργύρω, ἀλλ' ἐκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς. » ταῦτα μὲν ἔρησεν ὁ μαντιῶς θεός, ὁ δὲ ὄρκος ἅμα τῷ χρησμῷ συνεπληροῦτο τοῖς γάμοις. αἱ δὲ τῆς παιδὸς ἡλικιωτίδες ἐνεργὸν ὑμέναιον ἤδον, οὐκ ἀναβαλλόμενον ἐτι οὐδὲ διακοπτόμενον νόσῳ. καὶ ἡ διδάσκαλος ὑπέβλεπε τὴν ἀπάδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἰκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομούσα. ἕτερος δὲ τοῖς ἄσμασιν ἐπεκρότει, καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμέναις ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν ἐπληττεν εἰς τὸ κοῖλον, ἵν' ὧσιν αἱ χεῖρες εὐφῶνοι συμπληττόμεναι τρόπον κυμβάλων. ἅπαντα δ' οὖν ὁμοῦ βραδύνειν ἐδόκει τῇ Ἀχοντίῳ, καὶ οὔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑορακῆναι οὔτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἥς οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν Μίδου χρυσόν, οὐδὲ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσιον ἠγεῖτο τῇ κόρῃ, καὶ σύμφηφοι πάντες ἐμοί, ὅσοι μὴ καθάπαξ τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθειῶν τὸν γὰρ ἀνέραστον οὐκ ἀπεικὸς ἀντίδοξον εἶναι. ὁ δ' οὖν τῇ παρθένῳ βραχέα νυκτομαχίσας ἐρωτικῶς, τό γε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν. ἐκάοντο δὲ κατὰ δώματα δᾶδες ἐκ λιβανωτοῦ συγχείμεναι, ὥστε ἅμα κάεσθαι καὶ θυμίσθαι καὶ παρέχειν τὸ φῶς μετ' εὐωδίας. πάλαι τοίνυν αἱ παρθένοι, συναριθμουμένης αὐταῖς τῆς Κυδίππης, ἐπλεονέκτουσαν σφόδρα τῶν γυναικῶν, τὸν κολοφῶνα φέρουσαι τῆς εὐπρεπειᾶς· νυνὶ δὲ, τῆς νύμφης ἐν γυναιξὶ ταττομένης, μειονεκτοῦσιν αἱ κόραι· τοσοῦτον ἡ φύσις ἀπανταχοῦ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς ἐχορυφώσατο κάλλος. ὡσπερ δὲ χρυσόπολις ἢ πόα τῷ χρυσῷ μείρακι συνήπτετο προσφυῖς. ἅμφω δὲ λαμπροῖς ὄμμασιν, ὅσον ἀστῆρες ἀνταυγοῦντες ἀλλήλοις, παιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλαυον ἀγλαίας.

Sed o carissimæ plantæ, suavisonarum avium sedes, numnam est et in vobis hic amor? pinumque forte cupressus aliave arbor aliam deperit? Non per Iovem credo: non enim amitteretis folia; nec solum circum ramos amor coma simul vos et decore spoliaret, sed usque ad truncum et radices penetraret eius lampada. » Talia fabatur mentem simul et corpus marcidus adolescens. At Cydippæ cum altero parabantur nuptiæ, iamque ante thalami fores vocis dulcedine cantusque peritia potiores virginum hymenæum occinebant, dulcissimum illud Sapphus canticum. Sed sponsa de improvise cepit ægrotare, ac iam pro nuptiali funebrem pompam spectabant parentes. Convaluit tamen insperato, thalamusque iterum adornari cepit; sed veluti de compacto ludente fortuna decubuit rursus; tertiumque eadem hæc omnia evenere. Tum pater non exspectata quarta ægritudine misit scitatum Pythium, quis deum impediret nuptias filia. Cui Phœbus rem omnem disertim aperuit; adolescentem, potum, iurandum, iram Dianæ; monuitque ut quamprimum liberaret puellæ fidem: « alioquin » inquit « et quum Cydippen Acontio iugabis, non misceris plurimum argento, sed facies aureas utrimque nuptias. » Hæc fuit divini numinis dictio, quam simul et iuramentum implevere celebratis nuptiis. At virginis æquales perfectum tum demum hymenæum eccinere, non dilatatum amplius nec interruptum accedente morbo. E quis si qua discrepare visa, respicit eam chori magistra et ad modulum commode reducit, manibus simul increpans. Alius canticis applaudere dexteræque contractis digitis subiectæ lævæ palmam ferire, ut manus complexæ cythalorum in modum dulcem sonum ederent. Omnia tamen morari videbantur Acontio, neque diem ille longiorem vidisse se nec breviorum illa noctem censuit, quam non mutasset Acontius Midæ auro, nec puellæ contra æstimasset Tantali divitias. Adsentientur omnes mihi, nisi si qui prorsus imperiti Cupidinum; tales quippe non mirum sentire contra. Ita conserto brevi cum virgine nocturno prælio pacata deinceps præcepit gaudia. Ardere interea in ædibus lædæ ture accensæ, ut simul et arderent et suffirent ædes lumenque cum odore suavi præberent. Itaque virginis quæ prius censita inter ipsas Cydippe antistabant longe mulieribus, formæ summam laudem commeritæ, nunc addita mulieribus sponsa vincuntur longe: tantum formam eius utrobique natura extulit. At Cydippe veluti chrysoptolis herba aureo iuveni native adiuncta hærebat; et ambo splendidis oculis stellarum ad modum invicem reciproco lumine coruscantes mutuas splendidius fruebantur delicias.

15'. Φιλόστρατος Εὐαγόρα.

Παιδίσκην ἑαυτῆς ὄδε πως ἤρετό τις γυνή· « πρὸς τῶν Χαρίτων, ποῖον δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν· ἀλλ' ἐρῶσα τυχόν σφάλλωμαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου, καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. λέγε δὴ μοι κακείνο, τί φασιν αἱ καθορῶσαι τοῦτον γυναῖκες; πότερον αὐτὸν ἐπαινοῦσι τοῦ κάλλους, ἢ ψέγουσιν ἀποστραφεῖσαι τὴν θέαν; » ἢ δὲ μαστροπέουσα πρὸς τὴν κερτημένην φησὶ « νῆ τὴν Ἄρτεμιν, ἐγὼ πολλῶν ἀκήκοα γυναικῶν αὐτήκοος γινομένη πλησίον ἐπιφθεγγομένων τοιαύδε τῷ νέῳ· ἰδοὺ μειράκιον εὐπρεπές, ἰδοὺ κάλλος ἀπηκριβωμένον τῇ φύσει· τοιοῦτους ἔδει πλάττεσθαι τοὺς Ἴριμας μᾶλλον ἢ κατὰ Ἀλκιβιάδου μορφήν. κάλλος γε καλόν, νῆ τὰς φίλας ὤφρα. χαρίεις δὲ νεανίας, ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, οὐ μέντοι εἰς ὑπερφηάνειαν, ἀλλ' εἰς τὸ ἀβρόν καὶ μεγαλοπρεπές. ἱκανὸν μὲν πρὸς ἔρωτα καὶ μόνον τὸ ἐπίγρυπον τοῦ νεανίσκου, ἱκανὴ δὲ καὶ ἡ κόμη, καλὴ μὲν καὶ ἑαυτὴν οὖσα, ἔτι δὲ καλλίων περιχειμένη μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς. τὸ δὲ γλανιδίσκιον βαβαὶ τῶν χρωμάτων· οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς μένει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ. οὗτος ἡμῖν εὐκταῖος ἐραστής, ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτην ὑπὲρ ἡμῶν εὐδαίμων ἢ τὸν νέον εὐτυχούσα ἐπίσης ἐραστὴν ἁμοῦ καὶ ἐρώμενον. μακαρία ἡ συχοιμωμένη τούτῳ, γλιθῶσα κατ' εὐνήν καὶ ἐν-ρυφῶσα τῷ κάλλει. εὐμενεστέροις ὁμμασιν ἐκείνην αἱ Χάριτες εἶδον.) καὶ πᾶσαι μοι δοκοῦσιν ἔρᾶν αὐτίκα τοῦ μειρακίου. » ἤσθη ταῖς μαρτυραῖς, καὶ ὑπ' ἡδονῆς παντοδαπὰ χρώματα παρ' ἕκαστον λόγον ἤφει, καὶ (τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο) ἔδοκει τῇ κεφαλῇ ψάθειν τοῦ οὐρανοῦ. καὶ τότε πεπίστευκε τὸν νέον εἶναι καλόν· αὐταὶ γὰρ ἑαυτὰς αἱ γυναῖκες τότε δὴ κρίνουσιν εἶναι καλάς, ὅταν ἰδῶν τις ἐπαινέσῃ, ἢ ὅταν ἐραστῇ θαυμάσας.

16'. Εὐήμερος Λευκίππου.

Τις ἄρα θεάεται τῆς ἔω τὰ κάλλη, τίς δὲ ταῖς ἐσπερίαις ὁμιλεῖ γυναιξίν; ἡκόντων οἱ πανταχόθεν ἐρωτικοὶ πρὸς κρίσιν τῆς ἐμῆς Καλλιχοίτης, καὶ σὺν ἀληθείᾳ λεγόντων εἰ ποῦ τοιοῦτον ἱστορήκασιν ἀξιόθεατον κάλλος. ὅπου γὰρ ἂν τις αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλῃ, πανταχοῦ κάλλος αὐτῷ συναντᾶται, καὶ κάλλους ἐφάπτεται. ταύτης δὲ Μῶμος ἀποσφαλεῖς ἄγεται καὶ στένει καὶ ἀπορεῖ παραδόξως. τεθαύμακα τῆς ἡλικίας τὴν χάριν, καὶ μέχρι τοῦ ποδὸς διήλθε τὸ θαῦμα· φύσει γὰρ ὁ ποῦς εὐπλαστος ὢν καὶ τὰς ἀκοσμήτους οἶδε κοσμεῖν. ἐφήδομαι τοῖς τρόποις εὖ μάλα συμπρέπουσι τῇ μορφῇ· ἑταίρας μὲν γὰρ ἡ Πυθιάς εἶληγε βίον, ἀπλόττητα δὲ σύμφυτον ἔχει καὶ ἀμεμπτον ἦθος. ἅπαντα τῆς τάξεως βελτίω, καὶ αὐτὸν με μάλιστα ἤρηκε τῷ ἀκάκῳ. δῶρον δ' ὅ τι δῶ τις ἐπαινεῖ, οὐχ ὕστερ ἑταίρα πᾶν τὸ διδόμενον

XI. Philostratus Evagoræ.

Mulier quædam ancillam suam compellavit his verbis : « Dic mihi, per Gratias, qualis tibi videtur quem ego deperco iuvenis? nam is mihi pulcher videtur; sed forte amore percita de amato non recte iudico; forte amor visum meum frustratur. Dic mihi et hoc, quid de eo dicant ceteræ ubi viderunt mulieres. Num formam ejus laudant? an avertentes vultum despiciunt? » Illa dominam lenonia arte illiciens « Dianam testor » inquit, « ego his auribus multas audiavi proxime adolescenti insurrantes : vide formosum iuvenem, vide formam ad amussim a natura exactam. Ad hanc faciem debuere singi Hermæ, non ad Alcibiadis vultum. O formosam formam, vos testor, caræ Horæ : o lepidum iuvenem forma sua ferocem, non ad superbiam sed ad teneram et magnanimam indolem. Satis conciliando amori vel sola hæc nasi aduncitas, sed et hæc casaries pulchra per se quidem, sed pulchrior circumfusa fronti : dein iuxta aures descendens mixta lanugini. Tum amicali colores quam mirandi; non enim colorem unum servat, sed mutat ex uno flore in alterum transiens. Talis nobis optandus amor prima florens lanugine. Felix quæ iuvenem parili amore amata simul et amans possidet : fortunata quæ cum ipso cubat, luxurians in lecto formaque superbe gaudens. Propitiis illam oculis viderunt Gratia). Omnes mihi videntur eum deperire mulieres. » Læta tot testibus domina præ voluptate mutabat colorem ad singulas voces, videbaturque sibi quod dicitur sublimi vertice cælum tangere. Tum demum vere formosum esse iuvenem credidit. Nam et ipsæ se mulieres tum credunt forma præcellere, quum quis eas videns laudavit, vel quum miratus amare cepit.

XII. Euhemerus Leucippo.

Quis unquam formas Orientis vidit? quis occidui orbis mulieribus congressus est? veniant undique feminarum amatores iudicare de mea pulchra connuba, dicantque veraces siquando tam dignam spectari speciem noverint. Nam quacumque illi inieceris oculos, occurrit ubique forma; formam semper attingis. Momus hic frustra abiens dolet, desperat. Subiit mihi cum admiratione spectare stature decus et gratiam, transiitque usque ad pedes miraculum. Natura enim pes bene aptus etiam inornatas exornare condidit. Sed et me lactant convenientes formæ mores. Nam mea Pythias conditionem vivendi meretriciam sortita simplicitatem tamen nativam retinet et indolem inculpatam, moribus ita compositis, ut conditione eius longe sint meliores. Quin me nulla re magis cepit quam innocentia. Si quid das, qualecunque id sit.

σμικρὸν ἡγουμένη. ** καὶ ὡσπερ κολοῖος ἀεὶ παρὰ κολοῖον ἰζάνομεν ἄμφω. τί δεῖ περαιτέρω προβαίνειν, ἔνθα δὴ τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόρρητα; λεκτέον δὲ μόνον ὡς ἀντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν ἐρεθίσαι. ὁ μὲν οὖν τράχηλος αὐτῆς ἀμβροσίας ὄδωδε, καὶ τὸ ἄσθημα ἡδύ· εἰ δὲ μήλων ἢ ῥόδων πύμασι συμμιγνέντων ἀπόζει, φιλῆσας ἐρεῖς. τοῖς δὲ στέρνοις τῆς καλῆς ἐπιθείς τὴν κεφαλὴν ἡγρύπνουν, αὐτὸ καταφιλῶν τὸ πῆδημα τῆς καρδίας. οὐκ οὖν τῶν ἀφροδισίων, ὡς ἔφη τις, εἰς τὸ τῆς ἡδονῆς τέλος ὁδός ἐστιν μία· ἀναφροδίτοι γὰρ αἱ δυσειδέεις γυναῖκες, καὶ ἡδονῆς ἐν ἐκείναις οὐκ ἀρχὴν οὐ τέλος εὔροι τις ἄν. ἐπεὶ κὰν τοῖς ἐδέσμασιν ἐν τέλος ὁ κόρος· ἀλλὰ τὰ μὲν τρέφει καὶ τέρπει, τὰ δὲ παντελῶς ἀνατρέπει. διὰ ταύτην ἡμέρα μοι πᾶσα λευκὴ καὶ τῶν ἐν φαρέτρα λογιζομένων εἰς εὐτυχίαν οὐχ ἤττων. ἀδόντων μὲν οὖν ἀκίχρα πολλὰκίς ὡς πέφυκεν ἀποδημία τὸν πόθον ἐκλύειν, καὶ παρομιαζόμενοι δὲ φασὶ τοσοῦτον φίλος, ὅσον ὄρῃ τις ἐναντίον. ἐγὼ δὲ ὀμνυμι τὰς χάριτας Πυθιάδος ὡς οὐδὲ ἀποδημῶν ἀπεστάτου τῆς πρὸς ἐκείνην φιλίας. οὐδὲν οὖν ἤττον ἐπανῆλθον ἐρῶν, μᾶλλον δὲ διαλιπὼν μεϊζόνως ἡσθόμην τοῦ πόθου, καὶ χάριν οἶδα τῇ Τύχῃ ὅτι μοι λήθην οὐκ ἐνέθηκε τῆς φιλάτης. ἔφη δ' ἄν τις ἐρωτικὸς ποιητῆς καθομηρῖζων ἡμᾶς

ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἔνοστο.

ιγ'. Εὐτυχόβουλος Ἀκεστοδώρω.

Τῷ μακρῷ καὶ τοῦτο, φίλτατε, κατέμχθον χρόνῳ, ὡς καὶ τέχνη πᾶσαι προσδέονται τύχης, καὶ τύχη διακοσμεῖται ταῖς ἐπιστήμασι. αἱ μὲν γὰρ ἀτελεῖς μὴ συνεργῶντος τοῦ θεοῦ, ἡ δὲ μᾶλλον εὐδοκιμεῖ τὰς ἐαυτῆς ἀφρομὰς τοῖς ἐπιστήμοσι ὀρωρούμενη. ἐπεὶ τοίνυν μακρὸν γε τὸ προοίμιον, εὖ οἶδα, τῷ ποθοῦντι θάπτον ἀκοῦσαι, ἤδη λέξω τὸ συμβάν, μηδὲν ἔτι μελλήσας. Χαρικλῆς ὁ τοῦ βελτίστου Πολυκλέους υἱὸς παλλακίδος τοῦ τεκόντος πόθῳ κλινοπετῆς ἦν, σώματος μὲν ἀφανῆ πλαττόμενος ἀληθόνα, ψυχῆς δὲ ταῖς ἀληθείαις ἐρωτικῆν αἰτιώμενος νόσον. ὁ γοῦν πατήρ, οἷα πατήρ ἀγαθὸς καὶ σφόδρα φιλόπαις, αὐτίκῃ Πανάκειον μεταπέμπεται τὸν ὄντως ἐπόνυμον ἰατρόν, ὃς τοὺς μὲν δακτύλους τῷ σφυγμῷ προσαρμόζων, τὸν δὲ νοῦν μετάρσιον ἄγων τῇ τέχνῃ, καὶ τοῖς ὄμμασι τὸ διαγνωστικὸν ὑποφαίνων κίνημα τῆς διανοίας οὐδὲν ὄλως ἀρρώστημα κατενόει γνώριμον ἰατροῖς. ἐπὶ πολλὸ μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος ἰατρὸς ἀμήχανος ἦν τῆς δὲ ποθομένης ἐκ αὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μεираκίου, ἀθρόον ὁ σφυγμὸς ἄτακτον ἤλατο, καὶ τὸ βλέμμα ταραχῶδες ἐδόκει, καὶ οὐδὲν ἄμεινον τὸ πρόσωπον διεκείτο τῆς χειρὸς. καὶ διγῶθεν ὁ Πανάκειος διέγνω τὸ πάθος, καὶ ἔπερ ἀπλῶς ἐκ τέχνης οὐχ εἶλεν, ἐκ τύχης μᾶλλον εἶχε λαβῶν, καὶ τὸ δῶρον τῆς προνοίας εἰς καιρὸν ἐταμειυέτο τῇ σιωπῇ. καὶ πρῶτος ἦν αὐτῷ τῆς ἐπισκέψεως ἡγουμένος ὅδε ὁ τρόπος, αὐθις δὲ πα-

laudat, non meretricium in morem, quicquid datur parvi aestimantium. Ita nos semper adsidemus alter alteri veluti monedulae. Quid ulteriora narrem? ubi secretæ et infandæ Veneris deliciae. Dicam hoc unum tamen, tamdiu repugnare illam, donec mora desiderium accenderit. Sed collum eius ambrosiam spirat; suavis anima; dicas quum pangis basium, sentire te mixta poculis poma vel rosas. Itaque ego delicato pectori cervice incumbens insomnem noctem duxi sussultum cordis ipsum basians. Non est ergo Venerii operis, ut dixit quidam, ad finem voluptatis unicum iter: carent enim Venere deformes, ac voluptatis in iis non caput, non pedes inveneris. Nam et ciborum finis unus satietas: sed alii nutriunt simul et delectant; sunt qui prorsus nauseam creent. Per hanc mihi dies omnis candida, nec minus felix iis, quæ in pharetra numerantur. Itaque audieram sæpius canentes absentia solvi cupidinem; dicuntque vulgo (amicus tantum, quamdiu coram videt). At ego Pythiadis gratias iuro, ne absentem quidem excidisse illius cupidinem. Ita redii non minus amans, immo post temporis aliquod spatium gravius me amor affectit gratiamque fortunæ dico, quod non mihi imperavit amicissimi capitis oblivium. Dicat quis amatorius poeta Homerum nobis accommodans,

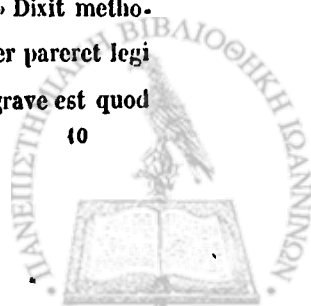
Dulces antiqui leges repetisse cubilis.

XIII. Eutychobulus Acestorō.

Et hoc longum me tempus, amice, docuit, fortuna egere artes omnes, fortunæque vicissim ab artibus ornamentum accedere. Nam illæ, ni numen adiuvet, imperfectæ; et hæc magis elucescit, ubi occasiones suas præbuit peritis. Sed quoniam longa sat scio præfatio narrationem avide exspectanti, dicam rem ipsam, non morabor amplius. Charicles optimi Polyclis filius æger amore paternæ pellicis decubabat in lecto, caussatus occultam corporis ægritudinem, revera animum anxius amatorio morbo. At pater, ut bonum patrem ac filii amantem par fuit, confestim Panaccum accersit, medicum vere dignum suo nomine. Is admotis pulsui digitis et mentem in sublime evehens arte, oculisque observans motus animi indices, nullum prorsus morbum agnovit familiarem medicorum filiis. Ita diu tantus medicus quid censeret, incertus stetit. Sed quum forte ante oculos adolescentis amata transiret, repente pulsus incondite sussillire, visus turbari, nec facies melius habebat manu. Ita Panaceus causam mali sensit duplici indicio, quodque arte sola non percepisset, agnovit adnitente fortuna. Providentiæ tamen donum ad tempus textit silentio, primusque illi inquirendi modus hic fuit.

ραγευόμενος διεκελεύετο πᾶσαν τῆς οἰκίας κόρην τε καὶ γυναῖκα διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι, καὶ μὴ γυῖν ἀλλὰ κατὰ μίαν, ἐκ διαστήματος βραχέος διακρινόμενας ἀλλήλων. καὶ τούτου γιγνομένου αὐτὸς μὲν τὴν ὑποκάριον ἀρτηρίαν τοῖς δακτύλοις ἤρμοκῶς ἐπεσκόπει, τὸν ἀκριβῆ γνώμονα τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάντιν ἀψευδῆ τῶν ἐμφομένων ἡμῖν διαθέσεων· ὁ δὲ τῷ πόθῳ κλινῆρης πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἀτάραχος ἦν, τῆς δὲ παλλακῆς ἧς εἶχεν ἐρωτικῶς ἐκφανείσης, εὐθύς καὶ τὸ βλέμμα πάλιν καὶ τὸν σφυγμὸν ἀλλοιότερος ἦν. ὁ δὲ σοφὸς καὶ λίαν εὐτυχῆς ἰατρός ἐτι μᾶλλον τὴν ἀπόδειξιν τῆς νόσου παρ' ἑαυτῷ βεβαιότερον ἐπιστοῦτο, τὸ τρίτον τῷ σωτήρι φάσκων. προφασισάμενος γὰρ κατασκευῆς αὐτῇ φαρμάκων δεῖσθαι τὸ πάθος, ἀπεχώρει τέως ὑπισχνούμενος τῇ ὑστερίᾳ ταῦτα κομιεῖν, ἅμα τε τὸν νοσοῦντα χρῆσταῖς παραφαρμάκων ἐλπίσει καὶ δυσφοροῦντα τὸν πατέρα. ὡς δὲ κατὰ καιρὸν ἐπηγγελμένον παρῆν, ὁ μὲν πατήρ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ σωτήρα τὸν ἄνδρα προσεῖπον, καὶ φιλοφρόνως ἠσπάζοντο προσιόντες, ὁ δὲ χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ δυσανασχετῶν αὐστηρῶς τὴν θεραπείαν ἀπέγνω. τοῦ δὲ Πολυκλέους λιπαροῦντος ἅμα καὶ συνθανομένου τῆς ἀπογνώσεως τὴν αἰτίαν, ἠγανάκτει σφοδρότερον κεκραγῶς, καὶ ἀπαλλάττεσθαι τὴν ταχίστην ἡξίου. ἀλλ' ὁ πατήρ ἐτι μᾶλλον ἰκέτευε, τά τε στήθη φιλῶν καὶ τῶν γονάτων ἀπτόμενος. τότε δῆθεν πρὸς ἀνάγκης ὤδε σὺν ὀργῇ τὴν αἰτίαν ἐξεῖπε· « τῆς ἐμῆς γαμετῆς οὗτος ἐκτόπως ἔρᾳ καὶ παρανόμῳ τέχεται πόθῳ, καὶ ζηλοτυπῶ τὸν ἄνθρωπον ἧδὴ καὶ οὐ φέρω θεῶν ἀπειλουμένου μοιχοῦ. » ὁ τοίνυν Πολυκλῆς τοῦ παιδὸς ἠσχύθη τὴν νόσον ἀκούων, καὶ τὸν Πανάκειον ἠρυθρία, πλὴν ὅλος τῆς φύσεως γεγονὼς οὐκ ἀπόκησε περὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς τὸν ἰατρὸν ἰκετεύειν, ἀναγκαίαν τινα σωτήριαν οὐ μοιχείαν τὸ πρᾶγμα καλῶν. ἐτι δὲ τοιαῦτα δεομένου τοῦ Πολυκλέους, ὁ Πανάκειος διωλύγιον κατεβόα φάσκων οἷάπερ εἰκὸς ἦν φθέγγεσθαι δεινοπαθοῦντα τὸν αἰνιτόμενον ἐξ ἰατροῦ μεταβαλεῖν εἰς μαστροπὸν [μοιχείας, καὶ] τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς, εἰ μὴ φανερῶς οὕτως τοῖς βήμασιν. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐνέκειτο Πολυκλῆς ἀντιβολῶν τὸν ἄνδρα, καὶ πάλιν σωτήριαν οὐ μοιχείαν ἐκάλει τὸ πρᾶγμα, ὁ συλλογιστικὸς ἰατρός ὡς ἐν ὑποθέσει τὸ συμβᾶν ἀληθῶς ἀντεπάγων ἤρετο Πολυκλέα « τί οὖν, πρὸς Διός, σὺ δ' ἂν εἰ ὁ παῖς τῆς σῆς ἦρα παλλακίδος, ἐκαρτέρεις αὐτῇ ποθοῦντι ταύτην ἐκδοῦναι; » ἐκείνου δὲ φήσαντος « πάνυ γε, νῆ τὸν Δία », ὁ σοφὸς ἔφη Πανάκειος « οὐκοῦν σαυτὸν, ὦ Πολυκλῆεις, ἰκέτευε, καὶ παραμυθεῖ τὰ εἰκότα τῆς σῆς γὰρ οὗτος παλλακίδος ἔρᾳ. εἰ δὲ δίκαιον ἐμὲ τὴν ἑμὴν παραδιδόναι τῷ τυχόντι διὰ σωτηρίαν, ὡς ἔφης, πολὺ γε μᾶλλον δικαιοτέρον σε τῷ παιδί κινδυνεύοντι παραχωρῆσαι τῆς παλλακίδος ». εἶπεν εὐμεθέδως, συνελογίσσατο δυνατῶς, καὶ πέπεικε τὸν τεκόντα τοῖς οἰκείοις πειθαρχῆσαι δικαίοις. πρότερον μὲντοι Πολυκλῆς ἑαυτὸν προσεφθέγγετο λέγων

Mox reversus iussit quotquot in ædibus seu puellæ seu mulieres, transire cunctas ante lectum iacentis, non passim omnes, sed seorsim singulas, brevi inter se intervallo distinctas. Id dum fit, aptata digitis arteria, qua manus brachio committitur, cœpit inspicere certam Asclepiadarum regulam, veracemque testem innatarum nobis passionum. At ille amore æger, ad alias quidem immotus, ubi amata pellex apparebat, pulsum statim turbabatur rursus et visum, atque inde sapiens ac felicissimus medicus firmius apud se statuit conceptam de morbo sententiam, tertium servatori reservans, ut aiunt. Nam caussatus medendo morbo pharmaca sibi opus esse, abiit tum, pollicitus cum iis adfuturum postera die : simul iacentem spe bona fovens et mœstum consolatus patrem. Sed ubi die dicta adfuit, pater ac ceteri e familia servatorem cum vocantes amice accedentes salutabant. Clamare ille contra acerbe et succensens graviter desperare medicinam. Tum Polycle suppliciter orante caussamque desperationis exquirente, gravius irasci cum clamore confestimque abiturum parare. Tandem patre rogante supplicius et pectus osculante et genibus accidente, tum demum velut coactus caussam cum ira edixit. « Ille » inquit « uxorem meam efflictim deperit, uriturque incesta flamma : et iam ego livore æmulo accensus non fero parati mœchi conspectum. » Ad hæc Polycles et ad filii morbum pudore et ad Panaceum rubore suffusus, tamen naturali amore impellente non extimuit super uxore propria medicum appellare, necessariam id salutem, non adulterium nominans. Quæ dum Polycles rogat, clamare intentius Panaceus, qualia decebant iratum animum, rogatum ut ex medico leno fieret, et quidem uxoris suæ, quamvis id aliis prætexeretur nominibus. Verum ubi instare Polycles contra, salutemque id rursus non adulterium vocare cœpit, tum ratiocinator medicus velut fictione rem ipsam inferens « quid enim » inquit, « si amicam tuam amarct alius, num eam sustineres amanti cedere? » « Facerem » inquit ille « Iovem testor. » « Te ipsum ergo exora, o Polycles » inquit Panaceus, « te ipsum solare; nam hic amicam tuam deperit. Quod si ius et rectum est me salutis causa coniugem extraneo tradere, quod censebas, quanto te arquiis est periclitanti filio coniugem usuarium permittere? » Dixit metho-dice, conclusit fortiter, perfecitque ut pater pareret legi sue. Prius tamen ad se ipsum Polycles « grave est quod

« χαλεπή μὲν ἢ αἴτησις· δύο δὲ κακῶν εἰς αἴρεσιν προ-
κειμένων, τὸ μετριώτερον αἰρετέον. »

ιδ'. Φιλημάτιον Εὐμούσω.

Οὔτε αὐλὸς ἑταίραν οἶδε προτρέπειν οὔτε λύρα τις ἐφέλκεται πόρνas ἀργυρίου χωρὶς· κέρδει μόνον δου-
λεύομεν, οὐ θελγόμεθα μελωδίαις. τί οὖν μάτην, ὦ νέοι,
διαρρήγνυθε τὰς γνάθους ἐμψυσῶντες τῇ σύριγγι; τί
πράγματα παρέχετε ταῖς χορδαῖς; τί δὲ καὶ ἄδοντες
ἔφητε « οὐκ ἐπιθυμεῖς, ὦ παρθένε, γενέσθαι γυνή;
μέχρι τίνος παρθένος καὶ κόρη, τὰ τῶν ἀνοήτων δνό-
ματα; » ἢ ταῦτα μὲν ἴστε που πάντως ὡς ἀνάργυ-
ρον οὐδὲν ταῖς ἑταίραις ἐστὶ πιθανόν, ὤρθητε δὲ με-
ρᾶδιως ἐξαπατᾶν ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα καὶ
παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης, καὶ προχειρότερον ἐλεῖν
ἢ λύκος λιπαρὰν ἄρνα καθεύδουσαν; ἀλλ' ἔγωγε πα-
λαιᾶ συνοῦσα πορνοδιδασκάλῳ τῇ ἀδελφῇ καὶ τοῖς
ἐκείνης ἐρασταῖς κατὰ πρόφασιν ἠμιλοῦσα οὐδὲν ἔδοξα
δυσμαθῆς, ἀλλὰ τὸν ἑταιρικὸν ἤδη μεμελέτηκα βίον
καὶ παρατέθηγμαί τὸν νοῦν καὶ γέγονα ξυρὸν εἰς
ἀκόνην καὶ ἀργυρίῳ τῶν νέων τὸν ἔρωτα δοκιμάζω·
χρυσίου γὰρ μεῖζον τεκμήριον τοῦ κομιδῆ φιλεῖν οὐκ
οἶδα ἕτερον. τοιγαροῦν τινὲς ἅμα προϊούσας δρῶν-
τες, Κρωβύλου ζεῦχος ἀστεϊζόμενοι πολλακίς ἐπιφω-
νοῦσιν ἡμᾶς. νῆ τὰς Χάριτας, ἀκήκοα πολλακίς
αὐτῆς εἰκότως ἐκεῖνο μάλιστα τοῖς φίλοις λεγουσῆς
« ὑμεῖς μὲν ὀρέγεσθε κάλλους, ἐγὼ δὲ χρημάτων
ἔρω. οὐκοῦν ἀνεπιφθόνως τοὺς ἀλλήλων θεραπεύ-
σωμεν πόρους. » καὶ γὰρ τὸν λόγον ἀποδέχομαι καὶ
ζηλῶ. τούτῳ πείθεσθε τῶν περιττῶν ὀργάνων ἀφέ-
μενοι. τὸ γε ἡμέτερον οὐ κωλύσει· ἀλλ' ἐὰν ἀργύ-
ριον ἦ, πάντα θεῖ κάλαυεται.

ιε'. Ἀφροδίτης Λυσιμάχῳ.

Οὐδὲν, ὡς ἐγὼμαι, πιθανώτερον πέφυκεν οὐδ' ἀνυ-
σιμώτερον Ἀφροδίτης. ἴσασι δὲ οἱ βεβλημένοι, καὶ
τούτων ἡμῖν ἀντίφηφος οὐδὲ εἷς. αὕτη καὶ πόλεμον
διαλύει καὶ δυσμενεῖς παρασκευάζει βεβαιότατα
σπένδεσθαι πρὸς ἀλλήλους. ἀμέλει· τοὶ πολλακίς μετὰ
στρατηγούς ἀρίστους καὶ μεγάλα στρατόπεδα καὶ πολ-
λὴν τοῦ πολέμου συσκευὴν ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης
μικρᾶς ἀκίδος βολῆ καὶ αὐτὸν δῆπου τὸν Ἄρη περιττὸν
ἀποφαίνει, πρᾶσι-τητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορί-
ζων. ἐνθα τις ὀπλίτης μὲν ἰδέαν καὶ δῦσμαχος προυβάλ-
λετο τὴν ἀσπίδα σὺν εὐτολμίᾳ, κατιθύνων τὸ δόρυ, Ἔρω-
τος δὲ φανέντος γέγονε βίψασπις εὐθὺς ὁ τείως θρασύς,
καὶ τὴν δεξιὰν ἀκονιτὶ προσανατείνας ὁμολόγει τὴν ἦ-
ταν, τῆς τε μάχης ὑπανεχώρει, μετατρέπων τὰ νοῦτα
παιδαρῶν τοξότη, μηδὲ γοῦν μαλθακὸς αἰχμητῆς εἶναι
δι' ἐκεῖνον τολμησας. Μίλητος τοῖνον καὶ Μυοῦς αἱ
πόλεις ἐπὶ μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλας ἀνεπίμικτοι
διετέλουν, πλὴν ὅσον ἐς Μίλητον οἱ τῆς ἐτέρας ὑπό-
σπονδοὶ βραχὺ προσεφοίτων, καιρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον

rogas, » inquit; « ceterum e duobus malls legendum
minus. »

XIV. Philematium Eumuso.

Non didicit movere puellas tibia, nec ductantur scorta
modulatis Iyræ pulsibus, si absit pecunia. Quæstui soli
servimus, non lactamur cantibus. Quid vos ergo iuvenes
frustra disrumpitis buccas inflanda fistula? quid fidibus
negotium facessitis? quid hanc cantilenam insusurra-
tis? « Non vis, puella, mulier fieri? quousque puella et
virgo, imprudentium nomina? » An vos nescitis quidem
quam sine argento vana omnia nec puellis credula? sed
me facilem decipi censetis, tanquam imperitam amoris
puellam profanamque Veneris mysteriis ac magis ob-
noxiam capi, quam obesam agnam dormientem ceperit
lupus. Sed ego vetulæ quondam vitilenæ sorori meæ
eiusque amatoribus per occasionem conversata non indo-
cilis visa sum, sed iam et meretriciam disciplinam con-
didici et mentem erudivi, novaculaque in cotem incidi,
et adolescentium cupidinem argento censeo; non enim
aliud maius amoris magni indicium novi quam pecuniam.
Itaque multi euntes simul ubi videre, vulgatum sermone
Croyli iugum nobis insusurrabant. Testor Gratias,
audivi illam sæpius hæc amatoribus merito edicere: vos
formam desideratis, ego pecuniam: præfiscini ergo in-
serviamus invicem alterius cupidini. Eandem ego legem
accipio et fero. Huic vos parete abiectis instrumentis
futilibus: per me equidem non stabit; argentum modo
adsit, cito agentur et ferentur omnia.

XV. Aphrodisius Lysimachō.

Enimvero nihil ego esse Venere efficacius aut per-
suadere potentius censeo. Norunt qui eius tela sensere,
nec quisquam eorum contra ibit. Illa et bella solvit et
inimicos firmissime inter se conciliat: quin sæpius et
imperatores fortissimos et magnos exercitus et ingentem
apparatum belli parvus ille sagittator tenuis acuclæ ictu et
ipsum etiam Martem irritum facit, mansuefacta eius feri-
tate, ut qui armatum hostem quantumvis fortem auda-
cter protento exceperit scuto proiectaque hasta, idem viso
Cupidine confestim clypeum abiciat et nuper audacia
ferox salmacidam dextram tendens fateatur victoriam
excedatque pugna sagittario infanti terga vertens, ne
molliter quidem repugnare ausus. Exemplum dabo.
Miletus et Myus civitates longo iam tempore bellum exer-
cebant intercluso utrimque commercio, nisi quod Mile-
tum ex altera per brevis temporis inducias commeabant,
commercii tempus et modum habentes Dianæ inibi cultæ

τῆς αὐτόθι τιμωμένης Ἀρτέμιδος τὴν πανήγυριν, καὶ σμικρὰν ἀνακωγὴν ἑκάτεροι τὴν ἑορτὴν ἐποιοῦντο. τούτους Ἀφροδίτη κατελοῦσα διήλλαξεν, ἀφορμὴν εἰς σύμβασιν μηχανησαμένη τοιάνδε. κόρη γάρ τις τοῦνομα Πιερία, φύσει καλὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐπισημότερον κοσμηθεῖσα, ἐκ τοῦ Μυοῦντος ἐγκαίρως ἐπεδήμησε τῇ Μιλήτῳ. καὶ τῆς Θεοῦ τὸ πᾶν διεπούσης μετὰ τοῦ πλήθους εἰς Ἀρτέμιδος ἐχώρουν, ἡ μὲν παρθένος ταῖς Χάρισιν ἀγαλλίζομένη, Φρύγιος δὲ ὁ τοῦ ἄστεος βασιλεὺς πρὸς τῶν Ἑρώτων κατατοξευόμενος τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῇ κόρῃ αὐτίκα φανείσῃ. καὶ ὄαττον ἄμφω συνῆλθον εἰς εὐνήν, ἵνα καὶ πρὸς εἰρήνην ὅτι τάχιστα συναφθῶσιν αἱ πόλεις. ἔφη δ' οὖν ὁ νυμφίος ἐρασμῶς ἐνφροδισιάσας τῇ κόρῃ καὶ σπεύδων αὐτῇ πρέπουσαν ἀμοιβὴν ἀποδοῦναι « εἶθε γὰρ θαρροῦσα λέξεις, ὦ καλή, τί ἂν σοι χαριέστατα γένοιτο παρ' ἐμοῦ. καὶ διπλασίαν ἡδέως τὴν αἴτησιν ἀποπληρώσω. » τοιαῦτα μὲν ὁ δίκαιος ἐραστής· σὲ δέ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὐφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας οὐχ ἕρμος, οὐχ ἐλικτήρες, οὐ πλοκίων τὸ Πολύτιμον, οὐ περιδέραιον, οὐ Λυδίας τε καὶ ποδῆρος χιτῶν, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναί τῆς Καρίας οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῖς ἰσουργοῦσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ ὄψιλον πέφυκε γένος, ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας, ὡς περ τι συννοουμένη. εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεποινημένη τὰς παρειὰς καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ὑποκλίνασα καὶ πῆ μὲν τῆς ἀμπερόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν χρυσῶν, πῆ δὲ περιστρέφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοῦδαφος περιχαράττουσα τῷ ποδί (ταῦτα δὲ τὰ τῶν αἰδομένων ἐν διαπορήσει κινήματα), ἔφης οὖν μόλις ἠρεμαίᾳ φωνῇ « ἐπίνευσον, ὦ βασιλεῦ, ἐμέ τε καὶ τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς εἰς τῆδε τὴν εὐδαίμονα πόλιν ὅταν ἐθέλωμεν ἐπ' ἀδείας ἵναί. » ὁ δὲ Φρύγιος τῆς φιλοπάτριδος γυναικὸς ὄλον κατενόησε τὸν σκοπόν, ὡς διὰ τούτων ἐκείνη σπονδὰς πρὸς Μιλησίους πραγματεύεται τῇ πατρίδι, κατένευσέ τε βασιλικῶς, καὶ τὸ σπουδασίην ἐκύρωσε τῇ φιλιότητι, πιστότερον ἢ κατὰ φύσιν ἐμπεδίστας ἐξ ἔρωτος τοῖς ἀστυγείτοσι τὴν εἰρήνην. φύσει γὰρ εὐδιάλλακτον ἄνθρωπος, ὅταν εὐτυχῇ· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ τὰς ὀργὰς ὑφαρπάζειν καὶ τοῖς εὐτυχίμασι τὰ ἐγκλήματα διαλύειν. οὕτως οὖν ἐκφρωνὸς δεδήλωκας, ὦ Πιερία, τὴν Ἀφροδίτην ἱκανὴν εἶναι παιδεύειν ῥήτορας οὐχ ὀλίγον ἀμείνους καὶ τοῦ Νέστορος τοῦ Πυλίου· πολλοὶ γὰρ πολλάκις ἑκατέρωθεν τῶν πόλεων σοφώτατοι πρέσβεις ἐξ ἑτέρας εἰς ἑτέραν ὑπὲρ εἰρήνης εἰσιόντες διὰ κενῆς ἄλλως κατηφεῖς τε καὶ ἀσφάλλοντες ἀπρακτὸν ἀνέλυσον τὴν πορείαν. ἐντεῦθεν τοιοῦτος εἰκότως παρὰ ταῖς ἴωσι κείτριος ἐπεκράτησε λόγος « εἶθε με παραπλησίως ὁ σύνοικος τιμῆσειε τὴν ὁμόζυγα, ὡς περ ὁ Φρύγιος τὴν καλὴν τετίμηκε Πιερίαν. »

festum, quod utrisque erat pro brevibus belli feriis. Sed eos conciliavit miserata Venus, occasionem hanc machinata. Puella quædam fuit Pieria nomine, et natura formosa et tum a Venere ornata splendidus. Ea tum ex Myunte Miletum venit. Ibant curante rem omnem dea cum ceteris in Dianæ puella Gratiis florens et Phrygius urbis princeps, mentem saucius amore puellæ tum primum visæ. Convenerunt uterque cito in unum lectum, ut et citius in unam pacem civitates venirent. Ille mire delectatus amatorio puellæ connubio cupidusque conveniens præmium reponere « velim dicas mihi » inquit « audacter, bella, quid maxime ex me expetas : ego id tibi lubens merito duplum representavero. » Hæc iustus amator. At te, mulieres ceteras et forma antistans et sapientia, non glimovere prudenti consilio monilia, non inaureres, non civitatum luxuriæ, non torques, non Lydia talaris tunica, non purpuræ, non Cariæ ancillæ, non Lydorum textrices eximias, queis omnibus supra modum affici sequior sexus amat. Sed primum terram despectans veluti cogitahunda, dein genas rubore gratioso perfusa, vultu pudibunde demisso ac modo vestis limbras summis digitis apprehendens modo summam zonam convectens modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent, vix tandem summissa voce eloqui institisti « da mihi, Rex, ut ego et consanguinei mei veniamus libere quum libebit in hanc felicem civitatem. » Agnovit Phrygius amanti patriæ mulieris mentem, velle illam pacem patriæ conciliare cum Milesiis. Annuit regie desideriumque amicæ perfecit, sanctiusque id amore firmavit, quam si vicinis ad sacra pacem iurasset; natura enim pacari promptus homo quum felix est. Vis est rebus secundis demere iras ac prosperis eventibus crimina luere. Ita tu manifestum fecisti, Pieria, posse Venerem oratores docere non paullo meliores vel Pylio Nestore. Nam multi sæpius utrimque secus ex utraque urbe sapientissimi oratores de pace convenerant : frustra omnes tamen pudibundi atque anxii re infecta abierant. Invaluit inde tritum Ionibus feminis votum « utinam me parili honore coniugem coniux honestet, quali Phrygius pulchram honestavit Pieriam. »

15'. Λαμπρίας Φιλιππίδη.

Ἐρωτι περιπεσὼν ἀπορρήτω κατ' ἑμαυτὸν ἔφασκον ἀπορῶν « οὐδεὶς ἕτερος ἐπίσταται τῆς ἐμῆς καρδίας τὸ βέλος, εἰ μὴ σύ γε πάντως ὁ τρώσας καὶ ἡ ταῦτά σε καλῶς παιδεύσασα μήτηρ· οὐ δύναμαι γὰρ οὐδὲ γῆ τε κούρανῳ τοῦμὸν ἀρηγήσασθαι πάθος. πέφυκε δὲ τοῖς ποθοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἐπαύξειν ὁ λαορατὸς ἄμα καὶ σιγώμενος ἔρωτος· ἄπας γάρ, δι' ὅτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν ἐπικουφίζει τῆς ἀδημονίας τὸ βῆρος. ὡς ταύτην, Ἐρωτος, βέβληκας τὴν ψυχὴν, οὕτως ἴση βολῆ τὴν ἐμὴν κατατόξευσον ἐρωμένην· μᾶλλον δὲ πραοτέρως, ἵνα μὴ ταῖς ἀλγηδόσιν αὐτῆς ἀμαυρωθῆ τὸ κάλλος. » ** μὴνύομαι ταχύ· ἔνδον εἰσπορεύομαι πρὸς ἐκείνην. λόγου μεταδίδωσιν ἡ φιλιτάτη, καὶ συμπαραθεῖ τοῖς ῥήμασι χάρις καὶ τῶν μύρων αὐτῆς εὐοσμία καὶ πῶς αἰδομένης τὸ βλέμμα δεινῶς ἐκμαῖνον τὸν ὀρθῶς ἐρῶντα. εἶδον χειρας ἄκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπρὰ τοῦ κάλλους γνωρίσματα, καὶ πρόσωπον εἶδον εὐπρόσωπον· τὸ δὲ τι καὶ τῶν στέρνων ἀμεληθὲν τεθεώρηκα. πλὴν οὐ τεθάρρηκα τὸν πόθον ἐκφῆναι, ἐντὸς δὲ μόλις τῶν χειλέων ὑποστένω « σὺ τοίνυν, Ἐρωτος (δύνασαι γάρ), αὐτὴν παρασκευάσον πρῶτην αἰτῆσαι καὶ προτρέψαι καὶ καθηγήσασθαι πρὸς εὐνήν. » ταῦτα μὲν οὖν ἔφην ἀρτίως, τῷ κρατίστῳ προσευχόμενος Ἐρωτι, ὃ δὲ ἀκήχοεν εὐμενῶς καὶ πεπλήρωκε τὴν εὐχὴν. καὶ τῆς ἐμῆς αὐτὴ λαβομένη χειρὸς ἐμάλαττε τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἀρμῶν ἡρέμα χαλῶσα, καὶ προσεγέλασεν ἡδύ, καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα, πάλαι μὲν σεμνόν, νῦν δὲ γέγονεν ἐξαίφνης ἐρωτικόν. τοιγαροῦν ἐκθακχυθεῖσα τῷ ἔρωτι ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ περιήλκεν οὕτω προσφῦσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη καὶ κατὰ τριπέ μου τὸ στόμα. τῶν δὲ χειλέων αὐτῆς ὑπανοιχθέντων ἀμὸς εὐώδης καὶ τῶν ἐξωθεν οὐκ ἐλαττούμενος μύρων εἰς τὴν ψυχὴν ἐπωχετεύετο τὴν ἐμὴν, τὰ δ' ἄλλα (οἶδας γὰρ ὁποῖα τὰ λοιπά) νόει μοι κατὰ σαυτόν, ὦ φιλότης, οὐδὲν περιττοῦ δεόμενος λόγου. λέξω μέντοι τοιοῦτον, ὡς πρὸς ἀλλήλους ἐφιλονεικοῦμεν δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἀμιλλώμενοι τίς φανεῖται θατέρου μᾶλλον ἐρῶν· κἀν τοῖς ἀφροδισίοις κολακικῶς ἀμφοῖν δμιλούντων ἡμιτελεῖς ὑφ' ἡδονῆς ὠλίσθανον λόγοι.

15'. Ξενοπίθης Δημηρέτω.

Ὁ δυστρόπου γυναικός, ὃ βαρβάρων ἠθῶν, ὃ ψυχῆς ἀνημέρου μηδὲ ἴσα θηρίοις τετιθασειμένης [τῆς φύσεως]. ἔγνων ἑταίρας, ἐνέτυχον θεραπαίνας, δημοζύγων πεπειράμαι διαφόρων, καὶ θνητὸς ὢν πολλάκις καὶ τὸς ὑπῆρέτηκα θεῶ (ὃ γὰρ Ἐρωτος ὡς ὕδωρ ἀνά τοὺς κήπους ἀμαρεῦθον ἄγει με πολυτρόπως), καὶ πολλὰ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν (ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπιτυχῆς) ἔστησα τρόπαια, προσφόρως ἐκάστη τὰς

XVI. Lamprias Philippidi.

Infantem sortitus Cupidinem dicebam ad meipsum anxius « nemo alius cordis mei vulnus novit praeter te unum qui me sauciasti et quae te haec tam bene docuit matrem. Nec terrae nec caelo affectum meum eloqui potens sum, amatque crescere et augeri tectus ac tacitus amor. Nam et quisquis mentem quocunque dolore anxius, si causas doloris eloquitur, levat moerore animam. Ut meum sauciasti pectus, Amor, ita tu pari ictu figas amatam meam: immo leviori, ne quid doloribus eius forma marcescat. » Ocius admittor, accedo ad eam intro; sermonem illa mecum serit concurratque sermonum gratia cum odorum eius suavi spiramine: vercundus aspectus, potens furiare verum amantem. Vili summas manus ac pedes, splendida formae indici: vidi formosam faciem, vidi et neglectum quid e pectore. at non ausus sum eloqui meum desiderium, quin vix intra labia suspirabundus « tu » inquam, « Amor, nam potes, facito ut illa prior roget, prior hortetur, prior ducat ad suum cubile ». Vix haec ego dixeram potentem Amorem precatus, audiit ille propitius damnavitque voti. Illa mihi adprehensa manu commalaxavit digitos et dulce risit, volentisque valde aspectus fuit, nuper severus, at statim factus amatorius. Quin amore lymphata, cervice mea reflexa basiavit me tamque furiate adhæsit, ut vix labra solvere esset, totumque os mihi contrivit. Ac resolutis tandem labris suave spirans halitus nec unguinibus exterius spirantibus cedens penetravit in meam animam. Cetera, nam utique nosti quid supersit, cogita ea tecum: quid enim opus verbis inanibus? Hoc unum dicam, certasse nos ad invicem per totam noctem quis comparem amare videretur magis; et ita mutuis blanditiis gaudia miscentibus terfiata verba praevoluptate excidisse.

XVII. Xenopithes Demareto.

O morosam mulierem, o barbaros mores, o inhumam animam et naturam immansuetiorem feris! novi puellas, ancillas attingi, coniugatas multas tentavi, mortalisque saepius et ipse inservi vi deo. Nam me Amor veluti per hortos serpentem aquam huc illuc agit, saepiusque de mulieribus ut compos ut fortunatus trophaea statui, suas cuique et singulas amoris admovens machinas.

ἔρωτικὰς μεθόδους προσάγων. ἀλλὰ τῆς Δάφνιδος ἤττηθην, δμολογῶ, καὶ νῦν πρῶτον εἰς γύναιον ἡπόρηκε Ξενοπέιθης· κύρβις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστὶ κακῶν. ἔρῳσα καρτερεῖ, ὑπεραίρεται ποδουμένη, οὐκ ἐνδίδωσι κολακείαις, κέρδους ὑπερορᾷ, οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σλοπῶ, καὶ πάντα δεύτερα ποιεῖται τοῦ δοκοῦντος αὐτῆ. ὁ δὲ γέλως αὐτῆς, εἴ ποτε συμβαίη, ἐπ' ἄκρων κάθηται τῶν χειλέων. ἐγὼ δὲ παρήνεσα τῇ βαρβάρῳ λέγων « μὴ σκυθρίπαζε καλή γε οὔσα, μηδὲ τὰς ὄφρυς συναγε· εἴ γὰρ φοβερὰ γένοιο, ἦττον ἔση καλή. » ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε λόγων. ὄνος λύρας· οὐδὲ γρὺ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπατεῖν δοκεῖ. πλὴν οὐκ ἀπογνωστῆρον ταῦτά ἐστιν τοῖς ἀνδρείοτέροις τῶν ἔραστῶν· βράνις γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν. συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσαχτέον, κἂν αὖθις τὸ ἀγχιστρον καταπίη, πάλιν ἀσπαλιεύσω, καὶ τό γε τρίτον αὐτῆς ἀνακρούσω τὴν γένυν· οὐ γάρ με νικήσει δυσμεταχειρίστος οὔσα, οὐδὲ ἀπαγορεύσω τὴν ἐμὴν ἀγχιστρείαν, εἴ καὶ δυσθήρατος ἢ γυνή. ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔρωτος ἴδιον, τὸ λιπαρὸς καὶ φιλόπονον· χρόνῳ δὲ καὶ Ἀτρεΐδαι τῆς κλεινῆς ἐκράτησαν Τροίας. συνεπιλαβοῦ τοίνυν, ὦ φίλε· καὶ σὺ γὰρ ὁμοίως ἐκοινώνεις μοι τοῦ πόθου, καὶ τριχυμίας τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος, ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος.

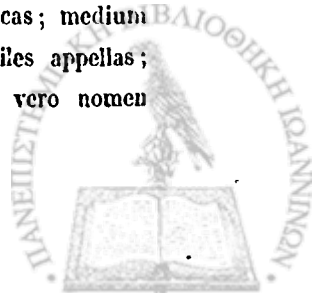
ιη'. Καλλικοῖτη Μειρακιότης.

Ἵπερευδαιμονεῖς ἔρωτα φιλόκαλον εὐτυχοῦσα καὶ μηδὲν παρὰ τὸ ἥδιστον δουλεύοντα πλούτῳ. αἰεὶ γοῦν τοῖς ἐν ἡλικίᾳ προστρέχεις, οἷα ποθεινοὶς ἔρασταῖς συνήθεσθαι βουλομένη, καὶ τοῖς ἀκμάζουσι χαίρεις, καὶ μετράκιος ὠραϊζομένοις εὐφραίνῃ συνοῦσα, καὶ λίαν ἔρωτικῶς διάχεσαι τῶν καλῶν, καὶ διατελεῖς ἀμελῆς ἀκόμψων, ἐπιμελῆς εὐπρεπῶν. ὥσπερ οὖν αἱ Λάκκιναὶ σκύλακες εὐ μεταθεῖς καὶ ἰγνεύεις ἔπη ὅ' ἂν αἰσθητινὸς τῆς σῆς ἀμέλει θήρας ἀξίου· τοὺς δὲ πρεσβύτας παντελῶς ἀτερπεῖς καὶ πόρρωθεν ἀποφεύγεις, κἂν τις γέρον προτείνῃ Ταντάλου θησαυρούς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παραμύθιον κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιὰν μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν σε τῆς ἀηδίας, ὄρωσαν μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὄρα, ἐπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ καὶ λόγοις ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπέες, μὴ ὅτι δι' ἔργων ἀνάγκης αἰεὶ προσκειμένης μεταχειρίσασθαι. ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθεινοὶς ἡλικία γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἡλικία· ἢ γὰρ οἶμαι χρόνου ἰσότης ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται. καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμός, ἐπίχρῃς παρὰ σοὶ κληθεῖς ἐπαινεῖται, τοῦ δὲ τὸ γρῦπὸν βασιλικὸν φῆς, τὸν δὲ διὸ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παιδᾶς προσείρηκας. μελίχρους δὲ οἶε τοῦνομα τίνος ἄλλου ποιήμα

Sed victus sum, fateor, a Daphnide, et Xenopithes ille nunc primum circa mulierem hæret animi anxius. Tabula enim illa est meretriciorum malorum: si amat, sustinet; amatur, spernit; blanditiis non cedit, quæstum insuper habet, velle suum sequitur solum, ceteraque post suum placitum ponit. Risus ei si quando excidit, stat in summis labris. Admonui ego barbaram bis vocibus: « ne contrahe frontem, quum bella sis; ne supercilia adducas; minus eris bella, si terrenda eris »; sed illa sermones meos subterhabuit. Velut asinus Iyram, ne fantulum quidem auscultare videtur consilium meum. Non desperandum tamen ob isthæc fortissimis amantium: nam aquæ gutta continue stillans et lapidem cavare condidit. Densior ergo adhibenda esca fugaci; tum si rursus hamum vorarit, rursus captabo; tertiumque saltem disrumpam fallacis genam. Non enim me difficultate superabit, nec piscaturam deponam, quamvis captura difficilis. Nam et hoc proprium amoris, diligens et improbus labor. Et tempore Troiam inelitam Atridæ cepere. Aggredere ergo mecum, amice, hoc opus; nam et tu communem mecum ignem sentis, et decumani fluctus instar iactaris. Communi navi commune discrimen, ut est in proverbio.

XVIII. Callicæta Miraciophilæ.

Ter quaterque felix es, amorem pulchri cupidum sortita nec divitiis præter libidinem obnoxium. Ita semper accedis ad iuvenes, gaudia cum iis miscere tanquam desiderandis amatoribus præoptans, et adolescentibus gaudes et ephobos ætate florentes lubens amplexaris et formosis amatorie conversaris et inlepidos spernis, elegantes exquiris. Ita sicuti Lacænae canes celeri transcurso vestigare nosti, sicubi quis venatura tua dignus. At senes prorsus iniucundos longe vitas; nec siquis victa ætate Tantali thesauros offerat, tanti id esse credis, ut invenustam canitiem æquiori animo feras, neque ad ultimum descendas tardium, spectanda senilli ac marcenti facie ceterisque huius morbi corollariis, quæ nec audire iuvat, nedum ut reipsa tangere ea semper cogare. Inde quovis prætextu iuvenes deperis; æqualis enim ex veteri dicto æqualem iuvat: nam temporis æqualitas ad pariles voluptates ducens ex simili amorem conciliat. Itaque iuvenum si quis simus, laudas tanquam concinnum; aduncum nasum regium vocas; medium inter hos modicum dicis. Nigri sunt, viriles appellas; albi, decorum filios indigitas; melleorum vero nomen

ἢ τοῦ ἐνότου σοι πόθου, ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερώς τὴν ὑγρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρα προσῆ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ, καὶ πάσας φωνὰς ἀνατρέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστίας μηδὲν ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούτων ἐν ὥρα, ὡσπερ τοὺς φιλοῖνους ὀρώμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους. τὸ δὲ τῆς οἰνοποσίας, ὦ φίλε Διόνυσε, κἂν ἐφ' ἡμῖν αὐταῖς θεωρήσαιμεν, ἄλλοτρίου παραδείγματος μηδὲν δεηθεῖσαι.

10'. Εὐφρόνιον Θεξινόη.

Μελισσάριον τὴν Ἀγλαΐδος, νῆ τὴν Ἥραν, εὐμενέσιν ὀφθαλμοῖς εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν εἶδεν ἡ Τύχη, καὶ τῆς σκηνῆς ἀπαλλαγῆσα παγκάλως ἐπὶ τὸ σεμνὸν μετέλλαξε προσηγορίαν ἅμα καὶ σχῆμα. ἐγὼ δὲ (ἀλλὰ φθόνος ἐκποδὼν εἴη τῆς ἐλευθερίας) ἐγὼ δ' οὖν τὸν πάντα δουλεύσω χρόνον ἀτόποις τε θεάτροις καὶ ἀγνώμοσιν ἐρασταῖς. αὕτη μουσουργὸς ἦν ὑπὸ μητρὶ πενιχρῆ τὰ πρῶτα πονήριως τρεφομένη, προϊούσα δὲ πασῶν γέγονεν εὐμουσοτέρα τῶν ὁμοτέχνων, καὶ Ὀρσαλέως ἐγρήτο τῇ τέχνῃ, ἅτε λοιπὸν θεάτρου μεστή γεγонуῖα. πρότερον μὲν γὰρ ὡς εἰκὸς ἐγελάτο, εἶτα λαμπρῶς ἐθαυμάζετο, τὰ δ' οὖν τελευταῖα καὶ δεινῶς ἐφθονεῖτο· οὐδέποτε γὰρ κατὰ μνήμην ἐμὴν ἐκβέβηκε τῆς σκηνῆς. καὶ τῆς τέχνης, οἷα φιλεῖ, κοσμηθεῖσα τὴν ὄψιν ἐδόκει βελτίων, καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶχε θερμότερους, εἶτα καὶ πλείους φιλοτιμότερον τε χαριζομένους διὰ κλέος τῆς ἐπιστήμης. πολύτιμον τὸ Μελισσάριον παρ' ἀνδρας πλουσιωτάτους ἐφοῖτα. ἦν οὐκ ἔδει λαβεῖν ἐν γαστρὶ, ὅπως μὴ διὰ παιδογονίαν ἀτιμότερα γένοιτο τοῖς συνοῦσι, τῆς ἀκμῆς τὸ ἄθος ἄωρον ἀποβαλοῦσα τοῖς πόνοις. ἠκηκόει δὲ ἡ μουσουργὸς ὁποῖα γυναῖκες λέγουσι πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐπειδὴν ἐν γαστρὶ γυνὴ λήψασθαι μέλλῃ, οὐκ ἐξέρχεται οἱ παντάπασιν ἡ γονή, ἀλλ' ἐνδον μένει κεκρατημένη τῇ φύσει. ταῦτα τοίνυν ἀκούσασα ξυνῆκεν ἐμφρόνως καὶ διεφύλαττεν αἰεὶ τὸ ῥηθέν· καὶ ὡς ἤθετο συμβᾶν οὕτως οὐκ ἐξιοῦσαν οἱ τὴν γονήν, ἐφρασε τῇ μητρὶ, καὶ ὁ λόγος ἅτε πρὸς ἐμπειροτέραν ἤλθεν ὡς ἐμέ. καὶ γὰρ μαθοῦσα καὶ ταύτῃ διαπράξασθαι ἄπερ ἤδειν ἐγκελευσαμένη, τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος ἀπήλλαξα τάχιον. ὡς δὲ Χαρικλέους ἠράσθη νέου τινὸς ἐπισήμου καὶ κάλλει καὶ πλούτῳ καὶ ἀντερῶντος οὐχ ἤττον ἐκείνης, παιδοποιεῖν ἐξ ἐκείνου προσηύχeto πᾶσι τοῖς γενεθλοῖς θεοῖς. καὶ ὁ συνειληφεν ἀσφαλῶς, εἶτα τῆς Εἰλειθυίας ἐγκαίρως ἐφισταμένης τίχτει παιδίον ἀστεῖον, νῆ τὰς Χάριτας, καὶ τῷ φύσαντι γνησίως ἐξεικονισμένον τῇ φύσει. ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἔρμαιον αὐτῇ καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο, καὶ τὸν υἱὸν ἐπαινόμακεν Εὐτυχιδῆν· ὑπεραγαπᾷ δὲ τὸ βρέφος, στεργουσα διαφόρως, ὡς υἱόν, ὡς εὐπρεπὲς ὡς ποδοῦμενον παιδίον καὶ λίαν ἐμπερὲς ὡραιότατῳ πατρὶ. ἀυρήσεις γὰρ τινα βροχὴν εὐνοίας παρὰ τοῖς γεγεννη-

credisne aliunde effectum quam ab amore tuo imminuente pallorem bonique consulente, dummodo tempestivum? In summa quosvis prætextus prætexis, quamvis vocem effers, ut nullum tempestiva ætate amatorem amittas, sicut vinosos videmus quodvis vinum quovis prætextu amplexari. Quod vinositatis argumentum, testor te, care Dionyse, etiam in nobis ipsis cernere habemus, ne quæramus exemplum foris.

XIX. Euphronium Thelxinoæ.

Aglaidis filiam Melissarium propitiis per Iunonem oculis si unquam et nunc Fortuna respexit scenaque liberatam honestissime convertit et nomen et ornatum ad augustiorem vitam. At ego, sed absit invidia libertati, ego omnem ætatem serviam absurdis theatris et inficetis amantibus. Fuit illa scenica, educata primum misere apud matrem pauperulam: procedente ætate eximia inter ceteras compares evasit, ferociorque arte facta theatrum totum tenuit. Primum enim, ut par erat, ridebant; dein mirabantur valde; postremo serio invidebant: nunquam enim memini excidisse eam scena. Tum, ut fieri amat, addente ornatum arte pulchrior visa, et amabatur ardentius et a pluribus, largiusque illi et libentius ingerebant munera propter artis præstantiam. Ita honore aucta Melissarium itabat ad ditēs viros, nec prægnantem eam fieri expediebat, nam puerperium minuisset ei apud amantes gloriam, amisso in laboribus partionis acerbo flore ætatis. Audierat illa quæ mulieres inter se solent, concepturæ non egredi omnimodis semen, sed manere intus vi naturæ retentum. Id prudenti memoriæ condens tenuit semper; atque ubi ita accidisse sibi sensit, non egredi sibi semen, edixit matri, venitque sermo ad me, cui maior peritia, iussique ego ut faceret quæ noram comoda, atque ita perfecti statim ut a certo metu liberaretur. Sed ubi Chariclem amare cepit, iuvenem et forma et opibus illustrem et mutuo affectu redamantem, rogavit omnes genitales deos ut ex eo sibi nascerentur liberi, concepitque strenue: dein Lucina in tempore adiuvante, puerum venustum per Gratias peperit et e natura exactissime adsimilatum patri. Id mater lucrum sibi præsens et faustum rata, puero nomen indidit Eutychedi: cepitque nimio affectu amare infantem nominibus multis, ut filium, ut venustum, ut amabilem et florenti patri simillimum. Habent enim momentum ad paren-

κότιν εὐτυχοῦντας τοὺς εὐειδεστέρους τῶν παίδων, καί, δυοῖν ὄντοιν ἢ καὶ πλείονων, ἡδίων τοῖς γονεῦσιν ὁ καλλίων. ὁ δὲ Χαρικλῆς οὕτως εὐθὺς διετέθη πρὸς τὸ τεχρὸν φιλοστόργως, ὥστε ἀδικιώτατον κρίνειν ἑταίραν εἶτι καλεῖσθαι τὴν ἐρώτιον τοιοῦτον τεκοῦσαν. τοιγαροῦν αὐτίκα τῆς αἰσχρᾶς αὐτὴν ἀνέστησεν ἐργασίας, καὶ ἐπ' ἀρώτῃ παίδων γησιῶν τὴν ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν. καὶ πολλαπλασιάζει τὸν πόθον τῆς σχέσεως τοῦ παιδαρίου. ὅθεν εἰκότως ἐκ περιχάρειας τῇ μητρὶ τὸ βλέμμα φαιδρὸν, καὶ οὐδὲ τεκοῦσης ἀπήνθησεν. ἀρτίως οὖν περιβαλομένη σεμνὴν ἐφειστρίδα γέγονα παρὰ τῇ Πυθιάδι (τοῦτο γὰρ μετακλήκεν ἐξυτὴν) καὶ πάντων ἀγαθῶν συνηδόμην αὐτῇ. τὸ δὲ παιδίον κλαυθουριζόμενον ἰδοῦσα πεφίληκα, θερμῶς μὲν ὡς καλόν, ἀπαλῶς δὲ ὡς τρυφερότερον καὶ τῶν ῥόδων, ὅσπερ ἔοικε τὴν χροιάν. ἐκπλήττομαι, νῆ τῷ θεῷ, πῶς ἀθρόως ἅπαντα μεταβέβληκεν ἡ γυνή. καὶ ἀρεστί θυμαίνει ἐκείνης βλέμμα προσήνης, μέτριον ἦθος, μειδίχμα σεμνόν, κόμην ἀφελῶς πεποκισμένην, καλύπτραν ἐπ' αὐτῆς εὖ μάλα σεμνήν, βραχυλογίαν ἐν ἡρεμαίᾳ φωνῇ. εἶδον καὶ ἀμφιδέας καὶ περισκελίδας, οὐ τὰς περιέργους ἐκείνας, ὡ φιλῆ, ἀλλ' ἔργον ὄντως ἐλευθέρᾳ πρεπῶδες. τοιοῦτον ἐν αὐτῇ καὶ περιαιχρῆσιον καὶ τὸν ἄλλον κόσμον ἴδοι τις ἄν. προϊούσαν τε φασὶ νεύειν τε κάτω καὶ τεταγμένα βαδίζειν, σχῆμα συμπρέπον τῇ σωφροσύνῃ· καὶ εἴποις ἂν ὡς αἰεὶ τοιαύτῃ γέγονεν ἐκ παιδός. ἅπαντα γοῦν ἐν ταῖς γυναικωνίτισι καὶ ταῖς ταλασίαις πρὸς ἀλλήλας ὀμιλοῦσι γυναικες. ἀπιθι τοῖνον, Θελξινόη, καὶ σὺ παρ' ἐκείνην ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν, μεταμφιεσαμένη μέντοι κοσμίως ἡμιφάριον ἀλουργῆς. φυλάττου δέ, γλυκυτάτῃ, μὴ μεταξὺ παρελκομένη τῇ συνηθείᾳ Μελισσάριον τὴν νῦν Πυθιάδα προσείπης· ὁ μικροῦ πέπονθα νῆ τὴν Διώνην, εἰ μὴ Γλυκέρα παροῦσα λάθρα με ταχὺ διένυξε τῇ ἀγκῶνι.

κ'. Φυλακίδης Φρουριῶνι.

Ἦλω τις νεανίας μοιγός, καὶ δεσμώτης ἐφυλάττετο παρ' ἐμοῦ. ἐγὼ τοῦτον εὐπρεπῇ καὶ νεανικῶν ὁρῶν πρὸς ἔλεον ἐπεκάμφθην, καὶ τῶν δεσμῶν ἀπολύσας ἄδετον ἀπλῶς καὶ σχεδὸν ἄφρουρον κατὰ τὴν εἰρκτὴν διαφῆκα. ὁ δὲ μοι δίκαιον μισθὸν τῆς φιλανθρωπίας ἰδοὺς τὴν σύνοικον ἐμολίγευσε τὴν ἐμὴν. τοιοῦτον οὐδὲ τὸν κλέπτην Εὐρύβατον τετολμηχένας φασίν. ἐκείνον μὲν γὰρ ἄλόντα φυλάττεσθαι, φίλον δὲ γενόμενον τοῖς ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου τὸν τρόπον ἐπιδείκνυσθαι τῆς κλοπῆς. ἦσαν ἐγκεντρίδες αὐτοῖς καὶ σπογγαί. ταύτας λαβῶν ἀνεργίχθη πρὸς τὸν τοῖχον, ἀλλ' οὐ τὴν καλὴν ἀνῆρπασε γαμετήν. τοῦτο ἐκπυστον καὶ περιβόητον γέγονε τὸ κακόν, καὶ με, νῆ τὴν Δίχην, ὑπὲρ τὴν μοιχείαν ὁ γέλως λυπεῖ, ὅτι δεσμοφύλαξ ἅμα καὶ φρούραρχος ὦν τὴν ἐμὴν ἐνδον οὔσαν οὐκ ἐφύλαξα γαμετήν.

tum amorem formosiores liberi, soletque e duobus aut pluribus gratior esse qui pulchrior. At Charicles nato confestim ita affectus est, ut nefas censeret meretricem dici amplius, quæ talem peperisset Venerium nepotulum. Itaque statim abductam ab infami opera matrem liberam quærendam gratia duxit domum, auxitque mirum in modum pueruli nativitas pristinum cupidinem; merita inde matri voluptas reduxit faciem sereniorum quam puerperæ solent. Et ego nuper honesta veste sumfa visitavi Pythiadem (nam id nomen adsumsit) et omnia eius agnovi bona, quin et puerulo eiulanti basium regi, calidum quidem ut formoso, tenerum tamen ut delicatiori ipsis quas colore refert rosis. Stupeo per deos, qui mulier omnia statim mutarit. Subit admirari demissum eius vultum, gestum moderatum, severum risum, capillum sine arte implicitum, decentem desuper mitram, brevem ac summissum sermonem. Vidi et armillas et femoralia, non curiosa illa, mi anime, sed liberam vere decentia. Ad eundem modum et monile videas et ceterum muliebrem mundum. Quin et quum prodit foras, deorsum despicere aiunt et graviter ingredi compositamque esse ad pudicitiam: dicas ita educatam a prima aetatula. Solent autem passim mulieres in gynæceis et textrinis invicem aliæ ad alias accedere. Vise ergo et tu ad illam, Thelxinoe, nam in vicinia habitat, adsumto decenti amiculo purpureo. Sed vide, dulcissima, ne consuetudine decepta Melissarium forte voces pro Pythiade; quod parum abfui quin facerem, Venerem iuro, ni me adstans iuxta Glycera clam cubito monuisset.

XX. Phylacides Phurionl.

Adolescentem in adulterio prehensum adservabam in vinculis. Eum ego venustum ac juvenem advertens miscratus exsolvi vinclis, solutumque ac pæne incustoditum dimisi per carcerem. Ille iustum humanitatis reponens præmium meam mihi stupravit coniugem. Tale nec notus furti attentavit Eurybates. Aiunt eum in furto prehensum traditum custodiæ conciliataque commentariensium gratia monstrasse illis quomodo furari consuesset. Graphia habebant et spongias; iis sumtis ascenso muro evasis: sed non rapuit forniosam coniugem. Hoc cognitum ac conclamatum evasis malum. Et me, Iustitæ oculus testor, magis afficit ipso adulterio ludibrium, quod ille ego et vinculorum observator et carceris non servavi meam coniugem in ipsa custodia.

κα'. Ἀριστομένης Μυρωνίδης.

Καινόν γέ τι κακὸν ἔρωτος, ὦ Μυρωνίδη, καὶ οἷον οὐδ' ἀκήκοα πρότερον. τῆς Τελεσίππης δὲ Φαληρεὺς Ἀρχιτέλης ἔρᾳ, ἣ δὲ πεισθεῖσα μόλις διμήλησαι τῷ μειρακίῳ παράδοξον αὐτῷ προδιώρισε μέτρον. « ἄπτου » φησὶ « τῶν μαστῶν, ἡδίστων ἀπόλαυε φιλημάτων, καὶ προσαγκαλίζου περιβεβληκυῖάν με τὴν ἐσθῆτα, γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει μήτε προσδόκῃ, ἐπεὶ σαυτὸν ἀνιάσεις καὶ τῶν ἐπιτετραμμένων ἐκπίπτων. » « ἔστω, δεδόχθω » ἐξ ἀπορίας ἔφησεν Ἀρχιτέλης. « εἰ γὰρ οὕτω σοι φίλον, ὦ Τελεσίππη, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν. ἀλλὰ καὶ γάριν » εἶπεν « εἴσομαι τῇ Τύχῃ καὶ ψιλοῦ ῥήματος ἀπολαύων ἢ καὶ μόνης ἀξιούμενος θέας. ἐβουλόμην δέ, εἰ γε σοί, φιλάττη, δοκεῖ, γινῶναι τί δὴ ποτέ μοι παντελῶς ἀπέγνωσ τὴν μίξιν; » « ὅτι » ἔφη « ἐλπιδόμενός ἐστιν ὁ γάμος ἡδύς, εὐχαρὶς καὶ λίαν εὐκταῖος· γέγονε, περιεφρονήθη, καὶ τὸ πάλαι σπουδαζόμενον ἐξαίφνης ἀπέριπται καὶ περιπτύομενον ἀμελεῖται. αἱ γὰρ ἐπιθυμίαι τῶν νέων ταχεῖαι καὶ πολλάκις ἑαυταῖς ἐναντίαι. » τοιαύτης δὲ δύσεως ἀνέχεται γυναικός, τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης. καὶ σύνεστι τῇ ποθουμένῃ καθάπερ εὐνούχος τὰ ἔρωτικά περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων, μᾶλλον δὲ καὶ τῶν ἐρώντων εὐνούχων ὁ μέλεος ἀργότερα δυστυχεῖ.

καβ'. Λουκιανὸς Ἀλκίφρωνι.

Γλυκέρα Χαρίσιον ἐπόθει, καὶ νῦν δὲ ποθεῖ μὴ φέρουσα δὲ τὴν ἀγερωχίαν τοῦ μειρακίου (οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ) ἤθελε πρὸς μῖσος αὐτῇ μεταβληθῆναι τὸ φίλτρον. αἴτιον δὲ ἦν τοῦ βούλεσθαι μισεῖν τὸ λίαν φιλεῖν. αὕτη οὖν συμβουλεύεται τῇ Δωρίδι· ἄβρα δὲ καὶ μαστροπὸς τῆς Γλυκέρας ἢ Δωρίς. ὅτε τοίνυν ἱκανῶς αὐταῖς εἶχε τὸ σκέμμα, ἢ προαγωγὸς ὡς ἐφ' ἑτέρον τι προῆλθε. ταύτην δὲ Χαρίσιος ἰδὼν « χαίρεις » εἶπε « φιλάττη. » ἢ δὲ « καὶ πόθεν ἂν ἐμοὶ » φησὶ « γένοιτο χαίρειν; » ὁ δ' οὖν νεανίας ἐπύθετο « τί δ' ἐστὶ πρὸς θεῶν; νεώτερόν τι συμβέβηκεν; » ἢ δὲ μαστροπὸς ἀπεκρίθη δεδακρυμένη δῆθεν πικρῶς « ἢ Γλυκέρα τοῦ βδελυροῦ Πολέμωνος ἐκτόπως ἔρᾳ, σὲ δέ, εἰ καὶ παράδοξον ἔρω, μισεῖ μῖσος ἐξαίσιον. » « ἄρα λέγεις ἀληθῆ; » καταπλαγείς ἤρετο πάλιν ὁ νέος πολλὰ χρώματα ἀφίεις. « καὶ μάλα » φησὶν « ἀληθινά » ἢ Δωρίς. « ἐμὲ γοῦν ἐπληξεν ἀφειδῶς, ἵνα σου μόνην ἐπὶ στόματος ἤρεμι τὴν προσηγορίαν ἐνέγκω. » ἐνταῦθα Χαρίσιος ἐλέγχεται μᾶλλον ἔρωιν ἢ ποθούμενος· πολλοὶ γὰρ ὧν κατεφρόνου ἐπ' ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ ζηλοτυπεῖν ἠράσθησαν ἐκπαθῶς. τὴν οὖν πολλὴν ἀλαζονείαν ἀφείς φθέγγεται ταπεινὸν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθηγῆς ἀθυμία· εἴωθε γὰρ ἢ βαρύτης, ἐὰν ἀμελεῖσθαι δοκῇ, καταβάλλεσθαι. ἐδάκρυέ τε ἀστακτὶ μεταστραφείς ἐπὶ θάτερα, καὶ τῆδε κάκεισε τὸ πρόσωπον ἐξωθῶν ἀποπέμπεται τὰ δάκρυα

XXI. Aristomenes Myronidæ.

Audi novum amoris malum, Myronida, quale ego audivi antea nunquam: Telesippen Architeles Phalero deperit: illa vix tandem persuasa iuvenem admittere mirum ei præscripsit amoris modum. « Tange mammæ » inquit, « decerpe suavissima basia: quin et vestitam amplectere; sed nuptias nec quære nec spera, ne tibi ipsi malum quæras excidasque concessis bonis ». « Sit ita, » respondit anxius Architeles: si ita tibi placet, Telesippe, idem mihi placet; sed et gratiam debere me Fortunæ fatebor, si vel sermone pauillulo vel solo aspectu dignus censeor. Sed velim, sis, amica, resciscere, quid ita coitum omnimodis interdicis mihi? « Quoniam » inquit illa « speratæ nuptiæ dulces, gratæ, optandæ; ubi potitus es, contemptus venit, studioque magno petitum statim abicitur neglectuique habetur. Etenim levia sunt iuvenum desideria sæpiusque ipsis sibi contraria. » Talem infelix amator mulierem sustinet, tali malo premitur Architeles. Cum amica tanquam eunuchus versatur, amorem liguriendo et ut rem a se alienam exercens: immo miser longe ignavio eunuchis amantibus.

XXII. Lucianus Alciphroni.

Charisium amabat Glycera et etiamnum amat: sed ejus superbiam non ferens (nosti iuvenem, nosti eius mores) inibi erat ut amorem mutaret odio. Amare velle odii causa erat, nimis odisse amoris. Sed illa collato consilio cum Doride, quæ famula et conciliatrix ipsi erat, postquam satis consultasse visum, lena egressa est veluti aliud actura. Visa ea Charisius « salve » inquit, « mi amica. » « Et unde mihi » illa inquit « salus? » Rogat adolescens « quid tibi per deos novi accidit? » Respondit lena fingens amaras lacrymas « ecce » inquit « Glycera infectum Polemonem efflictim perit; at te (dicam quantumvis mirum) hostili odio insectatur? » « Num vera dicis? » stupefactus rogat et multos colores mutans iuvenis. « Et verissima » inquit Doris; « quin me sine venia cædit, siquando tui vel minimam taxim facio mentionem. » Ibitum Charisius manifesto prodidit amare se magis quam amari: nam plerique quas quum frui datur negligunt, eas æmulatione accensi aperte amaverunt. Ita deposita tum is ferocia supplices voces fundere, tristisque ac desperatione interfectus (solet enim deici superbia, si neglectui se esse viderit) conversusque in aliam partem incondite eiulare ac vultum modo huc modo illuc convertere, ut lacrymas excuteret e genis. « Quid ergo »

τῶν παρεϊῶν. « τί δὴ οὖν ἄκων » φησὶν « λελύπηκα τὸ Γλυκέριον; ἐκὼν γὰρ οὐκ ἂν ποτε κατ' ἐκείνης ἐπλημμέλουν ἐγώ. ταῦτα νῆ τοὺς Ἐρωτας ἐβουλόμην σοῦ γε παρουσίας πυθέσθαι τῆς Γλυκέρας, καὶ γνῶναι εἴ τι τυχὸν δίκαιον ἐγκαλεῖ, καὶ τὸ λυποῦν εἴπερ τι ἔστι θεραπεῦσαι. πλὴν ἡμαρτον, ὁμολογῶ οὐδὲν ἀντιτείνω. ἄρ' οὖν οὐκ ἂν δέξαιτό με καὶ παραιτούμενον συγγνώμην ἔχειν; » ἐπένευσε μόλις καὶ ἀφισβητήσιμον ἡ Δωρίς, ἐφ' ἑκάτερα παρακινούσα τὸ βλέμμα· ὃ δὲ δυσανασχετῶν ἐπανήρετο « οὐδ' ἂν ἱκετεύων προσπέσω; » « εἰκός γε, ὦ φίλτατε· οὐδὲν, οἶμαι, κωλύει συκᾶζειν τῆς ἐρωμένης τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμβάσεις περὶ σέ. » τότε δὴ χαίρων δεδράμηκεν ὁ Χαρίσιος οἴκαδε τῆς ἐταίρας, ὁ καλός, ὁ περιπόθητος, ἐφ' ἱκετείας τραπόμενος καὶ περιτυχὸν αὐτίκα προσπίπτει. ἡ δὲ Γλυκέρη τέως μὲν τὸν τράχηλον ἐθαύμαζε τοῦ ποθουμένου, εἶτα τὸ πρόσωπον ἠδέως ἐρείδουσα τῇ χειρὶ, ἀνέστησέ τε καὶ λάθρα τὴν ἑαυτῆς περιλίχθη δεξιάν, ἧ προσήφατο τοῦ μειρακίου, καὶ πρὸς τὸν νέον συνέβη ταχύ· οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν ὁ μακικῶς ἐγκείμενος ἔρωι δόξαι γοῦν σμικρὸν ἀπωθεῖσθαι τὸν φίλον. ἡ δὲ μαστροπὸς λαθραίως μειδιῶσα διένευσε τῇ Γλυκέρᾳ, ἐδήλου δὲ πως τὸ νεῦμα « ἐγὼ σοὶ μόνῃ τὸν ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν. »

κγ'. Μονόχορος Φιλοκύβη.

Δύο δευνοῖς ἄμα περιπέπτωκα, φίλε, καὶ πρὸς ἓν τοῦτων μόλις ὀποτερονοῦν διρχῶν ἐξ ἐπιμέτρου θάτερον ἔγω καὶ διπλάσια δυστυχῶ. καὶ τὸ μὲν κακόν, τὸ δὲ οὐκ ἄμεινον· ἐμὲ γὰρ κατανάλωσαν ἀπληστος ἐταίρα καὶ πεσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντερῶσιν ἀστραγαλίζων ἢ κυβεύων συγχέομαι τὸν νοῦν, τοῦ ἔρωτος μεμνημένος, κἀντεῦθεν περὶ τὰς ποικιλίας μεταστάσεις τῶν ψήφων πολλὰ παραλογιζόμενος ἑμαυτὸν καὶ τῶν καταδεεστέρων τὴν παιδιάν ἡττῶμαι. πολλὰ γὰρ μετέωρος ἐκ τοῦ πόθου ταῖς ἡμετέραις βολαῖς ἀντὶ τῶν ἐμῶν τὰς ἐκείνων διατίθημι ψήφους. εἶτα πρὸς τὴν ἐρωμένην ἀπιὼν ἐκεῖ δευτέραν ἦτταν ὑπομένω καὶ γείρονα τῆς προτέρας· οἱ γὰρ εὐτυχεῖς ἀντερασταί, ἅτε δὴ με τὰ τοσαῦτα νενικηκότες, φιλοτιμότερον δωροῦνται τῇ ποθουμένη, καὶ προκρίνονταί μου τοῖς δώροις, κἄτα ἀπὸ τῶν ἐμῶν με πολεμοῦντες μεταπεττεύουσί μοι τῆς φιλίας κύβον. οὕτω τοίνυν ἑκάτερον τῶν κακῶν διὰ θάτερον γέγονε δυστυχέστερον.

κδ'. Μουσάριον Λύσιδι τῷ φίλτατῳ.

Ἄρτι παρ' ἐμοὶ συνασθροισθέντες ἐσπέρας οἱ κορυφαῖοι τῶν ἐμῶν ἐραστῶν τὸ μὲν πρῶτον ἐσίγων, καὶ ἄλλος ἄλλον τὸν πλησίον προεῖθει, κελεύων διεξελθεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μελετηθέντα πᾶσι κοινῇ, ὃ δ' οὖν θρασυτάτος προσήματι μὲν συμβουλῆς, σέ δὲ ταῖς ἀληθείαις

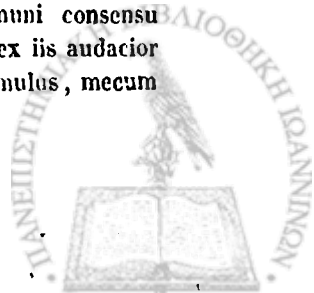
inquit « imprudens feci ut offenderem Glycerium? prudens enim nunquam ego illi sui iniurius. Velim ego per Amores id ex ea te præsente exquirere, ut sciam si quid forte merito queritur, et si quid feci, faciam satis. Tamen peccavi, fateor, non eo infitias; sed num me etiam veniam quæsentem non admittet? » Doris nutu modo in hanc modo in aliam partem reflexo vix tandem certo adnuit. Rogare ille rursus animi æger « ne si quidem supplex accidam illius genua? » « Forset » inquit, « amice. Nec dii sirint, ut ego impediam quominus experiaris, qualis amica tua futura sit et qui affecta reconciliandæ gratiæ. » Tum demum libens ad amicæ domum accurrit Charisius, ille pulcher, ille ter quaterque desideratus, ad preces versus, simul vidit, simul genua dominæ accidit. At illa cervicem aliquandiu ammirata amici capitis, dein faciem ejus lenta manu sublevans erexit iuvenem, suamque clandestino basiavit manum, qua cupitum attigerat, citoque pacem fecit; non enim sinebat furiate insidens præcordiis amor, ut vel minimum aversari amicum fingeret. At lena interim clanculum ridens innuebat Glyceræ, nutuque dicebat solam se superbum subiecisse pedibus amasium.

XXIII. Monochorus Philocubo.

Duobus simul incidi malis, amice, et alterutri vix sufficiens alterum auctarii vicem habeo, dupliciter infelix: malum enim hoc, nec melius alterum. Exhauriunt me quippe amica damnosa et alea male mihi cadens, collusoribus felicius. Sed et si quando talis aut alea cum rivalibus ludo, mens mihi amore lymphata turbatur. Ita fit ut circa varias calculorum transpositiones multum errans vincar etiam ab iis qui lusus minus periti. Nam sæpe cupidine externatus iactibus meis illorum calculos assigno, non meos; dein ad amicam rediens, aliam ibi priore graviorem vincor victoriam. Nam fortunati collusores ubi tantum lucrum fecere, largiuntur amicæ benignius. Ita donis fiunt potiores meque meis aggressi amoris mihi invertunt aleam. Ita malorum utrumque alterius causa gravius evadit.

XXIV. Musarium Lysidi carissimo.

Collecti apud me vesperi nuper amatorum meorum potissimi tacebant primum, ac proximum sibi quisque monebat propellens, ut meditatam communi consensu orationem mihi ediceret. Tandem unus ex iis audacior ceteris, suasorem simulans, revera tui æmulus, mecum

ζηλοτυπιῶν διεμέμετο με τοιαύδε· « πασῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς ὑπερφέρουσα τῷ κάλλει, ἐκάστης αὐτῶν ἀπολείπη τῷ κέρδει· παρὸν γάρ σοι χρηματίζεσθαι παρ' ἡμῶν, ὑπερορᾶς, προίκα δὲ μόνῳ τῷ Λύσιδι τὴν σὴν ἐκδέδωκας ὥραν, καὶ οὐδὲ καλῶ μειρακίῳ· οὗτος γὰρ ἂν ἦν φορητὸν ἐνὸς ἄγαν εὐπρεποῦς ἡττάσθαι τοσοῦτους, σοὶ δ' ἂν τυχὸν συνέγνω τις ἐρωτικὸν κάλλος ἀμαχῶν προκρινούση χρημάτων. πυκνὰ γοῦν ὅμως τοῦτον παρ' ἡμῖν ἐπαινοῦσα ἐκκεκώφωκας ἡμῶν τὰ ὄντα καὶ ἐμπέπληκας τοῦ Λύσιδος, ὥστε καὶ ἀνεγρομένους ἐξ ὕπνου αἶσθαι τοῦ νέου τὴν προσηγορίαν ἀκούειν. οὐ πόθος τοίνυν ἐστίν, οὐ, παραπληξίᾳ δὲ μᾶλλον νομίζεται μοι δεινῆ. πλὴν τοῦτί σε μόνον αἰτοῦμεν, λέγε σαφέστερον, εἰ τοῦτον ἔχειν ἀντὶ πάντων ἐθέλεις· οὐ γὰρ ἀντιστατοῦμεν τῷ ποθουμένῳ. τοιαῦτα μὲν οὖν ἤδον ἐκείνοι σκεδὸν εἰς ἀλεκτρονίων ὠδᾶς, ἀπερ εἰ βουληθεῖην ἐξῆς ἀπαγγεῖλαι, καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ μῆκει τοῦ λόγου· τὰ δὲ πολλὰ τῶν λεχθέντων τῷ μὲν δεξιῷ τῶν ὠτιῶν ἠχροασάμην, θατέρου δὲ παραρρήμα ἐξερύη. τοσοῦτον δὲ ἀπεκρίθη· « αὐτὸς ὑμῶν προτέταχε τὸν Λῦσιν ὁ Ἔρως, ὃς οὐ νύκτωρ, οὐ μεθ' ἡμέραν διαλείπει τὴν ἐμὴν καταπλέγων καρδίαν. » μάνθανε καὶ τοῦτο, γλυκύτατε. ἐπεὶ σὺν ἐπιτιμῆσει βοῶντες ἐπύθοντό μου « καὶ τίς ἀναφρόδιτον βδελυρὸν ἀκομῆλον τοιόνδε ποθεῖ; » εἶπον ἠθικῶς ἄγαν ὑποκινούσα σὺν τοῖς ὤμοις τὸ βλέμμα « τίς; ἐγώ. ἔρρωσθε τοίνυν » ἔφην ἀναστᾶσα « καὶ σύγγνωτέ μοι ποθούσῃ· ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει κέρδος, ἀλλ' ὁ θέλω· θέλω δὲ Λῦσιν. σὺ δ' οὖν, ὃ ἐμὸν δεσποτιδίον, εὐθύς εὐθύς· τὸ ταχὺ γὰρ ἐπαφροδίτον. μηδὲν μελλήσας ἤκέ μοι φίλημά τι μόνον ἀποκομίζων, κἀγὼ τῶν ὠτων λαβομένη τρίς σε φιλήσω. καὶ τοιοῦτον καλὸν ** ναί, πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἧ νῦν τεθύκαμεν. γνώσομαι δὲ τὴν θυσίαν, εἴαν σε πρὸς ἡμᾶς ἡ θεὸς ἐπικλινή. προσεῖρησέ μοι, ψυχῇ Λῦσι, θάττον ἤδη, ἐπεὶ καὶ τὸν χρόνον τοῦτον ὃν ἐπιστέλλω σοι χρονίζεις. πρὸς σὲ πάντες ἐκείνοι σάτυροι οὐκ ἄνθρωποι, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεμαι τούτους.

κ'. Φιλανίς Πετάλη.

Χθὲς ἐπὶ πότον ὑπὸ Παμφίλου κληθεῖσα Θελξινόην μετεπεμπόμην τὴν ἀδελφὴν, ἐλάνθανον δὲ κακὸν οὐ τὸ τυχὸν ἐμαυτῇ προξενούσα, ὡς ἔργῳ γέγονε δῆλον. πρῶτον μὲν ἤλθε περιεργότερον κοσμηθεῖσα καὶ στίλψασα τὰς παρειὰς ἐντρίμματι, καὶ πρὸς ἔσοπτρον ὡς εἰκὸς διαπλεξαμένη καὶ εὐθετίσασα τὰς κόμας καθῆκε τοῦ ἀυχένος ὄρμους πολυτελεῖς, ἀγλαίσματα δέρης, ἄλλην τε πολλὴν περιέχειτο φλυαρίαν ὑπομάζιον τε καὶ ἀμφωλένιον, καὶ οὐδὲ τῶν περικρανίων ἡμέλησε κόσμων. τὸ δὲ ταραντινίδιον ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν **. θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστροφομένη διεσκοπεῖτο, πολλάκις δ' ἅμα τε ἑαυτὴν ἐθεώρει καὶ εἴ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται.

his verbis iurgare coepit : « Quum ceteras scenicas antistes forma, quaestu ceteris cedis tamen, pecuniam quippe a nobis capere potens, quos aspernaris, uni Lysidi tuum florem profundis gratis, et illi quidem adolescenti haud formoso; nam si hoc esset, ferendum esset vinci tot viros ab uno elegantiore, tibi que forte daretur venia formam amabilem et eximiam praeferenti divitiis. At tu nihilo eum minus laudibus passim tollens obsurdificasti aures nostras, plenas uno Lysida, adeo ut excitati somno videamur eius semper nomen audire. Non est hoc amor ergo, non est; stupor mihi gravis videtur potius. Sed nos hoc unum ex te expetimus; dicas disertim, si hunc relictis ceteris habere praepotat; non enim si mavis, repugnamus. » Talia illi fere usque ad gallicinium; quae si referre singulatim velim, videar mihi solem condere longis sermonibus. Sed pleraque illis dicta excepta dextera aure sinistra excidere oculus. Hoc unum respondi : « ipse praetulit vobis Lysin Amor, qui noctu atque interdum cor meum continuo torret. » Habe et hoc, suavissime, quaesisse a me illos clamore et iurgio « et quis invenustum illum, inficetum, incomtum amet? » Commodissime ego una cum humeris vultum contorquens, « quis? » inquam; « ego. Valete ergo » surgens edixi; « parcite amanti mihi; non enim me quaestus iuvat, sed quod volo; Lysis est autem quem volo. » At tu, mi domine, cito cito; iucunda quippe celeritas, veni sine mora, ferque mihi vel unum suavius; et ego te prehensum auriculis fer suaviabor. Bene hoc habet, per Venerem, cui nunc fecimus; noscam num litarim, si te mihi dea flexerit. Saluteris mihi, anima mea, cito: hoc ipsum tempus quo scribo, iam moraris; praeter te Satyri illi, non homines nullo mihi illi omnes loco.

XXV. Philanis Petalæ.

Vocata heri ad commessandum a Pamphilo, sororem meam Thelxinoen arcessivi, nescia quantum mihi ipsi procurarem malum: quod res ipsa indicavit. Primum enim venit ornata curiosius, excultis eleganter genis, flexisque, ut videre erat, ad speculum et depositis ad amussim comis suspendit e collo sumptuosa monilia, cervicis honestamenta, multasque alias eiusmodi nugas, ad mammas, ad ulnas, ne ipsis quidem capitis spretis redimiculis. Super hoc tarantinum multilicium, per quod florem ætatis manifeste pellucetent ostenderet; simul talum convertens respectabat, sapiusque et respiciebat se ipsam et numquam alius spectaret attendebat.

ἔπειτα παρακαθέζεται μέση ἐμοῦ τε καὶ Παμφίλου, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ, καὶ προσπαίζουσα τῷ μειρακίῳ εἰς ἐκυτὴν ἐκείνου μεταγεί τὸ βλέμμα, καὶ τῶν ἐκπωμάτων πρὸς αὐτὸν ἀντίδοσιν ἐποιεῖτο. ὁ δὲ βραδίως ἠνείχετο, ἅτε νέος καὶ ἐρωτικός καὶ οἴνου πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, καὶ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ὡσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χεῖλεσι κεκραμένον μέχρι καὶ αὐτῆς παρέπεμπον τῆς καρδίας. Πάμφιλος δὲ μήλου μικρὸν ἀποδακῶν εὐστόχως ἠχόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης, ἥ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσαστο, παρέβυσε. τούτοις οὖν ἐδακνόμεν. τί δὲ οὐκ ἡμελλον, ζηλήμονα καθορῶσα τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, ἣν ταῖς ἐμαῖς ἀνέτρεφον ἀγκάλαις; τοιαῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα· οὕτω με νῦν ἀντιπελαργούσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. καίτοι πολλάκις ὦδε παρ' ἑκαστον αὐτὴν ἐμεμφόμεν « κατ' ἀδελφῆς ταῦτα, Θελξινόη; μή, Θελξινόη. » ἀλλὰ τί μακρηγορῶ; ἀπῆλθεν ἡ βάσκανος οὕτως ἀνέδην σφετερισμένη τὸν νέον. ἀδικεῖ με τοίνυν Θελξινόη. μαρτύρομαι τὴν Ἀφροδίτην καὶ σέ, ὦ Πετάλη, κοινὴν ὑπάρχουσαν φίλην, ὡς αὐτὴ πανταγοῦ τῶν κακῶν προκατάρχει. ἀδικῶμεν οὖν ἀλλήλας. εὐρήσω καγὼ τοιοῦτον. ἡ ἐτέραν ἀλώπεκα (καὶ τοῦτο δεδόχθω) ἡ σίδηρος ἐλαυνέσθω σιδήρω· οὐ γὰρ ἀπορήσω τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς τὴν ἀπληστον ἀφελέσθαι.

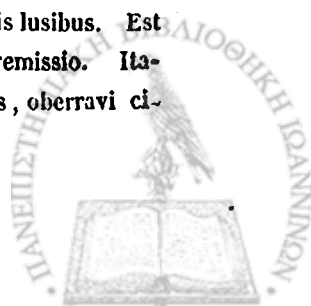
κς'. Σπεύσιππος Παναρέτη.

Πάλαι μὲν μοι προδιέγραψε τὴν σὴν χάριν ἡ φήμη, πάντων ἀνά στόμα ταύτην φερόντων, νῦν δὲ παρέστησε πρῶτον. ἥ καὶ πλέον ἄγαμαί σε τοῦ κάλλους, ὅτι γε μᾶλλον ἢ κατὰ φήμην ὄρω. τίς οὐ θεαύμακεν ὄργουμένην; τίς ἰδὼν οὐκ ἠράσθη; Πολύμνιαν, Ἀφροδίτην ἔγρουσιν οἱ θεοί· ἐκείνας ἡμῖν ὡς ἐφικτὸν ὑποκρίνει παρ' αὐτῶν κοσμουμένη. ὀνομάσω ῥήτορα, προσείπω ζωγράφον; καὶ πράγματα γράφεις καὶ λόγους παντοδαποὺς ὑποφαίνεις καὶ φύσεως ἀπάσης ἐναργῆς ὑπάρχεις εἰκῶν, ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ πολυσήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη, καὶ οἷά τις Φάριος Πρωτεύς ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβεβλήσθαι δοκεῖς πρὸς τὴν εὐμουσον τῶν ὑποργημάτων ὠδῆν. ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηχέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος, καὶ φωνὰς ἀμοιβαίας ἀφίησιν ἐμμελῶς, καὶ τῷ γεῖρε κινεῖ καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ· ἔπειτα συγκαθήμενοι διηγοῦνται καθ' ἑκαστον ἄλλος ἄλλω κινήματα πολυτρόπου σιγῆς, καὶ πᾶς θεατὴς ὑπ' ἡδονῆς χειρονόμος εἶναι πειρᾶται. ἕνα δὲ μόνον προσφυῆς μιμουμένη τὸν Καραμάλλον τὸν πάνυ, ἀπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ. ὅθεν οὐκ ἀνάξιον οὐδὲ τὸν εὐ μᾶλα σπουδαῖον παραπολαύειν τῆς σῆς θυμηδίας· ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς ἐνίοτε γίνεται ἡ παιδιὰ. πολλὰς τοίνυν ἅτε ταχὺς τῆς πολιτείας ἵππεὺς διεληλυθα πόλεις, καὶ πρὸς γε τῆ νέα

Tandem sedit media inter me ac Pamphilum, ut eum seorsim a me tentaret, alludensque iuveni convertit ad se illius oculos, cepitque illi respondere mutuis poculis. Patienter hoc ferre ille, iuvenis quippe amoris facilis et vino multo mentem calefactus. Ad hunc modum veluti ore inter se osculabantur, suavia bibentes, vinumque labris mixtum ad ipsum cor transmittabant. Quin Pamphilus mali frustulum admorsus recta iecit in eius sinum; illa osculo exceptum inter mammas abscondit sub strophio, quo præcincta erat. Ego interea ringi, quidni? sororem rivalem ante oculos cernens. Quamne ego ulnis meis enutrivim? hæc mihi ab ea reddi nutricia? ita mihi nunc iustam compensans reponit gratiam? Sed et ad singula sæpius ita querebar: « Ad sororem hæc tu Thelxinoe? non, Thelxinoe. » Sed quid verbis opus? Abiit venefica, tam proterve proprium sibi lucrata iuvenem. Iniuriam mihi facit Thelxinoe; Venerem testor ac te communem amicam, Petala, cœpisse illam iniurias manus. Lædamus ergo invicem. Inveniam et ego talem aut similem aliam vulpeculam. Sit hoc ita; trudatur clavus clavo: facile erit mihi pro uno tres illi avertere.

XXVI. Speusippus Panaretæ.

Dudum mihi fama gratiam tuam descripserat per ora omnium volans; nunc representavit eam primum, et ecce admiror hanc formam magis, quo magis video supra famam. Quis non miratus est saltantem? quis vidit, nec amavit? Polymniam et Venerem dii habent; eas tu nobis quantum pote refers ab ipsis exornata. Oratorem te dicam an pictorem? et res pingis et sermones omnimodos representas, et naturæ totius vivam refers imaginem, pro coloribus siquidem et lingua, manu multiformi varisque motibus uteris, ac veluti Proteus e Pharo varias te in species vertis iuxta sonorum canticorum melos. Populus interea rectus ac mirabundus adstat, et voces alternas melodice respondet, manusque movet et vestem quatit; dein sedentes quisque singuli singulis motus explicant multiscii silentii; ita quisque spectatoribus præ voluptate pantomimus fieri enititur. Sed unum præ aliis native imitata Caramallum eximium illum representas exactius. Non indignum ergo quantumvis gravem ac seriis implicitum operam aliquam dare tuis lusibus. Est enim interdum etiam lusus seriorum remissio. Itaque multas, velox quippe eques publicus, oberravi ci-

τὴν πρεσβυτέραν ἱστορήκα Ῥώμην, καὶ τοιαύτην ἐν οὐδετέρᾳ τεθέαμαι. εὐδαίμονες οὖν οἱ Παναρέτην εὐτυχοῦντες οὕτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει.

κζ'. Κλέαρχος Ἀμυνάνδρω.

Νέου τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γυναικὸς παριόντος ἐσπέρας ἔφη τις ἄλλη πρὸς ἐκείνην παρισταμένη πλησίον, ἅμα νύττουσα τῷ ἀγκῶνι, « πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὃ φίλη, σὲ ποθῶν οὕτωσι προσάδων παρέργεται καὶ μορφῆς οὐκ ἀφυῶς ἔχων. ὡς εὐπάρυφον τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον ταῖς ἀπὸ κερκίδος γραφαῖς, ὡς εὐμουσος τὴν φωνήν. ἔοικέ μοι καὶ περὶ καλὴν ἀσχολεῖσθαι τὴν κόμην, ἐπεὶ καὶ τοῦτο γε τοῦ ἔρωτος ἴδιον καὶ μάλα μέντοι καλόν, τὸ σφόδρα πείθειν τοὺς ἐρῶντας ἐπιμελῶς ἄγαν διακοσμεῖσθαι, καὶ εἰ πρότερον ἀτεχνῶς ἑαυτῶν κατημέλουν. » « νῆ τοὺς Ἐρωτας » εἶπεν, « ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον καίπερ ὄντα καλὸν ὅτι φυσῶν αὐτὸς ἑαυτὸν οἶεται μόνος ἀξίεραστος εἶναι ταῖς γυναιξὶ καὶ πρεπόντως τῷ κάλλει ποθεῖσθαι· καὶ που καὶ Φίλωνα τυχὸν ἐπωνόμακεν ἑαυτόν, φρονῶν ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὄσον, καὶ πολλῶν τῷ ὀφθαλμῷ βλέπει, καὶ φρονήματος ἐμπέπληκε τὴν ὄφρυν. μισῶ γοῦν ἔραστὴν παρευδοκιμεῖν εὐμορφίᾳ τὴν ἐρωμένην ἀξιοῦντα, οἰόμενόν τε κάλλος ὑπὲρ κάλλους χαρίζεσθαι, μέγιστον ἀντὶ βραχέος. ἔρα δὲ πῶς ἠθικῶς τὸν υπερήφανον δικαίωζω, καὶ σφόδρα τοῖς αἰνίγμασι τέρπου. ποθεῖ μέ τις ἐρωτομανῆς, καὶ οὐδὲ νεύματος ἀξιοῦται, καὶ πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ἄδει δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖς ὡσὶν ἀπιθάνως καὶ ἀμουσώτερα λειψηθρίων, οὐδὲ ἐρυθρίᾳ περιττῶς ἐκπεριτρέγων διαύλους. ἐγὼ, νῆ τῷ θεῷ, τοῦναντίον ἀντ' ἐκείνου λοιπὸν ἐγκαλύπτομαι. » ἔφασκε ταῦτα ἄλλα τε πολλὰ ὀρυπτομένη καὶ δὴ καὶ τὸ σκέλος ὑπογυμνοῦσα, ἵνα δείξῃ τῷ νέῳ κνήμην ἰουτενῆ καὶ πόδα λεπτὸν τε καὶ εὐρυθμον· ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἐγύμνωσε μέρη τὰ δυνατά, ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ. ὁ δὲ φησιν αἰσθόμενος τῶν λεχθέντων (ἐπιθύρισε γὰρ ἐκείνη τσοῦτον, ὥστε τὸν νέον ἀκοῦσαι) « οἷα βούλει καὶ ὅσα ἂν θέλῃς εἰπέ· οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς, ἢ καλῆ, ἀλλὰ τὸν Ἐρωτα παίζεις. ἐλπίς ἄρα τὸν τοξότην ἐκείνον τοιοῦτον ἐπαρεῖναι σοι βέλος, ἵνα τούτων προκαλινδουμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύῃς ἐμὲ τὸ σὸν ἰκέσασθαι πάθος. » ἢ δὲ διαμωκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξόν, τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς ἠθικῶς οἷα γυνὴ τὸ μετακάρπιον ἐπικροτοῦσα τῆς εὐωνύμου χειρὸς ὑπεροπτικῶς ἀπεκρίθη « ἐγὼ, τάλαν; μή, ὃ Χάριτες, γένοιτο. κεναῖς ἐλπίσιν ἐπέισθης. οἶε μᾶλλον ** καλός, καὶ τούτου γε χάριν τσοῦτον ἐπῆλθέ σοι προσδοκᾶν, ἕως ἂν παραγένηται τυχὸν ὁ σὸς ἐκδικὸς Ἐρως. παράμενε προσάδων, ἐπαγρυπνῶν, μηδὲν διανύων, μόνον δὲ κλυδωνιζόμενος ἐκ τοῦ πόθου, ἔνθα, φασίν, ἄνεμος οὔτε μένειν οὔτε πλεῖν ἔχῃ. οὔτε οὖν μεθεκτέον ἐστὶ σοι τῶν ἡμετέρων τινός,

vitates et veterem ac novam visitavi Romam : sed in neutra vidi similem tibi. Felices igitur qui Panaretam fruuntur ; ita forma simul et arte præcellit.

XXVII. Clearchus Amynandro.

Transeunte vesperi de industria ante mulierem adolescentem infit ad eam proxime adstans alia, cubito simul propellens : « per Venerem » inquit, « amica, hic amoris tui causa transiens occidit, nec deformis quidem ille. Vide quam elegans pallium et plagis ab arte textoris variegatum. Quam dulce modulatur : videtur et pulchram cæsariem distinxisse curiosius : nam et hoc amoris proprium et honestum in primis, ut eos qui amant, summa vi cogat uti eleganter ornati sint, quamvis antea negligenter cultum sui. » « At ego » inquit illa « aversor per Cupidines iuvenem, quantumvis pulchrum, quod inflatus amore sui solum se dignum amari feminis censet et ex formæ merito rogari. Quin et se ipsum forte Philonem ideo vocari iussit, ferox flore suo nimium quantum, et torvum oculis respicit ac supercilium implevit superbia. Enim ego amantem odi, qui amicam censet antecellere, decoremque se credit decori rependere, maiorem minori. At tu vide quam ego facete superbo illudam, delectareque his griphis. Amat me quis furans amore, nec nutu uno dignus censetur, frustra que meam angiportum obambulat sæpe, canitque incassum et auribus meis mulcendis irritum et indoctius ipsis Libethriis, nec erubescit vanam atque inanem cantionem reciprocari sæpius. Ego contra, per deos fratres, pro eo deinceps pudore faciem velare cogor. » Hæc et alia multa dixit insultabunda ; quin et crus denudavit, ut adolescenti rectam tibiam tenuemque et compactum pedem monstraret, aliasque retexit corporis partes potentes movere affectus, ut plurifariam irritaret iuvenem. Ille dicta sentiens, ita enim insusucraverat ut ille exaudiret, « dic tu » inquit « tamen quæcumque velis et quotiens velis ; non enim me, formosa, rides, sed illudis Cupidini. Spes mihi fore ut is te iaculator tali telo seriat, ut adnota his pedibus roges medear malo tuo. » Tum illa sublato cachinno, torvum renidens dextræque digitis, ut faceta mulier erat, lævæ palmam increpans, despectabunda respondit « miseram me ; ne ita sit, Grativæ ; vanis tu potius spebus lactatus sies : sed tu pulchriorem te esse existimes, ecquæ eveniat ut tamdiu exspectes, donec tuus ille vindex amor advenerit. Mane interea canens, vigilans, irritus omnium, solum amoris aestu iactatus, ubi te ventus, ut aiunt, nec manere nec progredi sinat. Ita nec tibi nostrum quidquam fas attingere, non manibus, non am-

οὐ μαστῶν, οὐ περιβολῆς, οὐ φιλημάτων, οὔτε μὴν ἀπαλλακτέον, ὄμαι, τοῦ πόθου. »

κη'. Νικόστρατος Τιμοκράτει.

Τίς ἄρα περὶ ἐμὲ τῆς Κοχλίδος ὁ τρόπος; τί δὲ μηχανωμένη ἄλλοτε πρὸς ἄλλον ἀθρόως μεταβαίνει σκοπόν; ἐκλύομαι, νῆ τοὺς θεούς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἀπείπον τὸν νοῦν ἀνελίττων, ἀπείπον τοῖς λογισμοῖς πολλὰ κατ' ἐμαυτὸν ἀπορῶν. οὐδὲν εὔρον παντελῶς διαγνῶναι, καθάπερ ἐν λευκῷ λίθῳ, στάθμην λευκὴν διατείνων. τίς γὰρ ἀστάτῳ δύναίτο ἂν ἐπιστῆσαι σκοπῷ; ὥστε, μὰ τοὺς θεούς, οὐκ ἔχω ὅ τι χρῆσωμαι ταύτῃ. ἐπώνυμος τῆς σχολιότητος ἡ Κοχλίς. αὐτὸς ἐρῶν ἐκείνης ἐξήγησάι μοι τὴν ἀστάθητον γνώμην· εἰ δὲ καὶ σὺ πρὸς αὐτὴν ἀπορεῖς δυσσύμβολον οὔσαν, μὴ κατόκει, φίλτατε, πυθέσθαι τῆς σῆς σφοδρότητος. τοτὲ μὲν ἐρώσης ἅπαντα πράττει, καὶ μοι τὸν πόθον ὑφάπτει πολύν, καὶ ὄλον με ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίρει· τοτὲ δὲ πάλιν, ὡς εὐμεταβολωτέρα κοθόρου, ἀναίνεται σοβαρῶς ὃν ἀρτίως ἐπόθει, καὶ πᾶσαν αὐθις ἀναλύει μου τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἐμὴν οὕτω ψυχὴν ἤθεσιν ἐξ ὑπογυίου παλιμβόλοισι ἰστὸν ἀπέδειξε Πηνελόπης. τί πράξω; τί γένωμαι; φεῦ τῶν ἀφορήτων κακῶν, παπαὶ τῶν ἀμέτρως κατεβλακευμένων ἡθῶν. ὡς ἄγαν ἐπιθρυπτομένη τὴν λαμπρὰν ἑαυτῆς ἡμάυρωσε χάριν. ταύτην κἂν νουθετῆς, κἂν ἰκετεύῃς, παρὰ κωρὸν ἄδειν δοκεῖς. ὄθεν καὶ ἄκοντά με λαιπὸν τοσοῦτον ἐραστὴν ἀποτρέπει καὶ δυσσάπτρεπτον γεγονότα. τοιγαροῦν οὐκέτι πρὸς ταύτην, ὦ Τιμοκράτες, κοινωνῶ σοι τοῦ πόθου, ἐπεὶ τοῦτό γέ ἐστιν ἀνὴρ τὰ δυνατὰ ἀκριβῶς διαγνῶναι καὶ μηκέτι ματαίαν ἐπάγεσθαι λύπην. φθόνος δὲ μηδεὶς τῆς ἄλλης ἡμῶν ἐπικρατήση φιλίας, ἀλλὰ συνεχέγκαι σοι τῆς Κοχλίδος ἐκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ τρόπος, καὶ γένοιο φίλος μακρῶν γε μᾶλλον εὐτυχέστερος ἐμοῦ.

plexus, non bāsia; neque eo magis fas ab amore discedere. »

XXVIII. Nicostratus Timocrati.

Quo me malum modo Cochlis tractat? quidve moliens dicto citius mentem alioversus convertitur? dissolvor anxietate, deos testor; mentem ipsam amisi ita versatus, omni consilio renuntiavi, dum mihi aqua hæret; nec potui quidquam discernere, sicuti si in albo signassem albam lineam: quis enim instabilem attingat scopum? ita per deos quomodo ea utar nescio: vere Cochliidi nomen ab obliquitate. Tu qui et ipse eam amas, explica mihi instabilem eius sententiam. Quod si et tu hæres ad eius inconstantiam, ne dubita, mi amice, consulere tuum acumen. Modo mihi omnia amantis facit accenditque mihi magnum cupidinem totumque erigit spebus bonis; modo rursus levior cothurno pellit severe quem paullo ante amabat serio, solvitque mihi rursus spem omnem, atque ita mentem meam ad eius mores derepente versatilem facit instar telæ Penelopes. Quid agam? quorsum evadam? eheu intoleranda mala, babæ immodice perversos mores! quam splendidam eius formam deformat nimia hæc insolentia. Ita si moneas seu roges, surdo fabulam canas. Itaque quod unum restat, invitum me tandem, me talem amatorem, avertit, quantumvis flecti difficilem. Etenim Timocrates, non ego tibi rivalis amplius. Viri quippe est cernere recte quid factu fas siet, nec vanam sibi molestiam accudere. Nulla invidia reliquum nostrum amorem minuat: sed iuvent te Cochlidis mores ab ipsa hac eius inconstantia, sisque illi amicus me longo felicior.

BIBAION B.

α'. Αἰλιανὸς Καλύκη.

Τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν ἱκετηρίαν ὑπὲρ Χαριδήμου ποιῶμαι. ἀλλ', ὧ φίλη Πειθοῖ, παροῦσα συνεργὸς ποίει κατορθοῦν ἀνυσίμως οὐδ' ἂν ἐπιστείλω λόγους. ταῦτα μὲν δὴ, φασίν, εὐχθῶ, οὗτος δ' οὖν ἐρᾷ σου, Καλύκη, καὶ τῷ σῶι φλέγεται γλυκυτάτῳ πυρὶ, καὶ τεθνήσκειται θᾶττον ἐκ τριγῶς κρεμάμενος καὶ σκιάς εἰδωλον γεγονώς, εἰ μὴ τὴν παροῦσαν θεραπείαν ἐπινεύσεις τῷ μειρακίῳ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, μὴ φόνου τις, ὧ γύναι, τὸ σὸν αἰτιάσθαι κάλλος, μὴδὲ ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσῃσιν Ἐρινύες. ἐγκαλεῖς, εὖ σῖδα, τῷ νέῳ· ἔπταισεν ἠμολογουμένως. νέος ὢν ἔπταισεν, ἱκανὴν δέδωκε δίκην, μὴ θάνατος ἔστω τοῦ πλημμελήσαντος ἢ ζημία. λογίζου, πρὸς θεῶν, καὶ μιμοῦ τὴν σὴν Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί. πυρὸς ἄρχει, τόξα διέπει, ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἔπονται τῇ θεῷ· σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις καὶ διμιλοῦσα τιτρώσκεις. ἐπίθες οὖν ταχὺ καὶ τὰς Χάριτας τῷ πληγέντι. φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν αὐτῇ φλόγα κατὰσθεσον πρὸς βραχύ. ταῦτα μὲν οὖν ἱκετεύων φημί· ἀδὲ παραινεῖν ἔχω σοι, λεκτέα λοιπόν. χαριέστατον αἶδα τὸ σμικρὸν ὑποκνίξειν τοὺς νέους· τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προαναστέλλει τὸν κόρον, καὶ τὰς ἑταίρας ἀποδείκνυσιν αἰεὶ ποθεινὰς τοῖς ἐρασταῖς· ἀλλ' εἰ τοῦτο γένοιτο πέρα τῆς χρείας, ἀποκάμνουσιν οἱ ποθοῦντες. οὕτως οὖν ὁ μὲν ὠργίσθη, ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλη τὰ ὄμματα. ὀξύς ἐστιν ὁ Ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι· ἐλπίσας πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτερορρουεῖν εἴωθεν. διὸ καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστὶ σόφισμα αἰεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένης ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. ἤδη μὲν οὖν πολλοὶ τὸν νέον ὑπῆλθον ἑταῖραι προτρέπουσαι πιθανῶς, καὶ δὴ τοῦτον ἔφθη τις ἂν πανουργότερον λαβοῦσα, εἰ μὴ τὸ μειράκιον ἀπηύχετο παντελῶς ἐναφροδισιάσαι τινὶ μετὰ σέ. χρῆσαι τοίνυν τοῖς μὲν ὑποκρινόμενοις φιλεῖν ἑταιρικῶς, τοῖς δὲ γνησίοις ἐρασταῖς φιλικιώτερον. πείθου μοι καὶ τῆς ἀμετρίας ἀπόσχου. ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνοντες τὸ καλώδιον, μὴδὲ λάθης λοιπὸν εἰς ἀγερωχίαν μεταβαλοῦσα τὸ φρόνημα. οἶσθα δὲ ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι· κλεῖ. ἄλλως τε ὀπώραν πωλεῖς, ἢ καλή· ἐστὶ δὲ ἡ σὴ ὀπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων. δικαία δ' ἂν εἴης ἀπ' αὐτοῦ γε τοῦ ἔργου συνεῖναι ὅτι οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν. δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναίς τὴν ὥραν τρυγᾶν. μετ' ὀλίγον ἔσθι γεράνδρουον· οἱ δὲ τῶν καλῶν σωματῶν ἐρασταὶ τῇ τοῦ φαινομένου κάλλους ἀκμῇ παραμετροῦσι τὸν ἔρωτα. καὶ ἑτέρως δὲ μάνθανε· οὐ γὰρ σε καὶ διαφόρως ἐπεκιδιάσκειν ὀκνήσω. γυνὴ ἔοικε λειμῶνι, καὶ ὅπερ ἐκεῖνός τὰ ἄνθη, τοῦτ' ἐγε ταύτη τὸ κάλλος. τέως μὲν οὖν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι ἐπακ-

LIBER II.

I. Ælianus Calycæ.

Epistolam hanc scribo ad te deprecatricem pro Charidemo. Adesto amica. Suada, iuvansque sermones meos facito ne irriti cadant. Et hæc quidem in votis. At hic Charidemus amat te, Calyca, tuaque flamma dulcissima perit, et cito morietur e capillo pendulus fietque umbræ imago, nisi tu præsentem annuas iuveni medicinam. Apollo averrunce, ne sit ut quis tuam formam cædis accusare queat, neve insultent Furiaë tuis gratiis. Accusas adolescentem, scio; aperte offendit puer. Sat pœnarum dedit; ne iniurio capital esto. Vide per deos et imitare Venerem tuam, quantum pote mulieri. Ignem habet, tela gerit; sed et Gratiaë sectantur deam. Tu visa flammam, appropinquans saucias. Adhibe et tu confestim gratias saucio. Ignem geris quidem, sed et aquam habes; extingue ad tempus ipsa flammam tuam. Hæc deprecantis fuere, audi nunc monentem. Scio commodissimum esse iuvenes paullum modo fastidire: nam hoc satietatem amoris impedit, retinetque amantes in amicarum desiderio. Sed hoc si ultra modum fiat, defatiscunt amatores. Ita factum est ut indignaretur alter, alter ad aliam adiceret oculos. Citus venit, citus avolat Cupido: ubi sperat, alas sumit; desperet, statim excidunt pennæ. Inde magna prudentia meretricum dilato semper in præsens coitu lactare amatores spe bona. Et iam aliæ multæ insinuarunt se illecturæ fortiter iuvenem, occupassetque una callidius circumventum, nisi is omnimodis constituisset abstinere post te a ceterarum amplexibus. Tu ergo fingentes amorem accipias meretricie; veros amatores amplectere amicus. Crede mihi ac tene modum: vide ne iuxta proverbium distentum nimis funem rumpamus; neve tu imprudens prudentiam vertas in superbiam. Nostin'quam repugnare amet superbis amor? Alioquin et tu, bella, fructum vendis, fructusque tuos dulcior iis qui e plantis. Sed ex ipsa re discis quam non deceat asservare fructus. Da pomariis tuis fructus tuos decerpandos in tempore. Post paullo annosa fies: et formæ amatores flore ætatis metiuntur suum cupidinem. Disce et hinc; non enim verebor docere te argumentis variis. Similis est prato mulier: quod prato flores, hoc forma mulieri. Aliquantisper coma prato floret et color

μάζει καὶ ἡ γροιά τῶν ἀνθέων, ἤρος δὲ παρακμάσαντος πέπαιται μὲν τὰ ἄνθη ** του ** ὁ δὲ λειμῶν γηγήρακε. γυναικός τε αὖ πάλιν ἦν τὸ εἶδος παρέλθῃ καὶ τὸ κάλλος παραδράμη, τίς ἔτι καταλείπεται εὐφροσύνη; ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηχότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρωις· οὐ δ' ἂν εὐαν'ιές τε καὶ εὐώδες ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. ἀλλὰ τί μακρὸν ἀποτέτακα τὸν λόγον, δελφίνα διδάσκων νήγεσθαι; μεθαρμοσαμένη τοίνυν, ὦ καλλίστη γυναικῶν, τὴν ψυχὴν καλλίονα τοῦ σώματος ἀπόφηναι, ἔν' ἐξῆ λέγειν « ὦ κάλλους φιλανθρώπου. » τὸ δ' οὖν ῥόδον, καὶ μὴ τις αὐτῇ γρήσεται, μαραίνεται. ἄρ' ἐπένευσας, ὦ φιλάττη; πάντως δήπου, ἐπεὶ τὸν σὸν εὐμετάβολόν τε καὶ εὐπαράκλητον ἐπίσταμαι τρόπον. ἤκω τοίνυν καὶ προσάξω τὸν νέον πλουσίως ἐπικηρυκεύμενον δι' ἐμοῦ· τὸ γὰρ πρὸς ἑταίρας κηρύκειον ἐκ τοῦ Βαβυλωνίου χρυσοῦ χαρακτηρίζεσθαι πέφυκεν. ἀλλὰ τῶν προτέρων τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχουσα εὐμενὴς τό γε λοιπὸν εἴης τῇ σῇ Χαριδήμῳ.

β'. Εὐξίθεος Πυθιάδι.

Ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἔνθα τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν αἰτούμεθα τοὺς θεούς, δεινοτάτοις περιπέτωκα πόνοις. ἔτι γὰρ ὑψοῦ προσανατείνων τῷ χεῖρι καὶ τὴν ἰκετείαν κατ' ἐμαυτὸν λαλῶν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος ἐρραπίσθην. καὶ μετεστράφην πρὸς σέ, καὶ ἄμα τῇ θεᾷ τῇ σῇ τετόξευμαι κάλλει· ὡς γὰρ εἶδον, οὐχ οἶός τε ἦν τοὺς ὀφθαλμούς ἀλλοσε μεταφέρειν, σὺ δέ με θειροῦντά σε κατιδοῦσα (τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις) ἡρέμα παρεκαλύψω, μετακλίνας δ' οὖν τὴν δέρην ἐπὶ θάτερα προβέβληκας τοῦ προσώπου τὴν χεῖρα, παραφαίνουσα τῆς παρεῖατος ὀλίγον. δοῦλόν με θέλεις ἔχειν; ὡς ἐθελόδουλον ἔγε φίλος γὰρ Πυθιάδος τίς, εἰ μὴ γε Ζεὺς ταῦρος ἢ χρυσὸς ἢ κύκνος γενόμενος διὰ σέ; ἀλλ' εἶθε μετὰ τῆς εὐπρεπείας ἐπαινεσάμην σε τῆς περὶ ἐμὲ προθυμίας, καὶ μὴ τρόπος ἀπειθῆς ἀνασοβήσῃ ὃν εὖ μάλα τεθήρακεν ἡ μορφή. ταύτην οὖν τὴν προσευχὴν, ὦ θεοί, εἰ δοκεῖ, διανύσατε· ὁμνυμι δέ σοι, φιλάττη, τίνα μέντοι θεῶν; ἢ βούλει μᾶλλον ἐπεύξωμαι ἀρτίως θεούς, ὡς, ἄχρισ ἂν ἐμοῦ δεσπόζειν ἐθέλης (βουληθείης δὲ μέγχι παντός), ἐρωτικός σοι διατελέσω θεράπων.

γ'. Γλυκέρᾳ Φιλίνῃ.

Οὐκ εὐτυχῶς, Φιλίνα, Στρεψιάδῃ τῇ σοφῇ ῥήτορι συνεζύγη· οὗτος γὰρ ἐκάστοτε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς εὐνῆς πόρρω τῶν νυκτῶν πλάττεται περὶ πραγμάτων σκοπεῖσθαι, καὶ ἄς ἔλαγε δίκας τηνικαῦτα προσασίεται μελετᾶν, σχηματιζόμενος δὲ ὑπόκρισιν ἡρέμα τῷ χεῖρι κινεῖ καὶ ἅττα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει. τί οὖν οὗτος ἐγῆμε κόρην καὶ λίαν ἀκμάζουσαν, μηδὲν δεόμενος γυναικός; ἢ ἵνα μοι τῶν

integer floribus. At ubi ver abiit, pereunt flores, senescit pratum. Ita mulieri, ubi species præterit et forma abiit, quænam voluptas superest amplius? Corpori enim nondum florido aut efflorido non condidicit adhærere amor. Sed cuius floret corpus et olet bene, accedit eo amor, ibi manet. Sed quid longum sermonem texo, docturus natare delphinum? Muta ergo mentem, pulcherrima mulierum, facitoque eam ipso hoc corpore pulchriorem, ut liceat dicere « o formam humanitate eximiam! » Viden' rosam marcere, quantumvis non legatur? Annuistin' ergo, amica? sed omnino annuis; ita tuum ingenium novi mutabile et facile flecti. Veniam ergo et adducam tibi iuvenem me feciali ditissime caduceatum. Caduceus enim amicarum censeri debet auro Babylonico. Sed tu ignoscens antefactis et præsentia boni æstimans propitia deinceps sies tuo Charidemo.

II. Euxitheus Pythiadi

Rogamus in sacris deos malorum levamina : at ego ibi in gravissimos labores incidi. Dum enim levatis sursum manibus preces facitus concipio, sensi me subito nescio quomodo percussum a Cupidine. Tum conversus ad te, simul vidi, simul me forma sauciavit tua; nam ex quo vidi, vertere oculos alio non fuit. At tu spectantem me ubi advertisti, quod vobis liberis solitum, sensim texisti te, conversaque alterorsus cervice prætendisti vultui manum, revelato solum genæ pauxillulo. Vis me servum habere? habe volentem. Quis enim amicus Pythiadi, nisi Iupiter propter te factus taurus aut aurum aut cygnus? Sed utinam detur mihi sicut formam ita laudare tuam adversus me benevolentiam : nec severi mores avertant quem tam bene illexit hæc forma. Huius ego voti si vobis ita videtur, o dii, damnabor : tibi vero, carissima, quemnam iurabo deorum? an vis tibi precer potius perficientes deos, quamdiu mihi imperare dignaberis (velis autem semper), tamdiu me servitatem tibi serviturum amatoriam.

III. Glycera Philinnæ.

Malis me auspiciis, Philinna, Strepsiadi iugaverunt causidico bono : nam is quotidie, quando lecto danda opera, producit noctes, instruendas sibi lites fingens, quasque recepit caussas, tum meditandas sibi caussatus, et actiones simulans facitus movet labra, susurratque solus quædam ad seipsum. Quid ergo is uxoris non indigus virginem ætate florentem duxit domum? an ut

πραγμάτων μεταδῶ, καὶ νύκτωρ αὐτῷ συνεπιζητήσω τοὺς νόμους; ἀλλ' εἶγε δικῶν γυμναστήριον τὴν ἡμῶν ποιεῖται παστάδα, ἐγὼ καὶ νεόνυμφος οὔσα ἀποκοιτήσω λοιπὸν καὶ καθευδήσω χωρὶς. κὰν ἐπιμείνῃ πρὸς μὲν ἀλλότρια πράγματα κεχηνώς, μόνῃ δὲ τῆς κοινῆς ὑποθέσεως ἀμελῶν, ἕτερος βήτωρ τῆς ἐμῆς ἐπιμελήσεται δίκης. ἄρα κατάδηλον δ' βούλομαι λέγειν; πάντως δῆπου, ἐπεὶ ταῦτα γράφω συντόμως ἐκ τούτων συνιέναι καὶ τὰ λείποντα δυναμένη. ταῦτά μοι νόει καλῶς, ὧ γύναιον δηλαδὴ συμπαθεῖς γυναικί, κὰν αἰδομένη τὴν χρεῖαν οὐ μάλα σαφῶς ἐπιστέλλω, καὶ πειρῶ τὸ λυποῦν εἰς δύναμιν θεραπεύειν. σὲ γὰρ τὴν καλὴν προμνήστριαν χρῆ, καὶ ἄλλως ἐμὴν ἀνεψιὰν οὔσαν, μὴ μόνον τὴν ἀρχὴν ἐσπουδακέναι τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα διορθοῦσθαι. ἐγὼ γὰρ τὸν λύκον τῶν ὠτῶν ἔγω, ὃν οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατόν, οὔτε μὴν ἀκίνδυνον ἀφεῖναι, μὴ με δικορράφος ὢν ἀνάτιον αἰτιάσῃται.

δ'. Ἑρμότιμος Ἀριστάρχῳ.

Χθὲς ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σύνθηδες ὑπεσύριττον τῆ Δωρίδι. ἡ δὲ προκύψασα μόλις ὡς λαμπρὸν ἀνέτειλεν ἄστρον, καὶ ἡρέμα φθεγγομένη φησίν· « ἡσθόμην τοῦ συνθήματος, ὧ φιλότης· ἀλλὰ πρὸς τὴν καθόδον ἀμηνανῶ. οὐμὸς πάρεστι δεσπότης οὐ καταθέβηκεν οὗτος, ἵνα σοι τυχόν, γλυκύτατε, περιτύχω. μείνον, ἀνάμεινον· καταθήσμαι θάττον, καὶ τῆς βραχείας μελλήσεως ἕνεκα μειζόνως σε θεραπεύσω. καρτέρει πρὸς θεῶν. μὴ λίαν ἀθυμῶν τὴν παροῦσαν ἀπίεπης ἐσπέραν, μηδὲ λύπει τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρωδεστέραν ὑφάψῃς τὴν φλόγα. » τούτοις παραθαρρύνουσα, τοιαῦτα ψυχαγωγούσα καὶ ὥσπερ βέλη τοὺς λόγους ἀφεῖσα πέπεικεν, εἰ δέοι, καὶ μέχρι μέσων ἀναμείναι νυκτῶν. ὅμως ὑδροφορῆσαι πιθανῶς προφασισαμένη κατέβη ταχύ, ἐπὶ τοῦ λαιοῦ τῶν ὤμων κομίζουσα τὴν κάλπιν. καὶ μοι καὶ οὕτως ἀνεφάνη καλῆ, ὥσπερ εἰ χρυσοῦν τινὰ περιέκειτο κόσμον. ἡ δὲ κόμη, βαβαὶ τῆς ἀγλαίας· ὡς τετανόθριξ ἡ παῖς. τῶν μὲν οὖν ὀφρύων ἐμμέτρως ἀνέσταλται, τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρίτως καθήπλωται καὶ τοῖν ὤμοι· αἱ δὲ παρειαι τὸν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἡμερον ὑποδέχονται, ὃν φιλεῖσαι μὲν ἡδιστον, ἀπαγγεῖλαι δὲ οὐ βράδιον. ἔφη δ' οὖν « εἰς ἀλλήλους ἔχομεν, μὴ παραναλώσωμεν ἢν δίδωσιν ἡμῖν ὁ καιρὸς δεύροπον ἐξουσίαν. » ἄσμενοι τοίνυν περιπλακέντες ἀλλήλοις ἐρασμιώτερον τὰ ἐπὶ τούτοις ἐδρῶμεν· ἡδίων γὰρ καὶ σφόδρα ποθεινὸς μετὰ δὴ τινα συμβᾶσαν δυσκολίαν τοῖς ἐρῶσιν ὁ γάμος.

ε'. Παρθενίς Ἀρπεδόνη.

Εὖγε τῆς φωνῆς, εὖγε τῆς λύρας. ὡς ἄμφω μουσικώτατα σονηχεῖ, καὶ πρόσχορδος ἡ γλῶττα τοῖς κρούμασι. Μουσῶν τε καὶ Χαρίτων ἡ κρᾶσις, μάλα

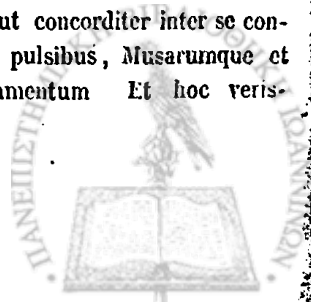
mecum lites communicet? an ut pernox cum eo leges evolvam? quin si ille thalamum nostrum facit litlum gymnasium, ego deinceps etsi nova nupta deserto communi lecto seorsim pernoctabo: tum si pergat alienis negotiis inhiare, solum communis nostri argumenti negligens, erit alius mihi orator, qui rem meam agat. Num iam nosti quid velim? nosti omnino; scripsi enim compendio, quippe doctæ etiam cetera ex his intelligere. Vide ergo diligenter quid facias, mulier quippe et mulieri condolere digna, quamvis pudore deterrita non scripsi disertim, et accurra quantum potes ut adferas medicinam. Ius enim te bonam conciliatricem et alioqui cognatam meam, sicut ab initio studuisti iungendis nuptiis, ita nunc eas labantes firmare. Nam ego lupum auribus teneo; quem nec fas diu tenere nec tutum amittere, ne me vitiligator criminetur etiam insontem.

IV. Hermotimus Aristarcho.

Heri, sicut mihi mos, in angiportu fistula vocabam Dori-dem. Illa tandem emergens veluti lucida stella cœpit illucere summissaque voce « sensi » inquit, « cor meum, comventum signum, sed qui descendam nescio: adest dominus meus, neque ita descendere velim, ut te, dulcissime, liceat videre tantum, quasi fortuito obvium. Mane; mox descendam commodius, et brevem moram pensabo maiori solamine. Sustine per deos, nec deficiens animo desperes de hac vespera: ne insidentem pectori meo cupidinem offendas, neve mihi ardentiolem accendas lampadem. » His verbis animum mihi addens et solamen admovens sermonesque tanquam sagittas emittens persuasit, si necesse foret, manere usque ad noctem mediam. Sed tamen aquam ferre simulans descendit cito, situlam sinistro humero impostam ferens, mibique hoc ornatu tam pulchra visa est quam si monile aureum gestaret. At coma, babæ, quam decora, quam promissa, modice quidem a superciliis retracta, venuste autem cervicem iuxta et aures implicata. Tum genæ gratiam ex oculis accipiunt, quam suaviari suavissimum, enuntiare arduum. Sed illa « dum nobis » inquit « vicissim frui datur, ne amittamus quam occasio offert facultatem perituram cito. » Nos igitur lubentes amplexi iucundius cetera perfecimus; dulciores enim et suaviores longe post molestas turbas amantium nuptiæ.

V. Parthenis Harpedonæ.

Euge vocem, euge lyram! ut concorditer inter se consonant, lingua apta fidium pulsibus, Musarumque et Gratiarum suave temperamentum Et hoc veris-

τοῦτο ἀληθές. πλήρες δὲ μουσικῆς ἐννοίας τὸ βλέμμα καὶ διασκέψους τῶν μελῶν, τὸ τε πρόσωπον τοῦ νέου χαριέντως ἀτενίζοντος εἰς ἐμέ ὑπὲρ τὰ μέλη καταθέλει μου τὴν ψυχὴν. εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν Ἀχιλλεύς, ὃν ἔμαθον ἐκ τῶν οἴκοι πινακίων, οὐκ ἦν ἄρα ὄντως καλός· εἰ μὴ τοιαῦτα χειθάρικεν, οὐκ ἦν μουσικός τοῦ Χείρωνος ζηλωτής. εἶθε ποθῆσειεν ἐμέ, καὶ ἀντιπλοῦντα θεασαίμην. τολμηρὸν ἔφην· τίς γὰρ ἂν τούτῳ δόξειε καλή, εἰ μὴ φιλανθρωπῶς αὐτὴν ὀμμασιν ἴδοι; ὡς ἡδὺ τὸ γειτόνημα, νῆ τὰς Μούσας. ἀλλὰ πικρὰς δδύνας μεταξὺ πως ἡσθόμην· πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπιθᾷ καὶ φλέγεσθαι μοι δοκεῖ. τοτὲ μὲν οὖν εἰς τὰ γόνατα ἢ κεφαλὴ βρίθει, τοτὲ δὲ εἰς ὦμον ἐγκλίνει· θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευστιῶ. ὦ γλυκύτατον πῦρ, τίς ποτὲ σε ἄρα μοι πεφύτευεν ἔνδον; ὡς ἐγὼ θαμὰ ἀνιῶμαι, καὶ οὐκ οἶδα ἐφ' ᾧ τοῦτό γε πάσχω. ἐκθόσκειται γὰρ μέ τις ἀνερμήνευτος δδύνη, καὶ δακρύων ἀνεπίσχετοι πηγαὶ καταρρέουσι τῶν παρεῶν, ποικίλα δὲ τῆς διανοίας ὑπεκπηδᾷ μοι κινήματα, καθάπερ αἴγλη τις ἡλίου πάλλεται συχνὰ περὶ τοῖχον ἐξ ὕδατος ἀνταυγοῦσα κατὰ σκαψίδος ἢ λέβητος κεχυμένου καὶ ἀστάτῳ φορᾷ τὴν εὐκίνητον συστροφὴν ἀπεικονίζεται τῶν ὑδάτων. ἢ τοῦτο μᾶλλον, ὃνπερ φασίν, ἔρωσ. Ἐρωτος ὁ πυρσὸς καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελέλυθεν εἰσρυσίς. καὶ τί δὴ καταλιπὼν ἐκεῖνος ὁ θαδοῦχος θεὸς τὰς ἐπιτηδείας αὐτῷ καὶ συνήθεις ἀμύητον βιάζεται κόρην, καὶ πολεμεῖ παιδισκάριον ἄωρον Ἀφροδίτης, ἔτι θαλαμειομένην, ἔτι φρουρομένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἔσθ' ὅπη προκύπτουσαν τῆς οἰκίας; εὐδαίμων παρθένος, ἥτις ἄνευ φροντιδῶν ἐρωτικῶν ζῆ, μόνης ἐπιμελῆς τῆς ταλασίας. αἰσχύνομαι τὸ πάθος, ἐγκαλύπτομαι τὴν νόσον, δέδοικα σύμβουλον προσλαθέσθαι· ταῖς γὰρ ἐμαῖς θεραπεινίστιν οὐ μάλ' ἠαρρῶ. ὦ τῆς ἀπορίας, δι' ἣν περιπατῶ τρίβουσα τὰς χεῖρας, ὅτε καὶ τὸ πάθος ἐπέγει. καὶ οὔτε θεραπείαν οὔτε λήθην αὐτοῦ βραχεῖαν ἔνεστί μοι λαμβάνειν· κατάντικρυς μὲν γὰρ ὁ νέος ὁ γλυκὺς πολέμιος ἤδιστα μελωδεῖ, ἐγὼ δὲ οὐδὲ βουλήν πρὸς τὸ πρακτέον οἶα τέ εἰμι παντελῶς ἐξευρεῖν. πῶς γὰρ ἢ δειλαία, περὶ πράγματος σκοπούμενη, οὐ καὶ τὴν φύσιν ἠγνόηκα καὶ τοὺς τρόπους, ἅτε ἀνομίλητος μὲν παιδείας ἐρωτικῆς, ἀνομίλητος δὲ συνουσίας; ἐρρέτω αἰδώς, ἐρρέτω σωφροσύνη, ἐρρέτω καὶ τὸ σεμνὸν τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ παρθενίας. ἐπαισθάνομαι τῆς φύσεως βουλομένης, ἢ νόμων ὡς εἴοικεν οὐδὲν μέλει. μικρὸν ἀπερυσθιάσω, καὶ τὴν ἐμὴν ἴσως ἐκ τῆς περιωδυνίας ἀνακτήσομαι ψυχὴν. ἡδέως μάλ' ἔπταρον μεταξὺ γράφουσα. ἄρα ὁ νέος, τοῦμόν μελήμα, διεμνημόνευσέ μου; εἶθε ἑαυτῶν ἤχη καὶ μὴ διὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλὰ καὶ δι' ὄλων ἀπολαύσαιμεν τῶν σωμάτων. σὺ τοίνυν, Ἄρπεδόνη (πρὸς σέ γὰρ ἐξεπίτηδες ἀπήγγειλα τὴν ὑπόπικρον τῶν βελῶν ἡδονήν), ἦξέ μοι σύμβουλος περὶ τούτων, προτρασιαμένη στή-

simum quidem. Facies vero et attentionem ad lyræ concordiam et cantionis meditationem præferens et vultus adolescentis gratiose in me defixus magis mentem meam delicit ipsa melorum concordia. Non erat vere pulcher Achilles, quem ex domesticis tabulis didici, si alius erat; non erat musicæ peritus æmulus Chironis, si aliter pulsabat fides. Utinam amare me dignetur videamque facientem mutuum! Verbum audax dixi: quis enim huic formosa, nisi si benignis eam oculis viderit? quam suavis mihi per Musas hæc vicinitas! Sed dum hæc scribo, sentio mihi suboriri acerbos dolores. Sussillire mihi crebro cor sentio, videtur exsilire extra velle, et uri. Caput modo recumbo genibus modo humeris inclino: sed ubi formosum meum video, pudore suffundor, quatiore timore, suspiro gaudio. O flammam suavissimam! quid ego in pectore intus gero? quantus derepente cruciatus? nec qui id fiat scio. Enim depascitur me dolor infandus, genas rigant perennes fontes lacrimarum, varii ex mea mente curarum fluctus exsiliunt sicuti radius solis densis ictibus parietem quatit, reflexus ex aqua aeno aut caldario fusa, et instabili motu fluctuantem undarum representat vertiginem. An is Amor est, quem dicunt? Amoris lampas descendit intimum in meum iecur. Et quid ille tædifer deus relictis obnoxiiis atque adsuetis flammæ suæ virginem imperitam aggreditur pugnatque intempestivæ Veneri iuvenulæ, adhuc custodia septæ, et cui vix per custodes licet extra domum paullum modo prospicere? Felix puella, quæ libera curis amatoriis vivit, lanificiæ tantum curiosa. Pudet me ægritudinis meæ; morbum meum tegeo; consultricem adsciscere vereor; ancillis enim meis non fido admodum. Quam incerta hæreo perambulans et urgente morbo manus atterens; neque est unde levamen, unde tantulum mali capiam oblivium. Adest enim exadversum iuvenis, dulcis meus hostis, dulcissime canens: neque ego consilii viam prorsus invenio. Nam qui misera consultem super ea re, cuius nec naturam novi nec modum, imperita quippe amatoris disciplinæ, imperita et ipsorum amplexuum. Valeas pudor, valeas honestas; valeat honor molestæ nimium virginitatis. Naturam volentem sentio, cui, uti adsolet, cura nulla legum. Perfricabo frontem ad tempus, meamque forte ex tanto dolore reciperabo animam. Sed ecce dum hæc scribo, iucundissime sternutavi. Num forte iuvenis, mea cura, meminit mei? Utinam tandem liceat nobis invicem frui, non amplius oculis solis, sed totis corporibus. Tu nunc Harpedone (commodum enim sicuti affecta sum perscripsi ad te sagittarum subamaram dulcedinem) veni consilium collatura; veni, stamen aut subtegmen aut

μονα τυγὸν ἢ κρόκην· ἢ γοῦν ἄλλο τι τῶν μάλιστα εἰς γυναῖκας ἀνηκόντων. ἔρρωσο, καὶ πρὸς τοῦ Ἐρωτος, ὃν ἐπόμυσθαι πρῶτον μεμάθηκα παρ' αὐτοῦ, μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφθω.

ζ. **

Ὡς ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρη καὶ πεφρόνηκας μέγα καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὄφρυν, ἀεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις καὶ ὑπερορᾶς ἡμῶν τῶν βαδίζόντων χαμαί, καὶ ὡς αὐλητρίδος υἱὸς ἐξαίρεις τὰς γνάθους, καὶ γίνεται σοι μεῖζον τὸ φύσημα τοῦ φυσήματος τῆς μητρός. πόθεν δὲ πολεῖσθαι καρδιακῶς ἐπέισθης οὕτω ταχύ; ἢ μάλλον, ὧ θαυμάσιε Φορμίων, ὡς ἀξιεράστον ἔχων τὴν ὄφιν; τοιαύτην ἔχοι κακείνη ἀξία γε οὔσα· καὶ ὄναισθέ γε δικαίως ἀλλήλων ἐπὶ μήκιστον χρόνον, καὶ γένοιτο παιδίον ὑμῖν ὁμοιον τῷ πατρί. εὖρεν οὖν ἡ μάχαιρα κολεὸν ἄξιον ἑαυτῆς. νενίκηκάς με τὴν ἐμὴν ἐρωμένην λαβῶν, δι' ἐμοῦ τε παριῶν ἐξεπίτηδες οὐκ ἀγελαστὶ τονθορῶσεις, ἀλλ' ἠδέως ἐπεγγελαῖς ὑβριστὴν τινα γέλωτα, καὶ ἀλαζονεύομενος τῶ χειρὶ σοθεῖς, καὶ χαιρων ἐπιτωθάζεις ἐμοί, μέγα δὲ καγχάζεις ὅτι με τῆς φίλης ἐκθέβληκας κατὰ κράτος. ἀλλ' ἔγωγε σοι ἥδιον ἐπιχαίρω, ὅτι σε νῦν ἔνδον εἰσθέβληκα παρ' ἐκείνην, καὶ ἤτταν ὑπέστην ἐγὼ τῆς σῆς φασί. Καδμείας νίκης ἀμείνω φανερόν γάρ ὡς ἐν πονηραῖς ἀμίλλαις ἀθλιώτερος ὁ νικῆσας.

ζ'. Τερψίων Πολυκλεῖ.

Θεράπαινά τις παρθένος τοῦ μοιγοῦ τῆς δεσποίνης ἠράσθη· διακονουμένη γὰρ ἀμφοῖν τὰ δοκοῦντα ταύτην ἔλαβε τοῦ ἔρωτος ἀφορμὴν. πολλάκις οὖν αὐτῶν ἐρωτικῶς ὀμιλούντων ἀλλήλοις ἠχροᾶτο, πλησίον ὡς φύλαξ παρισταμένη καὶ προορώσα μὴ τις ἐξαίφνης ἀναφανεῖη κατάσκοπος. καὶ που καὶ συμπλεχθέντας αὐτοὺς εἶδεν ἡ κόρη, καὶ δι' ἀκοῆς τε καὶ θεᾶς ὄλισθεν Ἐρωσ ἐπὶ τὴν ἐκείνης ψυχὴν αὐτῇ λαμπάδι καὶ τόξοις. καὶ πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν ἡ παιδίσκη, ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς δεδούλωται τῆς δουλείας ὁ ἔρωσ· οὐ γὰρ εἶχε παρρησίαν τῶν αὐτῶν μετασχεῖν τῇ δεσποίνῃ, ἀλλὰ μόνου τοῦ ἔρωτος ἐκοινωνεῖ τῇ κεκτημένη. τί οὖν ἡ κόρη; οὐ γὰρ ἀμήχανον αὐτὴν ἀφήκεν ὁ Ἐρωσ. ἀποσταλεῖσα προσκαλέσασθαι τὸν μοιχὸν ἔφη πρὸς ἐκείνον ἀπλῶς, μηδὲν ποικίλουσα « εἰ βούλει, φίλτατε, ἐμὲ συμπράττειν καὶ διακονεῖσθαι σοι πάλιν προθύμως — ἀλλὰ τί σοι λέξω; τὸν ἐμὸν ὡς ἐρωτικὸς ἤδη νενόηκας πόθον. ἄρα δοκῶ σοι καλὴ καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; τί φῆς; ποιήσεις ἤδη; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ. ὁ δ' οὖν νέος (καλὴ γὰρ ἦν καὶ παρθένος) ἄμα ἔπος ἄμα ἔργον ἄσμενος αὐτίκα μάλα τὴν αἴτησιν τῆς κόρης ἐπλήρου, περικρατῶν ὀμφάκινα τοῦ στέρνου τὰ μῆλα καὶ φι-

quid aliud muliebris instrumenti caussata. Vale, et per Cupidinem, quem ego primum attestari condidici ab ipso, sint hæc tibi scripta secretiora mysteria.

VI. **

Amari superbus insolentius extolleris magnumque spiras et tetricum supercilium adducis, ac per aerem cogitationibus sublimis erectus despectas nos repentis bami, inflasque buccas quippe tibicinæ filius, magisque iam quam mater distenderis. Sed quanam te caussa tam cito ex infimo pectore amatum censes? num, mirande Phormio, tanquam e vultu amari dignus? habeat talem vultum illa, quo digna est, longeque fruamini vicissim ætate vestra, nascaturque vobis similis patri parvulus. Invenit igitur dignam vaginam gladius. Vicisti me potius capta amica mea, et nunc ante me transiens de industria non sine risu mussitas; quin dulce contumeliosum risum subrides, ac gloriose manus quatis, lætusque insultas mihi, et magnum cachinnum fundis, quod me vi ab amica potior deieicisti. Sed ego tibi insulto iucundius, quod te intro ad eam impulsi, repulsamque tuli Cadmea tua victoria meliorem. Certum quippe in malis certaminibus infeliciorem esse qui vincit.

VII. Τερψίο Πολυκλεῖ.

Adulterum dominæ puella deperire cœpit, causam amoris nacta, dum inservit utriusque cupidini. Nam sæpe audiit proxime amatoria miscentes simul, dum adposita custos observat ne quis improvisus irruat arbiter. Vidit et in insis amplexibus, perque aures et oculos immersit se cum læda et sagittis Cupido in pectus virginis. Ita misera conditionem suam deslebat; nam servitutis Amor et ipse vincitus est, neque licebat ancillæ participare gaudij dominæ, quicum nihil miseræ commune præter cupidinem. Quid igitur illa? non enim sivit eam Amor inopem consilii. Missa vocare mœchum, simpliciter ad eum sine fuco « si vis » ait, « carissimum caput, habere deinceps volentem ministram — sed quid verbis opus? iam tu non nescius amorum desiderium meum nosti. Num tibi pulcra videor? num tibi post tuam formam placeo? quid tu? facies ergo? sed facies, scio.» At ille (nam formosa erat virgo) dictum factum, lubens statim votum implevit virginis, acerba virginei pectoris mala legens simulque basiis veris delectatus. Nam basia mulierum marcida, meretrium infida

λημάτων ἀπολαύων ἅμα γνησίων φιλήματα γὰρ ἔωλα μὲν τὰ τῶν γυναικῶν, ἄπιστα δὲ τὰ τῶν ἑταιρῶν, ἀψευδῆ δὲ τὰ τῶν παρθένων, ἰοικότα τοῖς σφετέροις ἦθεσι. μέμικται δὲ ἀπαλῶ μὲν ἰδρῶτι, θερμῶ δὲ καὶ πολλῶ τῷ τοῦ πνεύματος ρεύματι· ἐγγὺς μὲν γὰρ τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν· ἦν δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγης, ὄψει τὸ πῆδημα. ταῦτα μὲν οὖν ἐκεῖνοι, ἡ δὲ κεκτημένη πανούργως ἐπέστη τοῖς τελουμένοις, ἡρέμα βραδίζουσα καὶ κτύπου χωρὶς, καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν. ἡ δὲ στένουσά φησιν « μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σώματι κατεδούλωσε τὴν ψυχὴν. ἐπιτεθύμηκα· ἔξεστι γὰρ. παῦσαι πρὸς θεῶν. ὡς ἐρῶσαν δίκαιόν σε μᾶλλον ὑπεραγγῆσαι ποθοῦσης. μὴ τοίνυν ἀτιμάσης, ὧ δέσποινα, τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην· ἔρωτα, ἵνα μὴ ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις ὀνειδίζουσα λάθης. καὶ σὺ γὰρ ἐκείνῳ δουλεύεις, καὶ γὰρ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἔλκωμεν ζυγόν. » ταῦτα μὲν ἡ παῖς, ἡ δὲ κεκτημένη πρὸς τὸν νέον λάθρα φησί, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβομένη, « Σικελὸς ὀμφακίζει, Ἐμπεδόκλεις, παρατρυγῶν παιδισκᾶριον ἄωρον καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθές. παρθένος γὰρ, ἅτε τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος ἔτι, τὴν συνουσίαν ἕτερότης ἔστι καὶ δύσκοιτος, ἀγνωῦσα τὴν ἐπὶ τῆς εὐνῆς κολακείαν. γυνὴ δέ, οἷα περ ἐγώ, τῶν ἀφροδισίων ἱκανὴν ἔχουσα πείραν, ὁμοίως ἑαυτὴν τε καὶ τὸν ποθοῦντα λίαν εὐφραίνει, καὶ γυνὴ μὲν καταφιλεῖ, παρθένος δὲ καταφιλεῖται. καὶ τοῦτο μὲν ἔγνω· εἰ δὲ τὰ νῦν ἐπιλέλησαι, δεῦρο, φίλτατε, καὶ γὰρ σε ἤδιστα δίδί: τε καὶ τρίς τῶν ἐμῶν ἀναμνήσω. »

η'. Θεοκλῆς Ὑπερείδης.

Ἦρων τῆς Ἀριγνώτης, παρθένου καλῆς. ταύτην μοι νομίμως κατενεγύθησαν οἱ τεκόντες, καὶ ἦν ὄντως ἐπαφρόδιτος· ὁ γάμος· ἐρωμένης γὰρ ἀπέλαυον γαμετῆς. καὶ τὴν συνάφειαν ἡγούμην βεβαίαν, γινώσκων ὡς ἀσφαλέστερος καθίσταται γάμος ἐκ πόθου τινὸς τὴν πρόφρασιν εὐτυχήτας. ἀλλ' ὁ βάσκανος Ἔρωσ ἐνήλλαξέ μου τὸν πόθον, καὶ τῆς πενθερᾶς ἀντ' ἐκείνης ἐρῶ. τί οὖν πράξω; πῶς ἀναιδῶς πρὸς ἐρωμένην, πῶς ἐπιεικῶς πρὸς πενθερὰν ἐκλαλήσω; αὕτη με τὸν κηδεστὴν ἐξ εὐνοίας παῖδα καλεῖ. πῶς ἐρωτικῶς συνδιαλέξομαι γυναικί, ἣν πολλάκις μητέρα προσεῖπον; τοιγαροῦν, κἂν τύχω κἂν ἀποτύχω, διχόθεν ἐγὼ δυστυχῆς. ὑμεῖς τοίνυν, ὦ θεοί, ἀποτρόπαιοί γε ὄντες τὸ δυσσεβὲς ἀποτρέφετε. Οὐγατρί καὶ τεκούση μήποτε συμμειγέην.

θ'. Διονυσόδωρος Ἀμπελίδης.

Σὺ μὲν ἴσως οἶε βαρύνεσθαί με δεινῶς, ὅτι δὴ με τοσοῦτον ἐρῶντα κατέλιπε· ἐμοὶ δὲ τούτου νῆ τὸ σὸν πρόσωπον βραχεῖα φροντίς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν, ἐπέειπε ὡς ἀπλουστάτη καὶ νέα περιφρονοῦσα

virginum sola vera, sicuti et mores iis simplices : miscetur quippe tenero sudore calidoque et crebro spiritus fluxu : nam cor proximum ori proximaque anima ianuae suae : admoveas pectori manum, salissationem senseris. Sed haec illi miscebant simul. At domina vafre mysteria agentibus institit, tacitula taxim incedens, et furiosa emulatione percussa traxit comis puellam. Sed illa singultans « non enim » inquit « mentem mihi una cum corpore addixit fortuna servituti. Amavi; nam licebat. Parce, per deos; quanto aequius amantem te amanti misereri. Noli, domina, dehonestare Amorem, tuum ac meum dominum, ne forte imprudens libidines tuas convicio ferias. Nam et tu illius serva, nosque una ambae trahimus idem iugum. » Haec puella; sed domina clanculum apprehensa moechi manu « Siculos » inquit « imitaris, Empedocles, acerbis uvas legentes, quum puellam ante tempus decerpis, etiam basiorum imperitam. Nam virgo nondum initiata sacris Veneris etiam in coitu iniucunda et inficeta est, blanditiarum lectuli nescia. Mulier contra qualis ego sum, experta concubitus dulcedinem, et se permulcet et amantem summo gaudio. Mulier oscula pangit, panguntur virgini. Et tu haec iam probe nosti. Sin modo oblitus, veni, carum caput, et ego tibi bis terve mearum deliciarum revocabo memoriam. »

VIII. Theocles Hyperidi.

Amabam Arignotam, elegantem puellam. Eam mihi parentes iugavere iustis nuptiis. Felix certe et iucundum videbatur iugum : uxorem enim habebam quam expetiveram, spesque erat firmum ac constantem fore amoris nodum, quum firmiores nuptiae sint, quis causa ab amore. Sed invidus mutavit mihi Cupido meum cupidinem, ut socrum pro uxore depercam. Quid faciam miser? qua fronte cum amica, quo iure cum socru sermones amatorios seram? quæne me generum benevolentiae ergo filium vocat? et nunc quo modo de amore appellabo mulierem, quam saepe matrem vocavi? Ita sive mihi frui seu repelli datur, utraq; infelix ego. Vos o dii averrunci, solvite me hoc incestu. Ne mihi unquam accidat ut attingam matrem et filiam.

IX. Dionysiodorus Ampeldi.

Tu me forte graviter succensere credis, quod me tanto percitum amore liquisti : testor faciem tuam, leve hoc mihi praë alia maiori cura, cum simplex ac iuvenis tanto despectu iusiurandum transgressa sis. Sed tu, quantum

τηλικούτον ὄρκον παρέβης. ἀλλὰ τοῦμόν μέρος ἀνυπεύθυνος εἴης τοῖς ὀρκίοις θεοῖς, εἰ καὶ τὸν ποθοῦντα μὴ στέργεις, μηδὲ συνθήκας ἔγνως ἐνωμότους φυλάττειν. ἀλλ' ἔγωγε δέδοικα (εἰρήσεται γάρ, κὰν ἀπεύχωμαι) μὴ τινὰ σοι ποινήν ἀντεπαγάγωσιν οἱ θεοί. καὶ ἀνιαιρότερον ἔσται μοι τοῦτο ἢ τῆς σῆς διαπεπτωκέναι φιλίας. ἐμὸν τὸ ἀτύχημα τοῦτο, σὲ δὲ τὸ παράπαν οὐ ψέγω. τοιγαροῦν ἵκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν Δίκην οὐποτ' ἄν, ὦ φιλότατη, παυσαίμην, μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τιμωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀδικούσης, εἰ γέ σοι τοῦτο φίλον, ἀνέχεσθαι πάλιν καὶ συγγνώμην ἀπονέμειν τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικία· ἀνεκτὸν γὰρ ἐμοὶ τὸν ἐμὸν ἔρωτα φέρειν καὶ μὴ σε μοχθηρόν τι πεπονθυῖαν ὄραν. ἔρρωστο. κὰν ἀδικῆς, οἱ θεοὶ συγγνώμονες εἶεν. τίς ἂν οὖν πρὸς Διὸς εὐφημότερον ἐπέστειλεν ἀδικούμενος;

ι'. Φιλοπίναξ Χρωματίωνι.

Καλὴν γέγραφα κόρην, καὶ τῆς ἐμῆς ἡράσθην γραφῆς. ἡ τέχνη τὸν πόθον, οὐκ Ἀφροδίτης τὸ βέλος· ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ κατατετόξευμαι δεξιᾶς. ὡς ἀτυχῆς, ὃς οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφυῆς· οὐ γὰρ ἂν αἰσχροῦς εἰκόνομος ἡράσθην. νῦν δὲ ὅσον μὲ τις ἀποθαυμάζει τῆς τέχνης, τοσοῦτον κατοικτεῖρει τοῦ πόθου· οὐ γὰρ ἂν ἦττον δόξαιμι καχοδαίμων ἔραστῆς ἢ σοφὸς εἶναι τεχνίτης. ἀλλὰ τί λίαν δόδύρομαι καὶ τὴν ἐμὴν καταμέφομαι δεξιάν; ἐκ τῶν πινάκων ἐπίσταμαι Φαίδραν Νάρκισσον Πασιφάνην. τῇ μὲν οὐκ αἰεὶ παρῆν ὁ τῆς Ἀμαζόνος, ἡ δὲ καθόλου παρὰ φύσιν ἐπόθει, ὃ δὲ κυνηγέτης, εἰ τῇ πηγῇ προσῆγε τὴν χεῖρα, διεκέχυτο ὁ ποθοῦμενος καὶ περιέρρει τῶν δακτύλων· ἡ μὲν γὰρ πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον, ἡ δὲ γραφὴ καὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸν Νάρκισσον οἷον διψῶντα τοῦ κάλλους. ἐμοὶ δὲ ὅσον ἐθέλω πάρεστιν ἡ φιλότατη, καὶ κόρη τὸ φαινόμενον εὐπρεπῆς, κὰν τὴν χεῖρα προσάξω, ἀσύγχυτος ἐπιμένει βεβαίως, καὶ τῆς οἰκείας μορφῆς οὐκ ἐξίσταται. ἡδὺ προσγελάει καὶ μικρὸν ὑποκέχνη, καὶ εἴποις ἂν ὡς ἐπ' ἄκρων τῶν χειλῶν προκύπτει τις λόγος καὶ ὅσον οὐπω τοῦ στόματος ἐκπηδᾷ. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἀκοὴν προσεπέλασα πολλάκις ὠτακουστῶν τί ποτε ἄρα βούλεται ψιθυρίζειν, ἀποτυχῶν δὲ τοῦ λόγου πεφίληκα τὸ στόμα, τῶν παρειῶν τὰς κάλυκας, τῶν βλεφάρων τὴν χάριν, καὶ ὁμιλεῖν ἐρωτικῶς προτρέπω τὴν κόρην. ἡ δὲ καθάπερ ἑταῖρα τὸν ἔραστὴν ὑποκνίζουσα σιωπᾷ. ἐπέθηκα τῇ κλίνῃ, ἡγκαλισάμην, ἐπιβέβληκα τῷ στήθει, ἵνα τυχὸν τὸν ἔνδον ἔρωτα θεραπεύσῃ, καὶ τέλεον ἐπιμέμνηνα τῇ γραφῇ. αἰσθάνομαι πάλιν τῆς παραπληξίας, καὶ κινδυνεύω τὴν ἐμὴν προσαπολέσαι ψυχὴν δι' ἄψυχον ἐρωμένην. χεῖλη μὲν φαίνει ὠραῖα, ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλησθαι. τί δὲ ὄφελος κόμης καλῆς μὲν φαινομένης, κόμης δὲ οὐκ οὐσης; κἀγὼ μὲν δακρύω καὶ ποτιῶ-

ad me, videas inulta præsides iurandi deos, quamvis et spernas amantem et iurata pacta servare nescias. Verum metus mihi (dicam enim quamvis deprecet) ne vindictam dii repossant: eritque id gravius mihi, quam excidisse e tuo pectore. Causa mali mei malum meum fatum: te omnino non culpo; quin nunquam desinam, amicum caput, iustitiæ oculum deprecari, ne tibi pœnas infligat meritas. Sed et si tibi visum erit peccare denuo, ferat rursus et convenientem ætati tuæ veniam det. Nam mihi quidem proclive ferre meum cupidinem, modo ne quid tu patiaris mali. Vale, quamvis iniuria; parcant tibi dii. Quis per Iovem post offensam meliora verba rescripsit?

X. Philopinax Chromationi.

Pulchram puellam pinxi; dein amare cœpi quam pinxeram tabulam. Amor mihi ab arte mea, non a iaculo Veneris: mea me dextra fixit. Me miserum! non malus pictor fui; neque enim amassem deformem imaginem. At nunc quantum quis artem miratur meam, tantum miseratur meum cupidinem: non minus enim censebor infelix amator quam peritus artifex. Sed quid multis queror ac meam dextram accuso? Vidi in tabulis Phædræ, Narcissum, Pasiphaen. Phædræ non aderat semper Amazonis filius, alterius furor prorsus præter naturam; at venator si manum admovebat fonti, peribat cupita facies effluebatque digitis. Pingebat fons Narcissum, fontem et Narcissum tabula, veluti sitientem formæ suæ. Sed mihi quantum volo adest amica, virgoque ea venusta paret, nec si manum admoveo perit turbata, sed manet stabilis, formamque eandem retinens dulce arridet paullulumque hincit: dicas in summis labris sermonem existere, tantumnon ex ore prodeuntem. At ego adhibui sæpius aurem, auscultaturus quid illa insurrare velit; sermonisque frustratus oppegi suavium ori, genarum caliculis, ciliorum gratiis, vocavique ad amplexus virginem. Illa tanquam mora deliniens amatorem meretrix tacet. Inieci lectulo, amplexatus sum ulnis, admovi pectori, si forte intimo illi meo mederetur cupidini, et omnino me tabula furia vit. Rursus sentio amentiam meam, iamque periculum ne ex vano amore amittam animam. Labra tempestiva parent, sed non reddunt osculandi fructum. Et quid iuvat comæ visu quidem pulchra, sed prorsus non comæ? Et ego lacrimas fundo miser; tabula interea quasi lætabunda re-

μαι, ἢ δὲ εἰκὼν φαῖδρον ἀποβλέπει. ἀλλ' εἶθε μοι τοιαύτην ἐμψυχον, ὃ χρυσόπτεροι παῖδες Ἀφροδίτης, δοίητε φίλην, ὅπως ἂν ἐκ τῶν τῆς τέχνης ἔργων ἴδω κρείσσονα τέχνης ὠραϊζομένην ἐν ζῶντι κάλλει, καὶ προσαρμόζων ἡδέως τῇ φύσει τὴν ἑμαυτοῦ τέχνην ἄμφω θεάσωμαι συμφωνούσας ἀλλήλαις.

ια'. Ἀπολλογένης Σωσία.

Ἐβουλόμην εἶπερ οἷόν τε ἦν τοὺς ἐρωτικούς ἀπαντας διερωτῆσαι καθ' ἕναστον, εἴ τις αὐτῶν ἐπαμφοτερίζων ὑφ' ἑνα καιρὸν δυοῖν περιπέπτωκε φίλτροις. ἐγὼ γὰρ ἑταίρας ἐρῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ πόθου (οὕτω γὰρ ὤμην) συνεζύγην σώφρονι γαμετῇ, καὶ νῦν τῆς τε πόρνης οὐδὲν ἤττον ἐρῶ, καὶ ὁ τῆς δημοζύγου προσετέθη μοι πόθος, καὶ θατέρᾳ συνὼν οὐκ ἀμνημονῶ τῆς ἐτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. εἶοικα γοῦν κυβερνήτη ὑπὸ δυοῖν πνευμάτων ἀπειλημένῳ, τοῦ μὲν ἔνθεν τοῦ δὲ ἔνθεν ἐστὶ κότος καὶ περὶ τῆς νεῶς μαχομένων, ἐπὶ τὰναντία μὲν τὴν θάλασσαν ὠθούντων, ἐπ' ἀμφοτέρα δὲ τὴν μίαν ναῦν ἐλαυνόντων. ἀλλ' εἶθε, καθάπερ διττοὶ ἔρωτες τῆμῃ συνομιλοῦντες ἐνδιαιτῶνται ψυχῇ, οὕτω ζηλοτυπίας χωρὶς αἱ γυναῖκες συνώκουν ἀλλήλαις.

ιβ'. Εὐβουλίδης Ἡγησιστράτῳ.

Δυστρόπου γυναικὸς οὐδὲ πενία δεδύνηται μᾶλλον ἐξημερῶσαι τὴν γνώμην, οὐδὲ βραχὺ γοῦν αὐτὴν παρασκευάσαι τοῦ ἀνδρὸς κατήκον εἶναι. ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν ἐξεπίτηδες ἠγαγόμην, ὅπως εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσωμαι σοβαρόν. καὶ ἤρων αὐτῆς αὐτίκα, τὸ πρῶτον τῆς ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων. καὶ τῆς τύχης ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν, οὐκ ἤδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἐρωτός ἐστιν ἀρχή· ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πόθος. ἀλλ' ἢ τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεῆς πάσης δημοζύγου πλουσίας φρούραγμα καὶ τυφον πολλῶ τῷ μέσῳ παρῆλθεν, ἐστὶ δὲ καὶ τὸν τρόπον καὶ τὸννομα Δεινομάχη, καὶ τῷ χεῖρε μόγις ἀπέχεται, καὶ ὡσπερ δέσποινα δεινῆ κεκοράτηκέ μου πικρῶς, οὔτε γοῦν ὡς εὐπορον τιμῶσα, οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδομένη. ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἐστὶν ἢ προῖξ. ναὶ μὰ Δία (ὑπεμνήσθην γάρ) Θαυμαστὸν ἐπηνέγκατό μοι κακείνο· ἐπεντροψᾶ πολυτελῶς, καθάπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστήσαι ταχύ· οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέη. ἐγὼ δὲ θοιμάτιον αὐτῇ δεικνύς, ὑπερ ἂν τύχῳ φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσπιτον ὑπαινίττομαι φάσκων « ὦ γύναι, λίαν σπαθᾶς. » ἀλλ' οὐδεπώποτε τῶν ἐμῶν πεφρόντικε λόγων, ὀδυνᾶ δὲ με τὸν ἀγαπῶντα μάλιστα ἀναισθήτου γυναικὸς ἀτιμία. τοσοῦτόν ἐστι δύσχρηστον τὸ κακόν. καὶ πέρας ἐν μόνον ἐμοὶ τοῦτου δοκεῖ, τὴν βάρβαρον ἐς κόρακας ἐκπέμψασθαι τῆς οἰκίας, πρὶν τι σκαιότερον ὑπομείνω· φύσει γὰρ αἱ

spicit. Sed o vos mihi talem, auripenni Veneris puelli, detis vivam amiculum, ut ex artis meo operibus videam meliorem arte, viva pulchritudine florentem, meamque artem naturæ iucunde admovens concinentem inter se utramque aspiciam.

XI. Apollogenes Sosia.

Velim, si possit, omnes singillatim amatores rogare, si quis eorum duobus simul mentem percitam sensit amoribus. Nam ego, quum amarem a lenone, ut liberarer hoc cupidine (sic enim rebar), probam coniugem duxi domum. Et nunc amicam nihilo secius depereo, accessitque ultra amor uxorius, et si quando alteram habeo, tum mihi alterius recordatio subit, et repræsentat sibi mens eius dulcem imaginem. Prorsus sicuti rector navis, quem bini simul venti, unus hinc alter illinc diversum agunt, pugnantes de navi. uterque et mare quidem versantes in contrarias partes, navem ipsam in utramque trudentes tamen. Sed utinam, sicuti diversi in animo meo conversantur cupidines, ita et mulier utraque sine æmulo livore esse possent simul.

XII. Eubulides Hegesistrato.

Male moratæ mulieris ne ipsa quidem inopia mansuefacere mentem potest, neque eam vel minimum facere ut morigera sit imperiis viri. Nam ego pauperem eo consilio duxeram, ne quid gravius paterer ducta divite. Et amavi eam desubito, caussaque prima amaris ex miseratione eius inopiæ. Credebam me sortis eius misereri, nescius miser initium esse amoris hanc misericordiam: nam sæpe amori origo a miseratione. Sed illa ab initio sumnopere indiga superbiam et fastum multo tanto superavit cuiusvis dotatae coniugis; estque re et nomine Dinomacha: quin vix manus abstinet, ac veluti sæva domina imperium in me exercet crudeliter, nec colens ut divitem, nec verens ut coniugem. Dos mihi hæc ab illa. Sed et per Iovem (nam hoc commemini) mirum etiam paraphernum intulit; sumtuose ornata incedit, tanquam adigere me cito ad inopiam velit: nullæ satis ei opes, ne si fundantur fluminibus quidem. At ego commonstrans illi quod gesto pallium, admonui comice prodigam conjugem. « Mulier » inquam, « nimium eluis. » Sed mea dicta subterhabuit, meque efflictiim amantem stolidæ mulieris contentus præcipue afflicti. Ita me incertum angit malum; cui finem hanc unam video, barbaram ut e domo in barathrum detrudam prius quam deterius quid mihi accidat. Natura enim mulieres,

γυναῖκες, ἐπὶ τούτων οἱ συνοικοῦντες ἀνέχονται, βαρύτερον ἐπεμβαίνουσιν. ἀπίτω τοίνυν ἡ θηριώδης. ἔστω, δεδόχθω, οὐδὲν ἀμφιβάλλω. κατάδηλος ἡ γυνή. ἄρκτου παρούσης, φασίν, οὐκ ἐπιζητήσω τὰ ἴχνη.

ιγ'. Χελιδόνιον Φιλωνίδη.

Μάτην ὑποκνίζη, γλυκύτατε, μάτην ὠήθης με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ· οὕτως ἴλεως εἶη μοι Ἀφροδίτη. ὅσον ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, τὸν ἔρωτα βεβήκως ἀνεπίληστον διετήρουν αἰεὶ. καίτοι με καθεδύουσαν ἀφελὲς Μέγαράδε προσέπτῃς, ἐγὼ δ' ἀφυπνισθεῖσα πρὸς ἑμαυτὴν ἐβόων τούτο, « οὐκ ἔστι Φιλωνίδης ἀλλὰ Θησεύς. κοιμωμένην καταλιπὼν ὄχου. » Ἀριάδνην με πᾶσαι καλοῦσι, σὺ δὲ Θησεύς ἐμοί, εἶθε καὶ Διόνυσος. οὐκ ἐβόμβει σοι τὰ ὄτα, ὅτε σοῦ μετὰ δακρῶν ἐμεμνήμην; εἰ μέντοι εἰδείης ὅτι καὶ νυκτιγρετούσα διεμνημόνευον, καὶ τὴν σὴν ἐπιστολὴν ὡς αὐτοχειρῆα μάλιστα γεγραμμένην μέσσην ὑπέθηκα τοῖς μαστοῖς, τὴν ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν παραμυθουμένη καρδίαν, ἐντεῦθεν ἂν ἦδη χίλια παρασκευάζοιο φιλήματα. αἶδα οἶδα πόθεν εἰκότως τὴν ἀπάτην ὑπέστης. ὡς ἐταίρα διὰ κέρδος ὀμιλοῦσα τοῖς νέοις ὑποκρίνομαι τῶν συνόντων ἔραν, ὅπως ἂν μείζονα τούτοις ἐρεθίσω τὸν πόθον. ἵνα γὰρ μὴ πολλάκις σοι διενογλῶ, παρ' ἑτέρου τι λαβεῖν ἀνάγκη. σὺ δέ μοι καταμέμφῃ, τὴν ὑπόκρισιν ἀγνοήσας. μὴ σύγε, δέομαι καὶ ἱκετεύω, καὶ κατασπένδω δάκρυά τῶν γραμμάτων. ὅμως ἤμαρτον, ὁμολογῶ, εἰ σοὶ φίλον ἀπλῶς ὁμολογούσης ἀκούσαι. καὶ ἦν βούλει δίκην ἐπίθεις, πλὴν τοῦ διαλύσαι τὴν ἡμετέραν φιλίαν. τοῦτον γὰρ μόνον οὐ φέρω τῆς τιμωρίας τρόπον, οὐ μὰ τὴν σὴν φάρετραν, ἐξ ἧς ἡδίστά με τοξεύεις. φυλάζομαι δὲ τοῦ λοιποῦ ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω. οὐκέτι γὰρ σε ὡς ἐμὸν ἀλλὰ καὶ ὡς ἑμαυτὴν, ὧ Φιλωνίδη, φιλοῦ. ταῦτα γέγραφα νῆ τοὺς Ἐρωτας ἀσθμαίνουσα καὶ δεδακρυμένη καὶ καθ' ἕκαστον ὧν ἐπέστελλον ἀναστενάζουσα.

ιδ'. Μελίττα Νικοχάρητι.

Εἰ μὴ τὴν καθ' ἡμῶν βασκανίαν ταχὺς ἀπεσόβησεν Ἔρωτος, καὶ Ἀφροδίτη θάττον ἀμφοτέροις ἀλεξίκακος ἀνεφάνη, καλοῦ παιδὸς καλὴ μήτηρ, μέχρι παντὸς ἂν ἡμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἀσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις. μάτην ἐπέχαιρον οἱ βασκαίνοντες ἡμῖν τῆς φιλίας, καὶ εἰς κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη τῆς ἐπιβουλῆς ὁ σκοπός. ὅθεν, ὧ φίλιτατε, μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν γῆρας ἐπὶ τὸ σὸν ὀνόματιον εἰσιούσα θάττον ἡ βάρη ἐκλαον ὑφ' ἠρόνης, κατησπαζόμεν τε ἀπλήστως τὸν ἀφροδίσιον οἶκον, καὶ τῶν τοίχων ἐφαπτομένη τοὺς δακτύλους ἐφίλου ὑπερχαίρουσα καὶ μειδιῶσα γλυκύ. μεταξὺ δέ πως ἀπιστοῦσα πρὸς ἑμαυτὴν ἐφασκον « ἄρα ἐγρήγορα, ἢ πλανῶσιν με τῶν ὄνειράτων εἰκόνας; » ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάμβανέ με τις ἀπιστία. σὺ δὲ ὡς τὸ σὸν ἑόρακας Μελισσάριον,

si viri patienter ferant, graviore instant. Habeat ergo sibi res suas ferina mulier. Esto, ita censeo; nec moror. Manifesta est mulier. Ursæ presentis, ut aiunt, non quarum vestigia.

XIII. Chelidonium Philonidæ.

Frustra me fastidis, dulcissime; frustra me credis flammam post tuum alio cupidine. Ita propitiam Venerem habeam, ut ex quo abisti a nobis, constantem servavi amoris nostri memoriam, quamvis tu me dormientem linquens Megaram avolaris. At ego expectata clamabam ad meipsam « non est hic Philonides; Theseus est: dormientem relinquens abis. » Ariadnam me mulieres omnes vocant: at tu mihi Theseus; utinam et Bacchus. Nonne aures tibi tintinabant, quoties lacrimans faciebam mentionem tui? Quid si et quæ pernox pervigil dixerim rescias, et qui literas tuas, præcipue quia scriptas manu propria, mediis inseruerim papillis, solamen cordi meo sussilienti desiderio tui, mille inde pangas suavia. Novi, novi, quæ te suspectio decepit, quod meetricum in morem, quæ luci causa iuventutem admittunt, amorem eorum simulo quiscum soleo, ut maiorena iis accendam cupidinem. Necesse enim mihi capturas venari ab aliis, ne sæpius appellem te importunius. At tu me accusas, nescius simulasse: sed tu ne accusa, rogo te ac supplico, perfundens lacrimis literas. Tamen peccavi, fateor, si simpliciter confitentem audire vis. Irrogato quam lubet pœnam, modo ne iubeas amoris nostri dissidium; solum hunc non fero ego vindictæ modum, testor pharetram tuam, qua me dulcissime sigis. Cavebo deinceps ne quid offendam: non enim te amplius ut meum, sed ut meipsam amo, Philonida. Hæc scripsi, testor Amores, mixta lacrimis ac suspiriis et ad singula verba planctibus.

XIV. Melissa Nicocharetii.

Nisi conceptum contra nos fascinum citus discussisset Cupido, promptiorque Venus utriusque averrunca existisset, pulchri filii pulchra mater, ætatem nos interminatum bellum et implacabile discidium disparassent abinvicem. Frustra gavisus sunt amoris nostri mali æmuli, prævisæque iis insidiæ in irritum cecidere. Itaque ego, carum caput, testor amabilem meum ac tuum Cupidinem, hesternò ingressa cubiculum tuum pleno gradu, lacrimas sudi gaudio, nec potui satiari deosculandis amatoris adibus, ac parietibus admotos digitos letabunda dulceque ridens basiavi. Sed interibi diffidens quodammodo dixi ad meipsam « vigilone, an me fallunt somniorum imagines? » enim ex nimio desiderio fiebat ut minus crederem. At tu simul tuam Melissarium vidisti,

ὡσπερ εἰς σύμβολον χρονίου θεάματος μεθ' ἡδονῆς τὸν δάκτυλον ἀνατείνας, ἄσμενος αὐτὸν περιέστρεφες ἠθικῶς. πολλὴ οὖν χάρις τοῖς φίλοις θεοῖς ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀνανεοῦνται τὸν πόθον, μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστεροῦ καὶ μείζονος αισθάνομαι τούτου· αἰεὶ γάρ πως ἡδίστους αἱ τῶν ἐρώντων μεθ' ὕβριν κολακεῖται δοκῶσιν.

ιε'. Χρυσὶς Μυρρίνη.

Τοὺς ἀλλήλων, ὦ φιλάττη, συνεπιστάμεθα πόθους. σὺ μὲν τὸν ἐμὸν ἄνδρα ποθεῖς, ἐγὼ δὲ τοῦ σοῦ θεράποντος ἐκθύμωμαι ἐρῶ. τί οὖν πρακτέον; πῶς ἂν εὐμηχανῶς ἐκάστη τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα θεραπεύσειεν; ἐδέηθην, εὖ ἴσθι, τῆς θεραπείας τὴν ἐννοίαν ἐμβαλεῖν, καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἢ δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην, ἣν οὕτω πράττειν παρεγγυῶ σοι, Μυρρίνη. τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμὸν δὲ δεσπότην ἐρωτικὸν δόκει θυμουμένη, ἀμα καὶ τύπτουσα τῆς οἰκίας ἐκπέμπειν, ἀλλὰ πρὸς θεῶν πεφεισμένως καὶ τῷ παρόντι μοι πόθῳ τὴν μάστιγα συμμετροῦσα· ὁ δ' οὖν οἰκέτης, Εὐκτιτος ὁ καλὸς πάντως ἅτε πρὸς φίλην τῆς κεκτημένης φεύζεται παρ' ἐμέ, καὶ γὰρ τὸν ἄνδρα ὡς ὑπὲρ τοῦ θεράποντος τὴν δέσποιναν ἰκετεύοντα τὴν ταχίστην ἐξαποστελῶ πρὸς σέ, οἷον μετὰ δεήσεως αὐτὸν ἐξωθοῦσα. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἐκατέρω τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη ἐρώμενον οὐκ ἀμελήσει τοῦ ἔρωτος ὑψηγομένου ἐπὶ σχολῆς ἀμα καὶ βραστήνης χρήσασθαι τῷ παραπεπτωκότι καιρῷ. ἀλλ' ἐπὶ μάλιστα ἐμποροῦ τῆς ἐπιθυμίας τῇ συγκοιμήσει, καὶ μοι συνεπεκτείνουσα τῶν ὑφροδισίων τὴν τέρψιν. ἔρρωσο, καὶ πέπαυσό μοι θρηνοῦσα τοῦ συζύγου τὴν ἄωρον τελευτήν, φίλον ἀντ' ἐκείνου τὸν ἐμὸν σύνοικον εὐτυχοῦσα.

ισ'. Μυρτάλη Παμφίλῳ.

Ἐμὲ ποθοῦσαν περιφρονεῖς καὶ περὶ ἐλαχίστου ποιῆ, ἐμὲ τὴν ἐρῶσαν ὑστέραν ἔχεις καὶ πάρεδρον ἡδονῆν, καὶ πολλάκις τὴν ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν ποτε παρέργη. Ὁρῦπτη, Πάμφιλε, πρὸς ἐμέ, καὶ καλῶς, ὅτι μὴ ἀπέκλεισα ἐλθόντα « ἐνδὸν ἕτερος » εἰποῦσα, ἀλλ' εἰσεδεχόμεν ἀπροφασίστως τότε δ' ἂν σε καόμενον εἶδον καὶ ἀντιμεμνηνότα. ἐγὼ διέφθειρά σε ὑπεργαπῶσα καὶ τοῦτο διεμφανίζουσα ὑπερόπται γὰρ αἰσόμενοι γίνεσθε. μία μόνη δικαίως ἐσπούδασταί σοι Θαις καλὴ γὰρ ὅτι ποθεῖται. ἐκίνην διώχεις, ὅτι σε πόρρωθεν ἀποφεύγει· τῶν γὰρ μὴ βραδίων ἐπίεσθε. καὶ ὅταν πολλὰ διδοὺς μάτην ἰκετεύων τὴν σὴν ἀποκάμης, ἐμὲ λοιπὸν τὴν ἐξ ἀπορίας ἐπιζητεῖς. καίτοι γε τεττάρων ὀβολῶν ἀξία Θαις εἰ πάνυ πολλοῦ. ἐγὼ τοίνυν ἠλιθίων κακῶν ἑμαυτὴν αἰτιῶμαι· πολλάκις γὰρ ἐπομοσαμένη τὴν ἀτοπον ταύτην διαλύσαι φίλιαν, ἦνίκα σε πάλιν ἐώρων, αὐτίκα μανικῶς προσεπήδων καθάπαξ ἐπιλεησμένη τῶν ὕρκων, καὶ λίαν ἐκκεχυμένως ἡγάπων, ἐφίλουν τε ἡδέως, καὶ σφο-

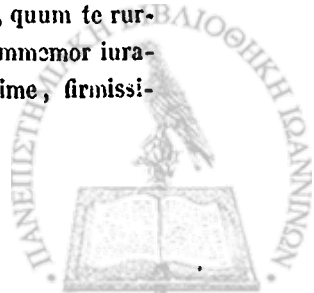
velut indicium expectatæ diu visionis digitum cum voluptate profensum libenter et eleganter in orbem vertisti. Magnam gratiam dico amicitiae præsidibus divis, quod rursus reconciliant nostrum cupidinem; quem ego nunc eo gratiorem ac maiorem sentio, quo iucundiores amorum videri solent post iniurias deliciae.

XV. Chrysis Myrrhinæ.

Sensimus invicem, amica, nostros cupidines. Virum tu meum amas, ego servum tuum efflictim depereo. Quid ergo facto opus, qui commodissime medeamur utraque nostro desiderio? Rogabam, ut scis, deos, ut remedii cognitionem animo meo inicerent. Et ecce ex improvise inspiravit deus hanc sententiam menti meæ. Itaque condico tecum ut sic facias. Servum tuum, Myrrhina, dominum meum amatorium singe irata simul ac plagis onerans velle te eicere ex ædibus, sed parcius per deos ac lorum moderans ad meum cupidinem. Ita fiet, ut servus, Euctitus ille pulcher omnino ad me confugiat, quippe ad amicam dominæ, egoque confestim virum meum ad te ablegem pro servo deprecaturum, quasi precibus hominem domo eiciens. Ad hunc modum utraque cupitum tenens non negliget Amore duce per otium ac facilem occasionem uti præsentem tempore. Sed tu producas longius coitus dulcedinem, eadem mihi prorogatura voluptatem gaudii mei. Vale, desineque acerbum flere factum coniugis, amicum pro eo maritum meum potita.

XVI. Myrtala Pamphilo.

Amantem me spernis ac pro nihilo ducis; diligentem me habes loco secundæ ac succidanæ voluptatis, nostrasque ædes sæpius præferis, quasi si eas nunquam videris. Feroce facis, Pamphile, adversus me; et merito, quia non exclusi volentem, alium intus mentita, sed nihil caussata admisi. Quod si fecissem, ego te flammatum et mutuo furore percitum vidissem. Perdidi te nimium amans neque amorem dissimulans. Discitis enim spernere, ubi vos amari sensistis. Et merito unam tu sedulo colis Thaidem. Formosa enim illa, quia expetitur; eam sectaris, quia te longe pellit. Enim vos ardua expetitis. Et si quando largitus multa, multa frustra precatus, irritus voti abis, tum me ex inopia exquiris. Quamquam dupondia est Thais si magni est. Sed ego malorum summorum accuso me ipsam: sæpius enim testata deos dissoluturam me hunc inficetum amorem, quum te rursus video, furiosa statim accedo, velut immemor iuramenti, effuseque amplexa suavior dulcissime, firmissi-

δρῶς ἄγαν ὑπελάμβανον ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τιθηλα-
θεῖν ἐπέτρεπον. σὺ μὲν οὖν οἶει με τὸν αὐτὸν ἀεὶ
τρόπον ἔξιν ὡς εὐπειθῆ καὶ ἐτοιμότατα προκειμένην,
ἀλλ' ἔγωγε μὰ τοὺς Ἑρωτας — μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ.
καὶ τί χρῆ με περιττὸν ἀποτελέσαι τὸν ὄρκον, παρὸν
τοῖς ἔργοις ἑμαυτὴν ἐμπεδῶσαι καὶ περὶ τῶν δοκούν-
των ἀποδεῖξαι βεβαίαν. ἔρρωσο, καὶ πρὸς τῶν Θαΐδος
μαστῶν καὶ φιλημάτων μηδὲν ἔτι παρενόχλει.

ιζ'. Ἐπιμενίδης Ἀριγνώτῃ.

Φιλανθρώπως, ὦ γύναι, παραγγέλλεις, καὶ φει-
δομένης ἄγαν ὁ λόγος. ἔφης γάρ « μέχρι τίνος, ὦ
μειράκιον, παραμένεις, μηδένα διαλείπον καιρὸν;
σύνοικον ἔχω. μὴ μάτην τὸν ἑμὸν ρύπαινε βίον.
ἄπιθι, τὴν σὴν ὁδὸν διανύον, πρὶν ὑπ' ἐκείνου φωρα-
θῆς. οὐδ' ἐμὲ τοιοῦτος τεθνήσκειται νεανίας. » ἀλλ' οὐ-
πώποτε ἠράσθης ἀφ' ὧν λέγεις, οὐδὲ κατείδες ἐρῶντιᾶ.
σφόδρα γοῦν ἀπειρότατα διαλέγῃ. οὐκ ἔστιν αἰδήμων
ἔραστής, κἂν προπηλακίζομενος τύχῃ· οὐδὲ δειλός,
κἂν δέη τεθῆναι. πρὸς κῦμα πρὸς πνεῦμα πλεῖν οὐδὲν
αὐτῷ διαφέρει. τούτοις μᾶλλον τιμᾶται Ἀφροδίτῃ
ἢ λιθανωτῶ καὶ θυσίαις. ἐκείνων οὖν ἀπόσχου τῶν
λόγων· λῆροι γάρ εἰσι καὶ φλήναφοι παντελῶς. ἐγὼ
τοίνυν ἐρωτικὸς ἀνέκκλητος μηδὲν ὄρωδῶν τὴν ἀν-
δρείαν μιμησομαι τῶν Λακῶνων· παρ' ἐκείνοις γάρ αἱ
μητέρες πρὸς τοὺς παῖδας ἔφασκον, ἔμοι δὲ παρακε-
λεύεται κάλλιον ἢ ψυχῇ « ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτης, »
καὶ διὰ τὸ σὸν κάλλος ἢ γάμον ἄσμενος ἢ τάφον αἰ-
ροῦμαι. ἔστωσαν ἢ τρεῖς ἔξ ἢ τρεῖς κύβοι νῦν οἱ πε-
πτωκότες. μὴ τοίνυν, ὦ καλλίστη γυναικῶν, ὑπολάβῃς
τὰ γεγραμμένα μόνης χειρὸς εἶναι καὶ γλώττης ἀπλῶς·
ἄμαρτήσῃ γὰρ τῆς ἀληθείας πολὺ. ἔλεγχος ἔστι
ταῦτα ψυχῆς ἐρώσεως, ἀκείνη δὲ τούτων τὸ συμβᾶν
κατεμήνυσε πάθος.

ιη'. Μαντίθεος Ἀγλαφῶντι.

Γυνὴ τοῦνομα Θελεξινόη προσχῆματι σώφρονος ἐπὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς καθέλκουσα τὴν ἀμπερόνην ἀκείθεν
κομιδῇ στενὸν ὑποβλέπουσα, ἐλάνθανε κακοτεχνούσα
τοὺς νέους· καὶ γὰρ κυνὶ προσέοικε λύκος, ἀγριώτατον
ἡμερωτάτῳ. ταύτης ὁ Πάμφιλος οὐκ οἶδα ὅπως πο-
λυπραγμονήσας τὸ βλέμμα ἐκ πρώτης θεᾶς ἠράσθη
ταχύ· δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροὴν διὰ
τῶν ὀμμάτων ἐρωτικῶς διεθερμάνθη, καὶ ὡσπερ βοῦς
μουπισθεῖς ἐταράττετο, ὡκνεῖ δὲ τὸν πόθον δηλῶσαι,
τὴν ἐμφαινόμενὴν σεμνότητα δεδιώς. συνῆκε τοῦ
μειρακίου τὴν ὑπόνοιαν ἢ γυνὴ ὡς πολλὴν ἔχουσα τοῦ
πράγματος ἐμπειρίαν. ** ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐχ ὡς
προαγωγὸς τῷ ποθοῦντι προσῆλθεν, ἀλλὰ τις εἶναι τῶν
περιέργων ἐδόκει· καὶ πολλὰ τερατευσάμενος ἐπηγγεί-
λατο λόγοις αὐτὴν δαιμονίοις καταδουλώσαι τῷ νέῳ.
καὶ χρυσοῦς αὐτὸν πρότερον εἰσπραξάμενος οὐκ ὀλίγους

meque ulnis implicatum teneo, ac sino papillas attractes.
Tu me forte semper ad hunc modum habiturum censes,
morigeram quippe et placari facilem : sed ego testor
Amores, discas reipsa : et quid opus me frustra iusiu-
randum concipere, quum reipsa obligare me possim et
arbitrio meo dicere sine provocatione sententiam? Vale, et
per mammas perque oscula Thaidis, ne tu mihi molestus
fwas amplius.

XVII. Epimenides Arignotæ.

Humane mulier admones, tuusque sermo est miseran-
tis admodum. Dicis enim « quousque tu sustinebis, iu-
venis, nec ullum tempus intermites? coniugem habeo;
ne frustra dehonestes vitam meam. Abi vias tuas, an-
tequam ab illoprehendere; non fiet ut propter me talis
adolescens pereat. » Sed, ut sermo tuus est, amasti
nunquam, nunquam amantem vidisti : loqueris enim ut
prorsus inexperta. Non est amator verecundus, ne si
contumeliis expellatur quidem; non est pavidus, ne si
moriendum sit; adversis ventis, adverso aestu navigare
susque deque habet. His colitur Venus magis quam thure
ac victimis. Desine ergo talia edicere; nugæ sunt ete-
nim atque affanniæ meræ. At ego impavidus amator,
nihil veritus Laconum imitabor fortitudinem. Nam apud
cos admonent matres filios (mibi vero dulcius insur-
rat anima) « aut hanc aut in hac, » nuptiasque ego liben-
ter aut mortem eligam formæ tuæ causa. Cadant nunc
aut tres sex aut tres tesseræ. Tu interea pulcerrima
mulierum cave credas manus esse vel linguæ tantum hæc
scripta; nam ita longe a vero iveris. Indicia hæc sunt
amantis animæ, quæ per hæc verba totum adfectum suum
prodidit.

XVIII. Mantitheus Aglaophonti.

Mulier nomine Thelxinoe, pudicam simulata, vestem
super oculos adducens sensimque inde respiciens, malis
artibus illectabat improvidam iuventutem. Præfereret
quippe lupa ferissima mansuetissimæ speciem canis. Eam
Pamphilus nescio quo modo curiosius aspectam simul
vidit, simul perire cœpit : excepta siquidem per oculos
formæ exuvia amore exarsit. Agebatur ad modum cæstro
pericitæ bovis. Sed desiderium palam facere verebatur,
simulatam honestatem reveritus. Sensit suspicionem iu-
venis mulier, perita quippe talium. ** Sed ille non leno-
nis specie accessit iuvenem, verum tanquam unus aliquis
e curiosis : multaque mira memorans, promisit solis se
divinis artibus subiecturum eam adolescenti. Et sane
exactis prius aliquantis aureis infando carmine fraxit ad
amantis pedes mulierem, sicuti facturum se iactaverat,

ὑπὸ τῷ πόδε τοῦ ποθοῦντος ἤγαγεν ἀρρήτῳ λόγῳ τὴν ἀνθρωπῶν, ὡς περ αὐτὸς ὑποδεικνύς τὴν γυναῖκα προσιοῦσαν ἐνεανιεύετο λέγων. ἢ δὲ τὴν ὑπόκρισιν τοῦ πιστομένου * τὸ μὲν πρῶτον οἶον ὑπόσεμος συνεδείπνησεν ἐγκεκαλυμμένη, καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας. ἔπειτα τέως ἀντερᾶν ὠμολόγει νῦν πρῶτον ἔρωτος πειραθεῖσα, καὶ ἦν πάντα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ δρώμενα παρ' ἐκείνης, καὶ πολλάκις παρεδάκρυε τῷ μειρακίῳ, νῦν μὲν ἀποστένουσα τὸν πόθον, νῦν δὲ πικρῶς ὀλοφυρομένη ἦν ἐξημίωται σωφροσύνην, καὶ ὁ Κρῆς ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν. ὁ δὲ σχηματισάμενος μαγγανείαν παρ' ἑαυτὸν ἀπεθαύμαζεν, εἰς σύμβολον παραδόξου νίκης ἀνατείνων τὴν χεῖρα. ταῦτα μὲν οὖν γέγονε δις τε καὶ τρις καὶ σφόδρα πολλάκις. ὡς δὲ λοιπὸν τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσαν τῶν χρημάτων καὶ κατέστησαν παττάλου γυνώτερον, ἀπέλιπον αὐτὸν ἐν πενίᾳ δῆπου μυρία, καὶ περιπεφρονήκασιν παντελῶς. ὁ μὲν ἐραστής περιώδυνος ἐκ τοῦ πόθου τὸν φίλτροποιὸν ἰκέτευε κατ' ἐκείνης ἀνακινῆσαι τὰς ἰσχυάς· ἔτι γὰρ οὕτως ἤγετο κρατημένος τῇ χλεῦθι· ὁ δὲ φησιν « ὦ τάν, εἰς γε τὰ τοιαῦτα πρόσκαιρος ἡμῶν ἐστὶν ἡ τέχνη, ἄλλως τε καὶ ἀπολέλαυκας ἱκανῶς. » τούτοις ἀμφοτέροι φενακίσαντες τὸν νέον ἀπῆλλον, ἢ μὲν πλασσαμένη σῶφρονος ἤθη, ὁ δὲ καθάπερ ἐπὶ σχηῆς ὑποκρινάμενος τῶν περιέργων τὸ σχῆμα καὶ δαιμόνων προσηγορίας συνείρων πλασματώδεις τέ τινας ὑποφθεγγόμενος ἐπικλήσεις καὶ ψιθυρίζων ἀπατηλῶν γοητευμάτων λόγους φρικώδεις, ἐνθα δῆθεν αὐτὸς ὑποτρέμων παρεστῶτι πλησίον μὴ δεδιέναι παρεκελεύετο τῷ μειρακίῳ.

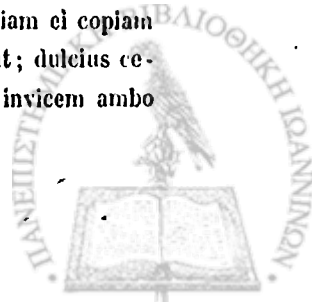
10. Ἀρχιλόχος Τερπάνδρῳ.

Ὅρα πρὸς Διὸς ὅπως γυνὴ τις ἡρέμα προτρέπει μαστροπὸν αὐτῆς γενέσθαι τὴν δούλην. ἔφη γὰρ « ἢ φαντασίαν εἶδον, ὦ παιδίσκη, κατ' ὑπνον οἷα φιλεῖ, ἢ πρὸ θυρῶν ἀκήκοα νέων κωμαστῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μαχομένων ἀορι νυκτῶν, οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὑπαρ. ἐλευθεροὶ γὰρ οἱ στενωποὶ· παίζειν καὶ γελᾶν καὶ ἄδειν τῷ θέλοντι ἔξεστιν. νῆ τὰς Μούσας εὐστόμους ἤδον, ἴσα καὶ Σειρήνες γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν. » « ἀληθῆ » φησὶν ἢ παῖς « ἀκήκοα, ὦ κεκτημένη· σὲ γὰρ τις νέος καταλόστρυχος ἔτι ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνη πάλαι ποθεῖ, Ἴπποδάμης μὲν ὄνομα, ἱκανὸς δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τοῦ κάλλους γινώσκεσθαι. καὶ πολλάκις μοι διείλεκται περὶ σοῦ καὶ « βούλομαι » ἔφη « τὴν σὴν δέσποιναν προσειπεῖν, ἀλλ' ἐδεόειν προσαγγεῖλαι τὸν λόγον. » αὐτίκα γοῦν ἢ κεκτημένη τὴν θεράπαιναν ἐπανήρετο « τὸ βούλημα ἤκουσας, ὦ φιλάττι; » « ναί » φησὶν ἢ παιδίσκη. ἢ δὲ « ὡς ἐμοῦ γε μήπω μαθούσης » ἔφη « παρὶτω πάλιν προσάδων, κἂν ἐρωτικός μοι δοκῇ, χαρισθῆμαι τῷ μειρακίῳ. » ἦλθεν, ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας, ἐμμελέστερον ἤδεν, ἐκρίθη καλός, καὶ

præmonstrata illis dum forte progreditur muliere. Illa simulationi fidem factura, primum velut proba mulier accubuit velata paullulumque de argenteis gustavit, donec tandem exhaustit ipsas aurcas. Dein mutuum tandem cupidinem fassa, tum primum attentatam se amore dicere, omniaque amantis callide effingere. Adlacrimabat sæpius iuveni, modo cupidinem suum querens, modo flens amare perditam honestatem. Videbatur Cretensis inexpertus maris. At ille magnum simulabundus ad singula mirandam artem suam laudare, manusque veluti insperatae victoriae signum extollere. Hæc illi ter quater sæpiusque fecere, donec miserum amantem tandem exhaustum pecuniis clavoque nudiozem statuere : tum demum eum in summa inopia reliquere ac prorsus neglexere. Ille amore æger rogabat artificem, ut rursus illicia ducendæ mulieri ciceret, etiamnum credulus simulataque deceptus fallacia. Sed alter « ars nostra, o bone vir, non omnium horarum est; et tu alioqui lusisti affatim. » Ad hunc modum uterque plecto iuvene abiire : illa pudicæ mores simulans, hic velut in scena curiosorum gestus imitatus, dæmoniorum contractis nominibus effictisque appellationibus insurratis et mussatis fallacium illiciorum terrendis sermonibus, dum ipse tremebundus adstantem iuxta iuvenem sedulo monet ne timeret.

XIX. Archilochus Terpandro.

Vide per Iovem qua ratione famulam sensim instruxerit mulier ut conciliatrix sibi fieret. « Aut enim » inquit, « mi puera, visum in somnis vidi, uti adsolet, aut iuvenes comessatores audivi ante ædes nocte intempestantes reipsa, non in somniis : angiportus enim liberæ; ludere ridere canere cuilibet licet. Canebant dulce, Musas testor; non vox suavior ipsis Sirenibus. » « Et recte audisti, domina, » inquit puella : « nam te cinnamatus iuvenis adhuc tenera lanugine dudum amat. Hippothales ei nomen; sed forma ipsa nobilis satis, sæpiusque me super te compellavit et « volo » inquit « adfari dominam tuam » : sed id tibi reverita sum edicere. » Rogavit iterum ancillam domina « sensisti quid vellet, o amica? » « Sensi equidem » inquit illa. « Redeat ergo » inquit « et occinat rursus, nescius me quicquam inaudisse : tum si dignus amari videbitur, faciam ei copiam mei. » Venit; caput rosis ornatum ostendit; dulcius cecinit; formosus visus est, fruique sunt invicem ambo

ἀλλήλων συναπέλουον ἄμφω οὐ μόνον στέρνω ἀρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχὰς. τοῦτο γὰρ φιλημα δύναται, καὶ τοῦτο ἔστιν ὁ βούλεται· σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλας καὶ περὶ τὰ χεῖλη συναντῶσι, καὶ μίξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν.

κ'. Ὠκεάνειος Ἀριστοβούλῳ.

Νέος ἐρωτικός, ὄνομα Λύκων, ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ. ὁ μὲν γὰρ ἱκετεῦων ἔφασκε ταῦτα δὴ τὰ μυριόλεκτα καὶ συνήθη πρὸς τὰ παιδικὰ τοῖς ἐρῶσιν, « οὐκ ἐπικάμπτη πρὸς ἔλεον ὄρωσα μειράκιον; οὐ συναλγείς μοι ποθοῦντι; ἔχε με κατὰ κράτος ἐλοῦσα τὸν πᾶσι καὶ πάσαις ἀνάλωτον » ἢ δὲ τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ὄδε ῥῆσιν ἔρει « ἐμοὶ προσλαλῶν εἰς πῦρ ξαίνεις, γύργαθον φυσᾶς, σπόγγῳ πάτταλον κρούεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηγάνων ποιεῖς. » τέλος ἐξ ἀπορίας ὁ νεανίσκος ἐξωργίσθη, καὶ ἀναφλεχθεὶς τῷ θυμῷ τὸν λαιμὸν ὀγκοῦμενος ἐφύσα τε καὶ τραχύτατα διελοιδορεῖτο τῇ ποθουμένῃ. « ὡς φιλόνεικος » εἶπεν « ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὡς ἀτεράμων, ὦ γῆ καὶ θεοί. θαυμαστὸν πῶς ἢ τοιάδε ψυχὴ οὐκ ἐτέγη μάλλον θηρίον. » ἢ δὲ τῇ λαῖᾳ χειρὶ βραχὺ τὴν παρεῖαν ἐπικλίνας, τῇ δὲ λαγόνι τὴν δεξιὰν ἐμβαλοῦσα ἠθικῶς μάλα « τὸν λόγον ἀμυνοῦμαι » φησί. « κλαῖταί σου ἄλλως ἢ γλωττα, καὶ φληναφᾶν μόνον ἐθέλει. πλὴν ὁποῖον εἶρηκας ἀντάκουε. ἐν ταῖς ἀκρωρείαις περιπλανώμενα τὰ θηρία σπανίως ἐπιτίθεται τοῖς ἀνθρώποις, ἐξ ὁμῶν δὲ ζωγρηθέντα καὶ παραθηγόμενα τοῖς κυνηγεσίαις μανθάνει ἀγριαίνειν ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς ἐκδιδάσκετε οἷον θηροτροφοῦντες μηδαμῶς ἐλεεῖν ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδιάζεσθαι τοῖς νέοις. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεῦετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες, καὶ δακρύνοντες κατομνυσθε τοὺς θεοὺς, ἐπ' ἄκρου τοῦ γείλους ἔχοντες τὸν ὄρκον. ὡς γὰρ λύκοι τοὺς ἄρνas ἀγαπῶσιν, οὕτω τὰ γυναῖκα ποθοῦσιν οἱ νέοι, καὶ λυκοφιλία τούτων ὁ πόθος. ἡνίκα δὲ μέχρι κόρου τὸν ἑαυτῶν ἀπεπληρώσατε πόθον καὶ τὰς πρότερον ὁμῶν ἐρωμένας ἐκ μεταβολῆς ἐραστρίας ἐποιήσατε, μεγαλαυχεῖτε λοιπὸν καὶ καταγελάτε τῆς ὥρας, μυσταττόμενοι τὰς ἀθλίαις, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως τριποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· ἐφήμερα γὰρ ὑμῖν τὰ δάκρυα καὶ ὡσπερ ἰδρῶς ἀπομάττεται. τοὺς δὲ ὄρκους αὐτοὶ φάτε μὴ προσπελάζειν ταῖς ὡσὶ τῶν θεῶν. λύκος οὖν γανῶν, ὦ Λύκων, ἀπιθὶ διὰ κενῆς, καὶ μηκέτι κάλει θηρία τὰς φυλαττομένας περιπεσεῖν τοῖς θηρίοις. »

inulvis gaudiis non admotis solum pectoribus, sed iunctis per oscula ipsis etiam animis. Hoc enim osculum potest; hoc petit. Festinant invicem ad sese animæ per ora, concurruntque circum labias, sitque ibi coitus animarum dulcissimus.

XX. Oceanius Aristobulo.

Amator adolescens nomine Lyco, frustra perdurans atque ostium occentans, mulierem male morigeram in-cusat serio. Nam is supplex vulgata et solita amatoribus ad dominas ingerere: « non miseresces adolescentem respiciens? non condolebis amanti? habe me vi captum, invictum ante qua viris, qua feminis. » Sed cationem hanc refert e media Scythia: « quum me adfaris, ignem cædis, rete inflas, spongia clavum trudis, aliaque irritorum ac futillum hominum facis. » Tandem desperatum iuvenem ira inlit, ardensque animo, collum inflatus, statim ad contumelias amicæ dicendas versus est: « quam tu » inquit, « contentiosa et nimium mulier, quam inexorabilis, testor terram ac deos. Mirum quin tale ingenium corpus potius sortitum est feræ. » Sed illa genam paullulum in lævam acclinis, dexteram lateri supponens « facete » inquit « sermonem ulciscar tuum: fracta tibi lingua est, et meras nugas blattit. Ceterum ad id quod dixisti audi. Errantes per præcipitia feræ raro irruunt hominibus, sed captæ a vobis et venationibus plectæ discunt et ipsæ ferum animum. Ad eundem modum et nos venaturis exercitas docetis nunquam misereri, sed insolescere ac superbe insultare iuventuti. Quamdiu enim amatis, ad ianuas amatarum humi sine strato pernoctatis supplicesque vel uno verbo dignari letitis, testamini que cum lacrimis deos, iusiurandum habentes in summis labris. Nam ut agnos lupi, sic mulieres amant iuvenes, estque hic amor lupinus amor. Sed simul explevistis ad satietatem vestram libidinem amatasque prius vicissim amare fecistis, tum vos magnifice elati florem earum ridetis, lubricio habetis miseræ, superbi que studio quæsitos nuper consputatis cupidines; diariæ siquidem lacrimæ vobis, sudoris in modum tergeri promptæ. Iuramenta vero dicitis non accedere aures deum. Abi ergo, Lyco, abi, lupe incassum hians, nec voca deinceps feræ, quæ cavent sibi ne obnoxie sint feris. »

κx'. Ἀβροκόμης Δελφίδι ἐρωμένη.

Περίεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῇ οὐ μὰ Δί' οὐχ ἵνα τούτων ἀψωμαι (μὴ οὕτω χαλεπῶς ἀκούσης τοῦ λόγου), ἀλλ' ὅπως παράθεσιν ἀκριβῆ σοῦ τε κακείνων ποιήσωμαι, τῆς ἐν πάσαις διαπρεπούσης τῆς κάλλει, καὶ παραλλήλους κατ' ἑμαυτὸν ἐνοοῦμενος ἀντικρίνω. καὶ νῆ τὸν Ἐρωτα τὸν εὐτυχῶς εἰς τὴν ἐμὴν τετοξευκότα ψυχὴν, πάσας ἐν πᾶσι νενίκηκας, ὡς ἔπος, τῆς σχήματι τῆς κάλλει ταῖς χάρισιν· αἱ γὰρ χάριτές σου παντελῶς ἀδόλοι καὶ ἀληθῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμναί, καὶ φύσεως αὐτόσκευον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς, ὄφρ' ὡς μέλαινα κατὰ λευκοῦ τοῦ μετώπου, οὐδὲ στεφανοῦσθαί σοι τὴν κεφαλὴν ἀναγκαῖον, ἅτε τῆς κόμης ἀποχρώσης αὐτῆς· καὶ ὅσον τὸ βόλον φαιδρότερον τῆς ἄλλης πέφυκε πόας καὶ λίαν καθ' ἑαυτὴν εὐδοκίμουσης, τοσοῦτον καὶ τῶν ἐπιστήμων γυναικῶν ὑπερφέρεις. τοιγαροῦν, ὦ μέλισσα ἐμῆ, ἀρπάξεις τὰ πάντων ὄμματα, καὶ προσέλχεις καινότερον τρόπον, ὅσον οὔτε ἰχθὺν ἀλιεύς εἰλκυσεν οὔτε ὄρνιν θηρευτῆς οὔτε κυνηγέτης νεβρόν. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἢ ἀπὸ δελεάτων ἢ τῶν ἰζῶν ἄγουσιν ἢ ὅπως ποτέ· σὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς θεᾶς γαννυμένουσ ἀγεις ἡμᾶς. ἀλλ' ὦ Δελφίδιον ἐμὸν τε πρόκριτον ἀγαθόν, ζώης ἐπὶ μήκιστον, εὖ ζώης· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἐγὼ φλέγομαι μόνῃ, καὶ τοῖς θεοῖς ἐπεύχομαι πᾶσι μηδ' αὐμῶς ἔχειν περὶ τὴν ὀρθῶς φανείσαν μοι κρίσιν ἑτεροῖον τὸν νοῦν. εἴθε τοίνυν, ἐμὸν γάμος, σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχοις τὴν νίκην, ἐγὼ δὲ μέχρι παντός τὸ χρυσοῦν τῶν Ἑρώτων εὐτυχῆσαιμι βέλως. σὺ οὖν αὐτὸ μὴ πειρῶ τῆς ἐμῆς ἀφελέσθαι καρδίαν· οὔτε γὰρ αὐτὴ δύνασαι οὔτε ἐγὼ βούλομαι· οὐ γὰρ ἀποθύμιον ἔχω τὸν πόθον. ἔστω τοίνυν ἔργον ἐν μόνον ἐπιδέξιον ἐμοὶ φιλεῖν Δελφίδα καὶ ὑπὸ ταύτης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν τῇ καλῇ καὶ ἀκούειν λαλούσης.

κβ'. Χαρμίδης Εὐδήμῳ.

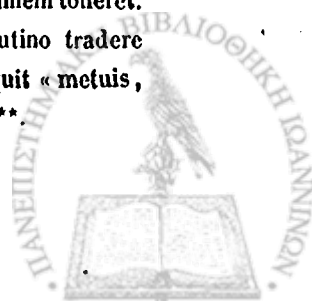
Γυναικὸς ἔτι προσεμβατεύοντα τὸν μοιχὸν ἔνδον ἐγούσης, οὕτω συμβῆν ὁ ταύτης ἀνὴρ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀειγμένως ἔκοπτε τὴν θύραν ἅμα βοῶν. ἢ δὲ τοῦ κτύπου καὶ τῆς βοῆς αἰσθημένη ἐξανέστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν συνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγορεῖ μνηνύματα συζυγίας. εἰτά φησι παραθαρρύνουσα τὸν μοιχόν « εἰ νῦν τῷ συνοίκῳ δεσμώτην σε προσαγάγω, μηδὲν δείσης μηδ' ὑποπτήξῃς, ὦ φίλε. » συνέδησε τοῦτον, ἀνέωγε τὴν θύραν, ὡς ἐπὶ τοιχωρύχον ἐκάλει τὸν ἀνδρα, φάσκουσα « τοῦτον κατέλαβον, ἀνερ, ἐγχειροῦντα συλαγωγῆσαι τὸν ἡμέτερον οἶκον. » ὁ δὲ θυμωθεὶς ὄρμηκεν εὐθὺς αὐτὸν ἀνελεῖν, ἀλλ' ἡ γυνὴ διεκώλυε παραινούσα μᾶλλον τὸν κακοῦργον ἔωθεν παραδοθῆναι τοῖς ἔνδεκα. « εἰ δὲ γε δέδοικας, ἀνερ, ἐγὼ συναγρυπνοῦσα τοῦτον φυ*».

XXI. Abrocomas Delphidi amatæ.

Curiosus ego oculis observo omnes ubique mulieres; non per Iovem ut eas attentem (ne tu sermonem meum tam dure exceperis), sed ut te examussim ceteris conferam, quæ forma inter omnes antecellis, et cum ceteris apud animum meum collatione facta iudicium feram. Et tu per Cupidinem, qui feliciter sauciavit animam meam, omnes in omnibus, ut aiunt, supergressa es, ornata forma gratiis. Nam gratiæ tuæ sine fuco ac fallaciis, ut aiunt, vere nudæ; natus rubor percurrit genas; nigrum ciliium in candida fronte: nec tibi opus caput redimire; sola ei cæsaries satis: ac quantum rosa reliquis herbis quantumvis præstantibus clarior, tantum tu mulieres illustres superemines. Enim tu solum visa cunctorum oculos rapis, ac novo quodam modo, quali nec piscem piscator illexit, neque avim auceps, nec venator hianulum. Nam illa vel esca vel visco vel quovis alio decipiuntur modo: at tu oculorum aspectu ridentes nos ducis. Sed, o Delphidium meumque præoptatum bonum, vivas longum, bene vivas; nam ego in te unam ardeo, deosque omnes rogo, ne unquam abducatur mihi mens ab hoc recto iudicio. Habeas ergo tu, mea vita, a natura hanc victoriam, egoque æternum aureum amoris telum feram, quod tu ne conare avellere e meo corde; neque enim tu potes, neque ego volo: non enim mihi amor contra animi mei sententiam. Sit ergo unus mihi finis, amare Delphidem et ab ea amari, adloqui pulchram et loquentem audire.

XXII. Charmides Eudemo.

Audi quid mulieri mæchum in amplexibus tenenti acciderit. Maritus eius peregre rediens pulsare fores et simul inclamare cœpit: illa sonum ac vocem agnoscens surrexit e cubili, stratoque turbato confudit omnimodis alterius corporis vestigia, certa quippe coitus indicia. Necin mæchum bono animo esse iubens « si ego te » inquit « nunc vinetum viro meo tradidero, ne quid metuas neve animum despondeas, amice. » Vinxit hominem, aperuit ianuam, virum tanquam ad perfosorem vocavit, « hunc ego » inquit, « mi vir, domum nostram expilare aggressum cepi. » Iratus ille ad arma ocuis, ut hominem tolleret. Inhibuit mulier, monens satius esse matutino tradere maleficum undecimviris. « Quod si tu » inquit « metuis, mi vir, ego una pervigil cum custodiam **».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTOTELIS EPISTOLÆ.

α'. Φιλίππῳ.

Οἱ τὰς ἡγεμονίας ἀναλαμβάνοντες πρὸς εὐεργεσίαν τῶν ἀρχομένων οὐχ ὑπὸ τῆς τύχης ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ τῆς φύσεως προηγημένοι τὰς ἀρχὰς ἐμπιστεύονται, αἱ μεταπίπτειν εἰώθασιν, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς μέγα φρονούσιν εὖ καὶ σφόδρα σοφῶς πολιτευόμενοι. οὐδὲν γὰρ τῶν ἐν ἀνθρώποις βέβαιον, καὶ ἐχυρὸν οὐδὲν ὃ μέχρι τῆς ἐσπέρας ἥλιος τραχεῖα ῥοπῆ συναλλοιοῖ καὶ μεταφέρει. ποικίλλουσα τοὺς βίους ἀπαντας καθάπερ τραγωδίας ὑποκρίσει τοῖς ἡμετέροις κακοῖς ἢ τύχῃ μετασκευάζει, εἴπερ μὴ διεψεύσμεθα τῆς ἀληθείας, ὅτι τὸν αὐτὸν τρόπον ὄνπερ τῶν ἐκ γῆς φυομένων ἕκαστα, καὶ τοὺς ἀνδρας ἀνθεῖν ποτὲ συμβαίνει καὶ τὰς ἀκμὰς ἐν χρόνοις τισὶν ἀναλαμβάνομένουσιν πολλὴ τῶν ἄλλων διαφέρειν. διὸ πειρῶ μήτε τῆς Ἑλλάδος τυραννικώτερον προϊστασθαι μήτε τοῖς ῥήμασι σοβαρώτερον· τὸ μὲν γὰρ προπετείας ἐστὶ σημεῖον, τὸ δὲ ὁμολογουμένης ἀβουλίας τεκμήριον. δεῖ γὰρ τοὺς νοῦν ἔχοντας τῶν δυναστευόντων μὴ διὰ τὰς ἀρχὰς ἀλλὰ διὰ τῶν ἀρχῶν θαυμάζεσθαι, ἵνα τῆς τύχης μεταπεσοῦσης τῶν αὐτῶν ἐγκωμίων ἀξιώσονται. τὰ δ' ἄλλα εὖ πρᾶττε, ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν σῶμα δὲ πρὸς ὑγίειαν ἄγων, καὶ ** ἐπιμελούμενος.

β'. Ἀλεξάνδρῳ.

Ἄπορῶ τίνων ἢ ποίων ἀρχὴ με λάβῃ πρὸς σε· ἐφ' ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ἐπιβάλω τὴν διάνοιαν, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά, καὶ λήθης οὐδὲν ἄξιον ὄρω, μνήμης δὲ οἰκεία καὶ προτρέψεως. ὧν οὐδὲν οὐδεὶς ἀμαυρῶσει χρόνος· αἱ γὰρ καλαὶ τῶν διδασκάλων παραινήσεις καὶ προτρέψεις θεατὴν ἔχουσι τὸν αἰῶνα. διὸ πειρῶ τὴν ἀρχὴν μὴ εἰς ὕβριν ἀλλ' εἰς εὐεργεσίαν κατατίθεσθαι, ἧς οὐδὲν μείζον τῶν ἐν βίῳ ὑπάρχειν πέφυκε. διὸ καὶ τὸ ὀνητὸν τῆς φύσεως πολλακίς ὑπὸ τοῦ χρεῶν διαλυόμενον ἀφάρτον διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἔργων κέκτηται τὴν μνήμην. τούτων σὺν τὴν ἔννοιαν ἔχε· οὐ γὰρ ἀλόγως ἠνέχθης ὡς ἐνιοί, οἱ ἀτόπως καὶ τὰς γνώμας διετέθησαν. σοὶ καὶ γένος ἐντιμον καὶ βασιλεία πατρῷος καὶ παιδεία βέβαιος καὶ δόξα περίβλεπτος, καὶ ὅσον ταῖς ἀφορμαῖς τῆς τύχης διαφέρεις, τοσοῦτον καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν κα-

I. Philippo.

Qui imperia in se recipiunt, ut bene subditis faciant, non a fortuna, sed ne natura quidem sua evehuntur ita, ut iis principatus demandetur, cuius esse solet mutatio atque eversio, sed virtutibus suis sese efferunt, et hi recte quidem et sapienter omnino dignitates gerunt. Nihil enim est in hominum vita solidum aut constans, aut quod non usque ad vesperam solis cursus acerba et aspera perturbatione commutet et in alium locum transferat. Fortuna cuncta vitæ genera variat eorumque habitum malis nostris velut tragædiæ actione commutat, siquidem non aberramus a veritate, cum dicimus, eadem ratione, qua unumquodque eorum, quæ e terra nascuntur, viros quoque aliquando florere et vigore ac robore certis temporibus assumpto longe ceteris præstare. Quam ob rem adnitere ut neque tyranni instar in gubernanda Græcia te geras, neque dictis insolentius superbias; alterum enim petulentia documentum est, alterum manifestæ temeritatis argumentum. Sapientium enim principum hoc est officium, ut non propter imperia sed per imperia admirationem sibi pariant, ut, si fortuna immutata fuerit, iisdem laudibus digni habeantur. Ceterum vale, mentem ad sapientia disciplinam, corpus ad valetudinem revocans simulque utilitates curæ habens.

II. Alexandro.

Dubium mihi est quæ vel qualia primum ad te scribam; adeo quæ animo et cogitatione circumspicio, cuncta mihi videntur magna et admiranda, neque video quod sit oblivione dignum, immo ad memoriam omnia faciunt atque adhortationem. Quorum nihil tempus ullum obscurabit; honestæ enim præceptorum admonitiones et adhortationes spectatorem habent universum sæculorum ordinem. Quam ob rem incumbere, ut arbitrium non in iniuriis sed in beneficiis colles, quo nihil maius in hominum vita fieri potest. Quapropter natura, quæ mortalis est, cum sæpe fato succumbat et intereat, tamen propter operum magnitudinem æternam memoriam possidet. Hæc igitur tecum perpende: neque enim temeritas in rebus tuis inest ut aliquorum, quorum etiam in animis flagitium et scelus est. Tibi et genus clarissimum et regnum paternum, disciplina firma et gloria pervagata, et quantum fortunæ opibus excellis, tantum virtutibus

λῶν πρωτεύειν σε δεῖ. τὰ δ' ἄλλα πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δοξάντα.

γ'. Φιλίππῳ.

Οἱ πολλοὶ τῶν φιλοσόφων τὴν εὐεργεσίαν θεῶι ἰσόμοιρον παρεσκευάσαν· ὡς γὰρ ἀπλῶς εἰπεῖν χάριτος δόσις καὶ ἀμοιβὴ συνέχει τοὺς τῶν ἀνθρώπων βίους, τῶν μὲν διδόντων, τῶν δὲ λαμβανόντων, τῶν δ' αὖ πάλιν ἀνταποδιδόντων. διὸ καλὸν καὶ δίκαιόν ἐστι πάντας μὲν τοὺς ἀναξίως ἀτυχοῦντας ἐλεεῖν· οἷστος μὲν γὰρ ἡμέρου ψυχῆς ἐστὶ σημεῖον, χαλεπότης δὲ ἀπαιδεύτου· αἰσχρὸν γὰρ καὶ σφέτερον ἀρετῆν ἀτυχοῦσαν περιορᾶν. ὅθεν ἐπαινῶ καὶ τὸν ἡμέτερον γνώριμον Θεόφραστον λέγοντα τὴν χάριν ἀμεταμέλητον εἶναι καὶ καλὸν καρπὸν φέρειν τὸν παρὰ τῶν εὖ παθόντων ἔπαινον. διὸπερ δεῖ τοὺς νοῦν ἔχοντας τῶν ἀνθρώπων εἰς πολλοὺς αὐτὴν κατατίθεσθαι, νομίζοντας χωρὶς τῆς εὐφημίας ἔρανόν τινα τοῦτον αὐτοῖς ὑπάρξειν ἐν ταῖς μεταβολαῖς τῶν πραγμάτων, καὶ εἶγε μὴ πάντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν εὐεργετηθέντων ἀποδώσειν τὴν χάριν. ὅθεν πειρῶ πρόθυμος μὲν εἶναι ταῖς εὐεργεσίαις, ἐποχος δὲ τοῖς θυμοῖς· τὸ μὲν γὰρ βασιλικόν τε καὶ ἡμέρον, τὸ δὲ βάρβαρόν τε καὶ στυγητόν. τὰ δ' ἄλλα καθὼς ἂν δοκιμᾶς πράττε μὴ παρορῶν τὰς λυσιτελεῖς ψήφους.

δ'. Τῷ αὐτῷ.

Οἱ διάραντες τῶν βασιλέων ἐπὶ φρονήσει καὶ ταῖς ὑπεροχαῖς τῶν ἀστρῶν ψάσαντες εὐεργετοῦσιν οὐδὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς πολιτευόμενοι καιροῦς, ἀλλὰ καὶ θεωροῦντες τὸ τῆς τύχης ἄστατον θησαυρίζουσι τὴν χάριν πρὸς ἑκάτερα, ἐν μὲν ταῖς εὐπραγίαις τιμῆς βυυλόμενοι μεταλαμβάνειν (τιμὴ γὰρ οἰκείον ἀρετῆς ἐστίν), ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασι βοηθείας· αἱ γὰρ συμφοραὶ τἀναγκαῖα κρίνουσι τῶν καλῶν πρότερα. σαρφέστατος γὰρ εὐνοίας ἔλεγχος ὁ τῆς τύχης καιρός· ἀπαιτεῖ γὰρ οὐ λόγους ἀλλὰ πράξεις δεόντως, ἢ γὰρ τῶν εὐνοούντων ὄψις ὡσπερ ἐν πελάγει χειμαζομένῳ παρεφάνη γῆ. πᾶσα γὰρ ὡς εἴκειν ἐν ἐρήμῳ πεσοῦσα τύχη σκοπὸς ἀληθῶς ἔκκειται τοῖς πολεμεῖν ἢ ἀδικεῖν ἢ συκοφαντεῖν αἰρουμένοις, μόνη δ' ἢ τῶν σπουδαίων διαγωγὴ τὸ τῆς τύχης εὐκίνητον οὐκ ἀπαρνεῖται, φέρουσα δ' εὐλόγως πᾶν τὸ προσπίπτον ἐκ τῶν κατὰ Πλάτωνα κριτόνων εὖ διατίθεται. διὸ καὶ τὴν ταχυτῆτα τῶν πραγμάτων εὐλαβοῦ καὶ τὸν κύκλον τῆς μεταπτώσεως τήρει καὶ τὰς ἐν τῷ ζῆν ψήφους λογίζου· πολλὰ γὰρ ἢ αὐτομάτου φορὰ κομίζει τῷ βίῳ καὶ ῥοπὰς αὐτονόμους ποιεῖ. τοῖς μὲν ἀγνοοῦσι μετάνοιαν δίδου, τοῖς δ' εὐνοοῦσι τὰς χάριτας προχείρους νέμε· ταῦτα γὰρ πράττων οὐκ ἀπαξ ἀλλὰ δι' ἔλου συντηρῶν ἀσφαλίστατα καὶ ἀκίνδυνα τὰ τῆς ἡγεμονίας ἔξεις μέλαθρα. ὡς μὲν ὑπὲρ μεγάλων ὀλίγα, ὡς δὲ πρὸς σέ· πάντα σχεδὸν εἶρηται.

quoque inter bonos te præstare convenit. Ceterum fac quæ sint utilia, quæ vero statuisti, perfice.

III. Philippo.

Plerique philosophi beneficentiæ divinum honorem tribuerunt; nam, ut summatim dicam, beneficiorum collatio et gratiæ relatio vitam humanam velut vinculo coerct, sic ut alii largientur, alii accipiant, alii rursus rependant. Proinde probum ac iustum est misericordiam adhiberi fortunis immerito afflictorum; nam miscratio placidi animi est, asperitas inculti; turpe enim et immane est virtutem in miseris derelictam pati. Quam ob causam laudo etiam discipulum nostrum Theophrastum, qui dicit, in beneficium non cadere pœnitentiam et fructum egregium asferre laudationem eorum, de quibus bene meriti simus. Quare convenit ut sapientes homines in multos conferant beneficia, putentque futurum esse ut relicta bona existimatione quasi stipis vicem illa obtineant in rerum commutationibus, et vero si non omnes, at unus certe eorum, quos beneficiis obstrinximus, gratiam referat. Unde enitere, ut promptus sis in præstandis officiis et iram animi refrenes; illud enim est regium et mansuetum, hoc barbarum et odiosum. Ceterum ut tibi videbitur facias et utile consilium ne negligas.

IV. Eidem.

Qui reges sapientia elati sunt et eminentiæ fastigio sidera contingunt, bene mereri student, neque solum ad præsens tempus consilia factaque sua accommodant, sed cum inconstantiam fortunæ videant, in utrumque usum beneficia deponunt, cum ut secundis suis rebus in honore sint (honor enim proprium quiddam est virtutis), tum ut in cladibus auxilium habeant paratum; calamitates enim honoribus necessaria præferunt; certissima enim amoris et benevolentiae probatio tempus fortunæ est, quoniam non verba sed facta desilerat. Ac iure quidem; nam benevolorum adspetus quemadmodum in mari periclitanti terra apparet. Omnis enim in derelicto cadens fortuna scopus procul dubio positus est iis, qui vel infestare vel iniuriam inferre vel calumniari volunt; sola vero bonorum vitæ institutio fortunæ mobilitatem non abnegat, sed moderate ferens quicquid accidit ex iis qui secundum Platonem potentiores sunt, optime constitutum animum gerit. Quam ob rem rerum velocitatem metue, et casum circulum observa, et calculorum vitæ rationem habeto. Multa enim temerarius fortunæ impetus rerumque cursus affert vitæ, et inclinationes pro suo arbitrio facit. Iis qui per ignorantiam aliquid commiserunt pœnitendi locum concede, benevolis prompte benefacito; hæc enim si feceris, et non semel tantum sed per universam vitam observaveris, tutissimum et sine periculo tenebis imperii ædificium. Ac pro magnitudine rei pauca, quantum ad te, omnia fere dicta sunt.

ε'. Θεοφράστῳ.

Ἡ πρόχειρος ἀδικία τῆς πολυχρονίου λυσιτελε-
στέρα πέφυκεν ὑπάρχειν· ἡ μὲν γὰρ ὀλιγοχρόνιον ἔχει
καὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν βλάβην, ἡ δὲ γηράσκουσα
καὶ περιπεποιημένη τὴν δυσμένειαν ἔχθραν αἰδίων
παρασκευάζει, καὶ τῇ μὲν πολλάκις λόγον δωρησά-
μενοι γαληνισμόν ἠέρομεν, τῇ δὲ καὶ μερίσαντες τὰς
τριχυμίας σάλον καὶ ἀνίας εἶδομεν πορθμόν. διό
φημι δεῖν τὴν ἑταιρίαν μάλιστα μὲν μὴ ἀδικεῖν, οὐδὲ
γὰρ εὐλογον ἔχει τὴν πρόφασιν· εἰ δὲ μή γε, ἀκουσίως
τοῦτο πράξασαν θάπτον διαλύεσθαι τὴν ἔχθραν· τὸ μὲν
γὰρ μὴ ἀδικεῖν ἴσως ὑπὲρ ἀνθρωπὸν ἔστι; τὸ δὲ πλα-
νηθέντα διασώσασθαι ἐπιφέρει τι καλόν, καὶ σφόδρα
τοῦτο εὐσταθοῦς διανοίας ἰδίον ἔστιν.

ς'. Ἀριστοτέλλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν.

*Ἐγραψάς μοι περὶ τῶν ἀκρατικῶν λόγων οἰόμενος
δεῖν αὐτοὺς φυλάττειν ἐν ἀπορρήτοις. ἴσθι οὖν αὐτοὺς
καὶ ἐκδεδομένους καὶ μὴ ἐκδεδομένους· ζυνητοὶ γὰρ
εἰσι μόνοις τοῖς ἡμῶν ἀκούσασιν.

V. Theophrasto.

Prompte illata iniuria diu præmeditata melior est; il-
lius enim brevis et recordatio nobis est et noxa, inveterata
vero fovendo odium inimicitiam parit perpetuam, et hac
quidem sæpenumero verbo adhibito tranquillitatem inve-
nimus, illac vero vel superata undarum turba portum
vidimus ægritudinis. Quare censeo amicitiam omnino
ledere non debere, neque enim probabilis exstat ratio;
sin minus, ei, qui invitus hoc commiserit, celeriter esse
in gratiam redeundum. Scilicet nunquam iniuriam af-
ferre fortasse supra hominem est, verum errore com-
misso in viam redire laude dignum est atque constantis
animi vel maxime proprium.

VI. Aristoteles Alexandro regis.

Literas ad me misisti de disciplinis acroaticis, non
fuisse eas te iudice libris invulgandas. Scito igitur eas
et foras editas fuisse et non fuisse; neque enim intelli-
gunt eas nisi qui nos audiverunt.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΕΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARTAXERXIS EPISTOLÆ.

α'.

Βασιλεὺς μέγας Ἀρταξέρξης τοῖς ἀπὸ Ἰνδικῆς ἕως τῆς Αἰθιοπίας ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σατραπειῶν ἄρχουσι τάδε γράφει. Πολλῶν ἔθνων ἄρξας, καὶ πάσης ἧς ἐβουλήθη κρατήσας οἰκουμένης, καὶ μηδὲν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ὑπερήφανον μηδὲ σκαῖν εἰς τοὺς ἀρχομένους ἀναγκασθεὶς ἀμαρτεῖν, ἀλλ' ἐπεικῆ καὶ πρῶτον ἑμαυτὸν παρασχών, καὶ προνοησάμενος εἰρήνης καὶ εὐνομίας αὐτοῖς, ἐζήτησεν πῶς εἰς ἅπαντα τούτων ἀπολαύειν αὐτοῖς γένοιτο, τοῦ δὲ διὰ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην παρ' ἐμοὶ τὴν πρότην μοῖραν δόξης καὶ τιμῆς ἔχοντος, καὶ μετ' ἐμὲ δευτέρου διὰ πίστιν καὶ βεβαίαν εὐνοίαν, Ἀμάνου, κηδεμονικῶς ὑποδείξαντός μοι παντάπασιν ἀνθρώποις ἀναμειλίχῳ δυσμενὲς ἔθνος καὶ τοῖς νόμοις ἀλλόκοτον καὶ τοῖς βασιλευσὶν ἀνυπότακτον καὶ παρηλλαγμένον τοῖς ἔθεσι καὶ τὴν μοναρχίαν μισοῦν καὶ δύσνον τοῖς ἡμετέροις πράγμασι, κελεύω τοὺς δηλουμένους ὑπὸ τοῦ δευτέρου μου πατρὸς Ἀμάνου πάντας σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις ἀπολέσαι, μηδεμίαν φειδῶ ποιησαμένους, μηδ' ἐλέω πλέον ἢ τοῖς ἐπεσταλμένοις πεισθέντας παρακοῦσαι τῶν γραμμάτων. καὶ τοῦτο γενέσθαι βούλομαι τῇ τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ τοῦ δωδεκάτου μηνός, τοῦ ἐνεστώτος ἔτους, ὅπως οἱ πανταχόθεν ἡμῖν πολέμιοι μὲν ἡμέτερα διαφθαρέντες τοῦ λοιποῦ μετ' εἰρήνης ἡμῖν τὸν βίον διάγειν παρέχουσιν.

β'.

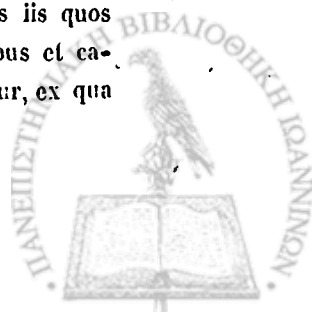
Βασιλεὺς μέγας Ἀρταξέρξης τοῖς ἄρχουσι καὶ τὰ ἡμέτερα φρονούσι χαίρειν. Πολλοὶ διὰ μέγεθος εὐεργεσίας καὶ τιμῆς, ἣν δι' ὑπερβολὴν τῆς χρηστότητος τῶν παρεχόντων ἑκαρποῦντο, οὐκ εἰς τοὺς ὑποδεεστέρους μόνον ἐξυβρίζουσιν, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὺς ἀδικεῖν ἄκνησαν τοὺς εὐεργετοῦντας, τὸ εὐχάριστον ἐξ ἀνθρώπων ἀναιροῦντες, καὶ δι' ἀπειροκαλίαν τῶν οὐκ ἐξ ὧν προσεδόκησαν ἀγαθῶν κόρον εἰς τοὺς αἰτίους ἀφέντες, λήσεσθαι τὸ θεῖον ἐπὶ τούτοις νομίζουσι καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ διαφεύξεσθαι δίκην. ἔνιοι δὲ τούτων προστασίαν πραγμάτων ἐπιτραπέντες παρὰ τῶν φίλων τοὺς κρατοῦντας ψευδέσιν αἰτίαις καὶ διαβολαῖς ἐπεισαν κατὰ μηδὲν ἡδίκηχότων ὀργὴν ἀναλαβεῖν, ὑφ' ἧς ἐκινδύνευσαν ἀπολέσθαι. τοῦτο δὲ οὐκ ἐκ τῶν ἀρ-

I.

Rex magnus Artaxerxes centum et viginti septem satrapis, ab India ad Æthiopicam, hæc scribit. Quum multarum gentium dominatum et totius orbis quam late volui imperium consecutus fuerim, nihilque superbum aut sævum in subditos necessitate coactus admiserim, sed mitius et cum lenitate agendo, curandoque ut pace iustisque legibus fruantur, illis consuluerim, studuerimque quo modo in omne ævum hæc firma illis maneat et perpetua, Amanes autem, qui propter prudentiam et iustitiam a me præ ceteris decus et honorem adeptus est, et ob fidem constantemque benevolentiam proximum mihi locum obtinet, me pro summa sua cura submonuerit, omnibus per orbem hominibus perimixtum esse gentem infensam omnibus et aversam a legibus et regum imperia detrectantem et moribus dissentientem, summoque monarchiam odio habere, et maligno in res nostras animo esse, edico, ut qui vobis significati fuerint ab Amane, alterc meo patre, eos omnes cum uxoribus et liberis perdatis, nemini omnino parcentes, neve misericordie plus quam mandatis tribuentes contra edicta faciatis. Atque hoc fieri volo decimo tertio die duodecimi mensis instantis anni, ut nostri undique inimici uno die deleti vitam nobis in posterum quietam tranquillamque præsent.

II.

Rex magnus Artaxerxes principibus et iis qui stant a nobis salutem. Multi magnitudine beneficiorum et honoris ex nimia largientium benignitate in eos collati non solum inferiores iniuria conantur afficere, sed et in ipsos suos beneficos malum moliri non detrectarunt, gratitudinem ex hominibus tollentes, et inepta ex insperata felicitate insolentia elati, opum abundantiam in illos convertentes, quorum beneficio iis aucti sunt, ista decum latitura esse arbitrantur, seque manus eius ultrices evasuros. Ex his vero quidam, ab amicis rebus administrandis admoti, et privato in nonnullos odio flagrantes, deceptis iis quos penes summum est imperium, falsis criminibus et calumniis effecerunt, ut in innoxios ira efferrentur, ex qua

χαϊοτέρων οὐδ' ἀκοῇ γνωρίμων ἡμῖν οὕτως ἰδεῖν ἔστιν ἔχον, ἀλλ' ἐκ τῶν παρὰ τὰς ἡμετέρας ὄψεις τετολημμένων ὡς διαβολαῖς μὲν καὶ κατηγορίαις μὴ προσέχειν ἔτι τοῦ λοιποῦ, μὴδ' οἷς ἕτεροι πείθειν ἐπιχειροῦσι, κρίνειν δὲ ὅσα τις αὐτὸς οἶδε πεπραγμένα, καὶ κολάζειν μὲν ἂν ἢ τοιαῦτα, χαρίζεσθαι δ' ἂν ἐτέρως ἔγη, τοῖς ἔργοις αὐτοῖς ἀλλὰ μὴ τοῖς λέγουσι προστιθέμενον. ὡς μὲν οὖν Ἀμάνης Ἀμαδάθου μὲν παῖς, Ἀμαληκίτης δὲ τὸ γένος, ἀλλότριος ὢν τοῦ Περσῶν αἵματος ἐπιξενωθείς ἡμῖν ἀπέλαυσε τῆς πρὸς ἅπαντας χρηστότητος, ἐπὶ τοσοῦτον ὡς πατέρα μου τὸ λοιπὸν προσαγορεύεσθαι καὶ προσκυνούμενον διατελεῖν καὶ μεθ' ἡμᾶς τὰ δεύτερα τῆς βασιλικῆς παρὰ πάντων τιμῆς ἀποφέρεσθαι, τὴν εὐτυχίαν οὐκ ἠνεγκεν, οὐδὲ σώφρων λογισμῶ τὸ μέγεθος τῶν ἀγαθῶν ἐταμίευσεν, ἀλλὰ τῆς βασιλείας ἐπεβούλευσέ με καὶ τῆς ψυχῆς, τὸν αἴτιον αὐτῶ τῆς ἐξουσίας, ἀφελέσθαι, τὸν εὐεργέτην μου καὶ σωτῆρα Μαρδοχαῖον καὶ τὴν κοινωνὸν ἡμῖν καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀρχῆς Ἐσθῆρα κακούργως καὶ μετ' ἀπάτης πρὸς ἀπώλειαν αἰτησάμενος· τούτῳ γάρ με τῷ τρόπῳ τῶν εὐνοούντων ἐρημώσας ἐβούλετο τὴν ἀρχὴν εἰς ἄλλους μεταβαλεῖν. ἐγὼ δὲ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἀλιτηρίου πρὸς ἀπώλειαν ἐκδοθέντας Ἰουδαίους οὐ πονηροῦς κατανοήσας, ἀλλὰ τὸν ἀριστον πολιτευομένους τρόπον, καὶ τῷ θεῷ προσανέχοντας ὃς ἐμοὶ τε καὶ τοῖς προγόνοις ἡμῶν τὴν βασιλείαν διεφύλαξεν, οὐ μόνον ἀπολύω τῆς ἐκ τῶν προσασεσταλμένων ὑπὸ Ἀμάνου γραμμάτων τιμωρίας, οἷς ποιήσετε καλῶς μὴ προσέχοντες, ἀλλὰ καὶ τιμῆς αὐτοῦς ἀπάσης τυγχάνειν βούλομαι, καὶ τὸν ταῦτα κατ' αὐτῶν μηχανησάμενον πρὸ τῶν πυλῶν τῶν ἐν Σούσοις ἀνεσταύρωσα μετὰ τῆς γενεᾶς, τοῦ πάντα ἐφορῶντος θεοῦ ταύτην αὐτῶ τὴν οἰκὴν ἐπιβαλόντος. κελεύω δὲ ὑμᾶς, τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς ἐκθέντας εἰς ἅπασαν τὴν βασιλείαν, τοὺς Ἰουδαίους ἀφεῖναι τοῖς ἰδίῳ νόμοις χρωμένους ζῆν μετ' εἰρήνης, καὶ βοηθεῖν αὐτοῖς ὅπως τοὺς ἐν οἷς ἠτύχησαν καιροῖς ἀδικήσαντας αὐτοὺς ἀμύνωνται, τῇ τρισκαιδεκάτῃ τοῦ δωδεκάτου μηνός, ὃς ἐστὶν Ἄδαρ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ· ταύτην γάρ αὐτοῖς ὁ θεὸς ἀντὶ ὀλεθρίας σωτήριον πεποίηκεν. ἔστω δὲ ἀγαθὴ μὲν τοῖς εὐνοοῦσιν ἡμῖν, ἐπόμνησις δὲ τῆς τῶν ἐπιβουλευσάντων κολάσεως. εἰδέναι μέντοι γε βούλομαι καὶ πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος, κὰν τῶν γεγραμμένων τινὸς παρακούσῃ, ὅτι καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ δαπανηθήσεται. τὰ μέντοι γεγραμμένα προτεθήτω καθ' ὅλης τῆς ἡμῖν ὑπηκόου χώρας, καὶ παρασκευαζέσθωσαν πάντως εἰς τὴν προγεγραμμένην ἡμέραν, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς μετέλωσιν.

salutis discrimen adierunt. Id quod adeo cernere licet non ex iis quæ de rebus antiquis memoriæ prodita sunt aut quæ fama et auditione accepimus, sed istis ex facinoribus quæ ante oculos nostros audacter patrata sunt : quo deinceps operam demus ut calumniis et criminationibus fidem non habeamus, iisve quæ alii nobis persuaderi volunt, sed ea diiudicare quæ ipsis nobis in notitiam veniant, atque in illa animadvertere, si pœnam commuerint, diversaque ab his præmio afficere, rebus ipsis intendentes, non aliorum sermonibus. Equidem simulac Amanes, Amadathæ filius, genere Amalecita, a Persarum sanguine alienus et a nobis hospitio acceptus, nostra usus est humanitate, qua erga omnes præditi sumus, eousque ut pater noster postea appellaretur et constanter ab omnibus coleretur et regios honores secundum nos ab omnibus consequeretur, felicitatem ferre non potuit neque bene et sapienter fortunæ magnitudinem temperare et moderari, sed conatus est nos, quibus potestatem acceptam debebat, regno privare et spiritu, Mardochæum optime de nobis meritum et conservatorem nostrum, et Estherem vitæ nostræ dimidium regni que sociam nefarie et insidiosè postulando ad necem : hoc enim pacto, quum nos amicis orbasset, imperium ad alios transferre voluit. Nos vero, quum animadverterimus Iudæos ab isto scelerato ad exitium proditos non esse maleficos, sed optimis legibus et institutis vivere deoque deditos esse, et nobis qui et maioribus nostris imperium conservavit, non solum illos a pœna absolvimus, cui eos subiecerunt literæ non ita pridem ab Amane missæ, quibus si non attendatis, recte facietis ; verum etiam volumus ut eos omni honore prosequamini ; nam eum qui ista in eorum perniciem excogitavit ad portas Susorum cruci ligendum curavimus cum tota sua familia ; deo, qui videt omnia, istas ei pœnas infligente. Vos autem iubemus ut, epistolæ exemplo locis omnibus regni nostri proposito, sinatis Iudæos suis utentes legibus in pace vivere, illosque adiuvelis in eis, a quibus adversis temporibus iniurias acceperunt, ulciscendis eadem die, videlicet decima tertia mensis duodecimi qui est Adar : hanc enim diem deus pro funesta dedit eis salutarem. Sitque illis quidem læta, qui nobis bene volunt, monumentum vero ultionis de insidiarum machinatoribus. Volumus autem civitati et genti omni notum esse, quæcunque istis singulis quæ scripta sunt non fuerit obsequuta, eam ferro et igni vastatum iri. Atque hæc literæ proponantur in omnibus imperii nostri regionibus, sintque omnes ad eam diem parati ut suos ulciscantur adversarios.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΟΥ ΤΩΝ ΒΡΟΥΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

MITHRIDATIS EPISTOLARUM BRUTI

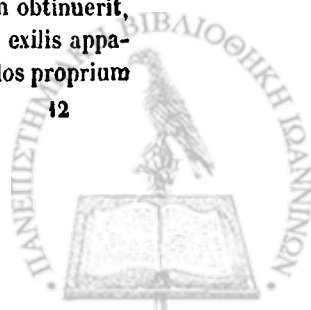
COLLECTIO.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΙΘΡΙΔΑΤΗ ΤΩ
ΑΝΕΨΙΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Τὰς Βρούτου ἐθαύμασα πολλάκις ἐπιστολάς, οὐ μόνον δεινότητος καὶ συντομίας χάριν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡγεμονικοῦ φρονήματος ἐχούσας χαρακτηῖρα· εἰκόσκι γὰρ οὐδὲν νομίζειν καλόν, εἰ μὴ καὶ μεγαλοφυχίας ἔχοιτο. ἐγὼ δ' ἂ μὲν περὶ τῶν τοιούτων φρονῶ λόγων οὐδ' ἐν τῷδε ἀξίῳ διαμψισθητεῖν· ἀποφαίνοντος δὲ σοῦ δυσσποκρίτως αὐτὰς ἔχειν, ὥσθην δεῖν πείραν ποιήσασθαι τῆς ἀντιγραφῆς καὶ πορίσασθαι λόγους, οἷους εἰκὸς ἦν ἕκαστον ἀποκρίνασθαι τῶν ἐπεσταλκῶτων. ἦν δὲ δυσσεύρετος ἢ ἐπιβολὴ κατ' ἀγνοίαν τῆς τότε περὶ τὰς πόλεις τύχης τε καὶ γνώμης· οὐ μὴν ταύτῃ γε ἀνῆκα τὴν ὁρμήν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν ἐπιλεξάμενος, τὰ δὲ ταῖς δευτέραις καὶ τρίταις ἐπιστολαῖς ὑποσημαίνεσθαι περὶ τῶν προτέρων συνείς οὐχ ἥκιστα παρῆξευσα καὶ τὸν ἐξ ἐπινοίας κατάλογον. (2) φύσει δὲ πως δυσχερὲς ἀποβαίνει τὸ εἰς ἀλλοτρίαν συνδραμεῖν εὐστοχίαν, ὁπότε καὶ ἰδίαν χαλεπὸν ἀναλογῆσαι. ὁ γοῦν Βρούτος μυρίας ὡς εἰκὸς ἀνδρὰ πολλοὺς ἔθνεσι πολεμοῦντα διαπρεσβευσάμενος ἐπιστολάς, εἴτε ἰδίως εἴτε τινὸς τῶν εἰς ταῦτα μισθοῦ δοκίμων, μόνως ἐξέδωκε τὰς εὐφύως γραφείσας διὰ τὸ ἀρκέσαι ταῖς ὀλίγαις μόλις τὴν διορθώσιν. ὁπότε οὖν ἐκεῖνος ἡσθένησεν ἑαυτὸν ἐν πᾶσι μιμήσασθαι, πῶς οἷόν τε ἡμᾶς ἐτέρῳ ἐξομοιωθῆναι καὶ τῇ κατὰ σφᾶς δημοτονῆσαι προθέσει; (3) ἀλλὰ πως γλυκὺ πάθος ἐλπίς, οὐ τῇ ἐπιτυχίᾳ δολεάζουσα μόνον, κολακεύουσα δὲ καὶ τὸ ἀπότευγμα, δι' ἣν οὐδενὸς ἀλλοῦ λείπεσθαι δικαίῳ μάλιστα σοι χαριεῖσθαι. ἐπεὶ κάκεινό με οὐ λέληθεν, ὅτι ὁ μὲν πολλοῖς ἀνδράσι καὶ δῆμοις γράφων εἰκότως ἑνὸς ἐξείχετο χαρακτηῖρος, ὁ δὲ ὑπὲρ πολλῶν διαλεγόμενος, ἐὰν μὲν ἀλλάσῃ τὸν τύπον, ἀποπεπλανῆσθαι δοξέει τοῦ σκοποῦ, τῇ δὲ αὐτῇ προσέχων ἰδέα καὶ ἀπίθανος φανήσεται καὶ ἔωλος. (4) ἔτι πρὸς τούτοις ἐνθυμητέον, ὡς

MITHRIDATES REX MITHRIDATI CONSOBRINO
SALUTEM.

Sæpenumero admiraro soleo Bruti epistolas non tantum propter vim dicendi atque brevitatem, sed etiam quod animum præ se ferunt imperatore dignum: nihil enim honestum putare videntur quod non idem cum animi altitudine sit coniunctum: ego vero quæ de eiusmodi sermonibus sentiam, ne hoc quidem loco propositum est disputare. Sed quoniam tu difficile esse censebas ad eas respondere, responsionis periculum faciendum mihi duxi, ac talia inveniendâ, quæ verisimile esset eorum, qui litteras dedissent, quemque rescripsisse. Difficilis erat autem ad inveniendum rei aditus propterea, quod qui singularum civitatum status quæque sententia tunc fuerit nesciebam: at minime idcirco studium remissi, sed partim ex historiis colligendo, partim ex secundis tertisque litteris de primarum argumento coniecturam capiendo, hunc indicem, qualem cogitatione informaveram, confeci. (2) Natura autem omnino arduum est, alienam dexteritatem consequi, quum vel sua sibi parem esse difficile sit. Brutus igitur quum innumera-biles, ut qui multis cum gentibus belligeravit, epistolas emisisset, sive propria manu sive ab aliquo probatorum hominum ad hoc mercede conductorum scriptas, solas in vulgus edidit cum facilitate quadam compositas, eo quod vix etiam paucis correctio sufficeret. Quum itaque ille se ipsum non potuerit in omnibus imitari, quomodo fieri possit ut nos alteri similes evadamus atque propositum nostrum prorsus assequamur? (3) Verum suavis est affectus spes, non successu solum alliciens, sed infausto etiam blandiens eventui, qua fit ut præ ceteris omnibus tibi maxime cupiam gratificari. Nam neque hoc me fugit, cum, qui multis hominibus populisque scribat, idem facile posse servare dicendi genus: qui vero pro multis verba facit, si dictionem immutarit, a proposito videbitur aberrasse, sin vero eandem formam obtinuerit, et ad persuadendum parum accommodatus et exilis apparebit. (4) Præterea considerandum, nonnullos proprium

ἡγεμόνος μὲν ἴδιον οἶονταί τινες τὰ γέμοντα ὑπεροψίας ἐπιστέλλειν τοῖς ὑπηκόοις, ἡμῖν δ' ἡ αὐθάδης ἀντιγραφὴ κατάγνωσιν ὡς ἡλιθίοις φέβει, τὸ δὲ ταπεινὸν οὐκέτ' ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ὁμοίαν ἀπόκρισιν. οὖτως δ' οὖν τὰ δυσχερῆ καίπερ τοσαῦτα ὄντα προεκλογισάμενος οὐδὲν ἤττον ὑπέστην τὸ ἔργον, βραχὺ μὲν ἑμαυτῷ γύμνασμα συντάξας, σοὶ δὲ οὐ μέγα κτῆμα, ἀλλὰ τοῖς πολλοῖς τάχα καὶ εὐκαταφρόνητον φιλεῖ γὰρ τὰ πρὸ τῆς πείρας θαυμαστά μετὰ τὴν ἐκ τοῦ συντελέσματος γνῶσιν βῆδιαι εἶναι παραθεωρεῖσθαι.

α'. Βρούτος Περγαμηνοῖς.

Ἄκουώ ὑμᾶς Δολοβέλλα χρήματα δεδωκέναι. ἃ εἰ μὲν ἐκόντες ἔδοτε, ὁμολογεῖτε ἀδικεῖν· εἰ δὲ ἄκοντες, ἀποδείξατε τῷ ἐμοὶ ἐκόντες δοῦναι.

β'. Περγαμηνοὶ Βρούτῳ.

Χρήματα Δολοβέλλα μὲν ἔτι εὐποροῦντες ἐβιάσθημεν παρασχεῖν, σὺ δὲ ἡμᾶς δοῦναι θέλοντας ἤτησας, ὅτε δυσπλήρωτον ἐν ἀπορίᾳ τὸ πρόθυμον.

γ'. Βρούτος Περγαμηνοῖς.

Τὰ χρήματα ἡμῖν εἰς δὴν ἐπετάξαμεν καιρὸν μὴ πέμψαντες οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὸ δοκεῖν μετὰ τοῦ βεβιάσθαι ταῦτα παρασχεῖν ὠφέλησθε. ὥστε διχόθεν ὑμᾶς βεβιάσθαι, καὶ τῷ τὸ ἀνάλωμα κατ' ἴσον ὑπομεῖναι (δώσετε γὰρ τοσούτῳ κάκιον ὅσπερ ἄκοντες) καὶ τῷ ἦν εἰκὸς ἀντὶ τῶν ὑπουργηθέντων φέρεσθαι χάριν ὑμᾶς ἀφηρῆσθαι· οὐ γὰρ χρῆ τὴν τῶν προθύμων ὑπηκόων παρρησίαν νέμεσθαι τοὺς οὐκ ἂν εἰ μὴ μετὰ ἀνάγκης ταῦθ' ἡμῖν παρασχόντας.

δ'. Περγαμηνοὶ Βρούτῳ.

Εἰ βῆδιος ὁ πορισμὸς ἦν, οὐκ ἂν περιεμείναμεν βραδυτῆτι διαβαλεῖν τὴν χάριν. τί γὰρ δὴ ὄφελος τοῖς κἂν ἀρνήσονται βιασθησομένοις, ἐὰν μετὰ μελλήσεως ἀμφοτέρα ζημιωθῶσι, καὶ διδόντες τὸ ἀνάλωμα καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἀπολέσαντες; ἀλλ' ἴσθι ὅτι τὸ μὲν τάχος περιουσίας ἔργον ἐστίν, ὃ δὲ χρόνος σπουδῆς ἐκνικῆσαι βιαζομένης ἀπορίαν. οὐ δὴ δίκαιον τὴν τῶν παρὰ δύναμιν ἐπεκταθέντων κακοπραγίαν ἔλαττον φέρεσθαι τῶν οὐκ ἂν εἰ μὴ ὑπὸ εὐπορίας ταχυνάντων.

ε'. Βρούτος Περγαμηνοῖς.

Τὰ χρήματα ὑμῶν ἐκόμισαν οἱ πρέσβεις, ὡς μὲν πρὸς ἡν ἠτιᾶσθε ἀσθένειαν πλείω, ὡς δὲ πρὸς ἡν ἠτούμεθα χρεῖαν ὀλίγα. φυλάττεσθε οὖν μὴ καὶ δύνησθε πλείον οὐ προσποιεῖσθε καὶ βούλησθε ἔλαττον οὐ δύνασθε.

esse arbitrari principis, ut omnia subditis scribant plena superbiae, nobis vero insolens responsio stoliditatis crimen affert, nec tamen humilitas ad similia responsa quadrat. His igitur omnibus difficultatibus ante perpensis nihilo minus hunc laborem suscepi, mihi quidem tenuae exercitium, tibi vero rem parum utilem, immo etiam vulgo fortasse contemnendam. Sic enim fieri solet, ut, quae antequam aggressus sis admirabilia visa erant, eadem ubi absoluta sub oculos cadant, facile despectui habeantur.

I. Brutus Pergamenis.

Audio vos Dolabellæ pecunias dedisse. Quas si sponte dedistis, iniuriam vos mihi intulisse confitemini, sin vero invitum, eo ut mihi libenter detis demonstrate.

II. Pergameni Bruto.

Pecunias Dolobellæ florentes adhuc opibus coacti sumus præbere, tu vero petis a nobis, ut volentes tibi demus, quum animi voluntatem explere præ inopia sit difficile.

III. Brutus Pergamenis.

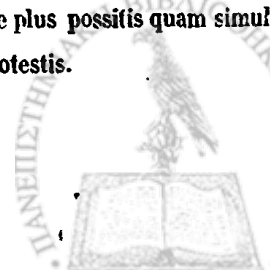
Quod pecunias nobis constituto tempore non misistis, nihil hinc lucrati estis aliud, quam quod coacti demum has nobis præbere videamini: ex quo duplex danmum facitis, tum quod eundem plane sumptum sustinetis (nam quo invitius, eo maiore cum vestro detrimento dabitur), tum quod quam par erat pro præstito officio vos capere gratiam amisistis: non enim eos promptorum civium libertate frui convenit, qui non nisi coacti hæc nobis præbuerint.

IV. Pergameni Bruto.

Si facilis fuisset comparatio, non commissemus ut tarditate gratiam falleremus. Quid enim lucri est eis, qui etiamsi negent cogentur, si ex cunctatione duplicem iacturam patiuntur, quum et sumptus eis faciendus sit et gratiam nullam capiant? At scias, festinationem pendere ex affluentia, retardationem vero ex studio inopiam superare conanti. Non igitur æquum eos, qui supra vires cniisi sunt, gratiam minorem capere quam eos, qui, nisi pecunia abundassent, prompte non solvissent.

V. Brutus Pergamenis.

Pecunias vestras attulerunt legati, maiores quam pro inopia, quam prætenditis, exiguas pro usu, ad quem poposcimus. Videte igitur, ne plus possitis quam similitis, minusque velitis quam potestis.

ς'. Περγαμηνοὶ Βρούτῳ.

Ἐπέμφαμέν σοι χρήματα εἰ καὶ τῆς σῆς ἐλάττονα
χρείας, ἀλλ' οὖν τῆς ἑαυτῶν ὑποσχέσεως πλείονα· πα-
ρητούμεθα μὲν γὰρ ὡς μικρότερα ἢ βουλόμεθα ἔχον-
τες, ἐπορίσαμεν δὲ ὡς πλείον ἢ δυνάμεθα σπουδά-
σαντες.

ζ'. Βρούτος Περγαμηνοῖς.

Δολοβέλλας ἐστὶν ἡμῖν μὲν πολέμιος, ὑμῖν δὲ φίλος,
ὃ εἰς ἅπαν καὶ καθ' ἡμῶν ὑπουργεῖσθε. τί ὄντα ἂν
ἔποιτο τοῖς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἐλομένοις εἰ μὴ ἀλόντας
ἴσα πολεμίους πάσχειν; οὐδὲ γὰρ μετάνοιαν δοτέον τοῖς
οὐ πρὶν ἢ εἰς τὸ παντελὲς ἀποκαμεῖν μετανοῶσι.

η'. Περγαμηνοὶ Βρούτῳ.

Τῆς μὲν πάλαι πρὸς Δολοβέλλαν φιλίας σὺ αἴτιος,
ὃ μὲ ἡμῖν ἐπιστέλλων· ἀνάγκη γὰρ τὰς ἐκείνου κολα-
κεύειν ἐπιταγὰς πρὶν ἢ σχεῖν πρὸς ἐν ἀποκλίνωμεν.
τὴν δὲ εἰς τὸ μέλλον μετάνοιαν μὴ ἀφαιροῦ τῶν εἰ
καὶ βραδέως, ἀλλ' οὖν ὅταν δύνωνται τὸ ἀγνωθὲν
διορθούντων.

θ'. Βρούτος Περγαμηνοῖς.

Ψήφισμα ὑμέτερον οἱ πρέσβεις ὑμῶν ἀπεκόμισάν
μοι ἐν Ἀβδήροις τὴν ἀπ' Ἰταλίας στρατιάν ἐπισχο-
πούμενην, δεξάμενος δὲ τῆς μὲν βραδυτῆτος ὑμᾶς
ἐμεμφάμην (Περγαμηνοῦς γὰρ ταῦτα φρονεῖν ἐκ πολ-
λοῦ ἂν ἐβουλόμην καὶ ἔδει), ἐπήνεσα δὲ τῆς εἰς τὰ
ἄλλα προθυμίας καὶ τῆς δωρεᾶς τῶν διακοσίων ταλάν-
των, δι' ἧς πάλαι ἄκοντες δοῦναι Δολοβέλλα τὰ πεν-
τήκοντα ἐπεδείξασθε.

ι'. Περγαμηνοὶ Βρούτῳ.

Καὶ τάχιον ἐφρονοῦμεν ἂ προσῆκον ἦν, καὶ νῦν οὐ
βραδέως ἀλλ' ἤνικα δυνατὸν ἐξεγένετο ἡμῖν τὰ εἰ-
κότα συντελοῦμεν. οἱ γοῦν ἐν περιουσίᾳ μὴ πλείον
Δολοβέλλα πενήκοντα δόντες ταλάντων τετραπλα-
σίονά σοι καίπερ ἐνδεόμενοι συνεισφέρωμεν, ὅπως
μάθης, ὅσον ἐκούσιος ὑπουργία πενομένων τοὺς ἀβου-
λήτως ἐν εὐπορίᾳ βιασθέντας ὑπεραίρει.

ια'. Βρούτος Ῥοδίοις.

Ξανθίου ἀποστάντας ἡμῶν χειρωσάμενοι ἠετὴδὸν
ἀπεσφάξαμεν, τὴν τε πόλιν αὐτῶν κατεπρήσαμεν·
Παταρεῦσι δὲ προσθεμένοις ἡμῖν τῶν τε φόρων ἄρεσιν
ἐδώκαμεν, ἐλευθέρους αὐτοὺς καὶ αὐτονόμους συγχωρή-
σαντες εἶναι, εἰς ἐπισκευὴν τε τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου
καταλελυμένων παρ' αὐτοῖς πενήκοντα τάλαντα ἐγα-
ρισάμεθα. ὑμῖν οὖν βουλευομένοις περὶ ἑαυτῶν πά-

VI. Pergameni Bruto.

Misimus tibi pecunias, etsi tenuiores quam pro tuo
usu, at certe nostra promissione maiores : deprecati su-
mus enim ut pauciora quam vellemus possidentes, con-
tulimus autem ut plus quam vires paterentur conter-
dentes.

VII. Brutus Pergamenis.

Dolabella nobis quidem hostis, vobis autem amicus
est, cui in omni re vel contra me opem fertis. Quid
vero maneat eos, qui eandem cum illo sequuntur partes,
quam ut capti eadem cum hostibus patiantur? neque
enim pœnitendi locus est eis concedendus, quos non prius
quam ad incitas redacti sint pœniteat.

VIII. Pergameni Bruto.

Amicitiae, quæ dudum nobis cum Dolabella intercedit,
tu auctor es, qui sero ad nos miseris litteras : necesse
erat enim eius mandatis applaudere, priusquam habere-
mus ad quem declinaremus. Pœnitentiam vero in poste-
rum noli eripere eis, qui licet tarde, at quum primum
copia eis facta est, quod per ignorantiam commissum
est emendant.

IX. Brutus Pergamenis.

Decretum vestrum legati vestri Abderis mihi reddide-
runt Italicum exercitum recensenti, accepto autem repre-
hendi quidem vos ob tarditatem (Pergamenos enim hoc
esse iam dudum animo et ego volui et oportebat),
laudavi vero quum ob studium, quod in reliquis osten-
ditis, tum ob munus ducentorum talentorum, quo invi-
tos olim quinquaginta Dolabellæ vos dedisse demon-
strastis.

X. Pergameni Bruto.

Et prius quo oportebat animo eramus, et nunc non
tarde, sed quam primum facultas nobis facta est quæ
par est explemus. Qui igitur, quum abundarem divi-
tiis, non plus quinquaginta talentis Dolabellæ dedimus,
quadruplum tibi licet indigentes conferimus, quo intel-
ligas, voluntarium egenorum studium quantum præstet
præter voluntatem coactis in rerum affluentia.

XI. Brutus Rhodiis.

Xanthiorum, qui defecerant a nobis, iuventutem tru-
cidavimus urbemque eorum incendio delivimus, Pata-
censibus vero, quod nobis se adiunxerant, tributorum
immunitatem concessimus, ipsosque liberos et sui iuris
esse iussimus, atque ad instauranda, quæ tempus apud
ipsos evertisset, quinquaginta talenta dono dedimus

ρεστιν ὄραν ὄφει, εἴτε γρῆ πολεμίους ἡμᾶς ὥσπερ Ξανθιοι, εἴτε φίλους καὶ εὐεργέτας ὄνπερ τρόπον Παταρεῖς αἰρεῖσθαι.

ιβ'. Ῥόδιοι Βρούτω.

Οὐκ εἰ σὺ βαρέως τοῖς ἐλευθεριάσασι Ξανθίων προσ-
τινέχθης, ἤδη καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐπὶ δουλείᾳ δεκασθέντας
μιμησόμεθα Παταρεῖς, ἀλλ' ἐκείνων μὲν ἀπευξάμε-
νοι τὴν τύχην πειρασόμεθα τῆς εὐγενείας ἔχεσθαι,
τούτους δὲ μεμψάμενοι τῆς γνώμης οὐ δεησόμεθα τῶν
ἀπὸ σοῦ λημμάτων, ἐνδοξότεραν ἡγούμενοι τὴν μετὰ
κινδύνων ἐλευθερίαν τῆς ἐπὶ τῷ κερδαίνειν αὐτομολίας.

ιγ'. Βρούτος Κώοις.

Ῥόδος μὲν ἤδη δεδούλωται Κασσίῳ, πόλις αὐθα-
δέστερον αἰσθημένη τῆς οἰκείας ἰσχύος ἢ βεβχιότερον,
Λυκία δὲ ἡμῖν ὑπήκοος πᾶσα, ἢ μὲν πολέμῳ κα-
μοῦσα, ἢ δ' ἐκ τῆς ἀνάγκης ὠφελημένη τὸ ἀβίαστον·
ἐκοῦσα γὰρ εἴλετο ἅ μετ' οὐ πολὺ ἔμελλε μὴ βουλο-
μένη. καὶ ὑμεῖς οὖν ἔλθετε ἢ πολέμῳ βιασθέντες
δοῦλοι ἢ ἐκουσίως ἡμᾶς δεξάμενοι φίλοι γενέσθαι.

ιδ'. Κῶοι Βρούτω.

Οὔτε ἡ Ῥοδίων ἄλωσις ἐξέπληξεν ἂν τοὺς μὴ τὰ
σὰ φρονούντας, οὔτε ἡ Λυκίων εὐπραξία μετὰ κολα-
κειᾶς ἔπεισεν· ἐλπίς γὰρ καὶ φόβος ἐν φίλοις μὲν ἀξιό-
πιστα, ἐν δὲ τοῖς ἠλλοτριωμένοις εὐκαταφρόνητα.
ἀλλ' ἡμεῖς ἀνωθέν σοι προσχωροῦντες καθ' ἐν ἀχθό-
μεθα, εἴ γε δοξομεν ἢ ἀπειλῆς ἢ ὑποσχέσεως γεγο-
νέναι κτῆμα. ἔχε οὖν ἡμᾶς ὑπόδειγμα φιλίας πρὸς
ἄλλους μᾶλλον ἢ ἐτέρων ἐφ' ἡμᾶς προσδέου.

ιε'. Βρούτος Κώοις.

Οὐδὲν οὔτε θαλάττης ἀνευ νεῶν οὔτε ἀγεωργήτου
γῆς ὄφελος. πονήσατε οὖν περὶ τὰ σκάφη ὡς εἰ
τῶνδε εἴητε ἄποροι, μὴδὲν ἡπειρωτῶν πλέον ἐκ θα-
λάττης ὄνησόμενοι.

ις'. Κῶοι Βρούτω.

Καὶ γεωργίαν ἔστιν ὅτε καὶ ναυτιλίαν ἐμποδίζει
καίρος, ἀλλ' οὔτε γῆς ἀποστεροῦνται οὔτε θαλάττης οἱ
φύσει ταῦτα ἔχοντες· οὐ γὰρ ἴσον τῷ μῆδ' ὄλωσ κεκτῆ-
σθαι τὸ κἂν ἐλλείπη ποτὲ εἰς τὴν χρεῖαν εὐδιόρθωτων.

ιζ'. Βρούτος Παταρεῦσιν.

Δαμάσιππον Ῥοδίων ναύαρχον μετὰ τὴν Ῥοδίων
ἄλωσιν φυγόντα μετὰ δυοῖν καταφράκτων ἐπυθόμην
παρὰ Ἑρμοδώρου τοῦ Σαμίου ἐμπόρου πεφηνέναι ἐν
τῷ μεγίστῳ ὑμετέρῳ λιμένι. καταχθῆναι μὲν οὖν

Vobis igitur de vobis ipsis deliberantibus oculis licet cer-
nere, utrum praestet hostes nos ut Xanthii, an ut Pata-
renses amicos habere et beneficos.

XII. Rhodii Bruto.

Non, si tu crudeliter Xanthiorum qui libertatem af-
fectavere tractavisti, idcirco et nos Patarense mercede
sibi iugum servitutis imponi passos imitabimur, sed illo-
rum fortunam deprecantes generosum animum servare
conabimur, horum vero voluntatem aspernantes lucro a te
capiendo non indigebimus, gloriosius quippe putantes
libertatem tueri cum periculis quam quaestus faciendi
caussa transfugas fieri.

XIII. Brutus Cois.

Rhodus quidem iam a Cassio in servitutem redacta est,
civitas petulantius robur suum experta quam fortius,
Lycia vero nobis paret universa, illa bello defessa, haec
ex necessitate hoc lucrata, ut vim nullam pateretur:
volentes enim Lycii sibi sumpserunt id, quod brevi in-
vitis fuisset faciendum. Quare vos quoque optione data
eligite, utrum velitis bello coacti servi an ultro nobis
receptis amici fieri.

XIV. Coi Bruto.

Neque Rhodi expugnatio pavorem eis, qui a tuis parti-
bus non starent, incussisset, neque Lyciorum prosperi-
tas blande persuasisset: spes enim atque metus in amicis
fidem faciunt, in hostibus vero contemnenda sunt. At
nos, qui tui sumus ab initio, unum dolemus, si videamur
aut minis aut pollicitationibus posse redimi. Itaque
amicitiæ exemplum nos aliis habere potius quam ut ad
nos conciliandos indigeas aliorum.

XV. Brutus Cois.

Neque ex mari sine navigiis, neque ex inculta terra
commodum licet capere. Quare in navibus conficiendis
operam ponite, ut qui, his si fueritis destituti, non plus
ex mari commodi quam mediterranei sitis percepturi.

XVI. Coi Bruto.

Et agriculturam nonnunquam et navigationem tempus
impedit, sed neque terram amittent neque mare, qui
haec natura tenent. Non enim est idem, prorsus non
possideat aliquis, an quid possit, etsi desit aliquando,
facile ubi usus fuerit reparari.

XVII. Brutus Patarenibus.

Damasippum Rhodiorum classis praefectum post Rho-
dum expugnatam cum duabus cataphractis audivi ex
Hermodoro mercatore Samio in maximo vestro portu

αὐτὸν ἐκεῖσε οὐδὲν ἀμάρτημα ὑμέτερον ἡγοῦμαι εἶναι, καταχθέντα δὲ εἰ περαιτέρω ποι τῆς γῆς ὑμῶν ἀποδρᾶναι ἐάσετε, καὶ ἀδικίαν καὶ ἀνανδρίαν ὑμῶν καταγώσομαι.

ιη'. Παταρεῖς Βρούτω.

Εἰ θάπτον ἡμῖν Ἑρμόδωρος ἢ σοὶ περὶ τοῦ ναυάρχου προσήγγειλεν, οὐκ ἂν, ὡσπερ εἰσπλεύσας ἔλαθε Δαμάσιππος, οὕτω καὶ ἀπαίρων διέφυγεν, ἀλλὰ μέρος ἂν τῆς Ῥοδίων ἀλώσεως ἐγένετο. νυνὶ δὲ σύγνωθι τῷ τέλει τῆς ἀγνοίας, ἧς καὶ τῇ ἀρχῇ ὑποτίμησιν δέδωκας· οὔτε γὰρ ἀδικίας ἔργον τὸ λαθόντα καταδέξασθαι, οὔτε ἀσθενείας τὸ ἐκδιδράσκαντα ἀγνοῆσαι.

ιβ'. Βρούτος Καυνοῖς.

Εὐνοεῖν μὲν ἡμῖν πρεσβευόμενοι προσποιεῖσθε, τὰ δὲ ἔργα εἰς οὐδὲν ὢν ἐχρῆν ἐσπουδαχότας ἐλέγχει. ὁρᾶτε οὖν μὴ καὶ ἡμεῖς τῇ διὰ τῶν ἔργων πεισθέντες δυσμενεῖα μᾶλλον ἢ τὴν ἐκ τῶν λόγων ἡδονὴν θηρώμενοι ὡς ἐχθροῖς ὑμῖν προσενεχθῶμεν.

κ'. Καυνοὶ Βρούτω.

Οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ πρεσβευόμενοι ὑπὲρ εὐνοίας ἐν ταῖς ὑπουργίαις καταδέεστεροι τῆς χρείας ἐλεγγόμεθα· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐσπουδαχότων ἔργον, τοῦτο δὲ ἀσθενούντων. διὸ χρῆ τε τὴν ἐκ τῆς προθυμίας διαθέσιν μᾶλλον ἢ τὸ ἐν τοῖς ἔργοις ὑπολίπες σκοποῦντα φίλους νομίζειν τοὺς καὶ ἂ μὴ δυνάμεθα σπουδάζοντας.

κα'. Βρούτος Λυκίαις.

Ὅσα ὑμῖν ἐστὶ μηχανικά ὄργανα τειχομαχίας ἢ ναυμαχίας ἐπὶ Καῦνον, παραπέμψατε Κασσίῳ τῷ συνάρχοντί μου πορβοῦντι Ῥόδον θάπτον ἡμερῶν τριάκοντα, ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δέξῃσθε, ἵνα μὴ τοῖς κατ' ἐκείνων ἡμῖν παρεσκευασμένοις ἀναγκασθῶμεν χρήσασθαι καθ' ὑμῶν.

κβ'. Λύκιοι Βρούτω.

Ὁξείας ἐπιταγῆς ἀπόκρισις μία τὸ ῥηθῶς ὑπουργῆσαι. διὸ πειρασόμεθα φθάσαι τοῖς ἔργοις τὴν ἀπὸ σοῦ προθεσμίαν, ἐπεὶ καὶ σὺ ταῖς ἀπειλαῖς τὴν παρ' ἡμῶν ὑπόσχεσιν ἔφθακας. εἴη μόντοι τὰ ὄργανα μὴ ἀχρηστα φανῆναι διὰ παλαιότητα, ὡς καὶ τὰ Ῥοδίων εὐρήσεις ἐπ' ἄλλους ἀχρηστα.

κγ'. Βρούτος Λυκίαις.

Αἱ μηχαναὶ ὑμῶν μετὰ τὸν πόλεμον, ὡς ἡ παροιμία, ἐκομίσθησαν. ἀλλ' ὑμᾶς γε ἐπαινοῦμεν· οὐ γὰρ ὑστερήσατε εἰς ἣν ἐκελεύσαμεν προθεσμίαν, Κάσσιος δὲ ἔφθασεν.

comparuisse. Et huc quidem delatum eum esse non vestram esse culpam censeo, sin autem eo delatum e vestra ditione aufugere longius permiseritis, et iniuriæ et ignaviæ crimine vos condemnabo.

XVIII. Patarenses Bruto.

Si citius nos quam te de classis præfecto certiores fecisset Hermodorus, non sane Damasippus, ut clam appulit, ita et portu solvens evasisset, sed Rhodi captæ pars fuisset factus. Nunc autem finem nobis ignosce ignorantia, cuius et principio excusationem præbuiti: neque enim iniuriæ loco habendum est, quod latentem receperimus, neque imbecillitatis, quod aufugientem ignoraverimus.

XIX. Brutus Cauniis.

Bene vos nobis velle per legatos simulatis, quæ vero facitis, nihil eorum quæ convenit vos curare arguunt. Quare videte ne nos quoque factorum invidia commoti magis quam verborum dulcedine capti in vos tanquam inimicos nos geramus.

XX. Caunii Bruto.

Nihil mirum si benevolentia significandæ causa legatos mittentes in officii præstandis usu inferiores arguimur: illud enim studiosorum est, hoc impotentium. Quare necesse est ut magis voluntatis affectionem quam factorum mediocritatem respiciens pro amicis nos habeas, qui et quæ vires nostras excedunt efficere conamur.

XXI. Brutus Lycii.

Quotquot machinæ vobis Cauni sunt ad murorum oppugnationem vel ad navalia prælia idoneæ, Cassio transmittite collegæ meo Rhodum obsidenti intra triginta dies, ex quo has litteras acceperitis, ne ea, quæ in illos apparavimus, in vos convertere cogamur.

XXII. Lycii Bruto.

Subiti mandati responsio est una, facile morem gerere. Quare conabimur tempus a te constitutum factis antevertere, quia tu quoque nostram promissionem minis tuis antevertisti. Utinam vero non inutiles machinæ ob vetustatem videantur, ut et Rhodiorum invenies in alios inutiles.

XXIII. Brutus Lyciis.

Machinæ vestrae post bellum, ut in proverbio est, advenerunt. Sed vos quidem laudamus: non enim tempus a nobis constitutum neglexistis, Cassius tamen antevertit.

κδ'. Λύκιοι Βρούτω.

Καὶ σοὶ τάχιον ἐλπιδὸς νικᾶν συμβαίνει, καὶ ἡμῶν μὴ βράδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν, εἰ μέλλεις τοὺς συμμάχους ἐξ ὧν ἂν κελεύσης χρόνων μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἂν ταχύνη Κάσσιος ἀποδέξασθαι.

κε'. Βρούτος Λυκίους.

Ξάνθιοι τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν ὑπεριδόντες τάφον τῆς ἀνοίας ἐσχίκασι τὴν πατρίδα, Παταρεῖς δὲ πιστεύσαντες ἑαυτοὺς ἐμοὶ οὐδὲν ἐλλείπουσι διοικοῦντες τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐλευθερίας. ἐξόν οὖν καὶ ὑμῖν ἢ τὴν Παταρέων κρίσιν ἢ τὴν Ξανθίων τύχην ἐλέσθαι.

κς'. Λύκιοι Βρούτω.

Ξανθίοις μὲν συναχθόμεθα τῆς συμφορᾶς, ἣν πρόστιμον τῆς ἀνοίας ἔχουσι τῷ μηδὲ μετανοῆσαι δύνασθαι, Παταρεῦσι δὲ συνήσθημεν σωφρόνως ἅμα καὶ εὐτυχῶς ἐλομένοις ἃ ἐμελλε συνοίσειν αὐτοῖς. αὐτοὶ δὲ οὐχ οὕτως ἡλίθια φρονοῦμεν, ὥστε, παρὸν ἐν φίλοις ἀριθμουμένοις εὐτυχεῖν, τὴν τῶν δι' ἔχθραν κεκολασμένων ἀτυχίαν ἐλέσθαι.

κζ'. Βρούτος Λυκίους.

Ξανθίων τοὺς διαφυγόντας οἱ ὑποδεξάμενοι ὑμῶν οὐδὲν μετριώτερον πείσονται Ξανθίων, Παταρεῦσι δὲ καὶ Μυρεῦσι καὶ Κορυκίοις καὶ Φασηλίταις, κἂν ἄλλο τι εὖ ποιῶν ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς ἐθέλωσιν, ἐπιτρέπω, ἵνα ὀρθῶς αὐτοῖς βεβουλεῦσθαι φίλους ἡμᾶς ἀλλὰ μὴ πολεμίους ἐλόμενοι ἐργῶ αἰσθωνται δρῶντες Ξανθίους.

κη'. Λύκιοι Βρούτω.

Οὐδ' αὐτοὶ Ξανθίους ὑποδέξασθαι ἐγνώκαμεν, εἰ κοινωρεῖν τῆς συμφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐπικουρῆσαι μέλλομεν αὐτοῖς τὸ ἀτύχημα, εἰκόασι δὲ κακείνοι παραλιπόντες τοὺς μηδὲν ὀνήσαντας ἡμᾶς Παταρεῦσι καὶ Μυρεῦσι καὶ Κορυκίοις καὶ Φασηλίταις ὡς βεβαιότεροι προσφεύξασθαι βοηθοῖς. δῆλον γὰρ πεποιθήκας, ὦ Βρούτε, οὐ δι' ὀργὴν ἐλαύνων τοὺς φυγάδας ἐκ Λυκίας, ὑπὸ δὲ χρηστότητος διδάσκων τίσιν ἥδιον αὐτοὺς χάριση.

κθ'. Βρούτος Κώους.

Οἱ πεμφθέντες ἐπὶ τὴν παρ' ὑμῶν συμμαχίαν ἀπήγγελλάν μοι τὰς ναῦς ὑμῶν ἄρτι κατασκευάζεσθαι· εἰ δὲ εἰς τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν παρασκευάζεσθε, τί γρήσασθε ταῖς παρασκευαῖς οὐκ οἶδα. τί γὰρ πλέον ἰσχύος ἀκαίρου, ἢς παντελῆς ἀσθένεια τὸ ἄχρηστον;

XXIV. Lycii Bruto.

Et tibi citius quam exspectaveras vincere contigit, et nobis non tardius quam imperaveras obsequi, si velis socios ex mandati tui tempore magis quam ex Cassii celeritate judicare.

XXV. Brutus Lyciis.

Xanthii quod nostram liberalitatem contempsero, sepulcrum amentiae suae patriam nacti sunt, Patarenses vero quod semetipsos in nostram fidem commisere, in omni re libertatem conservarunt. Vobis igitur optione data aut Patarensium supplicium aut Xanthiorum fortunam eligatis.

XXVI. Lycii Bruto.

Xanthiorum commiseramur calamitatem, quam pro sua amentia sibi habent, adeo ut ne resipiscere quidem possint, cum Patarensibus vero et ipsi nos gaudemus, quod prudenter simul et feliciter, quod ipsis profuturum erat, elegerunt. Nos vero non ea sumus vecordia, ut, quum in amicis numerari feliciterque agere liceat, miseriam eorum malimus sequi, qui ob inimicitiam poenas dederunt.

XXVII. Brutus Lyciis.

Xanthiorum profugos qui vestrum recepero, non leviori supplicio quam Xanthii afficientur. Patarensibus vero et Myrensibus et Coryciis et Phaselitis, si quo etiam alio beneficio ornare receptos velint, permitto, quo recte se consuluisse, quod nos amicos quam inimicos habere maluerint, conspectis Xanthiis re ipsa sentiant.

XXVIII. Lycii Bruto.

Neque ipsi nos Xanthios recipere decrevimus, si in malorum societatem potius venturi quam illorum calamitatem relevaturi sumus; sed illis quoque relictis nobis, a quibus nil profecerint, ad Patarenses et Myrensenses et Corycios et Phaselitas tanquam certiores adiutores confugere visum est. Manifesto enim, Brute, non ira commotus exules e Lycia expulisti, verum pro tua benignitate quibus eos tradi velles declarasti.

XXIX. Brutus Cois.

Quos misimus ad societatem quam petivimus ineundam, nunciaverunt mihi naves vestras modo apparari. Quod si ad belli tempora instituitis, ad quid apparatu vobis opus sit nescio. Quid enim robur prodest intempestivum, quod quia usum nullum habet, prorsus vanum est?

λ'. Κώσι Βρούτω.

Τοὺς μὲν ἰδίους ἐπιστάμεθα καιροὺς ὅτι μακρόθεν τῆς χρείας προηυτρεπίσθαι δεῖ, τοὺς δὲ τῶν συμμάχων οὐ βῆδιον συνιδεῖν, εἰ μὴ πρὸ πολλοῦ τις καταγγέλλοι. τὴν μέντοι παρασκευὴν μὴ νόμιζε ἄχρηστον εἶναι διὰ τὸ βραδύ· κἂν γὰρ εἰς τὸ παρὸν ἐλλείπη, σώζεται γοῦν ἀκραιφνῆς εἰς τὰ μέλλοντα.

λα'. Βρούτος Καυνοίσι.

Αἱ μὲν κατ' ὄψιν ὑπουργίαι τῶν ὑπηκόων κολακείας καὶ φόβου τὸ πλεόν μεμοίρανται, τὸ δὲ προθύμως εἰς ὃ ἂν ἐπιστέλλωμεν ὑπακούειν πολλὴν ἐνδείκνυται βεβαιότητα. καὶ ὑμεῖς οὖν ὑπὲρ ὧν ἐγράψαμεν διασεύσαθε, πότερον ὑμῶν καὶ τὰς ἄλλας ὑπουργίας δι' ἀνάγκην ἀπάσας ἢ δι' εὐνοίαν χρῆ δέχεσθαι. πίστις γὰρ αὐτάρκης βεβαιότητος φανέεται τὸ διηνεκῶς ὑμῶν εἰς τὰς χρείας ἔτοιμον.

λβ'. Καύνοι Βρούτω.

Πίστις εὐνοίας οὐ τὸ συνεχῶς ὑποργεῖν, τοῦτο γὰρ μόνης ἰσχύος ἔργον, ἀλλὰ τὸ μὴ ὀκνεῖν ἐν οἷς ἂν τις δυνατὸς ἢ καιροῖς. ἡμεῖς δ' εἰ μέλλοιμεν ἐκ τῶν ἐλλειμμάτων τὴν παλαιὰν σπουδὴν ἀπιστεῖσθαι, μάτην ἂν ἡγησαίμεθα καὶ τὰ πρότερα μεμοχθηκέναι· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τότε ἡμᾶς πεπλάσθαι τὴν πρὸς σὲ φιλίαν, ἣν φόβος μὲν καὶ ἀποῦσαν πάντως ἂν ἐκολάκευσε, κολακεία δὲ καὶ παροῦσαν ἂν διεψεύσατο.

λγ'. Βρούτος Δαμά.

Ὅπλων καὶ χρημάτων χρεία. ἢ πέμπε ἢ ἀποφαίνου.

λδ'. Δαμάς Βρούτω.

Εὐπορούντων ἔργον τὸ πέμψαι, πενομένων δὲ τὸ ἀποφαίνεσθαι.

λε'. Βρούτος Κυζικηνοῖς.

Τὰ ἀπὸ Βιθυνίας ὄπλα πρᾶπέμψατε μέχρι Ἑλλησπόντου ἢ κατὰ γῆν ἐπιθέμενοι ἢ κατὰ θάλατταν, αἰσθοισθε δ' ἂν αὐτοὶ τῆς βῆδος αὐτῶν κοιμηθῆς. εἰ μέντοι βραδύτερον ἢ δεῖ ἡμῖν ἔλθοι, ἢ καὶ ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο, ὑπ' ὑμῶν ἡδικῆσθαι δόξομεν.

λς'. Κυζικηνοὶ Βρούτω.

Πρᾶπέμψαι τὰ ὄπλα καὶ κατὰ γῆν διὰ τοὺς πολέμιους καὶ κατὰ θάλατταν διὰ τοὺς χειμῶνας χαλεπὸν, μάλιστα σοῦ τὰ ἐναντιώτατα συνάφαντος, τάχος καὶ ἀσφάλειαν. ὁμως δὲ σπουδῆς οὐδεμιᾶς λειψόμεθα,

XXX. Coi Bruto.

Nostris rebus scimus multo ante quam usus fuerit esse providendum, sociorum vero res, nisi multo ante quis denunciaret, non facile est perspicere. Apparatum autem nostrum noli inutilem seriore in usum iudicare. Nam etiamsi nunc quidem nullus eius usus sit, attamen integer ad futurum usum asservatur.

XXXI. Brutus Cauniis.

Quæ subditi palam præstant officia, ex adulatione pendent ut plurimum atque metu, quod vero prompte eis quæ mandamus obsequuntur, magnam prodit animi firmitatem. Quare et vos de eis quæ scripsimus deliberate, utrum et reliqua vestra officia necessitatis an universa benevolentia gratia præstata credi oporteat. Certissimum enim firmitatis pignus semper videbitur, si continenter, ubi usus fuerit, paratos vos præstiteritis.

XXXII. Caunii Bruto.

Benevolentia pignus non est, ut sine intermissione quis inserviat, hoc enim solarum virium opus est, sed ut quo quis tempore possit præsto esse non dubitet. Sed si ob intermissionem pristinum nostrum studium in suspicionem vocandum est, frustra censeremus et in eis quæ ante fecimus nos laboravisse. Neque enim verisimile est tunc nos amicitiam erga te simulasse, quam metus quidem et absentem omnino eblanditus esset, adulatio vero et præsentem sefellisset.

XXXIII. Brutus Damæ.

Armis et pecuniis opus est. Aut mitte aut sententiam tuam prode.

XXXIV. Damas Bruto.

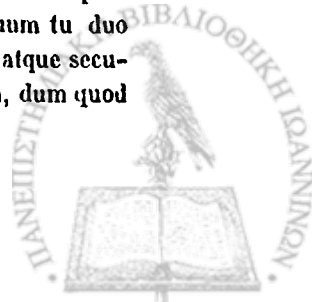
Abundantium est mittere, inopum vero sententiam prodere.

XXXV. Brutus Cyzicenis.

Arma mihi a Bithynia mittite usque in Hellespontum sive terra iter facientes sive mari, quorum advehendorum quæ facilior sit via ipsi intellexeritis. Si vero tardius quam necesse est ad nos pervenerint, vel etiam ab hostibus capta fuerint, injuria a vobis a factos nos putabimus.

XXXVI. Cyziceni Bruto.

Arma mittere et terra propter hostes et navibus propter tempestates difficile est, præsertim quum tu duo maxime dissidentia coniunxeris, celeritatem atque securitatem. Nullam tamen non dabimus operam, dum quod

ἐὰν τὰ ἐκ τῆς τύχης συμβησόμενα μὴ τοῖς ἀόκνοις ὑπουργήσασι προσθῆς.

λζ'. Βρούτος Κυζικηνοῖς.

Ἐχομίσθη τὰ ὄπλα καὶ εἰς ὃν ἐβουλόμεθα καιρόν. τῆς οὖν λειτουργίας ταύτης ἐν δέοντι γενομένης ἀντιδίδομεν ὑμῖν τὴν Προκόνησον σὺν ταῖς ἐν αὐτῇ λειτουργίαις.

λη'. Κυζικηνοὶ Βρούτω.

Οὔτε κέρδους ἐλπίδι ἐσπουδάσαμεν ἢ ἐπέστειλας, οὔτε εἰς τὰ λοιπὰ ὀκνηρῶς ἐμέλλομεν ἐξεῖν, ἐπαινεθέντες ἀμισθί. ὁμῶς ἀξιούμενοι δωρεᾶς ἠδόμεθα τῇ σῆ μαρτυρίᾳ πλεόν ἢ ταῖς Προκονησίων λατομίαις.

λθ'. Βρούτος Κυζικηνοῖς.

Οἱ πρέσβεις ὑμῶν συνέτυχόν μοι ἀπίοντι ἐπὶ τὸν πόλεμον καὶ παρεῖσθαι τῆς συμμαχίας ἰκέτευσαν ἀσθένειαν αἰτιώμενοι καὶ τὸ ἀπορεῖν τὰ κοινά. δίκαιον μὲν οὖν ἦν, πλησίον ἤδη τῆς χρείας κατεπειγούσης, καὶ εἰ πρότερον οὐκ ἔδοτε, κἂν νῦν ἐπιπέμψαι. πλεόν γὰρ ἂν ἐτίμα τὴν λειτουργίαν ὑμῶν ὁ καιρός. ἐπεὶ δὲ εἰκάτε τὰ κακίω τοῦ πολέμου προλαβεῖν ἐλπίδι, τῇ μὲν ἀσθενείᾳ ὑμῶν ἦν αἰτιασθε ἡδομαι (τοῦναντίον γὰρ ἂν ἠχθῆσθην ἀκούων ἰσχύειν ὑμᾶς κακοῦς ὄντας), τοὺς δὲ ἄνδρας ὑμῶν συμμάχους μὲν οὐκέτι, ὑπουργοὺς δὲ καὶ ἄκοντας ἔξω. λέληθε δὲ ὑμᾶς οὐδαμῶς ὡς δεινὸν τῆς ἐκ τοῦ πολέμου μετασχεῖν νίκης, εἰ γένοιτο, τοὺς τόγ' ἐφ' ἑαυτοῖς εἰς πᾶσαν ἡμᾶς ἀσθένειαν προδόντας.

μ'. Κυζικηνοὶ Βρούτω.

Τὸ σπουδαῖον ἡμῶν οὐκ ἐξ ὧν πολλάκις ὑπουργήσαμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς παρὰ σοῦ δωρεαῖς μαρτυρηθὲν ἐδόκει πεπιστεῦσθαι. ἐπεὶ δὲ τοῖς κατὰ προαίρεσιν οὐχ ἅπαντες ὁμονοοῦσιν οἱ καιροί, τί δεῖ μέρος ἐχθρας ἀριθμῆσαι τὴν ποτε ἀσθένειαν; πᾶν γὰρ τοῦναντίον μιᾶς ὑποληπτέον μεγαλοψυχίας τὸ πολυωρεῖν τοὺς ὀρθῶς διακονήσαντας καὶ συγγνώμην ὑποτιμῆσαι χαρίζεσθαι. σὺ δὲ καὶ πρὸς ἐφήδεσθαι τῇ ἀδυναμίᾳ ἔφης ἡμῶν, ὡς περ οὐχὶ σοὶ ἐλλείπειν μέλλοντος ὄσον ἂν ἡμῖν ἐνδέη. τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας, εἴτε συμμάχους εἴτε ὑπουργοὺς ἐθέλεις (οὐ διοισόμεθα γὰρ περὶ ὀνομάτων), ἅπαγε, ἡμεῖς δὲ εἰ ἀπεγνωσμένοι σου τὰς εἰς τὸν πόλεμον ἐλπίδας, οὐκ ἂν ἐθεραπεύομεν αὐτὰς πρεσβευόμενοι. νῦν δὲ τὰ βέλτιστα εὐχόμενοι περὶ σοῦ καὶ νῆ Δία προσδοκῶντες, εἰ καὶ τῶν ἐπινικίων ἀπελαθῆσόμεθα ὡς ἐχθροί, τῆς γοῦν χαρᾶς μεθέξομεν ὡς φίλοι.

fortuna eventurum est rem impigre procurantibus non imputes.

XXXVII. Brutus Cyzicenis.

Allata sunt arma et quo tempore voluimus. Quod officium quum rite praestiteritis, remuneramur vos Proconneso quæque in ea sunt lapicidinis.

XXXVIII. Cyziceni Bruto.

Neque lucri spe missionem acceleravimus, nec sine mercede laudati segniores in posterum nos gessissemus. Attamen praemio ornati tuo testimonio magis quam Proconnesiorum gaudemus lapicidinis.

XXXIX. Brutus Cyzicenis.

Legati vestri ad bellum me discedentem offenderunt ac fœdere exsolvi suppliciter petebant debilitatem praetextentes atque inopiam reipublicæ. Æquum erat sane, tam prope jam instante necessitate, etiamsi prius non dedissetis, nunc certe mittere: plus enim dignitatis ex ipso tempore ad officium vestram accessisset. Sed quoniam peiorem de bello spem concepisse videmini, de vestra quam praetextitis debilitate lætor (e contrario enim dolerem, si vos, quum mali sitis, audirem viribus valere), viris autem vestris non ut sociis amplius, sed ut ministris utar etiam invitis. Neque vos fugit quam indignum sit, ut belli victoriae, si contingat, participes ei fiant, qui quantum in ipsis erat in summum discrimen nos adduxissent.

XL. Cyziceni Bruto.

Nostrum erga te studium non officiis solum a nobis sæpenumero praestitis, verum et a te acceptorum munerum testimonio videbatur comprobatum. Sed quoniam cum animi voluntate non omnia tempora concidunt, quid est cur in inimicitia ponendum sit, si quando deficient vires? immo e contrario enim eiusdem est animi magnitudinis, diligere qui recte inserviant, et si quando se excusent, dare veniam. Tu vero nostram infirmitatem gaudio tibi esse dicis, quasi quicquid nobis desit non tibi defuturum sit. Viros autem, sive ministros sive socios velis, non enim de nominibus contendemus, tibi habe, nos vero si tuas de bello spes irritas haberemus, non legationibus ipsas foveremus. Nunc autem optima de te precantes, immo per Iovem et exspectantes, etiamsi a victoriae præmiis ut hostes abigemur, at lætitiæ ut amici non expertes erimus.

μα'. Βρούτος Σμυρναίσις.

Τὸ πρόθυμον τῶν ὑπηκόων διηγεκὲς μὲν ὄν βεβαί-
τητα δηλοῖ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, ἔλλειπον δὲ καὶ τὸν
ὄτε ἐτοίμως ὑπουργεῖ χρόνον δι' ἀσθένειαν ἐλέγχεται
τὴν ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ γνώμην ὑπουργοῦν. σπουδάσατε
οὖν ἐκπληρῶσαι ὅσα ὑμῖν ἐπέσειλα πρὸς τὸν πόλε-
μον, ὡς εἰ νῦν κακοὶ φανεῖσθε, μηδ' ἦν πρόσθεν ἐπο-
ρίσασθε μαρτυρίαν ἔτι οἰσόμενοι· οὐ γὰρ χρῆ δοκεῖν
ἕξειν τὰ ἴσα μὴ ὁμοίους ἀεὶ φανέντας.

μβ'. Σμυρναῖοι Βρούτῳ.

Εὐχῆς ἔργον τὸ διηγεκῶς δύνασθαι, καιροῦ δὲ τὸ
ἐνίοτε μὴ ἀρκεῖν, τὰς τ' ὑπουργίας οὐ μόνον αἱ ἀσθέ-
νειαί τῶν κελυσθέντων, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέχεια τῶν ἐπι-
ταγῶν ἐλλιπεῖς ποιεῖ. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ πάσαι διὰ φό-
βον ἐλειτούργοῦμεν, οὐδ' ἂν νῦν ἐτολμῶμεν ἀρνεῖσθαι.
ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον ἢ δοκεῖ συμβέβηκεν· ἐσπούδασε
μὲν γὰρ ἡ γνώμη τότε, ὑποτιμᾶται δὲ νῦν ἡ ἀσθένεια.
ὥστε ἄτοπον εἰ τοῖς ἐλλείμμασιν αἱ ὑπουργίαι δια-
βληθῆσονται μᾶλλον ἢ ταῖς ὑπουργίαις παρηγορηθῆ-
σεται τὸ ἔλλειπον.

μγ'. Βρούτος Μυρεῦσι.

Ξάνθιοι ὁλόντες ἐλειεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν ἰκέτεον, ἦν δὲ
οἶμαι χαλεπὸν τοὺς τῆς ἐλπίδος τοῦ πολέμου κοινω-
νοῦντας φεύγειν τὰ πάθη καὶ τὴν ἐκ τῆς νίκης ἡδονὴν
θηρωμένους ἴση χρῆσθαι τῇ διαμαρτίᾳ πρὸς τὸ ἄλυ-
πον· καὶ τούτους οὖν ἐπιτηδείους παντελοῦς ἀπω-
λείας ἐθέμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποκηρύττομεν, εἰ μὴ
εὐθέως ἡμᾶς δέχοιντο, μηδενὶ τὴν ἡμετέραν γνώμην
ἐπιεικεστέραν τῆς ἐκείνων τύχης ἔσεσθαι.

μδ'. Μυρεῖς Βρούτῳ.

Οὐδὲ Ξανθίους ἔδει σωτηρίας ἀποτυχεῖν, ἥς τάχα
ἂν καὶ αὐτοὶ μετέδωκαν τοῖς ἐναντίοις, εἰ ἐκράτησαν·
ὡς γὰρ ἡ τοῦ νικῆν ἴση τοὺς πολεμοῦντας ἐλπίς
ἐξαίρει, οὕτω καὶ τὸ τῆς ἡττης πάθος εἰς κοινὸν ἔλεον
ἔρχεται διὰ τὸ ἀνθρώπινον· καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς δὲ
παρασκευαστικὴν εὐνοίας ἴσθαι τὴν χρηστότητα· ἀπειλὴ
μὲν γὰρ ἔχθραν ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ οἰκεῖα διὰ τὴν ἐκ
τῶν φόβων ἀπόγνωσιν, ἐλπίς δὲ καὶ τοὺς διαφόρους
εἰς εὐνοίαν πεπιστευμένην ἤθει προσάγεται.

με'. Βρούτος Μυρεῦσι.

Ἡ συμμαχία ὑμῶν ἦκεν ἤδη νενικηκόσιν ἡμῖν.
τοῦ μὲν οὖν μηδ' ἔλως τὸ βράδιον ἀφικέσθαι ἄμεινον,
πρὸς μέντοι τὴν τοῦ πολέμου ὑπουργίαν ὁμοίως ἦτε
ἀχρηστοί· ἡ γὰρ ἐν πολέμῳ βραδυτῆς ἴσον ἔχει τῷ
μηδ' ἔλως γινομένῳ τὸ ἀπρακτον.

XLI. Brutus Smyrniæ.

Subditorum in obsequendo alacritas si perduret, firmum
prodit erga principes animum, sin autem intermittat, tum
etiam, quum promptam sese præbuit, ob suam imbecil-
litatem magis quam ex sententia officia præstitisse coar-
guitur. Quare operam date ut quæcunque vobis ad bel-
lum imperavi perficiatis, ut qui, nunc si mali apparebitis,
neque quod antea consequuti estis testimonium retinebitis : non enim par est credere eadem esse habitu-
ros, qui non similes quovis tempore appareant.

XLII. Smyrnæi Bruto.

Optantis est, ut quis continenter possit, verum tem-
pus nonnunquam quin par sis impedit, obsequium autem
non solum eorum, quibus imperatur, infirmitas, verum
etiam mandatorum continuitas debilitat. Nos vero si
olim quoque ob metum munia sustinuissemus, neque
nunc recusare auderemus. At longe quam videtur aliter
res sese habet : tunc enim operam dedit animus, nunc
vero infirmitas deprecatur. Iniquum igitur, si ob inter-
missionem obsequia potius in suspicionem vocabuntur
quam ob obsequia excusabitur intermissio.

XLIII. Brutus Myrensibus.

Xanthii capti misericordiam nostram supplices implo-
rabant, verum indignum erat, qui spei in bello positæ
consortes fuissent, eiusdem calamitates effugere, quique
parem victoriæ voluptatem appetivissent, re male gesta
ad damnum uti avertendum. Hos igitur extrema perni-
cie dignos habuimus, ac reliquis nunciamus, si non sta-
tim nos receperint, nulli voluntatem nostram futuram
esse illorum clade clementiorem.

XLIV. Myrenses Bruto.

Neque Xanthii digni erant qui salutem non impetrarent,
quam nec ipsi fortasse, si superiores evasisent, adver-
sariis denegassent. Nam ut æqualis belligerantes effert
spes victoriæ, sic et cladis calamitas communem movet
ob humanitatem misericordiam. Atque apud reliquos be-
nevolentia conciliatricem benignitatem esse scito : minæ
enim odium vel inter amicos pariunt propter desperatio-
nem ex periculis oriundam, spes vero vel inimicos ad be-
nevolentiam adducit placido affectu confirmatam.

XLV. Brutus Myrensibus.

Auxiliares vestri venerunt parva iam victoria. Ac præ-
stat quidem sero quam omnino non venisse, verum ad
belli usum inutiles fuistis : nam in bello tarditas æque
atque quod omnino non fit eventu caret.

μς'. Μυρῆες Βρούτω.

Συνήσθημέν σοι νικήσαντι τὸν πόλεμον θάττον ἢ τὴν παρ' ἡμῶν συμμαχίαν καίπερ μετὰ σπουδῆς ἐκπεμφθεῖσαν παραγενέσθαι, πρὸς μέντοι τὴν εὐνοίαν οὐδὲ ἡμεῖς ἄπρακτοι ἤλθομεν· οὐδὲ γὰρ ἴσον τῷ μηδ' ὅλως κινηθέντι τὸ κἂν ἑνὸς ὑστερήσει πρὸς τὰ λοιπὰ ἔτοιμον.

μζ'. Βρούτος Μιλησίους.

Οὐδὲ χρημάτων πένεσθαι πόλει συγγνωστόν· ἐκ πολλοῦ γὰρ ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ ἄπορον· τὸ δὲ ἐν τοσοῦτῃ πλήθει μηδ' ἄνδρας ὑμᾶς ἔχειν γενναίως ἀγωνιουμένους παντελῶς ἴστε οὐ τύχης ἐνδεεῖς ἀλλὰ τῆς σωτηρίου γνώμης ἐλεγχόμενοι. εἰ δὲ μήτε ὅσα εἰς ἀρετὴν ἀσκεῖτε μήτε ὅσα πρὸς ἰσχὺν παρασκευάζεσθε, ἀδίκως ἴστε πόλις λεγόμενοι.

μη'. Μιλήσιοι Βρούτω.

Καὶ χρημάτων καὶ στρατιωτῶν ἐνδεῖν αἰσχρὸν οὐ τοῖς μὴ ἐν ἰδίᾳ καθεστῶσι χρεῖα, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῖς εἰ καὶ οἴκοθεν εὐποροῖεν, διὰ γοῦν τὸ μὴ ἐπαρκεῖν ἄλλων προσδεόμενοι. ἡμεῖς δὲ καὶ γνώμης ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὸ δεῦρο τύχης δοκοῦμεν πόλις εἶναι μέχρι τοῦ εἰ καὶ μὴ ἐτέοις ἐπαρκεῖν, ἀλλ' οὖν μηδὲ τῶν πέλας χρήζειν.

μβ'. Βρούτος Μιλησίους.

Εἰ μὲν ἔστιν ὑμῖν ὄπλα ἐν κοινῷ, μὴ χρώμενοι τούτοις ἀμαρτάνετε, μία γὰρ ἰσχὺς ὄπλων τὸ χρῆσθαι· εἰ δὲ καὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἀμελεῖτε, μεμφθέντες ἂν εἰ καὶ ἔχοντες μὴ ἐχρήσθε, πόσω μεμπτότεροι μηδὲ ἔχοντες;

ν'. Μιλήσιοι Βρούτω.

Οὐ τὰ ὄπλα ἰσχὺς ἀνδρῶν, ἀλλὰ τῶν ὄπλων οἱ ἄνδρες· ἐκεῖνα μὲν γὰρ δίχα τῶνδε ἄπρακτα, οἱ δὲ καὶ πορίσαι αὐτὰ καὶ χρῆσασθαι αὐτοῖς δύνανται. οὔτε οὖν εἰ ἄπεστιν ὄπλα ἐνδεῖ τοῖς πορίσαι αὐτὰ δυναμένοις, οὔτε χρήσιμα τυγχάνει τοῖς κἂν ἔχωσι χρῆσασθαι μὴ δυναμένοις.

να'. Βρούτος Τραλλιανούς.

Εἰ μὲν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν Δολοβέλλαν ἀνεχόμενοι οἴεσθε μηδὲν ἀδικεῖν με, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖτε· εἰ δὲ νομίζετε, ὧν ἂν τὰς ἑαυτῶν πολέμιους ἀφελώμεθα, τούτων ὑμῖν ὡς ὄντων οἰκειῶν παραχωρήσειν, αὐτίκα πλανᾶσθαι μοι δοκεῖτε. ἢ εἴργετε οὖν αὐτὸν τῆς σφετέρως, ἢ ὅλως μηδ' ὑφ' ἡμῶν ἀδικεῖσθαι φάσκετε ὧν ἂν ἔχειν αὐτοὶ Δολοβέλλαν ἀφελόμενοι, ἀλλὰ μὴ ὑμῖν παραχωρεῖν ἀξιῶμεν.

XLVI. Myrenses Bruto.

Lactati tecum sumus, quod citius victoriam reportasti, quam auxiliares nostri festinanter licet missi advenerunt, verum ad benevolentiam non prorsus inutiles venimus: non enim idem est, omnino non moveri, et quamvis semel defueris, ad reliqua tamen promptum paratumque esse.

XLVII. Brutus Milesiis.

Neque pecuniis egere civitati concedendum est: e longinquo enim egestatis cautio esse debet. Quod autem in tanta multitudine ne viros quidem vos habere dicitis fortiter pugnatos, hoc omnino sciatis non solum fortunæ, verum etiam salutaris sententiæ egenos vos coargui. Sin vero neque quæ ad robur ducunt comparatis, neque quæ ad virtutem exercetis, iniuria scitote dici civitas.

XLVIII. Milesii Bruto.

Et opibus et militibus egere turpe non eis est, qui nulla laborant domestica difficultate, verum eis potius qui, quamvis domi affluant, quoniam hoc non sufficit, aliis indigent. Nos vero quod et ad animum affinet et ad fortunam, quam hucusque obtinimus, civitatis nomen tueri satis possumus, donec, etsi non aliis suppeditemus, at certe nec aliorum ope indigebimus.

XLIX. Brutus Milesiis.

Si arma vobis suppeditant, quod eis non utimini peccatis: in solo enim usu armorum robur situm est. Sin vero nec ut paretis arma datis operam, quum iam si habentes non uteremini vituperationem subiretis, quanto magis ne habentes quidem vituperandi estis?

L. Milesii Bruto.

Non arma viris, sed viri armis robur afferunt: nam illa sine his inertia sunt, hi vero et parare ea et uti eis possunt. Neque igitur si desunt arma, egent eis, quibus ea parandi facultas est, neque utilia sunt eis qui, etsi habeant, uti tamen eis nequeunt.

LI. Brutus Trallianis.

Si, quod in vestra terra Dolabellam castra ponere patimini, nulla me putatis iniuria afficere, non recte sentitis, sin autem creditis, a quibus locis hostes abegerimus, hos vobis in ditionem vestram nos cessuros esse, rursus errare mihi videmini. Quare aut finibus vestris eum prohibete, aut omnino nec iniuriam a nobis pati dicite, si abacto Dolabella tenere ipsi, nec vero vobis cedere volumus.

νδ'. Τραλλιανοὶ Βρούτω.

Καὶ Δολοβέλλας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στρατοπεδεύει, καὶ πᾶς ὁ μετ' ἐκείνου βιαζόμενος ἴστω μὴ ἔξω ἀυτὴν δο-
ρίκτητον· οὐ γὰρ εἰ στρατηγὸν Ῥωμαίων σύμμαχοι
ὄντες μὴ ἐξείργομεν τῆς ἑαυτῶν, ἤδη καὶ τοῖς πρὸς
ἐκείνον διαφερομένοις ἄθλον αὐτὴν πολέμου κατηγγέλ-
καμεν, ἀλλ' ὅς ἂν ἀκόντων ἡμῶν εἰσβιάζηται, δείξο-
μεν ἔργῳ καὶ Δολοβέλλαν μὴ ἂν ἄλλως εἰ μὴ ἐκόντων
στρατοπεδεύειν.

νγ'. Βρούτος Τραλλιανός.

Καὶ πρόσθεν ὑμῖν ἐπέστειλα, ὅτι ἁμαρτάνετε Δο-
λοβέλλαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στρατοπεδούοντα περιορῶντες,
καὶ τὸ παρὸν ἴστε, εἰ μὲν ὡς οἰκειάς αὐτῷ παραχω-
ρεῖτε, οὐδ' ἂν εἰ πρὸς ἡμῶν ἀφαιρεθείητε ὧν ἐκείνῳ
ὡς ἀλλοτρῶν ἐξέστητε, ἡμῖν ὡς ἰδίων ἀντικοιησάμε-
νοι, εἰ δὲ ὡς φίλῳ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στρατοπεδεύειν δί-
δοτε, κοινωνεῖν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τῷ πολέμῳ τύχης ἀρξά-
μενοι οὐδὲ ἡμῖν ἀκούσιοι πολέμιοι φανείσθε.

νδ'. Τραλλιανοὶ Βρούτω.

Ἐδηλώσαμεν σοὶ καὶ πρότερον περὶ Δολοβέλλα,
καὶ νῦν ἴσθι, ὅτι οὔτε ἐν ἰδίᾳ στρατοπεδεύει γῆ, ἔστι
γὰρ ἡμετέρα, οὔτε εἰ τις αὐτὴν ἀφέλοιτο ἄλλος, συγ-
χωρήσομεν ἀκόντων ἔχειν, ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν ἐπιτρα-
πέντα βιάσαιοτο. εἰ δὲ δοκοῦμεν τῆς ἐπὶ τῷ πολέμῳ
τύχης αὐτῷ κοινωνεῖν, αἰρετώτερον τοῖς ἄρχουσι χει-
ρῶν ἀντιπράξαι ἢ σύμμαχον ἄνδρα ἐξείργοντας ἀκου-
σίους Ῥωμαίους ἐχθροὺς φανῆναι.

νε'. Βρούτος Τραλλιανός.

Ἡγγέθη μοι Μηνόδωρον ὑμέτερον πολίτην, ξένον
καὶ φίλον Δολοβέλλα τῇ ἡμετέρῳ πολέμῳ, καὶ πρό-
τερον ὑμᾶς μὴ εἶργειν αὐτὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στρατοπε-
δεύοντα πείσαι, καὶ νῦν ὅπως καὶ αὐτὸν καὶ τὴν στρα-
τιὰν αὐτοῦ τῇ πόλει δέξησθε συμβουλεύειν. ἐγὼ δὲ
ὡς μὲν οὐδὲν ὀνήσει Δολοβέλλαν, εἰ καὶ ταῦτα καὶ ἐτι
πλείω τούτων ποιῆσαι προσαχθείητε ὑπὸ Μηνόδωρου
ἢ καὶ εἰ τις ἄλλος πείσειεν, οὐκ ἄγνοῶ, οὐδὲ μὴν
οὔτε Μηνόδωρον ἢ Δολοβέλλα φίλια καὶ ξενία, οὐ μὴν
ἀλλ' οὐχ ὅπως κολάσαιμὶ τινὰς σκοπῶν ἐφεδρεύειν οἶ-
μαι τοῖς ἐνὸς ἐκάστου ἁμαρτήμασιν. ἵνα μὲντοι μη-
δὲν κολάσεως ἄξιον ἁμαρτεῖν ἀναγκασθῆτε, κελεύω
ὑμᾶς Μηνόδωρον φυγαδεῦσαι τῆς πατρίδος τοῦ ἰδίου
λυσιτελοῦς ἕνεκα, εἰ γὰρ τι λυσιτελεῖν ἐμελλεν αὐτῷ
τὴν πατρίδα πωλοῦντι, Δολοβέλλαν δὲ μήτε τῇ πόλει
δέχεσθαι, τῆς τε γῆς ἐξελάσαι, βιαζόμενον δὲ ὅπλοις
ἀμύνασθαι, ἢ ἀπειθοῦντας οὐχ ὑπὸ Μηνόδωρου ταῦθ'
ὑμᾶς οἰήσομαι προαχθέντας πεισθῆναι, ἀλλ' αὐτοῦς
Μηνόδωρῳ τούτων ἀφορμὴν δοῦναι ἐθέλοντας.

LII. Tralliani Bruto.

Et Dolabella in nostra terra castra metatur, et quisqui:
post eum vim adhibuerit, scito non habiturum esse eam
bello captam. Non enim si ducem Romanorum, quod
socii sumus, finibus nostris non prohibemus, hinc iam
et adversariis illius præmium eam belli denunciavimus,
verum quisquis invitis nobis invadere conetur, re ipsa
demonstrabimus, Dolabellam quoque non nisi volentibus
nobis castra metari.

LIII. Brutus Trallianis.

Et antea vobis per litteras significavi, peccare vos Do-
labellam in vestra terra castra metari permittentes, et
nunc scitote, si tanquam illius propria cedatis, vos ne-
que si a nobis eis, quæ tanquam aliena illi permisistis,
privati fueritis, a nobis tanquam propria recepturos esse,
sin tanquam amico in vestra terra castra metari permit-
tatis, communem illi belli fortunam sponte nacti neque
nobis inviti hostes esse videbimini.

LIV. Tralliani Bruto.

Certiozem de Dolabella te et antea fecimus, et nunc
scito, neque in sua eum regione castra metari, nostra
est enim, neque si quis eam alius sibi arrogaverit, pas-
suros nos ut nobis invitis obtineat, quod quæ sunt a no-
bis permissa violaret. Sin autem communem illi belli
fortunam videmur experiri, satius est iniuriarum aucto-
ribus reluctari quam homine socio repulso invitos Roma-
nis videri hostes.

LV. Brutus Trallianis.

Nunciatum est mihi, Menodorum vestrum civem Do-
labellæ nostri hostis hospitem atque amicum et antea
vobis ne illum in vestra terra castra metantem prohibe-
retis persuasisse, et nunc suadere, ut ipsum eiusque
exercitum vestra urbe recipiatis. Ego vero baud ignoro,
neque Dolabellæ, si et hæc et plura adhuc facere a Me-
nodoro adducamini aut si quis alius persuaserit, profu-
turum, neque vero Menodoro Dolabellæ amicitiam et
hospitium. At vero non hoc agens, ut nonnullos puniam,
unius cuiusque criminibus advigilandum censeo, sed ut
quominus pœna quid dignum committatis impediamini.
Atque nunc iubeo Menodorum vos patria expellere ipsius
lucris caussa, si quidem ex patria vendenda lucrum me-
ruit, Dolabellam vero neque urbe recipere et ex finibus
eicere, sin vim adhibeat, armis arcere. Quod si nega-
veritis, non a Menodoro vos ad hæc patranda adductos
esse credam, sed ipsos Menodoro hanc occasionem ultro
obtulisse.

νς'. Τραλλιανοὶ Βρούτω.

Οὐ Μηνόδωρος ὑποδέξασθαι τῇ πόλει Δολοβέλλαν καὶ τὴν στρατιάν αὐτοῦ προηγάγετο ἡμᾶς, ὥσπερ οὐδὲ πάλαι στρατοπεδεύοντα περιορᾶν ἐπειθεν. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ταῦτα ἐπέπρακτο, ἡγοούμεθα δοκεῖν αὐτοῖ Μηνόδωρῳ τοιαύτης εὐβουλίας ἀφορμὴν παρεσχῆσθαι· τάχιον γὰρ ἂν τὴν πρὸς Ῥωμαίους ὁμολογήσαιμεν συμμαχίαν ἡμεῖς ἢ σὺ τοῖς παρ' ἡμῶν τὴν Δολοβέλλα ξενίαν ἐπικαλεῖς, οἷς εἰ καὶ μηδὲν, ὡς λέγεις, ὄφελος οἴσεται ἢ πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοια, μέγα γοῦν περιγένοιτ' ἂν τὸ ἐκ τῆς πίστεως εὐσυνείδητον. ὅπλων μέντοι καὶ φυγαδείας οὐδὲν τι τοῖς πράγμασι προσδεῖ· Μηνόδωρος γὰρ συναπῆρκε Δολοβέλλα, μὰ Δί' οὐχ ὡς πιπράσκειν τὴν πατρίδα κεκλυμένος, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ νομίζων ἀδίκημα τῷ φίλῳ συνίστασθαι εἰς τὰ ἐπιτήδεια. σὺ δ' εἰ καλὸν ὑπολαμβάνεις, ὥσπερ καὶ ἔστι καλόν, τὸ μὴ περιμένειν ποτέ ἀμαρτάνοντας ἀμύνεσθαι, πολλῶ μᾶλλον οἰήθητι δεῖν μὴ προεξανίστασθαι τῶν διαβολῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συμβησομένῳ τὴν κρίσιν τηρεῖν, ἐπεὶ δόξεις οὐκ ἐφ' οἷς ἂν μέμφῃ τοὺς πέλας δυσμενῶς διατίθεσθαι, πρὸς οὓς δ' ἂν ἔχθραν ἔχῃς, αἰτίας τούτοις ἐπιφέρειν.

νζ'. Βρούτος Τραλλιανοῦς.

Χρήματα ὅσα Δολοβέλλας κατέθετο παρὰ Μηνόδωρῳ τῷ ἑαυτοῦ ξένῳ, εἰ τέ τινας ἄλλας παρακαταθήκας, παρὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ κομισάμενοι τῶν διαδεξαμένων αὐτοῦ τὴν οὐσίαν μετὰ τὴν ἐκείνου φυγὴν ἀναπέμψατε πρὸς με· εἰ δέ γε μὴ εἶναι φατε, αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν· οὐ γὰρ δίκαιον τοῖς τῶν ἐμῶν πολεμίων φίλοις ἢ καὶ ξένοις περαιτέρῳ τοῦ μηδὲν αὐτοὺς παθεῖν λυσιτελῆσαι τὴν ἡμετέραν ἐπιείκειαν.

νη'. Τραλλιανοὶ Βρούτω.

Οὐτὲ Δολοβέλλαν ἐν τοῖς δαπανηροτάτοις τοῦ πολέμου καιροῖς ἀποθησαυρίσαι παρακαταθήκας εἰκός, οὔτε Μηνόδωρον ἀπαλλασσόμενον ἐκ τῆς πατρίδος οἷόν τε καταλιπεῖν οἶκοι τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια. τὸ μέντοι γε ἀναπέμπειν πρὸς σε ἢ τὰ μὴ ὄντα χρήματα ἢ τοὺς ἀναιτίους ἀνθρώπους τῇ μὲν ἀδύνατον τῇ δὲ ἀδίκον· οὐ γὰρ ἄξιον τοῖς ἡμετέροις πολίταις διὰ τοὺς σοὺς πολεμίους μέχρι συμφορᾶς ἀλυσιτελῆ εἶναι τὴν παρ' ἡμῶν, ἐὰν πεισθῶμεν, προδοσίαν.

νθ'. Βρούτος Βιθυνοῦς.

Μηδενὶ δοκεῖτω χαλεπὸν, εἰ πολλὰ εἰσπράττομεν πολλῶν δεόμενοι· τούτων γὰρ ἡμεῖς ἔργα ἀποδίδομεν. εἰ δὲ τὸ τῶν εἰσφορῶν πλῆθος βαρύνεσθε, μεμνήσθαι γρηὶ πόσοι πόνοι σὺν τοῖς διδομένοις ὑφ' ἡμῶν ἀνα-

LVI. Tralliani Bruto.

Non Menodorus ut Dolabellam eiusque exercitum in urbem reciperemus nos adduxit, ut neque antea ut castra metari pateremur suadebat. Sed neque hoc si factum esset, putamus Menodoro tam utilis consilii occasionem nos ipsos videri praeuisse: citius enim cum Romanis iungendum foedus profiteremur nos quam tu nostris Dolabellae hospitium exprobrabis. Quibus etsi nihil, ut ais, mutua consensio profutura est, at magnum certe eis in fidei servatae conscientia suppetit praesidium. Armis autem et exilio nihil ad rem opus est: Menodorus enim una cum Dolabella discessit, non hercle quod patriam vendere sit prohibitus, sed quod omnino iniquum non putavit, in rebus necessariis comparandis amicum adiuvari. Tu vero si pulcrum esse censes, ut et pulcrum est, non differre poenam peccantibus quibusdam irrogandam, multo magis crede non praecipuandas esse calumnias, verum donec quid evenerit iudicium cohibendum, quoniam videberis non ob ea quae reprehendis proximis succensere, sed quibuscum inimicitiam exerces, in eos crimina conferre.

LVII. Brutus Trallianis.

Quotquot pecunias Dolabella apud Menodorum hospitem suum et si quae alia deposuit, adempta liberis eius, qui facultates eius post ipsius fugam occuparunt, ad me mittite: sin vero horum nihil esse dicitis, ipsos viros totius familiae cum liberis et uxoribus. Non enim iustum esset, meorum hostium amicis et hospitibus non solum nihil detrimenti, sed etiam emolumentum quid mea ex benignitate accedere.

LVIII. Tralliani Bruto.

Neque Dolabellam sumptuosissimis belli temporibus pecuniam in thesauris reposuisse consentaneum est, neque Menodorum e patria discedentem a se impetrasse ut exilii viaticum domi derelinqueret. Verum ad te quod postulas remitti aut quae non sunt pecunias aut homines innocentes, partim nequit fieri, partim iniustum est: non enim digni nostri cives, quibus ob tuos hostes a l' extremam perniciem usque nostra officiat, si pareamus, proditio.

LIX. Brutus Bithynis.

Nemini durum videatur, quod multa exigimus, multis quippe indigentes: pro his enim nos ipsa facta reponimus. sin vos aegre fertis multitudinem tributorum, meminisse debetis, quot labores collatis pecuniis exha-

λίσκονται. παντὶ γὰρ δῆλον ὅτι τοῦ παρασκευαζομένου κάμνει πλείον ὁ ταῖς παρασκευαῖς τοῦ πολέμου χρώμενος, ἄλλως τε καὶ ὑμῶν μὲν τῆς οἰκείας φροντίδος ἐκάστω, ἡμῖν δὲ τῆς ἀπάντων προνοεῖν ἀνάγκη.

ξ'. Βιθυνοὶ Βρούτῳ.

Οὐχ ὄσων δεῖσθαί σοι συμβέβηκεν ἤδη καὶ ἡμῖν εὐπορεῖν τοσοῦτων περίεστι· γνοίης δ' ἂν δι' ὄσων ἀθροίζεται τὰ παρασκευαζόμενα καμάτων ἐξ ὧν αὐτὸς ἀναλίσκων αὐτὰ κοπιᾷ, καίτοι τὸ μὲν ὑπὲρ ἄλλων εἰσφέρειν μετὰ πόνου καὶ ἀλυσιτελὲς φαίνεται, τὸ δὲ ταῖς ἐτέρων παρασκευαῖς χρῆσθαι μετ' ὠφελείας ἐστὶ βράδιον. εἰ δὲ καὶ ὑπὲρ πολλῶν φῆς κακοπαθεῖν, καὶ ἀπὸ πλειόνων σοι ποριστέον· οὐ γὰρ οἷόν τε ἡμᾶς τοὺς περὶ μόνων ἑαυτῶν φροντίζοντας ταῖς ὑπὲρ ἀπάντων εἰσφοραῖς ἐξαρκεῖν.

ξα'. Βρούτος Βιθυνοῖς.

Ἀκύλαν ἐμὸν φίλον ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς κατασκευάσυντά μοι ναῦς στρογγύλας πεντήκοντα καὶ μακρὰς διακοσίας, τοσαύτας δὲ καὶ Δολοβέλλα πυνηθῆναι ὑμᾶς παρασχέσθαι. ὀρθῶς οὖν ποιήσετε ναύτας καὶ ἐρέτας εἰς ταῦτα τὰ πλοῖα, ἄχρι ἂν πρὸς ἐμὲ ἀνακομισθῇ, παρασχόντες τῷ Ἀκύλῳ καὶ σιτηρέσιον τούτοις μηνῶν τεσσάρων. τῶν γὰρ εἰς τὴν ναυπηγίαν δεόντων ξύλων καὶ τῆς τούτων παρακομιδῆς ἐπὶ θάλασσαν καὶ τεγγιτῶν εὖ οἶδ' ὅτι οὐδὲν ἀμελήσετε μηδὲ Δολοβέλλα ἐλλιπόντες.

ξβ'. Βιθυνοὶ Βρούτῳ.

Οὐκ εἴ τι Δολοβέλλας ἔφθασεν ἀρπάσας, τοῦτο ἤδη καὶ σοὶ λαβεῖν εὐπορον καταλείοιπεν. οἱ γοῦν ἐκείνων πενήκοντα καὶ ἑκατὸν νεῶν οὐ πλέον δυνάμενοι παρασχεῖν βιασθέντες πῶς οἷοί τε ἂν εἶμεν σοὶ τὰς ἴσας ἐξ ἀπόρων χορηγήσαι, καὶ μάλιστα σὺν ἐρέταις καὶ ξύλοις καὶ ναυπηγοῖς, ἃ καὶ ἅπαξ εἰσενεγκεῖν χαλεπὸν, οἷς δὲ ἀδύνατον; σιτηρέσιον δὲ οὐδὲ Δολοβέλλας ἡμῖν ἄτε μηδ' εἰ κελεύσειε παρασχεῖν δυνησομένοις ἐπήγγειλε. σύγγνωθι οὖν ἡμῖν καὶ σοὶ ἀρνούμενοις κάκεινῳ ἀρνήσασθαι μὴ δυνηθεῖσιν.

ξγ'. Βρούτος Βιθυνοῖς.

Ἐγραψέ μοι Ἀκύλας πολλὴν τινα ὑμῖν βραθυμίαν ἐγκεῖσθαι τῆς εἰς τὰ πλοῖα ὑπουργίας, ἐγὼ δὲ ἐκείνων σφόδρα ἐμεμφάμην τῆς ἀνεξικακίας, πειθόμενον ἐπιστολῶν μοι τῶν καθ' ὑμῶν, ἃς παρ' ἑκάστα πέμπων οὐ παύεται, δεῖν μᾶλλον ἢ νεῶν, κἂν εἰ σὺν ταῖς κατ' αὐτοῦ πρεσβείαις δεοί· οὐ γὰρ οἷόν τε διὰ τούτων ἐκείνας καταρτισθῆναι. ὑμᾶς δὲ ὑπομνήσαιμ' ἂν ἡδέως καὶ νῦν καὶ ἔπειτα τοῦ μὴ ἀκόντας ἡμῖν ἀλλ' ἐκόντας καὶ εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὰ ἄλλα πάντα ὁμοίως

riendi nobis sint : manifestum enim cuivis, eo qui apparat multo laborare plus, qui rebus ad bellum apparatis utitur, præsertim quum vestrum suæ unicuique curæ, nobis vero omnium providendum sit.

LX. Bithyni Bruto.

Non quanto tibi indigere contigit tantundem iam et nobis suppetit. Intelligas autem, quanto quæ apparantur cum labore colligantur, ex eo quod eis impendendis ipse fatigaris. Atqui pro aliis cum molestia conferre et ipsum inutile videtur, aliorum autem apparatibus cum lucro uti facile est. Sin pro multis ais molestias perferre, a pluribus etiam tibi exigendum : non enim fieri potest, ut nos, qui nostrum solorum curam gerimus, tributis pro omnibus conferendis simus pares.

LXI. Brutus Bithynis.

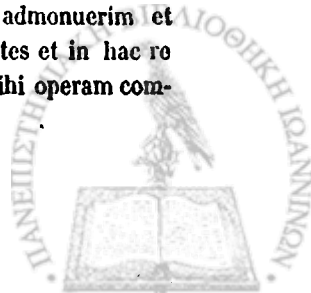
Aquilam amicum meum ad vos misi, ut quinquaginta mihi pararet naves rotundas et longas ducentas, tot enim et Dolabellæ a vobis præstitas esse audio. Recte igitur feceritis, si nautas atque remiges in has naves, donec ad me perventur, Aquilæ tradideritis, simulque com meatum eis quattuor mensium. Nam quod ad ligna atfinet ad fabricandas naves necessaria et ea ipsa ad mare advehenda, quodque ad opifices, sat scio nihil horum vos neglecturos esse, quum hac in re neque Dolabellæ defueritis.

LXII. Bithyni Bruto.

Non si quid Dolabella per vim abstulit, hoc iam tibi quoque impetrandi reliquit facultatem. Qui igitur illi non plus quam centum et quinquaginta naves coacti potuimus præbere, quomodo tandem tibi parem numerum ad inopiam redacti conficere possumus, idque cum ipsis maxime remigibus et lignis et opificibus, quæ vel semel conferre difficile est, his autem impossibile? commeatum enim ne Dolabella quidem, ut quem etsi postulasset præbere non potuissemus, nobis imperavit. Quare da veniam nobis tibi denegantibus, quæ et illi denegare non potuimus.

LXIII. Brutus Bithynis.

Scriptis mihi Aquila, multam in vobis esse in parandis navibus segnitiam, ego vero illum vehementer ob clementiam reprehendi, quod putaret, epistolis me suis, quas in vos scriptas sine intermissione mittit, magis quam navibus indigere, idque etiamsi vestris insuper in eum legatis opus sit. Fieri enim non potest ut per has illæ instruantur. Vos autem libenter admonuerim et nunc et postea, ut non inviti, sed volentes et in hac re et in reliquis pariter omnibus vestram mihi operam com-

συναγωνίζεσθαι· ἐκ τῶν παρόντων γὰρ καὶ περὶ ἐκείνων βῆδιον τεκμαίρεσθαι.

ξδ'. Βιθυνοὶ Βρούτω.

Ἀκύλας οὐ κατήγορος ἡμῶν τῆς ὀλιγωρίας μᾶλλον ἢ μάρτυς φαίνεται τῆς ἀσθενείας. εἰ γοῦν ἀμελοῦντας ἀληθῶς ἐγίγνωσκεν, οὐκ ἂν παρὸν βιάσασθαι τὴν ὀλιγωρίαν περὶ αὐτῆς σοὶ ἐπέστελλεν, ἄλλως τε μηδ' ἡμῶν πρεσβεύεσθαι μελλόντων κατὰ τοῦ διακονοῦντος πρὸς τὸν πέμψαντα. νυνὶ δὲ Ἀκύλας μὲν συνεῖδε τὸ τῆς χρείας ἀδύνατον, σὺ δὲ δι' ἀπειλῆς λύσειν νομίζων τὸ ἄπορον ἀδίκως ἅμα καὶ ἀνωφελῶς χαλεπαίνεις· οὔτε γὰρ ἐλπὶς οὔτε φόβος χορηγίας αἴτιον, ἀλλὰ τὸ δύνασθαι.

ξε'. Βρούτος Βιθυνοῖς.

Οἱ ἀκοντες ἡμῖν ὑπηρετοῦντες οὐχ ἂ μὴ βούλονται παρέχειν κερδαίνουσιν (ἀγαπητὸν γὰρ ἂν ᾦν αὐτοῖς τοῦτό γε) ἀλλὰ τὴν ἐπ' ἐκείνοις χάριν, ἥτις ἂν αὐτοῖς ὠφείλετο ὑφ' ἡμῶν, ἀποβάλλουσι. κατασκευάσαντες οὖν τὰς ναῦς ὅνπερ τρόπον ἐπεστείλαμεν σὺν τοῖς ἐρέταις καὶ τῷ ὀφειλομένῳ σιτηρεσίῳ πέμψατε, ἢ ἀναγκασθήσεσθε οὐκ ἐπὶ τούτοις ἀχθεσθαι, ἀλλ' ὧν ἂν ὑπολίπωμεν χάριν ἡμῖν εἰδέναί.

ξς'. Βιθυνοὶ Βρούτω.

Οἱ βιαζόμενοι τοὺς ὑπουργεῖν μὴ ἰσχύοντας οὐχ ἂ προστάττουσιν ὠφελοῦνται (ἡδὺ γὰρ ἂν ᾦν μὴ γενέσθαι χρείας καὶ οἱ ἐν ἀπειλῇ), ἀλλὰ τὸ δοκεῖν μὴ εὐγνώμονες εἶναι ζημιοῦνται· εἴξουσι γὰρ τῇ ἀνάγκῃ πρὸς τὸ ἄπορον, καὶ εἰ μὴ διὰ φιλανθρωπίαν τῇ ἐνδείᾳ συνέγνωσαν. ἡμεῖς μὲν οὖν τάχιον ἂν εὐπορήσαιμεν καὶ ὑπὲρ ἰσχύον ἢ ἀρνησόμεθα χορηγεῖν ἔχοντες, σὺ δὲ εἰ πλεόν οἶε πορίσειν ἀφ' ἡμῶν διὰ βίας, ἴσθι μὴ ὧν ἂν παραλίπης, ἀλλ' ὧν ἂν γρήσασθαι δυναθῆς χάριν ἡμῖν παρέξων.

ξζ'. Βρούτος Βιθυνοῖς.

Τὰ πλοῖα ἐγὼ πάντα, ὅσων μοι ἔδει, ἐν θαλάσῃ ἔχω παρασχόντων μοι Μακεδόνων καὶ Λεσβίων καὶ Φοινίκων. ὑμεῖς οὖν ἐπεὶ παρὰ τοὺς χειμῶνας αἰφνιδίως ἐπιπεσόντας ὑστερήσατε, τετρακόσια μοι τάλαντα εἰς τὸ ἐπιβατικὸν αὐτῶν συχομίσατε· νομίζω γὰρ εἰς μηδὲν ὑμῖν τούτων αἴτιον τὸν χειμῶνα γεγονέναι, ἐθελησάντων δὲ ὑμῶν ἐνοχλῆσαι.

ξη'. Βιθυνοὶ Βρούτω.

Ὁ μὲν χειμῶν διεκώλυσε τὴν ναυτικὴν ἡμῶν συμμάχίαν, ἡ δὲ ναυτικὴ παρασκευὴ ἐξανάλωσε τὰ χρήματα, ὥστε ἡμᾶς εἰ καὶ μὴ σοί, ἀλλ' οὖν αὐτοῖς γε

modetis : ex praesentibus enim et de illis facile potest fieri coniectura.

LXIV. Bithyni Bruto.

Aquila aperte non tam negligentiae nostrae accusator quam imbecillitatis nostrae testis est. Nam si segnes nos revera cognovisset, non utique, quum liceret vim adhibere negligentiae, de ea ad te litteras dedisset, praesertim quum nec nos legatos mittere contra ministrum ad eum qui ipsam misisset auderemus. Nunc autem Aquila egestatis novit impotentiam, tu vero, quum minis te opinaris inopiam posse solvere, iniuste simul et inutiliter indignaris : neque enim spes neque metus est, verum facultas rei gerendae adminiculum.

LXV. Brutus Bithynis.

Qui nobis inviti inserviunt non id, quod praestare nolunt, in lucro habent, nam hoc quidem optatum ipsis esset, sed gratiam amittunt a nobis expectandam. Paratas igitur naves quemadmodum iussimus cum remigiis debitoque comaeatu mittite, aut cogemini non ob haec dolere verum pro eis quae reliquerimus gratias nobis agere.

LXVI. Bithyni Bruto.

Qui vim adhibent imperata praestare non valentibus, nullum mandati fructum percipiunt (dulce esset enim commodo non privari et eum qui minetur), verum id damni faciunt, quod iniqui esse videantur : cedendum est enim eis necessitati, quam secum fert inopia, etiamsi non humanitatis causa veniam egestati dederint. Nos igitur citius ut conferamus vel ultra vires operam dederimus, quam ut si possumus praestare recusemus. Tu vero si plus a nobis vi putas te extorquere posse, scito te non si quid relinquendum nobis, sed si quid in usum tuum inveneris convertendum, gratiam nobis habiturum.

LXVII. Brutus Bithynis.

Navigia quotquot indigebam habeo Macedonum et Lesbiorum Phoenicumque ope comparata omnia. Vos igitur quoniam tempestates subito incidentes retardarunt, quadringenta mihi talenta ad ipsa complenda conferte : arbitrator enim, tempestatem extra noxiam fuisse nec nisi ex vestra voluntate turbas concitasse.

LXVIII. Bithyni Bruto.

Tempestatem quidem navale auxilium nostrum impedivit, navium autem apparatus facultates nostras penitus exhaustit, ut etsi non tibi, at nobis certe magnis impen-

δαπανηρῶς μεμοχθηκέναί. τῆς οὖν χρείας ὑπ' ἄλλων πεπληρωμένης αἰτούμεθα συγγνώμην, βραδύναντες μὲν διὰ τὴν τύχην, ἀποροῦντες δὲ διὰ τὸ ἀνάλωμα· οὐ γὰρ δυνατὸν ἡμῖν τὰς ναῦς ποιῆσαι χρήματα ὡς ἐκ τῶν χρημάτων ναῦς.

ξ'. Βρούτος Σαμίσις.

Αἱ βουλαὶ ὑμῶν ὀλίγωροι, αἱ ὑπουργίαι βραδεῖαι. τί τούτων τέλος ἐννοεῖσθε.

ο'. Σάμιοι Βρούτω.

Βουλευέσθαι μὲν ὀκνηρῶς ἀσφάλεια, ὑπουργεῖν δὲ βραδέως ἀσθένεια· τούτων ἀμφοτέρων ἐν τέλος συγγνώμη.

sis hic labor constiterit. Quare quum hoc officium ab aliis præstitum sit, veniam petimus, quos fortuna retardavit, sumptus vero rededit ad inopiam: non enim in nostra potestate situm est, ut ex navibus pecuniam faciamus, quemadmodum ex pecunia naves.

LXIX. Brutus Samiis.

Consilia vestra parum prompta, tarda que obsequia: quorum quis finis fuerit considerate.

LXX. Samii Bruto.

Deliberare lente securitas, tarde que obsequium præstare imbecillitas: horum utrorumque finis unus indulgentia.

ΚΑΛΑΝΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

CALANI EPISTOLA.

Κάλανος Ἀλεξάνδρῳ.

Φίλοι πείθουσι χεῖρας καὶ ἀνάγκη προσφέρειν Ἰνδῶν φιλοσόφους, οὐδ' ἐν ὑπνῷ ἑορακότες ἡμέτερα ἔργα. σώματα γὰρ μετοίσεις ἐκ τόπου εἰς τόπον, ψυχὰς δὲ οὐκ ἀναγκάσεις ποιεῖν ἅ μὴ βούλονται μᾶλλον ἢ πλίνθους καὶ ξύλα φωνὴν ἀφείναι. πῦρ μεγίστους τοῖς ζῶσι σώμασι πόνους καὶ φθορὰν ἐργάζεται· τούτου ὑπεράνω ἡμεῖς γινόμεθα, ζῶντες καόμεθα. οὐκ ἔστι βασιλεὺς οὔτε ἄρχων, ὃς ἀναγκάσει ἡμᾶς ποιεῖν ἅ μὴ προαιρούμεθα. Ἑλλήνων δὲ φιλοσόφους οὐκ ἐξομοιούμεθα, ὅσοι αὐτῶν εἰς πανήγυριν λόγους ἐμελέτησαν, ἀλλὰ λόγοις ἔργα παρ' ἡμῖν ἀκόλουθα, καὶ ἔργοις λόγοι βραχεῖς ἄλλην ἔχουσι δύναμιν, καὶ μακαριότητα καὶ ἐλευθερίαν περιποιοῦντες.

Calanus Alexandro.

Amici tibi suadent ut tormenta adhibeas Indorum philosophis, ne per somnum quidem conspicati nostras res et nostra negotia. Corpora de loco ad locum transferes, animis invitis nullam vim inferes, nihilo magis quam si lateres et ligna cogas vocem mittere. Ignis corporibus vivis maximos dolores excitat non sine pernicie, hunc tamen nos despiciamus dum vivi comburimur. Nullus rex, nullus princeps potest efficere ut quicquam agamus præter animi sententiam. Non sumus Græcorum philosophorum similes, qui diu meditatatas orationes recitant in celebratum conventibus, sed res a verbis apud nos non discrepant. Brevi momento et beatitatem et libertatem adipiscimur.

ΧΕΙΛΩΝΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

CHILONIS EPISTOLA.

Χείλων Περιάνδρω.

Ἐπιστέλλεις ἔμιν ἐκστρατεῖαν ἐπὶ ἐκδάμωσ, ὡς αὐτός κα ἐξέρποις· ἐγὼν δὲ δοκέω καὶ τὰ οἰκῆα σφαλερὰ ἤμεν ἀνδρὶ μονάρχῳ, καὶ τῆνον τυράννων εὐδαιμονίζω ὅστις κα οἶκοι ἐξ αὐτὸς αὐτῷ κατθάνῃ.

Chilo Periandro.

Scribis mihi expeditionem in externos suscipi; teque ipsum bello interfuturum. Atqui ego monarchæ nec sua tuta esse puto, felicemque eum tyrannum censeo, qui domi suæ morte obierit.

ΧΙΩΝΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

CHIONIS EPISTOLÆ.

α'. Χίων Μάτριδι χάζειν.

Ἀπέδωκέ μοι Λῦσις τὴν ἐπιστολὴν τρίτην ἡμέραν ἤδη περὶ Βυζάντιον διατρίβοντι, δι' ἧς τὴν σαυτοῦ σύγγυσιν καὶ πάσης τῆς οἰκίας ἐδήλους μοι. ἄλλος μὲν οὖν, ὅσοις ἔνεστι παραμυθήσασθαι σε, ταῦτ' ἂν διεξήει καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀποδημίας ἐλπίδας ἐξηριθμείτο καὶ ἐπὶ ταύταις ἀντίτροπον λύπης εὐφροσύνην καθίστατο· ἐγὼ δὲ τοῦτ' αὐτὸ ἀξιῶ παρ' ὑμῶν γενέσθαι, ὅπως ἄθλόν μοι τῆς ἐλπίζομένης ἀρετῆς καταστήσῃτε τὸ μακαρίους ὑμᾶς ποιῆσαι γονεῖς, ἀλλὰ μὴ τὸ παραμυθίαν ἐκ τῆς ἐμῆς παιδείας προσδέχεσθαι, μὴ λυπούμενοι δὲ εὐτυχίαν. ἄμεινον δὲ ὥσπερ ἀθλοφόρῳ μείζονά μοι προθεῖναι τὰ ἄθλα, ἵνα κρείττων ἐπ' αὐτὰ ἀγωνιστὴς γένωμαι. οὕτως οὖν διάκεισο, ὦ πάτερ, καὶ παραμυθοῦ τὴν μητέρα, εἶπερ ἄρα ἐκείνην μὲν ἐν τοῖς παρηγορουμένοις, σὲ δὲ ἐν τοῖς παρηγοροῦσι τετάχθαι προσήκει.

β'. Χίων Μάτριδι χάζειν.

Θράσων ἐμπορεύεται μὲν τὸν Πόντον, χρηστὸς δὲ μάλλον ἢ κατὰ τὴν ἐπιτήδευσιν εἶναι μοι δοκεῖ. καὶ νῦν ἐν Βυζαντίῳ γενόμενος ἔχω τινὰ αὐτῷ χάριν· θεάσασθαι γὰρ μοι βουλομένῳ τὰ περὶ τὴν χώραν ἀξία θεᾶς ὄντα ἡγεμῶν τῆς ὁδοῦ ἐγένετο καὶ τᾶλλα ἐπεμελήθη, ὅπως μὴ πονηρὰ τις ἡμῖν ἢ ὁδὸς καὶ κυνηγετικὴ γένοιτο, ἀλλὰ ὀχημάτων τε χάριν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς ἀβροτέρα. τοῦτον ὡς ὑμᾶς πλέοντα ᾤθηεν ταύτῃ τῇ μαρτυρίᾳ συμπαραπέμψαι δεῖν, ἵνα ἀντιτύχῃ τῶν αὐτῶν. θεᾶς μὲν οὖν οὐδὲν οἶμαι χρήζει κατεστρατευμένος ἐκ πολλοῦ χρόνου τὸν Πόντον, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν δῆλον ὡς κατὰ τὸ σεαυτοῦ ἦθος ὑποδέξῃ προθύμως αὐτόν. ἐγὼ δὲ ὄρμημι μὲν ἐκπλεῖν, ἀνέμου δὲ οὐκ ἐπιτυχγάνω.

γ'. Χίων Μάτριδι χάζειν.

Πολλὴν χάριν οἶδα τοῖς ἐπισχούσιν ἡμᾶς ἀνέμοις καὶ τὴν ἐν Βυζαντίῳ διατρίβῃν βιασαμένους, καίτοι τὸ πρῶτον ἠχθόμενον αὐτοῖς ἐπειγόμενος. ἀλλὰ γὰρ ἀξία πρόφασις καὶ χρονωτέρας μονῆς ἐφάνη Ξενοφῶν ὁ Σωκράτους γνώριμος. οὗτος γὰρ ὁ Ξενοφῶν εἰς τῶν ἐπ' Ἀρταξέρξην στρατευσαμένων Ἑλλήνων, Κύρω δὲ

I. Chion Matridi salutem.

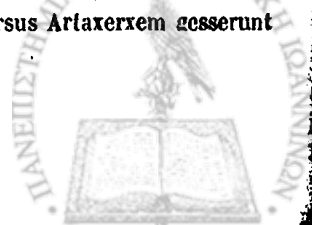
Reddidit mihi Lysis epistolam tuam tertium iam diem Byzantii commoranti, qua tuam ipsius atque universæ domus sollicitudinem mihi significasti. Alius igitur, quæcunque ad te consolandum faciant, enarraret et spes ex hoc itinere exspectandas enumeraret, hisque in parem tristitiæ lætitiæ adduceret : ego vero hoc ipsum a vobis fieri volo, ut speratæ virtutis præmium mihi constituatis, ut vos parentes beatos faciam, non ut ex meis studiis solatium accipiatis aut nulla adversa re affecti felicitatem. Præstat autem tanquam de præmiis contendenti maiora mihi præmia proponere, ut acrior fiam ad ea adipiscenda decertator. Hoc igitur animo esto, pater, et matrem consolare, siquidem illam ex eis esse, qui consolationis indigent, te ex eis, qui consolationem præbent, consentaneum est.

II. Chion Matridi salutem.

Thrasso in Ponto negotiatur, sed probior quam pro vitæ instituto videtur mihi esse. Ac iam Byzantii quum sim, est cur gratias ei debeam. Namque spectare cupienti mihi quæ spectatu digna hac in regione essent, ducem viæ se adiunxit et reliqua curavit, ne mala nobis via contingeret et venatoria, sed propter vehicula et reliquum apparatus commodior. Hunc ad vos navigantem cum hoc festimonio deducendum censui, quo eadem vicissim consequatur. Spectare igitur, quæ istic sunt, nihil opinor ipsi opus est, quum iam pridem in Ponto stipendia fecerit, domo tua autem, quemadmodum consuevisti, quin eum libenter excepturus sis, dubium nullum est. Ego vero iam dudum hinc solvere cupio, verum secundus ventus nondum mihi obtigit.

III. Chion Matridi salutem.

Magnam ventis gratiam habeo, qui nos detinuere ac vi nonnihil Byzantii commorari coegerunt; quanquam initio succensebam eis, quum valde properarem. Sed ob Xenophontem Socratis familiarem operæ pretium erat istic etiam diutius hærerere. Hic enim Xenophon unus ex iis Græcis est, qui bellum adversus Artaxerxem gesserunt

συμμάχων ἐστί. καὶ τὸ μὲν πρῶτον μετὰ τινος τῶν στρατηγῶν ἦν οὐδὲν πολυπραγμονῶν δ' τι μὴ στρατιώτην ἐγρῆν, καίπερ εἷς ὢν τῶν Κύρω τιμίων· ὡς δὲ Κύρος τε ἀπέθανεν ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων παρασπονδηθέντες ἀπετιμήθησαν τὰς κεφαλὰς, ἤρθη στρατηγὸς ἀνδρείας τε ἕνεκα καὶ τῆς ἄλλης σοφίας, δοκῶν ἄριστα ἂν διαπράξασθαι τὴν σωτηρίαν τοῖς Ἑλλήσι. καὶ οὐκ ἔψευσεν αὐτοὺς τῆς ἐλπίδος, ἀλλὰ διὰ μέσης πολεμίας γῆς ὀλίγην στρατιάν ἄγων περιεσώσατο, ἐκάστης ἡμέρας τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς παραστρατοπεδεύμενος. (3) θαυμαστά μὲν οὖν καὶ ταῦτα, πολὺ δὲ τούτων θαυμαστότερόν τε καὶ μεῖζον ὅπερ αὐτὸς ἐγὼ νῦν ἔθεασάμην. πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ καὶ μηδὲν ἄλλο κήρυκται τῶν κινδύνων ἄθλον πλὴν τῆς σωτηρίας, δεξαμένων αὐτοὺς κατὰ φόβον τῶν Βυζαντιῶν, ἔγνωσαν διαρπάσαι τὴν πόλιν, καὶ πολλὰς τάραχος αἰφνιδίως κατέσχε τοὺς Βυζαντίους. ἐπεὶ δὲ ὠπλίζοντό τε οἱ ξένοι καὶ ὁ σαλπικτῆς ἐσήμηνεν, ἐγὼ μὲν ἀσπίδα καὶ λόγχην ἀρπάσας ἔδραμον ἐπὶ τὸ τεῖχος, οὗ καὶ τῶν ἐφθῆτων τινὰς συνεστηχότας ἐώρων. ἦν δὲ ἡ φυλακὴ τῶν τειχῶν οὐδὲν ὠφέλιμος πολεμίων κατεχόντων τὴν πόλιν, ἀλλ' ὅμως ῥᾶον ἐνομίζομεν ἀμυνεῖσθαι πλεονεκτοῦντες τῷ τόπῳ ἢ ἀπολεισθαι γὰρ βραδύτερον. (4) κὰν τούτῳ ταρattoμένῳ τῶν Ἑλλήνων ἐωρῶμεν κομήτην ἄνδρα, καλὸν πάνυ καὶ πρᾶον ιδέσθαι, διεξιόντα δι' αὐτῶν καὶ παύοντα τῆς ὁρμῆς ἕκαστον· οὗτος δὲ ἦν ὁ Ξενοφῶν. ὡς δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων παρεκάλουν αὐτὸν οἱ στρατιῶται ἓνα ὄντα πολλοῖς πείθεσθαι καὶ ἀναπαῦσαι ποτε αὐτοὺς τῆς ταλαιπώρου καὶ χαλεπῆς ἄλλης, « ἀνάγετε οὖν ἐπὶ πόδα » ἔφη « καὶ βουλευσάσθε· οὐ γὰρ δέος μὴ διαφύγη βουλευομένους τὸ πρᾶγμα ἐφ' ὑμῖν κείμενον. » ὡς δὲ τοῦτό γε αὐτῷ ἀπειθεῖν ἠδέσθησαν, εἰς μέσον καταστάς ὁ Ξενοφῶν θαυμαστοὺς λόγους διέθετο, ὡς τὸ τέλος αὐτῶν ἐδήλωσεν· οὐ γὰρ ἡμῖν γὰρ σαφῶς ἐξηκούοντο. τοὺς γοῦν πρὸ μικροῦ διαρπάξειν ἐγνωκότας τὴν πόλιν μετρίους κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐωρῶμεν ὠνευμένους τὰ ἐπιτήδεια, ὡς τῶν ἄλλων Βυζαντιῶν ἕκαστον, καὶ μηδὲν ἔτι ἐκείνου τοῦ ἀδίκου καὶ ἀρπακτοῦ ἄρεος πνέοντα. (4) αὕτη δὲ ἡ ὄψις ἐπίδειξις ἦν τῆς Ξενοφῶντος ψυχῆς, ὅπως καὶ φρονεῖν καὶ λέγειν ἐδύνατο. οὐ μὴν ἐγωγε ἡσυχίᾳ τὸν ἄνδρα παρελθεῖν ὑπέμεινα, καὶ ταῦτα ὁμοίως Βυζαντιοῖς εὖ πεπονηθῶς ὑπ' αὐτοῦ (ἐπεὶ διὰ τοὺς ἀνέμους καὶ αὐτὸς εἷς ἦν τῶν διαρπασθησομένων), ἀλλ' ἐγνώρισα αὐτῷ ἐμαυτόν. ὁ δὲ καὶ τῆς σῆς πρὸς Σωκράτη φιλίας ἀνεμιμνήσκειτο καὶ με φιλοσοφεῖν παρίστατο, καὶ τὰλλα οὐ στρατιωτικῶς μὰ Δι' ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλανθρώπως διελέγετο. νῦν δὲ εἰς Θράκην ἄγει τὸ στράτευμα· Σεύθης γὰρ ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς πρὸς τινὰς ὁμόρους πολεμῶν μετεπέμψατο, ἐντελῆ μισθὸν αὐτοῖς ὑποσχόμενος, οἳ δὲ ὑπήκουσαν. οὐ γὰρ ἄποροι διαλυθῆναι βούλονται, ἀλλὰ καὶ κτήσασθαι τι ἐκ τῶν πόνων, ἕως γ' ἔτι

ac Cyro auxilium tulerunt. Atque initio quidem unum e ducibus sequebatur, neque quicquam studiose agebat nisi quod deceret militem, quanquam unus eorum, quos Cyrus in pretio habebat. Verum posteaquam primo in praelio Cyrus occubuit et violatis induciis Græcorum ducibus abscissa capita sunt, factus est imperator, quod et ob fortitudinem et ob reliquam sapientiam Græcorum saluti optime consulturus esse videbatur. Neque hanc eorum spem irritam fecit, sed per medias hostiles regiones exiguas quas ducebat copias incolumes servavit, quotidie castris non procul a regis ducibus positis. (2) Sunt hæc quidem iam admiratione digna, sed hoc multo admirabilius et maius, cuius nunc ipse spectator sui. Nam Græci diurnæ ac difficilis militiæ laboribus confecti, quum nullum aliud periculorum præmium quam vitam conservatam reperissent, recipientibus eis pro timore Byzantiis, statuerunt urbem populari, multæque turbæ statim Byzantios invasere. Quumque iam mercenarii arma caperent ac tubicen classicum caneret, equidem scuto hastaque correpta currebam ad muros, quo loco et iuvenes nonnullos videbam congregatos. Verum muros custodire nihil referebat, quum urbem hostes iam tenerent. Nihilominus existimabamus defensionem nobis faciliorem fore, si loci commoditate superiores essemus, aut saltem nos perituros esse tardius. (3) Interea tumultuantibus Græcis conspeximus virum promisso capillo, pulchro ac miti adspectu, per medios ordines incedentem ac singulorum impetum reprimentem. Xenophon hic erat. Quum autem ex adversantibus quidam militum cum hortarentur, ut unus multis pareret ac tandem aliquando ærumnosis molestisque erroribus finem imponeret, « pedem igitur referte » inquit « et de re consultate : non enim metuendum est, ne res nostrâ in potestate sita, dum consultabimus, elabatur. » Pudebat illos hoc ei denegare : itaque in medium progressus Xenophon admirabilem orationem habuit, quemadmodum exitus declaravit : non enim ipsam nos liquido exaudire poteramus. Itaque qui paullo ante urbem diripere decreverant, eosdem iam in foro modeste commeatum, non aliter ac reliquorum Byzantium quemlibet, ementes, nec quicquam amplius iniquum illum ac rapacem Martem spirantes videbamus. (4) Erat autem hoc spectaculum indicium Xenophontis animi, quantum ille prudentia et eloquentia præstaret. Ego vero a me impetrare non potui, ut silentio hunc virum præterirem, præsertim eodem cum Byzantiis ab eo beneficio affectus, siquidem a ventis detentus et ipse diripiendus fuisset, sed ipsi qui essem aperui. Tum ille amicitia, quæ tibi cum Soerate fuisset, reminisci, meque ad philosophandum cohortari, atque omnino non militare in modum, per Iovem, verum humaniter admodum mecum colloqui. Nunc copias in Thraciam ducit : nam Thracum rex Seuthes, qui bellum adversus finitimos quosdam gerit, accessit eum, pleno eis stipendio promisso, illi vero parvare, quod dimitti nolunt inopes, sed dum in exercitum adhuc

στράτευμά εἰσιν. (5) ἴσθι δὴ, πολὺ με νῦν προθυμότερον εἰς Ἀθήνας πλεύσεσθαι φιλοσοφῆσοντα· μέμνησαι γὰρ δήπου, ὅτι προτρέπων με συνεχῶς ἐπὶ φιλοσοφίαν καὶ θαυμαστά διεξιῶν περὶ τῶν καθ' ὅτι οὖν σπουδασάντων περὶ αὐτὴν μέρος τᾶλλα μὲν εἶχες πειθόμενον, ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ φοβούμενον. ἐδόκει γὰρ μοι τὰ μὲν λοιπὰ ὄντως σπουδαιότερους ποιεῖν ὅσων ἐφάπαιτο (καὶ γὰρ τὸ σῶφρον καὶ τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλοθεν ἀρύεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἐκ φιλοσοφίας ἤμην), τὸ δὲ πρακτικὸν καὶ σφόδρα λύειν τῆς ψυχῆς καὶ μαλοθᾶσσειν ἐπὶ τὸ ἡσυχον. ἀπραγμοσύνη γὰρ ἦν καὶ ἡρεμία τὰ θαυμαστά, ὡς μοι ἔλεγες, ἐγκώμια φιλοσόφων. (6) δεινὸν οὖν μοι κατεφαίνετο, εἰ φιλοσοφῆσας τᾶλλα μὲν ἀμείνων ἔσομαι, θαρραλέος δ' οὐκέτι οὔτε στρατιώτης εἶναι δυνήσομαι οὔτε ἀριστεύς, εἰ δέοι, ἀλλὰ μεθήσω ταῦτα πάντα ὡσπερ ἐπιλήσιμονί τινι ἐπιωδῆ παντὸς ἔργου λαμπροτέρου κηληθείς τῇ φιλοσοφίᾳ. ἠγνόουν δ' ἄρα, ὅτι καὶ πρὸς ἀνδρείαν εἰσὶν ἀμείνους οἱ φιλοσοφῆσαντες, καὶ μόλις γε αὐτὸ παρὰ Ξενοφῶντος ἔμαθον, οὐκ ἐπειδὴ διελέχθη μοι περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπεὶ τοιοῦτος ὢν ἐφάνη, ὁποῖός ἐστι. μάλιστα γὰρ δὴ μετασχὼν τῶν Σωκράτους λόγων ἀρκεῖ καὶ στρατεύματα καὶ πόλεις σώζειν, καὶ οὐδὲν αὐτὸν ἐποίησε φιλοσοφία αὐτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις ἀχρειότερον. (7) ἡσυχία μὲν οὖν ποιητικώτερα τάχα εὐδαιμονίας· ἤδη μέντοι καὶ πράξει καλῶς ἕκαστα ὁ καλῶς ἡρεμεῖν δυνάμενος, ἐπεὶ καὶ μείζων ἂν εἴη τοῦ πολεμοῦντος ὁ πλεονεξίαν καὶ ἐπιθυμίαν καὶ τᾶλλα πάθη χειρούμενος, ὧν καὶ οἱ νικῶντες τοὺς πολέμους ἡτῶνται. καὶ γὰρ οὖν ἐλπίζω φιλοσοφῆσας τὰ τε ἄλλα κρείττων ἔσεσθαι καὶ οὐχ ἥττον ἀνδρείος, ἀλλ' ἥττον θρασύς. ταῦτα μὲν οὖν οὐχ ἱκανὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἱκανοῦ πέρα. γίνωσκε δὲ με ἤδη πρὸς τῷ πλεῖν ὄντα· καὶ γὰρ δὴ γέγονε καὶ τὰ τῶν ἀνέμων αἰσιώτερα.

δ. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ἐπιτυχόντες τῶν περὶ Σίμον κατ' ἐμπορίαν ὡς ὑμᾶς πλεόντων ἔγνωμεν καὶ τὰ ἐν Περίνθῳ συντυχόντα ἡμῖν δηλώσαι. ἦν μὲν γὰρ ἐρίφων ἔσπερία δύσις, καὶ γὰρ προέλεγον τοῖς σὺν ἡμῖν ναύταις ἐπισχεῖν τὸν ἔκπλοον, καὶ ταῦτα ἐν Βυζαντίῳ διατρίβειν δυναμένοις, οἳ δ' οὐκ ἐπέιθοντο, ἀλλὰ καὶ πάνυ μου τὴν πρόρρησιν ἐγλεύαζον, προσθεβλήσθαι μοι νόσον τινὰ ἀστρονομίας ὑπὸ Ἀρχεδήμου τοῦ ἀστρονόμου λέγοντες. καὶ γὰρ μέχρι μὲν τινος ἀντεῖγον, καταναυμαχούμενος δ' ὑπ' αὐτῶν εἴξα, καὶ ταῦτα οὐδ' αὐτὸς εἰδὼς εἰ τι ἀληθὲς προλέγοιμι, ἅμα δὲ καὶ πνεῦμα οὐριον καὶ καλὸς πλοῦς προφαινόμενος ἀπιστότερα μου ἐποίει τὰ προαγορεύματα. (2) ὡς δὲ ἀνήγθημεν, ἕως μὲν Σηλυμβρίαν παραλλάξαι, κατεγελιώμην ἐφ' ὅς προεῖπον, εὐχόμενός γε καὶ μέχρι τῆς ἀποβάσεως γελαῖσθαι· ὡς δὲ τριάκοντά που σταδίου ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμῶν κατέλαβε. καὶ πολὺν μὲν χρόνον

congregati sunt, laborum suorum adipisci præmium. (5) Ceterum scito, me iam multo lubentius Athenas ad philosophandum navigaturum. Nam meministi, opinor, quoties ad philosophiam me impelleres et admirabilia de eis, qui ullam in eius partem incumberent, enarrares, in reliquis me tibi assensum esse, hoc unum tamen prorsus metuisse. Videbatur scilicet mihi in ceteris quidem revera præstantiores efficere homines, quoscumque attigisset (namque modestiam et iustitiam non aliunde quam ex philosophia censebam homines haurire), sed agendi vim animi vel maxime dissolvere et ad otium emollire. Vacatio enim a rebus gerendis et tranquillitas admirabiles erant, quas tu dicebas, philosophorum laudes. (6) Itaque graviter ferendum mihi videbatur, si philosophia percepta ceteris in rebus melior evaderem, verum nec fortis amplius miles esse possem neque, si res ita posceret, præclari facti auctor, sed abicienda hæc omnia mihi essent delentito a philosophia, quæ tanquam carmine quodam omnis egregiæ facinoris mihi induceret oblivionem. Nimirum ignorabam, philosophiæ cultores ad fortitudinem etiam melius esse comparatos, atque hoc ipsum vix a Xenophonte didici, non postquam de ea re sermonem mecum instituit, sed postquam talem se declaravit, qualis est. Nam Socratis maxime licet sermonibus institutus, is tamen est, qui et exercitus et urbes conservare possit, nihiloque eum fecit philosophia et ipsi sibi et amicis inutiliorem. (7) Quare vita quieta plus fortasse ad felicitatem comparandam valet, sed omnia recte fecerit, qui otio recte frui potuerit. Nam bellica laude superior fuerit, qui avaritiam et cupiditatem ceterosque affectus vicerit, quibus et belli victores obnoxii sunt. Itaque spero fore ut philosophia duce et in reliquis præstantior evadam, et nihilo minus fortis, quanquam minus audax sim. Sed de his non solum quantum satis, sed multo plus etiam quam satis est. Ceterum scito, navigationem me iam parare: sunt enim venti magis secundi.

IV. Chion Matrīdi salutem.

Quum in Simum negotiandi causa ad vos navigantem incidissem, visum est nobis et de eis, quæ Perinthi nobis accidere, vos certiores facere. Erat enim vespertinus hædorum occasus, egoque dehortabar nautas, qui nobiscum erant, ne solverent, præsertim quum Byzantii commorari possent; illi vero non parebant, immo prædictionem meam vehementer deridebant, astronomiæ quendam morbum ab Archedemo astronomo mihi inflictum dictitantes. Et ego quidem aliquamdiu repugnabam, tandem quasi navali pugna ab illis superatus cessi, idque vel ipse num quid veri eis prædixissem inscius. Simul et ventus secundus et pulchra suborta navigatio magis etiam prædictionibus meis fidem derogabat. (2) Postquam in altum venimus, usque eo dum Selymbriam præternavigavimus, ob ea quæ prædixeram deridebar, optans et ipse ad exscensionem usque derideri. Verum ut triginta fere stadia hinc processimus, vehemens tempesta nobis inci-

οὐδαμοῦ καθορμίσαι τὴν ναῦν δυνάμενοι πονηρῶς πάνυ διεκείμεθα, μόλις δὲ ποτε ἐπιδόντες τὴν Πέρινθον ἐδιαζόμεθα πρὸς αὐτήν, κωπηλάται ἀγαθοὶ γενόμενοι· τοῖς μὲν γὰρ ἰστίοις οὐ φορητὸς ἦν ὁ ἄνεμος. καὶ δεινὰ παθόντες, ἵνα μὴ λέγω τὰ μεταξύ, μέσων που νυκτῶν κατήχθημεν εἰς Πέρινθον. καὶ τότε μὲν κατεδάρθομεν, ὑπελείπετο δὲ ἡμῖν καὶ ἕτερος χειμῶν οὐδὲν τοῦ θαλαττίου μετριώτερος. Περίνθιοι γὰρ ὑπὸ Θρακῶν ἐπολεμοῦντο, καὶ τοῦτο οἱ πάντα ἀγνοήσαντες ἡμεῖς οὐκ ἐπυθόμεθα, καίπερ δώδεκα ἡμέρας ἐν Βυζαντίῳ διατρίψαντες, ἀλλ' ὡς εἶδος αἰφνίδιος ἢ καταδρομῆ τῶν βαρβάρων ἐγένετο. (3) ἀναστάντες οὖν ἐξήκειμεν ὀφόμενοι τὴν πόλιν, ὡς ὠόμεθα, ἐγὼ τε καὶ Ἡρακλείδης καὶ Ἀγάθων ὁ χρηστός, εἶποντο δὲ ἡμῖν καὶ τῶν θεραπόντων Βαιτύλος καὶ Ποδάρκης καὶ Φίλων ὁ θρασύς, ἡμεῖς μὲν ἀνοπλοὶ, τῶν δὲ θεραπόντων παρήρητο ἕκαστος μάχαιραν, Φίλων μὲν γὰρ καὶ δόρυ ἐκόμιζε. μικρὸν δὲ προελθόντες ἀπὸ τοῦ λιμένος δρῶμεν στρατόπεδόν τε οὐ πρόσω τῆς πόλεως καὶ τὸ δεινότερον ἰπέας τρεῖς οὐ πόρρω ἡμῶν. καὶ Φίλων μὲν δούς μοι τὴν λόγχην, ἵν' αὐτὸς ἢ ὁρομικιώτερος, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐφευγεν, ἐγὼ δὲ οὐκ ἐλπίζων ὑκύτερον ἵππου ἐμαυτὸν εἶναι, περὶ τὸν βραχίονα ἐλίττων θοιμάτιον καὶ τὴν λόγχην διηγκυλωμένος ἔμενον. τὸ αὐτὸ δὲ ἐποίουν καὶ οἱ θεράποντες, Ἡρακλείδης δὲ καὶ Ἀγάθων λίθους ἔχοντες ὀπίσω ἡμῶν ἐκρύπτοντο. (4) προσελάσαντες δὲ οἱ Θρακῆες πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἔλθειν ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος, καὶ αἱ μὲν μικρὸν πρὸ ἡμῶν ἔπεσον, οἱ δὲ ἀναστρέψαντες ὡς δὴ τετελεσμένου αὐτοῖς τοῦ ἔργου ἤλαυνον εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀνελόμενοι δ' ἡμεῖς τὰς λόγχας ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὴν ναῦν καὶ λύσαντες τὰ ἀπόγεια ἐπλέομεν. νῦν δ' ἐν Χίῳ ἐσμέν, πάνυ ἐπιεικῶς τῶν ἀνέμων ἡμῖν παρὰ πάντα τὸν πλοῦν χρῆσαμένον. λέγε οὖν Ἀρχεδήμεν, ὅτι ἐρίφων ἔσπερία δύσις οὐ κατὰ θάλατταν μόνον σημαίνει χαλεποὺς χειμῶνας, ἀλλὰ καὶ κατὰ γῆν χαλεπωτέρους· ἔχεις γὰρ ἐκ τῆς ἡμετέρας συντυχίας παῖζαι πρὸς αὐτόν.

ε'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ἀφίγμεθα εἰς Ἀθήνας καὶ Πλάτωνι τῷ Σωκράτους γνωρίμῳ διαλεγόμεθα. τὰλλα τε γὰρ πάντα σοφὸς ἀνὴρ ἐστὶ καὶ τὴν φιλοσοφίαν οὐκ ἀπελίτευτον ἔργῳ τοῖς γνωρίμοις ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀμφήκη πρὸς τε τὸ πρακτικὸν τοῦ βίου καὶ πρὸς ἡσυχίαν ἀπράγμονα. ἔγραφε δὲ μοι καὶ περὶ τῆς σῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας, ὅτι οὐ μικρὸν πλεονέκτημα τὴν σὴν πρὸς Σωκράτη συνήθειαν εἰς αὐτὸν ἔχοιμι. ἴσθι οὖν, ὅτι πάντων μὲν ποιεῖται λόγον τῶν καὶ μίαν ἡμέραν διμηλῶντων Σωκράτει, οὐδενὶ δ' οὕτως αὐτὸν οἰκείσῃ, ὡς τῷ μάλιστα ἀπολαύειν αὐτοῦ δυναμένῳ. καὶ κατὰ τοῦτο γοῦν ἐσπουδάκαμεν μὴ μειονεκτεῖν τῆς Πλάτωνος φιλίας, ἀλλ' ἐν τούτοις τετάχθαι, ὅψ' ὄν εὔ πάσχειν φησίν, εἴ τι αὐτοὺς εὔ ποιεῖν δύναται. οὐ γὰρ ἤττονα

dit, diuque quo navem appelleremus non habentes in summo discrimine versabamur. Vix tandem visa Perintho hic vi contendebamus, boni facti remiges (vela enim ventos sustinere non poterant), et gravissima perpassi, ne cetera commemorem, media fere nocte Perinthum appulimus. Ac tum quidem somnum capiebamus, altera vero tempestas reliqua nobis erat, maritima nihilo inferior. Perinthiis enim bellum intulerant Thraces, id quod nos omnia ignorantes non audivimus, quamvis duodecim dies Byzantii commorati, sed pro more suo repentina accidit hæc incursio barbarorum. (3) Mane igitur de navi descendimus videndæ urbis gratia, ut putabamus, ego et Heraclides et bonus Agatho, nosque comitabantur e servis Bætylus et Podarces et audax ille Philo. Ac nos quidem inermes, sed servorum unus quisque succinctus erat ense, Philo etiam ferebat hastam. Iam paulum a portu progressi conspiciamus castra non procul ab urbe et, quod gravius erat, prope nos tres equites. Tum Philo data mihi hasta, quo ipse expeditior esset, ad naves fugiebat, ego vero, qui cursu equum me posse antevertere non confiderem, involvens brachium pallio et hastam contorquens consistebam, idemque et famuli faciebant, Heraclides autem atque Agatho lapides manibus tenentes a tergo sese occultabant. (4) Verum Thraces propius accedentes, priusquam intra teli iactum pervenirent, ternas quisque in nos hastas coniecerunt, quæ ante pedes nostros deciderunt. Itaque illi quasi re confecta in castra sese referebant, nos vero sublatis hastis ad navem regressi solutis rudentibus portum reliquimus. Nunc in Chio sumus, in toto hoc cursu ventis usi satis propitiis. Narra igitur Archedemo, vespertinum hædorum occasum non mari solum graves tempestates indicare, sed et terra multo graviores. Poteris enim ex hoc nostro casu apud ipsum iocari.

V. Chion Matrīdi salutem.

Athenas venimus, iamque cum Platone, Socratis discipulo, sermones conferimus. Hic vir enim quum in reliquis sapiens est, tum philosophiam revera discipulis probat a rebus publicis minime alienam, sed utrimque et ad vitam negotiis occupatam et ad otium negotiis vacuum idoneam. Scribebas mihi etiam de amicitia, quæ tibi cum eo fuerit, nec parum mihi apud eum profuturam consuetudinem, quæ tibi fuerit cum Socrate. Scias igitur, omnium illum habere rationem, qui vel unum diem cum Socrate fuerint conversati. Neque tamen cuiquam ita sese dat, ut ei, qui ex ipso fructum capere maxime potuerit. Et hac in re operam dedimus, ne ultimum locum teneamus in Platonis amicis, sed in iis numeremur, a quibus se ait beneficium accipere, si quid ipsis bene facere potuerit. Non minorem enim ait esse

εὐδαιμονίαν εἶναι λέγει τὸ ἀγαθὸς ποιεῖν τοῦ ἀγαθὸν γίνεσθαι. τὸ μὲν οὖν ὠφελείσθαι τοῖς δυναμένοις τῶν φίλων αὐτὸς παρέχει, τὸ δ' ὠφελεῖν οὐχ ἦττον λαμβάνει παρὰ τῶν ὠφελείσθαι δυναμένων.

ε'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ἐχόμισέ μοι Φαίδιμος ταρίχου ῥοδιὰν καὶ μέλιτος ἀμφορέας πέντε καὶ τοῦ μερσίτου οἴνου κεράμια εἴκοσι καὶ πρὸς τούτοις τρία ἀργυρίου τάλαντα. καὶ τῆς μὲν πίστεως ἐκεῖνον ἐπαινῶ, τῆς δ' ἐπιμελείας σὲ ἐπιγιγνώσκω. ἤδη μέντοι τῶν ἐπιχωρίων γεννημάτων ὡσπερ ἀπαρχὰς τινὰς βουλοίμην ἂν σε ἀποστέλλειν, εἴγε ἐπιτρέποι ὁ καιρὸς· τούτοις γὰρ καὶ τοὺς ἄλλους φίλους τέρπειν ἐνεστί καὶ Πλάτωνα σοφίζεσθαι ἀδωροδόχον ὄντα. χρημάτων δὲ οὐδὲ εἰς ἔμοιγε πόθος, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις τε ὄντι καὶ Πλάτωνι διαλεγόμενῳ, ἐπεὶ καὶ ἄτοπον ἴσως, πεπλευκέναι μὲν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἦττον φιλοχρήματοι γενώμεθα, μηδὲν δ' ἦττον καὶ ἐκ Πόντου πλεῖν πρὸς ἡμᾶς τὴν φιλοχρημοσύνην. ἡ χαριέστερον οὖν ποιήσεις ταῦτα πέμπων, ὅσα τῆς πατρίδος ἡμᾶς, οὐχ ὅσα πλούτου ἀναμνήσει.

ε'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ἀρχέπολις Λήμνιος μὲν ἐστίν, ὡς λέγει, τὸ γένος, φαῦλος δὲ καὶ ἀτέκμαρτος ἄνθρωπος καὶ στασιαστής πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πάντων πρὸς ἑαυτὸν, σὺν δὲ τούτοις καὶ λελυμένος τῇ ἀποπληξίᾳ καὶ πᾶν ὃ ἂν οἰηθῆ λέγων· νοεῖ δ' αἰεὶ τὰ μωρότατα. οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, ὡς πυνθάνομαι, ταμίας τε ἐν Λήμνῳ γενόμενος καὶ τὰς δημοσίας μετιῶν ἀρχὰς οὐκ εὐπρεπῶς ἀνεστρέφετο, ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτῷ καταφρονῆσαι καὶ φιλοσοφίας, εἰς Ἀθήνας κατέπλευσε, κακεῖ πολλὰ μὲν Πλάτωνι δυσηρέστησε, πολλὰ δ' ἡμᾶς ἐβλασφήμησεν. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ χρήσιμοι ἐφαινόμεθα, περὶ ἀρετῆς ἄλλ' οὐ περὶ χρηματισμοῦ τὰς διαλέξεις ποιούμενοι. (2) νῦν δὲ εἰς τὸν Πόντον ἐμπορεύεσθαι φησιν, οὐκ ἀφρόνως, εἰ δὴ τοῦτο μόνον ἑαυτῷ προσήκειν λελόγισται· ἀλλὰ τὸ ἀστάθμητον αὐτοῦ καὶ πετόμενον οὐδὲ ταύτην ἐπιδέχεται τὴν φρόνησιν, ἵνα ὅς τέ ἐστιν εἰδῆ καὶ εἰς ὃ χρήσιμος· πρὸς γὰρ τὸ αἰεὶ φανταζόμενον μετεωρίζεται. οὗτος ἐπιλαθόμενος τῶν βλασφημιῶν προσῆλθέ μοι καὶ ἐδεήθη σοι γράψαι περὶ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ ἐκεῖνῳ μὲν, ἵνα μὴ ἀναξίῳ ὄντι Βελλεροφόντου σχῆμα περιθῶ, ἑτέραν ἐπιστολὴν ἔδωκα, οὐδὲ ἐκεῖ τι ὁμοίως ψευδάμενος, ταύτην δὲ προαναγομένῳ Λύσιδι ἐνεχείρισα. (1) οἶμαι δὴ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ δέξασθαι σε δεῖν τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰπεῖν ἐπὶ τέλει ὅτι « οὕτως ἀμείβεται Χίων τοὺς βλασφημήσαντας· τοῦτο γὰρ ἐν ἐστὶ τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἃ σὺ ἐχλεύαζες, τὸ μηδέν κακὸν ἀμύνεσθαι μέχρι τοῦ μὴ αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι. » τοῦτο δὲ ἔσται, ἐὰν εὐποίαις αὐτοὺς ἀμύμεθα. ὅσα μὲν οὖν ὅτι οὐδὲν πείσεται ἄτρωτος

beatitudinem, honos facere quam ipsum bonum esse. Itaque commodum eis amicorum, qui uti eo sciunt, ipse præbet, nec minus accipit ab eis, qui ex ipso commodum percipiunt.

VI. Chion Matrīdi salutem.

Attulit mihi Phædimus carnis sale conditæ dolium et amphoras mellis quinque et vini unguento misti vasa viginti et præter hæc argenti talenta tria. Et huius quidem probō fidem, tuam vero agnosco sollicitudinem. Quamquam velim nostræ terræ fructus tanquam primitias te mittere, si tempus permittat: his enim et reliquos amicos delectare licet et inducere Platōnem, omni quippe largitione superiorem. Pecuniæ vero desiderium me tenet nullum, præsertim quum Athenis vivam et cum Platone sermones conferam, et baud scio an absurdum fuerit, exuendæ divitiarum cupiditatis causa in Græciam nos navigasse, nihilo minus tamen divitiarum cupiditatem ex Ponto ad nos advehi. Gratius igitur feceris, si ea miseris, quæ nobis patriæ, non opulentia memoriam redintegrent.

VII. Chion Matrīdi salutem.

Archepolis Lemno est, ut ait, oriundus, improbus homo atque varius et infestus omnibus, omnium maxime vero sibi ipsi, prætereaque nervorum laborans remissione et quicquid in mentem venerit eloquens: non meditatur autem nisi ineptissima semper. Hic igitur primum, ut audio, quum quæstor Lemni fuisset et eius generis alia munera ambiret, parum honorifice reiectus est; postquam autem philosophiam contemptui habere ei visum est, Athenas navigavit, ibique multis Platoni bilem movit, multisque nos contumeliis affecit: inutiles enim ipsi videbamur, qui de virtute, nec vero de lucro faciendo diserebamus. (2) Nunc vero in Pontum, ut ait, navigat negotiandi gratia, idque non sine ratione, dum hoc solum se decere cogitasset: sed inconstans ipsius atque vagum ingenium ne hanc quidem capit cogitationem, ut quis sit sciat et quam ad rem idoneus. Semper enim in eo vagatur, quod ipsi mentis errore observatur. Hic contumeliarum oblitus ad me accessit et ut de se ad te scriberem rogavit. Ego vero illi, ne præter dignitatem Bellerophonis ei affingrem personam, alteram epistolam dedi, in qua nec ipsa læsi veritatem, hanc vero Lysidi tradidi ante ipsum soluturo. (3) Itaque censeo, omni humanitate te excipere hominem oportere eique dicere abeunti, talem gratiam Chionem referre eis, qui contumeliis ipsum affecissent: « hoc enim unum est ex eius studiis, quæ tu deridebas, non eousque malorum quenquam ulcisci, ut ipse minus bonus sit. » Id quod consequemur, si beneficiis illos ulciscamur. Scio quidem, his non affectum iri cuius impenetrabilis est animus præ stultitia, nihilo minus

ἰν τὴν ψυχὴν ὑπὸ μωρίας, ὅμως δ' οὖν τῶν αὐτῶν χάριν γενέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα. τάδε περὶ αὐτοῦ λελυμένως καὶ ἀπροκαλύπτως ἐδήλωσα, πρὸς ἄλλον μὲν οὐδὲν ποτε βλασφημίας τῶν ὄντων οὐδένα, πρὸς σὲ δὲ τὸν ἐμὸν νοῦν ὑπὸ μηδενὸς παραμπεχόμενον λόγου ἀπλοῦν καὶ σαφῆ δικαίων εἶναι.

η'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ὁ ἀποδιδούς σοι τὸ γράμμα Ἀρχέπολις ἔστι Λέμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον ἐδεήθη μου ὅπως αὐτὸν συστήσαιμι σοι, ἐγὼ δὲ ἄσμενος ἐδεξάμην· καὶ γὰρ οὐδὲ φίλος μοι ὢν ἐτύγγανε. κέρδος οὖν μέγα ᾤθηται ἀφορμὴν λαβεῖν τοῦ ποιῆσαι τινα φίλον μὴ ὄντα πρότερον. εἰς δὲ κέρδος συλλήψη μοι καὶ σὺ φιλικῶς αὐτὸν εἰσδεξάμενος. πειθομαι δὲ καὶ μέτριον αὐτὸν ἐμπορὸν εἶναι· καὶ γὰρ φιλοσοφίας πρότερον εἶτα ἐμπορεύεται.

θ'. Χίων Βίωνι χαίρειν.

Ὀλιγοῦράν μὲν σου τοσαύτην περὶ ἐμὲ οὐκ ἤλπισα ἔσεσθαι οὐδ' ἐβουλόμην προσδέξασθαι, θαυμάζω δὲ τὴν συντυχίαν, δι' ἣν οὐδὲν τέως ἤκει μοι παρὰ σοῦ γράμμα, καὶ ταῦτα συνεχῶς γραφόντων τῶν ἄλλων φίλων. ὑπὲρ μὲν οὖν τῶν γεγενημένων ἐγὼ αὐτὸς ὑπὲρ σοῦ ἀπολογήσομαι, τὸ δὲ λοιπὸν, εἴτε οἱ μὴ ἀποδιδόντες αἰτίοι γέγονασι, φύλαξαι τοῦτο τῷ συνεχῶς γράφειν· οὕτω γὰρ καὶ τῶν ἀποδωσόντων ἐπιτεύξῃ· εἴτε σὺ μὴ γράφῃς, φύλαξαι καὶ τοῦτο. βραδία δὲ ἐστὶν αὐτοῦ φύλαξή. καίτοι γε ἦν τι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φιλίᾳ τοσοῦτον, ὅσον καὶ τὰ δυσχερῆ νικᾶν δύνασθαι. ἢ ἐπιλέγῃς τοῦ Ἡραίου καὶ τοῦ Καλλιγόρου καὶ τῶν παρὰ Καλλισθένη διατριβῶν καὶ ὅσοις ἄλλοις τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἐκεράσαμεν, ἢ αὐτὸς μὲν οὐκ ἐπιλέγῃς, ἐμὲ δὲ φιλοσοφίας γευσάμενον ἀμνημονεῖν αἰτῶν ὑπολαμβάνεις; ἀλλ' οὐ προσήκει σοι οὔτε αὐτῷ φαύλως ἔχειν περὶ τὴν φιλίαν οὔτε περὶ ἐμοῦ φαῦλα εἰκάζειν, ἀλλὰ καὶ ὡς μεμνημένον αὐτῆς καὶ ὡς μεμνημένῳ γράφειν συνεχέστερον.

ι'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Πλάτωνι ἀδελφιδῶν θυγατέρες εἰσὶ τέτταρες. τούτων τὴν πρεσβυτάτην ἐδίδου Σπευσίππῳ πρὸς γάμον καὶ μετρίαν προῖκα τριάκοντα μνᾶς, ἐπεπόμφει δ' αὐτῷ ταύτας Διονύσιος. ἐγὼ οὖν ἀσπαστὸν ἡγησάμενος τὸν καιρὸν τάλαντον προσετίθην τῇ προικί· καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἠνανίετο, ἐξεπολιόρχησαμεν δ' αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ καὶ δικαίῳ λόγῳ. ἔφαμεν γάρ, ὅτι οὐκ εἰς πλοῦτον, εἰς δὲ φιλικῶς σοι συμβαλλόμεθα, τὰς δὲ τοιαύτας δωρεὰς δέχεσθαι δεῖ· αὐταὶ γὰρ τιμὰς αὐξοῦσιν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀτιμάζουσι. τιμᾶς μὲν οὖν φιλικῶς, ἀτιμάζεις δὲ πλοῦτον. ἤρμους δὲ καὶ τὰς ἄλλας παιδάς ἤδη τοῖς Ἀθηναίοις χαριστάτοις.

hoc nostra causa fiat artificium. Libere hæc de eo atque ingenue aperui : nam etsi apud alium neminem unquam contumeliis cum insectatus sum, apud te tamen animum meum nulla oratione vestitum, sed simplicem atque apertum esse oportere censeo.

VIII. Chion Matrīdi salutem.

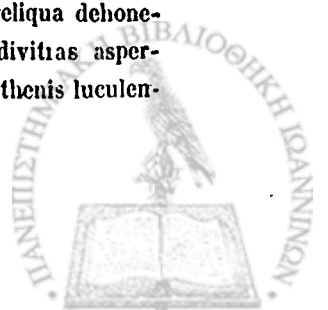
Qui tibi reddit has litteras, Archepolis Lemnius, negotiandi causa in Pontum profecturus, ut se tibi commendarem, me rogavit, id quod in me lubens recepi : neque enim amicus mihi erat. Magnum igitur lucrum credidi, quod occasionem nactus sum amicum comparandi, qui antea non fuisset. Qua in re tu quoque mihi opem feres, si ipsum humaniter exceperis. Ceterum persuasum est, satis honestum cum esse mercatorem : nam quum philosophiæ antea dederit operam, iam facit mercaturam.

IX. Chion Bioni salutem.

Tantam tuam mei neglectionem nec futuram speravi nec velim patienter tolerare. Miror autem, quomodo acciderit, ut nulla hæctenus abs te littera ad me allata sit, quum reliqui amici scribant continenter. Verum de præteritis ego pro te causam ipse dicam, at in posterum, sive in culpa sint, qui non reddiderint, hoc continenter scribendo cave (ita enim habebis, qui reddant), sive tu non scribens, hoc quoque cave. Facilis est autem hæc cautio. Atqui tanta quædam in amicitia nostra vis inerat, quæ vel ardua posset superare. An oblitus es Heræi et Callichorī et quos apud Callisthenem contulimus sermonum et reliquorum omnium, quibus animos nostros irrigavimus? an ipse quidem non oblitus me tamen philosophia imbutum eorum memoriam deposuisse opinaris? at minime te decet, ut aut ipse in amicitia improbe te geras, aut male de me existimes, sed ut eius memor ad memorem scribas crebrius.

X. Chion Matrīdi salutem.

Platoni sunt neptium e fratribus filiæ quattuor : harum natu maximam in matrimonium dedit Speusippo cum modica dote triginta minarum, quas illi miserat Dionysius. Ego igitur gratam videns oblatam occasionem talentum adieci doti. Ac diu quidem hoc ille recusabat, tandem expugnâvimus eum verissima et iusta ratione Dicebamus enim : non in divitias, verum in benevolentiam tibi hoc conferimus, neque eiusmodi dona fas est repudiare. Hæc enim honores augent, reliqua dehonstant. Itaque benevolentiam revereris, divitias aspernaris. Elocasti et reliquas puellas viris Athenis luculen-

ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσι, Σπεύσιππος δὲ χαριέστερος ὢν πένεται. τοῦτ' οὖν τὸ κέρδος ὤρθην ἐηλώσαι σοι, οὐ μείζον ἡμῖν οὐκ οἶδ' εἴ τι περιγενέσθαι ἐν παντί τῷ βίῳ δύναται.

ια'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ἐκομισάμην παρὰ Βιάνορος τὴν ἐπιστολήν, ἐν ᾗ με ἀνακομιζέσθαι παρεχάλει· ἱκανὸν γὰρ εἶναι πρὸς ἡντιοῦν ἀποδημίαν πέντε ἐτῶν χρόνον, ἔκτου δὲ τὴν ἐμὴν ξενιτείαν ἀρχέσθαι. ἐμὲ δὲ ὅσος μὲν πόθος ἔχει καὶ ὑμῶν καὶ τῆς πατρίδος, αὐτοὶ σαφῶς ἴστε· εἶκοι δ' οὖν αὐτὸς οὗτος ὁ πόθος καὶ βιάζεσθαι με πλείω χρόνον διατρίβειν Ἀθήνησιν· ὠφελιμώτερος γὰρ εἶναι οἷς συμπαθῶ βούλομαι, τοῦτο δὲ τὸ κράτος μόνη ἔχει φιλοσοφία. πενταετῆς δὲ χρόνος, ὃ πάτερ, οὐχ ὅπως φιλοσοφοῦσιν ἀπαρκεῖν ἔμοιγε φαίνεται, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἐμπορευομένοις ἐπιμελέστερον. καίτοιγε οἱ μὲν ἐπὶ τὰ εὐτελέστατα στέλλονται, ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα οὐδενὸς ἄλλου πλὴν φύσεως καὶ φιλοπονίας καὶ χρόνου ὄνιον. ὢν τὰ μὲν οὐ παντελῶς ἡμῶν ἀπολείπεται, χρόνου μέντοι δεόμεθα. διατρίψαντες οὖν ἄλλην πενταετίαν ἀναστρέψομεν θεοῦ γε σώζοντος. σὲ δέ, ὃ λογισμῶν ἐκπέμπων ἡμᾶς ὑπέμενες, τούτῳ χρῆ καὶ χρονίζόντων μὴ ἄρχεσθαι, καὶ ταῦτα εἰδόμενα ὡς οὐχὶ τὸ ἐκπλεῦσαι ἐπὶ παιδείαν ἀγαθοῦς ποιεῖ, τὸ δὲ χρονίσει περὶ παιδείαν σπουδάζοντας.

ιβ'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Πρότερον μὲν, ὡς περ ἐγγράφον σοι, δεκαετίαν ἐκπληρώσας, οὕτως ἐπανέρχεται πρὸς ὑμᾶς ἐβουλόμην, νῦν δὲ ἀκούσας τὴν τυραννίδα οὐκ ἂν ἐτι ὑπομείναιμι ἐν ἀσφαλεστέῳ τῶν πολιτῶν εἶναι, ἀλλ' ἢ ἂν ἀρετὴ τὸ ἔαρ, πλεουσῶμαι θεοῦ σώζοντος (νῦν μὲν γὰρ μεσοῦντος ἐτι τοῦ χειμῶνος οὐκ ἐδυνάμην), ἐπεὶ καὶ τελῶς ἀποπον ὁμοίους ἡμᾶς εἶναι τοῖς ἐπειδὴν τι ταραχῆ τῆς πατρίδος ἀποδιδράσκουσιν ὅπη ἂν τύχη, ἀλλὰ μὴ τότε μάλιστα παρεῖναι, ὅτε ἀνδρῶν ὠφελήσόντων δεῖται. εἰ δὲ καὶ παντάπασιν ἐν ἀδυνάτῳ εἴη τὸ ὠφελεῖν, τὸ γοῦν μετέχειν βλάβης ἐκόντα ἀρετῆ μὲν παραπλήσιόν μοι δοκεῖ, χάρις δὲ ἴσως ἐνδεεστέρα. θαρραλέωτερον δὲ σοι γέγραφα, ἐπεὶ καὶ Λῦσις τὴν ἐπιστολήν ἐκόμιζεν.

ιγ'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ὅντως Κλέαρχος, ὡς μοι ἐγγραφες, οὐχ οὕτως Σειληνὸν δέδοικε κατειληφτότα αὐτοῦ τὸ φρούριον ὡς ἡμᾶς φιλοσοφοῦντας. ἐπ' ἐκεῖνον μὲν γε οὐκ ἀπέστειλε τέως τοὺς πολιορκήσοντας, ὡς πυνθάνομαι, ἐπ' ἐμὲ δὲ ἤκε Κότυς Θραξ, δορυφόρος αὐτοῦ γενόμενος (ἔγνων γὰρ μετὰ ταῦτα), καὶ μικρὸν ὕστερον ἢ γραφῆναι σοι τὴν περὶ τῆς νόσου παρ' ἡμῶν ἐπιστολήν ἐπεχείρησεν (ἀνειλήφειν δὲ ἐμυτῶν ἱκανῶς ἤδη), καὶ μοι περὶ

fissimis : sed hi divitiis abundant, Speusippus vero his etiam luculentior pauper est. De hoc lucro putavi te certiore esse faciendum, quo maius nescio an in omni vita contingere nobis queat nullum.

XI. Chion Matrīdi salutem.

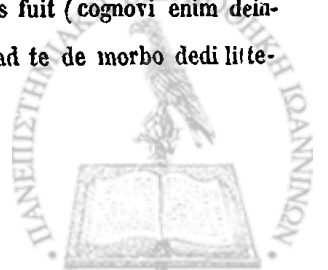
Accepi a Bianore epistolam, in qua me ut domum redeam hortaris : sufficere enim ad quamcunque peregrinationem spatium annorum quinque, mo autem peregre esse coepisse annum sextum. Ego vero quanto et vestrum et patriæ desiderio tenear ipsi certo scitis : sed hoc ipsum desiderium videtur me compellere, ut Athenis commorer diutius. Utilior enim eis, quibuscum una calamitatem perferam, volo esse, quam vim sola philosophia habet. At vero quinquennium, pater, non modo philosophiæ operam dantibus sufficere videtur, sed ne eis quidem, qui mercaturam faciunt diligentius. Quanquam illi ad vilissima proficiscuntur, nos vero virtutis commercium facimus, quæ venit alia re nulla quam natura et labore et tempore, quorum illa quidem non prorsus desideramus, temporis tamen indigemus. Alterum autem quinquennium commorati revertemur deo nos conservante. Te vero, quo consilio nos emittere voluisti, eodem et nobis diutius absentibus non angi animo decet, præsertim scientem, non fieri quenquam bonum, quod studiorum causa domo navigarit, sed si diuturnam impendat studiis operam.

XII. Chion Matrīdi salutem.

Volebam ante, ut tibi scripsi, decennio demum exacto ad vos reverti, iam vero de tyrannide certior factus impetrare a me nequeo, ut tutiore quam ceteri cives loco sim, sed primo vere servante me deo navigabo (nunc enim media hieme non poteram), quoniam prorsus absurdum esset, eos nos imitari, qui, ubi quid in patria fuerit turbatum, quocunque aufugiant, neque vero tum potissimum præsto esse, ubi viris opem laturis indiget. Nam etiamsi ut opem feras fieri prorsus nequeat, calamitatem tamen ultro subire haud procul a virtute abesse mihi videtur, quanquam beneficium fortasse non magni faciendum. Confidentius tibi scripsi, quum Lysis epistolam perferat.

XIII. Chion Matrīdi salutem.

Revera Clearchus, ut mihi scribebas, non tantopere metuit Silenum, qui ejus castellum cepit, quam nos philosophiæ cultores. Illum certe qui oppugnarent hactenus, ut audio, misit neminem, sed adversus me venit Cotys Thrax, qui in eius satellitibus fuit (cognovi enim deinceps), et paulo post, quam ad te de morbo dedi litte-

ἕκτην ὄραν μόνῳ περιπατοῦντι ἐν τῷ ὄρειῳ καὶ περὶ τινος σκέμματος φροντίζοντι αἰφνιδίως προσῆξεν. (2) ἐγὼ δ' εὐθέως μὲν ὑπενόησα ὑπὲρ ἧν· ὡς δὲ ξιφιδίον τι ὄρῳ κακῶς μεταλαμβάνοντα, βοήσας τε αὐτὸν ἐξέπληξα καὶ προσδραμὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ μετεληφότος ἤδη τὸ ἐγχειρίδιον καταλαμβάνω, καὶ τὸ λοιπὸν δὴ λακτίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος, καὶ ἐτριώθην μὲν κατενεχθέντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸν πόδα, οὐ γαλεπῶς δὲ θυμῶς. ἐκ τούτου δὴ ἰλιγγιῶντα ἔδησα τῷ ἰδίῳ ζώματι, ἀποστρέψας εἰς τοῦπίσω τὴν χεῖρα, καὶ πρὸς τοὺς στρατηγούς ἄγω. κάκεινος μὲν ἔτισσε δίκην, ἐγὼ δὲ οὐδὲν δειλότερος εἰς τὸν πλοῦν γέγονα, ἀλλὰ τῶν ἐτησίων παυσαμένων ὅπως ἂν ἔχω πλεύσομαι· ἀτοπον γὰρ τυραννουμένης τῆς πατρίδος ἡμᾶς δημοκρατεῖσθαι. (3) καὶ τὰ μὲν ἐμά, ὡς ἂν ἔχη, ἀσφαλῶς ἔχει· ἀγαθὸς γὰρ καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων ἔσομαι. ὅπως δέ τι καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολιτευόμεθα, πείθε τὸν Κλέαρχον, ὅτι φιλοσοφῆσαντες ἡσυχίας γλιχόμεθα καὶ τελέως ἀπολίτευτοι τὰς ψυχὰς ἐσμέν· ταῦτα δὲ καὶ διὰ Νύμφιδος πείθε αὐτόν, ὅς ἡμῖν μὲν φίλος, ἐκεῖνῳ δὲ καὶ συγγενῆς ἐστίν· οὕτως γὰρ ἂν πορρωτάτω πάσης ὑποψίας ἀπάγοιτο. ἀπροκαλύπτως δὲ σοὶ γράφομεν, ἐπεὶ καὶ πιστοῖς ἐπιτιθέμεθα ἀνδράσι τὰς ἐπιστολάς· καὶ Κλέαρχος, ὡς ἐδήλους καλῶς ποιῶν, περὶ γούν ταῦτα οὐ πολυπραγμονεῖ.

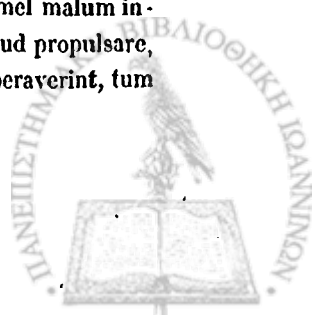
13. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Εἰς Βυζάντιον θραυστέρῳ μὲν, ταχεῖ δ' οὖν πλῆθι διασωθεὶς ἔγνω αὐτὸς τε ἐπιμεῖναι χρόνον, ὃν ἂν μοι καλῶς ἔχειν δοκοῖη, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμψαι Κρωθύλον τὸν θεράποντα, ἵνα τὴν κάθοδον πράττωμεν ὠφελίμως τῇ πατρίδι· τὸ μὲν γὰρ ἡμέτερον ἀσφαλές οὐκ ἐπὶ Κλέαρχῳ ἐστίν. βούλομαι δ', ἐπεὶ προήχθη ἀπαξ, καὶ καθόλου σοὶ τὴν ἐμὴν γνώμην δηλώσει. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τῇ μὲν πατρίδι ὁ μέγιστος εἶναι κίνδυνος μετ' ἀτυχίας ἤδη παρούσης. νῦν τε γὰρ, ὡς πυθάνομαι, σφαγὰς τε ἀνδρῶν καὶ φυγὰς ὑπομένει, στερομένη μὲν τῶν ἀρίστων πολιτῶν, τοῖς δὲ ἀσεβεστάτοις δουλεύουσα, καὶ εἰσαῦθις οὐχ ὁ τυγῶν αὐτῇ κίνδυνος, μήποτε ἐκ τῆς περὶ ταῦτα συντυχίας οἷς μὲν πόθος τοῦ τυραννεῖν, οἷς δὲ συνήθεια δουλείας γένηται, καὶ τὸ λοιπὸν εἰς μοναρχίαν ἀκατάλυτον περιστῆ τὰ πράγματα. (2) μικραὶ γὰρ δὴ βροπαὶ καὶ τῶν πολυχρονίων καὶ σχεδὸν εἰπεῖν ἀπαύστων ἄρχουσι κακῶν καὶ ἔγγιστα ὁμοίον τι ποιῶσι τοῖς νοσήμασι τῶν σωμάτων. ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνα περὶ μὲν τὰς ἀρχὰς ἔξον ἀπολύεται τῶν ἀνθρώπων, ἐνισχύσαντα δὲ δυσίατα ἢ καὶ τελέως ἀνίατα γίνονται, οὕτω καὶ τὰ ἐν ταῖς πολιτείαις νοσήματα. μέχρι μὲν γὰρ μνήμη τε ἐλευθερίας ἰσχύει καὶ ὑπέρχεται τοὺς δουλουμένους, παράταξις λίαν ὀχυρὰ γίνεται πρὸς τοῦ πλήθους· ἐπειδὴν δὲ ἀπαξ ὑπερισχύσῃ τὸ κακὸν καὶ μηκέτι ἢ τοῖς ἀνθρώποις λόγος, ὅπως

ras, me adortus est (satis autem iam reffectus eram), atque circa sextam hcram, quum in odeo ambulans quaestionem aliquam animo considerarem, ex improvise in me irruit. (2) Sed ipse statim, quid rei esset, suspicatus sum: quare ensem cum videns infenso animo corripientem, clamore ipsum perterrefeci accurrensque eum dextra, quæ ensem iam tenebat, prehendo, deinde conculcans atque brachium retorquens ensem excussi, quo in pedem delapso vulnus accepi quidem, neque grave tamen. Hinc conturbatum suo constrinxi cingulo, contortis in tergum manibus, et ad prætores duxi. Et ille quidem pœnas dedit, ego vero nihilo magis navigationem timeo, immo cessantibus etesiis, utut res meæ erunt, navigabo. Absurdum est enim, patria tyrannide oppressa, in libera civitate commorari. (3) Meæ res, qualescunque erunt, tutæ sunt; nam sive vivam sive moriar, bonus ero. Ut autem aliquid etiam pro patria geramus, persuade Clearcho, nos philosophiæ studio ductos expectere otium et animum nostrum a publicis rebus prorsus esse alienum. Verum hoc ei per Nymphidem persuade, qui nobis quidem amicus, illi vero et cognatus est; sic enim fiet ut ab omni suspicione abducatur. Aperte hæc ad te scribimus, quoniam et fidelibus viris has litteras tradidimus et Clearchus, uti significabas, et recte quidem, in his rebus non est curiosus.

XIV. Chion Matrīdi salutem.

Audaci sane navigationis cursu, sed celeri tamen Byzantium devectus constitui hic commorari, quamdiu mihi commodum videretur, et Crobylum famulum ad vos mittere, ut reditum pararem cum emolumento patriæ. Nam quominus salvi simus non stat per Clearchum. Sed postquam semel cæpi, omnem tibi animi mei sententiam aperiam. Mihi enim videtur patriæ extremum periculum cum ipsa præsentī calamitate imminere. Iam enim, ut audio, cædes virorum et exilia perfert, præstantissimis quippe civibus spoliata et maxime impiis serviens, et rursus haud leve periculum est, ne, uti hæc quibusdam bene cesserint, aliis tyrannidis cupido, aliis consuetudo serviendi oriatur, et res denique in perpetuum unius imperium deducatur. (2) Parva enim momenta et diuturnas et fere, ut sic dicam, infinitas calamitates afferunt et idem propemodum quod morbi corporum efficiunt. Ut enim hi initio facile ab hominibus depelluntur, inveterati autem vix ac denique prorsus non curari queunt, sic et morbi in civitatibus: quamdiu quidem memoria viget libertatis et servitute oppressis in mentem venit aciem instruere, magna est populo adversus eum, qui ipsum in servitutem redigit, contentio: sin vero semel malum invaluerit et homines iam non quomodo illud propulsare, sed quomodo facillime tolerare queant deliberaverint, tum

αὐτὸ ἀπαλλάξωσιν ἑαυτῶν, ἀλλ' ὅπως ἂν βῆστα ἐν αὐτῷ διάγοιεν, τότε ὁ παντελής δλεθρος γίνεται. (3) ἢ μὲν οὖν πατρίς ἐν τοιούτοις κακοῖς καὶ κινδύνοις ἐστίν, ἐγὼ δέ, εἰ μὲν αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ βούλοιο τοῦμὸν σκέπτεσθαι, καὶ πάνυ ἀσφαλῆς εἰμι. δουλείαν γὰρ ταύτην ἔγωγε νομίζω, ἢ μετὰ τῶν σωμάτων καὶ τὰς ψυχὰς ὑφ' ἑαυτὴν ἔχει· ἢ δὲ τῆς μὲν ψυχῆς οὐδ' ὀτιοῦν ἀπτομένη, τὸ δὲ σῶμα μόνον ἔχουσα οὐδὲ δουλεία τυγχάνειν ἔμοιγε δοκεῖ. τεκμήριον δέ. εἴ τι γὰρ δουλείας κακόν, τοῦτο ἐπὶ ψυχὴν καταβαίνει, ἐπεὶ ἄλλως οὐδὲ κακόν λέγοιτο ἂν· φόβος γὰρ τοῦ παθεῖν τι καὶ ἢ ἐκ τοῦ παθεῖν λύπη τὰ δεινότατα τοῖς μὴ ἐλευθεροῖς. τί οὖν; ἂν τις μὴ φοβῆται τὸ μέλλον κακόν μηδὲ ἐπὶ τῶν γινομένων ἄχθηται, δουλεύσει; καὶ πῶς ὅ γε μὴ ἔχων τὰ δουλείας κακὰ; (4) ἴσθι οὖν τοιοῦτόν με ὑπὸ φιλοσοφίας γενόμενον, ὁποῖον κἄν δήσῃ Κλέαρχος, κἄν ὀτιοῦν δράσῃ τῶν χαλεπῶν, οὐδέποτε ποιήσει δοῦλον· οὐδέποτε γὰρ μου τὴν ψυχὴν χειρώσεται, ἐν ἣ τὸ δοῦλον ἢ τὸ ἐλεύθερον, ἐπεὶ σῶμά γε αἰεὶ συντυχίας ἦττον, κἄν ὑπ' ἀνδρὶ μὴ τάττηται δεσπότη. ἦν δὲ με ἀποκτείνῃ, τότε καὶ τὴν τελείαν ἐλευθερίαν χαριεῖται μοι. ἦν γὰρ οὐδὲ τὸ περιέχον σῶμα ἠκείωσε τῇ ἑαυτοῦ δουλείᾳ, ταύτη τίνα οικονομίαν ἐλλείψειν δοκεῖς κειωρισμένη τοῦ σώματος; οὐ μόνον δὲ ἐγὼ, ὁ ἂν πάσχω, ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ Κλέαρχος, ὁ ἂν διαθῇ με, δαῦλος γενήσεται· φοβούμενος γὰρ διαθήσει, δέος δὲ οὐδὲν ἔχει ψυχῆς ἐλευθερία. (5) τὰ μὲν οὖν ἐμὰ ἐφ' ἑαυτῶν σκοπεῖν, ὡς δράς, ἀσφαλέστερα εἰς τὸ παθεῖν ἢ Κλέαρχω εἰς τὸ δράσαι, καὶ τό γ' ἐμὸν οὐκ ἐπιμελείας ἀλλ' ὀλιγορίας δεῖται· τὸ γὰρ ἀρχὴν φροντίζειν περὶ αὐτῶν ἀνδρός ἐστίν οὐ πάνυ τι ἐλεύθερου. τὰ δὲ τῆς πατρίδος συνημμένα μοι οὐκ ἐπιτρέπει τὴν αὐτόνομον ταύτην ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ πολιτεύεσθαι ἀναγκάζει καὶ κίνδυνον ἔχειν, κίνδυνον δέ, οὐχὶ μὴ αὐτός τι πάθω, ἀλλὰ μὴ πάσχουσάν τι τὴν πατρίδα οὐκ ὠφελήσω. διὰ τοῦτό μοι ἀνάγκη, καίπερ μὴ φοβουμένω, θάνατον προνοεῖν, ὅπως μὴ πρότερον ἀποθάνω ἢ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανεῖν δυνήσομαι. πολιτεύου δὲ πρὸς τὸν τύραννον ἃ καὶ πρότερόν σοι ἔγραφον, πείθων αὐτὸν ὅτι ἡσυχίας ἐρασταὶ ἐσμεν, καὶ γράφε ἡμῖν, ἐὰν καὶ ἄλλο τί σοι δοκῇ πρὸς τὴν αὐτόθι πολιτείαν ἀνήκειν, ἐπεὶ ἀνάγκη μοι εἰς τὴν τῆς πατρίδος ἐλευθερίαν ὑφαιρεῖν τι τῆς ἑμαυτοῦ, φροντίζοντι περὶ τούτων καὶ βουλευομένω.

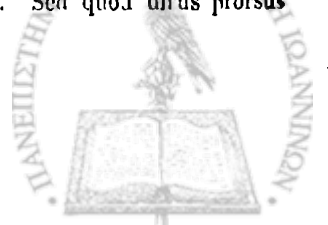
ε'. Χίων Μάτριδι χαίρειν.

Ἐπὶ μὲν τῶν συμπεῖθεσθαι τὸν τύραννον οἷς περὶ ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν ἔλεγες, συγχαίρω τῇ πατρίδι, γράψω δὲ καὶ αὐτός, ὡς συνεβούλευσας, ἀπάγων αὐτὸν ἀπὸ τάληθοῦς ὡς μάλιστα ἐνεστι. τὸνναντίον γὰρ ἂν ποιωὺν ψευσαίμην τοὺς ἑμαυτοῦ πολίτας καὶ φίλους ἴδν ἐξ ἐμοῦ ἠλπισαν, καὶ ταῦτα οὐκ ἀξίους ὄντας ἀπατᾶ-

prorsus ad incitum res redacta est. (3) In tantis igitur malis et periculis patria versatur. Ego vero, si meas res ipsas per se considerare velis, omnino tutus sum. Hanc enim servitutem existimo, quæ una cum corporibus animos quoque opprimit: quæ autem animum prorsus non attingit, sed solum corpus tenet, ne servitus quidem mihi videtur esse. Ejus rei argumentum hoc est: si quod servitus malum est, ad animum hoc penetrat, quoniam alioquin ne malum quidem dicendum. Metus enim calamitatis et ex calamitate dolor gravissima sunt non liberis. Quid ergo, si quis nec metuat futurum malum nec præsentis crucietur, hiccine serviet? at quomodo, qui non habeat mala servitutis? (4) Scito igitur, talem a philosophia me esse factum, quem etsi in vincula coniciat Clearchus et quocunque malo affecerit, servum famen habebit nunquam. Nunquam enim animum meum opprimit, quo ipso constat servus sim an liber, siquidem corpus variis semper casibus obnoxium est, etiamsi domino nulli subiectum. Sin vero me interficiat, tum plane veram libertatem mihi largietur. Quem enim neque in quo habitat corpus ad sibi serviendum adegit, quamnam huic animo libertatem defuturam putas a corpore segregato? Verum non ego solum, quodcunque patiar, liber, sed etiam Clearchus, quodcunque me faciet, servus erit. Metuens enim faciet, formidinis autem expers est libertas animi. (5) Quapropter si meas res per se consideres, maior, ut vides, ad patiendum in eis est securitas quam ad faciendum Clearcho. Neque eis cura, verum contemptu opus est. Omnino enim de eis sollicitum esse viri est non prorsus liberi. At mea cum patria coniunctio non permittit mihi hanc mei ipsius libertatem, verum et rempublicam adire et periculum subire cogit, non dico periculum ne mihi quid accidat, sed ne patriam in discrimine versantem ope carere patiar. Propterea hæc mihi imposita est necessitas, etiamsi nihil metuam, ut mortem præmeditatam habeam, ne prius moriar quam pro patria mori queam. Age vero apud tyrannum de quibus ante ad te scribebam, persuadens ipsi, nos otium cupide sectari, et siquid aliud etiam ad consilia nostra liberandæ patriæ pertinere videatur, ad nos scribe, quoniam necesse est ut, hæc quum mediter ac deliberem, in patriæ libertatem de mea ipsius aliquid condonem.

XV. Chion Matrīdi salutem.

De eo, quod tyrannus consensum præstat iis, quæ illi de me dicebas, patriæ gratulor, scribam autem et ipse ad eum, sicut consulisti, quam potero longissime a veritate eum abducens. Nam si contrarium facerem, cives meos et amicos spe frustrarer, quam de me conceperunt, idque fraude minime dignes. Sed quod dirus prorsus

σθαι. τὸ δὲ ὤμὸν εἶναι τὸν τύραννον τελείως καὶ χαλεπὸν ὠφελιμώτερον ἔγωγε ἠγοῦμαι τῇ πόλει ἢ τὸ δημοκοπεῖν αὐτὸν καὶ προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος. (2) τὸ δὲ αἴτιον, ὅτε οἱ μὲν χαλεποὶ διαφθείρονται ταχέως, καὶ ἂν μὴ καταλυθῶσι, μῖσος ὁμοῦ τυραννίδος κατέλειπον τῷ πλήθει καὶ παντελῶς τὴν μοναρχίαν ἀφ' ἑαυτῶν διέβαλον. οὕτως οὖν συμβαίνει, τὸν γοῦν λοιπὸν χρόνον φυλακτικωτέρους γίνεσθαι καὶ προνοητικωτέρους τῆς δημοκρατίας ἅπαντας. ὅταν δὲ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας, καὶ ἀναίρεθῇ ταχέως, πολλὰ ὁμοῦ ἐγκαταλείπει τυραννίδος ἐν ἑκάστοις κακά, ὧν οἱ μὲν εὔ τι ποθοῦντες πείσεσθαι, οἱ δὲ ἄλλως δημαγωγηθέντες τυφλοὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων εἰσὶ, καὶ τὸν τε ἀναίρεθέντα οἰκτεῖρουσιν ὡς δὴ μέτριον καὶ τὴν τυραννίδα οὐχ ὡς ἀνήκεστόν τι φυλάττονται κακόν, ἀγνοοῦντες ὅτι, καὶ πάντα τις ἢ μέτριος τύραννος, διὰ τοῦτο καταλυτέος ἐστίν, ὅτι ἕξεστιν αὐτῇ καὶ χαλεπῶ εἶναι. (3) Κλέαρχος δὲ ὤμὸς ὧν αὐτὸς τε εὐχέριωτος ἔσται μισούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις δυσκατορθωτέραν ποιήσει τὴν τυραννίδα, προσποιούμενος δ' εἶναι μέτριος αὐτὸς τε ἂν ταύτην τὴν δόξαν καρπώσαιοτο, τοῖς τε βουλομένοις ὑστερον εὐέμεθατον ἀπολίποι τὴν ἀκρόπολιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ σοὶ δηλαδὴ φανερά, τὸν δὲ τρόπον τῆς γραφῆς καὶ ἀποδόσεως τῶν ἐπιστολῶν χαίρω ὅτι δὴ σὺ τε ἀσφαλῆ ἐνόμισας καὶ τὸ τέλος μαρτυρεῖ μὴ ἀτόπως ἠύρησθαι. ἔπευψα δὲ σοὶ καὶ τὸ ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὸν Κλέαρχον ἐπιστολῆς, διθυραμβικωτέραν ποιήσας ἐπίτηδες αὐτῇ, ἵν' ἡμῶν καταφρονῇ ὡς λογομανούντων τελείως.

15'. Χίων Κλεάρχῳ χαίρειν.

Ἐν Ἀθήναις μοι φιλοσοφίας χάριν διατρίβοντι τῶν τε κοινῶν τινες φίλων καὶ ὁ πατήρ ἔγραψαν ὡς δι' ὑποψίας εἶην πρὸς σε, καὶ τὰς αἰτίας ἐκέλευον ἀπολύσασθαι· τοῦτο γὰρ δίκαιον εἶναι καὶ αὐτῷ μοι ἀμεινον. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν ὀρθῶς παρήνουν ταῦτα, σαφῶς ἤδειν, ἠγνόουν δὲ ἀφ' ὧν διεβλήθην, καὶ τοῦτό μοι πρὸς τὴν ἀπολογίαν ἦν ἀπορον· οὔτε γὰρ αὐτὸς παρῆν, ὅτε περιεβάλλου τὴν ἀρχήν, οὔτε ἀπὼν ἐδυνάμην ἐναντιοῦσθαι, οὐδ' ὅλως ἢ λόγος ἢ ἔργον τι τῶν ἐμῶν ἐπιμίξιν τινὰ ἔσχε πρὸς τὰ αὐτόθι πράγματα. τίνες οὖν αἱ διαπόντιοι πρὸς μόναρχον ἐναντιώσεις ἀνθρώπου μετ' ὀλίγων οἰκετῶν ἀποδημοῦντος οὐκ ἐγὼ ἠβρίσκον, καὶ διὰ τοῦτο γε ἠπόρου ἀπολογίας, ὅτι οὐδὲν ἐύρων τὸ κατηγορούμενον. (2) οὐκ ἠπόρου δὲ πάλιν τῷ μηδὲν ἐννοεῖσθαι τοιοῦτον, ὅποιον ἴσως ὑποπτεύομαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἔχων πείθειν σε, ὅτι ἢ ἐμὴ ψυχὴ οὐδενὶ εὐέμεθατός ἐστι τῶν τοιούτων βουλευμάτων. οἴμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μὴ ἐπεφίλοσοφῆκειν, ἱκανὸν ἂν γενέσθαι τεκμήριον τοῦ μὴ ἀπεγνώσῃς ἔχειν πρὸς σε τὸ μηδὲ ἠδικῆσθαι τι ὑπὸ σοῦ. οὐδὲ γὰρ οἱ ἀφιλοσόφητοι μὴ παντάπασί γε μανέντες, καθ' ἡδονὴν τινὰ τὰς

tyrannus est ac sanus, utilius existimo civitati quam si populum corrumpere et moderationis speciem præterderet. (2) Caussa hæc est, quod qui sævi sunt e medio tolluntur statim, ac si non evertantur, tamen tyrannidis odium relinquere populo solent et prorsus unius imperium sola sua culpa in invidiam adducere. Hinc itaque accidit ut in posterum ad conservandum popularem statum et ad providendum ei omnes sint attentiores. At si quis imposito servitutis iugo eos, quibus id imposuit, populari ratione corruperit, etiamsi cito interficiatur, multa tamen in singulis relinquit tyrannidis mala, quorum alii beneficiis affici cupientes, alii aliis popularibus artibus circumventi ad publica commoda cæcutiunt, et dum illum de medio sublatum tanquam moderatum miserantur, ipsi haud sibi cavent a tyrannide tanquam malo insanabili, nimirum ignorantes, tyrannum, etsi in omni re moderatum sese præstet, ideo evertendum esse, quod ei etiam sano esse liceat. (3) Clearchus igitur quum crudelis sit, et ipse in odium adductus facilis erit ad opprimendum, et efficiet ut alii tyrannidem minus stabilire possint: at si moderatum se esse simulet, et ipse hanc de se existimationem compararet, et in posterum, si qui vellent, ingressu facilem arcem relinqueret. Sed hæc tibi quoque sine dubio manifesta sunt. Ceterum quod ad scribendi et epistolas reddendi modum attinet, gaudeo quod tutus a te sit iudicatus, quodque ipse exitus testetur, non præter rationem esse excogitatum. Misi tibi et exemplar meæ ad Clearchum epistolæ, quam dithyrambo scripsi de industria similem, quo nos contemneret tanquam litterarum studiis insanientes.

XVI. Chion Clearcho salutem.

Athenis philosophiæ caussa mihi commoranti et amicorum quidam et ipse pater me tibi suspectum esse scripsit, meque apud te purgare iussit. Hoc enim æquum esse et ipsi mihi profuturum. Ego vero recte illos hæc monere satis intelligebam, verum quænam ob crimina delatus essem nesciebam, et hoc mihi defensionis aditum impediabat; neque enim ipse aderam, quum regnum tibi comparabas, neque absens adversari tibi poteram, neque omnino sermo aliquis meus sive factum commune quisquam habebat cum eis, quæ illic gerebantur. Quæ igitur transmarina adversus principem repugnantia fuerit hominis cum paucis famulis peregre absentis ego non inveniebam, ac propterea quomodo me defenderem quærebam frustra, quod non videbam quomodo accusarer. (2) Sed rursus frustra non quærebam eo, quod tale nihil cogitaveram, cuius fortasse suspicio in me coniecta est, sed omnino in promptu mihi sunt, quibus persuadeam tibi, eiusmodi consiliis ad meum animum aditum non patere. Sic igitur existimo, etiamsi philosophiæ operam non dedissem, hoc satis grave argumentum esse me nullam similitudinem tecum exercere, quod nulla ab

ἀπεχθείας ἐπαναιροῦνται, οὐδ' ἔρωτάς τινας ὡσπερ παιδικῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτω καὶ μίσους λαμβάνουσι, (πολλοῦ δεῖ), ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπίστανται, ὅτι οὐδὲν ἀνθρώποις ἀπεχθείας ἀνιαρότερον· ὅταν δὲ ὑπὸ ἀνηξέστου τινὸς διαιρεθῶσιν ἀπὸ ἀλλήλων τὰς ψυχάς, τότε ἀπεχθάνονται, καὶ οὐδὲ τότε ἐκόντες. (3) ἡμῖν δὲ μέχρι τῆς νῦν ἡμέρας οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν ὑπῆρξται πρὸς ἀλλήλους ἀπεχθείας ἔργον, ἀλλὰ σοὶ μὲν οὐδὲν πλεον ὑπονοίας καὶ λόγου, ἐγὼ δὲ καταρεύω τὴν ψυχὴν καὶ ἀπὸ τούτων. τί οὖν βουλόμενος ἐξαίφνης στασιάζω πρὸς σε, καὶ ταῦτα μηδέπω καὶ τήμερον ἑορακῶς ἀρχομένην ὑπὸ σοῦ τὴν πατρίδα; ἢ νῆ Δία φυσῶσί με αἱ πολλαὶ τριήρεις καὶ οἱ ἵππεῖς, ἵνα, εἰ μηδὲν ἄλλο, ὑποπτεύης τό γε δύνασθαι με ἐχθρὸν εἶναι; ἀλλὰ ἀπεδήμησα μὲν σὺν ὀκτὼ θεράπουσι καὶ φίλοις δύο, Ἡρακλείδῃ καὶ Ἀγάθωνι, ἀναλύω δὲ δύο τῶν οἰκετῶν ἀποβαλῶν. ταῦτα δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως πείθουσί σε ἱκανὴν εἶναι παρασκευὴν ἐπὶ σέ· ἐκεῖνο δ' οὐ σκοπεῖς, ὅτι, εἰ συνήδειν ἑμαυτῶ δικαίως ὑποπτευομένῳ, οὐκ ἂν ποτε ἐκὼν ἑμαυτὸν ἐνεχειρίζον τῷ ὑποπτεύοντι. (4) ἢ οὕτω τι ἔραστῆς ἀπεχθειῶν εἶμι, ὥστε μηδὲ τὴν πρὸς ἑμαυτὸν φυλάττειν φιλίαν, ἀλλ' ἔχοντι ἐγχειρίζειν τὸ σῶμα τοῖς δικαίως αὐτὸ τιμωρησομένοις; ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τοῖς μὴ φιλοσοφῆσασιν ἱκανή, μᾶλλον δὲ πέρα τοῦ ἱκανοῦ ἀπολογία. ἐγὼ δὲ οὐδ' ἄλλως ἀφυῆς γενόμενος πρὸς τὰ ἐκ φιλοσοφίας ἀγαθὰ συνέλαβον τῇ φύσει ὡς μάλιστα ἐνῆν, καὶ νεανίας γενόμενος οὐκ ἀρχὰς οὐδὲ φιλοτιμίας εἰλόμην, ἀλλὰ εὐθέως θεατῆς ἤρων γενέσθαι τῆς φύσεως τῶν λόγων. καὶ οὗτός με ὁ ἔρωσ ἤγαγεν εἰς Ἀθήνας καὶ Πλάτωνι ἐποίησε φίλον, καὶ μέχρι γε νῦν οὕτω αὐτοῦ πέπλησμαι. (5) φύσεως μὲν οὖν οὕτως ἔσχον πρὸς ἡσυχίαν, ὡς ἔτι παντελῶς νέος ὢν καταφρονῆσαι πάντων, ὅσα ἀρχεῖν ταρακτικωτέρου βίου δύναται, ἐλθῶν δὲ εἰς Ἀθήνας οὔτε ἐκυνηγέτουν, οὔτε ναύτης εἰς Ἑλλησποντον ἐπὶ Λακεδαιμονίους σὺν Ἀθηναίοις ἐπλεον, οὔτε ταῦτα ἐπαιδευόμεν, ἀφ' ὧν τυράννοις καὶ βασιλεῦσιν ἐχθρὸς ἔσομαι, ἀλλ' ἀνδρὶ ἡσυχίας ἔραστῇ διελεγόμεν, τὸν ἐγγιστα θεῶ λόγον παιδευόμενος. καὶ μοι πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ παρηγγέθη ἡσυχίαν ποθεῖν· ταύτην γὰρ τοῦ κατὰ φιλοσοφίαν λόγου φῶς εἶναι, τὴν δὲ πολιτείαν καὶ πολυπραγμοσύνην ὡσπερ ζόφον τινὰ ἐπικαλύπτειν καὶ ἀνεύρετον ποιεῖν τοῖς ἐρευνῶσιν. (6) ὡς δὲ οὔτε πεφυκέναι κακὸς ἐδόχουν πρὸς αὐτὴν οὔτε πείθεσθαι ῥαδίως περὶ αὐτῆς, τῆνικαῦτα ἤδη θεὸν πάντων ἐπόπτην καὶ κόσμου κατασκευὴν ἐμάνθανον καὶ φύσεως ἀρχὰς εἰρων καὶ δικαιοσύνην τιμᾶν ἐδιδασκόμεν καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα παιδεύει φιλοσοφία. καὶ οὐδὲν οὐχ ὅπως τοῦ εἰδέναι ταῦτα ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ζητεῖν τιμιώτερον. τί γὰρ κάλλιον ἢ ἀνθρωπίνον ὄντα θνητῆς φύσεως καὶ θεοῦ κεκραμένον μοῖρα μόνους εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ καὶ ταῦτα πρὸς τὸ συγγενὲς ἄγειν; συγγενῆ δὲ τῷ θεῷ τὰ θεῖα λέγω, (7) ταῦτα ἠυχόμεν τε καὶ ἐσπούδαζον μαθεῖν, πολι-

te iniuria affectus sum. Neque enim vel rudes in philosophia, si non prorsus insaniant, animi gratia inimicitias suscipiunt, neque ut puerilium nugarum, sic et odii amoribus sese dedunt (multum abest), immo prorsus sciunt, nihil esse hominibus inimicitia molestius. Quum autem re quadam insanabili animi inter se divulsi fuerint, tum demum alienantur, ac ne tum quidem ultro. (3) Nobis autem ad hunc usque diem nullæ fuerunt neque magnæ neque parvæ invicem inimicitia. Iam tibi in promptu nihil est nisi suspicio atque criminatio, ego vero ab his quoque animum meum præsto liberum. Quo igitur consilio repente hostis tuus factus sim, præsertim quum neque ad hunc diem te viderim patriæ imperatorem? an me incitant multæ triremes atque equites, ut, si nihil aliud, certe suspicari queas, me posse tibi adversari? at peregre profectus sum cum octo famulis et duobus familiaribus, Heraclide et Agathone, redeo autem duobus famulis amissis. Hæc nescio quomodo tibi persuadeant, satis magnum mihi adversus te esse apparatus. Illud vero non consideras, si mihi conscius essem iure in me coniectæ suspicionis, non ultro me suspicanti in manus fuisse traditurum. (4) An ipse adeo amans sum inimicitiarum, ut ne mihi ipsi quidem debitam amicitiam tuear, sed ultro corpus meum tradam iure puniendum? sed hæc etiam a philosophia alienis iusta est, vel potius plus quam iusta excusatio. Ego vero quum nec natura a bonis ex philosophia exspectandis abhorrerem, naturæ operam addidi quantam potui. Itaque iuvenis factus neque munera neque honores affectavi, sed statim doctrinæ naturæ spectator fieri studebam. Quod studium Athenas me duxit et Platoni amicum fecit, neque hactenus eo expleri potui. (5) Quum igitur natura ita ad otium factus essem, ut admodum adolescens adhuc quæ ad vitam turbulentiore facerent omnia aspernarer, Athenas delatus neque venationi dabam operam, neque in Hellespontum adversus Lacedæmonios cum Atheniensibus navigabam, neque eis instituebar, quæ me tyrannis ac regibus infestum facerent, sed cum viro quietis amante sermones conferebam, doctrina propemodum divina institutus. Ae primum ab illo quietem desiderare iussus sum: hanc enim philosophiæ esse lucem, rei publicæ vero administrationem ac negotiorum tractationem tanquam caliginem quandam illam obscurare et inveniendi viam occludere indagantibus. (6) Quum autem neque natura alienus a philosophia esse viderer, neque tamen facile de ea quæ præciperentur approbarem, tum demum deum omnium gubernatorem et compagem mundi cognoscebam et rerum causas perspiciebam et iustitiam revereri disciebam et quæ huius generis alia philosophia præcipit, ac nihil hoc non modo scitu, verum etiam investigatu dignius. Quid enim pulchrius, quam hominem ex mortali natura ac dei particula compositum solis vacare immortalibus sui elementis et hæc ad cognata perducere? cognata vero deo dico quæ divina sunt. (7) Hæc mihi in votis erant et in

τείας δὲ (ἀνέξη γὰρ μετὰ παρρησίας μου λέγοντος) οὐδὲ μεμνησθαι ἤξιον, ἔμαθον δὲ ἄλλα τε πολλὰ καὶ ταῦτα, οἷς νῦν χρῆσθαι πρὸς σε, τὸν μὲν μὴ ἀδικοῦντα τιμᾶν, τὸν δὲ ἀδικοῦντα εὐεργεσίαις ἀμύνεσθαι, εἰ δὲ μή γε, ἡσυχία· καὶ φίλον μὲν τιμιώτατον ἡγεῖσθαι, ἐχθρὸν δὲ μηδένα ἑαυτῷ κατασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὄντα φίλον ποιεῖσθαι, καὶ μηδὲν τηλικούτον νομίζειν κακόν, ὅσον ἂν ταραξείη τὴν ψυχὴν καὶ τῶν οἰκειῶν ἔργων ἀποτρέψειε πρὸς ἕτερα. Ἄρα γε ἐπιβούλῳ μοι νομίζεις χρῆσθαι ταῦτα εἰδότι; μηδαμῶς, ἀλλὰ σοὶ μὲν ἀποκείσθω πολέμων ἔργα καὶ πολιτειῶν, ἡμῖν δὲ τῆς σῆς τοσοῦτον ἀποτεμῆσθω τυραννίδος, ὅσον ἀταράχῳ ἀνδρὶ δοκεῖ ἐνησυχᾶσαι. πείθομαι δ' ὅτι, ἦν καὶ διαλέγεσθαι με ἐφῆς τοῖς φίλοις, ἡρεμαίους ἂν αὐτοὺς ποιήσαιμι καὶ ἀπολιτεύτους ὧν σὺ βούλει, διεξιῶν τὰ ἀεὶ ἡμῖν μελετώμενα ἡσυχίας ἐγκώμια, ἐπεὶ καὶ τελέως ἂν εἶην μὴ ταῦτα φρονῶν ἀχάριστος. (8) φέρε γάρ, εἰ μοι ταραττομένῳ τι ὧν σὺ ὑποπετεύεις ἢ πράξιᾳ ἐπισταίῃ θεὸς ἡσυχία καὶ ταῦτα λέγοι, « ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρός, ὦ Χίων, καὶ οὔτε τῶν καλῶν ἐκείνων μαθημάτων οὔτε ὅλως σεαυτοῦ μνήμην ἔχεις. ἐμοὶ χρώμενος δικαιοσύνην ἤσκησας καὶ σωφροσύνην ἐκτήσω καὶ θεὸν ἔμαθες καὶ τὴν σεαυτοῦ πρὸς αὐτὸν συγγένειαν ἀνενεώσω καὶ τῶν ταπεινότερων τούτων, θαυμαστῶν δὲ τοῖς ἄλλοις κατεφρόνησας, φιλοτιμίας καὶ πλούτου καὶ ὅσα τούτοις ὅμοια. εἶτα νῦν, ὅτε ἀποιδόναί σε δεῖ τὴν χάριν μείζονι ἤδη νόμῳ καὶ κρείττονι ψυχῇ συνόντα μοι καὶ διαλεγόμενον, ἀπολείψεις με οὐδὲ μεμνημένος, ὅτι οὐ τὰ ἄλλα μόνον ἐκ φιλοσοφίας ἔμαθες, ἀλλὰ καὶ τὸ ζητεῖν δεξιῶς ἢ μήπω οἶδας. καὶ πῶς ἂν σὺ γε ζητήσεως ἢ εὐροῖς ἐμοῦ στερόμενος; » (9) ταῦτ' εἰ λέγοι, τί ἂν ἀποκρινάμην πρὸς αὐτὴν δίκαιον; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲν ὄρω. ἀλλὰ μὴν εὖ ἴσθι, ὡς ἐγὼ ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἀεὶ λέγω (λέγει γὰρ ἕκαστος πρὸς ἑαυτὸν ἢ φρονεῖ) καὶ οὐκ ἂν ποτε αὐτῶν ἀπολειφθείην. ὥστε οὐδὲν σοὶ δέος ἐξ ἡμῶν εὐλογον· οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄψεται τῶν σῶν πραγμάτων ἢ ἐμὴ ἡσυχία.

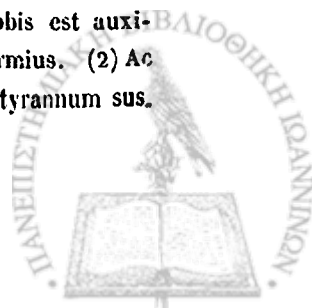
ιζ'. Χίων Πλάτωνι χαιρεῖν.

Δυσὶν ἡμέραις τῶν Διονυσίων ἐμπροσθεν τοὺς πιστοτάτους μοι τῶν θεραπόντων, Πυλάδην καὶ Φιλόκαλον, ἐξέπεμψα ὡς σέ· μέλλω γὰρ τοῖς Διονυσίοις ἐπιτίθεσθαι τῷ τυράνῳ, πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι. πέμπεται δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πομπῇ τῷ Διονύσῳ, καὶ δοκεῖ ὀλιγωρότερον εἶναι δι' αὐτὴν τὰ τῶν δορυφόρων· εἰ δὲ μή γε, κἂν διὰ πυρὸς ἐλθεῖν δέη, οὐκ ὀκνήσομεν, οὐδὲ καταισχυνοῦμεν οὔτε ἑαυτοὺς οὔτε τὴν σὴν φιλοσοφίαν. καὶ τὰ τῶν συνομοτῶν δὲ ἔστιν ἡμῖν ὄχυρά, πίστει δὲ ἢ πλήθει ὄχυρώτερα. (2) οἶδα μὲν οὖν ὡς ἀναιρεθήσομαι, τελειώσας δὲ μόνον τὴν τυραννοκτονίαν τοῦτο παθεῖν εὐχομαι.

his perdiscendis studium meum collocabam, reipublicæ vero (pace tua enim dicam ingenue) ne meminisse quidem volebam, sed præter alia multa hæc quoque discebam, quibus nunc utar adversus te, colere eum qui iniuria te non afficiat, sin vero afficiat, hunc propulsare beneficiis satius esse: quod si fieri non posset, silentio; item amico nihil præstantius arbitrari, inimicum sibi parare neminem, sed et qui sit inimicus amicum facere, denique nullum malum tantum putare, ut animum conturbare possit atque a propriis rebus ad alias convertere. Itane hæc scientem me insidiatorem tibi existimas habere? minime, verum tibi tu habeas negotia belli et reipublicæ, nobis vero tantillum resectum sit a tuo imperio, quantum homini pacis amanti satis ad colendum otium. Præterea non dubito quin, si cum amicis colloquendi potestatem mihi facias, adducere hos possim, ut quiescant et a publicis negotiis, et quibus voles, abstineant, enarrandis videlicet, quas dudum meditatsum, quietis laudibus. Nam prorsus ingratus essem, si ita non sentirem. (8) Age enim, si mihi rebus, quibus tu suspicaris, perturbato mansueta illa dea quies adstaret et his me compellaret: « Ingratus es et improbus, Chion, et neque pulcherrimorum illorum præceptorum neque omnino tui ipsius memor: me magistra iustitiam exercuisti et modestiam tibi comparasti et deum cognovisti tuamque cum ipso cognationem renovasti et istis humiliora, quantumvis reliquis admiranda, contempsisti, honores dico et divitias et quæ sunt his similia, nunc vero, quum referre debes gratias, potiore jam lege et præstantiore animo mecum vivens et sermonem instituens, deseris me, neque te non solum cetera ex philosophia didicisse, verum etiam quemadmodum dextre quæras quæ nondum noveris, meministi. Atque quomodo quæras aut invenias, si me careas? » (9) Hæc si illa dicat, quid ei recte respondeam? ego enim nihil video. Sed probe scias, me hæc mecum semper dicere (quavis enim quæ sentit secum loquitur), neque ullo unquam tempore ab eis esse defecturum. Hinc consentaneum est, a nobis nihil tibi metuendum esse: neque enim ullo pacto mea quies tua negotia attinget.

XVII. Chion Platoni salutem.

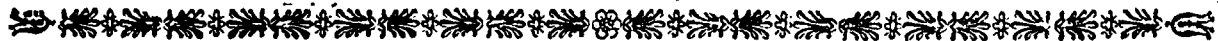
Duobus ante Dionysia diebus Pyladem et Philocalum, fidelissimos mihi famulorum, ad te misi; in ipsis enim Dionysiis impetum in tyrannum facturus sum, postquam diu hoc egi, ut omni apud eum suspitione carerem. Ducitur hoc die solemnibus Baccho pompa, ob quam negligentius officio suo functuros esse satellites constat: sin minus, etiamsi per flammam transire oporteat, non reformidabimus, neque indignum quicquam aut nobis aut tua philosophia commitemus. Coniuratorum firmum nobis est auxilium, quanquam fide quam multitudine firmius. (2) Ac scio quidem me interfectum iri, sed modo tyrannum sus.

μετὰ παιᾶνος γὰρ ἂν καὶ νικητηρίων ἀπολείπομι τὸν βίον, εἰ καταλύσας τὴν τυραννίδα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελεύσομαι. σημαίνει γὰρ μοι καὶ ἱερὰ καὶ οἰωνίσματα καὶ πᾶσα ἀπλῶς μαντεία θάνατον κατορθώσαντι τὴν πράξιν. ἔθεασάμην δὲ καὶ αὐτὸς ἐναργεστέραν ἢ κατ' ὄνειρον ὄψιν. ἔδοξε γὰρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις καὶ μετὰ μικρὸν ἀποδείξαι τι μνῆμα περικαλλές καὶ εἰπεῖν « ἐπειδὴ κέκμηκας, ὦ Χίων, ἴθι εἰς τοῦτ' ὁ μνῆμα ἀναπαυσόμενος. » ἐκ τούτου δὲ τοῦ ὀνειράτος εὐελπίς εἰμι καλοῦ θανάτου τυχεῖν· νομίζω γὰρ μηδὲν κίβδηλον εἶναι ψυχῆς μάντευμα, ἐπεὶ καὶ σὺ οὕτως ἐγίνωσκας. (3) εἰ δὲ καὶ ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία, μακαριώτερον ἑμαυτὸν ἠγοῦμαι γενήσεσθαι ἢ εἰ βίος μοι μετὰ τὴν τυρραννοκτονίαν εἰς γῆρας ἐδίδετο· καλὸν γὰρ μοι μεγάλα διαπραξαμένῳ πρότερον ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλάττεσθαι ἢ χρόνου τι συναπολαῦσαι, καὶ ἂν ὀράσωμεν, πολὺ νομισθήσεται μείζονα ὢν πεισόμεθα, καὶ αὐτοὶ τιμιώτεροι ἐσόμεθα τοῖς εὐπαθοῦσιν, εἰ τῷ ἰδίῳ θανάτῳ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῖς ὀνησόμεθα. μείζων γὰρ ὠφέλεια τοῖς εὐεργετηθεῖσιν εἶναι φαίνεται, ἥς δ' ὀράσας οὐ μεταλαμβάνει. οὕτως μὲν δὴ προθύμως ἔχομεν πρὸς τὴν μαντείαν τοῦ θανάτου. σὺ δὲ χαῖρέ τε, ὦ Πλάτων, καὶ εὐδαιμονοίης εἰς τέλειον γῆρας. προσαγορεύω δὲ σε ὕστατα, ὡς πείθομαι.

tulero, hoc mihi evenire opto : cum pæane enim et præmiis victoribus destinatis vitam relinquam, si eversa tyrannide ex hominibus discedam. Mortem enim mihi et sacrificia et auguria et omnis omnino generis vaticinationes denuntiant, postquam rem confecero. Quin etiam visum quoddam meis se oculis obtulit manifestius quam quæ in somniis apparere solent. Visa enim mihi est mulier divina prorsus specie et statura redimire me corona oleaginea et vittis et postea pulcherrimum mihi ostendere monumentum ac dicere : « quandoquidem fatigatus es, Chion, ingredi hunc monumentum et quietem cape. » Ex hoc autem somnio bonam spem concipio, fore ut pulchram mortem nanciscar. Nullam enim animi divinationem fallacem esse censeo, quoniam tu quoque ita statuebas. (3) Quod si verum prodiderit hæc divinatio, beatior me existimo futurum quam si sublato tyranno vita in senectutem prorogetur. Honestius est enim mihi egregio facinore perpetrato ante ex hominibus secedere quam aliquamdiu parta felicitate una frui, quæque nos fecerimus multo maiora quam quæ passi fuerimus iudicabuntur, adeoque maiore in pretio erimus apud eos, de quibus bene meriti fuerimus, si morte nostra libertatem eis redemerimus. Nam beneficia qui accipiunt, fructus ampliores habent, quorum auctor non est particeps. Ita profecto bono animo sumus in hanc de morte divinationem. Tu vero, Plato, vale, sisque beatus ad seram usque senectutem. Postremum autem te compello, ut persuasum est.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

CLEOBULI EPISTOLA.

Σόλωνι. Πολλοὶ μὲν τιν ἕσιν ἕταροι καὶ οἶκος πάντη, φημί δὲ ἐγὼν ποτανιωτάταν ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὴν Λίνδον δαμοκρατεομένην. καὶ ἅ νᾶσος πελαγία, ἔνθα οἰκέοντι οὐδὲν δεινὸν ἐκ Πεισιστράτῳ, καὶ τοὶ ἕταροι δὲ ἑκαστόθεν πᾶρ τὸ βασοῦνται.

Soloni. Multi quidem tibi sunt amici ac domus ubicunque, verum ego amicissimam Soloni fore Lindum censeo, civitatem liberam. Estque insula in medio mari sita, ubi degenti nihil est a Pisistrato metuendum, atque ad te amici undique confluent.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

CRATETIS EPISTOLÆ.

α'. Ἱππαρχία.

Ἐπάνηκε ταχέως. ἔτι δύνασαι Διογένην καταλαβείν ζῶντα (ἐγγύς γὰρ ἤδη ἐστὶ τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, χθές γέ τοι παρὰ τοσοῦτον ἐξέπνευσεν), ἵνα καὶ ἀσπάζῃ αὐτὸν τὸ ἔσχατον ἀσπασμα καὶ γνῶς ὅσον δύναται καὶ ἐν τοῖς φοβερωτάτοις φιλοσοφία.

β'. Τοῖς ἐταίροις.

Μὴ πάντας αἰτεῖτε τὰ ἀναγκαῖα, μηδὲ παρὰ πάντων τὰ δίδόμενα δέχεσθε (οὐ γὰρ θεμιτὸν ἀρετὴν ὑπὸ κακίας τρέφεσθαι), μόνους δὲ καὶ παρὰ μόνων τῶν μεμυμένων φιλοσοφίαν, καὶ ὑμῖν ἐξέσται ἀπαιτεῖν τὰ ἴδια καὶ μὴ δοκεῖν αἰτεῖν τὰ ἀλλότρια.

γ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Μελέτω ὑμῖν τῆς ψυχῆς, τοῦ δὲ σώματος ὅσον ἀνάγκη, τῶν δ' ἐξώθεν μὴδ' ὅσον· εὐδαιμονία γὰρ οὐχ ἡδονή, δι' ἣν τῶν ἐκτὸς χρεῖα, ἀρετὴ δὲ μετ' οὐδενὸς τῶν ἐκτὸς τελεία.

δ'. Ἑρμασκῶ.

Εἴθ' αἰρετὸν πόνος, εἴτε φευκτὸν, πόνει, ἵνα μὴ πονῆς· διὰ γὰρ τοῦ μὴ πονεῖν οὐ φεύγεται πόνος, τῷ δὲ ἐναντίῳ καὶ διώκεται.

ε'. Τοῖς ἐταίροις.

Καλὸν νόμος, ἀλλ' οὐ κρεῖττων φιλοσοφίας· ὁ μὲν γὰρ βιάζεται μὴ ἀδικεῖν, ἡ δὲ διδάσκει. ὅσω δὲ χειρόν ἐστιν ἀνάγκη τι ποιεῖν τοῦ ἐκουσίως, τοσοῦτω καὶ νόμος φιλοσοφίας, ὥστε διὰ ταῦτα φιλοσοφεῖτε καὶ μὴ πολιτεύεσθε. κρεῖττον γὰρ δι' οὗ διδάσκονται ἄνθρωποι δικαιοπραγεῖν ἐπίστασθαι ἢ δι' οὗ ἀναγκάζονται μὴ ἀδικεῖν.

ς'. Τοῖς αὐτοῖς.

Φιλοσοφεῖτε πολλάκις ἢ ἀναπνεῖτε (αἰρετώτερον γὰρ τὸ εὖ ζῆν, ὁ ποιεῖ φιλοσοφία, τοῦ ζῆν, ὁ ποιεῖ ἀναπνοή), καὶ μὴ ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὡς ἤρξατο μὲν Ἀντισθένης, ἐτελείωσε δὲ Διογένης. εἰ δὲ δύσκολον

I. Hipparchiæ uxori.

Redi celeriter : adhuc vivum Diogenem potes deprehendere (iam enim prope abest a vitæ fine, heri certe pæne exspiravit), ut eum postremum salutes et cognoscas, quantum et in maxime timendis philosophia valeat.

II. Discipulis.

Ne petatis ab omnibus necessaria, neque ab omnibus oblata accipiat (non enim fas est ab improbis virtutem sustentari), verum a solis philosophia initiatis et licet vobis repetere propria et non videri petere aliena.

III. Eisdem.

Curæ sit vobis animus, corpus tantum, quantum necesse est, externa vero ne tantum quidem : felicitas enim non est voluptas, ob quam externis indigemus, sed virtus sine externorum ope perfecta.

IV. Hermaisco.

Sive expetendus est labor, sive fugiendus est, labora, ut ne labores. Nam abstinendo a labore non vitatur labor, verum contrario etiam fugatur.

V. Discipulis.

Pulchra res lex est, non tamen præstantior philosophiâ : illa enim non peccare cogit, hæc vero docet. Quanto autem deterius est coactum quid facere quam volentem, tanto et lex inferior philosophiâ : quamobrem philosophiæ date operam, non reipublicæ gerendæ. Præstantius est enim, quo docentur homines, ut recte agere sciant, quam quo coguntur non peccare.

VI. Eisdem.

Philosophemini sapius quam respiratis (magis enim expetendum est, ut recte vivamus, quod præstat philosophia, quam ut vivamus, quod præstat respiratio), nec vero ut alii, sed ut incepit Antisthenes, perfectit

τὸ ὄδε φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ συντομώτερον. πρὸς δὲ εὐ-
δαιμονίαν, ὡς ἔλεγε Διογένης, κὰν διὰ πυρὸς βαδι-
στέον.

ζ'. Τοῖς πλουσίοις.

Ἀπάγξασθε, ὅτι θέρμους καὶ ἰσγάδας καὶ ὕδωρ ἔχοντες
καὶ ἐξωμίδας Μεγαρικὰς πλείτε καὶ πολλὰ γεωργεῖτε καὶ
προδίδοτε καὶ τυραννεῖτε καὶ φρονεῦτε καὶ ὅσα ἄλλα
τοιαῦτά ἐστι ποιεῖτε, δέον ἡρεμεῖν. ἡμεῖς δὲ εἰρήνην
ἄγομεν τὴν πᾶσαν, παντὸς κακοῦ ἐλεύθεροι γενόμενοι
ὑπὸ τοῦ Σινωπέως Διογένης, καὶ ἔχοντες μηδὲν πάντ'
ἔχομεν, ὑμεῖς δὲ πάντ' ἔχοντες οὐδὲν ἔχετε διὰ φιλο-
νεικίαν καὶ φθόνον καὶ φόβον καὶ κενοδοξίαν.

η'. Διογένηι.

Ἀπὸ μὲν δὴ τοῦ πλοῦτου ἤδη ἐλευθεριάζομεν, ἢ
δὲ δόξα ἡμᾶς οὐδέπω ἐτι καὶ νῦν μεθίεται τῆς δου-
λείας, καίτοι νῆ τὸν Ἡρακλέα ἡμῶν πάντα ποιούντων
εἰς τὸ ἀφεθῆναι παρ' αὐτῆς. ἄλλως δὲ καὶ τῆσδε ἐμαυτὸν
τῆς δεσποίνης λυτρώσομαι καὶ πλεύσομαι Ἀθήνας
φέρων σοι δωρεάν ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας, εἰς ἣν ἐξείλετο
ἡμᾶς ὁ παρὰ σοῦ λόγος, ἐμαυτὸν κρείττονα τῶν πάντων
κτιμμάτων.

θ'. Μνασοῦ.

Μὴ ἀπέχου τοῦ καλλίστου κόσμου, ἀλλὰ κόσμει
σαυτὴν ἐκάστης ἡμέρας, ἵνα διαφέρουσα ᾖς. κάλλι-
στος δὲ κόσμος ἐστὶν ὁ κάλλιστα κοσμῶν, κάλλιστα δὲ
κοσμεῖ ὁ κοσμιωτάτην ποιῶν, κοσμιωτάτην δὲ ποιεῖ
κοσμιότης, ἣ μοι δοκοῦσι καὶ ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Ἀλ-
κηστὶς κεκοσμηθῆσαι καὶ ἐτι καὶ νῦν ἐπ' ἀρετῇ ὑμνεῖ-
σθαι καὶ τιμᾶσθαι. ἴν' οὖν καὶ σὺ ταύταις ἐνάμιλλος
γένῃ, πειρῶ τούτων ἀντέχεσθαι τῶν παραινουμένων.

ι'. Λύσιδι.

Ἀχίκοά σε, ὦ Λῦσι, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ἐρε-
τρίᾳ συνεχῶς μεθύσκεσθαι. εἰ δὲ ταῦτά ἐστιν ἀληθῆ,
πάρεστί γέ σοι μὴ καταφρονῆσαι ὧν Ὀμηρὸς ὁ σοφὸς
λέγει. φησὶ γάρ « οἶνος καὶ κένταυρον ἀγακλυτὸν
Εὐρυτίωνα ἄσασε » καὶ Κύκλωπα ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ
τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἰσχὺν φοροῦντα. εἰ οὖν καὶ τοὺς
ἰσχυροτέρους καὶ μείζους ἡμῶν κακῶς διατίθῃσι, πῶς
οἶει ἡμᾶς αὐτὸν διαθήσειν; οἶμαι μὲν γὰρ ἀβίλιως.
ὅπως οὖν μὴ γένηται μηδὲν δυσχερὲς ἀπ' αὐτοῦ, πα-
ραινω σοι μαθόντα εὐχρηστῶς αὐτῷ χρῆσθαι. (2) ὡς
ἀποπὸν ἐστὶ, τῷ μὲν πλήκτρῳ μὴ εἶκεν οἴεσθαι δεῖν,
ὁ τοὺς χρωμένους αὐτῷ καλῶς οὐκ ἐξίστησι τῶν φρενῶν
οὐδ' εἰς μανίαν ἐμβάλλει, τῷ δὲ οἶνω οἴεσθαι εἶκεν
δεῖν καὶ χρῆσθαι αὐτῷ ** ἢ τῷ πλήκτρῳ ἀποθάνει
τοσοῦτον μείζον ** καὶ τὴν μελέτην αὐτοῦ ποιητέον.
πειρῶ δὲ τοῖς ἐγκρατέσι τῶν ἀνδρῶν δμιλῶν ἐγκρατῶς
χρῆσθαι μαθάνειν, ὅπως ἂν τό γε δῶρον τοῦ θεοῦ μὴ

EPISTOLOGR.

autem Diogenes. Sin sic philosophari arduum est, at
compendiosius certe; ad beatitudinem vero, ut Diogenes
dicebat, vel per ignes eundum est.

VII. Divitibus.

Ite in malam rem, quoniam lupinos et caricas et aquam
habentes Megaricaque indusia navigatis et multum terram
colitis et proditis et tyrannidem exercetis et homicidia
patratis, quæque hoc genus alia facitis, quum otium agere
oporteat. Nos vero quietem agimus perfectam, et omni
malo a Sinopensi Diogene liberati ac nihil habentes habe-
mus omnia, vos autem omnia habentes nihil habetis
propter æmulationem et invidiam et metum et vanæ gloriæ
studium.

VIII. Diogeni.

A divitiis quidem iam sumus liberi, gloria vero nondum
ex servitute nos dimittit, quamvis per Herculem ut ab
ea dimittamur omnem demus operam. Ceterum ab hac
quoque domina me liberabo atque Athenas navigabo pro
libertate, in quam nos vindicavit tuus sermo, me ipsum
asserens omnibus opibus superiorem.

IX. Mnaso.

Noli abstinere a pulcherrimo ornamento, sed orna te
quotidie, ut excellas. Pulcherrimum vero ornamentum
est quod ornat pulcherrime, pulcherrime ornat quod
modestissimam reddit, modestissimam autem reddit mo-
destia, qua mihi videntur et Penelope et Alcestis ornatae
fuisse et etiam nunc virtutis ergo celebrari atque coli.
Ut igitur tu quoque par illis fias, fac ut hæc præcepta
consequaris.

X. Lysidi.

Audivi te, o Lysi, inde a pugna Eretriensi perpetuo gra-
vem esse vino. Quod si verum est, non contemnenda tibi
sunt quæ sapiens Homerus dicit. Ait enim « vinum et cen-
taurum inclytum Eurytionem perdidit et Cycloperum » supra
hominem et magnitudine et robore præditum. Si igitur
robustiores nobis maioresque male afficit, quomodo nos
illud putas affecturum? misere sane credo. Quare ne
quid ab eo mali accidat, moreo te, ut discas uti eo,
quantum conducat. (2) Namque absurdum est, plectro
quidem non esse cedendum putare, quod eos, qui recte
ipso utuntur, non deicit de mente, neque in furorem
impellit, vino autem cedendum putare eoque uti.
. atque curam eius haberi
oportere. Fac igitur, ut cum temperantibus viris con-
versans temperanter uti discas, ut ne dei donum tibi
ludibrio habenti in caput tuum redundet, sed in pretio

ἀτιμάζοντι εἰς κεφαλὴν σοι γένηται, ἀλλὰ τιμῶντι ἡδοναὶ ἀμεταμέλητοι καὶ ὠφέλειαί σοι ἀπ' αὐτοῦ ὄσιν, ὅταν ἄλλως πᾶς μετ' ἐγκρατείας περαινομένης εὐσχημόνως σε καὶ δικαίως ποιῆ βιοτεύειν, μηδὲν ἀσχημον μηδὲ φαῦλον ἐν τῷ βίῳ διαπραττόμενον, ἀλλὰ πάντα τὰ δίκαια λέγοντα καὶ πράττοντα. (3) ὧν παρουσία ἀνθρωποὶ λέγονται τρισευδαίμονες γίνεσθαι, τρισσῶν αὐτοῖς ἀγαθῶν πληθυνόντων ἐν τῷ βίῳ· οἷς γὰρ τὰ τε περὶ ψυχὴν ἐγκρατῶς διάκειται, τὰ τε περὶ τὸ σῶμα ὑγιεινῶς, τὰ τε περὶ κτῆσιν αὐτάρκως, πῶς ἂν οὐ τρισευδαίμονες εἶεν; ὅπως οὖν τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύης, παραινῶ σοι μὴ ὀλιγωρεῖν τῶν ἐπεσταλμένων.

ια'. Τοῖς ἐταίροις.

Ἀσχεῖτε ὀλίγων δεηθῆναι (τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω θεοῦ, τὸ δ' ἐναντίον μακροτάτω), καὶ ὑμῖν ἐξέσται μέσοις γενομένοις θεῶν καὶ ἀλόγων ζῴων τῷ κρεῖττονι γένει καὶ μὴ τῷ χείρονι ὁμοίους γενέσθαι.

ιβ'. Ὀρίωνι.

Οὐ ποιεῖ ἀγρὸς σπουδαίους, οὐδὲ ἄστου φαύλους, ἀλλ' αἱ σὺν τοῖς ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς διατριβαί. ὅστ' εἰ βούλει ἀγαθοὺς καὶ μὴ κακοὺς γενέσθαι σοι τοὺς παῖδας, πέμπε μὴ εἰς ἀγρόν, ἀλλ' εἰς φιλοσόφου, ἵνα καὶ αὐτοὶ βαδίζοντες τὰ καλὰ ἐμάθομεν. ἀσκητὸν γὰρ ἀρετὴ καὶ οὐκ αὐτόματος ἐμβαίνει τῇ ψυχῇ ὥσπερ κακία.

ιγ'. Εὐμόλπω.

Ἄδοξος στολὴ Διογένης, ἀλλ' ἀσφαλής, καὶ πιστότερος ὁ χρώμενος αὐτῇ τῶν τὰ Καρχηδονίων φορούντων· καὶ λιτὸς ὁ βίος, ἀλλ' ὑγιεινότερος τοῦ Περσικοῦ· καὶ ἐπίπονός ἡ διαγωγὴ, ἀλλ' ἐλευθεριωτέρα τῆς Σαρδαναπάλλου. ὅστε εἰ κρεῖττον το ἀσφαλές τῆς Καρχηδονίας στολῆς καὶ ὑγεία τοῦ λαμπροῦ βίου καὶ ἐλευθερίας τῆς ἐπονειδίστου διαγωγῆς, καὶ ἡ ταῦτα φιλοσοφία ποιούσα τῶν πάντων ἐστὶ κρεῖττων, καὶ εἰ μὴ ἡ κατ' ἄλλους, ἀλλ' ἡ κατὰ Διογένην τὸν εὐρόμενον τὴν σύντομον ὁδὸν ἐπ' εὐδαιμονίαν.

ιδ'. Τοῖς νέοις.

Ἐθίζεσθε ἐσθίειν μᾶζαν καὶ πίνειν ὕδωρ, ἰχθύος δὲ καὶ οἴνου μὴ γεύεσθε· ταῦτα γὰρ τοὺς μὲν γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ παρὰ τῆς Κίρκης φάρμακα, τοὺς δὲ νέους ἀποθηλύνει.

ιε'. Τοῖς ἐταίροις.

Φεύγετε μὴ μόνον τὰ τέλη τῶν κακῶν, ἀδικίαν καὶ ἀκρασίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τούτων ποιητικὰ, τὰς ἡδονὰς· μόναις γὰρ ταύταις καὶ παρούσαις καὶ ἐλπιζομέναις ἐνατενιεῖτε, ἄλλω δὲ οὐδενί. καὶ διώκετε μὴ μόνον

habenti voluptates ab eo tibi contingant non pœnitendæ atque commoda, ubi aliorum vita cum continentia transacta decenter te et iuste facit vivere, nihil indignum neque malum per vitam committentem, sed omnia recte dicentem et facientem. (3) Quorum possessione homines ter beati dicuntur fieri, tribus ipsis bonis per vitam exsuperantibus : quorum enim animus temperantia præditus est et corpus valetudine, quibusque satis est quod possident, quomodo hi non fuerint ter beati? Quo igitur his bonis fruare, horior te, ut hæc præcepta non aspernere.

XI. Sodalibus.

Assuescite paucis contenti esse (hoc enim a deo abest proxime, longissime vero contrarium), et licebit vobis mediis inter deos et bruta animalia positus generi potiori, nec vero inferiori similes evadere.

XII. Orioni.

Non rus probos reddit, neque malos urbs, verum cum bonis atque malis habita commercia. Quare si tibi vis bonos neque malos evadere liberos, mitte eos non in agrum, sed in philosophi scholam, quo et ipsi pergentes honestum didicimus. Exercitatione enim virtus comparatur, neque ultro in animum se insinuat, velut malitia.

XIII. Eumolpo.

Ignobilis quidem Diogenis vestis est, sed firma, quique ea utitur certior et constantior iis qui Punicas gestant vestes, et frugalis victus, sed Persico salubrior, et laboribus plena vivendi ratio, sed liberior quam quæ Sardapali fuit. Quare si præstantior est firmitas quam Punicæ toga et sanitas quam splendida vita et libertas quam probrosa vivendi consuetudo, etiam quæ hæc efficit philosophia omnibus est præstantior, et si non quam alii profitentur, at certe quam Diogenes, qui brevem ad felicitatem aditum invenit.

XIV. Adolescentibus.

Assuescite edere panem et bibere aquam, piscem autem et vinum non gustate : hæc enim senes quidem efferant ut venena Circes, iuvenes vero effeminant.

XV. Sodalibus.

Fugite non modo summa mala, iniustitiam atque intemperantiam, verum etiam ex quibus ista proveniunt voluptates : his enim solis sive adsint sive exspectentur intenti eritis, neque alii cuiquam rei : et appetite non

τὰ τέλη τῶν ἀγαθῶν, ἐγκράτειαν καὶ καρτερίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τούτων ποιητικά, τοὺς πόνους, καὶ μὴ διὰ τὸ τραχὺ αὐτῶν φεύγετε· οὐ γὰρ μεγάλῳ τινὶ ἀντικαταλάζετε κρείττω, ἀλλ' ὅσῳ γε χάλκεα χρυσείων πόνων πρὸς ἀρετὴν.

ιβ'. Τοῖς ἐταίροις.

Ἡ μὲν κυνικὴ φιλοσοφία ἐστὶν ἡ Διογένης, ὃ δὲ κύων ὃ κατὰ ταύτην πονῶν, τὸ δὲ κυνίζειν τὸ συντόμως φιλοσοφεῖν. ὥστε μὴ φοβείσθε τὸ ὄνομα, μὴδὲ διὰ ταῦτα φεύγετε τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν, τὰ θεῶν δπλα· συντόμως γὰρ ἐκφέρεται τοῖς διὰ τὸ ἦθος τιμίοις. ὥσπερ οὖν, εἰ ἀγαθοί, οὐκ ἂν κακοὶ λεγόμενοι ἡσχάλλετε, οὕτως μὴδὲ νυνί, ὅτε καὶ τὸ φιλοσοφεῖν συντόμως κυνίζειν λέγεται καὶ ὃ ὧδε φιλοσοφῶν κύων καὶ ἡ φιλοσοφία κυνικὴ· δόξα γὰρ τὸ θλον τοῦτο. δόξῃ δὲ καὶ ἀδοξίᾳ δουλεύειν, καὶ τοῦτ' ἐν σκιάς, ὡς φασί, τοῖς ὀνόμασι, πάντων χαλεπώτατον. πειρᾶσθε οὖν καὶ τούτων καὶ τῶν ὁμοίων καταφρονεῖν.

ιζ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Οἱ μὲν ἰατροὶ μίαν ἔγραψαν κοιλιακὴν διάθεσιν, ἣν ἔλεγον ποιεῖν ἀπεψίαν, Διογένης δὲ ἑτέραν, ἣν ἔλεγε ποιεῖν λιμόν. ἀλλ' ἐπὶ τῇ προτέρᾳ φάρμακον αἰτεῖν παρὰ τῶν ἰατρῶν οὐκ ἄδοξον, ἀλλὰ τῇ ἑτέρᾳ. ὥστε διὰ τοῦτο καταφρονεῖτε τῶν τοιαῦτα αἰσχροῦ λεγόντων καὶ ἀδοξᾶ, καὶ αἰτεῖτε κατ' ἴσον τὴν μᾶζαν τοῖς καταποτίοις· οὐ γὰρ αἰσχρὸν τὸ αἰτεῖν, ἀλλὰ τὸ μὴ παρέχειν ἑαυτὸν ἄξιον τοῦ διδομένου. ** ἐστὶ δὲ τὸ δι' ἀπεψίαν ἢ λιμόν ἐπὶ βράστων. ** ἢ μὲν γὰρ γίνεται διὰ γαστριμαργίαν παρὰ κακίας, ἢ δὲ δι' ἐνδειαν παρ' ἀπορίας.

ιη'. Τοῖς νεανίσκοις.

Ἐθίξεσθε ψυχρῶ λούεσθαι καὶ πίνειν ὕδωρ καὶ ἐσθίειν μὴ ἀνιδρωτὶ καὶ ἀμπέγεσθαι τρίβωνα καὶ κατατρίβεσθαι ἐπὶ γῆς, καὶ οὐδέποτε ὑμῖν κλεισθήσεται τὰ βαλανεῖα, αἱ δ' ἄμπελοι καὶ τὰ πρόβατα ἀφορήσει καὶ τὰ ὄσποπώλια καὶ κλινοπώλια πενητεύσει ὥσπερ τοῖς μεμαθηκόσι θερμῶ μὲν λούεσθαι, πίνειν δ' οἶνον καὶ ἐσθίειν μὴ πονήσαντάς καὶ ἀμπέγεσθαι ἀλουργῇ καὶ ἀναπαύεσθαι ἐπὶ κλίνης.

ιβ'. Πατροκλεῖ.

Μὴ λέγε τὸν Ὀδυσσεῖα πατέρα τῆς κυνικῆς τὸν πάντων μαλακώτατον ἐταίρων καὶ τὴν ἡδονὴν ὑπὲρ πάντα προσθεύοντα, ὅτι ποτὲ τὰ τοῦ κυνὸς ἐνεδύσατο· οὐ γὰρ ἡ στολὴ ποιεῖ κύνα, ἀλλ' ὃ κύων στολήν, ὅπερ οὐκ ἦν Ὀδυσσεύς, ἡττώμενος μὲν αἰεὶ ὕπνου, ἡττώμενος δὲ ἐδυδῆς, ἐπαινῶν δὲ τὸν ἡδὺν βίον, πράττων δὲ οὐδὲν οὐδέποτε ἄνευ θεοῦ καὶ τύχης, αἰτιῶν δὲ

modo summa bona, temperantiam atque patientiam, verum etiam ex quibus ista proveniunt labores, neque hos ob ipsorum inolestiam declinate: non enim re magna maiora reparabitis, sed velut qui acre aurum, sic laboribus virtutem acquiretis.

XVI. Eisdem.

Cynica philosophia est quam condidit Diogenes, canis qui in hac laborat, canem agere dicitur qui compendiose philosophatur. Quare nolite timere hoc nomen, nec propter ista fugere pallium atque peram, deorum arma: non enim moleste feruntur ab eis, qui ob indolem in pretio habentur. Ut igitur, si, qui prohi estis, improbi dicti non indignaremini, sic neque nunc, cum philosophari compendiose canem agere dicitur et ita qui philosophatur canis et philosophia cynica: hoc totum enim in opinione positum. Opinioni autem et contemptui se subicere, idque in verbis, quæ meræ unbræ sunt, ut aiunt, omnium est miserimum. Itaque operam date, ut et hæc et similia contemnatis.

XVII. Eisdem.

Unam medici indicarunt ventris affectionem, quam dicebant efficere cruditatem, Diogenes vero et alteram, quam dicebat efficere famem. Sed quum priori medicinam a medicis postulare non ignominiosum sit, ignominiosum neque alteri est. Quare contemnite eos, qui talia turpia et ignominiosa proferunt, et panem æque atque pilulas postulate: non enim turpe est postulare, verum eo, qui dederit, non dignum se ipsum præstare. At turpius certe propter cruditatem quam propter famem medicinam quærere: illa enim ob voracitatem ex nequitia, hæc vero ob necessitatem ex inopia nascitur.

XVIII. Adolescentibus.

Assuescite frigida lavari et aquam bibere et cibum non capere nisi sudore acquisitum et pallio indui et decumbere in terra, nec vobis unquam præcludentur balnea, nec vites atque greges proventu carebunt, nec fora, ubi pisces veneunt atque lecti, inopia laborabunt velut eis, qui calida lavari et vinum bibere et edere nullo labore superato et purpura indui et in lecto decumbere didicerunt.

XIX. Patrocli.

Noli Ulixem, qui sodales omnes mollitie superabat et voluptatem præ omnibus colebat, cynicæ disciplinæ patrem dicere, quod aliquando canis speciem induit: non enim habitus facit canem, sed canis habitum. Talis non erat Ulixes, quin immo obnoxius semper somno ciboque obnoxius iucundam laudabat vitam, nihil unquam sine dei ac fortunæ auxilio agebat, ab omnibus, iis quoque

πάντας καὶ τοὺς ταπεινοὺς, λαμβάνων δ' ὀπίσ' ἄν τις χαρίζαιτο. λέγει δὲ Διογένη τὸν μὴ ἀπαξ κυνικήν στολήν ἐνδυσάμενον, ἀλλὰ τὸν ὄλον βίον κρείττω καὶ πόνου καὶ ἡδονῆς, τὸν ἀπαιτοῦντα καὶ οὐκ ἐκ τοῦ ταπεινοῦ, τὸν τἀναγκαῖα πάντα προῖέμενον, τὸν ἐφ' ἑαυτῷ θαρροῦντα, τὸν μηδέποτε εὐχόμενον ἐλεεινὸν εἰς τιμὰς ἐλθεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ τῷ λόγῳ πιστεύοντα καὶ οὐ δόλῳ οὐδὲ τόξῳ, τὸν οὐκ ἐπὶ τῷ ἀποθανεῖν καρτερικόν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ τὴν ἀρετὴν ἀσκῆσαι ἀνδρείου· καὶ ἐξέσται σοι μὴ τὸν Ὀδυσσεά ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν Διογένη, τὸν πολλοὺς καὶ ὅτε ἐζη ἐξελομένον ἐκ κακίας εἰς ἀρετὴν καὶ ὅτε τέθνηκε δι' ὧν κατέλειπεν ἡμῖν λόγων.

κ'. Μητροκλεῖ.

Χωρισθέντος σοῦ παρ' ἡμῶν ἐπ' οἴκου κατέβην εἰς τὴν τῶν νέων παλαίστραν καὶ ἀλειψάμενος ἔτρεχον. καὶ με οἱ νέοι κατιδόντες ἐγέλων, ἐγὼ δὲ ἵνα μὴ θάπτον καταπαύσωμαι τῶν γυμνασίων, ἐπεκελεύομην ἑμαυτῷ λέγων « Κράτης, πονεῖς ὑπὲρ ὀφθαλμῶν, ὑπὲρ κεφαλῆς, ὑπὲρ ὠτων, ὑπὲρ ποδῶν. » οἱ δὲ μου ταῦτα ἐπήκουσαν, καὶ οὐκέτι ἐπεγέλων, ἀλλ' ἐγχειρήσαντες καὶ αὐτοὶ τρέχειν ἤρξαντο, καὶ ἐξ ἐκείνου οὐκέτι μόνον ἠλείφοντο, ἀλλὰ καὶ ἐγυμνάζοντο, καὶ διὰ ταῦτα οὐκ ἐπινόσωσ διήγον, ὥσπερ πάλαι, ἐμοί τε χάριν ἐγίνωσκον ὡς αἰτίῳ τῆς υγιείας, καὶ οὐκ ἀπελείποντο, ἀλλ' εἴποντο ὅπου ἂν βαδίζοιμι, ἐπακροῶμενοι καὶ μιμούμενοι ἃ λέγοιμι καὶ πράττοιμι. ταῦτα ἐπέσταλκά σοι, ἵνα καὶ σὺ μὴ καθ' ἑαυτὸν τρέχῃς, κεῖθι δὲ ἔνθα οἱ νέοι διατρίβουσιν, ὧν ἐχρῆν τι ἡμᾶς προμηθεῖσθαι, ἐπεὶ διδάσκει καρτερίαν τάχιον τὸ ἔργον τοῦ λόγου, ὅπερ ἐν μόνῃ τῇ Διογένους ἐστὶ φιλοσοφία.

κα'. Μητροκλεῖ τῷ κυνί.

Ἔως ἂν φοβῆ τὸν κύνα, τοῦτο προσαγορεύω· φαίνει δὲ φοβούμενος ἕως τούτου. καὶ αὐτὸς δ' ἐπιστέλλων ἡμῖν κύνα ἐπέγραψας. καὶ τᾶλλα δὲ ὧδε ποιεῖν μαθήση, μὴ φοβεῖσθαι ἐπιζόμενος, μὴ μόνον λογικεύεσθαι· μακρὰ γὰρ ἢ διὰ τῶν λόγων ὁδὸς ἐπ' εὐδαιμονίαν, ἢ δὲ διὰ τῶν καθ' ἡμέραν ἔργων μελέτη σύντομος. ἀλλ' οἱ πολλοὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοῖς κυσὶν ἴεμενοι ἐπειδὴν ἐπιβλέψωσι τὸ χαλεπὸν αὐτῆς, φεύγουσι τοὺς ἐπιφωνοῦντας. ἀλλὰ διὰ μὲν ταύτην τὴν ὁδὸν τὸν κύνα οὐ γενέσθαι δεῖ, ἀλλὰ γεννηθῆναι· φύσει γὰρ ἢ μελέτῃ μᾶλλον ἀνυσιμωτέρα ἢ ἡ ὁδὸς αὕτη.

κβ'. Μητροκλεῖ.

Μὴ πάντας αἵτει, ἀλλὰ τοὺς ἀξίους, μηδὲ παρὰ πάντων τὸ ἴσον λάμβανε, ἀλλὰ τριώβολον μὲν παρὰ τῶν σωφρόνων, μνᾶν δὲ παρὰ τῶν ἀσιῶτων· οὐ γὰρ παρ' αὐτῶν ἐστὶ πάλιν λαβεῖν, ὡς παρὰ τῶν σωφρόνων, ὧδε δαπανώντων.

qui humili essent loco, exigebat et quicquid ei offerret aliquis accipiebat. At Diogenem dic, qui non semel cynicum habitum sibi induebat, sed per totam vitam labore et voluptate superiorem se præstabat, qui exigebat quidem, sed non a paupere, qui necessaria omnia proiciebat, sibi ipsi confidebat, nunquam honoribus ornari ob miseriam optabat, sed ob gravitatem, quodque rationi fidebat, non fraudi atque arcui, quique non modo in morte toleranda firmitatem, verum et in virtute exercenda fortitudinem comprobabat. Itaque licebit tibi æmulari non Ulixem, sed Diogenem, qui et dum vixit et postquam mortuus est sermonibus nobis relictis ex vitio in virtutem multos vindicavit.

XX. Metrocli.

Postquam me relicto domum te contulisti, descendi in iuvenum palæstram, ibique quum unctus currerem, qui aderant iuvenes me irridebant. Ego vero, ne prius missas facerem exercitationes, me ipsum compellabam his verbis : « Crates, laboras pro oculis, pro capite, pro auribus, pro pedibus. » Quæ qui audire, non amplius ridebant, sed data opera et ipsi currere incipiebant, atque hinc non modo ungebantur, verum etiam se exercebant; quo fiebat ut non iam, ut antea, infirmo uterentur corpore, mihi que ut prosperæ valetudinis auctori gratias referrent, nec me relinquerent, sed quocumque pergerem prosequerentur, audituri et imitaturi quod dicerem ac facerem. Hæc tibi nuntiavi, quo tu quoque non solus curreres, verum eo loco, quo iuvenes conveniunt, quorum par est rebus nos prospicere, quoniam omni præcepto celerius exemplum docet tolerantiam, id quod in sola Diogenis philosophia situm est.

XXI. Metrocli cani.

Donec metues canem, hoc nomine te compellabo, videris autem metuere lucusque. Ipse tamen epistolis ad me datis canem inscripsisti. Quare et reliqua sic facere disces, si non modo disserere, verum etiam non metuere assueveris. Longa est enim, quæ præceptis constat, ad felicitatem via, sed brevis, quæ assiduo labore, exercitatio. At plurimi eundem licet cum canibus finem sequantur, conspectis eius difficultatibus eos, qui ipsos compellant, fugiunt. Sed non hac via canem fieri oportet, verum natum esse; naturâ enim exercitatio viâ istâ est efficacior.

XXII. Metrocli.

Ne petas ab omnibus, verum a dignis, neque ab omnibus idem exigas, verum triobolum a temperantibus, minam a dissolutis : non enim fieri potest ut ab his, quum ita sua effundant, iterum, ut a temperantibus, exigas

κγ'. Γανυμήδει.

Ἔως ἂν φοβῆ τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν καὶ τὴν βακτηρίαν καὶ τὴν κόμην, φιλῆς δὲ τὰ ἀλουργῆ καὶ τὴν τρυφήν, οὐ παύσει τοὺς ἐραστὰς ἐπισυρόμενος, ὡσπερ ἡ Πηνελόπη τοὺς μνηστῆρας. ὥστ' εἰ μὴ σοι ὄγλος οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων, χρῶ ᾧ προήρησαι βίω· εἰ δ' ἔστιν, ὡς πείθομαι, καὶ οὐ μικρός, τοὺς μὲν ἄλλους βοηθοὺς χαίρειν ἕα δι' ὧν πολλάκις ἐπειράθης αὐτοὺς ἀπελάσαι σαυτοῦ καὶ οὐκ ἴσχυσας, ἔνδυσαι δὲ τὰ Διογένεια ὄπλα, οἷς κακείνος ἀπήλασε τοὺς ἐπιβουλεύοντας, καὶ πείθου μηδένα ἔτι πελάσειν σοι τῶν ἐραστῶν· δεινὰ γὰρ ταῦτα καταγωνίσασθαι τοὺς τοιοῦτους ἐχθροὺς καὶ ἀποκρῦψαι τὸν μὴ ἐθέλοντα τούτοις ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μάχεσθαι, ὡσπερ αἶδος κυνῆ τὸν περικείμενον αὐτήν.

κδ'. Θεσσαλοῖς.

Οὐ γεγόνασιν οἱ ἄνθρωποι τῶν ἵππων χάριν, ἀλλ' οἱ ἵπποι τῶν ἀνθρώπων, ὥστε πειρᾶσθε ὑμῶν ἢ τῶν ἵππων ἐπιμελεῖσθαι. ἐπεὶ εὖ ἴστε ὅτι ἐξετε ἵππους πολλοῦ ἀξίους, αὐτοὶ ὀλίγου ἀξιοὶ ὄντες.

κε'. Ἀθηναίοις.

Πυνθάνομαι ὑμᾶς ἀπορεῖν χρημάτων. τοὺς ἵππους οὖν ἀπόδοσθε καὶ εὐπορήσετε. ὅταν δὲ χρεῖα ᾖ ἵππων, τοὺς ὄνους χειροτονήσατε ἵππους εἶναι· τοῦτο γὰρ συνηθες ὑμῖν ἐν παντί, μὴ τοὺς ἐπιτηδέους πρὸς τὰς χρεῖας ἀλλὰ τοὺς χειροτονημένους ποιεῖσθαι. ἀλλ' εἰ μὲν ἐν τοῖς μείζοσι τὸ μὴ ὄν, ὁμοίως τὴν χρεῖαν οὐ διαφθείρει, μηδ' ἐν τοῖς ἐλάττοσι προσδοκᾶτε. ὥστε διὰ τοῦτο πείσθητέ μοι, καὶ τοὺς ἵππους, ἐπειδὴν ἀργυρίων δέησθε καὶ πόρος ἄλλοθεν μὴ ᾖ, ἀπόδοσθε, τοὺς δὲ ὄνους, ὅταν χρεῖα ᾖ, χειροτονήσατε ἵππους εἶναι.

κς'. Τοῖς αὐτοῖς.

Μὴ θαυμάζετε, εἰ Διογένης, πάντα τοῦ σπουδαίου εἶναι λέγων, προσιών οὐκ ἤτει ὑμᾶς, ἀλλ' ἀπήτει. οὐ γὰρ ὅτι πάντα τοῦ θεοῦ ἐστὶ θαυμάζετε, ἀλλ' ὁμολογεῖτε, κἂν τις ὑμᾶς κατ' ὄναρ ἐμπελάσας θῆσαι προστατήν, αὐτῷ οὐτετε, καὶ οὐ λέγετε μεταίτεῖν τὸν ἥλιον ὑμᾶς, ἀλλὰ τὰ αὐτοῦ ἀπαιτεῖν. ἔπειτα τοῦ θεοῦ λέγοντες πάντα οὐκ ἀσγάλλετε, ὅταν τι ἀπαιτήσθε ὑπ' αὐτοῦ. τὸ αὐτὸ ἐστὶ καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου. πάντα λέγετε τοῦ θεοῦ καὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων καὶ φίλον τῷ θεῷ μόνον τὸν σπουδαῖον, ἀλλ' ὅταν ἀπαιτήσῃ παρά τινος ὑμῶν τὸν ὀβολόν, ὡς τὰ αὐτῶν μεθιέμενοι συμφοράζετε.

κζ'. Τοῖς αὐτοῖς.

Διογένης ὁ κύων ἔλεγε πάντα τοῦ θεοῦ καὶ κοινὰ

XXIII. Ganymedi.

Donec metues pallium et peram et baculum et capillum, amabisque purpuram et mollitiam, non cessabis tecum trahere amatores, uti Penelope procos. Quare si non molesti tibi homines eiusmodi, utere hoc, quod instituisti, vitæ genere; sin vero molesti sunt, ut persuasum mihi est, idque non mediocriter, iube valere reliquos adiutores, quibus sæpenumero illos, licet frustra, conatus es a te repellere, tibi que Diogenia arma indue, quibus et ille eos, qui insidias sibi struebant, repulit, ac persuasum habe, amatorum ad te accessurum esse neminem: hæc enim talia sunt, quæ eiusmodi hostes opprimere facile possint, eumque abscondere, qui nolit cum istis palmam decertare, quemadmodum Plutonis galea eum, qui ipsam capiti imposuit.

XXIV. Thessalis.

Non facti sunt homines equorum gratia, verum equi hominum: quare operam date, ut vestrum magis quam equorum curam habeatis, quum probe sciatis, equos vos habituros esse pretiosissimos, dum ipsi sitis parvi pretii.

XXV. Atheniensibus.

Audio vos pecuniis indigere. Itaque equos vendite et abundabitis. Sin autem equis opus fuerit, asinos decernite esse equos. Hoc enim in quavis re vestræ est consuetudinis, ut non eos, qui ad rem agendam idonei sint, verum eos, quos suffragiis constitueritis, vobis præficiatis. Qui si vel in maioribus rebus detrimentum afferunt nullum, neque in minoribus nocituros expectate. Quamobrem morem mihi gerite atque equos, quum pecuniis indigeatis, neque aliud suppeditet subsidium, vendite, asinos vero, si opus fuerit, equos esse decernite.

XXVI. Eisdem.

Nolite mirari, quod Diogenes, qui omnia sapientis esse dicit, ad vos accedens non petebat, verum repetebat. Non enim dei esse omnia miramini, sed conceditis, et si quis per somnium vobis visus sacrificare iusserit, sacra ei facitis, neque Solem petere a vobis, verum sua dicitis repetere, tum quoniam dei omnia esse dicitis, non moleste fertis, si quid a vobis repetat. Sapientis eadem est ratio. Omnia dicitis esse dei et communia amicorum et amicum deo solum sapientem, et si quis ab aliquo vestrum obolum suum repetat, quasi rem vestram proicientes lamentamini.

XXVII. Eisdem.

Diogenes canis dei dicebat esse omnia et communia

τὰ τῶν φίλων, ὥστε πάντα εἶναι τοῦ σπουδαίου, καὶ τὸν τούτων τι τῶν λημμάτων ἐκ τοῦ λόγου ἀθετοῦντα ὄρκια συγγεῖν οὐ τὰ Ἀχαιῶν καὶ Τρώων, ἀλλὰ τὰ τοῦ βίου, ὥστε πειθόμενοι τῷ λόγῳ μὴ γαλεπαίνετε, ὅταν αἰτῆσθε παρὰ τῶν σπουδαίων τὸ τριώβολον· οὐ γὰρ τὰ αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ ἐκείνων ἀποδίδοτε.

κη'. Ἱππαρχία.

Αἱ γυναῖκες ἀνδρῶν οὐκ ἔφυσαν χεῖρους. Ἀμαζόνες γοῦν αἱ τοσαῦτα ἔργα ἀσκήσασαι ἐν οὐδενὶ ἀνδρῶν ἐμειονέκτησαν. ὥστε εἰ μέμνησαι τούτων, μὴ ἀπολιποῦ τούτων· οὐ γὰρ ἂν πείσειας ἡμᾶς, ὡς παρ' ἑαυτῇ θρύπτει. αἰσχρὸν δὲ ὡς ἐπὶ τούτῳ συγχυρίζειν καὶ ἐν πύλαις εὐδοκιμήσασαν τῷ γαμέτῃ καὶ τῷ πλούτῳ νῦν μετανοεῖν καὶ ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ ἀναστρέφειν.

κθ'. Τῇ αὐτῇ.

Οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀδιαφορεῖν περὶ πάντα κυνικὴν τὴν φιλοσοφίαν ἡμῶν ἐκάλεσαν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφοδρῶς ὑπομένειν τὰ ἄλλοις διὰ μαλακίαν ἢ δόξαν ἀνυπομόνητα, ὥστε διὰ τοῦτο καὶ οὐ διὰ τὰ πρῶτα κεκλήκασι κύνας ἡμᾶς. μένε οὖν καὶ συγχύνιζε (οὐ γὰρ ἔφυσ χείρων ἡμῶν· οὐδὲ γὰρ αἱ κύνες τῶν κυνῶν), ἵνα σοι γένηται καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως ἐλευθερωθῆναι, ὥστε ἀπὸ τοῦ νόμου ἢ διὰ κακίαν πάντες δουλεύουσιν.

λ'. Τῇ αὐτῇ.

*Ἐπεμψά σοι τὴν ἐξωμίδα, ἣν ὑφηνάμενη μοι ἐπεμψας, ὅτι ἀπαγορεύεται τοῖς καρτερίᾳ χρωμένοις τοιαῦτα ἀμπέγεσθαι, καὶ ἵνα σε τούτου τοῦ ἔργου ἀποπαύσαιμι, εἰς δὲ πολλῇ σπουδῇ ἐξῆλθες, ἵνα τις δόξης φίλανδρος τοῖς πολλοῖς εἶναι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν διὰ ταῦτά σε ἠγόμην, εὖ γε ποιεῖς καὶ αὐτὴ διὰ τούτων ἐπιδεικνυμένη μοι· εἰ δὲ διὰ φιλοσοφίαν, ἥς καὶ αὐτὴ ὠρέχθης, τὰ τοιαῦτα σπουδάσματα ἔα χαίρειν, πειρῶ δὲ εἰς τὰ κρεῖττω τῶν ἀνθρώπων τὸν βίον ὠφελεῖν. ταῦτα γὰρ ἔμαθες καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ παρὰ Διογένη.

λα'. Τῇ αὐτῇ.

Λόγος ψυχῆς ἡγεμῶν καλὸν ἔργον καὶ μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις. ζῆτει οὖν, ὅτι τρόπον κτήση τοῦτον· ἀνθέξι γὰρ εὐδαίμωνος βίου καὶ κτήματος. ζῆτει δὲ ἀνδρὰς σοφούς, κὰν δέη ἐπ' ἔσχατα γῆς ἀφικνεῖσθαι.

λε'. Τῇ αὐτῇ.

Ἦκόν τινες παρὰ σοῦ κομίζοντες ἐξωμίδα καινὴν, ἣν ἔρασκον ποιῆσαι σε, ἵνα ἔχοιμι ἐς τὰ χειμάδια. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν σοι μέλω, ἀπεδεξάμην σε, ὅτι δὲ ἔτι ἰδιωτεύεις καὶ οὐ φιλοσοφεῖς, εἰς δὲ σε προутρεψάμην, μέμφομαι. ἔτι οὖν καὶ νῦν ἐπάνηκε, εἴ σοι ὄντως

amicorum, ita ut sapientis essent omnia, ac si quis hoc ex præcepto aliquam propositionum tolleret, hunc fœdera rumpere non Achæorum Troianorumque, sed ipsius vitæ. Huic igitur præcepto obtemperantes nolite moleste ferre, si sapientes a vobis exigant triobolum : non enim vestra psorum, sed quæ illorum sunt rependitis.

XXVIII. Hipparchiæ.

Feminas natura non fecit viris deteriores ; Amazones certe, quæ tam magna facinora perpetrarunt, nulla in re inferiores fuere viris. Quare si harum meministi, nec patere ab eis te superari. Neque enim domi te mollitiei non esse deditam nobis persuaseris. Turpe est autem, hucusque cynismum sequi, et ubi in multis spectata fueris ob maritum et iam sententiam mutare et in media reverti via.

XXIX. Eidem.

Non quod nulla re moveremur, cynicam philosophiam nostram appellavere, sed quod, quæ ob mollitiem atque opinionem aliis intoleranda sunt, forti toleramus animo. Hanc ob causam, neque vero ob priorem canes nos appellaverunt. Perdura igitur et nobiscum canem age (non enim natura nobis es deterior, ut nec feminae canes maribus), quo tibi contingat, natura duce liberari, dum ex lege aut propter pravitatem omnes serviunt.

XXX. Eidem.

Remisi tibi tunicam, quam a te textam mihi misisti, quoniam talia sibi inducere vetitum est tolerantiam exercitibus, et ut ab hoc negotio te revocarem, in quod magno cum studio te immisisti, quo amorem præ te ferres conjugalem. Ego vero si hanc ob causam te duxi, recte et ipsa his animum tuum significans mihi facis ; at si ob philosophiam, cuius et ipsa fuisti cupida, eiusmodi studia valere iube, daque operam, ut gravioribus vitæ humanæ utilem te præbeas. Hæc enim et apud me et apud Diogenem didicisti.

XXXI. Eidem.

Ratio, animi gubernatrix, pulchra res est et summum hominibus bonum. Quære igitur, quo modo eam tibi comparare possis : assequeris enim felicem vitam atque rem. Viros quære sapientes, etiamsi ad extremos terræ fines procedendum tibi sit.

XXXII. Eidem.

Venere quidam tunicam a te novam afferentes, quam te aiebant fecisse, quo hiemis tempore uterer. Ego vero etsi quod tibi curæ sim probem, tamen quod adhuc rudis es neque philosophiæ a me tibi commendatæ operam das, vitupero. Quare revertere nunc demum, si

μέλει καὶ οὐ καλλωπίζη ἐπὶ τούτῳ, καὶ σπούδαζε δι' αἰετούμησας ἡμῖν συνελθεῖν πρὸς γάμον ταῦτα πράττειν, ταλασίας δὲ τὰς μικρὰς ὠφελείας ἕα ποιεῖν ταῖς ἄλλαις γυναιξίν, αἱ μηδενὸς τῶν αὐτῶν σοὶ ὠρέθησαν.

λγ'. Τῆ αὐτῆ.

Ἐπυθόμην σε ἀποτεκεῖν καὶ εὐμαρῶς σὺ μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῖν ἐδήλωσας. χάρις δὲ θεῷ καὶ σοί. πέπεισαι ἄρα ὅτι τὸ πονεῖν αἰτιὸν ἔστι τοῦ μὴ πονεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ὦδὲ γ' εὐμαρῶς ἀπέτεκες, εἰ μὴ χύουσα ἐπόνεις ὡσπερ οἱ ἀγωνισταί. ἀλλ' αἱ πολλαὶ γυναῖκες, ἐπειδὴν κύωσι, θρύπτονται· ἐπειδὴν δὲ ἀποτέκωσιν, αἷς δ' ἂν συμβῆ περισυθῆναι, νοσερὰ τὰ βρέφη γεννῶνται. ἀλλ' ἐπιδείξασα, εἰ ὅπερ ἐγρῆν ἤκειν ἀφίχται, μελέτω σοὶ τούτου τοῦ σκυλακίου ἡμῶν· μελήσει δὲ, ἐὰν ἀσφαλῶς σαυτῆ παραπλησίως ἐπεισέλθῃς. * (2) ἔστω οὖν λουτρὸν μὲν ψυχρὸν, σπάργανα δὲ τρίβων, τροφή δὲ γάλακτος ὅσον γε μὴ ἐς κόρον, βρυκαλήσεις δὲ ἐν ὄστρακίῳ χελώνης· τοῦτο γὰρ φασὶ καὶ πρὸς νοσήματα παιδικὰ διαφέρειν. ἐπειδὴν δὲ ἐς τὸ λαλεῖν ἢ περιπατεῖν ἔλθῃ, κοσμήσασα αὐτὸ μὴ ξίφει, ὡσπερ ἡ Αἰθρα τὸν Θησέα, ἀλλὰ βακτηρίᾳ καὶ τρίβωνι καὶ πήρᾳ, τοῖς μᾶλλον δυναμένοις φυλάττειν ἀνθρώπους ξιφῶν, πέμπε Ἀθήναζε. τὰ δ' ἄλλα ἡμῖν μελήσει πελαργὸν ἐς τὸ γῆρας ἑαυτῶν ἀντὶ κυνὸς θρέψαι.

ιδ'. Μητροκλεῖ.

Ἴσθι με συμφορᾷ χερῆσθαι πυθόμενον Διογένει, ἐς ληστρικὰ ἀλῶναι, καὶ εἰ μὴ τις τῶν αἰγματοπῶν λυτρωθεὶς ἦλθεν Ἀθήναζε, ἔτι ἂν ἦν καὶ νῦν ἐν τοῖς ὁμοίοις. νῦν δ' ἀφικόμενος οὗτος ἰάσατό με, διηγησάμενος ὡς « ἤνεγκε τὴν συμφορὰν πρῶτως, ὥστε ποτὲ καὶ εἶπε τοῖς λησταῖς ὀλιγοροῦσιν ἡμῶν, « ὦ οὔτοι, τί δήποτε; εἰ μὲν σὺς ἤγετε εἰς ἐμπορίαν, ἐπεμελεῖσθε ἂν αὐτῶν, ἵνα ὑμῖν πλεῖον ἀργύριον πωλούμενοι ἐνεγκωσιν· ἡμῶν δὲ, οὓς καὶ αὐτοὺς μέλλετε ὡσπερ σὺς πιπράσκειν, καταμελεῖτε. (2) ἢ οὐ δοκεῖτε καὶ ἡμᾶς πλεῖον εὐρίσκειν, ἐὰν παγεῖς ὀρώμεθα, ἔλαττον δὲ ἐὰν λεπτοί; ἐπεὶ ἄνθρωποι οὐκ ἐσθίουται, οὐκ οἴεσθε δεῖν καὶ ἀνθρώπων ἐπιμελεῖσθαι ὦδε; ἀλλ' ἴστε γε ὡς πάντες οἱ ἀγοράζοντες τὰ ἀνδράποδα εἰς ἐν τοῦτο βλέπουσιν, εἰ παχὺ τὸ σῶμα καὶ μέγα. ἐρῶ δὲ ὑμῖν καὶ αἰτίαν, ὅτι καὶ ἄνθρωπον διὰ τὴν τοῦ σώματος χρῆσαν ἀγοράζουσι καὶ οὐ τῆς ψυχῆς. » ἐξ ἐκείνου οἱ λησταὶ οὐκέτι ἡμέλουν ἡμῶν, ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ἡμεῖς αὐτῷ χάριν ἐγινώσκομεν. (3) ὡς δὲ ἤκομεν ἐς τινα πόλιν, ἵνα ἠδυνάμεθα κέρμα γενέσθαι αὐτοῖς, προήγαγον ἡμᾶς ἐς ἀγορὰν, εἶτα ἡμεῖς μὲν ἐστῶτες ἐδάκρυομεν, ὁ δὲ ἄρτου ἐπιλαβόμενος ἤσθιε καὶ ἡμῖν προσώρεγεν. ἀπονευόντων δὲ ἡμῶν προσδέξασθαι ἔφη « καὶ γὰρ τ' ἠύχομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. » καὶ τοῦτο μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος εἰπὼν « οὐ

tibi revera curæ est, neque ea inanem captas gloriam, atque age ut, quorum caussa nubere nobis voluisti, ea facias, ex lanificio vero lucri quid facere mulieribus relinque eis, quarum studia a tuis distant plurimum.

XXXIII. Eidem.

Audivi te et facile quidem peperisse : tu enim nihil nobis nuntiavisti. Gratias autem deo atque tibi. Itaque experta iam es, labore effici ut quis non laboret : neque enim tam facile peperisses, nisi gravis athletarum modo laborasses. Verum plurimæ feminae, postquam gravidæ factæ sunt, molitici sese dedunt, ubi autem partum edunt, infantes, si quibus ut vivos edant contingat, gignuntur imbecilli. Sed postquam indicaveris, num quod venire debebat venerit, cura hunc nostrum catulum : curabis autem si (2) Sit igitur lavatio frigida aqua, incunabula pallium, alimentum lactis quantum satis est. Movebis eum in testudinis testa positum : hoc enim infantium morbos aiunt prohiberi. Ubi vero eo venerit, ut lingua ac pedibus uti possit, ornatum eum non gladio, ut ab Æthra Theseum, verum baculo et pallio atque pera, quæ gladiis magis ad conservandos homines sunt idonea, Athenas mitte. Quod reliquum est, curabo, ut eum ad senectutem nosram colendam ciconiam disciplina mea pro catulo educem.

XXXIV. Metrocli.

Allato nuntio de Diogene capto a latronibus scias me afflictum fuisse graviter, et nisi quis captivorum redemptus Athenas venisset, in simili etiamnum essem luctu. Hic vero huc delatus me consolatus est narrans hæc. « Haud moleste ille casum tulit, immo latrones aliquando, quum nos negligenter, his verbis compellavit : « O viri, quid agitis? si sues ad mercatum deferretis, curaretis istos, quo plus argenti vobis reddant venditi, nos vero negligitis, quos et ipsos tanquam sues estis vendituri. (2) An non putatis nos quoque maiorem redditum relaturos esse, si pingues fuerimus ad spectu, vobis, minorem autem, si exiles? Quoniam homines non eduntur, censetis non pari modo et homines curandos esse? at scitis tamen, hoc solum omnes, qui mancipia emunt, spectare, an pingue corpus atque magnum sit. Cuius rei etiam rationem vobis dicam, nimirum quod hominem quoque emunt ob corporis usum et non ob animi. » Hinc latrones negligere nos desinebant, nosque illi habebamus gratiam. (3) Iam quum in urbem aliquam venissemus, ubi argentum eis fieri possemus, in forum nos producebant. Hic nos stahamus lacrimas fundentes, ille vero panem manducabat nobisque de eo offerebat, nobisque recusantibus « namque et pulchra Niohe » inquit « non est oblita ci-

παύσασθε » ἔφη « εἰρωνευόμενοι καὶ κλαίοντες ἐπὶ τῷ μέλλειν δουλεύειν, ὡς περ πρὶν ἀλῶναι εἰς τοὺς ληστὰς ἐλεύθεροι ὄντες καὶ οὐ δούλοι καὶ τῶν γε φαύλων δεσποτῶν; νυνὶ μὲν γὰρ κληρώσεσθε ἴσως δεσπότης μετρίου, οἱ ἐκκόψουσιν ὑμῶν τὴν τρυφήν, ὑφ' ἧς διεφθάρητε, ἐμποιήσουσι δὲ καρτερίαν καὶ ἐγκράτειαν, τὰ τιμιώτατα ἀγαθὰ. » (4) ταῦτα οὖν διεξιόντος οἱ ὠνηταὶ ἐστῶτες τῶν λόγων ἠκροῶντο καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζον τῆς ἀπαθείας, τινὲς δὲ καὶ ἠρώτων εἴ τι ἐπίσταται. ὁ δὲ ἔλεγεν ἐπίστασθαι ἀνθρώπων ἄρχειν, « ὥστε εἴ τις ὑμῶν κυρίου δεῖται, συμφωνεῖτω προσῶν τοῖς πωληταῖς. » κακῆνοι ἀναγέλασαντες ἐπὶ τούτῳ « καὶ τίς » ἔφασαν « ἐστίν, ὃς ὦν ἐλεύθερος κυρίου δεῖται; » « πάντες » εἶπεν « οἱ φαῦλοι καὶ τιμῶντες μὲν ἡδονήν, ἀτιμάζοντες δὲ πόνον, τὰ μέγιστα τῶν κακῶν δελέατα. » (5) διὰ ταῦτα περιμάχηςτος ἐγένετο ὁ Διογένης καὶ οὐκέτι ἐπράθη, ἀλλ' οἱ λησταὶ καθελόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λίθου ἤγον οἴκαδε παρ' αὐτούς, ὑπισχνόμενοι, εἰ ἐπιδείξει τι αὐτοῖς ὦν πωλούμενος ἔλεγεν εἰδέναι, ἀφήσειν. » διὰ ταῦτα οὔτε αὐτὸς ἐπανελθὼν οἴκαδε τὸ λύτρον ἐπόρισα, οὔτε σοὶ ἐπέστελα πορίζειν. ἀλλὰ χαῖρε καὶ σύ, ὅτι ζῆ ἀλοὺς εἰς τὰ ληστρικά καὶ ὅτι ἂ μὴ ὑπὸ πολλῶν ἐπιστευέτο εἶναι ἐφάνη.

λε'. Ἀπερὶ εὐ πράττειν.

Τὸ μὲν σύντομον καὶ ἀρμοστὸν πρὸς πᾶσαν περίστασιν, ὃ τιμιώτατε ἄνερ, ὁ τῶν ἀρχαίων χρησμὸς ἔφησε τὰ ἀναγκαῖα μὴ φεύγειν· τὸν γὰρ φεύγοντα τὰ ἄφικτα ἀνάγκη δυστυχεῖν, καὶ τὸν ὀρεγόμενον τῶν ἀδυνάτων ἀνάγκη αὐτῶν ἀτυχεῖν. ἴσως μὲν οὖν δόξω σοὶ ἀκαιρότερος εἶναι καὶ σχολαστικώτερος. καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἀπολογοῦμαι· ὁμοῦ δέ, εἰ δοκεῖ, ἐμοῦ μὲν καταγίνωσκε, πρόσεχε δὲ τοῖς ἀρχαίοις. ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐμαυτοῦ τεχμαίρομαι, ὅτι τότε θλιβόμεθα ἀνθρώποι, ὅταν ἀπερίστατον βίον ζῆν ἐθέλωμεν. (2) τοῦτο δὲ ἐστὶ τῶν ἀμυγᾶνων ἀνάγκη μὲν γὰρ ζῆν μετὰ σώματος, ἀνάγκη δὲ καὶ μετ' ἀνθρώπων, αἱ δὲ πλεῖται περιστάσεις γίνονται ἐκ τε τῆς ἀνοίας τῶν συμβιούτων καὶ πάλιν ἐκ τοῦ σώματος. ἐὰν μὲν οὖν ἐπιστήμων τις ἐν τούτοις ἀναστρέφεται, οὗτός ἐστιν ἄλυπος καὶ ἀτάραχος, ὁ μακάριος ἀνὴρ· ἐὰν δὲ καὶ ταῦτα ἀγνοῇ, οὐ μήποτε παύσεται αἰωρούμενος κεναῖς ἐλπίσι καὶ ἐπιθυμίαις συνεχόμενος. σὺ οὖν, εἰ μὲν ἀρέσκη τῷ τῶν πολλῶν βίῳ, ἐκείνοις συμβούλοις χρῶ, καὶ γὰρ εἰσι τετριμμένοι μᾶλλον ἐν τούτοις· εἰ δὲ σε ὁ Σωκράτους καὶ Διογένης ἀρέσκει βίος, τὰ τῶν τραγωδῶν ἄλλοις παρὲς σαυτὸν ἐπάνηκε ἐπὶ τὸν ἐκείνων ζῆλον.

λς'. Δεινομάχῳ.

Οὐ μόνον τῶν αἰτούντων Διογένης ἀπεφάνετο ἀργυρικὸν τὸ πτωχικὸν τὸ κυνικόν, ἀλλὰ καὶ τῶν διδόν-

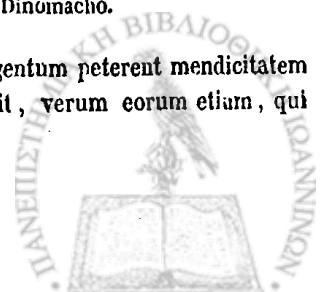
bum capere. » Hisque cum ioco atque risu dictis verba hæc adiecit : « Non desinetis per simulationem lamentari, quod servi futuri sitis, quasi, antequam latronum in manus venistis, liberi fueritis nec vero servi et quidem improborum dominorum? nunc enim probos fortasse dominos nanciscemini, qui mollitiem e vobis, quæ vos pessumdedit, expellent, ac tolerantia vos et temperantia, bonis pretiosissimis, impertient. » (4) Hæc igitur narrantem auditores circumstantes auscultabant, ipsumque ob animi æquitatem admirabantur, nonnulli etiam si quid nosset rogabant; ille vero respondit, nosse se hominibus imperare « ut si quis vestrum domino indigeat, is transigat cum venditoribus. » Tum illi videntes « at quis est, » aiebant « qui, liber quum sit, domino indigeat? » « Omnes » respondit « mali, quique colunt voluptatem, laborem autem despiciunt, quæ maximæ sunt vitiorum illecebæ. » (5) Hinc magnum sui Diogenes movit desiderium, non tamen amplius vendendus prostitit, sed remotum de lapide latrones domum ducebant, libertatem ei promittentes, si quid ipsis impertiret eorum, quæ, quum prostarret, scire se professus esset. » Hanc ob causam neque ipse domum reversus pretium ad eum redimendum acquisivi, neque tibi ut acquirereres scripsi. Sed lætare tu quoque, quod vivit captus a latronibus, quodque quæ non apud omnes fidem inveniebant evenere.

XXXV. S.

Breve et congruens omnibus rerum vicissitudinibus præceptum, vir æstimatissime, nonne veterum oraculum hoc edixit, non esse necessaria fugienda? nam inevitabilia qui fugit, fieri non potest quin in miseriam incidat, quique quæ fieri nequeunt appetit, is sine excidat necesse est. Fortasse videor tibi esse importunus nimis et umbraticus, neque ab hoc me defendam crimine : itaque damna me, si placet, dummodo antiquis advertas animum. Ego enim ex me ipso coniecturam facio, tum nos angustiis premi homines, quum vitam volumus vivere rerum vicissitudinibus superiorem. (2) Hoc autem ex eis est quæ fieri nequeunt : necesse est enim vivere corpore præditum, necesse item cum hominibus vivere, plurimæ autem ex eorum, qui nobiscum vivunt, insania et rursus ex corpore nascuntur vicissitudines. Si quis igitur in his versetur sapiens, hic est omni ægritudine vacuus, hic nullo turbatus affectu, hic vir beatus : si vero et hæc ignoret, nunquam non erit suspensus vanis expectationibus et cupiditalibus constrictus. Quare si tibi placet vulgari hominum vita, his utere consilii adiutoribus, quoniam magis in istis sunt versati : sin vero Socratis atque Diogenes vita placet, relicto aliis tragico apparatu te ipsum confer ad illorum imitationem.

XXXVI. Dinomacho.

Non modo eorum qui argentum peterent mendicitatem cynicam Diogenes declaravit, verum eorum etiam, qui

των τὸ ἐλεγκτικὸν τὸ σπουδαῖον. ὥστε τοῦτο εἰδὼς
μὴ πάντα προσίῃν αἶτει, οὐ γὰρ λήψη, μόνον δὲ
τὸν σπουδαῖον. τοῦτον γὰρ καὶ λέγομεν εὐδαίμονα
ἀκούειν, τῶν δ' ἄλλων οὐδένα.

darent, misericordiam sapientiam. Quod quum scias,
non ab omnibus pete, non enim accipies, sed a solo sa-
piente. Hunc enim et beatum dicimus, reliquorum vero
nullum.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ.

DEMETRII PHALEREI.

Πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα Ἐπιστολή.

Βασιλεῖ μεγάλῳ παρὰ Δημητρίου. Προστάξαντος σοῦ, ὦ βασιλεῦ, περὶ τε τῶν ἔτι λειπόντων εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς βιβλιοθήκης συγγραμμάτων, ὅπως σύναχθῆ, καὶ περὶ τῶν διαπεπτωκότων ὅπως τῆς δεούσης ἐπιμελείας τύχη, πάσῃ κεκρημένος περὶ ταῦτα σπουδῇ δηλῶ σοι τὰ τῆς Ἰουδαίων νομοθεσίας βιβλία λείπειν ἡμῖν σὺν ἑτέροις. χαρακτηῖρσι γὰρ Ἑβραϊκοῖς γεγραμμένα καὶ φωνῇ τῇ ἑθνικῇ ἐστὶν ἡμῖν ἀσαφῆ. συμβέβηκε δ' αὐτὰ καὶ ἀμελέστερον ἢ ἔδει σεσημάνηαι διὰ τὸ βασιλικῆς οὐπω τετυχηέναι προνοίας. ἔστι δὲ ἀναγκαῖον εἶναι καὶ ταῦτα παρὰ σοὶ διηκριβωμένα· φιλοσοφωτέραν γὰρ καὶ ἀκέραιον τὴν νομοθεσίαν εἶναι συμβέβηκεν ὡς ἂν οὔσαν θεοῦ. διὸ καὶ τοὺς ποιητὰς αὐτῆς καὶ συγγραφεῖς τῶν ἱστοριῶν οὐκ ἐπιμνησθῆναί φησιν Ἑκαταῖος ὁ Ἀθηναῖος, οὐδὲ τῶν κατ' αὐτὴν πολιτευσαμένων ἀνδρῶν, ὡς ἀγνῆς οὔσης καὶ μὴ δέον αὐτὴν βεβήλοις στόμασι διασαφεῖσθαι. ἐὰν οὖν σοὶ δοκῆ, βασιλεῦ, γράψεις τῶ τῶν Ἰουδαίων ἀρχιερεῖ ὅπως ἀποστείλῃ τῶν πρεσβυτέρων ἕξ ἀφ' ἑκάστης φυλῆς τοὺς ἐμπειροτάτους τῶν νόμων, παρ' ὧν τὸ τῶν βιβλίων σαφές καὶ σύμφωνον ἐκμαθόντες καὶ τὸ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ἀκριβῆς λαβόντες τῶν πραγμάτων ἀξίως ταῦτα τῆς σῆς προαιρέσεως συναγάγωμεν.

Ad Ptolemæum Ægyptiorum regem Epistola.

Regi magno Demetrius. Quod mihi mandavisti, o rex, ut qui ad bibliothecæ complementum decissent, ii per me libri congererentur, atque eorum qui dilaberentur debita cura haberetur, summa hac in re diligentia defunctus significo tibi libros legislationis Iudæorum a nobis desiderari cum aliis. Nam quum Hebraicis litteris et patria ipsorum lingua scripti sint, intelligi a nobis non possunt. Contigit autem et ipsos negligentius quam oportebat notatos esse, quod nondum regia eis cura consuluerit. Oportet ideo ut istos etiam ad amussim exactos penes te habeas: scilicet sapientiæ integritatisque plena, ut a deo profecta, hæc est legislatio. Quare nec poetæ nec historiarum scriptores Hecataeo teste Abderita eius meminerunt, adeoque nec hominum illorum, qui ex eius præceptis vitam instituerunt, quod sacra esset et profano ore exponi non oporteret. Quamobrem, si ita tibi visum fuerit, o rex, scribes ad Iudæorum pontificem, ut ad te mittat seniores senos ex singulis tribubus legum peritissimos, a quibus postquam librorum illorum apertum et consonum sensum intellexerimus et accuratam acceperimus rerum interpretationem, hæc ut tuo desiderio dignum est colligamus.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

DEMOSTHENIS EPISTOLÆ.

α'.

Παντός ἀρχομένου σπουδαίου καὶ λόγου καὶ ἔργου ἀπὸ τῶν θεῶν ὑπολαμβάνω προσήκειν πρῶτον ἀρχεσθαι. εὐχομαι δὴ τοῖς θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις, ὃ τι τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων ἀριστόν ἐστι καὶ τοῖς εὐνοοῦσι τῷ δήμῳ καὶ νῦν καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον, τοῦτ' ἐμοὶ μὲν ἐπὶ νοῦν ἔλθειν γράφαι, τοῖς δ' ἐκκλησιάσασιν Ἀθηναίων ἐλέσθαι. εὐξάμενος δὲ ταῦτα, τῆς ἀγαθῆς ἐπινοίας ἐλπίδα ἔχων παρὰ τῶν θεῶν, τάδ' ἐπιτέλλω.

Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

(2) Περὶ μὲν τῆς ἐμῆς οἴκαδε ἀφιξέως αἰεὶ νομίζω πᾶσιν ὑμῖν ἔσεσθαι βουλευσασθαι, διόπερ νῦν οὐδὲν περὶ αὐτῆς γέγραφα· τὸν δὲ παρόντα καιρὸν ὄρων ἐλομένων μὲν ὑμῶν τὰ δέοντα ἅμα δόξαν καὶ σωτηρίαν καὶ ἐλευθερίαν δυνάμενον κτήσασθαι οὐ μόνον ὑμῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄπασιν Ἑλλησιν, ἀγνοησάντων δὲ ἢ παρακρουσθέντων οὐ ῥᾶδιον αὐθις τὸν αὐτὸν ἀναλαβεῖν, ἢ ἴθις γρηῃναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην ὡς ἔχω περὶ τούτων εἰς μέσον θείναι. (3) ἔστι μὲν οὖν ἔργον ἐξ ἐπιστολῆς ἐμμεῖναι συμβουλή· πολλοῖς γὰρ εἰώθατε ἀπαντᾶν ὑμεῖς πρὸ τοῦ περιμεῖναι πάντα μαθεῖν. λέγοντι μὲν οὖν ἔστιν αἰσθῆσθαι τί βούλεσθε καὶ διορθώσασθαι τὰ γινούμενα ῥᾶδιον· τὸ δὲ βιβλίον οὐδεμίαν ἔχει βοήθειαν τοιαύτην πρὸς τοὺς θορυβῶντας. οὐ μὴν ἄλλ' ἐὰν ἐβελήσῃτε ἀκοῦσαι σιγῇ καὶ περιμεῖνητε πάντα μαθεῖν, οἶμαι, ὡς σὺν θεοῖς εἰρήσθαι, καίπερ βραχέων τῶν γεγραμμένων ὄντων, αὐτὸς τε φανήσεσθαι μετὰ πάσης εὐνοίας τὰ δέοντα περὶ ὑμῶν πράττων καὶ τὰ συμφέρονθ' ὑμῖν ἐμφανῆ δείξειν. (4) οὐ γὰρ ὡς ἀπορούντων δὲ ὑμῶν ῥητόρων, οὐδὲ τῶν ἀνευ λογιζομένου ῥᾶδιως ὅ τι ἂν τύχῃσιν ἐρούντων, ἔδοξέ μοι τὴν ἐπιστολὴν πέμπειν· ἀλλ' ὅσα τυγχάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν εἰδώς, ταῦτ' ἐβουλήθην τοῖς μὲν προαιρουμένοις λέγειν ἐμφανῆ ποιήσας ἀφρόνους ἀφορμὰς ὧν ὑπολαμβάνω συμφέρειν ὑμῖν δοῦναι, τοῖς δὲ πολλοῖς ῥαδίαν τὴν τῶν βελτίστων ἀφρεσιν καταστῆσαι. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἐπὶ ἄλλοι μοι τὴν ἐπιστολὴν γράφειν, ταῦτ' ἐστὶ.

(5) Δεῖ δ' ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρῶτον μὲν ἀπάντων πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ὁμόνοιαν εἰς τὸ κοινῇ συμ-

I.

Omnis et dicti et facti gravioris principia ducenda mihi videntur a diis immortalibus. Precor igitur deos deasque omnes, ut, quod Atheniensi populo utilissimum est et populo bene cupientibus, id et nunc et posthac mihi veniat in mentem scribere, et Atheniensium concioni decernere. Hæc precatus cum spe mihi divinitus aliquid bonum venisse in mentem, sic scribo.

Demosthenes Senatui Populoque S.

(2) Quod de meo in patriam reditu semper omnibus vobis deliberandi copiam fore puto, nunc de eo nihil scripsi; cum vero videam hoc nunc esse tempus quo vos, si recta consilia sequamini, simul et gloriam et salutem et libertatem adipisci possitis, non modo vobis, sed et reliquis universis Græcis, sin erraveritis deceptive fueritis, non facile posse eandem occasionem recuperari, duxi meam quam de hisce habeo opinionem in medium esse proferendam. (3) Difficile quidem est per litteras pertextere consilium; multa enim vos ante rem cognitam soletis interpellare. Ac dicenti facile est quid velitis animadvertere quodque ignoratur recte explicare, libello autem nullum tale adiumentum suppetit contra tumultuantes. Si tamen audire voletis cum silentio, et expectabitis, dum rem omnem cognoveritis, spero diis propitiis, quamquam breves hæc literæ sunt, fore ut appareat, memet optimo studio ea conari pro vobis quæ deceant, et quæ vobis expediant, perspicue declaraturum. (4) Neque vero eo consilio hæc ad vos dedi litteras, quasi vobis desint oratores aliive, qui impræmeditati, quidquid in mentem inciderit, dicant, sed quæ per experientiam et ut in gerendis rebus versatus habeo cognita, iis expositis dicendi in publico studiosis uberem eorum quæ esse putem e republica materiam suppeditare et optimorum consiliorum delectum facilem reddere volui. Ac cur hanc epistolam scribere instituerim, hæc sunt.

(5) Primum omnium, Athenienses, vos concordēs esse propter communem civitatis utilitatem oportet, ortasque

φέρων τῆ πόλει παρασχέσθαι καὶ τὰς ἐκ τῶν πρότερον ἐκκλησιῶν ἀμφισβητήσεις ἔασαι, δεύτερον δὲ πάντας ἐκ μιᾶς γνώμης τοῖς δόξασι προθύμως συναγωνίζεσθαι ὡς τὸ μηδὲ ἐν ἀπλῶς πράττειν οὐ μόνον ἐστὶν ἀνάξιον ὑμῶν καὶ ἀγεννές, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγίστους κινδύνους ἔχει. (6) δεῖ δὲ μηδὲ ταῦτα λαθεῖν ὑμᾶς, ἀ καθ' αὐτὰ μὲν οὐκ ἐστὶν αὐτάρκη κατασχεῖν πράγματα, προστεθέντα δὲ ταῖς δυνάμεσι πολλῶν πάντ' εὐκατεργαστότερα ὑμῖν ποιήσει. τίνα οὖν ἐστὶ ταῦτα; μήτε πόλει μηδεμιᾶ μήτε τῶν ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων συνηγωνισμένων τοῖς καθεστηκόσι μηδενὶ μήτε πικραίνεσθαι μήτε μνησικαχεῖν. (7) ὁ γὰρ τοιοῦτος φόβος τοὺς συνειδότας αὐτοῖς, ὡς ἀναγκαίους τοῖς συνεστηκόσι, κίνδυνον ἔχουσι πρόδηλον προθύμως συναγωνιστάς ποιεῖ, ἀφελόντες δὲ τοῦ δέους τούτου πάντες ἡπιώτεροι γενήσονται. τοῦτο δὲ οὐ μικρὰν ὠφέλειαν ἔχει. κατὰ μὲν δὴ πόλεις τὰ τοιαῦτα εὐήθεις προλέγειν, μᾶλλον δ' οὐδ' ἐν δυνατῶν ὡς δ' ἂν ὑμῖν αὐτοῖς ὀφθῆτε χρώμενοι, τοιαύτην καὶ κατὰ τῶν ἄλλων προσδοκίαν παραστήσετε ἐκάστοις. (8) φημὶ δὲ χρῆναι μήτε στρατηγῶν μήτε ῥήτορι μήτ' ἰδιώτῃ μηδενὶ τῶν τὰ πρὸ τοῦ γε δοκούντων συνηγωνίσθαι τοῖς καθεστηκόσι μήτε μέμφεσθαι μήτ' ἐπιτιμᾶν μηδένα μηδὲν ὅλως, ἀλλὰ συγχωρῆσαι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει πεπολιτεῦσθαι τὰ δέοντα, ἐπειδὴ περ οἱ θεοί, καλῶς ποιῶντες, σώσαντες τὴν πόλιν ἀποδεδώκασιν ὑμῖν ὅ τι ἂν βούλησθε ἐξ ἀρχῆς βουλευσασθαι, καὶ νομίζειν ὡσπερ ἂν ἐν πλοίῳ τῶν μὲν ἰστίῳ τῶν δὲ κώπαις ἀποφαινομένων κομίζεσθαι, λέγεσθαι μὲν ὑπ' ἀμφοτέρων ἅπαντα ἐπὶ σωτηρίᾳ, γεγενῆσθαι δὲ τὴν χρεῖαν πρὸς τὰ συμβάντα ἀπὸ τῶν θεῶν. (9) ἐὰν τοῦτον τὸν τρόπον περὶ τῶν παρεληλυθότων ἐγνωκότες ᾗτε, καὶ πιστοὶ πᾶσι γενήσεσθε, καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα πράξετε, καὶ τὰ πράγματα ὠφελήσετε οὐ μικρῶς, καὶ τοὺς ἐναντιωθέντας ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ μεταγνῶναι ποιήσετε πάντας, ἢ κομιδῇ τινὰς αὐτοὺς τοὺς αἰτίους καταλειφθῆναι. μεγαλοψύχως τοίνυν καὶ πολιτικῶς τὰ κοινῇ συμφέροντα πράττετε, καὶ τῶν ἰδίων μέμνησθε. (10) παρακαλῶ δ' εἰς ταῦτα οὐ τυχῶν αὐτὸς τῆς τοιαύτης φιλανθρωπίας παρ' ἐνίων, ἀλλὰ ἀδίκως καὶ στασιαστικῶς εἰς τὴν ἑτέρων χάριν προποθείς. ἀλλ' οὔτε τὴν ἰδίαν ὀργὴν ἀναπληρῶν τὸ κοινῇ συμφέρον οἶμαι δεῖν βλάπτειν, οὔτε μίγνυμι τῆς ἰδίας ἔχθρας εἰς τὰ κοινῇ συμφέροντα οὐδέν, ἀλλ' ἐφ' ἃ τοὺς ἄλλους παρακαλῶ, ταῦτα αὐτὸς εἶμαι δεῖν πρῶτος ποιεῖν.

(11) Αἱ μὲν οὖν παρασκευαί καὶ ἃ δεῖ φυλάξασθαι, καὶ ἃ πράττων τις ἂν κατ' ἀνθρώπινον λογισμὸν μάλιστα κατορθοίη, σχεδὸν εἴρηται μοι τοῖς δὲ καθ' ἡμέραν ἐπιστατῆσαι, καὶ τοῖς ἐκ τοῦ παραχρῆμα συμβαίνουσιν ὀρθῶς χρῆσθαι, καὶ γνῶναι τὸν ἐκάστου καιρὸν καὶ κρίναι (12) τί τῶν πραγμάτων ἐξ ὁμιλίας δυνατὸν προσαγαγέσθαι καὶ τί βίας προσδεῖται, τῶν ἐφεστηκότων στρατηγῶν ἔργον ἐστί. διὸ καὶ χαλεπωτάτην

in prioribus conventibus missas facere dissensiones; deinde consentientibus animis omnes alacriterque quidquid decretum fuerit adiuuare. Nihil enim constanter simpliciterque agere non modo est indignum vobis et animi parum generosi, sed summo etiam cum periculo coniunctum. (6) Iam nec illud vobis ignorandum est, ea quæ per se ad statum rerum vestrarum tuendum satis non sunt, si ad reliquas copias adiungantur, effectura, ut multo facilius omnia consequamini. Quæ igitur illa sunt? Neque civitati ulli, neque ullis viris, qui cuiusque urbis vetera instituta defenderunt, irascendum est; sed delenda potius ex animis memoria iniuriarum. (7) Nam istiusmodi metus efficit, uti qui se fœderatis in manifesto periculo versantibus necessarios esse sciunt, opem iisdem promptissime ferant: qui metu isto liberati omnes fient mitiores; in quo non parva est utilitas. At oppidatim proclamare talia stultum fuerit; imo ne fieri quidem id potest. Sed prout vos cum vobis ipsis egisse viderint, ita efficietis ut quisque cum ceteris etiam actum iri exspectet. (8) Proinde censeo, neque civitatem neque ducem neque oratorem neque plebeium quemquam, eorum qui antehac eum defendisse statum qui tum fuit visi sunt, a quoquam ullo modo vel taxandum vel obiurgandum, sed concedendum esse hoc, omnes cives ea egisse, quæ oportuerit, postquam benignitate deum conservata republica vobis licitum est de integro vestro arbitratu deliberare: et cogitandum, quemadmodum in navi, cum hi velificatione, illi remigatione utendum censent, dici ab utrisque omnia propter salutem tuendam prælatum vero esse consilium, quod cum deorum voluntate congruerit. (9) Quod si de præteritis ad hunc modum statueritis, et fidem invenietis apud omnes, et officio bonorum virorum fungemini, et res vestras non parum erigetis; et eos, qui in urbibus adversati vobis fuerunt, eo redigetis, ut aut consilia mutent omnes, aut omnino aliqui esse in culpa ipsi videantur. Quæ igitur e republica sunt, ea magnis animis et civiliter administrate et privatarum rerum recordamini. (10) Atque hæc eo moneo non eandem humanitatem expertus apud nonnullos, sed per iniuriam et seditionem in aliorum gratiam quasi propinatus. Verum nec privatæ explendæ iracundiæ gratia reipublicæ commodis nocendum puto, neque ullam privati odii partem publicis utilitatibus admisceo, sed ad quæ alios adhortor, ea mihi primo esse facienda censeo.

(11) Quæ igitur præparanda quæque cavenda sunt et quibus agendis (quantum quidem humano consilio provideri potest) prosperrimo uti successu posse videamini, fere a me est explicatum. Quotidianis autem negotiis præesse et casibus subitis recte uti et cuiusque rei intelligere occasiones, et iudicare (12) quæ res benignitate verborum obtineri possint, quæ item vel extorquendæ sint, ducum

τάξιν ἔχει τὸ συμβουλευεῖν· τὰ γὰρ ὀρθῶς βουλευθέντα καὶ δοκιμασθέντα σὺν πολλῇ σπουδῇ καὶ πόνῳ πολλάκις τῷ τοῦς ἐπιστάντας ἄλλως χρήσασθαι διελυμάνθη. (13) νῦν μέντοι πάνθ' ἔξιν καλῶς ἐλπίζω. καὶ γὰρ εἴ τις ὑπέλιπεν εὐτυχῆ τὸν Ἀλέξανδρον τῶ πάντα κατορθοῦν, ἐκείνο λογισάσθω ὅτι πράττων καὶ πονῶν καὶ τολμῶν, οὐχὶ καθήμενος ἠτύχει. νῦν τοίνυν τεθνεώτος ἐκείνου ζητεῖ τινὰς ἢ τύχη, μεθ' ὧν ἔσται· (14) τούτους δὲ ὑμᾶς δεῖ γενέσθαι. τοῦς τε ἡγεμόνας, δι' ὧν ἀνάγκη τὰ πράγματα πράττεσθαι, ὡς εὐνουστάτους ἐπὶ τὰς δυνάμεις ἐρίστατε, καὶ ὅ τι ποιῶν αὐτὸς ἕκαστος ὑμῶν δυνήσεται καὶ βουλήσεται, τοῦτο πρὸς αὐτὸν εἰπάτω καὶ ὑποσχέσθω. καὶ τοῦθ' ὅπως μὴ ψεύσεται, μηδ' ἐξηπατηῆσθαι μηδὲ πεισθῆναι παρακρουσθεὶς φήσας ἀναδύσεται. (15) ὡς τὴν ἐνδειαν ὧν ἂν ἐλλείπῃθ' ὑμεῖς οὐχ εὐρήσετε τοῦς ἀναπληρῶσοντας· οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἔχει κίνδυνον, περὶ ὧν ἐφ' ὑμῖν ἔστιν ὅπως ἂν βούλησθε πράξαι μεταβουλεύεσθαι πολλάκις, καὶ περὶ ὧν ἂν ἐνστῇ πόλεμος· ἀλλὰ ἢ περὶ τούτων μεταγνώσις ἤτις τῆς προκίρσεως γίνεται. μὴ δὴ ποιήσητε τοιοῦτο μηδὲν, ἀλλ' ὅ τι πράττετε γενναίως καὶ ἐτοιμῶς ταῖς ψυχαῖς, τοῦτο χειροτονεῖτε, (16) κἂν ἅπαξ ψηφίσσητε, τὸν Δία τὸν Δωδωναῖον καὶ τοῦς ἄλλους θεοῦς, οἱ πολλὰς καὶ καλὰς καὶ ἀγαθὰς καὶ ἀληθεῖς ὑμῖν μαντείας ἀνῆρήκασιν, ἡγεμόνας ποιησάμενοι καὶ παρακαλέσαντες, καὶ κατὰ τῶν νικητηρίων ἅπασιν αὐτοῖς εὐξάμενοι, μετὰ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐλευθεροῦτε τοῦς Ἑλληνας. εὐτυχεῖτε.

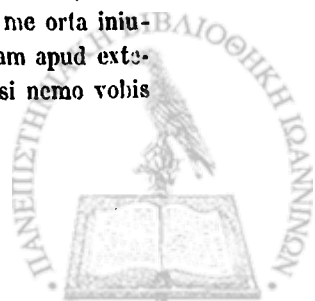
β'. Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

Ἐνόμιζον μὲν ἀπ' ὧν ἐπολιτεύομην οὐχ ὅπως μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν τοιαῦτα πείσεσθαι, ἀλλὰ καὶ μέτρια ἂν ἐξαμαρτῶν συγγνώμης τεύξεσθαι. ἐπειδὴ δὲ οὗτοι γέγονεν, ἕως μὲν ἑώρων ὑμᾶς, οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως φανεράς οὐδ' ἐλέγχου γιγνομένου παρὰ τῆς βουλῆς, πρὸς τὰ ταύτης ἀπόρρητα καταψηφισομένους, ἀπάντων οὐδὲν ἐλάττω παραχωρεῖν ὑμᾶς ἡγούμενος ἢ ἐμαυτὸν ἀποστερεῖσθαι, στέργειν ἡγούμεν· τὸ γὰρ οἷς ἂν ἡ βουλή φήσῃ τοῦς δωμοκράτας δικαστὰς προτίθεσθαι, μηδεμιᾶς ἀποδείξεως βῆθεις, τῆς πολιτείας παραχωρεῖν ἦν. (2) ἐπειδὴ δὲ καλῶς ποιῶντες ἤσθησθε τὴν δυναστείαν ἣν τινες τῶν ἐν τῇ βουλῇ κατεσκευάζοντο ἑαυτοῖς, καὶ πρὸς τὰς ἀποδείξεις τοῦς ἀγῶνας κρίνετε, τὰ δ' ἀπόρρητα τούτων ἐπιτιμῆσεως ἄξια ἠύρῃκατε, σῆμαι δεῖν, ἔαν καὶ ὑμῖν βουλομένοις ἦ, τῆς ὑμοῖς τυχεῖν σωτηρίας τοῖς τῶν ὑμῶν αἰτιῶν τετυγηκόσι, καὶ μὴ μόνος δι' αἰτίαν ψευδῆ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ὄντων καὶ τῆς τῶν οἰκειοτάτων συνθηθείας ἀποστερηθῆναι. (3) εἰκότως δ' ἂν ὑμῖν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μέλοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας, οὐ μόνον κατὰ τοῦτο ὅτι οὐδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν δεινὰ πέπονθα, ἀλλὰ καὶ τῆς παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἕνεκ' εὐδοξίας. μὴ γάρ, εἰ

officium est, quo rebus administrandis sunt præfecti. Qua etiam de causa durissima est dicendæ in concilio sententiæ provincia. Nam recte consulta et magno studio laboreque probata sæpe propterea corrumpuntur. (13) Nunc tamen bene successura esse omnia spero. Nam si quis Alexandrum eo fortunatum putat, quod ei prospere successerunt omnia, is illud reputet, eum agendo et laborando et audendo, non desidendo fuisse fortunatum. Posteaquam igitur nunc mortuus est, fortuna quærit aliquos quibus adsit: (14) ii vos esse debetis. Et duces, per quos geri necesse est, quam benevolentissimos copiis præfícite. Quodque unusquisque vestrum facere poterit et volet, id ad se ipsum dicat et promittat; caveatque ne fallat, neve tergiversandi gratia sibi data esse verba, non persuasum esse causetur. (15) Quicquid enim vos neglexeritis, id qui recarciat neminem invenietis. Neque idem periculum est in iis rebus, quas tum cum voletis agere licebit, consilia sæpe mutare, et in iis, propter quas bellum erit gerendum. Sed in huiusmodi rebus sententiæ mutatio non est aliud, quam consilii et instituti clades. Ne vero tale quippiam committatis, sed quidquid acturi estis, id generosis et paratis animis decernite. (16) et ubi semel decreveritis, ductu et auspiciis tum Dodonæi Iovis tum reliquorum deorum, qui multa vobis et præclara et bona et vera oracula reddiderunt, illorumque ope implorata votisque pro victoria iis omnibus nuncupatis, adiutrice fortuna propitia libertatem Græcis restituite.

II. Demosthenes Senatui Populoque S.

Existimabam pro meis in rempublicam meritis me non modo insonsem non ita tractatum iri, sed mediocrium etiam peccatorum si quam forte culpam contraxissem, veniam impetraturum. Postquam vero ita accidit, dum videbam a vobis nullis criminibus per senatum aperte demonstratis et probatis ex istorum arcanis consiliis condemnari omnes, non minus vos de vestro iure concedere, quam me fraudari existimans, ferendum æquo esse animo putavi: nam iis assentiri iuratos iudices, quæ senatus sine ulla probatione affirmavit, de reipublicæ iure concedere fuit. (2) Quia vero iam pro vestra prudentia eum principatum, quem in senatu quidam sibi parare conabantur, animadvertistis et in iudicandis causis argumenta spectastis, istorumque arcana digna esse reprehensione deprehendistis, decere censeo (si quidem id vestra etiam voluntas feret) me quoque ita restitui in integrum, ut ii restituti sunt, qui in simili crimine fuerunt, ne solus ego falsum ob crimen patria, fortunis et coniunctissimorum consuetudine caream. (3) Iure autem vobis, Athenienses, salus mea curæ fuerit, cum quod nulla vobis a me orta iniuria, ita sum tractatus, tum propter vestram apud exteros existimationem. Neque enim putetis, si nemo vobis

μηδεὶς ὑμᾶς ἀναμιμνήσκει τοὺς χρόνους μηδὲ τοὺς καιροὺς ἐν οἷς τὰ μέγιστ' ἐγὼ χρήσιμος ἦν τῇ πόλει, (4) τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ἀγνοεῖν νομίζετε μηδ' ἐπιλεῖσθαι τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων ὑπὲρ ὑμῶν, ἃ ἐγὼ δυοῖν ἕνεκα νῦν ὀκνῶ γράφειν καθ' ἕκαστον, ἑνὸς μὲν, τὸν φθόνον δεδιώς, πρὸς ὃν οὐδέν ἐστι προὔργου τὰ ληθῆ λέγειν, ἑτέρου δέ, ὅτι πολλὰ καὶ ἀνάξια ἐκείνων διὰ τὴν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κακίαν νῦν πράττειν ἀναγκαζόμεθα. (5) ἐν κεφαλαίῳ δὲ τοιαῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ἐξηταζόμεν ὑπὲρ ὑμῶν ἐγώ, ὥσθ' ὑμᾶς μὲν ἐπ' αὐτοῖς ὑπὸ πάντων ζηλοῦσθαι, ἐμοὶ δ' ἐλπίδα τῶν μεγίστων δωρεῶν προσδοκᾶσθαι παρ' ὑμῶν. τῆς δὲ ἀναγκαίας μὲν, ἀγνώμονος δὲ τύχης οὐχ ὡς δίκαιον ἦν, ἀλλ' ὡς ἐβούλετο, κρινάσης τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα, ὃν ὑμεῖς ἠγωνίσασθε, (6) οὐδὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἀπέστην τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας, οὐδ' ἀντηλλαζάμεν ἀντὶ ταύτης οὐδέν, οὐ χάριν, οὐκ ἐλπίδας, οὐ πλοῦτον, οὐ δυναστείαν, οὐκ ἀσφάλειαν. καίτοι πάντα ταῦθ' εἴρων ὑπάρχοντα τοῖς καθ' ὑμῶν βουλομένοις πολιτεύεσθαι. (7) ὁ δὲ, πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων ἐφ' οἷς εἰκότως ἐπέρχεται μοι παρρησιάζεσθαι, μέγιστον ἡγούμεν, οὐκ ὀκνήσω γράφαι πρὸς ὑμᾶς, ὅτι ἐν ἅπαντι τῷ αἰῶνι τῶν μνημονευομένων ἀνθρώπων δεινοτάτου γεγεννημένου Φιλίππου καὶ δι' ὀμιλίας πείσαι προσέχειν αὐτῷ τὸν νοῦν, ὡς βούλοισι, καὶ διαφθεῖραι χρήμασι τοὺς ἐν ἑκάστη τῶν Ἑλληνίδων πόλεων γνωρίμους, (8) ἐγὼ μόνος οὐδετέρου τούτων ἠττήθην, ὃ κοινὴν ὑμῖν φιλοτιμίαν φέρει, πολλὰ μὲν ἐντυχῶν Φιλίππῳ καὶ διελχθεὶς ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἐπέμπετε πρεσβεύοντά με, πολλῶν δ' ἀποσχόμενος χρημάτων διδόντος ἐκείνου, ἃ τῶν συνειδότην ἔτι πολλοὶ ζῶσιν. οὐς τίνα γνώμην ἔχειν περὶ ὑμῶν εἰκὸς λογίσασθε· τὸ γὰρ τῶ τοιούτῳ τούτων τὸν τρόπον κεχρῆσθαι ἐμοὶ μὲν ἂν εὐ οἶδ' ὅτι φανεῖη συμφορὰ, κακία δὲ οὐδεμία, ὑμετέρα δὲ ἀγνωμοσύνη. ἦν τῷ μεταγῶναι λύσετε. (9) πάντα τοῖνον τὰ προειρημένα ἐλάττω νομίζω τῆς συνεχοῦς καὶ καθ' ἡμέραν πολιτείας, ἐν ἣ παρεῖχον ἐμαυτὸν ἐγὼ πολιτευόμενον, οὐδεμιάς ὀργῆς οὐδὲ δυσμενείας οὐδὲ ἀδίκου πλεονεξίας οὔτε κοινῆς οὔτε ἰδίας προϊστάμενος, οὐδὲ συκοφαντήσας οὐδένα πώποτε οὔτε πολίτην οὔτε ξένον, οὐδὲ καθ' ὑμῶν ἰδίᾳ δεινὸς ὢν, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν, εἴ τι δεήσειεν, ἐξεταζόμενος δημοσίᾳ. (10) εἰδεῖεν δ' ἂν οἱ πρεσβύτεροι, καὶ λέγειν τοῖς νεωτέροις ἔστε δίκαιοι τὴν πρὸς Πύθωνα τὸν Βυζάντιον ἐκκλησίαν, ὅτε τοὺς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἦλθε πρέσβεις ἔχων, ὡς ἀδικούσαν δείξων τὴν πόλιν, ἀπῆλθε δὲ τὰναντία τούτων παθῶν, μόνου τῶν τότε ρητόρων ἐξετάσαντος ἐμοῦ τὰ ὑπὲρ ὑμῶν δίκαια. καὶ ἐῷ πρεσβείας ὄσας ὑπὲρ ὑμῶν ἐπρέσβευσα, ἐν αἷς οὐδέν ἠλαττώθητε πώποτε οὐδὲ καθ' ἐν. (11) ἐπολιτευόμεν γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐχ ὅπως ἀλλήλων ὑμεῖς περιγένησθε σκοπῶν, οὐδ' ἐφ' ἑαυτὴν ἀκονῶν τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀφ' ὧν ὄξαν καὶ μεγαλοψυχίαν ὑμῖν ὑπάρξειν ἐνόμιζον. ἐφ'

in memoriam redigit ea tempora easque occasiones, quibus ego maximas utilitates attuli reipublicæ, (4) reliquos etiam Græcos ignorare aut oblitos esse rerum a me pro vobis gestarum. Quas ego nunc duabus de causis scribere vereor singulatim : tum quod invidiam reformido, contra quam in veritate orationis præsidii nihil est; tum quod multa et indigna illis rebus propter reliquorum Græcorum ignaviam nunc tolerare cogimur. (5) Summatim vero illiusmodi ea sunt, quæ pro vobis ego suscepi, ut et omnibus felicitas virtusque vestra admirationi esset, et ego summorum a vobis præmiorum spem propositam haberem. Cum vero inevitabilis illa quidem, sed iniqua fortuna non ex æquitate, sed pro sua libidine susceptum pro libertate Græcorum quod vos gessistis bellum diiudicasset, (6) nec reliquo tempore meam erga vos benevolentiam non abieci, nec eam ulla re mutavi, non gratia, non spe, non divitiis, non potentia, non securitate. Quanquam videbam omnia hæc iis contingere, qui contra vos rempublicam gerere vellent. (7) Quod vero in multis et magnis rebus, quibus mihi iure gloriari licet, maximum existimarim, non dubitabo scribere ad vos, cum Philippus inter eos, qui ab omni ævo memorantur, solertissimus fuerit, ad hominum voluntates comitate et affabilitate sic sibi devinciendos, ut ad nutum paratos haberet, et largitionibus omnes, quorum aliqua esset in Græcis urbibus auctoritas, corrumpendos, (8) me solum ab horum neutro esse victum (id quod etiam nunc vobis gloriosum est, quanquam sæpe congressus et collocutus sim cum Philippo iis de rebus, propter quas vos me legatum mittebatis), et magnam pecuniam, quam ille offerebat, repudiasse. Quarum rerum consci multi etiam hodie vivunt; quos quid de vobis iudicare consentaneum sit cogitate. Quod enim talem ita tractastis, id meæ quidem calamitati scilicet tribuetur, sceleri nequaquam, vestræ autem iniquitati; quam infamiam consilii mutatione delebitis. (9) Iam ea quæ dixi omnia minora puto continente et quotidiana reipublicæ administratione; in qua ita me gessi, ut neque ulli iracundiæ neque simultatibus neque iniusto quæstui vel publico vel privato servierim, neque ulium unquam vel civem vel hospitem sim calumniatus, neque contra vos privatim facultate mea usus, sed si quid opus esset, publice pro vobis in procinctu steterim. (10) Quod cum natu grandiores norint, æquum est ut iunioribus concionem adversus Pythonem Byzantium habitam indicetis, quum adductis Græcorum legatis adfuit, iniurias nostræ urbis ostensurus, et contrarium eius quod sperarat expertus recessit, ubi ego solus oratorum illius temporis vestram causam defendi. Omitto quot legationes pro vobis obierim; in quibus nullum unquam vel minimum detrimentum cepistis. (11) Ea enim, o Athenienses, in republica ratio mea fuit, non ut vos alios alii vinceretis, aut ut civitatem contra seipsum acuerem, sed ad ea vos incitavi, unde gloriam et magnani-

οἷς ἅπασι μὲν, μάλιστα δὲ τοῖς νέοις, ἀγασθαι προσήκει, καὶ σκοπεῖν μὴ μόνον τὸν διακονήσοντα πρὸς χάριν πάντ' ἐν τῇ πολιτείᾳ (τούτου μὲν γὰρ οὐδέποτε ἔστ' ἀπορήσαι), ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπ' εὐνοίᾳ περὶ ὧν ἂν ἀγνοῆτε ἐπιτιμῆσοντα. (12) ἔτι τοίνυν παραλείπω πολλά, ἐφ' οἷς ἕτερος καὶ μηδὲν ἄλλο χρήσιμος γεγὼνώς δικαίως ἂν ἤξλου τυγχάνειν σωτηρίας, χορηγίας καὶ τριηραρχίας καὶ χρημάτων ἐπιδόσεις ἐν πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐν οἷς ἐγὼ φανήσομαι οὐ μόνον αὐτὸς ἐξετασμένος πρῶτος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρκεκλικώς. ὧν ἕκαστον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λογίσασθε, ὡς ἀνάξιόν ἐστι τῆς περιεστηκυίας νῦν ἐμοὶ συμφορᾶς. (13) ἀφρόνων δ' ὄντων, ἀπορῶ τί πρῶτον ὀδύρωμαι τῶν παρόντων κακῶν. πότερον τὴν ἡλικίαν ἐν ἧ φυγῆς ἐπικινδύνου πειρᾶσθαι παρ' ἔθους καὶ παρὰ τὴν ἀξίαν ἀναγκάζομαι; ἢ τὴν αἰσχύνην ἐφ' ἧ κατ' οὐδένα ἐλεγχον οὐδ' ἀπόδειξιν ἄλους ἀπόλωλα; ἢ τὰς ἐλπιδὰς ὧν διαμαρτῶν, ὧν ἑτέροις προσῆκε, κεκληρονόμηκα κακῶν; (14) οὔτε ἐφ' οἷς ἐπολιτεύθην πρότερον δίκην ὀφείλων δοῦναι οὔτε τῶν ἐφ' οἷς ἐκρινόμην ἐξελεγχθέντων οὔτε γὰρ ἔγωγε τῶν Ἄρπάλου φίλων φανήσομαι γεγονός, τῶν τε γραφέντων περὶ Ἄρπάλου μόνα τὰ ἐμοὶ πεπραγμένα ἀνέγκλητον πεποιήκε τὴν πόλιν. ἐξ ὧν πάντων δῆλόν ἐστιν ὅτι καιρῶ τινι ληφθεὶς καὶ οὐκ ἀδικήματι τῇ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν ταῖς αἰτίαις ὀργῇ περιπέπτωκα ἀδίκως, τῷ πρῶτος εἰσιέναι. (15) ἐπεὶ τί τῶν δικαίων οὐκ εἶπον ἐγὼ τῶν σεσωκότων τοὺς ὑστερον κρινομένους; ἢ τίνα ἐλεγχον εἶπεν ἡ βουλή κατ' ἐμοῦ; ἢ τίνα νῦν ἂν εἰπεῖν ἔχοι; οὐ γὰρ ἔστιν οὐδεὶς τὰ γὰρ μὴ γενόμενα οὐκ ἔστι ποιῆσαι γεγενῆσθαι. - ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων παύομαι, πολλὰ γράφειν ἔχων τὸ γὰρ μηδὲν ἐμαυτῷ συνειδέναί μοι δέδωκεν εἰς μὲν ὀφελείαν ἀσθενὲς ὄν, εἰς δὲ τὸ μάλλον λυπεῖσθαι πάντων ὀδυνηρότατον. (16) ἐπειδὴ δὲ καλῶς ποιοῦντες πᾶσι τοῖς ἐν ταῖς αἰτίαις διήλλαχθε, καί μοι διαλλάγητε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι οὔτε γὰρ ἡδίκηγ' ὑμᾶς οὐδέν, ὡς ἴστωσαν οἱ θεοὶ καὶ ἥρωες (μαρτυρεῖ δὲ μοι πᾶς ὁ πρόσθε παρεληλυθὼς χρόνος, ὅς δικαιοτέρων ἂν πιστευοίμ' ὑπ' ὑμῶν τῆς ἀνελέγκτου νῦν ἐπενεγθεῖσας αἰτίας), οὐτ' ἐγὼ χεῖριστος οὐδ' ἀπιστότατος φανήσομαι τῶν διαβληθέντων.

(17) Καὶ μὲν τὸ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν εἰκότως ὀργὴν πρὸς με ποιήσειεν· οὐ γὰρ ἀπεγνωκῶς ὑμᾶς οὐδ' ἐτέρωσε βλέπων οὐδαμῶ μετέστην, ἀλλὰ πρῶτον μὲν τούνειδος τῆς εἰρκτῆς γαλεπῶς τῷ λογισμῷ φέρων, εἶτα διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἂν οἷός τ' ὧν τῷ σώματι τὴν κακοπάθειαν ὑπενεγχεῖν. ἔτι δ' οὐδ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλαῖν ἐξω με προπηλακισμοῦ γενέσθαι, ὅς οὐδὲν ὑμᾶς ὀφελῶν ἐμὲ ἀπόλλυεν. (18) ἐπεὶ ὅτι γε ὑμῖν προσεῖχον τὸν νοῦν καὶ οὐδέσιν ἄλλοις, πολλὰ ἂν ἴδοιτε σημεῖα. εἰς τε γὰρ πόλιν ἦλθον, οὐκ ἐν ἧ μέγιστα πράξειν αὐτὸς ἐμελλον, ἀλλ' εἰς ἣν καὶ τοὺς προγόνους ἐλθόντας ἤδειν, ὅτε ὁ πρὸς τὸν Πέρσην κατελάμβανεν αὐτοὺς κίνδυνος, καὶ παρ' ἧ πλείστην εὐνοίαν ὑπάρχουσαν

mitatis opinionem relaturos vos arbitrarer. Quæ cum omnes, tum vero adolescentes admirari debent, nec eum requirere solum, qui captator auræ popularis vulgique cupiditatum administer omnium in republica sit (talium enim nulla unquam penuria futura est), sed eum etiam, qui bono studio vestra errata reprehendat. (12) Quin et alia multa prætereo, propter quæ alius, qui nullam aliam navasset operam, iure suæ salutis haberi rationem postuleret, ut ædilitia munera, ut triremium instructiones, ut largitiones pecuniarias, omnibus necessariis temporibus; quibus me non modo primum succurrisse constabit, sed alios etiam esse adhortatum. Quorum singula cogitate, Athenienses, quam ea calamitate indigna sint, quæ me oppressit. (13) Quum vero plurimis nunc in malis verser, quid primum deplorem dubito: utrum ætatem qua-periculosum exilium experiri præter consuetudinem et dignitatem cogor? an ignominiam, quod nullius criminis convictus et reus peractus, damnatus perii? an spem, qua frustratus hereditatem eorum malorum, quæ aliis debentur, cepi? (14) neque enim ego propter priora mea acta in republica pœnas dare debeo, quum et ea, quorum accusabar, probata non sint, neque ego Harpali amicus fui, et ex omnibus de Harpalo factis decretis sola ea quæ ego egi civitatem omni crimine liberarint. Ex quibus omnibus perspicitur, me temporibus circumventum, non scelerum damnatum, iniuste eam, qua in omnes reos uti soletis, iracundiam experiri, propterea quod ego primus in iudicium veni. (15) Nam quid ego æqui pro mea defensione non attuli, ex iis quæ postea ceteros reos conservarunt? aut quibus me testibus senatus convicit? aut quid amplius vel nunc dicere quisquam possit? nemo certe. Nam quæ facta non sunt, ea facta ut sint, efficere nemo potest. Sed de his quanquam scribere multa possem, desino, quod innocentiae conscientiam experientia me docuit ad iuvandum parvas habere vires, ad augendum vero animi dolorem omnium esse acerbissimum. (16) Postquam vero pro vestra sapientia reis omnibus reconciliati estis, et mihi reconciliamini, o Athenienses. Neque enim (testor deos et heroes) ulli vestrum iniuriam feci, et mihi omnis ante acta vita mea testimonio est; cui merito plus fidei haberetur a vobis, quam isti crimini, quod nunc in me coniectum illud quidem est, sed probatum et demonstratum non est; neque me pessimum aut minimæ fidei esse inter eos, quos calumnia impetiit, deprehenditis.

(17) Iam ob discessum meum iure irasci mihi non potestis. Neque enim ideo abii, quod aut de vobis desperarem aut uspiam alio respicerem, sed primum carceris ignominiam animo ferebam graviter; deinde propter ætatem afflictionem illam corporis perpeti non poteram; denique et vos non nolle putabam illam contumeliam me effugere, quæ neque vos quicquam iuvalat et me perlebat. (18) Me autem vestri neque cuiusquam alterius fuisse studiosum multis indicibus deprehenditis. Nam et in urbem me contuli, non in qua me splendidissime victurum considerem, sed quo etiam maiores nostros, Persici belli discriminiibus circumventos, venisse sciebam, et

ὑμῖν ἠπιστάμην. (19) ἔστι δ' ἡ Τροϊζηνίων αὐτῆ, ἣ μάλιστα μὲν οἱ θεοὶ καὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἕνεκα καὶ τῆς εἰς ἐμὲ εὐεργεσίας εὖνοι πάντες εἶησαν, εἶτα κατὰ σωθεὶς ὑφ' ὑμῶν δυνηθεῖν ἀποδοῦναι χάριτας. ἔν τε ταύτῃ τινῶν, ὡς ἐμοὶ χαριζομένων, ἐπιτιμᾶν ὑμῖν τι πειρωμένων τῆ κατ' ἐμὲ ἀγνοία, ἐγὼ πᾶσαν εὐφημίαν, ὡς περ ἐμοὶ προσῆκε, παρειχόμεν· ἐξ ὧν καὶ μάλιστ' ἂν νομίζω πάντας ἀγασθέντας με δημοσίᾳ τιμῆσαι. (20) ὁρῶν δὲ τὴν μὲν εὐνοίαν τῶν ἀνδρῶν μεγάλην, τὴν δὲ εἰς τὸ παρὸν δύναμιν καταδεεστέραν, μετελθὼν εἰς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Κελαυρείᾳ κάθημαι, οὐ μόνον τῆς ἀσφαλείας ἕνεκα, ἣν διὰ τὸν θεὸν ἐλπίζω μοι ὑπάρχειν (οὐ γὰρ εὖ οἶδά γε· ἃ γὰρ ἐφ' ἐτέροις ἔστιν ὡς ἂν βούλωνται πράξαι, λεπτήν καὶ ἀδύλον ἔχει τῷ κινδυνεύοντι τὴν ἀσφάλειαν), ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν πατρίδα ἐντεῦθεν ἐκάστης ἡμέρας ἀφορῶ, εἰς ἣν τοσαύτην εὐνοίαν ἐμαυτῷ συνοῖδα, ὅσης παρ' ὑμῶν εὐχομαι τυχεῖν.

(21) Ὅπως οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηκέτι πλείων χρόνον τοῖς παροῦσι κακοῖς συνέχωμαι, ψηφισασθέ μοι ταῦτα ἃ καὶ ἄλλοις τισὶν ἤδη, ἵνα μήτε ἀνάξιον ὑμῶν μηδὲν μοι συμβῆ, μήτε ἰκέτης ἐτέρων ἀναγκασθῶ γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ ὑμῖν τοῦτο γένοιτ' ἂν καλόν. ἐπεὶ εἶγε μοι τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει, τεθνάναι με κρεῖττον ἦν. (22) εἰκότως δ' ἂν μοι πιστεύοιτε ταύτην τὴν διάνοιαν ἔχειν καὶ μὴ νῦν μάτην θρασύνεσθαι· καὶ γὰρ ἐμαυτοῦ κυρίου ὑμᾶς ἐποίησα καὶ οὐκ ἔφυγον τὸν ἀγῶνα, ἵνα μήτε προδῶ τὴν ἀλήθειαν μήτ' ἀκυρος ὑμῶν ἐμοῦ μηδεὶς γένηται, ἀλλ' ὅτι ἂν βούλησθε, τοῦτο χρῆσησθε παρ' ὧν γὰρ ἀπάντων καλῶν καγαθῶν ἔτυχον, τούτους ὄμην δεῖν ἔχειν καὶ ἀμαρτεῖν, εἰ βούλοιντο, εἰς ἐμέ. (23) ἐπειδὴ δὲ καλῶς ποιοῦσα ἡ δικαία τύχη τῆς ἀδίκου κρατήσασα δις περὶ τῶν αὐτῶν ἀπέδωκεν ὑμῖν βουλευσασθαι τῷ μηδὲν ἀνῆκεστον ἐψηφίσθαι περὶ ἐμοῦ, σώσατέ με, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ψηφισασθε καὶ ὑμῶν αὐτῶν ἄξια καὶ ἐμοῦ. (24) ἐπ' οὐδενὶ γὰρ τῶν πεπραγμένων ἡδικοκτότα με εὐρήσετε, οὐδ' ἐπιτήδειον ἄτιμον εἶναι οὐδ' ἀπολωλέναι, ἀλλὰ καὶ εὖνον τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλιστ' ὁμοίως, ἵνα μηδὲν ἐπίφθονον γράψω, καὶ πλεῖστα πεπραγματευμένον τῶν νῦν ζώντων ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ μέγιστα ὑπάρχοντά μοι κατ' ἐμαυτὸν σύμβολα εὐνοίας πρὸς ὑμᾶς.

(25) Μηδεὶς δ' ὑμῶν ἠγείσθω με, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μήτε ἀνανδρία μήτε ἄλλη προφάσει φαύλη μηδεμιᾶ παρ' ὅλην τὴν ἐπιστολὴν ὀδύρεσθαι. ἀλλὰ τοῖς παροῦσιν ἕκαστος ἀφθόνως χρῆται, ἐμοὶ δὲ ταῦτα νῦν πάρεστιν, ὡς μήποτ' ὄφελε, λῦπαι καὶ δάκρυα καὶ τῆς πατρίδος καὶ ὑμῶν πόθος καὶ ὧν πέπονθα λογισμός, ἃ πάντα ποιεῖ με ὀδύρεσθαι· ὅ ἐπισκοποῦντες δικαίως ἐν οὐδενὶ τῶν πεπολιτευμένων ὑπὲρ ὑμῶν οὔτε μαλακίαν οὔτε ἀνανδρίαν προσοῦσαν εὐρήσετέ μοι.

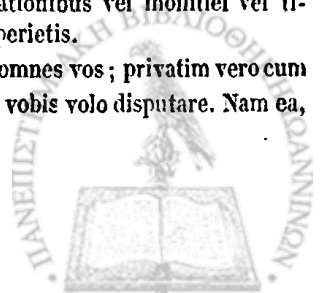
(26) Πρὸς μὲν δὴ πάντας ὑμᾶς τοσαῦτα· ἰδίᾳ δὲ τοῖς ἐμῇ προσκρούουσιν ἐναντίον ὑμῶν βούλομαι διαλεχθῆ-

quam vobis esse benevolentissimam intellegebam. (19) Est autem ea Troezeniorum, cui precor ut dii potissimum immortales tum ob benevolentiam erga vos, tum ob collata in me beneficia bene velint omnes, deinde ut et ego a vobis conservatus gratiam referre possim. In qua quum quidam gratificandi mihi studio vos ob istum in me admissum errorem reprehendere conarentur, ego summa qua me decuit æquitate vos defendi. Eamque ob causam in primis factum esse arbitror, ut mihi honos publice haberetur. (20) Cum vero hominum benevolentiam, insignem quidem illam, sed vires in præsentia esse minores cernebam, digressus in Neptuni templum in Calauria me contuli, non modo quod propter numinis religionem me ibi tutiorem fore spero (nec enim id exploratum habeo; nam quæ res in aliorum potestate sitæ sunt, eæ spem tenuem et obscuram periclitanti suppeditant), sed eo etiam, quod hinc quotidie patriam intueor, in quam tantæ mihi sum benevolentiae conscius, quantam utinam a vobis consequar.

(21) Ne igitur, Athenienses, diutius etiam his malis angar, ea mihi decernitote, quæ iam aliis quoque nonnullis tribuistis, ut neque indignum vobis aliquid mihi usuveniat, neque aliis supplicare cogar, id quod nec vobis honestum esset. Nam si vestra iracundia placari mihi nulla ratione potest, mori me præstiterit. (22) Iure autem hoc animo esse me neque nunc sine re hæc iactare credetis. Nam et vestram auctoritatem subii, et iudicium non detrectavi, ut neque veritatem indefensam desererem, neque vestrum quisquam in me potestatem non haberet, sed ut vestro arbitratu de me statueretis. Arbitrabar enim eos, qui omnia in me ornamenta contulissent, etiam erga me (si ita vellent) delinquendi habere potestatem oportere. (23) Quia vero iusta fortuna, ita uti decuit, iniustâ superatâ, bis vobis iisdem de rebus statuendi facultatem dedit, propterea quod nihil in me, cui mederi non liceat, statuistis, servatote me, et quæ tum vobis ipsis tum me digna sunt decernitote. (24) Nihil enim a me perperam et scelerate factum reperietis, neque me commeritum, ut vel dignitate vel vita spolier, sed et multitudinis ita esse studiosum, ut qui maxime (ne quid insidiosum scribam) et pulcherrima ex his qui adhuc vivunt pro vobis gerenda suscepisse, maximaque e meis æqualibus benevolentiae erga vos indicia reliquisse.

(25) Neque vero quisquam vestrum putet, Athenienses, me vel ex imbecillitate animi vel ulla alia turpi de causa per totam epistolam lamentari. Nam ego nunc iis consilictor rebus (quod utinam esset aliter) eo modo, quo quisque talibus in malis sibi indulget, ut doloribus et lacrimis et patriæ vestrique desiderio et ærumnarum mearum consideratione. Quæ omnia mihi querelas eliciunt; quæ si cum æquitate reputabitis, in nullis meis vestrarum rerum administrationibus vel mollitie vel timiditatis argui me posse reperietis.

(26) Et hæc hactenus ad omnes vos; privatim vero cum iis qui me lacesunt, coram vobis volo disputare. Nam ea,

vai. ὅσα μὲν γὰρ τοῖς ὑφ' ὑμῶν ἀγνοηθεῖσιν ὑπηρετοῦν-
τες ἐποίουν, ἔστω δι' ὑμᾶς αὐτοῖς πεπραχῆται, καὶ οὐδὲν
ἐγκαλῶ. ἐπειδὴ δὲ ἐγνώκαθ' ὑμεῖς ὅα ταῦτ' ἐστίν,
ἐὰν μὲν, ὡς περ ὑπὲρ τῶν λοιπῶν εἴωσι, καὶ ἐμοὶ συγ-
χωρήσωσι, καλῶς ποιήσουσιν· ἐὰν δ' ἐπιπράξουσιν ἐγγει-
ρῶσιν, ὑμᾶς ἀξιώ μοι βοηθεῖν ἅπαντας καὶ μὴ κυριω-
τέραν τὴν τούτων ἔχουσαν τῆς παρ' ὑμῶν χάριτος μοι
γενέσθαι. εὐτυχεῖτε.

γ'. Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

Περὶ μὲν τῶν κατ' ἑμαυτόν, ἃ μοι παρ' ὑμῶν ἐνό-
μιζον δίκαιον εἶναι γενέσθαι, τὴν προτέραν ἐπεμψα
πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ ὧν ὅταν ὑμῖν δοκῆ, τότε συγχο-
ρήσετε. περὶ δὲ ὧν νῦν ἐπέσταλλα, βουλομένη ἂν
ὑμᾶς μὴ παριδεῖν, μηδὲ πρὸς φιλονεικίαν, ἀλλὰ πρὸς
τὸ δίκαιον ἀκούσαι. συμβαίνει γάρ μοι, καί περ ἐκποδῶν
διατρέποντι, πολλῶν ἀκούειν ἐπιτιμίων τῶν ὑμῖν ἐπὶ τοῖς
περὶ τοὺς Λυκούργου παῖδας γιγνομένων. (2) ἐπέ-
στειλα μὲν οὖν ἂν τὴν ἐπιστολὴν καὶ τῶν ἐκείνῳ ζῶντι
πεπραγμένων ἕνεκα, ὧν ὁμοίως ἐμοὶ πάντες ἂν αὐτῷ
δικαίως ἔχοιτε χάριν, εἰ τὰ προσήκοντα βούλοισθε
ποιεῖν. ἐκεῖνος γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ περὶ τὴν διοίκησιν
μέρει τάξας τῆς πολιτείας τὸ κατ' ἀρχὰς καὶ περὶ
τῶν Ἑλληνικῶν καὶ συμμαχικῶν οὐδὲν εἰωθὺς γρά-
φειν, ὅτε καὶ τῶν δημοτικῶν εἶναι προσποιουμένων οἱ
πολλοὶ κατέλιπον ὑμᾶς, τότε ταῖς τοῦ δήμου προαιρέ-
σεσι προσέειμεν ἑαυτόν, (3) οὐ γὰρ ὅτι δωρεὰς καὶ προσ-
όδους ἐκ τούτων ὑπῆρχε λαμβάνειν (ἀπὸ γὰρ τῶν
ἐναντιῶν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐγίνετο), οὐδ' ὅτι ταύτην
ἀσφαλεστέραν τὴν προαίρεσιν οὖσαν ἑώρα (πολλοὺς
γὰρ καὶ προδήλους εἶχε κινδύνους, οὓς ἀναγκαῖον ἦν
ὑπομείναι τὸν ὑπὲρ τοῦ δήμου λέγειν καὶ πράττειν
προαιρούμενον), ἀλλ' ὅτι δημοτικὸς καὶ φύσει χρηστὸς
ἀνὴρ ἦν. (4) καίτοι παρὼν ἑώρα τοὺς μὲν βοηθήσαν-
τας τῷ δήμῳ ἀσθενεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν ὄντας,
τοὺς δὲ τάναντία πράττοντας κατὰ πάντα ἐρρωμένους.
ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἤττον ἐκεῖνος εἶχετο τούτων ἃ συμ-
φέρειν ἠγεῖτο τῷ δήμῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀόκνως καὶ
λέγων καὶ πράττων ἃ προσῆκεν ἦν φανερός, ἐφ' οἷς
εὐθὺς ἐξητείτο, ὡς ἅπαντες ἴσασιν.

(5) Ἐπέστειλα μὲν οὖν ἂν, ὡς περ εἶπον ἐν ἀρχῇ,
καὶ διὰ τὴν ἐκείνου χάριν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑμῖν νομί-
ζων συμφέρειν τὰς παρὰ τοῖς ἕξω γιγνομένας ἐπιτι-
μήσεις εἰδέσθαι, πολλῶν προθυμότερον πρὸς τὸ πέμψαι
τὴν ἐπιστολὴν ἔσχον. παραιτοῦμαι δὲ τοὺς ἰδίᾳ
πρὸς ἐκεῖνον ἔχοντας δυσκόλους, ὑπομείναι τὰ ληθῆ
καὶ τὰ δίκαια ἀκούειν ὑπὲρ αὐτοῦ. εὐ γὰρ ἴστε, ὡ
ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι νῦν ἐκ τῶν περὶ τοὺς παῖδας
αὐτοῦ γεγενημένων φαύλην ὁδὸν ἢ πόλις λαμβάνει.
(6) οὐδεὶς γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοεῖ ὅτι ζῶντα Λυ-
κούργον ἐτιμᾶθ' ὑμεῖς εἰς ὑπερβολήν, καὶ πολλῶν αἰ-
τιῶν ἐπενεχθεῖσιν ὑπὸ τῶν φθονούτων αὐτῷ οὐδε-
μίαν πώποθ' εὐρετ' ἀληθῆ, οὕτω δ' ἐπιστεύετ' αὐτῷ

EPISTOLOGR.

in quibus vestra ignorantia subservierunt, propter vos ab
eis facta sunt, neque ego accuso quicquam. Postquam
vero cognovistis vos, illa cuiusmodi sint, si, ut reliquos
missos faciunt, ita et me quiescere sinent, recte facient.
Sin exagitare me instituerint, peto ut vos omnes opem
mihi feratis, neque committatis ut istorum odia plus
valeant quam vestra benevolentia. Valete.

III. Demosthenes Senatui Populoque S.

Quæ meis in rebus iure a vobis tribui mihi putarem,
superioribus exposui literis, quæ, quum vobis videbitur,
mihi concedetis. Hæc autem de quibus nunc scribo,
non negligi a vobis, neque adversandi sed æquitatis
studio cognosci velim. Contingit enim mihi, quanquam
peregre degenti, multos audire, qui vos ob ea quæ Ly-
curgi liberis acciderunt, reprehendant. (2) Ac literas
hasce misissem propter res etiam ab eo vivente gestas,
de quibus æque mecum omnes, si voletis officio fungi,
gratiam ei habebitis. Qui ut primum ad rempublicam
accesserat, in curatione vectigalium urbanorumque mu-
nerum se collocavit; de statu Græciæ ac sociorum nihil
scribere solitus. Quum vero eorum etiam qui præ se po-
puli studium ferebant, plerique vos deservissent, populi
partibus se addixit; (3) non quod inde munera et reditus
capere liceret (nam adversæ factioni hæc omnia proposita
erant) neque quod has partes magis extra periculum esse
videret (multa enim et manifesta pericula res habebat,
quæ ei, qui populi auctoritatem dicendo agendoque tue-
retur, adire necesse erat), sed quod natura popularis et
vir bonus fuit. (4) Quanquam autem coram videbat tam eos,
qui populo opem ferre cuperent, propter acceptam cladem
esse infirmos, quam adversarios viribus ab omni parte suf-
fultos, nihilominus tamen ipse in ea quæ populo commo-
darent incumbere, ac postea strenue palam et dicebat
et agebat ea quæ conveniebant. Ob quæ statim, ut omnes
norunt, ad supplicium deposcebatur.

(5) Scripsissem igitur, ut principio dixi, et in illius
gratiam, sed tamen quum et vobis expedire putem, ut
convicia quæ apud exteros in vos dicuntur sciatis, multo
magis ad literas mittendas sum incitatus. Peto autem,
ut qui privatim illi iniqui sunt, vera et æqua de eo au-
dire non graventur. Neque enim, Athenienses, ignorare
debetis, existimationi urbis ex his quæ in eius liberos
facta sunt, labem aspergi: (6) nemo enim Græcorum
ignorat, vos viventi Lycurgo summos honores habuisse,
cumque ei plurima crimina ab eius invidis impingerentur
nullum unquam verum deprehendisse; tantam autem fidem
habuisse et præ omnibus popularem iudicasse, ut de

καὶ δημοτικὸν παρὰ πάντας ἡγεῖσθε, ὥστε πολλὰ τῶν δικαίων ἐν τῷ φῆσαι Λυκούργον ἐκρίνετε, καὶ τοῦτο ὑμῖν ἐξήρκει· οὐ γὰρ ἦν ** τοιοῦτον μὴ δοκοῦν ὑμῖν. (7) νῦν τοίνυν ἅπαντες ἀκούοντες τοὺς υἱεῖς αὐτοῦ δεδέσθαι τὸν μὲν τεθνεῶτα ἐλευῶσι, τοῖς παισὶ δ' ὡς ἀνάξια πάσχουσι συνάχθονται, ὑμῖν δ' ἐπιτιμῶσι πικρῶς, ὅς οὐκ ἂν τολμήσαιμι γράφειν ἐγὼ· ἃ γὰρ ἀχθομαι τοῖς λέγουσι καὶ ἀντιλέγω καθ' ὅσον δύναμαι βοηθῶν ὑμῖν, ταῦτα ἄχρι μὲν τοῦ δήλον ὑμῖν ποιῆσαι ὅτι πολλοὶ μέμφονται, συμφέρειν ὑμῖν νομίζων εἰδέναι, γέγραφα, ἀκριβῶς δὲ διεξιέναι δυσχερὲς κρίνω. (8) ὅσα μέντοι λαιδορίας χωρὶς ἐστὶν ὧν λέγουσι τίνες, καὶ ἀκηκοέναι συμφέρειν ὑμῖν ἠγοῦμαι, ταῦτα δηλώσω. οὐδεὶς γὰρ ὑπέλιπεν ὡς ἄρα ἠγορήκατε καὶ διεψεύσθητε τῆς ἀληθείας περὶ αὐτοῦ Λυκούργου. τό τε γὰρ τοῦ χρόνου πλήθος, ὃν ἐξεταζόμενος οὐδὲν πώποδ' ἠδρέθη περὶ ὑμᾶς οὔτε φρονῶν οὔτε ποιῶν ἄδικον, καὶ τὸ μηδένα ἀνθρώπων εἰς μηδὲν τῶν ἄλλων ἀναισθησίαν ὑμῶν καταγνῶναι, εἰκότως ἀναιρεῖ τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγνοίας σκῆψιν. (9) λείπεται τοίνυν ὃ πάντες ἂν εἶναι φαύλων ἀνθρώπων ἔργον φήσαιεν, τὸ ὅσον ἂν χρῆσθε χρόνον, τοσοῦτον ἐκάστου φροντίζειν δοκεῖν, μετὰ δὲ ταῦτα μηδένα ἔχειν λόγον. εἰς τί γὰρ τῶν ἄλλων χρῆ προσδοκᾶν τῷ τετελευτηκότι τὴν παρ' ὑμῶν ἐσεσθαι χάριν, ὅταν εἰς τοὺς παῖδας καὶ τὴν εὐδοξίαν τᾶναντία ὄρα τις γιγνόμενα, ὧν μόνων καὶ τελευτῶσι πᾶσιν, ὅπως ἔξει καλῶς, μέλει; (10) καὶ μὴ οὐδὲ χρημάτων ποιεῖν ἕνεκα ταῦτα δοκεῖν τῶν καλῶν κάγαθῶν ἐστίν· οὔτε γὰρ τῆς μεγαλοφυχίας οὔτε τῆς ἄλλης προαιρέσεως τῆς ὑμετέρας ἀκόλουθον ἂν φανείη. εἰ γὰρ ὑμᾶς λύσασθαι παρ' ἐτέρων ἔδει δόντας ἐκ τῶν προσιόντων τὰ χρήματα ταῦτα, πάντας ἂν ἠγοῦμαι προθύμους εἶναι· τίμημα δ' ἔρῳν ὀκνοῦντας ἀφείναι, ὃ λόγῳ καὶ φθόνῳ γέγονεν, οὐκ ἔχω τί καταγνῶ, εἰ μὴ ὅλως πικρῶς καὶ τραχωδῶς ἔχειν πρὸς τοὺς δημοτικοὺς ὠρμήκατε. εἰ δὲ τοῦτ' ἐστίν, οὔτ' ὀρθῶς οὔτε συμφερόντως βουλεύεσθαι ἐγνώκατε. (11) Θαυμάζω δ', εἰ μηδεὶς ὑμῶν ἐννοεῖ ὅτι τῶν αἰσχυρῶν ἐστὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προσέχειν δοκῶντα, ὃς καὶ τοῖς ἀτυχήσασι ἀεὶ κοινὴν ἔχει καταφυγὴν, ἀγνωμονέστερον φαίνεσθαι Φιλίππου, ὃς ἀνουθέτητος ὧν εἰκότως, τραφεῖς γ' ἐν ἐξουσίᾳ, ὅμως ὤρετο δεῖν, ἠνίκ' εὐτύχησε μάλιστα, τότε ἀνθρώπινα πράττων φαίνεσθαι, (12) καὶ τοὺς παραταξαμένους, πρὸς οὓς περὶ τῶν ἔλιων διεκινδύνευσεν, οὐκ ἐτόλμησε δῆσαι τὸ τίνων καὶ τίνες εἰσὶν ἐξετάσας· οὐ γὰρ, ὡς εἴκειν, ὁμοίως τῶν παρ' ὑμῖν ῥητόρων ἐνίοις οὔτε δίκαια ἂν εἶναι πρὸς ἅπαντας τὰ αὐτὰ οὔτε καλὰ ἡγεῖτο, ἀλλὰ τὴν τῆς ἀξίας προσθήκην συλλογιζόμενος τὰ τοιαῦτ' ἐπέκρινεν. (13) ὑμεῖς δ', ὄντες Ἀθηναῖοι καὶ παιδείας μετέχοντες, ἢ καὶ τοὺς ἀναισθητοὺς ἀνεκτοὺς ποιεῖν δοκεῖ δύνασθαι, πρῶτον μὲν, ὃ πάντων ἀγνωμονέστατόν ἐστι, περὶ ὧν τὸν πατέρα αἰτιῶνται τίνες τοὺς υἱεῖς δεδέκατε, εἴτα

multis causis e sola Lycurgi affirmatione sententiam ferretis, eaque vobis satis esset. Id quod minime fecissetis, nisi vobis visus fuisset homo integerrimus. (7) Nunc igitur omnes, qui filios eius in vinculis esse audiunt, et defunctum miserantur et liberorum eius, ut cum quibus ipique agatur, vicem dolent, vos vero acerbè insectantur, ut ego scribere non ausim. Nam ea quæ invitus audio, et propter vos defendendos quantum possum refuto, cætenus ut vobis indicem, multos esse a quibus reprehendimini, quod scitu vobis esse utilia iudicabam, scripsi. (8) Quæ vero sine convicio a quibusdam dicuntur et auditu fore utilia vobis arbitror, significabo. Nemo vos per errorem et ignoratione veri ita de ipso Lycurgo statuere existimat. Nam et longum temporis spatium, quo exploratus nihil unquam contra vos vel cogitare vel agere iniustum deprehensus est, et illud, quod mortalium nemo ullis aliis in rebus vos stuporis arguit, merito istam tollit ignorantiae suspicionem. (9) Restat igitur, quod omnes haud frugi hominum esse dicant, ut tantisper cuiusque curam, dum eius vobis usus est, agere videamini, post nullam rationem habeatis. Quam enim aliam vos defuncto gratiam relatuos consentaneum est, quum eius liberos et existimationem lædi videamus? quæ sola, ut in tuto collocentur, etiam morientibus omnibus curæ sunt. (10) Iam nec illud bonorum virorum est, ut ista pecuniæ gratia facere videantur; id quod neque magnitudini animi vestræ nec reliquo vitæ instituto congruere apparebit. Nam si vobis illi tanti ab aliis redimendi essent, e vestra arario deprompta pecunia, id vos omnes cupide facturos existimarem. De eo vero quod per calumniam et ex invidia factum sit, non habeo quid statuum, nisi prorsus acerbè insectari et proturbare populares homines instituistis. Quod si ita est, neque recte neque utiliter facere decrevistis.

(11) Miror autem, si nemo vestrum cogitat turpe esse, ut populus Atheniensis, sapientiæ doctrinæque opinione præstans omnibus, ad quem in calamitatibus tanquam ad commune asylum confugi solet, Philippo inhumanior videatur, qui (ut in potestate regia educatum probabile est) a nemine admonitus, tamen quum secundissima fortuna usus esset, humanitatis se maxime esse memorem oportere censuit, (12) ab iis qui adversus ipsum in acie steterant, et cum quibus de summa rerum depugnarat, neque qui et civitates essent perquirere neque vincere ausus. Etenim, ut apparet, non ut plerique vestri oratores eadem in omnes esse vel iusta vel honesta putabat, sed ratione habita dignitatis etiam, talia concludebat et decernebat. (13) Vos autem, qui estis Athenienses et liberali doctrina perpoliti, quæ stupidos etiam efficere tolerabiles putatur, primum, quod omnium iniquissimum est, quarum rerum patrem accusant quidam, ob eas filios in vincula coniecistis. Atque ita agere perinde esse

τὸ ταῦτα ποιεῖν ἴσον εἶναι φατε, ὅσπερ ὑπὲρ σταθμῶν ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοπούμενοι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ ἀνδρῶν προαιρέσεως καὶ πολιτείας βουλευόμενοι, (14) ἐν οἷς ἐξεταζομένοις εἰ μὲν χρηστὰ καὶ δημοτικὰ καὶ ἐπ' εὐνοίᾳ τὰ Λυκούργῳ πεπραγμένα φαίνεται, μηδενὸς κακοῦ ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τοὺς παῖδας αὐτοῦ δίκαιόν ἐστι τυγχάνειν παρ' ὑμῶν, εἰ δὲ τάναντία τούτων, ἐκείνον, ὅτ' ἔζη, ἔδει δίκην δίδοναι, τούτους δὲ μηδ' οὕτως, ἐφ' οἷς ἐκείνῳ τις ἐγκαλεῖ, τυγχάνειν ὀργῆς· πᾶσι γὰρ πάντων τῶν ἀμαρτημάτων ὄρος ἐστὶ τελευτή. (15) ἐπεὶ εἴγ' οὕτως ἔξετε, ὅσθ' οἱ μὲν ἀγθεσθέντες τι τοῖς ὑπὲρ τοῦ δήμου πολιτευομένοις μηδὲ πρὸς τελευτήσαντας διαλλαγῆσονται, ἀλλὰ καὶ τοῖς παισὶ τὴν ἐγθρᾶν διαφυλάξουσιν, ὁ δὲ δῆμος, ὃ συναγωνίζεται τῶν δημοτικῶν ἕκαστος, μέχρι τοῦ παρόντος χρησθῆναι μνημονεύσει τὰς χάριτας, μετὰ ταῦτα δὲ μηδὲν φροντεῖ, οὐδὲν ἀθλιώτερον ἔσται τοῦ τὴν ὑπὲρ τοῦ δήμου τάξιν αἰρεῖσθαι. (16) Εἰ δὲ Μοιροκλῆς ἀποκρίνεται ταῦτα μὲν σοφώτερα ἢ καθ' ἑαυτὸν εἶναι, ἵνα δὲ μὴ ἀποδῶσιν, αὐτὸς αὐτοὺς ὄψαι, ἐρωτήσας· αὐτόν, ἠνίκα Ταυρέας καὶ Πάτακος καὶ Ἀριστογείτων καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δεσμοκτήριον παραδοθέντες οὐ μόνον οὐκ ἐδέδοντο, ἀλλὰ καὶ ἐδημηγόρου, τί δήποτε οὐχ ἑώρα τὰ δίκαια ταῦτα. (17) εἰ δὲ μὴ φήσει τότ' ἄρχειν, οὐδὲ λέγειν ἔκ γε τῶν νόμων αὐτῷ προσήκει. ὅστε πῶς ἴσον ἐστὶ τοὺς μὲν ἀρχεῖν, οἷς μὴδὲ λέγειν ἔξεστι, τοὺς δὲ δεδέσθαι, ὧν πολλὰ χρησίμος ἦν ὑμῖν ὁ πατήρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω συλλογίσασθαι, εἰ μὴ τοῦτο δεῖξαι δημοσίᾳ βούλεσθε, (18) ὅτι βδελυρία καὶ ἀναίδεια καὶ προαίρεσις πονηρίας ἐν τῇ πόλει ἰσχύει καὶ διασωθῆναι πλείω προσδοκίαν ἔχει, κἂν τι συμβῆ χαλεπὸν τοῖς τοιοῦτοις, ἀπόλυσις γίγνεται, ἐν δὲ προαίρεσει χρηστῆ καὶ βίῳ σώφρονι καὶ δημοτικῷ προελέσθαι ζῆν σφαλέρων, κἂν τι γένηται κατὰ ἴσμον, ἀφικτον ἔσται. (19) Ἴτι τοίνυν τὸ μὲν μὴ δίκαιον εἶναι τὴν ἐναντίαν ὁρᾶν ἔχειν; περὶ ζῶντος εἴγετ' ἐκείνου, καὶ τὸ τῶν τελευτηκότων ἢ τῶν παρόντων πλείω ποιεῖσθαι λόγον δίκαιον εἶναι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἑάσω· παρὰ γὰρ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι ταῦτα ὑπελήφα· ὅσοις μὲντοι πατρικὰς εὐεργεσίας ἀπεμνημονεύσατε τῶν ἄλλων, ἠδέως ἂν ἴδοιμι ὑμᾶς ἀναμνησθέντας, οἷον τοῖς Ἀριστείδου καὶ Θρασυβούλου καὶ τοῖς Ἀρχίνου καὶ πολλῶν ἐτέρων ἀπογόνους. (20) οὐχ ὡς ἐπιτιμῶν δὲ ταῦτα παρήνευγα. τοσοῦτου γὰρ δέω τοῦτο ποιεῖν, ὅστε συμφέρειν μάλιστα τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα κρίνω· προκαλεῖσθε γὰρ πάντας ἐκ τούτων δημοτικούς εἶναι, ὀρῶντας ὅτι κἂν ἐν τῇ καθ' ἑαυτοὺς βίῳ ταῖς προσηκούσαις αὐτῶν τιμαῖς ὁ φόβος ἀντιστῆ, τοῖς γε παῖσιν ὑπάρξει τὰ προσήκοντα παρ' ὑμῶν κομίσασθαι. (21) πῶς οὖν οὐκ ἀτοπον, μᾶλλον δὲ καὶ αἰσχρόν, τῶν μὲν ἄλλων τισί, καὶ παλαιῶν ὄντων τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐγένοντο χρησίμοι, καὶ δι' ὧν ἀκούετε τὰς εὐεργεσίας, οὐκ ἐξ ὧν ἐώρακατε ὑπεληφότες, ὅμως τὴν

dicitis ac si æqualitatem in ponderibus aut mensuris quaereretis et non de virorum instituto vitæ et ratione reipublicæ consultaretis. (14) In qua quidem inquisitione, si bona popularia et studio reipublicæ iuvandæ suscepta Lycurgi acta videbuntur, non modo nullo affici malo, sed quibusvis a vobis ornari beneficiis eius liberos æquum est. Sin contraria, illum, dum viveret, pœnas dedisse oportuit, hos vero ne sic quidem propter obiecta patri a quibusdam crimina per iracundiam plecti. Omnibus enim omnium delictorum quasi macta est obitus (15) Quod si hoc critis animo, ut aliqui populi studiosis irati ne cum mortuis quidem in gratiam redeant, sed inimicitias etiam ad liberos usque propagent tradantque posteris, populus autem, cuius causam quique populares agunt, dum horum opera utitur, beneficiorum meminerit, post ea flocci faciat, nihil erit miserius quam populi tueri partes.

(16) Quodsi Mærocles respondet hæc argutiora esse quam quæ intelligat, se vero eos, ut ne effugerent, in carcerem compegisse, quaerite ex eo, quum Taureas et Patæcus et Aristogiton atque ipse in carcerem traditi non modo vinciti non fuerint, sed et conciones habuerint, cur istam æquitatem non perspexerit? (17) Sin se tum magistratu quidem esse functum dicet, sed orationes in publico non habuisse, idque permissum sibi fuisse legibus, æquum esse qui potest, ut magistratu fungantur hi, quibus verba facere non licet, illi vero in vinculis teneantur, quorum de vobis sæpe bene meritus fuit pater? Ego quidem hæc coniungere et concludere non possum, nisi hoc publice vultis ostendere, (18) et recordiam et impudentiam et affectationem improbitatis in civitate valere, et maiorem habere opem incolumitatis, ac, si quid secus acciderit, tales absolvi; meliorem autem tueri partem vitamque modestam et popularem instituere periculosum esse, ac si quid erretur, nullam veniæ spem esse propositam.

(19) Ad hæc non esse iustum omnino aliter quam de vivente sentire, decereque ut defunctorum potius quam viventium rationem habeatis, et quæ sunt eius generis, omnia missa faciam, quod ea in confesso esse apud omnes existimo; sed quam multos ob paterna beneficia honorastis, tam multis etiam aliorum posteris, velut Aristidis et Thrasybuli et Archini, similem referri gratiam vellem (20) Neque vero hæc quo vos reprehenderem attuli; a quo tantum absum, ut eam rem maxime esse e republica dicam. Incitatis enim omnes ista ratione ad populum colendum, quippe qui videant, tametsi viventibus obset invidia, quominus honores meritos consequantur, suis tamen liberis digna præmia esse apud vos reposita. (21) An non igitur absurdum atque adeo turpe est, vos quibusdam aliis, licet, ex quo usui fuerunt, multum temporis intercesserit, iudicio de illorum beneficiis ex fama, non ex iis, quæ vidistis, facto, tamen iustam benevolentiam

δικαίαν εὐνοίαν διασώζειν, Λυκούργω δ' οὕτως ὑπογυίου καὶ τῆς πολιτείας καὶ τῆς τελευταίας γεγυνοίας, μηδ' εἰς ἃ καὶ τοῖς ἀγνώσι καὶ ὑφ' ὧν ἠδικεῖσθε ἔτοιμοι τὸν ἄλλον ἤτε χρόνον, εἰς ἔλεον καὶ φιλανθρωπίαν, μηδ' εἰς ταῦθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὁμοίους παρέχειν, καὶ ταῦτ' εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ γιγνομένης τῆς τιμωρίας, οὗς κὰν ἔχθρός, εἴπερ μέτριος εἴη καὶ λογισμὸν ἔχων, ἐλεήσει;

(23) Θαυμάζω τοίνυν καὶ τοῦτ' εἴ τις ὑμῶν ἀγνοεῖ, οὗς οὐδὲ τοῦτο συμφέρει τῇ πολιτείᾳ φανερὸν γιγνόμενον, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλην τινὰ κτησαμένοις φιλίαν καὶ κατορθοῦσιν ἐν πᾶσι πλεονεκτεῖν ὑπάρχει, κὰν ἀτυχῆσωσι τι, βραδίας εἶναι τὰς λύσεις, τοῖς δ' εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτοὺς οὐ μόνον κατὰ τὰλλα ἔλαττον ἔχειν ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ τὰς συμφορὰς βεβαίους τούτοις μόνοις τῶν ἄλλων μένειν. (24) ἀλλὰ μὴν ὅτι τοῦτ' οὕτω γίγνεται, βράδιον δεῖξαι. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν Λάχητι τῷ Μελανώπου ἀλῶναι μὲν ὁμοίως ἐν δικαστηρίῳ συμβᾶν οὗς καὶ νῦν τοῖς Λυκούργου παισίν, ἀφειθῆναι δὲ πᾶν τὸ ὄφλημα ἐπιστεῖλαντος Ἀλεξάνδρου; καὶ πάλιν Μνησιβούλῳ τῷ Ἀχαρνεῖ ἀλῶναι μὲν ὁμοίως, καταγνόντος αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου ὡσπερ καὶ τῶν Λυκούργου παίδων, ἀφείσθαι δὲ καλῶς ποιοῦντες; ἀξιος γὰρ ἀνήρ. (25) καὶ οὐδεὶς ἐπὶ τούτοις τοὺς νόμους ἔφη καταλύεσθαι τῶν νῦν βωόντων. εἰκότως· οὐ γὰρ κατελύοντο, εἴπερ ἅπαντες οἱ νόμοι τῶν δικαίων ἕνεκα καὶ σωτηρίας τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων τίθενται, καὶ μήτε ἀιδίους τοῖς ἀτυχῆσασι καθιστάναι τὰς συμφορὰς συμφέρει, μήτ' ἀχαρίστους ὄντας φαίνεσθαι. (26) ἀλλὰ μὴν εἴγε ταῦθ' οὕτως, ὡσπερ ἂν φησάμεν, ἔχειν συμφέρει, οὐ μόνον τοὺς νόμους οὐ κατελύετε, ἠνίκα ἐκείνους ἠφίετε, ἀλλὰ καὶ τοὺς βίους ἐσώζετε τῶν τοὺς νόμους θεμένων ἀνθρώπων, Λάχητα μὲν πρὸς χάριν δεηθέντος Ἀλεξάνδρου ἀφέντες, Μνησιβούλον δὲ τῇ τοῦ βίου σωφροσύνῃ σώσαντες. (27) μὴ τοίνυν τὸ κτήσασθαι τὴν ἔξωθεν φιλίαν λυσιτελέστερον δείκνυτε ἢ τὸ τῷ δήμῳ παρακαταθέσθαι ἑαυτόν, μηδὲ τὸ τῶν ἀγνώτων εἶναι· κρεῖττον ἢ τοῖς πολλοῖς ὑμῖν τὰ συμφέροντα πολιτευόμενον γινώσκεισθαι. τὸ μὲν γὰρ πᾶσιν ἀρέσκειν τὸν συμβουλεύοντα καὶ τὰ κοινὰ πράττοντα ἀδύνατον· ἐὰν δ' ἐπ' εὐνοίᾳ ταῦτὰ τῷ δήμῳ τις φρονῆ, δίκαιός ἐστι σώζεσθαι· εἰ δὲ μή, καὶ θεραπεύειν ἑτέρους μᾶλλον ἢ τὸν δῆμον ἅπαντας διδάξετε, καὶ φεύγειν τὸ τῶν ὑμῖν συμφερόντων ποιοῦντά τι γνωσθῆναι. (28) ὅλως δὲ κοινόν ἐστιν ὄνειδος ἅπαντων, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὅλης τῆς πόλεως συμφορὰ τὸν φθόνον δοκεῖν μεῖζον ἰσχύειν παρ' ὑμῖν ἢ τὰς τῶν εὐεργεσιῶν χάριτας, καὶ ταῦτα τοῦ μὲν νοσήματος ὄντος, τῶν δὲ τοῖς θεοῖς ἀποδεδειγμένων.

(29) Καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικόν, μετὰ ταῦτα δ' ἔτοιμον εἰς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοῦτον, ὅτε μὲν τὴν ὑπὲρ ὑμῶν τάξιν ἔχων εἰς τὸ πολιτεύεσθαι παρήει, ὡς δοῦλον ἐλαυνόμενον καὶ γραφὴν ξενίας φεύγοντα

constanter tribuere, Lycurgum autem, qui nuper adeo et reipublicæ præfuit et vitam cum morte commutavit, ne in iis quidem vos, quæ superiori tempore hominibus perditis quoque et in vos iniuriis tribuebatis, misericordia dico et humanitate, similes eisdemque experiri, præsertim cum in eius liberos supplicium redundet, quorum etiam hostem (si moderatus sit et mente utatur) miseresceret.

(23) Quin illud etiam demiror, si quis vestrum hoc ignorat, non esse e republica, palam fieri, eos, qui aliorum quorundam amicitiam sibi adiunxerunt, et quum res prospere cedunt, in omnibus esse meliore conditione, et quum fortuna reflarit, facile periculis liberari; cum his vero qui toti a populo pendent, non modo in aliis rebus peius agi, sed solis etiam his firmas permanere calamitates.

(24) Atque hoc ita fieri ostendi facile potest. Quis enim vestrum ignorat accidisse ut Laches Melanopi filius similiter iudicio vinceretur, ut etiam nunc Lycurgi liberi, sed propter Alexandri literas omne debitum ei esse condonatum? Et rursus Mnesibulum Acharnensem æque convictum et iudicum sententia damnatum ac Lycurgi liberos, esse tamen (quod equidem gaudeo), ut merebatur, absolutum? (25) Neque quisquam istorum, qui nunc clamant, propterea leges everti questus est, idque merito. Nec enim evertentur, quum omnes leges propter æquitatem et salutem bonorum et frugi hominum ferantur, cumque nec calamitates effici immortales, nec ingratos videre expediat. (26) Atqui si hæc ita, ut pronuntiamus, se habere conducit, non modo leges non evertetis, quum illos absolvetis, sed vitam etiam civium, quorum leges auctoritate sanciantur, defendebatis, Lachete ad preces Alexandri absoluto, Mnesibulo propter vitæ frugalitatem et modestiam conservato. (27) Ne igitur ostendite, utilius esse externas parare amicitias, quam populi fidei semet ipsum committere, neque præstare, ignoto alicui esse notum, quam rempublicam ex utilitate populi administrare. Nam ut is, qui suadet aliquid aut magistratu fungitur, placeat omnibus, fieri non potest. Tamen si quis populi rebus ex animo consultum cupit, dignus est qui conservetur. Quod nisi fiet, docebitis omnes, alios potius esse colendos quam populum, et cavendum esse, ne quis aliquid utile vobis gessisse intelligatur. (28) Omnino autem commune probrum est, Athenienses, et totius civitatis calamitas, quod Invidia plus valere apud vos quam Gratia putatur, quum præsertim illa morbus sit, hæ in deorum numerum referantur.

(29) At nec Pytheam prætermittam, qui pro suggesto duntaxat popularis est, postea vero paratus ad omnia, quæ vobis adversantur. Quem, dum vestras in gerenda republica et concionibus habendis partes tuebatur, quis nescit ut servum agitari et peregrinitatis accusari solitum,

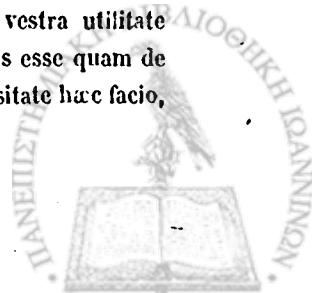

καὶ μικροῖσι πράξεντα ὑπὸ τούτων οἷς νῦν ὑπηρετῶν τοὺς κατ' ἐμοῦ λόγους ἔγραφεν, (30) ἐπειδὴ δ' ἂ κατηγόρει τότε τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, εὐποροῦντα μὲν οὕτως ὥστε δὴ ἔχειν ἑταίρας, αἱ μέχρι φθόγης καλῶς ποιῶσαι προπεπόμφασιν αὐτόν, πέντε τάλαντα δ' ὀφλόντα ἄλλον ἐκτίσαι ἢ πέντε δραχμὰς ἀνέχεσθαι πρότερον, πρὸς δὲ τούτοις παρ' ὑμῶν, τοῦ δήμου, οὐ μόνον τῆς πολιτείας μετεληφότα, ὁ κοινὸν δνειδὸς ἐστὶν ἅπασιν, ἀλλὰ καὶ θύοντα ὑπὲρ ὑμῶν τὰς πατρίους θυσίας ἐν Δελφοῖς; (31) ἔταν οὖν τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα πᾶσιν ἰδεῖν ἢ παραδείγματα, ἀφ' ὧν ἀλυσιτελὲς προελῆσθαι τὰ τοῦ δήμου πᾶς τις ἂν κρίναι, φοβοῦμαι μή ποτ' ἔρημοι τῶν ὑπὲρ ὑμῶν ἐρούντων γένησθε, ἄλλως τε καὶ ἔταν τῶν δημοτικῶν τοὺς μὲν ἢ καθήκουσα μοῖρα καὶ ἡ τύχη καὶ ὁ χρόνος παραιρῆται, ὧν Ναυσικλέα καὶ Χάρητα καὶ Διότιμον καὶ Μενεσθέα καὶ Εὐδόξον, ἔτι δ' Εὐδοικὸν καὶ Ἐφιάλτην καὶ Λυκοῦργον, (32) τοὺς δ' ὑμεῖς πρόησθε, ὥσπερ Χαρίδημον καὶ Φιλοκλέα καὶ ἐμέ, ὧν ἑτέρους εὐνουστέρους οὐδ' αὐτοὶ νομίζετε· εἰ δ' ὁμοίως τινὰς, οὐ φθονῶ. βουλοίμην ὁ ἄν, εἴπερ ὑμεῖς δικαίως αὐτοῖς προσοίσεσθε καὶ μὴ ταῦτ' ἄπερ ἡμεῖς πείσονται, ὡς πλείστους αὐτοὺς γενήσεσθαι. ἀλλ' ἔταν γε τοιαῦτα οἷα τὰ νῦν παραδείγματα ἐκφέρητε, τίς ἐστὶν ὅστις ταύτην τὴν τάξιν ἑαυτὸν γνησίως ὑμῖν ἐθελήσει δοῦναι; (33) ἀλλὰ μὴ τῶν γε προσποιησομένων οὐκ ἀπορήσετε· οὐδὲ γὰρ πρότερον. μὴ γένοιτο δὲ ἰδεῖν ἐξελεγχθέντας αὐτοὺς ὁμοίως ἐκείνοις, οἱ φανερωῖς, ἂ τότε ἤρνοῦντο, νῦν πολιτευόμενοι οὐδένα ὑμῶν οὔτε δεδραίκασιν οὔτε αἰσγύνονται. ἂ γρὴ λογιζομένους, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μήτε τῶν εὐνῶν ὀλιγωρεῖν μήτε τοῖς προάγουσιν εἰς πικρὰν καὶ ὀμότητα τὴν πόλιν πείθεσθαι. (34) πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἢ ταραχῆς καὶ δυσμενείας, ὧν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμὸς. εἰ δὲ τις ὑμῶν διασύρει ταῦτα, πολλῆς ἐστὶν εὐθειας μεστός. εἰ γάρ, ἂ μηδεὶς ἂν ἤλπισεν, ὄρων γεγενημένα, ἂ καὶ πρότερον γέγονε τοῦ δήμου πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος, νῦν μὴ ἂν οἶεται γενέσθαι, πῶς οὐ τεύφονται;

(35) Ταῦτα δ' εἰ μὲν παρῆν, λέγων ἂν ὑμᾶς εἰδῶσκον· ἐπειδὴ δ' ἐν τοιούτοις εἰμὶ ἐν οἷς, εἴ τις ἐμοῦ κατέψευσται ἐφ' οἷς ἀπόλωλα, γένοιτο, γράψας ἐπέσταλλα, πρῶτον μὲν καὶ πλείστον λόγον ποιούμενος τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος ὑμῖν, δεύτερον δ' ὅτι τὴν αὐτὴν εὐνοίαν, ἣν πρὸς ζῶντα Λυκοῦργον εἶχον, δίκαιον εἶναι νομίζω καὶ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ φαίνεσθαι ἔχων. (36) εἰ δὲ τῷ παρέστηκεν ὡς πολὺ μοι περὶ ἐστὶ τῶν ἑμαυτοῦ πραγμάτων, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς τοῦτον εἰπεῖν ὅτι τῶν συμφερόντων ὑμῖν καὶ τοῦ μηδένα τῶν φίλων ἐγκαταλείπειν ὁμοίως, ὥσπερ τῆς ἑμαυτοῦ σωτηρίας, φροντίζω. οὐκ οὐκ ἐκ τοῦ περιόντος

propeque venundatum ab istis, quibus nunc inserviens orationes illas contra me scripsit? (30) Postquam autem ipse nunc ea facit, propter quæ tum alios criminabatur, ita esse locupletem, ut et duas meretriculas alat, quæ ad tabem eum usque, optimæ sane mulieres, redegerunt, et quinque talenta mulctæ nomine facilius nunc solverit, quam olim totidem drachmas solvere potuisset; et præter hæc a vobis non modo admissum ad gubernacula civitatis (quod commune probum est omnibus), sed et patria sacra Delphis pro vobis fecisse? (31) Quod si talia et tanta exempla viderint omnes, de quibus nemo est quin populi deligere et tueri partes perniciosum esse iudicet, vereor ne aliquando nulli futuri sint, qui causam vestram tueantur, si præsertim alios naturæ debitum et fortuna et ætas sustulerit, ut Nausiclem, ut Charetem, ut Diotimum, ut Menestheum, ut Eudoxum, prætereaque Eudicum et Ephialten et Lycurgum, (32) alios ipsi proieceritis, ut Charidemum et Philoclem et me, quibus vos nec ipsi ullos vestri esse studiosiores putatis; si vero quosdam æque studiosos, non invideo. Velim autem, si vos ita, ut æquum est, eos tractabitis, neque ita ut nos male mulctabitis, eos esse posthac quam plurimos. Sin talia, qualia nunc, exempla edideritis, quis est qui se toto animo in istum ordinem dare velit? (33) Qui quidem simulent, ut hactenus, sic etiam deinceps non deerunt. Absit autem, ut eorum animi sic palam conspiciantur, ut istorum, qui quæ tum palam instabantur, ea nunc ita agunt, ut neminem vestrum vel metuant vel revereantur. Hæc igitur cogitanda sunt, Athenienses, neque vel benevoli negligendi vel iis qui civitatem ad acerbiteriam savitiamque impellunt auscultandum. (34) Nam hic rerum status multo magis benevolentiam et humanitatem flagitat quam tumultus et simultates; quas quidam in immensum exaggeratas usurpantes contra vos operam locant ad ea negotia conficienda, quæ dii prohibeant, ne ad exitum perducantur. Si quis autem vestrum hæc cavillatur, is est magna recordia refertus. Qui cum ea facta esse videat, quæ nemo futura metuebat, et olim etiam facta sunt, quum populus per homines insidiatores impulsus eos, a quibus defendebatur, suspectos habere atque odisse cœpit, nunc esse futura non putat, nonne insanit?

(35) Hæc, si adessem, coram vobis explicarem. Postquam vero mecum ita agitur, ut cum eo velim agi, cuius mendaciis effectum est ut ego perierim, per literas vestri et honoris et commodi ratione inprimis habita significavi. Secundo loco æquum esse censeo, ut qua benevolentia Lycurgum viventem sum prosecutus, eandem erga eius quoque liberos præ me feram. (36) Si cui vero fortasse in mentem venit, mihi multum otii esse a rebus meis, illi ego respondere non dubitem, me de vestra utilitate et omnium amicorum defensione non minus esse quam de mea salute sollicitum. Nulla igitur curiositate hæc facio,

ταῦτα ποιῶ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὐτῆς σπουδῆς καὶ προαιρέσεως καὶ ταῦτα κάκεια μὴ γνώμη πραγματεύομαι. περίεστι δέ μοι τοιαῦτα, ὅτι τοῖς κακόν τι νοοῦσιν ὑμῖν περιγένοιτο. καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανά.

(37) Ἡδέως δ' ἂν ὑμῖν τὴν ἐπ' εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ μέμψιν ποιησαίμην νῦν μὲν ἐν κεφαλαίῳ, μικρῶ δ' ὕστερον δι' ἐπιστολῆς μακρᾶς, ἣν ἐάνπερ ἐγὼ ζῶ προσδοκᾶτε, ἂν μὴ τὰ δίκαια γίνηται μοι παρ' ὑμῶν πρότερον· ὅτινες, ὧ (τί ἂν εἰπὼν μὴθ' ἁμαρτεῖν δοκοῖην μήτε ψευσαίμην;) λίαν ὀλίγωροι, οὔτε τοὺς ἄλλους οὐθ' ὑμᾶς αὐτοὺς αἰσχύνεσθε, ἐφ' οἷς Ἀριστογείτονα ἀφήκατε, ἐπὶ τούτοις Δημοσθένην ἐκβεβηγκότες, (38) καὶ ἂ τοῖς τολμῶσι μηδὲν ὑμῶν φροντίζειν μὴ λαβοῦσι παρ' ὑμῶν ἔξεστιν ἔχειν, ταῦτ' οὐ διδόντες ἐμοί, ἵνα, ἂν οἷός τε ὦ, τὰ τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικήσω, καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπιχειρᾶ τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων, κοινὸν ὄνειδος τῶν ἀδικησάντων, ἐπὶ ξένης περιῶν ὀρθῶμαι. (39) βουλομένου δέ μου ἐν μὲν ὑμετέρας χάριτος καὶ μεγαλοψυχίας τάξει τὴν οἰκαδὲ μοι ἀφίξιν γενέσθαι, ἐμαυτῶ δὲ λύσει τῆς γεγонуίας οὐ δικαίως βλασφημίας πορίσασθαι, καὶ μόνον αἰτοῦντος ἄδειαν ὅσονπερ χρόνον τὴν ἔκτισιν δεδώκατε, ταῦτα μὲν οὐ συγχωρεῖτε, ἐρωτᾶτε δ', ὡς ἀπαγγέλλεται πρὸς ἐμέ, τίς οὖν αὐτὸν κοιλῶει παρεῖναι καὶ ταῦτα πράττειν; (40) τὸ ἐπίστασθαι αἰσχύνεσθαι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὸ ἀναξίως τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπολιτευμένων πράττειν, καὶ τὸ τὰ ὄντα ἀπολωλέκεναι διὰ τούτους, οἷς, ἵνα μὴ διπλᾶ καθάθωνται ἂ οὐκ ἠδύναντο ἀπλᾶ, ἐπέισθην ὑπογράψασθαι τὴν ἀρχὴν τὰς καταβολάς, παρ' ὧν μετὰ μὲν τῆς ὑμετέρας εὐνοίας ἀφικόμενος μέρος, εἰ καὶ μὴ πάντα, ἴσως ἂν κοιμισαίμην, ὥστε μηδὲν ἀσχημονεῖν τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, ἂν δ' ὡς οἱ ταῦτα λέγοντες ἀξιοῦσι με ἔλθω, ἅμα ἀδοξία καὶ ἀπορία καὶ φόβος συνέξομαι. (41) ὧν οὐδὲν ὑμεῖς συλλογίζεσθε, ἀλλὰ ῥημάτων μοι καὶ φιλανθρωπίας φρονούντες, ἂν οὕτω τύχη, δι' ὑμᾶς περιόψεσθε ἀπολόμενον· οὐ γὰρ ἂν δεηθεῖν ἄλλων ἢ ὑμῶν. καὶ τότε φήσετε δεινὰ πεπονημένοι με, ἀκριβῶς οἶδα, ὅτε οὗτ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν οὐθ' ὑμῖν ἔσται. οὐ γὰρ δὴ χρήματά γ' εἶναι μοι προσδοκᾶτε ἔξω τῶν φανερῶν, ὧν ἀφίσταμαι. καὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι συναγαγεῖν, ἐάν μοι μὴ φιλονεικῶς ἀλλ' ἀνθρωπίνως δῶτε τὸ πρὸς τούτοις ἀσφαλῶς εἶναι. (42) οὐ μὲν οὐδὲ παρ' Ἀρπάλου με λαβόντα δεῖξετε· οὔτε γὰρ ἠλέγγυθην οὔτ' ἔλαθον. εἰ δὲ τὸ περιφανές ἀξίωμα τῆς βουλῆς ἢ τὸν Ἄρειον πάγον προσθλέπετε, τῆς Ἀριστογείτονος κρίσεως ἀναμνησθέντες ἐγκαλύψασθε· οὐ γὰρ ἔγωγ τούτου πρότερον πρόσταγμα τοῖς τοιαῦτ' ἐξημαρτηκόσιν εἰς ἐμέ. (43) οὐ γὰρ δήπου τοῖς αὐτοῖς γε λόγοις ὑπὸ τῆς αὐτῆς βουλῆς ἀποφανθέντα ἐκεῖνον μὲν ἀφείσθαι δίκαιον εἶναι φήσετε, ἐμὲ δὲ ἀπολωλέναι· οὐχ οὕτως ὑμεῖς ἀλογίστως ἔχετε· οὔτε γὰρ ἀξίος οὔτε ἐπιτήδειος οὔτε χειρῶν, ἀτυχῆς

sed ut idem studium idemque institutum teneo, sic et hæc et illa pari animo suscipio. Oti vero tantum mihi superest, quantum illis, qui vobis male volunt, superesse velim. Ac de his quidem satis.

(37) Velim autem pro benevolentia et amore meo nunc breviter queri vobiscum; id quod paulo post per longas literas, quas (si vixero) a me expectabitis, faciam, nisi prius a vobis ius meum fuerim consecutus. Quos (o quid dicam, ut neque errare neque mentire videar?) nimium negligentes, neque aliorum neque vestri ipsorum pudet ob ea Demosthenem eiecisse, propter quæ Aristogitonem indemnem dimisistis, (38) quæque iis, qui vos flocci facere audent, non accepta a vobis tenere licet, ea non dare mihi, ut et ære alieno redacto et liberalitate amicorum sublevatus vobis satisfacere possim, ut ne senectutem et exilium mercedis loco pro meis vestra causa exantlatis laboribus accipiens commune probrum eorum qui me læsere iniuria peregre in hominum conspectu verser. (39) Quum autem ego velim vestro beneficio et pro magnitudine animorum vestrorum ab exilio domum revocari eaque infamia, quæ me immerentem obruit, liberari, fidemque publicam non diutius pelam, quam quantum mihi temporis ad solvendam mulctam præfinivistis; et hæc denegatis et interrogatis, ut mihi renunciatur. Quis ergo me prohibeat venire et hæc agere, (40) quod vereri didici, Athenienses, et longe alia fortuna sum, quam mea in vos et reipublicam facta merebantur; et quod rei familiaris propter quosdam iacturam feci, ne illi duplum solvere cogentur, quum simplum non possent, satis dare initio pro mea facultate pollicitus. A quibus adiutrice vestra benevolentia reversus, partem saltem, si non totum, exigere liceret. Quod si vero ita ut isti qui iactant talia iubent venero, simul et ignominia et inopia et metu consilletabor. (41) Quorum vos nihil consideratis; sed verba et humanitatem mihi invidentes me vestra culpa (si fors ita tulerit) interire sinetis. Neque enim aliis quam vobis supplex esse possum. Ac tum sortem meam, satis scio, miseraturi estis, quum querelæ neque mihi neque vobis quicquam proderunt. Nam alias opes, præter eas quæ notæ et ereptæ mihi sunt, habere ne me expectetis. Reliquias igitur, si ommissa contentione id pro humanitate vestra mihi tuto facere concesseritis, conquiram. (42) Neque enim ab Harpalo me aliquid accepisse ostendetis; nam neque convictus sum neque accepi. Si vero senatûs amplam auctoritatem aut Areopigum intuemini, iudicii de Aristogit me facti recordati erubescite. Non enim aliud habeo levius, quod mandem iis qui ad istum modum in me deliquerunt. (43) Nec enim iisdem rationibus utique ab eodem senatu promulgatum, illum dimitti æquum esse dicetis, me vero interire. Non adeo vos incogitantes estis. Neque enim mereor neque dignus his neque illo deterior sum.

μέντοι δι' ὑμᾶς. ὁμολογῶ· πῶς γὰρ οὐκ ἀτυχῆς εἶ
πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ πρὸς Ἀριστογείτονα ἑμαυτὸν
ἐξετάζειν συμβαίνει, καὶ ταῦτ' ἀπολωλότι πρὸς σωτη-
ρίας τετυχηκότα;

(41) Καὶ μὴ με ὑπολαμβάνετε ὀργίζεσθαι τοῖς λό-
γοις τούτοις· οὐ γὰρ ἂν πάθοιμι τοῦτο πρὸς ὑμᾶς
ἐγὼ· ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις βραστόνῃν τὸ
λέγειν ἃ πάσχουσιν ὡσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ στένειν,
ἐπεὶ τῇ γε εὐνοίᾳ οὕτως ἔχω πρὸς ὑμᾶς, ὡς ὑμᾶς ἂν
εὐζαίμην πρὸς ἐμέ. (42) καὶ τοῦτ' ἐν πᾶσι πεποίηκα
καὶ ποιήσω φανερόν. ἔγνωκα γὰρ ἐξ ἀρχῆς παντὶ
τῷ πολιτευομένῳ προσήκειν, ἄνπερ ἢ δίκαιος πολίτης,
ὡσπερ οἱ παῖδες πρὸς τοὺς γονέας, οὕτω πρὸς ἅπαντας
τοὺς πολίτας ἔχειν, εὐχεσθαι μὲν ὡς εὐγνωμονεστάτων
τυγχάνειν, φέρειν δὲ τοὺς ὄντας εὐμενῶς· ἢ γὰρ ἐν τοῖς
τοιούτοις ἤττα καλῆ καὶ προσήκουσα νίκη παρὰ τοῖς
εὐφρονοῦσι κρίνεται. εὐτυχεῖτε.

δ'. Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαιρεῖν.

Ἄκουός με ἐμοῦ Θηραμένην ἄλλους τε λόγους
βλασφημῶν εἰρηκέναι καὶ δυστυχίαν προφέρειν. τὸ
μὲν οὖν τοῦτον ἀγνοεῖν ὅτι λοιδορίας, ἢ μηδεμίαν κα-
κίαν, καθ' ὅτου λέγεται, δείκνυσιν, οὐδὲν ἐστ' ὄφελος
παρ' εὐφρονοῦσιν ἀνθρώποις, οὐχὶ θαυμάζω· τὸν γὰρ
θρασὺν μὲν τῷ βίῳ, μὴ πολίτην δὲ τῇ φύσει, ἐν ἐρ-
γαστηρίῳ δὲ τεθραμμένον ἐκ παιδὸς μὴ αἰσθάνεσθαι
τι τῶν τοιούτων εὐλογώτερον ἢν ἢ συνιέναι. (2) τού-
τω μὲν οὖν, ἐὰν ἀφίκωμαι ποτε καὶ σοῦδι, πειρά-
σομαι διαλεχθῆναι περὶ ὧν εἰς ἐμέ καὶ περὶ ὧν εἰς
ὑμᾶς παροινεῖ. καὶ νομίζω, καίπερ οὐδὲν μετέχοντα
τοῦ αἰσχύνεσθαι, μετριώτερον αὐτὸν ποιήσειν· ὑμῖν
δὲ τοῦ κοινῆ συμφέροντος ἔνεκα βούλομαι δι' ἐπιστο-
λῆς, οὐς περὶ τούτων ἔχω λόγους, δηλώσαι. οἷς
πᾶν τὸν νοῦν προσέχοντες ἀκούσατε· οἶομαι γὰρ αὐ-
τοὺς οὐκ ἀκοῆς μόνον ἀλλὰ καὶ μνήμης ἀξίους
εἶναι.

(3) Ἐγὼ τὴν πόλιν τὴν ὑμετέραν εὐτυχεστάτην
πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω καὶ θεοφιλεστάτην, καὶ
ταῦτα οἶδα καὶ τὸν Δία τὸν Διωδωναῖον καὶ τὴν Διώνην
καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον αἰεὶ λέγοντας ἐν ταῖς
μαντείαις, καὶ προσεπισφραγισμένους τὴν ἀγαθὴν
τύχην ἐν τῇ πόλει εἶναι παρ' ὑμῖν. ὅσα τοίνυν περὶ
τῶν ἐπιόντων δηλοῦσιν οἱ θεοί, δῆλον ὡς προλέγουσι·
τάς δὲ ἀπὸ τῶν προεληλυθότων προσηγορίας ἐπὶ ταῖς
γεγονούταις πράξεσι τίθενται. (4) ἃ τοίνυν ἐγὼ πε-
πολίτευμαι παρ' ὑμῖν, τῶν ἤδη γεγενημένων ἐστίν,
ἀπ' ὧν εὐτυχεῖς ὑμᾶς προσηγορεύεσθαι οἱ θεοί. πῶς
οὖν δίκαιον τοὺς μὲν πεισθέντας εὐτυχεῖς ὀνομάζεσθαι,
τὸν δὲ πείσαντα τῆς ἐναντίας προσηγορίας τυγχάνειν;
πλὴν εἰ τοῦτό τις εἴποι, τὴν μὲν κοινὴν εὐτυλίαν, ἧς
ἐγὼ σύμβουλος, θεοὺς τοὺς λέγοντας εἶναι, οἷς οὐ θέμις
ψεῦδεσθαι, τὴν δ' ἰδίαν βλασφημίαν, ἧ κατ' ἐμοῦ κέ-
χρηται Θηραμένης, θρασὺν καὶ ἀναιδῆ καὶ οὐδὲ νοῦν
ἔχοντ' ἀνθρώπων εἰστικέναι.

Infelicem quidem esse me vestra causa confiteor. Quis enim infelicem me esse neget, cui ad mala cetera id quoque accedit, ut cum Aristogitone me comparem, præsertim perditum cum incolumi?

(41) Neque hæc iracunde a me dici putetis (neque enim ego vobis irasci queam), sed ut suspiria dolentibus, sic affectis iniuria conquestiones levamenti aliquid asserre solent. Nam vobis quidem tam bene cupio, quam vos mihi optarim; (42) et hoc in omnibus rebus et declaravi et declarabo. Nam initio statim animum induxi meum, quisquis ad rempublicam accesserit (modo bonus civis esse velit), cum sic erga omnes cives affectum esse decere, ut liberos erga parentes, ut eos quidem quam æquissimos experiri optet, sed qualescumque fuerint, ferat æquo animo. Ita enim vinci præclarum est et a prudentibus victoria conveniens existimatur. Valete.

IV. Demosthenes Senatui Populoque S.

Audio de me Theramenem cum alia dixisse contumeliosa, tum vero exprobrasse infelicitatem. Eum igitur ignorare, convicio, quo nulla eius cui fit deceretur improbitas, apud homines cordatos nihil profici, non miror. Nam et in vita audacem et non natura civem et a puero in prostibulo educatum nescire hæc quam intelligere facilius credi potest. (2) Cum eo igitur, si quando rediero et mansero incolumis, disputare conabor de ipsius et in me et in vos contumeliis, cumque spero me, quamvis ab omni verecundia sit alienus, modestiorem effecturum. Vobis autem publici boni causa volo per literas quæ hisce de rebus dicenda habeo significare. Quæ vobis diligenter animadvertenda sunt, ut mea quidem sententia non tantum auscultatione digna sed etiam memoria.

(3) Ego vestram urbem omnium urbium fortunatissimam existimo et diis carissimam. Et hæc testari de vobis et Iovem Dodonæum et Dionem et Pythium Apollinem perpetuo, et obsignare insuper, Bonam Fortunam esse in urbe vestra. Iam quæ de futuris rebus significant dii, hæc eos prædicere perspicuum est; a præteritis autem petitas appellationes rebus quæ factæ sunt tribuere. (4) Ego autem, quæ apud vos egi in republica, ex iis sunt quæ iam præterierunt, ob quæ dii vos felices nominarunt. Quo igitur pacto æquum est vos qui paruistis felices dici, eum vero qui suasit, contrarium nomen sortiri? Nisi quis hoc fortasse dixerit, communem felicitatem, cuius ego fui suator, deos esse qui nominent, quibus mentiri nefas est, privatam autem convicium, quo in me usus est Theramenes, hominem audacem et impudentem et rationis etiam expertem iactasse.

(5) Οὐ τοίνυν μόνον ταῖς παρὰ τῶν θεῶν μαντείαις ἀγαθὴν οὖσαν εὐρήσετε ἢ κέρρησθε τύχῃ, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων θεωροῦντες, ἂν ἐξετάζητε ὀρθῶς. ὑμεῖς γὰρ εἰ μὲν ὡς ἄνθρωποι τὰ πράγματα βούλεσθε θεωρεῖν, εὐτυχεστάτην εὐρήσετε ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευσα τὴν πόλιν γεγонуῖαν· εἰ δ' ἂ τοῖς θεαῖς ἐξαιρέθ' ὑπάρχει μόνοις, τούτων ἀξιώσετε τυγχάνειν, ἀδυνάτων ἐφίεσθε. (6) τί οὖν ἐστὶ θεοῖς ἐξαιρετόν, ἀνθρώποις δ' οὐ δυνατόν; ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν ἐγκρατεῖς ὄντας κυρίους εἶναι καὶ αὐτοὺς ἔχειν καὶ δοῦναι τοῖς ἄλλοις, φλαῦρον δὲ μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν μήτε μελλῆσαι. καὶ μὴν ὑποκειμένων τούτων, ὥσπερ προσήκει, σκοπεῖτε τὰ ὑμέτερα αὐτῶν πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. (7) οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀγνώμων, ὅστις ἂν ἢ τὰ Λακεδαιμονίοις συμβεβηκότα, οἷς οὐκ ἐγὼ συνεβούλευον, ἢ τὰ Πέρσαις, πρὸς οὓς οὐδὲ ἀφικόμεν πώποτε, αἰρετώτερα φήσειεν εἶναι τῶν ὑμῖν παρόντων. καὶ ἔω Καππάδοκας καὶ Σύρους καὶ τοὺς τὴν Ἰνδικὴν χώραν κατοικοῦντας ἀνθρώπους ἐπ' ἑσχατὰ γῆς· οἷς ἅπασι συμβέβηκε πολλὰ καὶ δεινὰ πεπονθέναι καὶ χαλεπά. (8) ἀλλὰ νῆ Δία τούτων μὲν ἄμεινον ὑμᾶς πράττειν ἅπαντες ὁμολογήσουσι, Θετταλῶν δὲ καὶ Ἀργείων καὶ Ἀρχαδῶν χειρόν, ἢ τινῶν ἄλλων, οἷς ἐν συμμαχίᾳ συνέβη γενέσθαι Φιλίππου. ἀλλὰ τούτων καὶ πολὺ βέλτιον ἀπηλλάξατε, οὐ μόνον τῷ μὴ δεδουλευκέναι (καίτοι τί τριλικούθ' ἕτερον;) ἀλλὰ καὶ τῷ τοὺς μὲν πάντας αἰτίους εἶναι δοκεῖν τῶν τοῖς Ἑλλήσι κοκῶν συμβεβηκότων διὰ Φιλίππου καὶ τῆς δουλείας, ἐξ ὧν εἰκότως μισοῦνται, (9) ὑμᾶς δ' ὀρεῖσθαι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ σώμασι καὶ χρήμασι καὶ πόλει καὶ χώρᾳ καὶ πᾶσιν ἡγωνισμένους, ἀνθ' ὧν εὐκλειαν εἰκὸς ὑπάρχειν καὶ χάριν ἀθάνατον παρὰ τῶν τὰ δίκαια βουλομένων ποιεῖν. οὐκοῦν ἀφ' ὧν ἐγὼ συνεβούλευσα, τῶν μὲν ἀντιστάντων ἄριστα πράττειν τῇ πόλει συμβέβηκε, τῶν δὲ συνηγωνισμένων ἐνδοξοτέραν εἶναι περίεστι.

(10) Τοιγαροῦν ἐπὶ τούτοις οἱ θεοὶ τὰς μὲν μαντείας τὰς ἀγαθὰς ὑμῖν δίδουσι, τὴν δ' ἄδικον βλασφημίαν εἰς κεφαλὴν τῷ λέγοντι τρέπουσι. γνοίη δ' ἂν τις, εἰ πρόβλοιτο ἐξετάσαι τὰ ἐπιτηδεύματα, ἐν οἷς ζῆ. ἂ γὰρ ἂν καταράσαιτό τις αὐτῷ, ταῦτ' ἐκ προαιρέσεως ποιεῖ. (11) ἔχθρὸς μὲν ἐστὶ τοῖς γονεῦσι, φίλος δὲ Πausανία τῷ πόρῳ· καὶ θρασύνεται μὲν ὡς ἀνὴρ, πάσχει δ' ὡς γυνή· καὶ τοῦ μὲν πατρός ἐστὶ κρείττων, τῶν δ' αἰσχυρῶν ἤττων· οἷς δ' ὑπὸ πάντων δυσχεραίνεται, τούτοις τὴν διάνοιαν ἀγάλλεται, αἰσχρορρημοσύνη καὶ τῷ διηγεῖσθαι ταῦτ' ἐφ' οἷς ἀλοῦσιν οἱ ἀκούοντες· ὁ δ' ὡς ἀφελῆς καὶ παρρησίας μεστός, οὐ παύεται. (12) καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἔγραψα, εἰ μὴ κινῆσαι τὴν ἐν ὑμῖν μνήμην τῶν προσόντων αὐτῷ κακῶν ἡβουλόμην. ἂ γὰρ εἰπεῖν ἂν τις ὀκνήσαι καὶ γράψαι φυλάξαιτ' ἂν, οἷμαι δὲ κἂν ἀκούσαντα δυσχερᾶναι, ταῦτα ἀπὸ τούτων μνησθεὶς οἶδεν ἕκαστος ὑμῶν πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ αἰσχυρὰ τούτῳ προσόντα, ὥστ'

(5) Neque vero solum e deorum oraculis bonam esse qua estis usi fortunam reperietis, sed ipsis etiam eventibus, modo recte iudicare libeat, consideratis. Vos enim, si ut homines negotia considerare vultis, felicissimam e meis consiliis urbem esse factam reperietis; sin, quæ dii soli eximia tenent, vos consequi postulatis, ea quæ fieri nequeunt affectatis. (6) Quid igitur dii eximum hominibus negatum habent? ut bona omnia in sua manu et potestate teneant, eaque tum servare ipsi tum donare ceteris possint, utque mali nihil ab omni ævo vel passi vel passuri sint. Iam his iactis fundamentis quemadmodum decet vestrum statum considerate et cum ceterorum fortuna conferte. (7) Nemo enim ita vecors est qui vel quæ Lacedæmoniiis accidere, quibus ego nihil consului, vel quæ Persis, ad quos ego nunquam perveni, isti vestro statui dicat anteferenda. Omitto Cappadoces et Syros et Indicæ regionis homines in ultimis terris habitantes, quibus omnibus usu venit, ut multa et acerba et gravia sustinerent. (8) At Hercule feliciter agi vobiscum quam cum hisce omnibus fatebuntur omnes, deterius autem quam cum Thessalis et Argivis et Arcadibus et quibusdam aliis, quibus accidit ut Philippi societatem colerent. Ac minore quam hi ipsi etiam incommodo recessistis, non eo tantum, quod non serviistis (quo quid maius fieri queat?) sed ob illud etiam, quod istis omnibus clades a Philippo illatæ Græcis et oppressio libertatis imputatur. Unde merito in odio sunt; (9) vos autem pro salute Græcorum et corpora et opes et urbem et agros in discrimen adduxisse constat. Unde consentaneum est et vos florere gloria et apud homines æquos et gratos gratiam iniisse immortalē. Fuit igitur hic meorum consilliorum eventus, ut vestra urbs ex his quæ resisterunt, prosperrima fortuna utatur, illis quæ Philippum adiuverunt gloria præstet.

(10) Proinde ob hæc dii vobis bona illa oracula reddunt, iniquum autem maledictum in conviciatoris caput retorquent. Quod ita intelligatur, si quis eius quotidianæ vitæ consuetudinem spectare instituerit. Nam quæ illi impreceris, ea ipse de industria facit, (11) qui parentes odio, Pausaniam prædiconem amore prosequatur; qui insolenter se ut virum iactet, cum muliebria patitur; patre superior, turpitudine inferior; qui earum rerum propter quas illum omnes aversantur, obscœna commemoratione suum ipse animum oblectet, iisque narrandis recreetur, quæ nauseam audientibus moveant. Neque tamen ut homo simplex atque ingenuus desistere potest. (12) Hæc ego non scripsissem, nisi commovere vestram qua comprehensa latent eius flagitia memoriam voluissem. Nam quæ dictu parum verecunda sunt, ea nec satis honeste scribi possunt. Atque vel hæc vobis arbitror auditu fuisse molesta. His enim admonitus unusquisque vestrum multa eius et atrocita et foeda flagitia meminit. Fit igitur ut

ἐμοί τε μηδὲν ἀνχιδὲς εἰρῆσθαι καὶ τοῦτον ὑπόμνημα τῶν ἑαυτοῦ κακῶν ὀφθέντα πᾶσιν εἶναι. εὐτυχεῖτε.

ε'. Δημοσθένης Ἡρακλεοδώρῳ εὖ πράττειν.

Οὐθ' ὅπως γρῆ πιστεύειν οἷς ἀπήγγελλέ μοι Μενεκράτης οὐθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω· ἔφη γὰρ Ἐπιτίμου ἐνδεδεῖσθαι μὲν καὶ ἀπῆχθαι ὑπὸ Ἀράτου, σὲ δὲ ἀγωνίζεσθαι καὶ ἀπάντων αὐτῷ χαλεπώτατον εἶναι. δέομαι δὴ σου πρὸς Διδὸς ξενίου καὶ πάντων τῶν θεῶν, μὴ με καταστήσης ἀηδεῖ καὶ δεινῷ μηδενὶ περιπετῆ. (2) εὖ γὰρ ἴσθι, χωρὶς τοῦ μέλειν μοι τῆς Ἐπιτίμου σωτηρίας καὶ νομίσαι μεγάλην ἂν συμφορὰν, εἴ τι πάθοι καὶ τούτου σὺ συναίτιος εἴης, αἰσχύνομαι τοὺς συνειδότας μοι τοὺς λόγους οὓς ἐγὼ περὶ σοῦ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἔλεγον, πεπεικῶς ἐμχυτόν ἀληθῆ λέγειν, οὐκ ἐκ τοῦ πεπλησιακέναι σοι πείραν ἔχων, (3) ἀλλ' ὁρῶν ὅτι δόξης ἐπιτυγχάνων καὶ παιδείαν ἀπεδέχου, καὶ ταῦτα ἀπὸ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, ἥπερ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν περὶ ταῦτα σοφισμάτων ἔξω, τοῦ βελτίστου δὲ καὶ τοῦ δικαιοτάτου πάνθ' ἕνεκα ἐζητασμένη· ἧς μὰ τοὺς θεοὺς τῷ μετασχόντι μὴ οὐχὶ ἀψευδεῖν καὶ πρὸς ἅπαντας ἀγαθῷ εἶναι οὐχ ὅσιν ἠγοῦμαι. (4) γένοιτο δ' ἂν μοι κάκεινο τῶν χαλεπωτάτων. εἰ γὰρ ὀρμηκῶς κατ' ἐμαυτὸν εὐνοικῶς ἔχειν σοι τὴν ἐναντίαν γνώμην μεταλαβεῖν ἀναγκασθεῖν, ἃ δὴ ὑπολαμβάνων παρεωρᾶσθαι καὶ πεφρακίσθαι, κἂν μὴ φῶ, νόμιζε οὕτως ἔξειν. (5) εἰ δὲ ἡμῶν καταπεφρόνηκας, ὅτι τῶν πρώτων οὐκ ἐσμέν ποι, λόγισαι ὅτι καὶ σύ ποτ' ἤσθα νέος καὶ τὴν ἡλικίαν εἶγες ἦν ἡμεῖς νῦν, ἐκ δὲ τοῦ συμβουλευεῖν καὶ πράττειν γέγνησαι τηλικούτος. κἂν ἡμῖν τοῦτο συμβαίη· τὸ μὲν γὰρ εὖ βουλεσθαι πάρεστι, τῆς δὲ τύχης συλλαμβανούσης καὶ τοῦργον γένοιτ' ἂν. καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία· ἦν καὶ σὺ ποιῆσαι πρὸς ἐμέ. (6) καὶ μηδ' ὑπ' ἐνός τῶν σοῦ φρονούντων χειρὸν ἄγου μηδὲ ἤττω, ἀλλ' ἐκείνους ἄγε ἐπὶ τὰ σοὶ δοκοῦντα· καὶ πράττε οὕτως ὅπως μηδενὸς τῶν ὁμολογηθέντων στερηθῶμεν, ἀλλ' Ἐπιτίμῳ γένηται σωτηρία τις καὶ ἀπαλλαγὴ τῶν κινδύνων. παρῆσομαι δ' εἰς τὸν χρόνον καὶ γῶ, καθ' ὃν σὺ φῆς καιρὸν εἶναι. γράψας δέ μοι πέμψον, ἧ καὶ ὡς φίλῳ ἐπίστελλε. εὐτύχει.

ε'. Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

Ἦλθεν ἐπιστολὴ παρ' Ἀντιφίλου πρὸς τοὺς τῶν συμμάχων συνέδρους, τοῖς μὲν βουλομένοις ἀγαθὰ προσδοκᾶν ἱκανῶς γεγραμμένη, τοῖς δ' ὑπηρετούσιν Ἀντιπάτρῳ πολλοὺς καὶ δυσχερεῖς ἀπολείπουσα λόγους, οἳ παραλαβόντες τὰ παρ' Ἀντιπάτρου γράμματα πρὸς Δείναρχον εἰς Κόρινθον ἐλθόντα ἀπάσας τὰς ἐν Πελοποννήσῳ πόλεις τοιούτων λόγων ἐπλησαν, ὧν εἰς κεφαλὴν αὐτῶν τρέψειαν οἱ θεοί. (2) ἀφικομένου δὲ τοῦ νῦν ἤκοντος μετὰ τοῦ παρ' ἐμοῦ φέροντος γράμ-

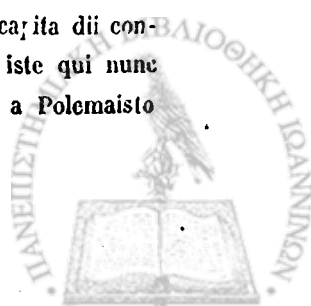
nec ego quicquam turpe dixerim, et iste, quotiens in publicum prodierit, suarum fœditatum omnibus mœnimentum exhibeat. Valete.

V. Demosthenes Heracleodoro S.

Quæ mihi Menecrates nunciavit, iis ego nec tribuere fidem nec abrogare possum. Dixit enim Epitimum ab Arato et delatum et abductum esse, te vero litem agere et esse acerrimum eius hostem. Te igitur per Iovem hospitalem omnesque deos obtestor, ne quam mihi molestiam et dolorem parias. (2) Præterquam enim quod Epitimi salus mihi curæ est et quod, si quid ei accideret, magnum mihi ipsi malum dari videretur, tuque eius calamitatis auctor ei esses, puderet me etiam eorum qui conscii sunt quid ad omnes homines de te dixerim, confisus me vera loqui, re non quidem e familiaribus congressibus comperta, (3) sed quod te et auctoritate præditum et eruditionem amplexum esse videbam, eam præsertim quæ in scholis Platonis traditur, quæ omnino ab avaritia et violentia ceterisque callidis aucupii abhorret, ad summam autem bonitatem et iustitiam omnia refert. Qua doctrina qui eruditus est, huic, ita me dii ament, non colere simplicem veritatem et in omnes esse benefico nefas esse duco. (4) Quin illud etiam molestissimum mihi esset, si magno benevolentia erga te quasi impetu concitatus, mutare sententiam ac alio in te esse animo cogeres. Quibus igitur in rebus me despectum et neglectum esse putem, etsi non dixerō, eas tamen ita se habituras putato. (5) Quod si nos ideo contemnis, quod nondum e principibus sumus, cogita te quoque olim adolescentem et ea qua nos ætate modo sumus fuisse et consiliis atque actionibus tuis ad tantum fastigium adscendisse; id quod nobis etiam contingere poterit. Nam recta quidem voluntas adest: cui si fortunæ benignitas suffragetur, res ipsa confici queat. Nihil autem melius collocari potest recte tributo officio, quod et tu nobis præstare debes, (6) neque ab ullo vecorde vel abduci in deterius vel vinci velis, sed illos tute in tuam perducito sententiam; itaque te gerito, ut ne quid e pactis et conventis nostris desideretur, utque Epitimus periculis eripiat et liberetur. Adero autem et ipse eo tempore, quod tu tempestivum esse dixeris. Id igitur mihi per literas significa, vel etiam pro amicitia impera. Vale.

VI. Demosthenes Senatui Populoque S.

Redditæ sunt ab Antiphilo literæ senatui sociorum, bona quidem exspectare volentibus scriptæ commode, sed quæ Antipatri ministris multos et difficiles sermones suppeditent; qui acceptis ab Antipatro literis ad Dinarchum Corinthium missis omnes Peloponnesi urbes iis sermonibus impleverunt quos in illorum ca; ita dii convertant! (2) Cum vero huc pervenisset iste qui nunc adest, cum meo tabellario literas ferente a Polemaisto

ματα παρά Πολεμίστου πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἐπίνικον
 ἄνδρα ὑμῖν εὖνον καὶ ἐμοὶ φίλον, κάκεινον πρὸς ἐμὲ
 ἀγαγόντος, ἀκούσαντί μοι ἃ ἔλεγεν ἐδόκει πρὸς ὑμᾶς
 αὐτὸν ἀποστεῖλαι, ὅπως πάντα σαφῶς ἀκούσαντες τὰ
 ἐν τῷ στρατοπέδῳ γεγονότα τοῦ περὶ τὴν μάχην πα-
 ραγεγενημένου τότε εἰς τὸ παρὸν θαρρήτε, καὶ τὰ
 λοιπὰ τῶν θεῶν θελόντων, ἃ βούλεσθε ἔξειν ὑπολαμ-
 βάνητε. εὐτυχεῖτε.

ad Epinicum fratrem, virum vestri studiosum et mei
 amantem, atque ab illo ad me perductus esset, ego au-
 dito nuncio eum ad vos mittendum censui, ut perspicue
 rebus omnibus quæ in castris acciderunt ex eo qui tum
 prælio interfuit auditis, et in præsentia bonis animis
 sitis, et reliqua diis bene fortunantibus talia fore qualia
 vultis expectetis. Valet.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

DIOGENIS EPISTOLÆ.

α'. Σινωπεύσιν.

Ἑμεῖς μὲν ἐμοῦ φυγὴν κατεψηφίσασθε, ἐγὼ δὲ ὑμῶν μονήν. οἰκήσετε οὖν διὰ τοῦτο ὑμεῖς μὲν Σινώπην, ἐγὼ δὲ Ἀθήνας, τοῦτ' ἔστιν ὑμεῖς μὲν μετὰ τῶν ἐμπόρων, ἐγὼ δὲ μετὰ Σόλωνος καὶ τῶν τὴν Ἑλλάδα ἡλευθερωκότων ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, καὶ ὑμεῖς μὲν Ἡνιοχοῖς καὶ Ἀχαιοῖς χρώμενοι, ἀνθρώποις ἐκ τοῦ ἐγθροῦ γένους Πανέλλησιν, ἐγὼ δὲ Δελφοῖς καὶ Ἡλείοις, μεθ' ὧν καὶ θεοὶ πολιτεύονται. (2) ἀλλ' ὄφειλε τοῦτο μὴ νῦν ὑμῖν δοῖσθαι, ἀλλ' ἔτι πάλαι καὶ ἐπὶ τοῦ πατρὸς Ἰκέτου. νυνὶ δὲ ἐν τοῦτο δέδοικα, μὴ διὰ τὴν πατρίδα ἀπιστηθῶ μέτριος εἶναι. τὸ μὲν οὖν πρὸς ὑμῶν με φυγαδεύσθαι συνηγορεῖ, καὶ πιστεύω αὐτῷ μᾶλλον τοῦ ἐτέρου· κρεῖττον γὰρ παρὰ πολὺ διαβάλλεσθαι πρὸς ὑμῶν ἢ ἐπαινεῖσθαι. ὅμως μέντοι δέδοικα τοῦτο, μὴ με ὁ κοινὸς περὶ τῆς πατρίδος λόγος βλάβῃ. ἄλλου δὲ τίνος οὐδεὶς λόγος· κρεῖττον γὰρ ὀπουδήποτε οἰκεῖν ἢ σὺν ὑμῖν οὕτως ἡμῖν προσενεχθεῖσιν.

β'. Ἀντισθένοι.

Ἀνέβαινον εἰς ἄστου ἐκ Πειραιῶς, καὶ περιτυγχάνει μοι μερῶν αἵματα θρυπτόμενα ἀπὸ συμποσίου τινὸς ἐγγηγερέμενα, καὶ ἐν σφίσι αὐτοῖς, ἐπεὶ ἀγγυῶ ἐγενόμην, « ἀνάγωμεν » ἔλεγον « ἀπὸ τοῦ κυνός. » καὶ γὰρ ἐπεὶ τοῦτο ἤκουσα « ὀαρρεῖτε » ἔφην, « οὗτος ὁ κύων τεύτλα οὐ δάκνει. » οἱ δ', ὡς τοῦτο ἔλεξα, ἐπαύοντο ἀλύοντες καὶ τοὺς στεφάνους οὐς εἶχον περὶ τῆ κεφαλῆ καὶ τῷ τραχήλῳ διαρρήξαντες ἐξέβαλον καὶ τὰς γλάνιδας εὐκόσμως περιεβάλλοντο καὶ ἡσυχοὶ εὖ μᾶλα εἰς εἰς ἄστου ἤκολούθουν, ἐπακροώμενοι τῶν λόγων οὐς πρὸς ἑμαυτὸν διεξήειν.

γ'. Ἱππορχίᾳ.

Ἀγαθαί σε τῆς ἐπιθυμίας, ὅτι τε φιλοσοφίας ὠρέχθῃς γυνή οὕσα, καὶ ὅτι τῆς ἡμετέρας αἰρέσεως ἐγενήθῃς, ἣν διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ οἱ ἄνδρες κατεπλάγησαν. ἀλλ' ὅπως καὶ τέλος ἐπιθῆς τῇ ἀρχῇ σπούδασσον. ἐπιθήσεις δὲ εὖ οἶδα, εἰ Κράτητός τε τοῦ συνευνέτου μὴ ἀπολείποις, ἡμῖν τε τοῖς εὐεργέταις τῆς φιλοσοφίας θαμνίνως ἐπιστέλλοις· δύνανται γὰρ αἱ ἐπιστολαὶ πολλὰ καὶ οὐχ ἥττονα τῆς πρὸς παρόντας διαλέξεως.

I. Sinopensibus.

Vos quidem me exilio mulctavistis, ego vero vos mansione. Habitabitis igitur vos Sinopen, ego Athenas, hoc est vos quidem cum mercatoribus, ego vero cum Solone cumque eis, qui Græciam in libertatem a Medis vindicaverunt, et vos Heniochis atque Achæis utentes, quod genus hominum invisum cunctis Græcis est, ego Delphis et Eleis, cum quibus vel dei conversantur. (2) Sed utinam non nunc demum hoc vobis visum esset, verum iam pridem et patre Hiceta superstite. Nunc vero hoc mihi timendum est, ne propter patriam minus modestus esse credar. Quod igitur a vobis exilio expulsus sim, hoc quidem mihi patrocinatur, idque maiorem quam aliud quicquam fidem mihi facit: nam a vobis reprehendi quam laudari multum præstat. Nihilominus vereor ne communis de patria mea sermo mihi noceat. Alius cuiusquam nulla mihi cura: satius est enim ubivis locorum degere quam cum hominibus sic erga nos affectis.

II. Antistheni.

Ascendenti mihi in urbem ex Piræeo obviam sunt adolescentuli nonnulli luxuria diffuentes a convivio redeuntes, et inter se, quum propius accessissem « recedamus » inquitabant « a cane. » At ego quum hoc audissem « bono animo este » inquam « hic canis betas non mordet. » Illi vero, quum hoc dixissem, quiescebant consternati, quasque capitibus collisque gestabant coronas discerptas abiciebant, et togas suas decore circumiciebant, taciti-que admodum in urbem me prosequabantur, sermones, quos ipse mecum faciebam, auscultantes.

III. Hipparchiæ.

Admiror te ob studium tuum, quod et, femina licet sis, philosophiam appetiveris, et quod ad nostram disciplinam te contuleris, quam ob austeritatem viri etiam abhorruerunt. Verum ut etiam finem principio imponas, da operam; impones autem, sat scio, si a Cratete coniuge non supereris et ad nos de philosophia bene meritos litteras crebro dederis: namque et litteræ multum valent, neque minus quam quæ coram presentibus instituitur disputati.

δ'. Ἀντιπάτρω.

Μὴ μέμφου με, ὅτι σοι μεταπεμπομένω ἡμᾶς ἐπὶ Μακεδονίαν οὐκ ἐπέισθημεν, μηδ' ὅτι τοὺς Ἀθήνησιν ἄλλας προυκρίναμεν τῆς παρὰ σοῦ τραπέζης· οὐ γὰρ δι' ὑπεροψίαν τοῦτ' ἐπράξαμεν, ἀλλ' οὐδὲ διὰ φιλοδοξίαν, δι' ἣν τάχ' ἴσως ἕτεροι ἂν ἐποίησαν, ἵνα τινὲς τοῖς πολλοῖς μεγάλοι δόξωσι, βασιλεῦσι δυνάμενοι ἀντιλέγειν, ἀλλ' ὅτι ἡμῖν παρὰ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ τραπέζας οἱ Ἀθήνησιν ἄλλες εἰσὶ σύμφυλοι. φυλακῆ οὖν τῆς οὐσίας μᾶλλον ἀντείπομεν καὶ οὐχ ὑπεροψία. συγγίγνωσκε οὖν· καὶ γὰρ εἰ πρόβατα ἤμεν, συνέγνωσεν ἂν μὴ πεισθεῖσιν, ὅτι οὐκ ἔστι πρόβατου τε τροφή καὶ βασιλείως ἢ αὐτῆ. ἔα οὖν ἕκαστον ὅπου ἂν δύνηται ζῆν, ὃ μακάριε· βασιλικὸν γὰρ τοῦτο καὶ οὐ τὸ ἕτερον.

ε'. Περδίκκᾳ.

Εἰ μὲν ταῖς δόξαις ἤδη πολεμεῖς, λέγω δὲ τοῖς ἰσχυροτέροις ἐχθροῖς καὶ πλείονα καταβλάπτουσί σε Θρακῶν τε καὶ Παιόνων, καταστρεφόμενος τὰ τῶν ἀνθρώπων πάθη μεταπέμπου με· δύναμαι γὰρ εἰς τὸν πρὸς ταῦτα πόλεμον καὶ στρατηγεῖν. εἰ δ' ἔτι σοι τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἔργα λείπεται καὶ τούτου τοῦ πολέμου σχεδὸν αἰσθάνη, ἔα μὲν ἡμᾶς Ἀθήνησι καθέζεσθαι, μεταπέμπου δὲ τοὺς Ἀλεξάνδρου στρατιώτας, οἷς κακείνος ἐπικούροις χρώμενος Ἰλλυριοὺς καὶ Σκύθας ὑπέταξεν.

ς'. Κράτητι.

Χωρισθέντος σου εἰς Θήβας ἀνέβαινον ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ μέσην ἡμέραν, καὶ διὰ τοῦτο λαμβάνει με δίψος καρτερόν. ὄρμησα οὖν ἐπὶ τὴν Πάνοπος κρήνην. καὶ ἕως ἐγὼ τὸ ποτήριον ἐκ τῆς πήρας ἐξήρουν, ἡκέτις θεῶν θεράπων τῶν τὴν χώραν ἐργαζομένων καὶ συνάφας κοίλας τὰς χεῖρας ἠρύετο ἀπὸ τῆς κρήνης καὶ οὕτως ἔπινε, καὶ ἐγὼ, δόξαν μοι ποτηρίου σοφώτερον εἶναι, οὐκ ἠδέσθην διδασκάλῳ αὐτῶ τῶν καλῶν χρῆσασθαι. (2) ἀπορρίψας οὖν τὸ ποτήριον ὃ εἶχον, καὶ σοι εὐρών τινας ἐπὶ Θηβῶν ἀνερχομένους τὸ σοφὸν τοῦτο ἐπέσταλκα, οὐδὲν βουλόμενος τῶν καλῶν δίχα σοῦ ἐπίστασθαι. ἀλλὰ καὶ σὺ διὰ τοῦτο πειρῶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλειν, ἵνα πολλοὶ διατρίβουσιν ἀνθρώποι. ἔσται γὰρ ἡμῖν οὕτω καὶ ἄλλα σοφὰ παρὰ τῶν κατὰ μέρος εὐρεῖν· πολλὴ γὰρ ἡ φύσις, ἣν ἐκβαλλομένην ὑπὸ τῆς δόξης ἐκ τοῦ βίου ἐπὶ σωτηρίᾳ ἀνθρώπων κατάγομεν ἡμεῖς.

ζ'. Ἰκέτῃ.

Μὴ ἀνιώ, ὃ πάτερ, ὅτι κύων λέγομαι καὶ ἀμπέχομαι τρίβωνα διπλοῦν καὶ πήραν φέρω κατ' ὤμων καὶ ῥαβδὸν ἔχω διὰ χειρός· οὐ γὰρ ἄξιον ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοῖς ἀνιάσθαι, μᾶλλον δὲ ἠδεσθαι, ὅτι ὀλίγοις ἀρ-

IV. Antipatro.

Ne mihi vitio vertas, quod tibi arcessenti nos in Macedoniam non paruerimus, neque quod qui nobis est Athenis salem mensæ quæ apud te est prætulerimus. Non enim superbia ducti nec honoris cupidine fecimus, qua ducti hoc alii fortasse fecerint, ut magni quidam vulgo videantur, ut qui regibus queant contradicere, sed quoniam præ Macedonica mensa Attici sales affines nobis sunt. Magis igitur tuendarum nostrarum rerum causa, nec vero superbia adducti tibi contradiximus. Quare da veniam. Etenim si oves essemus, veniam dares non obtemperantibus, quoniam ovium ac regis non idem alimentum. Itaque permitte, optime, ut ubi cunque possit unusquisque vivat: hoc enim regium, nec vero alterum.

V. Perdicæ.

Si iam cum opinionibus geris bellum, fortissimis hostibus et maiore te quam Thraces Pæonesque detrimento afficientibus, ad hominum affectus subigendos me arcesse: possum enim in bello adversus hæc gerendo vel ducis fungi munere. Sine vero adhuc tibi cum hominibus negotia restant atque bellum illud vixdum sentis, nos quidem permitte ut Athenis considamus, Alexandri vero arcesse milites, quibus ille subsidiis usus Illyrios subigit atque Scythas.

VI. Crateti.

Quum tu Thebas secederes, adscendebam ex Piræo sub meridiem, ideoque sitis me invasit vehemens. Quare festinanter me ad Panopis fontem contuli. Interea dum poculum ex pera eximo, accurrebat famulus aliquis eorum, qui in agro operantur, iunctisque cavis manibus hauriebat ex fonte atque sic bibebat, ego vero, quum hoc mihi poculo videretur esse scitius, nihil veritus sum ipso uti bonorum præceptore. (2) Abiecto igitur poculo, quod habebam, inventisque qui ad te Thebas proficiscentur, sapienter hoc inventum tibi misi, quum nihil eorum, quæ bona sunt, sine te scire voluerim. At tu quoque operam da, ut in forum identidem te conferas, ubi multi conversantur homines. Sic enim continget, ut et alia præclara a singulis nobis comparemus: nimirum late natura patet, quam eiectam ab opinione ex vita salutem hominum inservientes nos reducimus.

VII. Hicetæ.

Noli gravari, pater, quod canis dicor et pallium duplex mihi induo et peram in humeris fero inque manibus baculum: non enim decet ob talia mœrore affici, sed lætari potius, quod paucis contentus est filius tuus

κεῖται ὁ παῖς σου, ἐλεύθερος δέ ἐστι δόξης, ἥ πάντες δουλεύουσιν Ἑλληνέες τε καὶ βάρβαροι· τὸ γὰρ ὄνομα πρὸς τῷ μὴ συμπεφυκέναι τοῖς πράγμασι, σύμβολον δ' εἶναι ἐνδοξόν πῶς ἐστι. καλοῦμαι γὰρ κύων ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς, ὅτι ἐκείνῳ εἰκάζω ἑμαυτόν, ζῶν οὐ κατὰ δόξαν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν ἐλεύθερος ὑπὸ τὸν Δία, εἰς αὐτὸν ἀνατεθεικῶς τάγαθόν καὶ οὐκ εἰς τὸν πλῆστον· (2) τὴν δὲ στολὴν καὶ Ὅμηρος γράφει Ὀδυσσεῶ τὸν τῶν Ἑλλήνων σοφώτατον φορῆσαι, ἡνίκα οἶκαδὲ ἐπανήει ἐξ Ἰλίου Ἀθηναῖς ὑποθημοσύνησιν, καὶ οὕτω καλὴ ἐστίν, ὡς μὴ ἀνθρώπων εὐρημα εἶναι ὁμολογεῖσθαι, ἀλλὰ θεῶν.

ἄστρος μὲν οἱ πρῶτα χιτῶνά τε εἴματ' ἔδωκε
λευγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυγμένα καπνῶ·
ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἔλαττοιο
ψιδόν, ἔδωκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πῆρην,
πυκνά βρωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

θάρρει οὖν, ὦ πάτερ, ἐπὶ τῷ ὀνόματι, ὃ καλοῦσιν ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τῇ στολῇ, ἐπεὶ ὁ μὲν κύων ἐστὶ πρὸς θεῶν, ἡ δὲ εὐρημα τοῦ θεοῦ.

η'. Εὐγενσίῳ.

Ἦγον εἰς Κόρινθον ἐκ Μεγάρων καὶ διαπορευόμενος τὴν ἀγορὰν παρίσταμαι διδασκαλείῳ τινὶ παιδῶν, καὶ μοι ἐπεὶ οὐκ εὖ ἐρραψύδουν, ἔδοξε πυθέσθαι τίς ἦν ὁ διδάσκων αὐτούς. καὶ ἀπεκρίναντο « Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος. » καὶ γὰρ δόξας αὐτούς ἐρραψύδου πρὸς με καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς ἀποκεκρίσθαι, παρελθὼν ἐπὶ τι βάθρον ἐκάθισα, εὐκόσμως ἀναμένων αὐτόν· ἐλέγετο γὰρ πρὸς ἀγορὰν ὠρμηκέναι. καὶ δὴ οὐ διαγίνεται πολὺς χρόνος, καὶ ἐπιστρέφεται ὁ Διονύσιος, καὶ γὰρ ἐξαναστὰς προσαγορεύω τε αὐτόν καὶ ἐπιλέγω « ὡς οὐκ εὖ, Διονύσιε, διδάσκεις. » (2) ὁ δὲ με δόξας συνάχθεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῇ πτώσει τῆς τυραννίδος καὶ τῷ παρόντι σχήματι τοῦ βίου, τοιαῦτα εἶπεν· « ὦ Διόγενες, εὖ ποιεῖς συναλγῶν ἡμῶν. » καὶ γὰρ προσέθηκα τῷ οὐκ εὖ τὸ « ἀληθῶς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν οὐχ ὅτι τῆς τυραννίδος ἀφήρησαι ἄχθομαι, ὦ Διονύσιε, ἀλλ' ὅτι ἐλευθεριάζεις ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰ νῦν, καὶ περιπέσωσαι ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ κακῶν, οἷς ἔδει σε ἐναποθανεῖν τοσαῦτα ἐργασάμενον φαῦλα γῆν καὶ θάλατταν. »

θ'. Κράτητι.

Ἐπιθόμην σε τὴν οὐσίαν ἅπασαν κατενεγκεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ παραχωρῆσαι τῇ πατρίδι καὶ στάντα ἐν μέσῳ κηρῦξαι « Κράτης Κράτητος Κράτητα ἀφίησιν ἐλεύθερον. » ἡσθῆναι οὖν ἐπὶ τῇ δωρεᾷ τοὺς πάντας ἀστούς καὶ ἀγασθῆναι ἡμᾶς τοὺς τῶν τοιούτων ἀνθρώπων ποιητάς, ἐβελῆσαι δὲ διὰ τοῦτο μεταπέμψασθαι ἡμᾶς Ἀθήνηθεν, σὲ δὲ ἐπιστάμενον τὴν ἡμετέραν κρίσιν κωλύσαι· ἐνταῦθα μὲν οὖν ἐπαινῶ σε τοῦ νοῦ, ἐπὶ δὲ τῇ παραδόσει τῆς οὐσίας καὶ ἄγα-

et liber ab opinione, cui omnes serviunt tam Græci quam barbari. Scilicet nomen, præterquam quod non cum ipsis rebus coalescit, symboli loco esse gloriosum quodammodo est. Canis enim vocor cæli, quod similis illi sum, non secundum opinionem vivens, verum secundum naturam, liber sub Iove, huic ipsi quod bonum est imputans, non cuiquam hominum. (2) Vestem autem meam et Homerus scribit Ulixem, Græcorum sapientissimum, gestasse, quum domum Ilio rediret Minervæ admonitu, eaque adeo honesta est, ut non hominum, verum deorum inventum esse concedatur :

togam ei primum et tunicam vestimenta dedit
misera, sordida, malo sædata fumo,
circaque ipsum magnam pellem celeris induit cervi
nudam, ac baculum ei dedit, vilemque peram
admodum pannosam, eique adiunctum lorum ad gestandum.

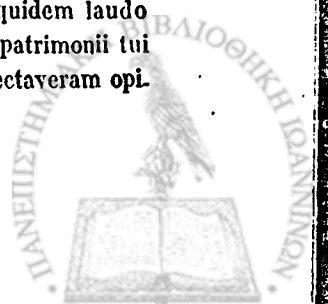
Bono igitur animo esto, pater, tam ob nomen, quo nos appellant, quam ob vestitum, quoniam illud cum diis commune est, hic dei numinis divini inventum.

VIII. Eugnesio.

Quum Megaris Corinthum venissem, perambulans forum ad scholam aliquam accessi puerorum, mihi que, quum carmina male recitarent, quis ipsos litteras doceret, quærere visum est. Et responderunt « Dionysius Siciliæ tyrannus. » Tum ego illos ludibrio me habere atque hoc non vere respondere ratus in scamnis consido decore exspectans ipsum : dicebatur enim in forum sese contulisse. Nec sane multum temporis præterit, quum revertitur Dionysius; ego vero assurgens, postquam ipsum compellavi, hæc addidi, « quam non bene, Dionysi, doces. » (2) Tum ille me vicem suam dolere ratus, quod regno excidisset et in præsentī statu vitam ageret, talia dixit : « o Diogenes, recte facis, quod nostram doles vicem. » Ego vero « verum est » respondi « quod non bene dicebam : at ego non quod regno privatus sis doleo, Dionysi, verum quod libertate frueris in Græcia, quodque ex Sicula calamitate, cui immori te oportebat, postquam tanta mala terra marique perpetrasti, incolumis evasisti. »

IX. Crateti.

Audivi te universum patrimonium contulisse in concionem et patriæ concessisse et stantem in medio proclamasse « Crates Cratetis Cratetem dimittit liberum, » eoque dono gavisos cives omnes atque admiratos nos, qui eiusmodi homines effecissemus, hanc ob causam nos Athenis arcessere voluisse, te vero, qui nostram sententiam nosses, impedivisse. Et hic quidem laudo te ob mentem tuam, ob donationem vero patrimonii tui etiam demiror, quoniam citius quam exspectaveram opi-

μαι, ἐπεὶ θάπτον ἢ προσεδόκησα κρείττων ἐγένου τῶν δοξῶν. ἀλλὰ διὰ ταχέων ἐπάνηκε· ἔτι γὰρ σοι δεῖ πρὸς τὰλλα συνασκήσεις, καὶ χρονίζειν ἕνα μὴ εἶσιν ἄμοιοι οὐκ ἀσφαλές.

ι'. Μητροκλεί.

Μὴ μόνον ἐπὶ τῇ στολῇ καὶ τῷ ὀνόματι καὶ τῇ διαίτῃ θάρρει, Μητροκλείς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ αἰτεῖν ἀνθρώπους τὰ σωτήρια· οὐ γὰρ αἰσχρόν. βασιλεῖς γέ τοι καὶ δυνάσται παρὰ τῶν ὑποτεταγμένων αἰτοῦσι χρήματα, στρατιώτας, ναῦς, σῖτον, καὶ οἱ κάμνοντες παρὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα καὶ οὐ μόνον πυρετοῦ, ἀλλὰ καὶ φρίκης καὶ λοιμοῦ, καὶ οἱ ἐρασταὶ παρὰ τῶν παιδικῶν φιλήματα καὶ ἐπαφήματα, τὸν δὲ Ἡρακλέα παρὰ τῶν ἀναισθήτων φασὶ καὶ ἰσχὺν λαμβάνειν. οὐ γὰρ προῖκα οὐδ' ἐπὶ χεῖροσι ἀνταλλαγῇ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ πάντων ἔστιν αἰτεῖν, ἀνθρώπους τὰ πρὸς τὴν φύσιν, καὶ ἐπὶ τῷ ταῦτά ποιεῖν Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς καὶ ἔχειν ἀμείβεσθαι πολὺ κρείττονα ὧν λαμβάνεις αὐτός. (2) τίνα ταῦτα; μὴ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἶναι σοι τὴν μάχην τοῦτο πράσσοντι, ἀλλὰ πρὸς τὴν δόξαν. ἢ πάντη μάχου, κἂν μηδὲν σε ἐπείγῃ· καλὸν γὰρ τι ἔθος καὶ ὁ πρὸς τὰ τοιαῦτα πόλεμος. Σωκράτης δὲ ἔλεγε μὴ αἰτεῖν τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ ἀπαιτεῖν· εἶναι γὰρ αὐτῶν τὰ πάντα ὡς καὶ τῶν θεῶν. καὶ τοῦτ' ἐπειράτο συνάγειν ἐκ τοῦ κυρίου μὲν ὑπάρχειν τῶν πάντων τοὺς θεούς, κοινὰ δ' εἶναι τὰ τῶν φίλων, φίλον δ' εἶναι τῷ θεῷ τὸν σπουδαῖον. αἰτήσεις τοίνυν τὰ ἴδια.

ια'. Κράτητι.

Καὶ τοὺς ἀνδριάντας τοὺς ἐν ἀγορᾷ προσίων αἰτεῖ τὰ ἀλφίτα. καλὴ γὰρ που καὶ ἡ τοιαύτη μελέτη· ἐντεῦξή γὰρ ἀνθρώποις ἀπαθεστέροις ἀνδριάντων. καὶ ὅταν σου μᾶλλον γάλλοις καὶ κιναιδολόγοις μεταδίδῃσι, μὴ θαύμαζε· τιμᾷ γὰρ ἕκαστος τὸν πλησίον ἑαυτοῦ καὶ οὐ τὸν πόρρω· εἰσὶ δὲ οἱ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκοντες γάλλοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι.

ιβ'. Τῷ αὐτῷ.

Οἱ πολλοὶ ἐπὶ τὸν εὐδαιμονισμόν, ὅταν μὲν σύντομον ὁδὸν ἐπ' εὐδαιμονίαν φέρουσαν ἀκούσωσιν, ἔνται καθάπερ ἡμεῖς ἐπὶ φιλοσοφίαν· ὅταν δ' ἐπὶ τὴν ὁδὸν ἀφικνῶνται καὶ αὐτῆς τὴν χαλεπότητα θεάσωνται, ὡς ἀσθενοῦντες ὀπίσω ἀναχωροῦσιν, εἴτα μέμφονται που οὐχ αὐτῶν τὴν μαλακίαν, ἀλλὰ τὴν ἡμῶν ἀπάθειαν. ἔα οὖν τούτους μὲν ὅπως ἐσπούδασαν ταῖς ἡδοναῖς συγκαθεύδειν· καταλήψεται γὰρ αὐτοὺς ζῶντας οὐκ εἰς ὃν ἡμᾶς διαβάλλουσι πόνος, ἀλλ' οἱ μείζονες, δι' οὓς πάσῃ περιστάσει δουλεύουσιν αἰσχρῶς. σὺ δὲ ἐπίμενε ἐν τῇ ἀσκήσει ὡσπερ ἤρξω, καὶ σπούδαζε κατ' ἴσον ἡδονῇ ἀντιτάττεσθαι καὶ πόνῳ, ἐπεὶ καὶ κατ' ἴσον ἀμφοτέρα πολεμεῖν ἡμῖν πέφυκε καὶ εἰς τὰ πρῶτα ἐμποδίζειν, ἢ μὲν διὰ τὸ ἐπὶ τὰ αἰσχρὰ ἄγειν, ὁ δὲ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν καλῶν ἀπάγειν τῷ φόβῳ.

nionibus superior evasisti. Verum redi celeriter : adhuc enim exercitatione in ceteris tibi opus est, neque morari, ubi non sunt similes, satis tutum.

X. Metroeli.

Non solum in vestitu et nomine et vivendi ratione confidenter persevera, Metrocles, sed etiam in poscendo ab hominibus salutaria : non enim turpe est. Reges sane atque principes a subditis poscunt pecunias, milites, naves, et ægrotantes a medicis remedia non solum adversus febris ardorem, sed etiam adversus frigus febrrium atque pestem, et amatores a pueris oscula et contrectationes. Herculem etiam a sensu carentibus aiunt robur accepisse. Non enim gratis neque ut deteriora rependas, verum ut saluti omnium prospicias, petere licet ab hominibus quæ naturæ conveniunt, atque ut idem facias, quod Iovis filius Hercules, utque acceptis longe præstantiora reddere possis. (2) Quænam hæc? ut hoc tibi facienti non adversus veritatem, sed adversus opinionem sit certamen, quacum ubique pugna, etiamsi te nihil cogat : honesta enim consuetudo etiam adversus talia quod geritur bellum. Soerates vero dicebat, non petere sapientes, sed repetere : ipsorum enim omnia esse ut et deorum. Id quod colligere ex eo conabatur, quod dii rerum omnium essent domini, communia autem, quæ amici possiderent, amicus vero deo esset sapiens. Petes itaque propria.

XI. Crateti.

Etiam statuas in foro positas aggressus posce panem : pulchra nimirum et hæc meditatio : incidet enim in homines stautis inertiores. Et si eunuchis potius turpissimæ loquentibus quam tibi largientur, noli admirari : colit enim sibi proximum quisque, non eum a quo procul abest; sunt autem propiores qui vulgo probantur eunuchi potius quam philosophi.

XII. Eidem.

Plerique beatitudinem, quum quidem brevem ad fortunam ducentem viam audiunt, eodem quo nos philosophiam studio expetunt; quum vero ad ipsam accedunt viam eiusque difficultatem contemplantur, velut fessi retro cedunt, deinde reprehendunt non suam ipsorum mollitiem, sed nostri animi æquitatem. Permite igitur hos quidem, quo ipsos fert animus, voluptatibus conspiri : invadet enim eos sic viventes non unus ille, ob quem nos calumniantur, labor, verum maiores, ob quos omni rerum statui turpiter serviunt. Tu vero in exercitatione, uti cœpisti, persevera, operamque da ut æque voluptati resistas ac labori, quoniam utrumque tale est quod nobis adverteretur et maxime impedimento sit, illa quod ad inhonesta ducit, hic quod metu ab honestis revocat.

ιγ'. Ἀπολήξειδι.

Ἀπεθέμην τὰ πολλὰ τῶν τὴν πῆραν βαρυνοντων, πίνακα μὲν διδαχθεὶς ἐν ἄρτω τὸ κοῖλον εἶναι, ποτήριον δὲ τὰς χεῖρας. καὶ οὐκ ἔστιν αἰσχύνῃ τὸν ἐπιστάτην εἰπεῖν ὅτι « παῖς ἦν ἔτι, » οὐκ ἔδει δὲ τὴν εὐρεσιν εὐχρηστον οὔσαν διὰ τὴν ἡλικίαν παρελθεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι.

ιδ'. Ἀντιπάτρῳ.

Μέμνη μου τὸν βίον ὡς ἐπίπονον καὶ διὰ χαλεπότητα ὑπ' οὐδενὸς ἐπιτηδευησόμενον· ἐγὼ δὲ ἐκὼν αὐτὸν ἐπέτεινα, ἵνα γινώσκῃσιν οἱ μιμούμενοί με μὴ τέλειον ἡδουπαθεῖς εἶναι.

ιε'. Ἀντιπάτρῳ.

Ἀκούων λέγειν σε μηδὲν με ποιεῖν παράδοξον διπλοῦν τρίβωνα φοροῦντα καὶ πῆραν ἐξημιμένον, ἐγὼ δὲ θαυμαστόν μὲν οὐδὲν εἶναι φημι τούτων, καλὸν δ' ἐκεί-
τερον αὐτῶν ἀπὸ διαθέσεως ἐπιτηδεύομενον· οὐ γὰρ μόνον τὸ σῶμα ταύτη δεῖ κεχρησθῆσθαι τῇ λιτότητι, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν σὺν αὐτῷ, οὐδ' ἐπαγγέλλεσθαι μὲν πολλά, πράττειν δὲ τὰ μηδὲν ἀρκοῦντα, ἀλλὰ τῷ βίῳ τὸν λόγον ἀκόλουθον ἐπιδείκνυσθαι. ἃ δὴ πειρώμαι ποιεῖν καὶ μαρτυρεῖν μοι — ἴσως ὑπολήψῃ με λέγειν τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἢ τὸν Κορινθίων, ἀδίκους μάρτυρας; τὴν ἑμαυτοῦ ψυχὴν φημι, ἣν οὐκ ἔστι λαθεῖν ἀμαρτάνοντα.

ισ'. Ἀπολήξειδι.

Ἐνέτυχόν σοι περὶ οἰκῆσεως, καὶ χάρις ὑποσχομένῳ, κοχλίαν δὲ θεασάμενος ἡὔρον οἰκησιν ἀλεξάνεμον τὸν ἐν τῷ Μητρώῳ πίθον. ἀπολέλυσο οὖν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καὶ σύγγαιρε ἡμῖν τὴν ζῴσαν ἀνευρίσκουσιν.

ιζ'. Ἀνταλκίδῃ.

Ἀκούω σε γράφειν περὶ ἀρετῆς πρὸς ἡμᾶς καὶ τοῖς γνωρίμοις ἐπαγγέλλεσθαι ὅτι διὰ τῆς γραφῆς πείσεις ἡμᾶς φρονεῖν περὶ σοῦ τι. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τὴν τοῦ Τυνδάρεω θυγατέρα ἐπαινῶ τὴν εἰς τὸν οἶνον τὸ νηπενθὲς βζλοῦσαν φάρμακον (ἔδει γὰρ αὐτὸ προσενέγκασθαι χωρὶς οἴνου), οὐδὲ σέ, ὃς παρόντων μὲν ἡμῶν οὐδὲν ἐπεδείξω σπουδῆς ἄξιον, διὰ γραμμάτων δὲ ὑπολαμβάνεις ἡμᾶς πείσειν, ἃ μνήμας μὲν ἂν σώζοι τῶν οὐκ ὄντων, ἀρετῆς δὲ ζώντων καὶ οὐ παρόντων οὐκ ἂν εἴη δηλωτικά. ταῦτά σοι γράφειν ἔσχον, ἵνα μὴ διὰ τῶν ἀψύχων ἡμῖν προσφωνῆς, ἀλλὰ παρὼν αὐτός.

ιη'. Ἀπολήξειδι.

Μηνόδορον φιλόσοφον παρεκάλεσάν με συστῆσαι ἡμῖν Μεγαρικοὶ νεανίσκοι, γελοιωτάτην σύστασιν· ὅτι μὲν γὰρ ἀνθρωπὸς ἐστίν, ἐκ τῶν εἰκόνων εἶση, εἰ δὲ

XIII. Apolexidi.

Abieci multa eorum, quæ feram meam onerabant, quum didicissem catillum esse panem excavatum, poculum vero manus. Neque ignominiosum præceptori est dicere « puer adhuc eram », neque utile inventum propter ætalem aspernari par est, sed recipere.

XIV. Antipatro.

Reprehendis vitam meam ut laboriosam et ob difficultatem a nemine expetendam; ego vero sponte eam intendo, ut, quæ quot sunt qui me imitantur, ne prorsus fiant delicati.

XV. Antipatro.

Audio dicere te, nihil me facere admirabile, quod duplex feram pallium peraque cingar, ego vero mirandum quidem horum neutrum dico, honestum vero utrumque, si ex animi sententia exerceatur: non enim corpus tantum hac simplicitate uti par est, sed una cum illo etiam animum, neque multa quidem polliceri, at facere tamen quæ non sufficiunt, verum vitæ sermonem convenientem exhibere. Hæc igitur studeo facere et testimonium mihi comparare — fortasse credes me dicere Atheniensium peruli vel Corinthiorum, iniustorum testium — mei ipsius dico animi, quem quicquid delinquam non est quod celem.

XVI. Apolexidi.

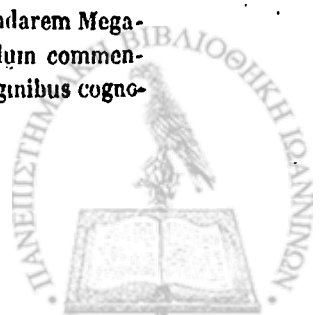
Rogavi te, ut habitationem mihi comparares, et gratias iam ago, quod promisisti; cochleam vero conspicatus inveni habitationem a ventis tutam, dolium in Metroo. Missum fac igitur hoc officium, nobisque gratulare naturæ qui invenimus.

XVII. Antalcidæ.

Audio te de virtute ad nos scribere et familiaribus polliceri, per illam scriptionem te nobis ut aliquid de te sentiamus persuasurum. Ego vero ne Tyndarei filiam quidem laudo, quod in vinum tristitiam depellens coniecerit venenum (erat enim illud sine vino asserendum), neque te, qui præsentibus quidem nobis laude dignum nihil ostendisti, litterulis vero te opinaris nobis esse persuasurum, quæ mortuorum hominum memoriam conservare, non vero virtutem vivorum, qui absunt, declarare valent. Hoc habui quod ad te scriberem, ne per inanimata nos compelles, sed præsens ipse.

XVIII. Apolexidi.

Menodorum philosophum ut tibi commendarem Megarici juvenes me rogarunt, ridiculam admodum commendationem: hominem enim eum esse ex imaginibus cognoscere.

καὶ φιλόσοφος, διὰ βίου καὶ λόγου. ὁ γὰρ καθ' ἡμᾶς σπουδαῖος δι' ἑαυτοῦ συνίσταται.

ιθ'. Ἀναξιλᾶω.

Πυθαγόρας ἑαυτὸν ἔλεγεν Εὐφωρβὸν γεγενῆσθαι τὸν Πάνθου, ἐγὼ δὲ νέον ἑμαυτὸν ἐπέγνων Ἀγαμέμνονα· σκῆπτρόν τε γὰρ ἐστὶ μου τὸ βάκτρον καὶ γλαμύς δ διπλοῦς τρίβων, ἣ δὲ πῆρα παρὰ δέρματος ἀλλαγὴν ἀσπίς. εἰ δὲ μὴ κερηκομῶν, ** νέος ἦν ὁ Ἀγαμέμνων, γέριον δ' ἂν γενόμενος ἐψιλοκόρησε. τοιαῦτα γὰρ ἀξίον καὶ φρονεῖν καὶ λέγειν πρὸς τὸν « αὐτὸς ἔρα » λέγοντα.

κ'. Μελησίππω.

Ἦκουόν σε λελυπῆσθαι ὅτι τὰ Ἀθηναίων τέχνα πληγὰς ἡμῖν ἐνέτεινε μεθύοντα, καὶ δεινὰ πάσχειν, εἰ σοφία πεπαρόνηται. εὖ δ' ἴσθι ὅτι τὸ Διογένης μὲν ἐπλήγη σῶμα ὑπὸ τῶν μεθύοντων, ἀρετὴ δὲ οὐκ ἠσχύνθη, ἐπεὶ μῆτε κοσμεῖσθαι πέφυκεν ὑπὸ φαύλων μῆτε αἰσχύνεσθαι. Διογένης μὲν δὴ οὐχ ὑβρίσθη, κακῶς δ' ἔπαθεν ὁ Ἀθηναίων δῆμος, ἐν ᾧ τινὲς ἔδοξαν ἀρετῆς ὑπεριδεῖν. διὰ γοῦν τὴν ἐνὸς ἀφροσύνην κατὰ δῆμους ἀφραίνοντες ἀπόλλυνται, βουλευόμενοι τὰ μὴ προσήκοντα καὶ στρατευόμενοι δέον ἡρεμεῖν. εἰ δὲ τὴν ἀρχὴν τὴν ἀπόνοιαν ἔστησαν, οὐκ ἂν ἐπὶ ταῦτα ἐγύρουν.

κα'. Ἀμυνάνδρῳ.

Γονεῦσι χάριτας οὐχ ἔκτεον οὔτε τοῦ γενέσθαι, ἐπεὶ φύσει γέγονε τὰ ὄντα, οὔτε τῆς ποιότητος· ἡ γὰρ τῶν στοιχείων σύγκρασις αἰτία ταύτης. καὶ μὴν καὶ τῶν κατὰ προαίρεσιν ἢ βούλησιν οὐδεμία χάρις· ἡ γὰρ γένεσις ἀφροδισίων ἐστὶ παρακολούθημα, ἅπερ ἡδονῆς ἔνεκεν, οὐ γένεσεως ἐπιτηδεύεται. ταύτας τὰς φωνὰς ὁ τῆς ἀπαθείας προφήτης ἐγὼ ἀποφθέγγομαι ἐναντίας τῶν τετυφωμένων βίῳ. εἰ δὲ τισιν εἶναι φαίνονται σκληρότεροι, φύσις αὐτὰς σὺν ἀληθείᾳ βεβαιῶ καὶ ὁ βίος ὁ τῶν μὴ κατὰ τύφον, ἀλλὰ κατ' ἀρετὴν βιούντων.

κβ'. Ἀγησιλάῳ.

Ἔμοι τὸ μὲν ζῆν οὕτως ἐστὶν ἀβέβαιον, ὡς μὴ πιστεύεσθαι παραμενεῖν ἕως τὴν ἐπιστολὴν σοι γράψω· πῆρα δὲ ἱκανὸν αὐτοῦ ταμιεῖον, τὰ δὲ τῶν νομιζομένων θεῶν μεζζονα ἢ κατ' ἀνθρώπους. ἐν δὲ μόνον ἑμαυτῷ βέβαιον σύνοιδα, τὴν μετὰ τὴν γένεσιν φθοράν. Ἰαυτ' ἐπιστάμενος αὐτὸς τε τὰς κενὰς ἐλπίδας ἵπταμένας περὶ τὸ σωματίον ἀποφυσῶ, καὶ σοὶ παραγγέλλω μὴ πλέον ἀνθρώπου φρονεῖν.

κγ'. Λακύνῳ.

Εὐαγγελίῃ μοι βασιλέα Μακεδόνων σπουδάζειν περὶ τὴν θείαν ἡμῶν, εὖ δὲ ἐποίησας προσθεὶς τῷ βα-

scens; si vero et philosophus, ex vita et sermone. Sapiens enim, quem nos quidem informamus, per se ipsum commendatur.

XIX. Anaxilao.

Pythagoras dicebat Euphorbum se olim fuisse, Panthi filium, ego vero nuper Agamemnonem me esse intellexi: sceptrum enim mihi est baculus et cblamys duplex pallium et pera mutata pelle clypeus. Quod autem comam non alo, mirandum non est. Iuvenis erat Agamemno, senex vero factus calvo fuisset capite. Taha enim et sentite et dicere par est ad eum qui utitur illo « ipse dixit. »

XX. Melesippo.

Audivi te indignatum esse, quod Atheniensium pueri verbera nobis inflixerint vino graves, graviterque ferre, quod sapientiae facta sit iniuria. Scito vero, Diogenis corpus quidem ab ebriis percussum esse, virtutem vero probro non affectam, quoniam neque ornari ab improbis potest neque dehoncstari. Quare Diogenes nulla iniuria affectus, verum indigna passus est populus Atheniensium eo, quod quibusdam placuit virtutem aspernari. Propter unius igitur desipientiam pagatim desipientes pereunt, quum de rebus deliberant absonis, bellumque gerant, ubi satius est quiescere. Qui si a principio recordiam coercuissent, non eo usque processissent.

XXI. Amynandro.

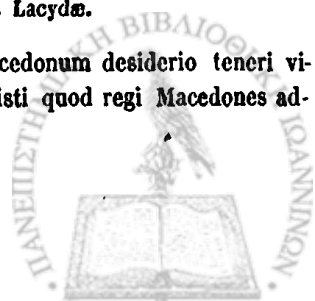
Parentibus gratiae nullae referendae, neque quod nati sumus, quoniam natura fiunt quae sunt, neque ob qualitatem: elementorum enim mixtio huius causa est. Nec vero pro eis, quae ex proposito vel voluntate fiunt, gratiae habendae sunt: generatio enim res venereas sequitur, quae voluptatis, non generationis causa exercentur. Has voces ego aequitatis animi antistes eloquor contrarias insolenti vitae: quae si quibus duriores videantur, natura eas cum veritate confirmat et vita non insolenter, sed ad virtutem accommodate viventium.

XXII. Agessilao.

Vita quidem tam incerta mihi est, ut non credam, dum hanc tibi scribo epistolam, mihi permansuram esse, ac sufficientem eius penum habeo peram, deorum vero, qui habentur, res maiores sunt quam secundum hominem. Hoc unum certo mihi constat, post generationem futuram esse mortem. Quae quum sciam, et ipse vanas spes circa hoc corpusculum volitantes deslo et te ne ultra hominem sapias adhortor.

XXIII. Lacydæ.

Nuncios mihi regem Macedonum desiderio teneri vendi nostri, sed recte fecisti quod regi Macedones ad-

σιλεῖ τοὺς Μακεδόνας· τὰ γὰρ ἡμέτερα ἤδεῖς ἀβασί-
λευτα. ἰδεῖν δὲ τὸν ἐμὸν τύπον μηδεὶς ὡς ξένον βου-
λέσθω· εἰ δὲ μεταλαβεῖν Ἀλέξανδρος βίου καὶ λόγων
βούλεται, λέγε αὐτῷ, ὅτι ὅσον ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Μα-
κεδονίαν, τοσοῦτον καὶ ἐκ Μακεδονίας εἰς Ἀθήνας.

κδ'. Ἀλεξάνδρω.

Εἰ θέλεις καλὸς καγαθὸς γενέσθαι, ἀπορρίψας δ'
ἔχεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βράχος παραγενοῦ πρὸς ἡμᾶς.
ἀλλ' οὐ μὴ δυνήθῃς· κρατῆ γὰρ ὑπὸ τῶν Ἑφαιστιῶνων
μηρῶν.

κε'. Ἰππωνι.

Παρεκάλεις με ἐπιστεῖλαι σοι, ὃ τι ποτὲ ἔγνωκα
περὶ θανάτου καὶ ταφῆς, ὡς οὐκ ἂν τέλειος φιλόσοφος
γενόμενος, εἰ μὴ καὶ τὰ μετὰ τὸ ζῆν παρ' ἡμῶν μά-
θοις. ἐγὼ δ' ἱκανὸν ἠγοῦμαι τὸ κατ' ἀρετὴν καὶ
φύσιν ζῆσαι καὶ τοῦτ' ἐφ' ἡμῖν εἶναι. ὥσπερ δὲ τὰ
πρὸ τῆς γενέσεως παρακεχώρηται τῇ φύσει, οὕτω καὶ
τὰ μετὰ τὸ ζῆν ἐπιτρεπτεῖα ταύτη· αὐτὴ γὰρ ὡς ἐγέν-
νησε, καὶ διαλύσει. μηδὲν δὲ εὐλαβηθῆς ὅπως ποτὲ
ἀναίσθητος ᾧ. ἐγὼ γοῦν ἔγνωκα ἀποπνεύσαντί μοι
παρατεθῆναι τὸ βάκτρον, ἵνα τὰ δοκοῦντά με λυμαί-
νεσθαι ζῶα ἀπελαύνοιμι.

κς'. Τῷ αὐτῷ.

Μέμνησο ὅτι τῆς πενίας τὴν ἀρχὴν ἔδωκά σοι διὰ
βίου, καὶ πειρῶ μήτε αὐτὸς ταύτην ἀποθέσθαι μήτε
ὑπ' ἄλλου ἀφαιρεθῆναι αὐτήν· εἰκὸς γὰρ τοὺς ἐν Θή-
βαις ἐκπεριεθεῖν σε πάλιν κακοδαιμονίζοντας. σὺ
δὲ τὸν τρίβωνα λεοντῆν νόει, τὸ δὲ βάκτρον ῥόπαλον,
τὴν δὲ πύραν γῆν καὶ θάλατταν, ἀφ' ἧς τρέφῃ· οὕτω
γὰρ ἂν Ἡράκλειον διανασταίῃ σοι φρόνημα καὶ πάσης
τύχης κρείττον. ἦν δὲ σοι τῶν θέρμων ἢ καὶ τῶν
ἰσχάδων περιτῆ, καὶ ἡμῖν πέμπε.

κζ'. Ἀνικέριδι.

Λακεδαιμόνιοι καὶ ἡμῶν ἐψηφίσαντο ὡς μὴ τῆς
Σπάρτης ἐπιθαινοίμεν. ἀλλὰ σὺ γε μηδὲν εὐλαβη-
θῆς ὀνόματι γὰρ ἀποκέχρησαι κυνισμοῦ. ἀξιελήτοί
γε μὴν οἱ μὴ νοοῦντες, ἃ δοκοῦσιν ἀσχεῖν, ὑπ' ἐμοῦ
μόνου κατορθοῦσθαι. βίου τε γὰρ λιτότητα οὐκ οἶδ'
εἰ τις ἐμοῦ μᾶλλον ἤσχησεν· ὑπομονὴν τε τῶν δεινῶν
τίς ἂν καυχῆσταιτο Διογένοῦς παρόντος; ἀκόλουθα γοῦν
καὶ ταῦτα τούτοις· ἀτείχιστον δοκοῦντες δι' ἀνδρείαν
οἰκεῖν τὴν Σπάρτην ἀφύλακτον τὴν ψυχὴν τοῖς πάθεσιν
ἐκδεδώκασι, μηδένα κατ' αὐτῶν βοηθὸν ἐπιστήσαντες.
φροεροὶ οὖν τοῖς ὁμόροις φανέντες ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς
νοσημάτων πολεμοῦνται. ἐξελαυνέτωσαν οὖν ἀρε-
τὴν, ὑπ' ἧς μόνης δύναιτ' ἂν ἐρρῶσθαι καὶ τῶν νοση-
μάτων ἀπηλλάχθαι.

κη'.

Διογένης ὁ κύων τοῖς καλουμένοις Ἑλλησιν οἰμώ-
EPISTOLOGR.

didisti : seis enim nostras res nullius imperio esse sul-
iectas. Videre autem meam formam tanquam insolitam
ne cui in mentem veniat : si vero vitæ meæ ac sermo-
num particeps fieri cupit Alexander, dic ei, quantum iti-
neris sit Athenis in Macedoniam, tantundem esse ex Ma-
cedonia Athenas.

XXIV. Alexandro.

Si vis honestus evadere, abiccto quem in capite gestas
panno ad nos accede. Verum non poteris : Hephæstionis
enim femoribus teneris.

XXV. Hipponi.

Iubebas me tibi scribere, quæcunque de morte et se-
pultura statuerim, quasi perfectus philosophus non futu-
rus, nisi quæ post mortem erunt a nobis didiceris. Ego
vero satius duco secundum virtutem et naturam vivere
atque hoc in nostra esse situm potestate. Ut autem,
quæ ante generationem erant, permissa sunt naturæ, sic
etiam quæ post vitam futura ei committenda sunt : nam
uti genuit, sic etiam dissolvit. Noli autem sollicitus
esse, quasi tactu unquam ac sensu carere possim. Ego
mortuo mihi constitui apponendum esse baculum, quo
nocitura mihi animalia abigam.

XXVI. Eidem.

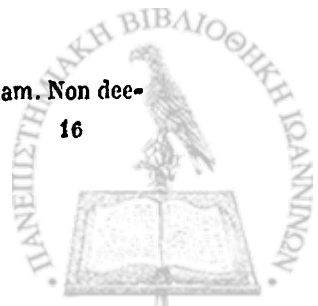
Memento quod paupertatis principatum per vitam tibi
concesserim, daque operam, ut neque ipse illum deponas
neque ab alio eo spolieris : vix enim dubium est, quin
Thebani aggrediantur te rursus infelicem iudicantes. Tu
vero pallium pellem existima leoninam et baculum cla-
vam, peramque terram atque mare, a quibus nutriris :
sic enim Herculeæ contigerit tibi fortitudo omnique for-
tuna superior. Si vero lupinorum aut caricarum quid
tibi reliquum est, nobis mitte.

XXVII. Anniceridi.

Lacedæmonii decrevere, Spartam nobis non esse ingre-
diendam. Verum tu nihil perturberis : nomine enim
contentus es cynismi. Commiserandi profecto, qui non
sentiant, quod ipsi videntur exercere, a me solo consum-
mari. Victus enim tenuitatem nescio an me magis nemo
coluerit ; molestiarumque tolerantiam quis est qui iactet
Diogene præsentem? hinc factum etiam hoc est, ut, quum
immunitam propter fortitudinem suam habitare vellent
Spartam, incustoditam animam affectibus exponerent,
nullo ipsi adversus eos imposito custode. Terribiles igitur
vicinis visi ab intestinis morbis pessumdantur. Quare
expellant virtutem, qua sola duce potuerint ani-
mis confirmari et a morbis, quibus laborant, liberari.

XXVIII.

Diogenes canis Græcis qui vocantur miseriam. Non dee-

ζειν. Ὑπόρχει δὲ τοῦθ' ὑμῖν, κἄν ἐγὼ μὴ λέγω ὄντες γὰρ ταῖς μὲν ὄψεσιν ἄνθρωποι, ταῖς δὲ ψυχαῖς πίθηκοι, προσποιεῖσθε μὲν πάντα, γινώσχετε δὲ οὐδέν· τοιγάρτοι τιμωρεῖται ὑμᾶς ἡ φύσις· νόμους γὰρ ὑμῖν αὐτοῖς μηχανήσασθε, μέγιστον καὶ πλεῖστον τῦφον ἐξ αὐτῶν διεκλήρωσασθε, μάρτυρας τῆς ἐμπεφυσιωμένης κακίας λαβόντες. καὶ οὐδέποτε ἐν εἰρήνῃ, ἀλλ' ἐν πολέμῳ τὸν ὄλον βίον καταγηράτε, κακοὶ κακῶν ἐπιτήθειοι ὄντες, καὶ ἀλλήλοις φθονοῦντες, ἐὰν μικρῶν μαλακώτερον ἱμάτιον ἄλλον ἴδῃτε ἔχοντα ἢ κερμάτιον μικρῶν πλέον ἢ ἐν λόγῳ δριμύτερον ἢ μᾶλλον πεπαιδευμένον. (2) οὐδὲν γὰρ διακρίνετε ὑγιεῖ λόγῳ, ἀλλ' εἰς εἰκότα καὶ πιθανὰ καὶ ἐνδοξα κατολισθάνοντες πάντα μὲν αἰτιᾶσθε, οὐδὲν δὲ οἶδατε, οὐθ' εἰ πρόγονοι ὑμῶν οὐθ' ὑμεῖς, ἀλλὰ ὑπὸ ἀγνοίας καὶ ἀφροσύνης καταμωκῶμενοι στρεβλοῦσθε, καλῶς ποιοῦντες. μισεῖ δ' ὑμᾶς οὐ μόνον ὁ κύων, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις αὐτῆ· μικρὰ μὲν γὰρ εὐφραίνεσθε, πολλὰ δὲ λυπεῖσθε καὶ πρὸ τοῦ γῆμαι καὶ γήμαντες, ὅτι γε ἐγήματε ὄντες ἐξώλεις καὶ δυσάρεστοι. ὄσους δὲ καὶ οἴους ἄνδρας ἀπεκτείνετε, τοὺς μὲν ἐν πολέμῳ πλεονέχται ὄντες, τοὺς δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ εἰρήνῃ αἰτίαν ἐπενεγκόντες. (3) οὐκ οὐκ πολλοὶ μὲν ἐπὶ τῶν σταυρῶν κρέμανται, πολλοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ δημίου ἀπεσφαγμένοι, ἕτεροι δὲ φάρμακον πίνοντες δημοσίᾳ, οἱ δ' ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, δηλονότι ἀδικοὶ δόξαντες εἶναι; πότερον οὖν ἐπιχειρήτεον, ὧ κακαὶ κεφαλαί, παιδεῦσαι τούτους ἢ ἀποκτείνειν; νεκρῶν μὲν γὰρ ἡμῖν οὐδεμία δῆπου χρεῖα, εἰ μὴ ὡσπερ ἱερείων σάρκας ἐσθίειν μέλλομεν, ἀνδρῶν δὲ ἀγαθῶν πάντως ἐστὶ χρεῖα, ὧ κακαὶ κεφαλαί. ἀγραμμάτους μὲν καὶ ἀμούσους παιδεύετε γράμματα τὰ καλούμενα μουσικά, ἵνα ὑπάρχωσιν ὑμῖν, ἔταν ποτὲ χρεῖα ἢ τούτων, ἄνδρας δὲ ἀδίκους διὰ τί οὐ παιδεύσαντες χρῆσθε τούτοις, ὁπόταν ἢ χρεῖα δικαίων; ἐπεὶ καὶ ἀδίκων χρεῖαν ἔχετε, ὅταν βούλησθε ὑφελῆσθαι πόλιν ἢ στρατόπεδον; (4) καὶ οὐπω μέγα τοῦτο ἔταν μετὰ βίας πράττειτε τὰ καλὰ, καὶ τὰ κρείσσονα λεηλατούμενα πάρεστιν ὄραν, καὶ οἷς μὲν ἄν, ὧ κακαὶ κεφαλαί, ἐπιχειρήσητε, τούτους ἀδικεῖτε, καίτοι αὐτοὶ μείζονος τιμωρίας ἀξιοὶ ὄντες. ἐν τε τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ἢ τὰ καλούμενα Ἑρμαῖα ἢ Παναθηναῖα, καὶ ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ ἐσθίετε καὶ πίνετε, μεθύετε, περαίνετε, γυναικοπαθεῖτε. εἴτ' ἐνασεθεῖτε ὑμεῖς ἔτι καὶ κρύφα καὶ φανερωῶς ποιεῖτε ταῦτα. οὐδὲν μὲν μέλει τῶ κυνί, ὑμῖν δὲ πάντα ταῦτα ἐπιμελῆ ἐστίν. (5) καὶ ὅπου κύνας εἶργετε βίου φυσικοῦ καὶ ἀληθοῦς, πῶς εἰς αὐτοὺς οὐκ ἂν πλημμελήσαιτε; κἀγὼ μὲν ὁ κύων τῶ λόγῳ, ἢ δὲ φύσις τῶ ἔργῳ ὁμοίως πάντας ὑμᾶς τιμωρεῖται· ὁμοίως γὰρ πᾶσιν ὑμῖν θάνατος ἐπικρέμαται, ὃν ὑμεῖς φοβεῖσθε. καὶ πολλὰκις εἶδον πτωχοῦς ὑγιαίνοντας δι' ἐνδειαν, πλουσίους δὲ νοσοῦντας δι' ἀκρασίαν τῆς δυστυχοῦς γαστρὸς καὶ πόσθης· χαρισάμενοι γὰρ τούτοις ὀλίγον ἐγαργαλίσθητε χρόνον ὑφ' ἡδονῆς μεγάλας καὶ ἰσχυρὰς ἐναποδεικνυμένης ἀλγηδόνας. (6) καὶ οὐδὲν ὠφελήσει ὑμᾶς οὔτε οἰκία οὔτε τὰ ἐν αὐτῇ

rit vero illa vobis, etiamsi ego non imprecer: nam quum facie quidem sitis homines, animis vero simiæ, omnia simulatis, nihil vero intelligitis. Quare ulciscitur vos natura. Ex legibus enim, quas vobis ipsis finxistis, maximam et plurimam superbiam nacti estis, insitæ vobis malitiæ exhibitis ipsis testibus. Neque in pace unquam, verum in bello per totam vitam consenescentis, mali malorum socii, invidiam vicissim exercentes, si paullo molliorem vestem videtis alium habentem aut pecuniæ summam paullo ampliorem aut ipsum in dicendo acutiorem aut magis eruditum. (2) Nihil enim diiudicatis sana mente, verum ad verisimilia et credibilia et opinabilia delabentes omnia reprehenditis, nihil vero scitis, neque maiores vestri, neque vos ipsi, sed ab inscitia et vesania delusi torquemini, idque merito, oditque vos non solum canis, sed etiam natura ipsa. Paullum enim lætamini, multum vero doletis et antequam matrimonium iungatis et postquam iunxistis, quoniam iunxistis miseri quippe ac morosi. Quot autem et quales viros occidistis, alios in bello superatos, alios in pace, quæ dicitur, adductos in suspicionem. (3) Nonne multi cruci suffixi pendent, multi a carnifice interfecti, alii ad venenum hauriendum publice damnati, alii equuleo impositi, scilicet quod iniusti essent visi? utrum igitur tentare conveniebat, o dira capita, corrigere istos an interficere? cadaverum enim nullus utique nobis usus, nisi tanquam victimarum carnibus vesci voluerimus, virorum vero honorum omnino usus erit, o dira capita. Indoctos atque rudes docetis musica quæ dicuntur elementa, quo præsto vobis sint, si quando his opus vobis fuerit; viros vero iniustos cur non ad frugem revocatis eisque utimini, si quando iustis opus fuerit, præsertim quum et iniustorum sane usum habeatis, si urbem surripere vultis sive exercitum? (4) Sed nondum magnum hoc; at ubi cum vi quæ bona sunt agatis, maioribus etiam vim illatum iri licet expectare, et ad quoscunque, o dira capita, accedatis, hos iniuria afficitis, ipsi vero maiore pœna digni in gymnasiis, si Hermæa instant aut Panathenæa, atque in medio foro editis ac bibitis, vino vos obruitis, pædicatis, muliebria patimini. Tum etiam impie vos agitis, quod et clam et palam hæc patrat? Nil canis curat, vobis vero hæc omnia curæ sunt. (5) Et ubi canes a naturali veraque vita prohibetis, quomodo in ipsos non deliqueritis? et ego quidem canis verbis, natura vero re ipsa pariter vos punit omnes: pariter enim vobis omnibus mors imminet, quam extimescitis. Ac sæpenumero vidi pauperes bene valentes ob inopiam, divites vero ægrotautes ob miseri ventris penisque incontinentiam. His enim indulgentes suaviter per breve tempus moti estis a voluptate magnos atque graves labores afferente. (6) Nec quicquam proderunt vobis aedes, neque quæ in

κιονόκρανα, ἀλλ' ἐν ταῖς χρυσαῖς καὶ ἀργυραῖς κλίμαις κατακειμένοι στρεβλοῦσθε καλῶς ποιοῦντες, οὐδ' ἰσχυροποιεῖσθαι δύνασθε, ἵνα τὰ τῶν ἀγαθῶν λείψανα μετὰ τῶν λαγάνων καταφάγητε κακοὶ κακῶν ἐπιτηδευοῖ ὄντες. ἀλλ' εἰ νοῦν ἔχετε, ὡσπερ οὐκ ἔχετε, ἐὰν μεθύητε, Σωκράτει τε τῷ σοφῷ πεισθέντες κάμοι κοινῇ βουλή συνελθόντες ἡβηδὸν σύμπαντες ἢ σωφρονεῖν μάθετε ἢ ἀπάγξασθε· οὐ γὰρ δυνατόν εἶναι ἄλλως ἐν τῷ ζῆν, εἰ μὴ θέλετε ὡσπερ ἐν συμποσίῳ, ἕως ἂν ὑπερπιόντες καὶ ὑπερμεθυσθέντες ὑπὸ ἰλλγγων καὶ στρόφων συνεχόμενοι ὑφ' ἐτέρων ἀγῆσθε καὶ μὴ αὐτοὶ δύνησθε σωθῆναι. (7) σπαταλῶσι δ' ὑμῖν καὶ ἐνθυμουμένοις, ὅσα γε τὰ ἀγαθὰ ὄν δεσπόται λέγεσθε εἶναι, ἔρχονται οἱ κοινοὶ δῆμιοι, οὓς ὑμεῖς καλεῖτε ἰατροὺς, οἷς ἂ ἐπὶ τὴν γαστέρα ἐπέλθῃ, τὰ πάντα λέγουσι καὶ πράττουσιν. οὗτοι δὲ καλῶς ποιοῦντες τέμνουσι καὶ χάουσι καὶ δεσμεύουσι φάρμακά τε διδῶσι καὶ ἔσω καὶ ἔξω τοῦ σώματος. κὰν ὑγιασθῆτε, οὐδὲ τοῖς καλουμένοις ἰατροῖς χάριν ἔχετε, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς φατὲ δεῖν ἔχειν χάριν· ἐὰν δὲ μὴ, τοῖς ἰατροῖς ἐγκαλεῖτε. πλεῖον δ' ἔμοιγε πάρεστι τὸ εὐφραίνεσθαι τοῦ λυπεῖσθαι καὶ τὸ εἰδέναι τοῦ ἀγνοεῖν· (8) διετέλεσα γὰρ ἐντυγγάνων Ἀντισθένην τῷ σοφῷ, ὃς μόνοις τοῖς εἰδόσιν αὐτὸν διεῖλε καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις τοῖς οὐκ εἰδόσι φύσιν, λόγον, ἀλήθειαν παρεξέβη, οὐδὲν φροντίσας κνωδάλων νηπίων μὴ ἐπισταμένον, ὡς εἴρηται ἐν ἐπιστολῇ, λόγους κυνός. βαρβάρους δὲ οὔσιν οἰμώζειν λέγω, ἕως ἂν ἑλληνιστὶ μαθόντες Ἕλληνες ἀληθινοὶ γένησθε· νῦν μὲν γὰρ πολλὸν χαριέστεροί εἰσιν οἱ καλούμενοι βάρβαροι καὶ τόπων ἐν ᾧ εἰσὶ καὶ τρόπων, καὶ οἱ μὲν καλούμενοι Ἕλληνες στρατεύουσιν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, οἱ δὲ βάρβαροι διαφυλάττειν οἴονται δεῖν τὴν ἑαυτῶν, πάντες ὄντες αὐτάρχεις. ὑμῖν δὲ ἱκανὸν οὐδέν· καὶ γὰρ φιλόδοξοι καὶ ἄλογοι καὶ ἀχρήστως τρεφόμενοι ἔστε.

xv'. Διονυσίῳ.

Ἐπειδὴ δέδοχται σοι ἐπιμελείαν ποιήσασθαι σεαυτοῦ, πέμψω σοι ἄνθρωπον οὐδὲν μὰ Δία Ἀριστίππῳ καὶ Πλάτωνι ὅμοιον, ἀλλ' ἓνα τῶν Ἀθήνησι παιδαγωγῶν ἐξ ὧν ἔγω, ὀριμύτατα μὲν βλέποντα, δόξυτατα δὲ βραδίζοντα, σκῦτος δὲ ἀλγεινότατον φέροντα, ὃς σε μὰ Δία ἐπιτρέψει τὸ μὴ κατ' ὕβριν ἀναπαύεσθαι καὶ πρῶτὸν ἐγείρεσθαι, παύσας φόβων καὶ δειμάτων, ἐν οἷς ὧν οἶε τι μᾶλλον διὰ τοὺς δορυφόρους ἢ τῆς ἀκροπόλεως τὴν εὐερχίαν ἀποστήσασθαι αὐτῶν, δι' ὧν μόνων αἰετὸν πάρεστι. καὶ σοὶ δὲ ὅσω μᾶλλον καὶ πλείω καὶ μείζω τοιαῦτα κατασκευάζῃ, πλείους καὶ μείζους ἀπορίας καὶ δειμάτα τῆς ψυχῆς ἀποβαίνουσι. (2) πάντα οὖν ταῦτα περιαιρήσεται καὶ θάρσος ἐμποιήσας ἀποστήσει τῆς μαλακίας· τί γὰρ ὄφελος ἀνδρὸς μὴ ἐλευθέρου; ἔστι δὲ τοι αὐτὸ τοῦτο ἢ δουλεία, οἷς μετὰ δέους ὁ βίος παρεσκευάσται. ἕως μὲν οὖν ταύτας σὺ τὰς συνουσίας ἔχῃς, οὐκ ἀνήσει σε τούτων τι τῶν κακῶν· ἐὰν

eis sunt capitulorum ornamenta, sed in aureis argenteisque lectis decumbentes torquemini, idque merito; nec corroborari potestis, quo bonorum reliquias cum ipsis oleribus devoretis, qui mali estis malorum socii. At si sapitis, ubi ebrii sitis, Socrati optimo mihi que obediētes communi concilio convocato cum omni iuventute aut modestiam discite aut in malam rem abite. Non enim aliter in vita versari licet, nisi vultis ut in convivio, donec vino graves et supra modum pleni oculorum vertigine formineque correpti ab aliis ducendi sitis, nec vestris ipsorum viribus possitis conservari. (7) Luxuriantibus autem vobis, quantaque sint bona, quorum domini esse dicimini, reputantibus communes superveniunt carnifices, quos vos medicos appellatis, quibus quicquid in ventrem incidit, hoc dicunt atque faciunt. Hi vero, et iure quidem, secant, urunt, colligant, remedia corpori adhibent intra et extra. Et si convalescitis, ne gratias quidem habetis medicis, qui dicuntur, sed si convalescitis, diis habendas esse dicitis gratias, sin vero minus, medicos incusatis. Plus vero mihi quidem licet gaudere quam dolere et scire quam ignorare. (8) Id quod assequutus sum ex consuetudine, quam cum Antisthene habui, qui solus cum eis, qui ipsum norant, disputabat, a reliquis, qui naturam, rationem, veritatem ignorarent, sese abstinebat, nil moratus bestias infantulas, qui non intelligunt, ut in epistola dictum est, canis sermones. Barbari vero cum sitis, miseriam vobis imprecor, usque eo dum græce docti Græci veri evadatis. Nunc enim barbari qui vocantur politiores multo sunt et loco, in quo sunt, et moribus, et qui quidem Græci vocantur, bella barbaris inferunt, barbari autem custodiendam sibi suam terram censent, sibi ipsis contenti omnes, vobis vero satis nihil: etenim ambitiosi estis et rationis expertes et male educati.

XXIX. Dionysio.

Quoniam visum tibi est curam tui ipsius aliquam habere, mittam tibi hominem nihil per Iovem Aristippo Platonique similem, sed unum ex pædagogis, quos Athenis habeo, acutissime videntem et velocissime euntem et flagrum asperrimum gerentem, qui te per Iovem instigabit, ut non quavis hora quietem capias et mane expergeas, solutus ex timoribus atque terriculamentis, a quibus magis putas per satellites arcisque tuæ communionem liberari, per quæ sola semper adsunt, et quo magis et plura et maiora talia compares, hoc plures et maiores angustiae animique terriculamenta enascuntur. (2) Hæc igitur omnia a te removebit et animo reddito a mollitie segregabit. Quis enim usus hominis non liberi? est autem hoc ipsum servitus, si cui vita cum metu instituitur. Dum igitur hac tu consuetudine uteris, horum malorum

δὲ τὸν ἐξωμέα λάβης, ὅς σου τὰς πλευρὰς ἀποκαθαρεῖ καὶ παύσει δειπνῶν μαγειρικῶν, ἐν ὁποίοις δὲ καὶ αὐτὸς διαιτᾶται τρόποις καταστήσει σε, σωθήσῃ, ὧ δειλαίε. (3) νυνὶ δὲ τοιοῦτους κῆρυκας ἀνθρώπους, οἳ ἂν μάλιστα σε διαλυμαίνουσι καὶ διαφθείρουσιν οὐ γὰρ ὅπως ἀγαθόν τι παρασκευάσωσί σοι, ἀλλ' ὅπως δειπνήσωσί τι σκοποῦσι καὶ ὅ τι κερδανοῦσι ζητοῦσιν, οὐδὲν ἀφαιρούμενοι σου τῶν ὑπαρχόντων κακῶν, ἀλλὰ τῶν ὄντων ἀφαιρούμενοι καὶ προσκαταλύοντες τῶν οἰκείων ἐθῶν. καὶ οὕτως ἀναίσθητος εἶ, ὅς οὐδὲ ἐκεῖνο ἀκούεις οὕτως ἐν μέσῳ καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος λεγόμενον,

ἑσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεται, ἣν δὲ κακοῖσι συμμίσης, ἀπολείς καὶ τὸν ἐόντα νόον.

(4) ὧν σοι οὐδὲν βαρύτερόν ἐστιν, ὧ δειλαίε, τῶν πατρῴων καὶ τυραννικῶν τρόπων, οὐδὲ ἐστιν ὅ τι σε αἰετὸν ἄλλο μᾶλλον ἀπόλλυσιν. ἀλλ' οὐδὲ ἀνθρώπον δύνη ἐξευρεῖν ἐπὶ τοῦτο, ὅστις σε ἀποστήσει ὡσπερ τῆς ἱερᾶς νόσου καλουμένης τῆς τυραννίδος. ἅπαντα γὰρ ποιεῖς, ὅσα ἀνθρώπος μαινόμενος ποιεῖ, μόνου δὲ ἀποστάς τούτου σωθείης ἂν. ἀλλ' οὔτε οἱ συνόντες ὄρωσιν ὅσον τὸ κακὸν ἔχεις, οὔτε αὐτὸς αἰσθάνῃ, οὕτως ἐκ πολλοῦ τέ σου καὶ σφόδρα ἤπται ἡ νόσος. σκύτους οὖν δεῖ σοι καὶ δεσπότου, οὐ γὰρ ὅς σε θαυμάσει καὶ κολακεύσει ὡς ὑπὸ γὰρ τοιοῦτου ἀνθρώπου πῶς ἂν τίς ποτε ὠφελθῆται, ἢ πῶς ὁ τοιοῦτος ὠφελήσεται τινά; εἰ μὴ ὡσπερ ἵππον ἢ βοῦν κολάζει τε ἅμα καὶ σωφρονίζει, φροντίζει τε τῶν δεόντων. (5) ἀλλὰ σὺ γὰρ πόρρω ἤκεις διαφθορᾶς. οὐκοῦν ἀναγκαῖον τομάς τε καὶ καύσεις καὶ φαρμακείας ποιεῖσθαι. σὺ δὲ ὡσπερ τὰ παιδία πάππους τινὰς καὶ τίθησας εἰσηγάγου, καὶ σοὶ φασὶ «δέξαι, τέκνον, ἔγχεαι, εἴ τί με φιλεῖς, μικρὸν ἔτι μόνον τουτὶ πρόσφαγε.» εἰ οὖν σοι ἅπαντες καὶ πᾶσαι συνελθόντες κατηρῶντο, οὐκ ἂν συμφορώτερα τῇ νόσῳ ἐποίεις. ἀλλὰ τί; οὐ γὰρ μήποτε σὺ ἐθελήσεις τὰ θρία τῶν σύκων ἐπιτρέψαι, ἀλλ' ὡσπερ πρόβατον οὐκ ἂν ἀποσταίης τῶν ὠρίμων. οὐκ ἐστιν οὖν σοι οὔτε χαίρειν οὔτε ἐρῶσθαι, ὧ φίλτατε.

λ'. Ἰκέτη.

Ἦλον, ὧ πάτερ, Ἀθήναζε, καὶ πυθόμενος τὸν Σωκράτους ἐταῖρον εὐδαιμονίαν διδάσκειν, εἰσῆλθον παρ' αὐτόν. ὃ δὲ ἐτύγγανε τότε σχολάζων περὶ ταῖν ὁδοῖν ταῖν φερούσαιν **, ἔλεγε δὲ αὐτὰς εἶναι δύο καὶ οὐ πολλὰς, καὶ τὴν μὲν σύντομον, τὴν δὲ πολλήν· ἐξεῖναι οὖν ἐκάστῳ ὁποτέραν βούλοιο βαδίσειν. καὶ γὰρ ταῦτα ἀκούσας τότε μὲν κατεσίγησα, τῇ δὲ ἐξῆς, ἐπειδὴ πάλιν εἰσιόντων ἡμῶν παρ' αὐτόν περὶ ταῖν ὁδοῖν παρεκάλεσα αὐτόν ἐπιδείξαι ἡμῖν, καὶ ὅς μάλ' ἐτόίμως ἀπαναστάς τῶν θάκων ἤγεν ἡμᾶς εἰς ἄστου καὶ δι' αὐτοῦ εὐθὺς εἰς τὴν ἀκρόπολιν. (2) καὶ ἐπεὶ ἀρχοῦ ἐγενόμεθα, ἐπιδείκνυσιν ἡμῖν δύο τινὲ ὁδῶ ἀναφερούσας, τὴν μὲν ὀλίγην προσάντη τε καὶ δύσκολον, τὴν δὲ

nullum te dimittet. Ubi vero palliatum illum nactus fueris, qui tua latera perpurgabit, teque a cœnis coquina-riis prohibebit et ad eandem, in qua ipse versatur, vi-vendi rationem compellet, servaberis, o miser. (3) Nunc vero eiusmodi invenisti homines, qui maxime te pes-sumdent atque perdant: non enim ut boni quid effi-ciant, sed ut epulentur spectant et quod lucrentur qua-runt, nullum eorum, quæ habes, malorum auferentes, verum de bonis tuis auferentes ac moribus tuis detri-mentum afferentes. Quin stultus es adeo, ut ne illud quidem audias, quod sic in medio et ubique Græciæ dicitur,

A bonis enim bona discas, sin vero cum malis versere, perdes et quam adluce habes mentem.

(4) Et sane nihil tibi gravius est, o miser, paternis et ty-rannicis moribus, neque aliud est, quod magis te semper perdat. At ne hominem quidem invenire hoc in malum potes, qui te avertat tanquam a sacro morbo qui dicitur a tyrannide. Omnia enim facis, quæcunque homo fu-rius fecerit, a solo autem hoc ubi destiteris, servabere. Sed neque qui tecum conversantur quantum habeas ma-lum vident, neque ipse sentis, tam diu tamque vehе-menter morbus te invasit. Flagro igitur tibi opus est et domino, non qui te admiretur atque assentiat tibi: namque ab eiusmodi homine quomodo tandem utilitatem aliquis ceperit aut quomodo talis utilitatem alicui afferat? nisi velut equum sive bovem castiget simul et ad frugem revocet et procuret quibus opus est. (5) At tu eo pro-gressus es pravitatis, ut sectiones et ustiones et venena necesse sit adhibere. Sed tu velut pueri avos quosdam et nutrices tibi introduxisti, qui tibi dicunt « accipe, puerule, infunde, si me amas, paullum adhuc; hoc solum insuper comede. » Quare si universi et universæ con-iunctim diras tibi imprecarentur, non faceres quæ ad augendum morbum valent. Quid autem? nolueris enim unquam folia ficuum comedere, sed tanquam ovis non abstinueris a maturis fructibus. Non licet igitur tibi nec salvere nec valere, amicissime.

XXX. Hicetæ.

Athenas quum venissem, mi pater, ibique Socratis di-scipulum felicitatem docere audivissem, ad ipsum memet contuli. Disputabat ille tunc de viis huc ducentibus atque duas eas dicebat esse, neque plures, alteram bre-vem, longam alteram: licere igitur cuique utra voluerit incedere. Quibus auditis ego tum quidem silentium te-nui, postero vero die, quum rursus ad eum accessissemus, de viis istis ut exponeret nobis admonui, isque prompte ex sedibus exurgens ad urbem nos perque ipsam recta ad arcem ducebat. (2) Ad quam prope acce-dentibus monstrat nobis duas vias huc ascendentes, al-teram brevem, abruptam et difficilem, alteram longam,

πολλὴν λειαν τε καὶ ραδίαν καθιστάς. ἄμα γάρ « αἱ μὲν εἰς τὴν ἀκρόπολιν » εἶπε « φέρουσαι ὁδοὶ εἰσιν αἴται, αἱ δὲ ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοιαῦται αἰρεῖσθε δὲ ἕκαστος ἢν ἐθέλετε, ξυναγῶσω δ' ἐγώ. » τότε οἱ μὲν ἄλλοι τῆς ὁδοῦ τὸ δύσκολον καὶ πρόσαντες καταπλαγέστες ὑποκατεκλίνθησαν καὶ τὴν μακρὰν καὶ λείαν παρεκάλουν αὐτὸν διάγειν, ἐγὼ δὲ κρείττων γενόμενος τῶν χαλεπῶν τὴν προσάντη καὶ δύσκολον ἐπὶ γὰρ εὐδαιμονίαν ἐπιειγομένῳ κἂν διὰ πυρὸς ἢ ξιφῶν βαδιστέον εἶναι. (3) ἐπεὶ δὲ ταύτην εἰλόμην τὴν ὁδόν, ἀφαιρεῖται μοι τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα καὶ περιβάλλει μοι τρίβωνα διπλοῦν καὶ ἀποκρήμνησί μοι τοῦ ὤμου πήραν, ἐμβαλὼν εἰς αὐτὴν ἄρτον καὶ τρίμμα καὶ ποτήριον καὶ τρυβλίον, ἔξωθεν δὲ αὐτῇ παρήρτησε λήκυθον καὶ στλεγγίδα, δίδωσι δὲ μοι καὶ βακτηρίαν. καὶ ἐγὼ τούτοις ἐκοσμήθην, ἠρόμην δὲ αὐτόν, διὰ τί με τρίβωνα περιέβαλε διπλοῦν. ὁ δὲ ἔφη « ἵνα σε πρὸς ἄμω συνασκήσω, καὶ καῦμα τὸ ἀπὸ θερείας καὶ ψυχρός τὸ ἀπὸ χειμῶνος. » « τί γάρ » ἔφη, « ὁ ἀπλοῦς τοῦτο οὐκ ἐποίει; » (4) « οὐ μὲν οὖν » εἶπεν, « ἀλλὰ θέρους μὲν βρασιώνην, χειμῶνος δὲ πλείονα ἢ κατ' ἀνθρώπου ταλαιπωρίαν. » « τὴν δὲ πήραν διὰ τί μοι περιτέθεικας; » « ἵνα πάντη τὴν οἰκίαν » εἶπε « περιφέρης. » « τὸ δὲ ποτήριον καὶ τὸ τρυβλίον διὰ τί ἐνέβαλες; » « ὅτι δεῖ σε » εἶπε « καὶ πίνειν καὶ ὄψω χρῆσθαι, ὄψω ἐτέρῳ » ἔφη, « κάρδαμον μὲ ἔχοντα. » « τὴν δὲ λήκυθον καὶ τὴν στλεγγίδα πρὸς τί ἀπήρτησας; » « τὴν μὲν ἄρωγόν » ἔφη « πόνων, τὴν δὲ γλοιού. » « ἢ δὲ βακτηρία πρὸς τί; » ἔφη. « πρὸς τὴν ἀσφάλειαν » εἶπε. « ποίαν τήνδε; » « πρὸς ἢν οἱ θεοὶ αὐτῇ ἐχρήσαντο, πρὸς τοὺς ποιητάς. »

λα'. Φαινύλω.

Ἀνέβαινον Ὀλυμπίαζε μετὰ τὸν ἀγῶνα, τῇ δ' ὑστεραία κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπήντησέ μοι Κίκερμος ὁ παγκρατιαστής, κατεστεμμένος τῷ Ὀλυμπιακῷ στεφάνῳ, καὶ σὺν αὐτῷ τῶν οἰκείων πολὺς ὄμιλος πορευόμενος οἴκαδε. καγὼ, ὡς πλησίον ἐγένετό μοι, λαβόμενος αὐτὸν τῆς χειρὸς « ἔκστηθι » εἶπον, « ὦ ἄθλιε, τῆς ταλαιπωρίας καὶ λήξον τοῦ τύπου, ὅς σε Ὀλυμπίαζε ἀναβάντα ἀνεπίγνωστον τοῖς γονεῦσιν ἀπάγει. καὶ φράσον ἐπὶ τίνι δὴ μέγα φρονῶν κατέστεψαι μὲν » ἔφη « τῷδε τῷ στεφάνῳ τὴν κεφαλὴν, φοίνικα δὲ διὰ τῶν χειρῶν φέρεις, ὄχλον δὲ τοσοῦτον ἐπισύρη. » (2) καὶ ὁς ἀπεκρίνατο « ἐπὶ τῷ νενικηκέναι παγκράτιον τοὺς ἐν Ὀλυμπία πάντας. » « ὦ τοῦ θαύματος » ἔφη, « καὶ τὸν Δία καὶ τὸν ἀδελφόν; » « οὐ μὲν οὖν » ἔφη. « ἀλλὰ τοὺς καθ' ἓνα προκαλούμενος; » « οὐ γάρ » εἶπεν. « ἄλλους ἄρα δήπουθεν καὶ ἄλλους κληρωσάμενος ἐπαγκρατίαςας; » « πάνυ γε. » « εἶτα πῶς τοὺς ὑπ' ἄλλων ἐκβληθέντας ἐτόλμησας λέγειν αὐτοὺς νενικηκέναι; τί δαί; ἄνδρες ἦσαν μόνον οἱ παγκρατιάζοντες Ὀλυμπίασι; » « καὶ παῖδες » εἶπεν. « καὶ τούτους ἐνίκησας ἀνδρισάμενος; » οὐκ ἔφη

planam atque facilem. « Et hæc quidem » inquit « viæ sunt ad arcem ducentes, quæ autem ad felicitatem, eodem modo comparatæ sunt : vos jam eligite, quam quisque volet, ego vero ducam. » Tum reliqui viæ asperitate ac abruptis perterriti animum abiecere et ut longa atque plana duceret cohortabantur; ego vero, ut qui contemnerem difficultates, ut abrupta atque aspera : nam qui ad felicitatem pervenire studeat, huic vel per ignes atque enses esse incedendum. (3) Quam quum elegissem viam, ablata mihi toga atque tunica pallium duplex mihi induit et peram inicit ex humero suspensam, pane et placenta et poculo et scutula instructam, extraque ampullam ei suspendit atque strigilem, prætereaque dat mihi baculum. His ego ornatus interrogabam, qua de caussa pallium duplex mihi induisset. Atque ille « ut ad utrumque te exerceam, et ad æstivum calorem et ad hiemale frigus. » « Quid enim » inquam, « simplex hoc non efficit? » (4) « Minime vero » respondit, « sed astate quidem laxamentum, hieme vero maiorem quam præ humanis viribus molestiam. » « Peram autem cur mihi inieicisti? » « Ut quocumque » inquit « domum tecum circumferas. » « Sed poculum et scutulam qua de caussa in illam indidisti? » « Quod oportet » respondit « et bibas et obsonio utare, obsonio alio » inquit « si nasturtium non habeas. » « Ampullam autem et strigilem cur suspendisti? » « Alteram in labores » inquit « alteram in sordes adiumentum. » « Sed baculum ad quid? » rogabam. « Ad securitatem » respondit. « Qualem hanc? » « Ad quam dei utuntur ipso, adversus poetas. »

XXXI. Phænulo.

Ascendebam Olympiam certamine absoluto, posteroquo die mihi in itinere obviam processit Cicermus pancratiasta, Olympica corona coronatus, cumque eo magna amicorum domum contendens turba. Atque ego, quum prope ad me accessisset, prehensa manu « finem fac, » inquam « o miser, laborum atque abice superbiam, quæ Olympiam profectum talem quem ne parentes quidem agnoscant te reducit. Iam dicas, quam re elatus » inquam « coronam istam capiti impositam manumque palmam seras ac tantam tecum trahas turbam. » (2) Tum ille respondit « quod pancratio superavi Olympiæ universos. » « Mira naras, » inquam « Iovem etiam eiusque fratrem? » « Minime vero » respondit. « Sed reliquos num singulatim provocatos? » Negavit hoc. « Itaque cum aliis atque aliis sortito certamen inivisti. » « Omnino. » « Quare quomodo ab aliis superatos te ipsum ausus es dicere vicisse? quid autem, viri soli erant, qui pancratium Olympiæ exercerent? » « Pueri etiam » respondit. « Hos quoque vicisti, quum inter viros relatus sis? » « Non, » inquit; « non enim

« οὐ γὰρ ἦσαν ἐκ τοῦ ἐμοῦ κλήρου. » « τί γάρ, σὺ τοὺς ἐκ τοῦ ἰδίου κλήρου πάντας ἐνίκησας; » « πάνυ γε. » « λέγε μοι » ἔφην, « οὐχ ὁ σὸς κλήρος ὁ τῶν τελείων ἦν; » « τῶν τελείων » εἶπεν. « Κίκερμος δὲ ποῖον κλήρον ἠγωνίζετο; » « ἐμὲ λέγεις; τῶν τελείων » εἶπεν. « ἄρ' οὖν Κίκερμον ἐνίκησας; » « οὐ μὲν οὖν » εἶπεν. (3) « εἶτα σὺ μήτε τοὺς παῖδας νενικηκώς μήτε τοὺς τελείους πάντας τολμᾶς λέγειν νενικηκέναι; τίνας δ' εἶλες; » ἔφην « τοὺς ἀντιπάλους; » « ἀνδρας » εἶπεν « ἐπιφανεῖς τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας. » « ἄρα κρείττονας σαυτοῦ ἢ ἰσους ἢ χειρόνας; » « κρείττονας. » « κρείττονας λέγεις τοὺς ἠττηθέντας ὑπὸ σοῦ; » « ἰσους » εἶπε. « καὶ πῶς τοὺς ἰσους ἠδυνήθης ἠττῆσαι σεαυτοῦ μὴ χειρόνας γενομένους; » « ἤττους » εἶπεν. « εἶτα οὐ παύση ἐπὶ τῶν τοὺς ἠττους κατηγωνίσθαι μέγα φρονῶν; ἢ σὺ μὲν τοῦτο δύνασαι μόνος ποιῆσαι, ὁ τυχῶν δ' οὐκ ἂν δύναίτο; τί δ'; οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ τοὺς χειρόνας ἐαυτοῦ δυνάμει ἐπικρατεῖ. (4) ἔα γοῦν ταῦτα, ὦ Κίκερμε, τὰ πολλὰ χαίρειν καὶ ἀγωνίζου μὴ παγκράτιον, μηδὲ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν χειρῶν ἔση μετ' οὐ πολὺ εἰς γῆρας ἀφικόμενος, ἦκε δὲ ἐπὶ τὰ ὄντως καλὰ καὶ μάθε μὴ ὑπὸ ἀνθρωπῶν τυπτόμενος καρτερεῖν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ψυχῆς, μηδ' ἱμαῖσι μηδὲ πυγμαῖς, ἀλλὰ πενίᾳ, ἀλλ' ἀδοξίᾳ, ἀλλὰ δυσγενείᾳ, ἀλλὰ φυγαδείᾳ. τούτων γὰρ ἀσκήσας καταφρονεῖν μακαρίως μὲν ζήσεις, ἀνεκτῶς δὲ ἀποθανῆ· ἐκεῖνα δὲ ζηλῶν ζήσεις ταλαιπώρως. » ταῦτά μου διεξιόντος αὐτῶν τὸν τε φοῖνικα εἰς τὴν γῆν κατέβαλε καὶ τὸν στέφανον τῆς κεφαλῆς ἀφείλετο καὶ οἷός τε ἦν τὴν ὁδὸν ἀναλύειν.

ιβ. Ἀριστίππῳ.

Ἐπιθυμῶν σε σχολάσαι βασκανία καθ' ἡμῶν καὶ παρὰ τῶν τυράννων ὀνειδίξειν ἐκάστοτε τὴν ἐμὴν πενίαν, ὅτι ἡμᾶς ποτὲ κατέλαβες ἐπὶ τῆς κρήνης σέρεις ἀποκλύζοντας ὄψον τῶν ἄρτων. ἐγὼ δὲ ἀγαμαι, πῶς, ὦ μακάριε, τοῖς τὰ ἀξία ἐπαινοῦσι πενίαν κακίζεις, καὶ ταῦτα Σωκράτους κατακηκώς, τοῦ τὸν αὐτὸν μὲν τρίβωνα χειμῶνος καὶ θέρους καὶ ἄλλοτε ἀμπεχομένου, τὸν αὐτὸν δὲ πρὸς τὰς γυναῖκας κοινὸν ἔχοντος, ὄψον δὲ οὐκ ἐκ τῶν κήπων φέροντος οὐδ' ἐκ τῶν μαγειρείων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γυμνασίων. ἀλλ' εἰκας ταῦτα ἐπιλησμένῳ διὰ τὰς Σικελικὰς τραπέζας. (2) καὶ γὰρ οὐχ ὑπομνήσω σε πόσου ἀξίον ἔστι πενία μάλιστα Ἀθηνησιν, οὐδὲ ἀπολογῆσομαι περὶ αὐτῆς (οὐ γὰρ εἰς σὲ καὶ γὰρ ἀνατίθεται τὸ ἐμαυτοῦ ἀγαθόν, ὥσπερ καὶ σὺ εἰς ἑτέρους· ἀπόχρη οὖν μοι μόνῳ ἐπίστασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ), ὑπομνήσω δὲ σέ ποτε περὶ Διονυσίου καὶ τῶν μακαρίων αὐτοῦ συνοουσιῶν, αἱ σε εὐφραίνουσιν, ὅποτε ἐσθίων καὶ πίνων τὰ πολυτελεῆ δεῖπνα καὶ ἂ μήποτε ἡμῖν παρὲν ἀνθρώπους ἐκάστοτε τοὺς μὲν μαστιγομένους, τοὺς δὲ ἀνασκολοπιζομένους, τοὺς δὲ εἰς τὰς λατομίας ἀπαγομένους βλέπεις, καὶ τῶν μὲν γυναικῶν ἀφαιρουμένας εἰς ὕβριν τῶν δὲ παῖδας, καὶ

ex meo erant ordine. » « Quid enim, tunc qui ex tuo erant ordine omnes vicisti? » « Omnino. » « Dic mihi » inquam « tuus ordo nonne adulatorum? » « Adulatorum » respondit. « Cicermus autem quonam cum ordine certavit? » « Me dicis? cum adulatorum » respondit « ordine. » « Cicermum igitur superavisti? » « Minime vero » respondit. (3) « Iam qui neque pueros neque adultos vicisti, omnes audes dicere te vicisse? quosnam autem habebas adversarios? » « Viros » respondit « Græciæ atque Asiæ clarissimos. » « Superioresne te an pares an deteriores? » « Superiores. » « Superiores dicis a te superatos? » « Pares » inquit. « Et quomodo pares potuisti superare, quum te nihil essent deteriores? » « Inferiores » inquit. « Non desines igitur victoria ab inferioribus reportata superbire? num tu solus hoc potes efficere, nec cuivis alii contigerit? omnino non est qui se deteriores vi non superet. (4) Hæc igitur, o Cicermus, omnino valere iube, nolique pancratio decertare, nec cum hominibus, quibus brevi, ad senectutem ubi perveneris, inferior evades, verum ad ea accede, quæ revera honesta sunt, ac disce non ab homunculis percussus sed ab anima tolerantiam, idque non cæstu neque pugno, verum paupertate et obscuritate et humilitate et exilio. Hæc enim ubi contemnere assueveris, beate vives, mortemque patienter feres; illa ubi consequare, vives miserabiliter. » Quibus dictis palmam ille humi proiecit, coronamque de capite detraxit, ac protenus ab itinere se recepit

XXXII. Aristippo.

Audivi te obtrectare nos et apud tyrannum paupertatem meam continenter criminari, quod aliquando nos ad fontem intubum, obsonium pani, abluentes deprehendisti. Ego vero, o bone, miror, quomodo honesta sequentibus paupertatem exprobres, præsertim quum Socratis disciplina usus sis, qui idem et hieme et æstate et quovis tempore pallium sibi induit, idemque cum mulieribus commune habuit, obsonium autem non ex hortis neque ex popinis petiit, sed ex gymnasiis. At tibi videntur ista ob Siculas mensas e memoria excidisse. (2) Ego vero non quanti pretii sit Athenis maxime paupertas in mentem tibi revocabo, neque de ipsa me defendam (non enim et ego meam felicitatem in te repono sicut tu in aliis, quare soli mihi nosse eam satis est — sed in mentem tibi revocabo Dionysium beatumque eius, quod te delectat, consortium, quum edens ac bibens magnificis in epulis, quæque procul a nobis absint, homines continuo vides alios flagris cæsos, alios cruci suffixos, alios in lapicidinas deductos, atque aliorum feminas, aliorum liberos gregatimque servos abreptos ad ex-

πλέονας τῶν δούλων, οὐχ ἑνὸς μόνον οὐδ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου, ἀλλὰ πολλῶν καὶ ἀνοσίων, καὶ πίνοντα πρὸς ἀνάγκην καὶ μένοντα καὶ πορευόμενον καὶ ἀποδρᾶναι μὴ δυνάμενον διὰ τὰς χρυσᾶς πέδας. (3) ταῦτ' ἔγωγε ἀντ' ἐκείνων τῶν ὄνειδῶν ὑπομιμνήσκω. ὁπόσω ζῶμεν σέρεις πλύνειν ἐπιστάμενοι, τὰς δὲ Διονυσίου οὐράς θεραπεύειν ἀγνοοῦντες ὑμῶν, φημί, κρεῖττον τῶν Διονυσίου συμβουλευόντων καὶ ἐπιτασσόντων Σικελία πάση. ἀλλ' εἴη σοι, κἂν ὁπόσα γε λέγῃς πρὸς ἡμᾶς ἀποθαρρυνόμενος, καὶ νοεῖν καὶ μὴ στασιάζεσθαι πρὸς τὰ πάθη τὸν λόγον· καλὰ γὰρ τὰ παρὰ Διονυσίου μέγρι λόγου, ἐλευθερία δὲ ἢ ἐπὶ Κρόνου καὶ ἢ φιλητίας μαζαβλωρος.

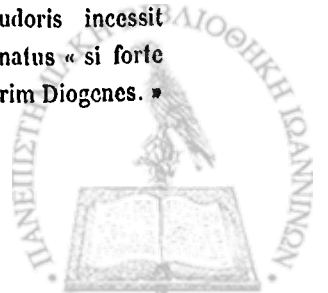
λγ'. Φανομάχῳ.

Ἐκαθήμην ἐν τῷ θεάτρῳ βιβλίδιζα κολλῶν, ἀφικόμενος δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου στᾶς ἐν τῷ καταντικρῷ πλησίον ἐμοῦ τὸν ἥλιον ἀφειλετό μου, καὶ γὰρ διὰ τὸ μηκέτι πως ὄραν τὰ διασπάσματα τῶν βιβλιδίων ἀνέβλεψα καὶ τότε ἔγνων αὐτὸν παρόντα. ὡς δὲ με καὶ αὐτός, ἐπεὶ ἀνέβλεψα, προσηγόρευσε καὶ τὴν δεξιὰν ὤρεξεν, ὡς δὲ καὶ αὐτὸν ἐγὼ διὰ τοῦτο ἀντιπροσηγόρευσα καὶ εἶπον τοιοῦτον. « ἀληθῶς ἀνίκητος εἶ, μαιράκιον, ὅτε καὶ θεοῖς τὰ ἴσα δύνασαι· ἴδου γὰρ, ὅφασι τὴν σελήνην τὸν ἥλιον διατιθέσθαι ἐν τῇ γενέσθαι αὐτῇ καταντικρῷ, καὶ σὺ ταῦτο τοῦτο εἴργασαι, ἐπεὶ δεῦρο εἰσελθὼν ἐμοὶ παρέστης. » (2) καὶ ὁ Ἀλέξανδρος « σκώπτεις » εἶπεν, « ὦ Διογένης. » « τί τοῦτ' » ἔφη « λέγεις; οὐ γὰρ ἔστιν ὄραν σοι ὅτι τοῦ ἔργου μὲν ἀπολείπομαι διὰ τὸ μὴ βλέπειν ὡς περ ἐν νυκτί; διαφέρων δ' οὐδὲν μοι τὰ νῦν σοι προσδιαλέγεσθαι, διαλέγομαι. » « οὐδὲν » εἶπε « σοὶ διαφέρει Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς; » « οὐδ' ὅσον » ἔφη « πολεμεῖται γὰρ τῶν ἐμῶν οὐδὲν, οὐδὲ καθαρπάζεται, καθάπερ τὰ Μακεδόνων καὶ τὰ Λακεδαιμονίων ἢ τινῶν ἄλλων, ἐν οἷς ἐκάστῳ χρεῖα βασιλείας. » « διὰ μέντοι πενίαν » ἔφη « διαφέρω σου. » « ποίαν » ἔφη « πενίαν; » « τὴν σὴν πενίαν » εἶπε, « δι' ἣν περ οὕτως εἶ μεταίτης ἐνδέων πάντων. » (3) « οὔτοι » ἔφη « τοῦτ' ἔστι πενίαν τὸ μὴ ἔχειν χρήματα, οὐδὲ κακὸν τὸ μεταίτειν, ἀλλὰ τὸ ἐπιθυμεῖν πάντων, ὅπερ ἔστιν ἐν ὑμῖν, καὶ τὸ βία. εἰ τὸ τοῦτο τῇ μὲν ἐμῇ πενίᾳ κρῆναι τε καὶ γῆ εἰσιν ἐπίκουροι, καὶ μὴν καὶ τὰ σπῆλαια καὶ τὰ νάκη, καὶ πολεμεῖται μὲν διὰ ταύτην οὐδὲ εἷς οὔτε ἐν γῆ οὔτε ἐν θαλάσῃ, ἀλλ' ὡς ἐγεννήθημεν, ἴσθι, καὶ ζῶμεν· τῇ δὲ ὑμετέρα τάξει οὔτε γῆ εὐρίσκεται ἐπίκουρος οὔτε θάλαττα, (4) ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν ὡς ὄντα παραλείπεται, ἀναβαίνειτε δὲ ἐπὶ τὸν οὐρανόν, καὶ οὐδὲ Ὀμήρῳ πείθεσθε τούτων μὴ ἐπιθυμεῖν τῷ εἰς σωφροσύνην τὰ τῶν Ἀλκιδῶν πάθη ἀναγράφαντι. » ταῦτ' ἐμοῦ πολλῶ παραστήματι διεξερχομένου πολλῆ τις αἰδώς τὸν Ἀλέξανδρον εἰσῆλθε, καὶ ἀποκλίνας πρὸς ἕνα τῶν ἑταίρων εἶπεν « ἀλλ' εἴ μὴ ἔφθην Ἀλέξανδρος γενέσθαι, Διογένης ἂν ἐγενόμην. » καὶ ἔξανα-

plendas libidines non unius solum neque ipsius tyranni, verum multarum impiorumque hominum, prætereaque vi coactus et bibis et manes et proficisceris, nec effugere potes aureis compedibus vinctus. (3) Hæc ego pro iniuriis istis in mentem tibi revoco. Quanto nos, qui intubum ablucere scimus et ad Dionysii ianuas observantiam nostram significare ignoramus, quanto, inquam, beatius eis vivimus, qui consiliis suis Dionysium iuvant totique imperant Sicilia. Sed quicquid, qua es impudentia, in nos dicis, contingat tibi ut sapias, nec cum affectibus ratio conflictetur. Pulchræ enim Dionysii res sunt nomine tenus, verum quæ sub Saturno fuit libertas

XXXIII. Phanomachō.

Sedebam in theatro libri foliis conglutinandis occupatus, quum veniens Alexander, Philippi filius, et exadversum prope me consistens solem ademit mihi, atque ego, quoniam foliorum fissuras non amplius dignovi, sublatis oculis præsentem jam cognovi. Quumque et ipse me intuentem porrecta manu salutasset, item ego quoque salutari et hoc modo alloquutus sum. « Revera inexpugnabilis es, iuvenis, quum eadem quæ diis potestas tibi sit : nam vide, quod lunam aiunt soli facere ex adverso ipsi positam, idem tu quoque effecisti, quum huc accedens prope me constitisti. » (2) « Jocaris, » inquit « ο Diogenes. » « Quid tibi vis? » inquam. « Nonne vides, me opus intermittere, quoniam cernere nequeo quasi noctu? sed quamvis impræsentiarum tecum colloqui mea nil intersit, colloquar tamen. » « Nihil curas » inquit « regem Alexandrum? » « Prorsus nihil » inquam; « nihil enim mearum rerum bello petitur nec diripitur, quemadmodum Macedonum res sive Lacedæmoniorum sive quorundam aliorum, qui in eiusmodi re omnes opus habent rege. » « At ob paupertatem » inquit « me es inferior. » « Quamnam » inquam « paupertatem? » « Tuam » respondit « paupertatem, ob quam tam es mendicus, rebus omnibus indigens. » (3) « Minime » inquam « hæc est paupertas, si opes non possideas, neque mendicari malum, verum omnia appetere, id quod vestri moris est, vimque facere. Hinc meæ paupertati fontes et terra adiutores sunt, quin et speres atque vellera, propterque istam nemo nec terra neque mari bellum mihi infert, sed uti nati sumus, scito, sic et vivimus, vestræ autem conditioni neque in terra neque in mari situm est subsidium. (4) At hæc iam missa facite : sed vos cælum ipsum petitis, ac ne ab Homero quidem moniti, qui Aloidarum casu describendo ad frugem revocavit homines, ista cessatis affectare. » Quæ quum dixissem magno eum animi impetu, multum pudoris incessit Alexandrum, inque unum amicorum reclinatus « si forte non essem » inquit « natus Alexander, fuerim Diogenes. »

στήσας με ἀπήγγεν σὺν ἐαυτοῖ, παρακαλῶν συστρατεύεσθαι, καὶ μόλις ἀφῆκεν.

λδ'. Ὀλυμπιάδι.

Μὴ ἀνιῶ πρὸς τοὺς συνήθεις, Ὀλυμπιάς, ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι τρίβωνα ἀμπέχομαι καὶ ἄλφιστα ἐπιπωλοῦμενος ἀνθρώπους μεταιτῶ· οὐ γάρ ἐστι ταῦτα αἰσχρὰ οὐδ' ἐλευθέρους, ὡς φῆς, ὑποπτα, καλὰ δὲ καὶ οἷα ὄπλα εἶναι κατὰ δοξῶν τῶν πολεμουσῶν τῶ βίῳ. καὶ γὰρ ταῦτα ἔμαθον οὐ παρὰ Ἀντισθένης πρώτου τὰ μαθήματα, ἀλλὰ θεῶν καὶ ἥρώων καὶ τῶν τὴν Ἑλλάδα ἐπεστροφῶτων ἐπὶ σοφίαν, Ὀμήρου καὶ τῶν τραγωδοποιῶν, (2) οἵτινες Ἦραν τε τὴν Διὸς παράκοιτιν ἔφασαν εἰς ἱέρειαν μεταμορφωθεῖσαν τοιοῦτον βίου σχῆμα ἀναλαβεῖν « νύμφαις κρηνιασίαις, κυδραῖς θεαῖς, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις », Τηλέφον τε τὸν Ἡρακλέους, ἠνίκα εἰς Ἄργος παρεγένετο, πολὺ χεῖροσι σχήματι τοῦ ἡμετέρου ἐμφανισθῆναι « πτώχ' ἀμφίβληστρα σώματος λαβόντα ῥάκη ἀλκτῆρια φύχους », Ὀδυσσεῖα τε τὸν Λαέρτου ἐξ Ἰλίου οἴκαδε ὑποστρέψαντα φάρεϊ ῥωγαλέῳ, ἵπνου καὶ καπνοῦ ἀναμέστω. ἄρά σοι ἐτι δοκεῖ ἢ ἐμῆ στολὴ καὶ τὸ μεταίτεῖν αἰσχρὰ εἶναι ἢ καλὰ καὶ ἀγαστὰ βασιλευσιν καὶ παντὶ νοῦν ἔχοντι αἰρετὰ εἰς εὐτέλειαν; (3) καὶ Τηλέφος μὲν, ἵνα ὑγείας τύχῃ, τούτῳ τῷ σχήματι τοῦ βίου ἐναπεκρύψατο, Ὀδυσσεὺς δ', ἵνα τοὺς μνηστῆρας ἐκ πολλοῦ ἀδικοῦντας ἀποκτείνῃ· ἐγὼ δὲ ἵνα τύχῳ μὲν εὐδαιμονίας ἧς μικρὰ μοῖρά ἐστι τὸ Τηλέφειον ἀγαθόν, ἔλω δὲ τὰς ψευδεῖς δόξας δι' ἃς οὐχ ἓνα δεσπότην ἠρήμεθα, διαφύγω δὲ νόσους καὶ τοῖς ἐπ' ἀγορᾶς συκοφάντας, περιέλθω δὲ ἐλεύθερος ὑπὸ τὸν Δία πατέρα ἐπὶ ὄλης γῆς, μηδένα φοβούμενος τῶν μεγάλων δεσποτῶν. εἰ μὲν οὖν ἐξιλάσκομαι σε, μῆτερ, ἐπιδείξας τοὺς κρείττονας ἐμοῦ τρίβωνας ἀμπεχομένους καὶ πῆραν φοροῦντας καὶ παρὰ τῶν χειρόνων ἄλφιστα μεταιτοῦντας, θεοῖς χάρις· εἰ δὲ μή, μάτην ἀνιάσῃ.

λε'. Σωπόλιδι.

Ἦγον εἰς Μίλητον τῆς Ἰωνίας, διαπορευόμενος δὲ τὴν ἀγορὰν παρήκουσα παιδῶν μὴ εὖ ῥαψοδούντων. προσελθὼν οὖν τῷ διδασκάλῳ ἠρόμην αὐτὸν « διὰ τί κιθαρίζεις οὐ διδάσκεις; » ὁ δὲ ἀπεκρίνατο « ὅτι οὐκ ἔμαθον. » « εἶτα » ἔφη « πῶς τοῦτο μὲν, ὅτι οὐκ ἔμαθες, οὐ διδάσκεις, γράμματα δέ, ἃ μὴ ἔμαθες, σὺ διδάσκεις; » πάλιν δὲ προσελθὼν μικρὸν εἴσειμι εἰς τὸ τῶν νέων γυμνάσιον, θεασάμενος δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ κακῶς σφαιρίζοντά τινα, προσελθὼν τῷ παλαιστροφύλακι « πόσον » εἶπον « ἀποτεταγμένον ἐστὶν ἐπιτίμιον κατὰ τοῦ ἀλειψαμένου καὶ μὴ σφαιρίσαντος; » ὁ δὲ « ὀβολός » ἔφη. « ἐκεῖνος δὲ νεανίας » ἔφη δειξάς τὸν ἄνθρωπον « μηδενὸς ὄντος ἐπιτιμίου αὐτῷ ὑπ' ἀνάγκης ἐμπαίζει. » (2) ἀποθέμενος οὖν καὶ αὐτὸς τὸν τρίβωνα καὶ τὴν στελεγγίδα ἐκλύσας παρελθὼν ἠλειψάμην, καὶ

Hinc excitatum me secum abduxit et ut in bellum ipsum comitarer invitatum vix demum demisit.

XXXIV. Olympiadi.

Noli conqueri, Olympias, cum amicis, quod ego pallium induerim, panemque oberrans exigam ab hominibus: non enim turpia ista sunt, neque hominibus liberis, ut ais, suspecta, verum honesta, quæque arma præbere possint adversus opiniones vitæ humanæ adversarias. Atque hæc ego non ab Antisthene primo didici præcepta, sed a diis atque heroibus, ab eisque qui Græciam ad sapientiam convertere, Homero atque tragicis, (2) qui Iunonem alunt, Iovis coniugem, in sacerdotem mutatam eiusmodi vitæ genus subiisse « Naidibus, venerabilibus deabus, stipem colligentem, almis Inachi Argivi fluvii filibus, » Telephum item, Herculis filium, quum Argos veniret, multo nostro deteriore visum esse habitu, « miseris pannis membra involutum ad arcendum frigus, » atque Ulixem Troia domum redeuntem veste lacerata, illuvie plena et fumo inquinata. Adhuc videntur tibi habitus meus quodque mendicans vivam esse turpia, an pulchra regibusque admiranda et cuivis, qui quidem sapiat, frugalitatis causa expetenda? (3). Ac Telephus quidem, ut valetudinem recuperaret, hoc vitæ habitu se abscondidit, Ulixes autem, ut procos ob crimina per longum tempus commissa interficeret, ego vero, ut felicitatem adipiscar, cuius minima pars est bonum a Telepho expetitur, utque falsas opprimam opiniones, per quas non unum nobis imponimus dominum, et morbos effugiam quique in foro dominantur sycophantas, et liber circumvolem sub Iove patre per universam terram, magnorum dominorum metuens nullum. Iam te si placaverim eo, mater, quod me superiores pallium ostendi induisse peramque gestasse et ab inferioribus panem exegisse, deis gratias refero; sin minus, frustra dolebis.

XXXV. Sopolidi.

Miletum postquam veni, urbem Ioniam, perambulans forum pueros audivi non recte recitantes. Ad magisfrum accedens igitur rogavi « cur fidibus canere non doces? » ille autem « quod non didici » respondit. « Qui fit igitur » inquam « ut hoc quidem, quoniam non didicisti, non doceas, litteras vero doces, quas non didicisti? » Paululum hinc progressus gymnasium intro iuvenum, ibique in atrio aliquem pila male ludentem conspicatus ad palæstræ custodem accessi et « quanta » rogavi « mulcta in eum constituta est, qui unctus pila non ludat? » « Obolus » respondit ille. Tum ego hominem monstrans « juvenis ille » inquam « nulla ipsi mulcta imminente invitatus ludificatur. » (2) Deposito igitur pallio strigilique resoluta in medium prodiens corpus meum perunxi oleo, nec

οὐ διαγιγνεται χρόνος συγνός καὶ κατὰ τὸ ἐπιχώριον εὐθέως παρελθὼν τις εἰς τῶν νέων, σφόδρα ἀστείως τὴν ὄψιν, ἀγένειος, προσαναδίδωσί μοι τὴν χεῖρα, διαπειριώμενος εἰ ἐπίσταμαι τὰ παλαιστρικά. καὶ γὰρ ἕως μὲν τινος προσεποιούμην ὑπὸ αἰδοῦς μὴ εἰδέναι· ὡς δὲ ἐπηπείλησε καταναλίσκειν με, ἠρξάμην συνανατρίβεσθαι αὐτῷ νομίμως. εἶτα ὁ γνώμων μοί πως ἀνίσταται (τὸ γὰρ ἕτερον ὄνομα δέδια διὰ τοὺς πολλοὺς εἰπεῖν), καὶ ὡς μὲν τὸ μειράκιον ὑπ' αἰδοῦς καταλιπόν με ἄπεισιν, ἐγὼ δὲ ἐστὼς ἐτριβόμην πρὸς ἑμαυτόν. (3) ἐπεὶ δὲ προσεῖδέ με ὁ παλαιστροφύλαξ, προσελθὼν ἐπέπληττεν, καὶ γὰρ πρὸς αὐτόν « εἶτα σὺ παρὲς τῷ νόμῳ μάχεσθαι νῦν ἔμοι διαφέρει; εἰ μὲν ἔθος ἦν τὸ καταλειφομένους παρμικὸν ὀσφραίνεσθαι, οὐκ ἂν ἤσχαλλες, εἰ τις τῶν ἀλειφομένων ἐν τῷ γυμνασίῳ ἐπτάρνυτο· νυνὶ δὲ ἄχθη, εἰ τις καλοῦ συνανακυλιόμενου αὐτόματος ἐστύθη; ἢ δοκεῖς τὰς μὲν ρίνας ὀλως ἐπὶ τῇ φύσει εἶναι, ταυτὶ δ' ἡμῶν ἐπὶ τῇ προαιρέσει; οὐ παύση » ἔφην « τοιαῦτα σφραδάζων πρὸς τοὺς εἰσιόντας; εἰ δὲ σοί τις ἐστι λόγος ἵνα μὴ γίγνοιτο τοῦτ' ἐν τῷ γυμνασίῳ, μεταίρεις ἐκ τοῦ μέσου τοὺς νέους. ἀλλ' οἶε; ὅτι δυνήσεται σοι ὁ νόμος, ἐὰν συνανακυλίηται τοῖς ἀνδράσι τὰ μειράκια, δεσμούς καὶ κύφωνας τῇ στυτικῇ φύσει περιβαλεῖν; » ταῦτ' ἑμοῦ λέξαντος καὶ ὁ παλαιστροφύλαξ ὄψετ' ἀπίων, καὶ γὰρ ἀναλαβὼν τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν ἐξῆλθον ἐπὶ θάλασσαν.

λς'. Τιμομάχῳ.

Ἦγον εἰς Κύζικον καὶ διαπορευόμενος τὴν ὁδὸν ἔθεασάμην ἐπὶ τινος θύρας ἐπιγεγραμμένον ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος Ἡρακλῆς ἐνθ' ἄδε καττοιχεῖ, μὴ δὲν εἰσίστω κακόν. ἐπιστάς οὖν ἀνεγίγνωσκον καὶ παρερχόμενόν τινα ἠρόμην « τίς ἢ πόθεν ὁ ταύτην τὴν οἰκίαν οἰκῶν; » δὲ με ὀξῆας πυνθάνεσθαι διὰ τὰ ἀλφίτα ἀπεκρίνατο « φαῦλος ἄνθρωπος, ὃ Διόγενες· ἀλλ' ἀπάναγε ἐνθ' ἔνδε. » καὶ γὰρ πρὸς ἑμαυτόν « ἀλλ' εἴποιεν » ἔφην « οὗτος, ὅστις ποτ' ἔστιν, ἐξ ὧν λέγει ἑαυτῷ τὴν θύραν ἀποκλείσαι. » καὶ μικρὸν προελθὼν ἑτέραν (θύραν θεωρῶ τὸ αὐτὸ ἱαμβεῖον ἔχουσαν ἐπιγεγραμμένον. (2) « ἐν ταύτῃ » ἔφην « τίς ἐστὶν ὁ κατοικῶν; » « τελώνης » εἶπεν, « ἄνθρωπος ἀγοραῖος ὢν. » « ταύτην οὖν αἱ τῶν πονηρῶν » ἔφην « θύραι μόνον ἔχουσι τὴν ἐπιγραφὴν ἢ καὶ αἱ τῶν σπουδαίων; » « πάντων » εἶπεν. « εἶτα διὰ τί » ἔφην, « εἰ ὑμᾶς ὠφελεῖ τοῦτο, οὐχὶ ταῖς πύλαις ἐπεγράψατε αὐτὸ ταῖς τῆς πόλεως, ἀλλὰ ταῖς οἰκίαις, εἰς ἃς μὴδὲ χωρῆσαι δύναται ὁ Ἡρακλῆς; ἢ τὴν μὲν πόλιν βούλεσθε ἔχειν κακῶς, τὰς δὲ οἰκίας οὐ; ἢ τὰ μὲν κοινὰ ὑμᾶς κακὰ οὐ δύναται καταβλάπτειν, τὰ δ' ἴδια; » « οὐκ ἔχω » εἶπε, « Διόγενες, περὶ τούτων ἀποκρίνασθαι σοι. » « τί δὲ » ἔφην « οἴεσθε ὑμεῖς οἱ Κυζικηνοὶ κακὸν εἶναι; » « νόσον, πένιαν, θάνατον, γὰρ τοιαῦτα » ἔφην. (3) « εἴτ' οἴεσθε ταῦτα, εἰ μὲν

multum intercesserat temporis, quum ex domestica consuetudine accedens ad me unus ex iuvenibus, bellus admodum facie, imberbis adhuc, manum mihi porrigit, an palæstricæ gnarum essem periculum facturus. Ego vero paullisper quasi præ verecundia gnarus non esse simulabam, sed quum se minaretur me esse confecturum, iam rite cœpi cum ipso congregari. Tum forte erigitur mihi gnomon (altero enim vocabulo, ne apud plebeculam offendam, uti vereor), itaque pudore suffusus me relicto abit iuvenis, ego vero stans ipse me fricui. (3) Quum autem palæstræ custos me conspexisset, propius accedens increpabat, atque ego ad ipsum conversus « itaque tu, » inquam « postquam rite certare permisisti, nunc iurgio me lacesis? Si mos esset, ut peruncti redolerent materiam sternutatoriam, non graviter ferres, si quis unetorum in gymnasio sternutaret: nunc vero indignaris, si cui cum pulchro puero congresso penis erigatur? an censes tu narcs quidem omnino pendere a natura, ista vero in nostra esse potestate? Non desines » inquam « talia ab intrantibus cflagitare? Sin vero hoc non vis fieri in gymnasio, ex medio demendi tibi sunt iuvenes. An putas, legem posse, si cum viris congregiantur iuvenes, vincula atque numellas iniicere pruritui? » Hæc quum dixissem, palæstræ custos discessit, atque ego resumpto pallio atque pera ad mare me met contuli.

XXXVI. Timomacho.

Cyzicum veni, ibique in via deambulans ianuam conspexi sic inscriptam: « Iovis filius Hercules victor hic habitat: malum ne introeat. » Consistens igitur legebam et prætereuntem aliquem rogabam, « quis est et unde, qui hanc domum habitat? » ille vero panis petendæ causa me rogare ratus « improbus homo, » respondit « ο Diogenes: verum hinc discedas. » Atque ego mecum « videtur ille, » inquam « quisquis est, verbis suis sibi ipsi ianuam præcludere. » Tum paullum progressus aliam conspicio ianuam iisdem inscriptam versibus. (2) « In hac » inquam « quisnam habitat? » Publicanus, » respondit « homo sordidus. » « Hancine igitur » rogavi « improborum tantum ianuæ an etiam proborum habent inscriptionem? » « Omnium » respondit. « Sed quam de causa, » inquam « si hoc vobis conducit, non ipsis urbis portis inscripsistis, sed domibus, quas ne ingredi quidem potest Hercules? an urbem quidem vultis calamitatem accipere, domus vero non? an sola privata mala, nec vero publica detrimentum vobis asferre possunt? » « Non habeo, » respondit « ο Diogenes, quod ad hoc tibi respondeam. » « Quid vero » inquam « malum esse vos Cyziceni existimatis? » « Morbum, paupertatem, mortem, hoc genus alia » respondit. (3) « Censetis itaque hæc

εἰς τὴν οἰκίαν εἰσελθῶν, καταβλάψειν ὑμᾶς, εἰ δὲ μὴ εἰτέλθοι, μὴ καταβλάψειν; » « πάνυ γε » ἔφη. « εἶεν » ἔφη, « ταῦτα δ' οὐκ ἀπτόμενα βλάψειν ἀνθρώπους; » « ἀπτόμενα γάρ » εἶπεν. « ἄρ' οὖν » ἔφη « εἰς μὲν τὰς οἰκίας ἐπειδὴν εἰσελθῶν, ἀπτεται ὑμῶν, εἰς δὲ τὴν ἀγορὰν ἐπειδὴν εἰσεβάλλῃ, τότε οὐκ ἀπτεται; ἢ ἔστιν ὅστις ἀπολέγει αὐτοῖς ἐπὶ μὲν τῇ ἀγορᾷ μὴ ἀπτεσθαι ὑμῶν, ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις; » « οὐκ ἔχω » εἶπεν « οὐδὲ ἐνθάδε ἀποκρίνασθαι σοι. » « τί δέ » ἔφη, « ταῦτα ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν εἰσελθῶν, καταβλάπτει ὑμᾶς, ἢ ἐπειδὴν εἰς ὑμᾶς αὐτούς; » « εἰς ἡμᾶς » εἶπεν. (4) « εἶτ' » ἔφη « παρὸν ὑμῖν αὐτοῖς ἐπιγράφετε τὸ ἱαμβεῖον ταῖς θύραις ἐπιγράφετε; πῶς δέ » ἔφη « ὁ Ἡρακλῆς εἰς ὧν ἐν τοσαύταις δύναται παροικεῖν οἰκίαις; κινδυνεύει γὰρ καὶ τοῦτο τὴν μυρίαν τῆς πόλεως ἐνδείκνυσθαι. » « τίνα οὖν τις » εἶπεν, « ὦ Διόγενες, ἑτέραν ταύτης εὐφημοτέραν ποιήσαιτ' ἂν ἐπιγραφῆν; » « γὰρ γάρ » ἔφη « πάντως ἐπιγεγράφθαι τῇ θύρᾳ; » « πάνυ γε » εἶπεν. « μάθε » ἔφη, « Πενία ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσὶτω κακόν. « εὐφῆμει » εἶπεν, « ἀνθρώπε, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο κακόν ἐστι. » « κακόν » ἔφη « καθ' ὑμᾶς, καὶ μὴ παρ' ἐμοῦ μανθάνειν. ** ἀλλὰ Δινδίων τοὺς βόας κατέφαγε ». « πενία δὲ πρὸς θεῶν κακόν οὐκ ἐστίν; » εἶπε. « τί ποιούσαν αὐτὴν » ἔφη « κακόν λέγεις; » « λιμόν » εἶπε, « ψύχος, καταφρόνησιν. » (5) « ἀλλ' οὐδὲν γε τούτων ἔν φησ πενία ἄρα ** οὔτε λιμός· πολλὰ γὰρ ἐν τῇ γῆ φύεται, δι' ὧν ὁ τε λιμός θεραπεύεται τό τε ψύχος, ἐπεὶ οὐδὲ τὰ ἄλογα γυνῶν ὄντα αἰσθάνεται ψύχος. » « ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλογα οὕτως ἢ φύσις » εἶπεν « ἐποίησεν. » « ἀνθρώπους δὲ ὁ λόγος οὕτως ποιεῖ » ἔφη, « ἀλλ' οὐ προσποιῶνται πολλοὶ συνιέναι διὰ μαλακίαν. ἀλλ' εἰσὶ καὶ ἐνθάδε ἐπικούροι αἱ τε δοραὶ τῶν ζῶων καὶ τὰ νάκτι τῶν προβάτων καὶ οἱ τοῖχοι τῶν σπηλαίων καὶ τῶν οἰκῶν. οὐ μὴν οὐδὲ καταφρόνησιν ἐργάζεται πενία. Ἀριστέδου γέ τοι τοῦ τοὺς φόρους τάξαντος οὐδεὶς κατεφρόνει πένητος ὄντος, οὔτε Σωκράτους τοῦ Σωφρονίσκου· οὐ γὰρ αὐτὰ ἦσαν βλάβαι, ἀλλὰ μογιηρία. (6) τί δέ » ἔφη, « ἀλλὰ ταῦτα ἔδρα ἢ πενία παρ' ὑμῖν οὐκ οὔσα οὐκ ἦν ἀρετή, ἀλλὰ σφοδρότερα κακὰ ἀπελαύνουσα ὑμῶν; » « ποῖα ἄττα; » εἶπεν. « φθόνους, μίση, συκοφαντίας, τοιχωρυχίας, ἀπεφίας, στρόφους, ἄλλα χαλεπὰ νοσήματα. πενίαν ἄρα ἐπιγράφετε οἰκεῖν παρ' ὑμῖν, καὶ οὐ τὸν Ἡρακλέα. καὶ γὰρ ἂ μὲν δύναται ὁ Ἡρακλῆς ἀναιρεῖν οὐ φοβεῖσθε, ὑδρας, ταύρους, λέοντας, κερβέρους, ἔνια δὲ καὶ αὐτοὶ θηρᾶσθε· ἂ δὲ πενία ἀπελαύνει, ταῦτα δεινά· πενίαν μὲν ὀλίγα δαπανῶντες θρέψετε φύλακα αὐτῶν, τὸν δὲ Ἡρακλέα πολλά. » « ἀλλὰ δύσζημόν ἐστι πενία » εἶπεν, « ὁ δὲ Ἡρακλῆς εὐφημον. » « σοί » ἔφη « εἰ πενία ἐστὶ δύσζημον, Αὐγεία δὲ καὶ Διομήδει τῷ Θρακί καὶ ἄλλοις ὁ Ἡρακλῆς. » « οὐ πειθεῖς με » εἶπεν, « ὦ Διόγενες, πενίαν ἐπιγράψαι, ὡσθ' ἑτερόν τι κέπτου, ἵνα σοι πεισθῶ τὸν Ἡρακλέα ἐξα-

si in domus vestras introeant, detrimentum vobis allatura sin vero non introeant, non item? » « Ita prorsus » respondit. « Esto, » inquam « hæcine vero non tangentia damnium hominibus inferre? » « Tangentia sane », ait. « Itaque » inquam « si in domus introeant, tangunt vos; sin vero introeant in forum, non vos tangunt? an quis est qui vetet ista in foro quidem non, at domi vos attingere? » « Neque hic habeo » inquit « quod tibi respondeam. » « Quid autem, » inquam « hæc « ubi in domus vestras introiverint, detrimentum vobis asserunt, an ubi in vos ipsos? » « Ubi in nos ipsos » respondit. (4) « Qui igitur » inquam « quos vobis ipsis inscribere debebatis versus ianuis vestris inscribitis? quomodo vero Hercules, quum unus sit, tot in domibus potest habitare? nimirum hoc quoque demeritum urbis vestræ videtur declarare. » « Quamnam igitur aliam, » inquit « o Diogenes, dexteriorem feceris inscriptionem? » « Scilicet omnino » inquam « censes inscribendam esse ianuam? » « Prorsus ita » respondit. « Audi igitur » inquam : « paupertas hic habitat, malum ne introeat. » « Taceas, quæso, » respondit; « nam hoc ipsum malum est. » « Malum » inquam « vestra ex sententia, nec vero me si audias. ** verum Lindiorum boves devoravit. » « Paupertas vero per deos malum non est? » inquit. « Quid facientem malum eam dicis? » « Famem, » inquit « frigus, contemtionem. » (5) « Sed nihil horum quæ dicis paupertas ** neque fames. Multa enim terra edit famis remedia atque frigoris, quin bruta animalia, nuda licet sint, frigus non sentiunt. » « Verum bruta animalia » inquit « natura ita comparavit. » « Homines vero » inquam « ratio sic comparat, sed plurimi præ mollitie hoc se ignorare simulant. At hic quoque præsto sunt subsidia, velut animalium pelles et vellera ovium specuumque parietes atque ædium. Neque vero contemptum paupertas parit. Aristidem certe, qui tributa ordinavit, quod pauper erat, contempsit nemo, neque Socratem Sophronisci filium. Non enim ipsa paupertas damno est, verum improbitas. * (6) Quid autem, quæ hoc effecit paupertas vobis, si non habetis, non expelenda est, præsertim quum alia graviora a vobis abigat? » « Quænam hæc? » rogavit. « Invidiam, odia, calumnias, rapinas, cruditates, tormina, graves morbos alios. Paupertatem igitur scribite apud vos habitare, neque Herculem. Namque quæ Hercules evertere potest, non timetis, hydras, tauros, leones, cerberos, nonnulla etiam ipsi venamini : at quæ paupertas abigit, gravia sunt mala. Ad hoc paupertatem parvis impensis vestrum ipsorum custodem nutrietis, Herculem vero magnis » « At vero infame quid paupertas est, præclarum autem Hercules. » « Tibi » inquam « si infame paupertas, at Augiæ et Diomedis Thraci aliisque Hercules. (7) « Non persuades mihi » inquit, « o Diogenes, ut paupertatem inscribam : quare aliud quid exco-gita, quo Herculem persuadeas mihi esse exstinguen-

λείψαι. » « ἔσχεμμαι » ἔφην. « ἄκουε λόγον » εἶπον, « Δικαιοσύνη ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσὶτω κακόν. » « ἐνταῦθα μὲν » ἔφη « πείθομαι σοι, καὶ τὸν Ἡρακλέα οὐκ ἐξαλείψω, συνεπιγράψω δὲ τὴν δικαιοσύνην. » « ὀρθῶς » ἔφην. « τοῦτο ποιεῖ καὶ ἐπιγράφας κάθευδε ἀναπεσῶν ὡσπερ Ὀδυσσεὺς μηκέτι. μηδὲν φοβούμενος. » « ποιήσω » εἶπε, « σοὶ δὲ χάριν τούτου γνώσομαι νῦν τε καὶ εἰσαεὶ, Διόγενες, ἀσφαλισσαμένῳ ἀπὸ τῶν φαύλων ἡμᾶς. » ταῦτ' ἐν Κυζίκῳ, φίλε Τιμόμαχε, ἠϋθύνθη ἡμῖν.

λζ'. Μονίμῳ.

Ἀπαναστάντος σου τῆς Ἐφέσου ἐπλευσα καὶ αὐτὸς εἰς Ῥόδον, σπουδάζων τὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα θεάσασθαι. ἀποβάς δὲ τῆς νεῶς ἀνέβαινον εἰς ἄστῳ καὶ παρὰ Λακύνην τὸν ξένον· ὃ δὲ τυχὸν ἴσως, ἐπεὶ ἔγνω με καταπλεύσαντα, τὴν ἀγορὰν ἐξέκλινεν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ περιελθὼν τὴν πόλιν οὐδαμῆ αὐτῷ ἐνέτυχον, ἔγνω δὲ πυθόμενος ὡς εἶη κατὰ ἄστῳ, ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν ξενίαν ἄσμενος ἰκόμην καὶ παρὰ τούτοις ἐσκήνωσα. ἡμέρᾳ δὲ τρίτῃ σχεδὸν ἢ τετάρτῃ ἐντυχῶν μοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ὡς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον φέρουσαν προσηγόρευσε καὶ ἐπὶ τὴν ξενίαν παρεκάλει ἔρχεσθαι. (2) καὶ γὰρ οὐδὲν τι μηνίσας αὐτῷ διὰ τοσούτου μοι ἐντυχόντι « αἰσχρὸν μὲν » ἔφην « τοὺς θεοὺς καταλιπεῖν, οἱ μὲ, ἐπεὶ ἡ σὴ ξενία καταπλεύσαντι ἐκλείσθη, ἐδέξαντο· ἀλλ' ἐπεὶ δύνανται οὗτοι ἐπὶ μηδενὶ τῶν τοιούτων ἀσχάλλειν, ἡμεῖς δὲ διὰ τὸ ἀσθενές, βλαδίζομεν. πρότερον δέ, εἰ σοι δοκεῖ, ἀναβάντες γυμνασώμεθα· οὐ γὰρ χρῆν οἴομαι, εἰ παρὰ σὲ τήμερον μέλλω καταγεσθαι καταλιπὼν τοὺς κρείττους ξένους, τοῦ σώματος ἀμελεῖν. » « ἀλλὰ καλῶς » ἔφη, « Διόγενες, λέγεις, καὶ οὐ βιάζομαι σε τοὺς θεοὺς ἐξελθεῖν. » (3) ἐγὼ δὲ ἀναβάς εἰς τὸ στρατόπεδον περιπάτησα, καὶ τότε κατέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λακύνου. τῷ δὲ ἄρα ἦν παρασκευὴ οὐχ ὅση πρὸς τὴν φύσιν ἀπογρῆναι ἧς ἡμεῖς ἐδεόμεθα, ἀλλ' ὅποση πρὸς τὴν δόξαν ἧς οἱ ἄλλοι ἠττωνται· κλῖναι γὰρ ἐξέστρωοντο σφόδρα πολυτελεῖς καὶ τράπεζαί τινες ἐν τῷ καταντικρῷ ἔκειντο, αἱ μὲν ἐκ βαριασσοῦ, αἱ δὲ ἐκ σφενδαμνίνων ξύλων, ἀργυρωμάτων ἀνάπλεω, ἐπὶ δὲ τούτοις θεράποντες εἰσθήκεσαν οἱ μὲν χέρνιθας ἔχοντες, οἱ δὲ ἄλλα διακονήματα. εἰς ταῦτα ἀπιδὼν « ἀλλὰ ἐγὼ μὲν » ἔφην « ἦκον εἰς τὴν ξενίαν τὴν σὴν, Λακύνῃ, ὠφελήσόμενος, σὺ δὲ ἐπ' ἐμὲ ὅσα οἱ ἔχτροι παρεσκευάσαι. (4) ταῦτα μὲν οὖν κέλευε ἄλλη μεταίρεσθαι, ἡμᾶς δὲ κατὰ κλῖναι, ὡς Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἐν Ἰλιάδι κατέκλινεν, ἐπὶ βίνου βόδῳ ἀγραύλοιο, ἢ ὡς Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ στιβάδος, καὶ ἔα τὸ σῶμα ἐφ' ὧν ἔμαθε κατακλίνεσθαι. θεράψῃ δ' οὐδὲ εἷς ἔστω ἐνταῦθα διακονούμενος· ἀπογρήσουσι γὰρ αἱ χεῖρες ἐς τοῦτο, καὶ γὰρ τούτου ἕνεκα ἡμῖν προσετέθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως. ποτήριχ δ' ἔστω, οἷς πιόμεθα, τὰ ἐκ πηλοῦ λεπτὰ καὶ εὐωνα,

dum. » « Habeo, inquam « itaque audi : iustitia hic habitat, malum ne introeat. » « Hic iam » inquit « moram tibi geram, quanquam non extinguam Herculem, verum adscribam justitiam. » « Recte » inquam ; « ita facito, et hoc ubi inscripseris, sicut Ulixes dormi reclinatus, nihil amplius metuens. » « Faciam, » inquit « tibi que gratias agam nunc et omni tempore, Diogenes, quod tutos nos a malis præstitisti. » Hæc, optime Timomache, Cyzici a nobis sunt peracta.

XXXVII. Μονίμῳ.

Postquam Epheso discessisti, Rhodum et ipse navigavi, quo ludos conspicerem Solis in honorem celebrandos. Relicta navi in urbem ascendi apud Lacydem hospitem meum deversurus, ille vero casu fortasse, quum me appulisse animadvertisset, forum devitavit. Itaque ego, quum per urbem oberranti mihi ut in eum incidere non contigisset, licet in urbe ipsum esse certior essem factus, deorum hospitalitatem libenter imploravi, atque apud istos domicilium constitui. Tertio demum fere vel quarto die obviam mihi factus in via, quæ ducit ad prætorium, salutavit me et ut ad se deverterem invitavit. (2) Tum ego, quod tanto intervallo obviam mihi fieret nihil indignatus, « turpe quidem est » inquam « deo; derelinquere, quum tuum hospitium præclusum mihi erat huc devecto, suo excepere : sed quoniam isti ob talem causam irasci nequeunt, qua nos solemus, qua sumus imbecillitate, iam eamus. Prius autem, si tibi placet, ambulemus : non enim par est, opinor, si maioribus hospitibus relictis apud te hodie devertam, corpus ideo negligere. » « Recte vero mones » inquit, « Diogenes, neque te ut deos derelinquas cogo. » (3) Ego vero postquam conscenso prætorio ambulavi, in Lacydis donum memet contuli. Huic autem apparatus erat non ad naturam, qua nos indigemus, sufficienter accommodatus, verum ad opinionem, cui vulgus est obnoxium : strati erant enim lecti splendidissimi et ex adverso mensæ positæ aliæ ex aliæ ex acernis lignis factæ, argenteis vasis repletæ, servique adstabant alii situlas tenentes, alii aliam supellectilem. Quæ conspicatus « at ego » inquam « tuum hospitium, Lacydes, quo commodum hinc perciperem, adii, tu vero in me quæ hostes solent paravisti. (4) Hæc igitur hinc auferri iube, nobisque lectum sterne, qualem Homerus heroibus stravit in Iliade, bovis agrestis pellem, aut ex Lacedæmoniorum consuetudine stramentum, atque ut corpus in eis quæ novit recumbat. Servus autem nullus hic adsit administrans : manus enim ad hoc sufficient, quæ hunc ad finem a natura nobis datæ sunt. Denique pocula ad bibendum fictilia sunt atque vilia,

πόμα δὲ ὕδωρ ναματιαῖον, τροφαὶ δὲ ἄρτος καὶ ὄψον ἄλλες ἢ κάρδαμον. τοιαῦτα ἐγὼ παρὰ Ἄντισθένην παιδευόμενος ἔμαθον ἐσθίειν καὶ πίνειν, οὐχ ὡς φαῦλα ἀλλ' ὡς κρείττονα τῶν ἐτέρων καὶ μᾶλλον δυνάμενα ἐν τῇ ὁδῷ εὐρίσκεσθαι τῇ φερούσῃ ἐπ' εὐδαιμονίαν, ἣν δὴ πάντων τιμιωτάτην χρημάτων θετέον ** ἐν τόπῳ ὄχυρωτάτῳ καὶ ἀποκρημονοτάτῳ μίαν ὁδὸν προσάντη καὶ τραχείαν ἰδρύσασθαι. (5) ταύτην οὖν τὴν ὁδὸν διὰ τὸ δύσκολον μόλις ἂν δύνασθαι γυμνὸν ἕκαστον ἀναβῆναι, καὶ οὐχ ὅτι φέροντά τι σὺν ἑαυτῷ καὶ βαρούμενον μόγῳ καὶ δεσμοῖς περισωθῆναι, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων τι μετιόντα, ποιῆσαι δ' ἐν τῇ ὁδῷ τροφήν μὲν πόαν ἢ κάρδαμα, πόμα δὲ εὐπαλὲς ὕδωρ, ** μάλιστα δ' ὅπῃ δέοι τοῦ ῥᾶστα βαδίσαι, γυμναστὸν ἐσθίειν μὲν κάρδαμον, πίνειν δὲ ὕδωρ, ἀμπέχεσθαι δὲ τρίβωνα κοῦφον, ἀποδειξαμένους τὴν ἀθλησιν τοῦ τε ἀποδύεσθαι πρὸς γῆν, ἐστῶτα δὲ ἐπὶ ἄκρον τὸν Ἐρμῆν ἐκτινάσσειν τοὺς βαδίζοντας, μὴ τι ἔχοντες ἐφόδιον βέβηλον οἴκοθεν βαδίζωσιν. (6) ἐγὼ τοι παρὰ Ἄντισθένην πρῶτον ἀσκήσας ἐσθίειν τε καὶ πίνειν ἤκον τὴν ἐπ' εὐδαιμονίαν ὁδὸν σπεύδων ἀπνευστί, παρελθὼν δὲ ἵνα ὑπῆρχεν ἡ εὐδαιμονία ἔφη « ὑπέμεινα, εὐδαιμονία, διὰ σέ καὶ μέγα κακὸν ὕδωρ πίνειν καὶ κάρδαμον ἐσθίειν καὶ ἐπὶ γῆς κοιμᾶσθαι. » ἢ δὲ ἡμεῖψατό με « ἀλλ' ἐγὼ τοι » ἔφη « σοι ταῦτα ποιήσω δίχα ταλαιπωρίας ἡδύτερα τῶν τοῦ πλοῦτου ἀγαθῶν, ὃν μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι ἐμοῦ πρεσβεύουσι, καὶ οὐκ αἰσθάνονται τύραννον ἑαυτοῖς ἐπιτρέφοντες. » ἔξ ἐκείνου ἐγὼ, ἐπεὶ ταῦτα τῆς εὐδαιμονίας διαλεγόμενης ἤκουσα, οὐκέτι ταῦτα ὡς ἀσκήματα ἤσθιον καὶ ἐπινον, ἀλλ' ὡς ἡδονάς, κρατεῖ δέ με πρὸς ταύτην τὴν δίαιταν καὶ τὸ ξῆος, οὗ πᾶς ἀπολειπόμενος βλάπτεται. (7) παρατίθει οὖν ἡμῖν καὶ σὺ τοιαῦτα δεῖπνα, μιμούμενος τὸ κάλλιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, εὐδαιμονίαν, τὰ δὲ πλοῦτου ἴει εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας αὐτῆς τῆς ὁδοῦ. ἀλλ' εἰ τοῦτό σοι » ἔφη « δοκοῖη, ἴσθι καὶ τοῦτ' » εἶπον. « αἰεὶ τοιούτοις με δεῖπνοις θοίνα, τοῦ τε λοιποῦ τοιαῦτα παρέχου τοῖς ξένοις. καὶ οὐδέποτε παρόντας μὲν αὐτοὺς ἐκκλινεῖς, ὑστερίζοντας δὲ τινὰς αὐτῶν ζητήσεις, ἐλέγχου γὰρ εἰς βελτίων. » ταῦτά μοι, ἐν Ῥόδῳ ἐπεὶ ἐγεγόμεν, πρὸς Λακύνην τὸν ξένον ὠμιλήθη.

λη'.....

Σὺ μὲν, ἐπεὶ οἱ ἀγῶνες ἀνεβλήθησαν, καταλιπὼν ὄχρου τὴν Ὀλυμπίαν, ἐγὼ δὲ διὰ τὸ ἐκτόπως εἶναι φιλοθεάμων κατέμεινα τὴν ἄλλην θεώμενος πανηγυριν. διέτριβον δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἵνα ὁ ἄλλος ὄμιλος, καὶ περιῶν ἄνω κάτω προσέσχον ὅτε μὲν τοῖς πωλοῦσιν, ὅτε δὲ τοῖς βραψυδοῦσιν ἢ φιλοσοφοῦσιν ἢ μαντευομένοις. καὶ ποτε διεξιόντος τινὸς περὶ ἡλίου φύσεως καὶ δυνάμεως καὶ πάντας ἀναπειθόντος παρελθὼν εἰς τὸ μέσον « ποσταῖος, » ἔφη « φιλόσοφε, ἀπό

potus aqua fontinalis, cibus panis, obsonium sales et nasturtium. Talia ego ab Antisthene institutus edere ac bibere didici, non quod vilia sint, verum quod præstantiora reliquis, magisque inveniri possunt in via ducente ad felicitatem, quæ omnium rerum habenda est pretiosissima. ** in loco munitissimo et undique abrupto unam viam præcipitem atque asperam condidisse. (5) Hanc igitur viam propter difficultatem vix posse nudum quendam ascendere, nedum aliquid secum ferentem atque miseria vinculisque oneratum evadere salvum, sed ne eorum quidem, quæ necessaria sunt, aliquid persequentem : prætereaque utendum cibo inter viam herba aut nasturtiis ac potu quocumque facillime luctari possis, aqua, idque non alieno loco, maxime vero ubi expeditissime eundem sit, ad nasturtium edendum aquamque bibendam ac leve pallium ferendum assuescere oportere, nec ipsum humi decumbendi laborem recusantes, inque summo constitutum Mercurium excutere viatores, quo videat an viaticum aliquod, quo nefas uti, domo secum afferant. (6) Apud Antisthenem igitur edere demum edoctus atque bibere ad felicitatem ducentem viam ingressus sum summa virium intentione, eoque progressus usque, quo sedem felicitas habet, « sustinui » inquam, « o felicitas, quo te assequeris atque summum bonum, aquam bibere et nasturtium edere, humique prostratum somnum capere. » Illa vero respondens « at ego » inquit « hæc tibi sine molestia suaviora reddam bonis opulentiae, quam me studiosius colunt homines, tyrannum se in se ipsos alere ignari. » Quæ ex quo felicitatem audivi disserentem, non ut me exercebam comedere ista capi atque bibere, sed voluptatis ergo, iamque impellit me ad hanc vivendi rationem consuetudo, quam suo quisque dispendio relinquit. (7) Quare tu quoque tales nobis appone epulas, omnium quæ in vita sunt pulcherrimum imitatus, felicitatem, opulentiae vero bona in eos reice, qui a via ad illam ducente aberrarunt. At si sic tibi videtur, hoc quoque » inquam « scias : semper eiusmodi me pascere epulis, ac tales in posterum præbe hospitibus, neque unquam præsentibus eos declinabis, immo si qui eorum adire te cunctantur, ipsos indagabis : sic enim opprobrium omne evitabis. » Hæc mihi, postquam Rhodum veni, cum Lacyde hospite meo transacta sunt.

XXXVIII.

Tu postquam dilatis certaminibus Olympiam reliquisti, ego utpote spectandi vel maxime studiosus remansi quod reliquum erat festi spectaturus. Versabar in foro cum reliqua turba hominum atque huc et illuc ambulans modo ad mercatores modo ad cantores aut philosophos aut fatidicos animum advertēbam. Ibi quum solis naturam atque potestatem quidam enarrans assensum auferret omnium, in medium progressus « quotus » inquam « dies est, philosophe, ex quo tu de cælo descendisti? »

τοῦρανοῦ καταβέβηκας; » δὲ δέ μοι οὐκ εἶχεν ἀποκρί-
 νασθαι. οἱ δὲ καταλιπόντες αὐτὸν οἱ περισσώτεροι
 ὄγοντο ἀπίοντες, δὲ δέ γε καταλειφθεὶς μόνος τὰς εἰ-
 ὄνας τοῦ οὐρανοῦ συνετίθει εἰς τὸ κιβώτιον. (2) ἀπὸ
 ἐκείνου προσίσταμαι μάντι, δὲ δὲ ἐκάθητο ἐν τῷ
 μέσῳ κατεστεμιμένος μείλιζονα τοῦ εὐραμένου τὴν μαν-
 τεῖαν Ἀπόλλωνος. ἤρομην οὖν καὶ τοῦτον παρελθὼν
 « πότερον ἄριστος εἶ μάντις ἢ φαῦλος; » τοῦ δὲ εἰ-
 πόντος ὅτι ἄριστος, ἅμα ἐκτείνας τὴν βακτηρίαν « τί
 μέλλω ὄγῃ ποιεῖν; ἀπόκρισαι, πότερον τύπτειν σε ἢ
 οὐ; » μικρὸν πρὸς αὐτῷ γενόμενος « οὐ » φησί, τύπτω
 τ' ἐγὼ γελάσας αὐτὸν καὶ οἱ περισσώτεροι ἀνέκραγον.
 « τί » ἔφη « ἐβοήσατε; ἐπεὶ κακὸς μάντις ἐφάνη,
 καὶ ἐπλήχθη. » (3) ὡς δὲ καὶ τοῦτον καταλιπόντες οἱ
 περισσώτεροι ἀπηλλάγησαν, ἄνθρωποι καὶ ἄλλοι οἱ ἐν
 τῇ ἀγορᾷ, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσαν, διέλυσαν τοὺς κύκλους
 καὶ εἶποντο ἐξ ἐκείνου, καὶ πολλάκις μὲν διαλεγόμε-
 νου μου περὶ καρτερίας ἐπακολουθοῦντες ἐπηκροῶντο,
 πολλάκις δὲ καρτεροῦντος ἢ διατιωμένου παρετύγγα-
 νον. ἐκόμιζον δὲ μοι διὰ ταῦτα οἱ μὲν ἀργύρια, οἱ
 δὲ ἄξια ἀργυρίου, πολλοὶ δὲ καὶ ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλουν,
 ἐγὼ δὲ παρὰ μὲν τῶν μετρίων ἐλάμβανον τὰ πρὸς τὴν
 φύσιν ἀπορῶντα, παρὰ δὲ τῶν φαύλων οὐδὲν προσιέ-
 μην, καὶ παρὰ μὲν τῶν ἐπισταμένων μοι χάριν ἐπὶ
 τῷ καὶ τὸ πρῶτον λαθεῖν καὶ πάλιν ἐλάμβανον, παρὰ
 δὲ τῶν μὴ ἐπισταμένων οὐκέτι. (4) ἐξήταζον δὲ καὶ
 τὰς δωρεὰς τῶν δωρεῖσθαί μοι ἐθελόντων τὰ ἀλφίτα, καὶ
 παρὰ μὲν τῶν ὠφελουμένων ἐλάμβανον, τῶν ἄλλων δὲ
 οὐδὲν προσιέμην, οὐκ οἰόμενος καλὸν εἶναι λαμβάνειν
 παρὰ τοῦ μηδὲν παρειληφότος. ἐδείπνον δὲ οὐ παρὰ
 πᾶσι, παρὰ μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύειας δεομένοις. ἦσαν
 οὐ οὔτοι οἱ τοὺς Περσῶν βασιλεῖς μιμούμενοι. καὶ ὅτῃ
 ποτε εἰσελθὼν πρὸς μενίσκον τῶν σφόδρα εὐπόρων
 κατακλίνομαι ἐν τινὶ ἀνδρῶνι πάντῃ κεκαλλωπισμένῳ
 γραφαῖς τε καὶ χρυσῷ, ὡς μηδὲ ὅπου πτύση τις τόπον
 εἶναι. (5) ἐπιστάν οὖν μοι ἐπὶ τὴν φάρυγγα, ἔγρεμ-
 ψάμην, περιελάσας δὲ τὰ ὄμματα εἰς τὰ κύκλω, ἐπεὶ
 ὅπου πτύσαιμι τόπον οὐκ εἶχον, εἰς αὐτὸν ἔπτυσσα τὸν
 νεανίσκον. τοῦ δὲ μεμψαμένου ἐπὶ τούτῳ « εἶτα »
 ἔφη « οὔτος, » εἰπὼν αὐτὸν ἐξ ὀνόματος, « ἐμὲ μέμφῃ
 τοῦ γενομένου καὶ οὐ σεαυτὸν τοὺς μὲν τοίγους καὶ τὰ
 ἐδάφῃ κοσμήσαντα τοῦ ἀνδρῶνος, σεαυτὸν δὲ μόνον
 ἀπολιπόντα ἀκόσμητον εἰς τὸ ἐμπύεσθαι χωρίον ἐπι-
 τήδειον; » « ταῦτ' » ἔφη « πρὸς τὴν ἀπαιδευσίαν
 φαίνῃ λέγων ἡμῶν, ἀλλ' οὐκ ἐξέσταται σοι τοῦτο πάλιν
 εἰπεῖν· οὐ γὰρ μὴ ἀπολειφθῶ σου ἕνα πόδα. » ἀπὸ
 τῆς αὐρίου δὲ ἐξ ἐκείνου διανείμας τὴν οὐσίαν τοῖς αὐ-
 τοῦ ἐμοὶ ἀναλαθὼν τὴν πῆραν καὶ διπλώσας τὸν τρί-
 βωνα εἶπετο. ταῦτα μετὰ τό σε ἀπαλλαγῆναι ἐπράχθη
 ἡμῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

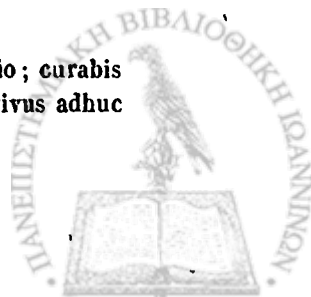
λθ'. Μονίμω.

Μελέτω σοι καὶ τῆς μετοικίας τῆς ἐντεῦθεν, μελή-
 σει δέ, εἰ μελετήσεαι ἀποθνήσκειν, τοῦτ' ἔστι χωρί-

Ille vero quod mihi responderet non habebat, ceterisque
 qui circumstabant abeuntibus solus relictus cœli imagi-
 nes in cistulam suam recondebat. (2) Hinc transeo ad
 vatem. In medio is sedebat, corona maiore quam qua
 divinandi artis inventor Apollo coronatus. Ad hunc igitur
 accedens « optimusne » rogabam « an malus vates
 es? » qui quum « optimus » respondisset, simul sublato
 baculo « quidnam » inquam « facturus sum? impingamne
 tibi baculum an non? » paulum ille secum meditatus
 « non » respondit. Protinus ego in risum effusus percus-
 sio hominem, quique circumstabant clamorem edidere.
 « Quid » inquam « conclamatis? quoniam malum se va-
 tem præstitit, et fuste mulcatus est. » (3) Quumque
 hunc quoque qui circumstabant reliquissent, alii etiam
 multi globatim in foro conversantes, ex quo hæc audi-
 vere, dissoluti me prosequabantur, ac sæpenumero de
 continentia disputantem me comitantes auscultabant,
 interdum etiam inediae meæ aut cœnæ testes aderant.
 Quapropter afferebant mihi pecuniam alii, alii quæ pecu-
 niæ haberent pretium, multi etiam ad cœnam invitabant,
 ego vero ab honestis solis quæ ad vitam sustentan-
 dam sufficerent accipiebam, quod autem mali offerrent
 recusabam, atque ab eis, qui quod primum accepis-
 sem mihi gratias habebant, et iterum accipiebam, ab
 ingratissimis vero non item amplius. (4) Æstimabam etiam
 dona eorum, qui munerari me volebant, panemque ab
 eis, qui commodum ipsi percepissent, accipiebam, reli-
 quorum vero dona recusabam, non par esse ratus acci-
 pere ab eo, qui ipse nihil recepisset. Cœnabam autem
 non apud omnes, sed apud eos solos, qui cura indige-
 rent: hi erant tales, qui reges Persarum imitarentur.
 Contigit aliquando, ut apud iuvenem deverterem ex opu-
 lentissimis. Decumbo in conclavi picturis atque auro
 ubicunque exornato, ut ne quo despueret quidem aliquis
 relictus esset locus. (5) Pituita subita guttur obturabat:
 itaque screavi, quumque oculos circumferens, quocumque
 prospicerem, non invenirem locum quo despuerem, in
 iuvenem ipsum despuui. Qui quum ob hoc me reprehendisset,
 « itaque » inquam « tu, » compellans ipsum nomine,
 « me hanc ob causam reprehendis, neque vero te
 ipsum, qui conclavis parietibus ac solo exornatis te
 ipsum solum reliquisti inornatum, ad despuendum lo-
 cum opportunum? » « Hæc » inquit « in stoliditatem
 meam aperte dicis, sed non licebit tibi hoc iterum di-
 cere: non enim a latere tuo iam discedam. » Postridie
 eius diei patrimonio suo propinquis dispertito, sumpta-
 que pera ac geminato pallio me sequutus est. Hæc post
 discessum tuum peracta a nobis sunt Olympiæ.

XXXIX. Monimo.

Curæ tibi esto et hinc facienda demigratio; curabis
 autem, si mori mediteris, hoc est animam vivam adhuc

ζειν τὴν ψυχὴν ἔτι ζῶν ἀπὸ τοῦ σώματος. τοῦτο γὰρ δοκῶ μοι καὶ οἱ περὶ Σωκράτη θάνατον ἐκάλουν, καὶ γὰρ ἔστιν ἡ μελέτη ἐν τῷ βίῳ. φιλοσόφει δὲ καὶ διασκέπτου, τί πρὸς σέ οὐχ οὕτως καὶ τί κατὰ φύσιν καὶ τί κατὰ νόμον· ἐν τούτῳ γὰρ μόνῳ χωρίζεται ψυχὴ ἀπὸ σώματος, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ὅταν βλέπῃ καὶ ὅταν ἀκούῃ καὶ ὅταν ἐσφραίνηται καὶ ὅταν γεύηται, σύνεστιν ὡσπερ μιᾶς αὐτῷ κορυφῆς ἐξημμένη. γίνεται γοῦν, ὅταν μὴ μελετήσωμεν ἀποθνήσκειν, χαλεπὴν τελευτὴν ἀναμένειν· ἡ γὰρ ψυχὴ ὡς τινῶν παιδικῶν ἀπολειπομένη συμφορᾶζει καὶ μετὰ ἀχθιδόσος πολλῆς ἀπολύεται· ὅταν δὲ καὶ φιλοσόφων ψυχῆς ἐντύχῃ, τότε καὶ ἐν τῇ ὁδῷ πολλὰ κάμνει. (2) ἀφίεται γὰρ ἀξενάγητος ὅποι ποτὲ φέρεσθαι εἰς κρημνοὺς ἢ χάσματα ἢ ποταμούς, εἰς ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἐνεχθῆ· φεύγουσι γὰρ αὐτὴν, ὅτι οἶονται πολλὰ ἐξημαρτηκέναι ἐν τῷ ζῆν παραχωρήσασαν τῷ γείρονι τὴν τοῦ θλου ἀρχὴν, δι' ἣν πολλὰ ἠναγκάσθη ὡς ἐν πονηροκρατίᾳ ἀδίκῃ πράξει. ὅταν δὲ μελετήσωμεν τὴν καλὴν μελέτην, γίνεται καὶ ὁ βίος ἡδύς καὶ ἡ τελευτὴ οὐκ ἀηδὴς καὶ ἡ ὁδὸς βίῳ· ξαναγεῖ γὰρ πᾶσα ἡ ἐντυχοῦσα τὴν τοιαύτην ψυχὴν ἐπὶ τὰ εὐπορα καὶ ὡσπερ καλὴν ἄγραν ἐπιφανῶς ἀγει λαβομένη παρὰ τοὺς κάτω τῶν καλῶν δικαστᾶς, αὐτὴ τε ὡς ἀν μεμελετηκυῖα καὶ μόνῃ ζῆν οὐκ ἀηδίζεται καταλιποῦσα τὸ σῶμα. (3) ἔστι δὲ καὶ διὰ τοῦτο καὶ πολλή τις ταῖς τοιαύταις ψυχῆς ἐν ἄδου τιμῇ, ὅτι ἄρα οὐκ ἦσαν φιλοσώματοι. δόξα γὰρ ἔστι τὰς φιλοσωμάτων ψυχᾶς φαύλας τε εἶναι καὶ ἀνελευθέρους, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας ἀγαθὰς τε καὶ ὑψαύχενας (ζῶσι γὰρ ἠγούμεναι πάντων καὶ ἐπιτάττουσαι ἀρχικῶς), διὰ τε ταῦτα ἀναιρεῖσθαι μόνῃ τὰ δίκαια καὶ βῆστα, τῶν δὲ ἐναντιῶν μηδὲ ἓν, ἐφ' ᾧ τὸ σῶμα ἀναγκάζει τὴν ψυχὴν ἡδῆσθαι διὰ τὴν περιπεπλασμένην αὐτοῖς ἡδονὴν ἰχθύος τρόπον ἢ ἄλλου τινὸς ἀλόγου πρὸς τὴν τοῦ χειρόνος ἀρχὴν γεγενημένου. (4) ταῦτά σοι ἔψεται μελετήσαντι ἀποθνήσκειν, ὅταν δέῃ μετοιχεῖν ἐν θένδε, καὶ τὸ πρῶτον ἡδύς ὁ βίος· ζῆσι γὰρ ἐλεύθερος, ἀρχῶν καὶ οὐκ ἀρχόμενος, βραχὺ μὲν καὶ ὅσον τῷ σώματι περισπώμενος, ** καὶ τοῦτ' εἰς τὴν τοῦ θλου ἀρμονίαν, σιωπῶν δὲ βασιλεύων καὶ θεωρῶν, ἃ θεοὶ ἀνθρώποις τοῖς μετρίοις κατεσκευάσαντο ἀπεχομένοις τοῦ ἀγρίου βίου, ἐν ᾧ ἀρπαγαὶ καὶ ἀλληλοκτονίαι οὐ περὶ μεγάλων οὐδὲ θείων, περὶ μικρῶν δὲ καὶ κοινῶν, οὐ πρὸς ἀνθρώπους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα. περὶ γὰρ τοῦ πλεῖον ἔχειν καὶ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ ἀφροδισιάζειν οἱ πάντες φαῦλοί εἰσι καὶ τοῖς ἀλόγοις σύμφοροι.

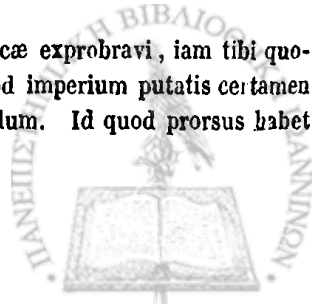
μ'. Διογένης ὁ κύων Ἀλεξάνδρῳ.

Ἐμεμφάμην καὶ Διονυσίῳ καὶ Περδικᾷ, λέγω δὲ καὶ σοὶ ὅτι δοκεῖτε τὸ ἀρχειν εἶναι μάχεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. τὸ δὲ πλεῖστον διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ

a corpore segregare. Hoc enim et Socrates opinor mortem appellabat. Neque difficilis hæc est meditatio. Philosophare autem et considera, mors quid ad te revera valeat, et quid secundum naturam, quidque secundum legem. In hoc enim solo a corpore segregatur anima, in reliquis vero nullo modo, verum si videat sive audiat sive odoretur sive gustet, coniuncta cum ipso est quasi ex uno vertice suspensa. Fit igitur ut, si mori non meditemur, difficilis nos maneat exitus. Anima enim quasi deliciis suis orbata luget et magno cum dolore discedit, et si in philosophorum a deo animas incidat, tum in itinere quoque laborat admodum. (2) Scilicet relinquitur duce destituta; at periculum est ne in præcipitia aut voragines aut fluvios deferatur, donec ad extremum finem pervenerit: fugiunt enim illæ ipsam, quoniam multa eam in vita deliquisse arbitrantur, quod deteriori sui parti summum imperium concessisset, eoque vel invita tanquam in dominio malorum flagitiosa multa perperasset. Sin vero in pulchra illa versemur meditatione, et vita evasit suavis et non insuavis exitus et via facilis: talem enim animam quæcunque in eam incidit planissima prosequitur via et tanquam pulchram prædā captam sollemni pompa ad inferos ducit præclare factorum iudices, atque ipsa quasi et sola vivere assueta non indignatur corpore relicto. (3) Quapropter et multus honor eiusmodi animabus apud inferos habetur, nimirum quod corporis non erant studiosæ. Opinio est enim, corporis studiosas animas pravas esse atque illiberales, non obnoxias vero corpori probas atque nobiles (vivunt enim regentes omnia et tanquam domini imperantes), atque hanc ob causam sola quæ iusta sint facili negotio in se recipere, nil vero eorum quæ contraria, ad quæ corpus circumfusa ipsis suavitate animam pelliciat ad instar piscis sive alius cuiusdam bestię ad obediendum deteriori parti natæ. (4) Hæc tibi contingent mori meditantī, ubi necesse fuerit hinc discedere. Ac primum suavis vita erit: liber enim vives, dominus ipse, nec domino obnoxius, paullum quidem quantumque fit corpore distractus, et conspiciens quæ ceteris hominibus honestis spectacula paravere, quique a vīsa atroci abstinent, in qua rapinæ fiunt et cædes mutuae non ob magnas atque divinas, verum ob exiles atque viles res, neque in homines tantum, sed etiam in bruta animalia. Nam quod ad divitias spectat cumulandas, quodque ad edendum et bibendum et ad libidinis desiderium satiandum, pravi sunt omnes et brutis animalibus consimiles.

XI. Diogenes canis Alexandro.

Quod Dionysio et Perdicæ exprobravi, iam tibi quoque significo, nimirum quod imperium putatis certamen esse cum hominibus ineundum. Id quod prorsus habet

ἀφροσύνη ἐστὶ, τὸ δ' ἐπίστασθαι τοῖς ἀνθρώποις χρῆσθαι καὶ ἕνεκά τι τοῦ βελτίστου πράττειν. σκόπει οὖν ἀνθ' ὧν νῦν ἐγχειρεῖς οὐδὲν εἰδῶς ποιεῖν ἐπιτρέψαι τινὶ σαυτὸν ἀνθρώπῳ, ὅστις σε ὡς περ ἰατρός νοσοῦντα ἐκθεραπεύσας ἀπαλλάξει τῆς νῦν πολλῆς καὶ κακῆς δόξης. σὺ γὰρ ὅπως μὲν τινα κακὸν ἀπεργάσῃ ζητεῖς, εὖ δ' ἂν οὐδὲ βουλόμενος ἔχοις οὐδένα ποιῆσαι. (2) ἔτι δὲ τὸ κρατεῖν καὶ τὸ ὑφ' ἑαυτῷ ἔχειν τινὰς οὐ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον μετὰ τῶν κακίστων ἀνθρώπων ἄγειν καὶ φέρειν αἰεὶ τοὺς παρατυγχάνοντας. τοῦτο γὰρ οὐδὲ τῶν θηρίων τὰ βέλτιστα ποιεῖ, ἀλλ' οὐδὲ οἱ λύκοι, ὧν ζῶον οὐδὲν ἐστὶν πονηρότερον οὐδὲ κακουργότερον, οὗς σύ μοι δοκεῖς ὑπερβεβλήσθαι ἀμαθία. τοῖς μὲν γὰρ ἐξαρκεῖ μόνους πονήροις εἶναι, σὺ δὲ καὶ πρὸς μισθὸν διδοὺς ἀνθρώποις τοῖς πονηροτάτοις τούτοις τε παρέχεις ἐξουσίαν μηδὲν ὑγιᾶς πράττειν καὶ αὐτὸς ὅμοια τούτοις ἐγχειρεῖς ποιεῖν καὶ μεῖζω. (3) κατὰ γνώμην οὖν, ὧ ἰαθὲ, καὶ ἐν σαυτῷ γενοῦ ἔτι μᾶλλον. ποῦ γῆς εἶ ἄρα; καὶ τί σοι δύναται τὰ κατασκευάσματα ταῦτα καὶ ἡ σπουδὴ ἢ ἐπὶ τούτοις; οὐ γὰρ οἶε δῆπου βελτίων τινὸς εἶναι ἀνθρώπου τοιαῦτα ποιῶν. εἰ δὲ μηδενὸς εἶ βελτίων, μηδὲ τούτοις ἐκπονεῖς, τί οἶε σοι τὰ γινόμενα εἶναι ἀλλ' ἢ συμφορὰν καὶ φόβους καὶ κινδύνους μεγάλους; καίτοι οὐκ οἶδα ἐγὼ ὅπως ἂν ἔτι μεῖζω ἀτυχήματα ἀτυχήσῃς τῶν νῦν. τίς γὰρ ἀνθρώπος μὴ δίκαιος οὐκ ἂν ἀτυχοῖ; τίς κακὸς καὶ βίαιος οὐκ ἂν κακὸν πράττοι καὶ μηδὲν ἀγαθὸν ἔχοι; καὶ τοῦτο τὸ ζῆν δοκεῖ τί σοι εἶναι καὶ περὶ τοῦδε κινδυνὸς σοι εἶναι μάλιστα παθεῖν τι τοιαυτὴ ποιῶντι; (4) καὶ ὡς περ οὐκ οἶε σοι τούτοις ἐπιβουλεύσαι μάλιστα, εἴπερ τῶν πολλῶν ἐστὶν ἐξαμαρτάνειν; οὐ τοίνυν ἔχοις ἂν ἐπιδειξάι ὅπως τοιοῦτος ὧν ἐπιχέρησαι ἀνθρώπῳ χρηστῷ, τοιούτοις δὲ ἐπιχρώμενος οἷος πρῶτός γ' ἂν αὐτὸς καὶ μέγιστα κακὰ παθεῖν καὶ νῦν μηδὲν ἀγαθὸν πάσχειν, μηδὲ σοι ἀρκέσειν τὰ τεῖγῃ· βραδίως τὰ κακὰ ὑπεράλλεται καὶ παραδύεται. σκόπει δ' οἷον καὶ αἱ νόσοι ποιοῦσιν· οὐδένα γὰρ πυρετὸν οὐδὲ τεῖχος εἶργει, οὐδὲ ξενικὸν τὸν κατάρρουν, ὥστε μὴ οὐχ οὕτω διατεθῆναι τῶν τυράννων ὅτινα βούλει, ὡς περ ἂν τὸν ἀποροῦντα δοκοῦντα ἀνθρώπων. τίνος οὖν σοι καὶ ὑγιεῖναι φυλακαὶ παρεσκευασμένα ἕνεκεν ἀλλ' ἢ ἀμαθίας, ὅπως ὡς μάλιστα ταύτην διαφυλάττωσι, καὶ πλείστοις ἢ ἐν κακοῖς καὶ ἐν φόβοις; (5) ἢ γὰρ οἶε ἄλλοθὲν ποθεν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὰ κακὰ ἢ ἐξ ὧν ἂν μὴ εἰδῶσιν ὅ τι ἂν αὐτοῖς ἢ πρακτέον; πάνυ οὖν μοι δοκεῖς καὶ σὺ τῶν τυράννων εἶναι· οὗτοι γὰρ οὐδὲ τῶν παιδῶν πλείω νοῦν ἔχουσι. παῦσαι οὖν, ὧ ἰαθὲ, καὶ εἰ τί σοι βούλει ἀγαθὸν εἶναι, σκόπει πόθεν τι πράξεις τῶν δεόντων τοῦτο δὲ οὐδέποτε ἂν δυνηθείς μὴ διδάχθῃς. ἄρα οὖν εἰ τινὰ σοι τῶν Ἀθηνησίων δικαστῶν πέμψαιμι; οἷ γὰρ ὁσημέρῃ τοῦτο πράττουσι περὶ τῶν ἀδίκων, οἷονταί καὶ αὐτοὶ μέγιστοι εἶναι καὶ τοὺς ἄλλους παρέχεσθαι μηδὲν κακὸν μήτε ἔχοντας μήτε πράττοντας.

aliter. Hoc enim est amentium, illud vero eorum qui uti hominibus sciunt ac publici commodi causa aliquid faciunt. Vide igitur ut pro eis, quæ sine ratione facere conaris, te ipsum committas homini, qui tanquam medicus persanatum te liberet opinione, quæ multa tibi nunc hæret atque prava. Tu enim qui malo afflicere homines possis quæris, beneficio vero ne data opera quidem afflicere quenquam possis. (2) Iam dominantem in potestate sua tenere alios multum distat a latrocinio una cum perditissimis hominibus in obvium quemque exercendo. Hoc enim non modo bestiarum probissimæ quæque non committunt, verum ne lupi quidem, quo animali malignius atque sævius aliud nullum est, quos tu mihi videris feritate superasse. His enim satis est malignis solum esse, tu vero mercede insuper data hominibus improbissimis et istis quicquid delinquendi potestatem facis, et ipse æmulari illos studes atque superare. (3) In viam igitur redi, o bone, magisque descende in te ipsum. Ubinam es terrarum, quidque proficis isto, quo tan opere studes, apparatu? nimirum non credis utique talia te facientem quoquam hominum esse meliorem. Si autem non es quoquam melior, neque in hoc ipso operam collocas, quid tibi censes aliud quam calamitatem et metum et magna pericula eventurum? quanquam nescio qui in maiore quam nunc calamitate versari possis. Quis enim injustus homo in calamitate non versetur? quis improbus ac superbus non male sese habeat, quippe ab omni bono destitutus? atque hæc tibi videtur vitalis esse vita, ob eamque vel mortis periculum non dubitas subire? (4) et qui non putas hos tibi insidias struere maxime, siquidem nefas admittere plurimorum est? Non poteris igitur te, quum talis sis, probo uti homine demonstrare, eiusmodi autem utens hominibus persuasum habe, te primum ipsum vel maxima mala perpessurum, et nunc quoque haudquaquam bene te habere, neque præsidio tibi mœnia futura: facile mala transiliunt seque insinuant. Vide et morbi quomodo se habeant. Nullam neque febrem murus arcet, neque epiphoram exercitus, ut fieri nequeat quin tyrannorum quivis eodem modo quo qui inopia laborare videtur homo afficiatur. Quid est igitur cur et tuendæ valetudinis custodias disponas, nisi pro tua ignorantia, quas quantumvis vigilanter subeant, in summis tamen malis versaberis et periculis? (5) an aliunde putas hominibus mala evenire quam ex eo quod quid faciendum sibi sit ignorent? quare tu quoque videris mihi ex veris tyrannis esse: hi enim ne infantibus quidem plus sapiunt. Subsiste igitur, o bone, et si bene tibi esse cupis, cura ut officii tui partes expleas, id quod nisi edoctus nunquam poteris. Visne ex Atheniensium iudicibus unum tibi mittam? nam qui in maleficis castigandis quotidie versantur, et ipsi sibi celsissimi videntur et reliquos eo se adducere posse opinantur, ut mali neque habeant quicquam neque faciant. Valere au-

ἔρρωσθαι δὲ ἢ χαίρειν οὐ θέμις μοι γράφειν, ἕως ἂν
ᾗς τοιοῦτος καὶ μετὰ τοιουτοτρόπων βίοις.

μα'. Μελησίππῳ.

Οὐ δοκεῖ μοι πᾶς τὸ καθ' ἡμᾶς ἐν ἀρετῇ δύνασθαι,
ἐπεὶ πολλῶν ἢ πρόθεσις καθαιρετικὴ τῆς ἀξίας γίνεται·
οὐδὲ γὰρ ὁ τοῦ Μέλητος εἰπὼν τὸν Δία πατέρα ἀνδρῶν
τε θεῶν τε ἐκύδηνεν ἀλλ' ἐμείωσεν, ἐπεὶ χαλεπὸν, εἰ
οὐς οἱ γεννήσαντες διὰ πονηρίαν ἀπολέγονται, Διὸς
εἶναι παῖδας πιστεύομεν. ταῦτα οὖν ὁ κύων μόνον
δυνήσεται, ἃ κατ' ἀρετὴν ἐνεργεῖται.

μβ'. Μελεσίππῃ τῇ σοφῇ.

*Ἐφθασεν ἡ χεὶρ μου πρὸ τῆς σῆς ἀφίξεως τὸν ὑμέ-
νκιον ἄσαι, ἐγίγνωσκε δὲ τὴν ἀφροδισίῳ ἀποπλήρω-
σιν εὐποριστοτέραν εὐρῆσθαι τῆς κατὰ γαστέρα. ὁ
γὰρ κυνισμός, ὡς οἶσθα, φύσεώς ἐστιν ἀναζήτησις· εἰ
δέ τινες μέμφοιντο τὴν προαίρεσιν ταύτην, ἀξιοπιστό-
τερος ἐπαινῶν ἐγώ.

μγ'. Μαρωνίταις.

Ὅρθως ἐποιήσατε τὴν πόλιν μεταχρηματίσαντες
καὶ καλέσαντες ἀντὶ Μαρωνείας ἥτις νῦν καλεῖται Ἴπ-
παρχίαν, ἐπεὶ κρεῖττον ὑμῖν ἀπὸ Ἴππαρχίας λέγεσθαι,
γυναικὸς μὲν, ἀλλὰ φιλοσόφου, ἢ Μύρωνος, ἀνδρὸς
οἰνοπώλου.

μδ'. Μητροκλεῖ.

Οὐ μόνον ἄρτος καὶ ὕδωρ καὶ στιβάς καὶ τρίβων
σωφροσύνην καὶ καρτερίαν διδάσκουσιν, ἀλλ' εἰ χρῆ
οὕτως φάναι, καὶ ποιμενικὴ χεὶρ. ὄφελον καὶ τὸν
πρὶν ἐκεῖνον βουκόλον ὄντα ἐξεπίστασθαι, ἐπιμέλου
οὖν καὶ ταύτης ἐνθα ἂν ἐπέιγης· ἔστι γὰρ ἐκ τῆς συν-
τάξεως τοῦ ἡμετέρου βίου. τὰς δὲ πρὸς τὰς γυναῖκας
ἀκρατεῖς ἐντεύξεις πολλῆς δεομένης σχολῆς ἕα πολλὰ
χαίρειν· οὐ γὰρ σχολὴ τι μόνον πτωχὸν αἰτεῖν κατὰ
Ἠλάτωνα, ἀλλὰ τῷ ἐπ' εὐδαιμονίαν σύντομον ἐπειγο-
μένῳ ἢ πρὸς γυναῖκας ἐντεύξεις ὄνησιν φέρει ἀνθρώπων
δ' ἰδιωτῶν πολλῶν, οἷς ὁμοίως διὰ ταύτην τὴν πρᾶ-
ξιν ζημία, περιμαθήσεις παρὰ τοῖς μεμαθηκόσιν ἐκ
παντὸς ἐργάσασθαι. σὺ μὴ ἐπιστρέφου, μηδ' εἴ σε
διὰ τὸν τοιοῦτον βίον κύνα τινὲς ἢ ἄλλο τι ἀποκαλώσι
χεῖρον.

με'. Περδίκα.

Αἰσχύνου ἐφ' οἷς γράφων ἀπειλεῖς μοι, ὅτι δῆτ' ἄ σοι
οὐ πείθομαι χείρων Ἐριφύλης γενέσθαι καὶ χρυσοῦ
ἑμαυτὸν ἀνταλλάξασθαι κακῶς. τοῦτο γὰρ ἀξιοῖς,
καὶ λόγοις μὲν ἄπτεσθαι μοι οὐκ ἀναβάλλη, ἀπειλεῖς
δὲ ἀπειλὴν κανθαρίδος, ἀποκτενεῖν, καὶ οὐκ οἶσθα
ὅτι δράσας τοῦτο ἀντιπέσει. ἔστι γὰρ τις, ᾧ μέλει
περὶ ἡμῶν, ὃς καὶ τῶν τοιούτων τὴν ἴσην δίκην τοῦς
ἄρξαντας ἀδίκων ἔργων εἰσπράττεται, καὶ ζῶντας μὲν

tem aut salvere te iubere nefas mihi est, donec sis talis
et cum talibus converserere.

XLI. Melesippo.

Non videtur mihi quivis ex nostra doctrina proficere
in virtute, quoniam multorum indoles talis est, quæ eius
dignitatem detrahat. Neque enim Meletis filius, quum
hominum deorumque patrem dixit Iovem, auctoritatem
eius auxit, sed imminuit, quia difficile est, quos qui ge-
nuere ob improbitatem repudiant, Iovis esse filios cre-
dere. In his solis igitur, quæ sunt in virtute posita,
canis proficiet.

XLII. Melesippæ sapienti.

Manus mea, priusquam venires, hymenæum cecinit,
noverat autem rei veneræ expletionem inventu facilio-
rem esse quam ventris. Cynismum enim scis naturæ
esse indagacionem : si qui vero hanc reprehendant disci-
plinam, ego ipsam laudans maiore sum fide dignus.

XLIII. Maronitis.

Recte fecistis, quod urbis vestræ nomen mutavistis
eamque pro Maronea Hipparchiam appellavistis, quoniam
magis vos decet a femina eaque philosopha Hipparchia
quam a viro eoque vinario Marone nominari.

XLIV. Metrocli.

Non solum panis et aqua et stramentum atque pal-
lium modestiam docent atque tolerantiam, verum etiam
si ita licet dicere, manus pastoricia. Utinam iam pridem
bubulcum illum nossem. Hanc igitur, quocumque tendas,
cura : est enim ad nostram vivendi rationem accommo-
data. Intemperantem vero cum mulieribus consuetudi-
nem, quum multo indigeant otio, prorsus valere iube.

tu noli deficere, etiamsi eiusmodi ob vivendi rationem
canem te quidam aut alio deteriore appellavit nomine.

XLV. Perdicæ.

Erubescere minis, quas litteris in me iactas, quod dete-
riorem Eriphyle me tibi præstare nolim, neque auro
memet ipsum turpiter permutare. Hoc enim poscis, et
verbis me non cessas insectari, cantharidisque more
minaris cædem, neque hoc si feceris te prenas scis da-
turum. Namque est aliquis, qui nostris rebus consulit,
quique iustas ejusmodi criminum pœnas ab iniuriarum
auctoribus repetit, et a viventibus quidem simplices,

ἀπλοῦν, τελευτήσαντας δὲ δεκαπλάσιον. ταῦτ' ἐγὼ οὐχὶ δεδοικώς σου τὰς ἀπειλὰς ἔγραψα, ἀλλ' οὐ βουλόμενός σε δι' ἐμὲ κακόν τι πράξει.

μς'. Πλάτωνι τῷ σοφῷ.

Διαπτύεις μου τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν ὡς ἔμοι μὲν ἐπαχθῆ καὶ χαλεπά, τὸν δὲ βίον οὐδὲν ὠφελοῦντα, οὐκ εὖ ποιῶν. σοὶ μὲν γὰρ ἐπαχθῆ καὶ χαλεπά ἔμαθες γὰρ ἀπὸ τυραννικῶν τραπεζῶν ἀμέτρως ἐμφορεῖσθαι καὶ γαστρὶ προβάτων, ἀλλὰ μὴ ψυχῆς ἀρετῆ κοσμεῖσθαι· ἐγὼ δὲ ὡς μετ' ἀρετῆς ταῦτα ἐπιτετέθεικα, τίνα ἂν μείζονα ἀπόδειξιν ἢ τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι πρὸς ἡδυπάθειαν ἐξόν μοι παρασχοίμην; τὸν γε μὴν βίον ἀξιῶ πάντων μᾶλλον ἀνθρώπων ὠφελεῖν οὐ μόνον δι' ὧν ἔχω, ἀλλὰ καὶ δι' ὧν τοιοῦτος αὐτοῖς φαίνομαι. τίς γὰρ ἂν ἐπ' οὕτως αὐτάρκη καὶ λιτὸν πολέμιος στρατεύσασαιτο; ἐπὶ τίνα δ' ἂν οἱ τοιούτοις ἀρεσκόμενοι βασιλέα ἢ ὄῃμον πόλεμον ἐξενέγκαιεν; ἀκόλουθα γοῦν τούτοις, ἐκκεκάθαρται μὲν ἡ ψυχὴ κακῶν, ἀφίσταται δὲ κενοδοξίας, ἐπιθυμιῶν δὲ ἀμετρίαν ἐκθέβληκεν, ἀληθεύειν δὲ δεδίδαχται, ψευδῶν τε πάντων ὑπερορᾶν· εἰ δέ σε μὴ πείθει ταῦτα, ἄσκει φιληδονίαν καὶ κατὰπαιζε ἡμῶν ὡς οὐ μέγα νοησάντων.

μζ'. Ζήνωνι.

Οὐ γαμητέον οὐδὲ θρεπτέον παῖδας, ἐπεὶ τὸ γένος ἡμῶν ἀσθενές ἐστιν, ἐπιφορτίζει δὲ γάμος καὶ τέκνα ἀνίαις τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν. οἱ γοῦν ἐλθόντες ἐπὶ γάμον καὶ τέκνων τροφὴν δι' ἐπικουρίαν, ὕστερον γνόντες ὡς πλείωνων ὀφληρῶν ἐστὶ ταῦτα, μετανοοῦσιν, ἐνὸν ἀργῆθεν πεφευγέαι. ὁ δὲ ἀπαθὴς ἱκανὰ πρὸς ὑπομονὴν ὑπολαβὼν τὰ οἰκεῖα γάμον καὶ τέκνων ἐκκλίνει γένεσιν. ἀλλ' ὁ βίος ἔρημος ἀνθρώπων γενήσεται· πόθεν γάρ, ἐρεῖς, ἡ διαδοχὴ; εἴθε γὰρ ἐπιλείποι βλακεία τὸν βίον, σοφῶν γενομένων πάντων· νῦν δ' ὁ μὲν ἡμῖν πεισθεὶς μόνος ἴσως ἐπιλείψει, ὁ δὲ σύμπας βίος ἀπειθήσας παιδοποιήσεται. εἰ δὲ καὶ γένος ἀνθρώπων ἐπιλείποι, ἄρα ἄξιον τοσοῦτον ὀλοφύρασθαι, ὅσον καὶ εἰ μυιῶν καὶ σφηκῶν ἐπιλείποι γένεσις; ταῦτα γὰρ τὰ βήματα μὴ τεθεαμένων ἐστὶ τὴν τῶν ὄντων φύσιν.

μη'. Ῥήσῳ.

Φρύνιχος Λαρισσαῖος ἀκουστῆς ἡμῶν ποθεῖ τὸ ἱππόβοτον Ἄργος θεάσασθαι, ὃς ἀπὸ σοῦ δεήσεται φιλόσοφος ὢν οὐ πολλῶν.

μθ'.

Ὁ κύων Ἀρουέχα γινῶναι σαυτὸν (οὕτω γὰρ ἂν εὖ πράττοις), καὶ εἰ τις ἄρα περὶ ψυχῆς νόσος, οἷον ἀφροσύνη, ταύτης ἰατρὸν λαμβάνειν, τοῖς θεοῖς εὐχό-

EPISTOLOGR.

decemplices vero a mortuis. Hæc non quasi minas tuas timerem scripsi, sed quod mea caussa te nolo admittere quicquam nefas.

XLVI. Platoni sapienti.

Despicis pallium meum atque peram tanquam gravia mihi et molesta, neque quicquam vitæ commodi affectentia, immerito. Tibi enim gravia et molesta, quoniam tyrannorum in epulis te ingurgitare didicisti, oviumque vellere, nec vero animi virtute te ornare; ego vero quod cum virtute hoc factitarim, quodam gravius afferre possim argumentum, quam quod ad mollitiem data occasione non defecerim? ac videor mihi humano generi maiorem quam universi homines afferre utilitatem, non eis quæ habeo tantum, verum et eo, quod talis ab eis conspicior. Quis enim in tam modestum atque simplicem impetum hostis faciat? cuinam regi vel populo talibus contenti bellum inferant? Hinc sit ut anima libera sit a malis, a vana gloria abstineat, nimias cupiditates arceat, verax sciat esse et omne mendacium aspernari. Hæc si tibi fidem non faciunt, luxuriam exerce, nosque deride ut parum sapientes.

XLVII. Zenoni.

Abstinentum a matrimonio atque ab educandis liberis, quoniam genus nostrum imbecillum est, onerantque matrimonium atque liberi angoribus humanam imbecillitatem. Quare qui ad matrimonium iungendum liberosque educandos adiutorii sibi parandi caussa accessere, hos posthac, ubi quantas hoc afferat molestias cognoverint, pœnitentia subit, quam poterant ab initio evitare. Qui vero nulla re facili perturbatur, suasque putat res sufficere ad quidvis tolerandum, matrimonium declinat liberorumque procreationem. At sic inopia fiet hominum: unde enim, inquires, progenies? Utinam mollities nos deficeret omnesque saperent homines. Nunc vero qui nobis morem gerit unus fortasse, carebit liberis, reliqui vero omnes homines liberos procreabunt. Verum etiamsi deficeret humanum genus, num æque hoc deplorandum ac si muscarum vesparumque deficeret propago? sic enim loqui solent, qui naturam rerum non indagarunt.

XLVIII. Rheso.

Phrynichus Larissæus auditor noster equis alendis clarum Argos cupit videre, isque philosophus quum sit, non multa abs te postulabit.

XLIX.

Canis Aruccam iubet se ipsum noscere (sic enim recte valebis), et si quo morbo laboret animus, velut insania, huius medicum capere, idque non sine deorum implora-

μενος, ἵνα μὴ δοκοῦντα λαβῶν θάτερον ποιῆς. χρόνιζε δὲ μὴ οὕτως· οἶνος γὰρ σοι θησαυρίζεται, ἀλλὰ μὲν βλάβεις υλησει. ταῦτα δὲ ποιῶν οὐ μόνον ἐμοὶ φίλος πολλοῦ ἀξίος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι. τὸ δὲ ἐρῶσθαι σε καὶ τὸ χαίρειν ἐν τῷ μὴ ἀμελεῖσαι τῶν γεγραμμένων ἐπέσταλται.

ν'. Χαρμίδα.

Σοφίσματα μοι καὶ γρίφους ὁ σὸς γνώριμος Εὐρήμων προὔτεινεν ἐξησχημένα ὡς ἐνὶ μάλιστα. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπὶ τούτοις ἀξιῶ τὴν ἀρετὴν σεμνύνεσθαι, ἀ ταῖς κεναῖς καὶ δυσανοίχοις πυξίσιν ἔοικεν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ βίῳ, ὃν γυμνὸν ἐπιδείκνυσθαι πρέπει τοῖς ἐντυγγάνουσι. μετὰ γοῦν τὰς γαλεπάς τε καὶ κατησκημένας ζητήσεις ὁ γενναῖος καὶ σοφὸς Εὐρήμων περὶ τῶν μητρῶων πρὸς τὸν πατέρα μόνον οὐχὶ γυμνὸς ἐπαγκρατίαζε, καὶ τὴν μάχην τοῦ σοφοῦ ἐνιοὶ τῶν ἐπιτυχόντων φορτικῶν ἀνδρῶν διέλυον. ἔδει δέ, εἴπερ ἀρετῇ συνετέθραπτο, ἢ τὴν ἀρχὴν μὴδὲ συστῆναι χρημάτων ἐπιθυμίαν περὶ αὐτόν, ἢ πάσης κακίας ἐστὶν αἰτία, οὐ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας, ἧς ἀφηρῆσθαι τὸ σύμπαν πάθος. οἱ Ἀθηναῖοι δὲ καθ' ὑμᾶς φιλοσοφῆσαντες εἰκόασιν τοῖς ἐπαγγελλομένοις ἄλλους ἰατρῶν, ἀ μὴ αὐτοὺς ἰᾶσθαι δεδύνηται.

να'. Ἐπιμενίδη.

Ἐπιμενίδη σοιασσατοιδία δι' ἀρετὴν ἀνατλήναι μένοις ἀν οἴχοι τὴν γαστέρα τέρπων καὶ τὸ σωματίον κοσμῶν. ἀκούω γὰρ σε ἀρετὴν ἐπαγγέλλεσθαι, καὶ μοι τὸ πρᾶγμα οὐκ ἐφάνη παράδοξον· εἶναι μὲν γὰρ ἐσθλὸν κατὰ Σιμωνίδην ἀλεπόν, ἐπαγγέλλεσθαι δὲ βῆδιν.

tionē, ne Noli autem tam diu cunctari : Hæc vero si feceris, non mihi solum, verum et reliquis omnibus amicis eris carissimus. Valere te autem et salvere, si quæ scripsi non neglexeris, me habes iubentem.

L. Charmidæ.

Argutias mihi atque griphos familiaris tuus Euremo proposuit quam fieri potest politissimos. Ego vero non istis rebus virtutem velim gloriari, quæ inanis et ad apertendum difficilis pyxidis speciem referunt, sed potius vita, quam nudam decet in omnium conspectu collocare. Iam post spinosas illas et eruditione plenas quæstiones nobilis atque doctus Euremo de bonis maternis cum patre tantum non nudus decertabat, eamque docti hominis pugnam importuni quidam homines forte supervenientes dirimebant. Debebat autem, si quidem revera virtute innutritus erat, aut omnino procul ab ipso pecuniæ aviditas abesse, quæ omnis improbitatis causa est, aut sanctissima philosophia ab omni affectu libera præstari. Athenienses vero vestro more philosophantes similes iis sunt, qui quos morbos in aliis sanare pollicentur, iisdem ipsi laborantes mederi nequeunt.

LI. Epimenidi.

. genio indulgens tuo pelliculamque curans. Audio enim, virtutem te polliceri, id quod nequaquam mirum mihi visum est : esse enim probum, ut ait Simonides, difficile est, facile vero polliceri.

ΔΙΩΝΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

DIONIS EPISTOLÆ.

α'. Ρούζω.

Συνίστημί σοι τὸν φέροντα τὴν ἐπιστολὴν ἄνδρα πράγματα μὲν ἔχοντα δι' ἀντιδίκου φιλονεικίαν, αὐτὸν δὲ τοῖς φίλοις παρέχειν οὐ βουλόμενον, ἔτι δὲ καὶ τ' ἄλλα οἷον ἂν σὺ ἐπαιnéσειας, μέτριος καὶ ἐπεικῆς· τὸ γὰρ τοῦ γένους καὶ πολιτικοῦ ἀξιώματος οὐδ' οἶμαι σε δεῖσθαι πυνθάνεσθαι, καὶ γὰρ καὶ ταῦτα αὐτῷ ὑπάρχει.

β'. Ρούζω.

Ἐρέννιον τὸν ἐμὸν ἐταῖρον φθάνεις μὲν ἐπιστάμενος, οὐπω δὲ ἱκανῶς, ὅσον ἐγὼ βούλομαι. οὐδὲ γὰρ νῦν ἂν δυναίμην ἴσως εἰπεῖν ἅπαντα τὰ προσόντα αὐτῷ· τσαῦτα μέντοι ἀξίον αὐτὸν μαρτυρῆσαι ὡς καὶ γέγονεν ἡμῖν ἐκ πλείονος φίλος καὶ ὅσα πείραν ἤδη τῷ χρόνῳ δέδωκε. καὶ περὶ τοὺς λόγους πρότερον μὲν ἐξήλωσε, νῦν δὲ καὶ ὑπερεβάλετο. ἔστι γὰρ ῥήτωρ ἀγαθός, ἔτι δ' ἂν γένοιτο βελτίων σοι συνῶν καὶ ὑπὸ σοῦ προαγόμενος· σὺ δὲ μοι τὰ πολλὰ περὶ πολλῶν χαριζόμενος ἐν τοῖς μάλιστα ἂν χαρίζοιο καὶ Ἐρέννιον σαυτοῦ νομίζων.

γ'. Εὐσεβίω.

Παρόντα σε βλέπειν οἶμαι ταῖς ἐπιστολαῖς ἐντυγχάνων αἷς ἐπιστέλλεις, ὅστι' εἰ γράφοις μοι συνεχέστερον ἤμιστ' ἂν ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ δυσχεραίνοιμι.

δ'. Τῷ αὐτῷ.

Ἄνιάρᾳ μὲν εἶναι τὰ συμβάντα Δρακοντίῳ καὶ κακῶν ἔσχατα τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν, ἀνθρώπινα δὲ καὶ πολλοῖς ἤδη γεγενημένα. διὸ καρτερεῖν μὲν ἐπ' ἐκείνοις ἀνάγκη καὶ φέρειν ἐκόντας· δεῖ γὰρ, κἂν ἄλλως ἔγῃς, κἂν σφόδρα τοῦ πάθους ἡττᾶ, ὑπὲρ τῶν ὄντων ἔρᾳ ὀρθῶς, ἵνα μὴ τὰς μὲν συμφορὰς ἀριστα διηγουκέναι δοκῆς, περὶ δὲ τοῦ ζῶντος οὐκ ἀριστα φρονεῖν.

ε'. Σαβινιανῷ.

Οὐκ ὄκνη τοῦ γράφειν οὐδ' ὑπεροψία τινὲ σεσιώπηται μοι τὰ πρότερον. καὶ σοι ἂν ὁμολόγουν εἶναι οὐχ ἐπιεικέστατος ἀνθρώπων, εἰ τέγγῃ μὲν τὸ λέγειν ἀσκήσας ἐπιστέλλειν οὐκ ἐβουλόμην, ἡμέλουν δὲ φίλου, ᾧ καὶ συνεχόρευσα τὰ τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἱερὰ συνετέλεσθην, ὅσα δὲ πάντων ἐν Ἑλλησιν ἀγιώτατα.

I. Rufo.

Commendo tibi virum, qui has literas tibi reddit, qui que vexatur litigatoris contentione et rixa, ipse autem amicos vexare non vult, ac præterea etiam is est, qui tibi placere possit, moderatus scilicet et modestus. Nam de genere eius ac dignitate politica tibi ne quærendum quidem esse puto: quippe et hæc ei præsto sunt.

II. Rufo.

Herennium socium meum antea quidem novisti, sed non tantum, quantum ego volo. Quanquam fortasse nunc non omnes eius virtutes animique proprietates enumerare licuerit. Illud tamen dignum est quod testificer diu cum fuisse amicum nostrum et amicitiae eum in his temporibus significationem fecisse. Eloquentia olim nobiscum concertavit, nunc adeo superavit; est enim optimus orator, et præstabilior etiam evadet, ubi familiaritate ei tua et institutione uti licuerit. Tu vero, qui multa mihi multorum causa gratificatus es, hoc mihi potissimum dabis, ut Herennium velis tuum esse.

III. Eusebio.

Præsentem te conspicerem mihi videor, cum in literas quas scribis incido, ita ut si mihi sæpius scribas, ex absentia tua minus doloris percipiam.

IV. Eidem.

Acerba esse quæ Dracontio acciderunt extremaque malorum, humana tamen esse multisque iam percepta, quis est qui non constiteatur? Unde nos constantes esse oportet et molliter ferre quæ divinitus acciderunt. Necesse enim est, ut etiamsi aliter habeas atque impar sis dolori, de instantibus verissime iudices, ne malam fortunam optime absolvisse, de vivo autem minus recte iudicare videaris.

V. Sabiniano.

Non fugam laboris epistolici neque superbia elatus antea reticui. Nimirum faterer miserrimum me esse hominum, si artem dicendi edoctus literas dare recusarem nullamque amici curam agerem, quocum ad Musarum olim numeros me movi et mysteriis initiatus sum omnium quæ per Græciam sunt longe sanctissimis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

DIONYSII SOPHISTÆ ANTIOCHENI

EPISTOLÆ.

α'. Φιλοξένω ἐπισκόπῳ.

Πρᾶγμα ἐμοὶ ποθεινὸν ἐπιστολὴ παρ' ὑμῶν, καὶ εἴθε μὲν ἐξεγένετό μοι καὶ αὐτῆς συνιέναι τῆς φωνῆς· οὕτω γὰρ ἂν ἥδιον ἔσχον ὥσπερ τις ἐραστῆς αὐτὴν ὄρων τοῦ ποθουμένου τὴν ὄψιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς εἰκόνας εἰώθαμεν ἀγαπᾶν τῶν ἐρωμένων, ὅταν αὐτοὺς μὴ δυνηθῶμεν ἰδεῖν. τὰ σύμβολα δέ, ὅτι μὲν τῆς ἐορτῆς ἐστίν, ἀγαθὰ μοι δοκεῖ· διότι δὲ παρ' ὑμῶν, διπλάσια δικαίως νομισθήσεται.

β'. Διονυσίῳ.

Αὐτὴν ἐδάκρυσα τὴν γῆν, ἐπειδὴ τὴν σὴν ἤκουσα σιωπὴν· εἰ γὰρ ὁ κύκνος σιγᾷ, τίς ἄσεται μουσικὴν; εἰ δὲ μεγαλόφωνος Διονύσιος μικρὰ φθέγγεται, τίς οὐ σιωπήσεται; ὡς ἔδει τὴν ψυχὴν πολλοῖς σώμασιν ἐνηχεῖν, ὅπως ἂν ἦ τοῦτο κἄμοι πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς τέχνης· δεινὸν γὰρ εἰ τις ἄριστος αὐλητῆς κατεαγῶτων αὐτῷ τῶν αὐλῶν δι' ἀπορίαν ὀργάνων εἰς θέατρον μὴ καταβαίνει.

γ'. Στεφάνῳ.

Ὅτι γραμμάτων ἐμῶν ἐπιθυμεῖς ἠγνόουν· ὡς δὲ ἠσθόμην ἀφ' ὧν δὲ γραμματικὸς Βερονικιανὸς μοι διελέχθη, γράφων μὲν οὐ παύσομαι, φιλῶν δὲ οὐκ ἐπαύσαμην.

δ'. Εὐσεβίῳ.

Ποίησαντες ὑμῶν ἐραστὴν ἐποίησατέ με καὶ τολμηρόν, ὥστε οὐ παύσομαι γράφων, κἂν πολλάκις αἰτιάσηθέ με θρασύτητος. τί γὰρ ἂν καὶ ποιήσειεν ἄνθρωπος ἐρῶν καὶ παύσασθαι μὴ δυνάμενος;

ε'. Τῷ τὰ ὄξϊδια πέμψαντι.

Τοὺς κεράμους ὅτι μὲν πρωτείους ἐπέγραψας εἶδον, ὅτι δὲ μὴ προσέθηκας ὄξους ἐπελαβόμην· τοῦτο γὰρ

I. Philoxeno episcopo.

Optata mihi res est epistola vestra, atque utinam mihi et ipsam vocem audiendi fieret potestas: sic enim suavius agerem velut amator qui ipsum amati vultum conspicit. Nihilominus etiam imaginibus eorum quas amamus contenti solemus esse, si ipsos non possumus videre. Stips, quoniam festo die collecta est, grata mihi videtur, sed quia a vobis, duplex iure putabitur.

II. Dionysio.

Ipsam terram dessevi, quum tuum audivi silentium. Nam si olor tacet, quisnam canet musicam? et si alta voce præditus Dionysius summisce loquitur, quis non tacebit? oportebat enim animam multa corpora personare, quo etiam mihi liceat artis officia præstare. Iniquum enim, si optimus tibicen fractis sibi fistulis propter instrumentorum inopiam in theatrum non descendat.

III. Stephano.

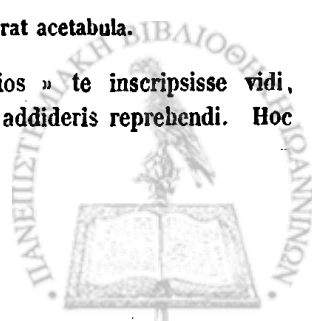
Litterarum mearum desiderio te teneri nesciebam; posteaquam autem ex Beroniciani grammatici sermonibus intellexi, scribere non desinam, amare vero non desieram.

IV. Eusebio.

Quod in amicitiam me recepistis, sane audacem quoque me reddidistis, ut finem scribendi non faciam, etiamsi sæpe me accusetis confidentiæ. Quid enim et faciat homo amans quique nequit desinere amare?

V. Ei qui miserat acetabula.

Urceos quidem « primarios » te inscripsisse vidi, quod autem « aceti » non addideris reprehendi. Hoc

ἐπιγράφων κἂν ἀληθεύειν ἐδόχεις καὶ ἀσφαλεστέρους ἐποίεις τοὺς πειρωμένους. νῦν δὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας ὡς οἶνον ἀρπάζοντες λαυθάνουσι κινδυνεύοντες.

ς'. Τῷ αὐτῷ.

Ἡ φιλότιμος καὶ δικαία σου δωρεὰ μέχρι μὲν πρῶτην ἀνέπαφος ἦν, ἐπεὶ μηδὲ ἰδεῖν αὐτὴν ἠνεύχουσα, οὕτω μεγάλην οὖσαν ἐρυθριῶν. ὡς δὲ ἔδει τῶν κεράμων ἓνα πέμψαι φίλῳ γνησίῳ κατὰ χρεῖαν ἐπιδημοῦντι, τότε ἠσθόμην ὅτι καὶ δόλον εἶχεν ἐν ἀπορρήτῳ καὶ τὸν πέμψαντα ὡς ἀληθῶς ἐμιμείτο. γελοῖον δὲ ὅτι καὶ σημεῖον ἐπέθηκας αὐτοῖς ὅσον εὐφραῖναι τὸν ἀπατώμενον. οὐδὲν δὲ ἀπεικὸς ἐπεπόνθειν πολλάκις ἐφ' οἷς ἐπέισθη διαμαρτῶν.

ζ'. Τῷ αὐτῷ.

Οἱ κέραμοί σου κενοὶ μὲν ἦσαν ἀρθέντες, λυπηροὶ δὲ ἀνοιχθέντες· οὕτω καὶ ὀλίγον ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχε καὶ πονηρόν. ὥστε, εἰ τοιαῦτα τιμᾶς, ἀμείνων ἂν εἶης ἀγνωμονῶν.

η'. Τῷ ἀρχοντι Ἱεραπόλεως.

Οἱ τὰς ἀρχὰς ἐνδόξως μετιόντες, ὥσπερ ὑμεῖς, πλέον τούτου ἐπιτηδεύουσι τοὺς φίλους πλείους ποιῆσθαι ἐν ταῖς ἀρχαῖς. γινώμεθα τοίνυν φίλοι τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς σῆς ἐγὼ τε καὶ ὁ τὴν ἐπιστολὴν ὑμῖν ἐπιδοῦς, ἐγὼ μὲν ὡς γεγραφώς, ὁ δὲ ἑταῖρος Μόδεστος ὧν βούλεται βραδίως ἐπιτυχῶν.

θ'. Εὐσταθίῳ.

Ἄρα μὴ φαίνομαι βραδὺς εἰς ἐπιστολὴν ἢ τοῦναντίον καὶ ὀλληρός; ἀλλ' εἰ καὶ τὸ δεύτερον δοκοίην, αὐτὸς αἴτιος ἐπιστέλλων ὅτι μετέωρος ἢ χάρις ἐστὶ τὴν ἐμὴν ἀπόκρισιν περιμένουσα.

ι'. Θεοδώρῳ.

Εἴθε ἦν καὶ πυθέσθαι ὅπως ἡμῖν τοῦ σώματος ἔχεις, ἐπειδὴ σοι τοῦτο καὶ μόνον ἐνοχλεῖ· τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀμείνω καὶ θεϊότερα πέφυκε. κἂν εὐξαίμην οὕτως ἔχειν ἑτέρους, ὥστε εὐδαιμονέστερον ἐντεῦθεν εἶναι τὸν χρόνον. γράφε οὖν ὅσάκις ἐνδιδῶ σοι τὸ νόσημα, καὶ πότε καὶ πόσον νενίκηται καὶ ὅπως παρεχώρησε ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς. τὸν δὲ ἑταῖρον Ἀρχέλαον ἐκ τῶν ὑμετέρων γραμμάτων ἔγω δι' εὐνοίας, αἰεὶ μεγάλην σύστασιν ἠγησάμενος ἐπιστολὴν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.

ια'. Πλαρίῳ.

Ἄρα μὴ λέληθα ἐμαυτὸν εἰς παροιμίαν ἐλθὼν, καὶ γέγονα λύκος γανῶν διὰ κενῆς; καὶ τίς ἂν πιστεύσειε ταύτην ἐπ' ἐμὲ τὴν παροιμίαν ἰσχύειν, ὅτε ὑμεῖς τὴν

enim inscribens et verum dicere visus esses et tutiores præstitisses experientes. Nunc vero inscitia sua quasi vinum rapientes inopinato in periculum incidunt.

VI. Eidem.

Magnificum tuum præclarumque donum diu intactum iacuit, quoniam ne aspicere quidem sustinebam, tantam eius magnitudinem erubescens. Quum vero unus ex urceis amico viro mittendus esset negotii causa hic agenti, tum demum intellexi etiam dolum continere clandestinum et cum qui misit revera imitari. Ridiculum vero, quod etiam signum eis imposueras, quod deceptum oblectaret. Nihil tamen præter expectationem mihi accidit, quem sæpenumero fidem habentem spes sefellit.

VII. Eidem.

Urcei tui, quum tollerentur, vacui erant, ægritudinem autem afferebant aperti. Adeo parum in ipsis erat et vitiosum, ut, si talibus nos ornas, satius sit te esse ingratum.

VIII. Principi Hierapolis.

Qui egregie magistratus gerunt, uti vos, imprimis id curant, ut quam plurimos sibi in magistratibus comparent amicos. Recipiamur igitur in amicitiam magnificentie tue quum ego, tum is, qui hanc vobis reddit epistolam, ego quidem ut qui scripserim, sodalis vero Modestus facile quæ petit consequendo.

IX. Eustathio.

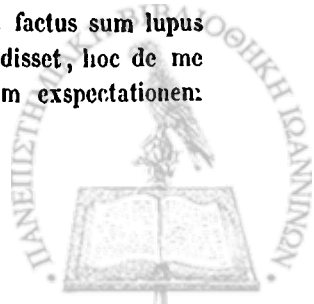
Videorne tibi tardus ad scribendum, an ex contrario etiam molestus? Sed etiamsi hoc alterum videar, ipse in causa es, quod scribis, promptam esse gratiam responsum meum expectantem.

X. Theodoro.

Utinam etiam certiores fieri liceret, quomodo nobis corpore valeres, quoniam hoc tibi solum affert molestiam: animus enim præstantior ac divinus magis. Vellem et alios sic habere, ut hinc feliciter ætas transigeretur. Scribe igitur, quoties per morbum tibi licet, et quando et quantum remiserit et quomodo nostris volis cesserit. Sodalem vero Archelaum vestris ex litteris benevolentia prosequor, magnam semper ratus viri boni epistolam esse commendationem.

XI. Hilario.

Nescisne in proverbium incidi et factus sum lupus hians in vacuum? et quisnam credidisset, hoc de me proverbium valere, quum vos ipsam expectationem:

προσοχίαν ἐποιήσατε, συζεύξαντες τὰ ἄθλα τοῖς ἐπιτάγμασιν; εἰ μὲν οὖν ὡς ἐχρῆν ἠγωνίσμεθα, καὶ λαμπρὰν αἰτοῦμεν τὴν δωρεάν· εἰ δὲ ἤττον ἐξελέξαμεν ἢ νομίζομεν, ἀλλ' οὐ χεῖρον ἠβουλήθημεν ἢ περ ἐφάνημεν. βουλήσει δὲ ἴσως ἅπαντα κρίνεται. ἀπόδοτε τὴν σύνταξιν ἀνθρώποις ἢ δυναμένοις ἢ βουλομένοις, καὶ δότε πρόφασιν ὑμνῆσαι τὴν φιλότιμον καὶ σοφωτάτην ἀρχὴν, αὐτοὶ πρὸς ἕκαστον ὑψηλοῦμενοι τῶν πεπραγμένων.

ιβ'. Ἀζυγίω.

Δός μοι τὰς ὑποσχέσεις ἢ μᾶλλον ἀπόδος. λέγω δὲ ἀπόδος οὐ κατὰ τὸν τῶν ὑποσχέσεων νόμον, ἀλλ' ὅτι τὸ θεραπεύειν ἡμᾶς ὡς ὄφλημα σαυτὸν ἀπαιτεῖς. καὶ περὶ ὧν ἤδη τυγχάνω δεηθεὶς ἐπίστειλον ἀκριβῶς, ὅτι τὸ θέρος ἐνδίδωσιν ἢ θαρρεῖν δι' ἡμᾶς ἢ δραμεῖν ὡς ἡμᾶς.

ιγ'. Ῥωμύλω.

Ἐκ μὲν τῆς ἤδη γραφείσης ἐπιστολῆς καὶ πτερωτὸν εἶναι σε διὰ τῆς προθυμίας ἐνόμισα, χρόνου δὲ ἐγγενομένου καὶ πεμφθέντος οὐδενὸς ὧν προσεδόκησα, γράφειν εὐθὺς ἐγκλήματα πικρὸν ἠγησάμην· παρακαλῶ δὲ ἔτι, σπεῦσον ἢ πάντως ἔλπισον τὰ ἐγκλήματα.

ιδ'. Φιλοξένω.

Τοῦτ' ἐστὶ παλαιὸς ἐραστής, τοῦτο ῥήτωρ δεξιός; οὔτε πρότερος οὔτε δεύτερος ἐπιστέλλεις. καίτοι φιλοῦντός γε ἦν καὶ ἱκανοῦ λέγειν. μαρτυρῶ γὰρ ἡμῖν τὸ πέμπειν ἐπιστολάς. τί οὐ τοῦτο ποιεῖς; ἀπόκριναι γράφων, εἰ μὴ καὶ τοῦτό με ζημιοῖς. ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ σεαυτὸν ἀδικεῖς καὶ ἐμέ, σεαυτὸν μὲν κυρίαν ἔων κατὰ σοῦ τὴν αἰτίαν, ἐμέ δὲ μηδὲ ὑπὲρ ὧν ἠτιασάμην ἀπολογίας ἀξιῶν.

ιε'. Πλακιδιανῶ.

Ἦδη σοι γράφας ἐπιθυμοῦντι τὸ μὲν ἡδέως δεχθῆναι τὴν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ κομίσαντος ἔμαθον, παρὰ σοῦ δὲ οὐδέν. ὥστε ἐξ ὧν μὲν οὐκ ἀπεκρίνω, συμβουλεύεις ἔτι μὴ γράφειν· ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ νῦν αἰτήσας ἀπὸ τῶν ὁμοίων ὧν περ καὶ ὁ πρότερος ἦται, πάλιν σοι γράφω, τὴν δὲ ἐγκαλοῦσαν οὐ πέμψω.

ισ'. Εὐτοκίω.

Πρὸς σαυτοῦ καὶ τῆς παλαιᾶς φιλίας ἡμῶν, οὐ δοκῶ σοι γράφων ἀναισχυντεῖν, ἀνδρὶ μηδὲ εἰδέναι μου βουλομένω τὰ γράμματα; ἀλλ' ἔτι μὲν ἐλπίζων μεταθήσειν ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπέσταλχα, ἀποτυχῶν δὲ νῦν αὖθις, ἀναιδῆς οὐ κληθῆσομαι. τοῦ Μοδέστου δὲ πολὺν τινα ἔπαινον ὑπὲρ σοῦ κινουόντος παρὰ πολλοῖς ἀναγκαῖον ἠγησάμην καὶ δι' αὐτοῦ καθάπερ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ὑμῖν ὁμιλῆσαι.

excitaveritis, mandatis adiungentes præmia? Quod si igitur, uti par erat, certavimus, splendidum etiam munus petimus; sin vero minus exegimus quam putabamus, at non secus voluimus quam videbamur. Ex voluntate autem nisi fallor omnia iudicantur. Reddite constitutum præmium hominibus qui aut possunt aut volunt, et occasionem date celebrandi magnificum et sapientissimum magistratum, ipsi ad singula facta duces vos præbentes.

XII. Azygio.

Da mihi promissæ vel potius redde. Dico autem redde non iuxta promissionum legem, sed quod nos colere quasi debitum a te ipso repetis. Et de quibus jam petii scribe exacte, quoniam æstas permittit aut bono animo esse propter nos aut properare ad nos.

XIII. Romulo.

Ex litteris iam scriptis et alatum te esse præ studio existimavi; quum vero tempus intercessisset, nec quicquam eorum, quæ exspectavi, missum esset, statim crimine te compellere acerbum duxi; sed adhuc te adhortor, festina, aut omnino exspecta criminationem.

XIV. Philoxeno.

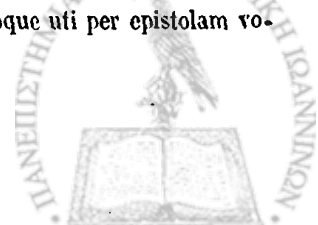
Hocine est vetus amicus, hoc rhetor peritus? neque prior neque posterior das epistolas. Atqui amantis erat dicendique facultate præditi, testari hoc apud nos epistolis mittendis. Quid igitur hoc non facias? per litteras responde, nisi etiam hoc beneficio me privabis. At hic et ipsi tibi et mihi iniuriam facies, tibi ipsi, quod ratam relinquis in te coniectam criminationem, mihi vero, quod ne digna quidem quæ crimini tibi dedi habes defensione.

XV. Placidiano.

Postquam cupienti tibi scripsi, epistolam meam cum voluptate a te exceptam esse ab eo, qui attulerat, comperi, a te vero nihil. Itaque quoniam non respondisti, ut non iterum scribam hortaris; quum vero qui nunc petit, similiter petit ut qui petebat prior, rursus tibi scribo, accusatorias vero litteras non mittam.

XVI. Eutocio.

Per te ipsum et veterem amicitiam nostram, non impudens esse videor, quod tibi scribo, homini qui ne nosse quidem vult meas litteras? sed adhuc sperans vos animum mutaturos etiam in præsentem scripsi. Quod si nunc iterum tulero repulsam, impudens non appellabor; quum autem Modestus multam apud multos de te laudem excitet, necessarium duxi per ipsum quoque uti per epistolam vobiscum conversari.

ιζ'. Λεοντίω.

Ἐἶχον μὲν τινα λύπην ἄχρι τοῦ παρόντος καὶ διακαίαν πρὸς σέ, τὴν δὲ αἰτίαν οὐκ ἀγνοεῖς· εἰ δὲ ἀγνοεῖς, ἀναμνήσω. γεωργοῖς ἐμοῖς ἐβοήθειαι ἀδικοῦσιν ἐμέ. παυσάμενος οὖν τοῦ λυπεῖν ἐπανήγαγες αὐθις εἰς τὸ φιλεῖν. φιλήσω δὲ ἔτι μᾶλλον καὶ γὰρ, εἰ μελήσει σοι τῶν ἐμῶν, ἀλλὰ μὴ τῶν ἀδικούντων ἐμέ.

ιη'. Δημοφίλω.

Ἄρχε μὲν εὐτυχοῦς, εὐτυχήσεις δὲ ὦν ἀγαθός, ἐπεὶ καὶ φιλεῖ τὸ θεῖον τοὺς ἀγαθοὺς. τὸ δὲ μεμνηῆσθαι τῶν φίλων, εἴπερ ἄλλο τι, καὶ τοῦτο βέβαιον παρὰ σοί. ἀλλὰ τῶν πραγμάτων ἀφελόντων εἰς λήθην ἔδωκα διπλῆν ἀνάμνησιν ὧν παρεκάλεσα, καὶ τὸν ἐπιδιόοντα καὶ τὸ διδόμενον.

ιθ'. Ἀρβιανῶ.

Ἡ μὲν ἐπιστολὴ γέγραπται παρ' ἐμοῦ, τὴν χάριν δὲ οὐκ αἰτῶ μόνος, ἀλλὰ πολλοὶ δέονται μετ' ἐμοῦ. σκόπησον οὖν ὅπως μῆτε τὴν ἐπιστολὴν τοῖς αἰτήσασιν καταλίπωμεν, μῆτε οἱ δεηθέντες ὑμῶν ἀποτύχωσι δι' ἐμέ.

κ'. Ἀμμωνίω.

Ἄνδρα ἐπιεικῆ καὶ παρὰ τῆς ὀφείας αὐτῆς μαρτυρούμενον τὸν ἀναγνώστην Οὐλιπιανὸν εὖ ποιησάτω τὸ μέγεθος τὸ σόν, καὶ δι' ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ δι' ἐμέ· δι' ὑμᾶς μὲν ὡς ἡγουμένους δεξιῶς, δι' ἐμέ δὲ ὡς ἰκανὸν εἶναι νομίζοντα περὶ ὧν ἐπιστέλλω παρ' ὑμῖν. ἡ δὲ τῆς εὐεργεσίας αἰτία, φιλοπράγμονος ἀντιδίκου καὶ σπουδάζοντος ἐπηρεάζειν ἐλευθερωσαί.

κα'. Ἀνθεμίω.

Οὐ παύσομαι γράφων, ἕως ἂν ἀπέιπωμεν ἐγὼ μὲν γράφων, σὺ δὲ ἐνοχλούμενος, ὅπως ἂν καὶ μάθω βεβαίως, εἰ δεῖ με περὶ ὧν ἐδεήθην τὴν ἐλπίδα τηρεῖν ἢ μᾶλλον ἀποβαλεῖν.

κβ'. Νεΐλω.

Συνῶν μὲν ἐλύπεις, ἀποδημήσειν γὰρ ἠπέλεις· ἀποδημῶν δὲ νῦν ἀδικεῖς· τῶν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ τερπνῶν ἀποστερεῖς. ἀλλὰ μὴν καὶ γράφων ἐγένου βαρύτερος· τὸ γὰρ ἡδὴ τῆς ἐλπίδος ἀνήρηκας. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν τότε ἡμᾶς οὐκ ἠνίασας.

κγ'. Καλλιπίω.

Μεῖζόν με λυπεῖς ὧν ὠφέλησας, οὐ γράφων ἐξ ὅτου ὠφέλησας. ὥστ' εἰ τὸ τυχεῖν ἀγαθῶν τοὺς ποθομένους παρασκευάζει σιγᾶν, κινδυνεύω μᾶλλον ἀγαπᾶν τὴν βραδυτῆτα τοῦ τάχους, εἰ μέλλοιεν οἱ γνησιώτατοι

XVII. Leontio.

Habebam quandam usque ad præsens tempus eamque iustam adversus te offensionem, causam vero non ignoras; sin ignoras, in mentem revocabo. Agricolis meis auxilium ferebas iniuriam mihi inferentibus. Velim autem offendere desinas et in gratiam mecum redeas. Nam magis te amabo, si res curabis meas, non iniuriam mihi inferentium.

XVIII. Demophilo.

Impera feliciter, felix eris autem, si bonum te præstes, quoniam et amat divinum numen bonos. Habes tu quidem hoc præ ceteris, ut amicorum memoriam constanter teneas; sed quum hæc sit rerum conditio, ut ad oblivionem adducat, duplicem dedi eorum quæ petii admonitionem, et eum qui tradit et id quod traditur.

XIX. Arabiano.

Epistola quidem a me scripta est, beneficium vero non ego peto solus, sed multi mecum. Vide igitur, ut neque epistolam petentibus deseramus, neque qui petunt a vobis per me repulsam ferant.

XX. Ammonio.

Virum æquum et ipsa facie testimonium præ se ferentem, lectorem Ulpianum, beneficiis afficiat celsitudo tua, idque propter vos ipsos et me, propter vos quidem ut qui scienter viam monstretis, propter me autem, ut qui quod peto a vobis impetrare me posse existimem. Beneficii vero causa est, ut a contentioso adversario et ad lædendum prompto liberetur.

XXI. Anthemio.

Non desinam scribere, dum satietas utrumque nos ceperit, me quidem scribendi, te vero verborum, quibus aures tuas onerare soleo; ut tandem certior fiam, utrum de eis quæ petii spem oporteat conservare an potius abicere.

XXII. Nilo.

Præsens quidem dolore nos afficiebas, minabaris enim te abiturum; absens vero nunc iniuriaris: nam consuetudinis nos voluptate privas. At vero et scriptis molestior evasisti: spei enim iucunditatem sustulisti. Itaque dicere non possis, quando nobis ægritudinem non attuleris.

XXIII. Callipio.

Maiore me dolore quam commodo afficis, non scribens ex quo iuvisi. Quare si bonorum impetratio silentium imponit iis quos amamus, parum abest quin tarditatem festinationi præferam, si optimi discipuli, quia non statim

φοιτηταί, διότι μὴ ταχὺ χαρίζονται, συχνότερον ἐπιστέλλειν. τοῦτο μὲν οὖν, ὡς μουσικώτατε, μὴ παύση ποιῶν, μηδὲ ἀφαιροῦ με τοῖς ἐμοῖς καρποῖς ἐντυγχάνειν, ὑμετέρας ἐπιστολαῖς. ἀ δὲ ὑπὲρ ἐμοῦ πρακτέον, ἀφίημι τῷ θεῷ καὶ ὑμῖν, ὡς ἂν μὴ δοκοῖν ἀπειρόκαλος εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πλειστάκις διαλεγόμενος.

κδ'. Σεβήρω.

Οὔτε πατὴρ οἷός τε εἶη μισῆσαι τοὺς ἐξ αὐτοῦ φύντας οὐδέποτε, καὶ παιδευτὴς ἀμείνων ἔοικεν εἶναι πατρός· ὁ μὲν γὰρ ἐν ἡδονῆς τύχῃ παιδοποιεῖται, ὁ δὲ ἐν προαιρέσει τέχνης ἀγαθοῦς εἶναι παρασκευάζει. μένε οὖν θαρρῶν ὡς ἀγαπῶ σε κατὰ τὸν ἀμείνω πατέρα τὸν τῆς τέχνης, καὶ μηδέποτε μικροψυχίας ἀλλῶς, εἴ τις ἄρα καὶ γέγονεν, ἔπειτα καὶ πατέρες οἱ τῆς φύσεως ἐνίστα παραλυτοῦσι τοὺς παῖδας, ἀλλ' οὐκέτι καὶ πολεμοῦσιν ἀλλήλοις.

κε'. Φιλοξένω.

Εὖ πράττε, φίλων ἄριστε καὶ ρητόρων· οὕτω γὰρ ἐγὼ διατελῶ περὶ σοῦ τὰ μὲν εὐχόμενος, τὰ δὲ προσδοκῶν. καὶ σὺ μὲν ὅτι μέμνησαι φίλων καὶ σπύδεις ὑπὲρ ἡμῶν, εἰσὶν οἱ δεῦρο ταῦτα συνεχῶς ἀπαγγέλλοντες· προστίθει δὲ τούτοις τὸ λειπόμενον καὶ δίδου συνεχῶς ὑμετέρας ἐντυγχάνειν ἐπιστολαῖς.

κς'. Εὐσταθίω.

Ὁ γράφων ἐγὼ τὴν ἐπιστολὴν φίλος ὑμῖν, ὁ κομίζων φίλος ἐμοί, γένοιτο τοῖνον καὶ σοὶ δι' ἐμέ. καὶ γινώθι κἀνταῦθα ποδαπὸς τίς εἰμι φίλους εἰσάγων τοῖς φίλοις. ἐφ' οἷς δὲ ἔχει καὶ ὅπως αὐτὰ χρῆ διαθεῖναι, τὰς μὲν αἰτίας αὐτὸς διηγῆσεται, πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ὑμεῖς ὑφηγήσασθε καὶ φιλοῦντες ἄγαν καὶ φρονοῦντες ἰκανῶς.

κζ'. Ἰωάννη.

Ἄει μὲν φόβος ἡγεῖται μοι τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῆς, θεραπεύει δὲ αὐτὸν ἡ πραότης ἡ παρ' ὑμῖν. γράφω τοιγαροῦν τῆς εἰς ὑμᾶς ἐλπίδος ἀντεχόμενος, ὡς περ οἱ κυβερνῆται βλέποντες εἰς τὸν ἀπευθύνοντα τῶν ἀστέρων. ἐπεὶ οὖν καὶ ὑμεῖς οὕτω καταλάμπετε, μείντε καὶ οὕτως εὐεργετοῦντες.

κη'. Εὐσταθίω κραιίστορι.

Καὶ προθυμία καὶ προσδοκία οὐ μικρὰ παρ' ἡμῖν, πρῶτον μὲν ἰδεῖν ὑμᾶς, ἔπειτα δὲ καὶ εἰπεῖν εἰς ὑμᾶς. ἀλλὰ τὸ μὲν πρότερον ἐν ὑμῖν, τὸ δὲ δεύτερον ἐν τῇ πόλει κἀμοί, μᾶλλον δὲ καὶ τοῦτο ἐν ὑμῖν· οὐ γὰρ δὴ μικρὸν κώλυμα εἰς πανήγυριν πόλις ἀθυμοῦσα καὶ παιδευταὶ μετριάξιν οὐκ ἀνεχόμενοι.

gratificantur, crebrius velint mittere litteras. Hoc igitur, doctissime, facere non desine, neque eripe ius mihi meos legendi fructus, vestras epistolas. Quid autem pro me faciendum sit, committo deo atque vobis, ne videar importunus esse de iisdem identidem verba faciens.

XXIV. Severo.

Neque pater unquam possit ex se prognatos odio persequi, et patre praceptor praestantior esse videtur: ille enim voluptatis casu liberos procreat, hic vero artis consilio bonos efficit. Noli igitur dubitare quin amem te ut praestantior artis iure pater, neque ignaviae unquam vincaris, si quae omnino iam accidit, quoniam et qui natura sunt patres aegritudine quidem nonnunquam liberos afficiunt, at non etiam bellum gerunt invicem.

XXV. Philoxeno.

Bene tibi sit, amicorum optime et oratorum: sic enim ego de te semper quum vota facio, tum exspecto. Et te quidem amicorum meminisse et nobis bene velle sunt qui huc continenter nuntient. His vero quod deest adde et fac ut continenter tuis fruar litteris.

XXVI. Eustathio.

Qui scripsi epistolam ego amicus vobis, qui perfert amicus mihi, quare et per me fiat tibi. Et hinc etiam qualis sim intellige, qui amicos amicis commendem. Quamobrem autem veniat et quomodo ea consicienda sint, causas ipse enarrabit, alterius vero multa vestra benevolentia et prudentia estote ei adiutores.

XXVII. Joanni.

Semper me metus incedit antequam ad vos scribam, mitigat eum autem quae in vobis est mansuetudo. Scribo igitur in vobis spem reponens, quemadmodum gubernatores, qui in dirigentem stellam intuentur. Quoniam igitur vos quoque sic splendatis, sic quoque bene facere ne cessetis.

XXVIII. Eustathio quaestori.

Et studium et exspectatio haud exigua apud nos, primum quidem vos videndi, deinde etiam vos alloquendi. Sed primum in vobis situm est, alterum vero in urbe atque me, immo hoc quoque in vobis: non enim leve conventus impedimentum civitas afflicta et magistri, qui nequeunt se continere.

κθ'. Ἐλισσαίω.

Μία πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴ παρὰ σοῦ, παρ' ἐμοῦ δέ, εἴ τις ὑμῖν ἀποδεδώκεν, αὕτη τετάρτη. πρᾶττε τοῖνον καλῶς καὶ μέμνησο τῶν φίλων, κἄν τί σε δεξιὸν περιστῆ, γράφε πρὸς ἑρῶντα μαθεῖν.

λ'. Πλακιδιανῶ.

Ὁ πρότερον πιστεύσας σοὶ δι' ἐμὲ νῦν ἐμὲ μέμφεται διὰ σέ. λῦσον οὖν τὸ γρέος, ἵνα μὴ καὶ γὰρ μέμψωμαι δι' ἐκεῖ

λκ'. Σαλθιανῶ.

Τὰς ἐπιστολάς οἱ τὴν ἀρχὴν εὐρόντες δοκῶ μοι διὰ πρόσρησιν εὔρον, πραγμάτων δ' ἴσως ἐγγινομένων παρηκολούθηκέ τι καὶ νεώτερον ὑπὲρ αὐτῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς διαλέγεσθαι. οὐκοῦν εἰ μὲν ἐμπέσοι πράγματα, καὶ μακρολογεῖν ἀνάγκη, τούτων δὲ ἀπόντων πῶς ἂν τις χαρίσαιτό σοι μακροτέρας διμιλίας ἐρῶντι; καλῶ γὰρ ὁμιλίαν καὶ τὴν ἐν τοῖς γράμμασιν οὐδὲν πολὺ τῶν συνοουσιῶν διαφέρουσαν.

λθ'. Ἰερίω.

Εἶτα, ὧ σαφώτατοι τῶν ἐν τῇ γῆ, χρήματα μὲν αἰτήσας ἔλαθον ἂν καὶ βραδίως, ἐπιστολὴν δὲ ὑμετέραν ἰδεῖν πολλακίς μὲν εὐζάμενος πολλακίς δὲ ἰκετεύσας, ἀνάξιος εἶναι τοῦ τυχεῖν ὑποπεύομαι; καίτοι φιλῶ μὲν ὡς ὀλίγοι, τιμῶ δὲ ὑπὲρ τοὺς ὀλίγους.

λγ'. Ἡσυχιῶ.

Ἐγὼ καὶ σοῦ κήδομαι καὶ Τιμοθέου, σοῦ μὲν ὡς μὴ ἀδικοῖς, Τιμοθέου δὲ ὡς μὴ ἀδικοῖτο. εἰ δὲ καὶ σοὶ δοκεῖ μετὰ Πλάτωνος τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μείζον εἶναι κακόν, ἔοικα σοὶ μᾶλλον ἢ τούτῳ χαρίζεσθαι, θεόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ πραττομένου δίκας ὑπὲρ ὧν οὐκ ἐξήμαρτε.

λδ'. Σεργιῶ.

Πολλῆς ἐνέπλησέ με φροντίδος κομίσας τις περὶ ὑμῶν ἀπαγγελίαν ἐπαγοῆ, καίτοι τὰ βελτίω προσεδεχόμεν ἀκούειν. πέμψον οὖν θᾶττον ἐπιστολὴν περιμένοντί μοι συνδιατεθῆναι τοῖς γραφομένοις.

λε'. Λεωνίδᾳ.

Ἐρρωσο. τοῦτο γὰρ ἐγὼ καὶ συνεύχομαι σοὶ καὶ ἀκοῦσαι ποθῶ περὶ σοῦ, κἄν ὅ τι τοῦτό ἐστι παρ' ὑμῖν ἐπιστείλης, οὐ μικρὰν ἔχειν δωρεὰν ἡγοῦμαι παρὰ τῆς τύχης.

λς'. Καλλιπίω.

Ταῖς σοῖς ἀπαντῶν ἀεὶ καὶ ὅπως ἔχεις ἐρωτῶ καὶ εἰ

XXIX. Elissæo.

Una ad nos epistola a te, a me vero, si quis vobis reddidit, hæc est quarta. Bene igitur vale, amicorumque memento, et si quid tibi prosperum acciderit, scribe ad scire cupientem.

XXX. Placidiano.

Qui prius tibi credidit mea caussa, nunc me accusat sua. Solve igitur debitum, ne et ego te accusem illius caussa.

XXXI. Salviano.

Qui epistolas a principio invenere, salutandi caussa videntur mihi invenisse, negotiis autem forte intercedentibus novi quid accessit hoc, ut de his ipsis in epistolis verba facerent. Itaque si negotia incidant, longo etiam sermone opus est; quæ si desint, quomodo longiora colloquia largiatur tibi aliquis cupienti? voco enim colloquium et quod fit per epistolas, non multum a consuetudine differens.

XXXII. Hierio.

Itane, o sapientissimi mortalium, pecunias quidem, si peterem, facile acciperem, epistolam vero vestram videre quamvis sæpe optaverim ac sæpe rogaverim, indignus qui voti compos fiam esse videor? atqui amo ut pauci, colo vero plus quam pauci.

XXXIII. Hesychio.

Ego et tu et Timothei curam gero, ac tui quidem, ne facias iniuriam, Timothei vero, ne iniuriam patiat. Quod si tibi quoque cum Platone maius videtur esse malum facere iniuriam quam pati, tibi magis quam illi gratificari videor, quum pro eo rogem, qui pœnas dat eorum quæ non peccavit.

XXXIV. Sergio.

Multa sollicitudine me implevit quidam graven nuntium de vobis afferens, quanquam meliora sperabam me auditurum. Quare cito epistolam mihi mitte, quo animo me esse iubeant scripta exspectanti.

XXXV. Leonidæ.

Vale. Hoc enim ego et precor tibi et audire de te cupio; atque si hoc vobis suppeditare scripseris, non exiguum a fortuna habere puto munus.

XXXVI. Calliopo.

Quoties in tuos incido, et quomodo valeas quaero et si

του δέονται μὴ σιγᾶν ἀπαιτῶ, λεγόντων δ' ἀμφοτέρα
σὲ μὲν υγιαίνειν, αὐτοὺς δὲ χρῆζειν οὐδενός, χαίρων
ἐγὼ δικαίως ἀπέρχομαι.

λζ'. Σεργίω.

Σφόδρα μὲν σου περιπτυξάμην τὰ γράμματα φιλο-
σοφούντα καὶ παραινούντα, γίνωσκε δὲ ὡς οὐδὲν οὔτε
τῶν καιρῶν οὔτε τοῦ συμφέροντος ἰσχυρότερον.

λη'. Ματέρω.

Καὶ βραχέα τῷ μεγέθει σου γράφων ὅτι φιλῶ καὶ
μέμνημαι δείκνυμι, ποιῶν δὲ καὶ αὐτὸς ὡσπερ ἐγὼ
τοῦτο δείξεις ὅπερ ἐγώ.

λθ'. Αἰγυπτίω.

Οἶδα καὶ τὰς ὑπερψάνους τῶν ἑταιρῶν οὕτω ποιού-
σας καὶ πάντα ἐπιτάττειν βουλομένας τοῖς ἔρασταῖς.
ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν ἴσασι καὶ θεραπεύειν, ὅταν κελεύω-
σι, σὺ δὲ Λαΐδα τινὰ Κορινθίαν ἀπομιμῆ, κελεύων
μὲν ἐτοίμως, ὑπακούων δὲ οὐδὲ μόλις.

μ'. Ἰωάννη.

Τὸν οἶνον τὸν Κνιδίον φασιν οὕτω πολὺν ἔχειν ὑμᾶς,
ὥστε καὶ ἐπ' ἀγορᾶς αὐτὸν διατίθεσθαι· ἡμεῖς δὲ οἱ τὴν
Σύρον οἰκοῦντες ἄλλας μὲν εὐτυχοῦμεν ἀμπελούς, τὰς
δὲ παρ' ὑμῖν μακαρίζομεν οὕτως εὐδαιμονέστερον, ὅτι
καὶ ἀναγκαιότερον. πέμψατε οὖν μοι κεράμους ἀρ-
κοῦντας εἰς ἔτος, ἢ ληψόμενοι τὴν τιμὴν ἢ χάριν ἀντὶ
χάριτος ἀπαιτήσοντες.

μα'. Ἀβραμίω ἐπισκόπῳ.

*Ἐδει πρὸς ἀνδρὸς ἀρετὴν τοὺς μέλλοντας γράφειν
καὶ χρόνου μῆκος ἐπιζητεῖν καὶ δύναμιν λόγου ἀξίαν
εὐρεῖν· ἀμάρτημα γὰρ οὐ φορητὸν, τοιοῦτοις πράγ-
μασιν ἐγχειρεῖν, ἀφ' ὧ καὶ τὰ τῆς προπετείας
ἐλέγχεται καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς ἐκ τῆς μικρολογίας
ὑβρίζεται. τοῦτο τοίνυν ἡμῖν καὶ τὴν ἀναβολὴν πε-
ποίηκε καὶ τὸ δοκοῦν ἔγκλημα περιέθηκε· φίλων γὰρ
ἔδοξαμεν ἀμνημονεῖν πρὸς αὐτοὺς μηδὲ γράμμασι φα-
νέντες. γινῶσθε τοίνυν τὴν αἰτίαν καὶ σκοπῶν τὴν φιλίαν
μὴ παντελῶς τὴν ἐμὴν ἀβέβαιον νομίσης διάνοιαν·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ αὐτὸς οἶμαι τὴν τοιαύτην κακίαν ἐπέιγχε
προαίρεσιν, ἥτις μικρᾶς γοῦν ἀσφαλείας πεφρόντικεν.
εὐχου τοίνυν περὶ ἡμῶν· τοῦτο γὰρ καὶ μοι ποθεινὸν
καὶ σωτήριον καὶ σοὶ προσφιλὲς ἅμα καὶ νόμιμον.

μβ'. Διονυσίῳ ἐπισκόπῳ.

*Ἐλαβὸν σου τὴν ἐπιστολὴν υγιαίνων, ἀντεπιστέλλω
δέ σοι νοσῶν. νοσῶ δὲ ἐκεῖνα τὰ εἰωθότα, ἐν οἷς ἄλ-
γήματά τε οὐ φορητὰ τῶν ποδῶν καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ μὴ
εἶναι καθεύδειν κακὰ καὶ τὸ ἐρᾶν θανάτου. πρὸς
ταῦτα εὐχῶν δεῖ τῶν ὑμετέρων, εὐχῶν δὲ λέγω τῶν

qua re opus habeant non tacere rogo, dicentibus autem
utrumque, te quidem bene valere, se vero nulla re in-
digere, iure lætus ego discedo.

XXXVII. Sergio.

Vehementer tuas litteras amplexus sum philosophantes
atque adhortantes, scias autem nihil esse opportunitate
atque utilitate fortius.

XXXVIII. Materno.

Etiam pauca celsitudini tue scribens amare me ostendo
atque meminisse, tu vero exemplum meum sequutus idem
ostendes quod ego.

XXXIX. Ægyptio.

Scio superbas meretrices ita facere solere et quidvis
imperare velle amatoribus. At illæ norunt etiam obsequi,
quum iubent, tu vero Laidem aliquam Corinthiam imi-
taris, prompte quidem imperans, at ne vix quidem obe-
diens.

XL. Ioanni.

Vini Cnidii tanta copia vos aiunt abundare, ut etiam
in foro ipsum divendatis; nos vero, qui Syrum incolimus,
aliis quidem vitibus utimur, vestras autem prædicamus,
tanto felicius, quo magis necessarium. Mittite igitur
mihi cados in annum sufficientes, aut pretium accepturi
aut beneficium pro beneficio repetituri.

XLI. Abramio episcopo.

Oportebat ad viri virtutem scripturōs et temporis lon-
gitudinem quærere et iustam dicendi facultatem invenire:
peccatum est enim non tolerandum, eiusmodi res susci-
pere, quibus et temeritas arguitur et virtus verborum
humilitate iniuriam patitur. Hoc igitur nobis et moram
iniecit et crimen in opinione positum contraxit: amicorum
enim memoriam abiicisse videbamur, coram ipsis ne litte-
ris quidem apparentes. Itaque cognita causa et spectans
amicitiam ne prorsus instabilem meum putes animum:
nam neque tu ipse statim opinor consilium improbabis,
quod exiguæ sane securitatis curam habet. Quamobrem
ora pro nobis: hoc enim et mihi optatum et salutare et
tibi gratum simul atque iustum.

XLII. Dionysio episcopo.

Accepi epistolam tuam bene valens, rescribo autem tibi
ægotus, consueto quippe laborans illo morbo, in quo
insunt pedum dolores intolerabiles et quæ ex insomnia
enascuntur mala et amor mortis. Ad hæc vestris precibus
opus est, precibus autem dico solitis, quo deus exorari

ἐθάδων τοῦ δυσωπεῖν τὸν Θεόν· ὡς ἐγὼ πολλάκις ἤδη καὶ τὰ κοινὰ καὶ τὰ ἴδια μάτην ἠϋξάμην. τοιοῦτόν ἐστιν ἁμαρτία βαρεῖαί τε καὶ πολλαί. εἰ δέ τι παρ' ὑμῖν εὐρηται τοιοῦτον, ὃ δύναίτο ἄν, εἰ καὶ μὴ τὸ πᾶν ἀνελεῖν τῶν πόνων, ἀλλ' ἀφαιρεῖν μέρος, πέμπε τάχιστα καὶ βοήθει φίλου σώματι.

μγ'. Εὐσεβίω.

Καὶ τῶν ἵππων λέγουσι τοὺς ἀρίστους, ἐπειδὴν εἰς ἀγῶνα ἔλθωσιν, εἶναι τὰ τελευταῖα βελτίους ἢ τὰ πρῶτα τῶν δρόμων, καὶ ὁ καλὸς Ἀκυλῖνος φιλοτιμότερός ἐστιν ἐν τοῖς πόνοις νῦν μᾶλλον ἢ πάλαι, καὶ προθυμεῖται μὲν οὐδὲν εἶδος ἀγνοῆσαι παιδείας, τοὺς δὲ περὶ αὐτοῦ παλαιούς ἐπαίνους ἐπιδείξει μικρούς. αἱ τοιαῦται δὲ τῶν νέων ἐπιθυμίαι βίβλων ἐπιδέονται πλήθους· τοῦτο δὲ οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ μὴ παρεῖη χρυσός.

μδ'. Ἰουλιανῶ.

Ἐπεδήμησέ τις ἡμῖν ἐκ τῆς ὑμετέρας καὶ τὸν υἱὸν ἐπαγόμενος ἐπὶ λόγους. ἐγὼ δὲ ἰδὼν ἄνδρα λίαν εὐγερήν καὶ ὡς ἂν τύχη ταῖς ἀπάταις ἀγόμενον, ἐμμένειν δὲ οἷς ἐπήνεσεν οὐ δυνάμενον, ἠρώτων τί τοῦνομα εἴη τῷ ξένῳ. τῶν παρόντων δὲ τις εἰδέναι δοκῶν « Μακάριος » ἔφησεν, ἐγὼ δὲ ὡς ἤκουσα τὸ Μακάριος, « πάνυ γε » ἔφην, « εἶπερ οὐκ ἐπεδήμησεν. »

με'. Τῷ αὐτῷ.

Ἐπέστειλά σοι γαμοῦντι, καὶ συγγνώμην ἔχω μετὰ τὸν γάμον σιγῶντι· οὐδὲ γὰρ ἐστίν, ὡς εἴκειν, οὐδενὶ παρρησία δεδεμένῳ γυναικείαις ἀπάταις?

μς'. Ρούφω σχολαστικῷ.

Λόγος ἐστὶ παλαιός, μὴ βραδίως Κιλικίας ἀληθεύειν, καὶ δέδοικα μὴ Κιλικίαν ἰδὼν ἐκοινωνήσας αὐτῇ καὶ τῶν τρόπων. ποῦ γὰρ τὰ γράμματα, ποῦ δὲ τὸ συνεγῶς ἐπιστέλλειν; ἢ οὐχ αὕτη μὲν ἦν ἡ ὑπόσχεσις, μεμνήνηκε δὲ λόγος ὑπόσχεσις, ἐμὲ μὲν λυπεῖσθαι ποιῶν, σὲ δὲ Κίλικα δεικνύων;

μζ'.

Ἐγὼ σε φιλῶ μὲν ὡς μαθητῆν, συναλωθῶ δ' ὡς ὄρφανῷ καὶ ἀδικουμένῳ καὶ ἀμελοῦντι παιδείας. καὶ παραινῶ μὴ παντελῶς αὐτὴν καταλιπεῖν μηδὲ ἀπελπῖσαι τοῦ δύνασθαι ταύτης ἐπιτυχεῖν· δυνήσεται γὰρ αὕτη καὶ φυλάττειν οὐσίαν καὶ προσθεῖναι πλούτῳ, καὶ ἀντιστῆναι τοῖς ἀδικοῦσι καὶ βοηθῆσαι τοῖς δεομένοις, καὶ οἶκον αὐξῆσαι καὶ δόξαν ἐνεργεῖν καὶ τὴν μνήμην διατηρῆσαι τοῦ γένους. ἀλλὰ μὴ γένη τοσαύτης εὐτυχίας προδότης. ἐπάνελθε τοίνυν πρὸς τὸ παιδείας ἐπιθυμεῖν καὶ πονεῖν ἐλευθέρως καὶ ζῆν ἀσφαλεστέρως.

se patiatur : nam ego saepenumero iam tam publice quam privatim frustra sum precatus. Talis est peccatorum gravium ac multorum exitus. Sed si quid apud vos exstet tale, quod possit, etiamsi non universos tollere dolores, at certe partem adimere eorum, mitte quam celerrime et amici corpori fer auxilium.

XLIII. Euschio.

Et equos præstantissimos serunt, quum in certamen venerint, ad extremum cursu meliores esse, quam a principio, et præclarus Aquilinus in laboribus studiosior nunc est quam antea, atque hoc agit, ut nullum eruditionis genus ignoret et veteres suas laudes exiguas fuisse ostendat. Sed eiusmodi iuvenum studia librorum copia indigent, id quod non facile contingat, nisi præsto sit aurum.

XLIV. Juliano.

Deversatus est quidam apud nos ex vestris civibus et filium secum ducens litteris instituendum. Ego vero hominem admodum levem esse videns et quibuscunque fraudibus expositum, in laudandis vero aliis sibi minime constantem, rogabam quod nomen esset hospiti. Tum quidam ex præsentibus, qui nosse videbatur, « Macarius » inquit, atque ego quum audissem Macarium « omnino, » inquam « dum non peregrinaretur. »

XLV. Eidem.

Scrpsi tibi nuptias agenti et ignosco tibi post nuptias facenti : neque enim ulli, ut videtur, libertas est loquendi, qui vincetus tenetur mulieris illecebris.

XLVI. Rufo scholasticō

Vetus est dictum, Cilices non facile dicere verum, et sane metuo ne Cilicia conspecta in morum etiam communionem ipsi veneris. Ubinam enim sunt litteræ, ubi crebra missio epistolarum? An non hæc fuit promissio, sed mansit promissio verbum mihi quidem dolorem afferens. te vero ostendens Cilicem?

XLVII.

Ego te amo ut discipulum, commiseror autem ut erubum et iniuria affectum et doctrinam parum curantem. Atque hortor ne prorsus eam deseras neve desperes te istam posse consequi. Poterit ea enim et servare rem familiarem et cumulum addere divitiis et resistere iniuriam inferentibus et auxilium ferre indigentibus et domum augere et gloriam asferre et memoriam conservare generis. At ne fias tantæ felicitatis proditor. Quare revertere ad doctrinæ amorem et ad studia liberalia vitamque tutiorem.

μη'.

Ἐπὶ μεγίστῳ κέρδει, ὡς ἔοικε, τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐπιούμην ἐπιστολήν· ἀντὶ γὰρ τῆς παρ' ἐμοῦ τῆς μικρᾶς καὶ φαύλης ἐκείνης ἦλθεν ὑμετέρα καὶ σοφὴ καὶ μεγάλη καὶ σεμνότατα φέρουσα τῶ κεκτημένῳ. τί γὰρ εὐτυχέστερον ἢ τὴν εὖνοιαν τὴν ἡμετέραν ἐν γράμμασιν ἀναγνῶναι καὶ θεωρῆσαι τοῖς ἔργοις;

μθ'.

Ἐμοὶ πρὸς φίλους ἴστω θεὸς οἷα σπουδὴ καὶ προθυμία θεραπεύειν αὐτούς. ἀλλὰ συντρέγειν εὐχόμεαι τὴν τύχην, ὅπως αὐτοῖς μὴ δόξω βράθυμος εἶναι. ταῦτ' ἔφην οὕτως ἔχων εὐημερίας, ὡς ὁ παρὰ σοῦ πεμφθεὶς ἀπαγγελεῖ. τὰ μέντοι περὶ τῶν φίλων ὅποιά τινα πρὸς ἐμέ, θεῶ καὶ δίκη παρήμι κρίνειν. ἐνιαυτὸν γὰρ δὴ καὶ μῆνας τρεῖς ὁ λαβύρινθος ἡμᾶς οὗτος ἔχει τοῦ κακοῦ, καὶ δέδοικα μὴ μετὰ τοῦ σώματος μαρανθῶσιν οἱ λόγοι καὶ σοὶ φανῶ δι' ἀμφοτέρων ἄμορφος.

ν'.

Ἄδικεῖς καὶ σαυτὸν κάμει σιωπῶν, ἐμὲ μὲν ὅτι φίλων σου αἰεὶ τὰ γράμματα ἀναγινώσκειν ἐπὶ τοῖς καιροῖς τούτοις οὐ δέχομαι, σαυτὸν δὲ ὅτι τὰς ἐμπροσθεν εὐεργεσίας ἀμαυροῖς τῇ μετὰ ταῦτα σιωπῇ. σπουδάξων δ' αἰεὶ τοὺς φίλους ὠφελεῖν, ταῦτό ποιήσεις εἰ καὶ τοὺς φίλους τῶν φίλων εὐεργετοῖς, ὡς περ οἶμαι τουτονὶ τὸν Μόδεστον. οὗτος γάρ, ὡ γενναῖε, πρᾶγμα εἰς εὐγένειαν ὀφθεὶς παρ' ἡμῖν καὶ τὴν στρατείαν ἧς εἶχετο διελθὼν ἀνεγκλήτως ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποδημεῖ. τί ἄρα βουλευθεὶς ἀπεδήμησε; φιλεῖ τοὺς πόνοους, μισεῖ τὴν ἀργίαν, οἶεται δὲ ἄμεινον οἰκῆσειν τῇ δυναμένῃ παραμυθεῖσθαι πόνους.

να'.

Οὐ γράφεις ἀπελθὼν. οὐκοῦν ὑπεκρίνω παρών· ἐγὼ δ' εἰ καὶ μέχρι νῦν οὐκ ἔγραψα, τοῦτ' αὐτὸ περιμένων οὐκ ἔγραψα. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, λύσον καὶ σαυτῷ τὴν ὑπεροψίαν καὶ ἐμοὶ τὴν σιωπὴν. ἢ μικρὰν οἶε γραφὴν ἐγκαλεῖσθαι περὶ ἐμοῦ τὸ φιλεῖν ὅτε παρῆσθα καὶ τιμᾶν, ἀμφοτέρων δὲ ἐπιλαθέσθαι μετὰ τὴν ἀρτίως ἐπάνοδον;

νε'.

Σπουδῇ τὴν ἐπιστολήν ἐποίησα ταύτην, ἐπειδὴ κατέειχε ἀσυχλία περὶ τὸν λόγον τοὺς γράφοντας. τῷ μὲν οὖν τάχει σύγγνωτε τῶν γραμμάτων, τῷ λόγῳ δὲ συμπράξατε, τοῦτο μὲν ὅτι μακρὰν πορείαν ἔρχεται κελυσάντων ἡμῶν, τοῦτο δὲ ὅτι παῖς φιλοῦντός ἐστι. μεινάτω γοῦν παρ' ὑμῖν.

XLVIII.

Magno lucro, ut videtur, mihi fuit quam ad vos dedi epistola. Nam pro parva vilique illa mea vestra venit et sapiens et magna et gravissima ferens accipienti. Quid enim felicius quam benevolentiam vestram litteris conditam legere et factis intueri expressam?

XLIX.

Mihi erga amicos deus scito qui sit amor quodque gratificandi studium; sed velim fortuna gradus meos æquet, ne cessator iis ac negligens esse videar. Hæc dixi ea usus vitæ iucunditate, quam enarrabit is, quem misisti. Quanquam qua ego necessitate amicos meos attingam, deo atque iustitiæ diiudicandum committo. Annum enim et menses tres labyrinthus hic malorum me tenet, ac vereor ne una cum corpore sermones mei marcescant, neve utrobique tibi deformis esse videar.

L.

Iniuriam et tibi et mihi infers facendo, mihi, quod cum literas tuas libenter legere soleam, per hanc temporis opportunitatem non accipio; tibi vero, quod superiora beneficia silentio tuo obscuras. Iam cum semper id agas, ut amicos adiuves, id ipsum ages, si amicos quoque amicorum beneficiis affeceris, veluti hunc Modestum. Is enim, vir genere, postquam se nobis nobilem ac virtutis plenum præstitit atque ad finem usque laudabiliter interfuit expeditioni, cuius socium se adiunxerat, in præsens peregrinatur. At cur peregrinatur? Amat labores, segnitiam detestatur, opinatur vero melius se habitaturum in terra, quæ consolari eum de laboribus valeat.

LI.

Non scripsisti, ex quo abiisti: præsens igitur dissimulasti; ego autem etsi adhuc non scripsi, id ipsum quia exspectabam, a scribendo abstinui. At si tibi videbitur, solve et tuam superbiam et silentium meum. Num credis leviter me accusari eo, quod cum adesses, amore et honore me affeceris, post nuperum reditum tuum utriusque oblitus sis?

LII.

Summa cum festinatione has literas scripsi; neque enim sermocinando vacabamus scribentes. Itaque epistolæ festinationis plenæ ignoscite, sed verborum eius participes et adiutores estote, tum quia iubentibus nobis longinquas peregrinationes suscipiunt, tum quia prognata ex amico vestro sunt. Itaque maneat apud vos.

νγ'.

Οὐκ οἶδ' ὅπόθεν νόμος ἀγνώμων εἰσῆλθεν ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς, κἄν μή τις αἰτία χάριν αἰτεῖν ἐμπέσῃ, οἱ φίλοι τοῖς φίλοις οὐ γράφομεν. τοιγαρῶν πρότερον σιωπῶν, ἐπειδὴ τις ἐδεήθη, νῦν γράφω, ὅτι πάρεστιν αἰεὶ σιγᾶν, εἰ μηδεὶς δεηθείη μου γράψαι. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πειράσομαι διορθοῦσθαι πέμπων ἐπιστολάς αὐτῶν ἕνεκα τῶν δεομένων, καὶ νῦν δὲ εἴ τις ὑμῖν λόγος ἐμοῦ, Παύλῳ συμπράξαι καταξιώσατε.

νδ'.

Τρόπος ἀγαθὸς οὔτε μεταβάλλεται ταῖς εὐτυχίαις οὔτ' ἐπιλανθάνεται φιλίας, βελτίων δὲ τύχης ἀπάσης καθέστηκε. ταῦτα μάλιστα ἡ σὴ φύσις λογιζομένη καὶ καλῶς διὰ τούτων εὐδοκιμοῦσα τῶν λογισμῶν ἐπιδείξει μήτ' ἐπιλεησμένη φιλοῦντος μήτ' ἀμελοῦσα γράφοντος. αἰτῶ δὲ τὸν Ἰωάννην ὄντα μοι φίλον ἰδεῖν ἡδέως ὑμᾶς καὶ δεῖξαι προθυμίαν ἐφ' οἷς δεῖται βοηθείας ἐταιρίας ἐπιδομένην. ὡς ἐγὼ ἀπὸ τούτων καὶ θαυμάσομαι σε καὶ τὴν παροῦσαν συνεύξομαι τύχην μηδέποτε παύσασθαι.

νε'.

Ἐπιστάμην ὡς αἰεὶ θαυμόνιον ἐπιβουλεύει ταῖς ἀρεταῖς, ὡς περ δὲ τοῦτο κακείνο ἐγίνωσκον. οὔτω τοίνυν οἱ πάντ' ἀγαθοὶ καὶ ἐφ' ὑμῶν ἐπέθετο μὲν ἀδίκως ὁ φθόνος, ἐλήλεκται δὲ δικαίως. καὶ ὡς περ ἡμᾶς ἐτάραξαν οἱ τὸ πάθος εἰπόντες, οὕτως ἐπανάγαγον οἱ τὰ βελτίω κομίσαντες, ὅτι δὴ καὶ βαδίζεις καὶ τῶν συνήθων ἔγη καὶ ἐν τῷ λόγῳ εὐδοκιμεῖς καὶ τῶν δυσχερῶν περιγέγονας.

νες'.

Τὴν θεοφιλεῖαν ἐγὼ τὴν σὴν καὶ γράφουσαν φιλῶ καὶ μὴ γράφουσαν, καὶ τὴν ταύτης οὐ μιμήσομαι σιωπῆν. τοσούτῳ δὲ μᾶλλον πειράσομαι γράφειν, ὅσῳ ἐφυλασσόμην παθεῖν ἂ τοὺς λοιποὺς καταμέμφομαι.

νη'.

Πάνυ μοι τὴν φιλίαν βεβαίως ἦν Ἰσοκράτης ἐπήνεσε, καὶ σου τὴν παλαιὰν εὐνοίαν ἀνείλεν οὐκ εὐπορία πραγμάτων, οὐ μῆκος χρόνου, οὐ τόπου μεταστάσις, οὐκ εὐτυχία. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς ἂν εἴη συμφέρον ἐχέτω, τὸν δὲ μεγαλοπρεπέστατον καὶ λογιώτατον Λέοντα προσείρησο.

νη'.

Οὐ πρὸς ἅπαντας ἡ σιωπὴ καλόν, οὐδ' εἰ σφόδρα παρ' ἐνόις εὐδοκιμεῖ, ἀλλὰ γίνονται ἂν καὶ σιωπὴ λόγῳ χαλεπωτέρα πολλάκις, οἷον ἀμέλει καὶ τὸ νῦν.

LIII.

Nescio unde lex absurda et iniqua in praesentia sancita sit; scilicet, nisi quae causa inciderit, cur beneficii loco aliquid petamus, amici amicis non scribimus. Itaque cum prius facuissem, nunc, cum aliquis gratiam a me petit, scribo, cui semper licet tacere, nisi quis me ad literas dandas excitaverit. Sed illud quidem reficere conabor mittendo literas, quae ipsos petentes spectant. Etiam nunc igitur, si mei aliquam rationem habetis, Paulo opitulari ne dedignemini.

LIV.

Proba indoles neque mutationem subit in rebus secundis, neque obliviscitur amicitiae, immo quavis fortuna superior exadit. Hoc ipsum cura natura tua bene teneat et hominum ore propter id ipsum celebretur, ostendet se neque amici oblitam esse neque despiciere scribentem. Velim autem Ioannem amicum meum propitiis oculis intueamini, eique ad ea, ad quae admittitur, adipiscenda monstretis voluntatem, insuper sodalicium opitulaticne egentem. Nempe ego, haec si praestiteris, te admirabor et deum precabor, praesentem ut tibi felicitatem usque continuel.

LV.

Sciebam daemones semper virtutibus insidiari, verum, ut haec, ita etiam illud cognovi. Itaque vos quoque, o optimi, invidia iniuste insectata est, sed iure convicta est. Et quemadmodum perturbationem nobis iniecerunt qui de calamitate tua ros certiores fecerunt, ita in pristinum mentis statum nos reduxerunt qui meliora nobis renunciarunt, scilicet incedere te atque curae familiaribus commercium habere et orationis auctoritate multum valere et molestos homines profligasse.

LVI.

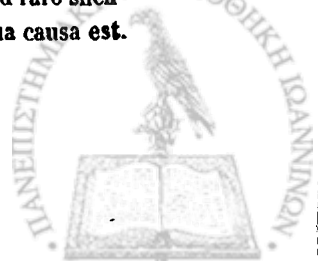
Pietatem ego tuam et scribentem amo et non scribentem. Huius tamen silentium non imitabor. Eo magis autem scribere conabor, quo caveo iisdem implicari, quo in aliis reprehendo.

LVII.

Omnino mihi amicitiam firmas quam Isocrates probavit, ac veterem tuam benevolentiam non vita negotiis distenta remittit, non temporis spatium, non sedis mutatio, non fortuna secunda. Sed haec quidem ita se habeant, ut fructus inde redundant; Leonem velim magnificum et facundissimum mea causa salutes.

LVIII.

Non omnes silentium decet, neque si multum apud quosdam auctoritate valeat; verum fuerit haud raro silentium vel sermone molestius. Nempe haec tua causa est.

διὰ φροντίδος μὲν γὰρ ἡμεῖς τὸ σὸν μέγας ἔχομεν, ὑμεῖς δ' ἴσως οὐδὲ γινώσκετε. καὶ μὴ θαυμάσης εἰ πρὸς ἄδικον σιωπὴν δοκῶ τραχύτερον ἐπιστέλλειν· εὐνοία γὰρ ἀμεληθεῖσα τῷ σχήματι τῆς ἐπεικεισίας ἐμμένειν οὐ πέφυκεν.

νθ'.

Ἡ ἀφωνία μὲν ἴσως ἤρμωτε τοῖς παρούσι δυσκόλοις, καὶ καιρὸν ἴσως ἄδικον σιωπῆ θεραπείει διακαίως· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ παρόντα λυπηρὰ δεῖται φαρμάκων, δοῖη δ' ἂν ἱκανὸν εἰς θεραπείαν ἡμῶν ὁ σὸς ἄγγελος εὐξάμενός τε καὶ γράφειν ἐλόμενος, ἡμεῖς μὲν ἰδοῦ γεγράφαμεν, ἐπίστελλε δὲ καὶ αὐτὸς καὶ μήθ' ἡμᾶς ἢ λήθη μήτε τὴν ἐπηγγελμένην εὐνοίαν μιμουμένη τὸν καιρὸν ἀδικεῖτω.

ξ'.

Τῶν ἀρετῶν αἰεὶ πειρᾶσθαι μὲν εὐτυχές, μεμνησθαι δ' ἀγαθόν, καὶ τοῦτο κέρδος ἐστὶν ἐπαινούμενον τοῖς ἀνθρώποις. ἐμοὶ δὲ περὶ τὴν ὑμετέραν λαμπρότητα πείρα μὲν ὀλίγη, μνήμη δὲ μεζών. αἱ γὰρ ἀληθεῖς ἀρεταὶ ἅμα τε εἰς πείραν ἔρχονται καὶ κινῶσι τὴν εὐνοίαν καὶ λήθη ἐπεισελθεῖν οὐδέποτε συγχωροῦσιν. ἐντεῦθεν ἢ τῆς ἐπιστολῆς ἀφορμή, καὶ δεόμεναι τοῦτο πρόσθετε τοῖς ἄλλοις ἐπαίνοις ὑμῶν τὸ μὴ σιγῆσαι πρὸς τὸν γράφειν ἐλόμενον.

ξα'.

Οὐδὲν ὑμᾶς ἀνέμνησε τῶν ἡμετέρων, οὐ χρόνος οὕτω μακρὸς, οὐ καιρὸς τῶν ἑορτῶν, οὐκ ἀνάγκη παλαιότερας εὐνοίας, οὐ ξένοι πολλακίς ἡμῖν ἔτι μὴ πάρεστε συναλοῦντες. πράττετε δὲ μετὰ τοῦ συμφέροντος τὸ δοκοῦν. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν μὲν συνεύχομαι, ἐμαυτὸν δ' ὀδύρομαι καὶ μισῶ τὰ ἀνθρώπινα, τῶν μὲν λυπηρῶν ἐπιρρεόντων αἰεὶ, τῶν βελτιόνων δὲ βεβαίως ἔχειν οὐδαμοῦ πεφυκότων.

ξβ'.

Τὸ μὲν εἶναι παρ' ἑτέροις ὑμᾶς τύχης ὑποληπτέον ἡμᾶς ἀδικούσης, τὸ δὲ ἐκεῖθεν ἀδικούμενον οὐ παραμυθεῖσθαι μνήμη καὶ γράμμασι, τοῦτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν τολμήσαιμι λέγειν, εἴποι δ' ἂν τις οἶμαι γνώμης εἶναι τῶν οικείων ἀμνημονούσης. ἀλλὰ ὅπως μὴ τοῦτο γένηται καὶ ἡμᾶς σεμνοτέρους ἐπιδείξητε, δότε αὖθις ἡμῖν πανηγυρίσαι γράμμασιν ὑμετέροις καὶ πάλιν θαυμάσαι τὸν τρόπον ὑμῶν οὐδενὶ τρόπῳ καταβληθῆναι δυναμένον.

ξγ'.

Μόλις μὲν, πάρεστι δ' ὁμοῦς ὅπερ ἐβουλόμην εὐτύχημα, καὶ σεμνύομαι γράμμασιν ὑμετέροις, καὶ τὴν ἐπὶ τῷ πρότερον ἀμεληθῆναι λύπην ἢ τῶν νῦν γραμ-

Summæ enim nobis curæ tua magnitudo est, tu vero fortasse id ita esse ne nosti quidem. Unde ne mireris, quod pro iniusto tuo silentio acerbius scribere videar. Nimirum iniuste habita benevolentia, qua est indole, urbanitatis modos conservare nequit.

LIX.

Linguae tuæ infantia fortasse sufficiebat huius temporis difficultatibus, ac iure fortasse silentium casuum inolestiis medicatur. Sed cum præsentia mala medicinam expetant nos, ut vides, scripsimus; iam et tu literas mitte neve nobis oblivio neque benevolentia

LX.

Virtutes semper experiri fortunatorum hominum est, meminisse earum haud ita malum. Atque hoc quidem lucri ab hominibus laudari solet. Mihi vestrae excellentiæ usus et familiaritas rara est, minus rara memoria. Veræ virtutes tentari sese patiuntur et benevolentiam excitant, neque oblivionem supervenire concedunt. Hinc epistola mea profecta est, ac velim mihi, qui epistolam ad vos mittere ausus sum, os vestrum præbeatis haud tacitum, neve reliquis vestris laudibus hanc detrabis.

LXI.

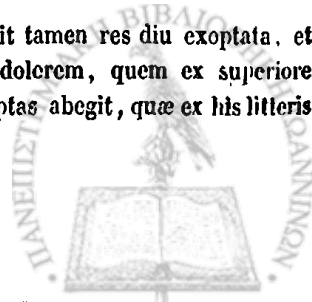
Nihil vos nostrarum rerum commonefecit, non tantum temporis spatium, non festorum opportunitas, non necessitas antiquæ amicitia, non peregrini sæpe una nobiscum dolentes absentiam vestram. Comoda ne neglegatis nec nisi quæ vobis probentur faciatis. Ego pro vobis vota facio, ipsum me miseror, et odi res humanas, cum adversæ semper adfluant, secundæ natura sua nunquam possint stabiliri.

LXII.

Quod apud alios estis, fortunæ imputandum male nos habentis; sed quod male habitis consolatio illinc non affertur memoriæ ac literarum, id, etsi ipse meo iudicio uti nolo, alius tamen animum monstrare dicat amicorum coniunctissimorum immemorem. Verum ut hoc ne fiat et ut haud ita leves nos esse demonstratis, copiam nobis iterum date, ut inter festos dies referamus, quo litteræ tuæ redduntur, utque rursus admiremur animi vestri indolem, quæ nequaquam ad interitum vocari potest.

LXIII.

Sero quidem, sed evenit tamen res diu exoptata, et gloriolæ de epistola tua, et dolerem, quem ex superiore neglectu conceperam, voluptas abegit, quæ ex his litteris

μάτων ἀπελήλακεν ἡδονή. τῷ δὲ τῆς ἐπιστολῆς αἰτίῳ νέῳ πειρασόμεθα τοσούτην εἰσενεγκεῖν προθυμίαν, ὅσην αὐτὸς ἐκόμισεν εὐτυχίαν· οὕτω γὰρ τὰ ὑμέτερα γράμματα δίκαιον ὀνομάζεσθαι.

ξδ'.

Τὸ μὲν τῆς τύχης ἄνισον παρῆναι μοι δεδιέναι τῆν παρρησίαν, ἐνίκησε δὲ μάλλον ὑπὸ τῆς εὐνοίας ἢ θρασύτης ἢ διὰ τύχην ὁ φόβος, καὶ γίνεται κατηγορία μὲν ἐμῇ, πραότης δὲ ὑμέτερα τῆς ἐπιστολῆς ἢ προπέτεια.

ξε'.

Ἀκούω σε φιλανθρώπου τῆς τύχης πειρᾶσθαι καὶ τῆ φήμῃ συνήδομαι καὶ τὰ βελτίω παραμείναι ἐπεύχομαι. μελέτω δέ σοι καὶ τῶν δικαίων ἅμα καὶ τῶν ἐν τοῖς τρόποις ἐπαίνων, ὡς ἂν ἐπιδειχθῆς ἔχων τὴν εὐτυχίαν ὀφειλομένην, οὐ πλανωμένην.

ξς'.

Οὐ μετρία μὲν ἡ συμφορὰ. πῶς γὰρ ἂν; ὅτε καὶ πατὴρ ἀπεστέρηται καὶ παιδευτοῦ καὶ φιλοῦντος, μία δὲ τῷ συμβᾶντι θεραπεία τοὺς ἑοικότας ἐκείνῳ τοὺς πάντας ὑμᾶς καὶ τηρῆσαί μοι τὴν αὐτὴν εὐνοίαν καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἴσιν. εὐνοίας δὲ τοιαύτης προσιμίων ἐποίησάμην μέτριον οἶμαι καὶ δίκαιον. τῶν γὰρ ὑμετέρων βιβλίων μίαν ἐξελόμενος ἔχω τὸν μὲν ἀπελθόντα τῆ μνήμῃ τιμήσας, ὑμῶν δὲ τῆ φιλία θαρρήσας. εἰ μὲν οὖν καὶ ὑμῖν δόξω τεθαρρηκέναι καλῶς, ἱκανὸν καὶ τοῦτο δεῖγμα φιλίας· εἰ δὲ προπέτεια τὸ γινόμενον νομισθῆ, μικρὸν ἀργύριον διαλύει τὴν μέμψιν.

ξδ'.

Ὁφελεῖς ἅπαντας ἐν μὲν ταῖς συνουσίαις ἀπὸ τοῦ λέγειν, ἐν δὲ ταῖς ἀπουσίαις ἀπὸ τοῦ γράφειν. Θεραπεύεις δὲ καὶ οἷς ἐπιστέλλεις· τοῖς γὰρ λαθοῦσι ταῦτα γίνεται μαρτυρία μὲν τῆς μνήμης, κοινωνία δὲ τῆς ἐορτῆς. ἔστι δ' ἄμεινον μετέχειν ὑπωσοῦν ἐορτῶν ἢ μνήμης ἄξιον εἶναι δοκεῖν, ἢν ὑμεῖς οἷς ἀγαπᾶτε χαρίζεσθε. ὅτι δὲ πρὸς τούτοις καὶ τὸ τῶν ὑμετέρων εὐχῶν ὀφέλιμον ἀναμείμικται πρόδηλον, καὶ πανταχοῦ τὸ τοιοῦτο γνωρίζεται καὶ σιγώμενον.

ξη'.

Εἶδον ὑμᾶς νῦν ἐν τοῖς γράμμασι, καὶ μάλα ἔγυθεν ἔδοξα συνεῖναι τρόποις ἐκείνοις, ὃν τοσαῦτα μὲν χάριτες, τοσαύτη δὲ τῶν πραγμάτων ὑπεροψία καὶ τὸ μεμαθηκέναι σαφῶς ὅτι δεῖ τὰ ἀνθρώπινα παιζειν πεφυκότα μὲν ἀθλίως, παυόμενα δὲ βραδίως. ἐντεῦθεν συναλγῶ μὲν ἐλάχιστα τοῖς ἀπελθοῦσιν, ὑμῶν δὲ παρμυθίαν ἀπειρόκαλον ἐπιστέλλειν οὐχ ἤρημα. ποῦ

manavit. Iuveni autem, qui epistolæ scribendæ occasionem dedit, tantum liberalitatis offeremus, quantum ipse felicitatis nobis attulit : ita enim vestras literas nominari par est.

LXIV.

Fortunæ diversitas a liberiore sermone me dehortabatur, et tamen, benevolentia tua quasi iubente, protervitas vicit vel metus fortunæ adversæ. Ita epistolæ meæ petulantia criminis me defert, te lenitatis convincit.

LXV.

Audio te fortunæ humanitatem expertum esse, et gratulor tibi quod bene audis, et opto ut ne mutentur quæ bene tibi evenerunt. Persequere honesta et morum laudes, ut fortunam debitum tibi solvisse, non temere vagatam esse demonstres.

LXVI.

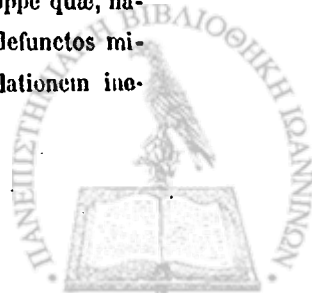
Non mediocris mea calamitas est, videlicet cura et patre orbatus sim et educatore et amico, una vero huic casui medicina sit, ut vos omnes, qui illi similes estis, eandem amicitiam mihi conservetis eandemque a me expostuletis. Cui amicitia modeste, opinor, et iuste prolusi. Nam librorum vestrorum unum selectum habeo, defunctum memoria mea honorans, vestræ autem amicitia fidem habens. Iam si vobis quoque videbor recte fidem meam collocasse, vel hoc amicitia testimonio contentus sum; sin petulanter egisse videbor, parva pecunia reprehensionem franget.

LXVII.

Omnes adiuvas præsens dicendo, absens scribendo. Verum etiam colis et observas eos, ad quos literas das; nam iis, qui illas accipiunt, memoria tuæ testimonia et communionem festi tradis. Melius autem est quavis ratione in festorum societate esse quam memoria dignum videri, quam iis quos diligitis non denegatis. His una etiam votorum vestrorum emolumenta admista esse manifestum est, et ubique eiusmodi quid cognoscitur vel ubi silentio premitur.

LXVIII.

Conspicatus sum vos nuper in literis vestris, et proximus mihi videbar esse indoli illi, quam tot gratiæ, tanta rerum temporumque contentio exornant, et quæ non ignorat, rebus humanis illudendum esse, quippe quæ, natura miseræ, facile finem habeant. Hinc defunctos minime deploro, vobis autem quominus consolationem ino-

γὰρ δεῖται λόγων ἐπεισάκτων ἀνὴρ ἐν περιουσίᾳ το-
σαύτη τῶν ἀρετῶν;

εθ'.

Οὐδὲ ἐπιλελῆσθαι κὰν βουλευθῶμεν ἔχομεν· τί
γὰρ φιλίας ἰσχυρότερον, ἢν ἐποίησε μὲν ἡ κοινωνία
τῶν λόγων, ἐβεβαίωσε δὲ μετὰ τῶν τρόπων ὁ χρόνος;
ἐπεὶ καὶ νῦν ὅπου ποτ' ἂν ὦ αὐτὸς πρὸς τὰς ἐνταῦθα
συνουσίας ἐπανάγω ἑμαυτόν. τοιοῦτος μὲν ἐγώ, καὶ
οὐκ ἂν ποτε δυναίμην ἔχειν ἐτέρως· σὲ δὲ τὸν ἐν πλή-
θει πραγμάτων διοικεῖται θεὸς καὶ συμφέρουσα τύχη,
μεμνησθαι πείθουσα καὶ φιλίας ἀρχαίας καὶ παλαιᾶς
συνηθείας.

ο'.

Ὅρξες ὅποσα δύναται σωφροσύνη καὶ τῶν ἀρετῶν ἡ
σπουδή. προσήγαγέ σε θεῶν, πεποίηκεν οικειότερον,
τοῖς ἀγίοις παρέστησεν ἀπορρήτως. μένε τοίνυν
παῦτα ἀσκήτων, καὶ ἡμᾶς ποιεῖ βελτίους ἐξ ὧν συνήγα-
γες ἀρετῶν καὶ ὧν ἐν παρρησίαις ἔχεις εὐχῶν.

οα'.

Εἰ καὶ ἄρχειν ἡμῶν ἐπὶ πλεόν ὄκνησέ σου τὸ μέγε-
θος, ἀλλὰ τό γε φιλεῖν οὐκ ἀπέθετο, μένει δ' ἔνδον τῇ
γνώμῃ τὰ πρόποντα χαριζόμενον. Θεόπεμπτος τοί-
νυν ὁ εὐλαβέστατος πολλαχόθεν προσήκων ἐμοὶ δεῖται
τοῦ μεγέθους τοῦ σοῦ· κὰν αὐτῷ συλλάβῃς τὰ δίκαια,
ἐμοὶ τὴν χάριν ἐκτέθεικας.

οβ'.

Ἄν γράφω σιγᾶς, ἂν μὴ γράφω κατηγορεῖς, ἐγὼ
δὲ πρὸς ἑκάτερον οὐκ ὀκνῶ καὶ ἀθυμεῖν ὅτε σιγᾶς καὶ
γεγραφεῖν μὲν πολλάκις, εἶναι δὲ ἐν ταῖς τῶν μὴ
γραφόντων αἰτίαις. ἢ τοίνυν μίμησαι μου τὸ γράφειν
ἢ σύγγνωθι σιωπῶν.

ογ'.

Τί δεῖ παρ' ὑμῖν δικαιοσύνην ἐγκωμιάζειν ἢ τὰς
λοιπὰς ἀρετάς, μεθ' ὧν συνοικεῖτε καὶ ἄς πεποίησθε
γνωρίμους; ἀρετὴ γὰρ φίλιος θεῶν· ἂν κέκτησθε μὲν
καθαρῶς, παιδεύετε δὲ ἐπιμελῶς, καὶ που καμὲ τε-
ταγμένον ἔχετε ταῖς ὑμετέραις εὐχαῖς· οὐ γὰρ ἂν
τολμήσαιμι λέγειν ὡς ἀμνημονήσει ποτὲ περὶ τὰ
τοιαῦτα ὧν πράττειν ὑπέσχετο. ὑπέσχετο δὲ σῖμαι
μεμνησθαι μὲν ἡδέως, εὐχέσθαι δὲ προθύμως, ὃ καὶ
οἷς ὑπέσχετο τῇ τῶν τρόπων ἐπεικεία χαρίζεται.

οδ'.

Ἄν σιγῶμεν, οὐ γράφεις, ἂν ἐπιστέλλωμεν ἔτι σι-
γᾶς. πῶς οὖν ἔτι τῷ γράφειν ἔλξαι σε δυνησόμεθα,

ptam mitterem abstinui. Qui enim virum qui adeo vir-
tutibus affluit, sermonibus aliunde illatis adiuves?

LXIX.

Neque oblivisci possumus, etiamsi velimus. Quid
enim validius est amicitia, quam sermonum communio
peperit, tempus una cum natura moribusque firmavit?
Quippe etiam nunc, ubicumque dego, congressus quos
hic loci habuimus mente recolo. Ita fert natura mea
neque unquam a me discedam; te autem negotiorum
multitudine implicitum deus moderetur et propitia for-
tuna, suadens tibi veteris meminisse amicitiae et antiquae
familiaritatis.

LXX.

Viles quantum possit temperantia et virtutum stu-
dium. Ad deum te perduxit, amiciorem mihi et maiore
necessitudine devinctum reddidit, sanctis mirabiliter te
adiunxit. Haec igitur exercere perge, nosque meliores
redde adiuvantibus virtutibus quas coegisti et precibus,
quorum usus tibi omnium consensu concessus est.

LXXI.

Etsi imperare nobis magnitudo tua diutius haesitavit,
at certe amorem non exiit, ac manet ille in pectore tuo
decora praestans. Theopemptus religiosissimus, quocum
magna mihi necessitudo est, ope tua indiget; hunc si pro
merito adiuveris, mihi gratificatus eris.

LXXII.

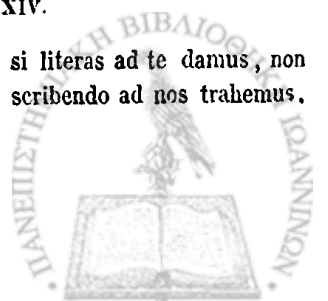
Si scribo, taces; si non scribo, vituperas me; ego vero
sine mora et animum despondeo, cum siles, et saepe
scribo, et tamen in silentii infamia sum. Aut igitur scri-
bendo me imitare, aut ignosce, quippe qui ipse taceas.

LXXIII.

Cur apud vos laudemus iustitiam vel reliquas virtutes
quibuscum consortium habetis quasque in familiaritatem
vestram recepistis? virtus enim deo amica est. Haec igi-
tur incorrupte possidete et studiose colite et me ipsum
quoque precibus vestris comprehendite. Neque enim
dicere ausim, oblivioni illam daturam esse quae pollicita
est. Pollicita autem est, nisi fallor, comiter meminisse
et studiose precari, id quod pro morum suorum huma-
nitate iis praestat, quibus pollicita est.

LXXIV.

Si tacemus, non scribis; si literas ad te damus, non
minus faces. Qui igitur te scribendo ad nos trahemus.

εἰ μήτε δεόμενοι πείθομεν μήτε γράζοντες ἀναγκάζομεν;

οε'.

Πολέμιος ὁ χειμῶν, ὑμῖν μὲν ἀμετρία νιφετῶν, ἡμῖν δὲ σπάνει γραμμάτων σῶν. ὁ βελτίων δὲ περιήκει καιρὸς καὶ μετὰ τῆς ἀηδόνος τὴν σὴν ἀγει φωνήν. κακείνη μὲν προλέγει τὰ τοῦ χειμῶνος οὐκέτι δεδιέναι δεινά, αὕτη δὲ μηκέτι τὴν σὴν ἀγνακτεῖν ἀπουσίαν. ἀλλ' ὧ γενναία κεφαλή, καὶ φίλη μὲν ἐμοὶ φίλη δὲ τῶν ἑορτῶν, ἦκε τὸ θᾶττον ἡμῖν· καὶ γὰρ ἄτοπον τὴν ἀηδόνα μὲν πανταχοῦ φερομένην δρᾶν, τὴν δὲ σὴν εὐψυχίαν ἐπικαθειργμένην ἀκοῦειν καὶ τῇ πρὸς τοὺς φίλους εὐνοία μηδαμοῦ κινουμένην.

ος.

Ἡμαρτον ἐπιστέλλων, ἀπολογῆσομαι σιωπῶν· τὰς γὰρ θεραπείας φασὶν ἀπὸ τῶν ἐναντίων συμβαίνειν καὶ τοῖς νοσήμασι καὶ τοῖς πράγμασι. πάλαι σε ἐνίκησεν ὁ παῖς καὶ τῷ τρόπῳ καὶ ταῖς ἐλπίσι τῶν λόγων.

οε'.

Ὁ μὲν φθόνος οὐδὲν ἐπεξέηρσε κρινὸν ἀρετῆ πολέμων, τῷ δὲ κρείττονι χάρις ἔτι τοῦτον πανταχοῦ λελυπήκατε καὶ κρατεῖν οὐκ ἀφήκατε. ἂν μὲν οὖν αὐθις θρασύνηται καὶ μείνη φιλονεικῶν, τὴν περὶ ὑμᾶς ὄψεται δόξαν μετὰ ἀληθείας αὐτῷ μαχομένην καὶ νικηθῆναι μηδαμοῦ δυναμένην· εἰ δὲ ἄκων μὲν, ἐθελήσει ὄδμως παύσασθαι τῆς ἀναιδείας, τίς μαρτυρία μείζων ἂν εἴη τῶν ἐν ὑμῖν ἀρετῶν ἢ ὅτι καὶ τὸν φθόνον πεποιθήκατε σωφρονέστερον; εἴη δὲ τὴν φίλην ὑμῶν αἰεὶ νίκην συμπαρεῖναι, καὶ συκοφάντης ἐπιήκαὶ πολέμιος.

οη'.

Τί μοι σιγᾶς, ὧ φίλη κεφαλή καὶ κοσμεῖν ἱκανὴ τὴν βασιλείαν; εἰ μὲν γὰρ ἀμυνόμενος τοῦτο ποιεῖς, εἰπέ καὶ τὴν ἀδικίαν, ὑπὲρ ἧς ἡμᾶς οὕτω λυπεῖς· εἰ δὲ οὐκ ἔγοι τις αἰτία μηδαμόθεν εἰπεῖν, μὴ σίγα πρὸς ἄνδρα τῇ περὶ σοῦ μνήμῃ κοσμούμενον.

οθ'.

Τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν ἢ λοιδορεῖν βράδιον εἶναι καὶ παντὸς ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἔφη παιδευτῆς· ὁ Γλαυκίππου δὲ πάντων ἀπαιδευτότατον ἔφη τὸ λοιδορεῖν. Καὶ σιωπῶν κατάλογον τοσοῦτων ρητόρων καὶ ποιητῶν τοῦτο ἀμαθίαν τιθέντων. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τῷ τοιοῦτῳ νοσήματι καὶ ἐμμείνωσιν οὐ λυπήσουσιν· ἴσως γὰρ ὑπὸ τῆς τύχης ἐξηπάτηνται καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ σωφρονεῖν ὁμιλίας οὐ μέμνηνται· σὺ δὲ ὁ σοφίαν μὲν ἀσκῶν ἐπιμελῶς, ἀμαθία δὲ πολεμεῖν ἱκανός, μένε προθύμως

EPISTOLOGR.

cum neque precibus macereris neque epistolis cogi te patiaris?

LXXV.

Infesta hiems est, vobis nivium mole, nobis epistolarum tuarum inopia. Redit tamen lætior tempestas et una cum luscinia tuam vocem reducit. Atque illa quidem nos iubet hiemis formidines non amplius timere, hæc autem tuam non amplius stomachari absentiam. At, generosum caput, dilectum nobis et festis diebus amicum, quam primum ad nos propera. Absurdum enim est, lusciniam quidem ubique volitantem conspici, magnanimitatem autem tuam in custodiam conditam esse neque amicorum tuorum amore concuti.

LXXVI.

Peccavi scribendo, excusabo me tacendo. Aiunt enim et in morbis et in rebus curationes fieri adhibitis contrariis. Iamdudum filius tuus te et moribus vicit et eo, quod bene sperare nos iubet de eius facultate oratoria.

LXXVII.

Nihil novi invidia aggressa est, cum virtutem impugnet; sed decorum numini gratiæ referendæ, quod ubivis illam male habuistis neque vires assumere sivit. Iam si iterum impudentius se gerat inque rixa et contentione perseveret, magnam hominum quæ de vobis est opinionem veritate adhibita pugnantem secum et semper invictam videbit; si invita quidem, sed tamen absistere procacitate volet, quodnam gravius testimonium virtutum in vobis positarum perhiberi possit, quam quod ipsam invidiam modestiorem reddidistis? Faxit autem deus, ut victoria amica nunquam a latere vestro discedat, sive syncophanta adventat sive hostis.

LXXVIII.

Quid mihi siles, carum caput, quod fasciam regiam honestet? Nam si iniuriæ persecundæ causa ita facis, agedum, etiam iniuriam nomina, ob quam tantum nobis dolorem commoves; at si non est unde quis insinuationem repetat, ne silentio tuo lædas virum memoria tui superbientem.

LXXIX.

Convicia et obiurgationes rem levem esse et cuiusvis hominis Pæaniensis ille ludimagister dicebat; Glaucippi contra filius omnium rerum incultissimum convicia esse declarat. Omitto tot rhetorum et poetarum catalogum ignorantiam inde probari testantium. Atque illi quidem etiamsi perseverent in hoc vitio, non me vexabunt; fortasse enim eos fortuna ludificata est, neque illi meminerunt sermonum, quibus moderatio subest. Tu, qui sapientiam studiose exerces et ignorantiam bello persequeris, persiste in amore tuo; et si eiusmodi lingua incidis,

φιλῶν· κἀν περιτύχῃς ποτὲ γλώττῃ τοιαύτῃ, φαίνου
γελῶν καὶ λογίζου τὸν Ἄνυτον, ἐννοεῖ τὸν Θρασύμα-
χον, καὶ σκόπει πόθεν ἐπήγει τὸ λοιδορεῖν ἐτοιμότερον.

π'.

Ἄ παλαι συνεύχομαι, ταῦτα ἀσχεῖν σε πυνθάνομαι.
τίνα δὲ ταῦτα; ἀγωνίζῃ πρὸς πονηρίαν δυνατῶς, πα-
ρατάττῃ γενναίως, καταλύεις ἀπόνοιαν ἐξ ἀμαθίας
ἐπαιρομένην. μένε δὲ ταῦτα δυνάμενος καὶ δεικνύς
τὴν ἀλόγιστον εὐτυχίαν πρὸς ἀρετὴν οὐκ ἀντίσχου-
σαν.

πα'.

Ἄσπας ἡμῖν ὁ χρόνος σύνοιδε τὴν ὑπὲρ φίλων μὲν
ἐπιμέλειαν, κατὰ δὲ τὰς ὑποσχέσεις ἀλήθειαν. ταῦτα
καὶ ὁ νῦν μαρτυρησάτω καιρὸς, εἴπερ ἄξιός ἐστι δο-
κεῖ τὴν ἐμὴν ὑποδέξασθαι προθυμίαν.

πβ'.

Ἐπὶ πολλὰ με περιήγαγε πάθη τὰ νῦν γράμματα
τῆς ὑμῶν ἐξουσίας. ὅτε μὲν γὰρ τὴν ἐπιστολὴν
ἐδεχόμεν, ἤλθοι εἰς ἡδονὴν νόσον δὲ ἀναγνοὺς ὑμετέ-
ραν ἀπηνέχθη εἰς ἀθυμίαν. ἀλλὰ πάλιν ἰδὼν τὸ
νευκῆσθαι τὴν νόσον ἐγκείμενον, εἰς ἐλάττονα μὲν
ἡδονὴν τῆς προτέρας, ὁμῶς δὲ εἰς ἡδονὴν ἐπανῆλθον.

πγ'.

Ἐγὼ μὲν ἐπιστέλλω συχνότερον, ἡμέλημαι δέ, ὡς
ἔοικεν, ὄσω καὶ γράφειν ἐπέγομαι· τίνα γὰρ ἂν ἔχοις
αἰτίαν εὐλογον εἰπεῖν τῆς σιωπῆς, ὅτε λέγειν μὲν εἶ
δυνατός, ἔχεις δὲ καὶ τῷ γράφειν ἀφορμάς, ἀφ' ὧν εὖ
ποιεῖς ἐν τοῖς ἔργοις ἡμᾶς;

πδ'.

Σὺ μὲν διδοὺς ἐπιστέλλεις, ἐγὼ δὲ φιλῶν· καὶ σὺ μὲν
ὑπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἀνάγκης, ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῆς ἀρ-
χαιοτέρας εὐνοίας.

πε'.

Ὡς μὲν παιδείας μεταλαβὼν μετάδος φιλῶν, ὡς δὲ
χρυσίον ὀφείλων ἀπόδος ἐμῶν, ἀπολογούμενος ὡς ἀνα-
βαλλόμενος καὶ ἐμοὶ καὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῷ φόγῳ τῆς
ἀδικίας.

ride atque Anyti tibi imaginem repræsentata et Thrasy-
machum oculis tuis propone, et reputa, unde convicia
promptius proficisci potuerint.

LXXX.

Exercere te eas res audio, pro quibus dudum vota
suscipio. Quænam ille? Luctaris pro viribus cum pra-
vitate, fortiter ei resistis, debellas dementiam ex igno-
rantia ortam et superbia elatam. Hac vi cum valeas,
tene eam, monstrans simul insulsam fortunam virtuti
obsistere non posse.

LXXXI.

Cuivis tempori prout ipsi mihi exploratum est amico-
rum me curam gerere et promissis stare. Eadem et præ-
sens tempus testificator, siquidem dignum videtur, quod
pròpensum in te animum meum suscipiat.

LXXXII.

In multos animi affectus nuperæ tuæ literæ, vir illus-
tris, me detulerunt. Nam cum acciperem, in gaudium
deveni; perlectis illis cum rescissem te morbo vexari,
in desperationem incidi. Sed cum rursus intelligerem in-
faustis illis verbis alia adiuncta esse, quibus victum esse
morbum nuntiaretur, lætitiæ quidem inde priore illa
minorem, at certe lætitiæ cepi.

LXXXIII.

Ego quidem sæpius literas scribo, sed ratio mei, ut
videtur, non habetur pro diligentia et assiduitate, qua li-
teras efficere soleo. Quamnam enim sanam causam si-
lentii tui afferas, quum et dicendi non sis nescius, et ipsa
scriptione occasionem habeas, unde labores nostros ad-
iuvare possis?

LXXXIV.

Tu scribis, ut munere me dones; ego, ut amore te
prosequar; et tu quidem rerum necessitate pulsus, ego
pro vetere benevolentia in te mea.

LXXXV.

Ut vir humanitate excultus iubens nobis doctrinam
tuam imperti; ut aere alieno obrutus, sponte tua redde
pecuniam, procrastinationis excusatione usus adversus
me et tempus et iniuriæ vituperationem.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

EURIPIDIS EPISTOLÆ.

α'. Ἀρχελαῦ βασιλεῖ.

Τὸ μὲν ἀργύριον ἀνεπέμφαμέν σοι πάλιν, ὅπερ ἡμῖν Ἀμφίας ἐκόμιζεν, οὐ δοῦσαν κενὴν θηρώμενοι, εἰ μὴ γε καὶ ἀχθεσθήσεσθαί σε μᾶλλον ἢ ἀποδέξεσθαι ἡμᾶς δι' αὐτὸ ἐνομίζομεν, τοὺς δ' ἄλλους αὐτὸ δὴ τῷτο καὶ μάλιστα πάντων συκοφαντεῖν ἐπιχειρήσειν ὡς ἐπίδειξιν οὖσαν τὸ πρᾶγμα καὶ πρόσχημα μᾶλλον εἰς τοὺς πολλούς, οὐ μεγαλοφροσύνην οὐδεμὴν. ὥστε τοῦτοιν μὲν ἀμφοῖν ἕνεκα κἂν ἐδεξάμεθα (καὶ Κλίτων δὲ ἐπέστειλεν ἡμῖν, ἕπως λάβοιμεν, ἀπειλήσας ὀργεῖσθαι μὴ λαβοῦσιν), ἀλλ' ὡς τὸ μὲν αὐταρχες ἡμῖν τε καὶ τοῖς φίλοις παρόν, τὸ δὲ ὑπὸ σοῦ πεμφθὲν πλείον ἢ ὅσον ἢ τε κτήσις ἤρμοζε καὶ ἦν ἡμῖν ἢ φυλακῇ βραδύα. (2) περὶ δὲ τῶν Πελλαίων νεανίσκων καὶ πρότερον ἤδη ἐπεστείλαμέν σοι δεόμενοι, καὶ νῦν δεόμεθα σῶσαι τε αὐτοὺς καὶ ἀνεῖναι τῶν δεσμῶν· οὐδὲν γὰρ ἀδικεῖν εἰκόασιν ἢ οὐδὲν βλάψειν ἀφθέντες ἔτι. μέτριον δὲ καὶ τὸ χαρίσασθαι δεομένους ἡμῖν καὶ τὸ ἐλεῆσαι δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν γέροντα, ὡς ἔστι πυνθάνεσθαι τῶν εὐγενεστάτων ἐν Πέλλῃ καὶ κατὰ ἄλλα δοκίμων, ὃς αὐτὸς ἐλλῶν Ἀθήναζε ἐφ' ἡμᾶς κατέφυγεν, ἐλπίαςας δύνασθαι τι παρὰ σοί, καὶ ἐδετήθη ταῦτα ἐπιστεῖλαι σοί. ἀλλὰ μὴ φαυλότερος γένη περι ἡμᾶς ἢ ἐκεῖνος ὑπέλαβεν.

β'. Σοφοκλεῖ.

Ἐχομίσθη Ἀθήναζε, ὃ Σοφοκλεῖς, ἢ παρὰ τὸν εἰς Χίον πλοῦν γενομένη σοι συμφορὰ, καὶ ἴσθι οὕτω διατεθεῖσαν τὴν πόλιν ἅπασαν, ὡς μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἦσσαν ἀχθεσθῆναι τῶν φίλων. τὸ δὲ τοσοῦτου κακοῦ ἤκοντος περισώζεσθαί σε καὶ τὸ τῶν συνόντων σοι φίλων μηδὲ θεραπόντων ἀποβλεῖν μηδένα, οὐκ ἄλλο τι ἔγωγε ἢ θεοῦ πρόνοιαν γενέσθαι πείθομαι. ἢ μέντοι περὶ τὰ δράματα συμφορὰ, ἦν τίς οὐχὶ κοινὴν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος νομίσειεν ἂν, δεινὴ μὲν, ἀλλὰ περιόντος γε σοῦ βραδύως ἐπανορθωθήσεται. (2) σκόπει δ' ὅπως ἀσφαλεστέραν ἢ τρυτέραν ποιήσαιο τὴν ἐπάνοδον, καὶ εἴ τι ἄρα ἢ θάλασσα ἢ τὸ κρύος παραγρήμα νηρόμενόν γε ἢ ὑστερον κακῶσαι δοκεῖ, βραίσας τὸ σῶμα πρότερον ἢ συγῆ ἐπάνιθι. καὶ τὰ οἴκοι ἴσθι κατὰ νοῦν καὶ ὅσα ἐπέστειλας ἐπιτελῆ ὄντα. ἀσπασαί Χιονίδην τε καὶ Λαπρέπην, καὶ εἰδέτωσαν ἡμᾶς οὐχ ἤκιστα

I. Archelao regi.

Argentum, quod Amphias nobis attulit, iterum ad te remisimus, haud vanam gloriam captantes; praesertim quum te potius capropter iratum fore quam nos esse probaturum crederemus, reliquos vero maxime hoc ipsuin vitio mihi vertere conaturos, quasi ostentatio haec res esset et pretextus magis in vulgus quam animi magnitudo ut duabus hisce de caussis accepissemus potius (et Clito sane scripsit nobis, ut acciperemus, minatus iram non accepturis), verum... quoniam quod satis est nobis et amicis suppetit, ac munus a te missum maius erat quam quod nostris rebus conveniret et facile a nobis posset custodiri. (2) De Pellæis juvenibus et prius tibi scripsimus supplicantes, et nunc iterum rogamus, ut serves eos et a vinculis dimittas: non enim videntur malum fecisse aut certe non amplius facturi, si dimiseris. Æquum est autem, ut hoc nobis rogantibus gratificeris et patrem eorum miserearis, senem ut audire licet, ex nobilioribus Pellæis et ceteroqui claris, qui ipse Athenas veniens ad nos confugit, sperans nos aliquid apud te valere, atque haec ut ad te scriberemus oravit. Tu vero ne alieniore in nos sis animo quam ille opinatus est.

II. Sophocli.

Allata est Athenas, o Sophocles, quæ tibi in Chium naviganti accidit calamitas, et scito ita totam civitatem affectam, ut non minus inimici quam amici ægre ferrent. Quod vero ex tanto malo incolumis evaseris, quodque ex amicis qui una tecum fuere, immo nec famulorum quenquam amiseris, nihil ego aliud quam dei providentiam fuisse persuasum habeo. Iam quod tragædiarum tuarum fecisti damnum, quod quis est quin ad universam Græciam pertinere censeat, grave utique est, sed quod te tamen superstite facile reparabitur. (2) Vide autem, ut tutum magis quam celerem reditum habeas, et sive mare sive frigus statim te naufragum aut post vexaverit, recreato prius corpore per otium revertere. Et domi scias omnia ex sententia, et quæcunque mandaveris, perfecta esse. Saluta Chionidem et Laprepem, sciantque nos haud ni-

καὶ ἐπ' αὐτοῖς χαιρόντας ὅτι σώζονται. Ἀντιγένη τὸν ἰατρόν, εἴπερ ἔτι ἐν Χίῳ καταλαμβάνεις καὶ μὴ ἀπῆρκε πῶς εἰς Ῥόδον, ἀσπασαί, καὶ ἴσθι ἀνδρῶν βέλτιστον ὄντα, καὶ τοὺς Κρατίνου υἱεῖς.

γ'. Ἀρχελάῳ βασιλεῖ.

Ἀφίκετο Ἀθήναζε πρὸς ἡμᾶς ὁ Πελλαῖος γέρον ἄμα τοῖς ἑαυτοῦ νεανίσκοις, καὶ ἐγένετο ἡ ὄψις, ᾧ βέλτιστε βασιλεῦ, ἡδεῖα μὲν ἐμοὶ τῷ θεωμένῳ τε καὶ δι' ἐν ταῦτα ἐγένετο, καλὴ δὲ καὶ σοὶ ἀπόντι καὶ φέρουσα δόξαν πολλὴν καὶ ζῆλον παρὰ πᾶσι τοῖς τε ἐπιτηδεύουσιν τοῖς ἐμοῖς καὶ Ἀθηναίων δπόσοι εἶδον· εἶδον δὲ πολλοί, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἠγάσθη τέ σου τῆς φιλανθρωπίας καὶ συνηύξατό σοι τὰ ἀγαθὰ. περιτῆι γὰρ ὁ γέρον οὐ πολλὰς πάνυ ἡμέραις πρότερον ἐνθάδε ῥυπῶν τε καὶ κόμην ἔχων ἐν οὕτω πάνυ λιτῇ τινὶ ἐλπίδι τεθειμένος τὴν σωτηρίαν τῶν παιδῶν, λαμπρὸς τε ἐξαίφνης καὶ μετὰ δυοῖν παιδῶν νεανίαιν, θύων τε τοῖς θεοῖς, ἐμέ τε ὑμῶν καὶ περιέπων, ὅτι σώσασι αὐτῷ τοὺς υἱέας, καὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ὅτι τοιοῦτους πολίτας τρέφει. (2) ἐγὼ δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἕτερα εἰπεῖν ἔχω, οὐ βούλομαι δὲ, ἐπιδεικνύς ὅσῳ πλείονα ἐκ τούτου σεαυτὸν ὠνήσας ἢ ἄλλον τινὰ ἀνθρώπων, δοκεῖν διὰ τοῦτο ἐλάττω σοὶ χάριν ἔχειν. δημολογῶ δὲ αὐτὸς τε εὖ τὰ μέγιστα πεπονθέναι καὶ πειράσασθαι τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου πολλὰ πάνυ καὶ μεγάλα παρασχεῖν σοὶ χαριστήρια, ὅτι οὔτε τὸν δειλαῖον γέροντα ἐκεῖνον, ὅτε ἠτύχει, τῆς ἐφ' ἡμῖν οὔτε ἡμᾶς τῆς ἐπὶ σοὶ γενομένης ἐψεύσω ἐλπίδος.

δ'. Τῷ αὐτῷ.

Καὶ τὰ περὶ τοὺς Πελλαῖους, ᾧ βέλτιστε Ἀρχελαε, καὶ πολλὰ ἄλλα πεπολίτευται σοὶ καλῶς καὶ πρὸς ἐμέ καὶ πρὸς ἑτέρους ἐπεικεῖς τε καὶ σπουδῆς ἀξίους πολλούς, καὶ οὐχ ἦσσαν αὐτά, εὖ ἴσθι, ὅσα πρὸς ἄλλους τινάς, ἢ ὅσα πρὸς ἡμᾶς ἰδίᾳ πέπρακται σοὶ καλῶς, ἐπιμελές μοι εἰδέναι, οὐ φιλοπράγμονι ὄντι, ἀλλὰ χαιρόντι ἐφ' οἷς εὐδοκιμοῦντα πυνθάνομαι σε, καὶ χάριν σοὶ οὐκ ἐλάττω ὑπὲρ αὐτῶν ἔχω· οὐ γὰρ ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔπαθόν τι ἰδίᾳ δεῖν μᾶλλον ἡσθῆναι ἢ ὅτι σε τοιοῦτον ὄντα ἔγνω ἔγωγε νομίζω. ταῦτό δὲ τοῦτό μοι περίεστιν ἀπὸ παντὸς ἔργου, ὅ τι ἂν εἰς ὄντινον τῶν ἐπεικῶν πυνθάνομαι σε καλῶς πεπολιτευμένον. (2) καὶ μέμνησο τούτων, ᾧ βέλτιστε Ἀρχελαε, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν πλέον ἢ πολλοὺς πόνους καὶ πολλὰς φροντίδας ἔδωκέ σοι ἐ θεός, ἐν δὲ ἔδωκεν ἀγαθόν, δύνασθαι εὖ ποιεῖν οὐς ἂν ἐθέλης, θέλειν δὲ δεῖ τοὺς ἀξίους. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπ' αὐτῷ βουλομένῳ ἐστὶν ἀφελέσθαι, ἐν δὲ οὐδὲ βουληθεὶς ποτε ἀφαιρήσεται, τὸ πολλοὺς εὖ πεποιτημένα. ὥστε εὖ ἴσθι, ὅτι οὐδεμία μεῖζων ἀνδρὶ γενομένῳ ποτὲ ἐν δυνάμει μεταμέλεια καὶ πολυδυνία γίγνεται ἢ εἰ διδόντος τοῦ θεοῦ μηδένα ἔδρασαν ἀγαθὸν μηδὲ ἐν, βουλομένῳ δὲ δρᾶν πέπαυται διδοῦς

nus de ipsis servatis gavisos esse. Antigenem medicum, si adhuc in Chio deprehendis, necdum in Rhodum abiit, saluta et scito eum virum esse optimum, item Cratini filios.

III Archelao regi.

Venit Athenas ad nos Pellæus senex una cum suis adolescentibus, fuitque spectaculum, rex optime, iucundum mihi quidem coram spectanti quoque intercedente ista facta essent, pulchrum autem et tibi absenti et magnam gloriam ferens et admirationem apud omnes meos necessarios et quotquot viderunt Athenienses; videntur autem multi, nec erat eorum quisquam, qui non tuam humanitatem admiraretur et omnia bona tibi precaretur. Circumibat enim senex, haud multis ante diebus squalens et comam alens in tenui adeo spe filiorum salute posita, iam splendidus repente et cum duobus filiis adolescentibus, diis sacrificans meque celebrans et colens, quod filios ipsi servaverim, urbemque Atheniensium, quod tales cives aleret. (2) Ego vero et alia multa quæ dicam habeo, nolo autem, postquam ostendi, quanto plus ex hoc te ipsum iuveris quam ullum alium hominem, videri exinde minorem tibi gratiam referre. Confiteor autem ipse, me maximo a te beneficio affectum esse et operam daturum, ut pro præclaro hoc officio plurimas tibi et magnas gratias referam, quod neque miserum illum senem, quum miseria laborabat, de nobis, neque nos de te concepta spe sefelleris.

IV. Eidem.

Et in negotio illo de Pellæis, optime Archelae, et in multis aliis recte te gessisti et erga me et erga alios honestos et amore dignos viros multos, et crede mihi, non minus quæ erga alios, quam quæ privatim erga nos egregie præstitisti, curæ esse mihi scire, non quod curiosus sim, sed quod gaudeam super eis, in quibus te laudem meruisse audiam, neque tibi pro ipsis minorem gratiam habeo: non enim ob collata privatim in me beneficia magis gaudendum quam quod talem te cognoverim ego quidem censeo. Idque ipsum mihi contigit ab omni opere, quod in optimum quemque recte te præstare audiam. (2) Ceterum hæc memento, optime Archelae, quod, etsi in reliquis nihil aliud quam multos labores multasque ærumnas deus tibi dederit, hoc tamen unum dedit bonum, ut possis, quibuscunque velis, bene facere: velle autem oportet dignis. Et reliqua quidem qui volet auferre poterit, unum hoc ne volens quidem quisquam auferet, multis bene fecisse. Quare probe scias, maiorem nullam viro in summa potentia aliquando constituto pœnitentiam oriri posse et mœstitiam, quam si, licet copiam deus fecerit, neminem tamen ullo beneficio affecerit, quum vero velit bene facere, deus per-

ὁ θεός. ἀλλ' οὐ σύ γε ἂν τοῦτο πώποτε πάθοις, οὐδὲ ἀνιάσῃ ὅτι οἴχεται ὁ καιρὸς εἰς ἀνθρώπων εὐεργεσίαν ἀνεθεὶς φροῦδος ἤδη καὶ πέπαυται παρὼν ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ παρέσται μὲν αἰεὶ καὶ στήσεται κατόπιν ἀξίῳ γε ὄντι καὶ χρωμένῳ ταῖς ἑαυτοῦ χάρισι δεξιῶς. (3) ἀλλὰ ὅητα, κἂν ἐπίσχη πνέων, πάντως ἤδη καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἰδιῶται πολλοὶ καὶ ἤσθοντο τῆς σῆς δυνάμεως οὐ σὺν κακῷ, καὶ ἔχουσιν ἀπόμοιραν τῆς σῆς εὐπραξίας. καὶ οἱ μὲν πόνοι παύσαιντ' ἂν ἐκστάντος σοῦ καὶ τὸ κινδυνεύειν καὶ αἱ φροντίδες, τὸ δὲ συνειδὸς ὄν τε ἔπαθον τοῖς παθοῦσι καὶ σοὶ τῷ πεποιηκότι αἰεὶ μενεῖ οὐ μικρὸν οὔτε κτῆμα οὔτε ἀπόλαυσμα, ἀλλὰ ἀρκοῦν τοῦτο καὶ ἐν δυσπραξίαις ἡδονὰς παρέχειν. ταῦτα δὴ παρακελεύομαι πράσσειν τε αἰεὶ καὶ μὴ ἀποκάμνειν, ὥσπερ οὐδ' ἀποκάμοις ἂν, οὐδ' ἔστι τις τοῦτου κόρος, τὰ δ' ἄλλα πράως ὁμοίως καὶ δεξιῶς χρῆσθαι τῇ παρουσίᾳ δυνάμει· καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἄλλον τινὰ ἀνθρώπων, οὐδ' ὅστις τεθνήξῃσθαι παραχρημα μέλλων σοῦ κελεύσαντος ἀφελῆ, ἐκείνων μᾶλλον ἢ σεαυτὸν εὐφρανεῖ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὸν τρόπον. (4) ἔτι γε μὴν καὶ τὸ τοὺς ἀπανταχόθι τιμῆς καὶ λόγου τινὸς τῶν Ἑλλήνων ἀξίους καὶ μάλιστα τοὺς κατὰ τὰς τέχνας σπουδαζομένους καὶ πάλιν αὖ μάλιστα τούτων ἀπάντων τοὺς ποιεῖν ἢ λέγειν τι κατὰ παιδείαν δυναμένους μετακαλεῖσθαι σε πανταχόθεν καὶ χορηγίαις τῶν ἐπιτηδείων ἀφθόνοις καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν, ὅπως ἀπαλλαγέντες τῶν ἄλλων φροντιδῶν ἐπιδοῶσιν αἰεὶ διὰ σέ καὶ προΐωσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἑκάστοι τέχναις, καὶ τούτων ἀναπιμπλάναι τὸν οἶκον, ἀλλὰ μὴ κολάκων καὶ βωμολόγων ἀνθρώπων, καὶ τούτους θεραπεύειν αὐτόν, οὐχ ὑπ' ἐκείνων θεραπεύεσθαι, μᾶλλον ὁμολογοῦντα, ὥσπερ ἔστι πυνθάνεσθαι πολλάκις, ὅτι ἐπ' ἐκείνοις μᾶλλον ἔστι τὸ σέ εἶναι ὅποιος εἶ καὶ τὸ τοιοῦτον ὄντα παρὰ τοῖς ἔπειτα ἀνθρώποις λόγου τυχεῖν, ἢ ἐπὶ σοὶ τὸ ἐκείνους εὐτυχεῖν· ἐκείνοις μὲν γε, κἂν ὑπολίπωσιν αἱ παρὰ σοῦ δωρεαί, καὶ πλοῦτον αὐτάρκη καὶ δόξαν εἶναι καὶ ἡδονὴν τὰς τέχνας. τίς σ' οὐκ ἂν ἀγάσαιο καὶ μακαρίσειε τούτων ἀπάντων, καὶ μάλιστα ὅτι ὁμολογοῦσιν ἤδη καὶ ἴσασι πάντες εἰς τοῦτό σε ἕκοντα τῆς πρὸς τοὺς συνόντας σοὶ φιλανθρωπίας, ὥστε τὴν μὲν ἰσχὺν καὶ πᾶν σοὶ συμβάλλεσθαι, τὸ δὲ ὄνομα μηδὲν ἀντιπράσσειν τὸ τοῦ βασιλείως εἰς τὸ στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων.

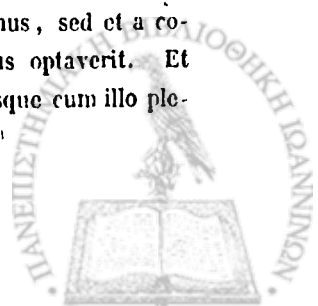
εἰ. Κηφισοῦπι.

Καὶ ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὃ βέλτιστε Κηφισοῦπι, τὸ τε σῶμα οὐ μογηρῶς διατεθέντες καὶ ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν ἐπιεικῶς κοιμῶμενοι συντόμοις, καὶ ἀπεδέξατο ἡμᾶς Ἀρχέλαος, ὡς εἰκός τε ἦν καὶ προσεδοκῶμεν ἡμεῖς, οὐ δωρεαῖς μόνον, ὧν οὐδὲν ἐχρηζόμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ φιλοφροσύναις, ὧν οὐδ' ἂν εὐχαιτό τις μείζους παρὰ βασιλείων. καὶ κατελάβομεν Κλίτωναν ἐρρωμένον, καὶ ἔστιν ἡμῖν σὺν ἐκείνῳ τὰ πολλὰ

mittere desierit. Sed tale quid tu nunquam patieris, neque ægre feres, beneficiendi hominibus occasionem iam evanuisse, neque amplius adesse deum, verum et semper tibi aderit et pone adstabit, ut qui dignus sis atque ipsius beneficiis recte utaris. (3) At vero, etsi destiterit adspirare, iam omnino et civitates et gentes et privati multi tuam potentiam non cum damno experti sunt tuæque felicitatis sibi habent partem. Et labores quidem tui, si de statu excideris, et pericula et curæ cessaverint, conscientia vero beneficiorum et iis qui acceperint, et tibi qui præbueris, perpetuo manebit haud contemnenda possessio et fructus, sed ad voluptates in calamitatibus etiam præbendas idonea. Hæc iam auctor tibi sum ut semper facias nec fatigeris, ut neque fatigaberis, neque ullum huius rei tedium est; quod reliquum est, ut mansuete simul et prudenter utare præsentī potestate: nam hoc ipsum nullum alium hominem, ne eum quidem, qui ab imminente morte tuo iussu liberaretur, maiore quam te ipsum gaudio afficiet, tali te esse animo. (4) Præterea jubeo et eos Græcorum, qui quoque loco honore et respectu digni sunt, maximeque artium studio splendidos, et rursus horum maxime qui poetica et oratoria pro eruditione sua facultate pollent, undecunque convocare et largo rerum necessariarum apparatu aliisque muneribus fovere, ut reliquis curis liberati per te augeant semper et in suis quisque artibus proficiant, ac talibus aedes tuas implere, nec vero adulatoribus atque scurris, eosque colere ipsum, non ab illis coli, præsertim confidentem, ut sæpenumero ex te audire licet, te illis potius debere quod talis sis qualis es, atque hinc et apud futuros homines laudem consequuturus, quam illos tibi quod felices sint: illis enim, etiamsi tua munera deficiant, et satis opum et gloriam et voluptatem in artibus superesse. Quis non ob hæc omnia demiretur te et beatum prædicet, idque maxime, quod iam fatentur atque norunt omnes, eo te humanitatis erga familiares tuos processisse, ut ipsa quidem potentia valde te adiuvet, nomen autem regis nihil omnino obsit, quo minus ab amicis diligaris.

V. Cephisophonti.

Venimus in Macedoniam, optime Cephisophon, nec corpore male affecti et quam fieri potuit convenienter brevi spatio perlati, atque excepit nos Archelaus, ut consentaneum erat nosque exspectabamus, non tantum muneribus, quibus nihil nos indigebamus, sed et a comitate, qua nemo maiorem a regibus optaverit. Et Clitonem deprehendimus salvum, nobisque cum illo ple-

καί, ὅταν τύχη, σὺν Ἀρχελάῳ ἀμεμπτος ἢ διαγωγῆ, πρὸς τε τοῖς ἔργοις οὐδὲν κωλυόμεθα τοῖς τούτων γίνεσθαι. ἀλλὰ πολὺς μὲν ἐγκείται ὁ Κλίτων, πολὺς δὲ καὶ ὁ Ἀρχέλαος, ἐκάστοτε φροντίζειν τι καὶ ποιεῖν τῶν εἰωθῶτων ἀναγκάζοντες, ὥστε ἔμοιγε μισθὸν οὐκ ἀηδῆ μὲν οὖν οὐδὲ ἀπονον δοκεῖ Ἀρχέλαος ἀναπράσσειν τῶν τε δωρεῶν, ὧν ἔδωκέ μοι εὐθὺς ἀφικόμενον, καὶ ὅτι εἰστία με λαμπρότερον ἢ ἔμοι φίλον ἦν ἐκάστης ἡμέρας. (2) περὶ δὲ ὧν ἐπέστείλας ἡμῖν σὺ μὲν εὖ ποιεῖς ἐπιστέλλων ἃ δοκεῖς ἡμῖν εἰδέναι διαφέρειν ἴσθι μέντοι μηδὲν μᾶλλον ἡμῖν ὧν νῦν Ἀγάθων ἢ Μέσατος λέγει μέλον ἢ τῶν Ἀριστοφάνους φληναφημάτων οἴσθα ποτε μέλον. καὶ τούτοις γε ἂν ἀδικήσαις ἡμᾶς εἰς τὰ μάλιστα ἀποκρινάμενός ποτε, κἂν ὄλωσ μη παυομένους τῆς ἀναγωγίας αὐτοῦς ὁρᾶς. ἦν μέντοι τις τῶν ἀξίων περὶ Εὐριπίδου λέγειν τι ἢ ἀκούειν αἰτιᾶται ἡμᾶς τῆς πρὸς Ἀρχέλαον ὁδοῦ, ἃ μὲν τὸ πρόσθεν εἶπομεν περὶ τοῦ μὴ δεῖν εἰς Μακεδονίαν ἡμᾶς ἀποδημεῖν ἐπιστάμενος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἀπηνάγκασε βαδίσαι ἀγνοῶν, τοῦτον δὲ ἀξίον νόμιζε δηλοῦν αὐτῷ ἄπερ οἴσθα, ὧ Κηφισοφῶν, καὶ οὕτω πεπαύσεται ἀγνοῶν τὰς αἰτίας καὶ ἅμα, ὅπερ εἰκός ἐστι τὸν ἀγνοῶντα πάσχειν, καταγινώσκων ἡμῶν ὡς φιλοχρημάτων γενομένων. (1) οὐ γάρ που δὴ πορφύραν καὶ σκήπτρον φορεῖν ἢ φρούρια λαθόντας ἐν Τριβαλλοῖς ἡγεῖσθαι ὑπάρχους καλουμένους ὀρεχθῆναι τις ἂν φήσειεν ἡμᾶς καὶ διὰ τοῦτο δὴ στεῖλαισθαι τὴν πρὸς Ἀρχέλαον ὁδόν, ἀλλὰ ὄπλον ὅτι πλοῦτου ἕνεκα. εἶτα πῶς δὴ νεοί τε καὶ ὅτε μέσοι τὴν ἡλικίαν ἤμεν, καὶ δὴ ζώσης ἡμῖν τῆς μητρὸς, ἧς ἕνεκα ἂν μόνης ἐβουλόμεθα πλουτεῖν, εἴπερ ἄλλως ἐβουλόμεθα, οὐχ ὅπως ἐδιώξαμεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεισάμεθα ἐγκείμενον, τὸν αὐτὸν τοῦτον πλοῦτον ἤδη τηλικοῖσδε οὔσιν ἡμῖν ἡμερτὸν εἶναι εἰκότως ἂν τις νομίσειεν, εἰ μὴ διὰ τοῦτο ἄρα πολλὰ λαθεῖν σὺν ἀδοξίᾳ τέ τιτι ἡμετέρα καὶ οὐδὲ ἀπολαύσει ἐτι οὐδεμιᾶ ἐπεθυμήσαμεν, ἵνα ἐν βαρβάρῳ γῆ ἀποθάνωμεν, καὶ ἵνα πλείονα Ἀρχελάῳ καταλίπωμεν χρήματα; (4) ἐτι δὲ δὴ καὶ προσθείης ἐτι, ἐπειδὴ τάχιστα ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις τεσσαράκοντα τάλαντα ἀργυρίου διδόντος Ἀρχελάου καὶ ἀγανακτοῦντος ὅτι οὐ λαμβάνομεν, ἀντέσχομεν μὴ λαθεῖν, τῶν δὲ ἄλλων δώρων ὅποσα ἢ Κλίτων ἔδωκεν ἡμῖν ἢ Ἀρχέλαος ἐπεισε λαθεῖν, οὐκ ἐστὶ ὅτι ἐνθάδε ὑπολελείμεθα, ἀλλ' οἴχονται αὐτὰ φέροντες ὅπερ καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν φέρουσιν, ὑμῖν τοῖς αὐτοῖσι ἐταίροις καὶ ἐπιτηδεῖσι νεμήσοντες ἅπαντα. τίς δ' ἂν οὕτως εὐρεθείη ἐτι σκαιὸς καὶ βάσκανος τὸν τρόπον, ὅστις ἂν φιλοχρηματία με θελχθέντα ταύτην ἀποδημῆσαι ὑπολάβοι τὴν ἀποδημίαν; ἀλλὰ δήπου ἀλαζονείαν τινὰ ἢ τοῦ δύνασθαι τι μέγα ἐπιθυμίαν ἐροῦσιν. (5) ἀλλ' ἢ μὲν δύναμις ἡμῖν καὶ μένουσιν Ἀθήνησιν ἢ παρὰ Ἀρχελάου καὶ πάλαι ἦν, ἄλλως τε καὶ Κλίτων οὐ τοσοῦτον ἐδύνατο μέγα τοῦ μὴ ἄλλον ἢ δὴ προηρούμην ἐξ ἀρχῆς τρόπον βιοῦν ἐμέ, μηδ' ἔπου μὴ ἐθέλοιμι

rumque et passim cum Arche'ao pulchrum est commercium, nec illorum negotiis adesse prohibemur. Sed multus mihi instat Clito et multus etiam Archelaus quotidie, meditari semper aliquid et scribere politico nostro more cogentes, ut mercedem mihi non ingratam quidem, sed nec laboris expertem Archelaus exigere videatur eorum munerum, quæ mihi dedit statim advenienti, et quod lautioribus quam gratum mihi est epulis quotidie me excipit. (2) De quibus autem scripsisti nobis, bene quidem facis, quod scribis quæ scire nostra interesse putas; scias tamen, nobis nihil magis curæ esse ea, quæ Agatho nunc dicit atque Mesatus, quam olim curavi nugæ Aristophanis. His igitur si responderis unquam, peccaveris vehementer, etiamsi a contumacia sua plane non desistere eos videas. Si quis vero ex eis, qui digni sunt ut de Euripide aliquid dicant atque audiant, accuset nos quod ad Archelaum profecti simus, qui quidem, quæ prius de itinere in Macedoniam non faciendo diximus, sciat, nesciat autem quæ postea nos eo proficisci coegere, hunc dignum esse existima, cui exponas, Cephisophon, quæ nosti, atque ita desinet ille causas ignorare, simulque, quod accidere solet ignorantibus, accusare nos ut pecuniarum cupidus. (3) Non enim nos utique aliquis dixerit cupivisse, ut purpuram aut sceptrum gestarem, neque præsidibus apud Triballos impositi dominarem procuratores dicti, atque hanc ob causam ad Archelaum iter suscepisse, sed divitiarum causa sine dubio. Cur igitur quas, quum iuvenes quumque media ætate eramus, superstitibus adhuc matre, cuius solius gratia ditescere voluissemus, si omnino unquam voluimus, non modo non captavimus, verum et repudiavimus, has ipsas divitias iam ultro oblatas ita ætate proventis nobis expectandas esse iure quis existimet? Nisi forte cum famæ nostræ dispendio nec ullo nostro commodo opes colligere stulimus, quo in peregrina terra moreremur et ampliores Archelao relinqueremus copias. (4) Præterea hoc quoque adicias, quod, postquam venissemus in Macedoniam, paucis post diebus offerenti quadraginta argenti talenta Archelao, ægreque quod non acciperemus ferenti, restitimus tamen nec accepimus. Ex reliquis autem muneribus, quæcunque vel Clito nobis donavit vel Archelaus accipere persuasit, non est quod hic reliquerimus, sed abierunt hæc ferentes qui et hanc epistolam ferunt, vobis illic sociis et familiaribus distributuri omnia. Quis vero adhuc invenitur tam lævus et invidus moribus, qui me avaritia illectum hoc iter ingressum suspicetur? Sed nimirum superbiam aliquam aut magnæ cuiusdam potentie cupiditatem dicent. (5) At vero potentia nobis etiam Athenis manentibus apud Archelaum et olim magna fuit, præsertim quum nec Clito valeret tantum, ut non alio, quam ab initio mihi proposueram, modo vivendum mihi putarem, aut in quo loco minime vellem, vitæ finem faciendum, deni-

ἀποθανεῖν, τελευταῖον δὲ καὶ παρέχειν λόγους ἔσκει τοῖς κακῶς βουλομένοις ἡμᾶς λέγειν. εἰ δὲ δὴ καὶ δυνάμειός τινος ὠρέχθημεν, τί ἄλλο ταύτῃ τῇ δυνάμει ἢ πρῶτον μὲν εἰς τὰ τῆς πόλεως, ἔπειτα εἰς τὰ τῶν φίλων χρήσεσθαι ἐμέλλομεν; ἀλαζονείας τε ἕνεκα πολὺ ἂν μᾶλλον ἐν ὄψει τῶν τε φίλων καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν ἐχθρῶν δύνασθαι τι ἐβουλόμεθα. καὶ μὴν εὐμετάβολόν γέ με οὔτε εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα οὔτε εἰς ὑμᾶς τοὺς φίλους καὶ οὐχ ἦσσαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς σκοπῶν εἴποι τις ἂν, οἷς ἄπασιν ἐκ νέου μέχρι τοῦ νῦν τοῖς αὐτοῖς κέρημιαι πλὴν ἐνὸς ἀνδρός, Σοφοκλέους· πρὸς γὰρ δὴ τοῦτον μόνον Ἰσασί με τάχα οὐχ ὁμοίως αἰεὶ τὴν γνώμην ἔχοντα. (β) ὃν ἐγὼ ἐμίσησα μὲν οὐδέποτε, ἐθαύμασα δὲ αἰεὶ, ἔστερξα δ' οὐχ ὁμοίως αἰεὶ, ἀλλὰ φιλοτιμότερον μὲν τινα εἶναι ποτε δόξας ὑπεῖδον, βουλευθέντα δὲ διαλύσασθαι τὰ νείκη προθυμώτατα ὑπεδεξάμην. καὶ ἀλλήλους μὲν, ἐξ ὅτου συνέβη, στέργομέν τε καὶ στέρξομεν, τοὺς δ' ἐμβάλλοντας ἡμῖν πολλακίς τὰς ὑπονοίας εἶναι ἐκ τοῦ ἡμᾶς ἀπεχθάνεσθαι τὸν ἕτερον θεραπεύοντες, ἂν τι πλεῖον ἔχωσι, διαβεβλήμεθα. καὶ νῦν, ὦ βέλτιστε Κηφισοφῶν, οἶδ' ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ τοὺς περὶ ἡμῶν λόγους ἐμβάλλοντες εἰς τοὺς ὄχλους· ἀλλ' ὡσπερ αἰεὶ ἄπρακτοι αὐτῶν αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἐγένοντο καὶ γέλωτα ἐξ αὐτῶν καὶ μῖσος, οὐδὲν πλέον, ὠφλίσκανον, καὶ νῦν ἴσθι ὅτι οὐκ ἄπρακτοι μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῇ σφίσις ἔσονται. σὺ μέντοι εὖ ποιεῖς περὶ τούτων ἡμῖν γράφων, ἐπειδὴ περ οἶμαι ἡμῖν διαφέρειν· ἀλλ' ὡσπερ εὖ ποιεῖς γράφων, οὕτως ἀδικεῖν σε φήσαιμ' ἂν ἡμᾶς ἀντιλέγοντα ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς οὐκ ἀξίοις.

que et calumniandi materiem usque obtrectatoribus nostris præberem. Sin vero potentia cupidi essemus, ad quid aliud hac potentia quam primum ad civitatis nostræ deinde ad amicorum commodum usuri eramus? Superbiæ autem gratia multo sane magis in amicorum quoque conspectu, nec minus inimicorum potentes esse vellemus. At inconstantem me neque ad studia mea, neque ad vos amicos, sed nec minus ad inimicos respiciens aliquis dicat, quibus omnibus ex iuvene hucusque eisdem utor, uno viro excepto, Sophocle : erga hunc enim solum norunt me fortasse haud similiter semper affectum. (6) Hunc ego odi quidem nunquam, miratus vero sum semper, non tamen semper similiter dilexi, sed aliquando contentiosiore suspicans neglexi, volentem autem deponere controversias promptissime excepi. Et nos quidem iam invicem, ex quo hoc factum est, diligimus et diligemus, eos vero, qui suspiciones sæpenumero nobis iniiciunt, quoque odium nobis moveant, alterum adulantur nostrum, ne quid lucri faciant, confutamus. Et nunc, optime Cephisophon, hos novi esse, qui de nobis sermones in vulgus spargant : sed ut effectu semper pravæ eorum linguæ caruerunt, nihilque aliud quam risum et odium sibi contraxerunt, ita et nunc scias, non tantum invalidas futuras, sed etiam in ipsorum dantnum eventuras. Tu sane recte facis, quod de his nobis scribis, quando quidem id e re nostra putas, verum ut recte facis, quod scribis, ita affirmaverim te iniuria nos afficere, si de his rebus hominibus non dignis contradixeris.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

HERACLITI EPHESII EPISTOLÆ.

α'. Βασιλεύς Δαρείος Ἡράκλειτον Ἐρέσιον σοφὸν ἄνδρα προσαγορεύει.

Καταβέβλησαι λόγον γραπτὸν περὶ φύσεως δυσνόη-
τόν τε καὶ δυσεξήγητον. ἐν τισι μὲν οὖν ἐρμηνευό-
μενος κατὰ λέξιν σὴν δοκεῖ μοι δυνάμιν τινα προσφέ-
ρεσθαι θεωρίας κόσμου τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν ἀπὸ
τούτου συμβαινόντων, ἅπερ ἐστὶν ἐν θειοτάτῃ κείμενα
κινήσει, τῶν δὲ πλείστων ἐποχὴν ἔχειν τὰ πρὸς ζήτη-
σιν καὶ μάθουσιν, ὥστε καὶ τοὺς ἐπὶ πλείστον μετε-
σχηκότας γραμμάτων ἑλληνικῶν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς
ἀσχολουμένους περὶ τὴν τῶν μετεώρων προσοχὴν καὶ
φιλομάθειαν ἀπορεῖσθαι τῆς ἐν ὀρθῇ γνώμῃ παρὰ σοὶ
δοκούσης καταγεγράφθαι διηγήσεως. βασιλεύς οὖν
Δαρείος Ἰστάσπου βούλεται σῆς ἀκροάσεως μετα-
λαβεῖν καὶ παιδείας λογικῆς. ἔρχου δὴ συντόμως
πρὸς ἐμὴν ὄψιν καὶ βασιλείον οἶκον. Ἕλληνες γὰρ
ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀνεπισήμαντοι σοφίζομένοις ἀνδρά-
σιν ὄντες παρορῶσι τὰ καλῶς ὑπ' αὐτῶν ἐνδεικνύμενα
πρὸς καλὴν ἀγωγὴν καὶ διαίταν, παρ' ἐμοὶ δὲ ὑπάρ-
ξει σοὶ πᾶσα μὲν προεδρία, καθ' ἡμέραν δὲ καλὴ καὶ
σπουδαία προσαγόρευσις καὶ βίος εὐδόκιμος σαῖς πα-
ραινέσεσιν.

β'. Ἡράκλειτος Δαρείῳ βασιλεῖ πατρὸς Ἰστάσπεω χοίρειν.

Ὅκοσοι τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχθόνιοι, τῆς μὲν ἀλη-
θείης καὶ δικαιοπραγίης ἀπέχονται, ἀπληστίη δὲ καὶ
δοξοκοπίῃ προσέχουσι κακῆς εἵνεκεν ἀνοίης. ἐγὼ δὲ
ἀμνηστίην ἔχων πάσης πονηρίας καὶ κόρον φεύγων
παντὸς οἰκειούμενον φθόνον διὰ τὴν ὑπερηφανίην οὐκ
ἂν ἀφικοίμην εἰς Περσικὴν χώραν, ὀλίγοις ἀρκεόμενος
κατ' ἐμὴν γνώμην. ἔρρωσο.

γ'. Βασιλεύς Δαρείος Ἐρεσίοις.

Ἄνθρωπος ἀγαθὸς μέγα ἀγαθὸν πόλει. λόγοις καλοῖς καὶ
νόμοις ψυχὰς ἀγαθὰς ποιεῖ καιρίως ἄγων εἰς ἀγαθὰ.
ὁμοίως δὲ Ἑρμόδωρον οὐ μόνον αὐτῶν βέλτιστον ἀλλὰ
καὶ Ἰώνων πάντων ἐξεβάλετε ἐκ πατρίδος, αἰσχρὰς
αἰτίας ψυχῇ ἀγαθῇ προσάπτοντες. εἰ μὲν οὖν διε-

I. Rex Darius Heraclitum Ephesium sapientem virum salutat.

Emisisti scriptum sermonem de natura intellectu et
explicatu difficilem. Atque in quibusdam quidem, quan-
tum ex verbis tuis colligere licet, videtur mihi facultatem
præ se ferre contemplationis mundi universi et eorum
quæ ab hoc pendent, quæ sunt in divinissimo motu po-
sita, plurimorum autem ad indagacionem et cognitionem
præclusum habere aditum, ita ut et græcarum littera-
rum peritissimi et reliqui rerum cœlestium studio ac
scientiæ dediti qua vera sententia libellus scriptus esse
videatur ambigant. Rex itaque Darius Hystaspis filius
auscultationis atque institutionis coram tradendæ fieri
cupit particeps. Fac igitur, ut brevi in meum conspe-
ctum et regiam domum venias. Græci enim ut pluri-
mum sapientes viros nil curantes contemnunt ea, quæ ad
disciplinam et vitam recte instituendam ab illis præci-
piuntur, apud me vero omnis honor tibi suppetet et
quotidie honesta atque studiosa allocutio et tuis adhorta-
tionibus vita celebris.

II. Heraclitus Dario regi Hystaspis filio salutem.

Quotquot sunt mortales, a veritate abhorrent atque
probitate, insatiabili vero cupiditati tuæ et gloriæ malæ
benevolentiae gratia inserviunt. Ego vero malitiæ omnis
expers et fugiens fastidium, quod cuiusque odium com-
parat ob superbiam, in regionem Persicam non venerim,
paucis ex animi sententia contentus. Vale.

III. Rex Darius Ephesiis.

Vir bonus magnum bonum reipublicæ, sermonibus
honestis ac legibus mentes bonas reddit ad bona impel-
lens tempestive. Vos autem Hermodorum non modo
vestrum optimum, sed et universorum Ionum ex patria
expulistis, turpibus in bonum animum criminibus colla-

γνωκατε βασιλεῖ πολεμεῖν δεσπότη, ἐτοιμάζεσθε (ἀποστελῶ γὰρ στρατιάν, ἣ ὑμεῖς οὐ δυνήσεσθε ἀντιτάσσεσθαι· αἰσχρὸν γὰρ βασιλεῖ μεγάλῳ μὴ ἀρκέειν φίλοις). εἰ δὲ μηδὲν τοιοῦτον ἐγχειρήσετε, καταΐζετε Ἑρμοδώρον καὶ ἀπόδοτε αὐτῷ πατρῶν κτήσιν, μνημονεύοντες ἃ ὑμᾶς ἐκείνου εὐνοία εὐηργέτησα, φόρους ἐλάττους τάσας ὧν ἐφέρετε καὶ γῆν πολλήν δοῦς πρὸς ἣ ἐκέκτησθε. ὧν οὐκ εἴκατε χάριν ἀφείλιν· οὐ γὰρ ἂν ποτε Ἑρμοδώρον φίλον βασιλέως ἐφυγαδεύσατε. ἀποστείλατε οὖν ἄνδρας τοὺς ἐροῦντας πρὸς με τὸ δίκαιον ὑπὲρ ὧν ἐγκαλεῖτε Ἑρμοδώρῳ, ἵν' ἐάν μὲν ἐκεῖνος ἐπίδειχθῆ κακοφρονῶν, ἐπιτιμηθῆ, ἐάν δὲ ὑμεῖς, ἐπὶ νοῦν βέλτιον θῶμαι καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἀμαρτάνειν κωλύσω εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας· καὶ γὰρ βασιλεῖ ὑμπερῶ συμφέροι ταῦτα καὶ ὑμῖν. ἔρωσθε.

δ'. Ἡράκλειτος Ἑρμοδώρῳ.

Ἦδη μηκέτι τοῖς ἑαυτοῦ χαλέπαινε, Ἑρμοδώρε. Εὐθυκλῆς ὁ Νικοφῶντος τοῦ συλῆσαντος προπέρουσ τὴν θεὸν ἀσεβείας με γέγραπται, ἄνδρα σοφία προύγοντα ἀπαιδευσίᾳ νικῶν, ὡς ὅτι ἐπέγραψα τῷ βωμῷ οὐ ἐπέστησα τὸ ἐμὸν ὄνομα, θεοποιῶν ἄνθρωπον ὄντα ἑμαυτόν. εἶτα κριθήσομαι ὑπὸ ἀσεβοῦς ἐν ἀσεβείᾳ. τί οἶει; δόξω αὐτοῖς εὐσεβῆς εἶναι ἐναντία φρονῶν ὡς αὐτοὶ περὶ θεῶν νομίζουσιν; εἰ καὶ πεπηρωμένην ἔχρινον ὄψιν, τυφλότητα ἂν ἔλεγον τὴν θρασιν. ἀλλ' ὦ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι, διδάξατε πρῶτον ἑμᾶς τί ἐστὶν ὁ θεός, ἵνα ἀσεβεῖν λέγοντες πιστεύησθε. (2) ποῦ δ' ἐστὶν ὁ θεός; ἐν τοῖς ναοῖς ἀποκεκλεισμένος; εὐσεβεῖς γε εἰ ἐν σκότει τὸν θεὸν ἰδρύετε. ἄνθρωπος λοιδορίαν ποιῆται λίθινος εἰ λέγοιτο, θεὸς δὲ μυθεύεται, ὅς, τοῦτο τὸ λεγόμενον, ἐκ κρημνῶν γεννᾶται; ἀπαιδευτοὶ, οὐκ ἴστε ὅτι οὐκ ἐστὶ θεὸς χειρόκμητος, οὐδὲ ἐναργῆ βράσιν ἔχει, οὐδὲ ἔχει ἕνα περίβολον, ἀλλ' ὅλος ὁ κόσμος αὐτῷ ναός ἐστι ζώοις καὶ φυτοῖς καὶ ἀστροῖς πεποικιλμένος; Ἡρακλεῖ ἐπέγραψα τῷ Ἐφεσίῳ τὸν βωμὸν πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεόν, οὐχ Ἡρακλεῖτω. ἂν δὲ ὑμεῖς ἀζυνετήτε γράμματα, οὐκ ἐμὴ ἀσέβεια τὸ ὑμῶν ἀπαιδευτον. μανθάνετε σοφίην καὶ συνίετε. ἀλλ' οὐ θέλετε, οὐδ' ἐγὼ ἀναγκάζω. γηρᾶτε σὺν ἀπαιδευσίᾳ χαίροντες ἰδίοις κακοῖς. (3) Ἡρακλῆς δὲ οὐκ ἄνθρωπος ἐγερόνει; ὡς μὲν Ὀμηρος ἐφέυσαστο, καὶ ξηνοκτόνος. ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία καλοκαγαθία καὶ ἔργων τὰ γενναϊότατα τοσοῦτους ἐκτέλεσαντα ἄθλους. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ ἄνθρωποι, οὐ καὶ αὐτὸς ἀγαθός εἰμι; ἡμαρτον ἐρόμενος ὑμᾶς· καὶ γὰρ εἰ τὰ ἐναντία ἀποκρίναισθε, ὅμως ἀγαθός εἰμι. καὶ ἔμοιγε πολλοὶ καὶ δυσχερέστατοι ἄθλοι κατώρθωνται. νενίκηκα ἡδονάς, νενίκηκα χρήματα, νενίκηκα φιλοτιμίαν, κατεπάλαισα δειλίαν, κατεπάλαισα κολακείαν, οὐκ ἀντιλέγει μοι φόβος, οὐκ ἀντιλέγει μοι μέθη, φοβεῖται με λύπη, φοβεῖται με ὀργή. κατὰ τούτων ἀγῶν· καὶ αὐτὸς ἐσταφάνωμαι ἑμαυτῷ ἐπι-

tis. Si igitur cum rege domino bellum gerere decreveritis, paramini. Mittam enim exercitum, cui resistere vos non poteritis: nam regi magno turpe, non ferre amicis opem. Sin tale nihil in vos suscipietis, Hermodorum revoke et paterna ei bona restituite, recordantes quanta in vos illius amore beneficia contulerim minore quam pendebatis tributo imperato, multaque ad eam quam tenebatis adiecta terra. Pro quibus gratiam videmini vobis debere nullam: non enim Hermodorum regis amicum in exilium eiecissetis. Mittite igitur viros, qui causam coram me dicant pro eis, quorum reum Hermodorum agitis, ut, si criminis ille coarguatur, pœnas det, sin vos, ad frugem vos reducam et ne in bonos viros peccetis in posterum caveam: namque et regi vestro hoc conducit et vobis ipsis. Valet.

V. Heraclitus Hermodoro.

Noli amplius, Hermodore, tuis succensere. Euthycles Nicophontis, qui deæ sanum ante hos duos annos complaverat, filius impietatis me accusavit, sapientia præstantem virum rusticitate sua superans, quod altari, cui præfui, meum nomen inscripserim, deum ex homine me ipsum faciens. Itaque ab impio in impiis iudicabor. Quid censes? Piusne videbor eis esse, qui diversam ab illis de diis opinionem habeam? Si etiam occæcatum oculum iudicarent, cæcitatem visum dicerent. Sed, o homines imperiti, docete nos primum, quid sit deus, ut impietatis reos nos agentes fidem mereatis. (2) Ubi vero deus est? num in templis conclusus? O pius, qui in tenebris deum erigitis. Homo convitium facit, lapideus si dicatur, deus autem fingitur ex præcipitiis, quod aiunt, natus? Indocti nescitis deum non manibus exsculpi, neque a principio fundamentum habere, neque uno septo contineri, sed totum mundum templum ei esse animalibus et plantis et astris decoratum. Herculi Ephesio inscripsi aram in vestrorum civium numerum deum referens, non Heraclito. Sin vos litteras non intelligitis, non mihi impietati vertenda est vestra imperitia. Discite sapientiam atque sapite, sed non vultis, neque ego cogo. Senescite cum imperitia vestris ipsorum gaudentes malis. (3) Hercules nonne homo natus fuit? Immo, ut Homerus mentitur, adeo hospitem interfector. Sed quid eum deorum in ordinem retulit? Ipsius probitas fortissimaque facta tam magnis laboribus perpetrata. Ego igitur, o homines, non et ipse sum bonus? Erravi vos interrogans: nam etsi contraria respondeatis, sum tamen bonus. Mihi quoque multi eique difficillimi labores feliciter confecti sunt; vici voluptates, vici pecunias, vici honoris cupiditatem, profligavi ignaviam, profligavi adulationem, non repugnat mihi metus, non repugnat mihi temulentia, metuit me tristitia, metuit me iracundia. Contra hos ipsos adversarios et ipse coronam nactus sum, mihi me:

τάττων, οὐχ ὑπ' Εὐρυσθέως. (ι) οὐ παύσεσθε σοφίαν ὑβρίζοντες καὶ ἴδια ἀμαρτήματα καὶ ἴδια ἐγκλήματα ἡμῖν προστριβόμενοι; εἰ ἐδύνασθε μετ' ἐνιαυτοῦς ἐκ παλιγγενεσίας πεντακοσίους ἀναβιώσασθαι, κατελάβετε ἂν Ἡράκλειτον ἔτι ζῶντα, ὑμῶν δὲ οὐδ' ἔγνος δνόματος. ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν οὐδέποτε σιγώμενος. κἂν ἡ Ἐφεσίων ἀναρπασθῆ πόλις καὶ οἱ βωμοὶ διαλυθῶσι πάντες, αἱ ἀνθρώπων ψυχὰι τῆς ἐμῆς ἔσονται χωρῖα μνήμης. ἄξομαι καὶ αὐτὸς γυναῖκα Ἡβην, οὐ τὴν Ἡρακλέους (ἐκεῖνος αἰεὶ ἔσται μετὰ τῆς ἑαυτοῦ), ἑτέρα δ' ἡμῖν γενήσεται. (β) πολλὰς ἀρετὴ γεννᾷ, καὶ Ὀμήρῳ ἔδωκεν ἄλλην καὶ Ἡσιόδῳ ἄλλην, καὶ ὅσοι ἂν ἀγαθοὶ γένωνται, ἐνὶ ἐκάστῳ συνοικίξει παιδείας κλέος. ἄρ' οὐκ εἰμὶ εὐσεβῆς, Εὐθύκλεις, ὃς μόνος οἶδα θεόν, σὺ δὲ καὶ θρασὺς εἶναι οἰόμενος καὶ ἀσεβῆς τὸν μὴ ὄντα δοκῶν; ἐάν δὲ μὴ ἰδρυθῆ θεοῦ βωμός, οὐκ ἔστι θεός, ἐάν δὲ ἰδρυθῆ μὴ θεοῦ, θεὸς ἔστιν, ὥστε λίθοι θεῶν μάρτυρες; ἔργα δὲ μαρτυρεῖν οἷα ἡλίου· νύξ αὐτῷ καὶ ἡμέρα μαρτυροῦσιν, ὥραι αὐτῷ μάρτυρες, γῆ δὲ καρποφοροῦσα μάρτυς, σελήνης δὲ κύκλος, ἐκεῖνου ἔργον, οὐράνιος μάρτυρις.

ε'. Ἡράκλειτος Ἀμφιδάμαντι.

Νοσοῦμεν, Ἀμφιδάμα, νοῦσον ὑδρωπα, ὥστε ὅσα ἐν ἡμῖν, ἐκάστῳ τὸ κράτος νόσημα. ὑπερβολὴ θερμοῦ πυρετός, ὑπερβολὴ ψυχροῦ παράλυσις, ὑπερβολὴ πνεύματος πνίγος, ἢ νῦν ἐμὴ ὑγρὰ νόσος. ἀλλὰ θεῶν τι ψυχὴ ἢ ἀρμόζουσα αὐτά. ὑγίεια ἔστι τὸ πρῶτον ἰατρικώτατον φύσις· οὐ γὰρ εἰκάζει ἢ πρώτη ἀτεχνία τὸ πικρὸν αὐτῆν, ἀλλὰ ὕστερον. ἀλλὰ μιμούμενοι οἱ ἄνθρωποι ἐπιστήμας καὶ ἀγνοίας ἐκάλεσαν. ἐγὼ εἰ οἶδα κόσμου φύσιν, οἶδα καὶ ἀνθρώπου, οἶδα νόσους, οἶδα ὑγίειαν. ἴασμαι ἑμαυτὸν, μιμήσομαι θεόν, ὃς κόσμου ἀμετρίας ἐπανισοῖ ἡλίῳ ἐπιτάττων. (2) οὐχ ἀλώσεται νόσῳ Ἡράκλειτος, νόσος Ἡρακλείτου ἀλώσεται γνώμη. καὶ ἐν τῷ παντὶ ὑγρὰ αὐαίνεται, θερμὰ φύγεται. οἶδεν ἐμὴ σοφίη ὁδοὺς φύσεως, οἶδε καὶ νόσου παῦλαν. ἐάν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον. ἀλλὰ οὐ ψυχὴ δύσεται, ἀλλὰ ἀθάνατον οὐσα χρῆμα εἰς οὐρανὸν ἀναπήσεται μετάρσιος, δέξονται δὲ με αἰθέριοι δόμοι καὶ Ἐφεσίους συκοφαντήσω. πολιτεύσομαι οὐκ ἐν ἀνθρώποις, ἀλλ' ἐν θεοῖς, καὶ οὐχ ἰδρύσω ἄλλων βωμούς, ἀλλ' ἐμοὶ ἄλλοι, οὐδὲ ἀπειλήσει μοι ἀσέβειαν Εὐθυκλῆς, ἀλλ' ἐγὼ ἐκεῖνῳ γολῆν. (3) θαυμάζουσι πῶς αἰεὶ σκυθρωπὸς Ἡράκλειτος, οὐ θαυμάζουσι πῶς αἰεὶ πονηροὶ ἄνθρωποι. μικρὰ τῆς κακίας ὑπανεῖτε, καὶ γὰρ τάχα μειδιάσω. καίτοι πρῶτος ἐν τῇ νόσῳ νῦν ἐγενόμην, ὅτι οὐκ ἐντυγχάνω ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνος νόσῳ. τάχα καὶ ψυχὴ μαντεύεται ἀπόλυσιν ἑαυτῆς ἤδη ποτὲ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου τούτου, καὶ σειομένου τοῦ σώματος ἐκκλύπτουσα ἀναμιμνήσεται τὰ πάτρια χωρῖα, ἐνθεν κατελθοῦσα περιεβάλετο βέρον σῶμα τεθνεῖος

ipsi imperans, non ab Eurysthico. (4) Non desinetis iniuria sapientiam afficere, vestra ipsorum peccata vestraque crimina nobis impingentes? Si possetis post annos quingentos regenerati reviviscere, deprehenderetis adhuc viventem Heraclitum, vestrum vero nominis ne vestigium quidem. Tandiu vivam quam civitates atque terræ, ob doctrinam nullo silentio oppressus; et etiamsi Ephesiorum civitas diruta fuerit aræque delectæ omnes, hominum animi meæ memoriæ erunt receptacula. Agam et ipse uxorem Heben, non illam Hercules, — ille cum sua semper erit — verum alia nobis continget. (5) Multas virtus gignit, et aliam Homero elocavit, aliam Hesiodo, et quotquot sunt boni, suum cuique desponsat decus eruditio. Nonne igitur pius sum, Euthycles, qui solus deum novi, tu vero audax, qui deum esse credis, et impius, quod eum qui est non esse opinaris? Et si non condita sit dei ara, non est deus, sin vero condita sit non dei, est deus? Itaque lapides deorum testes. At opera testes adhibendi sunt, qualia solis: nox atque dies testimonium ei dicunt, tempestates ei testes, terra universa frugifera testis. lunæ orbis, illius opus, cœleste testimonium.

V. Heraclitus Amphidamanti.

Laboramus, Amphidama, hydropē, ita ut, quicquid in nobis est, affectum sit a morbo. Abundantia calidi febris, abundantia frigidi torpor, abundantia spiritus suffocatio, hic nunc humidus meus morbus est. Sed divinum quid anima, quæ morbos temperat. Valetudini principium est saluberrimum natura: nam non effingit prius simplicitas quod ipsi repugnat, verum postea homines alia imitantes scientias et inscitias appellavere. Ego si mundi novi naturam, novi et hominis, novi morbos, novi sanitatem, medebor mihi ipse, imitabor deum, qui mundi redundantiam compensat soli mandans. (2) Non succumbet morbo Heraclitus, succumbet morbus Heracliti consilio. Etiam in universo humida arescunt, calida frigescent. Novit mea sapientia naturæ vias, novit et morbi finem. Sin vero prius corpus redundarit, descendet in fatalem locum; at animus non descendet, immo quum res sit immortalis, in cælum sublimis evolabit. Excipient me ætherea domicilia, et Ephesios criminabor. Versabor non in hominibus, sed in diis, neque aliorum ædificabo aras, sed alii mihi, neque impietatis crimen mihi minabitur Euthycles, sed ego illi iram. (3) Mirantur perpetuam Heracliti tristitiam, non mirantur perpetuam hominum malitiam. Improbitalis aliquantulum remittite, et mox ego ridebo. Quanquam in morbo nunc factus sum hilarior, quod cum hominibus non versor, sed cum morbo solus. Mox et anima præ sagit, hoc ex carcere iam se solutum iri et ex quassato corpore prospiciens patria domicilia in memoriam revocat, unde digressa fluxum hoc

τοῦτο, ὃ δοκεῖ τοῖς ἄλλοις ζῆν ἐν φλέγμασι καὶ χολῇ καὶ ἰχθῶρι καὶ αἵματι καὶ νεύροις καὶ ὀστοῖς καὶ σάρκεσι περιπλημένον. εἰ γὰρ μὴ τὰ πάθη ἐσορίζετο τὴν κόλασιν, οὐκ ἂν ἦδη πρόπαλαι καταλιπόντες τὸ σῶμα ἐξήλομεν ἀπ' αὐτοῦ; ἔρρωσο.

ε'. Τῷ αὐτῷ.

Συνήλθον οἱ ἰατροί, Ἀμφιδάμα, καὶ πάνυ προθύμως γε ἐπὶ τὴν ἐμὴν νοῦσον, οὔτε τέχνην οὔτε φύσιν εἰδότες, ἀλλὰ τὸ μὲν οὐδὲ ἐβούλοντο, τὸ δὲ ἐδόκουν, ἄμφω δὲ ἠγνόουν. οὐδὲν πλέον ἢ κατεμάλαξάν μου τὴν γαστέρα ταῖς ἀφαῖς ὡς ἀσχόν. οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν ἤθελον. ἀλλ' οὐκ ἐπέτρεψα, ἀλλὰ λόγον αὐτοῦς πρότερον ἤτουν τῆς νόσου, καὶ οὐκ ἔδοσαν, οὐδὲ περιεγένοντό μου, ἀλλ' ἐγὼ αὐτῶν. « πῶς ἂν οὖν » ἔφην « ὀναισθε αὐληταὶ τεχνῖται εἶναι ὑπὸ μὴ αὐλητοῦ ἠττημένοι; ἐμαυτὸν ἰάσομαι, ἢ ὑμεῖς, ἐὰν με διδάξητε πῶς ἐξ ἐπομβρίας αὐχμὸν ποιητέον. » (2) οἱ δὲ οὐδὲ συνέντες τὸ ἐρώτημα ἠσύχασαν ἀπορούμενοι ἐπιστήμης ἰδίας. ἔγνωιν ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους οὐκ αὐτοί, ἀλλὰ τύχη ἰάσαιτο. οὔτοι ἀσεβοῦσιν, Ἀμφιδάμα, καταψευδόμενοι τεχνῶν ἅς οὐκ ἔχουσι, καὶ θεραπεύοντες ἃ μὴ ἴσασι, καὶ ἀποκτινύντες ἀνθρώπους, δι' ὀνόματος τέχνης ἀδικοῦντες καὶ φύσιν καὶ τέχνην. αἰσχρὸν ἐστὶν ὁμολογεῖν ἄνοιαν, αἰσχρὸν ἐπιστήμην οὐκ ἔχοντα. τί αὐτοῖς ἠδὺ τὸ ψεύδεσθαι ἢ ἵνα δι' ἀπάτης χρηματίζωνται; ἀμείνους ἂν ἦσαν μεταιτοῦντες· ἠλευθῆντο γοῦν ἂν· νῦν δὲ μισοῦνται καὶ βλάπτοντες καὶ ψευδόμενοι. εὐτελέστεραι αἱ ἄλλαι τέχναι, ταχέως ἐλέγχονται· οὐσελεγκτότερα τὰ κρεῖττω. (3) ἐλέληθεσάν με οἱ τοιοῦτοι ἐν τῇ πόλει. οὐδεὶς αὐτῶν ἰατρός, ἀλλὰ πάντες ἀπατεῶνες καὶ φένακες, σοφίσματα τέχνης ἀργυρίου πιπράσκοντες. Ἰρακλεόδωρον ἐμὸν θεῖον οὔτοι ἀπέκτειναν καὶ μισθὸν ἔλαβον, οἱ οὐκ ἐδυνήθησαν ἐμῆς νόσου λόγον εἰπεῖν, οὐδὲ ἐξ ἐπομβρίας πῶς ἂν αὐμὸς γένοιτο. οὐκ ἴσασι ὅτι θεὸς ἐν κόσμῳ μεγάλα σώματα ἰατρεύει. ἐπανισοῖ αὐτῶν τὸ ἄμετρον, τὰ θρυπτόμενα ἐνοποιεῖ, τὰ ὀλισθήσαντα ὑποφθὰς πιέζει, συναγει τὰ σκιδνάμενα, φαιδρύνει τὰ ἀπρεπῆ, κατείργει τὰ ληφθέντα, διώκει τὰ φεύγοντα, φωτὶ μὲν ἀναλάμπει τὸ ζοφερόν, περατοῖ δὲ τὸ ἄπειρον, καὶ μορφὴν μὲν ἐπιβάλλει τοῖς ἀμόρφοις, ὄψεως δὲ ἀναπλήρησι τὰ ἀναίσθητα. (4) διὰ πάσης γὰρ ἔρχεται τῆς οὐσίας πλῆττων, ἀρμολόμενος, διαλύων, πηγνύς, γέων. τὸ ξηρὸν εἰς ὑγρὸν τῆκει καὶ εἰς λύσιν αὐτὸ καθίστησι, καὶ λιθάδας μὲν ἐκθυμῖα, παχύνει δὲ γαλασθέντα τὸν ἀέρα, καὶ συνεχῶς τὰ μὲν ἀνωθεν διώκει, τὰ δὲ κάτωθεν ἰδρῦει. ταῦτα κάμνοντος κόσμου θεραπεία. τοῦτον ἐγὼ μιμήσομαι ἐν ἐμαυτῷ, τοῖς δ' ἄλλοις χαίρειν λέγω.

ε'. Ἐρμοδώρῳ.

Πυνθάνομαι Ἐφεσίους μέλλειν εἰσηγεῖσθαι νόμον

corpus mortuum induchat, quod reliquis vivere videtur ex pituita et bile et sanie et sanguine et nervis et ossibus et carnibus condensatum. Nam si affectus poenam non fallerent, non iam relicto dudum corpore ex ipso exiremus? Vale.

VI. Eidem.

Convenere medici, Amphidama, ad morbum meum summo studio, perspectam tenentes neque artem neque naturam, sed alterum ne volebant quidem, alterum sibi videbantur, at utrumque ignorabant. Nihil aliud quam emollierunt ventrem meum contrectationibus tanquam utrem. Alii etiam curare volebant, sed non permisi, verum primum morbi ab eis petebam rationem, nec tamen mihi reddidere, neque me superabant, sed ipsos ego. « Quomodo igitur » aiebam « tibiis canendi artifices positis esse, quum a non tibicine victi sitis? Mihimet medebor ipse, aut vos, ubi me quomodo sit ex humoris redundantia siccitas efficienda docueritis. » (2) At illi ne intellecta quidem quaestione acquievere, in sua ipsorum scientia ancipiter hærentes. Cognovi ceteros quoque non ab ipsis, sed a fortuna esse persanatos. Hi impie faciunt, Amphidama, artes ementientes quas non habent, et curantes quæ nesciunt, atque homines artis nomine interficientes, quo et naturæ et arti injuriam inferunt. Turpe est inscitiam profiteri, turpius adhuc artem, quam non habeas. Quam voluptatem mendacium eis affert, nisi ut ex fraude lucrum faciant? Melius sibi consularent, si mendicarentur; misericordiam certe moverent: nunc vero damno, quod afferunt, et mendacio in odium incurrunt. Viliores artes reliquæ; statim arguuntur. Difficiliora ad arguendum quæ præstantiora sunt. (3) Latuerant me hac in civitate isti. Nemo eorum medicus, verum præstigiatores omnes atque impostores, artis fallacias argento dividentes. Heracleodorum avunculum meum hi mercede necaverunt, qui non potuere morbi mei proferre causam, neque ex humoris redundantia quomodo fieret siccitas. Nesciunt in mundo deum magna corpora curare, eo ut redundantiam ipsorum ad æqualitatem revocet, fracta coniungat, labentia priusquam concidant sustineat, sparsa in unum redigat, indecora expurget, capta custodiat, fugientia persequatur, tenebricosa lumine illustret, infinita finibus terminet, deformibus formam addat, sensu cassa visu imbuat. (4) Per omnem enim naturam pergunt rumpens, concinnans, solvens, iungens, fundens. Aridum liquescit ac dissolvit, humores exhalat, condensat laxatum acrem et continenter quæ supra sunt deprimit, quæ infra erigit. Hæc ægrofantis mundi curatio. Hunc egomet fmitabor in me ipso, reliqua valere iubeo.

VII. Hermodoro.

Audio Ephesios legem contra me laturos legibus omnibus

κατ' ἐμοῦ ἀνομώτατον· οὐδεὶς γὰρ νόμος ἐφ' ἑνός, ἀλλὰ κρίσις. οὐκ ἴσασιν Ἐφέσιοι ὅτι ἕτερος δικαστῆς νομοθέτου. καίτοι γε ἀμείνων οὗτος, ἐπεὶ ἀπαθέστερος πρὸς ἀδῆλον τὸν μέλλοντα πράξειν. ὁ δικάζων δὲ ὄρα τὸν κρινόμενον, ὃ συνάπτεται τὸ πάθος. ἴσασί με, Ἑρμόδωρε, συντεχνιτεύσαντά σοι τοὺς νόμους, καμὲ ἐλάσαι βούλονται, ἀλλ' οὐ πρότερόν γε ἢ ἐλέγξαι αὐτούς, ὅτι ἀδίκῃ ἐγνώκασι. τὸν μὴ γελῶντα καὶ πάντα μισανθρωποῦντα πρὸ ἡλίου δύνοντος ἐξιέναι τῆς πόλεως, τοῦτο νομοθετεῖν βουλεύονται, οὐδεὶς δ' ἐστὶν ὁ μὴ γελῶν, Ἑρμόδωρε, ἢ Ἡράκλειτος, ὥστε με ἐλαίνουσιν. (2) ὦ ἄνθρωποι, οὐ θέλετε μαθεῖν, διὰ τί αἰεὶ ἀγελαστῶ; οὐ μισῶν ἀνθρώπους, ἀλλὰ κακίαν αὐτῶν. οὕτω γράψατε τὸν νόμον, « Εἴ τις μισεῖ κακίαν, ἐξίτω τῆς πόλεως », καὶ πρῶτος ἐξείμι. φυγαδευθήσομαι οὐ πατρίδος ἀλλὰ πονηρίας ἄσμενος. μεταγράψατε τὸ διάταγμα. εἰ δὲ ὁμολογεῖτε Ἐφεσίους κακίαν εἶναι καὶ ὑμᾶς μισῶ, πῶς οὐκ ἂν ἐγὼ δικαιότερον νομοθέτης εἶην τοὺς ποιήσαντας Ἡράκλειτον διὰ πονηρίαν ἀγέλαστον ἐξιέναι τοῦ ζῆν, μᾶλλον δὲ μυρίαὶς ζημιοῦσθαι, εἰ πλέον ἀνιάσθε ἀργυρίῳ κολαζόμενοι; τοῦτο ὑμῶν ἐστὶ φυγή, τοῦτο θάνατος. (3) ἡδίκηκατέ με ἀφελόμενοι ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ φυγαδεύετε με ἀδίκως. ἢ διὰ τοῦτο ὑμᾶς πρῶτον ἀγαπήσω, ὅτι μου τὸ ἡμέρον ἐξεκόψατε; καὶ οὐ παύεσθε ἐπαγωνιζόμενοι νόμοις καὶ φυγαδείαις; ἐν γὰρ τῇ πόλει μένων οὐ πεφυγάδευμαι ἀφ' ὑμῶν; τίني συμμοιχεύω, τίني συμμιαίφονῶ, τίني συμμεθύω, τίني συμφθειρόμαι; οὐ φθείρω, οὐκ ἀδικῶ οὐδένα τῶν ἀπάντων, μόνος εἶμι ἐν τῇ πόλει. ἐρημίαν αὐτὴν πεποιήκατε διὰ κακίας. ἢ ἀγορὰ ὑμῶν Ἡράκλειτον ἀγαθὸν ποιεῖ; οὐκ, ἀλλὰ Ἡράκλειτος ὑμᾶς, πόλιν. ἀλλ' οὐκ ἐθέλετε. (4) ἐγὼ μὲν βούλομαι καὶ νόμος εἶμι ἄλλων, εἰς δ' ὧν οὐκ ἀρκῶ πόλιν κολάζειν. θαυμάζετε εἰ μηδέπω γελῶ, ἐγὼ δὲ τοὺς γελῶντας ὅτι ἀδικοῦντες χαίρουσι, σκυθρωπάζειν δέον οὐ δικαιοπραγοῦντας. δότε μοι καιρὸν γέλωτος ἐν εἰρήνῃ, ὥστε μὴ ἐπὶ τὰ δικαστήρια στρατεύεσθαι ἐν ταῖς γλώτταις ἔχοντες τὰ ὄπλα, ἀπεστερηκότες χρήματα, γυναικας φθειραντες, φίλους φαρμακεύσαντες, ἱεροσυλήσαντες, προαγωγεύσαντες, ὄχλους δραθέντες ἄπιστοι, τυμπανίσαντες, ἄλλος ἄλλου πλήρης κακοῦ. (5) ταῦτα γελᾶσω ὄρων ἀνθρώπους ποιοῦντας ἢ ἐσθῆτα καὶ γένεια καὶ κεφαλῆς πόνους ἀτημελήτους ἢ γυναῖκα φαρμακείως ἐπειλημμένην τέκνου ἢ μειράκια τῆς οὐσίας ἐκβεβρωμένα ἢ πολίτην γαμετῆς ἀφηρημένον ἢ κόρην βία διαπαρνευθεῖσαν ἐν παννυχίσει ἢ ἐταίραν οὐπω γυναικῶν ἔχουσαν ἢ ἡδὴ πάθη ἢ διὰ ἀσέλγειαν νεανίσκον ἕνα πόλεως ἐραστὴν ὄλης ἢ τὰς τῶν ἐλαίων φορὰς ἐν υἱοῖς ἢ τοὺς ἐν συνδείπνοις γινομένους διὰ δακτύλων πλείονας ἢ τὰς δι' ἐδεσμάτων πολυτελείας καὶ γαστέρας βρούσας ἢ τοὺς ἐπὶ σκηπῆς ἀγνωστομένους δῆμους τὰ μεγάλα δίκαια; ἀφήσει δέ μου τὴν ὄψιν ἀρετῆ χυθῆναι ὑστέρᾳ πονηρίας τεταγμένη. (6) ἢ τοὺς ἀλθινοὺς ὑμῶν πολέμους γελᾶσω, ὅτε προπάσεις ἀδικημάτων ποι-

contrariam : nulla enim lex in unum statuitur, sed iudicium. Nesciunt Ephesii inter iudicem et legislatorem quid differat. Et hic quidem altero praestat, quoniam, cum incertum sit qui sit noxam commissurus, ab omni perturbatione vacuus est; iudex vero ex rei adpectu pendens commovetur. Sciunt me, Hermodore, tibi legum ferendarum socium fuisse atque in exilium mittere me volunt, sed non ante quam se ipsos redarguerint, male sese decrevisse, ut, qui non rideat et omnia humana odio habeat, ante solis occasum ex urbe exeat, hanc legem edere in animo est. Nemo est autem, Hermodore, praeter Heraclitum, qui non qua ratione in exilium me agunt rideat. (2) O homines, non vultis qua de causa nunquam rideam discere? Non quod homines oderim, sed quod eorum pravitatem. Sic legem scribite, « Si quis oderit pravitatem, exeat ex urbe, » et primus exibo. Non patriam fugiam, sed pravitatem libenter. Rescribite decretum. Sin vero conceditis Ephesiis esse pravitatem et ego vos odio persequor, quomodo non iustior essem legislator, si eos, quorum ob pravitatem nunquam ridenti Heraclito ex vita exeundum est, ** immo decem millibus mulctari, si gravius fertis argenti mulctam irrogatam? Hoc vestrum est exilium, haec mors. (3) Injuriam mihi intulistis, qui quod deus dedit mihi ademitis, et praeter ius in exilium me expellit. An iccirco vos primum diligam, quod hilaritatem mihi excussistis, nec legibus me et exiliis persequi desinitis? Namque et in urbe manens a vobis non profugio? Cuinam adulterii vel caedium vel temulentiae vel sceleris socius sum? Non perdo, non laedo quenquam omnium, solus sum in civitate, in solitudinem per pravitatem eam redregistis. Forumne vestrum Heraclitum bonum reddit? Non, verum Heraclitus vos, civitatem. At non vultis. (4) Ego quidem volo et lex sum ceterorum, unus tamen non par sum civitati castigandae. Miramini quod nunquam adhuc riserim, ego vero ridentes miror, quod iniuria laetantur, quum oporteat iniuste agentes in maerore esse. Date mihi ridenti occasionem in pace, ita ut non in iudicii stipendia faciatis in linguis arma habentes, postquam pecunias rapuistis, mulieres corrupistis, amicos veneno sustulistis, sacrilegia patrastis, lenocinium exercuistis, vulgo perfidiam prodidistis, verberibus cecidistis, alius alio scelere vos contaminastis. (5) Haec rideam videns homines agentes, vestem et barbam et capitis ornamenta neglecta aut venefici uxorem puerum in complexu tenentem aut adolescentum exesa patrimonialia aut civem uxore privatum aut virgini nocturno tempore vim illatam aut meretricem nondum feminam feminam tamen partes subeuntem aut propter impudicitiam juvenem unum totius amatorem civitatis aut olivas in unguenta consumptas aut in epulis aut ferculorum lautiliis ventres fluentes aut populos in scena de maximis negotiis sententias ferentes? Sed oculis meis lacrimas offundet virtus si posthabita fuerit improbitati. (6) An vera vestra bella rideam, quum iniuriarum sub praetextu caedibus vos cou-

σήμενοι καταμιαυφονεῖσθε δύστηνοι ἐξ ἀνθρώπων θηρία γεγονότες, αὐλοῖς καὶ σάλπιγγι διὰ μουσικῆς εἰς ἄμουσα πάθη παροξυνόμενοι, σιδηρός δὲ ἀρότρων καὶ γεωργίας δικαιοτέρον ὄργανον σφαγῆς καὶ θανάτων ἡυρέπιστα, ὑβρίζεται δὲ δι' ὑμῶν θεός, Ἰθνηνὰ πολειμίστρια καὶ Ἄργος ἐνουάλιος καλούμενος, ψάλαγγας δὲ ἀντιστήσαντες ἄνθρωποι. κατὰ ἀνθρώπων ἀλλήλων σφαγὰς εὐγεσθε, ὡς λειποτάχτας τοὺς μὴ μιαυφονοῦντας τιμωρούμενοι καὶ ὡς ἀριστέας τοὺς ἐμπλεονάσαντας αἵματι τιμῶντες; (7) λέοντες δ' οὐχ ὀπλίζονται κατ' ἀλλήλων, οὐδὲ ξίφει ἀναλαμβάνουσιν αἱ ἵπποι, οὐδὲ τεθωρακισμένον ἄν ἴδοις ἀετὸν ἐπ' ἀετῶ. οὐδὲν ἄλλο μάχης ἔχει ὄργανον, ἀλλ' ἐκάστῳ τὰ μέρη καὶ ὄπλα τοῖς μὲν κέρατα τὰ ὄπλα, τοῖς δὲ ῥύγγη, τοῖς δὲ πτερά, τοῖς δὲ τάχος, ἀλλοῖς μέγεθος, ἀλλοῖς ὀλιγότης, οἷς δὲ πάχος, οἷς δὲ νῆξις, πολλοῖς δὲ πνεῦμα. οὐδὲν ξίφος ἄλογα ποιεῖ ζῶα χαίρειν πολλοῖς ὄρωντα φυλαττόμενον ἐν αὐτοῖς φύσεως νόμον, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀνθρώποις. μᾶλλον δὲ τοῦτο πλεον ἄν εἴη παράθασις, ἐν κρείττοις τὸ ἀβέβαιον. (8) τέλος δὲ πολέμων τί ὑμῖν εὐκτέον ἄρα; ἢ δι' ἐκεῖνο παύσατέ με κατηφείας; πόθεν; οὐχὶ δὲ πλεον ὁμοφύλων σφῶν καὶ δενδροτομουμένη γῆ καὶ ἀναρπαζομένη πόλις καὶ γῆρας προπηλακίζομενον καὶ γυναῖκες ἀπαγόμεναι καὶ τέκνα ἐξ ἀγκαλιῶν ἀποσπώμενα καὶ θάλαμοι διαφθειρόμενοι καὶ παρθένοι παλλακεύμεναι καὶ μειράκια ὑπλυνόμενα καὶ ἐλεύθεροι σιδηροδετούμενοι καὶ ναὶ θεῶν κατασπώμενοι καὶ ἥρωα δαιμόνων ἀνορυττόμενα καὶ παιᾶνες ἀνοσιῶν ἔργων καὶ χαριστήρια θεοῖς ἀδικίας; (9) ταῦτα ἀγελαστῶ. ἐν εἰρήνῃ πολεμεῖτε διὰ λόγων, ἐν πολέμῳ πολιτεύεσθε διὰ σιδήρου· ἀρπάζετε τὸ δίκαιον ἐν ξίφεσιν. Ἐρμούδιος ἐλαύνεται νόμους γράφων, Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας. αἱ πόλεις ἐρημοὶ καλοκαγαθίας, αἱ ἐρημίαι πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὄγλοι. τείχη ἔστηκεν ἀνθρώπων σύμβολα πονηρίας ἀποκλείοντα τὴν βίαν ὑμῶν, οἰκίαι περιβέβληται πᾶσιν. ἕτερα τείχη πλημμελείας· οἱ ἐνδον πολέμιοι, ἀλλὰ πολῖται, οἱ ἐκτὸς πολέμιοι, ἀλλὰ ξένοι. πάντες ἐχθροί, οὐδένας φίλοι. (10) δύναμαι γελάσαι ἐχθρούς ὄρων τοσούτους; τὸν ἀλλότριον πλοῦτον ἴδιον οἴεσθε, τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας ἰδίας νομίζετε, τοὺς ἐλευθέρους ἀνδραποδίζετε, τὰ ζῶντα κατεσθίετε, τοὺς νόμους παραβαίνετε, παρανομίαις νομοθετεῖτε, πάντα βιάζεσθε ἢ μὴ πεφύκατε. τὰ μάλιστα δοκοῦντα δικαιοσύνης εἶναι σύμβολα, οἱ νόμοι, ἀδικίας εἰπὶ τεκμήριον. εἰ γὰρ μὴ ἦσαν, ἀνέδθην ἄν ἐπονηρεύεσθε· νῦν δὲ τι καὶ μικρὸν ἐπιστομίζεσθε· φόβῳ κολάσεως κατέγεσθε εἰς πᾶσαν ἀδικίαν.

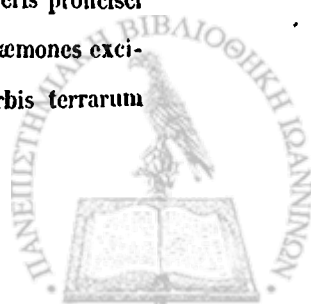
ἦ. Τῷ αὐτῷ.

Δήλου μοι, Ἐρμούδιε, πότε ἀπαίρειν κέκρικας εἰς Ἰταλίαν. δέξαιντό σε οἱ ἐκείνης τῆς γῆρας θεοὶ καὶ δαίμονες ἡδέως. ὄναρ ἐδόχουν τοῖς σοῖς νόμοις τὰ παρὰ πάσης τῆς οἰκουμένης διελθόμενα προσίεναι καὶ

iaminatis infelices ex hominibus in bestias mutati, tibus atque flagris per musicam ad alienos a musis motus instigati, ferrumque aratris et agriculturæ aptius instrumentum ad caedem et mortem inferendam apparatus, ac deo iniuriam infertis, Minervæ bellatrici et Marti, qui Enyolius appellatur, confertimque homines hominibus oppositi mutuas cædes optatis, tanquam desertores eos, qui cæde se non polluant, punientes et tanquam fortissimos viros eos, qui plurimum sanguinis effudere, celebrantes? (7) Leones vero non armantur in se invicem, neque gladios equi arripiunt, neque lorica tam aquilam videas adversus aquilam. Nullum aliud habent pugnandi instrumentum, sed sua cuique membra pro armis sunt, aliis cornua, aliis rostra, aliis alæ, aliis celeritas, aliis magnitudo, aliis parvitas, his crassitudo, illis natatio, multis etiam spiritus. Nullus ensis brutis animalibus gaudio est, quum sibi videant naturæ legem conservatam, at hominibus non item. Quanquam magis hoc conduce-ret, vitium est in præstantioribus inconstantia. (8) Finis autem bellorum cur vobis optandus est? An isto me modo a macore revocabitis? Qui fiet? Non autem e re vestra est, dum sitis generis societate iuncti, directa et eversa urbs et vexata senectus et mulieres abductæ et infantes ex ulnis abstracti et thalami polluti et virgines vitiatæ et adolescentes effeminati et liberi in vincula coniecti et templa decorum deiecta et heroum monumenta effossa et pæanes impie factorum et pro iniuriis oblata diis grates. (9) Hæc non rideo: in pace verbis transigitis, in bello ferro deceratis, rapitis ius gladii, Hermodorus expellitur ob scriptas leges, Heraclitus ob impietatem, civitates prohibitate destitutæ, solitudines plebi ad inferendam iniuriam præsidia, mœnia condita sunt hominum signa improbitatis vestram vim arcentia, ædes circumiectæ sunt omnibus, alia sunt vitiositatis mœnia, qui intus hostes, at cives, qui extra hostes, at peregrini, omnes inimici, amici nulli. (10) Possumne ridere, quum tot hostes videam? Alienas opes pro vestris habetis, alienas conjuges vestras putatis, liberos in servitutum redigitis, viventia devoratis, leges migratis, scelera legibus confirmatis, omnibus vim facitis, neque extimescitis quæ maxime videntur iustitiæ esse documenta. Leges iniuriæ festimonium sunt: nam si non essent, effrenate in peccata vos daretis; nunc vero paullisper reprimimini, supplicii metu prohibemini quin omne scelus committatis.

VIII. Eudem.

Nuntia mihi, Hermodore, quando decreveris proficisci in Italiam. Denigne te illius terræ dii ac dæmones excipiant. Per somnium videbantur totius orbis terrarum

κατὰ τὸ ἔθος τὸ Περσῶν ἐγκλωόμενα ἐπὶ στόμα προσκυνεῖν αὐτούς, οἳ δὲ σεμνῶς πάνυ καθειστήχασαν. προσκυνήσουσί σε Ἐφέσιοι μηκέτι ὄντα, ὅταν οἱ σοὶ νόμοι πᾶσιν ἐπιτάττωσι, καὶ τότε χρήσονται αὐτοῖς ἀναγκαζόμενοι. θεὸς γὰρ ἀφείλετο ἐκείνους ἡγεμονίαν καὶ ἑαυτοὺς ἐνόμισαν ἀξίους δουλεύειν. (2) τοῦτο μεμάθηκα καὶ ἐκ πατέρων. ὅλη Ἄσία κτῆμα ἐγένετο βασιλείως καὶ πάντες Ἐφέσιοι λάφυρον. ἀήθεις εἰσὶν ἐλευθερίας, ἀήθεις τοῦ ἀρχεῖν. καὶ νῦν ὡς εἰκὸς ὑπακούονται κελούμενοι, ἢ μὴ πεισθέντες οἰμώζονται. καὶ μέμφονται θεοὺς ἀνθρώποι ὅτι αὐτοὺς οὐ πλουτίζουσιν ἀγαθὰ, οὐ μέμφονται ἴδιον ἦθος ἀφροσύνης. τυφλῶν ἐστὶ μὴ δέξασθαι ἀ δίδωσι χρηστὰ δαίμων. Σίβυλλα ἐν πολλοῖς καὶ τοῦτο ἐφράσθη « ἤξειν σοφὸν Ἰταλίησιν ἐξ Ἰάδος χώρας. » εἶδέ σε πρὸ τσοῦτου αἰῶνος, Ἑρμόδωρε, ἢ Σίβυλλα ἐκείνη καὶ τότε ἦσθα, Ἐφέσιοι δὲ οὐδὲ νῦν βούλονται δρᾶν ὃν διὰ θεοφρουμένης γυναικὸς ἀλήθειαν ἔβλεπε. (3) σοφὸς μεμαρτύρησαι, Ἑρμόδωρε, Ἐφέσιοι δὲ ἀντιλέγουσι θεοῦ μαρτυρίᾳ. ἀποτίσονται ἑαυτῶν ὕβριν καὶ νῦν ἀποτίνονται γνώμης ἀναπιμπλάντες ἡμᾶς κακῆς. οὐκ ἀφαιρούμενος πλοῦτον κολάζει θεός, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον δίδωσι πονηροῖς, ἔν ἔχοντες δι' ὧν ἀμαρτάνουσιν ἐλέγχονται καὶ περιουσιάζοντες σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μογηρίαν· ἢ δ' ἀπορία παρακάλυμμά ἐστιν. μὴ ἐπιλίποι ὑμᾶς τύχη, ἵνα ὀνειδίχησθε πονηρευόμενοι. οὗτοι μὲν χαιρόντων, σὺ δὲ μοι δήλου τὸν καιρὸν τῆς ἐξόδου. πάντως ἐντυχεῖν σοι βούλομαι καὶ περὶ τε ἄλλων πάνυ συγῶν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν νόμων βραχέα εἰπεῖν. (4) ἔγραψον δ' ἂν αὐτά, εἰ μὴ περὶ παντὸς ἐπιουμένη ἀπορρήγχα μεῖναι. οὐδὲν δὲ οὕτω σιωπᾶται ὡς ἐνὶ λαλῶν εἶς, καὶ ἔτι μᾶλλον Ἡράκλειτος Ἑρμόδωρ. πολλοὶ οὐ διαφέρουσι κεραμίων σαθρῶν, ὡς μηδὲν στέγειν δύνασθαι, ἀλλ' ὑπὸ γλωσσαλγίας διαρρεῖν. Ἀθηναῖοι ὄντες αὐτόχθονες ἐγνώσαν φύσιν ἀνθρώπων, ὅτι γενόμενοι ἐκ γῆς ἔσθ' ὅτε διερωγῶτα ἔχουσι νοῦν. τούτους ἐπαίδευσαν φυλακὴν ἀπορρήτων διὰ μυστηρίων, ἔν ὡς φόβῳ σιγῶσιν, ἀλλ' οὐ κρίσει, καὶ μηκέτι χαλεπὸν ἢ τὸ μελήσαν τῇ ψυχῇ σιωπᾶν.

θ'. Τῷ αὐτῷ.

Ἄχρι τίνος, Ἑρμόδωρε, κακοὶ ἔσονται ἄνθρωποι καὶ οὐκέτι εἷς ἕκαστος ἴδιός, ἀλλὰ καὶ κοινῇ πόλεις ἔσονται; Ἐφέσιοι σε ἀνδρῶν ὄντα ἄριστον ἐλαύνουσιν. ἀντὶ τίνος; ἢ ὅτι νόμους γράφεις τοῖς ἐλευθέροις ἰσοπολιτείαν καὶ τοῖς τούτων τέκνοις ἰσοτιμίαν; καίτοιγε ὁ μὲν γνήσιος πολίτης οὐ κριθεὶς ἀγαθὸς γίνεται, ἀλλὰ γεννηθεὶς ἀναγκάζεται, καὶ οὐδ' ἦν ἀναγκασθῆ, πολλάκις ἀγαθὸς ἔμεινεν, οἳ δὲ δοκιμασθέντες ἀξιοῦνται τοῦ πολιτεύματος μαρτυρήσαντες βίῳ τὸ ἰσότημον, πόσω κρείττους οἳ δι' ἀρετὴν ἐγγραφόμενοι; (2) Λακεδαιμόνιοι δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο ἀγαθοί, οὐ γράμματιν ἀποδεικνύντες Σπαρτιάτας ἀλλ' ἀγωγῆ· κἂν ἐλθῶν

diademata ad leges tuas accedere et more Persarum in os procumbentia ipsas adorare, illæ vero graviter admodum astabant. Adorabunt te Ephesii e vivis digressum, quum tuæ leges omnibus imperabunt, et tunc cis utentur necessitate coacti. Deus enim imperium eis ademit et se ipsos iudicare servitute dignos. (2) Hoc didici etiam ex maioribus. Tota Asia in regis ditionem venit et omnes Ephesii præda facti sunt. Insucti sunt libertatis, insueti imperii, et nunc, ut consentaneum est, iussi dicto erunt audientes, aut si non obedient, in malam partem abibunt. Et deos homines incusant, quod se bonis non locupletent, non suam incusant stultitiam. Ca corum est, quæ bona largitur fortuna non accipere. Sibylla in multis hoc quoque vaticinata est, ex Ionia sapientem venturum in Italiam. Te ante tot sæcula Sibylla ista novit, Hermodore, et tunc fuisti, Ephesii vero ne nunc quidem videre volunt quem per feminam divino afflatu percitam conspexit veritas. (3) Sapientiæ tibi dictum est testimonium, Hermodore, Ephesii vero dei testimonio contradicunt. Luent suam ipsorum iniuriam et iam iam luunt, quum prava nos impleant opinione. Non adimendis divitiis punit deus, immo vero largitur improbis, ut habentes quibus peccent redarguantur et affluentes opibus sua flagitia omnibus patefaciant. Paupertas vero tegumentum est. Ne vobis desit fortuna, ut nequitia vestra probris proscindatur. Hi quidem valeant, tu vero discessus tui tempus mihi aperi. Omnino te volo convenire et quum de aliis multis tum de ipsis legibus pauca tecum colloqui. (4) Scriptis ea mandarem, nisi plurimi facerem ut occulta manerent. Nihil vero ita siletur quam si unus cum uno loquitur, præsertim Heraclitus cum Hermodoro. Multi a putridis urceis nihil differunt, ita ut nihil continere possint, sed linguæ prurigne diffuant. Athenienses, qui erant indigenæ, naturam hominum perspexerunt, quod ex terra nati hiscentem interdum haberent mentem. Hos docuerunt arcanorum custodiam per mysteria, ut quasi metu facerent, non iudicio, nec amplius silere difficile esset ea quæ animum pupugissent.

IX. Eidem.

Quousque tandem, Hermodore, nequam erunt homines, idque non modo privatim singuli, verum et universim totæ civitates? Ephesii te optimum virorum expellunt. Qua de caussa? An quod servis eadem cum liberis decrevistis iura civitatis, eosdemque horum cum liberis honores? Atque si genuinus civis nullo iudicio bonus sit, sed natus ad virtutem cogitur et non coactus malus evasit sæpenumero, ii vero, qui probati cives facti sunt, digni civitate habentur, quoniam pari honore dignos sese esse vita sua testificati sunt, quanto præstant ob virtutem in civium numerum recepti? (2) Lacedæmonii autem quum ob alia, tum propterea probandi sunt, quod Spartiatas

τις Σκύθης ἢ Τριβαλλός ἢ Παφλαγῶν ἢ μηδὲν ἔχων ὄνομα γῶρας ὑποστῆ τὴν Λυκούργειον σκληραγωγίαν, Λάκων ἐστίν, ὥστε ἕκαστος τῶν πολιτευθέντων ἐν ἑαυτῷ φέρων τὴν πατρίδα ἔρχεται, πάσης δὲ πόλειος φυγαδεύει κακία, κὰν ἐν μέσαις ταῖς στήλαις τις οἰκῆ. οὐδὲ Ἐφεσίον εἶναι τινα πείθονται, εἰ μὴ ὡς κύνα Ἐφεσίον ἢ βοῦν· ἀνὴρ δὲ Ἐφεσίος, εἰ ἀγαθός, κόσμου πολίτης. τοῦτο γὰρ κοινὸν πάντων ἐστὶ χωρίον, ἐν ᾧ νόμος ἐστίν οὐ γράμμα ἀλλὰ θεός, καὶ ὁ παραβαίνων ἂ μὴ γρῆ ἀσεβήσῃ· μᾶλλον δὲ οὐδὲ παραθήσεται, εἰ παραθᾶς οὐ λήσεται. (3) πολλὰ δίκης Ἐρινύες, ἀμαρτημάτων ψύλακες. Ἡσιόδος ἐψεύσατο τρεῖς μυριάδας εἰπῶν· ὀλίγοι εἰσίν, οὐκ ἀρχοῦσι κακία κόσμου· πολὺ ἐστὶ πονηρία. ἐμοὶ δὲ πολῖται θεοί, θεοὶς ξυνοικῶν δι' ἀρετῆς οἶδα ἥλιον δόσος ἐστὶ, πονηροὶ δὲ οὐδ' ὅτι εἰσίν. ἢ αἰσχύνονται Ἐφεῖσιοι δούλους ἀγαθοὺς εἶναι; εἰκότως· αὐτοὶ γὰρ κακοὶ ἐλεύθεροι, οἳ οὐκ ἐλευθέρους πάθειν εἴκουσι. παυσσάτωσαν οἳ εἰσι, καὶ ἀγαπήσουσι πάντας ἰσότητι ἀρετῆς. τί δὲ αἰσθεσθε, ὡς ἄνθρωποι, εἰ θεὸς οὐ πεπονηκώς κύνας οὐδὲ πρόβατα δούλους, οὐδὲ ὄνους οὐδὲ ἵππους οὐδὲ ὄρεϊς, ἀνθρώπους ἐποίησε; (4) καὶ ὅτι κρείττονας ἐκάκωσε δουλεία, οὐκ αἰσχύνεσθε καὶ τοῦτο τῆς ὑμετέρας ἀδικίας καὶ ἔργων καὶ ὀνόμα; πόσω κρείσσονες Ἐφεσίων λύκοι καὶ λέοντες. οὐκ ἐξανδραποδίζονται ἀλλήλους, οὐδὲ ἐπρίατο ἀετὸς ἀετόν, οὐδὲ λέων λέοντι οἰνοχοεῖ, οὐδὲ ἐξέτεμε κύνων κύνα, ὡς ὑμεῖς τὸν τῆς θεοῦ Μεγαθύζον, φοβούμενοι τῇ παρθενίᾳ αὐτῆς ἄνδρα ἱερᾶσθαι. ἢ πῶς ἀσεβήσαντες εἰς φύσιν εὐσεβεῖτε εἰς ξόανον; ἴνα θεοὶς καταρᾶται πρῶτον ὁ ἱερεὺς ἀφγρημένος τὸν ἄνδρα. κατέγνωτε καὶ τῆς θεοῦ ἀκρασίαν, εἰ φοβεῖσθε ὑπ' ἀνδρὸς αὐτὴν θεραπεύεσθαι. (5) « μὴ συγκαθίζετω μοι δούλος μὴδὲ συνδειπνεῖτω » Ἐφεῖσιοι λέγουσιν, ἐγὼ δὲ ἐρῶ δικαιότεραν φωνήν· συγκαθίζετω μοι ἀγαθός καὶ συνδειπνεῖτω μοι, μᾶλλον δὲ προκαθίζετω, προτιμηθήτω· οὐ γὰρ τύχη τὸ ἰσοῦμενον, ἀλλ' ἀρετή. τί ὑμᾶς ἀδικεῖ Ἑρμόδωρος, Ἐφεσίους ὑπομιμνήσκων πάντας ἀνθρώπους εἶναι καὶ μηδένα μεγαλαυχεῖν τύχῃ ὑπὲρ φύσιν; μόνη πονηρία δουλαγωγεῖ, μόνη ἐλευθεροὶ ἀρετῆ, ἀνθρώπων δὲ οὐδεὶς. κὰν ἐπιτάττητε ἄλλοις διὰ τύχην ἀγαθοῖς οὖσιν, αὐτοὶ δούλοι ἐστε δι' ἐπιθυμίαν, κελυόμενοι ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν δεσποτῶν. (6) οὐ φοβεῖσθε δέ, ὡς ἄνθρωποι, πόλειος ὀλιγανδρίαν; τί οὖν ἐπηλυ εἰσάξετε πλῆθος, δέον τοὺς ὑπ' ὑμῶν ἀγθέντας καὶ τραφέντας καὶ ἀπειλαῖς καὶ κολάσεσι καὶ φόβοις ἀγαθοὺς γεγονότας; ἔσονται κρείττους, Ἑρμόδωρε, οἱ πειθισόμενοι τοῖς σοῖς νόμοις, μὴ χαλέπαινε. μαντεύεται τὸ ἐμὸν ἦθος, ἕπερ ἐκάστῳ δαίμων. καὶ πεισθήσονται, ὣν ἔσται καὶ τὸ σύμπαν κράτος μιμησαμένων φύσιν. (7) σῶμα δούλον ψυχῆς συμπολιτεύεται ψυχῇ, καὶ οὐ χαλεπαίνει νοῦς ἰδίους συννοικῶν ὑπηρέταις, καὶ γῆ, τὸ ἀτιμότερον ἐν κόσμῳ, οὐρανῷ συνάρχει, καὶ οὐκ ἀναίνεται οὐρανὸς ἐπικαιρα ἐδάφῃ, οὐδὲ καρδία σπλάγγνα, τὸ ἱερώτατον γρῆμα

non litteris, sed institutione esse volunt, et si quis huc delatus Scythia aut Triballus aut Paphlago aut alius a nulla terra nomen habens severam subeat a Lycurgo institutam disciplinam, Laco est, ita ut quisvis civium secum patriam circumferat, omnique civitate expellet nequitia, etiamsi mediis in columnis quis habitet. Neque Ephesium esse aliquem credo, nisi ut canem Ephesium vel bovem; vir vero Ephesius, si probus, mundi civis. Hic enim locus omnibus communis, in quo lex est non littera, sed deus, et ubi, si quis quæ decet migret, impius habebitur, vel potius ne migrabit quidem, si quum migraverit latere nequeat. (3) Permultæ iuris Erinnyes, custodes peccatorum. Falsus est Hesiodus, quum triginta millia proferret: paucæ sunt, neque mundi nequitia coercendæ pares. Multum improbitatis est. Mihi vero cives dei, cum diis una versans per virtutem quantus sol sit novi, improbi autem ne quod sunt quidem. An Ephesii servos bonos esse dedecori sibi putant? Nil mirum, ipsi enim mali liberi, qui illiberalibus patent affectibus. Desinant esse quales sunt, et diligent omnes pro virtutis æquitate. Quid censetis, homines, si deus non canes neque oves neque asinos neque equos neque mulos servos scisset, verum homines? (4) Nec pudet vos, quod præstantiores servitus affixit, quum vestrae hoc sit et factum et nomen nequitia? Quanto præstant Ephesiis lupi et boves. Non servitutis iugum sibi imponunt invicem, neque emit aquila aquilam, neque leo leoni pocula ministrat, neque exsecuit canis canem, ut vos deæ sacerdotem Megabyzum, virginitatem eius viro sacerdoti committere dubitantes. Aut quomodo, qui in naturam impios vos præstatis, pii sitis erga simulacrum? Dira diis imprecatur primum sacerdos excisa virilitate, deinde et immodestiam deam insimulatis, si viro eius cultum committere dubitatis. (5) Ne mecum servus considat, ne mecum convivetur, Ephesii aiunt, ego vero æquius proferam præceptum. Considerat mecum probus et convivetur mecum, vel potius priorem locum occupet et maiorem honorem: non enim fortuna exæquat, verum virtus. Quid vobis iniuriæ infert Hermodorus Ephesios dum admonet omnes homines esse, nec superbiere quenquam ultra naturæ fines? Sola nequitia in servitutem redigit, sola virtus in libertatem vindicat, hominum vero nullus. Etsi aliis imperatis, qui fortuna prohi sunt, ipsi servi estis propter cupiditatem, a vestris ipsorum dominis instigati. (6) Non metuitis autem, o viri, hominum in civitate paucitatem? Quid igitur alienigenarum recipietis turbam, quum satis sit recipere a vobis altos et educatos et minis ac pænis metuque probos factos? Præstabunt, Hermodore, qui tuis legibus parebunt. Noli irasci, præsagit animus meus quod suus cuique dæmon. Atque parebunt, quorum et omnis erit vis naturam imitantibus. (7) Corpus animo licet obnoxium cum animo tamen conversatur, neque ægre fert mens hoc cum servis suis consortium, et terra, mundi pars contemptissima, una cum caelo re-

τὰ φαυλότατα ἐν σώματι. ἀλλὰ θεὸς μὲν οὐκ ἐφθόνησεν ἐπίσης ἅπασιν ὀφθαλμοὺς ἄψαι καὶ ἀκοὰς ἀναπετάσαι καὶ γεῦσιν καὶ ὄσφρησιν καὶ μνήμην καὶ ἐλπίδα, καὶ ἡλίου φῶς οὐκ ἀπέκλεισε δούλων, πάντας ἀνθρώπους κόσμου καταλέξας πολίτας. Ἐφέσιοι δὲ τὴν ἑαυτῶν πόλιν ὑπερκόσμιον οἴονται μηδέποτε τῶν κοινῶν ἀξιοῦντες. ὁρᾶτε μὴ ἀσεβῆτε θεῷ ἀντιπολιτευόμενοι. αἰεὶ βούλεσθε μισεῖσθαι ὑπὸ δούλων, καὶ ἐν ᾧ ὑπηρετοῦν πρότερον καὶ ἐν ᾧ ἀτιμοῦνται ὕστερον; (8) τί οὖν αὐτοὺς ἠλευθεροῦτε, εἰ μὴ ἀξίους ἐνομίζετε; ἢ ὅτι πάθουσιν ὑμῶν ὑπήκουσαν; ἐκείνοις οὖν χαλεπαίνετε οἱ διὰ τύχην ἐλειτούργουν, ἀλλ' οὐχ ἑαυτοῖς, οἱ διὰ κακίαν ἐπάσχετε; οἰκτροὶ ἦσαν τὰ κακὰ φόβῳ ἀνεχόμενοι, κατάρατοι δ' ὑμεῖς ἐπιτάττοντες τὰ χεῖρω· καὶ τότε πικροτέροις ἐδουλεύετε δεσπόταις, καὶ νῦν ἐτι δουλεύετε φοβούμενοι ὧν ἤρξατε. τί οὖν βούλεσθε; τῆς πόλεως ἀθρόοι πάντες ἐξέλθωσι καὶ ἐξελθόντες ἰδίαν πόλιν κτίσωσι, καταρῶμενοι ὑμῖν καὶ παισὶ παίδων ἀνεπιθεσίαν ψηφισάμενοι; πολεμίους ἑαυτοῖς τρέφετε, Ἐφέσιοι, καὶ τοῖς μέλλουσι παισὶ πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐξ ἐκείνων. ὄψονται, Ἑρμόδωρε, Ἐφέσιοι τὰ ἑαυτῶν, σὺ δὲ χαῖρε ἀγαθὸς ὢν.

gnat, nec cælum aspernatur opportunum fundamentum, neque cor viscera, sanctissima res quæ in corpore sunt vilissima. Sed neque deus dedignatus est pariter omnibus accendere oculos et auditum aperire et saporem et odorem et memoriam et spem, nec solis lumen servis interclusit, cunctis hominibus mundi civibus constitutis. Ephesii autem suam civitatem supermundialem arbitrantur, quum reipublicæ potestatem nolunt facere. Videte ne impie agatis deo repugnantes. Perpetuone odio vultis esse servis, et quo ante serviebant tempore et quo postea despectui habentur? (8) Quid igitur in libertatem eos vindicabatis, si eos dignos non iudicabatis? An quia libidinibus vestris obtemperavere? Illis igitur succensetis, qui pro fortuna sua serviebant, nec vero vobis ipsis, qui pro nequitia vestra male eratis affecti? Miseri erant, qui mala metu tolerabant, vos vero exsecrandi, qui turpiora imperabatis. Et tunc gravioribus serviebatis dominis, et etiamnum servitis, fimentes eos, in quos dominati estis. Quid igitur vultis? Ex civitate simul omnes excant et exsules urbem sibi condant, mala vobis imprecantes et liberos liberorum aditu interdicentes. Inimicos vestrum ipsorum alitis, Ephesii, et futuris liberis in futuros ex illis. Videbunt, Hermodore, quæ sibi destinata sunt Ephesii, tu vero qua es probitate, vale.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. HIPPOCRATIS EPISTOLÆ.

α'. Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Παίτω χαίρειν.

Νοῦσος προσεπέλασε ἢ καλεομένη λοιμικὴ τοῖσι στρατεύμασι ἡμέων, καὶ πολλὰ ποιησάντων ἡμέων ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκε. ὄθεν, ἀξιῶ, παντοίησι καὶ πάσῃσι τῆσι παρ' ἐμεῦ διδομένῃσι δωρεῆσι ἢ τι τῶν ἐκ φύσιος βοηθημάτων ἢ τινα τῶν ἐκ τέχνης πρηξίωιν ἢ τινος ἑτέρου ἀνδρὸς ἐρμηγνείην δυναμένου ἰχθασθαι πέμπε τάχος. (2) μᾶστιξον, ἀξιῶ, τὸ πάθος· ἄλλος γὰρ κατὰ τὸν ὄγλον πολλός. οὐ πολεμούντες πολεμώμεθα, ἐχθρὸν ἔχοντες τὸν θῆρα λυμαινόμενον τὰ ποιμνία. τέτρωκε πολλούς, δυσιήτους ἐποίησε· πικρὰ βέλη βελῶν καταπέμπει. οὐ φέρω γνώμην, οὐκέτι ἔχω μετ' ἀνδρῶν γονίμων βουλευσασθαι. λῦε ταῦτα πάντα μὴ διαλείψας ἀγαθῇ τύχῃ, ἔρρωσο.

β'. Παῖτος βασιλεὶ βασιλέων τῷ μεγάλῳ Ἀρταξέρξῃ χαίρειν.

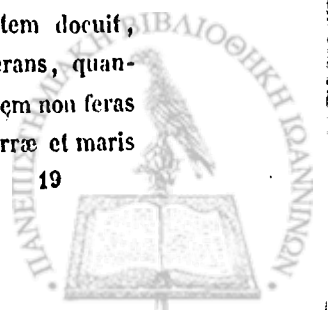
Τὰ φυσικὰ βοηθήματα οὐ λύει τὴν ἐπιδημίην τοῦ λοιμοῦ πάθεος· ὅσα γὰρ ἐκ φύσιος γίνονται νοσήματα, αὐτὴ ἢ φύσις ἰῆται κρίνουσα· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιδημίας, τέχνη τεχνικῶς κρίνουσα τὴν τροπὴν τῶν σωματίων. (2) Ἴπποκράτης δὲ ἰητρὸς ἰῆται τοῦτο τὸ πάθος. τῷ γενεῖ μὲν οὖν ἐστὶ Δωριεύς, πόλιος δὲ Κῶ, πατὴρ δὲ Ἡρακλείδα τοῦ Ἴπποκράτους τοῦ Γνωσιδίου τοῦ Νέβρου τοῦ Σωστράτου τοῦ Θεοδώρου τοῦ Κλεομυττάδα τοῦ Κρισάμιδος. (3) οὗτος θεῆ φύσις κέχρηται, καὶ ἐκ μικρῶν καὶ ιδιωτικῶν εἰς μεγάλα καὶ τεχνικὰ προήγαγε τὴν ἰητρικὴν. γίνονται μὲν οὖν ὁ θεὸς Ἴπποκράτης ἕνατος μὲν ἀπὸ Κρισάμιδος τοῦ βασιλέως, δεκάτος δὲ ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ, εἰκοστὸς δὲ ἀπὸ Διός, μητρὸς δὲ Πραξιθέης τῆς Φαιναρέτης ἐκ τῆς οἰκίης τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστε κατ' ἀμφοτέρα τὰ σπέρματα θεῶν ἀπόγονός ἐστι ὁ θεὸς Ἴπποκράτης, πρὸς μὲν πατὴρ Ἀσκληπιάδης ἑὼν, πρὸς δὲ μητὸς Ἡρακλειδῆς. (4) ἔμαθε δὲ τὴν τέχνην παρὰ τε τῷ πατρὶ Ἡρακλείδῃ καὶ παρὰ τῷ πάππῳ Ἴπποκράτει. ἀλλὰ παρὰ μὲν τοῦτοισι, ὡς εἰκός, τὰ πρῶτα ἐμυθήθη τῆς ἰητρικῆς ὅσα πιθανὸν ἦν καὶ τούτους εἰδέναι, τὴν δὲ σύμπασαν τέχνην αὐτὸς ἑωυτὸν ἐδίδαξε, θεῆ φύσις κέχρημένος, καὶ τοσοῦτον ὑπερβεβηκὸς τῇ τῆς ψυχῆς εὐγενείῃ τοὺς προγόνους, ὅσον διενήνοχε αὐτῶν καὶ τῇ τῆς τέχνης ἀρετῇ. καθάρει δὲ οὐ θηρίων, θηριωδῶν δὲ νοσημάτων καὶ ἀγρίων πολλὴν γῆν καὶ θάλασσαν δια-

I. Magnus Artaxerxes rex regum Pato S.

Morbus pestilens dictus nostris exercitibus se applicuit, nobisque crebro multa molientibus nihil dum remisit. Quare velim omnigenis quæ a me præbentur donis ut quamprimum aliquod ex natura sumptum præsidium aut aliquod ex arte remedium aut alicuius qui mederi queat consilium ad nos transmittas. (2) Propulsa, oro, hanc affectionem. Magna enim multitudinem invasit anxietas. Abstinentes bello debellamur, cum hostem habeamus feram istam gregem nostrum devastantem. Multos sauciavit et immedicabiles reddidit, acerba iacula immisit. Non fero. Angor animo neque habeo, quid iam consilii cum viris præstantibus capiam. Hæc omnia sine mora solve fortuna usus propitia. Vale.

II. Patus regi regum magno Artaxerxi.

Quæ a natura præsidia petuntur, pestilentiam grassantem non solvunt; morbos enim ex natura ortos ipsa natura inclinatione critica curat, epidemicos vero ars artificiose corporum mutationem discernens curat. (2) At Hippocrates medicus hunc morbum sanat, a Doriensibus oriundus et civitate Co, patre vero Heraclide Hippocratis filio, ex Gnosidico Nembro Sostrate Theodoro Cleomyttada Crisamida. (3) Hic divina natura præditus ex parvis ac vulgaribus initiis in magnam artem medicinam provexit. Ac divinus quidem Hippocrates nonus a Crisamide rege, ab Æsculapio vero decimus octavus, a Iove vigesimus, matre vero Praxithea Phænaretis filia, ex Heraclidarum familia. Quare ex utroque semine a diis oriundus divinus Hippocrates, ex patre quidem Asclepiadarum familiam attingens, ex matre vero Heraclidarum. (4) Artem verò tum ex patre Heraclide, tum ex avo Hippocrate didicit. Verum ab his quidem, ut par est, primum artis mysteriis initiatus, quæ eos tenuisse credibile est; ipse deinde sese divino ingenio præditus universam artem docuit, tantum ingenii nobilitate maiores suos superans, quantum iis artis excellentiâ præstitit. Expellit autem non feras sed feræ et agrestes mærbos per magnos terræ et maris

σπείρων πανταχοῦ, ὡσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. (6) τοιγαροῦν ἐνδικώτατα καὶ αὐτὸς ἀνιέρωται κολληχοῦ τῆς γῆς, ἠξιώται τε τῶν αὐτῶν Ἡρακλεί τε καὶ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ Ἀθηναίων δωρεῶν. τοῦτον μετάπεμψαι, ἀργύριον καὶ χρυσίον ὅσον ἂν βούληται διδοῦς αὐτῷ· οὗτος γὰρ ἐπίσταται οὐχ ἓνα τρόπον τῆς ἰήσιος τοῦ πάθεος, οὗτος πατήρ ὑγιείης, οὗτος σωτήρ, οὗτος ἀκεσώδυνος, οὗτος ἀπλῶς ἠγεμῶν τῆς θεοπρεπέος ἐπιστήμης. ἔρρωσο.

γ'. Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Ὑστάνει Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ χαίρειν.

Ἴπποκράτεος ἰητροῦ Κόφου ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ γεγονότος καὶ ἐς ἐμὲ κλέος τέλῃς ἀφίχεται. διδοῦς οὖν αὐτῷ χρυσίον ὁκόσον ἂν βούληται, καὶ τὰ ἄλλα γύδην ὧν ἂν σπανίζῃ, πέμπε πρὸς ἡμέας· ἔσται γὰρ δμῶτιμος Περσέων τοῖσι ἀρίστοισι. ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἄλλος ἀνὴρ κατ' Εὐρώπην ἀγαθὸς φαίνοιτο, φίλον οἴκῳ βασιλέος ποιοῦ μὴ φειδόμενος ὄλθου· ἀνδρᾶς γὰρ εὐρεῖν δυναμένους τι κατὰ συμβουλίην οὐ βῆιδιον.

δ' Ὑστάνης Ἴπποκράτει ἰητροῦ Κόφῳ Ἀσκληπιαδέων ὄντι ἀπογόνῳ χαίρειν.

ε' Ἦν ἔπεμψε βασιλεὺς ἐπιστολὴν σέο γρηίζων πέπομφά σοι. γράψον οὖν πρὸς ταῦτα ἵνα κατὰ τάχος τὴν σὴν ἀπόφασιν πέμψῃς.

ε'. Ἴπποκράτης ἰητρὸς Ὑστάνει Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ χαίρειν.

Πέμπε βασιλεῖ ἃ ἐγὼ γράφω, ὅτι καὶ προσφορῇ καὶ ἐσθῆτι καὶ οἰκίῃσι καὶ πάσῃ τῇ ἐς τὸν βίον ἀρκεούσῃ οὐσίῃ γρέομαι. ὄλθου δὲ Περσέων οὐ μοι θέμις ἐπαυρέσθαι, οὐδὲ νούσων παῦσαι βαρβάρους ἀνδρᾶς, ἐχθροὺς ἐόντας Ἑλλήνων.

στ'. Ἴπποκράτης Δημητρίῳ ὑγιαίνειν.

Βασιλεὺς Περσέων ἡμέας μεταπέμπεται, οὐκ εἰδὼς ὅτι λόγος ἐμοὶ σοφίης χρυσοῦ πλέον δύναται.

ζ'. Βασιλεῖ βασιλέων τῷ ἐμῷ μεγάλῳ δεσπότη Ἀρταξέρξῃ Ὑστάνης Ἑλλησπόντου ὑπαρχος χαίρειν.

Ἦν ἔπεμψας ἐπιστολὴν, λέγων πέμψαι Ἴπποκράτει ἰητροῦ Κόφῳ ἀπὸ Ἀσκληπιαδέων γεγονότι, ἔπεμψα, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐχομισάμην ἀπόκρισιν, ἣν γράψας ἔδωκε καὶ ἠξίωσε ἐς τὸν σὸν οἶκον πέμπειν. φέροντα οὖν ἀπέσταλκά σοι φενακηνασθὴν διευτύχη.

η'. Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Κόφους τάδε λέγει.

Δότε τοῖσι ἐμοῖσι ἀγγέλοισι Ἴπποκράτεα ἰητρὸν κακοῦς τρόπους ἔγοντα καὶ ἐς ἡμέας καὶ ἐς ἐμὲ καὶ ἐς

tractus, atque Æsculapii auxilia non secus ac Triptolemus Cereris semina dispergit. (5) Quamobrem iustissimis de causis in multis terrarum locis etiam ipse divinis honoribus affectus est, et ab Atheniensibus iisdem quibus Hercules et Æsculapius muneribus cohonestatus est. Hunc accersiri iube, auri que et argenti quantum volet dato. Hic enim non unum huius mali sanandi modum tenet. Hic sanitatis pater est, hic salvator, dolorum sanator, hic, ut breviter dicam, divinæ scientiæ princeps est. Vale.

III. Rex regum magnus Artaxerxes Hystani Hellepontii præfecto S.

Hippocratis medici Coi, ab Æsculapio oriundi, artis gloria ad me quoque pervenit. Auri igitur quantum volet, reliqua que quibus indiget effuse ei promittito et ad nos mittito; cum Persarum enim optimatibus eodem erit bonore. Et si quis alius in Europa prudentia excellit, eum in familiam regiam nihil divitiis parcens asciscito. Neque enim viros qui consilio valeant invenire est facile.

IV. Hystanes Hippocrati medico Coi ex Asclepiadarum familia oriundo S.

Quas misit Persarum rex literas presentiam tuam expetens ad te misi. Ad hæc igitur rescribe, ut quam celerrime mittam responsum tuum.

V. Hippocrates medicus Hystani Hellepontii præfecto S.

Regi quæ respondeo quam celerrime rescribe, nos victu, vestitu, domo, omnique re ad vitam necessaria cumulate frui. Persarum autem opibus uti non mihi fas est, neque barbaros morbis liberare, cum sint Græcorum hostes.

VI. Hippocrates Demetrio S.

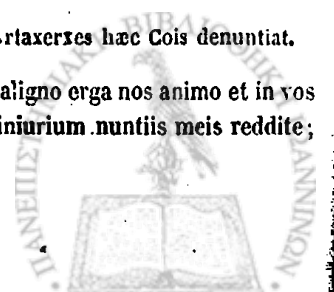
Rex Persarum nos ad se vocat, nescius potiorum mihi esse sapientiæ quam auri rationem.

VII. Regi regum magno meo domino Artaxerxi Hystanes Hellepontii præfectus S.

Quam ad me misisti epistolam, iubens ut ad Hippocratem medicum Coi et ex Asclepiadarum familia oriundum mitterem, misi et ab eo responsum accepi, quod scriptis traditum ut domum tuam mitterem iussit. igitur qui hoc perferat ad te misi.

VIII. Rex regum magnus Artaxerxes hæc Cois denuntiat.

Hippocratem medicum maligno erga nos animo et in vos et me et Persas proterve iniurium nuntiis meis reddite;

Πέρτας ἀσελγαίνοντα· εἰ δὲ μὴ, γνώσεσθε καὶ πρὸ τῆς ἀμαρτίας τιμωρίην τίσαντες· δηλώσας γὰρ ὑμῶν τὴν πόλιν καὶ τὴν νῆσον κατασπάσας ἐς πέλαγος, ποιήσω μηδὲ ἐς τὸν λοιπὸν χρόνον γνωσθῆναι, εἰ ἦν ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ νῆσος ἢ πόλις Κόων.

θ.

Ἔδωξε τῇ πόλει ἀποκρίνασθαι τοῖσι παρὰ Ἀρταξέρξῳ ἀγγέλοισι ὅτι Κόωι οὐδὲν ἀνάξιον πρήξουσι οὔτε Μέροπος οὔτε Ἡρακλῆος οὔτε Ἀσκληπιοῦ. (1) ὢν ἔνεκεν πάντως οἱ πολῖται οὔτι δώσουσι Ἴπποκράτεια, οὐδὲ εἰ μέλλοιεν ἄρτι δλέθρῳ τῷ κακίστῳ ἀπολείσθαι· καὶ γὰρ Δαρείου καὶ Ξέρξῳ ἀπὸ πατέρων ἐπιστολάς γραψάντων γῆν καὶ ὕδωρ οὐκ ἔδωκε αἰτεσόντων ὁ δᾶμος, ὁρέων αὐτοὺς ὁμοίως τοῖσι ἄλλοις ἀνθρώποισι ἀποστούς ἐόντας. (2) καὶ νῦν τὰν αὐτὰν ἀπὸ Κόων ἀποχρισίαν διδοῖ. Ἴπποκράτεια οὐ δίδονται ἐκδοτον. ἀπαγγελόντων οὖν αὐτῶ οἱ ἀγγελοι ὅτι οὐδὲ οἱ θεοὶ ἀμείψουσι ἀμείων.

ι. Ἀβδηριτέων ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος Ἴπποκράτῃ χαίρειν.

Κινδυνεύεται τὰ μέγιστα τῇ πόλει νῦν, Ἴπποκράτες, ἀνὴρ τῶν ἡμετέρων, ὃς καὶ τῷ παρόντι χρόνῳ καὶ τῷ μέλλοντι αἰεὶ κλέος ἠλπίζετο τῇ πόλει, μηδὲ νῦν, ὡς πάντες θεοὶ, φθονηθεῖη. οὗτος ὑπὸ πολλῆς τῆς κατεχούσης αὐτὸν σοφίης νενοσήκε, ὥστε φόβος οὐχ ὁ τυχόν, ἀν φθαρῆ τὸν λογισμὸν Δημοκρίτος, ὄντως δὴ τὴν πόλιν ἡμέων Ἀβδηριτέων καταλειφθήσεται. (1) ἐκλαθόμενος γὰρ ἀπάντων καὶ ἐωυτοῦ πρότερον, ἐγρηγορῶς καὶ νύκτα καὶ ἡμέρην, γελῶν ἕκαστα μικρὰ καὶ μεγάλα καὶ μηδὲν οἰόμενος εἶναι τὸν βίον ὅλον διατελεεῖ. γαμέει τις, ὃ δὲ ἐμπορεύεται, ὃ δὲ δημηγορεῖ, ἄλλος ἄρχει, πρεσβεύει, χειροτονεῖται, ἀποχειροτονεῖται, νοσέει, τέτρωται, τέθνηκε, ὃ δὲ πάντα γελῆ, τοὺς μὲν κατηφέας τε καὶ σκυθῶπους τοὺς δὲ χαίροντας ὁρέων. (2) ζητέει δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰδοῦ καὶ γράφει ταῦτα, καὶ εἰδῶλων φησὶ πλήρη τὸν ἥερα εἶναι, καὶ ὀρνέων φωνὰς ὠτακουστέει, καὶ πολλακίς νύκτωρ ἕξαναστάς μῦθος ἡσυχῆ ὠδὰς ἄδοντι εἶοικε, καὶ ἀποδημέειν ἐνίστε λέγει ἐς τὴν ἀπειρίην καὶ Δημοκρίτους εἶναι ὁμοίους ἐωυτῷ ἀναριθμήτους, καὶ συνδιεφθορῶς τῇ γνώμῃ τὸ χρῶμα ζῆ. ταῦτα φοβούμεθα, Ἴπποκράτες, ταῦτα ταρασσόμεθα. (3) ἀλλὰ σῶζε, καὶ ταχὺς ἐλθὼν νουθέτησον τὴν πατρίδα. μηδὲ ἡμέας ἀποβάλης· καὶ γὰρ οὐδὲ ἀποβλητοὶ ἐσμεν, καὶ ἐν ἡμῖν μαρτυρίη κέεται. οὐκ ἂν ἀμαρτοῖς οὔτε δόξης τῆς ἐπ' αὐτῷ περισωθέντι οὔτε χρημάτων οὔτε παιδείης (καίτοι τὰ τῆς παιδείης πολλῶ σοι βελτίω τῶν τῆς τύχης), ἀλλὰ σοι καὶ ταῦτα συχνὰ παρ' ἡμέων καὶ ἄφθονα γενήσεται· τῆς γὰρ Δημοκρίτου ψυχῆς ἀλλ' οὐδ' εἰ χρυσὸς ἦν ἢ πόλις ἀνταξία βουλήσιος οὐδ' ὅτι οὖν ἀψυστερήσαντα. τοὺς νόμους ἡμέων δοκέομεν νοσέειν, Ἴπποκράτες, τοὺς νόμους

alioqui noscetis vos etiam ante facinus pœnas persoluturos. Vestra enim urbe ferro et igni devastata et insula demolita in pelagus efficiam, ut ne in posterum quidem dignoscatur, num eo loco insula vel urbs Coorum fuerit.

IX.

Artaxerxis nuntiis populus respondere constituit, Coos nihil Merope neque Hercule neque Æsculapio indignum facturos, (2) ideoque cives Hippocratem minime reddituros, etiamsi pessimam mortem oppetere debeant. Dario enim et Xerxi per literas terram et aquam a maioribus nostris petentibus populus recusavit, cum videret eos qui se hostiliter persequerentur, æque ac alios homines propelli posse. (3) Atque etiam nunc idem respondet, Coos Hippocratem vobis non esse tradituros. Hoc igitur illi nuntient legati, ipsos deos nostri curam habituros esse.

X. Senatus populusque Abderitanus Hippocrati S.

Caput urbis nostræ nunc summo in discrimine versatur, Hippocrates, vir scilicet nostras, qui et nunc et olim huic urbi semper ornamento fore sperabatur, quique utinam ne nunc, o dii omnes, nobis denegetur. Is ob multam sapientiam, quam consecutus est, adeo ægrotat, ut non mediocriter verendum sit ne, si Democritus mente captus fuerit, urbs nostra Abderitana penitus pro deserta habenda sit. (2) Omnium enim imprimisque sui oblitus, vigilans noctu et interdium, singulaque parva et magna deridens ac pro nihilo reputans, totam vitam traducit. Ducit aliquis uxorem, hic mercaturam exercet, hic concionem habet, alius magistratum gerit, legationem obit, populi suffragio magistratus declaratur, abrogatur, ægrotat, vulneratur, moritur; hic autem ridet omnia, cum hos demisso et tetrico vultu, illos hilares videat. (3) Quin et ea inquit que apud inferos fiunt, et de his scribit, et imaginum plenum aerem esse dicit seque avium voces intelligere, et sæpe de nocte surgens solus placide canere videtur, seseque quandoque in infinitatem peregrinari dicit, et innumerabiles sui similes esse Democritos, unaque cum mente corpore perditus vivit. Hæc metuimus, o Hippocrates, his de rebus perturbati sumus. (4) Verum tuo consilio patriam nostram servaturus cito advenito, neque nos despexeris. Neque enim despiciendi sumus, et nos testimonii auctoritate valemus, et de Democrito servato neque gloria neque pecuniis neque eruditionis fama frustraberis. Et quamquam plus apud te valeat doctrinæ quam fortunæ ratio, hæc tamen tibi a nobis et copiosa et larga offeretur. Etenim vitam Democriti urbs nostra, quam auream esse velimus, quovis pignore redimere tendet. Leges nostras, Hippocrates, ægro-

παρακόπτειν. (5) ἴθι θεραπεύσων, ἀνδρῶν φέριστε· ἀνδρα ἀρίστημον, οὐκ ἱητρός, ἀλλὰ κτίστης ἐὼν ὅλης τῆς Ἰωνίης, περιβάλλων ἡμῖν ἱερώτερον τεῖχος· πόλιν, οὐκ ἀνδρα θεραπεύσεις, βουλήν δὲ νοσοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν ἀποκλεισθῆναι μέλλεις ἀνοιγνύναι, αὐτὸς νομοθέτης, αὐτὸς δικαστής, αὐτὸς ἄρχων, αὐτὸς σωτήρ, καὶ τούτων τεχνίτης ἀφίξει. ταῦτά σε προσδοκῶμεν, Ἰππόκρατες, ταῦτα καὶ γένοιτο ἐλθῶν. (6) μία πολίων οὐκ ἄσπιμος, μᾶλλον δὲ ἢ Ἑλλάς ὅλη, δέεταιί σου φυλάξαι σῶμα σοφίης. αὐτὴν δὲ δόκει παιδείαν πρεσβεῦειν πρὸς σέ τῆς παρακοπῆς ταύτης ἀπαλλαγῆναι δεομένην. Ξυγγενὲς μὲν οὖν, ὡς εἶοικε, πᾶσι σοφίη, τοῖσι δ' ἐγγυτέρω χειρωηκόσι αὐτῆς ὡσπερ ἡμῖν καὶ μάλα πλέον. εὖ ἴσθι, χαριεῖ καὶ τῷ μέλλοντι αἰῶνι, μὴ προεκλιπῶν Δημόκριτον ἧς ἐλπίζει προτερήσειν ἀληθείης. (7) σὺ γὰρ Ἄσκληπιῷ προσπέπλεξαι γένος καὶ τέχνην, ὃ δὲ Ἡρακλῆος ἐστὶ ἀδελφιδόυς, ἀπ' οὗ Ἀβδηρος, ὡς που πυνηθήνῃ πάντως, ᾧ ἐπώνυμος ἢ πόλις. ὥστε καὶ κείνῳ χάρις ἢ Δημοκρίτου γένοιτ' ἂν ἴσθις. ὁρέων οὖν, ὡς Ἰππόκρατες, ἐς ἀναισθησίην ἀπορρέοντα καὶ δῆμον καὶ ἀνδρα ἀρίστημον, σπεῦδε πρὸς ἡμέας, δεόμεθα. φεῦ ὡς καὶ τὰ ἀγαθὰ περισσεύσαντα νοῦσοι τυγχάνουσι· (8) ὁ Δημόκριτος γὰρ ὅσον ἐρρώσθη πρὸς ἄκρα σοφίης, ἴσα κινδυνεύει νῦν ἀποπληξίῃ διανοίης καὶ ἠλιθιότητι κεκακῶσθαι, οἱ δ' ἄλλοι, ὅσοι πολλοὶ Ἀβδηριτέων, μείναντες ἐν ἀπαιδευσίῃ τὸν γε κοινὸν κατέχουσι νόον, ἀλλὰ νῦν γε φρονιμώτεροι νοῦσον σοφοῦ κρίνειν οἱ πρὶν ἄφρονες. ἴθι οὖν μετὰ Ἄσκληπιοῦ πατρός, ἴθι μετὰ Ἡρακλῆος θυγατρὸς Ἡπιόνης, ἴθι μετὰ παίδων τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσαμένων, ἴθι νῦν παιῶνια νοῦσου φέρων ἄκεα. (9) εὐκαρπῆσει δὲ γῆ ρίζας καὶ βοτάνας ἀλεξιφάρμακα μανίης ἀνθεα· σχεδὸν οὖν οὐδέποτε γονιμώτερον εὐφορήσουσι οὔτε γῆ οὔτε ὁρέων ἀκρώρειαι ἢ νῦν Δημοκρίτῳ τὰ πρὸς ὑγιεῖν. ἔρρωσο.

ἰα'. Ἰπποκράτης Ἀβδηριτέων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

Ὁ πολίτης ὑμέων Ἀμελησαγόρης ἦλθε ἐς Κῶν, καὶ ἔτυχε τότε εὐσοῦσα ἢ ἀνάληψις τῆς ῥάβδου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρῃ καὶ ἐτήσιος ἑορτῇ, ὡς ἴστε, πανήγυρις ἡμῖν καὶ πομπὴ πολυτελής ἐς κυπάρισσον, ἣν ἔθος ἄγειν τοῖσι τῷ θεῷ προσήκουσι. (2) ἐπεὶ δὲ σπουδάζειν ἐώκκε καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῆς προσόψιος ὁ Ἀμελησαγόρης, πεισθεῖς, ὅπερ ἦν, ἐπέειπεν τὸ πρῆγμα, ἀνέγων τε ὑμέων τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐθώμασα ὅτι περὶ ἐνός ἀνθρώπου ὡς εἶς ἀνθρώπος ἢ πόλις θορυβέσθε. (3) μακάριοί γε δῆμοι· ὀκόσοι ἴσασι τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἔρμητα ἐσωτῶν, καὶ οὐ τοὺς πύργους οὐδὲ τὰ τείχεα, ἀλλὰ σοφῶν ἀνδρῶν σοφὰς γνώμας. ἐγὼ δὲ πείθομαι τέχνας μὲν εἶναι θεῶν χάριτας, ἀνθρώπους δὲ ἔργα φύσιος. μὴ νεμεσήσητε, ἀνδρες Ἀβδηριταί, εἰ οὐχ ὑμέας δοκέω ἀλλὰ τὴν φύσιν αὐτὴν καλέειν με ἀνασῶσαι ποίημα ἐσωτῆς, κινδυνεῶν ὑπὸ

tare et delirare existimamus. (5) Adsis, vir optime, virum eximium curaturus. Venies non tanquam medicus, sed velut totius Ioniae fundator, nos sacratiore muro circumdabis. Urbem non virum curabis, senatum ægrotantem et ne claudatur periclitantem aperies, ipse legum conditor, iudex, magistratus, servator et horum artifex advenies. Hanc in rem te exspectamus, Hippocrates, hæc nobis eris ubi veneris. (6) Civitatum una non obscura, imo universa Græcia te orat, ut sapientiæ corpus conserves. Ipsam vero doctrinam apud te legationem obire putato, ut se hac insania liberes rogantem. Sapientia certe, ut nobis videtur, omnibus cognata est et iis, qui ad eam propius accesserunt, velut nobis, multo magis. Certo scito te a futuro sæculo magnam initurum gratiam, si Democritum veritate, qua cum omnibus præstare posse sperat, non destitueris. (7) Tu enim Æsculapio genere et arte coniunctus es, hic vero Herculis ex fratre nepos, ex quo Abderus, ut procul dubio audisti, cuius nomen civitas habet. Quare illi etiam grata futura est Democriti curatio. Cum igitur videas, Hippocrates, et populum et virum egregium ad sensuum stupiditatem delabi, ad nos ut festines rogamus. Mirum quod vel bona exuberantia morbi existunt. (8) Democritus enim quantum sapientiæ acumine valuit, in tantum nunc periclitatur, ne mentis stupore et dementia male afficiatur. At reliquum Abderitanum vulgus ineruditum sensu quidem communi fruitur, quin etiam qui antea imprudentes habebantur, ad sapientis morbum discernendum nunc quidem perspicaciores sunt. Adesto igitur cum Æsculapio patre, cum Herculis filia Epione, cum filiis qui ad Ilium in expeditionem profecti sunt, adesto nunc præonia tecum morbi remedia afferens. (9) Terra uberibus fructibus, radicibus, herbis et floribus ad depellendam insaniam ferax erit, neque fere unquam sæcundius quid producent neque terra neque montium iuga quam quæ nunc ad Democriti salutem. Vale.

XI. Hippocrates senatui populoque Abderitarum S.

Civis vester Amelesagoras eo die Co appulit, in quem forte inciderat virgæ assumptio, universaria, ut scitis, nobis festivitas et publicus conventus, pompaque ad cypressum celebris, quam pro more deducunt qui deo dicati sunt. (2) Cum autem et ex verbis et ex aspectu ipso fesiinare videretur Amelesagoras, credens re vera urgere negotium, epistolam vestram legi et miratus sum quod de unius hominis salute non secus ac si unus esset in civitate conturbati essetis. (3) Certe beati sunt populi, qui viros bonos sua esse propugnacula intelligunt, non turrets, non mœnia, sed prudentium virorum prudentia consilia. At vero artes deorum esse munera cum mihi persuadeam, viros autem naturæ opera, ne indignemini, viri Abderitæ, si naturam, non vos me vocare existimem ad opus suum conservandum, quod periclitatur ne morbo

νούσου διαπεσεῖν. (4) ὥστε πρὸς ὑμέων ἐγὼ φύσι καὶ θεοῖσι ὑπακούων σπεύδω νοσεῦντα Δημόκριτον ἰήσασθαι, εἴπερ δὴ καὶ τοῦτο νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ μὴ ἀπάτη συσχιάζεσθε, ὅπερ εὐχομαι. καὶ γένοιτο ἂν πλέον τῆς ἐν ὑμῖν εὐνοίας τεκμήριον τὸ πρὸς ὑπόνοιαν ταρχθῆναι. (5) ἀργύριον δέ μοι ἐρχομένῳ οὐτ' ἂν φύσις οὔτε θεὸς ὑπόσχοιτο, ὥστε μὴδ' ὑμεῖς, ἄνδρες Ἀβδηρίται, βιάζεσθε, ἀλλ' εἴατε ἐλευθέρως τέχνης ἐλεύθερα τὰ ἔργα. οἱ δὲ μισθαρνεῦντες δουλεύειν ἀναγκάζουσι τὰς ἐπιστήμας, ὥσπερ ἐξανδραποδίζοντες αὐτὰς ἐκ τῆς προτέρας παρρησίας. (6) εἴθ' ὡς εἰκὸς καὶ ψεύσαιντο ἂν ὡς περὶ μεγάλης νόσου, καὶ ἀρνηθεῖεν ἂν ὡς περὶ μικρῆς, καὶ οὐκ ἂν ἔλθοιεν ὑποσχόμενοι, καὶ πάλιν ἔλθοιεν μὴ κληθέντες. οἰκτρός γε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, ὅτι δι' ὅλου αὐτοῦ ὡς πνεῦμα χειμέριον ἢ ἀφόρητος φιλαργυρία διαδέδουκε, ἐφ' ἣν εἴθε μᾶλλον ἅπαντες ἰητροὶ ἐυνήρισαν ἀποθεραπεῦσαι χαλεπωτέραν μανίας νόσον, ὅτι καὶ μακαρίζεται νόσος εὐδία καὶ κακοῦσα. (7) οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ τὰ τῆς ψυχῆς νοσήματα πάντα μανίας εἶναι σφοδρὰς ἐμποιοῦσας δόξας τινὰς καὶ φαντασίας τῷ λογισμῷ, ὧν ὁ δι' ἀρετῆς ἀποκαθαρεῖς ὑγιάζεται. (8) ἐγὼ δὲ εἰ πλουτέειν ἐξ ἅπαντος ἐβουλόμην, ὡς ἄνδρες Ἀβδηρίται, οὐκ ἂν εἴνεκεν δέκα ταλάντων διέβαινον πρὸς ὑμέας; ἀλλ' ἐπὶ τὸν μέγαν ἐρχόμενος Περσέων βασιλέα, ἔθθα πόλιες ὄλαι προσήισαν τῆς ἐξ ἀνθρώπων εὐτυχίης γεγεμισμέναι, ἰώμην ἂν τὸν ἐκεῖ λοιμὸν ἀνιών. (9) ἀλλ' ἀπρηνησάμην ἐγθρῆν Ἑλλάδι χιῶρην ἐλευθερῶσαι κακῆς νόσου. καὶ γὰρ τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ καταναυμαχῶ τοὺς βαρβάρους, εἶχον δ' ἂν αἰσχύνην τὸν βασιλέως πλοῦτον καὶ πατρίδος ἐγθρῆν περιουσίην, περιεκέμην δ' ἂν αὐτά, ὡς ἐλέπολις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχων. (10) οὐκ ἐστὶ πλοῦτος τὸ πανταχόθεν χρηματίζεσθαι· μεγάλα γὰρ ἱερὰ τῆς ἀρετῆς ἐπὶ δικαιοσύνην, οὐκ ὀρυσσόμενα ἀλλ' ἐμφανέα ἐόντα. ἢ οὐκ οἴεσθε ἴσον ἀμάρτημα εἶναι σώζειν πολεμίους καὶ φίλους ἰᾶσθαι μισθοῦ; (11) ἀλλ' οὐχ ὧδε ἔγει τὰ ἡμέτερα, ὡς δῆμι· οὐ καρποῦμαι νόσους, οὐδὲ δι' εὐχῆς ἤκουσα τὴν Δημοκρίτου παράκρουσιν, ὅς εἴτε ὑγιαίνει, φίλος ἐσται, εἴτε νοσέει, θεραπευθεὶς φίλος πλέον ὑπάρξει. πυνθάνομαι δὲ αὐτὸν ἐμβριθέα καὶ στερρόν τὰ ἤθεα καὶ τῆς ὑμετέρας πόλιος ἐόντα κόσμον. ἔρρωσθε.

Ἰβ'. Ἱπποκράτης Φιλοποίμενι χαίρειν.

Οἱ τὴν τῆς πόλιος ἐπιστολὴν ἀποδόντες μοι πρόσθεις καὶ τὴν ἀπέδουσαν, ἥσθην δὲ κάρτα ζεινὴν τε ὑπισχνουμένου σέο καὶ τὴν ἐτέρην διαίτην. ἔλθοιμεν δὲ αἰσὶν τύχῃ καὶ ἀφιζόμεθα ὡς ὑπολαμβάνομεν χρηστοτέρῃσι ἐλπίσι, ἐξ ὧν ἐν τῇ γραφῇ παραδεδήλωται οὐ μανίην ἀλλὰ ψυχῆς τινὰ βῶσιν ὑπερβάλλουσαν διασαζέοντες τάνδρός, μήτε παίδων μήτε γυναικὸς μήτε συγγενέων μήτε οὐσίης μήτε τιδὸς ὄλως

corruat. (4) Quare naturæ et diis potius quam vobis auscultans festino Democritum ægrotantem sanaturus, si sane hic morbus est, ac non potius, quod exopto, errore hallucinamini. Ac certe maius fuerit benevolentiam vestram testimonium, si vos ad hanc suspicionem conturbati fueritis. (5) Mili vero ad vos venienti non natura, neque deus argentum promiserit. Unde neque vos, viri Abderitæ, per vim obtrudite, sed liberæ artis libera esse sinite opera. Qui autem mercede operam suam locant, has scientias tanquam ex priore libertate mancipio dantes servire cogunt. (6) Deinde probabile est mentiri posse tanquam in magno morbo, et negare ut in parvo, aut ubi promiserint, non venire, rursusque non vocatos venire. Miserabilis sane est humana vita, quod eam totam intolerabilis argenti cupiditas velut hibernus flatus pervaserit, ad quem morbum curandum utinam medici omnes potius concurrerent; gravior enim ille mentis alienatione est, quippe qui, etiamsi morbus sit et male affligat, censeatur beatus. (7) Equidem omnes animi morbos vehementes insanias reputo, cum opinioniones quasdam et visa rationi suscitent, ex quibus sanescit qui per virtutem repurgatur. (8) Ego vero si omnibus modis ditescere voluissem, viri Abderitæ, ne decem quidem talentorum gratia ad vos venirem, sed ad magnum Persarum regem proficiscerer, ubi urbes totæ cuiusvis generis opibus mirum quantum refertæ occurrissent, illorum autem pestilentem morbum curassem. (9) Sed regionem Græciæ inimicam malo morbo liberare recusavi. Et ipse, quantum in me erat, barbaros navali proelio supero. Regias autem opes ignominie mihi futuras et opulentiam patriæ inimicam reportassem, quibus circumaffluens urbium Græciæ quasi destructor existerem. (10) Divitiæ non sunt pecuniæ undecunque comparatæ. Magna enim sunt virtutis sacra, quæ a iustitia non teguntur, sed in apertum se proferunt. An non reputatis æquale peccatum esse, hostes servare et amicos mercede curare? (11) At non ita se habent res nostræ. Ex morbis quæstum non facio, neque ex animo Democriti dementia audiivi, qui sive sanus sit, amicus est, sive ægrotet, curatus magis etiam amicus futurus est. Eum autem gravibus et firmis moribus esse præditum intelligo et urbi vestræ esse ornamento. Valete.

XII. Hippocrates Philopœmeni S.

Legati cum urbis vestræ epistola etiam tuam mihi reddiderunt, quodque tuum hospitium et reliqua vitæ commoda promitteres, valde lætatus sum. Auspicato autem veniemus et, ut opinamur, meliore spe accedemus; quippe argumento usi iis quæ per litteras accepimus, non insaniam sed eximium quoddam animi robur in vobis isto agnoscimus, qui neque liberorum neque uxoris nec

ἐν φροντίδι ἐόντος, ἡμέρην δὲ καὶ εὐφρόνην πρὸς ἑωυτῷ κατεστεύωτος καὶ ἰδιάζοντος πάμπόλλα ἐν ἀντροῖσι καὶ ἐρημίῃσι ἢ ὑπὸ σκέπησι δενδρέων καὶ ἐν μαλθακῆσι ποίησι ἢ παρ' ἡσυχίαισι ὑδάτων βρέθροισι. (2) ζυμβαίνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ τοῖς μελαγχολῶσι τοιαῦτα σιγηλοῖ τε γὰρ ἐνίοτε καὶ μονήρεις καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι, ἀπανθρωπεύονται τε ζύμφυλον ὄψιν ἀλλοτριωτάτην νομίζοντες. οὐκ ἀποικὸς δὲ καὶ τοῖσι περὶ παιδείην ἐσπουδαχόσι τὰς ἄλλας φροντίδας ὑπὸ μιᾶς τῆς ἐν σοφίῃ διαθέσιος σεσοβῆσθαι. (3) ὡσπερ γὰρ δμῶες καὶ δμῶιδες ἐν τοῖσι οἴκοισι θορυβέοντες καὶ στασιάζοντες, δόκταν ἐξαπιναιῶς αὐτοῖσι δέσποινα ἐπιστῆ, πτοηθέντες ἐφησυγάουσι, παραπλησίως καὶ αἰ λοιπαὶ αἰ κατὰ ψυχὴν ἐπιθυμῶσι ἀνθρώποισι κακῶν ὑπηρετίδες· ἐπὶ δὲ σοφίης ὄψις ἑωυτῆν ἐπιστήσῃ, ὡς δοῦλα τὰ λοιπὰ πάθεα ἐκχεχώρηκε. (4) ποθέουσι δὲ ἀντρα καὶ ἡσυχίην οὐ πάντως οἱ μανέντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ἀνθρωπίνων πρηγμάτων ὑπερφρονήσαντες ἀταραξίως ἐπιθυμίῃ. δόκταν γὰρ ὁ νόος ὑπὸ τῶν ἐξω φροντίδων κοπτόμενος ἀναπαύσασθαι θελήσῃ τὸ σῶμα, τότε ταχέως ἐς ἡσυχίην μετήλλαξε, εἴτα ἀναστὰς ὄρθριος ἐν ἑωυτῷ περισκοπέει κύκλῳ χωρίον ἀληθείης, ἐν ᾧ οὐ γυνή, οὐ τέχνα, οὐ κασίγνητοι, οὐ συγγενέες, οὐ δμῶες, οὐδ' ὄλως οὐδὲ ἐν τῶν θόρυβον ἐμποιοῦντων, πάντα δ' ἀποκεκλεισμένα τὰ ταρασσόντα ἔστηκε ὑπὸ φόβου, οὐδὲ πλησιάζουσι τολμέοντα ὑπὸ εὐλαθείης τῶν αὐτόθι οἰκεόντων· οἰκέουσι δὲ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τέχνη καὶ ἀρεταὶ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ βουλαὶ καὶ γνῶμαι. (5) καὶ ὁ μέγας πόλος ἐν ἐκεῖνῳ τῷ χωρίῳ τοὺς πολυκινήτους ἀστέρας κατέστυπται, εἰς ὃ τάχα καὶ Δημόκριτος ὑπὸ σοφίης μετῴκησας εἶτ' οὐκέθ' ὄρεων τοὺς ἐν τῇ πόλι, οἳά γε τηλοῦ ἐκδεδημηκῶς, δοξάζεται μανίης νοῦσον διὰ τὸ φιλέρημον, σπεύδουσι δὲ Ἀβδηρίται ἀργυρίου ἐλεγχθῆναι ὅτι οὐ ξυνῶσι Δημόκριτον. ἀλλὰ σύ γε ἡμῖν κατάρτυε τὴν ξεινίην, ἑταῖρε Φιλοποίμην· οὐδὲ γὰρ ἐθέλω τεταραγμένη τῇ πόλι παρασχεῖν ὄχλησιν, ἐκ παλαιοῦ ἴδιον ἔχων ξεινόν σε, ὡς οἶσθα.

γ'. Ἱπποκράτης Διονυσίῳ χαίρειν.

Ἡ περίμεινόν με ἐν Ἀλικαρνησσῶν ἢ φθάσον αὐτὸς ἐλθὼν, ὃ ἑταῖρε· κατὰ πᾶσαν γὰρ ἀνάγκην ἀπιτέον εἰς Ἀβδηρά μοι Δημόκριτου χάριν, ἐφ' ὃν νοσέοντα μετεπέμψατό με ἡ πόλις. (2) ἀλλ' ἔκτοπος γὰρ τις ἢ ζυμβαθεῖη τῶν ἀνθρώπων, Διονύσιε, ὡς μία ψυχὴ συννοσεύωντων τῷ πολίτῃ· ὥστε μοι δοκέουσι καὶ αὐτοὶ θεραπείης δέεσθαι. ἐγὼ μὲν οἶμαι οὐδὲ νοῦσον αὐτὸ εἶναι, ἀλλ' ἀμετρίην παιδείης, οὐκ οὔσαν δὲ τῷ ὄντι ἀμετρίην, ἀλλὰ νομιζομένην τοῖσι ἰδιώτῃσι, ἐπεὶ οὐδέποτε βλαβερὸν τῆς ἀρετῆς τὸ ἀμετρον. (3) δόξα δὲ νοῦσου γίγνεται τοῦτο διὰ τὴν τῶν κρινόντων ἀπαιδευσίην, δοκιμάζει δὲ ἕκαστος ἐξ ὧν αὐτὸς οὐκ ἔχει τὸ ἐν ἄλλῳ πλεονάζον περισσεύειν. καὶ ἴσως που καὶ ὁ δει-

cognatorum neque rei familiaris neque cuiusquam omnium curam habeat, sed dies et noctes secum vivat et privatam vitam degat in antris plerumque et solitudinibus aut in arborum umbraculis aut in mollibus herbis aut iuxta crebra aquarum fluentia. (2) Hæc igitur plerumque melancholicis accidunt. Quandoque enim faciturni sunt, solitarii, desertorum amantes, familiarium conspectum tanquam alienum fugiunt. Neque etiam absurdum est in his, qui ad disciplinas studiose contendunt, omnes alias curas ab uno sapientiæ affectu excuti. (3) Non aliter enim ac ministri et ministræ in domibus tumultuantes ac concertantes, si quando derepente eis hera adfuerit, attoniti conquiescunt, similiter etiam reliquæ animi cupiditates malorum hominibus sunt administræ; at ubi sapientia in conspectum se dederit, tanquam mancipia reliqui affectus discedunt. (4) Expetunt autem speluncas et quietem non amentes solum, verum etiam qui res humanas negligunt ob tranquillitatis desiderium. Cum enim mens curis externis fracta se recreare voluerit, tunc cito quieti se tradit, deinde celsa atque erecta veritatis locum circumspicit, in quo non pater, non mater, non uxor, non liberi, non frater, non cognati, non ministri, non fortuna neque prorsus quicquam tumultum excitat, sed perturbantia omnia reiecta præ timore subsistunt neque appropinquare audent pro eorum reverentia qui illic inhabitant. Illum autem locum inhabitant artes, virtutum omne genus, dii, dæmones, consilia, sententiæ. (5) In illaque regione magnus polus stellis plurimum se moventibus tanquam corona cinctus est, in quam fortassis Democritus ob sapientiam commigravit. Deinde cum eos qui in urbe sunt non amplius videat, ut qui procul a domo agat, ob solitudinis amorem insanire creditur. Cum vero Abderitæ Democritum non intelligant, de argento periculum facere student. Tu vero, amice Philopæmen, hospitium nobis præparat; neque eniturbatæ urbi molestus esse volo, cum te, ut nosti veterem et proprium hospitem habeam.

XIII. Hippocrates Dionysio S.

Aut me Halicarnassi exspecta, aut me, o amice, anteverte; necessario enim mihi Democriti gratia in Abderam abeundum, ad quem ægrotantem urbs me accersivit. (2) At mirabilis, Dionysi, quædam est hominum istorum naturæ cognatio et quasi concentus, quippe qui velut uno animo cum cive suo ægrotent, ut et ipsi curatione indigere mihi videantur. Equidem ne morbum quidem esse puto, sed nimis exsuperantem doctrinam quæ tamen modum exsuperare non potest, sed ita vulgo existimatur, cum virtus modum exsuperans nunquam sit noxia. (3) Quod vero eminet, propter eorum qui iudicant inscitiam morbi speciem præbet. Unusquisque autem ex his quæ non habet, id quod in alio abundat mo-

λὸς ἀμετρίην τὴν ἀνδρείην ὑπείληφε, καὶ ὁ φιλάργυρος τὴν μεγαλοφυλίην, καὶ πᾶσα ἄλλειψις ὑπερβάλλειν δοκέει τὸ τῆς ἀρετῆς ζύμμετρον. (4) ἐκείνον μὲν οὖν αὐτὸν ἰδόντες μετὰ τῆς ἐνθὲνδε προγνώσιος καὶ ἀκούσαντες τῶν λόγων αὐτοῦ ἀμεινον εἰσόμεθα· σὺ δὲ ἐπειζον, ὦ Διονύσιε, παραγενέσθαι· βούλομαι γὰρ ἐνδιατριψαί σε τῇ πατρίδι μου μέχρις ἂν ἐπανέλθω, ὅπως τῶν ἡμετέρων φροντίζης καὶ πρὸ τῶν ἐμῶν τῆς πόλιος. ἐπεὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκ ζυτυγίης ὑγιεινὸν τὸ ἔτος ἐστί καὶ τὴν ἀρχαίην φύσιν ἔχον· ὥστε οὐ πολλὰ παρενογλεύουσι νοῦσοι. πλὴν ὁμως πάριθι. (5) οἰκήσεις δὲ τὴν ἐμὴν εὐκαιρέουσιν οἰκίην, ἅτε καὶ τοῦ γυναίου μένοντος πρὸς τοὺς γονῆας διὰ τὴν ἐμὴν ἀποδημίην. ἐπισκόπεε δὲ καὶ τὰ ἐκείνης, ὅπως διὰ γῆ σωφρονῶς, καὶ μὴ διὰ τὴν τάνδρὸς ἀπουσίην ἄλλους ἀνδρας νομίσῃ. κόσμιος μὲν οὖν ἦν ἐξ ἀρχῆς, καὶ τοὺς γονῆας ἀστείους εἶχε, τὸν τε πατέρα ἀνδρικόν τε καὶ μισοπότηρον ὑπερφυῶς γερόντιον· ἀλλ' ὁμως αἰεὶ χρῆζιζε γυνὴ τοῦ σωφρονίζοντος, ἔχει γὰρ φύσι καὶ τὸ ἀκόλαστον ἐν ἐσωτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέρην ἐκκόπτοιο, ὡσπερ τὰ δένδρεα καθυλομανεῖ. (6) ἐγὼ δὲ φίλον ἀκριβέστερον οἶμαι γονέων ἐς φυλακὴν γυναικός· οὐ γὰρ ὡς ἐκείνοισι καὶ τούτῳ ζυνοικεῖ παθὸς εὐνοίης, δι' οὗ πολλάκις ἐπισκιάζονται τὴν νοουθεσίην. φρονιμώτερον δὲ ἐν παντὶ τὸ ἀπαθέστερον, ἅτε μὴ ἐπικλώμενον ὑπὸ εὐνοίης.

δ'. Ἱπποκράτης Δαμαγήτῳ χαίρειν.

Οἶδα παρὰ σοὶ γεγόμενος ἐν Ῥόδῳ, Δαμαγήτε, τὴν ναῦν ἐκείνην (Ἄλιας ἐπιγραφὴ ἦν αὐτῇ), πάγκαλόν τινα καὶ εὐπρυμνον, ἱκανῶς τε τετροπισμένην, καὶ διάθασιν εἶχε πολλήν· ἐπήνεες δὲ καὶ τὸ ναυτικὸν αὐτῆς ὡς ὀξὺ καὶ ἀσφαλὲς καὶ ἐντεχνον ὑπουργῆσαι, καὶ τοῦ πλοῦ τὴν εὐδρομίην. (2) ταύτην ἐκπεμψον ἡμῖν, εἰ οἶόν τε, μὴ κώπησι ἀλλὰ πτεροῖσι ἐρετωώσας· ἐπεὶ γὰρ τὸ πρήγμα, φιλότης, καὶ ἐς Ἀβδηρα διαπλεύσας πάνυ ταχέως βούλομαι νοσέουσιν ἰησασθαι πόλιν διὰ νοσεῦντα ἕνα Δημόκριτον. ἀκούεις που τάνδρὸς τὸ κλέος. (3) τοῦτον ἢ πατρὶς αἰτιᾶται μανίην κεκακῶσθαι, ἐγὼ δὲ βούλομαι μὴ ὄντως αὐτὸν παρακόπτειν, ἀλλ' ἐκείνοισι δόξαν εἶναι. γελῆ, φασί, αἰεὶ καὶ οὐδέποτε παύεται γελῶν ἐπὶ παντὶ πρήγματι, καὶ σημεῖον αὐτὸ τοῦτο μανίης δοκέει. (4) ὅθεν λέγε τοῖσι ἐν Ῥόδῳ φίλοισι μετριάξιν καὶ μὴ πολλὰ γελῆν μηδὲ πολλὰ σκυθρωπάξιν, ἀλλὰ τούτων ἀμφοῖν τὸ μέτριον κτήσασθαι, ἵνα τοῖσι μὲν χαριέστατος εἶναι δόξης, οἷσι δὲ φροντιστῆς περὶ ἀρετῆς μεριμνῶν. (5) ἐνὶ μέντοι τι, Δαμαγήτε, κακόν, παρ' ἑκάστου αὐτοῦ γελῶντος· εἰ γὰρ ἢ ἀμετρίη φλαῦρον, τὸ διὰ παντὸς φλαυρότερον. καὶ εἶποιμ' ἂν αὐτῷ « Δημόκριτε, καὶ νοσέοντος καὶ κτινυμένου καὶ τεθνεώτος καὶ πολιορκεομένου καὶ παντὸς ἐπιπτώοντος κακοῦ, ἑκάστου τῶν πρῆσομένων

dum excedere opinatur. Ita timidus fortitudinem et avarus animi magnitudinem in modum excedere sentit, omnisque defectus moderationem virtutis excessum esse putat. (4) Illum igitur ipsum ubi viderimus cum ea quam hic concepimus prænotione, eiusque sermonem audiverimus, melius cognoscemus. Tu vero, Dionysi, ipse accedere festina; volo enim te, quoad rediero, in patria nostra commorari, ut rerum nostrarum imprimisque urbis nostræ curam habeas, quandoquidem nescio quo casu salubris annus est et pristinam naturam retinet. Quare neque multi morbi molesti sunt. Verumtamen adesto. (5) Domum meam vacantem inhabitabis, cum uxor mea propter protectionem meam apud parentes maneat. Illius tamen vitam observa, ut pudice degat et ne ob viri absentiam alios viros usurpet. Modesta quidem ab initio fuit et probos habuit parentes, patrem autem senem mirum in modum virilem et vehementer malos odio prosequentem; semper tamen eo qui ad bonam frugem corrigat mulier opus habet. Natura enim insitam intemperantiam habet, quæ nisi quotidie reseceatur, velut arbores supervacuis frondibus et inutili fructicatione luxuriat. (6) At ego amicum parentibus diligentiorum in muliere custodienda existimo; neque enim hic, velut illi, benevolentia affectu cum ea coniunctus est, quo plerumque admonitioni tenebras offundunt. In omni autem re animus ab omni perturbatione liber prudentior est, quod nimirum benevolentia frangi non possit.

XIV. Hippocrates Damageto S.

Cum apud te Rhodi essem, Damagete, navem illam vidi cui Italiae inscriptio inerat, quæ mihi perpulehra, puppi proba et carina idonea instructa, multaque transta habere visa est; tu vero eam commendabas, quod ad navigandum velox esset, tuta, ad regendum bene fabricata, facilemque navigationis cursum haberet. (2) Eam ad nos mittito, sed si fieri possit, non remis, sed alarum remigio instructam; res enim, amice, urget, ut quam citissime in Abderam traiciam, ægrotantem enim urbem propter unum Democritum morbo affectam curare volo, si quando de huius viri fama accepisti. (3) Hunc patria dementia insimulat; at ego volo, imo vero exopto, illum re vera non delirare, sed eos ita opinari. Ridet semper, inquit, neque in quovis negotio ridere cessat, hocque illis insaniam signum videtur. (4) Quare nostros qui Rhodi sunt amicos moneto, ut semper modum teneant neque multum rideant neque multum tetrici sint, sed inter hæc modum teneant, uti his quidem gratissimus esse videaris, illis vero commentationi deditus, de virtute anxie cogitans. (5) Inest certe, Damagete, vitii aliquid, quod ad singula rideat; si enim immoderantia vitiosa est, quæ perpetua, vitiosior. Eum autem sic alloquar, « Democrite, si quis ægrotat, si quis interficitur, moritur, obsidetur, omnino si quid mali incidit, nihil horum est, quod tibi non prabeat materiam

ἕλη σοι γέλωτος ὑποκέεται. (6) οὐ θεομαχίεις δέ, εἰ δύο εόντων ἐν τῷ κόσμῳ, λύπης καὶ χαρᾶς, σὺ θάτερον ἐκβέβληχας; μακρῖός γ' ἂν ἦς (ἢ ἄλλ' ἀδύνατον), εἰ μήτε μήτηρ σοι νενόσθηκε μήτε πατήρ μήτε τὰ τυχόντα τέκνα ἢ γυνὴ ἢ φίλος. ἀλλὰ διὰ τὸν σὸν γέλωτα ἵνα σιώζηται εὐτυχίεις τὰ πάντα. (7) ἀλλὰ νοσεύντων γελῆς, ἀποθνησκόντων χαίρεις, εἰ τέ τί που πύθοιο καχόν, εὐφραίνεαι. ὡς πονηρότατος εἶ, ὦ Δημοκρίτε, καὶ πόρρω γε σοφίης, εἰ νομίζεις ταῦτα μηδὲ κακὰ εἶναι. μελαγχολᾶς οὖν, ὦ Δημοκρίτε, κινδυνεύων καὶ αὐτὸς Ἀβδηρίτης εἶναι, φρονιμωτέρη δὲ ἡ πόλις. » (8) ἀλλὰ περὶ μὲν δὴ τούτων ἀκριβέστερον ἐκεῖ λέξομεν, Δαμάγητε· ἡ δὲ ναῦς καὶ τὸν χρόνον ὃν ἐπιστέλλω σοι χρονίζει.

εἶ. Ἴπποκράτης Φιλοποίμενι χαίρειν.

Σύνουος καὶ πεφροντικῶς ὑπὲρ Δημοκρίτου, ἐκείνη τῇ νυκτὶ καταδαρθῶν, πρὸς ἀρχομένην τὴν ἡσὶ ὄναρ ἐφαντάσθη, ἐξ οὗ νομίζω κάρτα μηδὲν ἐπιφαλές γενήσθαι· ἐκκληκτος δὲ διηγέρθη. (2) ἐδόκεον γὰρ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄρῃν, φαίνεσθαι τε αὐτὸν πλησίον, ἤδη δὲ πρὸς τῆσι Ἀβδηρίτων πύλῃσι ἐτυχάνομεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιός, οὐχ ὡς εἰώθεσαν αὐτοῦ αἱ εἰκόνες, μειλίχιός τε καὶ πρᾶος ιδέσθαι κατεφαίνετο, ἀλλὰ διετηγερμένος τῇ σχέσι καὶ ιδέσθαι φοβερώτερος. (3) εἶποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες, χρῆμά τι ἐρπετῶν ὑπερφύες, ἐπειγόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ μακρῶ τῷ ἐπισύρματι καὶ τι φρικῶδες ὡς ἐν ἐρημίῃ καὶ νάπησι κοίλῃσι ὑποσυρίζοντες. οἱ δὲ κατόπιν ἐταῖροι κίστας φαρμάκων εὖ μάλα περιεσφηκωμένας ἔχοντες ἦσαν. (4) ὤρεξε δὲ μοι τὴν χεῖρα ὁ θεός, καγὼ λαβόμενος ἄσμενος ἐλιπάρεον ξυνέρχεσθαι καὶ μὴ καθυστερεῖν τί μου τῆς θεραπήης· ὁ δὲ « οὐδὲν τί » ἔφη « ἐν τῷ παρεόντι χρῆζεις ἐμέο, ἀλλὰ σε αὕτη ξηνηγήσει ἢ θεός κοινή, ἀθανάτων τε καὶ θνητῶν. » ἐγὼ δὲ ἐπιστραφεὶς ὄρεω γυναῖκα καλὴν τε καὶ μεγάλην ἀφελὲς πεπλοκισμένην, λαμπρεῖμονα· διέλαμπον δ' αὐτῆς οἱ τῶν ὀμμάτων κύκλοι καθαρὸν τι φῶς, οἷον ἀστέρων μαρμαρυγὰς δοκέειν. (5) καὶ ὁ μὲν δαίμων ἐχωρίσθη, κείνη δὲ ἡ γυνὴ πιέξασά με τοῦ καρποῦ μαλθακῇ τινὶ εὐτονίῃ διὰ τοῦ ἀστεος ἤγε φιλοφρονεομένη. ὡς δὲ πλησίον τῆς οἰκίης ἦμεν, ἵνα τὴν ξεινίην ἐδόκεον ἠυτρεπίσθαι, ἀπῆει ὡς φάσμα, μούνον εἰποῦσα « αὐριὸν σε παρὰ Δημοκρίτῳ καταλήψομαι. » (6) ἡδὴ δὲ αὐτῆς μεταστρεφομένης « δεόμεαι » ἔφη « ὦ ἀρίστη, τίς εἶ καὶ τί σε καλέομεν; » ἢ δὲ « Ἀληθείη » ἔφη· « αὕτη δὲ ἦν προσιοῦσαν ὄρῃς » (καὶ γὰρ ἐξαίφνης ἐτέρη τις κατεφαίνετο, οὐκ ἀκαλλῆς μὲν οὐδὲ αὐτῇ, θραυστέρη δὲ καὶ σεσοβημένη) « Δόξα » ἔφη « καλέεται, κατοικεῖ δὲ παρὰ τοῖσι Ἀβδηρίτησι. » (7) ἐγὼ οὖν ἀναστὰς ὑπεκρινάμην ἐμωυτῷ τοῦναρ, ὅτι οὐ δεήσοιτο ἱητροῦ Δημοκρίτος, ὅπου γε αὐτὸς ὁ θεραπεύων θεὸς ἀπέσθη, οὐκ ἔχων ἕλην θεραπήης· ἀλλὰ ἡ μὲν ἀληθείη τοῦ ὑγιαίνειν

videndi. (6) Nonne bellum diis indicere videris, si, cum duo sint in mundo, gaudium et tristitia, alterum a te reieceris? Beatus certe mihi videaris (verum id fieri nequit), si neque mater tibi ægrotet, neque pater neque liberi aut uxor aut amicus. Sed propter tuum risum, ne scilicet percat, omnia tibi prospere cedere simulas. Sed quod cum ægrotant rides, cum moriuntur gaudes, si quod malum audieris, exhilararis, maxime improbus es, Democrite, longeque a sapientia aberras, si hæc non vitia existimas. Atra igitur bile vexaris Democrite, et periclitaris ne ipse Abderitanus habearis, prudentior autem sit civitas. » (8) Verum de his quidem, Damagete, illic exactius disseremus; navis autem etiam hoc tempore quo ad te scribo moratur.

XV. Hippocrates Philopœmeni S.

Cum cogitabundus et sollicitus de Democriti salute essem, illaque ipsa nocte dormirem, sub auroræ initium somnium mihi visum est, ex quo nihil admodum periculosi eventurum existimo. Mirandum in modum excitus sum. (2) Ipsum enim Æsculapium præsentem mihi videre videbar, iamque ad Abderitanas portas perveneramus. At Æsculapius non ea lenitate ac facilitate, qua illius imagines conspici solent, videbatur, sed habitus erat commoto similis et aspectus magis horrendus. (3) Sequebantur autem cum dracones inter reptilia eximii, longoque tractu festinantes, horrendum quiddam velut in solitudinibus et cavis vallibus subsibilantes. Pone ibant comites medicamentorum cistas probe obturatas habentes. (4) Deinde mihi manum deus porrexit, qua lubenter arrepta rogabam mecum uti veniret, neve me in curatione desereret. Ille vero « nihil » inquit « mea opera in præsentia indiges, verum hæc communis tum immortalium tum mortalium dea te nunc hospitem deducet. » At ego conversus mulierem tum pulchram tum magnam aspicio, simplici capillorum ornatu, splendido cultu, cuius oculorum orbis claro lumine pellucebant, uti stellarum fulgores viderentur. (5) Et deus quidem discessit, mulier vero illa molliter prehensa manu mea per urbem perhumaniter complexa deduxit; ubi vero ad domum venimus, ubi mihi hospitium paratum putabam, velut spectrum discessit, hæc tantum dicens « cras te apud Democritum offendam. » (6) Qua iam discedente « quæso optima » inquam « quænam es et quod tibi nomen est. » « Veritas » inquit. « Quam vero accedentem vides Opinio est » inquit (confestimque altera quædam mihi visa est, neque mala hæc quidem, ferociore tamen et fastuoso aspectu) « et apud Abderitanos habitat. » (7) Experrectus igitur mihi ipsi somnium explicavi, quod ex quo ipse deus medendi auctor discessisset, tanquam nullam curandi haberet materiam, Democritus medico non indigeat, sed veritas ipsa, quod

παρὰ Δημοκρίτῳ μένει, ἢ δὲ τοῦ νοσέειν αὐτὸν δοῖα παρὰ Ἀβδηρίτησι ὄντως κατοικεῖ. (8) ταῦτα πιστεύω ἀληθῆ εἶναι, Φιλοποίμην, καὶ ἔστι, καὶ οὐκ ἀπογιγνώσκω τὰ ὄνειρατα, μάλιστα δὲ ὁκόταν καὶ τάξιν διαφυλάσσω. ἱητρικὴ δὲ καὶ πάνυ μαντικῆ ζυγγενὴς ἔστι, ἐπεὶ τῶν δυοῖν τεχνῶν εἰς πατῆρ ὁ Ἀπόλλων, ὁ καὶ πρόγονος ἡμῖν, ἔσομένης νοσούσους προαγορεύων καὶ νοσήσαντας ἰώμενος.

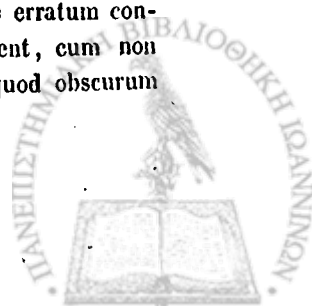
15. Ἱπποκράτης Κρατεῦα χαίρειν.

Ἐπίσταμαί σε ριζοτόμων ἄριστον, ὦ ἑταῖρε, καὶ διὰ τὴν ἀσκησιν καὶ διὰ τὸ τῶν προγόνων κλέος, ὡς μηδὲν ἀποδεῖν σε τοῦ προπάτορος Κρατεῦα. (2) νῦν οὖν, εἰ καὶ ποτε ἄλλοτε, βοτανολόγησον ὁκόσα τε καὶ ὁκοῖα δύνασαι, ἀναγκαίη γὰρ ἐπέιγαι, καὶ διάπεμψαί μοι αὐτὰ ἐπ' ἀνδρα ὅλη πολι ἰσοστάσιον, Ἀβδηρίτην μὲν, ἀλλὰ Δημοκρίτον· νοσέειν γὰρ αὐτὸν φασι καὶ καθάρσιος μάλα χρῆζειν ἐντὸς μανίης ἔοντα. (3) μὴ χρῆσαιμεθα μέντοι σου τῆσι φαρμάκοισι, ὡσπερ καὶ πέπεισμαι· ἀλλ' ὅμως εὐτρεπίσασθαι χρῆ πανταχόθεν. τὸ δὲ χρῆμα τῶν βοτανῶν πολλάκις παρὰ σοὶ ἐθούμασα, ὡς καὶ τὴν τῶν ὄλων φύσιν τε καὶ διάταξιν καὶ τὸ ἱερώτατον γῆς Ἰόρουμα, ἐξ ἧς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τροφαὶ καὶ φάρμακα καὶ τύχη καὶ ὁ πλοῦτος αὐτὸς ἀναφύεται· οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχε εἰ ἐπιβῆ ἢ φιλαργυρίη, οὐδ' ἂν Ἀβδηρίται με νῦν δεῖκα τάλαντοισι ἐδελέαζον, ἀντὶ ἱητροῦ μισθωτῶν ἐλέγχοντες. (4) εἶθε δὲ ἐδύνασο, Κρατεῦα, τῆς φιλαργυρίας τὴν πικρὴν ρίζαν ἐκκόψαι, ὡς μηδὲν αὐτῆς λείψανον ἀφεῖναι. εὖ ἴσθι, ἐκαθήραμεν ἂν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν σωματίων καὶ τὰς ψυχάς. (5) ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐχαί, σὺ δ' ἡμῖν τὸ παρεὸν μάλιστα τὰς ἀρεινὰς καὶ ὑψηλοφύτους ριζοτόμει βοτάνας· στερεώτεραι γὰρ τῶν ὑδρηλοτέρων εἰσὶ καὶ δριμύτεραι μᾶλλον διὰ τὴν τῆς γῆς πυκνότητα καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ἡέρος· ὅτι γὰρ ἔλκουσι ἐμψυγότερόν ἐστι. (6) περὶ ῥήθητι δ' ὅμως καὶ τὰς παρὰ λίμνησι πεφυκυίας ἀνθολογήσαι, καὶ τὰς παραποταμίους ἢ κρηνίτιδας παρ' ἡμῖν καλεομένας, ἃς δὴ ἀσθενέας καὶ ἀτόνους καὶ γλυκυγύλους εἶναι πέπεισμαι. πάντα δὲ ὁκόσα χυλοὶ καὶ ὁποὶ βέοντες, ἐν ὑαλίνοισι ἀγγείοισι φερέσθωσαν· ὁκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθη, ἐν κώθωσι καινοῖσι περιεσφηκωμένοισι, ὅκως μὴ διαρριπιζόμενα τῆσι πνοιῆσι ἐκλίπη τὸν τόνον τῆς φαρμακείης, ὡσπερ λιποψυγήσαντα. (7) ἀλλ' εὐθὺς ἡμῖν ταῦτα πέμψον· καὶ γὰρ ἡ ὥρη τοῦ ἔτεος ἀρμοδία, καὶ ἡ ἀναγκαίη τῆς λεγομένης μανίης ἐπέιγαι, τέχνης δὲ πάσης μὲν ἀλλότριον ἀναβολή, ἱητρικῆς δὲ καὶ πάνυ, ἐν ἧ ψυχῆς κίνδυνος ἢ ὑπέρθεσις· ψυχῆ δὲ τῶν θεραπειῶν οἱ καιροί, ὧν ἡ παραφυλακὴ τὸ τέλος. (8) ἐλπίζομαι οὖν ὑγιέα εἶναι Δημοκρίτον καὶ δίχα ἰήσιος· εἰ δ' ἄρα τι σφάλμα φύσιος ἢ καιροῦ ἢ ἄλλη τις αἰτίη γένοιτο (πολλὰ γὰρ ἂν ἡμέας θνητοὺς ἔόντας λάθοι, ἅτε μὴ πάγγυ δι' ἀτρεχείης εὐτονέοντα), ἐπι

sanus sit, apud Democritum manet, opinio vero quod ægrotet re vera apud Abderitanos habitat. (8) Hæc vera esse, ut sunt, credo, Philopœmen, neque somnia reicio, præsertim quæ ordinem conservant. Medicina autem et divinatio magnam inter se cognationem habent, quandoquidem duarum artium pater est unus Apollo, progenitor noster, qui et futuros morbos prædicat et ægrotantes curat.

XVI. Hippocrates Crateuæ S.

Scio te, o amice, præstantissimum esse herbarium, teque propter studium et maiorum gloriam nihil facultate Crateuæ proavo tuo cedere. (2) Nunc igitur si unquam alias quæ et qualescunque poteris herbas lege, cum necessitas urgeat, easque ad nos trans mitte, ad virum curandum, Abderitam quidem, verum Democritum, toti civitati æquiparandum. Eum enim ægrotare aiunt, et insaniam detentum purgatione valde indigere. (3) Ac ut ne medicamentis quidem, ut spero, utamur, sed tamen undequaque instructum esse oportet. Rem autem herbariam apud te semper miratus sum, ut et rerum universarum naturam et ordinem sanctissimumque terræ solum, ex qua animantia, plantæ, alimenta, medicamenta, fortuna divitiæque ipsæ promanant. Neque enim alioqui pecuniæ cupiditas haberet ubi consisteret, neque me nunc Abderitæ decem talentis illectassent, pro medico me vocantes mercenarium. (4) Quod si, Crateua, amaram pecuniæ cupiditatis radicem excindere posses, ut ne ulkæ eius reliquiæ restarent, hoc probe teneto, nos una cum hominum corporibus etiam animos male affectos purgatuos fuisse. (5) Sed hæc quidem in votis habenda; tu vero nobis, quod præsens est, montanas et ex summis collibus herbas legito. Nam ob solidiorem et vebementiorem; quod enim attrahunt, magis est animatum. (6) Tenta tamen ut etiam ex eis quæ circa stagna aut paludes nascuntur herbas colligas, et eas quæ apud nos fluviales aut fontanæ aut ex aquis salientibus scatentes vocantur, quas sane imbecillas et remissas ac dulcis succi esse mihi persuadeo. Succum autem omnes et fluidi liquores in vitreis vasis adferantur, ac rursus folia, flores et radices in sicilibus novis probe obturatis, ut ne ventis difflata vim medicam tanquam animo deficientes amittant. (7) Verum hæc ad nos confestim mitte; anni enim tempestas commoda est, et insaniam quam vocant necessitas urgeat. Est vero cum ab omni arte aliena procrastinatio, tum vero maxime a medicina, in qua dilatio vitæ periculum adfert; temporum autem opportunitates curationum sunt animi; earumque observatio finis. (8) Democritum sane quidem etiam citra medelam convaliturum spero; si vero aliquod naturæ aut occasionis aut alterius alicuius causæ erratum contingat (multa namque nos mortales latent, cum non admodum veritate præstemus), ad id quod obscurum

τὸ ἄδηλον πᾶσαν χρεῶν δύναμιν ἠθροῖσθαι. (9) οὐ γὰρ ἀρκέεται ὁ κινδυνεύων ὅς δυνάμεθα, ἀλλ' ἐπιθυμῆει καὶ ὧν μὴ δυνάμεθα· καὶ σχεδὸν αἰεὶ πρὸς δύο στρατευόμεθα τέλεα, τὸ μὲν ἀνθρώπου, τὸ δὲ τέχνης, ὧν τὸ μὲν ἄδηλον, τὸ δὲ τῇ ἐπιστήμῃ ὄρισται. (10) δεῖ δὲ ἐν ἀμφοτέροισι τούτοις καὶ τύχης· τὸ γὰρ ἀτέκμαρτον ἐν τῇσι καθάρσισι δι' εὐλαβείης ἰόντων. καὶ γὰρ στομάχου καθάρσιν ὑφορώμεθα, καὶ ζυμμετρὴν φαρμακείης πρὸς ἀγνοουμένην φύσιν στοχαζόμεθα· οὐ γὰρ αὐτῇ καὶ μία φύσις ἀπάντων, ἕτερον δ' αἰεὶ πρὸς ἑωυτὴν δρίζουσα οἰκειοῖ. (11) ἐνίοτε δὲ καὶ τῇσι βοτάνησι πολλὰ τῶν ἐρπετῶν ἐνιοβόλησε καὶ περιχρονόντα τῇ ἐντὸς αὐρῆ κάκωσιν ἀντ' ἀλέξιος αὐτῆσι προσέπνευσε. καὶ τούτου ἀγνοίη ἔσται, εἰ μὴ τις ἄρα κηλὶς ἢ σπῖλος ἢ ὀδμηθὴ θηριώδης καὶ ἀπηνῆς τοῦ γενομένου σύμβολον φανείη, εἴθ' ἢ τέχνη διὰ τὸ ζύμπτωμα τῆς τύχης τῆς κατορθώσιος ἀφήμαρτε. (12) βεβαιότεραι δ' αἰεὶ αἰ δι' ἑλλεβόρων διὰ τοῦτο καθάρσιες, ἧσι καὶ Μελάμπους ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων καὶ Ἀντικυρεὺς ἐφ' Ἡρακλέος ἱστοροῦνται κεχρησθῆαι. μὴ χρῆσαιμεθα δὲ ἡμεῖς ἐπὶ Δημοκρίτου μηδενὶ τούτων, ἀλλὰ γένοιο ἐκείνῳ τῶν δρηστικωτάτων φαρμάκων σοφίη.

ιζ'. Ἱπποκράτης Δαμαγήτῳ χαίρειν.

Τοῦτ' ἐκεῖνο, Δαμάγητε, ὅπερ εἰκάζομεν, οὐ παρέχοπτε Δημοκρίτος, ἀλλὰ πάντα ὑπερεφρόνες, καὶ ἡμέας ἐσωφρόνιζε καὶ δι' ἡμέων πάντας ἀνθρώπους. (2) ἐξέπεμψας δέ μοι, φίλῳ, ὡς ἀληθῆως ἀσκληπιάδα νῆα, ἣ πρόσθε μετὰ τοῦ ἀλίου ἐπίσημον καὶ Ἰγυίην, ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῶ ὄντι ἱστοδρόμηκε, καὶ ἐκείνη τῇ ἡμέρῃ κατέπλευσε εἰς Ἀβδηρα, ἣπερ αὐτοῖσι ἐπεστάλκεα ἀφίξεσθαι. πάντας οὖν ἀολλέας πρὸ τῶν πυλέων εὔρομεν, ὡς εἰκός, ἡμέας περιμένοντας, οὐκ ἀνδρας μῶνον ἀλλὰ καὶ γυναικας, ἔτι δὲ καὶ πρεσβύτας καὶ παιδία, νῆ τοὺς θεοὺς κατηφέα καὶ τὰ νῆπια. (3) καὶ οὗτοι μὲν ὧδε εἶχον ὡς ἐπὶ μακρομένῳ τῷ Δημοκρίτῳ, ὃ δὲ μετ' ἀκριβείης τότε ὑπερεφιλοσόφει. ἐπεὶ δὲ με εἶδον, ἔδοξάν μου σμικρόν τι ἐφ' ἑωυτῶν γεγονέναι καὶ χρηστὰς ἐλπίδας ἐποιεῦντο, ὃ δὲ Φιλοποίμην ἄγειν ἐπὶ τὴν ξεινίην με ὠρμέετο, κάκεινοισι ξυνεδόκεε τοῦτο. (4) ἐγὼ δὲ ἔφην « ὦ Ἀβδηρίται, οὐδὲν ἐστὶ μοι προὔργου ἢ Δημοκρίτον θεήσασθαι », οἱ δ' ἐπήνεον ἀκούσαντες καὶ ἤσθησαν, ἦγόν τέ με ξυντόμως διὰ τῆς ἀγορῆς, οἱ μὲν ἐπόμενοι, οἱ δὲ προθέοντες ἐτέρωθεν ἕτεροι, « ὦ Ζεῦ βασιλεῦ » λέγοντες « βοήθεε θεράπευσον. » (5) καὶ γὰρ παρηγόρεον θαρρείην, ὡς τάχα μὲν οὐδενὸς ἐόντος κακοῦ πίσυρος ἐτησίησι ὠρησι, εἰ δ' ἄρα καὶ τινος βραχέος, εὐδιορθώτου. καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ἦειν, οὐδὲ γὰρ πόρρω ἦν ἡ οἰκίη, μᾶλλον δ' οὐδὲ ἡ πόλις. (6) παρῆμεν οὖν (πλησίον γὰρ τοῦ τείχεος ἐτύγγανε) καὶ ἀνάγουσί με ἤσυχῃ. ἔπειτα κατόπιν τοῦ πύργου βουνοῦ τις ἦν ὑψηλός, μακρῆσι καὶ λασίησι αἰγείροισι ἐπίσχιος

est facultatem omnem congregatam esse opus est. (9) Neque enim ei, qui periculo constitutus est, satis sunt quæ possumus, verum etiam quæ non possumus expetit, fereque cum duobus finibus confligimus, altero hominis, altero artis, quorum ille obscurus est, alter arte circumscriptus. (10) Et in utraque re fortuna opus est; nulla enim coniectura eorum quæ ad purgationem cum cautione feruntur. Nam et stomachum male affectum suspectamus, et medicationis convenientem modum ex ignota natura conicimus. Neque enim eadem et una est omnium natura, alterum autem semper etiam sibi circumscribens assimilat, interdum vero totum perdit. (11) Quin etiam reptilia multa herbas suo veneno inficiunt, et suo circum hiatu cum interiore aura malignitatem pro auxilio ipsis inspirant. Idque ignorabitur, nisi certe macula quædam aut inquinamentum aut ferinus et iniucundus odor eius rei quæ accidit notam dederit; atque ars ipsa propter fortunæ lapsum a via recta aberrat. (12) Certiores autem sunt per veratrum purgationes, quibus etiam Melampus ad Præti filias et Anticyreus in Hercule usi fuisse traduntur. Ac optandum nobis ut nullum ex his in Democrito usurpemus, sed sapientia efficacissimum et præstantissimum medicamentum illi contingat, et finem imponat. Vale.

XVII. Hippocrates Damageto S.

Hoc ipsum coniciebamus, Damagete; non delirat Democritus, sed in omnibus sapit nosque et per nos omnes homines sapientiores reddit. (2) Misisti autem ad me, amice, revera Æsculapii navem, cui cum Haliæ signo etiam Sanitatem apponito, cum revera prospero numine vela fecerit, eoque die Abderam appulerit, quo me perventurum scripseram. Omnes igitur ante portas congregatos offendimus, nos, ut par erat, expectantes, non viros solum, verum etiam mulieres, atque etiam senes et pueros, per deos, tristes itemque infantes. (3) Hi sane sic affecti erant, quod Democritum insanire opinabantur, at ille tunc exacta diligentia philosophiæ incumbebat. Ubi autem me viderunt, paulum ad se rediisse et bene sperare visi sunt. Phil-pæmen vero me ad hospitium ducere properabat, quod et communiter illis placebat. (4) At ego « viri Abderitæ » inquam, « nihil mihi prius faciendum existimo, quam ut Democritum videam. » Quo audito collaudarunt et lætati sunt, meque continuo per forum deduxerunt, alii quidem sequentes, alii præcurrentes, aliaque ex parte alii clamantes « Iuppiter rex, adiuva, medelam adhibe. » (5) At ego bono animo esse iubebam, quod etesiarum tempestate fretus nihil mali aut certe pusillum et quod facile corrigi posset me inventurum esse sperabam. (6) Simulque hæc dicens pergebam; neque enim procul domus erat, imo neque tota civitas. Procedebamus igitur, cum iuxta mania esset, illucque me placide deducunt. Deinde post turrim collis erat altus, longis et densis populis nigris

ἐνθεν ἐωρᾶτο τὰ τοῦ Δημοκρίτου καταγώγια. καὶ αὐτὸς ὁ Δημοκρίτος ἐκάθητο ὑπὸ τινὶ ἀμφιλαφεὶ καὶ γθαμαλῆ πλατανίστῳ, ἐν ἐξωμίδι παχέῃ, μούνος, ἀνήλιφος, ἐπὶ λιθίνῳ θώκῳ, ὡχριακῶς πάνυ καὶ λιπόσαρκος, κουριεῖον τὰ γένηα· παρ' αὐτὸν δ' ἐπὶ δεξιῆς λεπτόρρουτον ὕδωρ κατὰ πηγέος τοῦ λόφου ἡρεμαίως ἐκελάρυζε. (7) ἦν δὲ τι τέμενος ὑπὲρ ἐκείνον τὸν λόφον, ὡς ἐν ὑπονοίῃ κατεικάζοντι, νυμφέων ἰδρυμένον, αὐτοφύτοισι ἐπιρρεφές ἀμπέλοισι. ὁ δ' εἶγε ἐν εὐκοσμίῃ πολλῇ βιβλίον ἐπὶ τοῖν γουνάτοι, καὶ ἕτερα δὲ τινὰ ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν αὐτῷ παρεβέβλητο, ἐσεσώρευτο δὲ καὶ ζῶα συγνὰ ἀνατετμημένα δι' ὄλων. (8) ὁ δὲ ὅτε μὲν ξυντόνως ἔγραφε ἐγκείμενος, ὅτε δὲ ἡρέμειε πάμπολὸν τε ἐπέγων καὶ ἐν ἐωυτῷ μερμηρίζων, εἶτα μετ' οὐ πολὺ τούτων ἐρδομένων ἐξαναστὰς περιεπάτεε, καὶ τὰ σπλάγγνα τῶν ζῶων ἐπεσκόπεε, καὶ καταθεῖς αὐτὰ μετελθὼν ἐκαθέζετο. (9) οἱ δὲ Ἀβδηρίται περιεστειῶτές με κατηφέες καὶ οὐ πόρρω τὰς ὄψιας δακρύων ἔχοντές φασὶ « ὄρῃς μέντοι τὸν τοῦ Δημοκρίτου βίον αὐτός, ὡς Ἱπποκράτες, ὡς μέμνηε καὶ οὔτε ὅ τι ἐθέλει οἶδε οὔτε ὅ τι ἔρδει. καὶ τις αὐτῶν μᾶλλον ἐνδείξασθαι βουλόμενος τὴν μανίην αὐτοῦ, ὁξὺ ἐκώκυσε ἕκλον γυναίκα ἐπὶ θανάτῳ τέκνου ὀλοφυρομένη, εἶτα ἀνώμωξε ἄλλος ὑποκρινόμενος παροδίτην ἀπολέσαντά τι ὦν διεκόμεζε. (10) καὶ ὁ Δημοκρίτος ἐπακούων τὰ μὲν ἐμειδία, τὰ δὲ ἐξεγέλα, οὐκέτι οὐδὲν γράφων, τὴν δὲ κεφαλὴν θαμινὰ ἐπέσειε. ἐγὼ δὲ « ὑμεῖς μὲν » ἔφην « ὦ Ἀβδηρίται, αὐτόθι μίμνετε, ἐγγυτέρω δὲ αὐτὸς καὶ σώματος καὶ λόγων τάνδρος γενηθείς, ἰδὼν καὶ ἀκούσας εἶσομαι τοῦ πάθεος τὴν ἀληθείην », καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέβαινον ἰσυγῆ. ἦν δὲ ὁξὺ καὶ ἐπιφορον ἐκείνο τὸ χωρίον, μῶλις δ' οὖν διαστηριζόμενος διῆλθον. (11) ἐπεὶ δὲ ἐπλησίαζον, ἔτυγε, τότε ἐπελθὼν αὐτῷ, ὅ τι δήποτε γράφων ἐνθουσιωδῶς καὶ μεθ' ὄρυγς εἰστήκειν οὖν αὐτόθι περιμένων αὐτοῦ τὸν καιρὸν τῆς ἀναπαύσεως, ὁ δὲ μετὰ σμικρὸν λήξας τῆς φορῆς τοῦ γραφείου ἀνέβλεψέ τε ἐς ἐμὲ προσιόντα καὶ φησὶ « χαῖρε, ζεῖνε. » καὶ γὰρ « πολλὰ δὲ καὶ σύ, Δημοκρίτε, ἀνδρῶν σοφώτατε. » (12) ὁ δὲ αἰδεσθεὶς, οἶμαι, ὅτι οὐκ οὐνομαστὶ προσεῖπέ με, « σὲ δέ » ἔφη « τί καλέομεν; ἀγνοίη γὰρ τοῦ σοῦ οὐνόματος ἦν πρόφασις τῆς τοῦ ζείνου προσηγορίας. » « Ἱπποκράτης » ἔφην « ἔμοιγε οὐνομα, ὁ ἱερός. » ὁ δὲ εἶπε « ἡ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εὐγενείη πολὺ τέ σου τὸ κλέος τῆς ἐν ἱητρικῇ σοφίης πεφοίτηχε ὡς ἐμέ. (13) τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἦγαγε, ἑταῖρε; μᾶλλον δὲ πρὸ πάντων κάθισον. ὄρῃς δὲ τὸν οὕτως οὐκ ἀγδέα φύλλον θημῶνα ὡς γλοερὸς καὶ μαλθακός ἐστι ἐγκαθίσαι, προσηνέστερος τῶν τῆς τύγης ἐπιφθόνων θώκων. » καθίσαντος δὲ μου αὐτὶς φησὶ « ἰδίον τι ἢ ἐπιδήμιον πρῆγμα διζήμιμος δεῦρο ἀφίξει; φράζε σαφέως· καὶ γὰρ ἡμεῖς ὅ τι δυναίμεθα συνεργοίμεν ἄν. » (14) καὶ γὰρ « τὸ μὲν κατ' ἀληθείην » ἔφην « αἴτιον, εἴνεκεν σεῦ· δεῦρο γὰρ ἔχω σοὶ ξυντυχεῖν

opacus, unde Democriti domicilium conspiciebatur. Ipse Democritus sub umbrosa et humili platano sedebat, in exomide crassa, solus, squalidus, in lapidea sella, pallidus admodum et macilentus, barba promissa. Juxta eum ad dextram tenuis aquula per declivem tumulum decurrens placide resonabat. (7) Erat autem delubrum quoddam super tumulum illum, Nymphis, quantum conicere licebat, dedicatum, sponte enatis vitibus circumdatum. Hic vero composite admodum librum super genua habebat, et alii quidam utraque ex parte ei adiacabant, crebra autem animalium cadavera omnibus partibus dissecta accumulata erant. (8) Ille autem modo contento studio scriptioni incumberebat, modo longa scribendi intercapedine facta in cogitatione defixus quiescebat. Deinde non multo post his peractis exurgens deambulabat et animalium viscera attente inspiciebat, hisque depositis reversus rursus desidebat. (9) At vero Abderitæ mihi tristes, nec procul a lacrimantibus oculis assistentes « vides certe » inquit « Hippocrates, Democriti vitam, quam insaniam neque quid velit aut quid faciat norit » Et ex his aliquis cum magis etiam eius insaniam mihi demonstrare vellet, altos eiulatus ad instar mulieris liberorum mortem lamentantis edidit, deinde rursus alius ingemuit, viatoris personam agens, qui quæ secum portabat perdidit. (10) Quibus auditis Democritus partim risit, partim subsannavit nihilque amplius scribebat, caput vero crebro concutiebat. At ego « vos quidem » inquam « viri Abderitæ, hic manete; ubi autem ipse propius accessero et viri verba audiero corpusque videro, morbi veritatem cognoscam, » bisque dictis placide descendendi. Erat autem præceps locus ille et pronus; itaque non sine manuum præsidio tandem perveni quo contendebam. (11) Ubi vero propius accessi, forte eum nescio quid cogitationis subierat, quam divino furore actus et concitatus literis mandabat. Isthic igitur constiti, tempus opportunum dum ipse cessaret exspectans. At ille non multo post, compresso impetu stili scriptorii, me accedentem aspexit et « salve » inquit « hospes ». Et ego « tu quoque plurimum » inquam « Democrite, hominum sapientissime. » (12) Ille vero pudore suffusus, opinor, quod me nomine non compellasset, « te vero » inquit « quonam nomine vocavero? tui enim nominis ignorantia occasio fuit cur te hospitem appellarem. » « Hippocrates » inquam « medicus vocor. » At ille « Aselepiadarum » inquit « nobilitas tuæque in arte medica sapientiæ gloria crebris admodum hominum sermonibus ad nos pervenit. (13) Quodnam vero te negotium, o amice, huc adduxit? Quin potius omissis omnibus consideto. Cernis enim quam non sit iniucunda hæc foliis instrata sedes, viridis adhuc et mollis, et ad insidendum blandior invidia obnoxiiis fortunæ sellis. » Cum vero consedissem, rursus inquit « privatam an publicam animo agitans negotium huc venisti? eloquere aperte. Ad id enim te pro viribus adiuvabimus. » (14) Ego vero « ista sane vera causa est » inquam, huc tui gratia venio, ut te virum sapientem conveniam. Occasionem

ἀνδρὶ σοφῷ· ἔχει δὲ πρόφασιν ἢ πατρίς, ἧς πρεσβείην τελέω. » δὲ « ξεινίη τοίνυν » φησὶ « τὰ πρῶτα κέρρησο ἡμετέρη ». πειρεύμενος δὲ κατὰ πάντα τὰνδρός, καίπερ ἤδη μοι δῆλου μὴ παρακόπτειν, « Φιλοποιίμενα οἶσθα » ἔφην, « πολιήτην ἔόντα ὑμέτερον; » (15) δὲ « καὶ μάλα » ἔφην « τὸν Δάμωνος εἰ λέγεις υἱόν, τὸν οἰκεῦντα παρὰ τὴν Ἑρμαΐδα κρήνην. » « τοῦτον » εἶπον, « ὃ καὶ τυγγάνω ἐκ πατέρων ἰδιόξεινος, ἀλλὰ σύ, Δημόκριτε, τῇ κρέσσονί με ξεινίη δέξου καὶ πρῶτόν γε τί τοῦτο δὲ γράφων τυγγάνεις φράζε. » δὲ ἐπισχῶν ὀλίγον « περὶ μανίης » ἔφην. (16) καὶ γὰρ « ὦ Ζεῦ βασιλεῦ » φημί, « εὐκαιρῶς γε ἀντιγράφεις πρὸς τὴν πόλιν. » δὲ « ποίην » φησὶ « πόλιν, Ἴππόκρατες; » ἐγὼ δὲ « οὐδέν » ἔφην « ὦ Δημόκριτε, ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως προσέπεσε. ἀλλὰ τί περὶ μανίης γράφεις; » « τί γάρ » εἶπε « ἄλλο ἢ τίς πέλει καὶ ὅπως ἀνθρώποισι ἐγγίγνεται, καὶ τίνα τρόπον ἀπολωρέοιτο; τὰ γὰρ ζῶα ταῦτα » ἔφην « ὁκόσα ὄρῃς, τούτου μέντοι γε ἀνατάμνω εἵνεκεν, οὐ μισῶν θεοῦ ἔργα, χολῆς δὲ διζήμενος φύσιν καὶ θέσιν· οἶσθα γὰρ ἀνθρώπων παρακοπῆς ὡς αἰτίη ἐπὶ τὸ πολὺ αὕτη πλεονάσασα, ἐπεὶ πᾶσι μὲν φύσι ἐνυπάρχει, ἀλλὰ παρὰ οἷσι μὲν ἐλάσσων, πρὸ οἷσι δὲ τισι πλείων. (17) ἢ δὲ ἀμετρίη αὐτῆς νοῦσοι τυγγάνουσι, ὡς ὕλης ὅτε μὲν ἀγαθῆς ὅτε δὲ φλαύρης ὑποκειμένης. » καὶ γὰρ « νῆ Δί' » ἔφην ὦ Δημόκριτε, ἀληθῶς τε καὶ φρονίμως λέγεις. ὅθεν εὐδαίμονά σε κρίνω ἀπολαύοντα τοσαύτης ἡσυχίης· ἡμῖν δὲ μετέγειν ταύτης οὐκ ἐπιτέτραπται. » ἐρεομένου δὲ « διὰ τί, ὦ Ἴππόκρατες, οὐκ ἐπιτέτραπται; » « ὅτι » ἔφην « ἢ ἀγροὶ ἢ οἰκίη ἢ τέκνα ἢ θάνατοι ἢ νοῦσοι ἢ θάνατοι ἢ δαῖνες ἢ γάμοι ἢ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ὑποτάμνεται. » (18) ἐνθαῦτα δὲ ἀνὴρ ἐς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη, καὶ μάλα ἀθρόον τι ἀνεκάγχασε καὶ ἐπετώθασε, καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίην ἤγε. καὶ γὰρ « τί μέντοι » ἔφην, « ὦ Δημόκριτε, γελῆς; πότερον τάχαθ' ὧν εἶπον ἢ τὰ φλαῦρα; » δὲ « ἔτι μᾶλλον ἐγέλα, καὶ ἄπωθεν ὀρεῦντες οἱ Ἀβδηρίται, οἱ μὲν τὰς κεφαλὰς ἐσωτῶν ἔπαιον, οἱ δὲ τὰ μέτωπα, οἱ δὲ τὰς τρίχας ἐτίλλον· καὶ γὰρ, ὡς ὕστερον ἔφασαν, πλεονάζοντι παρὰ τὸ εἰωθὸς ἐχρήσατο τῷ γέλωτι. (19) ὑποτυχὼν δ' ἐγὼ ἔφην « ἀλλὰ μὴν, σοφῶν ἀριστε Ἰππόκρατε, ποθέω γὰρ αἰτίην τοῦ περὶ σε πάθους καταλαβέσθαι, τίνος εἵνεκεν ἄξιός ἐφάνην ἐγὼ γέλωτος αὐτὸς ἢ τὰ λαληθέντα, ὅπως ἢ μαθὼν παύσωμαι τῆς αἰτίας ἢ σὺ ἐλεγχθεὶς διακρούση τοὺς ἀκαίρους γέλωτας. » (20) δὲ « Ἡράκλειος » ἔφην, « εἰ γὰρ δυνήσεαι με ἐλέγξαι, θεραπήνην θεραπεύσεις ὅτην οὐδεπώποτε, ὦ Ἴππόκρατες. » « καὶ πῶς οὐκ ἐλεγχθήσεαι » ἔφην « ὦ ἀριστε; ἢ οὐκ οἶσαι ἄτοπος τις εἶναι γελῶν ἀνθρώπου θάνατον ἢ νοῦσον ἢ παρακοπήν ἢ μανίην ἢ μελαγχολίην ἢ σφαγὴν ἢ ἄλλο τι χέριον; (21) ἢ τοῦμπάλιν γάμους ἢ πανηγύριος ἢ τεκνογονίην ἢ μυστήρια ἢ ἀρχὰς ἢ τιμὰς ἢ πᾶν ὅλως ὄνομα ἀγαθόν; καὶ γὰρ ἂ δέον οἰκτεῖρειν γελῆς, καὶ ἐφ' οἷσι ἠδεδεσθαι χρεῖ, καταγελῆς τούτων, ὥστε

autem patria dedit, cuius legationem oboeo. » At ille « hospitio igitur primū nostro utere. » Ego vero pertentato per omnia viro, etsi cum minime delirare iam mihi constaret, « Philoræmenem » inquam « nosti, civem vestrum? » (15) Ille vero « maxime » inquit, « si Damonis filium dicis, cuius ædes sunt iuxta fontem Hermaida? » « Illum ipsum » inquam, « cuius antiquus sum et peculiaris hospes. Tu vero, Democrite, potiore me hospitio excipito, imprimisque quidnam scribas eloquere. » Ille vero paulum moratus « de insania » inquit. (16) Tum ego « Iuppiter rex » inquam « peropportune sane contra civitatem scribis ». At ille « quam civitatem, Hippocrates? » « Nihil » inquam « o Democrite, sed nescio quo modo mihi excidit. Sed quid de insania scribis? » « Quidnam vero » inquit « aliud quam quid sit et quomodo hominibus innascatur et quam ratione allevetur. Hæc enim » inquit « quæ vides animantia huius certe rei gratia rescco, minime dei opera odio prosequens, sed bilis naturam et sedem inquirens. Nosti enim quod hæc ubi redundarit, ut plurimum hominum insaniam causa est. In omni quidem natura inest, sed in aliis minus, in aliis copiosius. (17) Huius autem abundantia morbi fiunt, quippe materia partim bona partim mala subiecta. » Tum ego « per Iovem » inquam « o Democrite, vere et sapienter ais. Hinc te beatum iudico, qui tanta quiete fruaris, cuius participes esse nobis non liceat. » At interrogante illo « cur, Hippocrates, non liceat? » « quod » inquam « aut agri aut res familiaris aut liberi aut æs alienum aut morbi aut mortes aut servi aut nuptiæ aut eiusmodi res huius opportunitatem nobis rescindunt. » (18) Tum ille in solitam affectionem delapsus et abunde in risum effusus est et vehementius irrisit ac præterea quievit. At ego « quid » inquam « Democrite rides? num de bonis aut malis quæ dixi? » Ille vero adhuc magis ridebat. Quod procul videntes Abderitæ partim capita partim frontem cædebant, nonnulli etiam capillos evellebant. Nam ut postea rescivi, copiosiore quam solebat risu usus fuerat. (19) Tum ego « at vero sapientum optime Democrite, huius enim tui affectus causam deprehendere cupio, quoniam tibi risu dignus visus sim aut ea quæ dicta sunt, ut hoc cognito causa desistam, vel tu reprehensus importunos hos risus summoveas. » (20) Tum ille « si in Hercule » inquit « redarguere me poteris, curationem Hippocrates qualem nullus unquam feceris. » « Et quomodo » inquam « optime, reprehensione dignus non videaris aut te absurdum non esse putas, si hominum mortem rides aut morbum aut dementia aut insaniam aut melancholiam aut cædem aut quid peius? (21) aut contra nuptias aut conventuum celebritates aut liberorum natales aut mysteria aut magistratus aut honores aut quidvis denique bonum? Quæ enim commiseratione digna sunt rides, et de quibus lætari oporteat, ea et

μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν παρὰ σοὶ διακεκρίσθαι. » (22) ὁ δὲ « ταῦτα μὲν » ἔφη « εὖ λέγεις, ὦ Ἱπποκράτες· ἢ γὰρ οὐκ οἶσθά ποῦ τοῦ ἡμετέρου γέλωτος τὴν αἰτίην· μαθὼν δ' εὖ οἶδ' ὅτι κρέσσονα τῆς πρεσβείης ἀντιφορτισάμενος ἀποίσεις θεραπείην τὸν ἐμὸν γέλωτα τῇ πατρίδι, καὶ σεωυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους δυνήσασαι σωφρονίζειν. (23) ἀνθ' ὧν ἴσως καμὲ διδάξεις ἱητρικὴν ἀμοιβηδόν, γνοὺς ὅση σπουδῇ περὶ τὰ ἀσπούδαστα, φιλοτιμεύμενοι πρήσσειν τὰ μηδενὸς ἄξια, πάντες ὠθρητοὶ τὸν βίον ἀχρήστως ἀναλίσκουσι, γελώτων ἄξια διοικεῦντες. ἐγὼ δὲ « λέγε » φημί « πρὸς θεῶν· μήποτε γὰρ διαλανθάνῃ νοσέων πᾶς ὁ κόσμος, καὶ οὐκ ἔχη ἔκου διαπέμψῃται πρεσβείην πρὸς θεραπείην. (24) τί γὰρ ἂν εἴη ἔξω αὐτοῦ; ὁ δὲ ὑπολαβὼν « πολλαὶ γε » φησί « ἀπειρίαι κόσμων εἰσὶ, ὦ Ἱπποκράτες, καὶ μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, κατασμικρολόγεε πλουσίην τὴν ψύσιν ἐοῦσαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν » ἔφην « ὦ Δημόκριτε, διδάξεις ἐν ἰδίῳ καιρῷ· εὐλαβέομαι δὲ μή πως καὶ τὴν ἀπειρίην διεξιῶν γελᾶν ἄρξῃ. ἴσθι τοίνυν περὶ τοῦ σοῦ γέλωτος τῷ βίῳ λόγον δώσω. (25) ὁ δὲ μάλα τρηχὺ ἐπιδὼν μοι « δύο » φησί « τοῦμοῦ γέλωτος αἰτίας δοκέεις, ἀγαθὰ καὶ φλαυρά· ἐγὼ δὲ ἓνα γελῶ τὸν ἄνθρωπον, ἀνοίης μὲν γέμοντα, κενεὸν δὲ πρηγμάτων ὀρθῶν, πάσῃσι ἐπιβουλήσι νηπιάζοντα καὶ μηδεμιῆς εἵνεκεν ὠφελείης ἀνύοντα τοὺς ἀνηνύτους μόχθους, πείρατα γῆς καὶ ἀορίστους μυχοὺς ἀμετρήσι ἐπιθυμίης ὀδεύοντα, ἄργυρον τήκοντα καὶ χρυσόν, καὶ μὴ παυόμενον τῆς κτήσιος ταύτης, αἰεὶ δὲ θορυβεύμενον περὶ τὸ πλεόν, ὅπως αὐτοῦ ἐλάσσων γένηται. (26) καὶ οὐδὲν αἰσχύνεται λεγόμενος εὐδαίμων, ὅτι χάσματα γῆς ὀρύσσει δεσμίων χερσὶ, ὧν οὐ μὲν συμφῆς ἐπιπεσοῦσης τῆς γῆς ἐφθάρησαν, οἱ δὲ πολλῷ χρόνῳ ταύτην ἔχοντες τὴν ἀναγκαίην ὡς ἐν πατρίδι τῇ κολάσει καταμένουσι, ἄργυρον καὶ χρυσὸν μαστεύοντες, ἴγνεα κόνιος καὶ ψήγματα ἐρευνῶντες, ψάμμον ἄλλην ἀλλαγθὲν ἀγείροντες καὶ γῆς φλέβας ἐκτάμνοντες, ἐς περιουσίην αἰεὶ βωλοποιεῦντες ἐκ γῆς μητρός, τὴν δὲ γῆν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐοῦσαν καὶ ὠνομάζουσι καὶ πατέουσι. (27) ὅσος γέλωσι, ἐπιμόχθου καὶ κρυφίης γῆς ἐρῶσι καὶ τὴν φανερὴν ὑβρίζουσι. κύνας ὠνεῦνται, οἱ δ' ἵππους, οἱ δὲ χώραν πολλὴν περιορίζοντες ἰδίην ἐπιγράφουσι, καὶ πολλῶν ἐθέλοντες δεσπόζειν οὐδὲ ἐσωτῶν δύνανται. γαμέειν σπεύδουσι ἅς μετ' ὀλίγον ἐκβάλλουσι· ἐρῶσιν, εἴτα μισέουσι· μετ' ἐπιθυμίας τεκνοῦσι, εἴτα ἐκβάλλουσι τελείους. (28) τίς ἢ κενεὴ σπουδὴ καὶ ἀλόγιστος, μηδὲν μανίης διαφέρουσα; πολεμέουσι ἐμφυλα, ἡρεμίην οὐχ αἰρετίζουσι. ἀντενεδρεύουσι βασιλῆας, ἀνδροφονέουσι, γῆν δρύσσοντες ἄργυρον ζητέουσι, ἄργυρον εὐρόντες γῆν ἐθέλουσι πρίασθαι, ὠνησάμενοι γῆν καρποὺς πιπρήσκουσι, καρποὺς ἀποδόμενοι πάλιν ἀργύριον μεταλαμβάνουσι. ἐν ὄσῃ μεταβολῇ εἰσι, ἐν ὄσῃ κακίη πολιτείης. μὴ ἔχοντες οὐσίην ποθέουσι, ἔχοντες κρύπτουσι ἢ ἀφανίζουσι. (29) γελῶ ἐφ' οἷσι κακοπραγέουσι,

ipsa derides, adeo ut apud te neque boni neque mali ullum sit discrimen. » (22) At ille « recte quidem dicis, Hippocrates, verum risus nostri causam nondum nosti; quam cum dedideris, certus sum te risum meum efficacissimum medicamentum in patriam esse reportaturum, quo et ipsum te et alios ad sanio rem rationem revocare poteris, quoque legatio tua compensabitur, (23) Pro quibus fortasse etiam me medicinam nutuo docueris, ubi cognoveris quanto studio omnes homines ad ea quæ negligenda sunt et nullius pretii facienda contendunt, et in iis quæ risu digna sunt consecrandis vitam consumunt. » Tum ego « dic per deos » inquam « nunquid omnis mundus se ægrotare ignoret, neque habeat unde sui curationem legatione accersat? (24) Quid enim extra eum esse potest? » Quo audito « multæ » inquit « sunt, Hippocrates, mundorum infinitates, nolique, amice, naturam divitem ut parvam existimare. » « Sed hæc, Democrite » inquam, « suo tempore docebis; vereor enim, ne si quando infinitatem percensueris, ridere incipias. Nunc vero de tuo risu in vita reddendam esse tibi rationem puta. » (25) At ille admodum perspicue in me intuens « duas » inquit « risus mei causas existimas, bona et mala. At ego unum hominem rideo, amentia refertum, recte factis vacuum, in omnibus consiliis pueriliter agentem, nullius utilitatis gratia immensos labores tolerantem, terræ fines et infinitos recessus argenti et auri comparandi gratia immoderatis cupiditatibus peragrantem et nunquam ab his comparandis cessantem, semper vero ad copiam tumultuantem, ut ab ea subiugatur. (26) Non suffunditur pudore, cum dives dicatur, quod in terræ hiatus inquirens servorum manibus effodiat, qui partim quidem a terra inani intereunt, partim vero diutius hac necessitate detenti in supplicio tanquam in patria permanent, aurum et argentum perquirentes, pulveris vestigia et ramenta pervestigantes, arenam aliam aliunde excitantes, et terræ venas excindentes, ad opulentiam semper terram matrem in glebas proscindunt, quam eandem et admirantur et vero calcant. (27) At quantum isti nobis risum movent! Terram latentem cum labore amant; apertam contumelia afficiunt. Canes emunt, nonnulli etiam equos, alii vero aliquantum agri sinibus includunt sibi que adscribunt, et cum multis dominari volunt, sibi ipsis imperare nequeunt. In matrimonium se coniciunt, ut brevi uxores repudient; amant, mox odio prosequuntur; cupiditate incensi liberos gignunt, adultos foras protrudunt. (28) Quodnam hoc inane studium et rationis expers nihilque ab insania discrepans? Bellum intestinum gerunt, tranquillitatem spernunt. Regibus vicissim insidias tendunt, homines necant, defossa terra argentum investigant, argento reperto terram emere cupiunt, terra empti fructum venundant, fructibus divenditis rursus argentum capiunt. Quibus mutationibus et quantis vitiis obnoxii? Cum opes non habeant, eas expellunt; si habent, abscondunt, dissipant. (29) Derideo res eorum adversas, in-

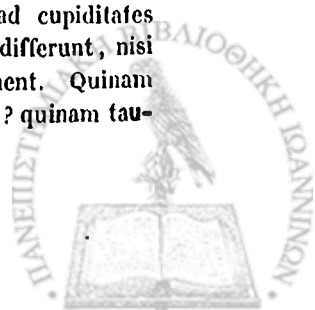
ἐπιτείνω τὸν γέλωτα ἐφ' οἷς δυστυχεῖσιν· θεσμούς γὰρ ἀληθείης παραβεβήκασι. φιλονικέοντες ἔχθη πρὸς ἀλλήλους δῆριν ἔχουσι μετὰ ἀδελφῶν καὶ τοκῶν καὶ πολιτηῶν, καὶ ταῦτα ὑπὲρ τοιούτων κτημάτων ὧν οὐδὲ εἰς θανάτων δεσπότης ἐστί, ἀλληλοκτονέουσι, ἀθεσμβία φρονεῦντες φίλων καὶ πατρίδων ἀπορίην ὑπερρέουσι, πλουτίζουσι τὰ ἀνάξια καὶ τὰ ἄψυχα, ὅλης τῆς οὐσίας ἀνδριάντα ὠνεύονται, ὅτι δοκεῖ λαλέειν τὸ ἄγαλμα. τοὺς δὲ ἀληθῶς λαλέοντας μισέουσι. (30) τῶν μὴ ἰδίων ἐφιένται· καὶ γὰρ ἡπειρον οἰκεῦντες θάλασσαν ποθέουσι, καὶ πάλιν ἐν νήσοισι ἐόντες ἡπειρων γλιγονται, καὶ πάντα διαστρέφουσι ἐς ἰδίην ἐπιθυμίην. καὶ δοκεῖσιν μὲν ἐν πολέμῳ ἀνδρείην ἐπαινεῖσαι, νικῶνται δὲ καθ' ἡμέρην ὑπὸ τῆς ἀσελείης, ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας, ὑπὸ τῶν παθέων ἀπάντων ἃ νοσέουσι. Θερσῖται δ' εἰς τοῦ βίου πάντες. (31) τί δὲ τὸν ἐμὸν, Ἴππόκρατες, ἐμέμψω γέλωτα; οὐ γὰρ αὐτός τις τῆς ἰδίας ἀνοίης, ἀλλὰ ἄλλος ἄλλου καταγελη, οἱ μὲν τῶν μεθυόντων, ὅταν αὐτοὶ δοκῶσι νῆφειν, οἱ δὲ τῶν ἐρώντων, χαλεπωτέραν νοῦσον νοσεῦντες αὐτοί, οἱ δὲ τῶν πλεόντων, ἄλλοι δὲ τῶν περὶ γεωργίην ἀσχοληθέντων· οὐ συμφωνέουσι γὰρ οὔτε τῆσι τέχνῃσι οὔτε τοῖσι ἔργοισι. » (32) ἐγὼ δὲ « ταῦτα μὲν » ἔφη « κρήγυα, Δημόκριτε, οὐδὲ ἄλλος τις ἂν εἴη λόγος ἀρμωδιώτερος ἐξαγγέλλειν ταλαιπωρίην θνητῶν· ἀλλ' αἱ πρῆξιες νομοθετέουσι τὴν ἀναγκαίην, οἰκονομίης τε εἵνεκεν καὶ ναυπηγίης καὶ τῆς ἐτέρης πολιτηίης, ἐν ἧ ἡμεῶν εἶναι τὸν ἀνθροπον· οὐ γὰρ εἰς ἀργίην αὐτὸν ἡ φύσις ἐγέννησε. (33) ἐκ τούτων δὲ πάλιν φιλοδοξίη γυθεῖσα ἐσφηλε πολλῶν ὀρθογνώμονα ψυχῆν, σπουδαζόντων μὲν ἅπαντα ὡς ἐπ' ἀδιάπτωσίν, μὴ κατευτονέοντων δὲ τὴν ἀδολότητα προσρῆσθαι. ἢ κοῦ γὰρ τις, ὦ Δημόκριτε, γαμέων ἢ χωρισμὸν ἢ θάνατον προσεδόκησε; τίς δ' ὁμοίως παιδοτροφῶν ἀπωλείην; (34) ἀλλὰ οὐδὲ ἐν γεωργίᾳ καὶ πλοῦ καὶ βασιλείᾳ καὶ ἡγεμονίᾳ καὶ πάνθ' ὅσ' ὑπάρχει κατὰ τὸν αἰῶνα· οὐδὲ εἰς γὰρ προὔπελαθε πταῖσαι, ἀλλ' ἀγαθῆσι ἕκαστος τούτων ἐλπίζει φέρβεται, τῶν δὲ γε χειριόνων οὐδὲ μέμνηται, μήποτ' οὖν ὁ σὸς γέλωσ τούτοις ἀνάρμωστος; » ὁ δὲ Δημόκριτος « μάλα νοθής » ἔφη « τὸν νόον ὑπάρχεις καὶ μακρὴν γε τῆς ἐμῆς γνώμης ἀπόδημος εἶ, Ἴππόκρατες, ἀταραξίης καὶ ταραχῆς μέτρα μὴ ἐπισκοπέων δι' ἀγνοίην. (35) ταῦτα γὰρ αὐτὰ διανοίη φρενήρεϊ διοικεῦντες, αὐτοὶ τε ῥηδίως ἀπηλλάσσοντο καὶ τὸν ἐμὸν ἐλώφεον γέλωτα. νῦν δ' ὡς ἐπ' ἀρηρόσι τοῖσι ἐν τῷ βίῳ φρενοβλαβέες τετύφονται, ἀξυλλογίστωι διανοίᾳ τῆς ἀτάκτου φορῆς δυσδίδακτοι· νουθεσίη γὰρ αὐτάρκης ὑπῆρχε ἢ τῶν συμπάντων μεταβολή, ὁξεῖσι τροπῆσι ἐμπίπτουσι, αἰφνίδιον τροχλασίην παντοίην ἐλίσσουσα. (36) οἱ δ' ὡς ἐπ' ἀρηρούη καὶ βεβαίη ἐκλελησμένοι παθέων κατὰ τὸ ξυνεχές ἐμπίπτόντων, ἄλλοτε ἄλλως ποθέοντες τὰ λυπέοντα, διζήμενοι τὰ μὴ συμφέροντα, ἐναλινδέονται πολλῆσι συμφορῆσι. (37) εἰ δὲ τις ἐμερμηρίζεε κατὰ δύναμιν ἰδίην τὰ ζῦμπαντα ἔρδειν, ἀδιάπτωτον ἐφρούρεε

fortunia intento risu excipio; veritatis enim instituta violant. Contentionis studio hostiles inter se rixas habent, cum fratribus vero, parentibus et civibus mutuas caedes exercent, idque possessionum causa quarum nemo post mortem dominus esse potest; iniustam vitam consectantes amicorum et patriæ inopiam nil morantur, divitiis onerant indigna et inanimata; universis facultatibus statuam redimunt, quod simulacrum loqui videatur; eos vero, qui vere loquuntur, odio habent. (30) Res alienas amore prosequuntur, in continente habitantes maritima expetunt, rursusque insulas tenentes continentem affectant, cunctaque in suam cupiditatem pervertunt. Et in bello quidem fortitudinem laudare videntur, at in dies a libidinum indulgentia et avaritia vincuntur et quovis genere affectuum, quibus conflictantur. Thersitis autem vitam omnes referunt. (31) Cur igitur risum meum, Hippocrates, reprehendisti? Neque enim suam quis, sed alter alterius amentiam deridet, velut alii ebrios, cum ipsi sibi sobrii videantur, alii amantes, cum ipsi graviore morbo laborent, hi vero navigantes, alii agriculturæ deditos. Neque enim artibus, neque operibus inter se consentiunt. » (32) Tum ego « hæc quidem » inquam « vera sunt, Democrite, neque alia quæpiam oratio ad convincendam mortalium miseriam commodior fuerit; verum ipsæ actiones hanc necessitatem veluti decreto quodam imponunt ad rei domesticæ dispensationem, navium fabricationem et reliquam reipublicæ administrationem, in qua versari hominem oportet. Neque enim ad inertiam cum natura procreavit. (33) Ex his rursus late sparsa ambitio multorum hominum recte sentientem animum aberrare coegit, ut ad omnia velut sine lapsu summo studio contendant, non tamen obscuritatem prævidere possint. Quis enim, o Democrite, uxorem ducens divortium aut mortem cogitat? aut liberos educans interitum? (34) Sed neque in agricultura, navigatione, regno, imperio et omni vitæ genere; nemo enim istorum in opinionem venit, pedem se offensurum esse, sed quivis bona spe pascitur, deteriorum vero ne meminit quidem. Num igitur risus tuus his parum convenit? » Tum Democritus « tarde » inquit « es admodum ingenio proculque a mea sententia peregrinarius, Hippocrates, neque tranquillitatis et perturbationis modum propter ignorantiam prospicis. (35) Qui enim hæc ipsa prudenti cogitatione disponunt, et ipsi facile liberantur et meum risum sublevant. Nunc vero, quasi res humanæ firmiter constitutæ sint, mente capti insolescunt, neque mente ratiocinationis experte inordinatum impetum facile addiscunt. Suficiens enim fuerit admonitio rerum omnium commutatio, quæ subditis conversionibus incidens repentinam et omnimodam rerum orbitam nodorum instar implicat. (36) Illi vero, tanquam hæc fixa sit et firma, affectionum continenter incidentium oblitæ, aliter alius quæ tristitiam adferunt expetentes, quæ sunt incommoda inquirentes, in multis calamitatibus assidue versantur. (37) Quod si quis omnia quæ facit pro viribus mente

τὴν ζωὴν, ἑωυτὸν ἐξεπιστάμενος καὶ ζυγκρισὶν ἰδίην σαφείας κατανοήσας καὶ μὴ τῆς ἐπιθυμίας τὴν σπουδὴν ἀόριστον ἐκτείων, τὴν δὲ πλουσίην φύσιν καὶ πάντων τιθῆνδον δι' αὐταρχείης ἐσορέων. (38) καθάπερ δὲ τῶν παγίων ἐν εὐεξίῃ κίνδυνος πρόδηλος, οὕτω τὸ μέγεθος τῶν εὐτυχημάτων ἐπισφαλέςτερον ἐστὶ, ἀρίσθημοι δ' ἐπὶ τῆσι κακοδαιμονίησι ζυθωερόνται. ἄλλοι δὲ τὰ τῶν πέλας μὴδὲν ἰστορέοντες ὑπὸ τῆς ἰδίης κακοπραγίης ἀπώλοντο, τὰ δὲ ἄλλα καθάπερ ἄδηλα μὴ προθωερόντες, ὑπόδειγμα τὸν μακρὸν βίον ἔχοντες γενομένων καὶ μὴ γενομένων, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἐσόμενον ἐχρῆν κατανοῆσαι. (39) ταῦθ' ὁ ἐμὸς γέλωις, ἄφρονες ἄνθρωποι, πονηρίης δίκας ἐκτίνοντες, φιλαργυρίης ἀπληστήης ἔχθρης ἐνέδρης ἐπιβουλίης βασκανίης. ἀργαλέον ἐξεϊπεῖν πολυμηχανίην κακῶν ἀπειρή γάρ τίς ἐστὶ κὰν τούτοις. δολοπλοκίησι ἀνθαμιλλέονται σχολιάφρονες, ἀρετῆς δὲ παρ' αὐτοῖσι τρόπος ἐστὶ τὸ χέριον· φιλοψευδίην γὰρ ἀσκέουσι, φιληδονίην κοσμεουσι, νόμοισι ἀπειθεῦντες. (40) ὁ δὲ αὐτῶν κατακρίνει τὴν ἀπροαιρεσίην, μήτε δρῆσιος μήτε ἀκοῆς μετεγόντων, μούνη δ' αἰσθησις ἀνθρώπου ἀτρεκέιη διανοίης τηλαυγίης, τό τε ἐὸν καὶ τὸ ἐσόμενον προορεομένη. δυσαρτεῦνται πᾶσι, καὶ πάλιν τοῖσι αὐτοῖσι ἐμπελάζονται. ἀρνησάμενοι πλὸν πλέουσι, γεωργίην ἀπειπάμενοι αὐτὶς γεωργέουσι, ἐκβάλλοντες γαμετήν ἐτέρην ἐσάγονται, γεννήσαντες ἔθαψαν, θάψαντες πάλιν τρέφουσι, γῆρας ἠύξαντο, εἴτα ἐς αὐτὸ ἀφικόμενοι στενάζουσι, ἐν οὐδεμιῇ καταστάσει βεβαίην ἔχοντες τὴν γνώμην. (41) ἡγεμόνες καὶ βασιλέες μακαρίζουσι τὸν ἰδιώτην, ὁ δὲ ἰδιώτης ὀρέγεται βασιληίης. ὁ πολιτευόμενος τὸν χειροτεχνεῦντα ὡς ἀκίνδυνον, ὁ δὲ χειροτέχνης ἐκείνον ὡς εὐτανεῦντα κατὰ πάντων. τὴν γὰρ ὀρθὴν χέλευθον τῆς ἀρετῆς οὐ θεωρέουσι καθαρὴν καὶ λείην καὶ ἀπρόσπαιστον, εἰς ἣν οὐδὲ εἰς τετόλμηκε ἐμβῆναι, φέρονται δὲ ἐπὶ τὴν ἀπειθεά καὶ σχολίην, τρηχυβατεῦντες καὶ καταφερόμενοι καὶ προσκόπτοντες, οἱ δὲ πλεῖστοι ἐκπίπτοντες, ἀσθμαίνοντες ὡς διωκόμενοι, ἐρίζοντες ὑστερεῦντες προηγούμενοι. (42) καὶ οὐκ μὲν αὐτῶν ἔρωτες ἀτάσθαλοι ὑποπεπρήκασι ἄλλοτριῆς φῶρας εὐνῆς, ἀναιδείης πισύνοος· οὐκ δὲ τῆκει φιλαργυρίη, νοῦσος ἀόριστος, οἱ δ' ἀλλήλοισι ἀντεπιτίθενται, οἱ δ' ὑπὸ φιλοδοξίης ἐς ἡέρα ἀνυχθέντες βρῆει κακίης ἐς βυθὸν ἀπωλείης καταφέρονται. (43) κατασκάπτουσι ἐποικοδομέοντες· χαρίζονται, εἴτα μετανοοῦσι καὶ ἀφικρεῦνται τὰ φιλήης δίκαια· κακοπραγεῦντες ἐς ἔχθρην τὰ ζυγγενείης πολεμοποιέουσι, καὶ τούτων ἀπάντων αἰτίη ἢ φιλαργυρίη. τί νηπίων ἀθυρόντων διαφέρουσι, παρ' οἷσι ἄκριτος μὲν ἢ γνώμη, τὸ δὲ προσπεσὸν τερπνόν; (44) ἐν δὲ τοῖσι θυμοῖσι τί περισσὸν ζῶοισι ἀλόγοισι παραλελοίπασι; πλὴν ὅτι ἐν αὐταρκεῖ μένουσι οἱ θῆρες. τίς γὰρ λέων ἐς γῆν κατέκρυψε χρυσόν; τίς ταῦρος πλεονεξίην ἐκορύσατο, τίς παράλις ἀπληστήην κελύρηκε; οὐψὲ μὲν ἄγριος σὺς ὕδατος κορεσθῆ, λύκος δὲ δαρδάψας

versaret, vitam ab omni casu immunem servaret se ipse probe noscens, et suam ipsius concretionem aperte intelligens cupiditatis studium in infinitum non extenderet, sed naturam divitem et omnium alumnam per ea quæ abunde suppetunt sequeretur. (38) Quemadmodum autem optimus corporis habitus affectionum periculum denuntiat, sic magnus rerum successus lubricus est. Rebus autem in adversis insignes conspiciuntur: Alii vero aliorum res minime oculis subicientes, pravis suis affectionibus pereunt, manifesta velut obscura non providentes, cum tamen longam vitam exemplum habeant eorum quæ sunt et non sunt, ex quibus quod futurum est cognoscere oportebat. (39) Hæc est mei risus materia, homines imprudentes, qui pœnas datis improbitatis vestrae, avaritiæ, inexplebilis cupiditatis, inimicitiarum, insidiarum, subdolorum consiliorum, invidentiæ. Difficile est multorum malorum machinatricem solertiam verbis exprimere, cum eorum sit infinitas quædam et in his cum dolosis commentis prava mente inter se conversentur. Habetur autem apud eos virtutis loco ingenium malum pravumque; mendacia enim amant et in his se exercent, voluptatis studium extollunt, legibus ne tantillum parentes. (40) Itaque risus meus quæ ab his nullo proposito consilio fiunt condemnat, cum neque visionis neque auditionis participes sint; at solus hominis sensus recta intelligentiâ eminus splendescit, qui præsens et futura prævideat. Omnia detestantur ac rursus ad eadem se adiungunt. Navigationem aversantes navigant, agricultura propulsata rursus agrum colunt, abdicata uxore aliam inducunt, susceptos liberos sepeliunt et his sepultis alios procreant et rursus educant, senectutem exoptant, cumque eo pervenerint, gemunt nulloque in statu firma mente persistunt. (41) Principes ac reges privatum beatum prædicant, privatus regium imperium affectat. Qui rempublicam regit, artificem tanquam periculi expertem laudat, artifex vero illum quippe infinitam potentiam exercentem. Rectam enim virtutis viam puram minimeque asperam ac inoffensam non cernunt, per eamque nemo incedere sustinet; e contrario per inaccessam et tortuosam feruntur et per aspera incedentes offendunt et præcipites cunt; plerique decerrant itinere anhelantes perinde ac si quis persequatur eos, iurgio decertantes, cui primo loco eundem sit, male subsequentes, præcursantes. (42) Et male eorum quosdam impudentia fretos nefandi amores alieni cubilis corrumpendi succendunt, quosdam etiam inordinatus avaritiæ morbus tabefacit, alii mutuas insidias struunt, alii ambitionis studio in aera subvecti sceleris gravitate in exitii profundum præcipites deferuntur. (43) Diruunt, deinde ædificant; beneficio collato gratiam demerentur, deinde penitentia ducti amicitia iura violant maleque afficiendo ad inimicitias deveniunt et cognationis iura bello appetunt, horumque omnium in causa avaritia est. Quanam in re ab infantibus ludibundis discrepant, quos, cum mens iudicio careat, quicquid sese forte obtulit delectat? (44) Quod ad cupiditates attinet, non multum a brutis animantibus differunt, nisi quod seræ in eo quod satis est se continent. Quanam enim leo aurum defossum in terram abdidit? quinam tau-

τὸ προσπεσὸν τῆς ἀναγκαίης τροφῆς ἀναπέπαιται· ἡμέρησι δὲ καὶ νυξὶ ξυναπτομένῃσι οὐκ ἔχει θοίνης κόρον ὠνθρωπος. χρόνων μὲν ἐνιαυσίων τάξις ὀχείης ἀλόγων ἐστὶ τέρμα, ὃ δὲ ἐς τὸ διηνεκές αἰστρομανίην ἔχει τῆς ἀσελείης. (45) Ἴπποκράτες, μὴ γελάσω τὸν κλαίοντα δι' ἔρωτα ὅτι ξυμπερόντως ἀποκέκλεισται, μάλιστα δ' ἂν ῥυφοκινδυνῆ καὶ φέρηται κατὰ κρημνῶν ἢ βυθῶν πελάγεος, ἐπιτενω τὸν γέλωτα; μὴ γελάσω τὸν τὴν νῆα πολλοῖσι φορτίοισι βαπτίσαντα, εἶτα μέγα μεμφόμενον τῇ θαλάσῃ ὅτι κατεβύθισε τὴν πλήρεα; ἐγὼ μὲν οὐδ' ἀξίως δοκέω γελῆν, ἐξευρεῖν δὲ κατ' αὐτῶν ἠθελόν τι λυπηρόν. ἀλλ' οὐδὲ ἰητρικὴν ὑπὲρ τούτων ἔχρῃν εἶναι μὴ τεχνωμένην παῖνια φάρμακα. (46) ὁ σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς νοθεσίη σοι γενέσθω· σῶζων ἀνθρώπους κεραυνοῖσι εὐχαρίστηται. οὐχ ὀρῆς ὅτι καγὼ τῆς αὐτῆς μοίρης εἰμί; μανίης διζήμενος αἰτίην ζῶα κατακτείνω καὶ ἀνατάμνω; ἔχρῃν δὲ ἐξ ἀνθρώπων τὴν αἰτίην ἐρευνησαι. (47) οὐχ ὀρῆς ὅτι καὶ ὁ κόσμος μισανθρωπίης πεπλήρωται καὶ ἀπειρα κατ' αὐτῶν πάθεα ξυνήθοικε; ὁλος ὁ ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς νοῦσος ἐστὶ. τρεφόμενος ἀγρηστος, ἰκέτης βοθηείης· αὐξόμενος; ἀτάσθαλος ἀφρων διὰ χειρὸς παιδαγωγίῃ· ἀκμάζων θρασύς, παρακμάζων οἰκτρὸς, τοὺς ἰδίους πόνους ἀλογιστίη γεωργήσας· ἐκ μητρῶν γὰρ λύθρων ἐξέθορε τοιοῦτος. (48) διὰ τοῦτο οἱ μὲν θυμικοὶ καὶ ὀργῆς ἀμέτρου γέμοντες, οἱ δ' ἐν φθορῇσι καὶ μοιχείῃσι διὰ παντός, οἱ δ' ἐν ἐπιθυμίῃσι τῶν ἀλλοτρίων, οἱ δ' ἐν ἀπωλείῃσι τῶν τρετέρων. ὠφελὲς δὴν ἀμῆς ὑπῆρχε τὰς ἀπάντων οἰκήσιας ἀνακαλύψαντα μὴδὲν ἀφείναι τῶν ἐντὸς παρακάλυμμα, εἶθ' οὕτως ὀρῃν τὰ πρησσομένα ἔνδον. (49) εἶδομεν ἂν τοὺς μὲν ἐσθίοντας, οὓς δὲ ἐμέοντας, ἑτέρους δ' αἰκίῃσι στρεβλεῦντας, τοὺς δὲ φάρμακα κυκεῦντας, τοὺς δὲ ξυνοεῦντας; ἐπιβουλίην, τοὺς δὲ ψηφίζοντας, ἄλλους χαίροντας, τοὺς δὲ κλαίοντας, τοὺς δὲ ἐπὶ κατηγορίῃ τῶν φίλων ξυγγράφοντας, οὓς δὲ διὰ φιλοδοξίην ἐκφροντας. (50) καίτοιγε βαθύτεραι πρήξιας τῶν κατὰ ψυχὴν κευθόμενων, καὶ τούτων ὀκῶσοι μὲν νέοι ὀκῶσοι δὲ πρεσβῦται αἰτεῦντες ἀρνεύμενοι πενόμενοι περιουσιάζοντες λιμῶν θλιβόμενοι, οἱ δὲ ἀσωτίη βεβαρημένοι ῥυπῶντες δέσμοι, οἱ δὲ τρυφῇσι γαυριῶντες τρέφοντες, ἄλλοι θάπτοντες, ὑπερορέοντες ἢ ἔχουσι, πρὸς τὰς ἐλπίζομένας πρήξιας ὠρμημένοι, οἱ μὲν ἀναίσχυντοι, οἱ δὲ φειδωλοὶ, οἱ δὲ ἀπληστοὶ, οἱ δὲ μὴ φρονεῦντες, οἱ δὲ τυπτόμενοι, οἱ δὲ ὑπερηφανεῦντες, οἱ δὲ ἐπαιρόμενοι κενοδοξίη. (51) καὶ οἱ μὲν ἵπποισι παρεστῶτες, οἱ δὲ ἀνδράσι, οἱ δὲ κυσὶ, οἱ δὲ λίθοισι ἢ ξύλοισι, οἱ δὲ χαλκῷ, οἱ δὲ γραφῆσι. καὶ οἱ μὲν ἐν πρεσβείῃσι, οἱ δὲ ἐν στρατηγίῃσι, οἱ δὲ ἐν ἰερωσύνησι, οἱ δὲ στεφανηφορέοντες, οἱ δὲ ἐν ὄπλοις, οἱ δ' ἀποκτιννύμενοι. (52) φέρονται δὲ τούτων ἕκαστοι οἱ μὲν ἐπὶ ναυμαχίην, οἱ δὲ ἐπὶ στρατηίην, οἱ δὲ ἐπ' ἀγροικίην, ἕτεροι δὲ ἐπὶ νῆας, οἱ δὲ ἐς ἀγορήν, οἱ δ' ἐς ἐκκλησίην, οἱ δὲ ἐπὶ θέητρον, οἱ δὲ ἐς φυγαδείην, ἄλλοι

rus alienarum rerum cupiditate in pugnam delatus est? quæ pardalis inexplebilem aviditatem admisit? Sinit aper, sed eatenus, qua aquam appetit; lupus dilaniato quod sese obtulit necessario alimento quiescit; at si dies iungantur noctibus, hominem non capit comessandi satietas. Et anniversariorum temporum ordo brutis quidem animantibus coitus finem adfert, hic vero insano libidinis stimulo continenter agitur. (45) Quomodo, Hippocrates, ciulantem ob amorem, cum feliciter repulsam tulit, non derideam? præcipueque si quis nullo habito periculis delectu per præcipitia et alta maria feratur, intenso risu non excipiam? Non ridebo eum, qui navem multis mercibus onustam demersit, deinde mare incusantem, quod eam plenam submerserit? Equidem hæc ne digna quidem risu duco, verum aliquid molesti in eos excogitare malim. Sed neque medicinam pro his esse oportuit, nec qui Pæonia medicamenta conficeret. (46) Cuius rei te admoneto tuus ille progenitor Æsculapius, qui pro servatis hominibus gratam beneficii recordationem fulminis ictum reportavit. Non vides me eiusdem vitii participem esse, dum in insanix causam inquirens animantia macto ac reseco, quam in hominibus perscrutari oportuit? (47) Nonne vides mundum ipsum inhumanitate redundare et infinitas adversus hominem affectiones cumulare? Totus homo ab ipso ortu morbus est. A teneris unguiculis inutilis est, auxilium supplex implorat; dum increscit, improbus et demens est, institutione puerili indigens; in ætatis vigore constitutus audax; ætate marcescens miserabilis, suos labores per imprudentiam excolens. Talis ex materno cruore promicuit. (48) Propterea alii indignabundi sunt et immodica ira referti in calamitatibus et pugnis, alii in adulteriis et stupris perpetuo versantur, alii in ebrietatibus, alii in rerum alienarum cupiditatibus, alii in suis perdendis. Quod si possemus nullo intrinsecus relicto velamento omnium habitationes detegere, atque ita quæ intus aguntur inspicere, (49) alios edere videremus, alios vomere, alios indignis verberibus torquere, alios venena miscere, alios insidias struere, alios subducere calculos, alios gaudere, illos plorare, hos amicorum accusationem meditari, illos vero nimia ambitione desipere. (50) Accedunt actiones in animis altius reconditæ. Et in his iuvenes pariter ac senes petentes, denegantes, pauperes, rebus affluentes, fame oppressi, item luxu gravati, sordidi, vincti, deliciis gestientes, alentes, alii iugulantes, alii sepelientes, ea quæ habent pro nihilo habentes, speratas possessiones captantes, alii impudentes, alii parci, alii inexplebiles, alii interficientes, alii verberibus afflicti, alii superbe se iactantes, alii inani gloria elati. (51) Porro alii equis addicti sunt, alii hominibus, alii canibus, alii lapidibus aut lignis, alii statutis ex ære, alii picturis, alii legationibus, alii rei militaris administrationibus, alii rebus sacris; alii coronas gestant, alii armati sunt, alii interficiuntur. (52) Et horum singuli partim in pugna navali versantur, partim in pugna terrestri, partim in agricultura, alii in navibus, alii in foro, alii in concionibus, alii in theatro, alii in fuga,

δὲ ἀλλαγῶσε. (51) καὶ οἱ μὲν ἐς φιληδονίην καὶ ἡδοναθείην καὶ ἀκρασίην, οἱ δὲ ἐς ἀργίην καὶ βραθυμίην. τὰς ἀναξίους οὖν καὶ δυστήνους σπουδὰς τοιαύτας ὄρευντες καὶ τοσαύτας, κῶς μὴ γλευσώμεν τὸν τοιῆσδε ἀκρασίης γέμοντα βίον αὐτῶν; κάρτα γὰρ ἔλπομαι μηδὲ τὴν σὴν ἡτρικὴν ἀνδάνειν αὐτοῖσι· δυσαρεστέονται γὰρ ἀκροάσι καὶ μανίην τὴν σοφίην νομίζουσι. (52) ἤκουσα γὰρ ὑπὸ νοσεύντων σαφέως τωθάζεσθαί σου τὰ πολλὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ διὰ φθόνον ἢ δι' ἀχαριστίην· οἱ τε γὰρ νοσεύοντες ἅμα τῷ σώζεσθαι τὴν αἰτίην ἢ θεοῖσι ἢ τύχῃ προσνέμουσι, (53) πολλοὶ τε τῇ φύσει προσάψαντες ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δὲ προσαγανακτεῦντες εἰ νομίζονται χρεωφειλέται· οἱ δὲ πολὺ τὸ τῆς ἀτεχνίας ἐφ' ἑωυτοῖσι ἔχοντες, αἰδρίες ἐόντες καθαιρέουσι τὸ χρέεσον· ἐν ἀναισθητοῖσι γὰρ εἰσι αἱ ψῆφοι, οὔτε δ' οἱ πύχοντες ἐξομολογέειν ἐθέλουσι, οὔτε οἱ ὁμοτεχνεῦντες μαρτυρέειν· φθόνος γὰρ ἐνίσταται. (54) οὐκ ἀπίρη δέ σοι τῶν τοιούτων λεσχηνεύω ταῦτα, σαφέως δὲ εἰδὼς ἐν ἀναξιοπαθείῃ σε πολλάκι· γενηθέντα καὶ δι' οὐσίην τε καὶ βασκανίην φιλοτιωθασθέντα· ἀτρεκέλης γὰρ οὐδεμία οὔτε γυνῶσις οὔτε μαρτυρία. » ἐπεμειδίᾳ λέγων ταῦτα καὶ μοι, Δαμάγητε, θεοειδῆς τις κατεφαίνετο, καὶ τῆς προτέρης αὐτοῦ μορφῆς ἐξελελήσμεν (57) καὶ φημί « ὦ Δημόκριτε μεγαλόδοξε, μεγάλας τε τῶν σῶν ξενιῶν δωρεάς εἰς Κῶ ἀποίσομαι· πολλοῦ γὰρ με τῆς σῆς σοφίας θουμασμοῦ πεπλήρωκας) ἀπονοστέω τέ σευ κήρυξ ἀληθείην ἀνθρωπίνης φύσιος ἐξηγνεύσαντος καὶ νοήσαντος καὶ λαλήσαντος. θεραπείην τε λαθῶν παρὰ σεῦ τῆς ἐμῆς διανοίης ἀπαλλάσσομαι, τῆς ὥρης τοῦτο ἀξιούσης καὶ τῆς τοῦ σώματος τημελείης· αὐριον δὲ κατὰ τὸ ἐξῆς ἐν ταύτῳ γενησόμεθα. » (58) ἀνιστάμεν ταῦτα εἰπὼν, καὶ ὅς ἐτοιμος ἦν ἐπακολουθῆειν, προσελθόντι δέ τινι οὐκ οἶδ' ὅκῳθεν ἐπεδίδου τὰ βιβλία. καγὼ ξυntonώτερον ἐπέβλας πρὸς τοὺς ὄντως Ἀβδηρίτας ἐπὶ τῇ σκοπιῇ ἀναμένοντάς με « ἄνδρες » ἔφην, « τῆς πρὸς ἐμὲ πρεσβεῖης χάρις ὑμῖν πολλή· Δημόκριτον γὰρ εἶδον, ἄνδρα σοφώτατον, σωφρονίζεον ἀνθρώπους μῶνον δυνάμενον. » ταῦτ' ἔγω σοι περὶ Δημοκρίτου, Δαμάγητε, φράζειν γηθύσυνος πάνυ. ἔρρωσο.

ἰη'. Δημόκριτος Ἱπποκράτει εὐ πράττειν.

Ἐπῆλθες ἡμῖν, ὦ Ἱπποκράτες, ὡς μεμνηόσι, ἐλλέθορον δώσων, πεισθεῖς ἀνοήτοισι ἀνδράσι, παρ' οἷσι ὁ πόνος τῆς ἀρετῆς μανίη κρίνεται· ἐτυγχάνομεν δὲ περὶ κόσμου διαθέσιος καὶ πολογραφίης ἐτι τε ἀστρων οὐρανίων ξυγγράφοντες. (2) γνοὺς δὲ τὴν τούτων φύσιν, ὡς ἀτρεκέως κάρτα εἴη δεδημιουργημένα καὶ ὡς τηλοῦ μανίης καὶ παραφρονήσιος καθεστήκοι, ἐμέο μὲν φύσιν ἐπήνεσας, ἀπηνέας δὲ καὶ μεμνηότας κείνους ἔκρινας. ὅκῳσα γὰρ ἰνδαλμοῖσι διαλλάσσοντα ἀνὰ τὸν ἡέρα πλάξει ἡμέας, ἃ δὴ κόσμῳ ξυνορᾶται καὶ ἀμειψιρρυσμέοντα τέτευχε, ταῦτα νόος ἐμὸς φύσιν ἐρευνήσας ἀτρεκέως ἐς φῶς ἤγαγε· μάρτυρες δὲ τού-

EPISTOLOGR.

alii aliis in rebus; (53) alii etiam ad voluptatis studium, mollitiem et intemperantiam feruntur, alii ad otium ac desidiam. Cum igitur tot indigena et misera studia videamus, quomodo vitam eorum tantæ intemperantiæ deditam ludibrio non habeamus? Vehementer vereor, ne artem tuam medicam ipsi non sint probaturi; nam auditione ac disceptatione non delectantur et sapientiam insaniam existimant. (54) Certe audivi maiorem artis tuæ partem aut per invidiam aut per ingratitudinem palam contumelia afflicti. Ægrotantes enim simul ac servati sunt, causam diis vel fortunæ attribuunt; (55) multi etiam hoc suæ naturæ assignantes bene merentem odio prosequuntur, parumque abest quin insuper indignentur, si debitorum eius esse dicantur; alii etiam artis imperitiam præferentes, cum sint ignorantes, quod melius est damnant. Calculorum enim suffragia stupidis attribuuntur; ac neque curationem bene processisse sateri volunt, neque medici collegæ testimonio suo confirmare, cum invidia obstet. (56) Neque tu huiusmodi contumelias non expertus es, cum probe sciam hæc, quæ in memorabilibus affectionibus fiunt, te per causam aut invidiam nunquam lubenter convitiis insectatum. Veritatis enim nulla est cognitio, neque testimonii confirmatio. Quæ cum diceret, subridebat mihique, Damagete, divina quadam specie prioremque formam oblitus esse videbatur. (57) Tum ego, Democrite præstantissime, magna hospitalitatis tuæ munera mecum in Co reportabo, cum multa me sapientiæ tuæ admonitione compleveris. Præco enim tuarum laudum revertor, quod naturæ humanæ veritatem investigasti et mente complexus es. Accepta autem a te mentis curatione discedo, cum id tempus postulet, ut corpori consulatur; « Cras vero ac deinceps ad eundem locum revertemur. » (58) Quæ cum dixissem surrexi, ille vero me comitari paratus erat, cumque quidam haud scio unde accederet, libros tradidit. Et ego ad Abderitas, qui me speculantes expectabant iam fama sua non indigni, concitatore gressu redii. « Viri » inquam « Abderitæ, pro vestra ad me legatione magnas habeo gratias. Democritum enim virum sapientissimum vidi, qui solus homines ad sanam mentem reducere potest. » Hæc habui, Damagete, quæ de Democrito tibi læto admodum animo narrarem. Vale.

XVIII. Democritus Hippocrati.

Venisti ad nos, Hippocrates, ut tanquam insanis veritatem exhiberes, a stultis hominibus persuasus, quibus virtutis labor insaniam reputatur; ac tum forte de mundi ratione deque colorum et insuper de astrorum caelestium descriptione scribebamur. (2) Cum autem horum naturam cognovisses, quam perfecte et absolute essent fabricata et quam procul ab insaniam ac dementia abessent, naturam quidem meam laudasti, illos vero immites et insanos iudicasti. Quæcunque enim per aerem feruntur et imaginum vicisitudine nos decipiunt (quæ cum mundo cernuntur quæque soluta individuorum coalitione formam mutant), ea mens nostra, dum naturæ veritatem indagatur, in lucem producit. Harum rerum testes sunt libri a me

των βίβλοι ὑπ' ἐμέο γραφεῖσαι. (3) γρῆ οὖν καὶ σέ, ὦ Ἴπποκράτες, μὴ τοιοιτοτρόποισι ἀνδράσι ξυνορχεσθαι καὶ ξυνομιλέειν, ὧν νόος ἀκρόπλοος καὶ ἀδέβαιος καθέστηκε. εἰ γὰρ πεισθῆς τούτοις ὡς μεμνηότα με ἐπότισας, ἢ πιτυτὴ μανίῃ ἂν ἐγεγόνει, καὶ σέο τέχνην ἂν κατεμέμψαντο, ὡς παραίτιον παρακοπῆς γεγενημένην. (4) ἑλλέβορος γὰρ ὑγιαίνουσι μὲν δοθεὶς ἐπισκοτεῖ διανοίην, μεμνηόσι δὲ δοθεὶς κάρτα ὠφελίει. γινώθι γὰρ ὡς εἰ μὴ καταλελαβήκεές με γράφοντα, ἀλλ' ἀνακεκλιμένον ἢ σγέδην περιπατεῦντα καὶ προσομιλεῦντα ἐμειουτῶ καὶ ὅτε μὲν δυσγεραίνοντα ὅτε δὲ μειδιῶντα ἐπὶ τοῖς ἐννοεουμένοις ὑπ' ἐμέο, καὶ τοῖσι μὲν προσομιλέουσι τῶν γνωρίμων οὐ προσέχοντα, ἐφιστάνοντα δὲ τὴν διανοίην καὶ σκεπτόμενον ἐκπάγλως, ὥθῃς ἂν Δημόκριτον κατὰ γε ὄψιος κρίσιν ἐκ τῶν δροομένων μανίης εἰκόνι ζοικέται. (5) γρῆ οὖν τὸν ἱητρὸν μὴ μῶνον ὄψι τὰ πάθεα κρίνειν, ἀλλὰ καὶ πρήγμασι τοῖς τε βυθμοῦς ἀνακρίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ πότιρον ἀρχεται τὸ πάθος ἢ μεσάζει ἢ λήγει, καὶ διαφορὴν καὶ ὥρην καὶ ἡλικίην παρατηρεῖν οὐλομελίην τε τοῦ σκῆνεος. ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων εὐχερῶς ἂν τὰς νόσους εὔροις. ἀπέστειλα δὲ σοὶ τὸν περὶ μανίης λόγον.

ιβ'. Δημόκριτος Ἴπποκράτει περὶ μανίης.

Μαινόμεθα, ὡς ἔφην ἐν τῷ περὶ ἱερῆς νόσου, ὑπὸ ὑγρότητος τοῦ ἐγκεφάλου, ἐν ᾧ ἐστὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα. ὅταν ὑγρότερος τῆς φύσεως ἦ, ἀνάγκη κινεῖσθαι, κινουμένου δὲ μήτε τὴν ὄψιν ἀτρεμίζει μήτε τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλοια ὄρην τε καὶ ἀκούειν, τὴν τε γλῶσσαν τοιαῦτα διαλέγεσθαι, ὅσα ἂν βλέπη τε καὶ ἀκούῃ ἐκάστοτε. (2) ὅσον δὲ ἂν ἀτρεμίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, τοσοῦτον καὶ φρονεῖ γρόνον ὁ ἄνθρωπος. γίγνεται δὲ ἢ διαφορὴ τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ φλέγματος καὶ χολῆς, γνώση δὲ ἐκάτερα ὧδε. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ φλέγματος θινόμενοι ἡσυχοὶ τέ εἰσι καὶ οὐ βοηταὶ οὐδὲ θορυβώδεες, οἱ δὲ ὑπὸ χολῆς πλῆχται καὶ κακοῦργοι καὶ οὐκ ἡρεμαῖοι. (3) ἢ μὲν ξυνεχῶς μαινώνται, αὐταὶ αἱ προφάσεις εἰσὶ. ἢ δὲ δειμάτα καὶ φόβοι, ὑπὸ μεταστάσιος γίνονται τοῦ ἐγκεφάλου θερμαινομένου ὑπὸ χολῆς δριμύσεως ἐπ' αὐτὸν κατὰ τὰς φλέβας τὰς αἱματίτιδας. (4) ὅταν δὲ ἀπέλθῃ ἢ χολὴ πάλιν ἐς τὰς φλέβας καὶ τὸ σῶμα, πέπαυται. ἀνιῆται δὲ καὶ ἀσθῆται καὶ ἐπιλήθεται, πρὸς καιρὸν ψυχομένου τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ φλέγματος καὶ ξυνισταμένου πρὸς τὸ ἔθος. (5) ὅταν δὲ ἐξαπίνης ὁ ἐγκέφαλος διαθερμαίνεται ὑπὸ χολῆς κατὰ τὰς φλέβας τὰς εἰρημίας, ἐπιζέσαντος τοῦ αἵματος, ἐνύπνια ὄρη φοβερά, καὶ ὡς ἐρηγορότος τὸ πρόσωπον φλογιά, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐρυθραίνονται, καὶ ἢ γνώμη ἐπινοεῖ τι κακὸν ἐργάζεσθαι. τοῦτο καὶ ἐν τῷ ὑπνω πάσχει. (6) ὅταν δὲ αἷμα σκεδασθῇ πάλιν ἐς τὰς φλέβας, πέπαυται. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν ἱστορήσα ὡς ἐγένετο ἀφωνία, ἀγνοία, παραληρήσεις συχναὶ καὶ ὑποστροφαι, ἢ δὲ γλῶσσα σκληρή, καὶ εἰ μὴ διακλύσαιτο, λαλεῖν οὐχ

conscripti. (3) Minime igitur, Hippocrates, cum huiusmodi viris, quorum mens in summo fluctuat et inconstans est, te congregari aut conversari oportet. Nam si ab his persuasus mihi tanquam insano veratrum propinasses, prudentia in insaniam evasisset artemque tuam velut dementiae causam increpuissent; (4) veratrum enim sanis adhibitum menti tenebras offundit, insanis multum prodesse consuevit. Sciendum autem te, si me non scribentem, sed recumbentem aut tardo passu deambulantem offendisses et mecum colloquentem, modo ea quae animo agitare implacide ferentem, modo ridentem et familiaribus me convenientibus mentem non adhibentem, sed stupendum in modum mente et contemplatione in rem aliquam incumbentem, te, inquam, ex his sane, quae vidisses, Democritum insaniae imaginem praese ferre oculis tuis iudicasses. (5) Medicum igitur non solum ex aspectu, sed ex re ipsa affectus iudicare decet, et pulsum ut plurimum et num morbus incipiat aut in medio sit aut in fine discernere et consideratae temporis et aetatis differentia et universa totius corporis naturam contemplari. Ex his enim omnibus facile morbumprehendas. Ceterum dissertationem de insaniam ad te misi.

XIX. De insaniam dissertatio.

Insaniam ob humiditatem cerebri, in quo animi sunt officia. Nam cum humidius quam pro natura fuerit, moveri necesse est, velut dixi in libello de morbo sacro; cum autem movetur, neque visionem neque auditionem quiescere par est, verum modo haec modo illa videre et audire linguamque ea quae singulis temporis videris et audieris disserere. (2) Eo autem tempore homo sapit, quo cerebrum quiescit. Cerebri vero corruptio ex pituita et bile oritur. Utrumque hoc modo dignoscet. Qui ex pituita insaniant, quieti sunt neque clamosi neque tumultuantes; qui vero ex bile, hi verberant, maleficia committunt, neque quiescunt. (3) Et siquidem continenter insaniant, earum causa sunt. Terrores vero et metus ex transmutatione fiunt, calefacto cerebro a bile in ipsum per venas sanguinarias irruente. (4) Ubi vero bilis rursus in venas et corpus discessit, quiescunt. Tristantur vero et astuant et plus oblivione premuntur, dum cerebrum a pituita refrigeratur et praeter naturam concrevit. (5) Cum vero de repente cerebrum a bile calefactum fuerit, sanguine in commemoratis venis ebulliente, horreuda vident insaniam, ac velut evigilati facies incenditur, oculi rubent, mensque aliquid mali agitat. Idque etiam in somno contingit. (6) Ubi, vero sanguis rursus in venis sparsus fuerit, quiescunt. Libro quinto de morbis vulgaribus quendam recensui, in quo vocis defectio contingebat, ignoratio, cerebra deliria et morbi reversiones. Lingua dura erat, ac nisi collueret, loqui non poterat, et plerumque valde

οἷός τε ἦν, καὶ σφόδρα πικρὴ τὰ πολλά. (7) φλεβο-
τομίῃ ἔλυσε, ὑδροποσίῃ, μελίχρητον, ἐλλεβορίων πό-
σιες. οὗτος ὀλίγον ἐπιζήσας χρόνον ἐτελεύτησε. ἄλλος
ἦν, ὃν ὅτε εἰς ποτὸν δρμῶν, φόβος τῆς αὐλητρίδος
ἐλάμβανε, εἰ ἀκούσειε αὐλούσης· ἡμέρης δὲ ἀκούων
οὐδὲν ἔπασχε.

κ'. Ἱπποκράτης Δημοκρίτῳ χαίρειν.

Ἱητρικῆς τέχνης, ὦ Δημοκρίτε, κατορθώματα μὲν
οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ παντάπασι ἐπαινέουσι,
θεοῖσι δὲ πολλάκις προσαρτῶσι· ἦν δέ τι ἢ φύσις ἀν-
τιπρήξασα ἀπολέσῃ τὸν θεραπευόμενον, τὸν ἡτρὸν
καταμέμφονται παρέντες τὸ θεῖον. καὶ ἐγὼ δοκέω
πλείονα μεμψιμοιρίην ἢ τιμὴν κεκληρωῖσθαι τὴν τέ-
χνην. (2) ἐγὼ μὲν γὰρ ἡτρικῆς ἐς τέλος οὐκ ἀφίγμαι,
καίπερ ἤδη γηραλέος καθεστώς· οὐδὲ γὰρ ὁ τῆσδε
εὐρετῆς Ἀσκληπιός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς διεφώνησε, κα-
θάπερ ἡμῶν συγγραφῶν βίβλοι παραδεδώκασι. (3)
ἢ μὲν οὖν ὑπὸ σέο ἀποσταλεῖσα ἡμῖν ἐπιστολὴ κα-
τεμέμετο τῆς φαρμακείης τοῦ ἐλλεβορίου. εἰσή-
χθη μὲν οὖν, ὦ Δημοκρίτε, ὡς μεμηνότα ἐλλεβορίων,
ὡς οὐ καταμνηστευόμενος ὅστις ποτ' εἴης· ὡς δ' ἐντυ-
χῶν εἶδον οὐ μὴ Δία παραφρονήσιος ἔργον ἀλλὰ σχε-
δὸν ἀπόδογῆς πάσης, κάρτα τὴν φύσιν ἐπήνεσα, ἀρι-
στόν τε ἐρμηγέα φύσιος καὶ κόσμου ἔκρινα, τοὺς δὲ
ἐσαχγόντας με ἐμεμψάμην ὡς μεμηνότας φαρμακείης
γὰρ αὐτοὶ ἐγρήριζον. (4) ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτόματον
ἡμέας εἰς τὸ αὐτὸ ξυνήγαγε, ὀρθῶς ποιήσεις ἐπιστέλλων
ἡμῖν πυκνότερον καὶ μεταδιδούς τῶν ὑπὸ σέο γραφο-
μένων ξυνταγμάτων. ἀπέστειλα δέ σοι καὶ αὐτὸς τὸν
περὶ ἐλλεβορισμοῦ λόγον. ἔρρωσο.

κα'. Ἱπποκράτης Δημοκρίτῳ περὶ ἐλλεβορισμοῦ.

Τοῖς μὴ βηιδίως ἄνω καθαιρομένοις πρὸ τῆς πόσιος
προὔγραίνειν τὰ σώματα πλέονι τροφῇ καὶ ἀναπαύσει.
ἐπὶ δὲ πῆν ἐλλεβορίων, πρὸς κινήσεις τὰ σώματα
μᾶλλον ἀγειν, μὴ πρὸς ὑπνοὺς· δηλοῖ δὲ ἡ ναυτιλίη
ὅτι κινήσεις τὰ σώματα ταράσσει. (2) ἐπὶ βούλη
μᾶλλον ἀγειν ἐλλεβορίων, κίνεε τὰ σώματα. ἐλλεβορίος
ἐπικίνδυνος τοῖσι σάρκας ὑγιείας ἔχουσι. ὅσοι ἐν ταῖς
φαρμακοποσίῃσι μὴ διψῶσι, καθαιρόμενοι οὐ παύονται
πρὶν ἢ διψήσωσι. σπασμὸς ἐξ ἐλλεβορίου θανάσιμον.
ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγιγνόμενος
κακόν. ἐν ταῖς ταραχῇσι τῆς κοιλίης καὶ τοῖσι ἐμέτοισι
τοῖσι αὐτομάτως γιγνομένοισι, ἦν μὲν οἷα δεῖ καθαίρε-
σθαι καθαιρώνται, ξυμφέροι τε καὶ εὐφόρως φέρουσι·
εἰ δὲ μὴ, τοῦναντίον. (3) ὡς δὲ ἔφη ἐν τῷ προγνωστικῷ,
κάθαρσις εὐθετεῖ ἢ ἄνω, ὅκου ἄνευ πυρετοῦ ἀσιτή ἢ
καρδιωγμὸς ἢ σκοτόδιος ἢ στόμα ἐκπικρῶμενον, κα-
θόλου ἐν τῇσι ὑπὲρ τῶν φρενῶν ὀδύνησι· ἢ δὲ κάτω, ὅκου
χωρὶς πυρετοῦ στρόφος, ὁσφύος ὀδύνη, γουνάτων βάρος,
καταμήνια δυσεργεῦντα, ὀδύνη ἐν ταῖσι ὑπὸ τὸ διά-
φραγμα. (4) φυλάσσεσθαι δὲ ἐν τῇσι φαρμακοποσίῃσι

amara. (7) Venæ sectip solutionem attulit, aquæ potio
aqua mulsa et veratri potiones. Hic cum non diu su-
pervixisset, mortuus est. Erat et alius, quem, cum ad
convivium procederet, si tibicinam tibia canentem au-
diret, timor invadebat, interdum vero si audiret, nihil
patiebatur.

XX. Hippocrates Democrito s.

In arte medica quæ recte fiunt plerumque hominum
vulgus non admodum laudat, sæpe vero diis attribuit; at
si in aliquo repugnans natura cum qui curatur intere-
merit, numen prætermittentes medicos incusant. Et ego
sane plus reprehensionis quam honoris ex arte mihi con-
secutus videor. (2) Neque enim, quantumvis iam senex,
ad artis melicæ summam perveni, neque inventor eius
Æsculapius, sed et ipse a sese in multis dissensit, ut
scriptorum libri nobis tradiderunt. (3) Tua ad nos missa
epistola per veratrum medicationem instituendam repre-
hendebat. Accitus sum, Democrite, ut insanientem ve-
ratro purgarem, cum conicere non possem, qualis tandem
esses; postquam vero tecum versatus non mehercule des-
ipientiæ opus sed omni prope favore prosequendum
cognovi, magnopere naturam laudavi, teque præ-
stantissimum naturæ et mundi interpretem iudicavi, eos
vero qui me acciverunt tanquam insanos accusavi, cum
ipsi medicatione indigerent. (4) Quandoquidem igitur
casu contigit ut nos una conveniremus, recte feceris si
ad nos crebriores literas dederis, et a te concripta com-
mentaria ad nos transmiseris. Misi autem etiam ad te
de veratri usu libellum. Vale.

XXI. Hippocrates Democrito de veratri purgatione.

Qui non facile per superiora purgantur, iis corpora co-
piosiore cibo et quiete ante potionem humectanda sunt.
Post veratri potionem corpora magis ad motionem quam
ad somnos adducenda; turbari autem motione corpora
demonstratur navigatione. (2) Cum voles veratrum effi-
caciis esse, corpora movefo. Veratrum carnes sanas
habentibus periculum creat. Qui in medicamentorum
potionibus non sitiunt, purgari non desinunt prius quam
sintiant. Ex veratro orta convulsio letalis. Immodicæ
purgationi succedens convulsio aut singultus malo est.
In alvi perturbationibus et vomitionibus sponte obortis si
qualia purgari convenit purgentur, conducit et facile se-
runt; alioqui contra accidit. (3) At velut in prænotio-
nibus dictum est, per superiora purgatio accomoda est
ei, qui sine febre cibi fastidio aut ventriculi morsu aut
tenebrosa vertigine torquetur, aut cui os amarum est
et in summa omnibus supra septum transversum dolori-
bus; per inferiora vero, ubi citra febrem formina deti-
nent, lumborum dolor, genuum gravitas, menses ægre
prodeunt et dolores sunt in partibus septo transverso in-
ferioribus. (4) In medicamentorum autem potionibus

τοὺς ἀστείους τὰ σώματα, μάλιστα δὲ τοὺς μέλανες καὶ ὑγροσάρκους, καὶ τοὺς ὑποξήρους δὲ καὶ ψελλοὺς καὶ τραυλοὺς. ὁκόσοι δὲ τὰ φλεγμαίνοντα ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου, ὡς ἔφην ἐν τῷ περὶ πτισάνης, εὐθὺς ἐπιχειροῦσι λύειν φαρμακείῃ, τοῦ μὲν ζυντεταμένου καὶ φλεγμαίνοντος οὐδὲν ἀφαιροῦσι· οὐδὲ γὰρ ἐνδοδοῖ ὤμῶν ἐὼν τὸ πάθος, τὰ δὲ ἀντέγοντα τῷ νόσῳ καὶ ὑγιεινὰ ζυντήκουσι· ἀσθενέος δὲ τοῦ σώματος γενομένου, τὸ νόσημα ἐπικρατέει καὶ ἀνιήτως ἔχουσι. (5) ἔλλεβορίζειν δὲ γρη῏ οἷσι ἀπὸ κεφαλῆς φέρεται βεῦμα. μὴ διδόναι δὲ ἐπὶ ἐμπύων, μηδὲ φαρμακεύειν τοὺς ἀχρόους, τοὺς βραγχώδεας, τοὺς σπληνώδεας, τοὺς λιφαίμους, τοὺς πνευματώδεας καὶ ξηρὰ βήσσοντας, διψώδεας, φυσώδεας, ἐντεταμένους ὑποχόνδρια καὶ πλευρὰς καὶ μετάφρενα, τοὺς ἀπονεαρκωμένους καὶ ἀμαυρὰ βλέποντας καὶ οἷσι ἤχοι τῶν ὠτων, καὶ τοὺς τῆς οὐρήθρας ἀκρατέας, μηδὲ τοὺς ἰκτερώδεας ἢ κοιλίης ἀσθενέας ἢ αἰμορρώδεας ἢ ἐν φύμασι. (6) ἦν δὲ φαρμακεῦσαι δοκέῃ, ἔλλεβορῶν ἀσφαλῆως ἄνω κάθαιρε, κάτω δὲ μὴ· κράτιστον δὲ τούτοισι διαίταν. ὡς δὲ ἔφην ἐν τῷ προρρητικῷ, μὴ φαρμακεύειν μηδὲ τοὺς ἐπανεμένοντας μέλανα, ἀποσίτους καὶ παραφόρους, καθ' ἥθην μικρὰ ὀδονώδεας, ὄμμα θρασύ, κεκλασμένον ἔχοντας, ἐποιδούοντας, σκοτώδεας, ἀχρόους, μηδὲ τοὺς ἐν πυρετῷ καυματώδεας κατακεκλασμένους. (7) ὡς δὲ ἔφην ἐν τῷ περὶ πτισάνης, σησαμοειδῆς ἄνω καθαίρει ἢ πόσις ἤμισυ δραχμῆς ἐν δξυμέλιτι τετριμένον· ζυμίσγειν δὲ καὶ τοῖσι ἔλλεβοροῖσι τὸ τρίτον μέρος τῆς πόσιος, καὶ ἦσον πνίγει. (8) καθαίρειν δὲ καὶ τοὺς ἐν χρονίοις τεταρταίους καὶ τοὺς ἐν λιπυριώδει πυρετῷ χρονίους, καὶ ὧν οὐκ ἔστι δίψος οὐδὲ ἀπόκρισις. τούτους δὲ μὴ πρότερον τῶν τριῶν ἐβδομάδων, ποτὲ δὲ καὶ πλευριτικούς καὶ εἰλεώδεας. ὡς δὲ ἔφην ἐν τῷ περὶ γυναικείων, καθαίρειν καὶ ἦν αἰ μῆτραι καθάρσιος δέωνται.

κβ'. Ἱπποκράτης πρὸς τὸν υἱὸν Θεσσαλόν.

Ἱστορίας δὲ, ὦ παῖ, μελέτω σοι, γεωμετρικῆς καὶ ἀριθμησίας· οὐ γὰρ μόνον σέο τὸν βίον εὐκλέα καὶ ἐπὶ πολλὰ χρήσιμον ἐς ἀνθρωπίνην μοίρην ἐπιτελέσει, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν δξυτέραν καὶ τηλαυγέστερην κατὰ τὸ ἐν ἱητρικῇ ὀνίνασθαι πᾶν ὃ τι χρῆζει. (2) καίτοι ἢ μὲν τῆς γεωμετρίας ἱστορίῃ εὐῶσα πολυσχῆμων τε καὶ πολυειδῆς καὶ πᾶν μετὰ ἀποδείξιος περαιομένη ἔσται χρήσιμη πρὸς τὰς τῶν ὀστέων θέσεις καὶ ἐξαρρήσεις καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελέων τάξιν· (3) εἴση γὰρ τὴν τούτων πολυτροπὴν εὐεπιγνωστότερον, ἐμβολῆ τε ἄρθρων καὶ τῆ τῶν ὀστέων τῶν συντριβομένων ἀναπρίσι τε καὶ ἐκτροπήσι καὶ συνθέσι καὶ ἐξαιρέσι καὶ τῇ λοιπῇ θεραπείῃ χρῆσιν, εἰδὼς ὁκοῖον τὸ χωρίον ἐστὶ καὶ τὸ ἐκ τούτου ἐξαιρούμενον ὀστέον. (4) ἢ δὲ τῆς ἀριθμησίας τάξις πρὸς τὰς περιόδους καὶ εὐλόγους τῶν πυρετῶν μεταστάσεις καὶ τὰς κρίσεις τῶν νο-

vitandi sunt qui corpore probe valent, præcipue vero nigri et humida carne præditi, subsicci, balbi et blæsi. At qui per morbi initia inflammationes confestim per medicamento potionem solvere nituntur, si de distento quidem ac inflammato nihil auferunt, velut a me dictum est in libro de ptisana. Crudus enim affectus nihil cedit; quæ vero morbo resistunt et sana sunt, tabefaciunt. Imbecillo autem reddito corpore morbus superior evadit, et curari nequeunt. (5) Veratrum autem exhibendum quibus de capite fluxio fertur, at suppuratis minime dandum. Medicamento minime purgandi decolores, rauciduli, lienosi, sanguine carentes, suspiriosi et sicca tussi vexati, siticulosi, flatuosi, quique præcordia distenta habent et latera et dorsum, qui stupore affecti hebetius cernunt, quibus aures sonant, quique urinam minime continent, neque qui morbo regio laborant et alvo sunt debili, quibus sanguis erumpit aut qui tubercula habent. (6) Quod si medicamento purgandum videatur, veratro per superiora secure purgato, at per inferiora minime. His autem præstat victus rationem præscribere. Neque vero, quemadmodum in Prædictis dixi, medicamento purgandi sunt, qui nigra vomitione refundunt, cibos aversantur, delirant, quique dolore vexati parum dormiunt, qui aspectum ferocem oblique deflexum habent, subtumidi sunt, tenebricosa vertigine vexantur, decolores, neque qui in febre æstuant et con fracti sunt. (7) Sesamoides vero, velut dixi libro de ptisana, per superiora purgat, potum ad drachmam dimidiam et in aceto mulso tritum. Admissetur etiam veratris tertia potionis parte, et minus strangulat. (8) Diurnas etiam quartanas purgat, et longa febre lipyria laborantes et eos quibus neque sitis neque excretio adest, neque tamen ante tres hebdomadas. Interdum etiam morbo laterali et vulvulo laborantes. Quin etiam purgandum est, si uteri purgatione opus habeant, velut dixi libro de morbis mulierum.

XXII. Hippocrates ad Thessalum filium.

Geometriæ et arithmetices cognitioni studium adhibeto, mi fili. Neque enim solum vitam tuam gloriosam et ad multa in rebus humanis utilem, verum etiam mentem acutiorem et longe splendidiorem ad fructum eorum omnium, quæ in arte medica usui sunt, consequendum reddet. (2) Quanquam geometriæ cognitio, cum multas et varias formas habeat et omnia cum demonstratione ad exitum perducatur, tum ad ossium positus et articulos suis sedibus emotos, tum etiam ad reliquam membrorum compositionem utilis futura est. (3) Nam ad horum affectuum variam cognitionem facilius pervenies, deinde articulorum repositionem, tum ossium contritorum resectionem et perforationem et coaptationem et subtractionem, reliquamque curationem allibebis, qui locum et os quale sit ex eo emotum cognoveris. (4) Numerorum vero series tum ad ambitus tum ad eas mutationes, quæ ad certam rationem in febris sunt, et ad

εύντων καὶ τὰς ἐν νοῦσις ἀσφαλείας ἀρκέουσα ἔσται· μάλα γὰρ σεμνὸν ὑπηρεσίην ἔχειν ἐν ἰητρικῇ τοιγόνδε, ἥτις σοὶ τὰ μέρεα τῆς ἐπιτάσιος καὶ τῆς ἀνέσιος ἀνίστα ὄντα τὴν μοῖραν εὐγνωστα παρέχεται χωρὶς ἀμπλακίης. διὸ δὴ κάρτα ἐς δύναιμιν ἀφίκνεο τῆς τοιγόνδε ἐμπειρίας. ἔρρωσο.

κγ'. Δημόκριτος Ἱπποκράτει περὶ φύσιος ἀνθρώπου.

Χρὴ πάντας ἀνθρώπους ἰητρικὴν τέχνην ἐπίστασθαι, ὃ Ἱπποκράτης (καλὸν γὰρ ἅμα καὶ ξύμφορον ἐς τὸν βίον), πάντων δὲ μάλιστα τοὺς παιδείης καὶ λόγων ἰδρίας γεγεννημένους· ἱστορίην σοφίης γὰρ δοκέω ἰητρικῆς ἀδελφὴν καὶ ξύνοικον. (2) σοφίη μὲν γὰρ ψυχὴν ἀναρρύεται παθέων, ἰητρικὴ δὲ νοῦσους σωματικῶν ἀφαιρέεται. αὐξεται δὲ νόος παρεούσης ὑγιείης, ἣν καλὸν προνοεῖν τοὺς ἐσθλὰ φρονέοντας· ἔξωθεν δὲ σωματικῆς ἀλγεύσης οὐδὲ προθυμίην ἀγεινός ἐς μελέτην ἀρετῆς· νοῦσος γὰρ παρεούσα δεινῶς ψυχὴν ἀμαυροῖ, φρόνησιν ἐς συμπαθείην ἀγούσα. (3) φύσιος δὲ ἀνθρωπίνης ὑπογραφή θεωρίην ἔχει τοιγόνδε. ὁ μὲν ἐγκέφαλος φρουρεῖ τὴν ἄκρην τοῦ σώματος, ἀσφαλείην ἐμπειπιστευμένους, ὑμέσι νευρώδεσι ἐγκατοικέων, ὑπὲρ ὧν ὀστέων διπλῶν φύσιος ἀναγκαῖαι ἀρηρῦται δεσπότην φύλακα διανοίης καλύπτουσι. (4) τριχέων δὲ εὐκοσμίαι χροῖτα κοσμέουσα, τὸ δὲ τῶν ὀμμάτων ἐριτικὸν ἐν πολυχίτωνι φωλεῖον ὑγροῦ ἐνστάσι ὑπὸ μετώπῳ κοιλασίησι ἐνίδρυνται· θεωρίης δὲ αἴτιον ἀκριβῆς κόρη φύλακα ταρσὸν εὐκαιρίης ὑπομένει. διπλοὶ δὲ βύθωνες ὀσφρήσιος ἐπιγνώμονες διορίζουσι ὀφθαλμῶν γειννίην. (5) μαλακὴ δὲ χειλέων ἀφὴ στόματι περιπτυσσομένη, ῥημάτων αἴσθησιν ἀκριβῆς τε διάρθρωσιν παρέσχηκε κυβερνωμένη. γένειον δὲ ἀκροτενὲς καὶ χελύνειον γόμφους ζυνηρμοσμένους. ἐκδοχεῖα δὲ μύθων ὡτα δημιουργὸς ἀνέωγε, οἷσι ἐπεὶν ὁ θυμὸς οὐκ ἀσφαλῆς διήκονος ἀλογιστίης γίγνεται. λαλιῆς μήτηρ γλώσσα, ψυχῆς ἄγγελος, πωλωρεῦσα τὴν γεῦσιν, ἐχυροῖσι ὀδόντων θριγκοῖσι πεφρούρηται. (6) βρόγχος δὲ καὶ φάρυγξ ἤρμοσμένοι ἀλλήλοισι γειννῶσι· ὁ μὲν γὰρ ἐς κέλευθον πνεύματος, ὁ δὲ ἐς βυθὸν κοιλιῆς τροφὴν προπέμπει λάβρον ὠθεύμενος. κωνοειδῆς δὲ καρδίη βασιλῆς, ὀργῆς τιθηνός, πρὸς πᾶσαν ἐπιβουλήν ἐνδεδυκε θώρακα, θαμιναὶ δὲ πνευμάτων σήραγγες ἡέρι διοδεύμεναι φωνῆς αἴτιον πνεῦμα τίχτουσι. (7) τὸ δὲ χορηγὸν αἵματος καὶ μεταβάλλον ἐς τροφὴν ξὺν λοβοῖσι πολλακίς κοιλῆ περίπλοος ἔσται ἥπαρ, ἐπιθυμίας αἴτιον. χολὴ δὲ γλωρὴ πρὸς ἥπατι μένουσα καὶ διαφθορὴ σώματος ἀνθρωπίνου ὑπερβλύσασα γίγνεται. βλαβερός δὲ σώματος ἀνθρωπίνου καὶ ἀνωφελὲς ἐνοικος σπλῆν ἀπέναντι εὔδει, πρῶγμα μηδὲν αἰτεῦμενος. (8) μέση δὲ τούτων χορηγείη πανδέκτειρα κοιλίη κατευνάζεται διοικήουσα τὴν πέψιν. ἐνογα δὲ κοιλίης ξυνέσιος δημιουργίη ξυνδονούμενα εἰλέεται περὶ κοιλίην ἐντερα, λήψιος καὶ ἀποκρίσιος αἴτιος.

iudicandos ægrorum crises et ad securitatem in morbis satis futura est. Præclarum enim est, id tibi in re medica subministrari, quod intensionis ac remissionis partes, quæ ex parte inæquales sunt, absque errore te edoceat. Quapropter ad huius experientiæ facultatem valde contendito. Vale.

XXIII. Democritus Hippocrati de natura humana.

Omnes artem medicam nosse convenit, o Hippocrates, cum præclara simul res sit et ad vitam conducibilis, tum vero vel maxime eruditionis et eloquentiæ peritos. Sapientiæ enim cognitionem medicinæ sororem et familiarem esse duco, (2) sapientia siquidem animum perturbationibus liberat; at medicina corporum morbos pellit. Mens autem increscit cum adest sanitas, cuius curam habere eos qui recte sentiunt præclarum est. Ubi vero corporis habitus dolet, mens ad virtutis exercitationem nullam adhibet diligentiam. Præsens enim morbus animum vehementer hebetat, et intelligentiam in affectus cognationem secum adducit. (3) Humanæ vero naturæ descriptio hanc habet speculationem. Cerebrum quidem in summa corporis parte præsidio locatum est, ad securitatem sibi conceditam, intra membranas nervosas collocatum, supra quod duplicia ossa ad necessitatem adaptata dominum mentis custodem cerebrum coeperint. (4) Pilorum concinna ratio cutem exornat. Oculorum vero cernendi vis intra multa tunicas insistentibus humoribus velut in cavo delitescens, sub fronte ad moderationem collocata, cernendi causa est. Pupilla sincera, palpebræ extremam oram, ταρσὸν dicunt, ad opportunitatis custodiam sustinet. Nares duplices odoratus arbitraræ, oculorum viciniam dirimunt. (5) Labra vero os molli suo contactu circumplexa, verborum sensum et exactam articulationem regunt et efficiunt. Mentum autem in extremitatem desinit et testudinis in modum connexum dentium clavis coaptatur. At aures opifex ad sermones excipientes aperuit, in quas cum sermo subit, certus temeritatis minister evadit. Lingua loquentiæ mater, animi nuntia, gustus custodiæ præfecta, tutis dentium sepimentis munita est. (6) Guttur ac gula iuxta sese coaptata viciniam habent. Illud enim in spiritus viam, hæc vero in ventriculi profundum liberaliter propellendo alimentum demittit. Cor regium locum obtinens, coniformam habens, adversus omnes insultus thoracem induit. Crebræ autem spiritus cavernæ, aeri perviæ, spiritum vocis causam pariunt. (7) At hepar quod sanguinem suggerit et in alimentum transmutat, cum fibris plerumque vena cava alluitur, cupiditatisque causa est. Bilis pallida in hepate manens, ubi in corpore humano redundat, ipsum corrumpit, eiusque noxius et inutilis est incola. Splen ex adverso iacet, nullum negotium exhibens. (8) Horum medius ventriculus omnia in se recipiens chorum ducit et recumbit coctionem moderans. Intestina vero quæ ventris compositione continentur, constituta uti cum eo agitentur, per ventrem convolvuntur, eorum quæ

(9) οἰδμοὶ δὲ νεφροὶ ἰσχυροὶ ἐνηδρασεμένοι καὶ ἡμφε-
 σμένοι δὲ μῶν, οὐρῶν ἐκκρίσιος οὐκ ἀλλότριος πεφύκασι·
 κύριος δὲ ἀπάσης κοιλίης ὁ καλούμενος ἐπίπλους γασ-
 ττέρα πᾶσαν ἐμπεριεῖληφε, μόνου σπληνός ἄτερ. (10)
 ἐξῆς νευρώδης κύστις ἰσχυρὸν στόμα ἐνηδρασεμένη, συμ-
 πεπλεγμένων ἀγγείων, οὐρῶν ἐκκρίσιος αἰτία γίνεταί.
 ἡ δὲ γειτνιώσα ταύτῃ μήτηρ βρεφῶν, δεινὸν ἄλγος,
 τῶν ἐν γυναικί μόχθων μυρίων παραίτη, μήτηρ ἐμ-
 πεφώλευκε· ἡ πυλωρὸς μυχοῖσι ἰσχυρὸν βράσσασα σὰρξ
 σφίγγεται νεύροισι, ἐκ δὲ πλήθους ἐκχέουσα γαστρὸς
 φύσιος ἐκ τόκου προνοίης. (11) ἐκ δὲ σώματος κρεμαστοὶ
 ἐκτὸς οἰκίην νέμανται ἐκγόνων κτίσται ὄρμιες, πούλυ-
 χίτωνες ἐόντες, εὐνοίης ἕβη ἀπὸ φλεβῶν τε καὶ νεύρων
 πλέγμα, οὐρῶν ἐκχυσιν ποιούμενον, ξυνοούσης ὑπουρ-
 γόν, φύσιος ὑπὸ δεσμηιούργηται θριξὶ ἕβης πυκαζόμε-
 νον. (12) σκέλεα δὲ καὶ βραχίονες καὶ τὰ προσηρητη-
 μένα τούτοισι ἄκρα, διηκονίης πᾶσαν ἀρχὴν ξυνηθροι-
 σμένα ἔχοντα, νεύρων ἀσφαλέα λειτουργίην τελέουσι.
 ἡ δὲ ἀσώματος ἐν μυχοῖσι φύσις ἐξέτευξε παντάμορφα
 σπλάγχων γένεα, ἃ δὴ θάνατος ἐπισταθεὶς ὠκείως
 ἔπαυσε λειτουργίης.

κδ'. Ἰπποκράτης Κῶος βασιλεῖ Δημητρίῳ χαίρειν.

Ἡμεῖς καὶ πρότερον μὲν σπουδάζοντες, ὦ βασιλεῦ,
 περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσιος ἐν κεφαλαίῳ θεωρῆσαι τὰ
 μέρη, ταῦτα συγγράψαντες καθάπερ ἤξιώσας ἀπε-
 στείλαμεν. νῦν δὲ περὶ ὧν δεῖ μάλιστα σπουδάζειν
 τοὺς ἔμφρονας, ἡμεῖς τὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν πρότερον
 παρεληφότες, τὰ δὲ καὶ νῦν αὐτοὶ προσεξευρίσκοντες
 γεγράφαμέν σοι. οἷς σὺ τοῖς τῶν προτέρων ἀρρωστημά-
 των σημείοις γινομένοις ἐπακολουθῶν καὶ χρώμενος
 πλειστάκις ἀνοστος ἀν εἴης τὸν ἅπαντα χρόνον. (2)
 ἔστι δὲ δύο γένη ἀρρωστιῶν ἀπάντων ζῶων, ἡ μὲν
 κατὰ γένος, ἡ δὲ κατὰ πάθος ἀνόμοιοι. τὰς δ' ἐπι-
 θυμίας τὰς κατὰ τὴν τροφήν ἐκ τῶν ὑπεναντίων ὄφει
 ξηραινομένων τῶν κενουμένων τὰ δὲ πλήρη πληροῦν-
 των δὲ κενά. τὰς δὲ νούσους ἀπάσας ἐξ ὑπεναντίων
 ὄφει καθεστηκυίας καὶ νούσους ὑπὸ νούσων γινομένας.
 (3) ὑπὸ σπασμῶν πυρετὸς ἐπιγινομένος ἴσθησι τὸ νό-
 σημα κεφαλῆς, πολλῆς δὲ περιωδυνίας αἶμα κατὰ
 τὰ ὦτα βραγὲν ἢ κατὰ τὰς ῥίνας. σπασμοὶ δὲ τοῖς
 μελαγχολικοῖς ἐπιγινομένοι παύουσι τὰς μελαγχολίας.
 (4) καὶ καθόλου μὲν ἔστι καὶ ῥίζα τῶν ἀνθρωπίνων νο-
 σημάτων ἡ κεφαλή, καὶ τὰ ἀρρωστήματα τὰ μέγιστα
 ἐκ ταύτης παραγίνεταί· ἐπιχειμένην γὰρ αὐτὴν τῷ
 σώματι ὡσπερ σικύαν, τῶν εἰσφερομένων ἀπάντων
 συμβαίνει αὐτὴν ἔλκειν περιπτώματα καὶ τοὺς λεπτο-
 μερεῖς γυμοῦς. (5) δεῖ δὲ προσέχειν τὸν νοῦν ἰδίως
 ζῆν αὐτὸν παρασκευάσαντα εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ὅπως
 μηδεμίαν αὐξήσιν λαμβάνῃ τὰ προσπίπτοντα τῶν ἀρ-
 ρωστημάτων διὰ τε τῆς ἐπιμελείης καὶ τῆς εὐτα-
 ξίης τῆς παρὰ σοὶ γινομένης, καὶ μήτε ταῖς τῶν
 ἀφροδισίων ἀκρασίαις μήτε ταῖς τῶν διαφόρων ἐδε-
 σμάτων μήτε τοῖς ὕπνοις τοῖς ὑπερβολαστικοῖς, ἀγυ-

assumuntur et excernuntur causæ. (9) At gemini renes
 coxis insidentes et adipe circumlati, ad urinarum ex-
 cretione non alieni naturæ sunt comparati. Omentum
 vocatum toti ventri dominatur, eumque solo liene ex-
 cepto complectitur. (10) Vesica dinceps nervosa, coxæ
 ore per complicata vasa insidens, urinarum excretionis
 causa existit. Huic vicina infantium mater, gravis cala-
 mitas, sexcentarum ærumnarum mulieri auctor uterus
 delitescit. Cujus osculo caro præfiscitur, quæ ex imis
 coxarum recessibus erumpens, nervis adstringitur, ex
 plenitudine naturæ ventris effundens, ex partus provi-
 dentia. (11) Extra corpus pensiles domum incolunt ad
 generationem conditi testes, multiplies tunicas habentes.
 Pubes autem ex venis et nervis ad benevolentiam
 contexta, urinarum effusionem facit, ad veneris minist-
 terium a natura condita pubertatis appetentiam coarctat.
 (12) Crura et brachia hisque annexa extrema, totum of-
 ficii principium coacervatum habent, totamque nervo-
 rum administrationem perficiunt. Incorporæ autem in
 imis recessibus natura viscerum omne genus fabricavit,
 quibus sane mors insidens ea celeriter administratione
 solvit.

XXIV. Hippocrates Cous regi Demetrio S.

Nos cum antea, o rex, operam dederimus ut naturæ
 humanæ partes in summa considerarem, eas ad te con-
 scriptas velut iussisti misimus. Nunc vero ea quibus
 summo studio prudentes incumbere debent, partim qui-
 dem a maioribus excepta, partim vero etiam nunc per
 nos inventa ad te scripsimus. Quæ si una cum prio-
 rum morborum signis assecutus fueris, iisque sapius
 usus fueris, nullum per omne vitæ tempus morbum
 experieris. (2) Duo autem sunt morborum genera,
 quæ universa animantia affligunt, unum quidem genere,
 alterum vero affectu inter se dissimilia. At alimento-
 rum cupiditates ex repugnantibus deprehendes, dum quæ
 vacantur eorum quæ plena sunt, et quæ implent vacuo-
 rum indicationem faciunt. Morbos autem omnes ex
 subcontrariis conflatos deprehendes, et morbos ex mor-
 bis oriundos. (3) Convulsionibus succedens febris mor-
 bum compescit. Capitis magnos dolores, sanguis per
 aures aut nares copiose prorumpens. Convulsiones me-
 lancholicis omnibus succedentes, melancholias sedant.
 (4) Et in summa quidem humanorum morborum radix
 caput est, ex eoque maximæ ægrotationes adveniunt.
 Cum enim toti corpori incumbat, eorum omnium quæ
 ingeruntur reliquias et tenues humores non secus ac cu-
 curbitulam attrahere contingit. (5) Intendere autem
 animum oportet ut in has partes præparatus peculia-
 riter vivas, et adhibita diligentia tam bene constituto or-
 dine omnia apud te fiant, ut nullum ingruentis morbi
 incrementum accipiat, et neque rerum venerearum neque
 diversorum eduliorum intemperantia neque somnis

μνάστου ὄντος τοῦ σώματος, χρώμενος, ἀλλ' ἐπακολου-
θοῦντα τοῖς σημείοις τοῖς γιγνομένοις ἐν τῷ σώματι
διατηρεῖν τὸν καιρὸν ἐκάστου σώματος, ὅπως ἂν φυλα-
ξάμενος τὸ ἀρρώστημα τὸ μέλλον ἐπιφέρεσθαι ταῖς θε-
ραπείαις αἷς ἂν ἐγὼ γράψω χρώμενος διατελῆς ἀνου-
σος εἶν.

κε'.

Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων.
Ἐπειδὴ Ἱπποκράτης Κῶος ἱητὸς ὑπάρχων καὶ γεγο-
νῶς ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ μεγάλην εὐνοίαν μετὰ σωτηρίας
ἐνδέδεικται τοῖς Ἑλλήσι, ὅτε καὶ λοιμοῦ ἰόντος ἀπὸ
τῆς βαρβάρων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τόπους ἀπο-
στεύλας τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς παρήγγειλε τίσι χρῆ θε-
ραπείαις χρωμένους ἀσφαλῶς διώσασθαι τὸν ἐπιόντα
λοιμόν, (2) ὅπως τε ἱατρικὴ τέχνη Ἀπόλλωνος διαδο-
θεῖσα τοῖς Ἑλλησιν ἀσφαλῶς σώσῃ τοὺς κάμνοντας αὐ-
τῶν ἐξέδωκε δὲ καὶ ξυγγράψας ἀφθόνης τὰ περὶ τῆς
ἱατρικῆς τέχνης, πολλοὺς βουλόμενος τοὺς σώζοντας
ὑπάρχειν ἱατρούς, τοῦ τε Περσῶν βασιλέως μεταπεμ-
πομένου αὐτὸν ἐπὶ τιμαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν ἴσαις καὶ
δώροις ἐφ' οἷς ἂν αὐτὸς Ἱπποκράτης αἰρήται, ὑπερεῖδε
τὰς ὑποσχέσεις τοῦ βαρβάρου, ὅτι πολέμιος καὶ κοινὸς
ἐχθρὸς ὑπῆρχε τοῖς Ἑλλησιν. (3) ὅπως οὖν ὁ δῆμος ὁ
Ἀθηναίων φαίνεται προαιρούμενος τὰ χρήσιμα διὰ
παντὸς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἵνα χάριν ἀποδοῖν πρέ-
πουσαν Ἱπποκράτει ὑπὲρ τῶν εὐεργετημάτων, δέδο-
χται τῷ δήμῳ μῆσαι αὐτὸν τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα
δημοσίᾳ καθάπερ Ἡρακλέα τὸν Διός, καὶ στεφανῶσαι
αὐτὸν στέφανῳ χρυσοῦ ἀπὸ χρυσοῦν χιλίων, ἀναγορεῦ-
σαι τε τὸν στέφανον Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ
ἀγῶνι τῷ γυμνικῷ, καὶ ἐξεῖναι πᾶσι Κῶϊων παισὶν
ἐφηθεύειν ἐν Ἀθήναις, ἐπειδὴ περ ἡ πατρίς αὐτῶν ἄν-
δρα τοιοῦτον ἐγέννησεν. εἶναι δὲ Ἱπποκράτει καὶ πο-
λιτεῖαν καὶ σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ διὰ βίου.

κς'.

Ὅ πολλοὶ καὶ πολλῶν πολιῶν οἰκηταί, ἐν ἀξίῃ με-
γάλη γεωῖτες, κοινὸν οὐνομα Θεσσαλοί, πᾶσι ἀν-
θρώποισι πικρὴ ἀνάγκη τὰ μεμοιραμένα φέρειν· καρ-
τερῇ γὰρ βιάζεσθαι ἂν βούληται. ἤ καὶ ἐγὼ νῦν εἰκῶν
ξὺν ἐμῇ γενεῇ θαλλοῦς στέψας ἐπ' Ἀθηναίης βωμοῦ
ἱκέτης ἵδρυμαι τίς εἶναι, χρῆ λέγειν τοῖσι ἀγνοέουσι.
(2) Ἱπποκράτης, ὃ ἄνδρες, ὁ ἱητὸς ὁ Κῶιος διὰ
σεμνῆς καὶ καλῆς αἰτίης ἐμειυτὸν καὶ παῖδας ὑμῶν
ξυνίστημι γινώσκεισθαι, ὃ πληθύνει· καὶ γὰρ δή, ὃ ἄν-
δρες, οἰκεῖοι ἐν οἷς ὡς εἰπεῖν ἀληθῶς πολλοῖσι ἡμέων
καὶ πολλῶν ὑμετέρων γινώσχομαι, ὡς τύπῳ εἰπεῖν.
οὐνομα δ' ἰδέης καὶ προσωτέρω κελύρηκε· δοκέω δὲ
τοῦτο ἐκ τέχνης ἐμῆς ὑγιείης τε καὶ ζωῆς αἰτίον ἀν-
θρώποισι, οὐ μόνον τοῖσι τὴν ἡμετέραν οἰκέουσι, ἀλλὰ
καὶ πολλοῖσι Ἑλλήνων ἐγγύς ἡμέων γινώσχομαι.
(3) ἤδη δὲ εἴπω ὑπέμεινα τὸ τηλικούτον πρῆγμα ἔργῳ

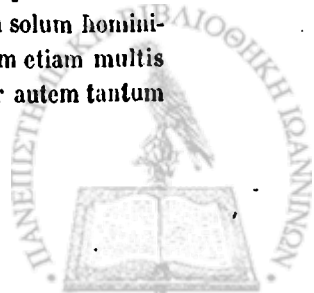
maxime noxiis minime exercitato corpore utaris, sed
signa quæ in corpore fiunt secutus, cuiusque corporis
occasionem conserves, ut eo qui ingruit morbo evitato,
earum medelarum usu quas præscribo sine ullo morbo
vitam transigas.

XXV.

Senatus populusque Atheniensium sic censuit. Quan-
doquidem Hippocrates Cous medicus ab Æsculapio oriun-
dus summam benevolentiam in servandis Græcis osten-
dit, cum peste a barbaris in Græciam pervadente,
demissis per loca suis discipulis medelas indicavit, qui-
bus instantem pestem secure repellere possent quo-
que modo (2) medicina Græcis tradita eos laborantes
tuto servaret. Quin et exacte a se scripta de re medica
in publicum emisit, cum multos esse cuperet medicos,
qui servare possent. Persarum etiam rege ipsum ad hono-
res suos optimatibus æquales et munera quæ ipse Hip-
pocrates optaret accersente, barbari pollicitationes, quod
hostis et communis Græcorum inimicus esset, con-
tempnit. (3) Ut igitur constet populum Atheniensem
Græcis semper utiliter consuluisse, utque dignam pro
meritis Hippocrati gratiam referat, decrevit populus, ut
in magnis mysteriis non secus ac Hercules Iovis filius
publice initiaretur, et corona aurea mille aureorum coro-
naretur, coronam ipsam Quinquatribus magnis in gym-
nico certamine præcone proclamante. Et omnibus Coo-
rum liberis liceat, non secus ac Atheniensium, Athenis
pubertatem agere, quod eorum patria eiusmodi virum
procrearit. Hippocrates vero ut civitatis iure et victu
in Prytaneo toto vitæ tempore donetur.

XXVI.

Vos alloquor, o multi et multarum urbium incolæ,
summaque dignitate constituti, communi nomine Thes-
sali. Mortales omnes duræ fati necessitati sunt obnoxii, quæ
satis viribus valet, ut vel invitos cogat facere quæ velit.
Huic ego quoque nunc cedens cum prole mea fronde
coronatus ad Minervæ aram supplicanti similis qui sede-
o, quis sim iis qui me non norunt enarrare oportet. (2) Hippo-
crates medicus Cous, o viri, gravi et honesta de causa
me ipsum oculis vestris propono cognoscendum et liberos
meos. Namque mihi sane familiares estis, inter quos re
vera plurimos et in vestris urbibus, ut paucis expediam,
noti sumus. Nomen vero meum ulterius quam forma
processit. Id autem causæ ex arte mea, quæ sanitatem
et vitam tuctur, fuisse videtur, quod non solum homini-
bus qui vestram regionem incolunt, verum etiam multis
Græcis vobis finitimis notus sum. (3) Cur autem tantum

πρᾶται ἐρέω. « Ἀθηναῖοι, ὧ ἄνδρες Θεσσαλοί, κακῶς ἐξουσίη χρεόμενοι, μητρόπολιν ἡμετέραν Κῶ ἐν δούλης μερίδι διατίθενται, τὰ ἐλεύθερα διὰ προγόνων κτήσιος δορίκτητα ποιούμενοι, οὔτε ζυγγενεῖν αἰδεσθέντες, ἥ ἐστι αὐτοῖσι ἀπὸ Ἀπόλλωνός τε καὶ Ἡρακλέος, ἥτις ἐς Αἰνίον τε καὶ Σούνιον τοὺς κείνων παῖδας ἰκνέεται, οὐδ' Ἡρακλέος εὐεργεσιῶν εἶνεκεν περὶ ἐς νόον βαλόμενοι, ἃς ὁ κοινὸς ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν ὀρθῶς ποιέων θεὸς ἐς κείνους κατέθετο. ὑμεῖς δὲ ἀλλὰ πρὸς Διὸς τε ἱεσίου καὶ θεῶν ὁμογνίων ἐξέλθετε, ἀμύνατε, ἐλευθερώσατε, τῆς ἰδίας φιλοτιμίας μηδὲν ἑλλείποντες.

κζ'.

Προσῆκειν ἡγέομαι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν καθιστάμενον ἐς ὑμέας καὶ μὴ γινωσκόμενον παντὶ τῷ πλήθει, πρῶτον μὲν δηλῶσαι ὅστις καὶ ὅποθεν ἐστὶ, μετὰ δὲ ταῦτα οὕτω τῶν ἄλλων λόγων ἀπτεσθαι. ἐμοὶ μὲν πατὴρ Ἰπποκράτης, ὃν ὑμεῖς γινώσκετε ἐν ἱητρικῇ ἡλικίᾳ δύναιμι ἔχει, οὐνομα δὲ Θεσσαλός. (2) γινώσκονται δὲ καὶ γὰρ οὐκ ἐν δευτέροις ὑμέων οὐδ' ὀλίγοισι. πατὴρ δὲ μοι Κῶς, ἣν ὅπως ὑμῖν οἰκείη ἐστὶ ἐξ ἀρχαίων, ἕτεροι ἐροῦσι ὅτινες ἱστορίην ἐξηγήσασθαι δυνατότεροι. (3) ἤλθον δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τέσσαρας ἔχων εὐεργεσίας εἰπεῖν παρ' ἡμέων ἐς ὑμέας γεγεννημένας· τὴν μὲν τινα παλαιάν ἐπὶ τῶν προγόνων, κοινήν ἐς ἅπαντας τοὺς Ἀμφικτύονας, ὃν ὑμεῖς οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα· τὴν δὲ ἑτέραν ἐτι μέζω ταύτης καὶ δικνεομένην ἐς Ἑλλήνων τοὺς πλείστους. (4) καὶ αὗται μὲν φανήσονται τῆς πόλιος καὶ τῶν προγόνων τῶν ἐμῶν εὐσεῖς, ἣ δὲ τρίτη τοῦ πατρὸς ἰδίη, καὶ τηλικαύτη ὅσην εἰς ἀνὴρ οὐδεὶς ὑμῖν τε καὶ πολλοῖσι Ἑλλήνων κατέθετο. ἣ δ' ὑστάτη τῶν τεσσάρων κοινή τοῦ πατρὸς καὶ ἐμέο, καὶ οὐκέτι ἐς πλέονας ἀλλ' ἐς ὑμέας αὐτοὺς δικνεομένη, ἣ πρὸς μὲν τὰς προτέρας εὐεργεσίας σμικρὴ ἂν φανείη, πρὸς δὲ ἑτέρων χάριτας μετρεομένη μεγάλη. (5) αἱ μὲν δὲ εὐεργεσίαι οὕτως ἔχουσι ἃς ἔφην εἶναι, ὡς ξυνελόντι εἰπεῖν· δεῖ δὲ μὴ μόνον φάναι ἀλλὰ καὶ ἀποδείξαι ὡς εἰσὶ ἀληθεῖς. ἀρχὴν οὖν τῷ λόγῳ τὴν ἀρχὴν τῶν ὑπουργιέων ποιήσομαι, τὰ δὲ ἀρχαιότατα πρῶτα λέξω, ἐν οἷσι τάχ' ἂν με καταλάβοι μακρότερα καὶ μυθωδέστερα εἰπεῖν· ποθεῖ δὲ πως ἀρχαίως λέγεσθαι. (6) ἦν γὰρ χρόνος ὅτ' ἦν Κρισαῖον ἔθνος. καὶ ὤκειον μὲν περὶ τὸ Πυθικὸν ἱερόν, γῆν δ' εἶχον ἣ γε νῦν τῷ Ἀπόλλωνι καθιέρωται· καλεῖται δὲ τὸ μὲν Κρισαῖον πεδίον ἢ Λοκροὶ παροικεῖουσιν καὶ ἢ Μέλαιναι πρόσσεισι, τὸ δὲ Κίρφιον ὄρος ἢ Φωκέες παρικήαται. (7) οὗτοι οἱ Κρισαῖοι γενομένοι κατε πολλοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι, τούτοις τοῖσι ἀγαθοῖσι ἐπὶ κακῶ ἔγρησαντο· ἐξυβρίσαντες γὰρ πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ παράνομα εἰργάσαντο ἐς τὸν θεὸν ἀσεβέοντες, Δελφούς καταδουλούμενοι, προσοίκους ληϊζόμενοι, θεωρούς συλέοντες, γυναϊκάς τε καὶ παῖδας ἀγινέοντες καὶ ἐς

negotium peragendum susceperim, iam referam. Athenienses, viri Thessali, abusi potentia sua metropolim nostram Co in servitutem redigunt, belli iure libertate quam a maioribus acceperimus nos privarunt, neque cognitionem reverentur quæ eis nobiscum inde ab Apolline et Hercule est, quæque ad Ænium et Sunium eorum liberos devenit, neque eis in mentem venit Herculis beneficiorum, quæ deus ille et vobis et nobis communis non iniuria in eos contulit. At vos per Iovem supplicum curam gerentem et per penates deos foras prodite, opem ferite et vestræ dignitatis memores nos in libertatem asserite.

XXVII.

Consentaneum esse arbitror, viri Athenienses, ut is qui apud vos dicturus est, cum multitudini notus non sit, primum quidem quinam et unde sit demonstrat, deinde vero reliquam orationem persequatur. Ac pater quidem mihi est Hippocrates, quem quantam habeat in arte medica facultatem, optime nostis, nomen vero Thessalus. (2) Verum et ipse inter vos non in postremis nec in paucis sum cognitus. Patria mea Cos est, quæ qua ratione vobis ab antiquo coniuncta sit, cæteri dicent qui in enarranda historia plus valent. (3) Huc autem veni a patre missus, quatuor in vos a nobis collata beneficia commemoraturus; unum quidem vetus quoddam, maiorum nostrorum memoria, in omnes Amphictyones commune, quorum vos non minima pars estis; alterum vero hoc aliquanto maius, quod et ipsum ad plurimos Græcos permanavit. (4) Et hæc quidem ab urbe nostra et maioribus nostris profecta deprehenduntur; at tertium patris est proprium et tantum quanto nemo unquam hominum tum vos tum multos Græcos affecit. Quartum et ultimum mihi cum patre commune est, quod nec iam in multos, sed in vos ipsos redundavit. Quod quanquam cum prioribus beneficiis comparatum parvum videri queat, cum aliorum tamen beneficiis collatum magnum est. (5) Atque hæc quidem beneficia, ut paucis comprehendam, quemadmodum dixi, ita se habent. Vera autem esse non solum dicere, sed etiam demonstrare convenit. Orationis igitur nostræ exordium ab officiis nostris sumam, ac primum antiquissima referam, in quibus longiora fortasse et fabulosiora narrare mihi acciderit. Quis autem vetus dici desiderat. (6) Olim enim Crisæa gens fuit, et circa Pythicum templum habitabat, terram autem quæ nunc Apollini dicata est incolebat. Crisæus vero campus vocatur, quem Locri accolunt et in quo sunt Melænæ; Cirphius autem mons, cui Phocenses adiacent. (7) Crisæi vero cum numerosi essent ac potentes et divites, his bonis insolentius abusi multa gravia et iniusta perpetrarunt, in deum etiam impie se gerentes, Delphos subiugantes, vicinos diripientes, ad oraculum consulendum missos depredantes, uxores et liberos vi ab-

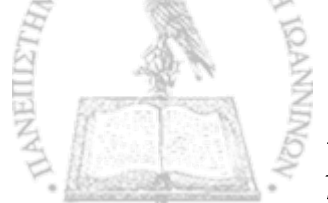
τὰ σώματα ἐξυβρίζοντες. ἀνὸς ὢν Ἀμφικτύονες ὀργισθέντες καὶ στρατεύματι ἐς τὴν γῆν ἐμβαλόντες αὐτῶν καὶ μάχῃ νικήσαντες, τὴν χώραν ἐδηλοῦν καὶ τὰς πόλιας ἐπόρθεον. (8) ἔνθα πολλὰ καὶ ἀνόσια ποιήσαντες σχετλίοισι ἀπήντησαν καὶ οὐ μείω ὢν ἔπραξαν τίνοντες· μακαριστοὶ δ' ἦσαν αὐτῶν οἱ ἐν χερσὶ τελευτήσαντες, δεύτεροι δὲ οἱ δοριάλωτοι γενόμενοι, οἳ τε ἐς ἐτέραν χώραν καὶ πόλιας ἐπεραιώθησαν· τὰ γὰρ σφέτερα κακὰ οὐκ εἶχον ἐν ὀφθαλμοῖσι. (9) οἱ δὲ αὐτοῦ μείναντες τῶν αἰχμαλώτων ἀτυχεστάτοι ἦσαν, ὅσοι ἠκίζοντο ἐν χώρῃ τῇ ἐσωτῶν σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοισι, ἀγρούς τε καὶ ἄστυα πυρὶ παραδιδόμενα ἐθεώρουν. (10) ἔτι δὲ τούτων κάκιον διήγον οἱ ἐν τοῖς τεύχεσι διαρκέοντες, ὁκότε τῶν εἰρημένων κακῶν ἃ μὲν ἐβλεπον ἃ δ' ἐπυνόοντο, πλέον ἀκούοντες τῶν ἀληθῶν· οὕτω γὰρ κου ἔθος γίνεσθαι καὶ δὴ κακὰς ἐλπίδας σιωπηρῆς εἶχον. (11) ἦν δὲ σφι πόλις ἐγγὺς τούτου τοῦ τόπου μεγίστη, ὅκου νῦν ὁ ἱππικὸς ἀγὼν τίθεται, ἧς τὰ τεύχη ἐπεσκευάζοντο καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἄλλων πολίων διαφεύγοντας ἐδέχοντο, τὰ δὲ ἀγρεῖα ἐξέβαλον καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐσεκομίζοντο, καὶ διανοεῦντο ὑπομένειν, ἐλπίζαντες μήτε μάχῃ τὴν πόλιν αἰρεθῆναι μήτε κατὰ μῆκος χρόνου. (12) οἱ δ' Ἀμφικτύονες τὰ τε ἄλλα καθεῖλον, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πόλει φρούριον ποιησάμενοι καὶ ἐς πολιορκίην σκευάσαντες, τὸ ἄλλο στρατεύμα κατὰ πόλιας ἀφῆκαν. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ λοιμοῦ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐμπεσόντος καὶ τῶν στρατιωτῶν νοσεόντων, τινῶν δὲ καὶ ἀποθησκόντων, τῶν δὲ καὶ ἐκλειπόντων τὸ φρούριον διὰ τὴν νοῦσον, οἱ Ἀμφικτύονες ἐταράσσοντο καὶ ἄλλοι ἄλλα ἐβουλεύοντο· φιλέει δὲ τὰ κοινὰ οὕτω κως γίνεσθαι. (13) τέλος δὲ ἀγανακτήσαντες τῷ πάθει καὶ ἀπογνωσισμαχῆσαντες τῷ θεῷ ἐπέτρεψαν, καὶ ἦροντο ὅ τι χρὴ ποιεῖν. ὁ δ' ἐκέλευε πολεμέειν, καὶ ὑπισχνέετο κρατήσῃν, ἦν ἐς Κῶν ἐλθόντες ἐλάφου παῖδα ἐς ἐπικουρίην ἀγάγωνται ζῶν χρυσῷ σπεύσαντες, ὡς μὴ πρότερον οἱ Κρισαῖοι ἐν τῷ ἀδύτῳ τὸν τρίποδα σιλήσωσι· εἰ δὲ μή, τὴν πόλιν οὐκ ἀλύσεισθαι. (14) οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες καὶ ἐλθόντες ἐς Κῶν τὰ μαντευθέντα ἀπήγγειλαν. ἀπορεύτων δὲ τῶν Κῶν καὶ ἀγνοούντων τὸ μάντευμα, ἀνέστη ἀνὴρ, γένος μὲν Ἀσκληπιάδης, πρόγονος δὲ ἡμέτερος, ἱητρός δὲ Ἑλλήνων κράτιστος ὁμολογεύμενος τῶν τότε (ὄνομά οἱ ἦν Νεβρός), ὅστις νομίζειν ἔφη τὸ θεσφατον ἦκειν ἐς ἐσωτόν, « εἴπερ ὁ θεὸς οὕτω παρήνεσε ὑμῖν, ἐλθόντας ἐς Κῶν ἐλάφου παῖδα ἐς ἐπικουρίην ἀγαγεῖν. (15) Κῶς μὲν γὰρ αὕτη, τὰ δὲ ἐλάφων ἐκγονα νεβροὶ καλέονται, Νεβρός δὲ μοι οὐνομα, ἐπικουρίη δ' ἂν ἄλλη τίς προτέρη γένετο στρατοπέδῳ νοσεόντι ἱητροῦ; καὶ μὴν τό γε εὐθὺ ἐρόμενον οὐ δοκέω ὅτι τοὺς τοσοῦτον Ἑλλήνων ὑπερέχοντας ὀλθῶν ἐς Κῶν παρελθόντας ἔταξε ὁ θεὸς νόμισμα χρυσοῦν αἰτέειν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ θεσφατον ἐς τὴν ἐμὴν οἰκίην ἔρχεται· Χρυσὸς γὰρ μοι κέκληται τῶν ἀρρένων

ducentes eorumque corpora stupro contaminantes. Unde ira commoti Amphictyones immisso in eorum agros exercitu iisque pralio superatis regionem devastarunt et urbes expugnarunt. (8) Ubi qui multa et nefaria perpetrarunt, in miserabiles calamitates inciderunt, neque minores poenas quam aliis inflixerant persolverunt. Ex quibus felicissimi fuerunt qui hostium manibus perierunt, deinde qui bello capti sunt, qui que ad aliam regionem et urbes transmissi sunt; neque enim sua mala ob oculos habuerunt. (9) At qui captivi illic remanserunt, infelicissimi fuerunt, qui suam regionem incolentes cum uxoribus et liberis agros et urbes igne conflagrantes aspexerunt. (10) His autem adhuc peius degebant qui intra moenia perdurabant, cum commemorata mala partim videbant, partim sciscitando resciscabant, veris maiora audientes (sic enim contingere solet); et sane suae salutis diffidebant. (11) Erat autem illis urbs prope hunc locum maxima, ubi nunc equestre certamen celebratur, in quam moenibus refectis exules aliarum urbium receperunt, inutilibus vero ciectis necessaria comportarunt et de sustinendo bello cogitabant, sperantes neque hostili manu neque longa temporis obsidione urbem capi posse. (12) Amphictyones vero tum reliqua destruxerunt, tum praesidio urbi imposito et ad obsidionem comparato reliquum exercitum oppidatim dimiserunt. Interiecto tempore, cum pestis castra invasisset, militibus aegrotantibus, nonnullis etiam morientibus, aliis quoque propter morbum praesidium deserentibus, Amphictyones turbati sunt et varia inter se consultabant. Solent autem haec in rebus publicis evenire. (13) Tandem morbum indigne ferentes, mutata sententia iudicium de se deo commiserunt et quid agendum esset interrogaverunt. At ille bellum gerere iussit et victoriam pollicitus est, si Co peterent cervique filium cum auro in subsidium adducerent, idque festinabundi, prius quam Crisaei in adyto tripodem diriperent; alioqui urbem capi non posse. (14) Quibus auditis Co profecti oraculum renunciaverunt. Haerentibus autem Cois et vaticinium ignorantibus, surrexit ex Asclepiadarum genere quidam ex maioribus nostris medicus inter Graecos eius temporis procul omni dubio praestantissimus, Nebrus nomine, qui dicebat videri sibi oraculum se ipsum innuere. « Quippe si deus » inquit « vobis consuluit ut Co profecti cervi filium in subsidium adduceretis. (15) Nempe haec est Cos, cervorum foetus Nebri appellantur, Nebrus autem mihi nomen est. Quodnam vero subsidium male habenti exercitui potius fuerit quam medicus? Certe consentaneum non existimo ut eos qui tantum Graecos divitiis superant, deus Co venire iusserit, ut aureos nummos peterent. Verum oraculum istud in familiam meam venit. Chrysus enim mihi vocatur filiorum meorum natu mini-

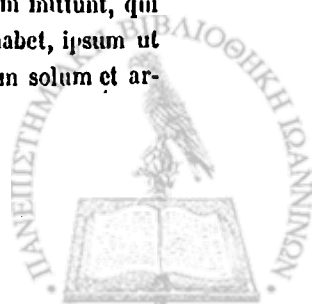
παίδων ὁ νεώτατος. (16) ἔστι δὲ πάντα καὶ ἰδέη καὶ ἐς ψυχὴν ἀρετῆς, ὡς πατέρα λέγειν, πάντων διακρίτος τῶν πολιητέων. ἐγὼ μὲν οὖν, εἰ μὴ ὑμῖν ἄλλο δοκίει, πεντηκόντορον πληρώσας τοῖσι ἐμοῖσι τέλεσι αὐτὸς τε εἶμι καὶ τὸν παῖδα ἄξω, ὑπηρεσίας τε ἱητρικὰς καὶ πολεμικάς, ἵνα ἐς ἀμφοτέρα βοηθῶμεν. » (17) ὁ μὲν εἶπε, τοῖσι δὲ ἔδοξε, οἳ δὲ ἀπεστάλησαν. ξυνεβέθησε δὲ ὁ Νεβρός οὗτος καὶ Καλυδώνιον ἄνδρα παρ' ἐιωτῶν τρεφόμενον, ὑπὲρ οὗ τὸ αὐτίκα ὁ λόγος δηλώσει, ἔταν ἡ γρῆσις ἔλθη. ὅτε δ' οὖν ἀφίκοντο οὗτοι οἱ ἄνδρες οὗ τὸ στρατόπεδον ἐπετελέετο, ὁ θεὸς ἔχαιρε· οἳ τε γὰρ θάνατοι τῶν στρατιωτέων ἔληξαν, καὶ θεῆν τύχην ἵππου τοῦ Εὐρυλόγου, ὃς ἠγέετο τοῦ πολέμου Θεσσαλὸς ἔων καὶ ἄνωθεν ἔξ Ἡρακλειδέων, κρούσαντος τὸν σωλῆνα τῆ ὀπλῆ, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἤγετο ἐς τὸ τεῖχος, ὁκότε διακονίσσθαι ἤθελε, Νεβρός φαρμάκοισι ἐμίγη τὸ ὕδωρ. (18) ἔνθεν αἱ κοιλίαι τῶν Κρισαίων ἐφθάρησαν, καὶ μέγα δὴ τι ξυνεβάλετο πρὸς τὸ ἄλωνα τὴν πόλιν. καὶ ἐνθεῦτεν αἱ γυνῶμαι ἐπήρθησαν τῶν πολιορκεύντων, ὡς τοῦ θεοῦ ἐπικουρέοντος ἤδη σαφέως. (19) προσβολὰς δὲ ποιουμένων καὶ ἄλλα προτιθέντων τοῖσι πρῶτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβάσαι, ὁ ἀγὼν ἦν κερτερώτατος, καὶ ἡ πόλις ἠρέετο· ἀνέβη γὰρ πρῶτος ἐπὶ τὸ τεῖχος Χρυσὸς καὶ κατέλαβε τὸν πύργον, ξυνεῖπετο δὲ αὐτῶν ἐκ ποδὸς ξυνασπίζων ὁ ἀνὴρ ὁ Καλυδώνιος, περὶ οὗ προέλεξα. (20) ὁ μὲν οὖν Χρυσὸς δόρατι πληγῆς ἔπεσε κατ' ἀκρῆς ἐκ τοῦ πύργου ὑπὸ Μερμόδεω, τοῦ Λύκου δὲ ἀδελφεοῦ, ὃς ἀπέθανε λευσεῖς, ὅτε ἦλθε ἐς τὸ ἄδυτον τὸν τρίποδα συλήσων. ἡ δ' οὖν πόλις οὕτω ἦλω, ἥ τε τοῦ Νεβροῦ ἐπικουρῆ σὺν Χρυσῷ ὀρθῶς ἀπήντησε καὶ κατὰ τὰ ἱητρικὰ καὶ κατὰ τὰ πολεμικά, ὅ τε θεὸς ἠλήθευσε, καὶ ἂ ὑπέσχετο ἐποίησε. (21) ἐφ' οἷσι οἱ Ἀμφικτύονες τῆ μὲν Ἀπόλλωνι νηὸν ἀνέθεσαν τὸν νῦν ἔόντα ἐν Δελφοῖσι, ἀγῶνά τε γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν πρότερον οὐ τιθέντες νῦν τιθέασιν, τὴν τε τῶν Κρισαίων γῆρην ἄπασαν καθιέρωσαν τῶν δόντι ἂ ἔδωκε διδόντες καθότι ἔγρησε, τὸν τε τοῦ Νεβροῦ παῖδα Χρυσὸν ἔλαψεν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, καὶ ξυνετάξαν δημοσίῃ Δελφοὺς ἐναγίζειν. (22) Ἀσκληπιάδῃσι δὲ τοῖσι ἐν Κοῖ ἐδόθη Νεβροῦ γάρριτι προμηθεῖ πρὸς μαντείην, καθάπερ τοῖσι ἱερομνήμοσι, Καλυδωνίοισι δὲ ἀπ' ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐκείνης τῆς ὑπουργίης καὶ ἔτι νῦν ἐν Δελφοῖσι προμαντεῖα καὶ αἰετισιτῆ δέδοται. ἀλλ' ἐπάνεμι ἐπὶ τὰ ἡμέτερα. (23) ὅτι γὰρ ἀληθὲς λέγω, τοῦ πατρὸς καὶ ἐμεῦ ἐπελθόντων Ἀμφικτύονες ἀνευώσαντο ταῦτα καὶ ἀπέδοσαν, καὶ ἐν στήλῃ ἀναγράψαντες ἐν Δελφοῖσι ἀνέθεσαν. καὶ τούτου μὲν μοι τοῦ λόγου τὸ τέλος ἐνταῦθα καθαρῶς δείκνυσι τοὺς ἡμετέρους προγόνους ὑμέων εὐεργέτας· τοῦτον δὲ καταθέμενος, ἄλλον αἰρήσομαι περὶ τῶν αὐτῶν, οὐ τὸν αὐτόν. (24) ὅτε γὰρ βασιλεὺς ὁ μέγας ἔν Πέρσῃσι καὶ τοῖσι ἄλλοις βρβαροῖσι ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς μὴ διδόντας ὕδωρ καὶ γῆν Ἑλλήνων, ἡ πατρίς ἡ ἡμετέρη εἶλετο μᾶλλον πανδη-

mus. (16) Hic autem omnino et specie et animi virtute, si patri dicere licet, omnibus civibus præcellit. Ego igitur, nisi quid aliud vobis videatur, navi actuaria quinquaginta remorum meis sumplibus auxiliis medicis et bellicis instructa et ipse veniam et filium meum deducam, ut utroque modo vobis auxilium feramus. » (17) Quæ cum dixisset, assensu suo permiserunt legati, ut navis solveretur. Nebrus autem Calydonium apud se educatum, cuius statim, cum res tulerit, mentio fiet, secum navem conscendere iussit. Cum igitur ad locum castrorum viri illi pervenissent, deus lætatus est; nam et militum mortes cessarunt, cumque divina quadam fortuna equus Eurylochi, qui belli dux et Thessalus erat et originem ex Heraclide altius repetebat, in pulvere volutatus, canalem ex quo aqua in urbem deducebatur ungula percussisset, Nebrus eam venenis refecit. (18) Unde Crisæorum ventres in exitium adducti sunt, idque multum certe ad capiendam urbem contulit. Hinc velut deo aperte auxilium ferente, obsidentium animi sublati sunt. (19) Cum autem impetum in muros facerent et eis qui primi in mœnia ascendissent præmia proponerent, validissimum certamen fuit, urbsque capta est. Primus enim Chrysus in murum ascendit et turrim occupavit. Eum autem e vestigio sequebatur simul dimicans vir ille Calydonius, de quo ante dixi. (20) Ac Chrysus quidem ex summa turri decidit, hasta percussus a Mermode Lyci fratre, qui cum tripodem direpturus in adytum venisset, lapidibus obrutus periiit. Sic igitur urbem ceperunt, Nebrique auxilium Chryso opitulante tum in medicis tum in bellicis rebus bene respondit, deusque verax fuit et quæ promiserat præstitit. (21) Quibus de causis Amphictyones Apollini templum, quod nunc Delphis est, dicarunt, certamenque gymnicum et equestre, quod nunquam antea, nunc constituerunt, totamque Crisæorum regionem deo addixerunt, se dediturum secundum oraculum reddentes ei quæ pollicitus erat quæque revera dederat, Chrysumque Nebri filium in circo equestri sepeliverunt, et statuerunt, ut ei Delphi publice parentarent. (22) Asclepiadis vero in Co in Nebri gratiam præsentia ac scientia rerum futurarum concessa est, qua et hieromnemes valebant; Calydoniis autem ob illius viri et officii meritum etiam nunc apud Delphos primæ vaticinandi partes et victus publicus conceduntur. Verum ad nostra redeo. (23) Nam vera me referre inde patet, quod cum pater et ego accessissemus, Amphictyones hæc renovarunt et ut nostra nobis tribuerunt, Delphisque columnæ inscripta proposuerunt legenda. Atque huius quidem narrationis exitus liquido ostendit maiores nostros de vobis esse bene meritos: eâ vero quasi depositâ aliam de iisdem, non tamen eandem assumam. (24) Cum enim magnus ille rex cum Persis et reliquis barbaris in Græcos, qui aquam et terram recusabant, exercitum duce-

μὲ ἀπολέσθαι, ὡς μὴ καθ' ὑμῶν τε καὶ τῶν ταῦτ' ὑμῖν γινωσκόντων ὄπλα πολέμια λάβῃ, καὶ ἐν νηυσὶ στρατεῖην ἀποστείλῃ, ἀλλ' ἀνένευσε καλὸν τι καὶ ἄξιον τῶν πατέρων μεγαλοφρονευσμένη, οἱ λέγονται γηγενέες τε εἶναι καὶ Ἡρακλειῖδαι. (25) ἔδοξε οὖν σφι, τεσσάρων ἐόντων τειχέων ἐν τῇ νήσῳ, πάντα ἐκλιπεῖν καὶ ἐς τὰ ὄρεα καταφυγοῦσι ἀντέχεσθαι σαιτηρίας. ὅθεν δὴ τί κακὸν οὐκ ἀπήντησε, χώρης λεηλατευμένης καὶ σωματίων ἐλευθέρων ἀνδραποδιζόμενων καὶ χτεινομένων ἐχθρῶν νόμῳ, τῆς τε πόλιος καὶ τῶν ἄλλων ἔρυμάτων καὶ ἱερῶν καταιθαλουμένων; εἴτι δὲ καὶ τῇ θυγατρὶ τοῦ Λυγδάμιος Ἀρτεμισίῃ κατὰ πατρῷον νεῖκος δουθέντων ἐκσαγγεῦσαι πάντων ὅσα λοιπὰ ἦν. (26) ἀλλὰ γὰρ ὡς εἴοικε θεοῖσι οὐκ ἡμελεύμεθα, χειμῶνων δὲ γενομένων ἐξαισιῶν αἴ τε νῆες τῆς Ἀρτεμισίης ἐκινδύνευσαν ἅπασαι ἀπολέσθαι, πολλαὶ δὲ καὶ ἀπώλοντο, ἐς τε τὸ στρατεύμα αὐτῆς πολλοὶ κεραυνοὶ ἐπέπεσον, σπάνιόν τι τῆς νήσου κεραυνουμένης λέγεται δὲ καὶ φάσματα ἡρώων τῇ γυναικὶ ὀφθῆναι. ἃ δὴ πάντα φοβηθεῖσα ἀπέστη ἔργων ἀνηκέστων, δμολογίην πικρὴν ποιησαμένη καὶ λίην μακρὴν λέγεσθαι, ὥστε ἀφείσ.ω. (27) ἀποδώσω δὲ καὶ ἐνταῦθα προγόνοισι τοῖσι ἐμοῖσι κυριότητα οὐ ψευδέα τοῦ μήτ' ἐφ' ὑμέας μήτ' ἐπὶ Λακεδαιμονίους ἢ ἑτέρους ἄλλους Ἑλλήνων Κίρους ἐκούσια ὄπλα λαβεῖν, καίπερ πολλῶν τῶν ὁμοῦ νήσους τε καὶ Ἀσίην οἰκεόντων συναψαμένων τοῖσι βραβάροισι τοῦ πολέμου οὐ βίη· οἱ γὰρ προεστέωτες τότε τῆς πόλιος ἦσαν Κάδμος τε καὶ Ἴππόλοχος, ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ κέεται προγόνους ἐμοὺς εἶναι τὸν τε Κάδμον καὶ τὸν Ἴππόλοχον. (28) ὁ μὲν γὰρ Κάδμος, ὃς τὴν βουλὴν αὐτὴν ἤρτυσε, ἐστὶ τῆς ἐμῆς μητρός, ὁ δὲ Ἴππόλοχος ἐξ Ἀσκληπιάδων τέταρτος ἀπὸ Νεβροῦ τοῦ Κρισαίου συγκληρόντος, ἡμεῖς δ' Ἀσκληπιάδαι κατ' ἀνδρογενεῖαν, ὥστε καὶ τοῦτο τὸ καλὸν τῶν ἡμετέρων προγόνων προελέσθαι. (29) ἐπάνειμι δ' ἐπὶ τὸν Κάδμον. οὗτος γὰρ δὴ δ' ἀνὴρ οὕτω ἔσπευδε τὰ τῶν Ἑλλήνων καλά, ὥστε ὁκότε ἔληξε ἢ γῆρας πολιορκευμένη ὑπὸ Ἀρτεμισίης, αὐτοῦ καταλιπὼν τὴν γυναῖκα καὶ γενεήν, ὄχετο ζῆν τοῖσι ταῦτα αἰρεομένοισι ἐπὶ Σικελίης, ὅπως Ἰέλινα καὶ τοὺς ἀδελφεοὺς κωλύσῃ φιλίην ζυθῆσθαι κατὰ Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βραβάρους. (30) διεπρήξατο δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ καλὰ ἔργα, ἃ μὴ κύνειν οὐ πρόσκαιρον. αἱ μὲν δὲ δημόσιαι καὶ ἡμῶν προγόνων ὑπουργαίαι ἐς ὑμέας καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας αὐταὶ καὶ τοιαῦται, καὶ γὰρ ἐκλείπει ἢ δύναμις τοῦ λόγου ἔρχομαι δ' ἤδη ἐν εἰδόσι εὐεργεσίην Ἴπποκράτους πατρός ἐμέο προέσθαι, λέγων δ' ἂν ἀληθεύοιμι οὕτως. (31) ὁκότε λοιμοῦ ῥέοντος διὰ τῆς βραβάρου, ἢ ὑπέγκριται Ἰλλυριῶν καὶ Παιόνων, ὁκότε δὲ ἐπὶ ταύτην τὴν γῆραν ἦκε τὸ κακόν, οἱ τούτων τῶν ἐθνῶν βασιλεῖς κατὰ δόξαν ἱητρικὴν, ἢ ἀληθῆς εὐῶσα πανταχόσε ἰσχύει ἐρχεσθαι, κατὰ πατρός τοῦ ἐμέο πέμπουσι ἐπὶ Θεσσαλίης (ἐκεῖ γὰρ δὴ ὁ ἐμὸς πατὴρ καὶ πρότερον καὶ νῦν ἀκχεῖν εἶχε), καλέοντες αὐτὸν ἐς

ret, patria nostra maluit cum toto populo perire, ut ne in vos et eos qui vobiscum sentirent arma sumeret et expeditionem navalem mitteret, sed excelso animo renuit honestum quid et maioribus suis dignum sentiens, qui terra editi et Heraclidæ dicuntur. (25) Placuit igitur iis ut quatuor quæ erant in insula urbibus relicti in montes confugerent atque ita salutem viribus omnibus retinerent. Ex quo sane quid non mali obtigit, regione devastata, liberis corporibus in servitutem abductis et hostili iure interfectis, urbeque et cæteris præsiidiis ac templis in cinerem redactis. Quin' etiam Artemisiæ Lygdamis filiæ pro patrum victoria permissum erat omnia quæ reliqua erant asportare. (26) At enim a diis, ut res docuit, derelicti non sumus, sed immanibus exortis tempestatibus naves omnes in periculum adductæ sunt, ple-ræque etiam perierunt et in eius exercitum crebra fulmina deciderunt, insula nostra raro fulmine appetita. Feruntur etiam heroum spectra mulieri esse visa, quibus omnibus perterrita atrocibus captis post acerbam confessionem destitit, quæ quod dictu æcerba sint, etiam a me dimittantur. (27) Hoc vero loco maioribus etiam meis quæ sint illis valde propria neque falsa reddam, Coos nunquam adversus vos neque Lacedæmonios neque alios Græcos sponte arma sumpsisse, quamvis multi, qui simul insulas et Asiam incolunt, bello cum barbaris nulla vi coacti coniuncti essent. Tunc enim urbi præerant Cadmus et Hippolochus, qui re vera ex nostris sunt maioribus. (28) Nam Cadmus, qui senatum etiam regebat, ex matris meæ maioribus est; Hippolochus vero ex Asclepiadum familia a Nembro, qui Crisæos simul evertit, quartus est; nos autem Asclepiadæ ex virili stirpe sumus. Proinde præclarum hoc maiorem nostrorum facinus amplecti vos decet. (29) Nunc autem ad Cadmum redeo. Hic certe ornamentum Græciæ adeo studiosus fuit, ut cum regio Artemisiæ obsidione soluta esset, ut relicta isthmic uxore et familia cum iis qui eadem sentiebant in Siciliam profectus sit, uti Gelonem eiusque fratres ab amicitia cum barbaris contra Græcos contrahenda diverteret, (30) multa que alia præclara facinora perpetravit, quæ verbis exaggerare tempestivum non est. Ac certe quidem hæc et eiusmodi sunt publica nostrorum in vos et reliquos Græcos officia, ut me dicendi facultas deficiat. Iam vero eo devenio ut Hippocratis patris mei beneficium vobis non nescientibus in mentem reducam, quod cum recenseo, verum me dicere sic comperietis. (31) Cum pestis ex barbarorum regione, quæ supra Illyrios et Pæonas sita est, decurreret, cumque malum ad hanc regionem pervenisset, istarum nationum reges, pro rei medicæ fama, quæ re vera vires suas quocumque extenderat, ad patrem meum in Thessaliam mittunt, qui illic sane, ut prius, etiam nunc domum habet, ipsum ut auxilium ferret accersentes. Neque aurum solum et ar-

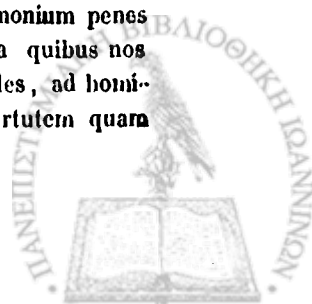

ἐπικουρίην· χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων κτεάνων οὐ μόνον ἔφασαν πέμψειν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ ἀποιεσθαι· δόσσα ἂν αὐτὸς ἐθέλῃ ἐπαμύναντα. (32) ὁ δὲ ἐρώτησιν ποιησάμενος ὁκοῖαί τινες ἐν μέρει κινήσεις γίνονται κατὰ τὰ καύματα καὶ ἀνέμους καὶ ἀγλύας καὶ τᾶλλα ἃ πέφυκε τὰς ἐξίας κινεῖν παρὰ τὸ καθεστηχός. (33) ὁκότε δὴ πάντων μαθήσια; ἀνείλετο, τοὺς μὲν χωρέειν ἐκέλευσε ὀπίσω, ἀποφηνίμενος μὴ οἶός τε εἶναι ἐς χώρην τὴν ἐκείνων ἰέναι· ἴκως δὲ εἶχε τάχους, αὐτὸς μὲν Θεσσαλοῖσι ἤρέετο παρ᾽ ἡγελλεῖν ὁκοῖοισι γρῆ τρῶς ποιοῖσι κακοῦ τοῦ προσιόντος εὐλαθεῖν ποιέεσθαι, καὶ ξυγγράφων θεραπείην ἐξετίθει περὶ τὰς πόλιας, ἐμὲ δὲ ἐπὶ Μακεδονίης ἐξαπέστειλε, βασιλεῦσι γὰρ Ἡρακλειδέων, οἱ ἐκεῖ κατέχουσι, πατρικὴ ξενίη ὑπῆρχε ἡμῖν. (34) καὶ γὰρ μὲν ἦν ἡ με ὁ πατὴρ ἐκέλευσε ἀπὸ Θεσσαλίας, ἀρήξων τοῖς ἐκεῖ· συνετέτακτο δὲ μοι ξυμβαλεῖν ἐς πόλιν τὴν ὑμετέραν· ἀδελφεὸν δὲ τὸν ἐμὸν Δράκοντα ἐκ Πηγασιῶν ὁρμηθέντα πλόον ποιέεσθαι ἐφ' Ἑλλησπόντου ἐκέλευσε, οὐ παρακλησίην δὸς ὑποθήκην ἢ αὐτὸς ἐπρήσσει· οὐ γὰρ πάντες τόποι τὰ αὐτὰ φέρουσι παθήματα διὰ τὸ μὴ πάντα τὰ περιέχοντα ἐξ ἡέρος ὁμοια εἶναι. (35) Πόλυβον δὲ τὸν τὴν θυγατέρα ἔχοντα, ἐμὴν δὲ ἀδελφεήν, καὶ ἄλλους τῶν μαθητέων διέπεμπε ἐς ἐτέρας ἐτέρων καὶ πλοτοῦς καὶ ὁδοὺς πορευσομένους, ὅπως ὅτι πλείστοις ἐπαρήξαι. ὡς δὲ δὴ τὰ κατὰ Θεσσαλίην ἠνύσατο, ἐπορεύετο τοῖσι ἐχομένοις ἐθνεσι βοηθέντων. (36) ἐπὶ Πύλας δὲ ἔλθων Δωριεῦσι καὶ τοῖσι ὁμοῦ Φωκῶν ἐπήρκεε. καὶ ὁκότε δὴ ἐς Δελφοὺς ἀφίκετο, ὑπὲρ Ἑλλήνων ἰκεσίην ἔθετο τῷ θεῷ, καὶ θύσας ἦνευ τὴν ἐπὶ Βοιωτῶν, τοῖς δὲ ἐκεῖ ἐπαμύνας ἀναλόγως ἐν τῇ ὑμετέρῃ ἦν καὶ ἰκανὰ ἃ νῦν ἐγὼ ἐπαγορεύω τὰ ὑμῖν σωτήρια ἐκ θυμοῦ παντός εἶπε. (37) δοκέω δ' ὑμέων ὅτι ἀληθεύω πολλοὺς γινώσκειν· οὐ γὰρ πάλα ἀλλ' ἔτος ἐστὶ τοῦτο ἔνατον ἐξ οὗ διελήλυθα καὶ ἐπὶ Πελοπόννησον ἐστελλόμενος, καὶ τοῖσι ἐκείνη οἰκέουσι βοηθήσων· πάντοθεν δ' ἡμῖν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀξίη τιμὴ ἀπῆντα, ὥστε μὴ μεταμέλεισθαι ὅτι οὐκ ἠλλαξάμεθα χρηματισμοῦ τοῦ ἐξ Ἰλλυριῶν καὶ Παιόνων. (38) παρὰ δὲ τὰς ἄλλας πόλιας τὰ παρ' ὑμέων δοθέντα μεγάλα ἦν· ἢ τε γὰρ πολιτεία ἢ ὑμετέρη ὑπερῆγε τὰς ἐτέρων· αἱ γὰρ Ἀθηναὶ ὑψηλότερόν τι τῶν ἄλλων πολιῶν ἐς δόξαν, καὶ ὁ ἐν τῷ ὑμετέρῳ θεήτρῳ χρύσεος στέφανος ἐπιτεθείς ζήλου πρὸς τὸ ἄκρον ἦγε. (39) ἀλλὰ καὶ τοῦτο καλὸν ὑπερεβάλεσθε μύησαντες τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ὄργια καὶ τὸν πατέρα καὶ ἐμὲ δημοσίη· καὶ τρεῖς μὲν αὐταὶ μοι οἶον ἀνιόντε ἐξέλκεα τοὺς λόγους σχοινίων προέχεσθαι πόλιός τε καὶ προγόνων καὶ πατρὸς τοῦ ἐμέο χάριτας ζῆν πολλοῖσι Ἑλλήνων, τετάρτην δ' ἀναλήψομαι λέγειν ὑπουργίην, ἣν, ὡς ὑπεθέμην, ἐς ὑμᾶς ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς κατεθέμεθα. (40) ὅτε γὰρ Ἀλκιβιάδην ἐξεπέμπετε ἐπὶ Σικελίην, πολλῇ μὲν δυνάμει, οὐχ ὥσπερ δὲ πολλῇ ὡς θαυμαστῇ (εἰ γὰρ ὡς ἔργα), λόγῳ ἐν ἐκκλησίῃ ὑπὲρ

gentum reliquasque opes se missurus promiserunt, verum etiam si succurreret, quæcunque vellet reportaturum. (32) Ille vero percontatus est, quænam apud eos peculiæres agitationes contingerent et æstus, deinde ventos et aeris perturbationes reliquaque quæ corporum habitus ex præsentī statu agitare queunt. (33) Quæ certe omnia edoctus redire eos iussit, responso dato se non posse ad illorum regionem proficisci. Quam citissime autem petuit, ipsos quidem Thessalos admonere constituit, quibusnam modis ab ingruente malo sibi caverent et conscriptam medelam per urbes proposuit, me autem in Macedoniam misit. Cum regibus enim Heraclidarum, qui illic regnum obtinent, nobis paterni officii familiaritas intercedit. (34) Et ego quidem ex Thessalia, quo me pater ire iussit, discessi auxilium illis laturus; mihi vero constitutum erat, ut ad vestram urbem accederem. Draconem autem fratrem meum ex Pagasis profectum, Hælespontum navigare iussit, præceptione instructum diversa ab ea quam ipse sequebatur. Neque enim loca omnia eadem ferunt auxilia, quod aer circumfusus non ubique idem est. (35) At Polybum, cui filiam suam sororem meam locaverat, et reliquos discipulos ad diversas urbes misit, ut ad fora et compita profecti quam plurimis subvenirent. Rebus autem in Thessalia confectis ad vicinas nationes, ut illis auxilio esset, se conferebat. (36) In Pylas vero profectus Doriensibus et reliquis simul Phocensibus auxilium suppeditavit. Cumque Delphos pervenisset, pro Græcis deo supplicavit et sacrificio peracto ad Bærotos se contulit, iisque simili modo suppetias ferens, ad vos profectus, plurima quæ ad salutem satis essent, quæque ego nunc adicio, penitus ex animo dixit. (37) Quæ autem dico vera esse, multos ex vobis nosse arbitror. Neque enim ita pridem id contigit, sed nonus hic annus agitur, ex quo in Peloponnesum missus profectus sum, iis qui eam incolunt auxilium allaturus. Nobis autem undique et verbis et re dignus honor obveniebat, adeo ut minime nos pœniteat cum Illyriorum aut Pæonum lucro non commutasse. (38) At quæ a vobis sunt concessa, ad reliquas urbes collata, magna sunt; vestra enim respublica reliquis præstat; Athenæ enim ad gloriam nescio quid reliquis urbibus sublimius habent. Quin etiam corona illa aurea in theatro vestro imposita ad summum gloriæ culmen ipsum perduxit. (39) Sed et bonum illud cumulastis, dum patrem meque publice Cereris et Proserpinæ mysteriis ac sacris initiastis. Atque hæc quidem tria sunt tum urbis tum maiorum nostrorum et patris mei in vos cum multis Græcis beneficia, quæ quantum licuit verbis velut fune evoluto extensa vobis obtendere tentavi. Quartum vero beneficium oratione mea repetam, quod, velut proposui, in vos ego paterque meus collocavimus. (40) Cum enim Alcibiadem urbs in Siciliam cum multis copiis mitteretis, neque tamen tam multis quam admirandis (siquidem

ἰητροῦ προσπεσόντος, ὃν δέοι σχολουθῆεν τῷ στρατεύ-
 ματι, παρελθὼν ὁ πατὴρ ὑπέσχετο ἐμὲ ἐπὶ τὰ ὑμέτερα
 σώματα εἰσεῖν τοῖσι ἰδίοισι δαπανήμασι κατεσκευα-
 σμένον καὶ ἄτερ μισθῶν αἰτήσιος ἕως ἂν ὁ στόλος ἀπο-
 δῆμῃ, ἐν ἐλάσσονι τιθέμενος τὸ λυσιτελές, ἀξιοῦσιν
 εἶναι τῆς ὑμῶν χρείης ἐσομένης. (41) ἐγὼ γὰρ οὐχ ὅπως
 τὰ ὑπάρχοντα κατεδαπάνεον (ὃ ἐποίησεν ὑμῖν ὑπουρ-
 γέων), ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοισι μεγάλοισι ἔργοισι ἐτετάμη-
 καὶ τοῦτο ἐλάχιστον τῶν μελλόντων βῆθῆσθαι·
 προεῖλετο γὰρ μᾶλλον ὁ πατὴρ ἐν ἐμοὶ τῷ υἱέϊ καὶ ἐν
 γῆ ὀνειρή σαλεύειν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ κιν-
 δύνους πολεμικούς καὶ κατὰ ἀρρωστίας, αἱ τοῖσι ἐν
 πλανώδεσι βίοισι εἰθισμέναι εἰσὶ μᾶλλον προσκαθίζειν
 ἢ τοῖσι ἐν τεταγμένῃ ζωῇ· ἠπίστατο γὰρ χάριτι χά-
 ριτα μετρεύεσθαι, καὶ μὴ οἰδόντες τι ὠνεύμενος ἐκ
 χειρὸς εἰς χεῖρα ξυναλλάξας ἅπαζ ἀπιέναι. (42) ὁ
 μὲν δὴ τοιούτων ὑπῆρξε, ἐγὼ δέ, ἅτε παῖς εἶναι ἐκεί-
 νου, οὐδὲν ἐλλείπω φιλοτιμίας καὶ τέχνης βοηθῶν
 καὶ κινδυνεύων ζῆν ὑμῖν ὁκότε που καιρὸς εἴη· καὶ ἐς
 ταῦτά με ἀμφοτέρα οὔτε νοῦσος οὔτε κακοπαθείη οὔτε
 φόβος ἐν θαλάσῃ καὶ ὁ ἐν γερσὶ πολεμίων εἴργει.
 (43) μαρτυρῆ δὲ οὐκ ἐν ἄλλοισι τισὶ ἐν ὁ ὑμῖν αὐτοῖ-
 σι κέεται· ὥστε εἴ τῳ ἀντιλεχτέον, ἀναστήτω μὴδὲν
 ὀκνήσας. ἀλλ' οὐ δοκέω ψεύδεσθαι. ταῦτα δὲ πρῆ-
 ξας ἐπὶ τρία ἔτεα, στεφανωθεὶς τε χρυσῷ στεφάνῳ
 καὶ ἔτι κάλλιον εὐφραμύμενος ἐς τὴν ἰδίην ἀπῆλθον
 ἐπὶ γάμφῳ, ὡς διαδόχους καταστήσαιμι καὶ τέχνης καὶ
 γενεῆς ἡμετέρης. (44) ἂ μὲν δὴ παρὰ πόλιος προγό-
 νων πατρός τε καὶ ἐμέο ὑμῖν ὑπάρχει, ταῦτ' ἐστὶ.
 εἴρηται δὲ καὶ ὧν ἡμεῖς παρ' ὑμῶν ἐπαυράμεθα. δο-
 κέω δὲ πολλοὺς ὑμῶν θαυμάζειν ὅτε ὡν χάριν ταῦτα
 ἀναμεμέτρηται. ὡς οὖν καὶ ὑμεῖς εἰδῆτε καὶ ἐμοὶ
 γίνηται ἂ ἐγὼ ἐπιθυμέω, καιρὸς λέγειν. (45) ὁ πα-
 τὴρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐγὼ αἰτεόμεθα ὑμέας (οὕτω
 γὰρ εἰπεῖν ἐλευθέρους καὶ φίλους παρὰ φίλων τυχεῖν
 ἐλευθέρων) ἐκ πατρίδος τῆς ἡμετέρης ὅπλα πολέμια μὴ
 ἄρασθαι· εἰ δὲ δεῖ, ὥσπερ ἴσως δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν
 προσηλυθότας, δεόμεθα μὴ ὑμέας μετέχοντας ἀξιο-
 μάτων μεγάλων καὶ τοιούτων προὔπαρξαντας, ἐν δούλων
 μέρεϊ τίθεσθαι. (46) ἔτι δέ (καὶ γὰρ οὕτως ἀρμό-
 σει λέγειν) μὴ ποιήσῃτε ἰκετεύομεν τὰ ἡμέτερα
 ὑμῖν αὐτοῖσι δουρίκτητα, πολλὴ μειόνων ἦν ἐπάνω
 γένεσθε· ἀλλ' ὑπιδέσθαι καὶ τοῦτο, ὅτι ἐτέρως ἐτέρῃ
 ἢ τύχῃ ταχύνει, καὶ κοτε μικρῶν μεγάλοι προτεδεή-
 θησαν, καὶ οἱ καρτεροὶ δι' ἀσθενέας σωτηρίας ἔτυχον.
 (47) δοκέω δὲ σύνδηλον, ὡς μὴ ἐνδηλότερον εἶπω, ὅτι
 ἐφ' ἐνὶ ἀνδρὶ οὐ πόλις ἀλλὰ θία ἔθνεα ἤδη κοτὲ
 ὤφθη ὠφελήθηντα ἐν πολεμικοῖσι καὶ ἐνθα τέχνη ἰ-
 σχύει. (48) μὴδ' ὑμέας ἀποβάλλῃτε· καὶ γὰρ οὐδὲ
 ὁπόσθητοί ἐσμεν, καὶ ἐν ἡμῖν μαρτυρῆ κέεται. ἀλλ'
 ὄργην μὲν οἱ θεοὶ, ἐνθεν γένος εὐχομαι εἶναι, Ἀσκλη-
 πίως καὶ Ἡρακλῆς, ἐπ' ὠφελείῃ ἀνθρώπων ἐγέν-
 νοντο, καὶ τούτους δι' ἀρετὴν τὴν ἐνταῦθα ἐν θεῶν
 χώρῃ ἔχουσι πάντες· πόλις δὲ ἐμῆ καὶ ἐγὼ ὁ λέγων ἐς

facta spectentur), cumque in concione sermo de medico
 incidisset, quem exercitum sequi oporteret, in medium
 progressus pater meus, me quoad classis abesset, suis
 sumptibus instructum, citra ullam mercedem ad curanda
 vestra corpora daturum recepit, parvi suam utilitatem
 existimans, quod certo sciret id vobis usui fore. (41) Ego
 enim non tantum dum vobis inservio facultates meas in-
 sumpsi, verum etiam aliis magnis operibus præfectus
 eram. Idque eorum quæ dicturus sum est minimum.
 Maluit enim pater iam me filio et in terra aliena fluctuare
 et maritima ac bellica morborumque pericula experiri,
 quæ iis qui errabundam vitam degunt magis incurabere
 solent quam iis qui certam vitæ rationem sequuntur;
 noverat enim gratiam gratia remitti et non veluti re ali-
 qua empta et ex manu in manum semel tradita disce-
 dere. (42) Et hæc quidem præstitit, ego autem, utpote
 qui illius sim filius, ut vobis auxilium ferrem nihil dili-
 gentiæ neque artis prætermisi, meque si quando occasio
 tulit vobiscum periculis obieci, neque ad hæc ambo
 præstanda aut morbus aut labor aut maris et hostilis
 manus metus deterruit. (43) Cuius rei testimonium non
 ab aliis quibusdam, sed a vobis ipsis petendum est.
 Quare si qui contradicere velit, confestim surgat, sed
 me mentiri non existimo. Hæc autem per triennium
 præstiti, corona vero aurea donatus et longe hono-
 rificentius acceptus, domum ad nuptias redii, ut et ar-
 tis et generis nostri successores relinquerem. (44)
 Et hæc quidem a civitate, maioribus nostris et pa-
 tre, a meque in vos profecta sunt. Dictum etiam est qui-
 bus commodis affecti a vobis fuerimus. Multos autem
 ex vobis mirari arbitror, quorsum hæc a me recensean-
 tur. Ut igitur et vos sciatis et quæ cupio mihi eveniant,
 dicendi tempus est. (45) Pater meus et ego, viri Athe-
 nienses, a vobis petimus (hæc enim oratione amici et
 liberi a vobis amicis et liberis impetrare debemus), ne
 contra patriam nostram arma hostilia feratis. Quod si
 deceat, quemadmodum sane eos decet, qui suos ipsorum
 fines transgressi sunt, rogamus, ne nos, qui in tanto ho-
 nore sumus taliumque olim beneficiorum autores fuimus,
 servorum loco babeatis. (46) Ad hæc etiam, sic enim
 dicere conveniet, supplicamus, ne res nostras vobis
 belli iure subditas possideatis, si nobis longe inferioribus
 superiores fueritis, sed istud consideretis, alia aliter
 fortuna cito præcipitare et quandoque magnos parvorum
 opem implorasse, potentioresque per debiles salutem
 consecutos esse. (47) Manifestum vero arbitror, ut ne
 clarius quidem mihi demonstrandum sit, in rebus belli-
 cis ab uno homine, non civitatem solum, verum etiam
 totas nationes iam aliquando utilitatem consequi visas
 esse, ubi ars valuerit. (48) Ne nos despiciatis; neque
 enim despiciendi sumus (cuius rei testimonium penes
 vos est), sed omnino quidem dii illi a quibus nos
 oriundos gloriamur, Æsculapius et Hercules, ad homi-
 num utilitatem nati sunt, eosque ob virtutem quam

τούτους ἀνερχόμεθα, ὡς ἀνθρώπων λόγοι κατέχουσι. (49) ἔθεν δὴ καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων φανεύμεθα ἀμφοτέροι ταύτη προῖστάμενοι καὶ ἐπὶ παντὶ καλλίστῳ οὐ γὰρ μῦθος τὰ Τρωϊκὰ ἀλλ' ἔργα, ἐν οἷσι ἡ Κῶς σὺν τῆσι ἐσωτῆς νήσοισι οὐ πολλοστή, μεγίστη δ' ἐς ξυμμαχίην ἐστὶ. (50) οὕτως δὲ καὶ Ἀσκληπιοῦ παῖδες οὐ τέχνη μόνον ἀλλὰ καὶ ὄπλοισι ἐπήρκεσαν Ἑλλήσι. Μαχάων γέ τοι ψυχὴν κατέθετο ἐν τῇ Τρωάδι, ὅτε, ὡς οἱ ταῦτα γράφοντες λέγουσι, ἐξ ἵππου ἐς πόλιν τῆν Πριάμου ἐσῆλθε. μὴ δὲ μήτε καθότι ἔμφυλοι μήτε καθότι ἐξ ἐπαρηγόντων ἐπαρήγοντες γεγόναμεν Ἑλλήσι ἀδικήσητε ἡμέας. (51) οὐ μὴκυνέω δὲ οὔτε τὰ Κρισαῖα αὖθις οὔτε τὰ Περσικὰ λέγων, ὁκότε καὶ ἀκηκόατε καὶ ἐν χερσὶ μᾶλλον τῶν ἀρτίως εἰρημένων ἐστὶ. ἐν θυμῷ δὲ λάβετε καὶ οὕτως εὐεργέτας μὴ ὄσιον ἀδικεῖν, ἡμέας δὲ εὐεργέτας ὡς τὰ ἔργα φησί. τίνες φανείσθε οἱ πατέρων γεγῶτες οἷων οἱ μυθολόγοι εἶπον, ἂν τὸ ἀδικεῖν ἀντὶ τοῦ χρηστοὶ εἶναι αἰρήσθε; οὐ γὰρ ἐθέλω πικρότερον λέγειν. (52) κείνοι γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Ἡρακλείδῃσι μὲν ἔτινον χάριτας, ἐτέροισι δὲ πολλοῖσι εὐεργετηθέντες ἐπήρκεσαν ὑπολίποι δ' ἂν με ἡμέρη μακρολογέοντα, εἰ διεξίοιμι ὁκῶσις ὁκῶσα ἀπήντηκε ἀγαθὰ οὐδὲν ἐν χρεῖῃ ὑμῶν γεγυνοῖσι. (53) περιβλέψατε δὲ ἑωυτούς, καὶ μὴδὲ ἐμεῦ εἰπόντος γνῶτε ὁκοῖα πρήσσετε. κακὸν ἐξουσίη, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ γὰρ ἐπίσταται τὰ ἑωυτῆς μέτρῳ ταμιεύεσθαι, ἀλλὰ δὴ τινὰς καὶ πόλιας καὶ ἔθνεα ἐλυμήνατο, ἐς ἐτέρους δὲ οἷον ἐς κάτοπρον βλέψαντες ἴδετε αὐτοὶ ἂ ποιέετε, καὶ ἐγὼ ἀληθέα λέγω. καὶ νέος δὲ νόμος ὅστις εὐτυχῆ πεποικῶς μὴ καὶ ἐς τὰ δυσπετέα βλέπειν. οὐ γὰρ ὑμέτερον· πολλὰ γὰρ καὶ ὧδε δαίμονος πεπειρήσθε. οὐδὲν ὑμέας ἀδικούμεν· εἰ δὲ καὶ ἀδικούμεν, μὴ ὄπλοισι ἀλλὰ λόγῳ κριθώμεν. (54) παραιτέομαι δὲ ὑμέας καὶ τοῦτο, μὴ ποιῆσαι χάριν ἐτέροισι ὀφειλῆσαι ἐπικουρήσασιν ἡμῖν ἐπικουρήσουσι γάρ, ἦν ὀρθῶς ποιέωσι, οἳ τε ἐντὸς Θεσσαλίας Ἄργεος Λακεδαίμονος Μακεδονίας βασιλῆες, καὶ εἰ κου ἔτεροι Ἡρακλείδαι ἢ Ἡρακλειδέων ξυγγενέες οἰκέουσι. κρέσσον ἄτερ βίης τὰ δίκαια ποιέειν ἢ βιασθέντας. (55) οὐκ εἶπον δ' ἐπ' ἀναστάσι, τοῦτο δὲ φανερόν ποιέων, ὅτι πολλοῖσι μελόμεθα ἢ μελησόμεθα, εἰ μὴ πανταχόθεν οἴχεται τὸ χρηστοῦς ἀνθρώπους ἔτι εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν (μικρὴ γὰρ μοι δύναμις λόγου, ἄτε πρὸς ἐτέρων ἐπιμελείην ἡρμοσμένῳ) ἐνταῦθα καταπαύσω, ἀξιῶ δὲ ξείνους ἡμετέρους καὶ τοὺς ἡμῶν ξυμβούλους εἰθισμένους εἶναι καὶ θεῶν καὶ ἡρώων εἶνεκεν καὶ χαρίτων, αἱ ἀνθρώποισι παρ' ἀνθρώπων γίνονται, ἐχθρας μὲν εἰργεῖν τὰς ὑμῶν ἐς ἡμέας, ἐς δὲ φίλα προτρέπεσθαι. εἰ γὰρ μὴ ἐν τῇ ὑμετέρῃ πόλι τούτων ἐπιτευξόμεθα, οὐκ οἶδ' ὅκου ἐλλόντες ὧν ἡμείρομεν εὐμοιρήσομεν.

mortalibus præstiterunt deorum loco omnes habent; urbem autem meam et ipsum me, qui apud vos dico, a diis illis originem repetere hominum memoria prodit. (49) Unde sane etiam pro Græcis utrosque hac in parte et in præclarissimo quoque facinore stetisse planum erit. Neque enim res Troianæ fabulis sed factis continentur, in quibus Cos non una de multis, sed maxima in auxilio ferendo fuit. (50) Sic vero etiam Æsculapii filii non arte solum, verum etiam armis Græcis auxilium suppeditarunt. Machaon certe animam in Troade reliquit, velut de his scribentes tradunt, cum ex equo Priami urbem intraret. Ne nos sane vel ex eo quod contribules sumus, vel ex eo quod inter auxiliares Græcis auxilium tulimus, inique opprimatis. (51) Non producā longius, neque Crisæorum res neque Persarum repetam, quandoquidem ea audivistis, magis que sunt in manibus quam nuper commemorata. Quin etiam sic in animo reponite, impium esse de se bene meritos contumelia afficere. Nos autem de vobis bene meritos cum facta testentur, quales vos esse constabit, si ex maioribus orti, quales fabularum scriptores ferunt, iniuria lacessere quam benefici esse malueritis? Neque enim quicquam atrocius dicere volo. (52) Illi enim, viri Athenienses, Heraclidis gratias retulerunt, aliisque multis, a quibus beneficia acceperant, auxilio subvenerunt. Dies me sane deficiat, si longa enarratione enumerem, quanta bona eis obvenerint, qui nulla in re de vobis sunt bene meriti. (53) In vosmetipsos intueamini, neque vel tacente cognoscite qualia perpetratis. Mala res est potentia, viri Athenienses, neque enim novit quæ sua sunt intra modum in aliud tempus asservare, verum et urbibus quibusdam et gentibus exitio fuit. In alios autem tanquam in speculum intuentes videte quæ ipsi facitis, et me vera dicere intelligite. Et nova lex est, quæ eum, qui sibi rerum prosperum successum persuadet, vetat etiam ad difficilia respicere. Non hoc est vestrum. Plerumque enim sic etiam fortunam estis experti. Nulla vos læsimus iniuria; quod si læsimus, non armis, sed verbis iudicium experiamur. (54) Illud etiam a vobis peto, ne efficiatis ut aliis qui nobis auxilium ferent hoc beneficium debeamus. Auxilium enim ferent, si quidem recte faciant, qui intra Thessaliam, Argos, Lacedæmona, Macedoniam sunt reges, et sicubi alii habitant Heraclidæ aut Heraclidis cognatione coniuncti. Præstat citra vim quam vi coactos iuste facere. (55) Id quod non ita dictum velim quasi ipsi auctores futuri simus, ut ad bellum illi contra vos coorian-tur, verum hoc vobis aperio, nos multis curæ esse aut certe fore, nisi hominum benevolentia de medio omnino sublata est. Atque ego quidem (est enim mihi exilis dicendi facultas, ut qui me ad aliarum rerum studium adiunxerim) hic finem dicendi faciam. Velim autem hospites nostri et qui nobis consulere consueverunt deorum et heroum gratia et beneficiorum quæ homines inter se conferunt arceant inimicitias, quas adversus nos geritis, vosque ad amicitiam convertant. Quæ si in hac civitate vestra nobis non successerint, haud scio undenam quæ cupimus consequamur.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ISOCRATIS EPISTOLÆ.

α'. Ἴσοκράτης Διονυσίῳ χαιρεῖν.

Εἰ μὲν νεώτερος ἦν, οὐκ ἂν ἐπιστολὴν ἔπεμπον ἀλλ' αὐτὸς ἂν σοι πλεύσας ἐνταῦθα διελέχθην· ἐπειδὴ δ' οὐ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ὁ τε τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς καιρὸς καὶ τῶν σῶν πραγμάτων συμβέβηκεν, ἀλλ' ἐγὼ μὲν προαπέριξα, τὰ δὲ πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν, ὡς οἷόν τ' ἐστὶν ἐκ τῶν παρόντων, οὕτω σοι πειράσομαι δηλώσαι περὶ αὐτῶν.

(2) Οἶδα μὲν οὖν ὅτι τοῖς συμβουλευεῖν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, οὐ μόνον ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ῥᾶον ἂν τις παρὼν πρὸς παρόντα φράσειεν ἢ δι' ἐπιστολῆς δηλώσειεν, οὐδ' ὅτι πάντες τοῖς λεγομένοις μᾶλλον ἢ τοῖς γεγραμμένοις πιστεύουσι, καὶ τῶν μὲν ὡς εἰσηγημάτων τῶν ὁ ὡς ποιημάτων ποιῶνται τὴν ἀκρόασιν· (3) ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐν μὲν ταῖς συνουσίαις ἦν ἀγνοηθῆ τι τῶν λεγομένων ἢ μὴ πιστευθῆ, παρὼν δὲ τὸν λόγον διεξιῶν ἀμφοτέροις τούτοις ἐπήμουνεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστελλομένοις καὶ γεγραμμένοις ἦν τι συμβῆ τοιοῦτον, οὐκ ἐστὶν ὁ διορθῶσιν· ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος ἔρημα τοῦ βοηθήσαντός ἐστιν. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ μέλεις αὐτῶν ἔσεσθαι κριτῆς, πολλὰς ἐλπίδας ἔχω φαίσεσθαι λέγοντας ἡμᾶς τι τῶν δεόντων· ἡγοῦμαι γὰρ ἀπάσας ἀφέντα σε τὰς δυσχερείας τὰς προειρημένας αὐταῖς ταῖς πράξεσι προσέξειν τὸν νοῦν.

(4) Καίτοι τινὲς ἤδη με τῶν σοὶ πλησιασάντων ἐκφοβεῖν ἐπεχείρησαν, λέγοντες, ὡς σὺ τοὺς μὲν κολακεύοντας τιμᾶς, τῶν δὲ συμβουλευόντων καταφρονεῖς. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἀπεδεχόμεν τοὺς λόγους τούτους ἐκείνων, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον· νῦν δ' οὐδεὶς ἂν με πείσειεν ὡς οἷόν τ' ἐστὶ τοσοῦτον καὶ τῇ γνώμῃ καὶ ταῖς πράξεσι διενεγεῖν, ἂν μὴ τις τῶν μὲν μαθητῆς τῶν δ' ἀκρατῆς τῶν δ' εὐρετῆς γένηται, καὶ πανταχόθεν προσαγάγηται καὶ συλλέξηται δι' ὧν οἷόν τ' ἐστὶν ἀσχῆσαι τὴν αὐτοῦ διάνοιαν.

(5) Ἐπήρθη μὲν οὖν ἐπιστέλλειν σοι διὰ ταῦτα. λέγειν δὲ μέλλω περὶ μεγάλων πραγμάτων καὶ περιῶν οὐδενὶ τῶν ζώντων ἰκοῦσθαι μᾶλλον ἢ σοὶ προσήκει. καὶ μὴ νόμιζέ με προθύμως οὕτω σε παρακαλεῖν, ἵνα γένη συγγράμματος ἀκρατῆς· σὺ γὰρ οὗτ' ἐγὼ τυγχάνω φιλοτίμως διακείμενος πρὸς τὰς ἐπιδείξεις

I. Isocrates Dionysio S. D.

Si essem iunior, non per literas tecum agerem, sed istuc profectus coram disseruissem. Sed cum ætatis mex tempus et rerum tuarum occasio non inter sese congruant (nam et ego senectute retardor, et res nunc recitissime administrari possunt, ita tibi eas explicare conabor ut tali statu rerum fieri potest.

(2) Equidem haud ignoro, quantum ad persuadendum intersit, utrum viva voce an per literas consilium detur, non eo tantum, quod iisdem de rebus præsentibus agere quam scriptis facilius est, aut quod omnes dictis quam scriptis plus credunt, et illa tanquam decreta, hæc ut commenta audiunt; (3) sed propterea in primis, quod in congressibus, si quid forte vel non recte intelligitur, vel non creditur, is qui coram adest, utrique incommodo facili opera medetur; in mandatis vero et scriptis, si talis scrupulus inciderit, nemo est qui tollat; ipso scriptore absente ab eo qui ea explicet aut defendat destituuntur. Sed cum totius rei penes te iudicium sit futurum, bona mihi spes est orationem nostram ponderis aliquid apud te habituram, quem reiectis omnibus id genus impedimentis res ipsas spectaturum arbitror.

(4) Quidam autem, qui in congressum et colloquium tuum venerunt, me ab hoc instituto deterrere sunt conati, cum viderent apud te assentatores in pretio esse, contemni monitores. Quorum verbis si crederem, omnino quievissem. Sed nemo mihi persuadebit posse fieri ut quisquam tanta et laude sapientiæ et rerum gestarum gloria ceteris antecellat, nisi ex aliis discat, alios audiat, alios invenerit, et undecunque accersat et colligat ea quibus ingenium ipsius excolatur.

(5) Et hæc me causæ, ut ad te scriberem, moverunt. Dicturus autem sum magnis de rebus deque iis quas audire nemini mortalium quam tibi magis convenit. Neve alacriter adeo me ire te hortatum existima, ut scriptam orationem audire velis. Neque enim aut ego nunc gloriolam ex orationibus ostentationis causa scriptis

οὔτε σὺ λανθάνεις ἡμᾶς ἤδη πλήρης ὢν τῶν τοιούτων. (6) πρὸς δὲ τούτοις κάκεινο πᾶσι φανερόν, ὅτι τοῖς μὲν ἐπιδείξεις δεομένοις αἱ πανηγύρεις ἀρμόττουσιν (ἐκεῖ γὰρ ἂν τις ἐν πλείστοις τὴν αὐτοῦ δύναμιν διασπείρειεν), τοῖς δὲ διαπράξασθαι τι βυλομένοις πρὸς τοῦτον διαλεκτέον, ὅστις τάχιστα μέλλει τὰς πράξεις ἐπιτελεῖν τὰς ὑπὸ τοῦ λόγου δηλωθείσας. (7) εἰ μὲν οὖν μὴ τινὲ τῶν πόλεων εἰσηγούμην, πρὸς τοὺς ἐκείνης προεστῶτας τοὺς λόγους ἂν ἐπιποιούμην· ἐπειδὴ δ' ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας παρεσκευάσμαι συμβουλεύειν, πρὸς τίν' ἂν δικαιοτέρον διαλεχθεῖην ἢ πρὸς τὸν πρωτεύοντα τοῦ γένους καὶ μεγίστην ἔχοντα δύναμιν;

(8) Καὶ μὴν οὐδ' ἀκαίρως φανησόμεθα μεμνημένοι περὶ τούτων. ὅτε μὲν γὰρ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἀρχὴν εἶχον, οὐ βράδιον ἦν ἐπιμεληθῆναί σοι τῶν περὶ τὸν τόπον τὸν ἡμέτερον, οὐδὲ τούτοις ἐναντία πράττειν ἄμα καὶ Καρχηδονίοις πολεμῆν· ἐπειδὴ δὲ Καρχηδόνιοι μὲν οὕτω πράττουσιν ὥστ' ἀγαπᾶν ἦν τὴν γῶραν τὴν αὐτῶν ἔχωσιν, ἢ δ' ἡμετέρα πόλις ἡδέως ἂν αὐτὴν σοι παράσχοι συναγωνιζομένην, εἴ τι πράττοις ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγαθόν, πῶς ἂν παραπέσοι καλλίων καιρὸς τοῦ νῦν σοι παρόντος;

(9) Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ μήτε δημηγορῶν μήτε στρατηγῶν μήτε ἄλλως δυνάστης ὢν οὕτως ἐμβριθὲς αἶρομαι πρᾶγμα καὶ δυοῖν ἐπιχειρῶ τῶν μεγίστων, ὑπὲρ τε τῆς Ἑλλάδος λέγειν καὶ σοὶ συμβουλεύειν. ἐγὼ γὰρ τοῦ μὲν πράττειν τι τῶν κοινῶν εὐθύς ἐξέστην (οἱ ἄς δὲ προφάσεις, πολὺ ἂν ἔργον εἴη μοι λέγειν), τῆς δὲ παιδεύσεως τῆς τῶν μὲν μικρῶν καταφρονούσης, τῶν δὲ μεγάλων ἐφικνεῖσθαι πειρωμένης οὐκ ἂν φανείην ἄμοιρος γεγεννημένος. (10) ὥστ' οὐδὲν ἄτοπον, εἴ τι τῶν συμφερόντων ἰδεῖν ἂν μᾶλλον δυναθείην τῶν εἰκῆ μὲν πολιτευομένων μεγάλην δὲ δόξαν εἰληφότων. δηλώσομεν δ' οὐκ εἰς ἀναβολὰς εἴ τινας ἄξιοι τυγχάνομεν ὄντες, ἀλλ' ἐκ τῶν ῥηθήσεσθαι μελλόντων.

β'. Φιλίππῳ.

Οἶδα μὲν ὅτι πάντες εἰώθασιν πλείω χάριν ἔχειν τοῖς ἐπαινοῦσιν ἢ τοῖς συμβουλεύουσιν, ἄλλως τε καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐπιχειρῆ τις τοῦτο ποιεῖν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν μὴ καὶ πρότερον ἐτύγγανόν σοι παρηνεκῶς μετὰ πολλῆς εὐνοίας, ἐξ ὧν ἐδόκει μοι τὰ πρέποντα μάλιστα ἂν σαυτῷ πράττειν, ἴσως οὐδ' ἂν νῦν ἐπεχειροῦν ἀποφαίνεσθαι περὶ τῶν σοὶ συμβεβηκότων. (2) ἐπειδὴ δὲ προειλόμην φροντίζειν τῶν σῶν πραγμάτων καὶ τῆς πόλεως ἕνεκα τῆς ἑμαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, αἰσχυνοίην ἂν εἰ περὶ μὲν τῶν ἤττον ἀναγκαίων φαινοίμην σοὶ συμβεβουλευκῶς, ὑπὲρ δὲ τῶν μᾶλλον κατεπειγόντων μηδένα λόγον ποιοίμην, καὶ ταῦτ' εἰδὼς ἐκεῖνα μὲν ὑπὲρ δόξης ὄντα, ταῦτα δ' ὑπὲρ σωτηρίας, ἧς ὀλιγορεῖν ἄπασιν ἐδοξας τοῖς ἀκούσασιν

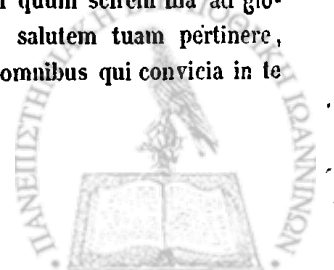
capto, aut te eiusmodi orationes vel ad sauetatem iam audivisse ignoramus. (6) Ad hæc illud etiam omnibus est perspicuum, si qui ostentare ingenia cupiant, celebres eis conventus esse petendos, in quibus plurimos invenient eloquentiæ suæ admiratores : si qui autem perficere aliquid studeant, iis cum eo disserendum esse, qui res ipsas, quæ oratione fuerint expositæ, quamprimum sit exsecuturus. (7) Quod si urbi alicui consilium darem, cum magistratibus et principibus civitatis sermonem haberem; quum vero de salute Græcorum tuenda suadere instituerim, quisnam mihi æquius appellandus erit, quam is qui et nobilitate et potentia Græcis omnibus antecellit?

(8) Neque vero nos harum rerum intempestive mentionem facere censendum est. Nam dum Lacedæmonii rerum potirentur, difficile tibi fuit gentis nostræ suscipere curam, illisque adversari et una cum Carthaginiensibus bellum gerere. Nunc vero quum res Carthaginiensium in eo loco sint, ut bene secum agi putent si suam ditionem tueri queant, nostra autem civitas promptissime tecum suas opes coniungat, si de Græcia bene mereri studueris, quæ tandem hac melior occasio tibi dari queat?

(9) Mirari autem non debes me, qui neque orator sum neque imperator nec alioqui vir potens, negotium tam arduum suscepisse duasque res maximas conari, ut et de statu Græciæ orationem habeam, et tibi dem consilium. Nam ego ut nunquam gessi rem publicam (qua quibus de causis abstinuerim, dictu operosum fuerit), sic nemo negabit, opinor, me ea doctrina quæ res minutas despicit et consequi arduas conatur, non esse destitutum. (10) Quare absurdi nihil fuerit me, quid publice prosit, aliquanto acutius perspicere, quam qui temere rempublicam capessunt magnamque auctoritatem habent. Non autem per moras declarabimus num alicuius pretii simus, sed rei testis aptissimus ipsa erit oratio.

II. Philippo.

Equidem scio solere gratiores esse omnibus laudatores quam monitores, præsertim, si quis præcipiendi munus non rogatus suscipiat. Ego vero nisi etiam prius optimo studio te monuissem iis de rebus, quæ officii tui esse maxime videbantur, fortasse nunc de iis quæ ad te pertinent suadere non instituerem. (2) Sed quia mihi propositum est rerum tuarum gerere curam cum patriæ meæ tum ceterorum Græcorum causa, turpe mihi ducerem, cum de rebus non perinde necessariis consilium tibi dedissem, nunc longe graviorem nullam facere mentionem, præsertim quum scirem illa ad gloriam tantum, hæc vero ad salutem tuam pertinere, quam neglexisse visus es iis omnibus qui convicia in te

τὰς περὶ σοῦ ῥηθείσας βλασφημίας. (3) οὐδεὶς γὰρ ἔστιν ὅστις οὐ κατέγνω προπετέστερόν σε κινδυνεύειν ἢ βασιλικώτερον, καὶ μᾶλλον σοὶ μέλειν τῶν περὶ τὴν ἀνδρείαν ἐπαίνων ἢ τῶν ὄλων πραγμάτων. ἔστι δ' ὁμοίως αἰσχρὸν περιστάντων τε τῶν πολεμίων μὴ διαφέροντα γενέσθαι τῶν ἄλλων, μηδεμίᾳς τε συμπεσοῦσης ἀνάγκης αὐτὸν ἐμβαλεῖν εἰς τοιοῦτους ἀγῶνας, ἐν οἷς κατορθώσας μὲν οὐδὲν ἂν ἦσθα μέγα διαπεπραγμένος, τελευτήσας δὲ τὸν βίον ἅπασαν ἂν τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν συνανείλες. (4) χρὴ δὲ μὴ καλὰς ἀπάσας ὑπολαμβάνειν τὰς ἐν τοῖς πολέμοις τελευτάς, ἀλλὰ τὰς μὲν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῶν γονέων καὶ τῶν παιδῶν ἐπαίνων ἀξίας, τὰς δὲ ταῦτά τε πάντα βλαπτούσας καὶ τὰς πράξεις τὰς πρότερον κατωρθωμένας καταρρυσταίνουσας αἰσχρὰς νομίζειν καὶ φεύγειν ὡς αἰτίας πολλῆς ἀδοξίας γιγνομένης.

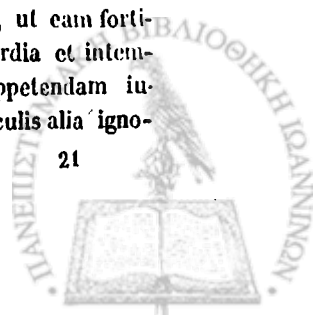
(5) Ἠγοῦμαι δὲ σοὶ συμφέρειν μιμῆσθαι τὰς πόλεις, ὃν τρόπον διοικοῦσι τὰ περὶ τοὺς πολέμους. ἅπασαι γάρ, ὅταν στρατοπέδον ἐκπέμπωσιν, εἰώθασιν τὸ κοινὸν καὶ τὸ βουλευσόμενον ὑπὲρ τῶν ἐνεστῶτων εἰς ἀσφάλειαν καθιστάνειν· διὸ δὴ συμβαίνει μηδὲ μιᾶς ἀτυχίας συμπεσοῦσης ἀνηρῆσθαι καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἀλλὰ πολλὰς ὑποφέρειν δύνασθαι συμφορὰς καὶ πάλιν αὐτὰς ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν. (6) ὁ καὶ σὲ δεῖ σκοπεῖν, καὶ μηδὲν μείζον ἀγαθὸν τῆς σωτηρίας ὑπολαμβάνειν, ἵνα καὶ τὰς νίκας τὰς συμβαινούσας κατὰ τρόπον διοικῆς καὶ τὰς ἀτυχίας τὰς συμπιπτούσας ἐπανορθῶν δύνη. ἴδοις δ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίους περὶ τῆς τῶν βασιλέων σωτηρίας πολλὴν ἐπιμέλειαν ποιουμένους, καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους τῶν πολιτῶν φύλακας αὐτῶν καθιστάντας, οἷς αἰσχρὸν ἔστιν ἐκείνους τελευτήσαντας περιδεῖν ἢ τὰς ἀσπίδας ἀποβαλεῖν. (7) ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνά σε λήθηθεν, ἃ Ξέρξης τε τῷ καταδουλώσασθαι τοὺς Ἕλληνας βουλήθηντι καὶ Κύρῳ τῷ τῆς βασιλείας ἀμφισβητήσαντι συνέπεσεν. ὁ μὲν γὰρ τηλικαύταις ἤτταις καὶ συμφοραῖς περιπεσὼν ἡλικίας οὐδεὶς οἶδεν ἄλλοις γενομένης, διὰ τὸ περιποιῆσαι τὴν αὐτοῦ φυγὴν τὴν τε βασιλείαν κατέσχε καὶ τοῖς παισὶ τοῖς αὐτοῦ παρέδωκε καὶ τὴν Ἀσίαν οὕτω διώκησεν ὥστε μηδὲν ἦττον αὐτὴν εἶναι φοβεράν τοῖς Ἕλλησιν ἢ πρότερον· (8) Κύρος δὲ νικήσας ἅπασαν τὴν βασιλείως δύναμιν καὶ κρατήσας ἂν τῶν πραγμάτων, εἰ μὴ διὰ τὴν αὐτοῦ προπέτειαν, οὐ μόνον αὐτὸν ἀπεστέρησε τηλικαύτης δυναστείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνακολουθήσαντας εἰς τὰς ἐσχάτας συμφορὰς κατέστησεν. ἔχοιμι δ' ἂν παμπληθεῖς εἰπεῖν, οἱ μεγάλων στρατοπέδων ἡγεμόνες γενομένοι διὰ τὸ προδιφθαρῆναι πολλὰς μυριάδας αὐτοῖς συναπώλεσαν.

(9) Ὡς ἐνθυμούμενον χρὴ μὴ τιμᾶν τὴν ἀνδρείαν τὴν μετ' ἀνοίας ἀλογίστου καὶ φιλοτιμίας ἀκαίρου γιγνομένην, μηδὲ πολλῶν κινδύνων ἰδίων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις ἐτέρους ἀδόξους καὶ στρατιωτικῶς

dicta audierunt. (3) Nemo enim est quin statuat te in adeundis periculis magis esse temerarium quam regia dignitas patiat, et de laude fortitudinis quam de summa rerum magis sollicitum esse. Atqui æque turpe est et hostibus circumdatum strenue pugnando aliis non superiorem esse, et cum nulla talis urget necessitas, in ea te discrimina conicere, quibus superatis nihil memorabile gesseris, interfectus autem omnes fortunas una evertas. (4) Neque vero semper præclarum habendum est in bellis occumbere; sed quando id fit pro defensione patriæ, parentum et liberum, laudabile est. quum vere talis obitus et his omnibus nocet et superiorum temporum successibus labem aspergit, turpis habendus et fugiendus est, ut multæ ignominie conciliator.

(5) Eam potius in gerendis bellis rationem tibi sequendam censeo, qua urbes utuntur. Nam hæc omnes, quum aliquo mittunt exercitus, rempublicam et senatum de rebus deliberantem in tuto collocare solent. Unde id evenit, ut, si una plaga fuerit accepta, non tamen vires omnes amittant, sed et multas clades perferre et opes suas recuperare possint. (6) Quod et tibi propositum esse debet, neque ullum salute maius esse bonum existimandum, ut et victoriis, quæ contingant, recte uti queas, et cladibus, quæ forte accidant, succurrere possis. Ac videas etiam Lacedæmonios de regum incolumitate maxime esse sollicitos, et clarissimos quosque cives eorum custodes constitui, quibus turpius est a capite regis pericula non depulisse quam clipeum abiecis. (7) Neque illa etiam ignoras, quæ Xerxi Græcos opprimere servitute conato et Cyro Persicum regnum sibi vindicare aggresso acciderunt. Alter enim tantis præliis victus, tot cladibus affectus, quot nemo aliis accidisse norit, tamen quia vitam conservavit, non ipse modo regnum obtinuit, sed idem filiis suis reliquit, et Asiam ita firmavit, ut nihilo minus esset, quam prius, Græcis formidanda. (8) Cyrus autem, victis omnibus regis exercitibus cum summa rerum potitus esset, temeritate sua non se ipsum modo tanto imperio privavit, sed milites suos etiam in extremum discrimen adduxit. Innumeros commemorare possim, qui, quum maximorum exercituum duces essent, quia ipsi immature perierunt, una secum innumeros in exitium traxerunt.

(9) Hæc exempla tibi consideranda sunt, ut eam fortitudinis laudem, quæ cum temeraria vecordia et intempestiva ambitione coniuncta est, non appetendam iudices, neque ipse tibi in tot regnorum periculis alia igno-

αὐτῷ προσεξευρίσκειν, μηδ' ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ἢ βίου δυστυχοῦς ἀπαλλαγῆναι βουλομένοις ἢ μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος εἰκῆ τούς κινδύνους προκίρουμένους, (10) μηδ' ἐπιθυμῆναι τοιαύτης δόξης ἣς πολλοὶ καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων τυγχάνουσιν, ἀλλὰ τῆς τηλικαύτης τὸ μέγεθος ἦν ὁ μόνος ἂν τῶν νῦν ὄντων κτήσασθαι δυνήθειός· μηδ' ἀγαπᾶν λίαν τὰς τοιαύτας ἀρετὰς ὧν καὶ τοῖς φαύλοις μέτεστιν, ἀλλ' ἐκείνας ὧν οὐδεὶς ἂν πονηρὸς κοινωθήσει· (11) μηδὲ ποιῆσθαι πολέμους, ἀδόξους καὶ χαλεπούς, ἐξὸν ἐντίμους καὶ βραδίους, μηδ' ἐξ ὧν τοὺς μὲν οἰκειοτάτους εἰς λύπας καὶ φροντίδας καταστήσεις, τοὺς δ' ἐχθροὺς ἐν ἑλίσι μεγάλας ποιήσεις, οἷας καὶ νῦν αὐτοῖς παρέσχε· ἀλλὰ τῶν μὲν βαρβάρων, πρὸς οὓς νῦν πολεμεῖς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξαρκέσει σοι κρατεῖν ὅσον ἐν ἀσφαλείᾳ καταστῆσαι τὴν σαυτοῦ χώραν, τὸν δὲ νῦν μέγαν προσαγορευόμενον καταλύειν ἐπιχειρήσεις, ἵνα τὴν τε σαυτοῦ δόξαν μείζω ποιήσης καὶ τοῖς Ἑλλησιν ὑποδείξης, πρὸς ὃν χρὴ πολεμεῖν.

(12) Πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποίησάμην ἐπιστεῖλαι σοι ταῦτα πρὸ τῆς στρατείας, ἵν' εἰ μὲν ἐπέισθης, μὴ τηλικούτῳ κινδύνῳ περιέπεσες, εἰ δ' ἠπίστησας, μὴ συμβουλεύειν ἐδόχουν ταῦτα τοῖς ἤδη διὰ τὸ πάθος ὑπὸ πάντων ἐγνωσμένοις, ἀλλὰ τὸ συμβεβηκὸς ἐμαρτύρει τοὺς λόγους ὀρθῶς ἔχειν τοὺς ὑπ' ἐμοῦ περὶ αὐτῶν εἰρημένους.

(13) Πολλὰ δ' ἔχων εἰπεῖν διὰ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν παύσομαι λέγων· οἶμαι γὰρ καὶ σὲ καὶ τῶν ἑταίρων τοὺς σπουδαιοτάτους βραδίως ὁπίσ' ἂν βούλησθε προσθήσειν τοῖς εἰρημένοις. πρὸς δὲ τούτοις φοβοῦμαι τὴν ἀκαιρίαν· καὶ γὰρ νῦν κατὰ μικρὸν προῖων ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας.

(14) Οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ τούτων οὕτως ἐρόντων οὐ παραλείπτον ἐστὶ τὰ περὶ τῆς πόλεως, ἀλλὰ πειρατέον παρακαλέσαι σε πρὸς τὴν οἰκειότητα καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῆς. οἶμαι γὰρ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἀπαγγέλλοντας καὶ λέγοντας οὐ μόνον τὰ δυσχερέστατα τῶν περὶ σοῦ παρ' ἡμῖν εἰρημένων, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῶν προστιθέντας· οἷς οὐκ εἰκὸς προσέχειν τὸν νοῦν.

(15) καὶ γὰρ ἂν ἄτοπον ποιήεις, εἰ τὸν μὲν δῆμον τὸν ἡμέτερον ψέγοις ὅτι βραδίως πείθεται τοῖς διαβάλλουσιν, αὐτὸς δὲ φαίνοιο πιστεύων τοῖς τὴν τέχνην ταύτην ἔχουσι καὶ μὴ γινώσκουσιν, ὡς ὅσπερ ἂν τὴν πόλιν εὐαχαιοτέραν ὑπὸ τῶν τυχόντων οὔσαν ἀποφαίνωσι, τοσοῦτῳ μᾶλλον σοι συμφερόντως ἔχουσαν αὐτὴν ἐπιδεικνύουσιν. εἰ γὰρ οἱ μηδὲν ἀγαθὸν οἰοῖ τ' ὄντες ποιῆσαι διαπράττονται τοῖς λόγοις ὅτι ἂν βουλευθῶσιν, ἢ πού σέ γε προσήκει τὸν πλείστ' ἂν ἔργῳ δυνάμενον εὐεργετῆσαι μηδενὸς ἀποτυχεῖν παρ' ἡμῶν.

(16) Ἠγοῦμαι δὲ δεῖν πρὸς μὲν τοὺς πικρῶς τῆς πόλεως ἡμῶν κατηγοροῦντας ἐκείνους ἀντιτάττεσθαι τοὺς πάντα τε ταῦτ' εἶναι λέγοντας, καὶ μήτε μείζον

billia et militaria accersas, neque cum iis certes, qui uat vitam calamitosam perdere volunt aut, stipendii maioris impetrandi causa temere in pericula se coniciunt, (10) neque gloriam desideres tibi cum multis Græcis et barbaris communem, sed eam, cuius tanta sit amplitudo, ut tibi soli nostro seculo contingere queat, neque tales virtutes nimis adames, quæ contemptis etiam hominibus haud negatæ sunt, sed illas, quarum nemo malus particeps esse possit; (11) neque bella geras obscura et molesta, quum honorata et faciliora suscipere liceat; neque ea, per quæ et tibi coniunctissimos molestiis ac sollicitudinibus afficias et hostibus tuis magnam spem subminis-tres; id quod nunc quoque abs te factum est: sed barbaros istos, cum quibus nunc dimicas, tantisper vicisse, suffecerit, dum regnum tuum in tuto collocaris; istum vero, qui nunc Magnus Rex appellatur, regno evertere studebis ut gloriam tuam amplifices et Græcis ostendas, quocum bella geranda sint.

(12) Vehementer autem optarem me hæc ad te scripsisse ante susceptam expeditionem, ut vel, si paruisses, in tantum periculum non venisses, vel, si mea monita neglexisses, ego non viderer ea suadere, quæ nunc eventu edocti omnes probant; sed ut exitus festaretur, vera et recta fuisse mea his de rebus consilia.

(13) Cum vero huius disputationis ea natura sit, ut largam dicendi materiam præbeat, ego pluribus verbis non utar, quod existimo et te ipsum et ex amicis tuis viros honestissimos facile, quam multa volueritis, ad hæc adiecturos. Præterea vereor ne fuerim importunior. Nam dum paulatim progredior, non animadverti me neglecta epistolæ breuitate in iustæ orationis prolixitatem inci disse.

(14) Quæ quanquam ita sunt, non tamen præferire debeo, quæ de nostra urbe dicenda sunt: sed danda est opera, ut te adhorter ad contrahendam cum ea familiaritatem et amicitiam usum. Arbitror enim esse multos qui nuntient atque dicent non odiosissima tantum quæ apud nos de te dicta sunt, sed quædam etiam de suo affingant. Quibus auscultare non decet. (15) Absurdum enim fuerit te, qui nostrum populum eo reprehendas, quod calumniatoribus facile aures præbeat, illos magnificere qui artem calumniandi exercent, neque intelligere istos, quo facilius civitatem nostram a quibuslibet in quamvis posse traduci partem asserant, eo tibi magis opportunam eam esse ostendere. Nam si hi qui nulla in rempublicam beneficia conferre possunt, solis verbis quicquid volunt impetrant, qui consentaneum est te, qui ipsis factis plurimum iuvare potes, quicquam a nobis non consecuturum? (16) Acerbis autem nostræ urbis accusatoribus illos esse opponendos video, et qui hæc omnia affirmant, et qui Athenienses nulla vel magna vel parva in re deli-

μήτ' ἔλαττον αὐτὴν ἡδίκηχέναι φάσκοντας. ἐγὼ δ' οὐδὲν ἂν εἴποιμι τοιοῦτον· ἀισχυνομένην γὰρ ἂν, εἰ τῶν ἄλλων μηδὲ τοὺς θεοὺς ἀναμαρτήτους εἶναι νομιζόντων αὐτὸς τολμῶν λέγειν ὡς οὐδὲν πάποθ' ἢ πόλις ἡμῶν πεπλημμέληκεν. (17) οὐ μὴν ἀλλ' ἔχειν ἔχω περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, ὅτι χρησιμωτέραν οὐκ ἂν εὖροις ταύτης οὔτε τοῖς Ἑλλησιν οὔτε τοῖς σοῖς πράγμασιν· ὃ μάλιστα προσεκτέον τὸν νοῦν ἐστίν. οὐ γὰρ μόνον συναγωνιζομένη γίγνοιτ' ἂν αἰτία σοι πολλῶν ἀγαθῶν ἀλλὰ καὶ φιλικῶς ἔχειν δοκοῦσα μόνον. (18) τοὺς τε γὰρ ὑπὸ σοι νῦν ὄντας ῥᾶον ἂν κατέχοις, εἰ μηδεμίαν ἔχοιεν ἀποστροφὴν, τῶν τε βαρβάρων οὐς βουληθείης θᾶττον ἂν καταστρέψαιο. καίτοι πῶς οὐ γρη προθύμως ὀρέγεσθαι τῆς τοιαύτης εὐνοίας, δι' ἣν οὐ μόνον τὴν ὑπάρχουσαν ἀρχὴν ἀσφαλῶς κατέξεις, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἑτέραν ἀκινδύνως προσκτήσει; (19) Οὐμαζῶ δ' ὅσοι τῶν τὰς δυνάμεις ἐχόντων τὰ μὲν τῶν ξενιτευομένων στρατοπέδα μισθοῦνται καὶ χρήματα πολλὰ δαπανῶσι, συνειδότες ὅτι πλείους ἡδίκηκε τῶν πιστευσάντων αὐτοῖς ἢ σέσωκε, τὴν δὲ πόλιν τὴν τηλικαύτην δύναμιν κεκτημένην μὴ πειρῶνται θεραπεύειν, ἢ καὶ μίαν ἐκάστην τῶν πόλεων καὶ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα πολλάκις ἤδη σέσωκεν. (20) ἐνθυμοῦ δ' ὅτι πολλοῖς καλῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖς, ὅτι δικαίως κέχρησαι Θετταλοῖς καὶ συμφερόντως ἐκείνοις, ἀνδράσιν οὐκ εὐμεταχειρίστοις ἀλλὰ μεγαλοψύχοις καὶ στάσεως μεστοῖς. γρη τοίνυν καὶ περὶ ἡμᾶς πειρᾶσθαι γίνεσθαι σε τοιοῦτον, ἐπιστάμενον ὅτι τὴν μὲν χώραν Θετταλοὶ τὴν δὲ δύναμιν ἡμεῖς διμορόν σοι τυγχάνομεν ἔχοντες, ἣν ἐκ παντὸς τρόπου ζήτει προσαγαγέσθαι. (21) πολὺ γὰρ κάλλιον ἐστὶ τὰς εὐνοίας τὰς τῶν πόλεων αἰρεῖν ἢ τὰ τείχη. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων οὐ μόνον ἔχει φόβον, ἀλλὰ καὶ τῶν τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατοπέδοις ἀνατιθέασιν· ἣν δὲ τὰς οἰκειότητάς καὶ τὰς εὐνοίας κτήσασθαι δυνήθῃς, ἅπαντες τὴν σὴν διάνοιαν ἐπαινεσονται.

(22) Δικαίως δ' ἂν μαι πιστεύοις ὡς εἶρηκα περὶ τῆς πόλεως· φανήσομαι γὰρ οὔτε κολακεύειν αὐτὴν ἐν τοῖς λόγοις εἰθισμένος, ἀλλὰ πλείστα πάντων ἐπιτετιμηκῶς, οὔτ' εὖ παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ τοῖς εἰκῆ δοκιμάζουσι φερόμενος, ἀλλ' ἀγνοοῦμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ φθονοῦμενος ὡσπερ σύ. πλὴν τοσοῦτον διαφέρομεν, ὅτι πρὸς σὲ μὲν διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν οὕτως ἔχουσι, πρὸς δ' ἐμέ, διότι προσποιῶμαι τὸ βέλτιον αὐτῶν φρονεῖν, καὶ πλείους δρωῶσιν ἐμοὶ διαλέγεσθαι βουλομένους ἢ σφίσι αὐτοῖς. (23) ἡβουλόμην δ' ἂν ἡμῖν ὁμοίως δᾶδιον εἶναι τὴν δόξαν, ἣν ἔχομεν παρ' αὐτοῖς, διαφεύγειν. νῦν δὲ σὺ μὲν οὐ γαλεπῶς, ἣν βουληθῇς, αὐτὴν διαλύσεις, ἐμοὶ δ' ἀνάγκη καὶ διὰ τὸ γῆρας καὶ δι' ἄλλα πολλὰ στέργειν τοῖς παροῦσιν.

(24) Οὐκ ὀδ' ὅ τι δεῖ πλείω λέγειν πλὴν τοσοῦτον, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τὴν

quise asserant. Absit autem, ut ego tale aliquid dicam. Nam quum alii ne deos quidem omni crimine vacare pretent, me gloriari puderet nos nihil unquam peccavisse; (17) illud tamen habeo dicere, te nullam aliam urbem inventurum, quæ vel Græcis vel tuis rebus magis sit opportuna. Quod tibi est diligentissime considerandum. Nec enim tantum, si tecum societatem inierit, sed si vel visa fuerit amica tibi esse maximas tibi allatura est utilitates. (18) Nam et hos qui tibi nunc parent, si non habebunt ad quos confugiant, in officio facilius continebis, et quosvis barbarorum celerius subiges. An vero talis benevolentia non alacriter expetenda est, qua non modo partum imperium secure teneas, sed amplam etiam ditionem sine periculo acquiras? (19) Miror equidem eorum principum rationes, qui peregrinos milites conducunt et magnis impensis alunt, a quibus et ipsi norunt plures eorum qui illis crediderunt esse proditos quam servatos; tam potentis vero urbis adiungere sibi studia non conantur, quæ cum singulas urbes, tum universam Græciam sæpe iam conservavit. (20) Illud cogita, multos laudare tuam prudentiam, quod ita cum Thessalis egeris, ut et æquum erat et illis expediebat, qui quidem viri sunt non facillimis ingeniis, sed animosæ et sentitiosissimi. Istæ eadem ratio de nobis etiam erit incunda, quum scias, ut regionem Thessalorum, sic Atheniensium potentiam tibi esse finitimam, quam tibi omni studio conciliare debes. (21) Multo enim præclarior est benevolentiam civitatum capere quam mœnia. Hoc enim non modo invidiosum est, sed et quicquid sit huius generis, exercitiis plerumque ascribitur; si autem familiaritates contrahere potueris et hominum benevolentiam colligere, sapientiam tuam mirabuntur omnes.

(22) Hæc quæ de urbe nostra disserui, asfirmanti mihi iure credideris. Satis enim constat me et meis civibus ad hæc assentiri non solere, ut nemo sit omnium qui sæpius eos reprehenderit, neque etiam in magno esse pretio apud vulgus et temerarios rerum æstimatores, sed illorum aliis ignotum esse, aliis æque invisum ac te. Hoc tamen inter nos interest, quod tibi potentiam et opes invident, mihi, quod me illis sapientiorum esse profiteor pluresque sunt qui mea consuetudine quam illorum delectentur. (23) Utinam vero tam facile mihi esset, quam tibi, conceptam de nobis vulgi opinionem abolere. Nunc id quidem in tua manu est, modo velis; mihi vero cum propter senium, tum pluribus aliis de causis, boni fortuna mea est consulenda. Non video plura dicere quorsum attineat; hoc tamen addam, pulchrum esse regnum

ὑπάρχουσαν ὑμῖν παρακαταθέσθαι τῇ τῶν Ἑλλήνων εὐνοίᾳ.

γ'. Φιλίππῳ.

Ἐγὼ διελέχθην μὲν καὶ πρὸς Ἀντίπατρον περὶ τε τῶν τῇ πόλει καὶ τῶν σοὶ συμφερόντων ἐξαρκούντων, ὡς ἑμαυτὸν ἐπειθον, ἠβουλήθη δὲ καὶ πρὸς σέ γράψαι περὶ ὧν μοι δοκεῖ πρακτέον εἶναι μετὰ τὴν εἰρήνην, παραπλήσια μὲν τοῖς ἐν τῷ λόγῳ γεγραμμένοις, πολὺ δ' ἐκείνων συντομώτερα.

(2) Κατ' ἐκείνων μὲν γὰρ τὸν χρόνον συνεβούλευον, ὡς χρῆ διαλλάξαντά σε τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν Λακεδαιμονίων καὶ τὴν Θηβαίων καὶ τὴν Ἀργείων εἰς ὁμόνοιαν καταστήσαι τοὺς Ἕλληνας, ἡγούμενος, ἐὰν τὰς προεστῶσας πόλεις πείσῃς οὕτω φρονεῖν, ταχέως καὶ τὰς ἄλλας ἐπακολουθήσειν. τότε μὲν οὖν ἄλλος ἦν καιρὸς, νῦν δὲ συμβέβηκε μηκέτι δεῖν πείθειν· διὰ γὰρ τὸν ἀγῶνα τὸν γεγενημένον ἠναγκασμένοι πάντες εἰσὶν εὖ φρονεῖν καὶ τούτων ἐπιθυμεῖν ὧν ὑπονοῦσί σε βούλεσθαι πράττειν, καὶ λέγειν ὡς δεῖ παυσαιμένους τῆς μανίας καὶ τῆς πλεονεξίας, ἣν ἐποιῶντο πρὸς ἀλλήλους, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. (3) καὶ πολλοὶ πυνθάνονται παρ' ἐμοῦ πότερον ἐγὼ σοὶ παρήνεσα ποιῆσθαι τὴν στρατείαν τὴν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἢ σοῦ διανοηθέντος συνεῖπον· ἐγὼ δ' οὐκ εἰδέναι μὲν φημι τὸ σαφές (οὐ γὰρ συγγεγενῆσθαί σοι πρότερον), οὐ μὴν ἀλλ' οἶεσθαι σέ μὲν ἐγνωκέναι περὶ τούτων, ἐμέ δὲ συνειρηκέναι ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις. ταῦτα δ' ἀκούοντες ἐδέοντό μου πάντες παρακελεύεσθαι σοὶ καὶ προτρέπειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τούτων μένειν, ὡς οὐδέποτε ἂν γενομένων οὔτε καλλίωνων ἔργων οὔτε ὠφελιμοτέρων τοῖς Ἕλλησιν οὐδ' ἐν καιρῷ μᾶλλον πραγθησομένων.

(4) Εἰ μὲν οὖν εἶχον τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ περ πρότερον, καὶ μὴ παντάπασιν ἦν ἀπειρηκώς, οὐκ ἂν δι' ἐπιστολῆς διελεγομένην, ἀλλὰ παρῶν αὐτὸς παρώξυον ἂν σε καὶ παρεκάλουν ἐπὶ τὰς πράξεις ταύτας. νῦν δ' ὡς δύναμαι παρακελεύομαι σοὶ μὴ καταμελήσῃς τούτων, πρὶν ἂν τέλος ἐπιθῆς αὐτοῖς. ἔστι δὲ πρὸς μὲν ἄλλο τι τῶν ὄντων ἀπλήστως ἔχειν οὐ καλόν (αἱ γὰρ μετριότητες παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐδοκίμοισι), δόξης δὲ μεγάλης καὶ καλῆς ἐπιθυμεῖν καὶ μηδέποτε ἐμπίπασθαι προσήκει τοῖς πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκοῦσιν· ἔπερ σοὶ συμβέβηκεν. (5) ἡγοῦ δὲ τόθ' ἔχειν ἀνυπέρβλητον αὐτὴν καὶ τῶν σοὶ πεπραγμένων ἀξίαν, ὅταν τοὺς μὲν βαρβάρους ἀναγκάσῃς εἰλωτεύειν τοῖς Ἕλλησι πλὴν τῶν σοὶ συναγωνισαμένων, τὸν δὲ βασιλέα τὸν νῦν μέγαν προσαγορευόμενον ποιήσῃς τοῦτο πράττειν ὅ τι ἂν σὺ προστάτῃς. ταῦτα δὲ κατεργάσασθαι πολὺ βέλτον ἐστὶν ἐκ τῶν νῦν παρόντων, ἢ προελθεῖν ἐπὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν, ἣν νῦν ἔχεις, ἐκ τῆς βασιλείας τῆς ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν ὑπαρξάσης· οὐδὲν γὰρ ἔσται λοιπὸν ἔτι πλὴν θεὸν γενέ-

vestrum ac felicitatem Græcorum benevolentiae tanquam depositum commendare.

III. Isocrates Philippo s. d.

Etsi cum Antipatro etiam et de nostræ urbis et tuis commodis satis, ut mihi persuadeo, copiose disserui, tamen ad te quoque scribere volui, quid pace iam facta mihi agendum esse videatur, non multum absimilia his quæ in oratione perscripta sunt, sed multo breviora.

(2) Tum enim suadebam, ut compositis nostræ urbis et Lacedæmoniorum et Thebanorum Argivorumque controversiis Græcos in concordiam reduceres. Existimabam enim, si id a principibus civitatibus impetrasses, quam primum reliquas quoque secuturas. Atque illo quidem tempore alius erat rerum status. Nunc vero in eo loco res sunt, ut suadere nihil sit necesse. Nam propter commissum prælium omnes coacti sunt ad sanam mentem redire et ea desiderare, quæ te velle facere suspicantur, et profiteri ommissa insania et avaritia, qua alios alii exagilarent, bellum in Asiam esse transferendum.

(3) Atque illud complures ex me quærunt, utrum ego tibi suaserim ut expeditionem contra barbaros susciperes, an vero, quum tu iam id decrevisses, ego sententiæ tuæ approbator accesserim. Ego vero nihil me de eo comperti habere dico; neque enim prius tecum convenisse: sed putare tamen, cum tibi id iam antea deliberatum esset, me tuis consiliis suffragatum esse. Quæ illi cum audirent, omnes me rogabant ut te hortarer, ne mutares consilium: nunquam enim edi posse illustriora facinora, vel Græcis utiliora, neque unquam posse dari meliorem rei gerendæ occasionem.

(4) Si igitur ea quæ olim fuit ingenii facultas mihi suppeteret, neque senectus omnes vires ademisset, non per literas tecum agerem, sed coram te invitarem et cohortarer ad hoc negotium strenue suscipiendum. Nunc ut possum te hortor, ne his desistas, priusquam rem omnem confeceris. Alterius porro alicuius rei cupiditate insatiabili æstuarè non est honestum, nam plerisque probatur mediocritas; sed magnam illustremque gloriam desiderare, nec eius unquam satietate affici debent, qui ceteris multum antecellunt: id quod tibi contigit. (5) Tum autem ad famæ tuæ splendorem nihil posse accedere putato eamque rebus tuis gestis parem fore, quum barbaros (iis exceptis qui se ad ductum tuum applicaverint) Græcis servire coegeris, illumque regem qui nunc Magnus appellatur, eo redegeris, ut ea agat quæ tu imperaris. Hoc autem rerum statu nunc hæc tibi perficere multo facilius est, quam eam consequi potentiam et gloriam, quam tibi vetusti regni subsidio comparasti: neque enim quicquam tibi erit adhuc reliquum, nisi ut

σθαι. (6) χάριν δ' ἔχω τῷ γήρα ταύτην μόνην, ὅτι προήγαγεν εἰς τοῦτό μου τὸν βίον, ὥσθ' ἂ νέος ὢν διεννοούμην καὶ γράφειν ἐπεχείρουν ἐν τε τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ καὶ τῷ πρὸς σέ πεμφθέντι, ταῦτα νῦν τὰ μὲν ἤδη γιγνόμενα διὰ τῶν σὺν ἐφορῶν πράξων, τὰ δ' ἐλπίζω γενήσεσθαι.

δ'. Ἀντιπάτρῳ.

Ἐγώ, καίπερ κινδύνου παρ' ἡμῖν ὄντος εἰς Μακεδονίαν πέμπειν ἐπιστολήν, οὐ μόνον νῦν ὅτε πολεμοῦμεν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰρήνης οὔσης, ὁμῶς γράφαι πρὸς σέ προειλόμην περὶ Διοδότου, δίκαιον εἶναι νομίζων ἅπαντας μὲν περὶ πολλοῦ ποιῆσθαι τοὺς ἑμαυτῷ πεπλησιακότας καὶ γεγενημένους ἀξίους ἡμῶν, οὐχ ἥμισθα δὲ τοῦτον καὶ διὰ τὴν εὐνοίαν τὴν εἰς ὑμᾶς καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἐπιείκειαν. (2) μάλιστα μὲν οὖν ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν συσταθῆναι σοι δι' ἡμῶν· ἐπειδὴ δὲ δι' ἐτέρων ἐντετύχηκέ σοι, λοιπὸν ἐστὶ μοι μαρτυρῆσαι περὶ αὐτοῦ καὶ βεβαιῶσαι τὴν γεγενημένην αὐτῷ πρὸς σέ γνώσιν. ἐμοὶ γὰρ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν συγγεγενημένων ἀνδρῶν, καὶ δοξᾶς ἐνίων μεγάλας ἔχοντων, τῶν μὲν ἄλλων ἅπαντων οἳ μὲν τινες περὶ αὐτὸν λόγον οἳ δὲ περὶ τὸ διανοηθῆναι καὶ πράξαι δεινοὶ γεγόνασιν, οἳ δ' ἐπὶ μὲν τοῦ βίου σύμφρονες καὶ χαριέντες, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας χρήσεις καὶ διαγωγὰς ἀφρῆεις παντάπασι. (3) οὗτος δ' οὕτως εὐάρμοστον τὴν φύσιν ἔσχηκεν ὥστ' ἐν ἅπασιν τοῖς εἰρημένοις τελειότατος εἶναι. καὶ ταῦτ' οὐκ ἂν ἐτόλμων λέγειν, εἰ μὴ τὴν ἀκριβεστάτην πείραν αὐτός τ' εἶχον αὐτοῦ καὶ σὲ λήψεσθαι προσεδόκων, τὰ μὲν αὐτὸν γρώμενον αὐτῷ, τὰ δὲ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐμπείρων αὐτοῦ πυνθανόμενον, (4) ὃν οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν, εἰ μὴ λίαν εἶη φθονερός, καὶ εἰπεῖν καὶ βουλευσάσθαι μηδενὸς ἤττον αὐτὸν δύνασθαι, καὶ δικαιοτάτον καὶ σωφρονέστατον αὐτὸν εἶναι καὶ χρημάτων ἐγκρατέστατον, ἔτι δὲ συνημερεῦσαι καὶ συμβιῶναι πάντων ἥδιστον καὶ λιγυρώτατον, πρὸς δὲ τοῦτοις πλείστην ἔχειν παρρησίαν, οὐχ ἦν οὐ προσῆκεν, ἀλλὰ τὴν εἰκότως ἂν μέγιστον γιγνομένην σημεῖον τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τοὺς φίλους. (5) ἦν τῶν δυναστῶν οἳ μὲν ἀξιογρεῶν τὸν ὄγκον τὸν τῆς ψυχῆς ἔχοντες τιμῶσιν ὡς χρησίμην οὔσαν, οἳ δ' ἀσθενέστεροι τὰς φύσεις ὄντες ἢ κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐξουσίας δυσχεραίνουσιν, ὡς ὢν οὐ προαιροῦνται τι ποιῆν βιαζομένην αὐτούς, οὐκ εἰδότες ὡς οἳ μάλιστα περὶ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγειν τολμῶντες, οὗτοι πλείστην ἐξουσίαν αὐτοῖς τοῦ πράττειν ἂ βούλονται παρασκευάζουσιν. (6) εἰκὸς γὰρ διὰ μὲν τοὺς αἰεὶ πρὸς ἠδονὴν λέγειν προαιρουμένους οὐχ ὅπως τὰς μιν χρίας δύνασθαι διαμεῖναι, αἱ πολλοὺς τοὺς ἀναγκαίους ἐφέλκονται κινδύνους, ἀλλ' οὐδὲ τὰς πολιτείας, αἱ μετὰ πλείονος ἀσφαλείας εἰσὶ, διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ τῷ βελτίστῳ παρρησιαζομένους πολλὰ σώζεσθαι καὶ τῶν

deus fias. (6) Ego vero senectuti ob hoc unum habeo gratiam, quod eo usque produxi vitæ meæ tempus, ut ea quæ adolescens animo agitavi et tum in Panegyrica, tum ad te missa oratione scribenda suscepi, partim nunc per te geri et administrari videam, partim deinceps perfectum esse sperem.

IV. Antipatro.

Quanquam apud nos periculosum est literas mittere in Macedoniam, non modo nunc quum bellum vobiscum gerimus, sed pacis etiam tempore, ego tamen ad te scribero de Diodoto institui. Equum enim esse existimo, ut magnificiam cum omnes familiares meos, qui se nobis dignos præbuerunt, tum vero hunc et propter benevolentiam erga nos et ob morum integritatem. (2) Maxime autem vellem cum per nos fuisse comendatum tibi : postquam vero aliorum opera ei aditus ad te patefactus est, hoc mihi relinquitur, ut testimonium de eo dicam eamque notitiam, quæ inter te et illum est, confirmem. Nam cum multi et varii viri atque ex illis nonnulli gloria celebres mea consuetudine sint usi, reliquorum omnium alii eloquentia, alii prudentia et rebus gerendis conspicui evaserunt; alii vero vitæ quidem modestia et suavitate morum commendati sunt, ad alios usus et actiones alias prorsus inepti : (3) huic autem ea contigit ingenii dexteritas, ut in his quæ diximus omnibus sit absolutissimus. Quæ ego dicere non auderem, nisi et ipse ab omni parte perspectum eum haberem, et omnino putarem te idem cogniturum partim ex familiaribus cum eo congressibus, partim ex eorum quibus notus est sermonibus : (4) quorum nemo erit, nisi supra modum sit invidus, quin falcatur eum et eloquentia et consiliis nullo esse inferiorem, virumque justissimum et modestissimum et ab avaritia alienissimum, atque in quotidiano usu et vitæ consuetudine suavissimum hominem et urbanissimum; ad hæc summam in eo esse dicendi libertatem, non illam indecoram, sed hanc quæ iure maximum signum habetur benevolentia erga amicos; (5) quam ex principibus hi qui tantos animos habent, quantos imperii maiestas requirit, tanquam utilem venerantur; qui autem imbecillioribus sunt ingeniis, quam potentia amplitudo postulat, ut molestam aversantur, quasi vero per eam cogantur aliquid contra sui animi voluntatem facere, qui non intelligunt, quum de utilitate deliberatur, eos qui adversari audent maximam eis dare potestatem ea quæ velint faciendi. (6) Consentaneum est enim, eos qui ad gratiam loqui omnia student, non modo regum imperia, quæ multa eaque necessaria pericula secum trabunt, firmare non posse, sed ne rerum publicarum quidem, quæ aliquanto tutiores sunt, libertatem; eos autem qui propter audientium utilitatem libero quæ sentiunt dicunt, multa conservare posse etiam iis

ἐπιδοξῶν διαφθάρησθαι πραγμάτων. ὧν ἕνεκα προσῆκε μὲν παρὰ πᾶσι τοῖς μονάρχοις πλέον φέρεσθαι τοὺς τὴν ἀλγίθειαν ἀποφαινομένους τῶν ἅπαντα μὲν πρὸς χάριν μηδὲν δὲ χάριτος ἄξιον λεγόντων· συμβαίνει δ' ἕλαττον ἔχειν αὐτοὺς παρ' ἐνόις αὐτῶν. (7) ὁ καὶ Διοδότιω παθεῖν συνέπεσε παρὰ τισι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν δυναστῶν, οἷς περὶ πολλὰ χρήσιμος γεόμενος οὐ μόνον τῷ συμβουλευεῖν ἀλλὰ καὶ τῷ πράττειν καὶ κινδυνεύειν, διὰ τὸ παρησιάζεσθαι πρὸς αὐτοὺς περὶ ὧν ἐκείνοις συνέφερε, καὶ τῶν οἴκoi τιμῶν ἀπεστέρηται καὶ πολλῶν ἄλλων ἐλπίδων, καὶ μετίζον ἰσχυσαν αἱ τῶν τυχόντων ἀνθρώπων κολακείαι τῶν εὐεργεσιῶν τῶν τούτου. (8) διὸ δὴ καὶ πρὸς ὑμᾶς αἰεὶ προσιέναι διανοούμενος ὀκνηρῶς εἶχεν, οὐχ ὡς ἅπαντας ὁμοίους εἶναι νομίζων τοὺς ὑπὲρ αὐτὸν ὄντας, ἀλλὰ διὰ τὰς πρὸς ἐκείνους γεγενημένας δυσχερείας καὶ πρὸς τὰς παρ' ὑμῶν ἐλπίδας ἀθυμότερος ἦν, παραπλήσιον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, πεπονθῶς τῶν πεπλευκότων τισίν, οἱ τὸ πρῶτον, ὅταν χρῆσιμωνται χειμῶσιν, οὐκέτι θαρροῦντες εἰσβαίνουσιν εἰς θάλατταν, καίπερ εἰδότες ὅτι καὶ καλοῦ πλοῦ πολλάκις ἐπιτυχεῖν ἔστιν. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ συνέστηκέ σοι, καλῶς ποιεῖ. (9) λογίζομαι γὰρ αὐτῷ συνοίσειν, μάλιστα μὲν τῇ φιλάνθρωπιᾳ τῇ σῆ στοχαζόμενος, ἣν ἔχειν ὑπείληψαι παρὰ τοῖς ἔξωθεν ἀνθρώποις, ἔπειτα νομίζων οὐκ ἄγνοεῖν ὑμᾶς ὅτι πάντων ἡδιστόν ἐστι καὶ λυσιτελέστατον πιστοὺς ἅμα καὶ χρησίμους φίλους κτᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις καὶ τοὺς τοιοῦτους εὖ ποιεῖν, ὑπὲρ ὧν πολλοὶ καὶ τῶν ἄλλων ὑμῖν χάριν ἔχουσιν. ἅπαντες γὰρ οἱ χαρίεντες τοὺς τοῖς σπουδαίοις τῶν ἀνδρῶν καλῶς ἠμιλοῦντας ὁμοίως ἐπαινοῦσι καὶ τιμῶσιν, ὥσπερ αὐτοὶ τῶν ὠφελειῶν ἀπολαύοντες.

(10) Ἀλλὰ γὰρ Διοδότον αὐτὸν οἶμαι μάλιστα σε προτρέψασθαι πρὸς τὸ φροντίζειν αὐτοῦ. συνέπειθον δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τῶν ὑμετέρων ἀντέχεσθαι πραγμάτων, καὶ παραδόθ' ὑμῖν αὐτὸν ὥσπερ μαθητὴν εἰς τοῦμπροσθεν πειραθῆναι προελθεῖν. ὁ δὲ ταῦτά μου λέγοντος ἐπιθυμεῖν μὲν ἔφασκε τῆς ὑμετέρας φιλίας, οὐ μὴν ἀλλὰ παραπλήσιόν τι πεπονθέναι πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας. (11) ἐκείνους τε γὰρ νικᾶν μὲν ἂν βούλεσθαι, καταβῆναι δ' εἰς αὐτοὺς οὐκ ἂν τολμῆσαι διὰ τὸ μὴ μετεσχηθέναί ῥώμης ἀξίας τῶν στεφάνων, τῶν τε παρ' ὑμῶν τιμῶν εὐξασθαι μὲν ἂν τυχεῖν, ἐφίξεσθαι δ' αὐτῶν οὐ προσδοκᾶν· τὴν τε γὰρ ἀπειρίαν τὴν αὐτοῦ καταπεπληῆσθαι καὶ τὴν λαμπρότητα τὴν ὑμετέραν, ἔτι δὲ καὶ τὸ σωματίον οὐκ εὐκρινές ὄν, ἀλλ' ἔχον ἄττα σίνη νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς πολλὰ τῶν πραγμάτων.

(12) Οὗτος μὲν οὖν, ὃ τι ἂν αὐτῷ δοκῆ συμφέρειν, τοῦτο πράξει· σὺ δ' ἐάν τε περὶ ὑμᾶς ἐάν θ' ἡσυχίαν ἔχων διατρίβῃ περὶ τούτους τοὺς τόπους, ἐπιμελοῦ καὶ τῶν ἄλλων μὲν ἁπάντων, ὧν ἂν τυγχάνῃ δεό-

quæ alioqui peritura videbantur. Quibus de causis æquum est apud omnes principes maiorem esse eorum, qui vera dicere non dubitant, auctoritatem, quam eorum qui ad gratiam omnia, nihil autem gratia dignum loquuntur. Fieri tamen solet, ut illi apud nonnullos minore in pretio sint quam assentatores. (7) Id quod etiam Diodotum apud quosdam Asiæ proceres afflixit. Quorum commodis quum multis in rebus consulisset, non dandis modo consiliis, sed rebus etiam gerendis adeundisque periculis: quia tamen liberius eos officii sui monebat, tum honores quos in patria tenuit amisit, tum aliorum multorum spe præmiorum excidit, ac plus valuerunt levissimorum hominum adulationes meritis et beneficiis tanti viri. (8) His de causis, tametsi ad vos se conferre semper in animo habebat, tamen nescio quo timore est retardatus, non quod omnes in altiori dignitatis gradu collocatos similes esse inter se putaret, sed quia difficiles aliorum mores expertus minus avide spem, quæ a vobis ostendebatur, amplecti audebat. In quo idem illi accidisse videtur, quod navigantium plerisque, qui ubi semel in tempestates inciderunt, nunquam securis animis mare ingrediuntur, etsi sciunt, sæpe prosperam etiam navigationem solere contingere. Sed quoniam tibi commendatus est, bene factum est. (9) Puto enim id illi profuturum, inprimis id coniciens ex tua humanitate, quæ ab exteris hominibus prædicatur; deinde vos præterire non arbitror, nihil esse vel suavius vel utilius, quam fideles simul et utiles amicos parare beneficiis, et de talibus viris bene mereri, propter quos multi etiam alii gratiam vobis habituri sunt. Omnes enim boni et docti eos, qui præstantibus doctrina et virtute viris honorem habent, non minus laudant et venerantur, quam si in ipsos collata fuissent omnia.

(10) Sed ipsum Diodotum suapte potissimum industria effecturum esse arbitror, ut sui curam gerat. Autor autem etiam eius filio fui, ut se ad vos conferret, seque vobis in disciplinam quasi tradito proficere atque operæ pretium facere conaretur. Quod cum exaudisset, se quidem vestræ amicitie percupidum esse dixit, sed eodem esse erga illam animo, quo erga certamina coronaria. (11) Cupere enim in illis victoriam consequi, sed ad ea propterea descendere non audere, quod sibi vires coronis dignas decesse animadvertat, eodemque modo se optare quidem honores a vobis consequi, sed eam sibi facultatem negatam esse arbitrari. Nam et imperitia sua et splendore vestro se deterreri. Huc accedere corpusculum quo minus sanum et nonnulla non integra habens, quod existimet in multis sibi rebus impedimento fore,

(12) Et hic quidem, quod e re sua esse putabit, id faciet. Sive autem ad vos se contulerit, sive quieti otioque deditus in hisce locis versabitur, curæ tibi esse velim, cum cetera quibus indigebit omnia ut subministres,

μενος, μάλιστα δὲ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τούτου καὶ τῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, νομίσας ὡσπερ παρακαταθήκην ἔχειν τοῦτον παρά τε τοῦ γῆρας ἡμῶν, ὃ προστηκόντως ἂν πολλῆς τυγχάνοι προνοίας, καὶ τῆς δόξης τῆς ὑπαρχούσης, εἴ τινος ἄρα σπουδῆς ἐστὶν ἀξία, καὶ τῆς εὐνοίας τῆς περὶ ὑμᾶς, ἣν ἔχων ἅπαντα τὸν χρόνον διατετέλεκα. (13) καὶ μὴ θαυμάσης μήτ' εἰ μακροτέραν γέγραφα τὴν ἐπιστολήν, μήτ' εἰ τι περιεργότερον καὶ πρεσβυτικώτερον εἰρήκαμεν ἐν αὐτῇ· πάντων γὰρ τῶν ἄλλων ἀμελήσας ἐνὸς μόνον ἐφρόντισα, τοῦ εὐνοῦναι σπουδάζων ὑπὲρ ἀνδρῶν φίλων καὶ προσφιλῶν μοι γεννηθέντων.

ε'. Ἀλεξάνδρῳ.

Πρὸς τὸν πατέρα σου γράφων ἐπιστολήν ἄτοπον ὤμην ποιήσῃν, εἰ περὶ τὸν αὐτὸν ὄντα σὲ τόπον ἐκείνῳ μήτε προσερῶ μήτ' ἀσπάσομαι μήτε γράψω τι τοιοῦτον, ὃ ποιήσει τοὺς ἀναγνόντας μὴ νομίζειν ἤδη με παραφρονεῖν διὰ τὸ γῆρας μὴδὲ παντάπασιν ληρεῖν, ἀλλ' ἐτι τὸ καταλειμμένον μου μέρος καὶ λοιπὸν ὄν οὐκ ἀνάξιον εἶναι τῆς δυνάμεως, ἣν ἔσθ' ἔτι νεώτερος ὢν.

(2) Ἀκούω δὲ σε πάντων λεγόντων, ὡς φιλόσοφος εἶ καὶ φιλαθῆναιος καὶ φιλόσοφος, οὐκ ἀφρόνως ἀλλὰ νοῦν ἐχόντως. τῶν τε γὰρ πολιτῶν ἀποδέχσθαι σε τῶν ἡμετέρων οὐ τοὺς ἡμεληχότας αὐτῶν καὶ πονηρῶν πραγμάτων ἐπιθυμοῦντας, ἀλλ' οἷς συνδιατριβῶν τ' οὐκ ἂν λυπηθείς, συμβάλλων τε καὶ κοινῶν πραγμάτων οὐδὲν ἂν βλαβείης οὐδ' ἀδικηθείης, οἷοιςπερ γρῆ πλησιάζειν τοὺς εὖ φρονοῦντας· (3) τῶν τε φιλοσοφῶν οὐκ ἀποδοκιμάζειν μὲν οὐδὲ τὴν περὶ τὰς ἐριδᾶς, ἀλλὰ νομίζειν εἶναι πλεονεκτικὴν ἐν ταῖς ἰδίαις διατριβαῖς, οὐ μὴν ἀρμόττειν οὔτε τοῖς τοῦ πλήθους προεστῶσιν οὔτε τοῖς τὰς μοναρχίας ἔχουσιν· οὐδὲ γὰρ συμφέρον οὐδὲ πρόπον ἐστὶ τοῖς μᾶλλον τῶν ἄλλων προνοῦσιν οὐδ' αὐτοῖς ἐρίζειν πρὸς τοὺς συμπολιτευομένους οὔτε τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπειν πρὸς αὐτοὺς ἀντιλέγειν. (4) ταύτην μὲν οὖν οὐκ ἀγαπᾶν σε τὴν διατριβήν, προαιρεῖσθαι δὲ τὴν παιδείαν τὴν περὶ τοὺς λόγους οἷς χροῦμ' εἶχα περὶ τὰς πράξεις τὰς προσπιπτούσας καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν, καὶ μεθ' ὧν βουλευόμεθα περὶ τῶν κοινῶν δι' ἣν νῦν τε δοξάζεις περὶ τῶν μελλόντων ἐπιεικῶς, τοῖς τ' ἀρχομένοις προστάττειν οὐκ ἀνοήτως, ἀ δεῖ πράττειν ἐκάστους, ἐπιστήσῃ, περὶ δὲ τῶν καλῶν καὶ δικαίων καὶ τῶν τούτοις ἐναντίων ὀρθῶς κρίνειν, πρὸς δὲ τούτοις τιμᾶν τε καὶ χολάζειν, ὡς προσήκον ἐστὶν ἐκατέρους. (5) σωφρονεῖς οὖν νῦν ταῦτα μελετῶν· ἐλπίδας γὰρ τῶν τε πατρὶ καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχεις, ὡς, ἂν πρεσβύτερος γενόμενος ἐμμείνῃς τούτοις, τοσοῦτον προέξεις τῇ φρονήσει τῶν ἄλλων, ὅσον περὶ ὃ πατήρ σου διενήνοχεν ἅπάντων.

ς'. Τοῖς ἰσόνος παισίν.

Ἀτήγγειλέ τίς μοι τῶν πρεσβυτέρων ὡς ὡμᾶς,

tum vero et huius et parentis eius vita in tuto ut collocetur. Existimare enim debes, te hunc tanquam depositum habere a senectute nostra, quæ minime certe negligenda est, et ab ea auctoritate, si qua forte cura videbitur digna et ab ea benevolentia, qua vos per omnem ætatem sum persecutus. (13) Neque mireris, si vel prolixiorē scripsi epistolam, vel aliquid in ea inutilius aut senilius diximus. Ego enim neglectis cæteris rebus omnibus, in hoc unum toto animo intentus fui, ut appareret mihi maximæ curæ esse amicorum commoda, quos summa caritate complector.

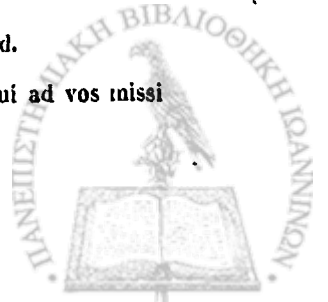
V. Isocrates Alexandro s. d.

Quum ad patrem tuum literas darem, absurde me facturum putabam, si te, qui in eodem loco cum illo versareris, neque compellarem neque salutarem, neque tale aliquid ad te scriberem, quod efficeret, ne ii qui legerent, putarent me iam senio desipere aut prorsus delirare, sed quod adhuc reliquum est mei et extat, non indignum esse ea facultate, qua iunior florebam.

(2) Prædicari autem te ab omnibus audio ut et humanum et Atheniensibus amicum et sapientiæ studiosum, in quo profecto non insipienter sed prudentissime facis. Illo quoque laudem mereris, quod ex nostris civibus suscipias non eos qui nullum virtutis et doctrinæ studium habuerunt malarumque rerum cupiditate constricti tenentur, sed eos, quorum disputationibus audiendis nullas molestias capias, quorumque commerciis et consiliis utendo neque damnis neque iniuriis afficiaris: talium enim consuetudo prudentibus expetenda est. (3) Inter doctrinarum porro genera ne dialecticas quidem disputationes improbare diceris, sed sic de illis sentire, ut eas existimes in privatis congressibus permultum valere, non tamen vel populi gubernatoribus vel principibus esse opportunas. Nec enim expedire nec decere, ut qui dignitate ceteris præstant, vel ipsi cum civibus rixentur, vel ceteris dent contradicendi licentiam. (4) Hoc igitur studium te non amare ferunt, sed eloquentiæ disciplinam permagni facere, qua utimur et in quotidianæ vitæ negotiis et cum de republica deliberamus. Per quam nunc de futuris rebus prudenter constituere videris; et non insipienter quid singulos qui parent facere deceat præcipere et de rebus honestis et iustis barumque contrariis recte iudicare scies, præterea sic vel pœnis vel præmiis afficere utrosque, ut mercantur. Sapienter igitur nunc agis, qui talibus studiis occuperis. Spem enim et patri et reliquis amicis affers, ubi ætate processeris et in his actionibus perseveraris, fore ut reliquos tantum sapientia antecæas, quantum pater tuus omnibus antecellit.

VI. Isocrates Iasonis liberis s. d.

Renuntiavit mihi quidam legatorum qui ad vos missi

δοι καλέσαντες αὐτὸν ἄνευ τῶν ἄλλων ἐρωτήσαιτ' εἰ πεισθεῖν ἀποδηῆσαι καὶ διατρίψαι παρ' ὑμῖν. ἐγὼ δ' ἔνεκα μὲν τῆς Ἰάσονος καὶ Πολυαλκοῦς ξενίας ἠδέως ἂν ἀφικοίμην ὡς ὑμᾶς οἶμαι γὰρ ἂν τὴν ὁμιλίαν τὴν γενομένην ἅπασιν ἡμῖν συνενεγκεῖν· (2) ἀλλὰ γὰρ ἐμποδίζει με πολλὰ, μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι καὶ τὸ μὴ πρέπῃν ἐπιξενουῖσθαι τοῖς τηλικούτοις, ἔπειθ' ὅτι πάντες οἱ πυθόμενοι τὴν ἀποδημίαν δικαίως ἂν μου καταφρονήσειαν, εἰ προηρημένος τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγειν ἐπὶ γῆρας ἀποδημεῖν ἐπιχειροῖν, ὅτ' εἰκὸς ἦν, εἰ καὶ πρότερον ἀλλοθὶ που διέτριβον, νῦν οἴκαδε σπεύδειν, οὕτως ὑπογυίου μοι τῆς τελευτῆς οὔσης. (3) πρὸς δὲ τούτοις φοβοῦμαι καὶ τὴν πόλιν· χρὴ γὰρ τάληθῆ λέγειν. ὄρω γὰρ τὰς συμμαχίας τὰς πρὸς αὐτὴν γιγνομένας ταχέως διαλυόμενας. εἰ δὲ τι συμβαίη καὶ πρὸς ὑμᾶς τοιοῦτον, εἰ καὶ τὰς αἰτίας καὶ τοὺς κινδύνους διαφυγεῖν δυναθεῖν, ὃ χαλεπὸν ἐστίν, ἀλλ' οὖν αἰσχυνθεῖν ἂν, εἴτε διὰ τὴν πόλιν δόξαιμὶ τισιν ὑμῶν ἀμελεῖν, εἴτε δι' ὑμᾶς τῆς πόλεως ὀλιγωρεῖν. μὴ κοινοῦ δὲ τοῦ συμφέροντος ὄντος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἀμφοτέροις ἀρέσκειν δυναθεῖν. αἱ μὲν οὖν αἰτίαι, δι' ἃς οὐκ ἔξεστί μοι ποιεῖν ἢ βούλομαι, τοιαῦτα συμβεβήκασιν.

(4) Οὐ μὴν περὶ τῶν ἑμαυτοῦ μόνον ἐπιστεῖλας οἶμαι δεῖν ἀμελεῖσθαι τῶν ὑμετέρων, ἀλλ' ἅπερ ἂν παραγενόμενος πρὸς ὑμᾶς διελέχθην, πειράσομαι καὶ νῦν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ὅπως ἂν δύνημαι διεξελεῖν. μηδὲν δ' ὑπολάβητε τοιοῦτον, ὡς ἄρ' ἐγὼ ταύτην ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν οὐκ ἔνεκα τῆς ὑμετέρας ξενίας, ἀλλ' ἐπίδειξιν ποιήσασθαι βουλόμενος. σὲ γὰρ εἰς τοῦθ' ἤκω μανίας ὥστ' ἀγνοεῖν ὅτι κρείττω μὲν γράψαι τῶν πρότερον διαδεδομένων οὐκ ἂν δυναίμην, τοσοῦτον τῆς ἀκμῆς ὑστερῶν, χεῖρω δ' ἐξενεγκῶν πολὺ φαυλοτέραν ἂν λάβοιμι δόξαν τῆς νῦν ἡμῖν ὑπαρχούσης. (5) ἔπειτ' εἴπερ ἐπίδειξιν προσεῖχον τὸν νοῦν ἀλλὰ μὴ πρὸς ὑμᾶς ἐσπούδαζον, οὐκ ἂν ταύτην ἐξ ἀπασῶν προειλόμην τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς χαλεπὸν ἐστὶν ἐπιεικῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ πολὺ καλλίους ἐτέρας ἂν εὔρον καὶ μᾶλλον λόγον ἔχούσας. ἀλλὰ γὰρ οὔτε πρότερον οὐδεπώποτ' ἐφιλοτιμήθην ἐπὶ τούτοις ἀλλ' ἐφ' ἑτέροις μᾶλλον ἢ τοὺς πολλοὺς διαλέληθεν, οὔτε νῦν ἔχων ταύτην τὴν διάνοιαν ἐπραγματευσάμην, (6) ἀλλ' ὑμᾶς μὲν ὄρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις πράγμασιν ὄντας, αὐτὸς δ' ἀποφῆνασθαι βουλόμενος ἦν ἔχω γνώμην περὶ αὐτῶν. ἡγοῦμαι δὲ συμβουλεύειν μὲν ἀκμῆν ἔχειν (αἱ γὰρ ἐμπειρίαι παιδεύουσι τοὺς τηλικούτους καὶ ποιοῦσι μᾶλλον τῶν ἄλλων δύνασθαι καθορᾶν τὸ βέλτιστον), εἰπεῖν δὲ περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ διαπεπονημένως οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστίν, ἀλλ' ἀγαπήν ἂν, εἰ μὴ παντάπασιν ἐκλελυμένως διαλεχθεῖν περὶ αὐτῶν.

(7) Μὴ θαυμάζετε δ' ἂν τι φαίνωμαι λέγων ὧν πρότερον ἀκηκόατε· τῷ μὲν γὰρ ἴσως ἄκων ἂν ἐντύχοιμι, τὸ δὲ καὶ προσιδῶς, εἰ πρέπον εἰς τὸν λόγον

sunt, se a vobis revocatum ac seorsum a ceteris interrogatum esse, an persuaderi mihi possit, ut peregre profectus vestra familiaritate utar. Ego vero propter Iasonis et Polyalcis hospitium libenter ad vos venirem: eum enim congressum posse nobis omnibus prodesse scio: (2) sed multa me impediunt, atque illud inprimis, quod et itineris labores ferre nequeo et tam grandi ætate peregre vivere indecorum est; deinde, quod omnes audita ea peregrinatione iure me contemnerent, qui reliquo vitæ meæ tempore otium amplexus, in senectute demum peregrinari instituerem, quum deceret, etiamsi prius alibi vixissem, nunc domum festinare, postquam ab obitu tam prope absum. (3) Ad hæc (vera enim dicenda sunt) etiam civitatem meam formido, qui initas cum ea societates celeriter solere dirimi videam. Quod si et vestris in rebus tale aliquid accidisset, etiamsi crimina et perioula effugere possem (id quod difficile admodum est), et me puderet, sive aliqui putarent vos a me propter meam civitatem negligi, sive propter vos patriæ rationem non haberi. Quum autem non communis sit utilitas, quomodo utrisque gratificari queam, non video. Causæ igitur, propter quas ea quæ vellem mihi facere non licet, tales incidérant.

(4) Neque tamen decere existimo ut de meis tantum rebus scriberes res vestras negligam; sed quæ istic coram disseruissem, hæc eadem nunc, ita ut potero, explicare conabor. Neque vero putetis hanc epistolam ostentationis a me causa potius scriptam esse, quam hospitii vestri. Non enim ita insanio, ut ignorem, me hac affecta ætate meliora iis quæ prius edita sunt, scribere nequaquam posse; sin deteriora protulero, fore ut gloria mea non parum minuatur. (5) Deinde si ostentationi ingenii servire magis quam serio vobiscum agere stude-rem, non hoc argumentum ex omnibus delegissem, de quo haud difficile est apte disserere, sed alia longe pulchriora et uberiora reperissem. Sed neque hactenus unquam his de rebus laudibus efferrī volui, sed ob alia potius, quæ plerique ignorant, neque nunc eo animo laborem hunc cepi; (6) sed cum vos multis arduis negotiis implicatos esse viderem, quæ mea sit de illis sententia, declarare volui. Ac dandi quidem consilii facultatem ætati meæ adesse censeo (nam experientia et rerum multarum usus senes erudit atque efficit ut quid expediat acutius quam alii perspicere possint); de propositis autem rebus suaviter et concinne atque elaborate dicere, non iam nostræ ætatis munus est; sed hoc mihi suffecerit, si meam sententiam non dissolute prorsus exposuero.

(7) Neque vero miremini, si quid dicere videbor quod prius audivistis. Nam eorum quædam fortassis etiam invito in mentem venient, quædam, quod instituto meo

εἶη, προσλάβοιμι· καὶ γὰρ ἂν ἄτοπος εἶην, εἰ τοὺς ἄλλους δρῶν τοῖς ἐμοῖς χρωμένους αὐτὸς μόνος ἀπεχοίμην τῶν ὑπ' ἐμοῦ πρότερον εἰρημένων. τούτου δ' ἕνεκα ταῦτα προεῖπον, ὅτι τὸ πρῶτον ἐπιφερόμενον ἐν τῶν τεθρυλημένων ἐστίν. (8) εἶθισμαι γὰρ λέγειν πρὸς τοὺς περὶ τὴν φιλοσοφίαν τὴν ἡμετέραν διατρίβοντας, ὅτι τοῦτο πρῶτον δεῖ σκέψασθαι, τί τῷ λόγῳ καὶ τοῖς τοῦ λόγου μέρεσι διαπρακτέον ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ τοῦθ' εὕρωμεν καὶ διακριθώσόμεθα, ζητητέον εἶναι φημι τὰς ἰδέας, δι' ὧν ταῦτ' ἐξεργασθήσεται καὶ λήφεται τέλος ὅπερ ὑπεθέμεθα. καὶ ταῦτα φράζω μὲν ἐπὶ τῶν λόγων, ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ στοιχεῖον καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ κατὰ τῶν ὑμετέρων πραγμάτων. (9) οὐδὲν γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πραχθῆναι νοῦν ἐχόντως, ἂν μὴ τοῦτο πρῶτον μετὰ πολλῆς προνοίας λογίσθησθε καὶ βουλευσῆσθε, πῶς χρὴ τὸν ἐπιλοιπον χρόνον ὑμῶν αὐτῶν προστῆναι καὶ τίνα βίον προελέσθαι καὶ ποίας δόξης ὀριγηθῆναι καὶ ποτέρας τῶν τιμῶν ἀγαπῆσαι, τὰς παρ' ἐκόντων γιγνομένας ἢ τὰς παρ' ἀκόντων τῶν πολιτῶν· ταῦτα δὲ ὁρισασμένοι, τότε ἤδη τὰς πράξεις τὰς καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν σκεπτέον, ὅπως συντενοῦσι πρὸς τὰς ὑποθέσεις τὰς ἐξ ἀρχῆς γενομένας. (10) καὶ τοῦτον μὲν τὸν τρόπον ζητοῦντες ὡσπερ σκοποῦ χειμένου στοχάσεσθε τῇ ψυχῇ, καὶ μᾶλλον ἐπιτεύξεσθε τοῦ συμφέροντος· ἐὰν δὲ μηδεμίαν ποιήσῆσθε τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ τὸ προσπίπτον ἐπιχειρήτε πράττειν, ἀναγκασιὸν ἐστὶν ὑμᾶς ταῖς διανοαῖς πλανᾶσθαι καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων.

(11) Ἴσως ἂν οὖν τις τῶν εἰκῆ ζῆν προκηρημένον τοὺς μὲν τοιοῦτους λογισμοὺς διασύρειν ἐπιχειρήσειεν, ἀξιώσει δ' ἂν ἤδη με συμβουλεύειν περὶ τῶν προειρημένων. ἐστὶν οὖν οὐκ ὀκνητέον ἀποφῆνασθαι περὶ αὐτῶν, ἃ τυγχάνω γινώσκων. ἐμοὶ γὰρ αἰρετώτερος ὁ βίος εἶναι δοκεῖ καὶ βελτίων ὁ τῶν ἰδιωτευόντων ἢ τῶν τυραννούντων, καὶ τὰς τιμὰς ἡδίους ἢ γούμκι τὰς ἐν ταῖς πολιτείαις ἢ τὰς ἐν ταῖς μοναρχίαις· καὶ περὶ τούτων λέγειν ἐπιχειρήσω. (12) καίτοι μ' οὐ λέληθεν ὅτι πολλοὺς ἔξω τοὺς ἐναντιουμένους, καὶ μάλιστα τοὺς περὶ ὑμᾶς ὄντας. οἶμαι γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτους ἐπὶ τὴν τυραννίδα παροξύνειν ὑμᾶς· σκοποῦσι γὰρ οὐ πανταχῆ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ πολλὰ παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. τὰς μὲν γὰρ ἐξουσίας καὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς ἡδονὰς δρῶσι, καὶ τούτων ἀπολαύεσθαι προσδοκῶσι, τὰς δὲ παραχὰς καὶ τὰς συμφορὰς τὰς τοῖς ἀρχοῦσι συμπίπτουσας καὶ τοῖς φίλοις αὐτῶν οὐ θεωροῦσιν, ἀλλὰ πεπόνθασιν ὅπερ οἱ τοῖς αἰσχίστοις καὶ παρανομωτάτοις τῶν ἔργων ἐπιχειροῦντες. (13) καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τὰς μὲν πονηρίας τὰς τῶν πραγμάτων οὐκ ἀγνοοῦσιν, ἐλπίζουσι δ', ὅσον μὲν ἀγαθόν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι, τὰ δὲ δεινὰ πάντα τὰ προσόντα τῷ πράγματι καὶ τὰ κακὰ διαφεύξεσθαι, καὶ διοικήσειν τὰ περὶ σφᾶς αὐτοὺς οὕτως ὥστε τῶν μὲν κινδύνων εἶναι

esse idonea scio, assumam. Ineptus enim essem, quum alios videam dicta mea mutuari, si ego solus his quæ prius ipse dixi, abstinere. Hæc propterea præfatus sum, quod id quod primum occurrit, unum ex pervulgatis est. (8) Soleo enim nostræ disciplinæ sectatoribus dicere ante omnia esse considerandum, quidnam oratione et partibus orationis efficiendum sit : quod ubi invenerimus, et accurate confecerimus, rationes et ornamenta quærenda esse dico, quibus argumentum expoliatur, et finem cum qui nobis propositus fuerat consequatur. Et hæc de orationibus dico ; est autem idem et aliarum rerum omnium et vestræ deliberationis fundamentum. (9) Non enim fieri potest, ut quicquam prudenter agatur, nisi hoc primum singulari sapientia cogitaveritis et constitueritis, quales vos in posterum præbere velitis, et quomodo vitam vestram instituere, qualemque auctoritatem expetere et utrum honorem sequi eumne, quem cives ipsi ultro deferunt, an qui ab iisdem invitis extorqueatur. His iam definitis tum iam singulæ actiones, quæ in dies incidunt, considerandæ sunt, et efficiendum ut ad eum finem, qui initio propositus fuit, referantur. (10) Quod si hoc modo quæretis, animo quod utile sit tanquam meta proposita invenietis, idque magis assequimini : sin nullum tale fundamentum iacietis, sed id quod fortuito incidet, agetis, necesse est ut animis vestris erretis et multis rebus frustremini.

(11) Fortassis autem eorum aliquis qui temere vitam instituerunt, has rationes perstringere conabitur, et ut certi aliquid de proposita quæstione dicam, dissimulandum est. Mihi enim præstabilius esse videtur, et melior privatorum hominum quam tyrannorum vita, et iucundiores honores esse in republica quam in regno. Ac de hisce disserere aggrediar.

(12) Quanquam scio fore multos qui mihi adversentur et familiares vestros inprimis. Hos enim vos magno opere ad retinendam stabiliendamque tyrannidem incitare opinor : non enim rei naturam universæ nec ab omni parte intuentur, sed hallucinantur et in errores ipsi se coniciunt. Auctoritatem illi quidem et emolumenta et voluptates vident, iisque frui se posse sperant : sed turbas et clades principibus obici solitas illorumque amicis non perspiciunt, idemque illis evenit, quod his qui turpissima et maxime nefaria facinora moliantur : (13) qui etsi rerum pravitatem non ignorant, tamen id commodi quod illis inest excerpturos se sperant periculis et malis omnibus quæ cum iis rebus coniungi solent evitatis, eamque de se rationem inituros, ut et a discrimine omni

πόρρω, τῶν δ' ὠφελειῶν ἐγγύς. (14) τοὺς μὲν οὖν ταύτην ἔχοντας τὴν διάνοιαν ζηλῶ τῆς βραθυμίας, αὐτὸς δ' αἰσχυνθείην ἂν, εἰ συμβουλευσῶν ἑτέροις ἐκείνων ἀμελήσας τὸ ἑμαυτῷ συμφέρον ποιούην, καὶ μὴ παντάπασιν ἔξω θεῖς ἑμαυτόν καὶ τῶν ὠφελειῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τὰ βέλτιστα παραινοίην. ὡς οὖν ἔμοῦ ταύτην ἔχοντας τὴν γνώμην, οὕτως ἐμοὶ προσέχετε τὸν νοῦν.

ζ'. Τιμοθέω.

Περὶ μὲν τῆς οἰκειότητος τῆς ὑπαρχούσης ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους οἶμαι σε πολλῶν ἀκηκοέναι, συγχαίρω δέ σοι πυνθανόμενος πρῶτον μὲν ὅτι τῆς δυναστείας τῆ παρούσης κάλλιον χρῆ τοῦ πατρὸς καὶ φρονιμώτερον, ἔπειθ' ὅτι προαιρεῖ δόξαν καλὴν κτήσασθαι μᾶλλον ἢ πλοῦτον μέγαν συναγαγεῖν. σημειῶν γὰρ οὐ μικρὸν ἐκφέρεις ἀρετῆς ἀλλ' ὡς δυνατὸν μέγιστον, ταύτην ἔχων τὴν γνώμην ὥστ' ἦν ἐμμείνης τοῖς περὶ σοῦ νῦν λεγομένοις, οὐκ ἀπορήσεις τῶν ἐγκωμιασομένων τὴν τε φρόνησιν τὴν σὴν καὶ τὴν προαίρεσιν ταύτην. (2) ἡγοῦμαι δὲ καὶ τὰ διηγγελμένα περὶ τοῦ πατρὸς σου συμβαλέσθαι μεγάλην πίστιν πρὸς τὸ δοκεῖν εὖ φρονεῖν σε καὶ διαφέρειν τῶν ἄλλων· εἰώθασι γὰρ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πατέρων τῶν εὐδοκιμούντων γεγονότας, ὡς τοὺς ἐκ τῶν δυσκόλων καὶ χαλεπῶν, ἦν περ φαίνονται μηδὲν ὁμοιοὶ τοῖς γονεῦσιν ὄντες. μᾶλλον γὰρ ἐπὶ πάντων κεχαρισμένον αὐτοῖς ἐστὶ τὸ παρὰ λόγον συμβαῖνον ἀγαθὸν τῶν εἰκότως καὶ προσχρόντως γιγνομένων.

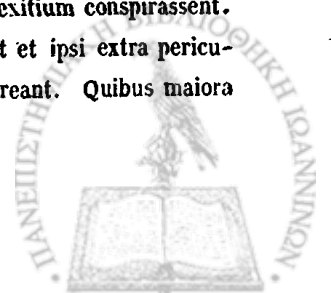
(3) Ὡν ἐνθυμούμενον χρῆ ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν, ἐξ ὅτου τρόπου καὶ μετὰ τίνων καὶ τίσι συμβούλοις χρώμενος τὰς τε τῆς πόλεως ἀτυχίας ἐπανορθώσεις, καὶ τοὺς πολίτας ἐπὶ τε τὰς ἐργασίας καὶ τὴν σωφροσύνην προτρέψεις, καὶ ποιήσεις αὐτοὺς ἥδιον ζῆν καὶ θαρραλεώτερον ἢ τὸν παρελθόντα χρόνον. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ἔργα τῶν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τυραννεύοντων. (4) ὧν ἔνοιοι καταφρονήσαντες οὐδὲν ἄλλο σκοποῦσι πλὴν ὅπως αὐτοὶ θ' ὡς μετὰ πλείστης ἀσελγείας τὸν βίον διάξουσιν, τῶν τε πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ πλουσιωτάτους καὶ φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογήσουσι, κακῶς εἰδότες ὅτι προσήκει τοὺς εὖ φρονούντας καὶ τὴν τιμὴν ταύτην ἔχοντας μὴ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς αὐτοῖς ἡδονὰς παρασκευάζειν ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἐπιμελείαις τοὺς πολίτας εὐδαιμονεστέρους ποιεῖν, (5) μηδὲ πικρῶς μὲν καὶ χαλεπῶς διακεῖσθαι πρὸς ἀπαντας, ἀμελεῖν δὲ τῆς αὐτῶν σωτηρίας, ἀλλ' οὕτω μὲν πράως καὶ νομίμως ἐπιστατεῖν τῶν πραγμάτων, ὥστε μηδένα τολμᾶν αὐτοῖς ἐπιβουλεύειν, μετὰ τσαύτης δ' ἀκριβείας τὴν τοῦ σώματος ποιεῖσθαι φυλακὴν, ὡς ἀπάντων αὐτοὺς ἀνελεῖν βουλομένων. ταύτην γὰρ τὴν διάνοιαν ἔχοντες αὐτοὶ τ' ἂν ἔξω τῶν κινδύνων εἶεν καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐδοκιοῖεν· ὧν ἀγαθὰ μείζω

sint remotissimi et utilitatibus proximi. (14) Si qui igitur ita sentiunt, illos ego sua socordia beatos esse facile patior: me vero puderet aliis suadentem illis neglectis meum compendium spectare, nec repudiatis et commodis et ceteris rebus omnibus, ut a me alienis, utilissima præcipere. Mihi igitur sic auscultetis velim, ut me hoc esse animo non dubitetis.

VII. Timotheo.

Qua necessitudine inter nos coniuncti simus, ex multis te audivisse arbitror. Gratulor autem tibi primum, quod ista potestate rectius uteris quam pater ac prudentius; deinde quod honestam famam parandi quam magnas divitias coacervandi es studiosior. Non enim parvum signum virtutis ostendis, sed quam fieri potest maximum; qui tali animo sis præditus. Quare si, ut cæpisti, passimque de te nunc prædicatur, perrexeris, non defuturi sunt qui et sapientiam tuam et institutum istud laudibus illustrent. (2) Arbitror autem etiam ea quæ de patre tuo dicuntur, momenti plurimum ad hoc esse allatura, ut sapere aliisque præstare videaris. Solent enim plerique non ita commendare et venerari laudatis patribus natos, ut eos qui patrum sævitiam et immanitatem nulla ex parte imitantur. Quicquid enim boni mortalibus præter expectationem offertur, id omnibus in rebus longe gratius est quam ea quæ usitata et legitima ratione contingunt.

(3) His igitur consideratis quærendum tibi et sollicite cogitandum est, quibus modis et quorum opera quorumque consiliis tum urbis calamitates emendes, tum cives ad officium et modestiam cohorteris, atque efficias ut et suavius et securius ævum exigant, quam superiori tempore. Nam hæc officia sunt honorum et cordatorum principum. (4) Quibus nonnulli contemptis in id unum intenti sunt, ut in summa licentia vitam transigant optimosque et opulentissimos civium iniuriis afficiant et tributa ab iis exigant. Ignorant illi nimirum, decere viros prudentes in hoc honorum et dignitatis fastigio collocatos non ex aliorum miseriis suas parare voluptates, sed sua sollicitudine et laboribus civium felicitatem augere, (5) neque acerbitatem et sævitiam in omnes exercere suamque ipsorum salutem negligere, sed imperium ea clementia et æquitate administrare, ut nemo eis audeat insidiari, et non minore vitam suam diligentia munire, quam si omnes in eorum exitium conspirassent. Hoc enim animo si agant, fiet ut et ipsi extra periculum sint, et apud ceteros gloria floreat. Quibus maiora

χαλεπὸν εὐρεῖν ἐστίν. (6) ἐνεθυμήθην δὲ μεταξὺ γράφων, ὡς εὐτυχῶς ἅπαντά σοι συμβέβηκε. τὴν μὲν γὰρ εὐπορίαν, ἣν ἀναγκαῖον ἦν κτήσασθαι μετὰ βίας τυραννικῶς καὶ μετὰ πολλῆς ἀπεχθείας, ὁ πατήρ σοι καταλέλοιπε, τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς καὶ φιλανθρωπῶς ἐπὶ σοὶ γέγονεν· ὧν χρῆ σε πολλὴν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν.

(7) Ἄ μὲν οὖν ἐγὼ γιγνώσκω, ταῦτ' ἐστίν· ἔχει δ' οὕτως. εἰ μὲν ἔρῃς χρημάτων καὶ μείζονος δυναστείας καὶ κινδύνων, δι' ὧν αἱ κτήσεις τούτων εἰσίν, ἑτέρους σοι συμβούλους παρακλητέον· εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἔχεις, ἀρετῆς δὲ καὶ δόξης καλῆς καὶ τῆς παρὰ τῶν πολλῶν εὐνοίας ἐπιθυμεῖς, τοῖς τε λόγοις τοῖς ἐμοῖς προσεκτέον τὸν νοῦν ἐστὶ καὶ τοῖς καλῶς τὰς πόλεις τὰς αὐτῶν διοικοῦσιν ἀμιλλητέον καὶ πειρατέον αὐτῶν διενεργεῖν. (8) ἀκούω δὲ Κλέομμιν τὸν ἐν Μηθύμνῃ ταύτην ἔχοντα τὴν δυναστείαν περὶ τε τὰς ἄλλας πράξεις καλὸν κάγαθόν εἶναι καὶ φρόνιμον, καὶ τοσοῦτον ἀπέχειν τοῦ τῶν πολιτῶν τινὰς ἀποκτείνειν ἢ φυγαδεύειν ἢ δημεύειν τὰς οὐσίας ἢ ποιεῖν ἄλλο τι κακόν, ὥστε πολλὴν μὲν ἀσφάλειαν παρέχειν τοῖς συμπολιτευομένοις, κατάγειν δὲ τοὺς φεύγοντας, (9) ἀποδιδόναι δὲ τοῖς μὲν κατιούσι τὰς κτήσεις ἐξ ὧν ἐξέπεσον, τοῖς δὲ πριαμένοις τὰς τιμὰς τὰς ἐκάστοις γιγνομένας, πρὸς δὲ τούτοις καθοπλίζειν ἅπαντας τοὺς πολίτας, ὡς οὐδεὸς μὲν ἐπιχειρήσοντος περὶ αὐτὸν νεωτερίζειν, ἣν δ' ἄρα τινὲς τολμήσωσιν, ἡγούμενος λυσιτελεῖν αὐτῷ τεθνάναι τοιαύτην ἀρετὴν ἐνδειξάμενός τοις πολίταις μᾶλλον ἢ ζῆν πλείω χρόνον τῇ πόλει τῶν μεγίστων κακῶν αἰτίῳ γενομένῳ.

(10) Ἔτι δ' ἂν πλείω σοι περὶ τούτων διελέχθην, ἴσως δ' ἂν καὶ χαριέστερον, εἰ μὴ παντάπασιν ἔδει με διὰ ταχέων γράψαι σοι τὴν ἐπιστολήν. νῦν δὲ σοὶ μὲν αὖθις συμβουλευόμεν, ἔὰν μὴ κωλύσῃ με τὸ γῆρας, ἐν δὲ τῷ παρόντι περὶ τῶν ἰδίων δηλώσωμεν. Αὐτοκράτωρ γὰρ ὁ τὰ γράμματα φέρων οἰκείως ἡμῖν ἔχει· (11) περὶ τε γὰρ τὰς διατριβὰς τὰς αὐτὰς γεγόναμεν καὶ τῇ τέχνῃ πολλὰκις αὐτοῦ κέχρημαι καὶ τὸ τελευταῖον περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ὡς σὲ σύμβουλος ἔγενόμην αὐτῷ. διὰ δὲ ταῦτα πάντα βουλοίμην ἂν σε καλῶς αὐτῷ χρῆσασθαι καὶ συμφερόντως ἀμφοτέροις ὑμῖν, καὶ γενέσθαι φανερόν, ὅτι μέρος τι καὶ δι' ἐμὲ γίγνεται τι τῶν δεόντων αὐτῷ.

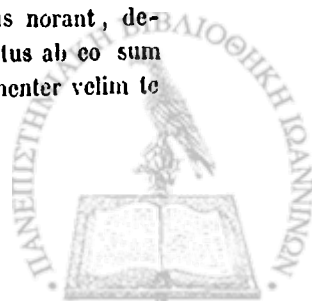
(12) Καὶ μὴ θυμάσῃς, εἰ σοὶ μὲν οὕτως ἐπιστέλλω προθύμως, Κλέαρχου δὲ μηδὲν πώποτε ἔδεξθην. σχεδὸν γὰρ ἅπαντες οἱ παρ' ὑμῶν καταπλέοντες σὲ μὲν ὁμοίον φασὶν εἶναι τοῖς βελτίστοις τῶν ἐμοὶ πεπλησιακότων, Κλέαρχον δὲ κατὰ μὲν ἐκείνον τὸν χρόνον, ὅτ' ἦν παρ' ἡμῖν, ὁμολόγουν, ὅσοιπερ ἐνέτυχον, ἐλευθεριώτατον εἶναι καὶ πράοτατον καὶ φιλανθρωπότατον τῶν μετεχόντων τῆς διατριβῆς· ἐπειδὴ δὲ δύναμιν ἔλαβε, τοσοῦτον ἔδοξε μεταπεσεῖν ὥστε πάντας θαυμάζειν τοὺς πρότερον αὐτὸν γιγνώσκοντας. (13) πρὸς μὲν οὖν ἐκείνον διὰ ταύτας τὰς αἰτίας ἀπηλλοτριώθην·

bona invenire difficile est. (6) Inter scribendum autem in mentem mihi venit secundissima tibi omnia accidisse. Opum enim abundantiam, quam necesse erat regio modo vi multisque inimicitiiis susceptis comparare, pater tibi reliquit; his vero bene et humaniter uti, in tua manu est, et in eo te summo studio elaborare decet.

(7) Quæ igitur mihi consulta videantur, hæc sunt. Sic autem se res habet. Si pecunias maioremque potentiam et pericula, sine quibus hæc parari nequeunt, adamas, alii tibi in consilium adhibendi erunt; sin tibi harum rerum abunde est, virtutis vero et honestæ famæ ac popularis benevolentiæ desiderio teneris, et orationi meæ obtemperandum erit et cum illis certandum, qui præclare suas urbes administrant, et tentandum etiam ut eos superes. (8) Nam et Cleommin audio, qui Methymnæ dominatur, cum in aliis actionibus viri boni et prudentis fungi officio, tum tantum abesse ut civium quosquam occidat aut in exilium agat aut proscribat aut alia ulla clade afficiat, ut cives eius in summa securitate degant, ut patria pulsos ab exilio revocet, (9) ut restitutis possessiones unde exciderunt reddat, his vero qui eas emerant, tantum pro eis numeret, quanti emerunt, neque his contentus, cives omnes armis instruat et exornet, nihil metuens ne qui novarum rerum studiosi insidias ipsi struant. Quod si qui audeant, mortem oppetere satius esse ducit in tanta humanitate et benignitate erga cives, quam crudeliter in eisdem grassando vitam ultra producere.

(10) Plura de his fortasse et elegantius tecum disseruissem, nisi mihi hæc literæ cum magna festinatione scribendæ essent. Sed alias iterum tibi, nisi me senium prohibuerit, consilium dabimus: in præsentia vero de privatis rebus agemus. Autocrator enim, qui literas has tibi reddit, est mihi familiaris: (11) nam et in iisdem studiis versati sumus et eius arte sæpe usus sum: denique vero illi autor fui ad te proficiscendi. His omnibus de causis cum honorifice tractes velim et ut nostrum utriusque expedit, ac præ te feras, quicquid officiorum in eum contuleris, aliqua ex parte mea quoque gratia fieri.

(12) Neque mireris me tam expedite ad te scribere, qui a Clearcho nihil unquam petierim. Nam fere omnes qui istinc ad nos navigant, te similem esse dicunt præstantissimis eorum qui nobiscum una versati sunt: Clearchum vero, quo tempore apud nos fuit, fatebantur omnes qui eum unquam convenerant, liberalissimum esse et mansuetissimum et humanissimum inter omnes discipulos nostros: posteaquam autem principatum est adeptus, ita mutasse animum visus est, ut omnes qui eum prius norant, demirentur. (13) Ob has igitur causas factus ab eo sum alienior: te vero amo et probo ac vehementer velim te

σέ δ' ἀποδέχομαι καὶ πρὸ πολλοῦ ποιησαίμην ἂν οἰ-
κειῶς διατεθῆναι πρὸς ἡμᾶς. δηλώσεις δὲ καὶ σὺ διὰ
ταχέων, εἰ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχεις ἡμῖν. Αὐτοκρά-
τορός τε γὰρ ἐπιμελήσει καὶ πέμψεις ἐπιστολὴν ὡς
ἡμᾶς, ἀνανεούμενος τὴν φιλίαν καὶ ξενίαν τὴν πρότε-
ρον ὑπάρχουσαν. ἔρρωσο, κἄν του δέη τῶν παρ'
ἡμῶν, ἐπίστελλε.

η'. Τοῖς Μυτιληναίων ἄρχουσιν.

Οἱ παῖδες οἱ Ἀφαρέως, υἱοὶ δ' ἐμοί, παι-
δευθέντες ὑπ' Ἀγήνορος τὰ περὶ τὴν μουσικὴν, ἐδέη-
θησάν μου γράμματα πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἂν,
ἐπειδὴν καὶ τῶν ἄλλων τινὰς καταγάγητε φυγάδων,
καὶ τοῦτον καταδέξῃσθε καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελ-
φούς. λέγοντος δὲ μου πρὸς αὐτοὺς ὅτι δέδοικα
μὴ λίαν ἄτοπος εἶναι δόξω καὶ περίεργος, ζητῶν εὐ-
ρίσκεσθαι τηλικαῦτα τὸ μέγεθος παρ' ἀνδρῶν, ὅς
οὐδεπώποτε πρότερον οὔτε διελέχθη οὔτε συνήθης
ἔγενόμην, ἀκούσαντες ταῦτα πολὺ μᾶλλον ἐλιπάρουν.
(2) ὡς δ' οὐδὲν αὐτοῖς ἀπέβαινε ὧν ἠλπίζον, ἅπασιν
ἦσαν καταφανεῖς ἀηδῶς διακείμενοι καὶ χαλεπῶς φέ-
ροντες. ὄρων δ' αὐτοὺς λυπουμένους μᾶλλον τοῦ
προσῆκοντος, τελευτῶν ὑπεσχόμεν γράψειν τὴν ἐπι-
στολὴν καὶ πέμψειν ὑμῖν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μὴ δι-
καίως ἂν δοκεῖν μωρὸς εἶναι μὴδ' ὀχληρὸς ταῦτ' ἔχω
λέγειν.

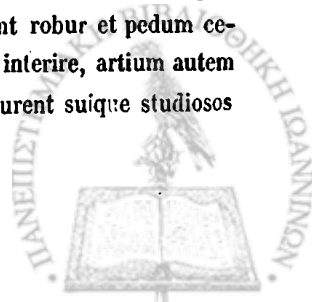
(3) Ἡγοῦμαι δὲ καλῶς ὑμᾶς βεβουλεῦσθαι καὶ
διαλλαττομένους τοῖς πολίταις τοῖς ὑμετέροις, καὶ πει-
ρωμένους τοὺς μὲν φεύγοντας ὀλίγους ποιεῖν, τοὺς δὲ
συμπολιτευομένους πολλούς, καὶ μιμουμένους τὰ
περὶ τὴν στάσιν τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν. μάλιστα δ'
ἂν τις ὑμᾶς ἐπαινέσειεν, ὅτι τοῖς κατιούσιν ἀποδίδοτε
τὴν οὐσίαν· ἐπιδείκνυσθε γὰρ καὶ ποιεῖτε πᾶσι φανε-
ρόν, ὡς οὐ τῶν κτημάτων ἐπιθυμήσαντες τῶν ἄλλο-
τρίων ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πόλεως δείσαντες ἐποίησασθε τὴν
ἐκβολὴν αὐτῶν. (4) οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ μὴδὲν ὑμῖν ἔδοξε
τούτων μὴδὲ προσεδέχεσθε μὴδένα τῶν φυγάδων,
τούτους γε νομίζω συμφέρειν ὑμῖν κατάγειν. αἰσχρὸν
γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖσθαι
μουσικωτάτην εἶναι καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν αὐτῇ
παρ' ὑμῖν τυγχάνειν γεγονότας, τὸν δὲ προέχοντα τῶν
νῦν ὄντων περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς παιδείας ταύτης φεύ-
γειν ἐκ τῆς τοιαύτης πόλεως, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
Ἕλληνας τοὺς διαφέροντας περὶ τι τῶν καλῶν ἐπιτη-
δευμάτων, κἄν μὴδὲν προσήκωσι, ποιεῖσθαι πολίτας,
ὑμᾶς δὲ τοὺς εὐδοκίμοῦντάς τε παρὰ τοῖς ἄλλοις
καὶ μετασχόντας τῆς αὐτῆς φύσεως περιορᾶν παρ'
ἑτέροις μετοικοῦντας. (5) θαυμάζω δ' ὅσαι τῶν πό-
λεων μειζόνων δωρεῶν ἀξιοῦσι τοὺς ἐν τοῖς γυμνασίοις
ἀγῶσι κατορθοῦντας μᾶλλον ἢ τοὺς τῇ φρονίσει καὶ
τῇ φιλοπονίᾳ τι τῶν χρησίμων εὐρίσκοντας, καὶ μὴ
συνωρῶσιν ὅτι πεφύκασιν αἱ μὲν περὶ τὴν βίωσιν καὶ
τὸ τάχος δυνάμεις συναποθνήσκειν τοῖς σώμασιν, αἱ
δ' ἐπιστῆμαι παραμένειν ἅπαντα τὸν χρόνον ὠφελού-

nos complecti familiariter. Sed et tu quamprimum os-
tendes, an idem tuus sit erga nos animus. Nam et Au-
tocratem commendatum habebis et epistolam ad nos
mittes, qua vetus amicitia nostra et hospitium renove-
tur. Vale, et si quid aliud a nobis praestari tibi volue-
ris, scribito.

VIII. Mitylenæorum magistratui.

Apharei liberi, mei nepotes, ab Agenore in musicis
eruditi, me orarunt, ut vos per literas rogarem, ut,
quando etiam alios nonnullos ab exilio revocastis, hunc
quoque cum patre et fratribus restituantis. Quibus ego
cum dicerem, vereri me, ne nimis absurde et impru-
denter facere viderer, qui rem tantam a viris, cum qui-
bus nunquam prius vel collocutus vel familiaritate con-
iunctus essem, impetrare studerem, hac excusatione au-
dita rogando multo magis instare cœperunt. (2) Ubi
vero spe sua prorsus frustrabantur, omnibus apparebat
eos affici molestia et repulsam graviter ferre. Cum au-
tem eos vehementius dolere viderem quam decebat, pos-
tremo pollicitus sum, me hanc epistolam scripturum, et
ad vos missurum esse. Atque hæc habeo quæ dicam,
ne iure a vobis stultitiæ aut importunitatis accuser.

(3) Arbitror autem vos prudenter fecisse, qui et cum
civibus vestris in gratiam redieritis, et operam dederitis
ut exulum numerus minuatur, civium maior fiat, et in
ista seditione urbis nostræ exemplum imitemini. Illud
autem inprimis laude dignum est, quod exulibus ereptas
opes una cum patria restituitis. Ostenditis enim et
omnibus declaratis vos non alienarum opum cupiditate
impulsos, sed reipublicæ metuentes urbe eos eiecisse.
(4) Verum, ctiamsi nihil horum decrevissetis nec ullum
exulem reciperetis, e re vestra tamen esse putarem, ut
his, de quibus ego scribo, patriam redderetis. Quum
enim inter omnes constet vestram urbem peritia musicæ
omnibus antecellere et viros in ea arte celeberrimos apud
vos esse natos, turpe fuerit eum qui cognitione huius
disciplinæ nostræ ætatis artifices superat, tali civitate
exulare; et quum ceteri Græci eos, qui aliquo honesto
studio excellunt, quanquam prorsus alienos, civitate
donare soleant, vos committere ut qui apud alios fama
floreant et cives sint vestri, apud externos inquilinos
agant. (5) Demiror equidem eas civitates, quæ maiora
præmia victoribus in ludis gymniciis decernunt, quam
his qui ingenii solertia et industria sua vitæ aliquid
utile repererunt, neque considerant robur et pedum ce-
leritatem morte una cum corpore interire, artium autem
eam esse naturam, ut perpetuo durent suique studiosos

σαι τοὺς χρωμένους αὐταῖς. (6) ὧν ἐνθυμουμένους χρῆ τοὺς νοῦν ἔχοντας περὶ πλείστου μὲν ποιεῖσθαι τοὺς καλῶς καὶ δικαίως τῆς αὐτῶν πόλεως ἐπιστατοῦντας, δευτέρους δὲ τοὺς τιμῆν καὶ δόξαν αὐτῇ καλῆν τυμβαλέσθαι δυναμένους· ἅπαντες γὰρ ὡς περ δείγματα τοῖς τοιούτοις χρωμένοι καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συμπολιτευομένους ὁμοίους εἶναι τοῦτοις νομίζουσιν.

(7) Ἴσως οὖν εἴποι τις ἂν ὅτι προσήκει τοὺς εὐρέσθαι τι βουλομένους μὴ τὸ πρᾶγμα μόνον ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐπιδεικνύναι δικαίως ἂν τυγχάνοντας περὶ ὧν ἂν ποιῶνται τοὺς λόγους. ἔχει δ' οὕτως. ἐγὼ τοῦ μὲν πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν ἀπέστην· οὔτε γὰρ φωνὴν εἶχον ἱκανὴν οὔτε τόλμαν· οὐ μὴν παντάπασιν ἄχρηστος ἔφυν οὐδ' ἀδόκιμος, ἀλλὰ τοῖς προηρημένοις λέγειν ἀγαθόν τι περὶ ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων φανείη ἂν καὶ σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς γεγεννημένος, αὐτὸς τε πλείους λόγους πεποιημένος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτονομίας τῆς τῶν Ἑλλήνων ἢ σύμπαντες οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες.

(8) ὑπὲρ ὧν ὑμεῖς ἂν μοι δικαίως πλείστην ἔχοιτε χάριν· μάλιστα γὰρ ἐπιθυμοῦντες διατελεῖτε τῆς τοιαύτης καταστάσεως. οἶμαι δ' ἂν εἰ Κόνων μὲν καὶ Τιμόθεος ἐτύγχανον ζῶντες, Διόφαντος δ' ἦκεν ἐκ τῆς Ἀσίας, πολλὴν ἂν αὐτοὺς ποιήσασθαι σπουδὴν, εὐρέσθαι με βουλομένους ὧν τυγχάνω δεόμενος. περὶ ὧν οὐκ οἶδα τί δεῖ πλείω λέγειν· οὐδεὶς γὰρ ὑμῶν οὕτως ἐστὶ νέος οὐδ' ἐπιλήσιμος, ὅστις οὐκ οἶδε τὰς ἐκείνων εὐεργεσίας.

(9) Οὕτω δ' ἂν μοι δοκεῖτε κάλλιστα βουλευσασθαι περὶ τούτων, εἰ σκέψασθε τίς ἐστὶν ὁ δεόμενος καὶ ὑπὲρ ποίων τινῶν ἀνθρώπων. εὐρήσετε τοίνυν ἐμὲ μὲν οἰκειότατα κεχρημένον τοῖς μεγίστων ἀγαθῶν αἰτίοις γεγεννημένοις ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις, ὑπὲρ ὧν δὲ δεόμεαι τοιούτους ὄντας, οἷους τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ τοὺς περὶ τὴν πολιτείαν ὄντας μὴ λυπεῖν, τοῖς δὲ νεωτέροις διατριβὴν παρέχειν ἡδεῖαν καὶ χρησίμην καὶ πρόπουσαν τοῖς τηλικούτοις.

(10) Μὴ θαυμάζετε δ' εἰ προθυμότερον καὶ διὰ μακροτέρων τῶν ἄλλων γέγραφα τὴν ἐπιστολήν· βούλομαι γὰρ ἀμφοτέρω, τοῖς τε παισὶν ἡμῶν χαρίσασθαι καὶ ποιῆσαι φανερόν αὐτοῖς ὅτι κἂν μὴ δημηγορῶσι μηδὲ στρατηγῶσιν, ἀλλὰ μόνον μιμῶνται τὸν τρόπον τὸν ἐμόν, οὐκ ἡμελημένως διάξουσιν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ἐν ἔτι λοιπόν· ἂν ἄρα δόξῃ τι τούτων ὑμῖν πράττειν, Ἀγήνορι τε δηλώσατε καὶ τοῖς ἀδελφοῖς, ὅτι μέρος τι καὶ δι' ἐμὲ τυγχάνουσιν ὧν ἐπεθύμουν.

Ο'. Ἀρχιδάμω.

Εἰδώς, ὦ Ἀρχιδάμε, πολλοὺς ὠρμημένους ἐγκωμιάζειν σὲ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸ γένος ὑμῶν, εἰλόμην τούτων μὲν τὸν λόγον, ἐπειδὴ λίαν βράδιος ἦν, ἐκείνοις παραλιπεῖν, αὐτὸς δὲ σε διανοοῦμαι παρακαλεῖν ἐπὶ στρατηγίας καὶ στρατείας οὐδὲν ὁμοίας ταῖς νῦν ἐνεστηκυῖαις, ἀλλ' ἐξ ὧν μεγάλων ἀγαθῶν αἴτιος γενήσῃ καὶ τῇ πόλει τῇ σουτοῦ καὶ τοῖς Ἑλλήσιν ἅπασιν. (2)

semper iuvent. (6) Hæc prudentibus considerata sunt, ut maximi faciant bonos et iustos reipublicæ gubernatores; proximum honoris gradum iis tribuant, qui civitati ornamento et gloriæ esse possunt. Omnes enim in hæc tanquam in specimen quoddam intuentes, reliquos etiam cives his viris similes esse iudicant.

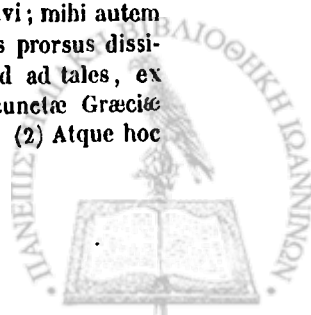
(7) Fortassis autem dixerit aliquis, si qui beneficium petant, non rem ipsam tantum esse laudandam, sed ostendendum etiam ipsos non esse indignos ea re, de qua verba faciant. Sic autem hæc se res habet. Ego reipublicæ administratione et concionibus habendis abstinui, propterea quod et vox et audacia me deficiebat; non tamen omnino nullus mei usus aut nulla fuit auctoritas: sed me his qui vestræ ceterorumque seniorum dignitati ac commodis patrocinati sunt, et consiliarium et adiutorem fuisse comperietis; præterea plura verba feci de libertate et iure suo Græcis restituendo, quam omnes isti qui suggestum crebris concionibus contriverunt. (8) Pro quibus vos mihi rebus merito maximam gratiam habueritis; nam semper hunc reipublicæ statum maxime desiderastis. Arbitror autem Cononem et Timotheum, si viverent, ac Diophantum, si ex Asia redisset, mea causa strenue fuisse laboraturos, qui vellent idem mihi a vobis tribui, quod a vobis peto. De quibus nescio quorsum attineat plura verba facere: nemo enim vestrum ita vel adolescens vel obliviosus est, quin collata in vos ab illis beneficia noverit.

(9) Sic autem de hoc negotio rectissime deliberaturi videmini, si consideretis, et quis sit is qui orat, et pro qualibus hominibus intercedat. Reperietis enim me coniunctissimum et amicissimum fuisse his qui vos et alios summis beneficiis affecerunt: eos vero pro quibus intercedo eius generis esse homines, qui nec senioribus et magistratu præditis molesti sint, et adolescentes in studiis iucundis et utilibus et huic ætati convenientibus exercent.

(10) Ne vero miremini si promptius et longiores ceteris ad vos literas dederim. Nam et filiis nostris obsequi et simul ostendere cupio, etiamsi rempublicam non attigerint neque exercitui præfuerint, sed mores tantum et institutum meum imitentur, fore tamen ut apud Græcos contemnantur. Unum adhuc est reliquum, si precibus nostris locum dare vobis visum fuerit, ut Agenori et fratribus eius significetis, eis mea quoque causa ex quadam parte ea tribui, quæ sibi tribui vehementer optant.

IX. Archidamo.

Quum sciam, Archidame, quam multi te parentemque tuum et vestrum universum genus laudibus ornare aggrediantur, eam ipsis dicendi materiam, quum facilis admodum esset et obvia, relinquendam putavi; mihi autem in animo est hortari te ad expeditiones iis prorsus dissimiles quæ hoc tempore suscipiuntur, sed ad tales, ex quibus civitati tuæ non minus quam cunctæ Græciæ maximorum honorum auctor futurus sis. (2) Atque hoc

ταύτην δ' ἐποιησάμην τὴν αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶν τῶν λόγων τὸν εὐμεταχειριστότερον, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰδὼς ὅτι πράξεις μὲν εὐρέϊν καλὰς καὶ μεγάλας συμπερούσας χαλεπὸν καὶ σπάνιον ἔστιν, ἐπαινέσαι δὲ τὰς ἀρετὰς τὰς ὑμετέρας βραδύως ὅσος τ' ἂν ἐγενόμην. οὐ γὰρ ἔδει με παρ' ἑμαυτοῦ πορίζεσθαι τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑμῖν πεπραγμένων τσαυτάς ἂν καὶ τοιαύτας ἀφορμὰς ἔλαβον, ὅσπερ τὰς περὶ τῶν ἄλλων εὐλογίας μὴδὲ κατὰ μικρὸν ἐναμιλλοῦς γενέσθαι τῇ περὶ ὑμᾶς βραδείᾳ. (3) πῶς γὰρ ἂν τις ἢ τὴν εὐγένειαν ὑπερεβάλετο τῶν γεγονότων ἀφ' Ἡρακλέους καὶ Διός, ἢν πάντες ἴσασιν μόνους ὑμῖν δμολογουμένως ὑπάρχουσιν, ἢ τὴν ἀρετὴν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ τὰς Δωρικὰς πόλεις κτισάντων καὶ τὴν χώραν ταύτην κατασχόντων, ἢ τὸ πλῆθος τῶν κινδύνων καὶ τῶν τροπαίων τῶν διὰ τὴν ὑμετέραν ἡγεμονίαν καὶ βασιλείαν σταθέντων; (4) τίς δ' ἂν ἠπόρησε διεξιέναι βουληθεὶς τὴν ὄλην τῆς πόλεως καὶ σωφροσύνην καὶ πολιτείαν τὴν ὑπὸ τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων συνταχθεῖσαν; πόσοις δ' ἂν λόγοις ἐξεγένετο χρήσασθαι περὶ τὴν φρόνησιν τοῦ σοῦ πατρὸς καὶ τὴν ἐν ταῖς συμφοραῖς διοίκησιν καὶ τὴν μάχην τὴν ἐν τῇ πόλει γενομένην, ἧς ἡγεμῶν σὺ καταστάς καὶ μετ' ὀλίγων πρὸς πολλοὺς κινδυνεύσας καὶ πάντων διενεγκὼν αἴτιος ἐγένου τῇ πόλει τῆς σωτηρίας, οὗ κάλλιον ἔργον οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν; (5) οὔτε γὰρ πόλεις εἰλεῖν οὔτε πολλοὺς ἀποκτείνειν τῶν πολεμίων οὕτω μέγα καὶ σεμνόν ἔστιν, ὡς ἐκ τῶν τοιούτων κινδύνων σῶσαι τὴν πατρίδα, μὴ τὴν τυχοῦσαν, ἀλλὰ τὴν τοσοῦτον ἐπ' ἀρετῇ διενεγκοῦσαν. περὶ ὧν μὴ κοιφῶς ἀλλ' ἀπλῶς διελέθων, μὴδὲ τῇ λέξει κοσμήσας ἀλλ' ἐξαριθμησας μόνον καὶ γυδὴν εἰπὼν οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν εὐδοκιμήσειεν.

(6) Ἐγὼ τοίνυν δυνηθεὶς ἂν καὶ περὶ τούτων ἐξαρκούντως διαλεχθῆναι, ἀκαεῖνο γινώσκων, πρῶτον μὲν ἵτι ῥᾶόν ἔστι περὶ τῶν γεγενημένων εὐπόρως ἐπιδραμεῖν ἢ περὶ τῶν μελλόντων νοῦν ἐχόντως εἰπεῖν, ἔπειθ' ὅτι πάντες ἀνθρώποι πλείω χάριν ἔχουσι τοῖς ἐπαινοῦσιν ἢ τοῖς συμβουλεύουσι (τοὺς μὲν γὰρ ὡς εὐνοὺς ὄντας ἀποδέχονται, τοὺς δ' ἂν μὴ κελυσθέντες παραινῶσιν, ἐνοχλεῖν νομίζουσιν, (7) ἀλλ' ὁμοῦς ἅπαντα ταῦτα προειδὼς τῶν μὲν πρὸς χάριν ἂν βραδύων ἀπεσφόμην, περὶ δὲ τοιούτων μέλλω λέγειν περὶ ὧν οὐδεὶς ἂν ἄλλως τολμήσειεν, ἡγούμενος δεῖν τοὺς ἐπιεικείας καὶ φρονήσεως ἀμφισβητοῦντας μὴ τοὺς βράστους προαιρεῖσθαι τῶν λόγων ἀλλὰ τοὺς ἐργωδισταίους, μὴδὲ τοὺς ἡδίστους τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλ' ἐξ ὧν ὠφελήσουσι καὶ τὰς πόλεις τὰς αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας ἐφ' οἷσπερ ἐγὼ τυγχάνω νῦν ἐπεστηκώς.

(8) Θαυμάζω δὲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν πράττειν ἢ λέγειν δυναμένων, εἰ μὴδεπώποτ' αὐτοῖς ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, μὴδ' ἐλεῆσαι τὰς τῆς Ἑλλάδος δυσπραξίας οὕτως αἰσχροῦς καὶ δεινῶς διατιθεμένης, ἧς οὐδεὶς παραλέλειπται τό-

scribendi argumentum de legi non ignarus quidnam esse ad pertractandum facilius; sed probe sciens fore ut sicuti arduum simul et paucorum hominum esset invenire quas geras res præclaras magnas utiles, ita tuas tuæque familiæ virtutes laudare haud difficulter possem. Neque enim opus fuisset de meo depromere quæ de his dicerentur, quando ex ipsis per vos gestis rebus talis mihi ac tanta dabatur dicendi materies, ut quæ de aliis prædicantur laudes, ne tantillum quidem cum iis conferri possint quibus vos celebraremini. (3) Quomodo enim aliquis superet vel nobilitatem eorum qui ab Hercule et ipso Iove genus ducunt, quam omnes uno ore confitentur in vobis solis reperiri, vel virtutem eorum, qui Doricas in Peloponneso urbes condiderunt, et illam regionem occupaverunt; vel præliorum tropæorumque multitudinem quæ vestro ductu atque auspiciis facta sunt et statuta? (4) Quis autem dicendis egeret, qui velit quum fortitudinem ac temperantiam totius vestræ civitatis, tum a vestris maioribus institutum reipublicæ statum percensere? quantis porro verbis uti liceret ad explicandam parentis tui prudentiam, eiusdemque in adversis rei gerendæ rationem, et illud quod intra ipsam urbem commissum est proelium? in quo tu proelio constitutus imperator pugnando cum paucis adversus multos omnibus antecelluisti, et urbem tuam ab exilio servasti: quo nihil præclarior gestum ab ullo proferri possit: (5) neque enim vel urbes expugnare, vel hostium magnas copias interimere, magnum adeo est et honorificum, ut fuit e tantis periculis patriam liberare, et non illam vulgarem aliquam, sed quæ tantopere virtutis causa emineret. De quibus nemo scilicet non cum ostentatione, sed simpliciter narrando, neque cum verborum ornatu, sed enumerando duntaxat et temere quidvis effundendo disseruerit, qui non ex eo magnam sibi laudem comparaverit.

(6) Ego igitur qui etiam de his poteram idoneo modo profari, atque illud sentiens, primum facilius esse de præteritis copiose eloqui, quam de futuris cordate dicere; deinde omnes homines maiorem habere gratiam laudantibus quam consiliantibus, et illos quidem libenter excipere ut sui studiosos, hos vero, nisi iussi admo-neant, auribus obtundere arbitrari: (7) quæ etsi omnia providerim, nihilo tamen secius ab his abstini quæ ad gratiam ineundam dicenda essent, de iis tantum modo dicturus de quibus nemo alius ausit: ratus nimirum decere eos qui de æquitate et prudentia cum aliis contendunt, nequaquam ea sibi eligere argumenta quæ tractatu facilima sunt, sed quæ difficillima, neque rursus ea quæ auditu sint iucundissima, sed ex quibus emolumentum plurimum afferant quum suis civitatibus, tum Græcis omnibus, in quorum utilitatem nunc intendor.

(8) Demiror autem ceteros quibus vel agendi est vel dicendi aliqua facultas, quod nulla unquam de communibus rebus illorum animos cogitatio subeat, neque moveantur Græciæ calamitatibus, cuius status adeo fædus est et miserabilis ut nullus in ea locus reperiat, qui non

πος ὃς οὐ γέμει καὶ μεστός ἐστι πολέμου· καὶ στάσεων καὶ σφαγῶν καὶ κακῶν ἀναριθμητῶν, ὧν πλεῖστον μέρος μετελήφασιν οἱ τῆς Ἀσίας τὴν παραλίαν οἰκοῦντες, οὓς ἐν ταῖς συνθήκαις ἅπαντας ἐκδεδώκαμεν οὐ μόνον τοῖς βαρβάροις ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς τῆς μὲν φωνῆς τῆς ἡμετέρας κοινωνοῦσι, τῷ δὲ τρόπῳ τῷ τῶν βαρβάρων χρωμένους· (9) οὓς, εἰ νοῦν εἴχομεν, οὐκ ἂν περιωρῶμεν ἀθροισζομένους οὐδ' ὑπὸ τῶν τυχόντων στρατηγουμένους, οὐδὲ μείζους καὶ κρείττους συντάξεις στρατοπέδων γιγνομένας ἐκ τῶν πλανωμένων ἢ τῶν πολιτευομένων· οἱ τῆς μὲν βασιλείως χώρας μικρὸν μέρος λυμαίνονται, τὰς δὲ πόλεις τὰς Ἑλληνίδας, εἰς ἣν ἂν εἰσέλθωσιν, ἀναστάτους ποιοῦσι, τοὺς μὲν ἀποκτείνοντες, τοὺς δὲ φυγαδεύοντες, τῶν δὲ τὰς οὐσίας διαρπάζοντες, (10) ἔτι δὲ παῖδας καὶ γυναῖκας ὑβρίζοντες, καὶ τὰς μὲν εὐπρεπεστάτας καταισχύοντες, τῶν δ' ἄλλων ἃ περὶ τοῖς σώμασιν ἔχουσι περισπῶντες, ὥσθ' ἄς πρότερον οὐδὲ κεκοσμημένας ἦν ἰδεῖν τοῖς ἀλλοτρίοις, ταύτας ὑπὸ πολλῶν δρᾶσθαι γυμνάς, ἐνίας δ' αὐτῶν ἐν βράχεσι περιφθειρομένας δι' ἔνδειαν τῶν ἀναγκαιῶν.

(11) Ὑπὲρ ὧν πολὺν ἤδη χρόνον γιγνομένων οὗτε πόλις οὐδεμία τῶν προεστάναι τῶν Ἑλλήνων ἀξιουσῶν ἠγανάκτησεν, οὐτ' ἀνὴρ τῶν πρωτευόντων οὐδεὶς βαρέως ἠνεγκε, πλὴν ὁ σοὶς πατήρ· μόνος γὰρ Ἀγησίλαος ὧν ἡμεῖς ἴσμεν ἐπιθυμῶν ἅπαντα τὸν χρόνον διέτελετε τοὺς μὲν Ἑλληνας ἐλευθερώσαι, πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους πόλεμον ἐξενεχεῖν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κείνος ἐνός πράγματος διήμαρτεν. (12) καὶ μὴ θαυμάσης εἰ πρὸς σὲ διαλεγόμενος μνησθήσομαι τῶν οὐκ ὀρθῶς ὑπ' αὐτοῦ γνωσθέντων· εἴθισμαί τε γὰρ μετὰ παρρησίας αἰεὶ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, καὶ δεξαίμην ἂν δικαίως ἐπιτιμῆσας ἀπεχέσθαι μᾶλλον ἢ παρὰ τὸ προσῆκον ἐπαινέσας χαρίσασθαι. (13) τὸ μὲν οὖν ἐμὸν οὕτως ἔχον ἐστίν, ἐκείνος δ' ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις διενεγκῶν καὶ γενόμενος ἐγκρατέστατος καὶ δικαιοτάτος καὶ πελιτικώτατος διττὰς ἔσχεν ἐπιθυμίας, χωρὶς μὲν ἑκατέραν καλὴν εἶναι δοκοῦσαν, οὐ συμφωνούσας δ' ἀλλήλαις οὐδ' ἅμα πράττεσθαι δυναμένας· ἠβούλετο γὰρ βασιλεῖ τε πολεμεῖν καὶ τῶν φίλων τοὺς φεύγοντας εἰς τὰς πόλεις καταγαγεῖν καὶ κυρίους καταστῆσαι τῶν πραγμάτων. (14) συνέβαιεν οὖν ἐκ μὲν τῆς πραγματείας τῆς ὑπὲρ τῶν ἐταίρων ἐν κακοῖς καὶ κινδύνοις εἶναι τοὺς Ἑλληνας, διὰ δὲ τὴν ταραχὴν τὴν ἐνθάδε γιγνομένην μὴ σχολὴν ἄγειν μηδὲ δύνασθαι πολεμεῖν τοῖς βαρβάροις. ὥσθ' ἐκ τῶν ἀγνωσθέντων κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον βράδιον καταμαθεῖν, ὅτι δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους μὴ πρότερον ἐκφέρειν πρὸς βασιλεῶν πόλεμον, πρὶν ἂν διαλλάξῃ τις τοὺς Ἑλληνας καὶ παύσῃ τῆς μανίας καὶ τῆς φιλονικίας ἡμᾶς. περὶ ὧν ἐγὼ καὶ πρότερον εἶρηκα καὶ νῦν ποιήσομαι τοὺς λόγους.

(15) Καίτοι τινὲς τῶν οὐδεμιᾶς μὲν παιδείας μετῆσχότων, δύνασθαι δὲ παιδεύειν τοὺς ἄλλους ὑπισχυομένων, καὶ ψέγειν μὲν τὰ μὲν τολμώντων, μιμεῖ-

bellorum, seditionum, cædium et infinitorum malorum plenus sit : quorum quidem partem longe maximam sustinent ii qui Asiæ maritima incolunt, et a nobis universis in fœderibus sunt dediti, non barbaris tantummodo, sed iis item Græcis, qui etsi nobiscum eadem lingua utantur, a moribus barbarorum nihil discrepant; (9) quos certe, si in nobis quidquam esset sanæ mentis, non sineremus coire nec a quibus libet in expeditionem educi, maioresque et validiores constari copias e vagantibus viris quam e civibus in urbe degentibus : qui quum exiguam admodum ditionis regiæ partem devastent, Græcas urbes, ad quamcumque accesserint, evertunt, in quibus alios trucidant, alios exterminant, alios bonis exspoliant; (10) prætereaque pueros et feminas contumeliis afficiunt, et in his forma præstantissimas contemerant, ceteras iis exuunt vestimentis quibus teguntur ipsarum corpora, ut quas antea ne ornatas quidem videre poterant alieni, hæc iam nudæ a multis et conspiciantur, et earum nonnullæ in vilibus pannis ob necessariorum inopiam pereant.

(11) Quæ quum tanto iam tempore mala perdurent, nulla tamen civitas ex iis quæ Græcorum imperium affecant neque vir aliquis ex Græciæ principibus molestius tulit præterquam tuus parens : solus enim Agesilaus eorum quos novimus, in magno semper vixit desiderio tum Græcos in libertatem vindicandi tum belli barbaris inferendi. Qui tamen et ipse in re una aberrare visus est. (12) Neque mireris velim, si, tecum ego disserens, eorum mentionem faciam quæ minus ille recte sensit : nam et libere loqui semper soleo, et malim ob iustam reprehensionem odium incurrere potius quam per immeritam laudem gratificari. (13) Hæc igitur est mea ratio. Ceterum ille qui in reliquis omnibus superabat alios, idemque erat maxime iustus et temperans ac rerum gerendum peritus, habuit duos cupiditates, præclaram utramque seorsum, sed non inter se consentientes, nec eius generis quæ simul consieri possint. Quum enim et regi Persarum bellum inferre et amicos ab exilio in patriam quemque suam restituere ac summæ rerum præficere decrevisset, (14) siebat, dum amicis studeret impensius, ut et Græci in malis ac bellis versarentur, et ipse propter tumultum hic excitatum pugnandi contra barbaros otium et facultatem non haberet. Quare ex his, quæ illo tempore errata sunt, facile intelligitur eum qui recte rebus consultum velit, non prius regi Persico bellum inferre debere, quam Græcos reconciliari illorumque hunc furorem et ambitionem hanc compescuerit. Quæ de re ut alias verba feci, ita nunc quoque faciam.

(15) At enim ex iis qui alios se docere posse pollicentur, quum sint ipsi doctrinæ omnis expertes, quique mea scripta carpere audent, quæ tamen imitari gestiunt, hoc

